

سہو سینگ مہاراج شیر سینگ وِٹنوں بھگوان دی بے

نہکلنک ہر شبید بھنڈار

اُنیسواں بھاگ

تتکرا

- ۷ مگھر شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار دھیر پُر دلی-۹ ۱
- ۱۵ مگھر شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دور دھیر پُر دلی-۹ ۸
- ۲۱ مگھر شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰
- پہلی پوہ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲
- ۷ پوہ شہنشاہی سمت ۱ سُرندر سینگھ دے گرہ بھلر امرتسر ۲۳
- ۷ پوہ شہنشاہی سمت ۱ چرن سینگھ دے گرہ مانا والا ۲۵
- ۷ پوہ شہنشاہی سمت ۱ منگل سینگھ دے گرہ سارنگڑا امرتسر ۲۶
- ۷ پوہ شہنشاہی سمت ۱ اوتار سینگھ، ہزارا سینگھ دے گرہ کانوکے ۳۰
- ۸ پوہ شہنشاہی سمت ۱ نرین سینگھ دے گرہ گانپرا امرتسر ۳۱
- ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۳۶
- ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۱ کھون کیمپ جموں ۴۰
- ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۱ کھون کیمپ جموں ۴۹
- ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۱ دیوا سینگھ دے گرہ منوال کیمپ جموں ۵۴
- ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۱ پھمن سینگھ دے گرہ منوال کیمپ جموں ۵۴

- ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۱ پچن سنگھ دے گرہ منوال کیمپ جموں ۵۶
- ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۱ جھجر کوٹلی کیمپ جموں ۵۷
- ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۱ پرکاش چند دے گرہ جموں ۵۹
- ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۱ بیبی رام کور دے گرہ جموں ۶۲
- ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۱ چیلہ سنگھ دے گھر جموں ۶۴
- ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۱ امرودوی دے گرہ جموں ۶۵
- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۱ سیوارام، دولت رام جموں مارکیٹ ۷۲
- ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۱ صوبیدار سورن سنگھ ۷۵
- ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۱ بشن سنگھ دے گرہ، گلڈیپ کور، امرجیت کور دے سکن سمیں گڑگاؤں ۸۲
- ۲۶ پوہ شہنشاہی سنگت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۸۹
- ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۸
- ۲۷ پوہ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۳۳
- ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۴۶
- ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۵۱
- پہلی ماگھ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۵۴

- ۲ ماگہ شہنشاہی سمت ۱ شنکارا سنگھ کھیڑا امرتسر ۱۸۹
- ۴ ماگہ شہنشاہی سمت ۱ گیانی گرمکھ سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگرا ۱۹۵
- ۵ ماگہ شہنشاہی سمت ۱ پال سنگھ لانگری دے گھر بھلائی پُر ڈوگران ۲۰۴
- ۵ ماگہ شہنشاہی سمت ۱ ڈاکٹر ۰ پال سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگران ۲۰۵
- ۵ ماگہ شہنشاہی سمت ۱ سروپ سنگھ دے نوت منگوپُر کپورتھلا ۲۱۰
- ۶ ماگہ شہنشاہی سمت ۱ صوبیدار مسّا سنگھ دے نوت کوٹلی تھان جالندھر ۲۲۱
- ۱۲ ماگہ شہنشاہی سمت ۱ سردول سنگھ دے گرہ بل سچندر امرتسر ۲۳۱
- ۱۶ ماگہ شہنشاہی سمت ۱ جرنیل سنگھ دے گرہ مالوا سنگت شاہ والا فروزپُر ۲۳۷
- ۱۷ ماگہ شہنشاہی سمت ۱ کرنیل سنگھ دے گرہ شاہ والا فروزپُر ۲۴۲
- ۱۷ ماگہ شہنشاہی سمت ۱ گرداس سنگھ دے گرہ شاہ والا فروزپُر ۲۴۳
- ۱۷ ماگہ شہنشاہی سمت ۱ جکیر سنگھ دے گرہ شاہ والا فروزپُر ۲۴۵
- ۱۷ ماگہ شہنشاہی سمت ۱ اجیت سنگھ دے گرہ شاہ والا فروزپُر ۲۴۶
- ۱۷ ماگہ شہنشاہی سمت ۱ کرتار سنگھ دے گرہ شاہ والا فروزپُر ۲۴۶
- ۱۷ ماگہ شہنشاہی سمت ۱ کرنیل سنگھ دے گرہ شاہ والا فروزپُر ۲۴۷
- ۱۷ ماگہ شہنشاہی سمت ۱ نچھتر سنگھ دے گرہ شاہ والا فروزپُر ۲۴۸

- ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ سوہا سنگھ دے گرہ ولور فروزپر ۲۴۹
- ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ سادھو سنگھ دے گرہ بستی تیغا سنگھ فروزپر ۲۵۰
- ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ کپور سنگھ دے گرہ گلابی باغ موگا ۲۵۵
- ۲۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ کلا امرتسر ۲۶۱
- ۲۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ ہری سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۲۸۱
- ۲۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ سرمکھ سنگھ، گرمکھ سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۲۸۶
- ۲۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ کرنیل سنگھ دے گرہ نورنگاباد امرتسر ۲۹۱
- ۲۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ نراین سنگھ دے گرہ کنگ امرتسر ۲۹۳
- ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ گرنام سنگھ دے گرہ کنگ امرتسر ۲۹۵
- ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ گندن سنگھ دے گرہ مال چک امرتسر ۲۹۶
- ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ رادھا سوامی پرتاپ سنگھ دے نال ترن تارن امرتسر ۲۹۸
- ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ دیدار سنگھ دے گھر شفی پر امرتسر ۲۹۹
- ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ دلپ سنگھ دے گھر جنڈیالا گرو امرتسر ۳۰۱
- پہلی پھگن شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھوال امرتسر ۳۰۴
- ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھوال امرتسر ۳۱۱

- ۱۴ پھکن شہنشاہی سمت ۱ بلونت سنگھ دے گرہ تلونڈی جلیکھاں فروزپُر ۳۱۳
- ۱۴ پھکن شہنشاہی سمت ۱ سردارا سنگھ دے گرہ مناوا فروزپُر ۳۱۵
- ۱۵ پھکن شہنشاہی سمت ۱ پورن سنگھ دے گرہ مناوا فروزپُر ۳۲۱
- ۱۵ پھکن شہنشاہی سمت ۱ گرپن سنگھ دے گرہ سدا سنگھ والا فروزپُر ۳۲۲
- ۱۵ پھکن شہنشاہی سمت ۱ جورا سنگھ دے گرہ سدا سنگھ والا فروزپُر ۳۲۳
- ۱۵ پھکن شہنشاہی سمت ۱ گردیال سنگھ دے گرہ سدا سنگھ والا فروزپُر ۳۲۵
- ۱۵ پھکن شہنشاہی سمت ۱ پنجاب کور دے گرہ سدا سنگھ والا فروزپُر ۳۲۷
- ۱۵ پھکن شہنشاہی سمت ۱ سیٹل سنگھ دے گرہ ڈگرو فروزپُر ۳۲۹
- ۱۵ پھکن شہنشاہی سمت ۱ دھتا سنگھ دے گرہ ڈگرو فروزپُر ۳۳۱
- ۱۵ پھکن شہنشاہی سمت ۱ میلا سنگھ دے گرہ ڈگرو فروزپُر ۳۳۲
- ۱۵ پھکن شہنشاہی سمت ۱ سُرین سنگھ دے گرہ ندھاں والا فروزپُر ۳۳۲
- ۱۶ پھکن شہنشاہی سمت ۱ حظورا سنگھ دے گرہ سوسن فروزپُر ۳۳۳
- ۱۶ پھکن شہنشاہی سمت ۱ نند سنگھ دے گھر تھمن والا فروزپُر ۳۳۴
- ۱۶ پھکن شہنشاہی سمت ۱ سمپورن سنگھ دے گرہ پھروزشاہ فروزپُر ۳۳۷
- ۱۶ پھکن شہنشاہی سمت ۱ سُندر سنگھ دے گرہ پھروزشاہ فروزپُر ۳۳۹

- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱ امر سنگھ دے گرہ پھروزشاہ فروزپُر ۳۴۰
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱ پریم سنگھ دے گھر پھروزشاہ فروزپُر ۳۴۱
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱ جگتار سنگھ دے گرہ پھروزشاہ فروزپُر ۳۴۲
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱ آتما سنگھ تیجا سنگھ دے گرہ پھروزشاہ فروزپُر ۳۴۳
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱ جگیر سنگھ دے گرہ پھروزشاہ فروزپُر ۳۴۴
- ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱ ارجن سنگھ دے گرہ بستی خلیل فروزپُر ۳۴۵
- ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۱ ہری سنگھ دے گرہ بستی خلیل فروزپُر ۳۴۷
- ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۱ دھرم سنگھ دے گرہ بستی دریا فروزپُر ۳۴۸
- ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۱ سرجن سنگھ دے گرہ فروزپُر شہر فروزپُر ۳۵۰
- ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۱ تارا سنگھ دے گرہ فروزپُر چھاؤنی فروزپُر ۳۵۲
- ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۱ صوبیدار رام سنگھ دے گرہ گوال ٹولی فروزپُر ۳۵۴
- ۱۸ پھگن شہنشاہی سمت ۱ سُلکھن سنگھ دے گرہ مونگلا فروزپُر ۳۵۵
- ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۱ گردپ سنگھ دے گرہ توت فروزپُر ۳۵۷
- ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۱ حظورا سنگھ دے گرہ گولے والا فروزپُر ۳۶۱
- ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۱ کریال سنگھ دے گرہ گولے والا فروزپُر ۳۶۳

- ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۱ گردپ سنگھ دے گرہ گولے والا فروزپُر ۳۶۵
- ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۱ راج سنگھ عجیب سنگھ اقبال سنگھ دے گرہ ڈوگر بستی فریدکوٹ ۳۶۶
- ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۱ تیجا سنگھ دے گرہ صادق فروزپُر ۳۶۸
- ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۱ امر سنگھ دے گرہ مان سنگھ والا فروزپُر ۳۷۱
- ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۱ اندر سنگھ دے گرہ کوٹکپورا فروزپُر ۳۷۵
- ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۱ چرن داس دے گرہ کوٹکپورا فروزپُر ۳۷۷
- ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۱ گلزار سنگھ دے گرہ ساہو کے فروزپُر ۳۷۷
- ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۱ چن سنگھ دے گھر واندر ۳۷۹
- ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۱ بھاگ سنگھ دے گرہ دہڑی خانا بٹھنڈہ ۳۸۲
- ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۱ ہرچند سنگھ دے گرہ ہررائے پُر بٹھنڈہ ۳۸۵
- ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۱ جگیر داس دے گرہ خیالی والا بٹھنڈہ ۳۸۶
- ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۱ بختاور سنگھ دے گرہ خیالی والا بٹھنڈہ ۳۸۸
- ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت ۱ مکند سنگھ دے گرہ مہراج بٹھنڈہ ۳۸۹
- ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت ۱ بدھاوا سنگھ دے گرہ مہراج بٹھنڈہ ۳۹۴
- ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت ۱ لایہ سنگھ دے گرہ چک فتح سنگھ بٹھنڈہ ۳۹۸

- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۱ ہرچرن سنگھ دے گرہ بٹھنڈہ ۳۹۹
- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۱ بگر سنگھ دے گرہ برگاڑی بٹھنڈہ ۴۰۰
- ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۱ سُہاوا سنگھ دے گرہ پنج گرائیاں بٹھنڈہ ۴۰۳
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۱ بشن سنگھ دے گرہ پنج گرائیاں بٹھنڈہ ۴۱۰
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۱ بھگت سنگھ دے گرہ پنج گرائیاں بٹھنڈہ ۴۱۲
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۱ پریم سنگھ دے گرہ سماں سر فروزپُر ۴۱۳
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۱ ناظر سنگھ دے گرہ ماڑی مُستپھا فروزپُر ۴۱۶
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۱ جگیر سنگھ، ایشور سنگھ، گردیال کور دے گرہ ماڑی مُستپھا فروزپُر ۴۱۸
- ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ۱ بھاگ سنگھ دے گرہ ماڑی مُستپھا فروزپُر ۴۲۰
- ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ۱ نرائن سنگھ دے گرہ ہال سنگھ والا فروزپُر ۴۲۲
- ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ۱ سنت کور دے گرہ ہال سنگھ والا فروزپُر ۴۲۵
- ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ۱ تارا سنگھ دے گرہ گازیانا فروزپُر ۴۰۳ ۴۲۷
- ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ۱ جسونت سنگھ دے گرہ راجیانا فروزپُر ۴۳۰
- ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ۱ سادھو سنگھ، باوا سنگھ دے گرہ روڈے فروزپُر ۴۳۲
- ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ۱ سوڈاگر سنگھ دے گرہ پنڈ ناتھ والا ضلع فروزپُر ۴۳۵

- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۱ کرتار کور، بلجیت کور دے نوٹ ناتھیوالا فرورپر ۴۳۷
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۱ اندر سنگھ دے گرہ ناتھیوالا فرورپر ۴۳۹
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۱ مہندر سنگھ دے گرہ ناتھیوالا فرورپر ۴۴۰
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۱ پریم سنگھ دے گرہ ناتھیوالا فرورپر ۴۴۲
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۱ بلونت سنگھ دے گرہ ناتھیوالا فرورپر ۴۴۳
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۱ جوگندر سنگھ، مہندر سنگھ دے گرہ ناتھیوالا فرورپر ۴۴۴
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۱ پورن سنگھ دے گرہ ناتھیوالا فرورپر ۴۴۴
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۱ گلزار سنگھ دے گرہ ناتھیوالا فرورپر ۴۴۵
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۱ بوڑ سنگھ دے گرہ ناتھیوالا فرورپر ۴۴۷
- ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱ کرتار سنگھ دے گرہ چڑک فرورپر ۴۴۸
- ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱ مہندر سنگھ دے گرہ چڑک فرورپر ۴۵۱
- ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱ گردیال سنگھ دے گرہ رامو والا فرورپر ۴۵۲
- ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱ مادھو سنگھ دے گرہ رامو والا فرورپر ۴۵۵
- ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱ دلپ سنگھ دے گرہ بدنی فرورپر ۴۵۶
- ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱ کپور سنگھ دے گرہ موگا فرورپر ۴۵۹

- ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱ اجیر سنگھ دے گرہ موگا فروزپُر ۴۶۱
- ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱ سُرچیت کور دے گرہ مناوا فروزپُر ۴۶۱
- ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱ سوندر کور دے گرہ دے والا فروزپُر ۴۶۲
- ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱ کپہر سنگھ دے گرہ رچی آنا فروزپُر ۴۶۳
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۱ مل سنگھ دے گرہ رچی آنا فروزپُر ۴۶۴
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۱ اندر سنگھ دے گرہ قادر والا فروزپُر ۴۶۵
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۱ سوہن سنگھ دے گرہ مُنڈی جمال فروزپُر ۴۶۶
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۱ بغیچا سنگھ دے گرہ مُنڈی جمال فروزپُر ۴۶۷
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۱ کرتار سنگھ دے گرہ مُنڈی جمال فروزپُر ۴۶۸
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۱ سوہن سنگھ دے گرہ ترن تارن امرتسر ۴۶۹
- ۳۰ پھگن شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۴۷۱
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۴۷۲
- سُرچیت سنگھ دی شادی واسطے بینتی ۴۹۰
- ۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار کنگج وے کیمپ دھیرپُر دلی ۴۹۳
- رات ساڈھے نوں وجے ۵۰۳

- ۷ چیت شہنشاہی سمت ۲ بھگت سنگھ دے گِرہ اِٹارسی مدھ پردیش ۵۱۳
- ۸ چیت شہنشاہی سمت ۲ جُگندر سِنگھ دے گِرہ اِٹارسی مدھ پردیش ۵۱۴
- ۸ چیت شہنشاہی سمت ۲ ہرِدِت سِنگھ دے گِرہ اِٹارسی مدھ پردیش ۵۱۶
- ۹ چیت شہنشاہی سمت ۲ جِسوَنِت سِنگھ دے گِرہ اِٹارسی مدھ پردیش ۵۱۷
- ۹ چیت شہنشاہی سمت ۲ پَریتم سِنگھ دے گِرہ زاتری مدھ پردیش ۵۱۸
- ۹ چیت شہنشاہی سمت ۲ سوِندر سِنگھ دے گِھر اِٹارسی مدھ پردیش ۵۱۹
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ کِرشنا کانت تواری دے گِھر اِٹارسی مدھ پردیش ۵۲۰
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ مہندر سِنگھ اوَرنگا باد والے دے نوٹ اِٹارسی مدھ پردیش ۵۲۱
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ شنکارا سِنگھ بمبئی والے دے نوٹ اِٹارسی مدھ پردیش ۵۲۲
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ سدن مل، کوڑا مل دے گِرہ اِٹارسی مدھ پردیش ۵۲۳
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ ٹوپن رام دے گِرہ اِٹارسی مدھ پردیش ۵۲۴
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۲ سنت سِنگھ دے گِرہ اِٹارسی مدھ پردیش ۵۲۵
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۲ منگل سِنگھ دے گِرہ بھوپال مدھ پردیش ۵۲۶
- ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ گِرنام سِنگھ دے گِرہ بھوپال مدھ پردیش ۵۲۷
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ کِشن چند نارنگ دے نال نرنکاری سٹور کوپریٹو دلی ۵۲۸

- ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ ہریجن سنگھ دے گِرہ رُڑکا کلاں جالندھر ۵۲۹
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ ہرچرن سنگھ دے گِرہ دھیرپُر دلی ۵۳۰
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۲ درشن سنگھ دے گِرہ دھیرپُر دلی ۵۳۱
- ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۲ گردشن کور سکھونت کور محلہ جٹ پُرا کپورتھلا ۵۳۳
- ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۲ گرچن سنگھ دے گِرہ احمدپُر کپورتھلا ۵۳۴
- ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ گرمکھ سنگھ دے گِرہ احمدپُر کپورتھلا ۵۳۵
- ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ پھمن سنگھ دے گِرہ احمدپُر کپورتھلا ۵۳۶
- ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ گرچن کور دے گِرہ احمدپُر کپورتھلا ۵۳۷
- ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گِرہ احمدپُر کپورتھلا ۵۳۸
- ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ چرن سنگھ دے گِرہ احمدپُر کپورتھلا ۵۴۰
- ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ جوگندر سنگھ دے گِرہ احمدپُر کپورتھلا ۵۴۱
- ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ شورت سنگھ دے گِرہ ڈالا کپورتھلا ۵۴۲
- ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۲ مکھن سنگھ دے گِرہ بابوپُر گرداس پُر ۵۴۴
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ گنڈھا سنگھ دے گِرہ بابوپُر گرداس پُر ۵۴۷
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ درشن کور دے گِرہ بابوپُر گرداس پُر ۵۴۸

- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ دلیپ سنگھ دے گِرہ بابو پُر گرداس پُر ۵۴۹
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ بلاکا سنگھ، آسا سنگھ دے گِرہ بابو پُر گرداس پُر ۵۵۰
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ پیارا سنگھ دے گِرہ بابو پُر گرداس پُر ۵۵۱
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ روپل کور دے گِرہ بابو پُر گرداس پُر ۵۵۲
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سنگھ دے گِرہ بابو پُر گرداس پُر ۵۵۳
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ سمپورن کور دے گِرہ بابو پُر گرداس پُر ۵۵۵
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ کرتار کور دے گِرہ بابو پُر گرداس پُر ۵۵۶
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ دیدار سنگھ دے گِرہ بابو پُر گرداس پُر ۵۵۸
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سنگھ دے گِرہ بابو پُر گرداس پُر ۵۶۰
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ سنت سنگھ دے گِرہ بابو پُر گرداس پُر ۵۶۰
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ منشہ سنگھ دے گِرہ بابو پُر گرداس پُر ۵۶۱
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ بھاگ سنگھ دے گِرہ بابو پُر گرداس پُر ۵۶۲
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ بخشیش سنگھ دے گِرہ بابو پُر گرداس پُر ۵۶۳
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سنگھ دے گِرہ بابو پُر گرداس پُر ۵۶۳
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ بیبی ویرو دے گہر بابو پُر گرداس پُر ۵۶۶

- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ ہرنام کور دے گرہ بابویر گرداس پُر ۵۶۷
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ ورسا سنگھ دے گرہ بابویر گرداس پُر ۵۶۷
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ ورکھا سنگھ دے گرہ بابویر گرداس پُر ۵۶۸
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ مُنسا سنگھ، میلہ سنگھ دے گرہ بابویر گرداس پُر ۵۶۸
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ بیبی سورنی دے گرہ بابویر گرداس پُر ۵۶۹
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ بیبی لاجی دے گرہ الٹر پنڈی گرداس پُر ۵۶۹
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ بیبی بسی دے گرہ الٹر پنڈی گرداس پُر ۵۷۰
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ بیبی دھیانو دے گرہ الٹر پنڈی گرداس پُر ۵۷۲
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ اچھر سنگھ دے گرہ الٹر پنڈی گرداس پُر ۵۷۲
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ سروپ سنگھ دے گرہ الٹر پنڈی گرداس پُر ۵۷۳
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ سانجھی رام دے گرہ الٹر پنڈی گرداس پُر ۵۷۴
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سنگھ دے گرہ الٹر پنڈی گرداس پُر ۵۷۴
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ گنڈا سنگھ دے گرہ الٹر پنڈی گرداس پُر ۵۷۵
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ بنتا سنگھ دے گرہ الٹر پنڈی گرداس پُر ۵۷۵
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ گیان چند دے گرہ الٹر پنڈی گرداس پُر ۵۷۵

- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ بیبی دھنی دے گرہ الڑ پنڈی گرداس پُر ۵۷۶
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ باوا رام دے گرہ الڑ پنڈی گرداس پُر ۵۷۶
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ پورن سنگھ دے گرہ الڑ پنڈی گرداس پُر ۵۷۷
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ بیبی چٹوں دے گرہ الڑ پنڈی گرداس پُر ۵۷۷
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ وکیل سنگھ دے گرہ الڑ پنڈی گرداس پُر ۵۷۸
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ چن سنگھ دے گرہ سمل سکور گرداس پُر ۵۷۸
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ چرن سنگھ دے گرہ کٹھالی گرداس پُر ۵۸۰
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ بیبی پجی دے گرہ کانا کوٹا گرداس پُر ۵۸۱
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ کیشن سنگھ، بیبی پورو دے گرہ الڑ پنڈی گرداس پُر ۵۸۱
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ چرن سنگھ دے گرہ اتور گرداس پُر ۵۸۳
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ بیبی چھندو دے گرہ مدھے پُر گرداس پُر ۵۸۵
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ بیبی چنو دے گھر خوشی پُر گرداس پُر ۵۸۶
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ بیبی کرتاری دے گرہ درانگلا گرداس پُر ۵۸۸
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ بیبی ویرو دے گرہ درانگلا گرداس پُر ۵۹۰
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ بوڑ سنگھ دے گرہ وزیر پُر گرداس پُر ۵۹۰

- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ مہندر کور دے گرہ وزیر پُر گرداس پُر ۵۹۲
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ سلوندر کور دے گرہ جیون چک گرداس پُر ۵۹۲
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ گربخش سنگھ دے گرہ نوشیہرا گرداس پُر ۵۹۳
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ مُنشہ سنگھ دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۵۹۳
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ ترلوک سنگھ دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۵۹۵
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ سورن سنگھ دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۵۹۵
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ دیال سنگھ دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۵۹۶
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ چن کور دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۵۹۷
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ عطر سنگھ دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۵۹۷
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ چتر سنگھ دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۵۹۸
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ اُجاگر سنگھ دے گرہ چوہے گرداس پُر ۵۹۹
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ اُجاگر سنگھ دے گرہ میاں گرداس پُر ۶۰۰
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ لکھا سنگھ دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۶۰۱
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ دیوراج دے گرہ بہیم پُرا گرداس پُر ۶۰۲
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ لال سنگھ دے گرہ گجرات گرداس پُر ۶۰۴

- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ بیبی مہنتی دے گرہ گجرات گرداسپُر ۶۰۵
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ کوشلیا دیوی دے گرہ گجرات گرداس پُر ۶۰۶
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ کنس راج دے گرہ گجرات گرداس پُر ۶۰۷
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ چیت سنگھ دے گرہ کتووال گرداس پُر ۶۰۸
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۲ گرچرن سنگھ دے گرہ کتووال گرداس پُر ۶۰۹
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۲ جسونت سنگھ دے گرہ نواں گرداس پُر ۶۱۱
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۲ بیبی گیانو دے گرہ نواں گرداس پُر ۶۱۳
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۲ بیبی ڈرگی دے گرہ نواں گرداس پُر ۶۱۳
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۲ تیج کور دے گرہ نواں گرداس پُر ۶۱۳
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۲ چرن سنگھ دے گرہ نواں گرداس پُر ۶۱۴
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۲ تارا سنگھ دے گرہ نواں گرداس پُر ۶۱۵
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۲ درشن سنگھ دے گرہ نیا سالہ گرداس پُر ۶۱۵
- پہلی وساکھ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۶۱۹
- ۲ وساکھ شہنشاہی سمت ۲ ہرچرن سنگھ دے گرہ بٹھنڈہ ۶۲۸
- ۴ وساکھ شہنشاہی سمت ۲ مہنگا سنگھ دے گرہ ہری پُر جالندھر ۶۲۹

۵ وساکھ شہنشاہی سمت ۲ پرگٹ سنگھ دے گِرہ ہر بھگت دوار دھیر پُر دلی ۶۳۱

۵ وساکھ شہنشاہی سمت ۲ رتن سنگھ نور پُر (جالندھر) نواسی دے پرساد کراؤن تے، ہر بھگت دوار دلی ۶۳۲

۶ وساکھ شہنشاہی سمت ۲ ترلوک سنگھ سنام نواسی دے پرساد کراؤن تے، ہر بھگت دوار دلی ۶۳۴

۶ وساکھ شہنشاہی سمت ۲ لچھمن سنگھ دے گِرہ ہر بھگت دوار دلی ۶۳۵

۷ وساکھ شہنشاہی سمت ۲ ارجن سنگھ دے گِرہ بلوچ پُرا کرنال ۶۳۷

۱۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۶۳۷

۲۱ وساکھ شہنشاہی سمت ۲ اندرجیت سنگھ، اجمیر سنگھ دے گِرہ بھلائی پُر ڈوگرا ۶۳۹

۲۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۲ اودھم سنگھ دے گِرہ جلالا باد امرتسر ۶۴۲

پہلی جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۶۴۳

۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۶۵۵

۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سنگت دے نوت بابو پُرا گرداس پُر ۶۵۹

۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ چیلا سنگھ دے گِرہ وزارت روڈ جموں ۶۶۱

۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ امرو دیوی دے گِرہ وزارت روڈ جموں ۶۶۲

۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سدھرو دیوی دوانا جموں ۶۶۴

۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کیسری دیوی ستواری ریلوے لائن جموں ۶۶۴

- ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بیبی بنتی دیوی وزارت روڈ جموں ۶۶۵
- ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ امرود دیوی وزارت روڈ جموں ۵۶۶
- ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ باج سنگھ دے گرہ مٹو جموں ۵۶۷
- ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پرکاش چند وزارت روڈ جموں ۵۶۸
- ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بیبی رام کور دے گرہ وزارت روڈ جموں ۶۶۹
- ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ صوبیدار تیج بھان دے گرہ شیخ سر جموں ۶۷۱
- ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ راج سنگھ دے گرہ (مرہاج گرداس پُر والا) جموں ۶۷۴
- ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کیسر سنگھ دے گرہ جھماں جموں ۶۷۵
- ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ جیون سنگھ دے گرہ موئل جموں ۶۷۶
- ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بستنی دیوی دے گھر امبارائے جموں ۶۷۷
- ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ ایشر سنگھ کے گرہ دڑ جموں ۶۷۷
- ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پرتاپ سنگھ دے گرہ دڑ جموں ۶۷۹
- ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پرکاش سنگھ دے گھر دڑ جموں ۶۸۰
- ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ جھنڈو رام دے گرہ جیوڑیاں جموں ۶۸۱
- ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ شو دے گرہ جیوڑیاں جموں ۶۸۲

- ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بھولا رام دے گِرہ جیوڑیاں جموں ۶۸۳
- ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کرمو دیوی دے گِرہ کرنگیل جموں ۶۸۳
- ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پپی لپلا دیوی کرنیال جموں ۶۸۳
- ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ چیف انجینئر آر . ایل . شرما کرن نگر جموں ۶۸۵
- ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پدمنی دے گِرہ کالی جنی جموں ۶۸۸
- ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کرم چند دے گِرہ جموں ۶۹۰
- ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ لال چند دے گہر وزارت روڈ جموں ۶۹۱
- ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پرکاشو دیوی دے گِرہ جموں جموں ۶۹۲
- ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سیوا سنگھ دے گِرہ کلوئے جموں ۶۹۲
- ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پریتم سنگھ دے گہر کلوئے جموں ۶۹۵
- ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ رنیا رام دے گہر کلوئے جموں ۶۹۵
- ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ رنیا رام دے گِرہ بدی پُر جموں ۶۹۶
- ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ چنو دیوی دے گِرہ بدی پُر جموں ۶۹۷
- ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ گرنام سنگھ دے گِرہ سیڑ جموں ۶۹۹
- ۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سردارا سنگھ دے گِرہ سیڑ جموں ۷۰۰

- ۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ جوگندر سنگھ دے گِرہ سیڑ جموں ۷۰۲
- ۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ مائی لچھی دے گِرہ سیڑ جموں ۷۰۲
- ۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ مان کور دے گھر سیڑ جموں ۷۰۴
- ۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ مایا دیوی دے گِرہ مگووالی جموں ۷۰۵
- ۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بیبی شاہنی دے گِرہ چگ ماجرہ جموں ۷۰۷
- ۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پرکاشو دیوی دے گِرہ مگووالی جموں ۷۰۸
- ۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دیوی سنگھ دے گِرہ مگووالی جموں ۷۰۹
- ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ ہری سنگھ دے گِرہ مگووالی جموں ۷۱۱
- ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ وکیل سنگھ دے گِرہ ہنسا جموں ۷۱۲
- ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دولت رام دے گِرہ کوٹلی جموں ۷۱۴
- ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سُندر سنگھ دے گھر مگووالی جموں ۷۱۷
- ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ ننتی دیوی دے گِرہ مگووالی جموں ۷۱۸
- ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ لچھی دیوی دے گِرہ موسے چگ جموں ۷۱۹
- ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پرکاش چند دے گِرہ مگووالی جموں ۷۲۰
- ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سردار چند دے گِرہ بالیوال جموں ۷۲۱

- ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کھجان سنگھ دے گھر رنبیر سنگھ پُرا جموں ۷۲۲
- ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ جس کور دے گرہ نہال پُر سمل جموں ۷۲۶
- ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بھگت سنگھ دے گرہ کیر پنڈ جموں ۷۲۸
- ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سیوا سنگھ دے گرہ کیر پنڈ جموں ۷۳۰
- ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ فرنگی رام دے گرہ جھنڈے جھجر کوٹلی کیمپ جموں ۷۳۲
- ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پرکاشو دیوی دے گرہ چک پنڈت جھجر کوٹلی کیمپ جموں ۷۳۴
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سائیں داس دے گھر جھنڈا کیمپ جھجر کوٹلی جموں ۷۳۴
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پریمی دیوی دے گرہ جھنڈا کیمپ جھجر کوٹلی جموں ۷۳۵
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پریمی دیوی دے گرہ جھنڈا کیمپ جھجر کوٹلی جموں ۷۳۷
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بیلا سنگھ دے گرہ دھنگالی کیمپ جھجر کوٹلی جموں ۷۳۸
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پریم سنگھ دے گرہ سرداری کیمپ مُعتل جموں ۷۳۹
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بیبی بھائیاں دیوی دھینگا والی کیمپ جھجر کوٹلی جموں ۷۴۰
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بنتی دیوی دے گرہ چھمب جھجر کوٹلی کیمپ جموں ۷۴۱
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ شوو دیوی دھینگا والی جھجر کوٹلی جموں ۷۴۲
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پھتو رام دے گرہ امبارائے جموں ۷۴۳

- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پھن سنگھ دے گرہ چھب کیمپ منوال جموں ۷۴۴
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بشن سنگھ دے گرہ دھینگا والی منوال کیمپ جموں ۷۴۶
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ اندرو دیوی دے گرہ دھینگا والی کیمپ منوال جموں ۷۴۸
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ شاہنی دیوی دے گرہ چھب کیمپ منوال جموں ۷۴۹
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ اندرو دیوی دے گرہ نگیال منوال کیمپ جموں ۷۵۰
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ لچھی دیوی دے گرہ نگیال کیمپ منوال جموں ۷۵۱
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کرم سنگھ دے گرہ دھینگا والی کیمپ منوال جموں ۷۵۲
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ منگل سنگھ دے گرہ دھینگا والی کیمپ منوال جموں ۷۵۳
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ میلہ رام دے گرہ دھینگا والی کیمپ منوال جموں ۷۵۴
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پورن سنگھ دے گرہ دھینگا والی کیمپ منوال جموں ۷۵۴
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ راجا سنگھ دے گرہ دھینگا والی کیمپ منوال جموں ۷۵۵
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دھرمو دیوی دے گرہ دھنگالی کیمپ منوال جموں ۷۵۶
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ مہندر کور دے گرہ کیمپ منوال جموں ۷۵۷
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پیاری دیوی دے گرہ کھیرو وال منوال کیمپ جموں ۷۵۷
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کرشنا دیوی دے گرہ کھیرو وال کیمپ منوال جموں ۷۵۸

- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ رسال سنگھ دے گرہ مناور کیمپ منوال جموں ۷۵۸
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ رویلا رام دے گرہ سرداری کیمپ منوال جموں ۷۵۹
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پچن سنگھ ٹوتاں والے دے گرہ کیمپ منوال جموں ۷۶۰
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دیس راج دے گرہ کیمپ منوال جموں ۷۶۱
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دھرمو دیوی دھینگا والی کیمپ منوال جموں ۷۶۲
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ راجو دیوی دے گرہ دھینگا والی کیمپ منوال جموں ۷۶۳
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ گرو دے گرہ جھنڈا کیمپ منوال جموں ۷۶۳
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پرما دیوی دے گرہ دھینگا والی کیمپ منوال جموں ۷۶۴
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ چوڑ سنگھ دے گرہ دھینگا والی کیمپ منوال جموں ۷۶۵
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سیوا رام دے گرہ چک پنڈت کیمپ منوال جموں ۷۶۶
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دھرمو دیوی دے گرہ کھیرو وال منوال کیمپ جموں ۷۶۷
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دیوا سنگھ دے گرہ دھینگا والی کیمپ مانسر جموں ۷۶۷
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ لال چند دے گرہ موئل کیمپ مانسر جموں ۷۶۸
- ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سیوا سنگھ دے گرہ دھینگا والی کیمپ مانسر جموں ۷۶۹
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ مہنگا رام دے گرہ دھینگا والی کیمپ مانسر جموں ۷۶۹

- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سنتو دیوی دے گرہ دھینگا والی کیمپ مانسر جموں ۷۷۰
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پرکاشو دیوی دے گرہ نگیال کیمپ مانسر جموں ۷۷۱
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ گردت سنگھ دے گرہ چھمب کھون کیمپ جموں ۷۷۲
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سنسار سنگھ دے گرہ چھمب کیمپ کھون جموں ۷۷۳
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کھیو دیوی دے گرہ دھینگا والی کیمپ کھون جموں ۷۷۴
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ شنکر داس دے گرہ ملک کھون کیمپ جموں ۷۷۵
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پورن چند دے گرہ ملک کھون کیمپ جموں ۷۷۶
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ انگریز سنگھ دے گرہ دھینگا والی کیمپ کھون جموں ۷۷۷
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ لچھمن سنگھ دے گرہ دھینگا والی کھون کیمپ جموں ۷۷۸
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ وزیرو دیوی دے گرہ دھینگا والی کھون کیمپ جموں ۷۷۹
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ چرن جیت سنگھ دے گرہ دھینگا والی کھون کیمپ جموں ۷۸۰
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دیوا سنگھ دے گرہ دھینگا والی کھون کیمپ جموں ۷۸۱
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کلونت سنگھ دھینگا والی کھون کیمپ جموں ۷۸۲
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بچن سنگھ دے گرہ دھینگا والی کھون کیمپ جموں ۷۸۴
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سردار سنگھ سرداری کھون کیمپ جموں ۷۸۴

- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ رام لال دے گِرہ سرداری کیمپ کھوُن جموں ۷۸۶
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پرمو دیوی کھیرو وال کیمپ کھوُن جموں ۷۸۶
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ شوو دیوی بالے وال کیمپ کھوُن جموں ۷۸۷
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ نانک چند دے گِرہ سرداری کیمپ کھوُن جموں ۷۸۸
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کھوجو رام دے گِرہ کھیرو وال کھوُن کیمپ جموں ۷۸۹
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ گیان چند دے گِرہ کھیرو وال کھوُن کیمپ جموں ۷۸۹
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ رولو رام دے گِرہ کھیرو وال کیمپ کھوُن جموں ۷۹۰
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ گیان چند دے گِرہ ٹوتتاں والی کیمپ کھوُن جموں ۷۹۱
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بیلو رام دے گِرہ سرداری کیمپ کھوُن جموں ۷۹۲
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ گرا رام دے گِرہ سرداری کیمپ کھوُن جموں ۷۹۳
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بھاگ سنگھ دے گِرہ ملیک کھوُن کیمپ جموں ۷۹۴
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ وکیل سنگھ دے گِرہ دھینگا والی کیمپ کھوُن جموں ۷۹۵
- ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ شو سنگھ دے گِرہ شیکھ سر کیمپ کھوُن جموں ۷۹۶
- ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بسو دیوی دے گِرہ سرداری کیمپ کھوُن جموں ۷۹۷
- ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سدھرو دیوی دے گِرہ دھینگا والی کیمپ کھوُن جموں ۷۹۷

- ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ گوڑا رام دے گرہ شیخ سر کیمپ کھون جموں ۷۹۸
- ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ اندر سنگھ دے گرہ دھینگا والی کیمپ کھون جموں ۷۹۹
- ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بابو رام دے گرہ دھینگا والی کیمپ کھون جموں ۸۰۱
- ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کرمو دیوی دے گرہ دھینگا والی کیمپ کھون جموں ۸۰۳
- ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ رام سنگھ دے گرہ دھینگا والی کیمپ کھون جموں ۸۰۴
- ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ ہنس راج دے گرہ بالیوال کھون کیمپ جموں ۸۰۵
- ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ وریام سنگھ دے گرہ ملک کیمپ کھون جموں ۸۰۶
- ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دھرمو دیوی چھمب کیمپ کھون جموں ۸۰۶
- ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کیرپال سنگھ توتاں والے دے گرہ کیمپ کھون جموں ۸۰۷
- ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ رام چند دے گرہ دیوا کیمپ کھون جموں ۸۰۸
- ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ اندرو دیوی گرہ دیوڑے کیمپ منوال جموں ۸۰۹
- ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بھائی دیوی موئل کیمپ مانسر جموں ۸۱۰
- ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سوبھا سنگھ دے گرہ موئل کیمپ رام کوٹ جموں ۸۱۱
- ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ ہرنامو دیوی دے گرہ موئل کیمپ رام کوٹ جموں ۸۱۲
- ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ جیت کور دھینگا والی کیمپ رام کوٹ جموں ۸۱۳

۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ ڈھیرو رام دے گِرہ مناوَر کیمپ رام کوٹ جموں ۸۱۴

۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بیبی سنتو دیوی دے گِرہ نواں چک کیمپ رام کوٹ جموں ۸۱۵

۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بھولا رام دے گِرہ سرداری کیمپ رام کوٹ جموں ۸۱۵

۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ ملوکا رام دے گِرہ دیوا کیمپ رام کوٹ جموں ۸۱۶

۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بلونت کور دے گِرہ چھمب کیمپ رام کوٹ جموں ۸۱۷

۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دھرم چند دے گِرہ چھمب کیمپ رام کوٹ جموں ۸۱۷

۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دھتا رام دے گِرہ امبا رائے کیمپ رام کوٹ جموں ۸۱۸

۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ نندو دے گِرہ سرداری کیمپ چھلے جموں ۸۱۹

۲۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ ویرو دیوی دھینگا والی کیمپ چھلے جموں ۸۲۰

۲۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دھتا سنگھ دے گِرہ کھیرو وال کیمپ چھلے جموں ۸۲۰

۲۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بڈھو دیوی دے گِرہ کیمپ چھلے جموں ۸۲۱

پہلی ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۸۲۲

۱۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۸۲۶

۱۳ ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ ٹھاکر سنگھ دے گِرہ جیٹھووال امرتسر ۸۳۲

۱۴ ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ امیر چند گلاٹی دے گِرہ جیٹھووال امرتسر ۸۳۴

۱۵ ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال جموں سنگت دی آمد وچ ۸۳۵

۱۵ ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ بیبی پیارو دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۸۳۶

۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۸۳۷

۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۸۵۸

ساڈھے نوں وج دا وبار اٹھاراں ہاڑ امرتسر ۸۷۸

۱۹ ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۸۸۸

۲۳ ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ اودھم سنگھ دے گرہ جلالا باد امرتسر ۸۸۹

۲۴ ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ اودھم سنگھ دے گرہ جلالا باد امرتسر ۹۰۲

پہلی ساون شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۹۰۷

۲ ساون شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ بٹالا گرداس پُر ۹۲۰

۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ پریتم سنگھ دے گرہ نظام پُرا امرتسر ۹۲۱

۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ چند سنگھ دے گرہ نظام پُرا امرتسر ۹۲۵

۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ بیبی دھنتو دے گرہ نظام پُر امرتسر ۹۲۶

۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ اقبال سنگھ دے گرہ نظام پُرا امرتسر ۹۲۶

۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ ہر بھجن سنگھ، گربخش سنگھ، گردیال سنگھ دے گرہ مینیاں امرتسر ۹۲۷

- ۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ وریام سنگھ دے گرہ تلونڈی امرتسر ۹۲۸
- ۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ امریک سنگھ دے گرہ روپو والی امرتسر ۹۳۴
- ۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ سُرین سنگھ دے گرہ جنڈیالا امرتسر ۹۳۶
- ۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ گلزار سنگھ دے گرہ جنڈیالا امرتسر ۹۳۹
- ۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ سنتوکھ سنگھ دے گرہ جنڈیالا امرتسر ۹۴۰
- ۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ سورن سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۹۴۱
- ۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ سُرین سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۹۴۳
- ۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ سوڈاگر سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۹۴۵
- ۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ کیشن سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۹۴۵
- ۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ سنگارا سنگھ دے گرہ پکھوکے امرتسر ۹۴۶
- ۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ بلکار سنگھ دے گرہ ٹھٹھیاں امرتسر ۹۴۹
- ۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ تیجا سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۹۵۱
- ۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ دلپ سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۹۵۲
- ۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ دلپ سنگھ دے گرہ ٹانگرا امرتسر ۹۵۳
- ۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ گیان سنگھ دے گرہ بھورسی امرتسر ۹۵۴

- ۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گِرہ بھورسی امرتسر ۹۵۴
- ۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ سوہن سنگھ دے گِرہ رام پُر امرتسر ۹۵۸
- ۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ اتم سنگھ دے گِرہ ویرو وال امرتسر ۹۵۹
- ۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ بوٹا سنگھ دے گِرہ ایکل گڈا امرتسر ۹۶۲
- ۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ سنت سنگھ دے گِرہ بنڈالا امرتسر ۹۶۶
- ۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ شو سنگھ دے گِرہ بنڈالا امرتسر ۹۶۷
- ۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ کرپا سنگھ دے گِرہ بنڈالا امرتسر ۹۶۸
- ۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ بڈھا سنگھ دے گِرہ بنڈالا امرتسر ۹۶۹
- ۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ کرم سنگھ دے گِرہ بنڈالا امرتسر ۹۷۰
- ۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ بیبی سنتو دے گِرہ بنڈالا امرتسر ۹۷۰
- ۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ دیدار سنگھ دے گِرہ شفی پورا امرتسر ۹۷۱
- ۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ ہرنام سنگھ دے گِرہ پنڈوری امرتسر ۹۷۵
- ۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ کرنیل سنگھ دے گِرہ نورنگاباد امرتسر ۹۷۷
- ۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ دارا سنگھ دے گِرہ نورنگاباد امرتسر ۹۷۸
- ۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ مسّا سنگھ دے گِرہ نورنگاباد امرتسر ۹۸۰

- ۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ مکھن سینگھ دے گیرہ نؤرنگاباد امرتسر ۹۸۱
- ۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ بیبی اجایب کؤر دے گیرہ باٹھ امرتسر ۹۸۴
- ۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ کندن سینگھ دے گیرہ مال چک امرتسر ۹۸۶
- ۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ گرنام سینگھ دے گیرہ کنگ امرتسر ۹۸۹
- ۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ نرین سینگھ دے گیرہ کنگ امرتسر ۹۹۱
- ۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ گربخش سینگھ دے گیرہ کلا امرتسر ۹۹۶
- ۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ کرم سینگھ دے گیرہ کلا امرتسر ۹۹۶
- ۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ گرمکھ سینگھ دے گیرہ کلا امرتسر ۹۹۷
- ۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ سرمکھ سینگھ دے گیرہ کلا امرتسر ۹۹۸
- ۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ گرمکھ سینگھ دے گیرہ کلا امرتسر ۹۹۹
- ۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ کندن سینگھ دے گیرہ کلا امرتسر ۱۰۰۰
- ۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ گردیال سینگھ ہردیپ سینگھ دے گیرہ کلا امرتسر ۱۰۰۰
- ۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ سکھدیو راج دے گیرہ کلا امرتسر ۱۰۰۱
- ۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ درشن سینگھ دے گیرہ کلا امرتسر ۱۰۰۳
- ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ جوگندر سینگھ دے گیرہ کلا امرتسر ۱۰۰۴

- ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ پریم سنگھ دے گِرہ کلا امرتسر ۱۰۰۵
- ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ لال سنگھ دے گِرہ کلا امرتسر ۱۰۰۶
- ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ سادھو سنگھ دے گِرہ کلا امرتسر ۱۰۰۷
- ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ سورن سنگھ، ہربھجن سنگھ دے گِرہ کلا امرتسر ۱۰۰۷
- ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ ناظر سنگھ دے گِرہ کلا امرتسر ۱۰۰۸
- ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ پورن سنگھ دے گِرہ کلا امرتسر ۱۰۰۹
- ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ ہرنام سنگھ دے گِرہ کلا امرتسر ۱۰۰۹
- ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ پریم سنگھ دے گِرہ کلا امرتسر ۱۰۱۰
- ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ ہری سنگھ دے گِرہ کلا امرتسر ۱۰۱۰
- ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ بکن سنگھ دے گِرہ کلا امرتسر ۱۰۱۱
- ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ پریم سنگھ دے گِرہ کلا امرتسر ۱۰۱۱
- ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ عروڑ سنگھ دے گِرہ کلا امرتسر ۱۰۱۲
- ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گِرہ مگل چک امرتسر ۱۰۱۳
- ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ کیشو رام دے گِرہ سرہالی جنڈو کے امرتسر ۱۰۱۶
- ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ اتم سنگھ دے گِرہ شہاب پُر امرتسر ۱۰۱۸

- ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ بدھاوا سینگھ دے گِرہ شہاب پُر امرتسر ۱۰۱۹
- ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ گرچن سینگھ ارجن سینگھ دے گِرہ اُسما امرتسر ۱۰۲۰
- ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ پورن سینگھ دے گِرہ اُسما امرتسر ۱۰۲۳
- ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ دیدار سینگھ دے گِرہ جٹا امرتسر ۱۰۲۴
- ۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ بھگونت سینگھ دے گِرہ جٹا امرتسر ۱۰۲۵
- ۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ جوگندر سینگھ دے گِرہ جٹا امرتسر ۱۰۲۶
- ۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ زرنجن سینگھ، کرتار سینگھ دے گِرہ چمبل امرتسر ۱۰۲۷
- ۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ پورن سینگھ دے گِرہ چمبل امرتسر ۱۰۲۹
- ۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ چن سینگھ دے گِرہ چمبل امرتسر ۱۰۲۹
- ۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ کلونت سینگھ دے گِرہ چمبل امرتسر ۱۰۳۰
- ۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ تیجا سینگھ دے گِرہ چمبل امرتسر ۱۰۳۱
- ۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ رتن سینگھ دے گِرہ چمبل امرتسر ۱۰۳۱
- ۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ تارا سینگھ دے گِرہ چمبل امرتسر ۱۰۳۲
- ۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ موہن سینگھ دے گِرہ چمبل امرتسر ۱۰۳۳
- ۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ ہیرا نند دے گِرہ چمبل امرتسر ۱۰۳۴

- ۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ فوجا سنگھ دے گرہ سرہالی کلاں امرتسر ۱۰۳۵
- ۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ چولا کلاں امرتسر ۱۰۳۷
- ۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ بیبی گرنام کور دے گرہ چولا خورد امرتسر ۱۰۳۹
- ۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ رتو کے امرتسر ۱۰۴۱
- ۱۲ ساون شہنشاہی سمت ۲ بلی سنگھ دے گرہ کیروں امرتسر ۱۰۴۷
- ۱۲ ساون شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گرہ کیروں امرتسر ۱۰۴۸
- ۱۲ ساون شہنشاہی سمت ۲ بیبی پیرو دے گرہ کیروں امرتسر ۱۰۴۹
- ۱۲ ساون شہنشاہی سمت ۲ بیبی کنسو دے گرہ ٹھکر کوڑا امرتسر ۱۰۵۰
- ۱۲ ساون شہنشاہی سمت ۲ بوڑ سنگھ دے گرہ برنالہ امرتسر ۱۰۵۳
- ۱۲ ساون شہنشاہی سمت ۲ لچھمن سنگھ دے گرہ بھورے امرتسر ۱۰۵۶
- ۱۲ ساون شہنشاہی سمت ۲ گوپال کور دے گرہ بھورے امرتسر ۱۰۵۷
- ۱۲ ساون شہنشاہی سمت ۲ ہردیپ سنگھ دے گرہ ڈبی پرا امرتسر ۱۰۵۹
- ۱۲ ساون شہنشاہی سمت ۲ مکھن سنگھ، بخشیش سنگھ دے گرہ بھگوان پرا ۱۰۶۰
- ۱۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ پرتاپ سنگھ دے گرہ سگا امرتسر ۱۰۶۲
- ۱۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ گنڈا سنگھ دے گرہ دراجکے امرتسر ۱۰۶۳

- ۱۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ تیجا سنگھ دے گِرہ باسر کے امرتسر ۱۰۶۴
- ۱۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ بی بی جیتو دے گِرہ باسر کے امرتسر ۱۰۶۷
- ۱۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ پریم سنگھ دے گِرہ نارلا امرتسر ۱۰۶۸
- ۱۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ سمند سنگھ دے گِرہ ماڑی میگھا امرتسر ۱۰۷۰
- ۱۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ ملکھا سنگھ دے گِرہ ماڑی میگھا امرتسر ۱۰۷۱
- ۱۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ منی سنگھ دے گِرہ سیدھوا امرتسر ۱۰۷۳
- ۱۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ موتا سنگھ، دلپ سنگھ دے گِرہ کلسیاں امرتسر ۱۰۷۴
- ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ سیوا سنگھ دے گِرہ کلسیاں امرتسر ۱۰۷۶
- ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ بی بی سرجیت کور دے گِرہ کلسیاں امرتسر ۱۰۷۷
- ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ بی بی پرو دے گِرہ کلسیاں امرتسر ۱۰۷۸
- ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ شام سنگھ دے گِرہ کلسیاں امرتسر ۱۰۷۹
- ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ پرتاپ سنگھ پھمن سنگھ دے گِرہ کلسیاں امرتسر ۱۰۸۰
- ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ گلاب کور گِرہ ڈل امرتسر ۱۰۸۰
- ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ بی بی پارو دیوی گِرہ کھالڑا امرتسر ۱۰۸۲
- ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ سرجن سنگھ دے گِرہ بھچر کھرد امرتسر ۱۰۸۳

- ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ مہندر سنگھ دے گرہ سوہل امرتسر ۱۰۸۴
- ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ چن سنگھ دے گرہ سوہل امرتسر ۱۰۸۵
- ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ پورن سنگھ، ہری سنگھ دے گرہ سوہل امرتسر ۱۰۸۶
- ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ گردپ کور دے گرہ سوہل امرتسر ۱۰۸۸
- ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ دلپ سنگھ دے گرہ گگوہا امرتسر ۱۰۸۸
- ۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ گربخس سنگھ دے گرہ گگوہا امرتسر ۱۰۸۹
- ۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ کرم سنگھ دے گرہ گگوہا امرتسر ۱۰۹۱
- ۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ اتم سنگھ دے گرہ گگوہا امرتسر ۱۰۹۲
- ۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گرہ گگوہا امرتسر ۱۰۹۳
- ۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ مائی ایشر کور دے گرہ گگوہا امرتسر ۱۰۹۵
- ۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ چن سنگھ دے گرہ گگوہا امرتسر ۱۰۹۶
- ۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ دلپ سنگھ دے گرہ نور پور امرتسر ۱۰۹۷
- ۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ کرتار سنگھ دے گرہ بھوجیاں امرتسر ۱۰۹۹
- ۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ پرتاپ کور دے گرہ بھوجیاں امرتسر ۱۱۰۱
- ۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ سوہن سنگھ دے گرہ ترن تارن امرتسر ۱۱۰۲

- ۱۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ دلپ سنگھ دے گِرہ ترن تارن امرتسر ۱۱۰۴
- ۱۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ بسنت کور دے گِرہ ترن تارن امرتسر ۱۱۰۵
- ۱۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ ارجن سنگھ دے گِرہ ترن تارن امرتسر ۱۱۰۶
- ۱۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ دھرم ویر دے گِرہ جلالا باد امرتسر ۱۱۰۷
- ۱۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ بلونت سنگھ دے گِرہ جلالا باد امرتسر ۱۱۰۸
- ۱۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ گلزار سنگھ دے گِرہ جلالا باد امرتسر ۱۱۰۹
- ۱۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ ڈاکٹر پال سنگھ دے گِرہ بھلائی پُر ڈوگر ۱۱۱۱
- ۱۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ مہندر سنگھ دے گِرہ بھلائی پُر امرتسر ۱۱۱۲
- ۱۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ ہرہجن سنگھ دے گِرہ بھلائی پُر ڈوگرا امرتسر ۱۱۱۴
- ۱۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ مہندر سنگھ دے گِرہ بھلائی پُر ڈوگرا امرتسر ۱۱۱۵
- ۱۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ شنکارا سنگھ دے گِرہ بھلائی پُر ڈوگرا امرتسر ۱۱۱۶
- ۱۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گِرہ بھلائی پُر ڈوگرا امرتسر ۱۱۱۷
- ۱۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ پریتم سنگھ دے گِرہ بھلائی پُر ڈوگرا امرتسر ۱۱۱۸
- ۱۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ اجیر سنگھ دے گِرہ بھلائی پُر ڈوگرا امرتسر ۱۱۱۹
- ۲۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ مادھا سنگھ جتھیدار دے گِرہ چیا امرتسر ۱۱۲۰

- ۲۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۱۲۱
- ۲۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ بلونت کور دے گِرہ امرتسر ۱۱۲۴
- ۲۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گِرہ آندلو لدھیانہ ۱۱۲۷
- ۲۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ ہرنام سنگھ دے گِرہ گمان پُرا امرتسر ۱۱۳۱
- ۲۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ سورن سنگھ دے گِرہ گمان پُرا امرتسر ۱۱۳۱
- ۲۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ ناظر سنگھ دے گِرہ گمان پُرا امرتسر ۱۱۳۲
- ۲۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ نرین سنگھ دے گِرہ گمان پُرا امرتسر ۱۱۳۴
- ۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گِرہ گمان پُرا امرتسر ۱۱۳۷
- ۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سنگھ دے گِرہ کاؤنکے امرتسر ۱۱۳۸
- ۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ اوتار سنگھ دے گِرہ کاؤنکے امرتسر ۱۱۳۸
- ۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ بھاگ سنگھ دے گِرہ مہاوا امرتسر ۱۱۳۹
- ۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ سُماں سنگھ دے گِرہ مودے امرتسر ۱۱۴۱
- ۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ بیبی چھندو دے گِرہ دھنویئے امرتسر ۱۱۴۲
- ۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ منگل سنگھ دے گِرہ سارنگڑا امرتسر ۱۱۴۵
- ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ پورن سنگھ دے گِرہ لیلیاں امرتسر ۱۱۴۷

- ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ پی پی جاگیر کور دے گیرہ لیلیاں امرتسر ۱۱۴۸
- ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ سنت سنگھ دے گیرہ لیلیاں امرتسر ۱۱۴۸
- ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گیرہ لوپوکے امرتسر ۱۱۴۹
- ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ سوندر سنگھ دے گیرہ بھلر امرتسر ۱۱۵۰
- ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ انوپ کور دے گیرہ بھلر امرتسر ۱۱۵۰
- ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ دلپ سنگھ دے گیرہ جاگیر امرتسر ۱۱۵۱
- ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ گردت سنگھ دے گیرہ مانا والا امرتسر ۱۱۵۱
- ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ تارا سنگھ دے گیرہ مانا والا امرتسر ۱۱۵۲
- ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ لائبہ سنگھ دے گیرہ مانا والا امرتسر ۱۱۵۳
- ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ بھگوان کور دے گیرہ مانا والا امرتسر ۱۱۵۳
- ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ چرن سنگھ دے گیرہ مانا والا امرتسر ۱۱۵۴
- ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سنگھ دے گیرہ چھینا امرتسر ۱۱۵۴
- ۲۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ مہندر سنگھ دے گیرہ بوپرائے امرتسر ۱۱۵۶
- ۲۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ جگموہن سنگھ دے گیرہ بوپرائے امرتسر ۱۱۵۷
- ۲۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ بھاگ سنگھ دے گیرہ ماہل امرتسر ۱۱۵۷

- ۲۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ ہرنس سنگھ دے گرہ ماہل امرتسر ۱۱۵۹
- ۲۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ بلونت سنگھ دے گرہ ماہل امرتسر ۱۱۶۱
- ۲۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ بیلا سنگھ دے گرہ ماہل امرتسر ۱۱۶۱
- ۲۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ ٹھاکر سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۱۱۶۳
- ۳۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ سنت کریال سنگھ دے ڈیرے روہانی ستسنگ ساون آشرم امرتسر ۱۱۶۴
- ۳۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ مسّا سنگھ دے گرہ بل گرداس پُر ۱۱۶۸
- ۳۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ امراؤ سنگھ دے گرہ بل گرداس پُر ۱۱۷۰
- ۳۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ بل گرداس پُر ۱۱۷۱
- ۳۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ بخشیش سنگھ دے گرہ کادراہاد امرتسر ۱۱۷۲
- ۳۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ بیپی پورن کور دے گرہ کادراہاد امرتسر ۱۱۷۴
- ۳۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ کرنیل سنگھ دے گرہ کادراہاد امرتسر ۱۱۷۵
- ۳۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ سورن سنگھ مہندر سنگھ دے گرہ کادراہاد امرتسر ۱۱۷۶
- ۳۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ کرم سنگھ دے گرہ کادراہاد امرتسر ۱۱۷۷
- ۳۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ سورن کور دے گرہ کادراہاد امرتسر ۱۱۷۷
- پہلی بہادروں شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۱۷۷

- ۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ گرچن سنگھ دے گرہ نیا شالہ گرداس پُر ۱۱۷۹
- ۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ کرم سنگھ دے گرہ نیا شالہ گرداس پُر ۱۱۸۰
- ۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ مہندر سنگھ دے گرہ نیا شالہ گرداس پُر ۱۱۸۱
- ۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ لالہ سنگھ دے گرہ چک فتح سنگھ بٹھنڈہ ۱۱۸۲
- ۱۰ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ جوگندر سنگھ دے گرہ فتح گڑھ بٹھنڈہ ۱۱۸۳
- ۱۰ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ حضورا سنگھ دے گرہ گورایاں جالندھر ۱۱۸۵
- ۱۰ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ لال سنگھ دے گرہ ڈلیوال جالندھر ۱۱۸۶
- ۱۱ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ گردیو سنگھ دے گرہ نواں جالندھر ۱۱۸۹
- ۱۱ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ لچھمن سنگھ دے گرہ دھنوری انبالہ ۱۱۹۴
- ۱۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ گرنام سنگھ دے گرہ ہرینس پُرا ۱۱۹۵
- ۱۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ گردیو سنگھ دے گرہ گھڑواں انبالہ ۱۱۹۷
- ۱۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ سرجیت سنگھ دے گرہ گھڑواں انبالہ ۱۱۹۸
- ۱۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ بیبی سکھچندر کور دے گرہ گھڑواں انبالہ ۱۱۹۹
- ۱۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ گردیو سنگھ دے گرہ مانک پُر گلر انبالہ ۱۱۹۹
- ۱۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ سنت سنگھ دے گرہ مانک پُر گلر انبالہ ۱۲۰۱

- ۱۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ ویر سنگھ دے گِرہ بٹھلانا انبالہ ۱۲۰۲
- ۱۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ جیٹھا سنگھ دے گِرہ بٹھلانا انبالہ ۱۲۰۳
- ۱۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ نتھا سنگھ دے گِرہ بڈھیڑی انبالہ ۱۲۰۵
- ۱۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ بنا سنگھ دے گِرہ کرتار پُر جالندھر ۱۲۰۷
- ۱۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ امر چند دے گِرہ پنج کوبا انبالہ ۱۲۰۸
- ۱۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ رُونق سنگھ، سیوا سنگھ دے گِرہ زُرکی ۱۲۰۸
- ۱۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ مہر سنگھ دے گِرہ شیخ پُرا ۱۲۱۰
- ۱۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ ہرہجن سنگھ دے گِرہ شیخ پُرا روپڑ ۱۲۱۲
- ۱۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گِرہ گوسلاں روپڑ ۱۲۱۳
- ۱۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ پریم سنگھ دے گِرہ راجو ماجرہ روپڑ ۱۲۱۴
- ۱۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ سرچیم سنگھ دے گِرہ راجو ماجرہ روپڑ ۱۲۱۵
- ۱۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ جرنیل کور دے گِرہ راجو ماجرہ ۱۲۱۶
- ۱۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گِرہ رنگیل پُر روپڑ ۱۲۱۶
- ۱۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ پجن سنگھ دے گِرہ دھیان پُر ۱۲۱۸
- ۱۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ جسونت سنگھ دے گِرہ مُرنڈا انبالہ ۱۲۲۰

- ۱۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ دربارا سنگھ دے گِرہ باٹھ کھُرد ۱۲۲۱
- ۱۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ مُکھتیار سنگھ دے گِرہ مُنڈیاں کھُرد اُدھیانہ ۱۲۲۴
- ۱۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ سروں سنگھ دے گِرہ رام پُر سردارا اُدھیانہ ۱۲۲۴
- ۱۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ ہرنیک سنگھ دے گِرہ اجنود اُدھیانہ ۱۲۲۷
- ۱۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ ہرچرن سنگھ دے گِرہ اُدھیانہ ۱۲۲۷
- ۱۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ ہریہجن سنگھ دے گِرہ بستی گُجراں اُدھیانہ ۱۲۲۹
- ۱۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ مہندر سنگھ دے گِرہ اُدھیانہ ۱۲۳۰
- ۱۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ ہرنیس کور دے گِرہ اُدھیانہ ۱۲۳۰
- ۱۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ مدن لال دے گِرہ اُدھیانہ ۱۲۳۲
- ۱۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ گردیو سنگھ دے گِرہ اُدھیانہ ۱۲۳۲
- ۱۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ سُکھونت کور دے گِرہ اُدھیانہ ۱۲۳۵
- ۱۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ لال سنگھ دے گِرہ اُدھیانہ ۱۲۳۷
- ۱۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ بہجن سنگھ دے گِرہ اُچا سنیت ۱۲۳۸
- ۱۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ زرنجن سنگھ دے گِرہ اُچی آبادی اُدھیانہ ۱۲۳۹
- ۲۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ مل سنگھ دے گِرہ رچی والا فروزپُر ۱۲۴۱

- ۲۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ کپور سنگھ براڑ دے گِرہ موگا فرورزیر ۱۲۴۳
- ۲۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ ناتھیوال مالوا سنگت فرورزیر ۱۲۴۵
- ۲۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ بیبی برینس کور دے گِرہ صالب ۱۲۴۷
- ۲۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ پریم سنگھ دے گِرہ ناتھ وال فرورزیر ۱۲۴۹
- ۲۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ میہر سنگھ دے گِرہ جگراؤں لدھیانہ ۱۲۵۱
- ۲۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ کرم سنگھ دے گِرہ گڑھ لدھیانہ ۱۲۵۲
- ۲۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ مہندر سنگھ دے گِرہ داکھ لدھیانہ ۱۲۵۴
- ۲۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ ناہر سنگھ دے گِرہ رقبہ لدھیانہ ۱۲۵۴
- ۲۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ ناظر سنگھ دے گِرہ پکھووال لدھیانہ ۱۲۵۶
- ۲۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ منگل سنگھ دے گِرہ پکھووال لدھیانہ ۱۲۵۷
- ۲۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ پاکھر سنگھ دے گِرہ موہی لدھیانہ ۱۲۵۸
- ۲۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ گرنام سنگھ دے گِرہ بڈھیل لدھیانہ ۱۲۶۲
- ۲۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ سادھو سنگھ دے گِرہ پکھووال لدھیانہ ۱۲۶۳
- ۲۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ ہرجیت سنگھ دے گِرہ لیل لدھیانہ ۱۲۶۵
- ۲۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ بھاگ سنگھ دے گِرہ بسراواں لدھیانہ ۱۲۶۶

- ۲۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ سرون سنگھ دے گرہ پکھووال اُدھیانہ ۱۲۶۷
- ۲۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ کرم سنگھ دے گرہ پکھووال اُدھیانہ ۱۲۶۸
- ۲۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ سردارا سنگھ دے گرہ پکھووال اُدھیانہ ۱۲۶۹
- ۲۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ بھگوان کور دے گرہ پکھووال اُدھیانہ ۱۲۷۱
- ۲۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ دھننا سنگھ دے گرہ ڈھیہ پئی اُدھیانہ ۱۲۷۳
- ۲۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ بلونت سنگھ دے گرہ گجروال اُدھیانہ ۱۲۷۴
- ۲۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ ہری سنگھ دے گرہ مہا سنگھ والا اُدھیانہ ۱۲۷۵
- ۲۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ جگیر سنگھ دے گرہ گھگرانا اُدھیانہ ۱۲۷۷
- ۲۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ بھجن سنگھ دے گرہ جیرکھ اُدھیانہ ۱۲۷۸
- ۲۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ سری رام دے گرہ مکسودڑا اُدھیانہ ۱۲۸۰
- ۲۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ نچھتر سنگھ دے گرہ ڈراہا اُدھیانہ ۱۲۸۰
- ۲۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ بیبی بسنت کور دے گرہ ڈراہا اُدھیانہ ۱۲۸۲
- ۲۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ گرنام کور دے گرہ ڈراہا منڈی اُدھیانہ ۱۲۸۴
- ۲۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ گجن سنگھ دے گرہ ڈراہا منڈی اُدھیانہ ۱۲۸۵
- ۲۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ بگا سنگھ دے گرہ نٹ اُدھیانہ ۱۲۸۶

- ۲۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ پریم سنگھ دے گِرہ گوہند پُرا جالندھر ۱۲۸۸
- ۳۰ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ محل سنگھ دے گِرہ سنگت پُرا جالندھر ۱۲۹۱
- ۳۰ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ سادھو سنگھ دے گِرہ سنگت پُرا جالندھر ۱۲۹۲
- پہلی آسُو شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۹۴
- ۲ آسُو شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۳۰۲
- ۳ آسُو شہنشاہی سمت ۲ رام دھام مندر امرتسر شہر ۱۳۰۳
- ۳ آسُو شہنشاہی سمت ۲ گٹو ہتیا دے نوٹ سمیلن سوامی گنکیشور دُرگیانا مندر امرتسر ۱۳۰۴

سوہنگ مہراج شیر سنگھ وِشنوُں بھگوان دی جے
 سوہنگ مہراج شیر سنگھ وِشنوُں بھگوان دی جے
 سوہنگ مہراج شیر سنگھ وِشنوُں بھگوان دی جے
 سوہنگ مہراج شیر سنگھ وِشنوُں بھگوان دی جے
 سوہنگ مہراج شیر سنگھ وِشنوُں بھگوان دی جے

* ۷ مگھر شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار دھیر پُر دلی-۹ * *

مگھر کہے پرہ دا ویکھدا رہیا عدل، سچکھنڈ نواسی جگ جگ حکم ورتائیا۔ نت نوت کھیل کردا رہیا بدل، بدلہ چکاوے
 تھاوں تھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کٹ کے گئے مزل، منزل چڑھ کے پندھ مکائیا۔ بھگت بھگوان اک دوجے دی کردے ویکھے قدر، قادر
 قدرت رنگ وکھائیا۔ نو سو چرانوے چوڑی جگ پچھوں کوٹاں وچوں تھوڑیاں دی پوری ہوئی سدھر، صدمے وچ سرب لوکائیا۔
 من وکارا پنچ پرپنچ پیا غدر، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال کوئی نہ لگا پرمیشور مگر، درشت ایشٹ اک نہ کھئے
 منائیا۔ کوڑ گڑیارا جام پیالہ پی کے بے صبر، ست سنتوکھ نہ کھئے رکھائیا۔ لکھ چوراسی ویکھی مڑھی گور قبر، کعبیانوچ دُبائیا۔ دو
 جہان مہر کرے نہ کھئے نظر، نظریہ سکے نہ کھئے بدلائیا۔ سمت شہنشاہی بدل کے میری آئی فضل، فاضل اپنا بھيو چکائیا۔ جس نے
 برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال شبدي کنڈے کیتا وزن، وجہ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دھر دا کھیل اک ورتائیا۔ مگھر کہے میں سچکھنڈ دوارے ہو کے موجود، کھیل تگیا بے پرواہیا۔ جس دی منزل اک مقصود،
 محبوب بے پرواہیا۔ چوڈاں لوک چوڈاں طبق سمجھ نہ سکے حدود، حق حقیقت نہ کھئے درڑائیا۔ جو آد جگاد جگ چوڑی جن
 بھگتاں رکھے محفوظ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ عرش قرص توں اُپر جس دا عروج، جلوہ نور نور رُشنائیا۔ جس دا نہ کوئی تت نہ کلبوت،
 کلمہ کلمیاں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ نہ کوئی تحریر نہ لکھت حرُوف، اکھراں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نت نوت جن بھگتاں انتر آتم پرما تم ہو

مصروف، مسلسل اپنی کار کھائی۔ جس دا حکم فرمان سندیش کرے نہ کھئے موقوف، فکریاں وچ نہ کھئے اڈائیا۔ مگھر کہے اُس نے
 سرشٹی دی درشٹی کیتی بیوقوف، بیوہ روپ دے لوکائیا۔ جسدا گر اوتار پیغمبر شبدی دھار دین ثبوت، واک بھوکھتاں وچ
 درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر فرمانا اک سنائیا۔ مگھر کہے میں ویکھیا لوک پرلوک، برہمنڈ کھنڈ کھوج
 کھوجائیا۔ آتم پرما تم گاوے نہ کوئی سلوک، اکھراں والی صفتی جگت پڑھائیا۔ نرمل نیرویر نور تکے نہ کوئی جوت، سچ سچ نہ کھئے
 سہائیا۔ من واسنا کوڑی کریا کڈھے کوئی نہ کھوٹ، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کر کر تھکے پڑھائیا۔ ہر کا بھانا سکے نہ کوئی
 روک، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جگ چوکری نام سندیشے دے کے گئے کوئن کوٹ، کوئی کوٹ ڈھولے گائیا۔ کوئی مٹا نہ سکیا ہرکھ
 سوگ، چنتا غم نہ کھئے چکائیا۔ ست دھرم دا ملیا نہ کیسے جوگ، جگیشر جگت نہ کھئے دھرائیا۔ ہوئے ہنگتا مایا متا نہ مٹیا روگ،
 من کا منکا نہ کھئے بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دی دھار اک دکھائیا۔ مگھر کہے میں ویکھیا آد جگاد جگ
 چوکری کھیل، نرگن سرگن رنگ دکھائیا۔ بن بھگتاں ساچا ہویا کیسے نہ میل، ملنی جگدیش نہ کھئے کرائیا۔ بن تیل باقی ست پرکاش نہ
 ہویا رنگ نویل، گرہ مندر اندر نہ کھئے رُشنائیا۔ اکو رنگ نہ ویکھیا گرو چیل، چیلار رنگ نہ کھئے وٹائیا۔ انت اخیری سرشٹی ہوئی
 فیل، مضمون حق نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی کرنی اپنے ہتھ دکھائیا۔ مگھر کہے میں ویکھیا لیکھا
 جگت جہاں، جگ چوکری کھوج کھوجائیا۔ گر اوتار پیغمبر دے کے گئے بیان، بیانا اپنا نام دھرائیا۔ دھر دا ڈھولا راگان ناداں وچ
 گئے سنا، انبولت اکھراں وچ وڈیائیا۔ شبد اشاریاں وچ کر کے گئے ہاں، ہوئے نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، پڑدا اوہلا رہیا چکائیا۔ مگھر کہے میں وینہدا رہیا پڑدیاں اندر لک، نت نت اپنا ویس وٹائیا۔ سال بسالے پینڈے گئے مک،
 جگ چوکری گئی وبائیا۔ ستجگ ست ستوادی پیا اٹھ، سچ دوارے لئی انگرائیا۔ پُرکھ اکال دھر دا مالک گیا تھ، مہر نظر اک
 اٹھائیا۔ حکم سندیشہ دے کے سچ سچ، ست دتا درڑائیا۔ جا کے ویکھ بھگت سہیلے آگئی ست، جنہاں دا پُرکھ اکال اکو پتا اکو
 مائیا۔ باہروں پنجان تتان والے خاکی بُت، اندر وسیا بے پرواہیا۔ جگت ووبار ولوں کول نہیں کچھ، بھگت بھنڈار ولوں بھنڈارا
 بے پرواہیا۔ گوہند کولوں جا کے پچھ، جو سندیشہ سچ جنائیا۔ جیہڑے اُس توں گئے گھس، چار جگ نہ کھئے ملائیا۔ جس دا بھانا

کدے نہ سکے رُک، دو جہان نہ کھئے مٹائیا۔ اُس دی سب توں وکھری زِالی شبد اگئی تُک، جو تُخُم تاثير دئے بدلائیا۔ جو ایتھے اوتھے
 دو جہاناں دیوے اوٹ، اوڑک اپنے نال ملایا۔ جس دا نُور نُورانہ اگئی جوت، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جس دی گُر اوتار
 پیر پیغمبر کوئی کر نہ سکيا سوچ، انہو بہيو نہ کھئے کھلایا۔ اُس دی بھگتاں اندر مَوَج، مَوَجُودہ ہو کے مجلس رِسيا وکھایا۔ جو
 مالک ہو کے کرے دُھر سنجوگ، آتم پر ماتم جوڑ جڑایا۔ لیکھا مُکا کے چوڈاں لوک، چرن کول دئے سرنایا۔ مگھر کہے مینوں تگ
 کے آگئی ہوش، اپنا آپ لیا بدلائیا۔ جو نو نو چار بیٹھا رِسيا خاموش، اکھراں والی نہ کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، اپنا حُکم اک ورتایا۔ مگھر کہے مین تکیا نرمل دھار، زرویر زکار زکار نظری آیا۔ جس دا سب توں وکھرا وبار،
 ووباری نُور خُدایا۔ جس نے سُولیاں اُتے دتے چاڑھ، صوفیاں سُر ت بھلایا۔ سو بھگتاں دئے دیدار، دید عید چند رُشنائیا۔ بن
 رسنا جہوا بئی دند کرے گفتار، نراکھ نال سمجھایا۔ منزل چڑھ کے سچ مینار، سنمکھ ہو کے درس دکھایا۔ جس دا کاغذ قلم
 شاہی پائے نہ پاراوار، انت انت نہ کھئے جنایا۔ سو پریم جن بھگتاں وسے ٹھاندے دربار، در دوارا اک سُہایا۔ گھر تاکی کھول کواڑ،
 پڑدا دئے چُکایا۔ جُگ جنم دے وچھڑے میلے آن، آپ اپنے رنگ رنگایا۔ مایا ممتا موہ مٹا نشان، شرع دے بندھن دئے کٹایا۔ تُوں
 میرا مین تیرا دے کے اکو سچ گیان، اگیان اندھیرا دئے مٹایا۔ ساچے مندر ملا کے سِری بھگوان، بھگون اپنا نُور دئے چمکایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا داتا دیا کھایا۔ مگھر کہے مین آگیا جگ، جگ جیون داتے دتی وڈیایا۔ مکے
 کعبے ویکھے جج، دُھر دا حضرت نہ کھئے منایا۔ پھر پھر ویکھے تیرتھ تھ، اٹھسٹھ رہے کُرایا۔ نیتروون مندر مٹھ، گُرو دوار دین
 دُہایا۔ ملے میل نہ پُرکھ سمرتھ، سچ نُور نہ کھئے رُشنائیا۔ نج نیتر کھولے کھئے نہ اکھ، پڑدا دئی نہ کھئے چُکایا۔ انحد ناد نہ وجے سٹ،
 تُوں ہی تُوں ہی نہ راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا پڑدا دتا اٹھایا۔ مگھر کہے میرا لٹھا پڑدا، نرگن ہو
 کے دیاں جنایا۔ پرہو نے کھیل وکھایا گھر گھر دا، لکھ چوراسی اندر پھرایا۔ بن بھگتاں ساچی منزل ویکھیا کھئے نہ چڑھدا، نر ہر
 درس کھئے نہ پائیا۔ سادھ سنت ویکھیا سڑدا، ترے گن اگنی رِبی تپایا۔ بن گُرمکھاں بھانا کھئے نہ جردا، ذرہ ذرہ بھیٹ نہ کھئے کرایا۔
 پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی کھیل اپنا وکھرا کردا، قدر بھگتاں رِسیا پائیا۔ چاروں کُنٹ پھرے لہدا، نرگن ویکھے تھاؤں تھانیا۔ مین

نظارہ ویکھیا جھب دا، پہلی مگھر رہیا درڑائیا۔ بھگت بھگوان اکو سیجا ساچی سجدا، جتھے سجده دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جگت
 نیتراں لہیاں کیسے نہ لہدا، کھوجاں وچ سرب لوکائیا۔ جو ست دوارے انتر بہہ کے پھدا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ اُسا کھیل
 اگتی نوری پُرکھ سمرتھ دا، سمرتھیا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جو جگ جگ لیکھا جانے جگت رتھ دا، رتھوہی ہو کے سیو کھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیونہار سرنائیا۔ مگھر کہے میں ویکھیا حضور، حاضر ہو کے دھیان لگائیا۔ جو جن
 بھگتاں دا بن مزدور، دوس رین سیو کھائیا۔ پریم پِرتی اندر ہو مجبور، مجبوری بھگتاں رہیا کھائیا۔ جگ جنم دے بخش کے آپ
 قصور، کسر اپنی جھولی پائیا۔ مایا ممتا توڑ کے گرھ غرور، عُربت رہیا مٹائیا۔ اپنے پریم دا دے کے نور، سچ نور رہیا چمکائیا۔
 جگ چوڑی دا بدل کے آپ دستور، دست بدست رہیا ملائیا۔ جگت کامنا میٹ کے وانگ کافور، قفل دا لیکھا دتا مکائیا۔ نام
 خُماری دے سرور، رس اکو اک چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سِر اپنا ہتھ رکھائیا۔ مگھر کہے میں ویکھیا
 میتا، مِت پیارا نظری آئیا۔ جو بھگتاں اندر کھیل کرے اندیٹھا، اندیٹھری کار کھائیا۔ جس دی صفت کرے اٹھاراں دھیائے گیتا، شبدا
 شبدان نال صلاحیا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبر مَن نیکن نیکا، نیرویر نظر نہ آئیا۔ سو بھگت ادھارن دا جگ نواں بدل طریقہ، طرح
 طرح رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرنی دا کرتا کار کھائیا۔ مگھر کہے میں ہویا حیران، حیرانی میرے
 اندر آئیا۔ کس بدھ ہویا پرہو مہروان، مہر نظر اٹھائیا۔ بھگت سہیلے میلے آن، نرگن سرگن جوڑ جڑائیا۔ بن پڑھیاں دے کے گیان،
 اگیان اندھیرا دتا مٹائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کر پہچان، بہتیاں وچوں تھوڑے اپنی گود اٹھائیا۔ اکو دے کے سچ نشان، نشانے کوڑے
 دتے بھلائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں نوں کرنا پئے پروان، پروانہ اور نہ کھئے وکھائیا۔ نو سو چرانوے چوڑی جگ پچھوں جن بھگتاں
 دا بنیا آپ مہان، بھگت دوارے پھیرا پائیا۔ گرمکھاں دی آتم سیجا کرے آرام، دوجے سکھ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پِرتی اندر بن بن
 غلام، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ بھگتاں دا اپنی جھولی پایا احسان، اصل اپنا رنگ وکھائیا۔ بن پوجا پاٹھ توں کر کلیان، کلمیاں
 توں باہر دتا کڈھائیا۔ جودھے سور بنا بلوان، کلجگ کوڑا چرناں ہیٹھ دتا دبائیا۔ لکھ چوراسی چکا کے کان، آون جاون پیندا دتا
 مکائیا۔ سچ دوارے میلے آن، در دربارا اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ہر رگھرائیا۔ مگھر کہے

مین بولنا سچ جیکارا، سچ دیاں جنائیا۔ جیہڑا جگ چوکڑی دیندا آیا لارا، اشاریاں نال اشارے آیا سمجھائیا۔ جس دا لیکھا اگم
 اپارا، الکھ آگوچر نہ کھئے سمجھائیا۔ جس دا بھانا من گرو اوتارا، پیغمبر گئے سپس جھکائیا۔ سو کرن آیا وبارا ووباری ویس وٹائیا۔
 جس دا حکم سدا جگ چارا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی جن بھگت سہائے اک
 دوارا، مندر اکو اک وکھائیا۔ جتھے دوس زین دیا دپیک اکو اجیارا، تیل باقی نہ کھئے وکھائیا۔ ناد شبد دُهن سچّی دُهنکارا، انراگی راگ
 الاٹیا۔ جس دا کھیل سب تون وکھرا نیارا، نر نرنکارا ہو کے آپ کرائیا۔ سو سہاؤنہارا جمن کنارہ، ضامن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ دوارکا
 نواسی تیرا ادھارا، دوہری وار دتی وڈیائیا۔ ساچیاں بھگتاں دے سہارا، گر اوتاراں رہیا جنائیا۔ جنہاں دا لیکھا اک تون دو تون
 چارا، چوکر دئے گواہیا۔ جنہاں نے سپس چکنا اٹاں گارا، گہر گمبھیر وچ سہائیا۔ اگلے جنم دا لیکھا رہیا نہ کھئے سنسارا، سنساریاں
 وچوں باہر کڈھائیا۔ ہر سنگت تیرا روپ اپارا، اپرمپر ویکھ وکھائیا۔ نکے وڈے دا اکو جہا وبارا، ووباری اپنی کار کھائیا۔ گرمکھو
 ٹہاڈی سیوا لکھ کروڑی نہ گنتی وچ ہزاراں، قیمتاں والا قیمت سکے نہ کھئے جنائیا۔ جتھے جھکنا جگت سرکارا، سر سکے نہ کھئے
 اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی کرنی سب نوں دئے وکھائیا۔ مگھر کہے مین دوتے جوڑ کران نمستے، نمسکار
 ڈنڈاوت وچ بدلائیا۔ جن بھکتو تسیں سیوا کیتی ہسدے ہسدے، ہستی اپنی لئی بدلائیا۔ ٹہاڈے گھرانے رہنے وسدے، اتم اچڑے
 سرب لوکائیا۔ شاہ سلطان ویکھنے نسدے، راجے رانے پٹھ بھوائیا۔ اشاریاں نال اک دوجے نوں سارے دسدے، انگلاں اپر اٹھائیا۔
 بنا سیری بھگوان کھئے نہ بچدے، بچیاں والے سرب کُرائیا۔ ایہہ کھیل اُس اگئی اشارے اگھ دے، جس دی پلک نہ کھئے بدلائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ست دیونہار وڈیائیا۔ مگھر کہے مینوں آئی ہاسی، ہس ہس دیاں سُنائیا۔ جن بھکتو
 ٹہاڈی کئی گئی جم پھاسی، جہاں دا بھے نہ کھئے وکھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں نرگن نور ملیا اکو ساتھی، دُھر دا سنگی نظری آئیا۔ لہنا
 رہیا کوئی نہ باقی، جو خوشیاں نال سیوا کھائیا۔ جس دوارے اُتے آ کے کوٹ ترنے پاپی، اُس دی نیہہ بھگتاں کولوں رکھائیا۔ جنم
 جنم دی پوری کر کے آسی، ترشنا دتی بُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جن بھکتو ٹہاڈی
 سیوا دوس رات، زین دئے گواہیا۔ چووی گھنٹے کر اتفاق، ڈھولا اکو رہے سُنائیا۔ سٹھ گھڑیاں بول کے واک، واقعہ اپنا رہیا

درڑائیا۔ اٹھ پہر ہو کے داس، نیتز نین نوائیا۔ اکھ کھول پرتھی آکاش، گگن منڈل رہے سُنائیا۔ واہوا تیری پریتی پُرکھ ابناش، بن
 بھگتاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ جیہڑے اٹھ ویلے پرہات، تیری سیوا سچ کھائیا۔ پتہ نہیں کیتھوں سیکھی انہاں نے جاچ، کون گیا درڑائیا۔
 اندروں باہروں ہو گیا پاک، پُنت ہو کے خوشی ورتائیا۔ پریم پیار دا وجد رہے رباب، تُوں ہی تُوں ہی راگ الاٹیا۔ کبیر فرید
 کردے رہے حساب، بتی دن بتی دندان والا لیکھا نال جنائیا۔ انت اوہ وی دے کے جواب، ست مگھر رہے جنائیا۔ پتہ نہیں پرہو
 تُوں کیوں انہاں دے اندر وسیوں آپ، جو آپا گئے مٹائیا۔ ساچے پریم پیار دا کر اتفاق، وڈے چھوٹے بالے نڈھے مل کے خوشی
 منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوارے دتی وڈیائیا۔ سری بھگوان کہے سُن مگھر بالے نڈھے، تینوں دیاں
 جنائیا۔ نو سُو چرانوے جُگ چوکڑی پچھوں میں اپنی جوتی دھاروں کڈھے، میں اپنے تتاں نال کری کُرمائیا۔ جنہاں نال سچ دوارے
 مل کے کراں لڈے، لاڈ اہناں رہیا لڈائیا۔ جنہاں دے اندر دھرم نشا نے گڈے، سچ سچ دتا سمجھائیا۔ جگت ترشنا بوجھا کے اگے،
 آگیا اپنی وچ رکھائیا۔ پریم پریتی وچ دے کے مزے، کوڑا مزہ دتا مٹائیا۔ اوہ نیتز درشن کر کر رچے، اندر بھکھ رہی نہ رائیا۔ آپے
 پھرن بھجے، اندر باہر واہو داہیا۔ جنہاں دے پریم نے اہناں نال نہیں کرنے دغے، کوڑا یارانہ نہ کھئے رکھائیا۔ ایتھے اوتھے اپنی گودی
 چُکے، چُک چُک خوشی منائیا۔ سچ دوارے جا کے رکھے، جتھے ویکھن والا مائی باپ بھائی بھین نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ پریتی اندر
 نسے، شبدي راگ سُنائیا۔ چرن کول کر کے اکھئے، اکو ڈھولا دئے سُنائیا۔ جن بھگتو نُسیں آئے میرے پریم دے وڈے، بدلہ لینا
 چُکائیا۔ بھاویں تہاڈے باہروں چیتھڑ پھٹے، آگے پھٹیاں دا کھڑا دتا چُھڈائیا۔ جے دھتے نوں ملیا وچوں وڈے، پتھراں سوہیا پائیا۔
 تہانوں پراپت اُس وچوں مٹی گھٹے، جس دا گھاٹا اپنے وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سُنیہڑا اک
 سُنائیا۔ مگھر کہے سُنو سُنیہڑا گُرمکھ سجن، سچ دیاں سُنائیا۔ ہر بھگوان تہانوں آیا لبھن، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ جُگ جنم
 دیاں وچھڑیاں آیا سدن، حُکمی حُکم سُنائیا۔ سچ دوارے آیا رکھن، جتھے رکھیا کرے چائیں چائیا۔ تہاڈے اندر وڑ کے آیا وسن،
 واسطہ انتر انتر رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آپ اپنا کھیل سمجھائیا۔ مگھر کہے ایہہ کھیل انوکھا، عاقلان
 بے عقل کرائیا۔ سدھا سرِشٹی نال دھوکھا، گُرمکھاں ملے وڈیائیا۔ جیہڑا سچ دوارے پہنچا، پنجاں توں لے چائیا۔ اتم لینا پئے نہ ہوکا،

جہاں توں لیا چُھڈائیا۔ سچ پریم دی لا کے چوٹا، چوٹی تے لئے چڑھائیا۔ در دوارے رہن نہ دیوے کوئی کھوٹا، گُرمکھ اپنے رنگ
 رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بخشنہار سرن سرنائیا۔ مگھر کہے میں سرن ویکھے لگدے، جو لگ ماتر گئے
 بھلائیآ۔ سچ دوارے ویکھے ودھدے، بھجن چائیں چائیا۔ ناتے توڑ کے کوڑے جگ دے، جگ جیون داتا ویکھ خوشی منائیا۔ نج
 نیر درشن کر کر رجدے، رجو طمعو ستو دا لیکھا گئے مکائیا۔ بہامبڑ بچھ گئے کوڑی آگ دے، مایا ممتا دتی جلائیآ۔ جو بھگت سچ
 دوارے وسدے، وصل اکو یار شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا کھیل رہیا دکھائیا۔ مگھر کہے میں دساں
 اخیر، بن اکھراں اکھڑ سمجھائیا۔ جس دی نظر نہ آئے کوئی تصویر، نورو نور کرے رُشنائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی بے نظیر،
 نظر اندروں دئے بدلائیا۔ تہاڈا لہنا دینا ویکھ کبیر، جلاہا خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرم دا لیکھا رہیا
 چُکائیا۔ کبیر کہے میں بھل گیا کدا گنتی، انک انک بدلائیا۔ میں کھیل ویکھی سارے دن دی، بھگت دوارے بہ کے آگھ کھلائیآ۔
 سچ پیاری سنگت پریم پیار ویکھی مندی، نام پیمانے ہتھ اٹھائیا۔ میں صفت دساں کس کس دی، قسمت سارے گئے بدلائیا۔
 استری پُرکھ اکو روپ دسدی، اندروں آگھ نہ کھئے بھوائیا۔ میں صفت کراں جس دی، اوہ مینوں آگوں سُنائیا۔ سانوں لوڑ نہیں
 وڈیائی والی جس دی، حرص ہوس گئے مٹائیا۔ سانوں لوڑ اوسے دے درش دی، جس درشتی دتی بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ کبیر کہے مینوں بھل گیا تننا بُننا، پہلی کہانی دیاں بدلائیا۔ میں چاہندا اکو ڈھولا
 سُننا، جو گُرمکھ کہے گائیا۔ جتھے پھیر کسے نہیں بولنا، سوہنگ روپ سہائیا۔ اُس دا تول کسے کی تولنا، جو اپنا آپ گئے مٹائیا۔
 اوتھے گھول کسے گھلنا، جو گھولی گھول گھما کے اپنا آپ بھیٹا گئے کرائیا۔ اوتھے دوارا کسے کی کھولنا، جتھے دھر درباری سوہیا پائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرنہار خوشی منائیا۔ کبیر کہے میرا بدل گیا سریر، ناتا تن نظر نہ آئیآ۔ میں چڑھ کے
 چوٹی اخیر، بھگتاں ویکھ دکھائیا۔ مینوں نظری آئی اک تصویر، جس نوں تصور نہ کھئے کرائیا۔ اوتھے میں کھئے نہ تکیا غریب امیر،
 گُرمکھ اکو رنگ سوہیا پائیا۔ نہ کوئی تکی دولت دھن جگیر، جاگرت جوت جوت رُشنائیا۔ نہ کوئی گر اوتار تکیا پیغمبر پیر، پاربرہم
 پت پریشہر اکو نظری آئیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو کروٹ اپنی رہیا بدلائیا۔ کبیر کہے میں ویکھیا بدلدا

کروٹ، کرامات نہ کھئے جنائیا۔ جس دے پچھے سرِشٹی رہی بہرمت، بہرماں وچ لوکائیا۔ اوہ کوڑ کڑیاری جگت جہان وکھا کے عظمت، اعظم رہیا بلائیا۔ جن بھگتاں دی بدل کے اندروں قسمت، جسم ضمیرِ دتی بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا اپنے نال رکھائیا۔ مگھر کہے میں ویکھ دوارِ دلی، دلاں نوں کھوج کھوجائیا۔ عرشِ فُرس دی جڑِ پئی، بلوونا دتا لگائیا۔ میری خوشی وچ آن کے ہاسی نکلی کھلی، ویکھی کھلی خلق خُدائیا۔ سارے دربار وچ تگ اک سو گیاراں اٹ لگی پئی، اک اک دی گنتی سچ دتی جنائیا۔ سب دی قمر کمرکسیاں والی ہونی ڈھلی، کمان افسراں دینی سٹائیا۔ بلیاں دے مگر موٹ ویراگن لاؤنی پئی، لہندی دشا خوشی وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچے نام دی لا کے سلی، سلسلا آگلا دئے بدلائیا۔

* ۱۵ مگھر شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار دھیر پُر دلی-۹ *

پندراں مگھر کہے میری نمستے پُرکھ انباش، سری بھگوان تیری سرنائیا۔ تُوں آد جُگاد جُگ چوڑی سدا وسیں بھگتاں پاس، پاربرہم پت پرمیشور اپنی دیا کھائیا۔ جُگ جنم وچھڑیاں پوری کریں آس، نتِ نوت ویکھیں تھاوں تھائیا۔ نرگنِ نرور ہو کے دیویں ساتھ، دُھر دا سنگ بنائیا۔ پریمیاں پیاریاں دیوے شاباس، سر اپنا بتھ ٹکائیا۔ جن بھگتاں کارج کریں خاص، خالص اپنا رنگ وکھائیا۔ مانس جنم کر کے راس، لگھ چوڑاسی پھند کٹائیا۔ چرن دوارے دے نواس، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لہنا جھولی پائیا۔ پندراں مگھر کہے واہ میرے بھگونت، تیری بے پرواہیا۔ آتم پرماٹم ساچے کنت، شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ میل ملا کے بھگت سُہیلے دُھر دے سنت، سچ ست اپنا آپ درڑائیا۔ نامِ ندھانا دے کے نت، سچ منتر نامِ درڑائیا۔ کوڑی کِریا میٹ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، بھو ابھیدا دئے کھلائییا۔ ناتا توڑ بہشت جت، سچکھنڈ دوارا بخشے سچ سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در تھانڈا اک سُہائیا۔ پندراں مگھر کہے میں ہویا خوشحال، گیتِ اگمی ڈھولا گائیا۔ کھیل ویکھیا دینِ دیال، سری بھگوان رہیا درڑائیا۔ بسدے ویکھے دو جہان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ خوشی منائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچ ترانہ اکو گان،

ٹوں ہی ٹوں ہی اکو راگ الاٹیا۔ بھوکھتاں والا ویکھنا بیان، بنا کاغذ کتاب پھول پھولائیا۔ سندیشہ سُن اگئی فرمان، نیوں نیوں اگھ
 اٹھائیا۔ وقت سہنجنا ہویا وچ جہان، سوہنی وچ ودهائیا۔ بھگت بھگوان میلا ملیا آن، اندر باہر خوشی منائیا۔ بھگت سہیلا
 رہیا نہ کھئے نادان، بیج نیت کرے رُشنائیا۔ ساچے نام دا دے کے گیان، رام اکو دتا وکھائیا۔ دُھر دا مالک دس کے کاہن، بنسری اکو
 دُھن سُنائیا۔ پیغمبران والا دے پیغام، بن اکھراں کری پڑھائیا۔ سچ دوارا وکھا کے دھام، دھرم دوار وچ ودهائیا۔ مست خُماری پیا
 کے جام، ضامن ہو کے ہویا سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پندراں مگھر کہے میں دیواں
 سچ فرمان، فُرنے وچوں فُرن اک جنائیا۔ جن بھگتاں سیوا سچ مہان، مہا کتھ کتھ درڑائیا۔ پریم پیار دا سچا دھیان، ناتا اکو نال
 جڑائیا۔ ڈھولا گا کے وشنوں بھگوان، سوہنگ سو وچ سہائیا۔ جگت کوڑا چھڈ آرام، آتم سکھ وچ ودهائیا۔ من واسنا نہ ہوئے
 غلام، جگت زنجیر نہ کھئے بندھائیا۔ جلوہ تگ کے اک امام، نور ظہور اک رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 دیونہار سچے سرنائیا۔ پندراں مگھر کہے میں ویکھے بھگت سہیلے میت مُرار، سبج دُھر دے نظری آئیا۔ جنہاں دا سب توں وکھرا
 ووہار، ووہاری ہو کے سیو کھائیا۔ کھیل تگ اک توں دو توں چار، چار کٹ گئے بھلائییا۔ درشن کر کے دید دیدار، درد اپنا
 گئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا لیکھا رہیا چکائیا۔ پندراں مگھر کہے میں ویکھی عجب کہانی، لیکھا
 لکھت نہ کھئے سمجھائیا۔ جن بھگتاں اندر سنی اگئی بانی، بان نرالا تیر لگائیا۔ پریم پیار دا چُک کے پانی، بھجن واپو دابیا۔ اچرج
 کھیل ویکھ گر اوتار پیغمبر ہوئے حیرانی، حیرت سب دے اندر آئیا۔ نو جوہن نو جگ نو رنگ دی ویکھ جوانی، جوہن متے خوشی
 منائیا۔ اندر تک کے نور نورانی لہر روحانی، زمیں اسمان سیس جھکائیا۔ نظارہ تگ کے پد نربانی، جھگڑا چھڈ کے چارے بانی،
 چارے کہانی ڈیرہ ڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سوہنا رنگ وکھائیا۔ پندراں مگھر کہے میں ویکھ کے بھگت
 دوار، دوارکا واسی دیاں ودهائیا۔ اٹھ ویکھ کرشن مُرار، مُراری مہر رہیا لگائیا۔ جگ چوکڑی جس دی کار، کرنی کرتا اک
 اکھوائیا۔ نرگن سرگن کھیل اپار، اپرمپر وپس وٹائیا۔ سنت سہیلے لے اُبھار، نت نوت جوڑ جڑائیا۔ اندر باہر پاوے سار، گپت
 ظاہر سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سچے سرنائیا۔ پندراں مگھر کہے میرا انت اخیری شبدی بول،

سندیشہ دیاں جنائیا۔ جن بھکتو پرہوُ وسے سدا تہاڈے کول، پر ماتم آتم مل کے خوشی منائیا۔ جگت وڈیائی اُپر دھول، سچکھنڈ دوارے ساچا رنگ وکھائیا۔ پورب جنم دا پورا کر کے قول، کرمان دا لہنا دتا چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پندراں مکھڑ کہے میں کہاں سچ اخیر، آخر دیاں جنائیا۔ پرہوُ دے ہتھ بھگتاں دی تقدیر، جدوں چاہے دیوے بدلائیا۔ اندر رکھ اپنی تصویر، تسبیاں منکیاں توں دئے چھڈائیا۔ سچ دوارا وکھا کے اک امرت جام پیائے سیر، سرت شبدا جوڑ جڑائیا۔ جس گرہ وسے بھگت کبیر، کعبہ اودوں اگلا دئے وکھائیا۔ جتھے کھیل بے نظیر، نظر نشان نہ کو تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، گھر اکو دئے وڈیائیا۔ پندراں مکھڑ کہے جگت بھگت سبج ساچی کار، پاربرہم آپ کھائیا۔ سچ کرے ست آپ کرے ست ستواد ووبار، ویلا وقت دئے گواہیا۔ لیکھا جان دلی دربار، دوار بھگتاں اک سہائیا۔ سیوکان سیوا ویکھ اپار، آپ اپنا رنگ چڑھائیا۔ منزل رہن نہ دیوے کھئے دُشوار، مارگ اکو دئے وکھائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش چار ورن اٹھاراں برن دسے سچ پیار، ذات پات دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھاگ بھگتاں بھگت دوارے وچ رکھائیا۔

* ۲۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال *

مکھڑ کہے میں دھار ویکھی دھر دی، سچکھنڈ دوار وجی ودھائیا۔ اوتھ لوڑ نہیں تال سر دی، تنبور تار ستار نہ کھئے کھچائیا۔ اوتھ کھیل نہیں اوتار گر دی، پیغمبر روپ نہ کھئے وکھائیا۔ نرگن نرویر نراکار دھار اکو اُتردی، شبدا کھیل کھلائییا۔ پریتی پریم نال جڑدی، دوجا سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ اوتھ لوڑ نہیں کوئی شکر دی، شاہ پاتشاہ اکو شہنشاہیا۔ جگ چوکڑی پتہ نہیں کس طرح گزردی، کوٹن کوٹ کال وپائیا۔ ایتھ اوتھ کھیل نہیں کیسے اُجر دی، اکو حکم بے پرواہیا۔ رسنا جہوا بٹی دند کوئی کتھا نہیں اُچردی، ڈھولا ناد گیت سنگیت نہ کوئی سمجھائیا۔ ویکھی کھیل قادر قدر دی، جو قدرت ربیا بنائیا۔ کوئی رمز نہیں اوپلے پڑدے

والی لکن دی، اکو جوت نور کرے رُسنائیا۔ کوئی دھار نہیں لی چوڑی مکن دی، مُکمل اپنا کھیل دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ مگھر کہے میں دیکھیا حضرت حضور، حاضر اکو نظری آئیا۔ جلوہ تگیا جوتی نور، نور نور نور رُسنائیا۔ سرب کلا بھرپور، بھرتمبر بے پرواہیا۔ اوتھے نہ بردا غلام کوئی مزدور، سیوک روپ رنگ نہ کوئی وٹائیا۔ نہ کوئی سچ جھوٹھ قصور، روپ ریکھ نہ کھئے بدلائیا۔ نہ کوئی سوئی چڑھدا دے منسور، پھانسی یسو نہ کوئی لٹکائیا۔ نہ کوئی نانک گوبند ہندا دے مجبور، نہ کوئی محمد چوداں طبق وڈیائیا۔ نہ کوئی چوٹی دے کوہ طور، مؤسیٰ منہ دے بہار نہ کوئی سُٹائیا۔ اک اکلّا دیکھیا جو آد جگاد جگ چوڑی سدا مشہور، مُشکل سب دی حل کرائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی سرب کلا بھرپور، پاربرہم پت پریشور نظری آئیا۔ جو جگ چوڑی نرگن نرور نراکار کھیل کرے ضرور، سرگن اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ کرپا اپنی کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ مگھر کہے میں دیکھیا سورا سربنگا، سرب دوارے سوہا پائیا۔ جتھے نہ کوئی تیرتھ تہ کینار گنگا، سروور سر نہ کوئی دکھائیا۔ راگ ناد نہ کوئی ڈھول مردنگا، پوجا پاٹھ نہ کوئی سمجھائیا۔ رو سس نہ سورہ چندا، منڈل منڈپ نہ کھئے پرگٹائیا۔ پریم پیار رس نہ کوئی اندا، انرس اپنا روپ وٹائیا۔ میت مُرار سجن نہ کوئی سنگا، سگلا جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ پنج تت خاکی تن نہ کوئی بندہ، بندگی والی نہ کھئے پڑھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن نہ کوئی پنڈا، عقلاں والی نہ کوئی لڑائیا۔ ڈھول تال نہ کوئی مردنگا، سرتی سرت نہ کھئے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے اکو نظری آئیا۔ مگھر کہے میں تگیا حق نظام، جو نوبت نام وجائیا۔ بھگت ادھارن جس دا کام، جگت کامنی دے دُرکائیا۔ کوڑی کرپا دے اندھیری شام، شمع اپنی کرے رُسنائیا۔ دُھر سندیشہ دیوے سچ پیغام، پیغمبران کرے پڑھائیا۔ جس نور ایتھے اوتھے دو جہان گان، اسم اعظم نور خدائیا۔ مالک خالق پرتیالک نوجوان، نور نورانہ نظری آئیا۔ جس دی کرے نہ کوئی پہچان، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے درڑائیا۔ سو بھگتاں دا بھگوان ہو کے مہروان، ویس اولڑا اک اکلّا روپ وٹائیا۔ سنت سُہیلے دیکھے آن، گر چیلے دیوے مان، گرمکھ کر پروان، گرمکھ دیکھے آن، ہرجن اپنی گود اٹھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر سارے جھکدے دیکھے برہما شو وشن ڈھولا ٹونہی ٹونہی گان، گہر گمبھیر بے نظیر دے رُسنائیا۔ اوہ ناؤں رکھ کے مہاراج شیر

سنگھ وِشنوُن بھگوان، اتم پرما تم میتا بنیا آن، آن اپنی وِچ رکھائیا۔ مگھر کہے مگر لے کر پروان، پورب لیکھا رہیا چکائیا۔ جس دا سب توں وکھرا شبدی اک دیوان، دیوانخانیان کرے صفائیا۔ دھر روپ جگت بھیکھ انسان، زمیں اسمان کھوج کھوجائیا۔ رحمت وِچ رحمان، مُحبت وِچ محبوب عرش عروج سو بھا پائیا۔ جن بھگتاں دیون آیا دان، داتا دانی دُھر دا کابن، مایا ممتا ہنگتا توڑ ابھان، کمان اپنی وِچ رکھائیا۔

* پہلی پوہ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال *

پہلی پوہ کہے کھیل ہونا پتا پت دا، پُرکھ اکال گوبند شبد ڈنک وجائیا۔ کھیل ویکھنا ابناشی اچت دا، پاربرہم پرہہ دیا کھائیا۔ پڑدا اوہلا چکنا لک دا، نقاب نظر کھئے نہ آئیا۔ شبد اگتی ویکھنا اٹھدا، جس دا پتا نہ کوئی مائیا۔ نرگن دھار ویکھنا بکدا، رسنا جہوا نہ کوئی بلائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا پینڈا ویکھیا مُکدا، آگے اور نہ کھئے ودھائیا۔ کوڑی کیریا ویکھنا کڈدا، نام کھنڈا ہتھ چمکائیا۔ مایا ممتا ویکھنا لٹ دا، چاروں کُنٹ پھیرا پائیا۔ بھگتاں بھگوان ویکھنا پُچھدا، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ کوئی بھیو نہ جانے اُسدا، اُستت گر اوتار پیغمبر گئے سُنائیا۔ جس جھگڑا مُکاؤنا مایا ممتا دُگھ دا، دردیاں بھئے سہائیا۔ جس دا نشانہ انیالا تیر کدے نہ اکدا، اتم سریشٹ اپنا بان وکھائیا۔ جھگڑا مُکاوے بؤے بھکھ دا، نام بھنڈار اک ورتائیا۔ بھاگ ویکھے دھرنی دی ککھ دا، ہر کرتا شہنشاہیا۔ سنت سہیلے گودی چکدا، پھڑ بابوں گلے لگائیا۔ جس دا لہنا نہ کدے نکھنڈا، ویکھنہار دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پہلی پوہ کہے میں ویکھیا حقیقت جج، حضرتان دیاں سُنائیا۔ جُگ چوکڑی پینڈا مُکیا بھج بھج، پاندھی نظر کھئے نہ آئیا۔ ساچے تخت تخت نواسی بیٹھا سچ، سجن داتا دُھر درگاہیا۔ جس دی آد جُگاد جُگ چوکڑی کسے نہ لہی حد، پار کنارہ نہ کھئے درڑائیا۔ جس نوں راگاں ناداں اندر سپس جھکا کے رہے سد، سدے ڈھولے نام سُنائیا۔ جس دے چرناں اُتے سرگن نرگن دھار رہے ڈھٹھ، نیتر نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دا سچکھنڈ دوارا دُھر دا ہٹ، چوڈاں طبق نہ کھئے وڈیائیا۔ سو پُرکھ اکال دین دیاں کرے کھیل اک سمرتھ، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ بھگت سہیلے ویکھنے سچ، سچ ست نال جڑائیا۔

آتم انتر جانا رچ، رُچی اندروں دینی بدلائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی کچّ، کایا کنچن گڑھ دینا سُہائیا۔ دُھر دا مارگ اِکو دس، دہ دشا کرے پڑھائیا۔ آتم پر ماتم مل کے پئے ہس، ہستی وجود نہ کھئے درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈی وڈیائیا۔ پہلی پوہ کہے میں ویکھنا انت اخیر، آخر دیاں جنائیا۔ دُھر درگابی تکنا اک پیر، پیغمبر بیٹھے سیس نوائیا۔ جس دا نُور نُورانہ بے نظیر، جگت نیتر نہ کھئے رُشنائیا۔ کھچی جائے نہ کھئے تصویر، مُصوّر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس دا گرہ مندر گہر گمبہر، بے انت بے پرواہیا۔ جس نون سمجھے نہ کھئے ضمیر، بُدھی شبد نہ کھئے سُنائیا۔ جس نون سجدہ کردا گیا کبیر، تن ماٹی خاک ملائیا۔ سو کر کے اگتی تدبیر، طبع سب دی رہیا بدلائیا۔ توڑنہارا شرع زنجیر، شریعت اِکو رہیا درسائیا۔ جھگڑا چُکے شاہ حقیر، اُچ نیچ بخشنہار سرنائیا۔ لیکھا جانے صوفی جگت فقیر، فقرہ کلمہ اِکو اِک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا رہیا اُٹھائیا۔ پہلی پوہ کہے میں تکنا عالمین، بسمل اپنی کھیل کرائیندا۔ جس دا محمد گوبند نالوں بہتا کیتا یقین، تیکے بعد دیگرے دھار چلائیندا۔ جس دی سمجھے نہ کھئے ترمیم، ونڈن ونڈ نہ کھئے وکھائیندا۔ جس دا مارگ دو جہان مہین، جگ نیتر نظر نہ آئیندا۔ جس دی سب توں وکھری تعلیم، الفیے نہ کھئے وکھائیندا۔ جس دے گر اوتار پیغمبر مسکین، حُکمے اندر حُکم پھرائیندا۔ شبدی کرنہار تلقین، طُلبا طالب آپ پڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ وکھائیندا۔ پہلی پوہ کہے میں بولنا للکار، دُھر دا جیکارا اِک سُنائیا۔ کل کلکی زرگن دھر آیا اوتار، اوتری بے پرواہیا۔ جو لکھ چوڑاسی ویکھے جگت شکار، شکاری ہو کے پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر شبدی لئے اُٹھال، حُکمے حُکم منائیا۔ اُٹھو ویکھو پورب حال، چارے جگ دین گواہیا۔ چار ورن ہوون بے حال، اٹھاراں ورن نہ کھئے وڈیائیا۔ شاستر سمرت وید پُران کرن پُکار، انجیل قرآن ربی کُرائیا۔ حقیقت سمجھے نہ کھئے حق حلال، حالت بدلی انت لوکائیا۔ اگے دسے نہ کھئے دلال، پلّو سارے گئے چُھڈائیا۔ جلوہ تکیا نہ نُور جلال، نُورو نُور نہ کھئے رُشنائیا۔ پلّو سکیا نہ کھئے سنبھال، کتی گنڈھ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حُکم دُھر دا اِک ورتائیا۔ پہلی پوہ کہے میں ویکھنا اندر وڑ، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجائیا۔ بن پوڑھی ڈنڈے جانا چڑھ، منزل اپنی پندھ مُکائیا۔ سچ دوارے ویکھنا کھڑ، سچ سنگھاسن سوہا پائیا۔ جیو جنت سادھ سنت کون کرنی رہیا کر، ویکھنا تھاوں تھائیا۔ کون جیوت رہیا مر، من

واسنا رہیا مٹائیا۔ کون نرا کھر رہیا پڑھ، جس نوں لکھے کھئے نہ قلم شاہیا۔ کون سرن سرنائی رہیا پڑ، جس نوں گر اوتار پیغمبر گئے
 دھیائیا۔ کون گھلاؤنا ساچا در، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ جتھے رو سس کوئی پرکاش رہیا نہ کر، منڈل منڈپ نہ کھئے وکھائیا۔ سو
 سوامی انترجامی نرگن نروریر آیا چل، نہچل اپنا دھام سہائیا۔ جس دا سمجھ سکے نہ کوئی بل، ول چھل دھاری اپنی کھیل وکھائیا۔
 جس دا کوٹن کوٹ جگ بیتیاں اک نہ ہووے پل، کوٹن کوٹ برہما دئے بدلایا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر
 اک اٹھائیا۔ پہلی پوہ کہے میں دینا ہوکا، حکم اک سنائیا۔ خبر سناؤنی چوڈان لوکا، لقمہ ہونا جگت لوکائیا۔ کوٹاں وچوں پُرکھ اکال
 دا پچنا اکو پوتا، جو گوبند ست گیا بنائیا۔ جو آئیو عمر وچ چھوٹا، دسواں سال ہر سنگت اُتے نظری آئیا۔ جنہاں وچ رہنا کوئی نہ
 کھوٹا، کھوٹیاں کھرے لینا بنائیا۔ کوئی پڑھاون والا دینا نہیں طوطا، تُوں میں لہنا دینا مُکائیا۔ مہر نظر نال کایا ماٹی اندر پھیر کے
 پوچا، ڈرمت میل دینی دھوائیا۔ آگے پچھے دی رہن نہیں دینی سوچا، لکھ چوڑاسی لیکھا دینا مُکائیا۔ گرمکھ لیکھا دیوے نہ کھئے
 نردوشا، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ پہلی پوہ کہے میں ویکھیا
 لیکھا لکھدا، سچکھنڈ نواسی دیا کھائیا۔ نانا جوڑ کے گوبند گرسکھ دا، ساکھیات ہویا سہائیا۔ بن بھگتاں کسے نہ دسدا، بھرے وچ
 لوکائیا۔ لہنا دیوے جس جس دا، جسم ضمیر دوویں اپنے لیکھے لائیا۔ ایہہ موقع نہیں کسے مَن رکھ دا، مُکمل اپنا رنگ رنگائیا۔
 جھگڑا چکنا کروٹ والی پٹھدا، ستمکھ ہو کے سوہیا پائیا۔ پینڈا رہیا نہ سوا گٹھ دا، اندر دی رسائی دی لوڑ اکو وار پوری دئے
 کرائیا۔ جن بھگتاں کارج آپ نہجھدا، نج نیتر درس وکھائیا۔ جس دا حکم سدا جت دا، ہار وچ ویکھے سرشٹ سبائیا۔ جوتی جوت
 سرورپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پت پت رہیا بنائیا۔ پوہ کہے میں تکیا پروردگار، جلوہ نور نور خدائیا۔ جو آد جگادی سانجھا
 یار، یارانہ اکو اک درسائیا۔ جس دا مقامے حق حقیقت دا دربار، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ اوس دے اُتے مینوں اک اعتبار، باقی
 لارے لا کے گئے جنائیا۔ جس دے دوارے در درویش منگدے گئے بھکھار، اوتار پیغمبر گر جھولیاں ڈھاپیا۔ سو قدرت دا قادر ہویا
 خبردار، بے خبراں خبر پُچائیا۔ مُریدان مُرشد دیوے دیدار، دید عید چند چمکائیا۔ کایا کعبہ دئے وکھال، گرہ مندر سوہیا پائیا۔ جس
 دا جگ چوڑی دین احوال، حالانکہ اوہو گیا آئیا۔ جس دے آگے نہ جواب تے نہ سوال، فقرہ سکے نہ کھئے بدلایا۔ جس دی گھالنا

گئے گھال، گھائل کر کے فرزند گئے کٹائیا۔ جلوہ دیون آیا اک جمال، ضامن ہو کے پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں اندر لکے رہن نہ دیوے ارمان، آرام نال سب گچھ دئے وکھائیا۔ سب دی لیکھے لا کے سیوا نشکام، جو کر کر خوشی منائیا۔ گرمکھ تیرا پریم کدے نہ جائے حرام، کوڑی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ بہاویں لکھ چوراسی سرشٹی ڈبے تمام، بھگت سہیلے سچکھنڈ دوارے دیاں ٹکائیا۔ اپہ کوئی گلاں باتاں والی نہیں زبان، اکھراں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ بھگت بھگوان دا اک ایمان، عملاں توں باہر دیاں سمجھائیا۔ تہاڈیاں چرناں ہیٹھ دبا کے زمیں اسمان، مہمان اپنے لواں بنائیا۔ جس نوں سارے مندے سری بھگوان، اوہ نور تہاڈا نور کران رُشنائیا۔ مالک خالق پرتیالک ہو کے دو جہاناں پکڑی آپ کمان، حکم دھر دا اک سمجھائیا۔ فُرنیاں وچ دے کے فرمان، فرما بردار لواں اُٹھائیا۔ نت نوت ویکھاں مار دھیان، بن اکھاں اکھ کھلائییا۔ جگ جنم دے پرہ دے کول تہاڈے بیان، پڑدیاں وچوں پڑدے دئے کھلائییا۔ سچ باغیچی دا مالک باغبان، باغی کرے سرب لوکائیا۔ چار کُنٹ ویکھے اک طوفان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ پہلی پوہ کہے میں ویکھیا نوری اسم، اعظم اعلا نظری آئییا۔ تن وجود ویکھیا جسم، انتر انتر پھیرا پائیا۔ جس دی جگ چوڑی سمجھ سکیا نہ کھئے قسم، قسمت سب دی رہیا بدلائیا۔ جس دا نام نگارہ اکو وسل، وشیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ جس نوں بنا اکھاں توں بھگت سہیلے سارے دسن، لکھ چوراسی پڑدا رہیا اُٹھائیا۔ نو سو چرانوے چوڑی جگ پچھوں اوس پُرکھ اکال دا لاؤنا مِشن، مِشنریاں ساریاں دینیاں تڑائیا۔ جس دے کولوں سب نے آؤنا سکھن، دو جہاناں کرے اگم پڑھائیا۔ جس دے کولوں سب نے آؤنا لکھن، پریم حرُوف دئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پہلی پوہ کہے میں بننا وڈا نگا، سرب دیاں جنائیا۔ میں ویکھنا پُرکھ اکال دھر دا پتا، پت پریشور بے پرواہیا۔ جس دا شبدي گوبند نال بتتا، پریم اکو اک رکھائیا۔ جس دا ایتھ اوتھ دو جہان چلے سکے، دوجا ہور نہ کھئے وکھائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی سری بھگونت دھر دا کنت سچ دوارے ڈٹھا، انڈٹھ بیٹھا سو بہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا رہیا کھلائییا۔ پہلی پوہ کہے میں ویکھنی اوس دی پلک، جو پل پل کھیل کھلائییا۔ جس نے دھار بدلنی خلق، خالص گرمکھ دئے وکھائیا۔ کوڑی کرپا لائینی لکھ، لکھ آگوچر اگم اتھاہ پھیرا پائیا۔ جس نے کھیل کرنا وچ بلکھ، پورب لیکھا پور کرائیا۔ کر پرکاش اُپر فلک، نور ظہور دئے درڑائیا۔

جوتی دھار چمکا کے چمک، چمتکار اپنا دئے دکھائیا۔ جن بھگتاں ہون نہ دیوے حرام نمک، نمکھ نمکھ ہوئے سہائیا۔ ساچے پریم دی بخش کے ہمت، حوصلے اگلے دئے بدلائیا۔ سمبل نگری ساچی سمت، چار کُنٹ دہ دشا وچوں دکھری آپ اُپائیا۔ جتھے بنا پُرکھ اکال دے کرنی پئے اور نہ منت، وچولا لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ چتر گپت رائے دھرم ویلے انت کرن کھئے نہ علت، لکھ چوراسی دئے نہ کھئے سزائیا۔ مات گرہ پھیر نہ ہووے ذلت، نو اٹھاراں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ساچے شبد دی دے کے خلعت، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پریم پیار دا لا کے تلک، تلکن بازی، توں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ پہلی پوہ کہے میں ویکھیا شبدی شیر، شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ جس نے دو جہاناں کرنا زیر، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ کوڑی کریا میٹنا اندھیر، ست سچ کرے رُسنائیا۔ کلجگ انت چکاؤنا گیڑ، گیڑا گیڑے وچ بھوائیا۔ لکھ کروڑی چھیڑنی چھیڑ، من ممتا وچ پھسائیا۔ شبد اگتی مارنی چپیڑ، مَورکھ مُگدھ دینے دُرکائیا۔ شاہ سُلطاناں کرنا ڈھیر، خاکی خاک اڈائیا۔ جگ دا مارگ لاؤنا پھیر، پھر پھر ویکھے سرب لوکائیا۔ کوٹاں وچوں تھوڑیاں اُتے کر کے مہر، اپنی گود لینا ٹکائیا۔ جنہاں دی سیوا کرن نوں تڑپ ربیا کُیر، نیتر لوچن نین اکھ کھلائییا۔ گوہند کھنڈا پھڑ ہتھ شمشیر، چاروں کُنٹ ہوئے سہائیا۔ جن بھگتاں مارگ لگنا پہلی ویر، ویروا اور رہے نہ رائیا۔ پچھلی کرنی آپے دینی اُدھیڑ، حُکم دُھر دا اک سُنائیا۔ اگلا لیکھا حق نیڑ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگت کرے گُرمائیا۔ پہلی پوہ کہے میں ویکھنا اوہ سماں، جس نوں سارے گئے وڈیائیا۔ جس وچ کوئی سمجھ نہ سکے ہرکھ سوگ غماں، چنتا نچنتا نہ کھئے جنائیا۔ کوڑی کریا ویکھنی طمع، لالچ لالس کھوج کھوجائیا۔ دین مذہب ویکھنا بتا، ذات پات ونڈ ونڈائیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھنا بن چھپر چھتا، ست دوارے سیس جھکائیا۔ کلجگ کوڑ گُریار ویکھنا اٹھا، سر پاپاں گنڈھ اُٹھائیا۔ کیسے نوں یاد نہیں رہنا چوڈاں سو تیس انک دا پنا، پنکھٹ اُتے سوہیا کھئے نہ پائیا۔ جیہڑا گوہند اکو لا کے گیا وچ کتا، قایم کرے خلق خُدائیا۔ اوس دا سال ہونا رواں، ارمان سب دے ویکھ وکھائیا۔ چار کُنٹ نظر نہ آونی کوئی شمع، دیوے گل خلق خُدائیا۔ نیتر ویکھنی روندی مائی حوا، بابا آدم دئے دُہائیا۔ وشن برہما شو ہو کے جمع، پرہو اگے سیس جھکائیا۔ پہلی پوہ کہے میں کی وارتا کہواں، کہن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ میں بھجے آؤندے ویکھاں جُگان چوہاں، ستجگ تریتا دواپر کلجگ پنڈھ مکائیا۔ سب دے اگے میں اکو ڈھولا گواں،

سندیشہ سچ سنائیا۔ آؤ پرہہ دا مارگ ویکھو نواں، نو نو چار رہیا سمجھائیا۔ جس دے دوارے سوہنیک ہو کے بہواں، ستمکھ درشن پائیا۔ میں اکو دی چرنی ڈھہواں، جتھے ڈھولک چھینے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اوسے دی سیجے سواں، جتھے ستیاں نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ہر رگھرائیا۔ پہلی پوہ کہے میں سناؤن آیا اگئی بات، باطن دیاں جنائیا۔ جن بھگتو اگلا بدن والا تماش، پُرکھ ابناشی دیا کھائیا۔ کھیلنہارا کھیل ہو کے آپ پاک، پت پت پت دئے بنائیا۔ جیہڑا میلا ملدا رہیا نال اتفاق، اُس دا لیکھا دئے سمجھائیا۔ چھبی پوہ توں گوہند پچھلا لیکھا ہونا بے باق، لاریاں والا نعرہ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا حکم دئے سنائیا۔ پہلی پوہ کہے میں ہویا حیرانا، ہر جو اندرے اندر سنائیا۔ میں دو جہاناں بدل دینا زمانہ، ضامنی اپنی وچ رکھائیا۔ شبدی گوہند ہتھ دینی کھانا، چلہ تیر اک وکھائیا۔ پہلا حکم سنا اُپر اسماناں، اسم اکو دینا وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبران پڑدا کھلا کے دو جہاناں، دوہرا روپ لینا پرگٹائیا۔ سب نے مننا اکو بھانا، سیر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ پُرکھ اکال جانی جانا، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ اکو اک ہونا بلوانا، بلدھاری روپ وکھائیا۔ جس دے کول اگئی اک پیمانہ، دو جہاناں ناپ بنائیا۔ جن بھگتاں اندر رہن نہ دینا کوئی بیگانہ، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ گلاں والا بن نہیں دینا کوئی افسانہ، شبدی حکم اک ورتائیا۔ پریمی پیار اندر کرنا دیوانہ، نام خُماری اک ورتائیا۔ درس وکھا کے روپ نا نا، زرگن زرویر جوت کرے رُشنائیا۔ مایا ممتا موہ توڑ ابھانا، ساچی سکھیا دئے سمجھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا گاؤنا اک ترانہ، تریا پد توں باہر کڈھائیا۔ جس دے نال ہووے کلیانا، کلمہ اکو دینا سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ پہلی پوہ کہے میں سُن لئی اوہ گونج، جو گجھی رمز رہی لگائیا۔ گرمکھ آتم گرلاوے کوئی نہ کونج، دُور دُراڈا نظر کھئے نہ آئیا۔ پریم پیار دی پرہہ نے بخشنی آتم سوانتی بوند، ترشنا ترکھا دینی بُجھائیا۔ نیج کول کرنا مؤندھ، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ منزل رہے نہ کوئی ڈونگھ، ساچے پوڑے دینا چڑھائیا۔ غفلت وچ نہ آوے اوںکھ، گرمکھ سوادھان کرائیا۔ جدھر ویکھن اودھر موجود، مُفت آپے ہوئے سہائیا۔ بھاگ لگا کے تت وجود، وجہ اگلی دئے سمجھائیا۔ آو ویکھو تگُو جلوہ گر اوہ محبوب، جو مُحبّت وچ سہائیا۔ جس دا نام کدے نہ ہووے نیست و نابود، آد جگاد وجے ودھائیا۔ سچ دوار دی دس کے سچ حدود، کوڑ کُڑیارا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا

کر، ہر دینی مان وڈیائیا۔ پہلی پوہ کہے میں دساں اگمی کہانی، کہاوت جگت نہ کھئے بنائیا۔ جن بھگتو تہاڈا لیکھا پد نربانی، نربان
 پد ملے وڈیائیا۔ تہاڈی تو جوبن دی جوانی، چار کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ تہاڈے پریم دی سچ طُغیانی، چاروں کُنٹ لہر لہرائیا۔ تہاڈا
 اندر نور رُوحانی، رحمت وچ سمائیا۔ تہاڈی آتما رہن نہیں دینی بیگانی، پرماتما اپنے نال جڑائیا۔ داتا بن کے آیا دانی، گہر گمبھیر پھیرا
 پائیا۔ جن بھگتو چھہی پوہ اک اک پُہل لے کے آؤنا نشانی، نشہ دُہر دا دیاں چڑھائیا۔ تہاڈے اندر پرگٹاوے اوہ بانی، جو بان نیرالا
 دئے چلائی۔ امرت رس دے کے تھنڈا پانی، اگنی آگ دئے بُجھائیا۔ نانا چُھٹ جائے دُنیا فانی، فیصلہ اپنے نال کرائیا۔ آگے مارگ ملے
 آسانی، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ جھگڑا مُک جائے عدالت دیوانی، حُکم اکو وار سُنائیا۔ نساں پچھے گوہند نال دتی قُربانی، آگے جہاں
 تون لیا پچائیا۔ جھگڑا مُکایا چارے کہانی، اندج جیرج اُنہج سیبج نہ کھئے پھرائیا۔ ساچے گھر دی بنا کے سچّی رانی، درگاہ ساچی دینا
 بیٹھائیا۔ جتھے کھیل نہیں جسمانی، بُتخانے وجے نہ کھئے ودھائیا۔ شان رہن نہیں دینی پنجاں تتاں والے پرانی، ویدان پُراناں تون لینا
 چُھڈائیا۔ چڑھن اوس بانی، جس دا رُوپ رنگ ریکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیوے مان
 وڈیائیا۔ پہلی پوہ کہے نساں پھول نہ سمجھنا پُہل، گل گلاب نہ کھئے سُنائیا۔ جن بھگتو تہاڈا پینا مل، ملکیت پچھلی گئی وہائیا۔
 بھگت بھگوان دی بنی گل، گل مالک کھیل کھلائیا۔ ویکھیو جگت واسنا وچ نہ جائیو ڈل، اندولت لے پچائیا۔ جھوٹھے پیار وچ نہ
 جائیو پُہل، پریمی پریم دئے سمجھائیا۔ مایا وچ نہ جائیو زل، زلدیاں گلے لگائیا۔ تہانوں سچ دوارے آؤن دی کُہل، آگے سکے نہ کھئے
 اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ پُہل کہے مینوں کوئی نہ جانیو گندہ، میں اپنی گلشن
 دیاں جنائیا۔ جس ویلے گوہند کول گیا سی بیراگی بندہ، چرن گوداوری کندھہ ٹکائیا۔ اُس دے ہتھ وچ سی ست رنگ دا ڈنڈا،
 جو نظر کسے نہ آئیا۔ بوولی بوولی ہتھان نال پائے ونڈا، حصہ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ اشارہ کر کے اُپر سورج چندا، دوہاں دتا بلائی۔
 چوڈاں طبق کر کے ننگا، پڑدا دتا اُٹھائیا۔ میانوں کھچ کے اپنا کھنڈا، سہج نال چمکائیا۔ پُرکھ اکال نوں کہہ کے چنگا، سیس دتا
 نوئیا۔ دو ہتھان دا وجا کے مردنگا، دو جہان لیا اُٹھائیا۔ سیس چوں کڈھ کے اپنا کنگھا، چرناں اُتے لیا چُھہائیا۔ آپ کھلو کے اک
 ٹنگا، نیتر نین بند کرائیا۔ پُرکھ اکال میں کوئی پھنیاں نہیں ونگاں، ونگار کے ربیا سُنائیا۔ مینوں لکھ چوراسی نیڑن دا ڈھنگا، تیری

بے پرواہیا۔ دین دیاں ہس کے کہا توں مالک پری اندا، اند تیرے وچ بھرائیا۔ تیرے کول دیواں اوہ پھندا، جسٹوں ویکھے نہ کھئے لوکائیا۔ گوبند تگ کے چار کٹ برہمنڈاں، پُرکھ اکال اپنے وچوں نظری پائیا۔ ہس کے کہا تیری میری پے گئی گنڈھا، آگے ہوئے نہ کدے جدائیا۔ سری بھگوان کہا توں گوبند میرا روپ ٹھندا، اگنی آگ نہ کھئے تپائیا۔ تیرا گلشن ویکھنا مہکندا، جس دے اندر سگندھی تیری نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو لہنا رہیا چکائیا۔ پھول کہے مینوں گوبند ہتھ توڑیا، تٹیا نالوں ڈال۔ میں حکم مؤل نہ موڑیا، پُرکھ اکال دا ویکھ کے سچا لال۔ میں اکو لے کے ساہ ہٹکوریا، کیتا اک سوال۔ جے تیرے وچ کوئی زوریا، مینوں وکھا دے دین دیاں۔ جے تیتھوں وکھرا کوئی ہور آ، پھیر مینوں نہ رکھیں سنبھال۔ جے کوئی توں ٹھگ یار چور آ، کیوں مینوں دتا زوال۔ گوبند کہا مینوں تیری لوڑ آ، ایہ حکم میرے بھگوان۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلیا کھیل اک مہان۔ پھل کہا کیوں توڑیا نالوں ڈندی، میرا ناتا دتا تڑائیا۔ توں آئیوں گوداوری کنڈھی، گودی والے پھیرا پائیا۔ میں ہو گیا تیرے وچ بند خانے بندی، مینوں بندگی دینی درڑائیا۔ درویش ہو کے منگ منگی، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ گوبند کہا میں پُرکھ اکال دا اک بھجنگی، زرگن سرگن ویس وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکم اپنے وچ چھپائیا۔ پھل کہا سن میرے گوبند، بندنا دیاں جنائیا۔ توں مالک بنیا بند، ہندوائن تیری سرنائیا۔ میں جھکدا ویکھیا سُرپت اند، کروڑ تینتیس لاکے پائیا۔ وشن برہما شو بن بخشنند، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ مینوں اپنی بنا لے اوہ بند، جتھے جنم مرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ایتھے اوتھے ہووے نہ چند، چنتا غم نہ کھئے ستائیا۔ گوبند کہا جس ویلے میرا سمبل نگر بنیا پنڈ، پتھر اٹ گارا نہ کھئے لگائیا۔ کوئی کھیل نہ جانے ساگر سیندھ، گہر گمبھیر نظر کیسے نہ آئیا۔ میں اُچنا نہیں کیسے لنگ، بوند رکت نہ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا میلا لے ملائیا۔ گوبند آکھ درڑاؤندا اے۔ شبدی حکم سناؤندا اے۔ واک بھوکھت الاؤندا اے۔ بن قلم شابی لیکھ بناؤندا اے۔ میں وسنا اوس دیش، جتھے درشن کوئی نہ پاؤندا اے۔ میں رہنا سدا ہمیش، جنم مرن دا گیر کٹاؤندا اے۔ تیرا (بنا) نال اپنے لیکھ، اپنا لیکھا تیرے نال بناؤندا اے۔ بھاگ لگا کے ماجھے دیس، دیس دسنتر آپ سہاؤندا اے۔ زرگن دھار بدل کے بھیکھ، جوتی جاتا جوڑ جڑاؤندا اے۔ چرن لگا کے برہما وشن مہیش، برہم اپنا حکم دساؤندا اے۔ تیرا لیکھا پھیر لوانگا ویکھ، وکھری ونڈ نہ کھئے

ونڈاؤندا اے۔ سمت شہنشاہی وچ ہووے پیش، تیری پیشی اک اک بناؤندا اے۔ ہُن مینوں سارے کہندے گر دس دسمیش، دہ
 دشا تُرنگ ڈراؤندا اے۔ بستر کپڑے ویکھدے کھیس، کھنڈا تن نال لٹکاؤندا اے۔ مینوں تھوڑے مندے نریش، بہتیاں سمجھ کھئے نہ
 پاؤندا اے۔ میں پنج تہ چھڈ کے جانا اوہ پرہو دے دیش، جتھے دشا ونڈ نہ کھئے وکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، پڑدا اوہلا آپ چکاؤندا اے۔ گوہند کہے سُن پُھل پیارے مٹر، سجننا دیاں جنائیا۔ ہُن بازاں کولوں ٹراواں تتر، بہرماں وچ بھلے
 لوکائیا۔ ہُن گجری دی گودوں آیا نکل، سلگھنی گکھ بنائیا۔ پھیر نرگن دھار ہو کے آؤنا تتر، نہ کوئی پتا نہ کوئی مائیا۔ اگو گرمکھاں
 دا ہونا فکر، نہ کوئی کھنڈیاں والی لڑائیا۔ ہردیاں اندر وڑ کے کرنا ذکر، اکھراں والی نہ کوئی پڑھائیا۔ گرمکھاں دا چرن دوارے چتر کے
 چتر، چلتر اپنا دینا سمجھائیا۔ سچ پریم دا کر کے عشق، حقیقی مجازی دوویں دینے کھپائیا۔ ہُن لارے لا کے جانا کھسک، بھجنا
 واہو داہیا۔ پھیر پُکھ اکال دا نال لے کے آؤنا ایشٹ، اندر وڑ کے سوہا پائیا۔ مہر نظر نال سب دی کھولنی دریشٹ، جوگ ابھاس
 تپ نہ کوئی سمجھائیا۔ بھگتاں دی سیجا اُتے میں بھوگنا گربست، دوجا سنگ نہ کوئی رکھائیا۔ میرا لہنا دینا نہ کوئی ٹانک نہ کوئی
 جست، نہ کوئی جسم وچ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تیرا میلا میل ملائیا۔ پُھل کہے تُوں گہر گمبہر،
 سوہنا بانکا نظری آئیندا۔ تیرا تتاں والا سریر، ستمکھ میرے سوہا پائیندا۔ تیری کس نے کری تعمیر، مینوں اندروں نہ کھئے
 سمجھائیندا۔ تیری سوہنی کھڑگ شمشیر، چمک دمک روپ بدلائیندا۔ تُوں وکھرا پیراں دا پیر، پرا پسنتی مدھم بیکھری ونڈ نہ کوئی
 وکھائیندا۔ تیرا لیکھا امیر غریب، راؤ رنگ نہ کھئے جنائیندا۔ میں حیران تیرا کھیل عجیب، نرالا ویکھ خوشی منائیندا۔ تیری سب توں
 وکھری ترتیب، ڈھنگ انوکھا اک جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھیو ابھیدا تیرے وچ رکھائیندا۔ گوہند کہے
 پُھل تینوں سمجھاؤندا ہاں۔ پھڑ کے اپنے چرناں نال چھہاؤندا ہاں۔ چرن چھہا کے ہتھ اُپر ٹکاؤندا ہاں۔ ہتھ اُپر ٹکا کے، چھاتی نال
 لگاؤندا ہاں۔ چھاتی نال لگا کے، اے دوں اُپر کھلاپاتی نال ملاؤندا ہاں۔ تیرا کھیل دوس راتی، رت اپنی نال سہاؤندا ہاں۔ جے توڑیا
 تینوں نالوں ڈال پاتی، پتن اپنا اک درساؤندا ہاں۔ تینوں پریمیاں پیاریاں دا بناؤنا ساتھی، گرمکھاں دی جھولی پاؤندا ہاں۔ جنان چر
 پُکھ اکال نہ آوے میں تیری کراں راکھی، ست زمیں اسمان چرناں ہیٹھ دباؤندا ہاں۔ تیری اوہناں نال چلنی ساکھی، جنہاں تُوں

ساکھیات نظری آؤندا ہاں۔ لہنا دینا چُکاواں باقی، حساب اپنے وچ چُھپاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل اک درڑاؤندا ہاں۔ پُھل کہے میرے گوبند سجن، سچ دے جنائیا۔ کِس بدھ آویں پڑدا کجن، گُرمکھاں ہوئیں سہائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں آئیں لہن، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ کِس دوارے آویں سدن، کون گھر لئیں بلائیا۔ کون دیویں سچ اندن، اندرُپڑ واسی دے سمجھائیا۔ کِس بدھ توڑیں جگت کِریا بندھن، بندگی اِکو دئیں سمجھائیا۔ گوبند اگوں لگا ہسن، تالی ہتھان نال وِجائیا۔ پُھلا، جے تُوں میرے پریم دا رس لگا چکھن، تینوں سواد دیاں سمجھائیا۔ مین گُرمکھ اپنے لکھ چوڑاسی وچوں وِرولنے مکھن، مُفت اپنی سیو کائیا۔ مین پھردا اُتر پُورب پچھم دکھن، بھجان تھائوں تھائیا۔ انت وچھوڑا آواں کتن، نال لے کے بے پرواہیا۔ غریب نائیاں کوجھیاں کھلیاں گودی آواں چکن، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ جگ جنم دیاں وچھڑیاں آواں پُچھن، کایا مندر اندروں لوں اُٹھائیا۔ ٹھگان چوراں یاراں کولوں آواں نسن، کول رہ کے درس نہ کھئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا دوہاں دا دئے درڑائیا۔ پُھل کہے مینوں کہندے پُھل گلاب، پنکھڑی پنکھڑی ربی گرلائیا۔ گوبند کہا اُٹھ ویکھ اپنا باپ، تینوں دیاں ملائیا۔ جس دے در تے اِکو جاپ، تُوں میرا مین تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ پُھل تُوں نہیں سمجھدا کپھڑا تیرا ساک، کون سجن سین گوسائیاں۔ جس ویلے کول دا کھلیا سی تاک، برہما نین اُٹھائیا۔ اوس ویلے اوبدے اندر آشا گئی سی بھاکھ، پرہہ دھار دتی پرگٹائیا۔ جے پرہہ میرے اندر اپنے پریم دی اُچا دیویں شاخ، جس وچ تیرا پریم سدا مہکائیا۔ گوبند کہا اُس آشا دا رُپ پُھل گلاب، تیرا گگا گوبند گوبند گائیا۔ تینوں وکھاواں اِک محل تے اِک محراب، اِکو محبوب سوبھا پائیا۔ اِکو سجدہ اِک آداب، اِکو بندنا رہیا کرائیا۔ اِکو شاہ اِک نواب، شہنشاہ اِکو اِک اکھوائیا۔ جس نے بھگتاں نال تینوں دینا خطاب، مخاطب کر کے دوہاں تُوں دئے ملائیا۔ بندے کارن تیرا ہویا ملاپ، پچھلا لیکھا رہیا چُکائیا۔ اگے دس بھوکھت واک، سمت شہنشاہی دتا سمجھائیا۔ تیرا بھگتاں نال ساتھ، وجے جگت ودھائیا۔ چھبی پوہ سوہنی آؤنی پرہات، پرہہ دینی مان وڈیائیا۔ نوں جگ دی تیرے اُتے چرن رکھ کے دسنی نوں ارداس، نواں مارگ دینا درڑائیا۔ نالے اندروں لاہ کے شبدی ڈنڈے نال گِلاف، پڑدے دینے چُکائیا۔ پاپاں تُوں کر معاف، بچے لینے ترائیا۔ چوڑاسی وچوں کڈھ کے صاف، سٹھرے اپنے گھر ٹُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچئی سرنائیا۔ پُھل

کہے میری اک منگ اپار، گوہند دیاں جنائیا۔ جس ویلے میرا تیرا ہووے وبار، مینوں پہلوں دینا سمجھائیا۔ میں آؤنا کیہڑے دوار، کون سیج سہائیا۔ کون ہووے میرا خریددار، قیمت کون ملّ پوائیا۔ کون کرے میرے تیرے اُتے اعتبار، کون یقین یقین وچ بدلائیا۔ اُس ویلے ساریاں بھگتاں نوں کریں خریدار، بے خبراں خبر پہنچائیا۔ کیسے دے کول میرا رہ نہ جائے ادھار، لیکھا سب دی جھولی پائیا۔ جے کوئی تیرا گرسکھ تیتھوں ہون لگے فرار، شبد ڈنڈے نال پرتائیا۔ تیرا گرمکھ کدے نہ ہووے غدار، گداگر ہو کے گھر گھر منگن کدے نہ جائیا۔ جے منگے تے تیرا دیدار، دو جے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پھل کہے میں کہنا ونگار، کوک کوک سنائیا۔ جے لبھنا تے لبھو پُرکھ اکال، عقلاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گرمکھو تسیں نہ پُرکھ تے نہ نار، استری پُرش نہ کھئے وڈیائیا۔ اندر تگُو تہاڈا پریم تہاڈا یار، یارانہ اکو دئے وکھائیا۔ رستے جاندیاں کرے پیار، بھکھے مردیاں لئے اٹھال، جل ڈییاں کرے بھال، کنگالاں وچ بن کنگال، کوجھیاں کھلیاں گلے لگائیا۔ پھل کہے او گرمکھو مینوں رکھيو سنبھال، سمبھل کے سمبل نگری لیاؤنا چائیں چائیا۔ آگے پھیر سُنو احوال، کی کھیل نال سنگھ پال، کیوں پورن سنگھ بنیا دلال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ہر رگھرائیا۔ گوہند کہے سُن پھل سگندھی، سکھ داتا دئے وڈیائیا۔ گرمکھان نال ملا کے تیری توڑ دیواں پابندی، حُکم اپنا اک جنائیا۔ سنت سہیلے بنا کے سنگی، ہر سنگت دیاں وکھائیا۔ جنہاں دی کنڈ کدے نہیں ہونی ننکی، سری بھگوان دئے وڈیائیا۔ میرے نام شبد دی ویکھنی اکو چنڈی، جو چنڈے سرب لوکائیا۔ رہن دینا نہیں کوئی پاکھنڈی، کوڑی کِرپا دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا سب دا پار کرائیا۔ پھل کہے کی پھیر پھلے پھلواڑی، پھل اگلا دئے لگائیا۔ گوہند کہے جس دا بوٹا لگایا ستاراں ہاڑی، اوہ ہاڑا کڈھ کے تیرا سنگ نبھائیا۔ تیری رہن نہیں دینی کنڈیاں والی واڑی، خار روپ نہ کھئے بنائیا۔ میں جدھر جاواں جاواں تاری، تارنہار میرا سنگ نبھائیا۔ جن بھگتاں دی کٹاں خواری، خالص اپنے گھر بہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، تیری توڑ نبھاوے یاری، یار یاراں وچ رکھائیا۔ پھل کہے میں نہیں سمجھیا یار، یارانہ سکیا نہ کھئے جنائیا۔ مینوں سارے کھاریاں وچ رہے اٹھال، ہو کے دے کے گلی گلی سنائیا۔ راجیاں دے بن کے ہار، رانیاں دی مینڈھی دتی بدلائیا۔ گوہند میرا سچا نہیں جانیاں کیسے پیار، پریمیاں والا پریم نہ کھئے وکھائیا۔ دو جے دن تن دے نالوں اُتار، اُتر پورب پچھم دکھن چارے دشا دتا سٹائیا۔ گوہند کہا آگے ہون نہ دیواں خوار،

تیری سگندھی گرمکھاں اندر دیواں ٹکائیا۔ کل کلکی لئے اوتار، کلا سب دی دیواں بھوئیا۔ دُکھیاں دا بن کے دلدار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سمت شہنشاہی اک وچ ساچا کھول کے دساں احوال، اول تیرا کھیل پرگٹائیا۔ جن بھگتاں نوں دیاں سیکھال، جن بھگتو پھل گلاب لے کے آؤنا چائیں چائیا۔ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دین دیال، دیاںدھ سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔

* ۷ پوہ شہنشاہی سمت ۱ سرندر سنگھ دے گرہ پنڈ بھلر ضلع امرتسر *

پوہ کہے میں بھگتاں ویکھی سرتی، سرت شبد ہوئی گمٹائیا۔ مہر ہوئی پورے ستگر دی، جو گور مڑھی وچوں باہر کڈھائیا۔ دھار میلی اک دھر دی، جوتی جوت وچ سہائیا۔ منسا پوری ہوئی لوڑ دی، لوآں پُریاں پینڈا دتا مکائیا۔ دھاڑ رہی نہ کیسے چور دی، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھائیا۔ رین رہی نہ اندھیر گھور دی، نرمل نور چند کرے رُشنائیا۔ کھیل رہی نہ آون جاون دوڑ دی، لکھ چوراسی پینڈا دتا مکائیا۔ ویل رہی نہ کوڑی کریا کوڑ دی، امرت رس دتا بھرائیا۔ آگے لوڑ رہی نہ ہور دی، پُرکھ اکال دتی سرنائیا۔ شبد دھار بخش گھنگھور دی، انحد نادى ناد سُنائیا۔ یاد آئی گڑھی چمکور دی، گرمکھ ہیرے لئے چمکائیا۔ جتھے بڈھی نہیں کیسے دی بہڑ دی، اوتھے سنت سہیلے لئے اٹھائیا۔ رت خزاں گئی اوڑ دی، بسنت روپ آپ بدلائیا۔ پدوی دے کے اپنے کور دی، کلاپت ہونے سہائیا۔ چہتر چھایا دے کے اگتی چور دی، چور اپنا نام جھلائیا۔ کھیل وکھا کے گور گور دی، گہر گمبھیر پڑدا آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ پوہ کہے میں بھگتاں ویکھی اُستت، سری بھگوان ڈھولا گائیا۔ جنہاں نوں اکو مل گیا مُرشد، دو جے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پڑھنی پئی کھئے نہ پُستک، سرتی شبد وجے ودھائیا۔ کوڑی کریا نالوں دے کے فرصت، فرنا اپنا اک جنائیا۔ مایا ممتا میل دھو کے دُرمت، پت پتیت رسیا بنائیا۔ ساچی دس دے اکو گُرمت، گرمکھ گر گر رنگ رنگائیا۔ سری بھگوان دی ساچی اُفت، دو جی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دین دیال دیا کھائیا۔ پوہ کہے میں بھگتاں ویکھیا اند، گہر گہر بیٹھے خوشی منائیا۔ آتم پرما تم چڑھیا چند، جلوہ جوت نور رُشنائیا۔ پاربرہم برہم بنیا سنگ، دھر دا سنگ اک بنائیا۔ شبدی ناد وجائے مردنگ، گیت گوبند اک سُنائیا۔ دئی دوتی ڈھاہ کے کندھ،

پڑدا اوہلا دتا اُٹھائیا۔ بھيو کھلا کے ہنگ برہم، ناتا کوڑا دتا چُکائیا۔ کر پرکاش اندھیرے اندھ، اکو نور کرے رُشنائیا۔ کوڑی کريا بیڑا
 بٹھ، بندگی اکو ربيا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کريا کر، سد ہونہار سہائیا۔ پوہ کہے میں بھگتاں ویکھیا گیت،
 ین رسنا جہوا بٹی دند گائیا۔ آتم پر ماتم جوڑ پریت، پریم اپنا رہے منائیا۔ کایا کر کے ٹھنڈی سیت، اگنی تت گئے بُجھائیا۔ جھگڑا چُکا
 کے ہست کیٹ، چار ورن اٹھاراں برن ڈیرہ ڈھائیا۔ لیکھا مُکا کے اوچ نیچ، راؤ رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ پندھ مُکا کے مندر مسیت، کایا
 کعبہ خوشی منائیا۔ ترے گن مایا نالوں ہو اتیت، ترے بھون منگن سرنائیا۔ آپ اپنا جگت توں جیت، جگ جیون داتا مل کے
 سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کريا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ پوہ کہے میں جن بھگتاں ویکھیا سوہنا مندر، کایا ماٹی
 سوہا پائیا۔ جتھے رہیا کھئے نہ جندر، بجر کپاٹی کُنڈا لاپیا۔ من واسنا بھوے نہ بندر، ترشنا تامس نہ کرے کھئے وڈیائیا۔ سچ پریم دا
 ملے اندن، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جم کی پھاسی رہی نہ بندھن، بندگی ڈنڈاوت اکو دتی سمجھائیا۔ ساچا روپ بنا کے چندن، نم
 واس دتی کڈھائیا۔ ڈھر دا مالک بن کے سنگن، سکلا ساتھ رہیا نہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کريا کر، بخشنہار
 سچي سرنائیا۔ پوہ کہے میں بھگتاں رکھی تانگھ، جُگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ کون ویلا پرہہ دھارے سوانگ، بھیکھی اپنا ویس
 وٹائیا۔ سچ پریم دی چاڑھے کانگ، کوڑی کريا دئے رُڑھائیا۔ سوئی سُرتی جائے جاگ، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ ہنس بُدھی
 رہے نہ کاگ، کاگوں ہنس بنائیا۔ دُرمت میل دھو کے داغ، پت پت پُت دئے وکھائیا۔ جگت ووبار بدل سماج، سمگری اکو دئے
 سمجھائیا۔ ڈھردرگاہی بخش کے راج، رعیت اپنی دئے وکھائیا۔ جتھے اپچھراں دا نظر نہ آوے کھئے ناچ، نو اٹھاراں وجے نہ کھئے ودھائیا۔
 تن ماٹی دسے نہ کاچ، پنج تت نہ کھئے وکھائیا۔ رسنا جہوا بٹی دند نہ کرے کھئے بات، من مت بُدھ نہ کھئے چٹرائیا۔ سورج چند منڈل
 منڈپ نہ کھئے دوس رات، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کھئے بھور نہ پرہات، سندھیا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ نہ کوئی دین نہ کھئے ذات،
 مذہب روپ نہ کھئے سمجھائیا۔ اک اکلّا بیٹھا آپ اکانت، ایکنکارا سوہا پائیا۔ جس دی بھگتاں نال جماعت، ضامن ہو کے ویکھ
 وکھائیا۔ جتھے کڈھنا پوے نہ کھئے حساب، قلم والی نہ کھئے لکھائیا۔ پڑھنی پئے نہ کھئے کتاب، کتبخانے قیمت کھئے نہ پائیا۔ اکو سجدہ
 دسیا آداب، سر قلم نہ کھئے کرائیا۔ سچ محرابے بیٹھ آپ، محبوب اکو سوہا پائیا۔ ترے گن کوڑی کريا توڑ کے تاپ، اگنی تت دئے

بُجھائیا۔ تُوں میرا مِیں تیرا اِکو دسّ کے جاپ، جہاں توں لئے چُھڈائیا۔ رُوچ بُت دوویں کر کے پاک، پُنت اپنے پٹن لئے ٹِکائیا۔ گُر اوتار پیغمبر جو بھوکھتاں وچ گئے بھاکھ، بھاؤ سب دا کھوج کھوجائیا۔ کھیل کرے ہو کے ساکھیات، سچ سوامی اپنی دیا کھائیا۔ جس دا نراکھر لبھے کیسے نہ وچوں لُغگات، لگ ماتر نہ کھئے درڑائیا۔ سو بھگت سہیلا بن کے باپ، سنت سچن گود اُٹھائیا۔ پوہ کہے جدھر ویکھاں اُدھر ساتھ، بھگتن میتا بھگتاں وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تن ماٹی بُت نہ خاک، جوتی شبد دھار ملیا نال اتفاق، اتفاق بھگتاں دئے مٹائیا۔

* ۷ پوہ شہنشاہی سمت ۱ چرن سنگھ دے گرہ مانا والا *

پوہ کہے مِیں جُگ چوکڑی ویکھاں چاروں دِشا، چار کُنٹ دھیان لگائیندا۔ نِت نوتِ پرم پُرکھ پرماتم بھگوان ہو کے کرے بھگتاں رچھا، دو جہاناں ایتھے اوتھے سر اپنا ہتھ ٹِکائیندا۔ نام وست امولک کایا تن ماٹی خاکی پائے بھچھا، وست اگئی اندر مندر آپ رکھائیندا۔ سچ پریم پیار دا اتم سریشٹ دیوے حصّہ، خالی بھنڈارے آپ بھرائیندا۔ دینِ دُنی جگت جہان کائنات دسے متھا، تہر گھر ساچا اک سمجھائیندا۔ رسنا جہوا بٹی دند کوڑا رس پھکا، امرت رس انتر آتم آپ چکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، بھگوان اپنا رنگ رنگائیندا۔ پوہ کہے مِیں جُگ چوکڑی جگت جیو کایا ویکھی بدلی، تن ماٹی پھول پھولائیا۔ بھرے بھلی سریشٹی ویکھی سگلی، سگلا سنگ نہ کو بنائیا۔ آتم پرماتم دھار دسے نہ کوئی اگلی، پڑدا اوہلا نہ کھئے اُٹھائیا۔ سنیاسی ویراگی تیاگی جٹا جوٹ پھردے جنگلیں، تن بھوتی خاک رمائیا۔ سچ وست نام امولک بن بھگتاں کیسے نہ لبھ لئی، کھوج کھوج تھکی سرب لوکائیا۔ من واسنا کوڑی کیریا کیسے نہ حد گئی، حاضر حضور حضرت، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیا۔ پوہ کہے مِیں جُگ چوکڑی کردا رہیا دھیان، بھروپی روپ وٹائیا۔ شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی، سندا رہیا گیان، رسنا جہوا بٹی دند کلمیاں والی پڑھائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر دے دے گئے بیان، صفتاں وچ سوہلے ڈھولے گائیا۔ بھکھے مردے ویکھے مہینے وچ رمضان، رمز اشارہ نہ کھئے سمجھائیا۔ نو نو چار جُگ جُگیشتر دھردے گئے دھیان، مُنیشتر مون روپ

وٹائیا۔ سہج سُبھاؤ پن بھگتاں کسے نہ ملیا آن، بھگون ابھیو بہید نہ کھئے کھلائیآ۔ سچ دوارے پاوے کھئے نہ مان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سُکھ سہج ویکھ وکھائیآ۔ پوہ کہے میں جُگ چوکڑی ویکھدا رہیا پدوی، اُچ اتھاہ اگم بے پرواہ نظر اُٹھائیآ۔ جگت جہان ویکھیا وچ مذہبی، مزہ ہر نہ کھئے چکھائیآ۔ من واسنا بُندی رہی بے ادبی، ادب آداب حق نہ کھئے درڑائیآ۔ سر جھکیا نہ کسے قدمی، قدم بوسی قادر قدرت نہ لائے پائیآ۔ تشدد مٹے نہ کسے عدمی، مدد ملی نہ نور خُدائیآ۔ کھیل ویکھی جگت تَمَدنی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے آپ اُٹھائیآ۔ پوہ کہے میں ویکھیا جُگ چوکڑی پرم پُرکھ پرماتم شبدی گھوڑے زینہ پاؤندا رہیا پاکھر، ڈوری اپنے ہتھ رکھائیآ۔ اتم کھیل ویکھن آیا آخر، اخیر اپنی کار کھائیآ۔ گوہند سورا بنیا ساتھن، سگلا سنگ بنائیآ۔ گرمکھاں آیا آکھن، اُٹھونیتر لوچن لوو کھلائیآ۔ کل ویلا آیا جاگن، جاگرت جوت کرے رُشنائیآ۔ ایہ لہنا دینا پچھلا کوئی بھاگو بھاگن، بھاگ سب دی جھولی پائیآ۔ من آتم دے ویراگن، ویری مِتر شترو پڑدا رہیا اُٹھائیآ۔ پن رسنا جہوا بئی دند مارے آوازن، نعرہ جیکارا اک سُنائیا۔ جتھے نہ کھئے سوال نہ جواب طلبی نہ کھئے وکھائیآ۔ جن بھگتاں پوری کر کے آس مُرادن، مُردے محبوب اپنا رنگ چڑھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سرنگت اک درڑائیآ۔ پوہ کہے میں جُگ چوکڑی ویکھیا گھڑی پل، پلک پلک نال بدلایآ۔ میں کھیل ویکھیا جل تھل، مہیئل اپنا دھیان ٹکائیآ۔ پُرکھ ابناشی پرگٹ ہو کے کلجگ کل، کل کلکی پھیرا پائیآ۔ بھگتاں اندر گیا رل، جگ نیتر ویکھ نہ کھئے سمجھائیآ۔ سرشٹی درشٹی کر کے اچھل چھل، وشیش وششٹی گرمکھ لئے پرگٹائیآ۔ در دوارے دے کے محل اٹل، اُچ پرپل پرم پُرکھ ہویا سہائیآ۔ سب دے جُگ چوکڑی دی مسل وچوں مصلے کر دیوے حل، آگے مِثال اپنے نال رلائیآ۔

* ۷ پوہ شہنشاہی سمت ۱ منگل سنگھ دے گرہ پنڈ سارنگڑا * *

نرگن نرور جوت پُرکھ سمرتھ، پت پرمیشور بے پرواہ اکھوائیندا۔ جُگ چوکڑی نرگن سرگن لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت چلاوے رتھ، مایا ت کھیل کھلائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر نام سندیشہ دے کے حق، حقیقت ساچی آپ درڑائیآ۔ شب

اگئی ناد انحد و جاند، سُرُتی شبدی راگ الائندا۔ جوتی جاتا جوت کر پرکاش، ابناش اپنا کھیل کھلائندا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا ساچے سننات نظر آئے ساکھیات، نیج نیتر لوچن نین اگھ کھلائندا۔ پن رسنا جہوا بئی دند کرے اگئی بات، نراکھر وکھر آپ پڑھائندا۔ گرمکھ گرسکھ ست سوامی ویکھے آپ، نیت نوٹ ویس وٹائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، بیہو ابھیدا اپنے وچ چھپائندا۔ سو پُرکھ نرنجن دھر دا سوامی، اجوئی رست اک اکھوائیا۔ آد جگاد انترجامی، انتر انتر ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی گاؤندے کئے بانی، ڈھولا راگن ناداں وچ سُنائیا۔ جس دی رچنا وشن برہما شو چارے کھانی، اندج جیرج اُتہج سینج وچ ودھائیا۔ جس دا سر سروور نرویر نرمل جل پانی، دھار اکو اک وٹائیا۔ جس دا کھیل ایتھے اوتھے دو جہانی، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال کرے رُسنائیا۔ جو آتم پرماتم دیونہارا پد نربانی، گرہ مندر اک سہائیا۔ جس دی کھیل جگت مہانی، مہا اکتھ اکتھ وڈیائیا۔ وڈیا گائے نہ کھئے زبانی، چوڈس چوڈاں دئے ڈبائیا۔ جنہاں اُپر کرے آپ مہربانی، محبوب مُحبت اندر محو خانہ دئے درسائیا۔ جلوہ دے کے جوت نوری، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ سو پُرکھ صاحب سُلطانی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ پڑدا دئے اُٹھائیا۔ جس دی صفت کائنات وچ لکھے نہ نال قلم کانی، کعبیانوچ بیٹھے سارے دین ڈبائیا۔ جس نے پنج تت گر اوتار پیغمبر کیتے فانی، فیصلہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرویر نراکار نرکار وڈی وڈیائیا۔ نرگن جوت پُرکھ اکال، دوجا نظر کھئے نہ آئندا۔ جتھے نہ کوئی جواب نہ کھئے سوال، کلمہ نام ونڈ نہ کھئے ونڈائندا۔ جتھے نہ کوئی شودوالا مندر مٹھ حال، تتوت ویس نہ کھئے وٹائندا۔ اکو داتا دین دیال، دیاندھ سوامی سوبھا پائندا۔ جس دا گر اوتار پیغمبر چار جگ دیندے گئے احوال، شاستر سمرت وید پُران کھانی بانی صفت صلاحندا۔ جس نوں کھا نہ سکے کوئی کال، مہاکال نظر کھئے نہ آئندا۔ جس دی کوٹن کوٹ سادھ سنت تن خاکی وجود کردے بہال، ثبوت حق نہ کھئے سُبھائندا۔ سو پُرکھ بدھاتا کھیل کرے اپنا آپ، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرویر نراکار نرگن اپنی کار کھائندا۔ نرگن جوت پورن پرکاش، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ آد جگاد نہ ہوئے وناش، ابناشی اپنا کھیل کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر بنا کے داسی داس، سیوک سیوا سچ سمجھائیا۔ نرگن سرگن پنجاں تتاں اندر پاوے راس، گوپی کاہن اپنا روپ وٹائیا۔ کھیلے کھیل پرتھی

آکش، گگن گگنتر وجے ودھائیا۔ جن بھگتاں پوری کرے آس، آہستہ آہستہ اندروں پڑدا دئے اٹھائیا۔ لیکھے لا کے پون سواس، ساہ ساہ اپنا نام چپائیا۔ آتم سیجا سہا کے کھاٹ، سنگھاسن اکو دئے وکھائیا۔ جتھے نہ کھئے دوس نہ کھئے رات، سورج چند نہ کھئے چمکائیا۔ نہ کوئی دین مذہب ذات پات، کھتری براہمن شوڈر ویش روپ نہ کھئے درسائیا۔ صاحب سوامی اکو بیٹھا کملاپات، پت پرمیشور نظری آئیا۔ نرگن نور جوت پرکاش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نور نورانہ نور نور چمکائیا۔ نرگن جوت جو جائے جان، انجانت رہن مول نہ پائیا۔ سچکھنڈ بھومکا سہائے استھان، تہر گھر وجے نام ودھائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دے ڈھولے گان، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی اک بھگوان، بھگون مالک اک اکھوائیا۔ کر کریا جس نوں دیوے اپنا پریتی دان، پریم اندروں نظری آئیا۔ آتم پرما تم کرے پروان، پاربرہم برہم اپنا روپ درسائیا۔ بھیو ابھیدا کھولے آن، پڑدا اوہلا دئے اٹھائیا۔ نام ندھان سنا دھنکان، ناد انادی ناد وجائیا۔ سرتی سرت کر سوادھان، نیتر لوچن اکھ گھلائییا۔ جنہاں نور نرگن ویکھیا اک مہروان، مہر نظر وچ گئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ نرگن جوت جو جائے بوجھ، من واسنا رہن نہ پائیا۔ پڑدا اوہلا رہے نہ لک، ساکھیات ست سروپی درس دکھائیا۔ رسنا جہوا بتی دند بولن دا پینڈا جائے مک، رمز نال رمز لے ملائییا۔ سیدھا پرم پُرکھ پرما تم کولوں ساچا لیکھائے پُچھ، دوچی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ جو کجھ ہے سو اوسے دا باقی لکھ چوراسی جیو جنت سرشٹی دے تھچھ، تھم تاثیر اپنی سکے نہ کھئے بدلائیا۔ جگت جہان ناتا جڑیا پتا پت، ساک سین کٹمب مل مل خوشی منائیا۔ جنہاں دے اندر پرم پُرکھ دی دھار گئی اٹھ، دئی دویتی ڈیرہ ڈھائیا۔ بنا نگاریوں لگی چوٹ، چوٹی چڑھ کے درشن پاون سچے ماہیا۔ انت آخیری اکو پُرکھ اکال دی اوٹ، دوچا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ جس نوں لبھدے کوئی کوٹ، کایا گڑھ بنک دوار اندر بھجن تھاوں تھائیا۔ بن ہر کریا کریال اٹے بیوے نہ کھئے موبت، مُحبت سچ نہ کھئے جنائیا۔ جتھے لیکھا نہیں کوئی چوڈاں لوک، چوڈاں طبق چوڈاں ودیا نہ کھئے سمجھائیا۔ سو سنت سہیلا گرو چیلان نیتر نین اکھاں درشن کرے روز، روضہ بانگ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جن بھگنو پریم نال مل کے ویکھو اُس دی موج، مجلس بھگتاں وچ رکھائیا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر دس کے گئے کھوج، لیکھا لکھ کے قلم شاہیا۔ اوہ داتا نرمل جوت، تتان والا روپ نہ کھئے وکھائیا۔ اُس دا اکو راگ اکو ناد اک

سلوک، سوہلے سب نوں رہیا سُنائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد جُگادی اِکو ہر، جُگ چوکڑی اپنا حُکم ورتائیآ۔ نِرگن جوت بے شک مانس مُکھ، تتاں اندر ت نظرئی آئیآ۔ جے اُس دا رُوپ ہو جاوے نہ کوئی ترشنا نہ کوئی بُھکھ، آسا من نہ کھئے ودھائیآ۔ نہ کھئے روگ نہ کھئے دُکھ، چنتا غم نہ کھئے ستائیآ۔ نہ کوئی دھی نہ کھئے پُت، نہ کھئے سوہریاں گھر جوئیآ۔ اِکو اُس نوں مل کے اندروں ہو جائے چُپ، چُپ چُپیتیاں گھر بیٹھیاں درشن پائیآ۔ پھیر کسے نوں کی لینا پُچھ، جے ملے دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نرمل جوت جن بھگتاں دئے درسائیآ۔ نرمل جوت نراکار جن بھگت تگ، تقویٰ اِکو اُتے رکھائیآ۔ حقیقت وچوں مل گیا حق، حقوُق پچھلا جھولی پائیآ۔ ملیاں پُرکھ اکال توں بنا کدے دُور نہ بویا شک، شکوے وچ پھرے لوکائیآ۔ منزل منزل پاندھی راہی سارے رہے تھ، منزل چڑھ کے گھر سوامی درشن کھئے نہ پائیآ۔ ناتا جُڑیا ت اتھ، نو دوارے مایا ممتا ہوئی ہلکائیآ۔ ایڑا پنکلا سُکھنا سب نوں رہے دس، شاستر سمرت وید پُران دین دُہائیآ۔ کوئی سہنس دل کول رہے پھس، کوئی ایشٹ دیو تتاں والا ویکھ خوشی منائیآ۔ کوئی امرت رس تھوڑا تھوڑا رہے چکھ، نچھر جھرنا بے پرواہیا۔ کوئی اندروں نچ نیر کھول کے اکھ، بنا اکھراں کرن پڑھائیآ۔ کوئی سیج پتھر وچھا کے ستھ، یارڑا اپنا لیا ہنڈائیآ۔ جن بھگتاں جن چرن ملے پُرکھ سمرتھ، دُوسر سیس نہ کھئے جھکائیآ۔ ایہ کھیل نیارا سب توں وکھ، جگت ودیا نہ کھئے سمجھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نِرگن نرور نراکار نرکار اِکو اِک اکھوائیآ۔ نِرگن جوت اِک پُرکھ اگم، جو اگمڑی کار کھائیندا۔ نہ مرے نہ پئے جم، جنی ککھ نہ کھئے سہائیندا۔ نہ کوئی ترشنا نہ کوئی طم، رجو طمعو ستو ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی غم، دُکھ سُکھ نہ کھئے پرنائیندا۔ نہ کوئی تن ماٹی خاک چم، چم درشٹی نہ ویکھ وکھائیندا۔ نہ کوئی نُور نُورانہ چمکے سُوَرچ چن، منڈل منڈپ ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ سو پُرکھ اکال دین دیال اِکو جس گُر اوتار پیر پیغمبر کہن دھن دھن، جس دی مہا صفت نہ کھئے صلاحندا۔

* ۷ پوہ شہنشاہی سمت ۱ اوتار سنگھ، ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ کاؤنکے * *

نرگن رُوپ بھگت دا بھاؤ، بھاؤ اپنا دئے درڑائیا۔ انتر آتم ساچا چاؤ، چاؤ گھنیرا اک سمجھائیا۔ ساچا مارگ دتے راہو، رہبر ہو کے میل ملائیا۔ نام ندھان جنا کے ناؤں، نر نرنکار دئے وکھائیا۔ بھاگ سہنجنا کرے گاؤں، گاؤں کھیڑا اکو اک وڈیائیا۔ جس نوں گوہند کپا واہو واہو، واہ واہ گوہند ویکھ وکھائیا۔ شاہ پاتشاہ بن کے سچا شاہو، شہنشاہ اپنی کار کھائیا۔ بے پرواہ آگم اتھاہو، اکتھ کہانی رہیا درڑائیا۔ آتم پرما تم کر ویاہو، ویاہ اکو دئے جنائیا۔ ڈھر دا بن کے پتا ماؤں، سگن ساچا رہیا منائیا۔ پریم پیار پکڑے باہوں، دھام سہنجے رہیا ٹکائیا۔ عرش فرش دا کرے نیاؤں، حکم عدالت اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کپا کر، سجن سہیلا اک اکھوائیا۔ نرگن جوت سورا سرینگیا، بھگت وچھل گردھار۔ آد جگادی ساچا سنگیا، سکلا رُوپ کرتار۔ دیوے دان نام امنگیا، بھکھک بھچھیا جھولی بھرے بھنڈار۔ کوڑ کڑیاں کرے چنگیا، بُرائیاں کڈھے باہر۔ پریم پیار دے اندیا، ڈکھڑا جنم دئے نوار۔ کوڑی کپا کڈھ کے گندیا، اُجل صاف کرے سرجنہار۔ جگت واسنا میٹے دھندیا، ڈھندوکار نہ رہے غبار۔ بنا بندگی بنا کے بندیا، بندھن توڑے سرب سنسار۔ دین دیاں بن بخشندیا، بخشش کرے آپ کرتار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کپا کر، ساچی کرنی رہیا وچار۔ نرگن جوت جگت جہان، چوراسی چرن کول سرنائیا۔ آتم پرما تم سرب دھیان، برہم گیان ودت وڈیائیا۔ شبہ ندھانا نام ندھان، بے پہچان دئے سمجھائیا۔ کلمیوں باہر کرے کلیان، عملان دئے مٹائیا۔ فضل کرے رحمان، اُجل دا لیکھ مٹائیا۔ گرہ مندر جگا کے شمع دان، نور ظہور دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کپا کر، سنت سہیلے رنگ چڑھائیا۔ نرگن جوت جن میلا سگل، سگلی چنت مٹائیا۔ گرہ مندر اندر منگل، منگلاچار شنوائیا۔ پرہاس لیکھا چکا کے جنگل، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ ساچی دس نمستے بندن، بندگی اک وکھائیا۔ پریم پریتی دے کے پرمانندن، سُکھ ساگر وچ سائیا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر حکم کرے نہ کوئی اُنکھن، اُنکھیاں اُتے سب توں حساب گنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کپا کر، ہرجن دیونہار وڈیائیا۔ نرگن جوت پریم پُرکھ دی دھار، پپا پورن دئے وڈیائیا۔ ہوڑا نرگن سرگن کھیل اپار، ہاہا ہر جو رُوپ وٹائیا۔ اکھراں باہر کرے گفتار، شبہی شبہ سنائیا۔ لہنا دینا دین آیا سنسار، دیونہار وڈیائیا۔ خالی بھری جائے بھنڈار، بھانڈا بھرم بھو مٹائیا۔ بھگت

سُہیلے سبّجَن صاحب اُٹھال، اُٹھ اُٹھ اپنا رنگ رنگائیا۔ سچ گھر گرہ مندر سوامی بنا کے سچّے بال، بال اُپدیش اک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سینگھ وِشنوؤں بھگوان، ہرجن سبّجَن ساچے بھال، بھلی بھلی طرح پار لنگھائیا۔

* ۸ پوہ شہنشاہی سمت ۱ نرائن سینگھ دے گرہ پنڈ گمان پُرا ضلع امرتسر *

پوہ کہے میں پرم پُرکھ دی تکی پدوی، پاربرسم پت پرمیشور نظری آئیا۔ جس دا سجدہ سیس جگدیش اکو ادبی، اللہ تعالیٰ جلوہ نُور نُور رُسنائیا۔ گر اوتار پیغمبر جھکدے قدمی، چرن کول سرنائی سرب وکھائیا۔ لیکھا جانے آد جگاد عدمی، عدل عدالت اکو اک سہائیا۔ جگ چوکڑی کرنہارا بدلی، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال حُکمے اندر پھرائیا۔ نرگن سرگن دھار پنڈھ مُکاوے منزلو مزلی، منزل اپنی چڑھ کے خوشی جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرنی کرتا سیو کھائیا۔ پوہ کہے میں ویکھیا فُدرت دا قادر، گہر گمبھیر اکو نظری آئیا۔ جودھا سُروریر بہادر، شاہ پاتشاہ سچّا شہنشاہیا۔ جس دا ایتھ اوتھ اکو عادل، انصاف اکو دئے سمجھائیا۔ لہنا جانے مقتول قاتل، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جگ جگ اپنا حُکم ورتائیا۔ پوہ کہے میں ویکھیا کھیل اکم اتھاہ، بن اکھاں نظری آئیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر صفت کرکے گئے صلاح، شاستر سمرت وید پُراناں انتر جس گائیا۔ سو کرنی دا کرتا نرگن جوت کرے رُشنا، سوچھ سرُوپی اپنا روپ پرگٹائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت بنے ملاح، بھگت بھگونت لئے اُٹھائیا۔ جس دا ڈھولا بھوکھتاں وچ گئے گا، راگان ناداں تال وجائیا۔ سجدیاں وچ سیس گئے نوا، ڈنڈاوت بندنا چرن سرنائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دایلا جوتی جاتا گیا آ، آمد اپنی پھیرا پائیا۔ جس دے آگے دوئے جوڑ منگدے گئے دُعا، دوہری دھار ربیا وکھائیا۔ من مت بُدھ جس نوں سمجھ نہ سکے را، جگت ودیا نہ کھئے وڈیائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا جس نوں لبھدے تھاوں تھان، کھوجنہار سرب لوکھائیا۔ سو صاحب سمرتھ شاہ پاتشاہ سچّا شہنشاہ، سچ دوارا اک سہائیا۔ جل تھل مہیئل چھڈ جگت اسگاہ، ٹلے پربت آیا تجائیا۔ گرہ مندر اک وڈیا، سمبل اپنا چرن ٹکائیا۔ گوبند لہنا ربیا چُکا، لیکھا دُھر دا آپ ورتائیا۔ بھگت سُہیلے ربیا اُٹھا، گر چیلے جوڑ جُڑائیا۔ وِشن برہما شو ربیا بلا، ترے پنج نندرا دئے کھلائییا۔ ویلا وقت ربیا وڈیا، وڈ وڈا نُور خُدائیا۔ لیکھا جانے

دو جہاں، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کرنی رہیا درڑائیا۔ پوہ کہے میں ویکھیا دُور دُراڈا نیڑے، گھر سبجَن نظری آئیا۔ جو جُگ چوڑی بھگتاں بٹھے بیڑے، سنت سُہیلے گود اُٹھائیا۔ جھگڑے چُکائے تیرے میرے، ہنگ برہم اک سمجھائیا۔ کوڑی کِریا میٹ اندھیرے، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ اکو رنگ رنگائے گرو گُر چیرے، چیلَا گُر اکو رنگ سائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا کایا وسیا ساڈھے تِن ہتھ کھیڑے، مندر سوہنا اک سمجھائیا۔ من مت بڈھ رہن نہ دیوے جھوٹھے جھیڑے، جھگڑا اور نہ کھئے لڑائیا۔ بھگتاں دیوے چاؤ گھنیرے، آسا منسا پور وکھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں گرمکھ سبجَن تھوڑے بتھیرے، جو پرہ نون مل کے پرہ دے وچ سائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرنی اپنی رہیا سمجھائیا۔ پوہ کہے میں ویکھیا پرم پُرکھ دا رنگ، بن اکھراں نظری آئیا۔ جن بھگتاں بنیا سنگ، سگلا میت سہج سُکھدائیا۔ گھر آتم و جا مردنگ، دُھن انادی ناد سُنائیا۔ سیج سہاونی کر پلنگ، گرہ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ بن رسنا جہوا بئی دند دے اند، اند آتم رہیا وکھائیا۔ بنا سورج چن چاڑھ کے چند، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ آتم پر ماتم ناتا گنڈھ، پاربرہم برہم میلا سہج سُبھائیا۔ دُھر دا ڈھولا سُنا کے چھند، نراکھ کرے پڑھائیا۔ چارے کھانی چارے بانی مُکا کے پنڈھ، پرا پسنٹی مدھم بیکھری لیکھا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گرہ مندر اک وڈیائیا۔ پوہ کہے میں ویکھیا پرم پُرکھ پرہ گہر گمبھیر، بے نظیر نظری آئیندا۔ جس دا راہ تكدے گُر اوتار پیغمبر پیر، سو بھگت بھگوان کھیل کھلائیندا۔ جس دی شرع سمجھ نہ سکے کھئے زنجیر، شریعت ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ جس دی مُصوّر کھچ نہ سکے کھئے تصویر، تسبیح مالا نہ گل لٹکائیندا۔ جس نون لبھدے شاہ حقیر، پاتشاہ اپنا ویس وٹائیندا۔ جس نون سجدہ کرے کبیر، کایا کعبہ سوہا پائیندا۔ جس دی نام اگتی سب توں وکھری تدبیر، تقریر حقو حق سُنائیندا۔ جس دی منزل چوٹی اک اخیر، سچکھنڈ دوارے سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا کھیل آپ کھلائیندا۔ پوہ کہے میں اپنا دساں مہینہ پوہ، پرم پُرکھ دتی وڈیائیا۔ سمت شہنشاہی لگی لو، لواں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں نین نین اکھ کھلائیا۔ پڑدا لاه کے سوہنگ سو، سوہنا حُکم دینا سُنائیا۔ ہنگ برہم کرے نہ کوئی دھروہ، دھرو پربلا دین دُہائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا جس نے لینی کھوہ، چار کُنٹ کر رُشنائیا۔ جن بھگتاں دیوے ڈھوا ڈھو، نام امولا جھولی پائیا۔ امرت آتم نچھر جھرنا دینا چو، رس اکو اک وکھائیا۔ پنج تت کوڑی

کریا اندروں کڈھنا گروہ، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار نہ کھئے ہلکائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم جانا چھوہ، مل مل اپنا رنگ دکھائیا۔ ہر کا کھیل نہ جانے کو، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکائیا۔ جگ چوکڑی نرگن سرگن دھار چلدی رہنی دو، گر اوتار پیغمبر ڈھولاسوبلا جگ سنائیا۔ انت کنت بھگونت سِری بھگوان اکو جوت سرؤپی آیا ہو، ہوکا شبدی نام سنائیا۔ سب توں آتم سریشٹ نو سو چرانوے چوکڑی جگ دا انت آخری چھپی پوہ، جس دی ودی سدی نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ پوہ کہے میں جگ چوکڑی ویکھدا آیا سنت، گر اوتار پیغمبر گئے منائیا۔ پُرکھ اکال آگے سارے کردے گئے منت، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ سدھی کیسے نہ کیتی ہمت، پھڑ بابوں ساچے دھام دئے بہائیا۔ دین مذہب ذات پات نیکی نیکی ونددے گئے سمت، سمار بہانے وچ بتائیا۔ پرہ دی یاد وچ کیسے دی دُور نہ ہوئی چنت، چنتا وچ سارے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ پوہ کہے میں ویکھیا جگ چوکڑی چار، چار چار دھار کھلائییا۔ وشن برہما شو حکمے سیوادر، دوس زین بھجن واپو دابیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھے پنہار، در ٹھانڈے سپس جھکائیا۔ بھچھیا منگدے وارو وار، خالی جھولی آگے ڈابیا۔ ڈنڈوٹ بندنا سجدے آگم اپار، مستک ٹکا دھوڑی خاک رمائیا۔ نام کلمہ رسنا جہوا بئی دند اچار، ٹوں ہی ٹوں ہی راگ الاٹیا۔ راگان ناداں وچ پایا نہ کیسے شمار، انت کہن وچ انت نہ کھئے جنائیا۔ کریا کھیل آپ نرنکار، نرگن سرگن حکم ورتائیا۔ شبد سندیشہ دے وچ سنسار، لوک مات کری پڑھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سچ سوامی انترجامی پُرکھ بدھاتا آگم اتھاہ بے پرواہ شہنشاہ قدرت دا قادر خلق دا خالق دُھر دا مالک بے نظیر، مقامے حق نظری آئیا۔ پوہ کہے میں ویکھیا جن بھگتاں دا یار، مبین اکو نظری آئیندا۔ جس دے پیغمبر خدمتگار، سیوا اکو اک سمجھائیندا۔ جس دا در سوہنا دربار، دروازہ نظر کیسے نہ آئیندا۔ سو داتا دانی کھیل کرے آگم اپار، بے پرواہ آگم اتھاہ اپنی کار کھائیندا۔ جگ چوکڑی نت نوت آئے ویس وٹا، بھیکھادھاری اپنا بھیکھ اپنے وچ چھپائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ چھپی پوہ کہے میں آؤنا لوک مات جگت، جگ جگ جیون داتا دئے ودیائیا۔ سنت سہیلے اٹھاؤنے بھگت، بھگون اپنا رنگ رنگائیا۔ مان دوا کے دُھر دی سنگت، ہر ستگر

وچ سہائیا۔ لیکھا چُکا کے لہنا دینا انت، انتشکرن سب دا ویکھ وکھائیا۔ سچ بناؤنے ساچے سنت، ساچا مارگ اک درڑائیا۔ سوئی سُرَت ملاؤنا کنت، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ گڑھ توڑنا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک وکھائیا۔ گُرمکھ بناؤنا بودھ اکادھا پنڈت، بن وِدیا کرے پڑھائیا۔ لیکھا چُکاؤنا پنج پنکج، پرم پُرکھ بخشنی اک سرنائیا۔ جھگڑا مُکنا بہشت جنت، سورگ چرنا ہینٹھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انترجامی شبد انامی اِکو گھر وکھائیا۔ پوہ کہے میں ویکھی پرم پُرکھ دی ریت، جُگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ جو بیٹھا سدا دھام انڈیٹھ، جگ نیتر نظر کھئے نہ پائیا۔ نرویر ہو رہے اتیت، ترے گن وچ نہ کھئے سہائیا۔ ونڈ کرے نہ مندر مسیت، شو دولا مٹھ نہ کھئے بنائیا۔ جسدا حُکم فرمانا شبد انادی اِکو گیت، دو جہان کرے پڑھائیا۔ سو بھگتاں تن ماٹی کرے ٹھانڈی سیت، اگنی تت بُجھائیا۔ پریتم ہو کے وسے چیت، من چت وت ٹھگوری کھئے نہ پائیا۔ ساچی بھکھیا جھولی پاوے بھیکھ، نام ندھانا اک درڑائیا۔ دُھر دا کلمہ دسے حدیث، حضرتاں کرے پڑھائیا۔ جس نے پچھلا سماں چُکایا پس اِکس، پورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ سو کھیل کرے جگدیش، جگت جُگ دئے وڈیائیا۔ جس دے سیس تے سر تون بنا (چھتر) جھلنا سیس، سیس بن جگدیش سو بہا پائیا۔ جس دی چار جُگ کردے رہے تمہید، صفتاں وچ صلاحیا۔ گر اوتار پیغمبر کر کے گئے امید، آسا وچ دھیان ودھائیا۔ سو پُرکھ اکال دین دیاں اپنا کھیل کرے ٹھیک، ٹھا کر ہو کے پھیرا پائیا۔ جس دی دھار جگت باریک، سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ چوڈاں وِدیا چوڈاں لوک چوڈاں طبق جس دی کرن تعریف، ترانیاں وچ راگ الاٹیا۔ سو پُرکھ اکالا جن بھگتاں کٹنہارا تکلیف، مُرشد مُریدان لئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پوہ کہے میں سمت شہنشاہی وچ آیا پہلی وار، وارتا پچھلی دیاں جنائیا۔ سری بھگوان دا تگ دربار، در دوارے سارے گیا بھلاٹیا۔ حقیقت حق ویکھیا یار، جو یارانہ آد جُگاد جُگ چوکڑی توڑ نیہائیا۔ بھگتاں سنتاں نال کرے سچ پیار، پریتم ہو کے پریم وکھائیا۔ بنت بنا کے سرب سنسار، گھر گھر بیٹھا مُکھ چُھپائیا۔ کلجگ اتم کھیل نیار، نرگن نرویر نراکار رہیا وکھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا زمیں اسمان، جس دی کرے نہ کھئے وچار، بُدھیوان نہ کھئے چڑائیا۔ سو لہنا دینا لیکھا جانے سرب سنسار، وڈ سنساری بے پرواہیا۔ کل کلکی لے اوتار، جوتی جاتا ہو اُجیار، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ بھگت وچھل گِرور گِردھار، سنت

سُہیلا سہج سُکھدائیا۔ پُورب جنم لہنا دینا قرضہ دئے اُتار، مقروض اپنی سیو کھائیا۔ بن شبد کرے گفتار، دید عید چند رُشنائیا۔
 سٹمکھ ہو کے دئے دیدار، بھگت سُہیلے میل ملائیا۔ جس دا لیکھا لکھن پڑھن توں باہر، قلم شاہی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ سو صاحب
 سوامی انترجامی بھگتاں ملیا آن، آنا فانا اپنا لیکھا دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 ست ستوادى نظری آئیا۔ پوہ کہے میں پرم پُرکھ دا اِکو اکھ پڑھیا، پڑھ پڑھ وِجی ودھائیا۔ میں منزل اگئی چڑھیا، جتھے دوجا نظر
 کھئے نہ آئیا۔ درشن کر کے میرا میرے وچوں ٹھریا، اگنی تت رہیا نہ رائیا۔ سچ سرنائی سرنی پڑیا، مستک ٹکا دھوڑی خاک رمائیا۔
 پرم پُرکھ پرما تم کِریا کر کے آپ اپنے جہا کِریا، ایکا دوجا بھو چُکائیا۔ میں بن نیا نؤکا جھوٹھا جہان پار کِریا، دو جہان ادھ وچکار نہ کھئے
 اٹکائیا۔ اگے جا کے جن بھگتاں پلُو پھڑیا، گنڈھ اپنے نال پوائیا۔ نہ جیوت نہ کدے مریا، جیون مرن وچ کدے نہ آئیا۔ سچکھنڈ
 دوارا ویکھ کے ساچا گھریا، گرہ مندر اِکو سوبھا پائیا۔ جتھے بنا تیل باقی دپیک بایا، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ نہچل دھام دے
 اٹلیا، اچھل اچھل نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشنہار سرن سرنائیا۔ پوہ کہے میں دیواں سچ
 سندیشہ، سب نوں رہیا سُنائیا۔ جس اُچائے وشن برہم مہیشا، کایا تت دتی وڈیائیا۔ سو مالک خالق پرتپالک دُھر دا نر نریشا،
 نر نرنکار سوبھا پائیا۔ جس دا شاستر سمرت وید پُران کھانی بانی لکھے لیکھا، انجیل قرآن دین دُہائیا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر
 دیندے گئے سندیشہ، دُھر دا راگ الاٹیا۔ سو دھار کے آیا اگئی وِسا، وِسا اپنا رہیا بدلاٹیا۔ جو جُگ چوکرے رہے ہمیشہ،
 سچکھنڈ ساچے سوبھا پائیا۔ جن بھگتاں کھول کے اپنا بھیتا، بھيو اپنا دئے درڑائیا۔ آتم پرما تم بن کے نیتا، نج گھر پڑدا دئے اُٹھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ کوڑی کِریا بدل دیوے لیکھا، ریشیاں مُنیاں ..... پوہ کہے میں تگ کے
 نور نورانہ، اپنی خوشی منائیا۔ ڈھولا گیت گاواں اِک ترانہ، تریا دا لیکھا دیاں مٹائیا۔ جھلاواں اِک نشانہ، جو نشانیاں خاک ملائیا۔
 ویکھاں اِک راجانا، جو راجیاں دئے سزائیا۔ ویکھاں اِک بھگوانا، جو بھگتاں رہیا وڈیائیا۔ ویکھاں اِک مکانا، جس نوں سچکھنڈ کہہ
 کے سارے رہے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل آپ جنائیا۔ پوہ کہے میں تگیا اوہ پاربرہم، برہم ویتا
 نظری آئیا۔ جس دی نہ کھئے ذات پات نہ دھرم، ورن برن نہ ونڈ ونڈائیا۔ جس نوں بخشے سد اپنی سرن، دوجا اِشٹ نہ کھئے رکھائیا۔

گر اوتار پیغمبر جس دی سیوا کرن، سو سوامی صاحب سُکھدائیا۔ سو کرنی دا کرتا اپنی کرنی آیا کرن، قُدرت دا قادر خلقت ویکھے
 نُور الاہیا۔ جن بھگتاں دے کے اگئی سرن، سرنگت اکو اک سمجھائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں سنت سُپیلے آیا پھڑن، پھڑ باہوں باہر
 کڈھائیا۔ گوہند دا پُورا کرے پرن، پرم پُرکھ پرہہ اپنا سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن
 نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں اندر اپنی منزل آیا چڑھن، منزل پینڈا نہ کھئے وکھائیا۔

* ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال *

تھاڈے پوٹیاں نال وچ کے بولی ستار، ست است دوویں راگ الاہیا۔ اُچی کوک کہے پُکار، سد ہوکا اک الاہیا۔ وجا ونہارے
 ہو خبردار، بے خبر خبر دیاں جنائیا۔ رنگ ویکھ اُس نرنکار، جو نرگن نرویر سچا شہنشاہیا۔ جس نوں مُرید مُرشد دوویں کردے
 نمسکار، بن کعبیوں سیس جھکائیا۔ بُلھا عنایت دوویں در بھکھار، خالی جھولی رہے بھرائیا۔ جو دیونہار سرب سنسار، آد جُگاد
 ہوئے سہائیا۔ اُس دی سنی اگئی گفتار، جو بنا تند ستار وجائیا۔ مل اُس انوکھے یار، جو دھوکھا اور نہ کھئے جنائیا۔ جس دی الف
 یے اکھڑ نہ پاون سار، ونڈن ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ اوہ دلبر ویکھ میت مُرار، من واسنا دئے جھکائیا۔ بنا اکھاں توں دئے دیدار، اکھیاں
 دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گھر مندر کرے اُجیار، کایا ماٹی سوہبا پائیا۔ بن دیوے باقی کر اُجیار، کھلا پاتی جوت کرے رُشنائیا۔ ساتھی
 بن کے دُھر دا یار، سچ دوارا دئے وکھائیا۔ مُرشد ملے مُردیاں دئے جوال، مرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تسبیح مالا پوجا پاٹھ سمرن
 جوگ ابھياس توں رکھ باہر، تیرتھ تٹ اشنان نہ کھئے کرائیا۔ جدھر تگاں اُدھر نظری آئے ظاہر، ظہور نُور اپنا دئے درسائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ ستار رہیا درڑائیا۔ ستار کہے میری پوٹے نال ملے آواز، اُنگلیاں بھجن واپو داہیا۔
 وجاون والے اپنے مُرشد کولوں سکھ اوہ راگ، جس دا سبق اور نہ کھئے پڑھائیا۔ لوڑ رہے نہ وُضو نماز، سجدیاں وچ نہ سیس جھکائیا۔
 رسنا دینی پئے نہ بانگ، کٹاں وچ اُنگلاں نہ کھئے رکھائیا۔ کوڑا کرنا پئے نہ سوانگ، بھیکھ دھار نہ بنکھنڈ لبھنا پئے تھاوں تھائیا۔
 ساکھیات دیوے درس ساکھیات، بن عید دید چند کرے رُشنائیا۔ ستار کہے جس نوں بُلھے مٹیا یار، اوسدا کھلا سدا دربار، مٹھی

خاک ویکھے خاک سار، عنایت عنایت کرے آپ زرنکار، مہر نظر نظر اٹھائیا۔ ستار کہے میرا سُندے سرب سنَدیش، گیت رسنا نال الاٹیا۔ وجاون والے ذرا سچّی مُرشد نال کرکے ویکھ پریت، پریت تیرے اندرون نظری آٹیا۔ جس دی کلمیاں توں باہر حدیث، حضرتان کرے پڑھائیا۔ صوفیاں دسے ریت، پیغمبران کرے شنوائیا۔ لیکھا چُکا کے دند بتیس، جہوا زبان کلام نہ کھئے سیکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ ستار ڈھنڈورا رہیا لگائیا۔ ستار کہے میں اچی کوک کوک دیواں ہوکا، آپ اپنا راگ بدلایا۔ مُرشد لبھے نہ کیسے وچوں چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق دین دُہائیا۔ جنہاں توں پروردگار سانجھا یار پرم پُرکھ پرماتم آتم ملن دا آپ دیوے موقع، مُکمل اپنی دیا کھائیا۔ اوہ گرمکھ جگت وکار وچ کدے نہ کھاوے دھوکھا، کوڑی کریا وچ کدے نہ آٹیا۔ اُس توں دُہر دا مالک مُرشد مل جائے سوکھا، مُرید اپنے لئے بنائیا۔ رہن دیوے جنم کرم دا نہ کھئے روسا، رُسیاں گود اٹھائیا۔ تن وجود لیکھے لا کے جُسا، جسم ضمیر دئے بدلایا۔ بُلھے وانگ اندرون مٹا کے غُصہ، غُسل کرا کے اندر مُسلمانی وچوں باہر کڈھائیا۔ بھو رہے کھئے نہ دوجا، اکو ایک نظری آٹیا۔ جس دا شبد اشارہ گجھا، رمز حق حق سنائیا۔ ستار کہے ستار وجاؤن والے اوہناں دا پینڈا مُکا، جنہاں توں مُکمل مُرشد ملیا بے پرواہیا۔ ستار کہے سُنّا اٹھ، نج نیر نین اکھ کھلاٹیا۔ جے مُرشد تیرا تیرے اُتے جائے تھہ، امنگی، دولت جھولی پائیا۔ کوئی پڑدا اوہلا رہے نہ لک، بجر کپاٹی کُنڈا لاپیا۔ امرت آتم جام پیا کے گھٹ، سچ خُماری دئے چڑھائیا۔ من واسنا جگت وکار اندرون کڈھ کُٹ، حُکمے کرے صفائیا۔ ساڈھے تین ہتھ اندر سہائے مؤلے ساچی رُت، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ سہج سُبھاؤ بن ہتھان باہاں مُرشد مُرید لئے چُک، گور قبر وچوں کڈھائیا۔ ستار کہے جے مالک ہو جائے خوش، پھیر تسبیح مالا دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ستار کہے میں اُنکلاں نال رہی وچ، وجہ سب توں رہی بتلاٹیا۔ کدے مُرشد مُریداں جج، مکہ کعبہ حج کسے نہ آٹیا۔ جنہاں دے اندر اپنے نام دی سچّی دتی صد، ڈھولا توں ہی توں ہی گائیا۔ اوہ منزل پار کر گئے حد، لیکھن پڑھن دا لیکھا گئے مُکائیا۔ مقامے حق درشن کرن رچ، محبوب اکو نظری آٹیا۔ ستار کہے بے شک بُلھے دے سارے گاؤندے چھند، شہنشاہ مل کے خوشی نہ کھئے منائیا۔ ستار کہے مینوں خوشی ہوئی اج، کہانی اپنی رہی سنائیا۔ میری پُکار کہے رگ رگ، تار تار دئے دُہائیا۔ کِلی مروڑا دیوے نپ نپ، پاسا رہی بدلایا۔ اندر خالی خوشیاں نال کہا بس، بستی اپنی رہیا بدلایا۔ سیوا کردے ویکھے دوویں ہتھ،

اُپر نیچے بھجّی واہو داہیا۔ کلّے نال رہی سچ، سبّجّی مل کے ملی وڈیائیا۔ مستی ویکھ خُماری آکھ، اکھیاں گئی بدلایا۔ ستار کہے جِنا
چر دُھر دا مُرشد انتر آتم نہ کراوے اپنا جج، حاجت پور نہ کھئے کرائیا۔ مین اوہناں نوں رہی سدّ، سدّے دیواں تھائوں تھائیا۔ جیہڑے
برہوں وچھوڑے وچ رہے دگ، آپ اپنا گئے مٹایا۔ لکھ چوڑاسی وچوں اوہناں لبھ، بھڑ رہی اُٹھایا۔ اُٹھو ویکھو اکھئے ہو کے
سب، ست اکو دیاں دکھایا۔ جتھے نام پیالہ ملے دُھر دی مد، میخانے وچے ودھایا۔ بھگت سنت صوفی پین رچ، ساقی اکو رہیا
ورتایا۔ بُلھے ورگے چرنی رہے ڈھٹھ، سر اُپر نہ کھئے اُٹھایا۔ شبد اگتی وچے ند، نوں ہی نوں ہی راگ سُنایا۔ نرگن جوت دِپیک
رہیا جگ، تیل باقی ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ بنا چار دیواری دُھر دا جج، محراب احباب نہ کھئے دکھایا۔ جیہڑے مُرشد توں بیٹے الگ،
تہاں ملے کھئے نہ تھائیا۔ جو چرنی گئے ڈھٹھ، تہاں ڈگیاں گلے لگایا۔ ستار کہے مین ہو کے بے بس، اُچی کوک کوک کُرائیا۔
گرمکھو پرہو دے پیار اندر جاؤ پھس، پھانسی گل دی لوو کٹایا۔ میری پھیر پوری ہووے آس، آہستہ آہستہ دیاں سُنایا۔ جے
وجاوں والے تینوں جائے کجھ بہاس، بہانڈا بہرم بھوؤ بہنایا۔ پھیر میلا ہو جائے نال پُرکھ ابناش، جنم مرن دی لوڑ رہ نہ جائیا۔ کیوں
ٹوں میرا دتا ساتھ، مین تیری دیاں گواہیا۔ اوہناں توں سکھ لے جاچ، جو جاچک ہو کے پرہہ دی سیو کھایا۔ جنہاں پڑھی نہیں
کوئی کتاب، کتبخانے نہ پھول پھولایا۔ اکو ویکھ کے حق جناب، حُکم وچ چلن چائیں چائیا۔ مین اوس دی ہوواں سدا مُحتاج، در
دوارے الکھ جگایا۔ جس گر اوتار پیغمبر دتے ساز، کلمہ نام کرے پڑھایا۔ اُس دا گرہ اک آباد، دوار ساچا نظری آیا۔ جس
دی بُلھے شاہ بنا بُلان توں کدا گیا یاد، اندرے اندر آس رکھایا۔ سو مُرشد ساکھیاں، سکھیاں دا کاہن سب دا مالک سوامی کھیل
کھلایا۔ مہر نظر نال مُحبّت دیوے دات، صحبت جگت وڈیائیا۔ من شکوے دُور کرے بہرم بہرانت، بھے بھوؤ دیوے چُکھایا۔ ستار
کہے اُسدے کولوں کجھ لے کے جائے سوغات، جو سُکھ ساگر وچ سہایا۔ مینوں سب توں وکھری نظر آئی پرہات، صُبح سویر
وچّی ودھایا۔ مل سوامی سبّجّی کھلاپات، پتن ویکھ پترا دتا اُٹھایا۔ مین تند ستار ہو کے پنجان تتاں دے مالک تینوں رہی آکھ،
مُرشد خالص اکو نظری آیا۔ ستار کہے جس ویلے اُنکلی مینوں لگے ترت، ناتا میرے نال جُڑایا۔ میری کھلی اندروں سرت،
سُتی لئی انکڑایا۔ نظر آئی اکال مورت، مُرشد بے پرواہیا۔ جس دی دس نہ سکے کھئے صورت، نرگن نور جوت رُشنایا۔ جسدا نام

ندھان اگمی ثورت، ثریا دئے دُہائیا۔ سو سرب کلا بھرپورت، شاہ پاتشاہ شہنشاہے شہنشاہیا۔ نہ نیڑے نہ دُورت، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ چرن چرنامت دیوے سچی دھوڑت، دُھر ٹکا مستک خاک رمائیا۔ چولی رنگ چڑھاوے گوڑھت، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ لیکھے لائے در آئے مَورکھ مَورھت، اندھ اگیان دئے مٹائیا۔ ستار کہے جس مُرشد کولوں پوری ہووے ضرورت، اوہ مُرشد سچا بے پرواہیا۔ اپنے جنم دی جنم وچوں کرا لوآن مہورت، گھڑی پل ویلا وقت سوہنا نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بخشنہارا بھگتاں نورت، نور نوراں گھر گرہ کرے رُشنائیا۔ بے پرواہ شیکوا کڈھے شکوک، شک رہن کھئے نہ پائیا۔ مُریدان مُرشد دیوے حقوق، وست اموک آپ ورتائیا۔ ذرا عاشق نال بن کے ویکھو معشوق، مُشکل ساری حل کرائیا۔ بنا الفیے توں پڑھاوے اوہ حرُوف، جس دی چوڈان وِدیا سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ اک پریم پیار مُحبّت وچ کرے معروف، دوجی اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ بھاگ لگا کے کایا کعبے کلبوت، پڑدا اوہلا دئے اُٹھائیا۔ ہر سوامی ملے محبوب، مُحبّت اپنی اک جنائیا۔ محل اٹل دس اُچ عرش عرُوج، سچ دوارا دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بے پرواہ بے پرواہی وچ ملائیا۔ بے پرواہ رہن نہ دیوے شک، شکایت نظر کھئے نہ آئیا۔ حقیقت وچوں دیوے حق، حکمت اپنی نال اپنا رنگ چڑھائیا۔ اپنے ملن دی کھولے اوہ اکھ، جلوہ نور کرے رُشنائیا۔ جس نال مُرید سدا مُرشد نوں لئے تگ، باہروں لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بھٹیہارا بن کے جھوکنا پئے نہ بیٹھ، جنگل جوہ نہ کھئے پھرائیا۔ لیکھا چکا کے ت ت اٹھ، نو دوارے ڈیرہ دیوے ڈھائیا۔ گھر سجن سوامی مل کے پئے بس، ہستی وچوں ہستی دئے وکھائیا۔ جس دا سرنگی ستار انگلاں مکھ زبان نال مل کے گاوے جس، من مت بُدھ صفت صلاحیا۔ اوہ مُرشد مُریدان اندر سدا رہیا وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ بے پرواہ اپنی بے پرواہی وچوں لوے لبھ، نو ست کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جانے سب کے سبھاو، حبیب رقیب طیب زجیب عجب عجوب اچے اپنی کار کھائیا۔

* ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۱ کھون کیمپ جوں *

دھرنی دھرت دھول کہے موہے خوشی مہان، بہیل ہو کے رہی سُنائیا۔ کِریا کری سِری بھگوان، بھگت وچھل دیا کھائیا۔
 پریمی پیارے ویکھے آن، سنت سہیلے کھوج کھوجائیا۔ انتر آتم دے کے برہم گیان، برہم ودیا اکِ درڑائیا۔ ناتا توڑ کے کوڑ جہان، آتم
 پرما تم لیا جڑائیا۔ شبدا اناد دے سچے ڈھنکان، انحد راگی راگ سُنائیا۔ نرمل جوتی جوت جگے مہان، نورو نور نور رُشنائیا۔ امرت
 رس ٹھانڈا دتا پین کھان، جگت ترشنا اگ بھجائیا۔ جگ چوکڑی جرم کرم دے وچھڑے میلے آن، لکھ چوراسی پندھ رسیا مَکائیا۔
 شبدا اگمی چڑھا بان، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں جیرج انڈاں پار کرائیا۔ ڈھر دا دے کے نام ندھان، تولا اکو اکِ ٹلائیا۔ چوڈاں
 ودیا نین شرمناں، چوڈاں طبق سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچے سرنائیا۔ دھرنی کہے موہے
 چاؤ گھنیرا، گرہ مندر وجی ودھائیا۔ گھر ٹھاکر سوامی ملے میرا، پاربرہم پرہ بے پرواہیا۔ کوڑی کِریا میٹے اندھیرا، نرگن جوت کرے
 رُشنائیا۔ بھاگ لگائے ساچے کھیڑا، بند کواڑی دے کھلائییا۔ بھرما ڈھائے ڈیرہ، بھے بھو نہ کھے درڑائیا۔ نظری آوے نیرن نیرا، گھر
 سوامی سوہیا پائیا۔ ستجگ تریتا دآپر وچھوڑا کٹ لیا بتھیرا، جگ جگ اپنا پندھ مَکائیا۔ دین دیاں ٹھاکر کِریاں سچ سوامی اپنی
 کرنی مہرا، مہروان محبوب مَحبت وچ پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہار سچے سرنائیا۔ دھرنی کہے
 میرے اُتے ہسے تنبو، خوشیاں نال ڈھولا گائیا۔ بھاگ لگا دیش جنبو، ست دیپ وجی ودھائیا۔ کِریا کرے دینامندھو، بندھن
 بھگتاں رہیا ٹڑائیا۔ مہروان مہر نظر کرے ساگر سندنھو، گھر گمبھیر پھیرا پائیا۔ من واسنا میٹے چندو، چنتا غم نہ کھے رکھائیا۔ جس
 نے اکو رنگ رنگاؤنا مُسلم سیکھ عیسائی بندو، پردا ہر ہر ویکھ وکھائیا۔ جس نام ندھان ہوئے نہ بندو، چار ورن اٹھاراں برن کرن
 پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ دھرنی کہے میں بولاں سچ جیکارا، ست ستوادی دتی
 وڈیائیا۔ جن بھگتاں ملیا میت مُرارا، پت پریشور بے پرواہیا۔ جس دا سوہنا ڈھر دربارا، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ سو نرگن
 نرویر نرکار نرکار لوک مات لے اوتارا، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ جس دے در وشن برہما شیو سیوادارا، سُرپت اند کروڑ تینتیسا
 سیس جھکائیا۔ تیئی اوتار کرن نمسکارا، نمو نورہے جنائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد بن بھکھارا، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ گر دس بول

جیکارا، تُوں ہی تُوں ہی راگ الاٹیا۔ چارے جُگ نیتز نین شرمسارا، اکھ پرتکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ سو کھیل کرے اکم اپارا، الکھ
 اگوچر شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دی شاستر سمرت وید پُران کرن پُکارا، انجیل قرآن کھانی بانی دئے ڈبائیا۔ جو ٹھاکر سوامی
 انترجامی ہر گھٹ وسیا میت مُرارا، پت پرمیشور پاربرہم اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، ڈھر دا مالک پھیرا پائیا۔ دھرنی کہے اچ مینوں کہو دھرت، دھول ملی وڈیائیا۔ پُرکھ اکالا دین دایالا سانجھا یار آیا پرت،
 پروردگار نُوں خُدائیا۔ جس دا نُوں کیسے نظر نہ آئے اُتے عرش، نین نین نہ کوئی ملائیا۔ سو نرویر نراکار کھیل کرے اُپر فرش، بھیو
 ابھیدا رہیا کھلاٹیا۔ جودھا سُو رہیر مردانہ بن کے مرد، در گھر ساچے سوہا پائیا۔ غریب نانیاں کوجھیاں کھلیاں دردیاں دُکھ ونڈے
 درد، دیناں اناتھاں ہیوئے سہائیا۔ جس دے اگے گر اوتار پیغمبر بینتی کردے گئے عرض، ڈنڈاوتان وچ سیس جھکائیا۔ سو بھگت
 سہیلا اک آکیلا کلجگ اتم پوری کرے غرض، بھیو ابھیدا دئے کھلاٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پڑدا اوہلا رہیا
 اٹھائیا۔ دھرتی کہے میرا وقت سہنجنا، چاروں کُنٹ نظری آئیا۔ ملیا پرم پُرکھ پرہ آد نرنجنا، نرگن نرویر دیا کھائیا۔ بھگتن میتا ڈھر دا
 سجنّا، ٹھاکر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس ایتھے اوتھے دو جہاناں پڑدا کجنا، لکھ چوڑاسی وچوں باہر کڈھائیا۔ جس دا اکو سجدہ ہکو
 بندنا، نمستے اکو رہیا سکھائیا۔ ساچا دیوے اتر اتم اک اندنا، کوڑے رس دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سچ پرکاش چڑھاوے چندنا،
 اگیان اندھیر مٹائیا۔ گرُمکھاں بن کے ساچے سگنا، سگلا سنگ رکھائیا۔ جن بھگتاں دوجا در نہ پئے منگنا، وست امولک کایا گولک
 اکو نام ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ دھرنی کہے میرا وقت سوہنا سہاوا، سوہاؤنت
 جنائیا۔ جُگ چوکڑی جس دا نرگن سرگن بٹھدے گئے دعوہ، لوک مات لیکھ لکھائیا۔ جس دے در دوار اکو شبد اکو ناواں، دوجی
 ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سو کھیل کرن آیا لوک مات بن ہتھاں بابواں، بھجاں چار نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 بھیو ابھیدا رہیا کھلاٹیا۔ دھرنی کہے میں کی دساں، پورب لیکھا رہی جنائیا۔ میں سپت رکھی ویکھے نال اکھاں، بن نیتز نین اٹھائیا۔
 جنہاں دے پتل اُتے ہتھاں، وست نظر کھئے نہ آئیا۔ منتاں کرن کوٹن لکھاں، پرہ نُوں رہے دھیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، پورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ دھرنی کہے سپت رکھی لایا ڈیرہ، ڈنڈوٹ اکو اک جنائیا۔ نہ کوئی گرو نہ کوئی چیرا، چپلا

گر وند نہ کھئے ونڈائیا۔ نہ کوئی نگر نہ کوئی کھیڑا، گرام پنڈ نہ کھئے بنائیا۔ نہ کھئے دُور نہ کھئے نیڑا، گھر مندر نہ کھئے دکھائیا۔ نہ کھئے شیر نہ کھئے کھیڑا، نہ کھئے جنبک روپ دسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پروا ہیا۔ دھرنی کہے سپت رکھی کرن ارداس، بینتی ہر جنائیا۔ کچھ وست نہیں ساڈے پاس، بھکھے دین دُبائیا۔ اُتوں مہینہ پوہ دی رات، زین دئے گواہیا۔ نہ سندھیا نہ کھئے پرہات، مدھ روپ نہ کھئے دکھائیا۔ نہ کھئے ڈالی نہ کھئے پات، بھوجن وند نہ کھئے ونڈائیا۔ نہ کھئے برتن نہ کھئے بہات، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ اک من ہو کے بیٹھ ایکانت، اکو دھیان لگائیا۔ پرہ تیری اوٹ تیری آس، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ دھرنی کہے سپت رکھیاں لگ گئی اکھ، نندرا آس وچ سمائیا۔ کرپا کھیل پُرکھ سمرتھ، شبدی بنت بنائیا۔ اپنے بھگت دکھائے پرتکھ، جو سانتک ست وچ سمائیا۔ کوٹ پدارتھ اوہناں آگے دتے رکھ، تھاوں تھائیں آپ کُکائیا۔ سچ سُبھاؤ سپت رکھیاں لا کے ہتھ، سوادھان دتے کرائیا۔ اشارے نال دتا دس، اکھیاں نال اکھ اُٹھائیا۔ بھگت سہیلے اکو رنگ اندر رہے رت، دوجا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ ناتا توڑ کے پنج ت، پرہ دے وچ سمائیا۔ دُھر آواز آئی جگت بھنڈارا لوو چھک، شہنشاہ سُنائیا۔ تھادی جھولی پاواں حق، حقیقت اپنی دیاں درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دُھر دا رہیا سُنائیا۔ سپت رکھی ہٹے حیران، اکھ بھگتاں ول اُٹھائیا۔ کی ایہناں آیا گیان، جو بیٹھے اپنا آپ بھلائیا۔ نہ کچھ پین نہ کچھ کھان، ترشنا بھکھ نہ کھئے ودھائیا۔ نہ کوئی رسنا جہوا بئی دند دین بیان، ڈھولا گیت نہ کھئے سُنائیا۔ نہ کچھ رسنا جہوا دسن نہ کچھ سُن کان، اکھ پرتکھ نہ کھئے کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ سپت رکھی آئی آواز، دُھر شبدی آپ سُنائیا۔ اندر ویکھو اگمی راز، رمز اپنی اک درڑائیا۔ ایہ میرے وچ وسما، دوجا روپ نہ کھئے بنائیا۔ میں بھگت ادھاراں جگاد آد، ایہو میری وڈیائیا۔ بن ترشنا بھکھ مینوں رہے ارادھ، ایہہ پرہ نے دتا جنائیا۔ ڈھولا پڑھدے بودھ آگادھ، بن اکھراں رہے گائیا۔ سچ پریتی وچ گئے لاگ، لگ ماتر باہر والی بھلائیا۔ دُھن آتمک سُن کے ناد، مست خُماری وچی ودھائیا۔ سچ پریم اندر جاوَن جاگ، جگت ولوں نیتر بند دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا رہیا چُکائیا۔ دھرنی کہے سپت رکھی جوڑ کے ہتھ، انتر انتر دھیان لگائیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ در دوارے گئے ڈھتھ، مان ایہان

نہ کھئے بنائیا۔ جھوٹھا ناتا تہ اٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بڈھ نہ کھئے چٹرائیا۔ لیکھ لگے تیری تیرے رت، رتن امولک
 ہیرے لے بنائیا۔ بھو دس کلاپت، در تیرے منگ منگائیا۔ پُرکھ اکال پیا ہس، خوشیاں راگ سُنائیا۔ جو میرے ہو گئے وس،
 میں اوہناں انتر رسیا سہائیا۔ ترشنا بھکھ توں لوں رکھ، دکھیاں دُکھ مٹائیا۔ کوڑی کریا میٹ کے سچ سچ دیواں ست، ست
 ستوادی ہو کے ہوواں سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پڑدا اوہلا رسیا اٹھائیا۔ سپت رکھی کہن سُن ٹھاکر
 سوامی، ہر ستگر دے جنائیا۔ پرم پُرکھ پرہہ انترجامی تیری اوٹ تکائیا۔ کون آگئی سُن دے بانی، پرہہ کی کی راگ سُنائیا۔ کیہڑا
 امرت پیندے پانی، رس رسنا نہ کھئے چکھائیا۔ کیہڑا ناد سچا دھنکانی، دھنی اکو رسیا وجائیا۔ کس بدھ کیتی پرہو مہروانی، مہر نظر
 اک اٹھائیا۔ سانوں بھکھ وچ پریشانی، ترشنا نال کُرائیا۔ جلوہ تیرا تکیئے جوت روحانی، نورو نور دگمگائیا۔ توں مالک پتا اک
 اسمانی، خاکی بندے دے سمجھائیا۔ توں داتا گن ندھانی، گہر گمبھیر اکھوائیا۔ ہم جیوت جیو پرانی، بے پرواہ تیری اوٹ تکائیا۔
 ایہ جوہ دے بیگانی، گہر مندر نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساڈا لیکھا دے جنائیا۔ سری بھگوان
 کر اشارہ، دھر فرمانا اک جنائیا۔ سپت رکھی ویکھو نظارہ، بنا نظراں دیاں وکھائیا۔ میرا ناؤں نر نرنکارا، نرگن جوت کران رُشنائیا۔
 میرا کھیل سدا جگ چارا، جگ چوکڑی ویکھ وکھائیا۔ میرا روپ تیئی اوتارا، پیغمبر میرا نور رُشنائیا۔ میری دھار گرو گر دھارا،
 دھرنی دھرت دھول دیاں وڈیائیا۔ میرا کھیل وچ سنسارا، وڈ سنساری ہو کے آپ کرائیا۔ وشن برہما شو سیوادارا، نت نوت سیو
 کمائیا۔ شاستر سمرت وید پُران میرا جیکارا، صفتی ڈھولے گائیا۔ چارے کھانی میرا ونجارا، چارے بانی راگ الاٹیا۔ چارے ورن میرا
 پنہارا، چاروں گنٹ وجے ودھائیا۔ چارے جگ کران کنارہ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائیا۔ نو نو چار پچھوں کل کلکی
 لے اوتارا، نہکلنک نرگن جوت کران رُشنائیا۔ پھر لہنا دینا پورب ویکھاں سارا، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ سپت رکھی چرنی لگ، پن چرناں سپس نوائیا۔ توں صاحب سورا سربگ، شہنشاہ وڈیائیا۔
 اسیں آسا رکھیئے اج، بیٹھے اکھ کھلائییا۔ تیری سرنی بیٹھے سج، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ پُرکھ اکال پکڑ کے ہتھ، شبد اشارے دتا
 بلائییا۔ تہاڈا اُدھار بھگتاں وتھ، بھگون ہو کے دیاں ورتائیا۔ تریتا دواپر کلجگ جائے لنگھ، ویلا وقت انت سہائیا۔ بھگتاں بن کے

دُھر دا سنگ، سگلا سنگ وکھائیا۔ نہ کوئی سیجا نہ پلنگ، بستر سچ نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ سپت رکھ کہن کی پرہو وقت سہاوینگا۔ جگ جگ آویں لہنا دینا دین، نرگن سرگن ویس وٹاوینگا۔ بھکت سہیلا بنیں ساک سجن سین، آتم پرما تم جوڑ جڑاوینگا۔ کوڑا ناتا توڑ کے بھائی بھین، میت مٹر اک درساوینگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھو ابھیدا کی کھلاوینگا۔ پُرکھ اکال شبد جناؤندا اے۔ دُھر دا راگ اک الاؤندا اے۔ سپت رکھ آپ سناؤندا اے۔ بن اکھراں لیکھا لیکھ، لیکھا اپنے وچ چھپاؤندا اے۔ جگ نیتز کیسے نہ آئے دس، لائیناں نال نہ کھئے پڑھاؤندا اے۔ سچ پریتی کر کے بت، اگلا بھو آپ کھلاؤندا اے۔ کلجگ کوڑی میٹ کے ریکھ، رکھی مئی نظر نہ کھئے آؤندا اے۔ بھاگ لگا کے ساچے دیس، سمبل نگر اک سہاؤندا اے۔ نرگن نور جوت کر پرویش، پریشور اپنا روپ وٹاؤندا اے۔ جو آد جگاد رہے ہمیش، نت نوت اپنی کار کماؤندا اے۔ ٹھاڈا لیکھے لا کے اک سندیش، سنیہڑا اپنے نال رلاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حکم اک فرماؤندا اے۔ دُھر دا حکم اک جناوانگا۔ سپت رکھی سچ سمجھاوانگا۔ دُھر دی لیکھی پور کراوانگا۔ ودی سدی متی سرب مٹاوانگا۔ چار ورن اٹھاراں برن نویں سکھی اک پرگٹاوانگا۔ کھیل کران انڈھی، جگ نیتز نظر نہ آوانگا۔ جس ویلے خلق اندروں باہروں پٹی، نیتز نیناں سرب رواوانگا۔ پرہ دی دھار کیسے کوٹ نہ دسی، چار گنٹ اندھیرا چھاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر حکم اک ورتاوانگا۔ دُھر حکم اک ورتائیکا۔ پرہ اپنا کھیل کھلائیکا۔ ایہ دھرتی ایہ بھومکا ایہ دھرتی رنگ رنگائیکا۔ ایہ لیکھا دُھر دے قانون دا، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیکا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کر وکھائیکا۔ سپت رکھی سیس جھکاؤندے نے۔ دھئے جوڑ واسطہ پاؤندے نے۔ در ٹھانڈے منگ منگاؤندے نے۔ دھوڑی ٹگا مستک لاؤندے نے۔ گل پلو پا کے جھولی ڈاہندے نے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر ساچے الکھ جگاؤندے نے۔ سپت رکھی کہن پرہ کِریا دھار، کِرین ہو کے منگ منگائیا۔ کس بدھ لیکھا دیویں وچ سنسار، لہنا جھولی پائیا۔ ساچے بھگتاں کِرین پیار، بھگون ہو کے ہوئیں سہائیا۔ بھکھیاں دئیں سہار، دُکھیاں دُکھ مٹائیا۔ جنہاں پتلاں توں بھرے بھنڈار، وطن بے وطنان دئیں بنائیا۔ ساچے پریم دی کھڑا کے گلزار، گلشن اپنا گل مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اگلا لیکھا دے جنائیا۔ سپت

رکھی کہن پرہو اگلا دس حال، بن رسنا جہوا منگ منگائیا۔ کس بدھ چلیں اوڑی چال، جگ چوڑی پار لنگھائیا۔ بھگتاں بنیں دلال، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ کوڑی کریا وچوں کریں بحال، بھڑ باہوں باہر کڈھائیا۔ لیکھے لاویں شاہ کنگال، اوچ نیچ راؤ رنگ ذات پات نہ کھئے وکھائیا۔ سچ دوارے آ کے پچھیں حال، احوال اپنا دئیں درڑائیا۔ سرن سرنائی لئیں بہال، در دوارا اک وکھائیا۔ سمرتھ پُرکھ اوس ویلے جے سانوں رکھیں نال، مہر نظر نظر اٹھائیا۔ اسیں تکیئے سچ دیدار، جو بھگت سہیلے سوہا پائیا۔ وچ کوڑی رہے نہ کھئے دیوار، پڑدا اوہلا نہ کھئے جنائیا۔ منزل رہے نہ کھئے دُشوار، اوکھی گھاٹی نہ کھئے وکھائیا۔ سہج سُبھاؤ کریں پیار، پریم ہو کے پریم کھائیا۔ اُس ویلے چرن کول کریئے نمسکار، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ ساچی تہت دس جا وار، وارتا اپنی دے درڑائیا۔ جس دا اتہاساں وچ نہیں کوئی شمار، شاستر سمرت وید پُران انت کہن نہ پائیا۔ کِرپا کر پُرکھ اکال، دین دِیال دے وڈیائیا۔ جس ویلے جگ چوڑی پیتے وچ سنسار، کلجگ اتم وجے ودھائیا۔ نرگن جوت لوان اوتار، کوئی نہ جھے پتا مائیا۔ وسان نگر اکم اپار، جتھے سورج چند نہ کھئے رُسنائیا۔ منڈل منڈپ نہ کھئے ستار، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ٹلا پربت نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کھئے گرو نہ اوتار، پیغمبر روپ نہ کھئے بدلائیا۔ نہ کھئے شبد ناد دھنکار، ڈھولے گیت نہ کھئے سُنائیا۔ نہ کوئی کاغذ قلم نہ کاتب لکھے لکھار، نہ کھئے اکھراں ونڈ ونڈائیا۔ اک اگلا ہو کے اک اونکار، اپنی کلا دیاں ورتائیا۔ چارے بانی نہ پاوے سار، بدھی وچ وچار نہ کھئے رکھائیا۔ میرے شہنشاہی سمت دا کیسے نہیں آؤنا شمار، بندسیاں وچ انک نہ کھئے درڑائیا۔ سرشٹی دی درشٹی ہونی غدار، گر اوتار پیغمبر پلو لِن چھڈائیا۔ اُس ویلے لہنا دینا دیاں ادھار، لیکھا پورب دیاں چکائیا۔ پوہ مہینہ ہووے ٹھنڈا ٹھار، رت اپنی نال رکھائیا۔ بھگت سہیلے جگت دواویوں کڈھ کے باہر، ساچی دھرنی دیواں بہائیا۔ پریتی بھوجن دیاں کھوال، خالص اپنا رنگ چڑھائیا۔ نرگن ہو کے دیواں دیدار، نرگن نور جوت رُسنائیا۔ سپت رکھی ویکھنا آن نال، سندیشے نال ملائیا۔ دو جا پاوے کھئے نہ سار، تیجے چلے نہ کھئے چترائیا۔ چوتھے ونج نہ کھئے وپار، پنجواں روپ نہ کھئے وکھائیا۔ چھویں در نہ کھئے دوار، ستویں ست نہ کھئے وکھائیا۔ اٹھویں اٹھان تٹان ویکھنی پیندی مار، نوویں نو در ہوئے ہلکائیا۔ دسویں دہ دشا ہوئے اجیار، پوہ دس وجے ودھائیا۔ سپت رکھی کرن وچار، ویلا اوہو گیا آئیا۔ جس دا بھوکھتاں وچ کیسے نہیں دتا شمار، شرع سکیا نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھگت سہیلے ویکھ وکھائیا۔ دھرنی

کہے اوہ ویلا آیا وقت، میں خوشیاں ڈھولے گائیا۔ پرہہ ٹھاہر ویکھیا وچ جگت، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ چرن کول بہا کے گرمکھ بہگت، بہاگ اوہناں جھولی پائیا۔ جنہاں کارن آیا پرت، پت پرمیشور ہونے سہائیا۔ پورب لہنا لاہوے قرض، مقروض لیکھا رہیا چُکائیا۔ جس دا کھیل کھئے نہ سکے سمجھ، ودیا وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ نام دے اشارے لا کے رمز، سنت سہیلے لے جگائیا۔ بنا طیب حکیم توں ویکھ کے نبض، حرارت اندروں دتی بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرنی دا کرتا ویکھ وکھائیا۔ دھرنی کہے میری بہاگاں بھری رُت، رُتڑی پرہہ مہکائیا۔ کِریا کر ابناشی اچت، چراں پچھوں رہیا ملائیا۔ جنم کرم دی میٹ کے بھکھ، ترشنا رہیا گوائیا۔ جس نے اگلا دینا سکھ، سکھ ساگر اکو رہیا سہائیا۔ بہگتن میتا اپنی گودی چُک، چاروں کُنٹ رہیا وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ دھرنی کہے میں ویکھ بہگت سہیلے، جگ وکھڑے نظری آئیا۔ جو آتم پرما تم کر کے میلے، دوجی ترشنا گئے گوائیا۔ جگت وبار توں ہو کے ویلے، سمت شہنشاہی رہیا ملائیا۔ اکو رنگ ہو کے گرو چیلے، چیلے گرو رنگ سائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آپ اپنا کھیل وکھائیا۔ دھرنی کہے میں ویکھ بہگت پیارے، جو پرم پُرکھ رہے منائیا۔ جنہاں دے پچھلے پورے ہونے لارے، اگلا لہنا دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال آون والا وچ اکھاڑے، نو ست لے وکھائیا۔ چوراسی چّی اپنی داڑھے، نہ سکے کھئے بچائیا۔ جنجاں وچ نہیں سہنے لارے، لاڑی مہندی ہتھ نہ کھئے رنگائیا۔ در گھر پھرنے راجے رانے، شاہ سلطاناں خاک ملائیا۔ امیر وزیراں نہیں ملنے کھانے، خاک سار سرب لوکائیا۔ جن بہگتاں گاؤ نے سوہنگ گانے، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ اگلے سال سارے ہون والے بیگانے، متر یار نہ کھئے جنائیا۔ ودیاوان ہونے دیوانے، سمجھ سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بہگتاں دیونہار وڈیائیا۔ دھرنی کہے جن بہگتاں ویکھیا جوگ، جنہاں نے جُگتی مینوں دتی سمجھائیا۔ اندروں کڈھ کے چنتا روگ، سوگ سو قدماں بیٹھ دبا ئیا۔ آتم پرما تم کر کے دُھر سنجوگ، سجن مل کے خوشی وکھائیا۔ بہاویں طعنے دیون لوک، پھر وی سوہنگ ڈھولا رہے گائیا۔ اپنے گھر دی مانن موج، باہر لبھن کھئے نہ جائیا۔ بہاویں درشن کرن روز، نیج گھر بیٹھا نظری آئیا۔ سپت رکھیاں پچھے کرن آیا چوج، دھرنی دھول دیوے گواہیا۔ جس دی کردے سارے کھوج، نیتر لوچن درس کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،

سوہنا وقت رہیا سُہائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو ایہ نہ جانو جنگل، جگہ پچھلی نظری آئی۔ جتھے بھگتاں رکھیاں ویکھیا منگل، منگلا چار شبد سُنائیا۔ ڈنڈاوت کر کے بدن، بندھن گئے ٹڑائیا۔ اوسے دے دوارے آئے منگن، پھر پھر پھیری پائیا۔ سنت سُہیلے چڑھے چندن، نُوں چند رُسنائیا۔ پرم پُرکھ بنیا سنگن، سکلا سنگ نبھائیا۔ نام بھنڈارا آیا ونڈن، وست امولک جھولی پائیا۔ ٹٹی آیا گنڈھن، آتم پر ماتم گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دھرنی کہے جن بھگت نہ ہوئیو اداس، اداس ویکھو سرب لوکائیا۔ جنہاں دے کول پرہ دے نام دی نہیں راس، رستے بھلنے پاندھی رائیا۔ ایتھے اوتھے نہ لبھنا ساتھ، دوویں جہان دین دُبائیا۔ نانا تُننا کوڑے ساک، سجن سین نہ کھئے بنائیا۔ کوڑی کِرپا رُلنا خاک، دھوڑی دھوڑ وچ اڈائیا۔ بن بھگتاں پرہو ملنا نہیں کیسے باپ، پتا گود نہ کھئے ٹکائیا۔ گر اوتار پیغمبر سوہنگ کردے گئے جاپ، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، وادھا تہاڈے نال رکھائیا۔ اس دا بھو کیسے نہیں پایا ایسے کر کے بے انت کہا صاف، سُپنیاں وچ سُنن کھئے نہ پائیا۔ بھاویں زرگن سرگن رُوپ دھردا رہیا آپ، پھر وی اپنا پڑدا اپنے وچ لکائیا۔ خوشیاں نال ڈھولے گیت گاؤندی اج دی رات، رُت ویکھ خوشی منائیا۔ کِس بدھ نال بھگتاں اِکٹھی ہوئی جماعت، گھر بار چھڈ کے بیٹھے سوہا پائیا۔ دھن دُولت نہ کوئی پاس، اِکو اوٹ رہے تکائیا۔ گھر دے کر کے بند قفل تاک، پڑدا اندروں رہے چُکائیا۔ بیس اِکیسا کہے مین پورا کر کے پچھلا واک، مہینہ چیت آیا سمجھائیا۔ شہنشاہی دا جو سمت چلنا کائنات، چار کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ سب توں پہلوں بدلنا تہاڈا حالات، کنڈھی والے کنڈھیوں آپ اُٹھائیا۔ پندراں دوس دا پہلا فساد، واک پچھلا یاد کرائیا۔ اِگلتینی پئے نہ کیسے کولوں اِمداد، منگن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سچ دوارے کر آباد، بھگت سُہیلے لینے وسائیا۔ جتھے اِکو پریم آوے یاد، دُوچا پریم نہ کھئے بنائیا۔ پورب جنم سُن فریاد، سپت سُرکھ نال ملائیا۔ اِکے کِرپو نہ کھئے مجاز، مزہ چار کُنٹ دئے چکھائیا۔ جس دے حُکم اندر دینا نہیں کیسے جواب، وشن برہما شوگر اوتار پیغمبر بیٹھے سیس نیوائیا۔ اِکو دے سیس اُتے سوہنا تاج، تاجاں والے خاک ملائیا۔ آتم پر ماتم ساچے نام دا چلاؤنا رواج، اِکو مارگ دینا وکھائیا۔ نہ کوئی روزہ رہے نماز، بغلاں وچ قرآن نہ کھئے اُٹھائیا۔ نہ کوئی جگت ونڈ رہے سماج، کھتری براہمن شوڈر ویش نہ کھئے چڑائیا۔ اِکو سب نے سُننا سچا راگ، آتم دُھن وجے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دھرنی دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ سُن

دھرنی تُوں اتم بات، سچ دیاں جنائیا۔ پریم پیار دا ساچا بھات، جن بھگتاں دتا کھوئیا۔ لیکھے لگی انوکھی رات، رین وِجی ودھائیا۔ سپت رکھی آئے مات، متھے ٹیک سیس جھکائیا۔ بھگتاں پورا ہویا فاق، فاقے وچ نہ کھئے رکھائیا۔ پچھلا لہنا ہویا بے باق، اگلا حساب دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سُن دھرتی اک بات اولی، سہجے دیاں جنائیا۔ تُوں ویکھیں اک اگلی، بن اگھاں اگھ اٹھائیا۔ پرم پُرکھ پرہہ آیا جودھا سُرپیر بلی، بلدھاری ویس وٹائیا۔ جس نُوں سجدہ کردا محمد علی، اللہ کہہ کے نعرہ لائیا۔ جس دے پچھے سیس دھردے گئے تلی، گوبند بچے نیہاں ہیٹھ دبائیا۔ جس دے کارن تُوں پھلی پھلی، پت ڈالی ربی مہکائیا۔ پرہہ ویکھ ویاں دا ولی، جو ولیعهد آگے شبد اک بنائیا۔ جس دے آگے پیش نہ کیسے چلی، گر اوتار پیغمبر گئے سیس جھکائیا۔ اوس نے دو جہان مچاؤنی تر تھلی، جل تھل رہیا کُرا لائیا۔ تُوں ہوکا دے دے گلا یو گلی، نو کھنڈ ست دیپ کُرا لائیا۔ حُکے اندر ہو جا پاگل جھلی، اپنی مت دے گوائیا۔ کبیر جُلاہا ہنٹھوں سٹ کے نلی، نر نرائن ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا دیونہارا تھائوں تھائیا۔ دھرنی سُن دیواں اک گیان، اگیان اندھیر مٹائیا۔ سوہے بھومکا استھان، وجے سچ ودھائیا۔ بھگتاں میل سری بھگوان، بھگون اپنا رنگ رنگائیا۔ سب دا لیکھے لگا پین کھان، سپت رکھی ہس ہس دین گواہیا۔ ایہہ کوئی جگت والا نہیں دیوان، راگاں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ جُگ جنم چو کُری لہنا آیا چُکان، چُکے ہو کے اپنی جھولی لینی بھرائیا۔ بے شک جن بھگتو نساں اپنے گھر بار چھڈے مکان، دوارا اکو نظری آئیا۔ تہاڈے در دا اوہ مہان، جس نُوں محبوب کر کے سارے سیس جھکائیا۔ بنا کلمیوں بنا نام توں تہاڈی کر کے جائے کلیان، کائنات وچوں باہر کڈھائیا۔ آگے سرِشٹی تے وڈا چڑھ طوفان، طوبی طوب لوکائیا۔ تہانوں اسے طرح ملدا رہے آن، اندر باہر کرے رُشنائیا۔ شبدي گر تُوں دے کے کمان، کامل مُرشد حُکم سُنائیا۔ کیسے تُوں لین نہیں دینا آرام، حرام خور ویکھ سرِشٹ سبائیا۔ جھگڑیاں وچ جھگڑے کر کے تمام، طمع نال طمع دینی ٹکرائیا۔ جتھے جن بھگتاں دا جھلدا ہووے نشان، اوتھے نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ پت پریشور ہویا مہروان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پڑدا اوہلا اوہلا پڑدا پڑدے وچوں باہر کڈھائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو میری نمستے، نو کہہ کہہ سُنائیا۔ نُسین پرم پُرکھ دے دوار اُتے رہو وسدے، بھاویں اُجڑے سرب لوکائیا۔ تہاڈے انتر رہن ہس دے، نیتز نیر نہ کھئے

وہائیا۔ جن بھگت منزل پوڑے چڑھدے کدے نہ تھکدے، بھجن واہو داہیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تہانوں اشارے دتے اپنی اُس آگھ دے، جس آگھ وچوں پرتکھ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچے پریم وچ رنگ دئے، جس دا رنگ اتر کدے نہ جائیا۔

* ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۱ کھون کیمپ جموں *

گیاراں پوہ امرت ویلا ساڈھے چار، چار جگ بیتھے سیس جھکائیا۔ خوشیاں وچ گر اوتار، ڈھولے گیت سُنائیا۔ پیر پیغمبر کرن گفتار، کلمہ اگم الاٹیا۔ وشن برہم شو بول جیکار، تونہی تونہی راگ سُنائیا۔ برہمنڈ کھنڈ ہو کے خبردار، دو جہان آگھ اٹھائیا۔ دھرنی دھرت دھول ہوئی نہال، منگل گیت اک سُنائیا۔ کِریا کری دین دِیال، پُرکھ ابناشی بے پرواہیا۔ سچ دوار پہنچیا آن، دو جہان چرناں بیٹھ دباٹیا۔ بھگت سہیلے کر پہچان، مُحبت وچوں کھوج کھوجائیا۔ جنہاں دے انتر آتم ملیا اکو دان، وست امولک نظری آئیا۔ جگت ودیا چھڈ نادان، پاسا دنی ولوں بدلائیا۔ پر ماتم من کے اکو کاہن، سکھی سہیلی روپ وکھائیا۔ ڈھر دا سجن جان کے رام، ایشٹ درشٹ نال وڈیائیا۔ جگت سینگھاسن چھڈ بسرام، سُکھ آسن دھرتی سیج سہائیا۔ جودھا سوربیر نال جوان، نو تو چار ویکھ وکھائیا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمان، پُری لوء لاگن پائیا۔ سو کھیل کرے مہان، مہا اکتھ اکتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا اپنا رہیا جنائیا۔ ساڈھے چار کہن جس ویلے گئے وچ، وجود نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو ویکھ پُرکھ سمرتھ، در ٹھانڈے خوشی منائیا۔ دوئے جوڑ کے ہتھ، سجدہ سیس جھکائیا۔ جس دوارے بھگت سہیلے رہے وس، واسطہ اکو نال جڑائیا۔ حقیقت وچوں پہچان کے حق، حکم من تھاوں تھائیا۔ سچے مارگ نہ جاوَن تھک، پندھ جگت والا چُکائیا۔ اکو ول رہے تگ، دو جی اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ پریم پیار اندر کر کے اکتھ، سوہنا وقت لیا سہائیا۔ خوشیاں اندر رہے تھ، بھجن واہو داہیا۔ اک دوجے نوں رہے دس، سوہنگ ڈھولا گاؤنا ساچے ماہیا۔ جس دا وید پُران کردے جس، شاستر سمرت دین گواہیا۔ سو پُرکھ اکال دین دِیال آپے رہیا لبھ، ہرجن کھوجے تھاوں تھائیا۔ شہادت دیوے ڈالی پت، گھاس پھوس کانا کابی دیہ، نیڑے ہو ہو رہے

جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کھیل دُھر دا رہیا دکھائیا۔ ساڈھے چار کہن جس ویلے ہویا وقت، ویکتی اِکو نظری آئیا۔ جس دا لہنا دینا نال بھگت، بھگون اپنی کھیل کھلائییا۔ نانا توڑ کُٹمب جگت، آتم انتر میل ملائییا۔ سچ پریتی دے کے شکت، شخصیت اگلی دئے سمجھائییا۔ جس دا پہلا چڑھیا برس، ورکھ ماس رُت نہ کھئے ودھائییا۔ لکھ چوراسی وچوں کر کے پرکھ، بھگت سہیلے لئے اُٹھائییا۔ خوشیاں نال کر کے اوہناں درس، درشن اپنے وچ سمائییا۔ کھیل وکھا کے اُپر عرش، فرش وچے ودھائییا۔ کرنی دا کرتا لیکھا جانے آپ اسچرج، اسچرج لیلآ آپ رچائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، رنگ اِکو دئے دکھائییا۔ ساڈھے چار کہن جس ویلے دُھر دا وچا گھڑیال، گھنٹہ نظر کھئے نہ آئییا۔ پرم پُرکھ پرہہ تکیا دین دیاں، دیناں ہونے سہائییا۔ بھگت وچھل کِریال، کِریاندھ بے پرواہییا۔ ساچا دوارا ویکھ سچے دھرمسال، گُرمکھاں اندر ڈیرہ لائییا۔ جتھے نہ کھئے شاہ نہ کنگال، اوچ نیچ نہ کھئے جنائییا۔ نہ کھئے مایا تت جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائییا۔ نہ کھئے ودیا دا احوال، نہ کھئے اکھراں کرے پڑھائییا۔ نہ کھئے تیرتھ تٹ اِشنان، جل دھارا نہ کھئے وبائییا۔ نہ کھئے رسنا جہوا بئی دند گیان، بُدھ مت من نہ کھئے چٹرائییا۔ نہ کھئے پین نہ کھئے کھان، نہ کھئے ترشنا بُکھ ودھائییا۔ نہ زمیں نہ کھئے اسمان، مندر مکان نہ کھئے جنائییا۔ نہ کھئے راگ نہ گان تران، نادی دُھن نہ کھئے شنوائییا۔ نہ کھئے جان نہ پہچان، پڑدا اوہلا نہ کھئے اُٹھائییا۔ نہ کھئے جنگل بیابان، ٹلا پریت نظر کھئے نہ آئییا۔ سو محلا اک اِکلا پُرکھ ابناشی ویکھے آن، جن بھگتاں اندر کھوج کھوجائییا۔ جتھے دیا باقی جگے مہان، کھلاپاتی کرے رُشنائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا رہیا جنائییا۔ ساڈھے چار کہن ساڈی وچ ودهائی جگ، جگ جیون داتا نظری آئییا۔ جو بھگتاں اندر بنا کعبیوں کرے حج، حاجت سب دی ویکھ دکھائییا۔ بنا شُودوالے مندر گُردوارا جائے سچ، سچ سینگھاسن سوہا پائییا۔ کوڑی کِریا کر کے پار حد، دھام اِکو اک ودھائییا۔ جتھے من واسنا جائے کھئے نہ رچ، ترشنا تام نہ کھئے بنائییا۔ اِکو حُکم ملے سچ، دوجی اور نہ کھئے پڑھائییا۔ اِکو ویکھن والی اکھ، نیچ نیتر نظری آئییا۔ اِکو میل پُرکھ سمرتھ، دوجا نانا سرب ٹرائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہنٹھ رکھائییا۔ ساڈھے چار کہن میرے کول آئے اِٹاں پتھر، خوشیاں نال رہے سُنائییا۔ اسیں اوہناں دا ویکھیا ستھر، جو بیٹھے سیج ہنڈھائییا۔ جنہاں پڑھیا کوئی نہیں اکھ، ودیا ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔ اوہ چڑھ کے چوٹی سِخر، پُرکھ ابناشی درشن پائییا۔ تنبواں وچ رہ کے کھئے نہیں

فکر، فقرہ اکو ڈھولا گائیا۔ کرنی وچوں گئے نکل، کرتا ملیا بے پرواہیا۔ دو جہاناں دُھر دا مِتر، پت پرمیشور ہوئے سہائیا۔ جس دا ویداں وچ ذکر، پُراناں وچ صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا جانے تهاؤں تھائیا۔ ساڈھے چار کہن مینوں دسن پت ڈال، بناسپت رہی حال سُنائیا۔ جس دی گھالنا رہے گھال، سو آیا سَجَن ماہیا۔ جس دے نال سَت دُلا رالال، گوہند جوڑ جُڑائیا۔ جس دے چرناں ہیٹھاں کال مہاکال، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جس دی جُگ چوکڑی کر کر تھکے بہال، سَمکھ ہو کے درس کھئے نہ پائیا۔ جس دا گر اوتار پیغمبر دے کے گئے احوال، بھوکھتاں وچ سمجھائیا۔ سو کھیل کرے کمال، کوچھے کھلے گود اُٹھائیا۔ لیکھے لا کے پچھلی گھال، پورب لہنا رہیا چُکائیا۔ آگے کرے مالو مال، نام دھن جھولی پائیا۔ ٹھا کر ہو کے بنے دلال، شبد وچولا نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ ساڈھے چار کہن میرے کول آئے سوتر وٹے رسے، رستہ اپنا رہے جنائیا۔ خوشیاں وچ سارے ہسے، ہستی ویکھ بے پرواہیا۔ بہتیاں وچوں تھوڑے پرہ دی پرتی اندر پھسے، جو فیصلہ حق رہے کرائیا۔ اسان تکیا اُس آکھ، جیہڑی آکھ جگت نظر کھئے نہ آئیا۔ جنہاں دے پڑدے آپ ڈھکے، سر اوڈھن اک ٹکائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کڈھے، جم دی پھاسی گلوں لاہیا۔ سچ دوارے دے دے کے پتے، پتہ اپنا دئے سمجھائیا۔ سنت سہیلے بنا کے بچے، گرمکھ اپنی گود اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنے سنگ نبھائیا۔ ساڈھے چار کہن خوشیاں نال بولے متی، ٹھنڈھی ٹھار دئے گواہیا۔ مین ویکھی دھار چٹی، جن بھگتاں اندر آئیا۔ جگت ویکھن واسطے نکئی، سری بھگوان وڈی بنائیا۔ اس تون پرے ہور نہیں کھئے سکھی، جو ساکھیاں پرہ دا درشن پائیا۔ گوہند ویلا چُکیا سمت اِکئی، ایکنکار اپنی آپ آپے دئے گواہیا۔ چار جُگ دو جہان کیسے کول نہیں کوئی چٹھی، جو دُھر دا حُکم پڑھ کے دئے سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرنہار وڈی وڈیائیا۔ ساڈھے چار کہن مین ویکھیا وکھرا جوگ، جوگی جوگیشر دین دُہائیا۔ بنا پرہو دی کِرپا کیسے نہ ہویا سنجوگ، ملیا میل نہ شہنشاہیا۔ ساچی چُگی کھئے نہ چوگ، نام رس امرت پھل کھئے نہ کھائیا۔ جنم مرن دا لگا سب نوں روگ، لکھ چوڑاسی وچوں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ آتم سیجا کھئے نہ سکے بھوگ، ساچا رس نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا بیڑا رہیا بندھائیا۔ ساڈھے چار کہن اسان ویکھے جگت حقیر، بن اکھاں آکھ اُٹھائیا۔ راہ تگدے ویکھے فقیر،

فکریاں وچ ڈھولے گائیا۔ درشن پاؤندے ویکھے پیر، پیغمبر دین دُہائیا۔ جُگ چوکڑی ہُندے ویکھے تعمیر، ٹلے پربت کھوج کھوجائیا۔ جودھے سؤریہ بن کے پھڑدے ویکھے شمشیر، حُکمے اندر حُکم پھرائیا۔ اچے تگ تکیا نہیں گہر گمبہیر، جس نون گر اوتار پیغمبر سیس جھکائیا۔ جس دے ہتھ سب دی تقدیر، اپنی تدبیر اپنے وچ چھپائیا۔ جس جھگڑا چکاؤنا امیر غریب، اوچاں نیچاں رنگ دکھائیا۔ اوسے دی چرنی جھکدا رہیا کبیر، جو سہج سُبھاؤ گرمکھاں نظری آئیا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر بردا ویکھ دکھائیا۔ ساڈھے چار کہے میں ویکھیا پھردا، بنا تتاں پھیری پائیا۔ جن بھگتاں جانے بردا، جو آگھاں توں اُپر دتا ٹُکائیا۔ جتھے اکو جھرنا جھردا، نچھر دھار وپائیا۔ کرنا کرنا کِردا، رُپ رنگ نہ کھئے سمجھائیا۔ ایہہ کھیل آگئی پر دا، پیا پریم آپ بنائیا۔ جو بھگت سہیلا وچھڑیا چر دا، چیتن ہو کے جوڑ جڑائیا۔ دُھر دا غنچا اکو کھڑدا، پھل پھول آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگون میلا سہج سُبھائیا۔ ساڈھے چار کہے میں ویکھیا سیوادار، پُرکھ ابناشی نظری آئیا۔ جو سُنٹیاں کرے پیار، اندر وڑ کے خوشی بنائیا۔ ساچا دس اک جیکار، ڈھولا اپنا نام شنوائیا۔ درشٹی ایشٹی وچوں کڈھ کے باہر، پیار اکو نال بندھائیا۔ نانا جوڑ کے پُرکھ اکال، نر نرائن دئے سمجھائیا۔ جس دا جھگڑا رہیا جُگ چار، فیصلہ انت نہ کھئے کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر ونڈاں ونڈدے گئے سنسار، پرہہ دا حصّہ نہ کھئے سمجھائیا۔ نام صفت جگت گئے وچار، رسنا جہوا نال ملائیا۔ نرگن سرگن دسدے گئے دھار، سرگن ہو کے سیس جھکائیا۔ بنا پریم پُرکھ دے کیسے نہ بولیا اک جیکار، جے جیکار نہ کھئے درڑائیا۔ اتم سارے گئے ہار، ہر جو بھيو کھئے نہ پائیا۔ آسا اوٹ رکھ کے دیندے گئے وچار، بھوکھتاں وچ سمجھائیا۔ کل کلکی لئے اوتار، جس دا پتا نہ کھئے مائیا۔ جگت دکھرا کرے ووبار، وبار اپنے نال رلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا رنگ دکھائیا۔ ساڈھے چار کہن میں ویکھی منجی چارپائی کھاٹ، کھٹکا نظر کھئے نہ آئیا۔ جنہاں پچھے مار کے آیا واٹ، پاندھی ہو کے پندھ مکائیا۔ چار جُگ نالوں چنگی اوہناں دی کرے اکو رات، پرہاتی اپنی خوشی دکھائیا۔ سچ پریم دی دے کے جاوے دات، داتے دُھر دے دئے بنائیا۔ جیہڑی کیسے دواویوں ہتھ نہیں آؤنی سوغات، سو وست امولک جھولی پائیا۔ سُنٹیاں جاگدیاں گرمکھ اکو ڈھولا لین آکھ، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب دا لیکھا پور کرائیا۔ ساڈھے چار کہن اساں ویکھیا حال بنا آگھاں، اکھراں

وچ نہ کھتے سمجھائیا۔ سو کہانی سچ دساں، جو پرہے نے دتی وکھائیا۔ کوٹاں وچوں کروڑاں وچوں لکھاں وچوں بھگت سہیلا ویرلا لہا، جس دی سمجھ نہ کھتے سمجھائیا۔ جنہاں دا اکو پتا تے اکو ابا، اکو اک جنیندی مائیا۔ جس دے نام نوں لگے کھتے نہ دھبا، پت پرمیشور روپ وٹائیا۔ لہنا دینا چکا کے ہبا، ہب کچھ آپے رہیا ورتائیا۔ آگے نہ کیسے دا دبا، بھہ بھو وچوں باہر کڈھائیا۔ جن بھگتو تہاڈا ودھدا رہے آگا، کل سکے نہ کھتے بدلائیا۔ تہاڈا نام رہے جگہ جگہ، جگہ جیون داتا ہوتے سہائیا۔ تہاڈا نرگن سرگن دھار میل رہے سدا، سدا اپنے گھر وسائیا۔ ساچے نام دا چکھاؤندا رہے مزہ، مجلس آگئی اک وڈیائیا۔ تہانوں انت کیسے نہیں دینی سزا، سدا جہاں توں لینا چھڈائیا۔ تہاڈے وچوں بہت خوشی سنگھ پھگا، جو آگے ہو کے سیس نوائیا۔ کیسے نال کرنا نہیں کوئی دغا، داغ ڈرمت دینی دھوائیا۔ پرہے تارن دی کوئی سمجھ نہ سکیا وجہ، وجد وجوداں والے گئے سیس نوائیا۔ جو ہر سرنائی لگا، لکن اکو اک رکھائیا۔ ساڈھے چار کہے میں پرہے نوں ویکھیا اوسناں دے پیار اندر بجھا، اٹھ اٹھ گھر گھر در در ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ ساڈھے چار ویلا وقت آج دا، اجل توں لئے پچائیا۔ لکھ چوراسی وچھوڑا ہووے جگہ دا، جگتی نال جم توں لئے چھڈائیا۔ جو پریم اندر تہاڈے اندر وسدا، وصیت آگلی دے لکھائیا۔ نانا بنیا رہیا سدا پُرکھ سمرتہ دا، ایتھے اوتھے کدے نہ ہوتے جدائیا۔ تہاڈا لیکھا حساب وچوں وکھ دا، وکھری گنڈھ بندھائیا۔ بھگت کھیڑا سدا رہے وسدا، جتھے وسے شہنشاہیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سدا بھکھا تہاڈے پریم رس دا، جو رس رسنا دے پچھے دے رکھائیا۔ ساڈھے چار کہے میں بھگتاں دی ویکھی دھن، دھنکی اندرے اندر وجائیا۔ اٹھ پھر گاؤندے گن، گہر گمبھیر دھیان لگائیا۔ پرہو سادی پکار سُن، درس دیکھا تہاؤں تھائیا۔ جے نہ بہڑیوں ہُن، کی تیری وڈیائیا۔ بہاویں کھان نوں زکھا مسنا لہدا لُون، نمک تیرا رنگ چڑھائیا۔ ساڈا کیسے نال نہیں بولن کون، اکو تیرا راہ تکائیا۔ کیوں توں سانوں دسیا اوہ مضمون، جس دی اکھراں وچوں باہر پڑھائیا۔ بھگت بھگوان دا نیرالا قانون، کلمیاں توں لیکھا دتا چھڈائیا۔ اسیں تیرے بچے معصوم، بالیاں وچوں بال نظری آئیا۔ تیرے کول لکھ چوراسی دا وڈا ہجوم، گنتی بہ گنتی وچ رکھائیا۔ تیرے در توں نہ رہیئے محروم، خالی جھولی دینی بھرائیا۔ پُرکھ آکل کہے گرمکھو تہانوں نہیں کوئی معلوم، میں مل تہاڈا رہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سر اپنا بتھ رکھائیا۔ ساڈھے

چار ویلا کہے میں ویکھیا ولی اللہ، اللہ ولی نظری آئی۔ جس دا اکو وکھرا محلا، محراب مُحَبَّت رہیا بنائیا۔ مُرشد مُریدان پھڑا کے پلا، اپنی گنڈھ پوائیا۔ پار کر کے جلا تھلا، در دوارا اک سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکَنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، بھگت رہن نہ دیوے کوئی اکلا، بھگتاں اندر بھگون مل کے بھگت بھگوان روپ وٹائیا۔

* ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۱ دیوا سنگھ دے گرہ منوال کیمپ *

نیر نیر ہرہوں ویراگ، ہرہا خوشی منائیا۔ سوئی آتم گئی جاگ، جگدی ملی وڈیائیا۔ سلکھنی ہوئی وڈبھاگ، بھاگ حصہ رہی وڈائیا۔ ہرہہ مالک ملیا آد، مہروان دیا کھائیا۔ جو بیڑے چاڑھے جہاز، پتن اک لگائیا۔ جتھے بھگتاں بھگون ملن دا رواج، دو جا راہ نہ کھئے تکائیا۔ جس نوں لبھدے کوٹن سادھ، سنت دین ڈھائیا۔ سو پورے کرے کاج، لیکھا اپنے ہتھ وکھائیا۔ ہرہوں کہے میرا پورا ہوئے ویراگ، ہرہہ لوچن درشن پائیا۔ لیکھے لگے نیناں والا نیر آب، آبرو دئے بنائیا۔ جس جگہ دا کدی آیا نہیں سی خواب، اوس در ملی سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان ہوئے سہائیا۔ اتھرو نیر کہے میں وگیا روپ پانی، پون پون دئے گواہیا۔ لبھ لبھ تھکا ڈھر دا ہانی، جگ جگ سیو کھائیا۔ صفتاں وچ سندا رہیا اُس دی بانی، گر اوتار پیغمبر گئے سمجھائیا۔ ستمکھ ملیا مہروان ہو کے اکو ہانی، بان لایہ نہ کھئے تکائیا۔ لیکھا چھڈ کے چارے کھانی، بھگت سہیلے رہیا اٹھائیا۔ دیونہارا پد نر ہانی، گھر ساچا اک سہائیا۔ مہراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جنم جنم دی مُشکل کرے آسانی، آسا گر مکھاں پور وکھائیا۔

* ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۱ پُھمن سنگھ دے گرہ منوال کیمپ *

جن بھگت کدے نہ مٹن تنگی، تنگی تنگدست روپ نہ کھئے وکھائیا۔ اکو پریم پریتی نام بھنڈارا رہے منگی، دوس رہن دھیان لگائیا۔ پُرکھ اکال ملے ڈھر دا سنگی، ستگر سچا شہنشاہیا۔ کایا ماٹی چولی جائے رنگی، رنگ ڈھر دا اک رنگائیا۔ جگت جہان

پتھ نہ ہووے ننکی، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جم کی پھاسی رہے نہ پھندی، لکھ چوراسی پندھ مکائیا۔ نج نیترا اکھ رہے نہ اندھی، لوئن
 سچ کرے رُشنائیا۔ مایا ممتا رہے نہ کھئے پابندی، کوڑی کِریا دئے گوائیا۔ سچ دوارے آوے لنگھی، گرہ مندر پھیرا پائیا۔ انحد شبد
 اناد وجائے مردنگی، دُھر دا ڈھولا اکو وائیا۔ حق مُحبت دیوے چنگی، بُریائیاں چنگیائیاں وچ چُھپائیا۔ اپنی کھیل دسے بہرنگی،
 جس وچوں ساکھیات نظری آئیا۔ مارگ اوچھڑ رہے نہ ڈنڈی، دُھر دا رستہ دئے وکھائیا۔ پرمانند دے کے اندی، اند آتما وچوں
 پرگٹائیا۔ سُرتی ہون نہ دیوے رنڈی، شبد ہانی جوڑ جڑائیا۔ مایا ممتا موہ میٹ گھمنڈی، ست سچ دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سدا سہیلا ہو کے ہونے سہائیا۔ جن بھگت کھئے نہ جانے دُکھ، دُکھی روپ نہ کھئے بنائیا۔ پرہہ پریتی
 جان کے سُکھ، چرن کول ملے سرنائیا۔ ساچی سوہاؤنت ہونے رُت، سری بھگوان دیا کھائیا۔ اُجل کرے مکھ، دُرمت میل
 دھوائیا۔ سچ بھاگ کدے نہ جائے نکھٹ، نہکرمن کرمن دئے بنائیا۔ سمرتھ پُرکھ دے کے اوٹ، اوڑک آپے ہونے سہائیا۔ کر پرکاش نرمل
 جوت، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ پڑدا لاه کے لوک پرلوک، ستمکھ ہو کے نظری آئیا۔ جتھے کوئی نہ سکے پہنچ، بھگت سہیلے دئے
 ٹکائیا۔ اگلا کھیل جمبو توں بعد کروچ، پُشکر اپنا راہ تکائیا۔ جس دی سوچ نہ سکے کوئی سوچ، بُدھیوان بُدھ نہ کھئے درڑائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نت نوت اپنی کھیل وکھائیا۔ جن بھگت کدے نہ مارے باہ، ٹھنڈا ساس نہ کھئے رکھائیا۔
 اکو نیترا لئے اٹھا، اکھ پرتکھ ملے گوسائیا۔ بھانا مئے چلے رضا، گر اوتار پیغمبر گئے سمجھائیا۔ غمی خوشی بھگتے نہ کھئے سزا، اکو رنگ
 وکھائیا۔ ساچا میلا ہووے سہج سبھا، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جُگ جُگ اپنا کھیل
 وکھائیا۔ جن بھگت کدے نہ بھرن ہوکا، دُکھی روپ نہ کھئے بنائیا۔ اک سہارا لے کے سچے ناؤں کا، نوکا چڑھن چائیں چائیا۔ جتھے
 لیکھا نہیں تُوں ہوں کا، اکو پرہو ملے سرنائیا۔ لیکھا مکے کوڑی کِریا کاؤں کا، بنس مانک موتی چوگ چُگائیا۔ کھیل ویکھے سچ
 نیاؤں کا، سچ عدالت بے پرواہیا۔ بھانڈا بھجے بہم بھو کا، بھے وچ نہ کھئے درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن
 ہر ہر ویکھ وکھائیا۔ جن بھگت کدے نہ ڈردا، چنتا روگ نہ کھئے جنائیا۔ منزل ساچے پوڑے چڑھدا، انتر انتر پندھ مکائیا۔ سچ
 دوارے جا کے کھڑدا، جتھے وسے ہر رگھرائیا۔ اکو سوہنگ ڈھولا پڑھدا، تُوں میرا میں تیرا دو جی ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ درشن کر نرائن

نر دا، نر ہر اکو اک منائیا۔ پریم پریتی اندر بھانا جردا، دکھ سکھ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگون پڑدا دئے اٹھائیا۔ جن بھگت کدے نہ ہووے ڈربوک، لوک لُجیا نہ کھئے رکھائیا۔ پندھ مُکا کے چوڈاں لوک، پُرکھ اکال اک دھیائیا۔ صاحب سوامی رکھ کے اوٹ، آسرا اک وکھائیا۔ دُھر دا ڈھولا پڑھ سلوک، سچا راگ الاٹیا۔ ٹھانڈے در مان مَوج، مجلس بھگتاں نال بنائیا۔ پرہہ دا درشن کرے روز، نت نوت ویکھ وکھائیا۔ سرشٹی ولوں رہے خاموش، رسنا جہوا نہ کھئے بلاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے کونا گوش، گوشت اپنی دئے سمجھائیا۔ جن بھگتاں سدا سدا سد بھروسہ، بھگون اکو اک جنائیا۔ وقت کھئے نہ ہووے اؤکھا، اؤکھی گھاٹی نہ کھئے چڑھائیا۔ مانس جنم وچ گرمکھ ورلے ملدا موقع، جو پرہہ دا کھیل ویکھ خوشی منائیا۔ حُکمے اندر گوہند چھڈ کے پٹنا پوٹنا، پُری اندگیا تجائیا۔ جس دا اکو ڈھٹیا اکو ڈھونکا، ڈنکا ڈھولا آپے رہیا سُنائیا۔ نام ندھان لے کے نوکا، نو تو چار انتر ویکھ وکھائیا۔ لیکھا جانے بھاؤنی بھاؤ کا، بھیو ابھیدا اپنے وچ چھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچے شاہو کا، شہنشاہ ہو کے شہنشاہی رہیا بدلائیا۔

* ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۱ چن سنگھ دے گرہ منوال کیمپ جموں *

سدا سُپھلا اناٹھان ناتھ، دینن دین دیا کائیندا۔ بھگت وچھل پرہہ بھگتاں ساتھ، نت نوت ویس وٹائیندا۔ آتم پرما تم جوڑ کے ساک، سجن مالک اک اکھوائیندا۔ کایا مندر بند کواڑی کھول کے تاک، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیندا۔ نام شبد سُنا کے ناد، سوئی سُر تی آپ جگائیندا۔ نرمل جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر آپ مٹائیندا۔ سری بھگوان وس کے ساتھ، سگلا سنگ آپ نبھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سُپھلے رنگ چڑھائیندا۔ بھگتن میتا ہر بھگونت، نرگن سرگن دیا کائیندا۔ کھیلے کھیل آد جگاد جگا جگنت، جگ چوکری ویس وٹائیندا۔ ناؤں نرنکارا دس کے منیاں منت، منتر اکو اک سمجھائیندا۔ سرب جیاں بدھ جانے انتر، سنت سُپھلے آپ ملائیندا۔ کلجگ اگنی اگ بُجھائے بسنتر، امرت میگھ نام برسائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ستگر سوبھا پائیندا۔ گھر ستگر گرہ مندر وسے، کایا ماٹی سوبھا پائیا۔ بودھ آگادھا شبدی نام دسے، کرے اگم پڑھائیا۔

درس دکھائے نج نیتر لوچن دید اکھے، دوئے نین نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد بخشہار سرنائیا۔ جن بھگتاں دیوے سرنگت، گہر گمبہر دیا کمائیندا۔ پریم پریتی برہم مت، ودیا سچ سچ پڑھائیندا۔ ناڑی ناڑی نہ ایلے رت، اگنی تت نہ کھئے جلائیندا۔ امرت نجہر جہرنا دے کے رس، رس آتمک اک وکھائیندا۔ ساچے پریم اندر ہو کے وس، واسطہ اپنے نال رکھائیندا۔ بھگت بھگوت اک دوئے نال بن رسنا جہوا بتی دند رہے ہس، سوہنگ ہنسا اکو روپ نظری آئیا۔ دکھ روگ کئے سنتاپ، ست اپنا دئے سمجھائیا۔ جنم جنم دا میٹ کے پاپ، ڈرمت میل دھوئیا۔ ڈھر دا نام دے کے جاپ، ضامن ہو کے لئے چھڈائیا۔ آتم پرما تم بن کے ساک، بندھن اکو اک وکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، درس وکھا کے ساکھیات، سُخن پچھلے پور کرائیا۔

* ۱۱ یوہ شہنشاہی سمت ۱ جہجر کوٹلی کیمپ جموں *

جن بھگت جگ ملے مان، مانس جنم لیکھے لائیندا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کر پہچان، سجن سہیلے باہر کڈھائیندا۔ سچ پریتی دے کے دان، وست امولک جھولی پائیندا۔ نام ندھانا دے کے گیان، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ نرگن سرگن درس دیوے آن، پڑدا اوہلا دور کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جگ جگ اپنی کار کرائیندا۔ جن بھگتاں پرہ سدا ادھاری، انتر انتر ویکھ وکھائیا۔ پھڑ پھڑ پیج رہیا سواری، جنم جنم دی میل گوائیا۔ ڈھر دی پریتی بخش کے اک نرنکاری، نرگن جوت رہیا ملایا۔ چنتا دکھ مٹا کے بیماری، سکھ ساگر وچ سمائیا۔ اگلی دور کرے خواری، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے دئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں پرہ سدا داس، سیوک سیوک سیو کرائیندا۔ جگ چوکری پوری کرے آس، ترشنا جگت کوڑی بھجھائیندا۔ گھٹ بہتر ملے آپ، گرہ مندر سوہا پائیندا۔ اک اکلا دس کے جاپ، سوہنگ سوہلا سچ سنائیندا۔ جنم کرم دا میٹ کے پاپ، پت پت پت روپ وٹائیندا۔ سر رکھے دے کر ہاتھ، سمرتھ اپنی دیا کمائیندا۔ پچھلی میٹے آپ واٹ، اگلا پندھ آپ سمجھائیندا۔ کلجگ کوڑی کریا مٹن والی اندھیری رات، ساچا چند چمکائیندا۔ جن بھگتاں پچھ ہر جو وات، لکھ

چوڑاسی کھوج کھوجائیندا۔ سچ پریتی بٹھے نات، ساک سجن اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ جن بھگتاں کوئی لوڑ نہیں چارپائی کھاٹ، تکیہ لیف نظر کھئے نہ آئیا۔ جنہاں دی دوس رین اکو یاد، ڈھولا گاؤن بے پرواہیا۔ پت پرمیشور سن فریاد، گھر گھر ویکھے چائیں چائیا۔ اجڑیاں پھیر کرے آباد، آپ اپنا رنگ وکھائیا۔ لوک مات رکھے لاج، دئی دویت نہ کھئے ستائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگتو تھادی بن والی وکھری نگری، نگر سوہنا دئے وکھائیا۔ جتھے وست امولک ہووے سمگری، پُرکھ ابناشی آپ ورتائیا۔ دھرتی ہووے پدھری، پہاڑاں وچ نہ کھئے رُلائیا۔ پھرنا پئے نہ وچ جنگلیں، اجڑاں وچ نہ کھئے بھوائیا۔ کھیل سکھ دی وکھائے اگلی، پچھلا لیکھا رہیا مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ جن بھگت کوئی نہ جانے دُکھڑا، دُکھاں دارو رہیا بنائیا۔ ستگر اُجل کرے مُکھڑا، گرُمکھاں مُکھ صلاحیا۔ اُلٹا لیکھا کھئے رُکھڑا، نو اٹھاراں نہ کھئے تپائیا۔ سنت سہیلا اُٹھا کے سترّا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ گرُمکھ گود اُٹھائے وانگ پُترا، پتا پوت اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا لیکھے وچوں باہر کڈھائیا۔ جن بھگت اندر کوئی نہ مارے دھاہ، نیتز نیر نہ کھئے وہائیا۔ سری بھگوان کھیل رہیا کرا، خالق خلق رہیا اُٹھائیا۔ پہلاں حُکم دتا ورتا، وارتا پچھلی دتی دُہرائیا۔ سہج سُبھاؤ باہر کڈھا، گھر ٹھانڈے رہیا بہائیا۔ جس گرہ مندر دئے وسا، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ مریض بن کے کھانی نہ پئے کوئی دوا، آتم پرما تم اپنا سنگ رکھائیا۔ بے شک تُسیں اپنا جگت لیکھا آئے گوا، گواہ دو جہان نظری آئیا۔ اگلا کھیل ہون والا رواں، رہبر ہو کے رہیا سمجھائیا۔ جس دا مارگ لگنا نواں، نو ست پئے سرنائیا۔ تھادا ہرکھ سوگ چنتا مٹاوے غما، دُکھیاں دُکھ مٹائیا۔ بُجھا دیک پھیر جگائے شمع، گھر گھر کرے رُشنائیا۔ حُکمے اندر بدل کے سماں، سامان بہتا جھولی پائیا۔ کارج لائے اپنے کہاں، کرنی کرتا اک دِرڑائیا۔ جھوٹھی توڑ کے ترشنا طمع، تامس اندروں دئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، حُکم اکو اک ورتائیا۔ جن بھگت حُکم اندر نہ جانا ڈول، دل دلیل نہ کھئے بدلائیا۔ صاحب ستگر وسے کول، گھر بیٹھا سوہیا پائیا۔ ناہی کولی رہیا موئل، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ جس دا کھیل وکھرا ہونا اُپر دھوئل، دھرنی دھرت سیس نوائیا۔ پورا کرن آیا دُھر دا قول، کیتا قول نہ کھئے بھلائییا۔ جسدا لیکھا کوئی نہ جانے پنڈت پاندھا روئل، دو جی ودیا وچ نہ کھئے وڈیائیا۔

سو سچ دوارا رہیا کھول، بھگت سہیلا آپ اُٹھائیا۔ جنہاں اِکو ڈھولا لینا بول، تُوں میرا مین تیرا سوہنگ راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد سد کرنی کار کھائیا۔ جن بھگت کدے نہ رُلدا، ابناشی کرتا دئے وڈیائیا۔ ساچا بھگت کدے نہ بھلدا، بہرم وچ نہ کھئے بہرمائیا۔ اوہ مالک بن کے سچّی کُل دا، کُل مالک ویکھ وکھائیا۔ جس دا بوٹا دو جہان بھلدا، لوک مات وجے ودھائیا۔ جس نے بھوجن چھکیا تہاڈی چلھ دا، چار جُگ دا لیکھا لہنے وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، وقت لیاوے سہنجنا بھگت پریتی مُل دا، مُلا شیخ مسائک سارے دین دُہائیا۔ جن بھگت تیرے نال نہ کرے کوئی دغا، فریباں والا رُوپ نہ کھئے وٹائیا۔ تیرا رُوپ شیر بگا، بگ پڑا نیڑ کھئے نہ آئیا۔ تُوں اِک سرنائی لگا، پت پریشور رہیا منائیا۔ تیرا ودھدا رہے اگا، اگمن کرے خلق خُدائیا۔ تیرے پریم دا پریم بدھا، لوک مات پھرے واہو داہیا۔ چھیتی سب تُوں دیونہارا سدا، تنبُوں کناتاں وچوں لئے اُٹھائیا۔ سوہنی ویکھ رہیا جگ، دھام سْتھرا دئے بناٹیا۔ اچے پہلا سمت لگا، ساڈھے تِن سال چڑھائیا۔ جس دی سمجھ کوئی نہ وجہ، پڑدا اوبلا نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جن بھکتو تہانوں پریم پریتی دا دیوے ساچا مزہ، جس دا رس رسنا جہوا نہ کھئے چکھائیا۔

* ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۱ پرکاش چند دے گرہ جموں *

رین سبائی قدماں وچ جھکدے رہے صوفی، صفحہ پھوڑی بغلاں وچ اُٹھائیا۔ اے مالک ساڈا نام صفتاں وچ حرُوفی، گیتاں وچ شنوائیا۔ کیوں اِکے حُکم اندر سب کچھ کیتا منسوکھی، مُصنّف مُنصف بھيو کھئے نہ پائیا۔ منزل تیری اگم مقصودی، ڈاوانڈول ویکھی لوکائیا۔ سمجھے حق نہ کھئے بہبودی، نیستو نابود جگت لوکائیا۔ حضرت ملیا نہ کیسے موجودی، مزہ آبِ حیات نہ کھئے چکھائیا۔ لیکھا چُکیا نہ شرکن جنوہی، شرع سکے نہ کھئے بدلائیا۔ کائنات ہوئی بے ہودی، دُھر دا خاوند نہ کھئے ہنڈھائیا۔ تیرا کچھ لہنا کھٹک مسودی، ہزارا درودی دئے گواہیا۔ تیری خوشظری والی خوشنودی، خوشیاں رنگ چڑھائیا۔ سب تُوں علم دا کہے

الودی، حُکھے اندر بھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حُکم اپنا اک دِرڑائیا۔ صوفی کہن رین سبائی اسان کوئی تکیا
 نہیں سُپنا، خواباں والا خواب نہ کھئے جنائیا۔ ویکھدے رہے انت سب دا پینڈا مُکنا، مکے جگت لوکائیا۔ نُور خُداے اکو اُٹھنا، اوہ
 اکو نُور کرے رُشنائیا۔ سانوں اگوں کسے نہیں پُچھنا، مقبریاں اُتے سیس نہ کھئے نوائیا۔ تکیاں وچ نہ پئے لکنا، امانت کڈھ نہ کھئے
 دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر سر ویکھے تهاؤں تھائیا۔ صوفی کہن اسیں سدا کہا حق، حُکم سچ رضائیا۔
 تیرا کھیل رہے تگ، تقویٰ اوٹ رکھائیا۔ انت آخری ہندی دِسے بس، بستے سب دے رہیا بندھائیا۔ ادھر ادھر سکے نہ کوئی تھہ،
 پلُو سکے نہ کھئے چُھڈائیا۔ صوفی کہن ساڈا ترپناں دا ہویا اکٹھ، پنج تن جوڑ جُڑائیا۔ مُرشد ستاراں نال رہے وس، سترہ رنگ
 رنگائیا۔ تیری دھاروں نظر نہیں کوئی وگھ، فضل رحمت نظری آئیا۔ بولن نعرہ سرب الگھ، ڈھولا اک جنائیا۔ بن تیرے قیمت کسے
 دی کوڈی نہیں ککھ، کلمیاں وچ نہ کھئے صفائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر حُکم اک منائیا۔ صوفی کہن اسان
 ویکھی اللُصبح، صُبحان اللہ کہہ کے خوشی منائیا۔ ادھ روپے نین نیر وبا کے بھبا، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ محبوب تیرا سمجھیا
 نہیں کسے مُدعا، مطالعہ کر نہ کھئے دِرڑائیا۔ صفتاں والا سارے بٹھ کے کئے گڈا، رسنا جہوا سنگ رکھائیا۔ اسان ویکھیا کلجگ نال
 محمد ہویا بُڈھا، بُڈھیپا اتم گیا آئیا۔ اُس نوں لگن والا اکو ٹھڈا، جو مُنہ دے بہار سُنائیا۔ تُدھ بن اور نہ دِسے کوئی دُوجا، جو حُکم
 ورتائیا۔ بلپین توں ہین ہویا تیئیاں اوتار بُڈھا، بل اپنا نہ کھئے رکھائیا۔ گر پیر کہن ساڈا خالی ہویا جھگا، جھگی وست نہ کھئے ٹکائیا۔
 نیر روندا ویکھیا کلجگ چوٹھا جُگا، جُگت آگے نہ کھئے سمجھائیا۔ مندر مسجد شِودوالے مٹھ روندے ویکھے ساڈا کوئی نہ لئے بھگا،
 پیراں والی نیاز ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پروردگار سانجھا یار ہتھ وچ پھڑ کے اک چُگھا، چوہاں گنٹاں رہیا ڈرائیا۔ سرشٹی دا انتر ویکھیا
 راہوں گھتھا، اوجھڑ راہ پئی لوکائیا۔ شرع شیطانی سبق پڑھیا پٹھا، بے ایمانی انسانی حیوانی روپ وٹائیا۔ صوفی کہن ساڈا خالی بُندا
 دِسے ٹھوٹھا، ٹھوکر تیری نظری آئیا۔ ایوں دِسدا توں چھپی پوہ سب دا سچے ہتھ دا لوا کے انگوٹھا، دستخطاں دا لیکھا دینا مُکائیا۔
 ورن برن پینی لوٹا، ست سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ ابلیس گھر گھر وڑنا شیطان ٹوٹا، ٹکور سب نوں دئے لگائیا۔ بن تیریاں بھگتاں ثابت
 رہے نہ کوئی بوٹا، بوٹی جڑی دئے اکھڑائیا۔ اسیں پریم دا منگدے اک بوٹا، ہٹکوریاں توں لینا چُھڈائیا۔ تیرا نظری آوے اک کھوٹا،

جس نوں کھونڈا کہے لوکائیا۔ تیرا دوارا مول نہ رہے جوٹھا، جھوٹھا پینڈا دینا مکائیا۔ اک وکھاؤنا اپنا اکم روپا، رُپا سونا کم کیسے نہ آئیا۔ سب دا مالک نظری آئے بھوپا، بھوپت بھوپ تیری سرنائیا۔ سجدہ کر کر تھکے محمد عیسیٰ موسیٰ، مُشکل وچ دین ڈھائیا۔ جلوہ تیرا اُچ عرش عروجا، فرش تیری سرنائیا۔ تیرا حُکم شبدی ہتھیار ملبوسا، بکتر اکو رہیا وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حُکم اک ورتائیا۔ صوفی کہن اسیں کٹ کے آئے سفر، صِفا ویکھی جگت لوکائیا۔ جس دے پچھے گھالدے رہے ظفر، بنا رستیوں نین اٹھائیا۔ جس دی چہتر چھایا ہیٹھ کیتا بصر، بسترے آرام نال ہنڈھائیا۔ پتہ نہیں اُس نے کی سرشٹی دا کرنا حشر، حاشیے وچ بند کیتی لوکائیا۔ دین دُنی اداؤنی نال اعشاریئے کسر، انک سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ کوٹاں وچوں تھوڑیاں اُتے ہونا اثر، اصل اپنا رنگ رنگائیا۔ سچ دوار وکھا کے جشن، جگہ وچوں جگہ دئے بدلایا۔ آگے ہر کے نام کالئے نہ کھئے کمیشن، حصیاں والی ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ اکو چلے پرہ دا مشن، مُشاہد نیوں نیوں سپس نوائیا۔ ڈنڈاوت کرن برہما شو وشن، نیتر لوچن نین آگہ گھلائییا۔ ڈنڈاوت کرن رام کرشن، کِشت سب دی پوری دئے کرائیا۔ بھگت سہیلے ورلے لوک مات دسن، بہتیاں وچوں تھوڑے نظری آئیا۔ صوفی کہن جے پرہو لیکھا آئیوں لکھن، دُھر دا حُکم نال ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دینی اک سرنائیا۔ صوفی کہن اسیں جگت وچ سفیر، بندوبست جگت بنائیا۔ نال رلیا ویکھو کبیر، کعبیانپرے دئے ڈھائیا۔ حُکم اک اخیر، منزل چڑھ کے رہیا سُنائییا۔ سارے شرع دے کٹ دیو زنجیر، شہنشاہ مل کے وجے ودھائیا۔ اندروں بدل لو ضمیر، بابروں پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ الفیے کھچنی نہ پئے لکیر، بغل قرآن نہ کھئے اٹھائیا۔ کھچنی پئے نہ کھئے تصویر، انڈیکس ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ بنا کلمیوں آ جائے دھیر، پروردگار درے دربار درشن پائیا۔ صوفی کہن اسیں تیری نویں ویکھی آ کے تعمیر، سر قداماں وچ ٹکائییا۔ ہس کے رو پیا بدرے مُنیر، بدولت دولت اور نہ کھئے جنائیا۔ کِرپا کر خالق رحیم، غنیم غم دئے مٹائییا۔ تیرے بردے سب ادھین، اعلیٰ دتا سپس جھکائییا۔ انتر رہے نہ کوئی غمگین، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دسنہارا سچ تعلیم، ثعارف عارف بن سفارش میلا رہیا ملائییا۔

* ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۱ بیبی رام کور دے گرہ *

صوفی کہن سفید ہوئے مؤاے مبارک، مبارک اد دین اک خُدا یا۔ حرفاں والی لکھی ہوئی پوری ہوئی عبارت، کامل مُرشد بے پرواہیا۔ آگے کرے نہ کھئے سفارش، واحد کلمہ حق نہ کھئے پڑھایا۔ پچھلی پُرانی ہوئی عمارت، مقامے حق نہ کھئے جنایا۔ . . . . . سجدہ سیس نہ کھئے نوا یا۔ اپنی ویکھ آپ امانت، پیغمبر پیر دین دُبا یا۔ ساڈی دیوے نہ کھئے ضمانت، آگے ہو نہ کھئے بچایا۔ میرا کلمہ شبَد سب نُوں کُدا جائے ممانت، نُوں داتا بے پرواہیا۔ بن تیرے ہر ملے نہ سچ نیامت، توحفہ یکطرف نہ کھئے اکھوایا۔ عالم علما ہوئے انجانت، بھو اہیدا نہ کھئے سمجھایا۔ تھوڑے بیٹھے وچ دیانت، دیاوان تیری تگ سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ مؤاے مبارک ہوئے سفید، صفحہ اگلی دئے اُٹھایا۔ پیغمبراں والا پورا کر کے عہد، عہدنامہ پچھلا دئے سمجھایا۔ وقت اوہ آگیا شاید، جس نُوں شریعت والے گئے سمجھایا۔ اکو حُکم کر راج، راج راجانا شاہ سلطانا آپ سُنایا۔ چوڈاں لوک ویکھ نائش، چوڈاں طبق پھیرا پائیا۔ صوفیاں سنتاں کر آزمائش، چار کُنٹ کھوج کھوجایا۔ تیری ضرورت انت نہایت، نظرے نظر اُٹھایا۔ ساڈے نال کر رعایت، رواداری اک سمجھایا۔ در باندھے تیرے طوائف، تُعارف وچ ڈھولے گائیا۔ نظرے کرم نال کر پیمائش، پیشوا ہو کے ویکھ وکھایا۔ پیغمبراں دی رہے نہ کوئی فرمائش، فرماں بردار اپنے لے بنایا۔ ساچے گھر دی دس رہیائش، آرامگاہ اکو اک سمجھایا۔ جتھے کلمیاں توں پرے اک ہدایت، عنایت ورگے سیس جھکایا۔ پٹی پڑھنی نہ پئے کھئے جماعت، مائینس جمع نہ کھئے سکھلائی۔ کرنی پئے نہ سجدیاں والی کوائت، کعبہ راہ نہ کھئے وکھایا۔ کرنی پئے نہ کھئے سمائت، سماں ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ آپ اپنے بنا لایق، لعنت کوڑی پرے ہٹایا۔ بھرے بھلے مُلا شیخ مسائک، مسلہ مُسلسل نہ کھئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا لیکھا ویکھ وکھایا۔ مؤاے مبارک کہے ہو گئی مُدت، صدیاں پندھ لنگھایا۔ تیرا لیکھا کوئی نہ جانے قُدرت، قادر تیری بے پرواہیا۔ صوفیاں واسطے تیرے کول نہیں فُرصت، کیوں بیٹھا مُکھ بھوئی۔ نِت ڈھولے گائے تیری اُفت، مہما بے پرواہیا۔ نُوں مالک خالق اکو مُرشد، مُریداں لے ترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اگلا سنگ بنایا۔ مؤاے مبارک کہے اسیں بُن نہیں رہے کالے سیاہ، بڈھیا اتم گیا آئی۔ پیغمبر ساڈے بنے گواہ، شہادت دین بھگتایا۔ پیر مُرید دین صلاح، آشا اک بدلائیا۔

ویلا وقت گیا آ، بے وقت نہ ہوئے جدائیا۔ شفقت اپنی اک سمجھا، شبے روز ہووے رُشنائیا۔ مُحبت اپنی اک جنا، جنازہ کڈھے نہ کھئے لوکائیا۔ خدمتگار اک بنا، خادم ہو کے سیو کھائیا۔ ساچی درگاہ پڑدا لاه، جلوہ نُور کر رُشنائیا۔ پروردگار سچ خدا، خُدی تکبر دئے مٹائیا۔ تیرے نالوں نہ ہوئے جُدا، جُز انگ نہ کھئے وڈیائیا۔ اپنا اگلا دس مُدعا، مُدئی مُدعاءلیہ بن کے بھيو دئے کھلاییا۔ نیتروندا ویکھیا بڈھا، بڈھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ تیرا ہون والا اکھی بڈھا، بڈھشٹر کرن سیس نوائیا۔ کلجگ کرم ہویا بڈھا، بڈھاپا انت رہیا کُرائیا۔ لُتوں لنگڑا لُکوں کُبا، دُڈا پیراں رہیا وکھائیا۔ اپنا بھيو دس گجھا، رمز اشارہ اک رکھائیا۔ لیکھا رہے کوئی نہ دوجا، اور نہ اورا دینا مٹائیا۔ کوڑی کیریا پینڈا مُکا، مُکمل لیکھا دے سمجھائیا۔ صوفی کہن ساڈے کولوں جگت نشے والا چھٹیا حُقا، حُکم منیئے چائیں چائیا۔ دھواں دھار نہ کوئی دھکھا، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ تن وجود حرص رہے جُسا، جِسَم ضمیر گیا بدلاییا۔ مان رہیا نہ داہڑی مُچھا، مُشکل حل نہ کھئے کرائیا۔ صدی چوڈھویں چاروں کُنٹ چڑھیا غُصّہ، غُصّے وچ سرب لوکائیا۔ پریم پیار ہویا رُکھا، رُخ سرشٹ گئی بدلاییا۔ سب دے انتر لگا دُکھا، جگت کلیش نہ کھئے مٹائیا۔ مایا ممتا کیتا بھکھا، ترشنا اگ نہ کھئے بُجھائیا۔ تیرا بھيو رہے نہ کوئی لُکا، لُقمہ ہووے سرب لُکائیا۔ تیرا نشانہ کدے نہ ہووے اُکا، دو جہان دین دُہائیا۔ صوفی کہن پروردگار کدے نہ رُسا، رُسیاں لئے منائیا۔ پریمیاں پھڑ باہوں کہے آمیریا پُتا، پت پریشور گود اُٹھائیا۔ آون جاون لیکھا جائے چُکا، چُکنے ہو کے پرہ دا درشن پائیا۔ تنہاں کھانا پئے نہ کُٹھا، حلالی جھٹکا نہ کھئے وڈیائیا۔ اُبنان نوں ٹکر چنگا سکا، جو سُکھمن توں باہر بیٹھے ڈیرہ لاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ہستی سب دی کھوج کھوجائیا۔ مؤاے مُبارک کہے اپنا حُکم کر مُعطل، مُتلا سب نوں دے کرائیا۔ کوڑی کیریا کر قتل، مقتول گھر گھر دے وکھائیا۔ پڑدا لاه اپنے وطن، بے وطنان وطن جنائیا۔ کلجگ کر کر تھکے بہتا یتن، یتھارتھ تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ سنت سہیلے ویکھ امولک رتن، رُتی راتی رنگ چڑھائیا۔ جو آیا تیرے پتن، شوہ دریا نہ کھئے رُڑھائیا۔ نوں مالک سب نوں آیا رکھن، رچھیا کرے تھاوں تھائیا۔ ہر پردے آئیوں وسن، تیری بے پرواہیا۔ بن اکھاں آئیوں تگن، کھوجے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا رنگ رنگائیا۔ مؤاے مُبارک کہے میں کیسے سیس نہیں چڑھنا مُلا، مالک لینا منائیا۔ جس دے سیس اُتے نہ کوئی پگڑی نہ کوئی کُلا، نہ کوئی کلمہ ڈھولا گائیا۔ جتھے قافیہ گائے کوئی نہ بُلّا، بُلّیاں والا

رس نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کوئی پڑدا رہے نہ اوہلا، ساکھیات درشن پائیا۔ بے پرواہ بن وچولا، پڑدا اوہلا دئے اٹھائیا۔ تُوں مالک ٹھاکر
 مؤلا، میل ملیا سہج سُبھائیا۔ تیرا پورا ہووے قولا، اقرار ویلا گیا آئیا۔ لیکھا ویکھ دھرنی دھولا، دھرم دی دھار دئے دُہائیا۔ تیرا
 کیوں نہیں پروردگار پھرکیا ڈولا، ڈولت ویکھ جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، چار کُنٹ رہیا کُڑائیا۔
 مؤاے مُبارک کہے میں دے رہنا نہیں کسے تھلے ہیٹ، ہائیت اپنی لینی بنائیا۔ کلجگ کوز کُڑیارے کرنے کیٹ ریٹ، رائیٹ تیرا حُکم
 سُنائیا۔ شبد نام ڈنڈا پھڑ کے بیٹ، بال آگے لینا بُلایا۔ کلجگ کوزی کیرپا ویکھ اندھیری نائیت، نکٹ ورتی تیرا راہ تکائیا۔ حُکم
 اندر کرنی فائیت، فیصلہ اکو حق سُنائیا۔ جنہاں چر سفید وال کہے صوفی سنت نہ کیتے وائیت، کوائیٹ اپنا حُکم ورتائیا۔ بنا چشمے
 نور کر دے لائیت، نور نور رُشنائیا۔ اپنی سمت ویکھ سائیڈ، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ ساچے اسو ہو رائیڈ، ریڈ گرین دے
 سمجھائیا۔ جن بھگتاں اپنے پریم دی بخش ساچی ڈائیت، زیڈ یو نہ کھئے وکھائیا۔ اکو تیری منگدے حمایت، ہم مُشکل دے کٹائیا۔
 مئی سنگھ کہے میں تیری ویکھنی اوہ ولدیت، جتھے ولولا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن
 نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، صوفیاں سفر دے مٹائیا۔

* ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۱ چیللا سنگھ دے گھر جموں *

صوفی کہن سہا دے سماں، سمن پچھلے دے پڑوائیا۔ اپنا مارگ راہ رہبر ہو کے دس نواں، نام ندھان اک جنائیا۔ اسان کوئی
 گود نہیں ویکھنی ہور اماں، امام اکو نظری آئیا۔ شریعت شرع دا توڑ کے بتا، بندھن اور نہ کھئے پائیا۔ تیرا مُرید بن دید رہے نہ اٹھاں،
 انک کل دھاری آپے ہو سہائیا۔ بچہ ویکھ نکا نٹھا، پھڑ بابوں گلے لگائیا۔ حُکم نال من نوں کر دے منع، منسا کوزی باہر کڈھائیا۔
 چنتا روگ رہے نہ غما، غفلت توں کھڑا دینا چھڈائیا۔ تن وجود رنگ دے چما، چم درشتی دینی بدلائییا۔ تیرا ویلا وقت رہے نہ آگے
 لما، جگ چوکڑی گئے واپائیا۔ زرگن جوت جگا شمع، شمس تبریح سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر
 دا کھیل اک وکھائیا۔ صوفی کہن کیہڑا دیئے ثبوت، مثال نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرے حوالے ساڈا وجود، وصل کر بے پرواہییا۔ کایا تیرا

کلبوت، کلمہ دے سنائیا۔ ساچے حُجرے رہو مَوْجُود، مُفلساں جھولی دے بھرائیا۔ تیرا نُور نہ ہووے غرُوب، غریب شرکن اِکو چند چمکائیا۔ سیکھنا پئے نہ کوئی ہزارا درُود، رنگت ہر جی نظری آئیا۔ جھگڑا رہے نہ کھئے نمرُود، حُکم اپنا اک سمجھائیا۔ تیرے در توں نہ رہیئے محروم، خالی بھانڈے دے بھرائیا۔ ننھے بچے رو رہے معصوم، مُشکل وچوں لینے کڈھائیا۔ اپنا سچ دس قانون، قاعدہ دینا درڑائیا۔ جس دا سب توں وکھرا مضمون، آتم کرے نہ کھئے لکھائیا۔ نُقطہ رہے کھئے نہ نوُن، نغمہ نام دینا جنائیا۔ پروردگار توں کپھڑی بیچنی پرچون، تولے ماشے رتی ونڈ ونڈائیا۔ اپنے نام پریم دا لا کے اک صابون، صاف سُتھرے دینے بنائیا۔ نعرہ دس کے اک معقول، مہول دینا بدلائیا۔ تیرا کلمہ سد قبول، کایا کعبے سیس جھکائیا۔ مُحبت وچ رکھ مشغول، مشورہ اک جنائیا۔ تیرا حُکم نہ جائیے بھول، بھلیاں مارگ دینا وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، قدم قدم دینی سرنائیا۔ صوفی کہن تیرا مستک لگے قدم، قدیم ملے وڈیائیا۔ بُت خاکی سوہے بدن، بدلہ دینا چُکائیا۔ کچھ لیکھا دے وچ عدن، اعلیٰ آدے رہے گُرائیا۔ توں دُور دُراڈا آیا تگن، بن اکھاں ویکھ وکھائیا۔ حقیقت جانیں حقن، حقوق دیویں تھاوں تھائیا۔ تیرا دوارا آئے منگن، مانگت ہو کے سیس جھکائیا۔ سجدہ کریئے سچ ڈنڈاوت بدنن، بندگی بندھن دے ٹزائیا۔ توں دین دیال سدا بخشندن، بخشش رحمت جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، اپنا دینا پرمانندن، پریم پریم وچ سہائیا۔

* ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۱ امرو دیوی دے گرہ جموں * *

جمبو دیپ کہے جن بھگت ویکھے منڈے، سری بھگوان اوٹ تکائیا۔ ناتے توڑ کے چھپر چھن دے، شہنشاہ اِکو رہے دھیائیا۔ چھڈ پرکاش سورج چن دے، نرگن جوت جوت رُشنائیا۔ راگ چھڈ جگت کن دے، آتم دھن وچئی ودھائیا۔ لالچ چھڈ کے کوڑے دھن دے، نام پدارتھ جھولی پائیا۔ روپ بنا کے سچے جن دے، سنت سُہیلے نظری آئیا۔ اندھیر گوا کے کوڑے اتھ دے، آگیان اندھیر رہے مٹائیا۔ اپنا بیڑا کلجُگ اتھ بٹھدے، بندگی اِکو سیس نوائیا۔ دُھر دے مارگ ویکھے چلدے، بھجن واپو داہیا۔ لکھ

چوڑاسی وچ مؤل نہ رلدے، سوہنگ ڈھولا رہے گاٹیا۔ پریم پریتی اکو جھلے، چھٹی سرب لوکائیا۔ کھیل ویکھن اچھل اچھل
 دے، جو ول چھل دھاری رہیا جنائیا۔ سچ دوارا اکو ملدے، گرہ مندر سوہیا پائیا۔ وچھوڑے سہن نہ گھڑی پل دے، پلک اکھ نہ
 کھئے بدلائیا۔ بن رت بہاروں پھلے پھلے، جوین رترے رنگ رنگائیا۔ رنگ مانن سترگر چرن محل دے، اٹل بیٹھے نظری آئیا۔
 لیکھے مکا کے دئی دویتی سل دے، چار ورن ہوئی کڑمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جمبو
 دیپ کہے میں بھگتاں ویکھیا جوگ، جگیشر سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ نانا چھڈ کے چوڈاں لوک، برہمنڈ کھنڈ نانا گئے ٹڑائیا۔ پریم پُرکھ
 دی مانن اکو مؤج، مجلس بھگتاں نال ودھائیا۔ من مت کرے کھئے نہ سوچ، بڈھی جگت نہ کھئے چترائیا۔ پرہہ دا درشن کر کے روز،
 نت نوت ویکھ وکھائیا۔ جنگلاں وچ کرنی پئی نہ کھوج، پریتاں اُتے ڈیرہ کھئے نہ لائیا۔ مایا ممتا میٹ کے جھوٹھا روگ، ہنگتا گئے
 گوائیا۔ آتم پرما تم چُگ کے چوگ، چاروں گنٹ ویکھ وکھائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیر گئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بھیو ابھیدا دئے سمجھائیا۔ جمبو دیپ کہے میں ویکھیا اک پیار، پریمی پریمکا اکو رُوپ نظری آئیا۔ پُرکھ ابناشی
 دُھر دا یار، پروردگار دیا کھائیا۔ زرگن نور جوت کر اجیار، گرہ گرہ کرے رُشنائیا۔ بھگت سہیلے مات اٹھال، گر چیلے جوڑ جڑائیا۔
 لکھ چوڑاسی وچوں بہال لال، لالن اپنے رنگ رنگائیا۔ نانا توڑ کے کال مہاکال، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سچ دوار جانا سچی دھرمسال،
 جہاں توں لیا پچائیا۔ نام بہنڈارا دے کے دُھر دا مال، دھن دھنڈا دے وکھائیا۔ پورب جنم دا دس احوال، جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کیرپا کر، ساچا سنگ آپ نبھائیا۔ جمبو دیپ کہے میں کلجگ کوڑ ویکھیا جلاد، چاروں گنٹ نظری آئیا۔ جس دا ساچا
 کھیرا نہ کھئے آباد، مندر وجے نہ کھئے ودھائیا۔ دُھر دی دیوے نہ کھئے دات، دولت سچ نہ کھئے ورتائیا۔ من مت ویکھی نار کھذات، گھر
 گھر بھجے واہو داہیا۔ کوڑی میٹے کھئے نہ رات، سچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ سہنجنی ہووے نہ کھئے پرہات، امرت ویلا نہ کھئے سہائیا۔ آتم
 پرما تم گئے کھئے نہ گاتھ، صفتاں والی جگت پڑھائیا۔ رسنا جہوا بتی دند لین سواد، ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ سنکھ دُھن سندنے ناد،
 آتمک راگ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہرجن ساچے لے ملائیا۔ جمبو دیپ کہے میں ویکھی اک
 جماعت، ججھان اکو نظری آئیا۔ پت پریشور پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا بے پرواہیا۔ ساچے مندر اندر بہہ کے پاوے راس، گوپی

کاہن رُوپ وٹائیا۔ جن بھگتاں پوری کر کے آس، آشا ترشنا رہیا گوائیا۔ جنم جنم دا کر کے بند خلاص، بندیخانے وچوں باہر
 کڈھائیا۔ سدا سہیلا وسے پاس، جگت جدائی نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔
 جمبو دیپ کہے میں ویکھے دُھر دے جاچک، یقین اکو اُپر رکھائیا۔ جنہاں دی انتر دھار آستک، اکو مَن سچا ماہیا۔ ناتا جوڑیا پریمی
 واستوک، کوڑ گڑیا دتے تجائیا۔ جو اتھ اتھ دو جہاناں کرے حفاظت، ہم ساجن ہو کے پھیرا پائیا۔ کرنی کرے اپنے مُتابق،
 دو جی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ساچی دس کے اک عبادت، نام اکما دتا سُنائیا۔ آتم پر ماتم اک تعاقب، دو جہاں راہ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا رہیا اٹھائیا۔ جمبو دیپ کہے میں ویکھیا حق یقین، حقیقت سچئی نظری آئی۔ جن
 بھگتاں ملی اگئی تعلیم، تُعارف ہویا بے پرواہیا۔ جنہاں دی کرے نہ کھئے تقسیم، جگت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو اک کہن آمین، کامل
 مُرشد ملیا بے پرواہیا۔ میں اوہناں نوں کہاں آفرین، جو آفت توں پلُو گئے چھڈائیا۔ جھگڑا چُکا کے نر مدین، اکو رنگ سہائیا۔ دُھر
 دا حُکم کر تسلیم، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ پاربرہم دے ہو ادھین، اعلیٰ ادنیٰ لیکھا دئے گوائیا۔ سیوا وچ بن مسکین، مُشکل اپنی حل
 کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لہنا رہیا سمجھائیا۔ جمبو دیپ کہے میں کی دیواں جواب، سمجھ وچ نہ کھئے
 وڈیائیا۔ پُرکھ اکال جنہاں بنیا احباب، مُحبّت وچ میل ملائی۔ اوہ سجیدیاں توں باہر کرن آداب، ڈنڈاوت اکو اک وکھائیا۔ مندر سہا
 کے سچ محراب، محبوب مل کے خوشی منائیا۔ اوہناں دے اندر اک ویراگ، ویری سارے دتے کڈھائیا۔ سچ پیار دا جگے چراغ،
 زرگن نور جوت رُسنائیا۔ کوڑی کرپا دھو کے داغ، دُرمت دُور کرائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں ونڈ کے اپنا بھاگ، بھگون مل کے خوشی
 منائیا۔ دُھر دا میلا نال کنت سہاگ، سیج سہنجی رہے ہنڈھائیا۔ جتھے کھیڑا سدا رہے آباد، خزاں رُوپ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکرمی ویکھ وکھائیا۔ جمبو دیپ کہے میں دساں کی صلاح، صفت وچ نہ کھئے چٹرائیا۔ پُرکھ
 اکالا ایکنکار گیا آ، جوتی جاتا پُرکھ ودھاتا ویس وٹائیا۔ جو بھگتاں بنیا آپ ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ رہبر بن کے دسے راہ، پڑدا
 اوہلا رہیا چُکائیا۔ کوٹ جنم دے بخش گناہ، پتت پاپی لئے ترائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں پھڑ کے بانہ، آپ اپنی گود اٹھائیا۔ تُوں میرا
 میں تیرا دوہاں دا اکو ناں، آتم پر ماتم سوہلا گائیا۔ دو جہاناں بن کے پتا ماں، مہر نظر نال ترائیا۔ سنت سہیلے ویکھ کے چڑھیا چا،

چاؤ گھنیرا اک جئایا۔ بن رسنا جہوا کہاں واہ واہ، واپگرؤ تیری سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا
 ویکھ وکھایا۔ جمبو دیپ کہے میں ویکھی اگم جوت، جوتی جاتا کرے رُسنایا۔ جس دا نہ کھئے ورن نہ کوئی گوت، تتاں والا وجود نہ
 کھئے وکھایا۔ نہ کوئی قلعه نہ کھئے کوٹ، در دوار نہ کھئے سہایا۔ نہ نگارہ نہ کھئے چوٹ، ڈنکا مات نہ کھئے سنایا۔ مہر نظر نال جن
 بھگتاں اندروں کڈھے کھوٹ، کوڑی کرپا صاف کرائیا۔ جھگڑا چکا کے لوک پرلوک، بخشے سرن سچی سرنایا۔ جتھے کدے نہ آوے
 مؤت، رائے دھرم نہ دئے سزایا۔ رہے سمجھ کھئے نہ سوچ، مدبوش آپ بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھانا اپنا
 رسیا ورتایا۔ جمبو دیپ کہے میں ویکھی بھگتاں جد، یادداشت سمجھ کیسے نہ آیا۔ کلجگ کوڑ گڑیاری پار کر کے حد، حاضر ہو کے
 درشن پائیا۔ نانا توڑ کے کوڑا جگ، جگ جیون داتا رہے ملائیا۔ پریم پریتی اندر سد، ڈھولے سنن تھاؤں تھائیا۔ وچھوڑے وچ رہ
 نہ سکن الگ، وکھرا دھام نہ کھئے بنایا۔ مل کے میل سورے سرگ، گھر مندر رہے سہایا۔ خوشیاں اندر رہے دگ، دغا کوڑ نہ
 کھئے کھایا۔ جگت گمبی سارے چھڈ، بھگتاں بھگتاں نال کری گڑمائیا۔ نانا دیہی چھوڑ کے ہو گئے اد، من مت چلے نہ کھئے چڑتایا۔
 ساچی منزل ول رہے ودھ، قدم قدم نال بدلائیا۔ لیکھا جان اُپر شاہ رگ، رگھپت اکو رہے منایا۔ جس دا میلا ہویا اج، آگے لیکھا
 اپنے وچ سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا لیکھا اک درڑتایا۔ جمبو دیپ کہے میں ویکھ کے ہویا حیران،
 حیرانی میرے اندر آیا۔ جنہاں نوں ملیا سری بھگوان، بھاگاں بھرے بیٹھے چائیں چائیا۔ بابروں تتاں والے انسان، اندر میلا
 بے پروا ہیا۔ اکو ڈھولا گاؤندے نام، ناؤں نرنکارا اک دھیایا۔ جنہاں دی آسا منسا نشکام، کوڑا لالچ نہ کھئے ودھایا۔ پتھر ماٹی اٹاں
 والے چھڈ کے مکان، کایا مندر اندر بہہ کے سوہیا پائیا۔ جتھے وسے ڈھر دا رام، آگمن اپنا دئے سمجھایا۔ سنہڑیاں وچ دئے پیغام،
 ڈھر فرمانا آپ الاہیا۔ پورا کر کے ڈھر دا کام، نہکرمی ہوئے سہایا۔ اگلی مشکل کرے آسان، احسان اپنا نہ کھئے وکھایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے پار لنگھایا۔ جمبو دیپ کہے میں ویکھیا صدق بھروسہ، اندر وڑ وڑ کھوج کھوجایا۔
 ساڈھے تین ہتھ کایا مندر تکیا کوٹھا، نو در پھولے چائیں چائیا۔ جن بھگت کوئی نہ نکلیا تھوتھا، جو سُخنہ گیا بھلائیا۔ پڑھنا پیا کھئے نہ
 پوتھا، پُستک بتھ نہ کھئے اٹھایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، اکو ہت چوکھا، جو چار جگ دا لیکھا دئے مکایا۔ مارگ

رستہ دس کے سوکھا، گرمکھ سجن رستے رہیا پائیا۔ جن بھگتاں نال کدے کوئی کرے نہ دھوکھا، دھواں دھار وچوں باہر کڈھائیا۔ مندر وڑ کے دیوے ہوکا، حکم نال لے اٹھائیا۔ سنت سہیلا رہے کھئے نہ سوتا، سوئی سرتی آپ جگائیا۔ سب دی پوری کرے لوچا، لوچن نین درس کرائیا۔ کلجگ اتم دے کے موقع، مُفت اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، در ٹھانڈا اک پرگٹائیا۔ جمبو دیپ کہے میں ویکھیا اگم نظارہ، نظر اپنی لئی بدلائیا۔ بھگتاں میل نر نرنکارا، نرگن سرگن وچی ودھائیا۔ اکو منگن دُھر دربارا، دوجی اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ چرن پریتی سچ سہارا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ کلجگ اتم ستجگ ووبارا، ووباری اپنا کھیل ورتائیا۔ ساچے نام دا ونج وپارا، جن بھگتاں ہٹ دے کھلائییا۔ جگ چوکڑی جس دا کردا آیا ادھارا، نت نت اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھیو ابھیدا آپ سمجھائیا۔ جمبو دیپ کہے میں رہ نہ سکاں خاموش، نیتر ویکھ خوشی منائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال تتاں والا پہن کے پوش، وپس انیکا روپ دھرائیا۔ جس نوں سمجھ سکے کھئے نہ کوش، ودیاوان نہ کھئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار اک سرنائیا۔ جمبو دیپ کہے مینوں آئی اوسے دی یاد، جس دی اُستت چار جگ نظری آئییا۔ جن بھگتاں سُنن آیا فریاد، فریبی ہو کے وپس وٹائیا۔ جس نوں سمجھ نہ کھئے دماغ، بُدھی بھیو نہ کھئے کھلائییا۔ سو بھگتاں دیون آیا داد، نام بھنڈارا جھولی پائیا۔ خوشیاں والا کر مزاج، طبع اندروں دتی بدلائیا۔ ممتا والا دھو کے داغ، دغیاں توں لیا چھڈائیا۔ سچ بیڑے چڑھا کے جہاز، پتن اپنا رہیا وکھائیا۔ جتھے اکو ساچے نام دی پیندی آواز، دوجی کرے نہ کھئے شنوائیا۔ گرمکھاں ہونا پئے نہ کیسے دا مُحتاج، خالی جھولی نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے تھائوں تھائیا۔ جمبو دیپ کہے میں کچھ کہاں جلدی، ویلا نیڑے گیا آئییا۔ کیسے نوں خبر نہیں اک پل دی، پلک سکے نہ کھئے بدلائیا۔ ایہ کھیل وکھری اچھل اچھل دی، جس نوں گر اوتار پیغمبر سپس جھکائیا۔ جس دی کھیل کدے نہ ٹلدی، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ اوہ کلجگ سرشٹی ویکھے بلدی، اگنی تت رہی تپائیا۔ دھارا جانے اگنی دل دی، جو دلدریاں کرے صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویکھنہارا ویکھ وکھائیا۔ جمبو دیپ کہے میں کی کچھ دساں چھیتی، چھتردھاری نظر کھئے نہ آئیندا۔ لکھ چوراسی کبھی وچ بریتی، بن پُرکھ اکال پار نہ کھئے کرائیندا۔ بھگتاں بنیا کھئے نہ بھیتی، اندر وڑ مندر چڑھ سرتی شبدی ڈنک نہ کھئے

سُنائیندا۔ سارے رسنا جہوا گاؤندے ویکھو ویکھی، وکھرا رُوپ انو پ نہ کھئے درسائیندا۔ کلجگ جیو سارے لوک مات دے دیسی، پردیسی جن بھگت جو پچھلا راہ تکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب دا لیکھا جانے لیکھی، الیکھ اپنی کار کھائیندا۔ جمبو دیپ کہے میتھوں ہون لگی جواب طلبی، تابعدار ہو کے سیس نوائیا۔ میرے وچ جھگڑا ذات پات دین مذہبی، مزہ سچ نہ کھئے چکھائیا۔ سری بھگوان دی سارے کردے بے ادبی، ادب آداب نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ انت کوئی دے نہ مددی، اپنی مُدت مُکا کے بیٹھے مُکھ چھپائیا۔ جگت دھار بنی سوکر دی، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ ساچی پریت کیتوں نہ لہدی، کایا ہٹّ خالی رہے کُرائیا۔ جنہاں دی مُحبّت اکو نال لگدی، ایتھے اوتھے نہ بیٹھے جُدا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کل لیکھا پور کرائیا۔ جمبو دیپ کہے میں دیکھیا جلوہ نور، نرالا نظری آئیا۔ جس نے کرنا مجبور، مجبوری وچ لوکائیا۔ نو ست مچاؤنا فنور، فتویٰ سب دے اُتے لائیا۔ کوزا گڑھ جنا غرور، غیراں دی غیراں نال کرے لڑائیا۔ جن بھگتاں ملے ضرور، ضرورت سب دی ویکھ وکھائیا۔ نام بھنڈارا کر بھرپور، بھرم بھلیکھے دئے کڈھائیا۔ اگلا دس کے سچ دستور، دست بدست دئے سمجھائیا۔ کوزی کِریا کر کے چورو چور، چرن کول دئے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، رنگ اپنا دئے رنگائیا۔ جمبو دیپ کہے میں ویکھی رنگت، نو نوین نظری آئیا۔ پریم پریتی اندر ہر سنگت، سوہنا رُوپ ربی پرگنائیا۔ ناتا توڑ کے سورگ جنت، پرہ چرن دھیان لگائیا۔ جتھے دوجے دا ہونا پئے نہ منگت، ترشنا اور نہ کھئے وکھائیا۔ لہنا پئے نہ کھئے پنڈت، اکو کرے سچ پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کِریا اپنے گھر وسائیا۔ میں کرنا اوہ جودھ، جو جودھا سورپیر سمجھ کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں مینوں آپ کرایا بودھ، بُدھیوان دتے بھلا ئیا۔ انت آخری سب دا پا کے بھوگ، بھوگی دینے سیج سوائیا۔ جن بھگت دس کے اپنے نام دا جوگ، تپسیا اکو دینی درڑائیا۔ جس دا کدے نہ ہووے وجوگ، دُھر دا میلا دینا ملا ئیا۔ لیکھا مُکا کے چنت سوگ، سوچاں وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگت رہیا اٹھائیا۔ جمبو دیپ کہے میں بھگتاں ویکھی آس، آسمان اُتے دھیان لگائیا۔ جنہاں دی گر پیغمبر اپنی ہتھیں پیش کرنی درخاس، گوہند ہتھوں ہتھ پھڑائیا۔ اہناں دو جہان کہن شاباس، وابوا کہے کے رہے سُنائیا۔ میلا ملیا سرب گنتاس، گنوتتا دئے وڈیائیا۔ سہج سبھاؤ سُنٹیاں ملے ہنہیری رات، گھر گھر

اپنا پھیرا پائیا۔ جھگڑا مُکا کے پُوجا پاٹھ، نماز نوازش وچ پار لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرمکانڈ دئے مُکائیا۔ جمبو دیپ کہے میں ویکھے جوہن متے، مست جوانی رہے ہنڈھائیا۔ کوڑی کِرپا وچ مؤل نہ بھسے، فیصلہ اپنا گئے مُکائیا۔ آتم پر ماتم مل کے بسے، دُو جی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سنت سُہیلے ہو اکھئے، گرہ مندر سوہا پائیا۔ جنہاں جم کی پھاس میٹے رٹے، رٹن اِکو اِک لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں دوارے آئے پریم دے وڈے، دُو جی منگ نہ کھئے منگائیا۔ جمبو دیپ کہے میں لگدا پنڈے ویکھیا وٹنا، رُوپ انُوپ بدلایا۔ جس دی کھئے نہ جانے گھٹنا، گھاٹے وچ جگت لوکائیا۔ جس دا کھیل ہویا پٹنا، سو پاٹل ویکھ وکھائیا۔ گھر وسا کے اپنا وطن، گرہ مندر سوہا پائیا۔ جن بھگتاں ویکھے ساچی رچنا، رُچی اپنے نال لگائیا۔ در دربار سُہا کے پٹنا، بیڑے اپنے لئے چڑھائیا۔ سندیشہ دیوے اِکو سچ ناں، ست ستوادی آپ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اِکو پائیا۔ جمبو دیپ کہے میرے انتر آئی خوشحالی، وجی حق ودھائیا۔ جن بھگتاں دینی پئے نہ کیسے دلالی، وچولا وچ نہ کھئے بنائیا۔ مارگ دس کے اِک آسانی، اصل بھيو دِتا کھلائیا۔ گرُمکھو دینی پئے نہ کھئے فُربانی، قتل گاہ نہ کھئے وڈیائیا۔ سوہنگ نام سچ نشانی، نشانہ تھادے اندر دِتا لگائیا۔ ستگر نال کِرپو کدے نہ کھئے بے ایمانی، بیوہ رُوپ نہ کھئے بنائیا۔ تھادا میل اُپر اسمانی، آگے ہوئے نہ کدے جدائیا۔ کلجگ جیو سمجھے کھیل نہ کھئے روحانی، ایویں رُولا رہے پائیا۔ ایہہ کایا تہ سریر بیگانی، امیر غریب نہ کھئے پچائیا۔ گرُمکھو تھادی یاری جُگان پُرانی، وید پُران دین گواہیا۔ شہادت دیوے ساچی بانی، خالص حُکم اِک سُنائیا۔ آتم سدا چڑھی رہے جوانی، بڈھیا رُوپ نہ کھئے بدلایا۔ لکھ چوراسی جسم سدا فانی، لوک مات رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ہر ہر ویکھ وکھائیا۔ جمبو دیپ کہے میتھوں نہیں ہُندا صبر، بے صبرا ہو کے دیاں سُنائیا۔ پُرکھ اکال آیا جابر جبر، بلدھاری پھیرا پائیا۔ شبدي دھار چلا کے شیر بَر، بَر تھیکر دئے بھنائیا۔ جن بھگت پوری کر کے سدھر، سدا دے کے لئے ترائیا۔ لکھ چُراسی پا کے غدر، گداگر سارے دئے وکھائیا۔ گرُمکھاں کرے آپ قدر، قُدرت دا مالک دیا کھائیا۔ جیہڑا گر اوتار پیغمبر جُگ چوکرے گھلدا رہیا بدل بدل، نت نوت حُکم سُنائیا۔ سو کلجگ اتم کرن آیا عدل، عدالت اِکو اِک وکھائیا۔ جتھے کدے کرے نہ کوئی قتل، چھری کٹار نہ کھئے چلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل نور خُدائیا۔ جمبو دیپ کہے

کچھ مینوں لگا پتہ، پتن آیا دُھر دا ماہیا۔ جس دا بھو سمجھے کھئے نہ رتا، رتن امولک ہیرے گرمکھ رہیا بنائیا۔ آتم پر ماتم بن کے سکا، سجن ہو کے جوڑ جڑائیا۔ بھگت سُہیلے ویکھے تکے بنا آگھاں، آخر اپنی گنڈھ پوائیا۔ جمبو دیپ کہے میں صفتاں کر کر تھکا، لیکھا لیکھ نہ کھئے دِرڑائیا۔ چرن کول اوس دے ڈھٹھاں، منگاں اک سرنائیا۔ نام اوسے دا رٹاں، جو رٹیاں وچوں باہر رکھائیا۔ پریم رس اوسے دا چٹاں، جو امرت جام پیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گرہ مندر کھوج کھوجائیا۔ جمبو دیپ کہے میں ویکھیا جلوہ گر، غریب نمانیاں رہیا ترائیا۔ جس نوں سارے مندے ہری ہر، ہریا ولی کرے لوکائیا۔ جو جن بھگتاں آیا گھر، مندر دوارا اک وڈیائیا۔ جتھے قیمت پئے کوئی نہ زر، ونڈی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ روپ دھر نرائن نر، نراکار ویس وٹائیا۔ سیدھا جگت نال چھل، ول چھل اپنا رہیا وکھائیا۔ جن بھگتاں پریم پریتی دے کے بل، بلوان سورے رہیا وکھائیا۔ وچھوڑا کٹ کے گھڑی پل، پلک دے اندر پلک رہیا جڑائیا۔ آتم پر ماتم انتر رل، ملیا میل سہج سُبھائیا۔ گرمکھاں پورب جنم دا دین آیا پھل، وست اکو نام ورتائیا۔ دُور دُراڈا آیا چل، بن کے پاندھی راہیا۔ بھگت بھگوان بیٹھن رل، ساچی سیکھیا اک سمجھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تہاڈا وچھوڑا رہن نہ دیوے وچ جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ وڈی جھل، جھلک نال پلک لئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تہاڈا جنم جنم دا مسلہ کرے حل، مسل اپنے نال رکھائیا۔

* ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۱ سیوا رام، دوٹ رام جموں مارکیٹ * *

جمبو دیپ کہے میں کھیل ویکھیا اُپر دھرتی، سچکھنڈ دوار نظری آئیا۔ پُرکھ اکال جوتی جامہ ویس وٹایا شرطی، شرطیا گیا آئیا۔ کھیل کھیلے آگم فرشی، پریم عرشی دئے وڈیائیا۔ جس دی خوشیاں والی چلے برسی، رُت ماہ وچے ودھائیا۔ مالک بن کے اکو ندھ پرتی، پریم اپنی دیا کھائیا۔ نانا توڑ کے گرمی سردی، صدا نام اک سنائیا۔ گر اوتاراں پیغمبراں سُن کے عرضی، عاجز ویکھے

تھاؤں تھائیا۔ آگے کرے اپنی مرضی، مریض ویکھ جگت لوکائیا۔ جس دا کھیل نہیں کوئی فرضی، کوڑی دھار نہ کھئے بندھائیا۔ لکھ چوڑاسی جس توں ڈردی، بھے وچ سپس نوئیا۔ سب دی آتم جس دا نام پڑھدی، دیناں مذہباں ونڈ ونڈائیا۔ اُس دی اکو کل ویکھی چڑھدی، کل کلکی نظری آئیا۔ اُس پوڑی لا کے ہر دی، ہردے اندر ہر جو دتا ملائیا۔ پریمیاں پیاریاں دا بن کے دردی، دردیاں دکھ گوائیا۔ من پاٹا سیون آیا بن کے درزی، نام ندھانا گنڈھ پوائیا۔ کھیل وکھاوے ساچے گھر دی، گھرانہ اکو دئے جنائیا۔ جتھے امرت دھار ورھدی، جھرنا بے پرواہیا۔ اکو آواز دئے شبدی ناد دھن دی، راگ اٹراگ سُنائیا۔ سُر ت رہے نہ کیسے تن دی، وجود وجد نہ کھئے سمجھائیا۔ آسا رہے نہ کیسے کن دی، سرون بھیو نہ کھئے کھلائیا۔ اکو کھیل سری بھگون دی، بھگتاں ملے وڈیائیا۔ جوت چمکے نوری چن دی، سینلتا اپنی (دئے) وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ جمبو کپے مین ویکھیا اُپر زمین، ضامن ہو کے دیا کھائیا۔ جس دا مارگ جگت مہین، نیترا اپنا اکھ نہ کھئے تکائیا۔ خالق خلق بن کریم، کایا گرہ کھوج کھوجائیا۔ اکو دے کے حق یقین، حقیقت دئے سمجھائیا۔ حُکمے اندر کر تلقین، طبع دئے بدلائیا۔ جس نوں سارے کہن آمین، آمد وچ اپنی خوشی منائیا۔ سجدیاں وچ کرن تسلیم، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حُکم اک سُنائیا۔ جمبو دیپ کہے مین ویکھی اگئی جگتی، جگ چوڑی نہ کیسے سمجھائیا۔ سچ پریتی دے کے چرن دوار مکٹی، مکٹی توں پرے دتے کرائیا۔ جتھے سرشٹی دی منزل مُکدی، بھگتاں دا مارگ آگے دتا لائیا۔ جنہاں نوں لوڑ رہی اکو شک دی، ساچا ڈھولا رہے گائیا۔ کھیل نہیں کوئی لک دی، لوک پرلوک ربیا سُنائیا۔ پرگٹ دھار اباشی اچت دی، چیتن سب نوں ربیا کرائیا۔ جس نوں دین دُنی سدا پُچھدی، شاستر سمرت پھول پھولائیا۔ اوہ کھیل اگئی کرے پتا پت دی، پت پریشور بے پرواہیا۔ پھلواری ویکھے سہنجی رُت دی، رُتری آپ مہکائیا۔ جس دے کول بے شک کچھ نہیں، سب دا مالک اوبو نظری آئیا۔ قدماں اُتے جگت سرشٹی جھکدی، جھکیاں لئے ترائیا۔ بھگتاں کہانی میٹے دکھ دی، دکھ سکھ وچ بدلائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں مانس دیہہ ملی منکھ دی، ماتو اپنا گھر سمجھائیا۔ ہُن گھڑی نہیں خاموش چپ دی، چار گنٹ وجے ودھائیا۔ کھیل ویکھنی اکو اُس دی، جس دی اُستت سارے گئے گائیا۔ منزل ویکھنی سچیاں خوش دی، جو خوش قسمت ربیا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، ویکھ ویکھ خوشی منائیا۔ جمبو دیپ کہے میں ویکھ کلجگ جیو جنبک، شیر بھک اک لگائیا۔ دُور دُراڑے سارے رہے
 تبھک، دھیرج دھیر نہ کھئے بندھائیا۔ سُن کے نام اگئی سبق، بہ سنکھیا والے سنتھا گئے بھلائیا۔ بھگت ادھارے بھتیاں وچوں
 ادھک، اعلے ادنی رنگ رنگائیا۔ نام بھروسہ دے کے صدق، صدے تون لئے پچائیا۔ دوارے رہے کھئے نہ نندک، کوڑ کڑیاں باہر
 کڈھائیا۔ بھگت سہیلا بن کے پنڈت، بودھ اگادھ کرے پڑھائیا۔ گرمکھ ابھار کے سنت، صوفی صفحہ دئے بدلائیا۔ ہرکھ سوگ میٹ
 کے چنت، غمی غمخوار نہ کھئے وکھائیا۔ جن بھگتاں ساچی دے کے ہمت، حوصلے دئے ودھائیا۔ اکو سمبل نگری ساچی یاد رکھنی
 سمیت، جس دی سیما سمجھ کیسے نہ آئیا۔ پریم پیار وچ رکھنی ملت، میل دُرمت دینی دھوائیا۔ خواری ہونے مؤل نہ ذلت، ظاہر
 ظہور دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں ساچے سجدے دی من کے منت، مل مل اپنا میل ملائیا۔
 جمبو دیپ کہے اسیں ویکھی اگئی جگ، دھام سوہنا نظری آئیا۔ جتھے اکو نام دا وجے ڈگا، ڈگیاں ڈھٹھیاں گلے لگائیا۔ بھگت بھگوان
 دا ملنی والا اڈا، ادمبر سارے دئے گوائیا۔ پار کر کے کوڑی حد، حدود اپنی اک سمجھائیا۔ نام خاری جام دے کے مدھا، مدھر
 دُھن راگ الائیا۔ اپنے ملن دی دس کے وجہ، وجود وچوں (میلا) دئے کرائیا۔ کوڑی کریا کر کے زیع، چھری شریعت دئے پھرائیا۔ جن
 بھگتاں رنگ چڑھا کے ہبھا، ہم ساچن لئے بنائیا۔ اکو پتا پُرکھ اکال بن کے ابا، امبر اُتے میلا امر روپ وکھائیا۔ کوڑی کریا صفحہ
 ملیچھ اُٹھ کے سبا، ثابت اپنا نور درسائیا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے کوئی وچ گبھا، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ نام ندھان دا دے کے
 مزہ، مجلس ساچی دئے وکھائیا۔ جتھے کوکے کھئے نہ قضا، قاضیاں تون لئے پچائیا۔ سد چلائے آپدی رضا، رازق رحیم ہو سہائیا۔ جمبو
 دیپ کہے جن بھگتاں آگے بھگتی نہیں کوئی سزا، صاحب نال مل کے صاحب وچ سہائیا۔ مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، پریم
 پریتی اندر بدھا، بدھیاں لئے چھڈائیا۔

* ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۱ صوبیدار سورن سنگھ *

ستجگ کہے پرہ تیرا سہارا، پُرکھ اکال دین دیال تیری سرنائیا۔ کوڑی کیریا ناتا تھے کوڑ سنسارا، لوک مات رہن نہ پائیا۔
 بھگت بھگوان بنے سچ پیارا، آتم پرما تم وجے ودھائیا۔ ایک شب نام تیرا جیکارا، گر اوتار پیغمبر سیس نوائیا۔ ایک دھام سوہے نیارا،
 ترے گن لیکھا دئے مکائیا۔ ایک نور ہوئے اجیارا، دو جا چند نہ کھئے چمکائیا۔ ایک مندر سے دوارا، گرہ اکو سوہا پائیا۔ اکو سرشٹی
 درشٹی ہوئے وبارا، وبار اپنا دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلائییا۔ ستجگ کہے سری
 بھگوان، بھگون تیری آس رکھائیا۔ تیرتا کلجگ بیتیا وچ جہان، اتم انت لئی انگرائیا۔ کیریا کر مرد مردان، نوجوان تیری سرنائیا۔
 ساچا دے ست گیان، اگیان اندھیر مٹائیا۔ لکھ چوراسی تھے مان، ابھان موہ دے کھپائیا۔ ساچا مارگ دس چار ورن کرے پروان،
 دھرم سندیشہ اک سمجھائیا۔ اوچ نیچ راؤ رنگ ورن برن ناتا تھے جیو جہان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہر نظر
 اک اٹھائیا۔ ستجگ کہے پرہ میرے صاحب سچ جگدیش، جگدیش تیری آس رکھائیا۔ تیرے چرن کول میرا سیس، نمستے ڈنڈاوت
 بندنا سجدہ اکو اک سمجھائیا۔ تیرا ڈھولا نام نامہ آد جگادی ساچا گیت، گہر گمبھیر تیری وڈیائیا۔ آتم پرما تم پنج تت کایا اندر باہر
 گپت ظاہر ساچی دس ریت، ریتیان تڈھ بن نظر کھئے نہ آئیا۔ جھگڑا چکے مندر مسیت، کایا کعبو وجے ودھائیا۔ من واسنا گرمکھ
 گرسکھ ہرجن بھگت سہیلا جائے جیت، جگ چوگری دئے گواہیا۔ تیری سرن ہوئے اتیت، ترے گن لیکھا دئے مکائیا۔ جھگڑا چک
 جائے ہست کیٹ، اوچ نیچ نہ کھئے وکھائیا۔ سچ پریم پریم پرہ بخشی اک پریت، پریم پُرکھ تڈھ بن نظر کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر جس دی کر کے گئے وصیت، سو ویلا وقت دئے درڑائیا۔ جیو جنت سادھ سنت کر نصیحت، دھر فرمان اک سنائیا۔ آتم انت
 بدل کے جسمانی طبیعت، اسمانی نور کر سنائیا۔ تون آد جگاد پرتپالک خالق پروردگار تیری سچ سچ ولدیت، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔
 تیرا حق مقام سچ دوار جتھ دوسر ہور نہ کوئی حیثیت، اول اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ست
 مارگ دے درڑائیا۔ ستجگ کہے پرہ تیری اکو سرن، دو جا نظر کوئی نہ آئیا۔ جھگڑا مکا ورن برن، ذات پات نہ کھئے لڑائیا۔ اکو پوجا
 ہوئے زرگن تیرا چرن، جو جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ چارے کھانی تیرا ڈھولا پڑھن، تونہی تونہی راگ الائییا۔ ساچی منزل پوڑی

چڑھن، پینڈا اپنا حق چُکائیا۔ بن اگھاں نین درس کرن، جوتی جوت جوت جوت رُشنائیا۔ سچ دوارے دُھر دے وڑن، جتھے اِکو نُوَر جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھيو ابيدا دئے کھلائیآ۔ سَتجگ کہے پرہہ نُوں صاحب گُنوت، گُن نِدهان دُوچا نظر کھئے نہ آئیآ۔ تیرا لیکھا آد انت، جُگ چوکڑی اپنا حُکم ورتائیآ۔ تیری مایا دو جہان بے انت، برہمنڈ کھنڈ پُری لو آکاش تیری سرنائیا۔ نُوں آد جُگادی دُھر دا کنت، آتم پرما تم رہیا بندھائیآ۔ چارے کھانی تیری بنت، اُتبھج سیتج جیرج انڈج اپنا کھیل وکھائیآ۔ لیکھا جان جیو جنت، سادھ سنت کری پڑھائیآ۔ گڑھ بنا کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اپنے وچ چُھپائیآ۔ بودھ اگادھ بن کے پنڈت، ساچی سکھیا دے درڑائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیآ۔ سَتجگ کہے پرہو میری تیرے چرن کول ارداس، بینتی اِکو اک سُنائیآ۔ وست امولک منگاں خاص، خالص ہو کے دینا سمجھائیآ۔ ساچے منڈل پاؤنی راس، بن گوپی کاہن کھیل وکھائیآ۔ نرگن ہو کے وسنا پاس، سچ دینی مان وڈیائیآ۔ نُوں داتا دانی گہر گمبھیر سرب گنتاس، بے انت تیری سرنائیا۔ کلجگ لہنا دینا مکے اندھیری رات، سَتجگ ساچا چند کر رُشنائیآ۔ جھگڑا چُک جائے ذات پات، دین مذہب راؤ رنگ ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ نُوں میرا میں تیرا دوہاں دا بن جائے سچا ساتھ، دُوچا نظر کھئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا مارگ دے وکھائیآ۔ سَتجگ کہے میرے صاحب سوامی پُرکھ اکال، اکل کل دھاری تیری بے پرواہیا۔ دینا بندھپ دین دِیال، ٹھا کر سوامی تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ پروردگار سانجھے یار، جلوہ گر تیری رُشنائیآ۔ جُگ چوکڑی ویکھنہارا حال احوال، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیآ۔ کلجگ کوڑی کِرپا مٹے جنجال، کال نگارہ دئے وجائیآ۔ ساچی سکھیا سرب سکھال، گرمت اِکو اک درڑائیآ۔ سرشٹی اندر وکھا اِشٹ کایا مندر اک دھرمسال، جس گرہ اندر گر اوتار پیر پیغمبر سیس نوئیآ۔ تیری نت نوت سدا اولڑی چال، چال نرالی دے سمجھائیآ۔ جو بھگت سہیلے گرو گرو اوتار تیری گھالن آئے گھال، کیتی گھال لیکھے پائیآ۔ من بینتی اِک سوال، اگم اتھاء تیری اوٹ تکائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سَتجگ ساچی منگ منگائیآ۔ سَتجگ کہے میں منگاں منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ ست سچ دے اند، کوڑی کِرپا باہر کڈھائیآ۔ تیرا پریم وجے مردنگ، دُوچی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیرا گیت سہاگی چھند، اِکو ڈھولا دے سُنائیآ۔ تیرا نُور اگئی چند، اِکو جوت کر رُشنائیآ۔ تیرا رُوپ ہنگ

برہم، آتم پر ماتم پڑدا لاپیا۔ تیرا کھیل پون سواس دم، پون پوناں راہ جنائیا۔ تیرا حکم بُدھ مت من، پنج تت ونڈ ونڈائیا۔ سچ سندیش نر نریش نر نرنکار اکو گھلّ، دو جا اکھّر نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی تیری اوٹ تکائیا۔ ستجگ کہے میرے ست ستواد، ست سوامی اپنی دیادے کھائیا۔ تیرا کھیل برہم برہماد، برہمانڈ تیری وجے ودھائیا۔ تیرا شبد دھنکار ناد، اگم اتہاہ کرے شنوائیا۔ گر اوتار پیغمبر گئے ارادہ، بتی دند صفت صلاحیا۔ تیری سدا سدا سد سب توں وکھری یاد، یادداشت لے بنائیا۔ ستجگ کہے میرا کھیڑا کر آباد، کوڑی کریا پار کرائیا۔ تون صاحب سوامی انترجامی شاہ پاتشاہ مہاراج، مہا اکتھ سنائیا۔ جگت سماج بدل رواج، روادار کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ مارگ دے وکھائیا۔ ستجگ کہے میری نمستے، نمو گو کہ سنائیا۔ ساچا راہ اکو دس دے، دہ دشا وجے ودھائیا۔ پڑدے لاہ اپنی اکھ دے، نیج نیتر ہیوے رُشنائیا۔ پریم دے اگئی رس دے، نیجہر جہرنا اک جہرائیا۔ کھپڑا چکے کوڑے بھٹھ دے، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ کر پرکاش لٹ لٹ دے، نرگن نور ہیوے رُشنائیا۔ بھنڈارے کھول ساچے بت دے، وست امولک اک ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی کہانی بانی اندر مہا دسدے، صفتاں نال صلاحیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن ڈھولے جس دے گاوندے جس دے، اکھراں نال ونڈ ونڈائیا۔ لیکھے لا واسطے جوڑے ہتھ دے، دو ہتھان سیس نوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کھیل دسے پُرکھ سمرتھ دے، ست ستوادی آپ جنائیا۔ سری بھگوان کہے سُن ستجگ، ست ستواد دیاں جنائیا۔ کلجگ کوڑی کریا اوڈھ رہی پگ، لیکھا لوک مات مکائیا۔ من واسنا چنچل کیتی بُدھ، جگت گیان نہ کھئے چٹرائیا۔ ہر کا بھیو کھئے نہ سکے بُجھ، چوڈاں ودیا ہوئی ہلکائیا۔ رمز اشارہ نہ لائے کوئی گجھ، آتم پر ماتم نہ کھئے ملائیا۔ بھیو ہویا دُتیا دُج، دُئی دویت نہ کھئے مٹائیا۔ پریم پریتی ساچی ریتی جانے کھئے نہ سچ، سچم سکے نہ کھئے وکھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا اپنی دھاروں پئے اٹھ، جس نوں جنے نہ کھئے پتا مائیا۔ شبد اگئی شیر ہو کے پئے بُک، دو جہاناں لے سمجھائیا۔ جس دا نشانہ کدے نہ جاوے اک، گوبند تیر انیلا اک چلائیا۔ اُس دے گرمکھ گرسکھ سنت سہیلے ساچے ست، سجن اپنے لے بنائیا۔ جگت ریتی انتر اہناں لے پُچھ، پورب لہنا جھولی پائیا۔ کوڑ کڑیارا پینڈا کل جائے مُک، مارگ اگلا دے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔

سری بھگوان کہے سُن سَتجگ بچے، سَت ستواد دیاں سمجھائیا۔ کوڑی کریا کایا ماٹی سب دے دے کیچے، بن بھگتاں کنچن روپ نہ کھئے بنائیا۔ لکھ چوراسی وچوں سنت سہیلے تھوڑے اچھے، اچھی طرح دیاں دکھائیا۔ جنہاں دا چار جگ سریشٹی گاؤنا جسے، رسنا جہوا نال پڑھائیا۔ اوہ انتر انتر آتم پر ماتم نال مل کے ہسے، بستی بستی وچ چھپائیا۔ درشن کرن آگئی آکھے، نیج نیتر نین کھلائیا۔ اوہ سچ دوار وسے، جیہڑا کھیڑا کھئے نہ سکے اُجڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ سری بھگوان کہے سُن سجن میرے مٹر، چھوٹے تینوں دیاں سمجھائیا۔ سنت سہیلے گرمکھ میرے آون نکل، لکھ چوراسی وچوں باہر کڈھائیا۔ سورن سنگھ رہن نہیں دینا پتل، پیت بیتمبر اپنا دیاں دکھائیا۔ اندر باہر اپنا دس چلتر، چترائی کوڑی دیاں گوائیا۔ مندر چاڑھ کے چوٹی سِخر، ساکھیات اکو درس دکھائیا۔ جنم مرن دا لیکھا ہُن مکا کے فکر، فقرہ اکو دیاں پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تیرا سنگ دیاں دکھائیا۔ سَتجگ تیرا نبھاواں سنگ ساتھ، سکلا آپ جنائیا۔ بھگت سہیلا اکو ہووے داسن داس، داس داسن نظری آئیا۔ جس دے انتر میرا واس، نرنتر پریم جنائیا۔ جوت نور پرکاش، شبد ناد سُنائیا۔ لیکھا پون سواس، ساہ ساہ وڈیائیا۔ جھکڑا مکا کے پرتھی آکاش، دھرنی دھرت دھول وڈیائیا۔ مانس جنم کر کے راس، رستہ اکو دیاں دکھائیا۔ جنم جنم دا کٹ بنواس، لکھ چوراسی پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تیرا مان دئے ودھائیا۔ سَتجگ ساچے دیا کھاوانگا۔ مارگ تیرا اک دکھاوانگا۔ سنت سہیلا نال ملاوانگا۔ گر چیلا جوڑ جڑاوانگا۔ آتم پر ماتم گنڈھ پواوانگا۔ دھیرج یت اک پرگٹاوانگا۔ ست پرکاش چند چمکواوانگا۔ جنم جنم دی ٹٹی گنڈھ، پلّو اپنے نال بندھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کھیل اپنا اک دکھاوانگا۔ کھیل ساچا اک دکھائیا۔ دین دیاں دیا کھائیا۔ جگت رواج سماج آپ بدلائیا۔ بھگت سہیلے مات اٹھائیا۔ آتم پر ماتم کر کے میلے، تت سریر ونڈ ونڈائیا۔ جس دی مہا صفت کر کے گیا کبیر، کعبیاں آپ بھلائیگا۔ شرع دا توڑ زنجیر، شریعت اکو اک دکھائیا۔ مالک بن کے اک پیر، پرا پسنٹی مدھم بیکھری کھوج کھوجائیا۔ اپنے ہتھ رکھ تدپیر، تیری تقدیر بنائے گا۔ وڈ داتا گنی گپیر، گہر گور ویکھ دکھائیا۔ پچھلی اُتے پھیر لکیر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سمرتھ ہو کے کھیل کھلاوانگا۔ نعرہ بول لکھ، لکھ اک جگاوانگا۔ مارگ دھر دا اک دس، بھگت دھر دے

نال ملاوانگا۔ آتم دیوے اک رس، نانا جگت نال بندھاوانگا۔ مہروان ہو کے کران پکھ، پٹھ اُتے اپنا ہتھ ٹکاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا اک درڑاوانگا۔ ساچی سیکھیا اک درڑائیکا۔ جگت وبار نال وڈیائیکا۔ بھگت بھگوان سوہیا پائیکا۔ گن نِدهان رنگ چڑھائیکا۔ جیو نِدهان سمجھ نہ پائیکا۔ شرع شیطان نیڑ نہ آئیکا۔ مہروان حُکم سُنائیکا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، راہ اِکو اک وکھائیکا۔ سَتجُگ ساچا اِگوں گیا جھک، چرن کول کول سرنائیا۔ ابناشی کرتے تُوں اِکو دینا سُکھ، دُوجا دُکھ نہ کو وکھائیا۔ جس نال پُورب پینڈا جائے مُک، مُکمل اپنا راہ وکھائیا۔ پڑدا اوبلا چُک، دُئی دَویت ڈیرہ ڈھاہیا۔ جن بھگتاں بدل کے دُھر دا رُکھ، انتر انتر اپنے نال ملائیا۔ کھیل تیرا ابناشی اچت، چیتن سُرُتی دتی کرائیا۔ بھاگ لگا کے پنج تت کایا بُت، بُتخانے وجے ودھائیا۔ سَت سُهنجنی ہووے رُت، رُتڑی اپنے نال مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اک وکھاؤنا ساچا گھر، جس گرہ اِکو وجے ودھائیا۔ سِری بھگوان کہے سُن میری اک گل، یں اکھراں دیاں سمجھائیا۔ دھام وکھاواں نہچل اٹل، جتھے وجدی رہے ودھائیا۔ دیپک جوت رہیا بل، تیل باقی نظر کھئے نہ آئیا۔ دُئی دَویت نہ کوئی سل، کوڑی ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ نرگن نرگن اندر بیٹھا رل، سرگن رُپ نہ کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا پڑدا رہیا اٹھائیا۔ سَتجُگ کہے پرہ تیری ویکھی نرگن دھار، نرَویر نظری آئیا۔ مین منگاں منگ داتار، در ویش ہو کے الکھ جگائیا۔ سرگن تیرا کھیل اپار، اپرمپر دئے وکھائیا۔ جُگ چوکرئی آوے وارو وار، نو نو چار پندھ مُکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر کے گئے ادھار، لہنا تیرے ہتھ پھڑائیا۔ سو مارگ سچ سیکھا، سیکھیا سرب لوکائیا۔ جھگڑا چُک جائے شاہ کنگال، اوچ نیچ نہ کھئے وکھائیا۔ دُوجا رہے نہ کوئی دلال، ونجارا ونج نہ کھئے کرائیا۔ سچ وکھا سچئی دھرمسال، در دوار اِکو اک درڑائیا۔ اپنے بھگتاں کر سنبھال، گرُمکھ گرُسکھ لے اٹھائیا۔ پُورب جنم دس احوال، پڑدا اوبلا اوبلا پڑدا دینا لاپیا۔ تیرے نام دا وجے تال، دُوجی دھار نہ کھئے بدلائیا۔ بھاگ لگے کایا ماٹی کھال، خالق خلق دے سمجھائیا۔ سچ بینتی من سوال، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ سِری بھگوان کہے مین دساں دُھر دا کھیل، اِکو وار درڑائیا۔ پہلا بھگت بھگوان دا میل، نانا کوڑ نال ٹڑائیا۔ بھگت بھگت دا سجن سہیل، جگت جُگ وجے ودھائیا۔ سرشٹی نالوں درشٹی کر کے ویہل،

ویلا وقت اک دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار سرنائیا۔ سچ سرنائی اک جناوانگا۔ ستجگ تیرا راہ چلاوانگا۔ بھگت بھگت جوڑ جڑاوانگا۔ ناتا جگت نالوں جڑاوانگا۔ مکت اکو اک دکھوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھوانگا۔ ستجگ کہے پرہو کی تیری مہر نظر، نظر اپنی دے سمجھائیا۔ کس بدھ جیون ہووے بسر، بشرطے لیکھا دے مکائیا۔ سچ وبار وچ رہے نہ کھئے کسر، کسر اعشاریئے نال اڈائیا۔ تیری دھار دا ہووے اثر، اصلیت اپنی دینی دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہونا انت سہائیا۔ ابناشی کرتا کہے میرا اصل اصول، اصلیت دیاں سمجھائیا۔ جس دا حکم سدا معقول، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ دین دنی رقبہ عرض نہ کوئی طول، گول ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا کھئے نہ رہے بھول، اٹھل دئے سمجھائیا۔ جن بھگتاں لہنا دینا پورب کرنا وصول، وصولی سب دے ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سچ کرنی کار کھوانگا۔ بھگت سہیلے جوڑ جڑاوانگا۔ نیرن نیرے ہو کے درس دکھوانگا۔ بھاگ لگا کے کایا ویہڑے، بھانڈا بھرم بھو بھٹاوانگا۔ دنی دوت مکا کے جھیرے، جھگڑا اکو نال جناوانگا۔ جنم جنم دے کٹ کے گیڑے، گھر اکو اک وساوانگا۔ جتھے بہتیاں نالوں گرمکھ تھوڑے ہتھیرے، کوٹاں وچوں سنت سہیلے آپ جگاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھوانگا۔ ستجگ کہے پرہو تیری کرنی کی، سمجھ کھئے نہ آئیا۔ میں لکھ چوراسی ویکھی جنت جی، چار کٹ رہے گرائیا۔ کسے دا پریم پیار مات پت ویکھیا نہ پتر دھی، بہین بھائی پی لڑائیا۔ ساچا رس تیرا پریم کوئی نہ سکے پی، جل تھل سرشٹی ہوئی ہلکائیا۔ جھگڑا چکے نہ ساڈھے تین ہتھ سیں، آتم پرما تم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ گوبند لیکھا کوئی نہ جانے ایکہ بہ، پیس ایکس نہ کھئے دکھائیا۔ پت پریشور اپنی دھار دھار بدل دے لی، لایق نا لایق دکھو دکھ کرائیا۔ تیرے وچ اک توفیق، توفے گھر گھر دے پچائیا۔ تیری صفتاں والی کرنی کی تمیز، طمع وچ جگت لوکائیا۔ مینوں اکو آسا امید، آمد تیری وچے ودھائیا۔ ساچے جگ دی جگت دے ترتیب، طرح طرح نال درڑائیا۔ سری بھگوان کہے میں دور درادا نیرن نیرا قریب، بن اگھاں نظری آئیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں بدل دینا نصیب، قسم وچوں قسم اپنی بدلائیا۔ اکو کلمہ اکو نام دس حدیث، حضرت اکو دیاں سمجھائیا۔ جگت جہان بدل کے ریت، ناتا اکو نال جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنیہڑا اک سنائیا۔ سنیہڑا سن لے ایک،

سَتَجُک سچ دیاں سمجھائیا۔ ساچیاں بھگتاں دے کے ٹیک، ٹِکا مستک دیاں لگائیا۔ کوڑی کِریا مٹا کے بھیکھ، بہرم بھو دیاں چُکائیا۔ دُھر دا دس اک سندیش، آتم پر ماتم دیواں پڑھائیا۔ مارگ وکھرا دس وشیش، واسنا اکو نال بنائیا۔ لیکھا رہے وشن برہم نہ گنیش، شنکر شرع نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار اک سرنائیا۔ سچ سرنائی دسے آپ، اپنی دیا کمائیندا۔ رُوح بُت دوویں کر کے پاک، پوتر اپنا آپ سمجھائیندا۔ بند کواڑی کھول کے تاک، پڑدا او بلا آپ اٹھائیندا۔ جن بھکتو آتم پر ماتم تہاڈا ساتھ، پنج تت نانا تت نال جڑائیندا۔ ستگر حکم شبد اتفاق، شبد سندیشے نال بندھائیندا۔ گوبند لیکھا بھوکھت واک، واقعیات کھوج کھوجائیندا۔ لیکھا رہے نہ ذات پات، جھگڑا مول نہ کھئے ودھائیندا۔ جگ جیون داتا میٹنہارا دُرمت داغ، پاپاں میل آپ دھوائیندا۔ سچ پھلواری ٹہکے مہقے اوہ اگما باغ، جس دا مالی اکو اک اکھوائیندا۔ جگت نانا جگیا سواں والا ساک، اتم اپنا رنگ رنگائیندا۔ ستجگ تیرا دسے کھیل تماش، ریتی بھگتاں نال وکھائیندا۔ تیری سنے اک ارداس، سر تیرے ہتھ ٹکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرین دیوے دُھر دا ساتھ، سگلا سنگ نیہائیندا۔ شہنشاہی سمت کہے میں بھگتاں چاڑھاں رنگ لال، گرمکھ ویکھ وکھائیا۔ جنہاں دا سب تون وکھرا وجنا تال، تال تلوارا اکو دیاں سمجھائیا۔ جنہاں دے نیڑ نہیں آؤنا کال، مہاکال بھے نہ کھئے وکھائیا۔ سچ دوار ملنا سچی دھرمسال، سچکھنڈ بہہ کے خوشی منائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی سرب کرے پرتپال، پرتپالک ہو کے سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان بھئے سہائیا۔ لال رنگ کہے میں رنگ رنگیلا، جگ چوکڑی وجدی آئی ودھائیا۔ کلجگ اتم بھگتاں بنیا وسیلہ، واسطہ اکو نال بنائیا۔ گرمکھو تہاڈا گرمکھاں نال رہے قبیلہ، کامل مُرشد رہیا سُنائیا۔ جتھے من مت بدھ چلے نہ کھئے وسیلہ، حکمی حکم نہ کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا راہ اک وکھائیا۔ لال رنگ کہے میں بھگتاں دوار آیا منگن، عرضوئی اکو اک سُنائیا۔ سچ پریم دا تہانوں لگا، سگن، سجن سجن ویکھ خوشی منائیا۔ تہاڈے اندر دوت رہے نہ اگن، کوڑی کِریا باہر کڈھائیا۔ اکو پریتی اندر ہونا مگن، ایتھے اوتھے نہ بھئے جدائیا۔ پُرکھ کال شبدي حکم تہانوں آوے سدن، سدا اکو نام سُنائیا۔ ست نگارے تہاڈے وجن، ڈھولک چھینے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ نور نورا نے دیک جگن، اگیان اندھیر چُکائیا۔ صاحب سمرتھ جگ جنم دے وچھڑے کلجگ اتم آیا لبھن، لکھ چوراسی وچوں کھوج

کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مارگ سب دا رہیا بنائیا۔ لال رنگ کہے مینوں ملنا اوہ لاہہ، جیہڑا لبھیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال نظری آئے سب دا باپ، جو آد جُگاد بنے پتا مائیا۔ جس دے کول دو جہاناں حساب، جنم جنم دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ بن اکھراں والی پھول کِتاب، شبدي شبد دئے سمجھائیا۔ تریتے جُگ دا لہنا جنم جنم دا ساک، ناتا کرم کرم ٹڑائیا۔ پورا کرکے لہنا بے باق، اگلے لیکھے وچ سمجھائیا۔ جس رشتے نوں کوئی فرشتہ سمجھ نہ سکے جان نہ سکے واک، واقف کار نظر کھئے نہ آئیا۔ لال رنگ کہے سگن وچ سگلی سیکھنی جاچ، جاچک اکو رہیا بنائیا۔ شہنشاہ سچا سمیں سب دی پورب پورب جنم دی کہانی دسی جائے اوہ بات، جس نوں مئی رشی رشیوں دا رشی بالیک ساڈھ تے سو انک وچ گیا گائیا۔

* ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۱ بشن سینگھ دے گرہ، گلدیپ کور، امرجیت کور دے سگن سمیں گڑگاؤں *

ستجگ کہے منگان پرہہ اکو منگ، بن رسنا جہوا بئی دند شبد الائیندا۔ بھگت سہیلا سجن بنا دھر دا پنڈھ، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیندا۔ پریم پریتی آتم پرماٹم دے اند، پاربرہم برہم آسا اک وکھائیندا۔ نرگن نور جوتی جوت چمکے چند، رو سس نین شرمائیندا۔ سچ دوارے پوے ٹھنڈ، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی تیری اوٹ تکائیندا۔ بندگی اندر خوشی ہووے بند بند، ڈنڈاوت اکو اک جنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے سپس نوائیندا۔ ستجگ کہے پرہہ میرے ٹھاکر سوامی، نرگن زرویر نراکار تیری سرنائیا۔ آد جُگادی انترجامی، جُگ چوکڑی تیری کھیل بے پرواہیا۔ شبد اناد بودھ اکادھ تیری اگمی بانی، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن تیرا ڈھولا جس گائیا۔ امرت رس نچہر دھار تیرا ٹھنڈا پانی، کوڑی کِریا مایا متا ہووے ہنگتا ترشنا گڑھ ٹڑائیا۔ تُوں آتم پرماٹم نچ گھر جان جانی، گرہ مندر کھوج کھوجائیا۔ تیرا کھیل جُگ چوکڑی سدا لاٹانی، آسانی اپنی دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا دھر دا ور، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ ستجگ کہے میرے صاحب آد نرنجن، نچ گھر واسی تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں داتا دانی درد دکھ بھہ بہنجن، بھو ساگر پار کرائیا۔ نچ نیتر لوچن پا اپنا انجن، نام ندھانا اک وکھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ پرتمی ست دیپ اکو نظری آوے سجن، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرے

پریم پیار اندر تیرے بھگت سُہیلے ہوں مگن، مگر لا لیکھا دے چُکائیا۔ ست دوارے اکو ہووے عدل، انصاف اکو دینا درڑائیا۔ کلجگ کوڑی کریا دینی بدل، ستجگ نیوں نیوں لاگے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اک وکھاؤنا ساچا گھر، جس گرہ مندر تیری وجے ودھائیا۔ ستجگ کہے میرے دھر دے ٹھاکر، ٹھوکر اپنی دے لگائیا۔ کوڑی کریا پار کر کلجگ ساگر، سنسا اور دے مٹائیا۔ مالک خالق پرتپالک دھر دے قادر، قدرت اپنا حکم دے سمجھائیا۔ نرمل کرم کر اجاگر، دُرمت میل دھوائیا۔ تیرا ناؤں جودھا سوربیر بہادر، کھنڈا کھڑگ اک وکھائیا۔ در دوار جن بھگتاں دے آدر، آدرش اپنا اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پڑدا اوبلا دے چُکائیا۔ ستجگ کہے پر پُرکھ گہر گمبھیر، شاہ سلطان تیری آس رکھائیا۔ تُوں دو جہاناں بے نظیر، جگ نیتر نظر کھئے نہ آئیا۔ جگ چوکرزی تیرے حکمے اندر گھت کے گئے وہیر، بن بن پاندھی پندھ مکائیا۔ تیری سمجھ نہ سکیا کوئی تصویر، مُصوّر روپ نہ کھئے پرگٹائیا۔ تیرے قدماں اندر جھکدے گئے پیغمبر پیر، سجدیاں وچ سپس نوٹائیا۔ گر اوتار سمجھ سکیا نہ تیرا کوئی اخیر، آخر بے انت بے انت گئے درڑائیا۔ جگ چوکرزی تیری شرع والی زنجیر، دین دُنی رہی پھسائیا۔ کلجگ انت جھگڑا ویکھ غریب امیر، چار ورن اٹھاراں برن پڑدا لاپسیا۔ جوٹھ جھوٹھ بدلے نہ کوئی تقدیر، تدبیر حق نہ کھئے سمجھائیا۔ ساچا امرت بچھر رس ملے نہ ٹھنڈا سیر، اگنی تت نہ کھئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی تڈھ بن اور نہ کھئے سہائیا۔ ستجگ کہے میں منگاں اکو دان، داتے دانی آگے جھولی ڈاہیا۔ دھر دا بخش اک گیان، آتم پرما تم مل کے وجے ودھائیا۔ ناتا تے کوڑ جہان، جوٹھ جھوٹھ رہے نہ رائیا۔ بن اکھراں دے گیان، نیراکھر اک سمجھائیا۔ گھر سوامی ملنا آن، ٹھاکر ہو کے ٹھوکر نال اٹھائیا۔ بھگت سُہیلے گرو گرو چیلے لکھ چوراسی وچوں کر پہچان، بے نظیر اپنی اکھ اٹھائیا۔ ساچا مارگ دس جہان، چار ورن اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا رہبر اک اکھوائیا۔ ستجگ کہے دھر درگابی پروردگار، نور نورانے تیری اک رُشنائیا۔ تیری آمد وچ ہویا خبردار، بے خبر خبر سُنائیا۔ حقیقت جان سچ حلال، حکم اپنا دے درڑائیا۔ جلوہ نوری تگ جلال، جمال اپنا دے وکھائیا۔ سرشٹی درشٹی ویکھ اعمال، عمل سب دے کھوج کھوجائیا۔ گرو اوتار پیغمبر تیرا دے کے گئے احوال، بھوکھتاں وچ سنوائیا۔ کلجگ کوڑی کریا چاروں کُنٹ کو کے کال، کرم کانڈ رہیا تپائیا۔ ساچا دسے نہ کھئے دلال،

وچولا رُوپ نہ کھئے بنائیا۔ پن تیری کِریا کایا مندر اندر ساچی دسے نہ کیسے دهرمسال، نو دوارے سرشٹ درشٹ ہلکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا دُھر دا ور، گرہ مندر پڑدا دینا اُٹھائیا۔ ستجگ کہے میرے پرہو ست سرُوپ، ست ستوادی تیرا حکم شہنشاہیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی برہمنڈ کھنڈ تیری مہا گانہ سکے کھئے انو پ، رسنا جہوا بتی دند چوڈاں ودیا نہ کھئے چٹرائیا۔ تیرا ناؤں دُنکا شبدا اگئی دُھر دا کلمہ وجے چارے کوٹ، کائنات اکو حکم دئے سنائیا۔ لہنا دینا لیکھا جھگڑا مُک جائے جوٹھ جھوٹھ، مایا ممتا لوبھ موہ ہنکار ہوئے ہنگتا گڑھ دے نٹائیا۔ بھگت سہیلا ہرجن گرُمکھ گُرسکھ اُٹھا اپنا پوٹ، پتا پوٹ گود اُٹھائیا۔ شبدا اگئی بھیج اپنا دوٹ، دُنیا بھاؤ دے کھپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر دُھر دی دھار اک درڑائیا۔ ستجگ کہے سری بھگوان میں ویکھ ہویا لاچار، چار کُنٹ رہی کُرائیا۔ سچ مُحبّت کرے نہ کھئے پیار، پرہی پریمکا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ دہ دشا دسے وبھچار، کوڑی کِریا باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ ناتا تٹا پُرکھ نار، آتم پرما تم سیج نہ کھئے ہنڈھائیا۔ شبدا اگئی سُنے نہ کوئی دُھنکار، انحد نادى ناد نہ کھئے الاٹیا۔ پن رسنا جہوا کرے نہ کوئی گفتار، گُفت شنید نہ کھئے سنوٹیا۔ بنا آفتاب ساچا نور دسے نہ کیسے اُجیار، جوتی جوت نہ کھئے چمکائیا۔ ساچا مندر سہائے نہ بنک دوار، آتم پرما تم وجے نہ کھئے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در درویش ہو کے جھولی ڈاہیا۔ ستجگ کہے پرہو میں ویکھ گرو پیغمبر اوتار، پورب لہنا نظری آٹیا۔ کھیل ویکھیا جگ چوکڑی چار، تریتا دواپر کلجگ پڑدا رسیا اُٹھائیا۔ ووباری تیرا وکھرا بنا اکھراں توں وبار، شبدا شبدا شبدا حکم ورتائیا۔ وشن برہما شو حکمے اندر سیوادار، در ٹھانڈے سیو کھائیا۔ مایا تت کھیل اپار، اپرپر تیرا بھیو کھئے نہ پائیا۔ لگھ چوراسی بھر بھنڈار، دُھر دا حصہ جگت ونڈ برہمنڈ کھنڈ آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اک وکھاؤنا ساچا گھر، جتھے پڑدا اوبلا رہے نہ رائیا۔ ستجگ کہے میں مانگت در درویش، بھکھاری اپنا رُوپ بدلائیا۔ تون سوامی رہیں ہمیش، آد جگاد تیری وڈیائیا۔ تون سچکھنڈ نیواسی نر نریش، نر نرکار نظری آٹیا۔ تیرے کلمیاں سجدہ اک آدیس، نمستے کہے کے نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ ساچا ویکھ لوک مات دا دیس، دشا اپنی ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا مارگ اک سمجھائیا۔ ستجگ کہے پرہو اُٹھ ویکھ لوک مات، چار کُنٹ رہی کُرائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا ہنیری رات، ساچا

چند نہ کھئے چمکائیا۔ جھگڑا پیا ذات پات، دین دُنی کرے لڑائیا۔ ساچا دیوے نہ کھئے ساتھ، آتم پر ماتم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ مایا ممتا بنایا نات، موہ منسا نال ملائیا۔ تیری مہا صفت گاؤندے اکھراں وچ ساچی پٹی پڑھے نہ کھئے جماعت، جملہ حق نہ کھئے جنائیا۔ الف یے کاتب لیکھدے نال قلم دوات، نرا کھڑ اکھڑ نہ کھئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا دے جنائیا۔ ستجگ کہے اٹھ ویکھ مار دھیان، ہر ٹھا کر بے پرواہیا۔ ست دھرم دے نہ کھئے نشان، چار کُنٹ رہی کُرائیا۔ کلجگ و دیا ہوئی پردھان، انتر انتر بسنتر نہ کھئے بُجھائیا۔ جگت ڈھولے نال سُندے کان، انحد نادى ناد نہ کھئے وجائیا۔ کایا دھرتی ہوئی سُنج مسان، امرت رس رس نہ کھئے چکھائیا۔ من واسنا جیو جنت ہوئے انجان، بُدھی بیک روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا راہ دے وکھائیا۔ ستجگ کہے سچا مارگ دس راہ، رہبر اکو نظری آئیا۔ تُوں صاحب سوامی جلوہ گر خُدا، خُدی تکبر دے مٹائیا۔ جو تیرے نالوں ہوئے جُدا، جُز انگ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ مُحبت وچ اپنے قدم کر فِدا، فیصلہ اکو حق سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نظر اٹھائیا۔ ستجگ کہے پرہ او بلا لاه پڑدا، دُئی رہن کھئے نہ پائیا۔ جگت جہان ویکھ رہیا سڑدا، اگنی تت رہیا تپائیا۔ تیری منزل کھئے نہ چڑھدا، ادھواٹے ویکھی سرب لوکائیا۔ رسنا جہوا بتی دند جیو جنت سرب پڑھدا، آتم پر ماتم مل کے درس کھئے نہ پائیا۔ سجن سوامی انترجامی کوئی نہ وردا، نار دُہاگن جگت سریشٹی روپ وکھائیا۔ جگ چوکڑی تیرا کھیل نر نرائن ہر دا، نر ہر تیری سرنائیا۔ مین در دوارے تیرے ڈردا ڈردا، بھ وچ جھولی رہیا وکھائیا۔ نیتر نینان چرن پڑدا، اکھ پرتکھ نہ کھئے بدلائیا۔ ست دوارے ہاڑے کدھدا، مستک ٹکا دھوڑی اک چھپائیا۔ تیرا کھیل اگنی چھن دا، چھن بھنگر ہو سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، در ٹھاندے آس رکھائیا۔ سری بھگوان پیا بس، خوشیاں نال آپ جنائیا۔ ستجگ تیرا مارگ دیوان دس، پڑدا او بلا آپ اٹھائیا۔ حقیقت وچوں دے کے حق، دُھر دی وست جھولی پائیا۔ بھگت سہیلے تیرا ساتھ، سکلا سنگ نبھائیا۔ اکو پوجا دس کے پاٹھ، اکو سگن دیاں سمجھائیا۔ اکو کنارہ تیرتھ تاٹ، سر سروور اک نہائیا۔ اکو منزل اکو واٹ، پینڈا اکو وار چکائیا۔ اکو سیجا اکو کھاٹ، اکو بستر دیاں وچھائیا۔ اکو وست اکو دات، اکو وار جھولی پائیا۔ گرمکھان نال تیری بنے جماعت، دوجا سنگ نہ کھئے لیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دُھر دا حُکم اِک سمجھائیا۔ دُھر دا حُکم آپ سمجھاؤندا ہاں۔ بیہو ابھیدا آپ گھلاؤندا ہاں۔ اچھل اچھیدا پڑدا لاہندا ہاں۔ چار ویدان سنگ رلاؤندا ہاں۔ پُراں اٹھاراں رنگ چڑھاؤندا ہاں۔ چھ شاستر اپنی گنڈھ پواؤندا ہاں۔ گیتا گیان ناتا اِک دھراؤندا ہاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مارگ اِک پرگٹاؤندا ہاں۔ سچا مارگ اِک پرگٹاوانگا۔ سچا راہ تیرا درساوانگا۔ بھگت سُپیلے نال ملاوانگا۔ گر چیلے رنگ چڑھاوانگا۔ دھام نویلے آپ بہاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر سوامی ٹھا کر ہو کے نظری آوانگا۔ گھر سوامی ٹھا کر نظری آئیگا۔ دین دیاں دیا کھائیگا۔ ستجگ تیرا مارگ لائیگا۔ بھگت بھگوان آپ وکھائیگا۔ لکھ چوڑاسی وچوں باہر کڈھائیگا۔ جم کی پھانسی آپ تڑائیگا۔ منڈل راسی آپ رچائیگا۔ نج گھر واسی پڑدا اوہلا آپ چکائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، رہبر ہو کے سیو کھائیگا۔ رہبر ہو کے سیو کھاونگا۔ بھگت سُپیلے آپ جگاوانگا۔ در ٹھانڈے سنگ نیہاوانگا۔ نام ندھانا ناد وجاوانگا۔ برہما برہمنڈ برہمانڈ کھوج کھوجاوانگا۔ نو دوارے پار کر کے حد، دسویں اپنا رنگ چڑھاوانگا۔ ستجگ ساچی لا کے دُھر دی جد، پُشت پناہ اپنا بتھ رکھاوانگا۔ سرشٹی نالوں کر الگ، سورے سرگ نال جوڑ جڑاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، درشن دے کے اُپر شاہ رگ، رگھپت اپنے رنگ سماوانگا۔ اپنے رنگ آپ سماویگا۔ ساچا سنگ آپ بناویگا۔ نام مردنگ اِک وجاویگا۔ پرمانند وچ رکھاویگا۔ بنگ برہم پڑدا لابویگا۔ پاربرہم نظری آویگا۔ جنم جنم دا لیکھ چکاوکیگا۔ بھانڈا بہرم بھو بھناویگا۔ ایشٹ دیو اِک سمجھاویگا۔ نہچل نہکیو نہکرمی اپنی کار کھاویگا۔ جس دی صفت کر نہ سکے کوئی رسنا جہو، بتی دند نہ کوئی وڈیاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا آپ سمجھاویگا۔ ساچا لیکھا آپ سمجھاویگا۔ بہرم بھلیکھا دُور کراویگا۔ بیہو ابھیدا آپ درڑاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ تیرا سچا راہ، شبد سرُپی بن ملاح، پُرکھ ابناشی بے پرواہ، لوک مات اپنا حُکم ورتاویگا۔ لوک مات دیوے فرمان، فُرن اپنا دئے سمجھائیا۔ چار ورن اِک گیان، اِکو اِک کرے پڑھائیا۔ بھگت سُپیلے کر پروان، گُرمکھ گُرم گُرم اپنے رنگ رنگائیا۔ جگت وچولا بنے گن ندھان، گنونا سیو کھائیا۔ جس نوں سمجھ نہ سکے کوئی انجان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستجگ سچے تیرا دساں رسمو رواج، حُکم اِکو

وار سمجھائیا۔ جن بھگتاں ہونا نہیں کیسے دا مُحتاج، مُحبّت پرہ دے نال جُڑائیا۔ جنہاں دے اندرون شبدی فُرنے اندر سوال جواب، باہروں منگن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بنا سر سجدہ ہوئے آداب، بنا کلمیوں ہوئے پڑھائیا۔ بنا تتاں توں ملے احباب، محبوب گھر نُور کرے رُسنائیا۔ بنا تند ستار وجے رباب، دُهن آتمک راگ الائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تیرا رستہ دئے وکھائیا۔ ستجگ تیرا سُکھالا دساں رستہ، راہ اِکو اِک جنائیا۔ جن بھگتاں پُستکاں والا بٹھنا پئے نہ بستہ، اکھراں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ گھر سوامی ملے ہسدا ہسدا، ہستی وچوں ہستی دئے بدلائیا۔ اشارہ دے کے اپنی اگئی اکھ دا، نیج نیتر دئے کھلائیا۔ گھر وکھائے دُھر دا وسدا، جتھے بنا سورج چند ہووے رُسنائیا۔ ڈھولا سناوے اپنے جس دا، نام ندھانا گیت الائیا۔ جو جگ چوکرے جن بھگتاں پیج رکھدا، نت نوت اپنا ویس وٹائیا۔ اوہ کھیل کرے الکھنا الکھ دا، الکھ اگوچر سچا شہنشاہیا۔ برہمنڈ کھنڈ لکھ چوراسی اندر وسدا، نرگن سرگن جوڑ جُڑائیا۔ کوڑا جھکڑا چکاوے کلجگ کُریارے بھٹھ دا، اگئی تت نہ کھئے تپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، حُکم حُکم نال بدلائیا۔ ستجگ سُن دُھر دی دھار، دھرم تیرا اِک دِرڑائیا۔ کِریا کرے آپ نرنکار، نرگن نرور سچا شہنشاہیا۔ جس دا حُکم سدا جگ چار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جس دے چرن کول گر اوتار پیغمبر جان بلہار، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ اوس کھیل کرنا اگم اپار، الکھ اگوچر دئے ورتائیا۔ بھگتاں نال بھگتاں کر پیار، ناتا جگت دینا وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی خوشی اِک بنائیا۔ دُھر دی خوشی دسے خوشحال، خوشخبری اِک سُنائیا۔ بھگت بھگونت بنا کے ساچے لال، لالن اپنا رنگ رنگائیا۔ پُچھنہارا مُریداں حال، مُرشد داتا بے پرواہیا۔ پُورب جنم دی لیکھے پائے گھال، تربتا جگ دئے گواہیا۔ بالمیک جس دا لیکھیا احوال، انک انک نال جُڑائیا۔ ویلا وقت پہنچیا آن، تھت وار وچی ودھائیا۔ اگلا لیکھا جانے سری بھگوان، دوسر سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جس دا اکھراں توں باہر بیان، سطران گنت نہ کھئے گنائیا۔ جو گیت ظاہر داتا رام، رمیا ہر گھٹ رہیا سمائیا۔ آتم سیجا کرے بسرام، سینتا سرت سد پرنائیا۔ جس نوں کرے برہم پرنام، پارہم سرنائیا۔ جس دا ملنا مُشکل نہ اسان، کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ تھے پربت پھردا جگت جہان، سمنڈ ساگر تاریاں لائیا۔ سو کھیل کرے آپ مہان، محبوب مُحبّت وچ اپنی تار بلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اِک جنائیا۔

سَتَجُک ویکھ بھگت بھگوان نشان، نشانہ اِکو دیاں جنائیا۔ کوئی کھیل سمجھے نہ چُہہارا گِری بادام، بدن تت بھید نہ کھئے درڑائیا۔ وچولا بن کے دُھر دا رام، رمیئا اپنا کھیل کھلائیئا۔ نام بھنڈارا دے کے جام، ضامنی اپنی اک سمجھائیئا۔ پورا کر کے سرِشٹی کام، کامنا سب دی ویکھ وکھائیئا۔ بھگت سُہیلے لبھے آن، جُگ وچھڑے جوڑ جُڑائیئا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ پڑدا رہیا اُٹھائیئا۔ سَتَجُک پڑدا لاہواں اوبلا، اوڑک اِکو دیاں جنائیا۔ تیری دھار پرہہ نے بھگتاں اندر بننا وچولا، دُوجا سنگ نہ کھئے رلائیئا۔ ست پریم دا دس کے ڈھولا، ڈھولک چھینے توں دینا چُھڈائیئا۔ من واسنا رہے نہ رُوْلا، من کا منکا دینا بھوائیا۔ بھاگ لگا کے کایا چولا، چولی اپنی دینی پہنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مان دے کے اُپر دھرنی دھوْلا، دھرنی دھرت دھول ویکھ وکھائیئا۔ سَتَجُک اگوں نیوں کے رہیا جھک، قدماں سپس نوائیا۔ مین در تیرے ہویا خوش، اپنی خوشی وکھائیئا۔ دھن بھاگ جے بھگت سُہیلے بنائے اپنے سَت، پت پریشور گود اُٹھائیئا۔ لوک مات اُجل کرے مُکھ، دُرمت مِل دھوائیا۔ جگت مُحبّت وچوں دیوے سُکھ، کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھائیئا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر ساچے لیا بھائیئا۔ سَتَجُک کہے میرے مالک دُنی دین، دیاوان تیری بے پرواہیا۔ تیرا مارگ سدا مہین، جگیا سُو جگ سمجھ کیسے نہ آئیئا۔ راہ تکدے گئے لوک تین، چوڈاں چوڈاں اگھ اُٹھائیئا۔ سَتَجُک ترینا دواپر کلجُگ تیری سماجاں وچ ہوئی تقسیم، راجاں وچ ونڈ ونڈائیئا۔ آتم پرما تم ہویا نہ کھئے ادھین، ناتا سکے نہ کھئے جُڑائیئا۔ کلمیاں وچ کہندے رہے آمین، عمل سچ نہ کھئے کھائیئا۔ جھگڑا رہیا اُتے زمین، عرش فرش رہیا کُرا لائیئا۔ گُر اوتار پیغمبر تیرے حُکمے اندر تیرے نام دی کردے گئے ترمیم، نت نوت ناد و جائیا۔ تیرا بھيو ابھیدا شان دِسیا اِک عظیم، اللہ تعلا اِکو نظری آئیئا۔ تیرا بھوکھتاں والا حُکم قدیم، قُدرت قادر دئے وکھائیئا۔ سچّا مالک بن کریم، کرماں توں لینا چُھڈائیئا۔ تیرا کھیل نواں نوین، سَتَجُک ساچا ویکھ وکھائیئا۔ جن بھگت رہے نہ کھئے غمگین، غمی خوشی وچ بدلائیئا۔ شبدی حُکم دے یقین، بھروسہ اِکو دے وکھائیئا۔ سب توں وکھری دس تعلیم، طُلبے اپنے لے بنائیئا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیئا۔ سَتَجُک کہے مین بھگتاں سنگ جوڑاں ناتا، ناتواں کلجُگ رہن نہ پائیئا۔ اِکو ملے پُرکھ بدھاتا، بدھ اور نہ کھئے رکھائیئا۔ گُر مَکھاں سنگ ہووے ساٹھا، ناتا سرِشٹ کوڑ ٹرائیا۔ دوویں مل کے گاؤن اِکو گاتھا، تُوں میرا مین تیرا دُوجا نظر کھئے نہ آئیئا۔ آتم برہم ہووے پچھاتا،

بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ گھر مندر دے دھر دا ہاٹا، چوڈاں لوک ڈیرہ ڈھایا۔ اگلی منزل مکے واٹا، پاندھی پندھ نہ کھئے وکھایا۔ پرم پُرکھ پرماتم گرمکھاں جوڑے اپنا ناتا، ساک سجن اکو لے بنایا۔ بند کواڑی کھول کے تاکا، پڑدا اوہلا دے اٹھایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ ستجگ کہے میری آسا پئی، پورن برہم درڑایا۔ جن بھگتاں سر اوڈھن دے کے چٹی، چرن کول جوڑ جڑایا۔ سنت سپیلے دھر دے گن گئی، گنوت ویکھ وکھایا۔ پورب جنم دے رکھی مئی، منسا اپنی نال ترایا۔ آتم میلی چری وچھنی، وچھوڑا پندھ گویا۔ وسیرا وکھائے ساڈھے تن ہتھ کایا کئی، کایا کعبہ اک سمجھایا۔ دولت دے نام اٹلی، وست بھنڈارا اک ورتایا۔ پرہ اپنی پریتی جگ چوکرئی کدے نہ بھلی، اٹھل سد سد ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ بندھن اکو پایا۔ ساچا بندھن تن سریر، تتوت وڈیایا۔ پریم پیار حق زنجیر، نہ کوئی توڑ ٹڑایا۔ گرمکھ گرمکھ کدے نہ ہووے دلگیر، چنتا غم نیڑ نہ کھئے آیا۔ امرت ٹھانڈا بخش کے نیر، نیر رس نیر دے وکھایا۔ جنم جنم دا لہنا دینا ویکھ تقدیر، تدبیر اپنی جوڑ جڑایا۔ بھگت ناتا پاتشاہ وزیر، ضمیر اندروں دے بدلائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سر اپنا ہتھ رکھایا۔

* ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال *

پُرکھ اکال کہے سچ جیکارے دی سوہنی گونج، سچکھنڈ وجے ودھایا۔ خوشیاں نال بھگتاں دے پریم آنسو لوان پونجھ، نام رومال ہتھ اٹھایا۔ پیار مُحبت اندر کایا بستی اندروں دیواں ہونجھ، مُحبت وچ کراں صفایا۔ مہروان ہو کے چکاواں ایکادوج، دُتیا بھاؤ نہ کھئے وکھایا۔ آتم پرماتم ملن دی دساں سوچھ، پاربرہم برہم پڑدا آپ اٹھایا۔ منزل چکاواں سچ مقصود، محفل اپنی دیاں وکھایا۔ محل اٹل اچ عروج، عرش فرش اک منایا۔ کوڑی کیرپا کر موقوف، مکمل اپنا راہ سمجھایا۔ گرمکھ رہے نہ کوئی بیوقوف، بیوہ جگت نہ کھئے اکھوایا۔ جس دا گر اوتار پیغمبر دے کے گئے ثبوت، سو سوامی ہو کے گود اٹھایا۔ آد جگادی بن کے اک محبوب، سچ دوارا دیاں وکھایا۔ بوئے پرکاش اگئی کوٹ، چار کُنٹ نہ کھئے جنایا۔ جھگڑا رہے نہ جوٹھ جھوٹھ، ست سچ اک

سمجھائیا۔ امرت رس دے کے گھوٹ، نجہر جھرنا دیاں جھرائیا۔ تن نگارے لا کے چوٹ، سوئی سرتی دیاں اٹھائیا۔ بنک سہا کے
 قلعہ کوٹ، کایا گڑھ وجے ودھائیا۔ بھگت دوارے آپے پہنچ، پینڈا سب دا دیاں مکائیا۔ کوئی رہن نہ دیواں سوچ، سمجھ اپنی وچ
 سائیا۔ جس دے درشن رہے لوچ، سو لوچن اپنا رنگ چڑھائیا۔ صاحب سوامی کر کے کھوج، لکھ چوراسی وچوں باہر کڈھائیا۔
 آگے درشن دیوے روز، گھر گھر اپنا پڑدا لاپیا۔ ساچی دے کے دُھر دی کھوج، موجودہ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جنم کرم دا رہن نہ
 دیوے روگ، پریم پریتی اک بنائیا۔ آتم پرما تم کر کے دُھر سنجوگ، وچھڑیاں میلا لے کرائیا۔ جھگڑا چکا کے چوڈاں لوک، چوڈاں
 طبق چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ ترانہ دس کے سچ سلوک، سوہلا اکو اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی
 کار کھائیا۔ سری بھگوان کہے جیکارا سُنیا سچکھنڈ، دھرم دوار وجی ودھائیا۔ خوشی ہوئے کوٹ برہمنڈ، برہمانڈ ڈیرہ ڈھائیا۔ گر
 اوتار پیغمبر سُن کے چھند، تت اپنے رہے صلاحیا۔ وشن برہما شو ہوئے اند، کروڑ تینتیس راگ الایا۔ نچے تپے رو سس سورہ چند،
 خوشی خوشی وچوں پرگٹائیا۔ بھگتاں پھرکن انگ انگ، انگن لایا بے پرواہیا۔ رسنا بول نہ سکے بتی دند، اندرے اندر دے سمجھائیا۔
 پنجاں میٹے کوڑا جنگ، جگت جھیرا ممتا دے مٹائیا۔ جگ جنم دی ٹٹی لے گنڈھ، گنڈھنہار گویال سوامی اپنی دیا کھائیا۔ گپت ظاہر
 رہے سنگ، سکلا سنگ بنائیا۔ بھيو چکا کے ہنگ برہم، پاربرہم لے ملائیا۔ جن بھگتاں سری بھگوان دے گرہ پینا جم، ناتا تٹنا
 پتا مائیا۔ کوڑی کرپا ناتا چھٹنا جگت کم، نہکرمی اپنا کرم دے سمجھائیا۔ جھگڑا رہے نہ واسنا من، مُحبت اکو اک لگائیا۔ نیتر رہے
 کوئی نہ اٹھ، گیان نیتر دے کھلاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں سنی انتر
 آتم آواز، جو ڈھولا اکم سنائیا۔ جس دے انتر انوکھا راز، چوڈاں ودیا نہ کھئے سمجھائیا۔ پریم پریتی والی ویکھی خواہش، آشنا نور
 الایا۔ بن گویا کاہن سوہنی ویکھی راس، منڈل منڈپ نظر کھئے نہ آئیا۔ جن بھگت کہن پرہم پریم پُرکھ سد وسنا پاس، تیری نہ
 ہوئے جدائیا۔ جھگڑا مکے پرتھی آکاش، پرکاش تیرا نور الایا۔ کایا مندر اندر کرنا واس، بھومکا اکو اک وڈیائیا۔ بالک سیوک تیرے
 داس، یاچک اپنے لینے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے جیکارا کہے میرا جیکار،
 جے جیکار سمجھ کیسے نہ آئیا۔ میں ویکھدا رہیا سدا جگ چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ مات ہنڈھائیا۔ سندیشے سندا رہیا گرو

اوتار، پیغمبر کلمہ نال خُداِیا۔ شاستر سِمرت وید پُراناں وچوں سمجھدا رہیا وچار، کھانی بانی کھوج کھوجاِیا۔ رشی مُنی سنت فقیر
صوفی تیرا کردے گئے اِشار، شاعر شاعران نال گائیا۔ بھیو ابھید کھلیا آد انت نہ کھئے نرنکار، نرویر تیری بے پرواہیا۔ کِریا کری اگم
اپار، الکھ آگوچر دیا کھائیا۔ کلجگ اتم کھیل اپار، اپرمپر سوامی آپ کھائیا۔ لوک مات لئے اوتار، نرگن جوت کرے رُشناِیا۔
جس نوں سمجھے نہ کھئے سنسار، وِدیوان رہے کُراِیا۔ بھگتاں اُتے ہو کے مہروان، سنت سہیلے لئے اُٹھائیا۔ شبد اگئی دے کے دان،
سچ جھولی دتی بھرائیا۔ سچ دوارے سدّ مہان، محبوبُ مُحبت سیو کھائیا۔ پُورب جنم دا لیکھ مہان، مہما اکتھ درڑائیا۔ برہمنڈ
کھنڈ بھئے حیران، بھیو ابھید نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ جیکارا کہے میں لگا
جگ، جگ جیون داتے دتی وڈیائیا۔ دو جہاناں کر کے پار حد، حدوڈ اکو ویکھ وکھائیا۔ جتھے ڈھولا نہ کوئی گیت سدّ، صدمہ
رُپ نہ کھئے پرگٹائیا۔ نہ کوئی شبد ناد دُھن ند، راگی راگ الاِیا۔ نہ کوئی مُرید مُرشد کرے حج، قدماں سیس نہ کھئے جھکائیا۔ نہ کوئی
تال نگارہ رہیا وچ، وُضو نماز نہ کھئے پڑھائیا۔ نہ کوئی سجن چور یار ٹھگ، ٹھگوری من نہ کھئے رکھائیا۔ نہ کوئی ترے گن مایا ممتا آگ،
تتوت نہ کھئے سمجھائیا۔ نہ کوئی منزل اُپر شاہ رگ، نو نو نہ کھئے جنائیا۔ نہ کوئی خُماری نہ کوئی مدھ، جام پیالہ ہتھ پھڑائیا۔ جس
گرہ اکو پُرکھ اکال بے سمرتھ، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ اُس دا کھیل نرالا وگھ، وکھری دھار نہ کھئے سمجھائیا۔ جن بھگتاں کھول کے آگھ،
اپنا درس رہیا کرائیا۔ حقیقت وچوں دے کے حق، جھولی سب دی رہیا بھرائیا۔ جو لارے جگ چوکڑی دیندا رہیا جگ، دو
جہان سمجھ کیسے نہ آئیا۔ اوس لہنا دینا بھگتاں دینا آج، عاجز اپنے نال ملائیا۔ مہر نظر نال جنم کرم دی کِریا دینی دب، سر سکے
نہ کھئے اُٹھائیا۔ حُکمے اندر کر کے بند، بندنا اکو دینی سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر ساچے دئے وڈیائیا۔
جیکارا کہے میں سُنیا ہور جیکار، جو اپنی آواز سُنائیا۔ گلشن وچ ہاباکار، ڈالی ڈالی دئے دُباِیا۔ جس دی سُنے نہ کھئے پُکار، بناسپت
سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جگ چوکڑی پیتے وچ سنسار، سنساریاں نال کھیل رچائیا۔ دُھر دا مالک ملیا نہ اگئی یار، جو یارانے توڑ
نبھائیا۔ دُکھیاں بنیا نہ کھئے دلدار، دلبر ہو نہ گلے لگائیا۔ جو ایتھے اوتھے دیوے پیج سوار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جس نوں گاؤندے گئے
گرو اوتار، پیغمبر صفتاں نال صلاحیا۔ نو نو چار پچھوں جس دی آؤندی وار، وارتا وچ نہ کھئے لکھائیا۔ جس دا وکھرا نرالا سب

توں اظہار، ووباری اپنی کار کھائی۔ جس دے حُکمے اندر کرے نہ کھئے تکرار، تقریر تحریر نہ کھئے سمجھائی۔ فرمان اندر کرے نہ کھئے انکار، سر آگے نہ کھئے اُٹھائی۔ اُس دا سُنّ اگمی جیکار، چار کُنٹ وِجی ودھائی۔ جس دی سچ پریم دی مہکی اک بہار، اندر باہر خوشی پرگٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائی۔ جیکارا کہے مین سُنیا اک اشارہ، جو بن اکھاں ہتھاں دتا لائی۔ نظری آیا بھگت دوارا، بھگون دئے ودھائی۔ جس دا سمت چڑھیا وِچ سنسارا، سماں پچھلا دئے بدلائی۔ سچ نام وجائے نگارہ، ڈنکا اکو اک سُنائی۔ جس نے گوہند ست کیتا پیارا، شبدی جوڑ جُڑائی۔ اُس دی کھیل ویکھی گلزارا، مہک نُوں الاہیا۔ اُس دا وکھرا ہونا وِبارا، دو جہان اگھ اُٹھائی۔ جس دا مارگ آتم پرما تم اک نیارا، نراکار نراکار وِچ سمائی۔ اُس گوہند دا پورب لہنا دینا دینا اُدھارا، لیکھا سب دا جھولی پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا سرب اُٹھائی۔ جیکارا کہے مینوں خوشی ہوئی جگت، جاگرت جوت کری رُشنائی۔ مین اندر وڑیا گرمکھ بھگت، دوسر سنگ نہ کھئے رلائی۔ اندر رہے کوئی نہ فرق، اندرون فاصلہ دینا مٹائی۔ جگت جہان کر کے ترک، گرمکھ ترت لینے ملائی۔ گوہند نال جو لگی شرط، سو ویلا وقت دئے گواہیا۔ سو اگمی دھار آیا پرت، نرگن نُوں جوت رُشنائی۔ جس نُوں نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کھئے جنائی۔ گرمکھاں اُتے کر کے ترس، سنت سہیلے نال جُڑائی۔ ستمکھ ہو کے دیوے درس، دید عید چند رُشنائی۔ کھیل وکھاؤنا اُتے فرش، عرش وِجے ودھائی۔ جن بھگتو تہاڈا سب توں وکھرا چرچ، جتھے چرچہ رہے نہ رائی۔ جتھے پیسا دھیلا نہ کھئے خرچ، نہ کوئی کرنی پئے پڑھائی۔ نہ کوئی آسا منسا حرص، ہوس پچھلی دئے مٹائی۔ نہ کوئی پوجا پاٹھ کھانی بانی والا دینا پئے قرض، مقروض روپ نہ کھئے بنائی۔ ساچا کھیل دسنا اسچرچ، جس نُوں گر اوتار پیغمبر ویکھ خوشی منائی۔ تہاڈے وِچھوڑے دی دُوں کرن آیا درد، دردیاں درد وندائی۔ تہاڈے پچھ اک پھل گلاب کیتا عرض، آرزو سب دی لیکھ پائی۔ جودھ سوربیر بنائے مردانے مرد، مدد اپنی نال ترائی۔ نام کھنڈا تہاڈے اندر پھیر کے چھری کرد، کوڑی کرپا باہر کڈھائی۔ بے شک چھپی پوہ مہینہ سرد، صدیاں دے وِچھڑے میل ملائی۔ تہاڈی پُٹھی کر نرد، نارد تہاڈا درس کر کر خوشی منائی۔ اج پوری کرنی لکھت پڑھت، گر اوتار پیغمبر گواہ دینے بھگتائی۔ تہاڈا لہنا دینا نساں لینا ندھڑک، منتاں ترلے کڈھن دی لوڑ رہے نہ رائی۔ سدھ مارگ پا کے اپنی سڑک، پگڈنڈیاں توں پرے دئے کرائی۔

جتھے کوئی نہ ہووے اٹک، وشن برہما شو سیس نوائیا۔ جن بھگتو تُساں پھیر نہیں آؤنا پرت، مات گرہہ اگنی تت نہ کھئے جلائیآ۔ اِکو وار تہاڈے کوڑ کڑیار کرم دینے ورج، اگنی دینی بُجھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، در اپنا اک درسائیآ۔ جیکارا کہے میں سنی آواز پُھل، جو پُھل پُھل خوشی منائیآ۔ دھن وڈیائی میں ویکھی بھگتاں کُل، کُلونت دیا کھائیآ۔ جتھے قیمت پینا مُل، امل دئے سرنائیآ۔ جُگ چوکڑی جگت رہیا رُل، خاکی خاک وچ ملائیآ۔ اِج اِکو مالک ملنا صلح کُل، سُلطان شاہ پیر خُدائیآ۔ جو آد جُگاد سدا انبھل، بھلیاں مارگ رہیا وکھائیآ۔ جس دا دوارا گیا کھل، خالق خلق اپنا نام درڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیآ۔ پُھل کہے بے شک میری سارے لیندے سوگند، سگندھ کھا کے دیاں سُنائیآ۔ مینوں توڑ کے نالوں ڈنڈی، ڈنڈیاں اُتے لین اُٹھائیآ۔ سب توں زیادہ شنگار کرے دُباگن رنڈی، رُوپ انُوپ بدلائیآ۔ شیشہ پھڑ کے کنگھی، پٹی لئے بنائیآ۔ میرے کولوں کدے نہ سنگی، کوڑی کِرپا وچ سمائیآ۔ جگت نیتر ہو کے اندھی، وشیاں وہن وگائیآ۔ چار جُگ مینوں لبھیا کھئے نہ سنگی، میں رو رو دتی دُبائیآ۔ جس ویلے گوہند گیا گوداوری کنڈھی، گودی والا پھیرا گیا پائیآ۔ اوبدی سچے ہتھ دی اُنکلی مینوں لگی، سہج نال دتی چُھائیآ۔ میری پچھلی کٹی کٹی تنگی، اِکے وِجی ودھائیآ۔ دوئے جوڑ اِکو منگ منگی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میری حالت ویکھو مندی، مندبھاگ دتی سُنائیآ۔ میری قیمت پئے نہ کھئے وچ ورہنڈی، برہمنڈ نہ کھئے شنوائیا۔ مینوں کریر اتے جنڈی، اِٹاں پتھراں اُتے سُنائیآ۔ میرا شنگار کردے کوڑ پاکھنڈی، جگت وکاری تن چُھائیآ۔ ہے پرہو میرے اُتے لا اِک پابندی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیآ۔ گوہند کہا سُن میرے نہ بچے، سچ دیاں سُنائیآ۔ تیرے پت ڈالی پنکھڑیاں والے پتے کچے، سچا رُوپ نہ کھئے جنائیآ۔ جگت وکاری تینوں لگدے اچھے، کوڑیاں 'چ سوہا پائیآ۔ ماچھوواڑے تینوں کسے نہ دتے پتے، جس ویلے سؤلان سیج ہنڈھائیآ۔ گھاس پھوس تنکے بن گئے اِک دُو جے دے سکے، ناتا اپنے نال بندھائیآ۔ گوہند اہناں دی پت رکھے، جو انتر آتم سیو کھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا سنگ اِک رکھائیآ۔ پُھل کہے میری اِک عرضوئی، نمستے کہہ جنائیآ۔ مینوں جگ ملے نہ کوئی ڈھوئی، ڈھوآ لے دے کے خوشی بنائیآ۔ میری قسمت جاگی سوئی، سدھا گوہند درشن پائیآ۔ جے مینوں توڑدا بور کوئی، کلمہ کلام نہ کھئے سُنائیآ۔ میری آشا اندروں روئی، ترشنا دئے دُبائیآ۔ میری

ڈنڈی پکھنڈی موئی، گلشن وچوں ہوئی جدائیا۔ اکو تیرے نام دی دروہی، دوہرا اپنا دے سمجھائیا۔ میری مہک تیری دردن ہوئی، دوجا درد نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گوبند کپہا سُن گلال، بھيو دیاں سُنائیا۔ تُوں ویکھ اپنا جلوہ ہوئیوں حلال، سِر قلم دتا کرائیا۔ آگے لبھنا پئے دلال، وچولا بے پرواہیا۔ جو تیری کرے سنبھال، جگت چوں لئے چھڈائیا۔ سچ دوارا وکھا کے دھرمسال، دُھر دا ناتا لئے بٹھائیا۔ تیری لیکھے لاوے گھال، سیوا سہج سمجھائیا۔ پھیر بجھنا نہ پئے وچ کيسے رومال، اُنکلاں گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ اکو لیکھا ہووے پردھ بال، جو بنونتا دئے بنائیا۔ جگت کریا وچوں کر بحال، کلجگ کوڑی کریا دئے گوائیا۔ ساچا منتر دئے سکھال، اکو کرے پڑھائیا۔ چار جگ دا دس احوال، تیرا پڑدا دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پُھل کہے میرا اک سہارا، صاحب تیری سرنائیا۔ در دوار ملیا دُھر کنارہ، دوجی آسا دتی مٹائیا۔ تُوں گوبند کر کے سچ اشارہ، شبدي رمز لگائیا۔ جس ویلے میں آواں دوجی وارا، نرگن نور کر رُشنائیا۔ پُرکھ اکال ساتھ پتا ہووے بہارا، جس تُوں ویکھے نہ کھئے لوکائیا۔ اُس دا بننا اک دوارا، بھگتن اپنا رنگ چڑھائیا۔ جس دا سمت شہنشاہی چلنا وچ سنسارا، شاہ پاتشاہ خاک ملائیا۔ جن بھگتاں دئے ادھارا، انتر آتم پڑدا لاپیا۔ تیرا ناتا جوڑے آپ کرتارا، قُدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ تیری گلشن سچ بہارا، سچ دوارے دئے لگائیا۔ جتھے اکو نام اکو رام اکو شبد اکو سچ جیکارا، حق حقیقت اکو اک وکھائیا۔ اکو مندر اکو مٹھ اکو شودوالا اکو گرو دوارا، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو نار اکو کنت بہتارا، اور سیج نہ کھئے بندھائیا۔ اکو ساجن اکو میت مُرارا، شترُو رُوپ نہ کھئے وکھائیا۔ اکو حُکم سچي سرکارا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ اکو در اک دربارا، درے دربار اکو سوہا پائیا۔ اکو شاہ اکو سیکدارا، شہنشاہ اکو اک اکھوائیا۔ اکو نر نرائن لئے اوتارا، کل کلکی ویس وٹائیا۔ جس تُوں گاؤندے سدا جگ چارا، آد جگاد وجے ودھائیا۔ جس دا لیکھا سب توں باہرا، شاستر سمرت سمجھ کيسے نہ آئیا۔ سو کھیل کرے اپرمپر اپر اپارا، بھيو ابھیدا اپنے ہتھ وکھائیا۔ جن بھگتاں دیوے آپ ادھارا، دوجی اوٹ نہ کھئے سمجھائیا۔ پوہ چھپی کرے وبارا، سمت سمیں نال بدلائیا۔ جن بھگتاں تکنا تیرا نظارہ، نظر اکھ نظریہ اک تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تیرا لیکھا لیکھ بنائیا۔ پُھل کہے میں ہویا خوشحال، بندنا سیس نوائیا۔ تُوں بنیا رہنا دیال، دیناں ہوئیں سہائیا۔ ویلا وقت لینا سنبھال، اُپھل تیری وڈیائیا۔ میں

ویکھاں اوہ سچی دھرمسال، جتھے بھگت سہیلے سوہیا پائیا۔ سِری بھگوان ہووے تیرے نال، جوت شبد وجے ودھائیا۔ اِکو نام تال کھئے نہ ہوئے بے تال، دو جاراگ نہ کھئے الاٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا میلا لینا ملاٹیا۔ پُہل کپے میں رکھاں تیری اڈیک، آسا وچ لنگھائیا۔ سچ دس تاریخ، تاریک دے مٹائیا۔ سچ دس حدیث، کلمہ کی پڑھائیا۔ متر بن رفیق، فریق نہ ہوئے جدائیا۔ حق ہووے توفیق، ثعارف سمجھے نہ کھئے لوکائیا۔ مینوں ہووے اُمید، اندر وجے ودھائیا۔ ساچے بھگتاں کراں دید، درے دربار درشن پائیا۔ بن اکھراں کٹ کے دے رسید، در ٹھانڈے منگ منکائیا۔ گوبند اگوں کرے تاکِید، سہج نال سمجھائیا۔ میری میٹے نہ کھئے وصیت، لیکھا لیکھ رہیا بن قلم شاہیا۔ تُوں میری متنی اک نصیحت، سہجے دیاں سمجھائیا۔ بھگتاں وچ تیرے پیار دی رکھاں ایہمیت، آمد اپنے نال جنائیا۔ سمت شہنشاہی اک چہبی پوہ سب دی خوشی کراں طبیعت، اندرون طبع دیاں بدلایا۔ پڑدا کھول سرب اصلیت، اصل وصل دیاں کرائیا۔ جن بھگتاں دے ہتھ پھڑاواں اگلی پچھلی ملکیت، ملک اُموت توں دیاں جھڈایا۔ سب دی اِکو بنا کے ولدیت، ولد والدہ اِکو اک اکھوٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پڑدا اوہلا دئے اٹھائیا۔ پُہل کپے میرا کِس بدھ جڑنا ناتا، بھگتاں نال کڑمائیا۔ گوبند کپا ایہہ میرا جگ چوکڑی ساک، پُچھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ نت نوت میلن دی مینوں بہتی جاچا، جاچک اپنے نال ملاٹیا۔ جنہاں میرا متیا آگھا، آخر پُرکھ اکال وچ سماٹیا۔ میں سمت شہنشاہی کھولنا تاکا، تقدیر سب دی دینی بدلایا۔ جن بھگتاں اِکو مالک دس کے آقا، عقلاں والے دینے بھلاٹیا۔ جنہاں دے اندر اپنے پریم دا کھچ کے خاک، خاک وچوں باہر کڈھائیا۔ اوہناں دے لیکھے لاؤنی اِکو راتا، نو سؤ چرانوے چوکڑی جگ جگ لہنا بہتا جھولی پائیا۔ پچھوں چار جگ کُردا رہے جگت باتا، واتا ورن نہ کھئے بدلایا۔ گر اتار پیغمبران ویکھن آؤنا پوریاں ہندیاں آسا، آسرا اِکو دینا دکھائیا۔ کوئی ہون نہیں دینا نراسا، نراسا آسا وچ بدلایا۔ جگت سرشٹی دا بدل کے پاسا، سار پاشا اپنا اپنے ہتھ دکھائیا۔ بھگت وبار پرہو دا خاصہ، کھاسیو آکے دئے دُہائیا۔ تیری منظور ہووے درخاسا، فائل سکے نہ کھئے چھپائیا۔ منزل پنڈھ مکا کے واٹا، نیرن نیرا ہو کے نظری آٹیا۔ پچھے رہے کھئے نہ گھاٹا، وادھا سب دے ہتھ پھڑائیا۔ پُہل کپا کی اُس ویلے امرت پیاوین سانوں وچ پاٹا، جگت ریتی وچ جنائیا۔ گوبند کپا نہیں آتم پر ماتم دا بن کے پتا ماتا، متریاں دا لیکھا دیواں چکائیا۔ جتھے نہ کھئے ذات نہ کھئے پاتا، نہ کھئے پتا بہین بھائیا۔ نہ کھئے ماں پت

دا ساکا، نہ کھئے نار کنت ہنڈائیا۔ نہ کھئے پوجا نہ کھئے پاٹھا، سمرن جوگ ابھياس نہ کھئے وکھائیا۔ اوتھ ویکھنا کھیل تماشا، آپ اپنا پڑدا لاپیا۔ جن بھگت بنا کے تیرا ساتھا، سکلا ساتھ دینا تجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سبھاؤ ربیا سمجھائیا۔ پھلّ کہے کی بھگت جن بھگت دوارے آؤنگے؟ گوہند کہے ہاں، گرمکھ سچے نرگن سرگن درشن پاؤنگے۔ پھلّ کہے، کی بھگت سہیلے مینوں نال ملاؤنگے؟ گوہند کہے ہاں، میرے حکمے اندر سارے اپنا سیس جھکاؤنگے۔ پھلّ کہے کی بھگت سہیلے میرا جوڑ جڑاؤنگے؟ گوہند کہے ہاں، تینوں پھڑ کے اپنے سیس ٹکاؤنگے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کماؤنگے۔ پھلّ کہے میں خوشیاں نال آوانگا۔ جگ جنم دیاں لکیاں سدھراں، صدیاں توں وچھڑیاں رُوہاں توں آپ سناوانگا۔ سچ دوار دا ویکھ کے عدلا، عدالت آگے اپنا آپ پیش کراوانگا۔ جس دے آگے پچھے گوہند شبدی ماریاں مزلاں، منزل اُس دی چڑھ کے درشن پاوانگا۔ جتھے اکو محبوب دیاں گائیاں جان غزلاں، غرض اکو نال وکھوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ مارگ اک درڑاوانگا۔ پھلّ کہے اوہ وقت ویکھاں سہاؤنا، سوہنی رت بنائیا۔ جس ویلے چھبی پوہ آؤنا، سمت شہنشاہی وجے ودھائیا۔ سرشٹ سبائی پینا رونا، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ جن بھگت دوارے تیرا ڈھولا گاؤنا، وجنی نام ودھائیا۔ اہناں دا میں وی درشن پاؤنا، پوئے پنج وقت سمجھائیا۔ ساری رات میں نہیں سوؤنا، گرمکھ سوؤن کھئے نہ آئیا۔ نو سوؤ چرانوے چوکری جگ پچھوں پرم پُرکھ پرماتم دا درشن پاؤنا، گوہند شبدی راگ سنائیا۔ ساریاں نے پھلّ کہے مینوں رکھنا اپنی اُپر دھوؤنا، پچھے گردن اُتے ٹکائیا۔ اگوں متھے دا تال وچاؤنا، واجب اگلا حکم جنائیا۔ جن بھگتو اپنا وقت نہ ایویں گواؤنا، رین پھیر کدے نہ آئیا۔ اکیاں پھلاں دا جُگندر سنگھ نے وچھاؤنا وچھاؤنا، جس توں جہاں توں لیا چھڈائیا۔ سرجیت سنگھ نے چرناں ہیٹھ سجا ہتھ ڈاہنا، ایہہ وی گوہند پچھلی آسا پور کرائیا۔ جن بھگتو بڑا پریم والا تہاڈا وبار وکھاؤنا، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جو کچھ کہنا سو دینا من بھاؤنا، بھکھیاں لئے رجائیا۔ آگے پئے کیسے نہ رونا، ہنجهوؤں دھار نہ کھئے وہائیا۔ گر اوتاراں پیغمبراں ساڈھے باراں تہاڈا درشن پاؤنا، بن آگھاں آگھ کھلائییا۔ تہاڈا نور ظہور مجبور ہو کے چمکاؤنا، مجلس اکو دینی وکھائیا۔ دو جہاناں پندھ مکاؤنا، مکمل اپنے آگے لائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دی دھار اک بندھائیا۔ پھلّ کہے میرے اندر سب نے ویکھنی خوشبو، خوشخبری دیاں

سُنائیآ۔ جن بھگتو تہاڈا ڈھولے گاؤن والا تگ کے مُنہ، مُحبّت میرے اندر آئیآ۔ بنا بندگی توں تہاڈی بخشی جانی رُوح، رحمت ہرِ جو آپ کھائیآ۔ جس دی کیسے نوں شاستراں سمرتاں ویداں پُراناں وچوں نہیں ملی سُوہ، سو سوامی تہاڈے ساہمنے بیٹھ کے درس دکھائیآ۔ تہاڈا خوشی کرنا ساڈھے تِن کروڑ لُوں لُوں، لہنا دینا پچھلا جھولی پائیآ۔ تہانوں نظری آؤنا ہسہو، جوتی جاتا نور خُدائیآ۔ تہانوں لٹکنا نہیں پینا وچ کیسے کھوہ، تہاڈی کایا جوہ، اندر اپنا ڈیرہ لائیآ۔ کوئی لہنا نہیں پینا گرو، گرواں دا گردیو نظری آئیآ۔ جس دے کولوں آد دی دھار ہووے شُرُوع، اوہ شرع سب دی دئے بدلائیآ۔ جس دا منتر اِکو نام ندھانا فرُو، فر نے سب دے بند کرائیآ۔ اوہ داتار داتا اپنی کرنی کرن توں کدے نہ مڑو، جو مڑ مڑ نت نوت جگ چوکڑی اپنا زرگن سرگن ویس وٹائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیآ۔ پُھل کہے جن بھگت مینوں سچے ہتھ وچ لے کے اندر آؤنگے۔ ساڈھے دس اپنی گردن پچھے ٹکاؤنگے۔ ایس ویلے پورن اندر پورن جوت گئی سی وس، جوت جوت وچ ساؤنگے۔ سچکھنڈ وچ جان ہس ہس، بستیاں بستیاں وچوں بدلاؤنگے۔ اِکو یار نال ملا کے اکھ، یارانے جگت نالوں تڑاؤنگے۔ پرہو دے پریم اندر ڈٹ، ڈاکو چور اندروں باہر کڈھاؤنگے۔ ساچے نام دا ویکھ کے ہٹ، ہٹوانے ہو کے خالی جھولیاں سرب بھراؤنگے۔ جس دے پچھے جگ چوکڑی چار کُنٹ دہ دشا رہے تھ، گھر اوسے دا درشن پاؤنگے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان مل کے خوشی مناؤنگے۔ پُھل کہے میرے اندروں آوے مہک، خوشبو رہی سمجھائیآ۔ جن بھگتو مین تہاڈے نال مل کے گیا ٹہک، ٹہنی نالوں کری جُدائیآ۔ وچھوڑے اندر رہیا سہک، ساہ ساہ رہیا دھیائیآ۔ میرا پورا ہویا عہد، ویلا وقت گیا آئیآ۔ پتہ نہیں پھیر ملے کہ نہ شاید، شہنشاہ بے پرواہیآ۔ مین اپنا پورا کرن آیا فرائض، فیصلہ تہاڈے نال رکھائیآ۔ ویکھیو کوئی بھل کے سمجھ نہ جانا ایہ پُھل دی نائش، آزمائش وچ من نہ کھئے لگائیآ۔ ایہ گوبند دی ہدایت، حُکے اندر آیا چائیں چائیا۔ اِس توں پچھوں مین جانا اُس ولایت، جتھے ولولے مُکن سرب لوکائیآ۔ اِک نیگی جہی تہاڈی کرنی فرمائش، فرمانبردار ہو کے سیس نوائیا۔ جن بھگتو بھگتاں نال مل کے کدی نہ آئیو وچ تیش، طمع دینی مٹائیآ۔ تہاڈی اُس دھام رہائش، جتھے رہبر اِکو سوبھا پائیآ۔ سارے لے کے جائیو خرایت، خیرخواہ بن کے جھولی رہیا بھرائیا۔ اُسیں میری مین تہاڈی کرنی حمایت، ہم ساجن ہو کے گھر سجن لینا ملائیآ۔ چھبی پوہ کہے ان شمع دی

کرنی عنایت، دیک اندروں دینا جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مارگ رہیا دکھائیا۔ پھل کہے میں نہیں جاندا کون فلانا فلانا، ناواں والی لسٹ نہ کھئے رکھائیا۔ میں اکو جانا جو گاؤے سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دا گانا، اوہ بھگت بھگوان نظری آئیا۔ میں نہ سمجھاں کھئے راجا رانا، تخت نواسی دھکے نال پرے ہٹائیا۔ جو میرے صاحب آگے ہویا نانا، پُرکھ اکال اکو رہیا منائیا۔ میں اُس نوں سمجھاں سگھڑ سچجّا سیانا، جس آتم و دیا بھرپور ملیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا سمت دے سہائیا۔ پھل کہے جن بھکتو میری بینتی اک، ایکنکار آگے سُنائیا۔ بھگت دوار لنگھن لگیاں مینوں اُپر لاؤنا چھاتی پک، حکمت پرہہ دتی جنائیا۔ اندر وڑ کے برسما آپے تُوں میرا میں تیرا دیوے لکھ، آگے لکھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ مکھوں کہنا میں پرہو تیرا بھگت پیارا سکھ، سکھیا دوجی نہ کھئے رکھائیا۔ پھیر آپے سری بھگوان تہاڈا کرم جرم دا لہنا لئے نجھہ، چنتا غم رہن کھئے نہ پائیا۔ سدا رکھے سایہ ہیٹھ، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ گیاراں وجے پھیر مینوں اُپر چھہاؤنا پیٹ، ناہی اُتے چھہائیا۔ آگے تہانوں آپے بنا دیوے امرت نام دے سیٹھ، ترشنا جگت رہے نہ رائیا۔ پھیر ساری زین اپنے کول رکھنا لیٹ، لمیں پین والیاں میں آپے دیاں اٹھائیا۔ جس ویلے میرا پرہو ساڈی ویکھ لوے کھید، پھیر حُکے اندر آپے دئے سوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دوہاں دی اکٹھی لے کے بھیٹ، بھیٹا اپنی دئے چڑھائیا۔

* ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال *

پھل کہے جن بھکتو سُنو خوشخبری، پوہ چھپی وجے ودھائیا۔ ڈنکا سُنو اُپر عمبری، اگم ناد شنوائیا۔ لیکھا جانے شبدی شیر بری، بھبک اک لگائیا۔ جس کلجگ اتم کرنی بدلی، بدلہ رہیا چُکائیا۔ مالک دھر دا عدلی، عدالت اک دکھائیا۔ ہرجن پہنچے مزلو مزلی، منزل دیوے بے پرواہیا۔ جس کارن سنگت سد لئی، صدمے دئے گوائیا۔ بھگت بھگوان دی ادھ وچکار کوئی نہ حد رہی، حدود اکو رہیا جنائیا۔ پریم پریتی اندر رنگ لئی، رنگ اپنا اک دکھائیا۔ وست امول پچھلی منگ لئی، جگت ادھارا رہیا

گوائیا۔ لوک مات کوئی نہ سنگ رہی، پڑدا رہیا اٹھائیا۔ سرِشٹی درِشٹی دُنی دنگ رہی، سمجھ وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ اک آیا
 ٹھاڈے اند لئی، دُو جی ہوس نہ کھئے وکھائیا۔ جس بینتی پچھلی من لئی، آگے چلے رضائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ پُہلّ کہے میں ہویا خوشحال، خوشیاں نال جنائیا۔ درشن تک کے دین دِیال، دین دُنی دتی مٹائیا۔ جُگ
 چوکڑی جس دی کُدا رہیا بھال، سو صاحب سوامی ملیا بے پرواہیا۔ میری لیکھے لاوے گھال، سیوا سچ کھائیا۔ اپنے وکھاوے آگے
 لال، جو لالن اپنے وچوں کڈھائیا۔ جیہڑے کیسے ماتا دے جنے نہیں بال، گر شبدي دھار پرکھائیا۔ جنہاں دا شاستر سمرت وید پُران
 دے نہ سکن احوال، وِدیا وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ جنہاں نوں کھا نہ سکے کال، جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ جو وسن سچکھنڈ دوار سچّی
 دھرمسال، حق مقامے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ چھبی پوہ کہے میں دینا اک
 بیان، فرمانا دُھر جنائیا۔ حُکم سُننا سِری بھگوان، دُو جا راگ نہ کھئے لائیا۔ کرنا اک دھیان، درِشٹی اِشٹ نہ کھئے منائیا۔ ویکھنا اک
 جہان، پڑدا اوہلا مٹائیا۔ ملنا اک سِری بھگوان، جو سب دا پتا مائیا۔ جس دی کلمیاں توں باہر کلام، اکھراں توں باہر پڑھائیا۔
 جس نوں جھکدے سرب امام، سجدیاں وچ سیس نوائیا۔ جہنوں لبھنا نہیں آسان، مُشکل وچ لوکائیا۔ جس دا کھیل دو جہان،
 نرگن سرگن کار کھائیا۔ جس دا انوکھا وکھرا بان، انیلا تیر چلائییا۔ جس دا امرت گوبند کیتا پان، کِریاں کھڑگ نہ کھئے کھڑکائیا۔ جیہڑا
 دے کے کدے نہ کرے احسان، پریمیاں پریم ودھائیا۔ جس دا بھگتاں اُتے مان، ابھان دئے گوائیا۔ جس نے جنگلاں وچ پھرایا رام،
 چار کُنٹ دُہائیا۔ جس نے بھیج کے کرشنا کابن، بنسری اک سُنائیا۔ جس نے دے آگم پیغام، پیغمبران کری پڑھائیا۔ جس سَتگرُو
 دے کے دان، نرگن نانک کری پڑھائیا۔ جس گوبند کر بیان، پڑدا اوہلا دتا اٹھائیا۔ جو بھگتاں دیونہارا دان، داتا بے پرواہیا۔ جس
 نوں جھکدے زمیں اسمان، برہمنڈ کھنڈ آگہ نہ کھئے اٹھائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دِیالا ایکنکارا سہجے ملیا آن، لبھن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔
 جن بھگت ویکھے اپنے اوہ مہان، جو جُگ چوکڑی ناتا گئے ٹڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔
 پُہلّ کہے میں ویکھنی عجب بہار، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ میرے صاحب دی کھڑی گلزار، گلشن بے پرواہیا۔ جنہاں دے اندر اک
 پیار، دُو جی دھار نہ کھئے وکھائیا۔ جنہاں دا مالک اکو کل کلکی اوتار، گر اوتار سیس نوائیا۔ جس دا دو جہاناں اک دربار، در

دروازہ چرناں وچ رکھائیا۔ سو پڑدے اوپلے دیوے پاڑ، دئی دویتی ڈیرہ ڈھائیا۔ سچ دھرم دا لائے اکھاڑ، ڈنکا شبد نام وجائیا۔
 سُنّیاں کرن آیا خبردار، بے خبراں خبر پہنچائیا۔ میں دُھر دا تہاڈا یار، پچھلی کٹاں جُداِیا۔ جس نوں نانک مئیّاں پُرکھ اکال، سو
 چل کے آیا مابیا۔ یں اکھاں دیواں دیدار، راتیں سُنّیاں لوآن اُٹھائیا۔ جس نوں کھندے کنت بہتار، آتم پرما تم سیج ہنڈھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ پُھلّ کہے میں دیواں ساچی خبر، سندیش اک سُنّائیا۔ گُرمکھو تہاڈا
 پورا کرے صبر، بے صبری دئے گوائیا۔ جس مہر نظر کرے کے تارنے سب دے تہر، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جھگڑا مُکا کے مڑھی قبر،
 سچکھنڈ دوار دئے وڈیائیا۔ جیہڑے پچھے رہ گئے مگر، اوہ اگے لگائیا۔ آتم پرما تم رچ سو مبر، لیکھا اپنے نال جنائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دھار رہیا بدلایا۔ پُھلّ کہے بدل دے دھار، دھرم دوارا تیرا نظری آئیا۔ تینوں سارے کہے کے
 گئے یار، یاری کیسے نہ توڑ نہیائیا۔ گر اوتار تُوں کیتے مات خوار، جنگلاں وچ بھوآیا۔ تیرے اُتے کیسے نہ کیتا اعتبار، دروبی نام
 خُداِیا۔ تیرا کھیل جُگ چوکڑی چار، چار کُنٹ رہے گر لائیا۔ تیرا ویکھیا بھگت دوار، تُوں بھگون بے پرواہیا۔ سنت سہیلے لے
 اُٹھال، گر چیلے جوڑ جڑائیا۔ ویکھ مُریداں حال، مُرشد نظر اُٹھائیا۔ توڑ مایا جنجال، جاگرت جوت ہوئے رُشنائیا۔ تیرا سچکھنڈ
 دوارا سچّی دھرمسال، جن بھگت بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ لیکھا جگت جُکے چوڑاسی آن، جم دی پھانسی دے تڑائیا۔ وعدہ کر سیری
 بھگوان، جن بھگت تینوں رہے سُنّائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ پُھلّ کہے جن بھگتو میں
 ویکھی تہاڈی پُھلوآڑی، پہلی بھوت نظری آئیا۔ مینوں یاد آئی ستاراں ہاڑی، اک ستّ و جی ودھائیا۔ پرکاش ویکھ بہتر ناڑی، جوتی
 جوت ڈگمگائیا۔ جنہاں دے اندر پریتی سب توں وکھری گاڑھی، رنگ وکھرا رہی رنگائیا۔ اہناں دے نیڑے آؤنی نہیں موٹ لاڑی،
 شبد ڈنڈا رہیا ڈرائیا۔ کیسے نوں جانا نہ پئے جنگل جوہ اُجاڑ پھاڑی، گھر بیٹھیاں آتم پرما تم لئے ملائیا۔ تہاڈی لیکھے لاؤنی اجّ دی
 دہاڑی، نو سؤ چرانوے چوکڑی جُگ دا لیکھا رہیا چُکائیا۔ تہانوں سچکھنڈ دی بخشنی اوہ سرداری، جتھے سدا ملے بے پرواہیا۔
 کوئی آتما پرما تمنا بنا نہ رہے کواری، رنڈیا پچھلا دینا کٹائیا۔ جنہاں مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان بولیا جیکاری، نعرہ دو جہان
 لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ پُھلّ کہے آگیا چھبی پوہ، نو سؤ چرانوے جُگ چوکڑی

وقت لنگھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں ہو نرموہ، نانا جگت نالوں ٹڑائیا۔ بھگتاں دی آتما نال گیا چھوہ، شہنشاہ اپنا رنگ دکھائیا۔
 گُرمکھاں ورگا ہو، وچ پھرے بے پرواہیا۔ سہجے سہجے اکے وار سب دے اندر کر دئے لو، دیوے بٹی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ من
 واسنا کوڑی کریا کرودھ وکارا تہاڈا لوے کھوہ، اپنے چرناں ہیٹھ دبائیا۔ گوہند والا امرت رس نجھر جھرنا دیوے چو، جگت ترشنا
 بھکھ مٹائیا۔ اج توں تسیں میرے میں تہاڈا گیا ہو، وچھوڑے دا لیکھا دتا مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر
 نظر نال ترائیا۔ جن بھکتو تہاڈے پچھے پھڑ لیا ڈنڈا، ڈنڈاوت دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تہاڈا انت آخیری کنڈھا، چوڑاسی وچوں باہر
 کڈھائیا۔ دین دیاں بن بخشندا، بخشش رحمت اپنی جھولی پائیا۔ بے شک میں باہروں نظری آواں تتاں والا بندہ، اندر جلوہ نور
 خدائیا۔ ویکھیو گُرسکھ کھئے نہ رہو اندھا، اگیان اندھیرا دیاں مٹائیا۔ ہر سنگت وچ کھئے رہن نہیں دینا گندہ، گُرمکھ اکو رنگ
 رنگائیا۔ تسیں میرے میں تہاڈا گواں چھندا، ڈھولا اکو شہنشاہیا۔ تہاڈا میرا بن گیا سنگا، سکلا لیکھا لینا مکائیا۔ میرا تہاڈے اندر
 لگنا پنچ، پنجاں چوراں باہر کڈھائیا۔ ذرا ویکھیو پورے ستگر دا کس طرح پیندا پھندا، پھندی چوڑاسی والی دینی کٹائیا۔ تہاڈے
 توڑ کے جندا، اندر وڑنا چائیں چائیا۔ تہاڈا تن من کرنا ٹھنڈا، اگنی آگ بُجھائیا۔ تہانوں پتہ نہیں لگنا کس بدھ نال گوہند تہاڈے اندر
 پھیرنا رندا، ڈرمت میل دیوے دھوئیا۔ اپنے نال لگا کے انگا، انکیکار دتے کرائیا۔ نو نوین چڑھا کے رنگا، رنگ رتھے دتے دکھائیا۔
 مینوں دو جہاناں نالوں اکو گُرمکھ چنگا، جو پرہ دے وچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سچی
 سرنائیا۔ چھپی پوہ کہے شاباس، گُرمکھاں صفت صلاحیا۔ جنہاں دی پوری ہوئی آس، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ جنہاں دے اندر اوہ
 پرکاش، جتھے جوت ہونے رُشناٹیا۔ میں سدا تہاڈے پاس، کٹاں مات جڈائیا۔ گُرمکھ ہونے نہ کھئے بدمعاش، من مت دینی کڈھائیا۔
 تہاڈا مندر میری راس، بن گوپی کاہن دکھائیا۔ کٹ کے جائیگا پھاس، اپنے گھر بہائیا۔ میں دیواں دُھر درخاس، دو جہاناں اپنی گود
 اپنے وچ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا دُھر دا ربیا چُکائیا۔ پُھل کہے میں سُنیا فرمان، فرمانبردارو تہانوں
 دیاں جنائیا۔ اتم چھڈنا پینا سب نوں جہان، دین دُنی دوویں دینے مکائیا۔ اکھراں والا کوئی نہ لو گیان، سطران والی نہ کھئے پڑھائیا۔
 اکو درشن منگو سری بھگوان، دو جے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ منزل چڑھو اوہ مہان، جتھے جلوہ نور خدائیا۔ ملے دُھر دا کاہن،

گوپی لئے پرنائیا۔ جے تسیں مینوں نہیں ملے آن، میں تہانوں کھوجاں تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ چھبی پوہ کہے میں سب نوں کہاں سُنو سجن میت، مترو دیاں دُہائیا۔ جے اک ویراں ایہو سُن لوو گیت، گوہند دا وچھوڑا رہے نہ رائیا۔ تہاڈا جھگڑا چھٹ جائے مندر مسیت، کایا کعبو جے ودھائیا۔ پھیر بیٹھے رہو اتیت، لیکھن پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ آپے تہاڈی بدل دیوے نیت، نیتوان شہنشاہیا۔ اندر وڑ جائے چیت، چت و تہگوری کوئی نہ پائیا۔ اچے تے پہلا سال نہیں گیا بیت، چاروں کُنٹ رہیا کُرائیا۔ تھوڑی ہور وٹ لوو کسپس، پہلی چیت اپنا رنگ دئے چڑھائیا۔ شاہ سلطاناں تختاں توں لئے گھسیٹ، جنگلاں وچ بھوائیا۔ جن بھگتاں راتیں سُنیاں دِنے جاگدیاں رنگ چاڑھ دیوے مجیٹھ، دو جہان اتر کدے نہ جائیا۔ تہاڈی کیہڑا کرے ریس، جنہاں نوں ملیا بے پرواہیا۔ - - - - - میرا عشق بے پرواہیا۔ میرا عشق میرا پیار دُھر دی حدیث، کلمہ اک سمجھائیا۔ انت چھتر جھلنا نہ کیسے سپس، بن گوہند دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی سجن نہ کھئے میت، جگت جہان ہونی جُدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ چھبی پوہ کہے مینوں کوئی تھلیوں آئی آواز، اوہ دھرنی دتی لگائیا۔ میں پڑھدے ویکھے نماز، مُلا شیخ رہے کُرائیا۔ میں جھگڑے ویکھے ذات پات، دین دُنی دئے دُہائیا۔ میں کردے ویکھے پاٹھ، رسنا ڈھولے گائیا۔ میں کتاں وچ سُندے ویکھے بات، اشاریاں نال جنائیا۔ جن بھگتو پرہ نوں ملن دی کیسے نوں نہیں لہی جاچ، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ جتھے اکو حکم ملے صاف، انصاف دئے سمجھائیا۔ کوٹ جنم دے اُتار کے پاپ، دُرمت میل دھوائیا۔ رُوح بُت دوویں کر کے پاک، پاکیزہ اپنا رنگ چڑھائیا۔ ایتھے اوتھے پت لئے راکھ، ستگرُو اکو نظری آئیا۔ جیہڑا اندروں کھولے تاک، پڑدا اندروں دئے اُٹھائیا۔ کرے جوت پرکاش، شبد ناد شنوائیا۔ لیکھا جان پون سواس، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ پھل کہے میں دساں انوکھی گل، گلوکری بھگتاں نال پائیا۔ جو تہاڈی خاطر آیا چل، اوہ مالک بے پرواہیا۔ تہاڈے اندر جس نے جانا رل، جوتی شبدي رُپ وٹائیا۔ وچھوڑا سہ نہ سکے پل، پلکان دے اوپلے کر کے رنگ رنگائیا۔ ویکھو ویلا پھیر نہیں ملنا کل، کلمیاں والیو کلمے دینے تجائیا۔ جس دا لیکھا جل تھل، سو تہاڈا لیکھا رہیا مُکائیا۔ پرکاش ہو کے تہاڈے اندر جائے بل، نور نور رُشنائیا۔ جیہڑا کیسے توں سوال نہیں ہویا حل، اوہ سہجے دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ چھبی پوہ کہے میں ویکھیا بھگتاں اندر وڑ، کایا کعبے پھیرا پائیا۔ اِکو سوہنگ ڈھولا رہے پڑھ، تُوں ہی تُوں ہی راگ الاٹیا۔ بن پوڑھی منزل رہے چڑھ، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ سَنمکھ سَنگَر رہے کھڑ، پڑدا اوہلا دُور کرائیا۔ درشن کر نرائن نر، ناری رُوپ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بَخشنہار سچّی سرنائیا۔ پُھلّ کہے میرا آؤندا جاندا وقت، ویکتی دئے بنائیا۔ میں پرکھن آیا بھگت، بھگون نال ملائیا۔ میری گوہند نال شرط، سنسے دیوے چُکائیا۔ اوہناں تُوں دینا درس، جنہاں دے چار جُگ لاریاں وچ لنگھائیا۔ منزل چڑھدیاں کھئے نہ جائے اٹک، سچکھنڈ دوار دینے بہائیا۔ پرہہ درشن تُوں کوئی نہ رہے بھٹک، گھر ملے شہنشاہیا۔ تہاڈے من دی کر کے ہتک، ہتّیا پوری دئے کرائیا۔ اپنا حُکم دے کے سخت، اندروں چوراں دئے بھجائیا۔ تہانوں بنا کے جگرے لخت، لکھت اپنے نال کرائیا۔ اک دُو جے نال کریو نہ کھئے حسد، دُئی دویتی دئے گوائیا۔ نام خُماری وچ رہنا مست، مستانے اپنے ورگے لئے کرائیا۔ تہاڈا درجہ کوئی نہیں رہنا تھرڈ، سیکنڈ فسٹ ایشٹ اِکو دئے بنائیا۔ تہانوں کیسے نہیں کرنا اریسٹ، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ تہاڈا لیکھا سدا بیسٹ، کوپسچن ہور نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا سب دا رہیا جنائیا۔ چھبی پوہ کہے میں آگیا مڑ کے، مڑ مڑ پھیری پائیا۔ لکھ چوڑاسی کھیل ویکھدا رہیا چیلگر کے، نت نت اکھ کھلاٹیا۔ رنگ تکدا رہیا دیوت سُر کے، وشن برہما شو پردہ لاپیا۔ لیکھ ویکھدا رہیا ٹھگ چور دے، شور وچ لوکائیا۔ اچ کھیل ایتھے پرہو اگمڑے ہور دے، جو ہوکا دے کے رہیا سُنائیا۔ جس دے بھانے سدا زور دے، وچ جہان نہ کھئے مٹائیا۔ جس نے جھگڑے مُکاؤنے کلجگ اندھ گھور دے، ساجن سچ کرے رُشنائیا۔ جس تُوں گُر اوتار پیغمبر لوڑ دے، صفتاں وچ صلاحیا۔ اُس نے جگت بھاگ کرنے منہور دے، مٹھیا دسے لوکائیا۔ جنہاں دے لنگھ گیا کول دے، کلمہ اِکو دینا سمجھائیا۔ دُنیا تُوں مارگ دس مخول دے، بھگتاں تُوں اندروں لیا جگائیا۔ ویلے پورے ہوئے اقرار قول دے، قیمت آپے لئے پائیا۔ نالے بھاگ جاگے اِس دھرتی دھول دے، جتھے رام دے کے گیا دُہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا سب دا پور کرائیا۔ چھبی پوہ کہے میری پوری ہون والی شرط، پرہہ نے شریعت دینی بدلائیا۔ جو زرگن ہو کے آیا پرت، سرگن اپنا آپ اپنے وچ چھپائیا۔ کرنا کھیل اُتے دھرت، دھرتی دھول وچے ودھائیا۔ جس دا لیکھا سب تون تھنڈا سرد، صدیاں دی صدی دئے مُکائیا۔ بھگتاں دی منّ کے پچھلی

عرض، آرزو اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ پُھلّ کہے میں بھگتاں نوں دساں اندر دا بھیت، سہج نال جنائیا۔ ٹہانوں نہیں پتہ میرا کس دے نال بھیت، بکتاری کون نظری آئیا۔ میں ہُن تے اگدا وچ کھیت، کدے وشنوں دی ناہی بہ کے خوشی منائیا۔ مینوں کسے نہیں لیا چیت، چیتن سرتی نہ کھئے وڈیائیا۔ جگت جہان بنا کے کھید، کھلاڑی ہو کے پھیرا پائیا۔ نو سؤ چرانوے جگ چوکڑی پچھوں میں بھگتاں دے راہیں بھگوان دے ہندا بھیت، دوجیاں دی وتھ نہ کھئے بنائیا۔ میں اُس سیجا اُتے جاواں لیٹ، جتھے شہنشاہ اپنا چرن ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ جن بھگت کہن سُن پُھلّ گلاب، آرزو اک پرگٹائیا۔ تیرا کھڑا بیج تے کھڑی داب، کون رنگ رنگائیا۔ کھڑا جل تے کھڑا آب، کون کرے رسائیا۔ کھڑا میت تے کون ساتھ، کون جوڑ جڑائیا۔ کھڑا داتا تیرا رکھناتھ، کون ہووے سہائیا۔ کھڑی ڈالی اتے کھڑا پات، کھڑا کھنڈا کار بنائیا۔ کھڑا ورن تے کھڑی ذات، سانوں دے سمجھائیا۔ کھڑی وست کھڑی دات، کون رہیا ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پُھلّ کہے میرا بیو انوکھا، جگ چوکڑی سمجھ کسے نہ آئیا۔ بھگتو تھادے نال نہیں کرنا دھوکھا، اپنا پڑدا دیاں اٹھائیا۔ جگ چوکڑی پچھوں مینوں ملنا موقع، میں اپنا حال سنائیا۔ میرا لبھنا نہیں سوکھا، سریشٹی سمجھ نہ سکے رائیا۔ میرا کوئی جڑاں والا نہیں پوڈا، پد اکو نظری آئیا۔ جتھے بھگت بھگوان دے پریم دا ہووے سوڈا، اوتھے میری رہنمائیا۔ میری اکو پدوی اک اوڈا، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ مینوں سمجھ سکے نہ لوک چوڈا، چوڈاں طبق بیو نہ آئیا۔ جگ چوکڑی کوئن کوٹ کھیل بھگون کراؤندا، کرتب اپنا نال بنائیا۔ نت نوت مینوں نال لیاؤندا، لہراں وچ بھوائیا۔ میں اوسے دے ڈھولے گاؤندا، جس میری بنت بنائیا۔ اوسے دی سیجے سوڈا، جتھے کدے نہ ہووے جڈائیا۔ اوسے دے تیرتھ نہاؤندا، جتھے ترشنا بھکھ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ پُھلّ کہے میری کھئے نہ سمجھو پتی، پت پریشور اکو نظری آئیا۔ میرے اندر اوہ سگندھی رتی، جس دی رتن امولک قیمت کھئے نہ پائیا۔ میرے اندر جگی اکو بتی، جس دا جوت نور رُشنائیا۔ میرے اندر اگئی ہٹی، جتھے ونجارا شہنشاہیا۔ میں جگ چوکڑی گھٹی ایہو گھٹی، گھاٹا نظر کھئے نہ آئیا بھگتاں سنگ میری بات پکی، پکی طرح دیاں جنائیا۔ جتھے لاڑی مؤت کدے نہ نچی، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ اکو کتھا کہانی

سچی، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ آتم پر ماتم بنے بچی، پتا پُوت گود اُٹھائیا۔ پری ہو کے پریمکا ہستی، ہستی وچوں ہستی لے بدلائیا۔ دو جہاناں پھرے نسی، برہمنڈاں کھنڈاں پار لنگھائیا۔ میری حقیقت والی گلّ حقی، حُکمے حُکم نال جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا پڑدا رہیا اُٹھائیا۔ پُھلّ کہے میں گرمکھو تہاڈی ویکھنی ناڑ ناڑ، ناڑی ناڑی کھوج کھوجائیا۔ بھاویں میلا نہیں ہویا جگ چار، ستجگ تریتا دواپر گئے وہائیا۔ مینوں لہدے گئے تئی اوتار، عیسیٰ موسیٰ محمد اکھ اُٹھائیا۔ نانک گوبند وینہدا گیا گلزار، گلشن شہنشاہیا۔ بھگت بندے گئے بھکھار، فقیر صوفی جھولیاں ڈاہیا۔ میں کیسے دا نہیں بنیا یار، یارانہ توڑ نہ کھئے نیہائیا۔ میں لبھاں اکو پُرکھ اکال، جس دی آد جگاد کدے مٹے نہ شہنشاہیا۔ پھیر بھواں اُس دے نال، جو بیٹھے ڈیرہ لایا۔ میں چوراسی وچوں کران بھال، بھجّان تھاوں تھائیا۔ میرا کھیل بے مثال، جس دی مسل نہ کیسے بنائیا۔ میں چلاں اولڑی چال، چاروں کُنٹ کران کُرمائیا۔ ایہ وی کھیل کمال، نو سؤ چرانوے چوکری جگ پچھوں میرا ویلا گیا آئیا۔ آو ویکھیئے اُس دے لال، پُھلّ کہے میں پُھلّدا پھلّدا، پھل سچا دیاں جنائیا۔ جس ویلے بھگتاں نال رلدا، اپنا آپ مٹائیا۔ اُس مارگ تے چلدا، جتھے کدے نہ ہووے جدائیا۔ جھگڑا چھڈ کے کڑیاری دُنیا دل دا، دلدل وچوں اپنا آپ باہر کڈھائیا۔ مسلہ سوال ویکھ حل دا، اپنی حالت لوآن بدلائیا۔ اکو دوارا ملدا، پرہ چرن ملے سرنائیا۔ پھیر مینوں آسرا نہیں کیسے پانی جل دا، اگنی آگ نہ کھئے تپائیا۔ جن بھگنو سچ مٹیوں سری بھگوان دا بھانا کدے نہ ٹلدا، ٹالمٹول وچ وقت نہ کھئے گوائیا۔ کلجگ انت اپنی اگنی اندر بلدا، بلدی ویکھے لوکائیا۔ جھگڑا کیسے نہیں چکاؤنا دئی دوتی سل دا، تیر انیالا آپ لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان ہوئے سہائیا۔ چھبی پوہ کہے میں سُنن آیا ہدایت، جو حضور حضرتان رہیا سُنائیا۔ جس نے کیسے نال کرنی نہیں کوئی رعایت، رواداری نہ کیسے سمجھائیا۔ جاں تگاں ویکھاں اکو بھگتاں اُتے کرے عنایت، مہر نظر اُٹھائیا۔ آگے اپنے حُکم دی کرے سماعت، سماں دئے بدلائیا۔ جن بھگت بھاویں کس طرح کر لوو آزمائش، پڑدا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ پُھلّ کہے سُن میرے جگدیش، جگ جیون دا تے منگ منگائیا۔ اکو چھتر سوہے تیرے سیس، کل کلکی تُوڑ الاہیا۔ لہنا دینا مُکیا بیس اکیس، نرگن سرگن پنڈھ مکائیا۔ آگے ساچی دس ریت، ریتوان دیا کمائیا۔ تیرا کھیل ویکھیئے اتیت، ترے گن لیکھا دینا چُکائیا۔ جانا پئے نہ کیسے

مندر مسیت، کایا کعبہ دینا کھلایا۔ آتم پر ماتم مل کے گائے گیت، شودوالے مٹھ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جھکڑا مک جائے اوچ نیچ، ذات پات ہووے صفائیا۔ اکو لگے سرب پریت، پریت ملے شہنشاہیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک تیرے بنیئے عزیز، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ حُکھے اندر دس تمیز، اندروں طمع دے مٹائیا۔ تیرے وچ سچ توفیق، طوبی طوبی کرے خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سب دا لہنا دینا دے چکائیا۔ لیکھا چکاوے لوک مات، سرگن رہن کھئے نہ پائیا۔ پر م پُرکھ پرہ دے دے دات، تیری بے پرواہیا۔ لیکھے لے آیاں دی رات، جو آئے پندھ مکائیا۔ چار ورن بنا دے اکو جماعت، اکو کر پڑھائیا۔ دُھر دا دے ساتھ، پچھلی کٹ جدائیا۔ نام ندھانا سنا گاتھ، تُوں میرا میں تیرا دوجا نام نہ کھئے شنوائیا۔ پوری کر دے خواہش، ترشنا میٹ مٹائیا۔ لیکھے لے سواس، ساہ ساہ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ جن بھگت کہن اسیں تیرے بردے، بندی خانہ دے تڑائیا۔ اسیں مالک تیرے گھر دے، اندروں گنڈا دے کھلایا۔ بنا تیری سیجا ہور سیج کدے نہ چڑھدے، دوجا روپ نہ کھئے بنائیا۔ اسیں کیسے کولوں نہیں ڈردے، گر پیر اوتار پیغمبر سارے در تے ویکھے سیس نوائیا۔ کھیل وکھا اپنے تھر گھر دے، جتھے وجے سچ ودھائیا۔ نت نوت تیرا بھانا جردے، آپ اپنا گئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا لیکھا دے دکھائیا۔ جن بھکتو پرہ دیوے اک سندیش، دُھر دی دھار جنائیا۔ تَسیں ہوئے اُس دے پیش، جو پُشت پناہ اپنا ہتھ رکھائیا۔ جو مالک اک نریش، نر نرائن دُھر درگاہیا۔ تھانوں سدا رکھے اپنے کول ہمیش، مات گرہ نہ بھیرا پائیا۔ تھادے چرن جھے وشنوں دی سیج والا شیش، سانگو پانگ تھادے چرناں ہیٹھ دبائیا۔ تھادے سب توں وکھرا دیش، سچکھنڈ دوارا دتا بنائیا۔ جس دی نہ کوئی میٹ سکے ریکھ، نو دوار نہ کھئے وڈیائیا۔ تھادے اندر وڑ کے دسنا بھیت، باہروں کرنی نہیں کوئی پڑھائیا۔ تھانوں نظری آؤنا نیت نیت، نیچ نیت کران رُشنائیا۔ ذرا آ لین دیو پہلی چیت، چار گنٹ پئے دُبائیا۔ ابہ وی پرہ دی کھیڈ، کھڈاری ہو کے لے کھڈائیا۔ کیوں تَساں ست رنگ دا ڈنڈا کیتا اُس دی بھیت، جس ستاں دیپاں دی کرنی صفائیا۔ جس دا لکھ چوراسی کھا کے کدے نہ بھیرا پیٹ، بھکھے دی بھکھ نہ کدے گوائیا۔ جے کدی خوشی آوے تے تھادے اندر جاوے لیٹ، آتم ہو کے پر ماتم ہو کے اپنی سیج بندھائیا۔ سچ سبھاؤ تھادے بدل دیوے لیکھ، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ کوئی نہیں جان دا پرہو دا جوت سروپ کھڑا بھیکھ، بنا

گوہند سار کھئے نہ پائیا۔ جو بچیاں کر کے بھیٹ، بھانڈا بھرم گیا بھنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا حکم اک
 منائیا۔ جن بھگت کہن بھگون ویکھیں کتے کریں نہ دلگیر، تیری بے پرواہیا۔ تُوں تیغ بہادر دا کٹا کے سیس (نال شمشیر،) دلی وچ دتا
 لٹکائیا۔ تُوں رول رول کے ماریا کبیر، فرید دئے دُبائیا۔ تینوں اچے تگ کدی نہیں لبھیا کیسے امیر، غریباں دے اندر وڑ کے اپنا جھٹ
 لنگھائیا۔ سچ مکان کر دے تعمیر، منزل اپنی دے دکھائیا۔ جتھے ناتا تئے تے سریر، اکو جوت ہووے رُشنائیا۔ بھالویں تیرا مارگ
 مہین، جگ نیتز نظر کدے نہ آئیا۔ جے تُوں ساڈے اندر دیویں یقین، یقیناً یک طرفہ ہو کے فیصلہ دیویں سُنائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دے چُکائیا۔ سری بھگون کہے جن بھگتو جلوہ نُور، نُور دیاں دکھائیا۔ جُگاں پچھوں پرہ
 دا اکو بیڑا تے اکو بھریا پور، پورن ہو کے پور کرائیا۔ بے شک تسیں سمجھدار ..... میں نیرن نیرا ہو کے تہاڈے اندر ڈیرہ
 لائیا۔ چتر سگھڑ بناؤنا مَورکھ مَورہ، جو چل آئے سرنائیا۔ تہاڈی یاد رہ جائے اچ دی مستک لگی چرناں دی دھوڑ، خاکی خاک
 وچوں باہر کڈھائیا۔ جُگ چوکری دے بخش دیواں قصور، کسر اعشاریئے نال اڈائیا۔ نام خُماری دے اک سرور، سرت شبدا نال
 ملائیا۔ جدھر ویکھو ادھر حاضر حضور، حضرت ہو کے مرید مُرشد گلے لَواں ملائیا۔ تہاڈے من دا کدے پین نہ دیواں فتور، فتویٰ
 لا کے بندیکھانے وچ دیواں بھوائیا۔ نیڑے آؤن نہ دیواں غرور، غریت سب دی دیواں مٹائیا۔ سچ پُچھو پہلی چیت دے پچھوں تہانوں
 ملدا رہاں ضرور، جیواری اپنے کندھ اٹھائیا۔ پھر وی تہاڈا بیواں مشکور، جگت وچ مُشکل حل کرائیا۔ میں تہاڈا جنم جنم دا
 کنت کنتوبل، ناتا اپنے نال رکھائیا۔ تہاڈی اچ دی رات جان نہیں دیندا فضول، فضل کر کے رحمت کر کے فیصلہ حق دیواں سُنائیا۔
 اکو کلمہ نام معقول، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ دئے رنگائیا۔ جن بھگت کہن ویکھیں پرہو کتے دے کے نہ
 جاویں لارا، لاریاں نال وقت لنگھائیا۔ تیرا جُگ چوکری سمجھیا نہیں کیسے اشارہ، بیہو سکیا نہ کھئے کھلائیا۔ صدی چوڈھویں دا انت
 کنارہ، محمد رہیا کُرائیا۔ کوڑی کریا دھواں دھارا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ بھگتاں دا ویکھ کے بھگتی واڑا، بھگون آیا بے پرواہیا۔
 ایسے کر کے کڈھدے ہاڑا، ہتھ جوڑ سیس نوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگت کہن
 سُن ساڈے بھگوت، بینتی اک سُنائیا۔ تینوں لہدے کوٹن کوٹ سنت، سہسیاں وچ لوکائیا۔ گر اوتار تیرا پا نہ سکے انت، بے انت

کہہ کے سارے رہے گائیا۔ ہتھ نہ آیا کیسے جیو جنت، لکھ چوڑاسی دے دُہائیا۔ دھن بھاگ جے بھگتاں ناتا جڑیا نار کنت، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ اکو نام دسیا منت، منتو سب دا حل کرائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دتا سمجھائیا۔ ناتا جوڑ کے ساچی سنگت، سکلا لیکھا دتا مکائیا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، بن ودیا کرے پڑھائیا۔ اپنے پریم دی دے کے ہمت، جگت جگتوں لیا چھڈائیا۔ من کرے کوئی نہ علت، کوڑی واسنا نہ کھئے بنائیا۔ انت آخیری اکو منت، چرن کول ملے سرنائیا۔ غمی رہے کوئی نہ چنت، چکھا کوڑ نہ کھئے جلائییا۔ ساچی دسدے دُھر دی سمت، اتر پورب پچھم دکھن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جتھے تیری ہووے ملت، اور نہ کھئے جدائیا۔ وچھوڑے والی رہے نہ قلت، کلمہ کلام نہ کھئے سنائیا۔ نظری آئے نہ کوئی نندک، دُشت روپ نہ کھئے پرگٹائیا۔ اکو شبدی دے دے خلعت، خطا ساری معاف کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ سیری بھگوان کہے سُن بھگت سہیلے میرے، محبوب دے وڈیائیا۔ میں وسیا تہاڈے کھیڑے، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیا۔ میں آکھاں توں دُور پریم توں نیڑے، سچ گھر بیٹھا سوبھا پائیا۔ کوڑی کیرپا چھڈ کے جھیڑے، جھگڑے مایا والے مٹائیا۔ چرن رکھ تہاڈے ڈیرے، ڈیرہ اپنا لیا بدلایا۔ ہُن آگیا بھگتاں ویہڑے، چھپر چھن نہ کھئے وڈیائیا۔ جتھے ہونے حق نیہڑے، حقیقت دے گواہیا۔ کیسے توں سننے پین نہ کوئی جھیڑے، دوجی آس نہ کھئے رکھائیا۔ جیہڑے بھگت بن گئے میرے، پرہ دے روپ وچ سمائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں تھوڑے سدا بتھیرے، بہتیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جیہڑے آگئے شبدی گھیرے، چاروں کُنٹ پھریدار اکھوائیا۔ پھڑ کے بابوں چاڑھنے بیڑے، پتن اپنے لئے لگائیا۔ جنم مرن دے نہیں جھیڑے، آون جاون نہ کھئے وکھائیا۔ رائے دھرم مول نہ گھیرے، چتر گیت نہ حساب جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بخشنہار سچ سرنائیا۔ جن بھگت کہن پرہ تیرا سچ سنگھاسن چنگا، چاروں کُنٹ وجے ودھائیا۔ لوڑ رہے نہ نہاؤن دی گنگا، گوداوری جمنا سُرستی چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ بنا بندگیوں بنائے بندہ، بندھن اگلے دے تڑائیا۔ بنا سورج چند چڑھائے چندا، جلوہ نؤر کر رُشنائیا۔ تیرے ہتھ ست رنگ دا ڈنڈا، ست بھومکا کر صفائیا۔ جتھے تیرا دوارا سچکھنڈا، اوہ گھر دینا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سیری بھگوان کہے تسیں میرے سچن سہیلے، سوہنے نظری آئیا۔ چاڑھاں رنگ نویل، اکو وار رنگائیا۔ اتم لوں میل، ہووے نہ کھئے جدائیا۔ بھاگ لگا کے گرو

گر چیل، چیلَا گر بنت بنائیا۔ جوت جگا کے پِن باقی تیل، اِکو نُورِ کراں رُشنائیا۔ اپنا وکھاواں اگمی کھیل، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ناتا اپنے نال جُڑائیا۔ جن بھکتو جائیو جاک، جاگن ویلا آیا۔ گھر ملے کنت سہاگ، ٹھا کر بے پروا ہیا۔ جس دا سب توں وکھرا راگ، انراگی آپ سُنایا۔ دُرمِت مِیل دھووے داغ، امرت جام پیایا۔ شبد وجائے ناد، دُهن آتمک راگ الایا۔ دُهر دا بنے باپ، پت پرمیشور بے پروا ہیا۔ کوٹ جنم دے اُتارے پاپ، کایا کھیڑا ویکھ وکھایا۔ گھر گھر نظری آوے آپ، بھگتاں لئے اُٹھایا۔ گرُمکھاں دئے شاباس، جو چل آئے سرنایا۔ اچ دی رات ویلا خاص، خسُوصیت تہاڈی دئے جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ جن بھکت کہے بھگون تُوں بڑا بے پروا، بے پروا ہبی وچ سہائیا۔ کیسے نے تینوں کہا خدا، کوئی خُدی وچ نچائیا۔ کوئی بن کے تیرا گواہ، شہادت نام والی بھگتائیا۔ کوئی جھگڑا گیا پا، دیناں مذہباں ونڈ ونڈائیا۔ کوئی سجدیاں وچ سیس جھکا، دُنداوت کر کے نو نو سُنایا۔ کوئی دھوڑی خاک رما، چمٹے رہیا وجائیا۔ کوئی مندر مٹھ بنا، تُلان رہیا کھڑکائیا۔ کوئی مسجد مسیت رہیا سہا، محراب کرے رُشنائیا۔ کوئی ٹھا کر سوامی رہیا منا، مُنادی نال وجے ودھائیا۔ جن بھگتاں اِکو تیرا در منگیا آ، جگت ناتے دتے گوائیا۔ تُوں پاتشاہاں دا پاتشاہ، شہنشاہ اکھوائیا۔ اپنے رستے لینا لا، پڑدا دینا اُٹھائیا۔ پھر وی پر بھو تیرا نہیں وساہ، کِس ویلے کریں جُدا ئیا۔ جے شبدی گوبند نال دئیں ملا، اوہ وچھوڑا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھگتاں دا لیکھا دے وکھائیا۔ سِری بھگوان کہے بھکتو میرے اُتے رکھو بھروسہ، سچ دیاں جنائیا۔ اگے رہن نہ دیواں جنم جنم دا روسا، رُسیاں لواں ملائیا۔ تہاڈا وساواں ساڈھے تِن ہتھ دا کوٹھا، مندر اندر ڈیرہ لائیا۔ تہانوں پڑھنا پینا نہیں کوئی پوتھا، اکھرا اِکو دینا سمجھائیا۔ راہ دس کے منزل توں پرے سوکھا، پینڈا دینا مُکائیا۔ جتھے جھگڑا رہے نہ چوڈاں لوکا، چوڈاں ودیا نہ کھئے جنائیا۔ اوتھے اِکو شبد گرو دا ہوکا، دوجا حُکم نہ کھئے منائیا۔ اگے دی رہے کوئی نہ سوچا، سوچاں وچ نہ کیسے بھوائیا۔ تہاڈی پوری کراں لوچا، لوچن اندروں دیاں کھلا ئیا۔ لُکیا رہے نہ کوئی لوک مات گوشہ، پھڑ باہوں لواں جگائیا۔ پچھلیاں سادھاں ورگا کرنا پئے نہ کھئے مہوچھا، مُشکل آپے حل کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، تہانوں دسے اِک سلوکا، دوجے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جن بھگت کہن پر بھو ویکھیں کچی نہ پائیں گنڈھ، گنڈھنہار تیری وڈیائیا۔ اسیں حیران پریشان دنگ، دنگا پینا وچ لوکائیا۔ چار کُنٹ

نہیں دسنى ٿهندھ، اگنى تت تپائيا۔ سرشٽى هونى رنڊ، سُهڳاگى كنت نه ڪهڻه ٻنڊهائيا۔ ويڪهين اپنياں بهگتاں نون ڪدى نه ديويں ڪنڊ،
 پُشت پناه هتھ ٻُڪائيا۔ جُگاڻ پچھون تيرى آوندے وچ ونڊ، ونڊ جگت نالون ڪرائيا۔ ڪيسے نون ڪدى نه ديويں دنڊ، مِهَر نظر نال
 ترائيا۔ سب دا خوشى ڪرنا بند بند، بندگى اپنى دينى جنايا۔ جوتى جوت سروپ هر، آپ اپنى ڪرپا ڪر، پڙدا اوڀلا دينا اُٿهائيا۔
 جن بهگتو ميرے اُتے ڪريو وشواس، سري بهگوان سدا سمجھائيندا۔ بهگتاں دا سدا داس، سيوک سيوادار اڪھوائيندا۔ اُهناں دے
 وساں پاس، جيھڙا اندرے اندر ميرا راه تڪائيندا۔ پر بهو جاننھارا سب دى خواہش، لکھ چوڙاسى ڪھوج ڪھوجائيندا۔ مھروان هو ڪے
 ٿھاڙے اندر ڪراں واس، واسطه اپن نال جڙائيندا۔ ٿھاڙا ويڪھاں گھر گرھ مندر تھان نواس، جتھه ديا باقى ڪملا پاتى آپ ٻُڪائيندا۔ جوتى
 جوت سروپ هر، آپ اپنى ڪرپا ڪر، مھَر نظر اڪ اُٿهائيندا۔ جن بهگت ڪهن پر بهو تيرا جھڳڙا سدا قديم، پورب نظري آيا۔ گر اوتار
 ييغمبر تيرے مٺيم، لکھ لکھ ليکھا گئے قلم شاھيا۔ ڪيسے نون الف سيڪھائى ڪيسے نون ميم، ڪيسے نون ٺڪنياں وچون باهر ڪڏھائيا۔ جُگ
 چوڪڙى ڪردا ربهون ترميم، اپنى بنت بنايا۔ ڪيسے نون اڪھ پرتڪھ وڪھائے سين، سمجھ رمز وچ ملايا۔ ڪيسے نون نر بنايا ڪيسے نون
 مدين، آپ پڙدياں وچ اپنا آپ چھپايا۔ تيرے اُتے ڪس طرح آوے يقين، جو ڪے بعد ديگرے سارياں نون ربيا بهوآيا۔ اسين تيرے
 بهگت نهين ڪوئى ڪين، بھڪھ ننگے منگتے نظر ڪھڻه نه آيا۔ ڪيون، ساڏا نه ڪوئى مذهب نه ڪوئى دين، ذات پات ونڊ نه ڪھڻه وڪھائيا۔
 اسين پيران هيٺھان دينے لوڪ تين، چوڏاں لوڪ چوڏاں طبق ٿھيڏياں نال اڏايا۔ اسين نهين مٺي تيرى تقسيم، اڪو رنگ لينا رنگاڻيا۔
 جوتى جوت سروپ هر، آپ اپنى ڪرپا ڪر، در تيرے منگ منگاڻيا۔ جن بهگت ڪهن اسين ڪوئى بھڪھ ننگے نهين بهڪھاري، دھر دا
 ڏھولا ديے سنائيا۔ بے شڪ نون نرگن جوت نرڪاري، نور تيرا ساڏا نور نظري آيا۔ ساڏي تن ماڻي نهين بے ڪاري، خالى روپ نه ڪھڻه
 وڪھائيا۔ اسين ڪچي ڪدى نهين لائي ياري، جن بهگت رھے سنائيا۔ جے ساڏي آتما ره جائے ڪواري، تينون خاوند نه ڪھڻه بنايا۔ جے
 ٿون ڪرين نه ساڏي طرفدارى، اسان جھڳڙا لينا پائيا۔ سانئون تيرے ملن دى بيمارى، روگ سڪے نه ڪھڻه ٻٽايا۔ تيرياں چرناں اُتے
 تيرياں بهگتاں دى سدا گھسدى رهي داٻڙى، آپ اپنا گئے مٿايا۔ تينون لبھن جائے وچون جنگل تے پھاڙى، ٿون بيٺا رهين گھر گھر
 ڏيرھ لائيا۔ ڪيون ڪيٺي خوارى ٿون ساڏا اسين تيرے بنا تيرے دوجى اوڻ نه ڪھڻه تڪايا۔ او پر بهو ٿون ساڏا بن پڄاري، جن بهگت

رہے سُنائیآ۔ تُوں آئیوں ساڈے دواری، دوارکا واسی تیرے اندر سیو کھائیآ۔ تینوں نہیں پتہ ایہہ جٹ پھڑ کے آؤن سانگھے تے
 کھاڑی، ڈانگاں ہتھیاں وچ پھڑائیآ۔ وٹ مچھاں تُوں رہے چاڑھی، بل اپنا رہے ودھائیآ۔ جنہاں دی گوبند پیج سواری، تُوں اہناں
 دی کٹنی جدائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دا میلا لینا ملائیآ۔ جن بھکتو میرے نال نہ پائیو جھگڑا، سب
 نون دیاں سُنائیآ۔ میں ساتھ دیواں تہاڈا سگلا، دو جہاناں سنگ ملائیآ۔ میتھوں احوال سُن لو آگلا، پڑدے اولے دیاں اٹھائیآ۔
 تہانوں پھرن نہیں دیندا وچ جنگلاں، گھر گھر کران رُسنائیآ۔ اپنے نام دا کر کے چار منگلا، دُھن ناد کران سنوئیآ۔ تہانوں بنھاؤنا نہیں
 کیسے شرع والے سنگلا، زنجیراں وچوں باہر کڈھائیآ۔ سچکھنڈ دوارا دیواں بنگلا، چھپر چھن نہ کھئے چھپایا۔ اوہ گرمکھ اونھے کوئی
 رہے نہ گندلا، شہنشاہ دیوے مان وڈیائیآ۔ تُساں تُوں اکو دسنی بندنا، بندگی دینی جنائیآ۔ جن بھگت جو کچھ منگنا منگ لا،
 دیونہار دیا کھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ جن بھگت کہے پرہو تُوں کی دینا سوما، سوما
 دا سوما نظری آئیآ۔ اسیں کچھ نہیں منگدے اکو درشن کرنا چاہندے نیناں، بیج نیتراکھ دے کھلائیآ۔ تیرے جگت وہن وچ کدی
 نہیں وہنا، مایا وچ نہ کھئے رُڑھائیآ۔ اسیں ناتا چھڈ کے بھائی بھیناں، جھگڑے دتے مکائیآ۔ تیرے نام دا پا کے گہنا، گھنگٹ پڑدا دتا
 اٹھائیآ۔ اکو تیرا بھانا سہنا، دو جے دی لوڑ رہی نہ رائیآ۔ جے تُوں نہ متیا کہنا، اسیں جانا مکھ بھوئیآ۔ پھیر تینوں پرہو پرہو کیسے نہیں
 کہنا، تینوں متھے نہ کوئی گھسائیآ۔ اسیں بھکتیوں بنا اپنا لہنا لینا، جگ جگ تیری سیو کھائیآ۔ خالی ہتھ کدے نہیں بہنا، جھولیاں
 بھر کے گھراں تُوں جائے چائیں چائیا۔ اوئے پرہو اسان کی کرنی تیری کامدھینا، ایراپت ہاتھی کم کس آئیآ۔ اکو تیرے پریم اندر رہنا،
 ہووے نہ کدے جدائیآ۔ جے تُوں سمجھیں طرفینا، کروٹ لئیں بدلائیآ۔ پھیر نہ کوئی این تے نہ کوئی غینا، نہ کوئی نقطہ مکنا کرے
 پڑھائیآ۔ نہ کوئی رسن نہ کوئی شبد نام رسینا، نہ کوئی ڈھولے گیت الائیآ۔ او پرہو بنا بھگتاں کہدے گھر بنے پراہنا، کس دے گھر وڑ
 کے خوشی منائیآ۔ تینوں کتے نہ آوے چینا، اسان نہیں سُننی تیری صفت صلاحیا۔ بنا بھگتاں تون مٹکھ تینا، دھکیاں نال باہر دین
 کڈھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا در دے وکھائیآ۔ جن بھگت کہن تینوں کہندے تھاکراں دا تھاکر، پروردگار
 نظری آئیآ۔ تیرا نام کہندے ڈونگھا ساگر، وہناں وچ رُڑھائیآ۔ اسیں کہندے ساڈے نرمل کرم کر آجاگر، کرماں دا لیکھا آئے مکائیآ۔

سانوں مل گیا شبدی گُر سورا بہادر، سورپیرے پرواہیا۔ جنان چر در آیاں نون نہ دیویں آدر، اپنا درس نہ دئیں وکھائیا۔ اسپں کسے نہیں کہنا کریم قادر، قدرت نالوں ناتا لینا ٹڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پاسا لینا بدلائیا۔ جن بہگنو میری من لو اک گل، گلوکڑی لوان پائیا۔ وچھوڑا ہووے کدی نہ پل، پلک نہ ہوئے جدائیا۔ تہاڈی پریتی دا دیواں پھل، پھلواری اک مہکائیا۔ تہاڈی خاطر آیا چل، چلتر دیاں بنائیا۔ جگت جوانی سب دی جانی ڈھل، ڈھولیاں ڈھولے راگاں ناداں وچ گائیا۔ تسیں میرے اندر گئے رل، رل مل اکتھے جھٹ لنگھائیا۔ کوئی کرنا نہیں ول چھل، چھل دا ویلا دتا مکائیا۔ دئی دویت دا میٹیا سل، اپنا تیر لگائیا۔ پہلوں تہانوں دتا گھل، پھیر اپنا پھیرا پائیا۔ پرہو سدا بہگتاں ول، ولولے اندروں دئے کڈھائیا۔ دس کے نہچل دھام اٹل، گھرانا پچھلا دیاں وکھائیا۔ جتھے اکو جوت رہی بل، تیل باقی دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے رنگ رنگائیا۔ پرہو وچھوڑے والا نہ دیویں صدمہ، صدیاں دے راہ تکائیا۔ اسپں تھوڑے وچوں پدما، ارباں وچوں نظری آئیا۔ جیہڑے جھکدے سدا تیرے قدمان، ناتا جگت نالوں ٹڑائیا۔ جے تون سانوں سچ دوارے سدنا، سچکھنڈ دینی مان وڈیائیا۔ پھیر اسان تینوں ہور کتے نہیں لبھنا، گھر بیٹھیاں نظری آئیا۔ اسان تیرے نال ناد ہو کے وجنا، دھن نال شنوائیا۔ تیرے پرکاش نال جگنا، نرگن نور ہووے رشنائیا۔ او گوہند پیارے سجننا، ایتھے اوتھے کٹ جدائیا۔ تیرا کوئی نہ جانے اچا لما قدنا، قدرت دے مالک بے پرواہیا۔ تیری پریتی اندر بجھنا، پچن اکو دینا سنائیا۔ سری بہگوان تینوں بہگتاں دا پڑدا پینا کجنا، کلجگ تون لینا پچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ چھپی پوہ کہے میں کی کجھ سنیا پچن بلاس، بن کتاں کن سنائیا۔ میں اکھیں ویکھی بہگت بہگوان دی پیندی راس، بن گوپی کاسن وجی ودھائیا۔ آتم پرما تم دا بنیا ساتھ، سوہنا سنگ جنائیا۔ اتوں جھکدے منڈل آکاش، تھلیوں دھرتی خوشی منائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوئی پرہاس، بنباس نہ کھئے پھرائیا۔ گرمکھو جدھر جاؤ تہاڈی پوری کراں آس، نراستا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ ویکھیو تسیں کدی نہ بنیو بدمعاش، یاری گنڈیاں نال لگائیا۔ تہاڈے اندر لاؤنی اوہ جاگ، جیہڑی ستیاں لے اٹھائیا۔ نام دا دینا ویراگ، نیتر نیر نہ کھئے وگائیا۔ پریم دی لاؤنی آگ، اگنی تت بھجائیا۔ جے نہیں جگیا تے جگا دینا چراغ، اپہو میری وڈیائیا۔ بنا صابن تون تہاڈا دھو دینا داغ، اندروں کرنی صفائیا۔ جے میتھوں جاؤ بھاج، شب

ڈنڈے نال موڑ کے اپنے چرناں وچ سُٹائیا۔ بے شک ہُن ہتھان اُتے نہیں باز، بازاں والا اوبو دُھر دا ماہیا۔ جس نوں سمجھ نہ کھئے دماغ، عقلان والیاں نہ کھئے چٹرائیا۔ راتیں سُتیاں بن کٹاں سُنو میری آواز، جو اندروں راز دئے کھلائیآ۔ پھیر وی تہاڈا مُحتاج، سیوکاں دا سیوک نظری آئیآ۔ ایہہ کوئی گانا نہیں ناچ، تھوآ نہ ویکھ وکھائیآ۔ سب توں انوکھی خوشیاں والی رات، رُتڑی رہی مہکائیآ۔ جیہڑی کیسے لہی نہیں لوک مات، ماتا پتا پچیاں رہے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا جنائیآ۔ پُھل کہے مین ویکھی بھگتاں دی بہار فصل، سوہنی نظری آئیآ۔ جنہاں دے اندر نام بوٹا اصل، اپنا رنگ بدلائیآ۔ اوہ کھا کے سچّی قسم، قسمت رہے بدلائیآ۔ یار دا کر کے وصل، سیج رہے بندھائیآ۔ اُہناں دے فرقے مسل، مسرت وچ پیشانی رُوپ بدلائیآ۔ جنہاں دی گر اوتاراں پیغمبراں نال رہ گئی کسر، لیکھا اہناں دا جھولی پائیآ۔ جن بھگتو بھگون نال مل کے آرام نال کرنا بسر، بستریاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ آگے کوئی نہ جائیو پچھڑ، پچھلیاں نال ملائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچّی سرنائیآ۔ پُھل کہے مین گرمکھاں ولّ کیتی دید، سب نوں ویکھ وکھائیآ۔ ویکھیو کیسے دے اُتے غلبہ پا نہ جاوے نیند، آلس وچ سُنائیا۔ ایہہ مالک ویکھو عجیب، جنم جنم دیوے کٹائیآ۔ تہاڈے اندر رہے قریب، دُور دُراڈا پندھ مُکائیآ۔ او تَساں کیہڑی پڑھنی قرآن مجید، کلمیاں وچ سیس جھکائیآ۔ تہاڈی اچّ توں پوری کیتی اُمید، آمد وچ خوشی منائیآ۔ اکھراں والی تہاڈی کٹ دتی رسید، رستے وچ نہ کھئے اٹکائیآ۔ جدھر جاؤ وشن برہما شو گر اوتار پیغمبر تہاڈی کرن دید، دیدا دانستہ نظری آئیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ چھبی پوہ کہے مین بھگتاں ولّ رہیا تک، بن اکھاں اکھ کھلائیآ۔ کوئی بیٹھا تے نہیں گیا تھک، من واسنا ہوئی ہلکائیآ۔ کوئی سُندا تے نہیں گیا آگ، سرون بند کرائیا۔ مین ویکھنے سارے انجھک، چاروں گنٹ اکھ کھلائیآ۔ جے کوئی بھجن لگے تاں شبد ڈنڈے نال لینے ڈگ، حُکم نال لینے ڈرائیا۔ تہاڈے اندر واڑ کے اپنی مت، منمت باہر کڈھائیآ۔ تہاڈی ویکھ کے حقیقت حق، حُکم رہیا سُنائیا۔ چھیتی چھیتی تہاڈی اندروں کھول دینی آگھ، کٹ دینی جدائیآ۔ پھیر آپے سمجھ جاؤ گے سچ، ایہہ مالک دُھر دا ماہیا۔ جس دے کولوں کوئی نہ سکے بچ، تیر انیالا دئے چلائیآ۔ در آیاں نوں ساچا مارگ دیوے دس، دہ دشا مُکھ بھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیآ۔ چھبی پوہ کہے مین اندروں کچھ

نمھی نمھی سنی دُهن، جو دُهنکی ربی وجائیا۔ کوئی نہ جانے پرہ دے گن، گنوت نہ کھئے درڑائیا۔ کسے نوں پتہ نہیں کی کھیل ہونا ہُن، آگے کی وجے ودھائیا۔ برہما کہے میری سرشٹی وچوں تھوڑے لے چُن، وشنوں کہے وشو وچوں گرمکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ شنکر کہے ایہ لکھ چوراسی وچوں چکھن والا لُون، بھگت سہیلے اپنے ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، آگے ہور نہ دیوے کسے نوں کون، جہوا رسنا بند کرائیا۔ جن بھگت کہن چھہی پوہ کہندا کی، سانوں رہیا سُنائیا۔ پُھل کہے ایہ جی آیا نوں کہندا جی، جیون گیا بدلائیا۔ آگے آکو دے بن جاؤ پتر دھی، آکو پتا مائیا۔ جھگڑا چُک جائے ساڈھے تِن ہتھ سین، گھر ساچے دئے بہائیا۔ اوتھ گینی پئے نہ کوئی آگی وہہ، پیس آکیس اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ناتا اپنے نال رکھائیا۔ چھہی پوہ کہے میں ویکھنے بھگت . . . . . نرائن اپنے نال ملائیا۔ کپڑی آتما جتی تے کپڑی ہاری، کپڑی پردے ہر وسائیا۔ کپڑی بنی کلکھنی ناری، کمذات روپ وٹائیا۔ کپڑی بندھائے سچی یاری، ناتا آکو نال جڑائیا۔ کون بولے سچ جیکاری، نعرہ حق حق سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا آگلا دئے جنائیا۔ لیکھا کہے مینوں سارے کہندے لکھت، اکھراں نال وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبران میرا دسیا بھوکھت، شبدان وچ سنوائیا۔ کوئی سمجھیا نہ وچ سرشٹ، ودیا نہ کھئے وڈیائیا۔ کھلی نہ کسے درشٹ، ملیا نہ بے پرواہیا۔ کوئی لبھدا سورگ تے کوئی لبھدا بہشت، سنت سہیلے سورگ بہشت پیراں نال پرے سٹائیا۔ جنہاں پرہ دے نال بھوگنا گربست، سُنجی سیج نہ کھئے بنائیا۔ ایہ رمز رام نوں دسی آک وششٹ، وشیش دتا درڑائیا۔ جس نوں ملیاں نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، دکھ روگ نیڑ کھئے نہ آئیا۔ جن بھگت کہن آج اوسے دی کرنی پرکھ، جو پارکھو بن کے ویکھے جگت لوکائیا۔ نالے پریم پیار تے نالے کرنا درس، نیتر لوچن اپنا اپنے نال جڑائیا۔ نالے آگلا لینا خرچ، پلے گنڈھ لینی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، آکو راہ دینا وکھائیا۔ جن بھگتو کپڑا لبھو راہ، رہبر دئے وکھائیا۔ جن بھگت کہن جس نوں سارے رہے گا، صفتاں وچ صلاحیا۔ جو آد جگاد بنے ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ اوس نال دئے ملا، تُوں اوہو نظری آئیا۔ جے مُکریوں ساڈا گوبند سدا گواہ، شہادت آکو دئے بھگتائیا۔ جنہ گرمکھاں دی پکڑ کے بانہ، بچے نیہاں ہیٹھ دبائیا۔ اوبدے آگے کی کرُو خُدا، جو کٹ دیوے جُدائیا۔ اون بدل دینی فضا، مہر نظر اٹھائیا۔ ساچیاں بھگتاں نوں کپڑا دوو سزا، جو آکو اوٹ تکائیا۔ اسیں

کوئی منگتے نہیں گداگر نہیں جو کردے رہیئے تیرے آگے دُعا، بھڑی بھڑی کر کے حال سُنائیآ۔ او پر بھوُ بنا بھگتاں توں تینوں کتھے آؤنا مزہ، سانوں دے سمجھائیآ۔ تیرا کیسے کم نہیں آؤنا کھیانوالا حجا، حاجت پور نہ کھئے وکھائیآ۔ جے ساڈے نال کیتا دغا، دُنیا دئے دُہائیآ۔ بے بھگوان پاربرسم اوئے پروردگار، بنا بھگتاں تیرا کس طرح ودھوُ آگا، بنا پُت پیو نہ ملے ودیائیآ۔ تیرا کیسے نہیں پڑھنا گکا کھکھا گکا، گھگھے دا گھڑیال نہ کھئے کھڑکائیآ۔ جے دھٹا نہ ہندا تے کپہدا واہندا ڈھگا، ڈنڈا ہتھ وچ اُٹھائیآ۔ بنا کبیر توں کس طرح کردوں جل ٹھنڈا، گنگا لہر پھیرا پائیآ۔ کس دا ورتاؤندا منڈا منڈا، اپنی سیوکھائیآ۔ پھیر تینوں بھگتاں آگے آپے بنا پئے بندہ، تن وجود ویس وٹائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا لیکھا دے بنائیآ۔ جن بھگتو میری متو آکھی، بن اکھراں دیاں سُنائیآ۔ جن بھگت کہن اسان نہیں پڑھنی تیری تیرے اکھراں والی ساکھی، جنان چر ساکھیات ہو کے نظر نہ آئیآ۔ اسان ہُن ہوئی ہوئی بجر کپائی دی کھولنی نہیں تاکی، نوواں دواریاں دی ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ بنا کے چھوٹا جہا ساقی، پیالہ ماٹی ہتھ نہ کھئے پھڑائیآ۔ اسیں تیرے بن نہیں آئے کوئی پاٹھی، سطران دی اُنگلاں نال نہ کریئے پڑھائیآ۔ اسیں کوئی نہیں پاپی، دُشت ڈراچار نہ روپ وکھائیآ۔ اسیں تیری آتم توں پرما تم دھر دا ساتھی، سکلا سنگ نبھائیآ۔ جے پر بھوُ بھگتاں نال کریں گستاخی، اکٹھے ہو کے تینوں گھیر کے اپنے وچ لینا بہائیآ۔ ہنہورے نال دیئے ڈاٹھی، کوک کوک سُنائیآ۔ پھیر تینوں آؤنا پوے ستیاں کول راتیں، جوتی شبدی پھیرا پائیآ۔ بے بھگوان، اسیں کوئی نہیں بناؤنی می ماسی، تائی پھوپی نہ ونڈ ونڈائیآ۔ اسیں کوئی پنڈت ہاں؟ تینوں لبھن جائے وچوں کاشی، جینیو کتاں اُتے لٹکائیآ۔ اسیں کوئی گاؤن والے نہیں ڈھاڈھی، چھینے مندران وچ کھڑکائیآ۔ او پر ماتما میں آتما تیرا گوانڈھی، کدے نہ ہووے جدائیآ۔ ایہہ کایا میری ٹھانڈھی، جو تیری آس پُجائیآ۔ سانوں پتہ توں آد جگاد سوانگی جگ جگ ویس وٹائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا رنگ دینا رنگائیآ۔ جن بھگتو پر بھوُ سدا رنگ رنگیلا، ائمٹرے رنگ رنگائیآ۔ جگ چوکرپی بنے تہاڈا وسیلہ، وچھڑیاں نوں لئے ملائیآ۔ دھن بھاگ جے آتم پر بھ دا بنیا اک قبیلہ، کامل گرمکھ نظری آئیآ۔ تہاڈی شبد گرو کراؤن آیا تعمیلا، سندیشہ اک سُنائیآ۔ جگ جنم دے وچھڑیو کر لو آتم حیلہ، ویلا آتم دئے گواہیآ۔ ایہہ بستر نہ سمجھیو پیلا، پلان وچ پار کرائیآ۔ جن بھگتو تہاڈا پر بھ دے چرن جینا، باقی جیون دی لوڑ رہے نہ رائیآ۔ گرمکھو کوئی نہ بنیو ہینا، دوسر سپس نہ کھئے نوائیآ۔ تہانوں

مل گیا اکو داتا دانا پینا، مالک خلق خُداِئیا۔ جس نے ٹھنڈا کرنا سینہ، سُنّیاں لئے اُٹھائیا۔ جھکڑا چُکاؤنا لوک تیناں، ترے گن مایا
 ڈیرہ ڈھائیا۔ تُساں اوسے دے دوارے توں امرت رس پینا، جو امرت دھار رہیا وبائیا۔ تُسیں کوئی پانی والی نہیں مینا، جل وچوں
 باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ٹھاڈا لیکھا رہیا درڑائیا۔ جن بھگت کہن ایویں سانوں نہ جائیں
 وڈیا، وڈے تیری وڈ وڈیائیا۔ اسیں تیرا لگن نہیں دینا داء، دغا سکے نہ کھئے کمائیا۔ سانوں اکو شبد گرو رہیا سمجھا، حُکم اشارہ
 اک درڑائیا۔ جن بھگنو ٹھاڈے بنا کیسے کم نہیں آؤنا خُدا، خالق خیر مُحبت نہ کھئے پائیا۔ تُسیں جھلیو کوئی نہ دبا، دے وچ نہ سیس
 نوائیا۔ جنان چر پروردگار سانجھا یار واحد ٹھاڈا بنے نہ ابا، اول اعلا کرے نہ رُشنائیا۔ لیکھا چُکائے نہ پچھلا ہبھا، حقیقت دے درڑائیا۔
 دُرمت میل نہ دھووے دھبّا، پاپاں کرے صفائیا۔ ٹھاڈا انتر کرے نہ بگا، چٹی دھار دے چڑھائیا۔ اندر وڑ دے رات وجاوے نہ اگمی
 دُگا، دُهن اپنی اک شنوائیا۔ اوناں چر پرماٹما نوں کدے نہ کہہاو ہچھا، نیوں نیوں نہ سیس نوائیا۔ اوہ کھیل کردا رہیا کچھاں
 مچھاں، جلاں وچ ڈیرہ لائیا۔ ٹھانوں کلجک انت مل گیا مساں، رین اندھیری مسیا لینی جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، ساچا حُکم رہیا سمجھائیا۔ جن بھگت کہن اسیں ہن نہیں کوئی بچے چھوٹے، نھے نکه نہ نظری آئیا۔ اسیں سورپیر بن
 کے بٹھے لنگوٹے، بل اپنا رہے پرگٹائیا۔ اوہ جس بھگوان دے پچھے اپنے من دے کراؤندے رہے ٹوٹے، ٹکڑے ٹکڑے دکھائیا۔
 اوسدے پیار دے وہن وچ لاؤندے گئے غوطے، سُمند ساگر گئے تجائیا۔ کھانیاں بانیاں وچ سُندے رہے ہوکے، حُکماں نال جنائیا۔
 ہن سانوں پرہ ملن توں کیہڑا روکے، زکاوٹ رہن دینی نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا میلا لینا ملائیا۔
 سیری بھگوان کہے میں ہوئی ہوئی نیت رہیا کھول، کھلا راہ دکھائیا۔ آتم نال پرماٹم ہو کے رہیا بول، انبولت راگ الاٹیا۔ جے بھگنو
 تُسیں نہیں بچے میں عرشاں توں فرشاں اُتے آیا ٹھاڈے کول، قوّل اپنا پور کرائیا۔ پریم پریتی اندر گیا موّل، ایسے کر کے موّلا کہے خُداِئیا۔
 ٹھانوں سُنّا رہن نہیں دینا کوئی انہول، جاگرت جوت ہووے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک
 اُٹھائیا۔ چھبی پوہ کہے میں ویکھنی جگدی شمع، شمشان بھومی ہوئے لوکائیا۔ بھگتاں دی مٹدی ویکھنی طمع، تامس رہے نہ رائیا۔
 گُرمکھاں دا ویکھنا غما، خوشی لئے انگرائیا۔ ہن تھوڑا وچوں گر اتاراں پیغمبراں نوں دینا سماں، سچکھنڈ بیٹھے دھیان لگائیا۔ پھیر

حُکم چلنا نواں، نویں کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچ سرنائیا۔ زیرو کہے اک نال مل کے ہوئی دس، دسم وچی ودھائیا۔ خوشیاں وچ پئی ہس، غمی دتی گوائیا۔ کھول کے اپنی اکھ، نظر دتی بدلائیا۔ بھگت بھگوان ول رہے تگ، اپنا پریم ودھائیا۔ سری بھگوان رہیا سد، حُکمی شبد الاٹیا۔ حصّہ دے کے ادھ، دُھر دی ونڈ ونڈائیا۔ نام گھڑیاں کہے بھگت بھگوان مل کے ساڈھے دس گئے وچ، وجہ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ پرگٹ ہوئے جگ، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ کوڑی مٹی حد، جھگڑا گیا مُکائیا۔ وچھوڑا چُکیا الگ، آگے ہوئے نہ کھئے جدائیا۔ پریم دا بجھا تگ، سکے نہ کھئے ٹُرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میلا رہیا ملائیا۔ ساڈھے دس کہن بھگتاں دی ویکھی بھگتی، بھگوان دیا کھائیا۔ آتم دی ویکھی شکتی، جو شکل نُور الہیا۔ پریم دی ویکھی ہستی، جو ہس ہس خوشی منائیا۔ دھار ویکھی الکھ دی، جو ڈھولے رہی سُنائیا۔ ستار ویکھی سچ دی، جو نُوں ہی نُوں ہی الاٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ساڈھے دس کہن جن بھگتاں پیار ہویا مردن، مدد بے پروا بیا۔ گلاب آیا پچھے گچی گردن، اپنا راہ تکائیا۔ کنٹھ دوار دی لنگھ کے سردل، پڑدا پرے ہٹائیا۔ ملے یار پیارا ہر دل، عزیزاں گلے لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ پُھل کہے جس ویلے لگا نال گچی، انتر آتم رہی سُنائیا۔ ویکھ گوبند دی دھار لکھی، پن اکھراں نظری آتیا۔ جس دی منزل توں پرے سکھی، سکھیا نہ کھئے پڑھائیا۔ کھنڈے دی دھاروں تکھی، لوہار ترکھان نہ کھئے گھڑائیا۔ پنڈیاں توں پرے اگی، ایکنکار رہیا جنائیا۔ یاد آگئی پُرانی چٹھی، چٹھی رسین ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ جیہڑی جگت کسے نہیں ڈٹھی، اکھ پرتکھ نہ کھئے کھلاٹیا۔ اُس دے وچ دھار لبھے مٹھی، مٹھاس رہی بنائیا۔ مینوں جانے نہ کھئے مٹی رکھی، رکھیشر مُکھ بھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو رہیا چُکائیا۔ پُھل کہے جس ویلے لگا بھگتاں دی دھون، تھلیوں دھول دے گواہیا۔ میں ویکھی سیوا کردی اُنجا پوَن، در در پھیرا پائیا۔ پتہ نہیں انہاں دے اندر وڑیا کون، جس دی قوَم نہ کھئے سمجھائیا۔ جو بھگت دوارے آیا بہاؤن، سوہنا دھام سہائیا۔ رُسیاں نُوں آیا مناؤن، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ مُردیاں نُوں آیا جواؤن، امرت جام پیائیا۔ بھلیکھا آیا چُکاؤن، خالی بھانڈے دے بھرائیا۔ منمکھاں نُوں آیا ترساؤن، کول رہندیاں نظر نہ آتیا۔ گرسکھاں نُوں پیار وچ آیا بھراؤن، اشارے رہیا لگائیا۔ اپنا لیکھا آیا جناؤن، پڑدا رہیا

اُٹھائیا۔ اُجڑیو تھانوں آیا وساؤن، جگت بسترے سیج تچائیا۔ تہاڈا لہنا آیا دواؤن، دُکھاں توں لینا چھڈائیا۔ ہنکاری بُرج آیا ڈھاہن، کوڑی کِریا پرے ہٹائیا۔ نویں اٹاری آیا بناؤن، محل اٹل سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھاگ سب دا ویکھ وکھائیا۔ پھلّ کہے میں لگا نال چم، چم درشتی دتی بدلائیا۔ نہ کوئی خوشی نہ کوئی غم، اکو رنگ گیا سائیا۔ میرو ڈنڈ گیان کوئی نہ دین آوے دم، آتم پرما تم دے وڈیائیا۔ جن بھگت بھگوان دے گھر پئے جم، ننھی اکو گود اُٹھائیا۔ جس نے لیکھے لاؤنا تن، اپ تیج وائے پرتھی آکاش اپنے وچ سائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان ویکھ وکھائیا۔ پھلّ کہے جس ویلے میں لگا نال چمڑی، اپنا آپ جنائیا۔ مینوں ماٹی دیہہ دسی نکمڑی، وچوں نظری آیا نور خدائیا۔ جس دی قیمت نہیں کوئی دمڑی، جگت مایا ملّ نہ کھئے پوائیا۔ اوس دی حالت بھگت دوارے ویکھی مندڑی، بھگون ہو کے سیو کھائیا۔ گرمکھاں دے اندرون دُرمت میل کڈھے چندری، انتر صاف کرائیا۔ من رہے نہ اندر قلندری، واسنا بندر نہ کھئے نچائیا۔ اکھ رہے نہ کھئے اندھلی، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ گرمکھو اکو سکھ لو تون میرا میں تیرا دُھر دی بندگی، بندھن دے تڑائیا۔ کوئی لوڑ نہیں کتاباں دی چکنی پنڈنی، پاندھیاں کول پڑھن کھئے نہ جائیا۔ جے آیا تے تہاڈے سنگ لئی، سکلا سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ رستہ رہیا وکھائیا۔ پھلّ کہے میں اندرون سنی آواز شاہ رگ، جو رکھپت نام دھیائیا۔ جس دا اکو سب تون وکھرا پد، پدماں وچوں باہر کڈھائیا۔ جو بھگت بھگوان دی دسے جد، کلوتتا دے ملائیا۔ جگت جہان چھڈا کے حد، گھر دُھر دا دے وکھائیا۔ جتھے لگے کوئی نہ آگ، تتوت نہ کھئے تپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا دے کھلائیا۔ تن کہے جس ویلے پھلّ میرے نال کیتا پیار، اپنا رنگ رنگائیا۔ میرا آتم ہویا خبردار، لئی اک انگڑائیا۔ اٹھ ویکھ میت مرار، گھر سجن بے پرواہیا۔ بن آکھاں کر دیدار، لوچن درشن پائیا۔ ویکھ سچی گلزار، گلشن رہیا مہکائیا۔ مل محبوب احباب، مُحبت وچ سائیا۔ پریم وجائے رباب، تند ستار پلائیا۔ اندرون آیا جواب، جلوہ نور الاہیا۔ ہتھ رکھے شتاب، مستک دینی وڈیائیا۔ تیرا پورب لیکھا چُکیا آج، اگلا دتا بنائیا۔ پھیر جن بھگت نہیں آؤنا لوک مات، جنی گود نہ کھئے اُٹھائیا۔ جنان چر پُرکھ اکال نہ آوے آپ، بھگت سہیلے اپنی جوت وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا ناتا رہیا بنائیا۔ مستک کہے جس ویلے میرے اُتے گرمکھ دا لگا ہتھ، انگلیاں

وَجّی ودھائیا۔ مین ویکھیا تکیا پُرکھ سمرتھ، جو شمع رہیا جگائیا۔ اندر کہانی سُنائے اکتھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ کوڑ اندھیرا میٹے مس، چند نُوَر کرے رُشنائیا۔ شبدی گاوے جس، ڈھولا اک سُنائیا۔ بھنڈارا کھول کے ہٹ، بھگتاں رہیا ورتائیا۔ دُئی دویتی میٹ کے پھٹ، پٹی نام بندھائیا۔ جس نُوں کہندے تتاں والا جٹ، جٹا جوٹ رہیا سہائیا۔ نُوَر نُوَرانہ جگے لٹ لٹ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ مستک کہے جس ویلے مینوں لگی ٹھوکر، ٹھاگر نظری آئی۔ میری مُشکل ہو گئی اوکڑ، دُکھ دِتا گوائیا۔ جس نُوں لہدے کوٹ کوٹن، ملیا بے پرواہیا۔ جتھے سنت مول نہ پہنچن، چڑھ نہ حق چڑھائیا۔ اوہ سُناوے سچ سلوکن، کرے نام پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر اپنا دئے وکھائیا۔ پُہل کہے مین گچی اتوں آیا ناہی، کول ناہ وڈیائیا۔ بھگتاں نال مل کے ہویا وڈبھاگی، بھگون ہوئے سہائیا۔ میری پُشت در پُشت دُھر دی عادی، آد پُرکھ دتی بنائیا۔ جسدا کھیل ہونا جُگادی، جُگ جُگ ویس وٹائیا۔ اوہ ساجن رہیا ساجی، سجن شہنشاہیا۔ جن بھگتاں کرن آیا راضی، وگڑے رہیا منائیا۔ مانس جنم دی پوری کر جائے بازی، بازاں والا ویکھ وکھائیا۔ جسدا شبد اسو اکو تازی، تاجاں والے خاک ملائیا۔ ونڈاں والا رہے نہ کھئے سماجی، سماں سب دا دئے بدلایا۔ گرمکھ رہے کوئی نہ داغی، کوڑی کِریا پرے ہٹائیا۔ جھگڑا کرے نہ کھئے نمازی، کلمیاں توں لئے چھڈائیا۔ کیسے دا من رہن نہ دیوے باغی، بستے بغلاں وچوں پرے سٹائیا۔ آتم پرماٹم اکتھے بنن اتھادی، اتھاقی جوڑ جُڑائیا۔ جن بھگتو سچ پُچھو پرماٹما تھادے پچھے کرن آیا منادی، حُکم سندیشہ اک سُنائیا۔ بھگت بھگوان دا کھیل بُنیادی، جس دی جڑ نہ کھئے اکھڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر پرہ دے سدا لاگی، سدے جگت رہے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ دی تھوڑی رکھ آبادی، گرمکھ ورلے وچ ٹکائیا۔ پُہل کہے مین لگیا اُتے دھتی، دُھن دیاں جنائیا۔ میری سمجھ آئی نہ کیسے رکھی مئی، مُنیشر گئے مکھ بھوائیا۔ مینوں جانے کھئے نہ گئی، گن وان رہے کُرائیا۔ میرا تھوڑا اشارہ ہویا وچ سمت اُنی، اک ناؤں وجّی ودھائیا۔ جوت اکالن مکھ توں لاہی چنی، پڑدا دِتا اٹھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا کُلی، کلمہ دِتا پڑھائیا۔ دولت دے انملی، گرسکھ لئے منائیا۔ جنم جنم دی وچھڑی بھلی، اپنے نال جُڑائیا۔ جس دی پُھلوڑی کدے نہ ہلی، او سے وچ مل کے اپنا رنگ بدلایا۔ بے شک گرمکھو تسیں گاؤندے نال بلیں، بُلھے نالوں پرے، تھادے کایا مندر وڑے، بن پوڑی ڈنڈے

چڑھ، سچ دوارے آپے کھڑے، گھر اِکو دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی رنگن رسیا رنگائیا۔ پُھل کپے میں تھوڑا تھوڑا چھوبیا نال پیٹ، تانا پیٹا ویکھ وکھائیا۔ جیہڑا آیا پنچم جیٹھ، چھبی پوہ ڈنک وجائیا۔ جو ہر گھٹ اندر رسیا لیٹ، سنگھاسن اک سہائیا۔ جس دا نام لکھیا جائے نہ اُتے کیسے سلیٹ، سیل پتھر توں آگے اپنا اکھڑ دئے بنائیا۔ جس دے در تے بھگت ہونے بھیٹ، بھٹکنا دئے گوائیا۔ بن کے دُھر دا کھیوٹ کھیٹ، بیڑا بئے دئے لگائیا۔ مالک اک نریش، نرائن سچا شہنشاہیا۔ جو سدا رہے ہمیش، جنم مرن وچ نہ آئیا۔ جس دا پُت بنیا گر دسمیش، پتا پُرکھ اکال وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرماں توں لئے پچائیا۔ پُھل کپے میں لگا نال تن سریر، اندر باہر ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں اندر بجر دی پیڑ، حضرت رسیا لگائیا۔ جگت ولوں دلگیر، غمی رہے وکھائیا۔ شرع دی ٹپ لکیر، کلمے گئے بھلائییا۔ شاہ بن فقیر، در تے الکھ جگائیا۔ پرہو بدل دے تقدیر، تدبیر دے سمجھائیا۔ وچھوڑے وچ رہے نہ کھئے ضمیر، ضامن ہو کے لے ترائیا۔ ہُن ہو گئی انت اخیر، آخر لے ملائییا۔ سندیشہ دے کے گیا جُلابا کبیر، کوک کوک سُنائیا۔ جس ویلے آؤنا بے نظیر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ سچ پریم دی دئے تصویر، امرت آتم جام پیائیا۔ نام کھنڈا پھڑ شمشیر، دغا فریب دئے مٹائیا۔ جن بھگت بنائے وزیر، شہنشاہ آپ اکھوائیا۔ جھگڑا چُکا امیر غریب، اِکو رنگ رنگائیا۔ چار ورنان دے ترتیب، ساچا مارگ دئے وکھائیا۔ اپنا کھیل کرے عجیب، نرالا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کرتا کار کھائیا۔ پُھل کپے میری بس کے کپے پتی، پت پریشور ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں اندر ویکھی اوہ رتی، جس دی رتن امولک قیمت کھئے نہ پائیا۔ بن اکھراں ویکھی پتی، پٹنے والا کرے پڑھائیا۔ بنا پاروں کھنن گھٹی، کھٹکا آگے رسیا نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سمجھائیا۔ پُھل کپے میرا دے ادھار، آساوند منگ منگائیا۔ لارا لا کے گئے گرو اوتار، پیغمبر اشاریاں وچ سمجھائیا۔ جس ویلے آوے کل کلکی اوتار، نرگن نرویر پھیرا پائیا۔ وشنو سٹالئے اُٹھال، برہما نیترا گھلائییا۔ شنکر ویکھ جٹا جوٹ بال، بل اپنا دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ پُھل کپے میرا لیکھا نال سنت گمار، برہما بیٹا نظری آئییا۔ جیہڑا کر کے گیا ادھار، نو دن اپنے پاس رکھائیا۔ جس دا لیکھا لکھیا نہ کیسے لیکھار، اکھراں وچ نہ ونڈ ونڈائیا۔ بنا رسنا ہویا تکرار، جھگڑا نہ کھئے مٹائیا۔ میں کر کے بیٹھا رسیا اعتبار، چار

جُگ دھیان لگائیا۔ اتم ویلا پہنچیا آن، لوک مات و جی ودھائیا۔ پرگٹ ہویا سری بھگوان، جس دی ضامنی وچ لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دئے مکائیا۔ پھل کہے میرا لہنا نال براہ، پورب رہیا جنائیا۔ جس دا بنیا نہ کھئے ملاح، بیڑا کندھ نہ کھئے اٹھائیا۔ اُس نے تینھوں لئی صلاح، سہجے سہجے بہار اٹھائیا۔ میں انتر انتر دتا بتلا، مُحبت وچ درڑائیا۔ میرا لیکھا نال بے پرواہ، جو پڑدیاں وچ ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی دینی اک صلاحیا۔ پھل کہے میرا لیکھا نال یگے پُرش، پُرکھ پُرکھوتم دیاں جنائیا۔ میرا لہنا مُکا تُرت، لیکھا دئے مٹائیا۔ مینوں پچھلی کہانی یاد وچ سُرت، دھر شبدا کرے شنوائیا۔ میں ویکھنی اکال مُورت، جو مُتال کرے خلق خدائیا۔ آسا منسا ہووے پُورت، پورب لہنا جھولی پائیا۔ کلجُگ انت دیوے سہولت، سہجے دئے ملائیا۔ میرا لہنا دینا چُکاوے مُولت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ میرا لہنا نال باو گریو، گہر گمبھیر دیاں جنائیا۔ جیہڑا ہویا انت دلگیر، دھیرج رہیا مٹائیا۔ میں اوس دی ونڈی درد پیڑ، دُکھیاں دُکھ ونڈائیا۔ اوس نے کھچی چٹے اُتے لکیر، کالی قلم شاہیا۔ جس ویلے کلجُگ آوے انت اخیر، ویلا انت دئے دُبائیا۔ تیری بدل دئے تقدیر، تدبیر اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا ویکھ وکھائیا۔ پھل کہے میرا لیکھا نال نرائن، ناری نر سمجھ کیسے نہ آئیا۔ سو ویلا پہنچیا عین، ویلا وقت دئے گواہیا۔ تُوں مالک بن سجن سین، سگلا سنگ نبھائیا۔ میں در تے آیا کہن، پنچم میلا سہج سُبھائیا۔ تیرا بھانا آیا سہن، حُکمے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑا پڑدے وچوں باہر کڈھائیا۔ پھل کہے میرا لیکھا نال کیل مُن، یادداشت نہ کھئے بھلائیا۔ میں اُس دے نال کیتا گن، اُس دی ماتا دتی وڈیائیا۔ اُس دا لیکھا لہنا ہُن، در تیرے منگ منگائیا۔ پرہو تُوں نہ جائیں بھل، اُبھل تیری سرنائیا۔ تُوں پاؤنا قیمت مُل، لیکھا دینا گوائیا۔ تُوں مالک صلح کُل، شہنشاہ اکھوائیا۔ تیرے در نہ جاواں رُل، رُلدیاں لینا اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پھل کہے میرا لیکھا دتاترے، ترے گن سمجھ کیسے نہ آئیا۔ میرا روپ اوہو ہے، ہوا روپ نہ سکی بدلائیا۔ جو ستجُگ آیا کہہ، سو کلجُگ اتم منگ منگائیا۔ تیرے در تے گیا ڈھیہہ، چرن کول ملی سرنائیا۔ کوڑا وہن مَول نہ وہے، منجھدار نہ کھئے رُڑھائیا۔ جیہڑا تیرے دوارے ہے، خالی رہن کھئے نہ پائیا۔ کوٹن وار سرشٹی ہوئی لے، تیرا ایشٹ نہ کھئے

گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پُھلّ کہے میرا لیکھا نال رکھو دیو، اپنا ربیا جنائیا۔ میں اوبدی تِنّ دِن کیتی سیو، جس ویلے بیٹھا آسن لائیا۔ تُوں وچولا الکہ اہیو، بہیت تیرے ہتھ پھڑائیا۔ تُوں وسیں نہچل دھام نہکیو، سچکھنڈ دوارے ڈیرہ لائیا۔ تیری مہا گائے نہ رسنا جہو، صفتان وچ نہ کھئے صلاحیا۔ تُوں امرت رس دینا میو، محنت میری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پُھلّ کہے میرا حساب نال پرتھو، پرتھم دیاں جنائیا۔ تیرے کولوں کپڑا کھسکو، بھجیاں راہ نظر کھئے نہ آئیا۔ جس نے میرے اُتے آسن لا کے ویکھیا تیرا ایشٹو، ایشٹ اپنا دتا سمجھائیا۔ اوہنوں سمجھے نہ کوئی گرہستو، جو جگت ناتا گئے جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا لیکھا دینا مُکائیا۔ پُھلّ کہے میرا لیکھا نال متس، سمنڈ ساگر دین گواہیا۔ جس نے تکیا میرا عکس، جلوہ نور خُدائیا۔ ڈھائی گھنٹے مینوں بند کر کے وچ بکس، اُتے بیٹھا چائیں چائیا۔ پرہ تُوں کپڑا بندہ شخص، کی تینوں کوئی سمجھائیا۔ تیرا حُکم اکو سخت، جو جگ جگ ربیا منائیا۔ ہُن ویلا آیا وقت، میرا لہنا دینا دوائیا۔ تُوں آئیوں وچ جگت، جاگرت جوت کرنی رُشنائیا۔ نال رلائے اپنے بھگت، بھگون دیا کھائیا۔ میری نگی جہی منگ فقط، فیصلہ دینا سُنائیا۔ تُوں مالک فرش عرش، عرشی پریم شہنشاہیا۔ لہنا مُکادے پچھلا قرض، مقروض کر صفائیا۔ اپنا کھیل دس اسچرج، اسچرج دئے وکھائیا۔ تیرے کول سب دی فرد، لیکھا پچھلا لے پھولائیا۔ میرے اُتے کر ترس، دئے جوڑ واسطہ پائیا۔ تیرے سمت دا پہلا برس، برسی ربیا منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پُھلّ کہے میرا حساب نال کچھ، قسم کھا کے دیاں جنائیا۔ بن رسنا بولاں سچ، سچ دیاں جنائیا۔ جس ویلے مندر اچل چاڑھیا وٹ، بن ہتھان ہتھ بھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا لیکھا دینا مُکائیا۔ پُھلّ کہے میرا لہنا نال دھنتر، دھنی دھناڈھ دیاں جنائیا۔ میرے بنا کسے جڑی بوٹی دا چلیا نہیں کوئی منتر، دارو روگ نہ کھئے بنائیا۔ میں سوا پھر سڑیا اُتے بسنتر، اگنی اگ جلائییا۔ میں اکو ویکھیا تیرا روپ زرنتر، زراکار تیری سرنائیا۔ تُوں وسیں اُپر گگن گگنتر، گہر گمبہر ڈیرہ لائیا۔ تُوں بناونہارا بنتر، گھڑن بھنہارا اکھوائیا۔ تیری سرنی آیا اتم، انتشکرن ربیا وکھائیا۔ تُوں بھگت ادھاریں سنتن، کیوں مینوں کریں جُدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دوار دینی سرنائیا۔ پُھلّ کہے میرا لیکھا نال باون، راجے بل سیو کھائیا۔

جس نے رکھیا وچ دامن، پڑیاں وچ چھپائیا۔ مینوں بنایا ضامن، وچولیاں والی وڈیائیا۔ پوری منسا کر کے کامن، کرم دتا جنائیا۔ جس ویلے در تے آیا سی براہمن، پاربرہم پرہہ ویس وٹائیا۔ اوس ویلے لگا سی مینوں سامہن، تکیئے ہیٹھ دہائیا۔ مینوں یاد آیا تیرا نامن، اک دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا مان دینا بنائیا۔ پُہلّ کہے میرا رشتہ نال موہنی، موہ ممتا گیا مٹائیا۔ جس ویلے تکی نُوں نورانی صورت سوہنی، جلوہ اک رُشنائیا۔ اوس ویلے میری اک غریب نے کیتی بوہنی، تین دن دا بھکھا توڑ کے بھیٹ چڑھائیا۔ میرے نیناں آئی رونی، ہنجهوؤں دھار وہائیا۔ تیری آواز آئی انہونی، مینوں سہجے دتا سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کلجگ اتم جوت پرگٹاؤنی، نراکار ویس وٹائیا۔ جس نے سب دی پچھلی کیتی ڈھاؤنی، ساچا راہ اک دکھائیا۔ تیری سُنے حال پکار کُراؤنی، دکھیاں دکھ مٹائیا۔ جس نے اپنے سمت دی رُت سہاؤنی، سوہنیا سوہنے لئے بنائیا۔ جس دی بھگتاں سیو کھاؤنی، کھلیاں لئے ترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پُہلّ کہے میرا لیکھا نال ہنس، مانک موتی چوگ رہیا چُکائیا۔ میں چھڈے ناتے کوٹ سہنس، سہنسران دتا تجائیا۔ تیرے بھگتاں دا جان سچا سربنس، ناتا لیا جڑائیا۔ اتم پرما تم تیری انس، اکو نور ہووے رُشنائیا۔ لیکھ لہنا مُکا انت، ہووے نہ کدے جدائیا۔ کھوج کھوج تینوں تھکے سادھ سنت، ساچی سطح نہ کھئے سمجھائیا۔ تُوں پرہوؤ بے انت، بے انت اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دے چُکائیا۔ پُہلّ کہے میرا لیکھا نال ہری، ہردم دھیان لگائیا۔ جس نے سب دی اتم وری، پرما تم کنت اکھوائیا۔ جس توں رُوح بُت رہے ڈری، بھے وچ لوکائیا۔ اُسدی سوہنی وار تہت آئی گھڑی، گھڑیال رہیا کھڑکائیا۔ جس دی ودیا بھگتاں پڑھی، مورا کھاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جو دو جہاناں کرے بری، بندی خانہ دئے تڑائیا۔ جتھے مذہب رہے نہ شرعی، شرع ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس دی دھار سدا جگت تئی، نام نوکا دئے چڑھائیا۔ جس دی بنا اکھراں توں وحی، وعدہ اپنے نال رکھائیا۔ سو پاون آیا صحیح، سہج سُبھاؤ ویس وٹائیا۔ پُہلّ کہے میرا جوڑا نال نرسنگھ، بنا نارد ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جس دا کھیل ہویا انج، پڑدا دیاں اٹھائیا۔ جس ویلے بھگت بھگوان دی بنیا بند، پرہلاد وچی ودھائیا۔ دھار وہی ساگر سیندھ، گہر گمبھیر دیا کھائیا۔ پُہلّ کہے اوس ویلے میری برکھا کیتی سُرپت اند، کروڑ تیتیس نال رلائییا۔ مینوں پرگٹ ہوئی چند، چنتا وچ دتا سُنائیا۔ میں پتی پتی ہو کے گیا کھنڈ، پنکھڑیاں ناتا گئیاں تڑائیا۔ پُرکھ اکال

نے کہا میں تینوں اگلا دساں اکو پنڈ، گھرانہ دیاں سمجھائیا۔ جتھے نہ کوئی غمی نہ کوئی چند، چنتا اگن نہ کھئے تپائیا۔ اکو داتا گئی
 گہند، گہر گمبہر ڈیرہ لائیا۔ مالک ہو بخشند، رحمت دئے کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بہرم بھلیکھا دئے
 مٹائیا۔ پھلّ کہے میرا پریم اوسے نال اک نرائن، جو پچیاں دئے وڈیائیا۔ جس دے کول نام رسائن، خاکی ماٹی دئے ترائیا۔ جس دے
 پریم ساگر دا وہن، کوڑی کرپا دئے رڑھائیا۔ اوہ درس دکھاوے عین، بنا خوشامد آمد وچ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، میرا جھگڑا دینا چکائیا۔ پھلّ کہے میرا ناتا نال رام پرس، پرس رام دیاں جنائیا۔ جس ویلے شتیریاں اُتے کھادھا ترس،
 پھلّ کہے اوس ویلے مینوں توڑ کے اپنے کَن دے وچ ٹکائیا۔ میں لکیا ربیا وچ سوا برس، اپنا آپ چھپائیا۔ اک دن وکھی بہار سٹا اُتے
 فرش، انگلی نال ہلونا دتا لگائیا۔ میں باہر آیا ندھڑک، دھرنی اُتے ڈگ کے دتی حال دُہائیا۔ جے پرہو تُوں مڑ کے آویں پرت، میرا
 پتا پتا لینا ترائیا۔ میں تِن جگ بیٹھا رہنا رکھ کے ورت، مکھ نال نہ کچھ چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 مینوں اپنا لینا بنائیا۔ پھلّ کہے جس ویلے رام گیا وششٹ کول، گرو گریو سیو کھائیا۔ وششٹ نے میرا روپ ویکھ کے گول، اوس
 نوں دتا پھڑائیا۔ رام نے پنجاں انگلاں وچ لیا تول، پٹھے توں سدھا دتا کرائیا۔ میں اگوں پیا بول، کوک کوک سنائیا۔ جے رام تیرا رام
 اُپر آوے دھول، کس بدھ اُسدی سیو کھائیا۔ اوس کہا سُن رہیں نہ انہول، سہجے دیاں جنائیا۔ جس ویلے میرا رام آوے اُسدے نام
 دے وچ جانے ڈھول، ڈنکے دو جہان کھڑکائیا۔ آون سب دے خالی کرنے کھول، کھوکھے دینے بنائیا۔ گرمکھ بھگت کڈھنے نرول،
 نریکھ دینے وکھائیا۔ اوس ویلے پھلا تینوں کوئی نہ دیوے مدھول، گرمکھ ویکھن چائیں چائیا۔ میرا تیرے نال قول، اقرار نامہ دتا
 لکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سِر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پھلّ کہے مینوں تو وار سُنکھیا وید ویاس، ناسکاں ڈھائی
 انچ پرے ہٹائیا۔ اک دن میں اوس نوں پچھیا خاص، سہج نال بُلایا۔ مینوں اک دے ملن دی آس، جو ٹٹیاں لئے جڑائیا۔ اوس نے
 بھر کے پانی دا اک گلاس، سہجے مینوں دتا ٹکائیا۔ جس ویلے تیرا تے میرا آوے پُرکھ انباش، انباشی کرتا پھیرا پائیا۔ بھگتاں دا ہووے
 ساتھ، گرمکھاں سنگ جڑائیا۔ تینوں درس دکھائے ساکھیات، وچھوڑا دئے کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر
 نظر اک اٹھائیا۔ پھلّ کہے جس ویلے کرشن دا میل ہویا نال سُدھے، سدا ملیا دھر درگاہیا۔ میں راہ وچ جانڈیاں براہمن دے لک گیا

وچ پجام، گئے توں پنج انگلاں اُتے ڈیرہ لائیا۔ مینوں اِکو تکیا کرشن شام، نظر اکھ اُٹھائیا۔ مخول نال کہا اُٹھ گلدانے، تیرا گلشن دینا سہائیا۔ مین ہویا بہت حیرانے، حیرانی میرے اندر آئیا۔ جنان چر میری بینتی نہ مانیں، اپنا حُکم ورتائیا۔ مین انت جانا اوس نشانے، جس دا نشانہ سارے رہے تکائیا۔ مین ملنا اوس بھگانے، جو بھگتاں دئے وڈیائیا۔ کرشن کہا اوس دے تریلوکی چوں پرے ٹکانے، جتھے ٹکے نہ کھئے وکھائیا۔ اُس نے کلجگ اتم پھرنے بانے، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ تیرے اُپر ہووے مہروانے، مہر نظر نال پار لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سندیشہ گیا سُنائیا۔ پُھل کہے جس ویلے موسیٰ دِگا کوہ طور، کرم کانڈ دا لیکھا رہیا نہ رائیا۔ مین اوبدے تھلے آیا ضرور، مستک میرے نال چُھپائیا۔ مین تکیا چھوٹا جہا نور، جو جھلک وچ رُشنائیا۔ سُن اگئی ثور، سندیشے رہی سُنائیا۔ میرے نام نوں کرنا مشہور، کلمیاں وچ گائیا۔ مین اتم آواں بن محبوب، مُحبت نور خُدائیا۔ پُھل کہا مین اوبدے تھلے رگڑ کے گیا جھوج، اپنا آپ مٹائیا۔ مینوں اگلی آئی سوجھ، پڑدا دتا اُٹھائیا۔ مین دوارا ویکھیا ڈونگھ، جس دا پیمانہ ناپ نہ کھئے بنائیا۔ اوس ویلے حُکم ملیا پُھلا ویکھیں تیرے نال مل کے کوئی بھگت نہ جاوے اُونگھ، سُنیاں لینا اُٹھائیا۔ پھیر مین آپے لواں ڈھونڈ، لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنے نام دی پاوے گونج، گنجائش اور نہ کھئے رکھائیا۔ پُھل کہے میری یاد عیسیٰ نال پچھلی، پچھا دئے گواہیا۔ جس ویلے مینوں پھڑ کے ماریا شبلی، سمت دتی بدلائیا۔ اوس ویلے ستان پتیاں والی کول اگی ہوئی سی پپلی، فُٹ اِکو نظری آئیا۔ اُس دے اندر کھیل سی وچلی، جیہڑی وچوں رہی جنائیا۔ جیہڑی پھاسی عیسیٰ نوں پائی اُتے گچی، پچھے اگے دتی بندھائیا۔ اوس ویلے اوس کہا میرے نالوں میرے پُرکھ اکال دی چنگی ہونی سکھی، جس نے اِکو کرنی پڑھائیا۔ اوس ویلے قلم نے شاہی نال دھار نہیں لکھی، شبدي شبد دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا حُکم رہیا ورتائیا۔ پُھل کہے جس ویلے محمد نے یاد کیتا علی، علی مدد کہہ کے گائیا۔ اوس ویلے میری ڈھائیاں کرماں دی لگی سی اک پیلی، لمی نو کرم اکھوائیا۔ اُس دے باہر سی اک گیلی، فُٹ ڈھائی ونڈ ونڈائیا۔ پُھل کہے محمد مینوں توڑیا مین پیڑ درد سہ لئی، دُکھ وچ دتی دُہائیا۔ اک گل اگئی کہہ لئی، اشارہ دتا لکائیا۔ محمد کہا پُھلا صدی چوڈھویں میری اُمت آپے وہنی، ویندی دھار وگائیا۔ ثوں ویکھیں اپنی نیتی، نیتر اکھ کھلائییا۔ تیرا سجن بنا اِکو سیتی، پروردگار نور خُدائیا۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر لیکھا ویکھ وکھائیا۔ پُھلّ کہے میرا لیکھا نال سَتگر نانک، تنے دین گواہیا۔ جس ویلے بُھکھے سنت ملے سی اچانک، خیر خیریت دتی ورتائیا۔ اوہ ویلا سی بڑا بھیانک، بچے نُون کہن شوڈائیا۔ اُہناں نے نانک نُون دتی امانت، پُھلّ گلاب دا بھیٹ چڑھائیا۔ نانک کہا ایہہ رہے صحیح سلامت، کلجگ اتم وجے ودھائیا۔ ایہنوں ملنی بھگتاں دے پریم دی نیامت، نیم اکو نال رکھائیا۔ جس ویلے صدی چوڈھویں دی آؤنی قیامت، کلمیاں توں لینے چُھڈائیا۔ من نہیں کرنی بغاوت، جھگڑا نہ کرے لوکائیا۔ اوس ویلے ایس نے بھگتاں دی میٹنی عداوت، بھگت دوارے آکے دئے صفائیا۔ گُرمکھو سدا کرنی شرافت، شرعیاں توں لے پچائیا۔ پرہہ دا نام بہاویں حقیقی سمجھو بہاویں معرفت، محبوب توں ہووے نہ کدے جدائیا۔ جس نُون سمجھے کھئے نہ عارف، الف پے نہ پڑدا اُٹھائیا۔ نانک کہا نرگن نروریر نراکار کرے تُعارف، سفارش دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اوس ویلے کسے نہیں لیکھی عبارت، نانک چن نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جنم جنم دا لیکھ چُکائیا۔ پُھلّ کہے جس ویلے انگد آیا دیوی دا پُجاری، دیوتیاں والا ایشٹ منائیا۔ اوس نُون دسی جوت نرنکاری، جوت لالاٹ بیٹے رُشناٹیا۔ اوس ویلے اک مالن پُھلّ لئی آؤندی سی وچ پٹاری، کھاری سیس اُتے ٹکائیا۔ اوہ سولاں سالاں دی کواری، انگی انگ نہ کھئے چُھپائیا۔ اُسنوں رمز لگی اپاری، کسے اندروں دتا اُٹھائیا۔ اُسے پھڑ کے پُھلّ انگد دی بھیٹا دتے چاڑھی، انگد نانک دیاں چرناں اُتے ٹکائیا۔ پُھلّ نے کہا میں وکھری ویکھی سب توں یاری، گُر چیلے وجے ودھائیا۔ نانک کہا نانک نہیں شبد دے ہونا پُجاری، جوتی جوت سیس جھکائیا۔ ایہدا لیکھا لہنا آگے آگڑی، کلجگ اتم نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، حُکم اپنا اک سمجھائیا۔ پُھلّ کہے میرا لیکھا نال گُر داس امر، عملاں وچ جنائیا۔ اوہ جل چُکن لگیاں مینوں رکھدا سی وچ قمر، کمرکسے وچ ٹکائیا۔ میں ویکھ کے اوبدا صبر، پرہہ دے آگے واسطہ دتا پائیا۔ تیرا حُکم بڑا جبر، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ تُوں مالک گہر گور، تیری بے پرواہیا۔ تُوں وسیں اُتے امبر، نورو نور رُشناٹیا۔ سرب کلا بھرتبر، گھٹ گھٹ رہیا سمائیا۔ جے انگد دا امرداس نال ہو جائے سویمبر، عملاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پُھلّ کہے میں پریتی وچ ہو کے مگن، اک دھیان لیا لگائیا۔ آتم پرماں دا پیندا ویکھیا سگن، امرؤ دے گھر وجی ودھائیا۔ دپیک جوت لگا جگن، ہوئی سچ رُشناٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا حصہ دینا وکھائیا۔ پُھلّ کہا میرا پریم نال رام داس، جو رام رام

دھیائیا۔ جو چھاڑی چُکن لگا مینوں سر اُتے رکھدا سی خاص، ڈیڈھ انچ وچ ٹکائیا۔ جتھے سُندی سواس دی آواز، راز اگلا دئے جنائیا۔ میں تکدا رہیا پرکاش، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ میں جوڑ کے دوویں ہاتھ، سیس دتا نوائیا۔ اوس کہا تیرا میلا نال پُرکھ ابناش، کلجگ اتم ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پُھل کہے مینوں پنج وار گر ارجن کہا پُھل گلاب، اشارہ گرمکھاں ول کرائیا۔ جس ویلے اکاون باون کیتا حساب، پنج اک تے پنج دو وچ ودهائیا۔ گرو گرتھ لکھن لگا وکھری کتاب، توڑ کے ستنام دی بھیٹا دتا کرائیا۔ نال دسیا اکو پُرکھ اکال سب دا باپ، پتا اک اکھوائیا۔ جس دا اکو چلنا جاپ، دوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اوس کلجگ اتم آونا آپ، اپنا پھیرا پائیا۔ بھگتاں نال جوڑے تیرا ساتھ، گرمکھ سجن لے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پُھل کہے جس ویلے ہر گوبند پھنی میری پیری، پیراں دا پیر نظری آئیا۔ مینوں ٹنگیا وچ زنجیری، دسویں کُنڈے وچ پھسائیا۔ میری دُور ہوئی دلگیری، غمی دتی گوائیا۔ اوس ہتھ لایا مینوں تقدیری، پتی پتی دتی ترائیا۔ چرناں نال چھوہ کے مینوں ملی اوہ امیری، جس دی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا کھیل ویکھیا پھر کشمیری، چشمے اُپر اپنا رنگ چمکائیا۔ پُھل کہے میرا پریم نال ہررائے، ہر پردے دیاں جنائیا۔ نہاؤن توں پہلوں مینوں چوکی دے پاوے ہیٹھ ٹکائے، اُتے اپنا بھار رکھائیا۔ اک دن میرے اندروں نکلی پائے پائے، ہوکا لے کے دتا سُنائیا۔ اوس خوشی نال کہا تیرے اُتے پرہو دیا کھئے، مہر نظر نال ترائیا۔ تینوں بھگتاں نال رلائے، لوک مات ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا سگلا سنگ بنائیا۔ پُھل کہے میرا ہرکرنش نال ناتا، اٹھاں تتاں دیاں جنائیا۔ جس ویلے ہرکرنش درشن کردا سی پتا ماتا، ماتا پتا دی مینوں بھیٹ چڑھائیا۔ سب توں وڈی سمجھ سوغاتا، وکھرا رنگ وکھائیا۔ اک دن میں ٹیک کے اگوں ماتھا، سال ستویں منگ منگائیا۔ میں ویکھنا اوہ باپا، جس نون پُرکھ اکال کہہ کے سارے گائیا۔ اوس نے کہا گر تیغ بہادر تیرا بدلنا ساک، ساکھی اپنی دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی کرنی دئے جنائیا۔ پُھل کہے میرا گر تیغ بہادر نال جوڑ، ناتا دُھر دا نظری آئیا۔ جس ویلے دلی نون جان لگیاں گوبند نون دتا سی موڑ، اکو پُھل ہتھ پھرائیا۔ گوبند میں نہیں تیرا پتا ہور، جس نون جنمے کھئے نہ مائیا۔ اوس دا پچہ کور، شاہزادہ شہنشاہ اکھوائیا۔ میں سیوا کرن آیا بتور، پلو رہیا چھڈائیا۔

پُھلّ کہے میری گوبند ہتھ دے کے ڈور، تند تار دتی جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھید ابھیدا دئے کھلائیا۔ پُھلّ کہے میرا گوبند نال پریم، پریمیاں دیاں سمجھائییا۔ دُشت دمن والا نیم، گوداوری وجے ودھائییا۔ سب نؤں آیا کہن، گھر گھر رہیا سُنائییا۔ جس ویلے مادھو داس دے دوارے کئی رین، رین مستک دھوڑی دتی چُھپائییا۔ مینوں ہتھینن آیا لَن، پت ڈالی ونڈ ونڈائییا۔ میرے نیر چھلکیا نین، نیتراں دتا وبائییا۔ مینوں مؤل نہ آیا چین، چاروں کُنٹ لیا کُرائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنے حُکم وچ پھرائییا۔ پُھلّ کہے گوبند توڑیا نال ہتھ، ہتھیلی اُتے چُکائییا۔ مین آگوں کہا ہس، تیری بے پرواہییا۔ کوئی مارگ سچا دس، اپنے نال ملائییا۔ اوس گُرمکھاں ول کر کے اکھ، اشارہ دتا جنائیا۔ اکو ڈھٹیا رکھ ہتھ، پھیر ملے ودیائییا۔ جس طرح میرا تے میرے پُرکھ اکال دا ہونا اکٹھ، ایسے طرح تینوں بھگتاں نال جُڑائییا۔ سچ دوارا کھولنا ہت، نام بھنڈارا دینا ورتائییا۔ ہن مینوں ویکھیا گوداوری تٹ، پھیر بھگتاں دے ہتھ وچ سوہا پائییا۔ جتھے ہونی اکو مت، اکو اک پڑھائییا۔ بھگت ویکھن حق، حُکم شہنشاہییا۔ جے کوئی ذرا وی پے گیا شک، شکایت دتی سُنائییا۔ مین دواویوں دیواں دھگ، ایہو بے پرواہییا۔ پُھلّ رگڑ کے اپنا متھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان دیا کمائییا۔ پُھلّ کہے مین لے کے وڈا ہوکا، ہا دتی سُنائییا۔ کس ویلے آوے گوبند تیرا موقع، مُکمل دے دِرڑائییا۔ گوبند کہا مینوں اکو ڈھئیے دا لا لین دے ڈھونکا، پھر ڈنکا ظاہر دیاں کھڑکائییا۔ مینوں وی بھگتاں نؤں پرہ دے نال ملاؤن دا شوکا، آشا سب دی پور کرائییا۔ مین گُرمکھاں سچ چلاواں روؤنسا، گھر گھر پھیرا پائییا۔ جھگڑا مُکاواں مین ہوں کا، ست برہم دیاں جنائییا۔ بھو کھلاواں اگئی ناؤں کا، پت پریشور دیاں ملائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بخشہار سچ سرنائییا۔ پُھلّ کہے تیرا کیہڑا ویلا ہووے سہاؤنا، سچ دے سمجھائییا۔ گوبند کہا جس ویلے بھگت بھگوان اکو ڈھولا گاؤنا، تیرا میرا رہن نہ پائییا۔ اوس ویلے مین شبدی دھار آؤنا، جوت جوت وچ سہائییا۔ بھگت دوارا اک بناؤنا، شودوالا مٹھ تجائییا۔ دوہاں دا پکڑنا دامنا، دامنگیر اکھوائییا۔ سب دی پوری کران کامنا، کرماں توں لوں پچائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لہنا دئے چُکائییا۔ پُھلّ کہے مینوں اکو دس دے انت اخیر، در ٹھانڈے منگ منگائییا۔ تُوں دسیں دُھر دا پیر، پیغمبر دُھر درگاہییا۔ گوبند کہا جس ویلے سمت شہنشاہی دی ہونی تعمیر، لوک مات جڑ لگائییا۔ اوس ویلے بھگت بھگوان پاتشاہ تے بنے وزیر، دوُجا رہن کھئے نہ

پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پُھلّ کہے اچ اوہ آگیا ویلا، وبلا ہو کے دیاں سُنائیا۔ اِکو رنگ نظری آئے گرو چِیلا، چِیلا گرو وچ سہائیا۔ پچھلا تُوں وی جو کُچھ لَینا لے لا، دیندیاں توٹ رہے نہ رائیا۔ سچیاں بھگتاں دی گودی وچ بہ لے، جو ناہی نال رہے چُھہائیا۔ جے ہور وی کُچھ کہنا ای تے کہہ لے، سماں تیری ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دین دِیال دِیا کھائیا۔ پُھلّ کہے مِیں دین آیا شہادت، صدیاں دے پچھوں پھیرا پائیا۔ جن بھگتو سکھ لو اِک عبادت، اِکو نام دِھیائیا۔ تہاڈی جس نے دِقی ضمانت، اتم اوہولے چُھڈائیا۔ تہاڈے وچھوڑے دی رہے نہ کوئی علامت، اِکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سب کُچھ ویکھ وکھائیا۔ پُھلّ کہے مِیں تیریاں بھگتاں دی بیٹھا وچ گودی، اندر باہر ویکھ وکھائیا۔ جنہاں تُوں تیرے ملن دی آئی سوچی، اندرے اندر رہے گائیا۔ اوہناں تُوں اِکو رُوپ نظری آیا ویدی سوڈھی، ونڈن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پُھلّ کہے مِیں بند ساں وچ ڈوڈی، اپنا آپ چُھپائیا۔ اچ گُرمکھ مل گئے مؤجی، جو ہتھاں اُتے رہے نچائیا۔ جنہاں دے وچوں ادھیاں وچوں ادھے فوجی، فوجاں دا مالک ویکھ خوشی منائیا۔ جنہاں دی آتم ایسے جوگی، جوگی بن کے بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ اگے چنت رہے نہ سوگی، ساچا سگن رہے منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جھولی سب دی پھول پھولائیا۔ پُھلّ کہے جن بھگتو مینوں پھڑ لو سچے ہتھ، اچی بانہ دینی وکھائیا۔ تہاڈی پت لے رکھ، در آیا دُھر دا ماہیا۔ تَساں میرا کرنا پکھ، مِیں تہاڈی دیاں گواہیا۔ پریم پیار مُحبّت اندر جانا رچ، روم روم خوشی منائیا۔ دیہی ماٹی سمجھو کچّ، کنچن گڑھ لَینا سہائیا۔ اوہ رل مل کے درشن کریئے رچ، رُچی اپنی لینی بدلایا۔ بھاویں طعنے دیوے جگ، پرہ دے نالوں نہ ہووے جدائیا۔ تَسیں پینڈا مُکایا گھراں توں بھجّ بھجّ، مِیں دُور دُراڈا آیا نور خُدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، رحمت اپنی رسیا کھائیا۔ پُھلّ کہے مینوں لے لو ہتھ کھبے، بدلی بدلے وچوں چُکائیا۔ ایتھے اوتھے تہاڈے نال ہونے نہیں دغے، جگت فریب نہ کھئے بنائیا۔ جن بھگتو تَساں پرہ دے ہنا اگے، اگے پچھے پریدار ہوئے سہائیا۔ راہ وچ ویکھو کس طرح وشن برہما شو پھردے بھجّ، تھائوں تھائیں سیس نوئیا۔ ایہ میرے نکے نکے اڈے، جو اڈیاں نال گوڈے دینے رگڑائیا۔ بھاویں تَسیں گھر وچ واہندے گڈے، تہانوں شبد بانے دینا چڑھائیا۔ پُھلّ کہے ساڈے ناتے ہو گئے پکے، دوویں ہتھ دین دُہائیا۔ سب نے پریم نال بدھے، بندنا بے پرواہیا۔

جھک جاؤ سدھ آگے، سپس اکے نوں نوائیا۔ تہاڈے صاف ہو گئے آگے، پرہ نے کری صفائیا۔ جن بھگتو اگلے سال ویکھو مزے، مجاز نال چلو چائیں چائیا۔ پُرکھ اکال سب توں آگے ودھے، بن قدماں قدم اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کھیل اگلی آگے دئے ورتائیا۔ پُھل کہے میں گرمکھ ویکھے اُٹھے، پیراں بہار نظری آئیا۔ جنہاں دے اُتے مالک تھے، مہر نظر اٹھائیا۔ میں ویکھیا کوئی سٹا رہ نہ جاوے کیسے گئے، لُکیاں لوں جکائیا۔ جے کوئی گھر دیاں نال ہو کے آیا غصے، اوہنوں لوں منائیا۔ سری بھگوان کہے جے کوئی مینوں پُچھے، میں بھگت دوارے اندر بھگت دیاں دکھائیا۔ جنہاں دے پُھل نال بن گئے گچھے، ہتھ ہتھ نال جڑائیا۔ تہاڈے بوٹے کدے نہ سکے، گوہند پانی رہیا لگائیا۔ تہاڈا مالک شیر اگمی بکے، گرمکھو اپنی بکل دیو کھلائییا۔ تسیں ہن مات لوک رہنا نہیں ستے، سوگند کھا کے تہانوں لوں جکائیا۔ بنا دین دیال پری پیاریاں کوئی نہ پُچھے، پُشت پناہ ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ تسیں بجھ جاؤ اکے مٹھے، دین مذہب ذات پات لیکھا دیو چکائیا۔ اوچ نیچ سارے بن جاؤ سچے، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نانا تہاڈے نال رکھائیا۔ پُھل کہے میں جن بھگت ویکھاں کھلوئے، سوہنے سہنجے نظری آئیا۔ جیہڑے پُرکھ اکال دے پوتے، گوہند پتر کیا بنائیا۔ پنجاں نالوں ہن بن گئے چوکھے، سوہنی وجی ودھائیا۔ اکو گاؤن نام سلوکے، سوہنگ ڈھولا رہے سنائیا۔ بھتھے تیر دے گئے موقعے، شبدی حکم سچ لڑائیا۔ گرمکھو تہانوں پھڑنے پین نہ سوئے، پُرکھ اکال دیا کائیا۔ کلجگ بھور نہ کھایو غوطے، پھڑ کے بابوں پار لنگھائیا۔ رکھنے پین مول نہ روزے، برتاں وچ نہ بھکھ رکھائیا۔ تہاڈے پچھلے دن لنگھ گئے اوکھے، آگے سماں دئے بدلائیا۔ تہاڈی سوچ آپے سوچے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، حق حقیقت رہیا درڑائیا۔ پُھل کہے جن بھگتو مینوں یاد آیا تہاڈا پچھلا رشتہ، رشتیداری دئے جڑائیا۔ جس ویلے محمد کول کوئی سندیشہ لے کے آیا سی فرشتہ، آہستہ آہستہ ہدایت دتی سنائیا۔ مینوں محمد نے تکیا خدانخواستہ، اکو پلک اتوں اٹھائیا۔ میں کچھ آ کے بینتی کیتی درخاستا، اپنی بینتی دتی سمجھائیا۔ میرا صوفیاں نال ہووے واسطہ، باقی مُرشداں توں پینڈا لیا مکائیا۔ محمد کہا اُس دی کرنی نہیں کیسے شناختا، اماماں دا امام پھیرا پائیا۔ جس نے سیدھا بھگتاں نال کرنا واسطہ، واستو اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی رہیا دکھائیا۔ پُھل کہے جن بھگتو ساڈی سانجھی ہو گئی جد، اکو ملی ودیائیا۔ دین

دُنی دی چھڈ دیوُ حد، پینڈا لوُ مکائیا۔ سارے سوہنگ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دے جیکارے گاؤ گج، غزل اِکو ڈھولا گائیا۔ پُھل کپے سب نوں وڈی خوشی ہوئی اج، سمت شہنشاہی خوشی منائیا۔ آگے ہونا نہیں کدے الگ، وکھرا گھر نہ کھتے بنائیا۔ جے یاد کرو تے آپ درشن دئے تہاؤں اُپر شاہ رگ، جگت دوار دا لیکھا دئے مکائیا۔ ویکھیو بنس نہ بنیو کگ، بُدھی کاگ وانگ کُرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشنہار سچ سرنائیا۔ جن بھگت کہن اسیں پرہہ توں سُننی اِک ارداس، جو سب نوں پار لنگھائیا۔ جس ویلے سدئیے اوسے ویلے آوے پاس، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ راتیں سُنتیاں دے سرہانیوں پی جائے پانی دا گلاس، اپنے آؤن دی نشانی دئے وکھائیا۔ آتم سیجا سُنٹا رہے ساری رات، سُکھ آسن ڈیرہ لائیا۔ جان لگا جے پریم وچ دس جائے اپنی اِک نیکی جِہی بات، باطن پڑدا اِک اُٹھائیا۔ سچ پریم دی دے کے جائے اِک سوغات، سُگندھی اندر اِک بھرائیا۔ پھیر پکا رشتہ سمجھیوُ نال پُھل گلاب، بے آب نہ کھتے تڑپھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ محراب دئے سمجھائیا۔ پُھل کپے جن بھگتو جاؤ بہہ، خوشیاں نال آسن لائیا۔ تہاڈے اندر اِکو دی لے، لایق بچے لے بنائیا۔ جو منگو سوئی دئے، دیونہار اکھوائیا۔ جو چرن کولان ڈھپے، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ تہاڈا بھگت دوارا وسدا رہے، جُگ چار چار وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی بنت رہیا بنائیا۔ جن بھگتو تہاڈا سچکھنڈ دوار، تہر گھر آسن اِک وکھائیا۔ جتھے شبَد دی گنجار، نام دی وجے ودھائیا۔ جوت دا اُجیار، نُور نُور رُشنائیا۔ سدا چلدا رہے وبار، ووباری دئے وڈیائیا۔ بھریا رہے بھنڈار، اتوٹ اٹھ رکھائیا۔ سرشٹی نے ہونا خوار، دھیرج دھیر نہ کھتے رکھائیا۔ جے تُساں پریم پُرکھ تے رکھیا اِعتبار، جتھے ہووو اوتھے ہوواں سہائیا۔ تہاڈا اِنہاں انکڑیاں وچ کراں شمار، ڈلینکڑیاں وچ جوڑ جُڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ جن بھگت کہن اسان پرہہ کی کرنی تیری بھگتی، اکھیں میٹ دھیان نہ کھتے لگائیا۔ اسان تینوں ملنا شرطی، سِدھا ناتا تیرے نال رکھائیا۔ تُوں مالک دُھر دا عرشی، پریم بے پرواہیا۔ سانوں کوئی نہیں لگدی چھپی پوہ دی سردی، سر درد نہ کھتے جنائیا۔ تُوں ساڈی اپنے نال جوڑ مرضی، مرضی جگت والی دینی گوائیا۔ جے تُوں نر نرائن سچا ہرجی، ہردے اندر ڈیرہ لائیا۔ جن بھگت کہن اج توں ساڈی آتما تینوں وردی، دُوجا خصم نہ کھتے بندھائیا۔ سو بہاؤنت ہووے تیرے گھر دی، دو باگن رہن کھتے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، میلا اپنا لینا ملائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ ساڈے کھلاپت، پت پتوتے بے پرواہیا۔ کیوں بُہتے ساتھوں جُڑاؤندا ہتھ، سیس چرناں نال رگڑائیا۔ اندروں کھول دے اکھ، اٹھ پھر تیرا درشن پائیا۔ اسیں کدی نہیں کہنی بس، بہاویں بھر بھر کے اتوں دی دے رُڑھائیا۔ جے تُوں ساڈا گاویں جس، سِری بھگوان سیو کھائیا۔ پھیر خوشیاں نال جائے بس، مُسکراہٹ بلاں والی رکھائیا۔ سِری بھگوان کہا میں تہاڈے کول جاواں وس، ڈیرہ نیڑے ہو لگائیا۔ تُوں کیتا پریم دا اکٹھ، اکٹھیاں دتا سُنائیا۔ ہُن میں کدھر جاواں تھ، چارے رستے بند نظری آئیا۔ تہاڈے پریم اندر جاواں ڈھتھ، اپنا آپ تہاڈی بھیٹ چڑھائیا۔ جن بھگتو کدے نہ سمجھیو وکھ، وکھرا ڈیرہ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، داتا دیونہار گوسائیا۔ جن بھگتو ویکھو بھومکا استھان، استھل رہیا وکھائیا۔ جتھے بنیا بھگتاں دا مکان، بے مُکام آسن لائیا۔ ایتھے بالمیک دا قیام، سُن سادھی وچ سمائیا۔ ہر گوبند دا احسان، تہاڈے سر چڑھائیا۔ نانک دا نشان، جھنڈا رہیا لہرائیا۔ کرشن دا پیغام، بنسری نام سُنائیا۔ محمد دا امام، نرگن پھیرا پائیا۔ جسٹوں سجدہ کردے سلام، صحیح سلامت اپنا کھیل وکھائیا۔ زین کہے میری بینتی پر بھو بھگتاں نوں کر لین دے آرام، بسرام چرناں وچ رکھائیا۔ بھگتاں نوں فکر پے گیا سانوں ہو نہ جائے زکام، ہتھ متھے اُتے گھسائیا۔ تھوڑے کہن سوں کے ہو نہ جائے بدنام، اندرے اندر دین ڈھائیا۔ دس ویہ کہن اسان سویرے کرنا کام، ساڈی کرے نہ کھئے رہیائیا۔ ترینٹھ کہن ایویں وچ پھسے آن، بنا سٹیاں رات گوائیا۔ زین کہے میں بھڑی سب نوں دیواں مان، جو چل آئے سرنائیا۔ ایہہ بخشنہار بھگوان، بھگتاں دا سنگ نیہائیا۔ سب نوں دیوے اکو جہا دان، جو بھگت دوارے دے اندر بہہ کے پیو دادے دی یاد لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بخشنہار اک سرنائیا۔ زین کہے میں بے شک بھنی، بھڑی نظری آئیا۔ کئی گھڑیاں ولّ وینہدے بیت گئی کئی، کون گھڑیاں رہیا کھڑکائیا۔ جس دی رحمت جائے نہ گئی، گنتیاں وچ گنت نہ کھئے گنئیا۔ جن بھگتو تہانوں دات دینی ائی، جو انھیاں تون سجاکھ دئے بنائیا۔ تہاڈے اندر دھار پریم رکھنی نہمی، نہما نہما رنگ چمکائیا۔ ایہہ کوئی سادھو فقیر نہیں ڈنبھی، ڈمبہ جگت نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سب دا ہو سہائیا۔ بھڑی زین کہے میں بھگتاں دی بناں سکی، سکھی پر بھ دی نظری آئیا۔ بات کراں حقی، حقیقت دیاں درڑائیا۔ جنہاں تیرے وچھوڑے وچ پچھے جگ چوکری کئی، آگے نہ کھئے جدائیا۔ اپنے نام دی

پڑھا کے گھلنا پٹی، ڈھولا اک سنائیا۔ رنگ چڑھاؤنا اکو رتی، رتن امولک ہیرے لینے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ویکھیں اکھیں، اپنی ویلے اخیر ہونے سہائیا۔ پھل کہے جن بھگتو دوہاں دا مل کے بنیا گلدستہ، گلدان ستگر نظری آئیا۔ نام خُماری وچ کرے مستا، مستی اکو اک رکھائیا۔ تہانوں بٹھنا پئے کوئی نہ بستہ، اکو اکھر دتا پڑھائیا۔ اس تون بور نام نہیں کوئی سستا، جگ چوکڑی دئے گواہیا۔ تہاڈا حال ہووے نہ خستہ، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ تون میرا میں تیرا دوہاں دا اکو رشتہ، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ جن بھگتاں پیج رکھدا، رکھیا کرے تهاؤں تھائیا۔ بھنڑی زین کہے پرہ میری مٹی پوری کریں منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پریمیاں بھگتاں سون دے نیشنگ، ستیاں دے اندر پریم دینا ٹکائیا۔ تیرے کول انوکھا ڈھنگ، طریقہ دینا سمجھائیا۔ انت اخیر اگی وار گا لین دے تیرا چھند، سوبلا صفتاں وچ وڈیائیا۔ خوشی کر کے بند بند، بندھن دے تڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان سورے سرینگ سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جن بھگتو بھنڑی زین کہے اپہناں دے دے چھٹی، چھٹکارا دے کرائیا۔ ویکھو کوئی نہ وڑ جائیو ترکٹی، سکھمن ٹیڈھی بنک وچ پھیرا کھئے نہ پائیا۔ ایڑا پنگل دی ہٹی گئی لٹی، خالی دین دہائیا۔ تہانوں چارھیا چوٹی اچی، منزل دتی مکائیا۔ جے آتما کر لو سچی، پھر پرما تم دی نہ ہونے جدائیا۔ تہاڈی سوہندی رہے رتی، رتھی اپنے نال مہکائیا۔ تہاڈی ہن پینڈیاں وچ گھسن نہیں دینی جتی، رویداس چمارا دئے گواہیا۔ تہاڈی مینڈھی رہن نہیں دینی گتھی، کنت سہاگی دئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرت سوانی اٹھائے ستی، آس نندرا دئے گواہیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دات دیوے رُکھی رُکھی، پڑدے وچ پڑا رہیا دکھائیا۔

* ۲۷ پوہ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال *

ستگر شبد کہے نہ کریو جلدی، من واسنا نہ کھئے بھٹکائیا۔ جن بھگتو تہاڈی باقی رہندی کل دی، نہکرمی کرم رہیا کھائیا۔ کوئی کھیل نہیں کپٹ چھل دی، اچھل چھلہاری دیا کھائیا۔ تسان اچے کشتی ویکھنی اوس مل دی، جو مالک دھر درگاہیا۔ جس دی دھار اکھی چلدی، چار جگ وڈیائیا۔ جو کھیل جانے جل تھل دی، لکھ چوراسی رہیا سہائیا۔ جس قیمت پاؤنی اپنے پھل

دی، کنڈا دُھر دا ہتھ اُٹھائیا۔ جگت سنکھیا مُکنی کوڑے دھن دی، نو ستّ لیکھ چُکائیا۔ کیسے نوں خبر نہیں اگلے پل دی، گھڑی ونڈ نہ کھئے سمجھائیا۔ جوت اکالن اکو بن کے مالن پریم سُگندھی پُھل گھادی، پتّ ٹہنی نال مہکائیا۔ گرُمکھو ویدان پُراناں شاستراں وچوں سمجھ نہیں آئی اک گلّ دی، رمز حق نہ کھئے لگائیا۔ جو بن جوانی سب دی ڈھادی، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ حُکمے اندر آگتی ویکھو بلدی، تتاں دئے جلائییا۔ پرہہ دے آگے پیش نہ کیسے دی چلدی، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ بہاوی کیسے توں نہیں ٹلدی، بہانے وچ لوکائیا۔ کیسے نے طاقت نہیں سمجھی پرہہ دے بل دی، بلدھاری بل باون چہل وکھائیا۔ ہُن کھیل نہیں کیسے تن دی، شبیدی ڈنک سُنائیا۔ جس نوں جننی کوئی نہ جندی، سپر مُکھ نہ کھئے لگائیا۔ جس دی آواز نہیں کوئی کتّ دی، رسنا نہ راگ الائییا۔ جس دی دؤلت نہیں مایا دھن دی، ٹکیاں ٹکسال نہ کھئے بنائیا۔ جس دی روشنی نہیں کیسے چند دی، سوریہ روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جہدی نظر نہیں نیترا اٹھ دی، دُور نیڑا ویکھ وکھائیا۔ جس دی سمجھ نہیں کیسے من دی، بُدھی نال لڑائیا۔ اوہ دات دیوے جن بھگتاں اکو بھل دی، بھال بھال کے جوڑ جڑائیا۔ کھیڈ مُکاوے کوڑی جھلّ دی، جھلک اپنی دئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ ستگر شبد کہے نہ کرو چھیتی، چھتی جگ نانک تھوڑے گیا جنائیا۔ پرہو آد انت دا بہیتی، بہیو پڑدے دئے اُٹھائیا۔ جگ چوکڑی تُسیں میرے نال کردے رہے نیکی، وڈیوں نکے روپ بنائیا۔ جگت ولوں بن دے رہے بیکی، واسنا کوڑ باہر کڈھائیا۔ چرن کول رکھدے رہے ٹیکی، دھوڑی مستک ٹکے نال چھپائیا۔ روپ دھردے رہے بیٹا بیٹی، نرگن سرگن جوڑ جڑائیا۔ جگت مہانے بن دے رہے کھیوٹ کھیٹی، مارگ بھگت بھگوان لگائیا۔ ویکھیو کوئی چرنیں نہ جھکاو ویکھا ویکھی، ٹھگاں دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ جس نے جگ چوکڑی ویکھی، اوہ پرکھنہارا دُھر درگاہیا۔ جس نے نانک دے موڈھیاں اُتے دھرا کے کھیسی، جنگلاں وچ دتا بھوائیا۔ اوہ جگت واسطے پردیسی، تہاڈے اندر دا مالک نظری آئییا۔ سری بھگوان بھگتاں کارن اپنے شبد دی کرے شیخی، شاخ اپنی اک پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان اک اکھوائیا۔ ستگر شبد کہے نہ بنیو کاپلے، کالکھ اندروں دینی گوائیا۔ مان وچ نہ سمجھیو اسیں بھگت ہو گئے ہاپلے، بن کِریا چرن کول کھئے نہ آئییا۔ چار جگ تہاڈے سب نے دِندیاں رہنا حوالے، میں نویں شاستر جانا بنائیا۔ بن ہتھیاں توں وجدے رہنے تالے، دھار اکو اک بندھائیا۔ تُسیں ہو گئے پرہو

دے حوالے، تہاڈی حوالات دینی کٹائیا۔ تُسیں کرشن نال کھیڈن والے نہیں گوالے، گُوآں دی سیو کھائیا۔ تُسیں پرہو دے سچے بالے، تہاڈا پتا اِکو نظری آئیا۔ تہانوں شبد گودی وچ پالے، امرت دُھر دا جام پیائیا۔ تہاڈے پچھے گھالنا گھالے، پنج تت اندر اپنا روپ چھپائیا۔ تُسیں ہُن سمجھدے نہیں پرہو دے کیہڑے وکھڑے چالے، چلاکی نال سب نوں رہیا بھلائیآ۔ مینوں دسدا تُسیں بہہ گئے میرے دوالے، دعویدار اکھوائیا۔ ہُن تدبیر نال تہاڈے اتوں تہاڈی تقدیر ٹالے، ٹالمٹول نہ کھئے جنائیا۔ پرکھ پرکھ کے ویکھ ویکھ کے پیکھ پیکھ کے ورنان برنان چوڑاسی وچوں تھوڑے اٹھالے، اکھ اکھ نال ملائیآ۔ تہاڈے حل کرے سوالے، سوال اپنا دئے سُنائیآ۔ آگے چلنا تہاڈے نالے، نالایق رہن کھئے نہ پائیا۔ ایتھے اوتھے کرے پرتپالے، پرتپالک ہو کے سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ست سچ کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے نہ اندرون ہووو کوڑے، کوڑی کِریا دینی تجائیا۔ تہاڈے رنگ ویکھنے گوڑھے، گوہند اپنے رنگ رنگائیا۔ نام وجا کے ساچی تُوڑے، تُرت پڑدا دئے کھلائیآ۔ چار جگ تہانوں کرے مشہورے، ڈھولے دُھر دے نال وڈیائیآ۔ تُسیں اوس گھر دے بنے مزدورے، جتھوں نام بھندارا ملے چائیں چائیا۔ تہاڈا صاحب تہانوں قبولے، مالک گود اٹھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیاوان دیا کھائیا۔ ستگر شبد کہے اندر کوئی نہ کِریو گھس گھس، من گھمسان نہ کھئے بنائیا۔ در تے آ کے بہو نہ رُس رُس، رُسے رہیا منائیآ۔ اوس توں بہتا نہیں تے تھوڑا لے کے جائیو کچھ کچھ، جس دی کچھپ دئے گوہیآ۔ ہنکاری جائیو جھک جھک، وکاری روپ نہ کھئے وکھائیآ۔ اِکو سکھ کے جائیو اپنے نام دی ٹک، جو ٹخم تاثیر دئے بدلائیا۔ جگت واسنا اُتے جائیو تھک، کوڑی کِریا دینی تجائیا۔ تہاڈے لین دا ویلا آیا ڈھک، دیونہار دیوے بے پرواہیا۔ کوئی پڑدا رہنا نہیں لک، سب دا کایا چولا دینا بدلائیا۔ جے نہیں بنے ہُن بن جاؤ اُس پرہو دے پُت، جو پتن اِکو دئے وکھائیآ۔ ویکھیو بنا پریم دے خالی رہن نہ دیوے کایا بُت، پنج تت کم کسے نہ آئیا۔ ایہو جہی او بھگتو کدی نہیں ملی کسے نوں لُٹ، بنا بھگتی بھگتو دات نہ کسے ورتائیآ۔ کوئی نہ جانے کیوں پیا تھہ، تئیاں رہیا جڑائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر اکھ کھلائیآ۔ ستگر شبد کہے ایویں نہ کِریو ہوں ہوں، ہوکے نال سُنائیآ۔ جنان چر میں وچ نہ ملے تُوں تُوں، میں تُوں وچ سہائیآ۔ تہاڈا خوشی نہ ہووے لوں لوں، گھر وجے نہ سچ ودھائیآ۔ اوناں چر پرہ دے دوارے دی کدے نہ بھلیو جوہ، آگے پچھے قدم نہ کھئے ٹکائیآ۔ جے متھے ٹیکنے تے

کوئن کوٹ باہر ویکھو گرو، گھر گھر بیٹھے ڈیرے لائیا۔ جے آتم ہو کے پر ماتم نال جاؤ چھوہ، پھر شرم حیا رہے نہ رائیا۔ اپنے گھر دی تہانوں آپے دس دئے سوہ، اشارے نال درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی کار کھائیا۔ شبد گرو کہے پرہو کچھ مینوں دے صلاح، لوک مات ست جنائیا۔ میں ویکھنا سب دے اندر اوہ راہ، جو اندھیرے وچ بیٹھے اپنا آپ چھپائیا۔ جو چوراں وانگ داؤ رہے لا، ٹھگال والا روپ وٹائیا۔ کی تینوں پتہ نہیں دس ماہ تپنا پئے اگنی گکھ ماں، سکے نہ کھئے پچائیا۔ مطلب واسطے کوئی نہ کریو ہاں، بے غرض دینے بنائیا۔ کچی یاری لاؤن دا مینوں کدی نہیں آیا چا، جھوٹھا ناتا نہ کھئے جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا حکم ورتائیا۔ شبد گرو کہے میں پھردا سدا انہول، جیواں نال چوری چوری کھیل کھلائییا۔ جگال پچھوں آواں اُتے دھول، دھرنی اُتے پھیرا پائیا۔ لکھ چوراسی دیواں مدھول، خاک وچ ملائییا۔ بھگتاں وساں کول، نیرن نیر نظری آئییا۔ جیہڑے میرے نال مارن آون رول، جگ چوکرئی دیواں سزائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک ورتائیا۔ شبد گرو کہے میں ویکھن آیا مرد استری، سارے کھوج کھوجائیا۔ کدے مینوں کھندے سی جگت دا مشتری، مشن نہ سکے سمجھائیا۔ ہُن میں کرن آیا مُخبری، ہوکا رہیا سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی رہیا جنائیا۔ شبد گرو کہے پرہو میری اج تک کیتی نہیں کیسے پہچان، جگت نیتر نظر کھئے نہ آئییا۔ ایویں تینوں مندے رہے بھگوان، ٹوں ساکھیات نظر کیسے نہ آئییا۔ حکم نام تیرا سندیشہ دیندے رہے مہان، کاغذاں اُتے وڈیائییا۔ سچ دس نو سو چرانوے چوکرئی کدی آیا وچ میدان، سورپیر ہو کے پھیرا پائیا۔ ایویں ٹیلیاں پرتاں اُتے دھرن تیرا دھیان، مورتی بنا کے تینوں شرمندا رہے کرائیا۔ اُنکلیاں نال تیرا ساز وجا کے رسنا نال گاؤندے گان، ساہمنے ہو کے درس کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا کردے رہے بیان، رسنا جہوا ڈھولیاں وچ گائییا۔ تیرا دسدے رہے نام، کیسے نظر نہ آیا امام، جوتی جلوہ کر رُسنائیا۔ سُن سُن تیرا پیغام، بغل فُراں وچ ٹکائییا۔ جتا چر پیاوین نہ اکو جام، ضامن ہو کے لئیں چھڈائییا۔ اوہناں چر جھگڑے نہیں مُکنے تمام، طمع توں لے چھڈائییا۔ شبد گرو کہے پرہو ٹوں اگے سچکھنڈ کردا رہوں آرام، حکم نال پیغمبر گرو بنائیا۔ کیسے ٹوں بنا دتا گوپییاں والا کھن، کیسے ٹوں بنا کے سینتا تے رام، جنگلاں وچ بھوائیا۔ چھوٹا چھوٹا کر کے احسان، ہستیاں کوٹ دتیاں بدلاییا۔ پیر پیغمبر کر کے غلام، بردے دتے دکھائییا۔ اپنا

دسیا نہیں کیسے نوں سچ مقام، دھام اپنا نہ کھئے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر حُکم اک منائیا۔ شبد گرو کہے سُن میرے بھگونت، تیری بے پرواہیا۔ میں تیرا کیسے کولوں سُننا نہیں منت، رسنا والی گل موہے نہ بھائیا۔ جے کدی نہیں ملیا بُن ویکھیا انت، انتر دھیان لگائیا۔ پرہو تیرے ایہ درویش نہیں سنت، ایہ ہمیشی نظری آئیا۔ جنہاں دے چرناں ہیٹھاں رُلدا جت، بہشت رہیا گر لائیا۔ انہاں دا لیکھا کی جانے برہما پنڈت، جو ویدان دی کرے پڑھائیا۔ تئی اوتار تیرا کوئی سمجھ نہ سکے سمت، سچ دا حال نہ کھئے درڑائیا۔ جے کیسے نوں اشارہ دتا تے اوسنوں بولن دی نہیں دتی بمت، بھوکھت وچ نہ کھئے درڑائیا۔ نہ کوئی صفتی بنیا نہ کوئی بنیا نندک، دوباں اُتے پڑدا دتا پائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیری کردے گئے منت، سیس قدماں اُتے ٹکائیا۔ دیناں مذہباں دی پا کے چنت، حُکمے وچ بھوائیا۔ کیسے نوں دسیا کعبے والی سمت، کیسے نال کر کے علت، کیسے نوں دے کے تن خطابی خلعت، کیسے نال اندروں کر کے ملت، کیسے نوں دے کے جگت دی ذلت، آپ اپنا بیٹھا آسن لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سوہنی سچ دی کار کھائیا۔ شبد گرو کہے پرہو میں نہیں سُننے تیرے پوتھیاں والے چھند، جو شنکیاں وچ نظری آئیا۔ میں تیرے تاج نوں تیرے اُتے دینا ٹنگ، راج دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ جو کچھ سو تیریاں بھگتاں دینا ونڈ، بن کے بے پرواہیا۔ ایس توں آگے رہن نہیں دینا بھیکھ پکھنڈ، کوڑی کیریا دینی کڈھائیا۔ بھگتو تسیں نہ ہوئیو حیران تے دنگ، ایہ دنگا جگت نوں رہیا وکھائیا۔ تسیں تے میرے لاڈلے چند، خوشی نال دیاں چمکائیا۔ جے کتوں نہیں ملیا آج دینا اوہ اند، اند آتما وچ رکھائیا۔ تسیں نہیں جان دے تہاڈے پریم والے رنگ، ایہ ڈنڈا رہیا پرگٹائیا۔ جس نے تہاڈی سیوا کرنی پچھے ہو کے کنڈ، کنڈیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ ہُن کی سمجھو گے پرہو کہ ملنگ، کہ لنگڑا لولھا پھیرا پائیا۔ کدھرے سمجھ نہ لؤ ایہنوں ہو گیا ادھرنگ، لت بانہ یلے نہ رائیا۔ بُن میں وساں تہاڈے سنگ، سکلا سنگ نبھائیا۔ آج دی زین سب حُکم گھل دینے بے رنگ، مہر اپنی نہ کھئے وکھائیا۔ کچھ لہنا دینا اوس سورے سرینگ، جس سیس تاج دتا ٹکائیا۔ آج گوہند دی ونڈ، گرمکھاں جھولی پائیا۔ جن بھگتو گا لؤ آگے باپو دا چھند، بخشند ملنگ بن کے سیو کھائیا۔ شبد گرو کہے باپو کتے ہو تے نہیں گیا بڈھا، بڈھاپا دئے وکھائیا۔ کوٹن کوٹ جگاں پچھوں چلدا چلدا ہو تے نہیں گیا ڈڈا، چرن پیر نہ کھئے سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیریاں صفتاں دا بٹھدے گئے گڈا، صفتاں وچ صلاحیا۔

ٹوں بے پرواہ سب توں بہیت رکھیا گجھا، گنجھل وچ سرب پھسائیا۔ بے پرواہ ٹوں کسے نہیں سمجھایا اپنا مُدعا، مُدتاں توں تیری عادت نہ کسے بدلائیا۔ کلجگ انت بھگونت ہو کے آگھا، نرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ جن بھگت کوئی نہ رہے ڈبا، منجھدھار وچوں پار کڈھائیا۔ گرمکھو ٹھاڈا کوئی نہیں لینا بھگا، بھگون ہو کے دیا کھائیا۔ ٹھاڈا وسدا رہے جھگا، بُندی رہے رُشنائیا۔ ٹھاڈی خاطر دُھر دا لے کے آیا پنجابی بولی والا چُکھا، چُکتے سارے دئے بھجائیا۔ ٹھاڈے وچھوڑے دا مینوں دُکھا، دوجا دُکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ میں وینہدا رہیا جیہڑا گرمکھ اپنی ماں دے پیٹ وچ لٹکیا رہیا پُٹھا، بنا ساہ ساہ دھیائیا۔ میں بے فکر ہو کے رہیا سٹا، اپنی نہ لئی انگڑائیا۔ جس ویلے ٹھاڈا ویلا ڈھکا، نرگن ہو کے آیا جوتی جامہ کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہروان پھیرا پائیا۔ شبد گرو کہے پُرکھ اکال ٹوں سدا چلن والا ٹیڈھا، سدھی دھار نہ کھئے سمجھائیا۔ ویکھیں کتے تینوں چلداں لگ نہ جائے ٹھیڈا، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ مینوں پتہ جس ویلے برہمے ٹوں اشارہ دتا چار ویدا، ویدا اپنی پھیر نہ کھئے پڑھائیا۔ اوہدا اپنی چرن دی دھوڑی نال بنا کے میدا، مدھ وچ حد دتی رکھائیا۔ تینوں اُپر کدے نہ وینہدا، چرناں وچ آس رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سوہنی کار کھائیا۔ شبد گرو کہے پرہو اچے تائیں تیرے گھر سٹ نہیں جیما کدے جوڑا، سچے کھبے نہ کھئے لگائیا۔ میں حیران ہویا ٹوں کس طرح سسے اُپر لایا ہوڑا، ہوڑے دا مطلب جانیا کسے نہ رائیا۔ گرو گوہند ماچھووارے تیرا گاؤن لگا سی دوسرا، پھڑ کے کتوں چاروں گنٹ دتا بھوائیا۔ ٹوں اچے میرا نگا جہا چھوہرا، شہنشاہ ہو کے تینوں لواں اٹھائیا۔ گوہند بس کے دتا مروڑا، پرہو تیرا کھیل بے پرواہیا۔ سری بھگوان کہے او نہیں مینوں تیری پینی لوڑا، لوہڑا پئے جگت لوکائیا۔ اوس ویلے تیرے کول ہونا نہیں کوئی باز گھوڑا، گھوڑا شبدی دیاں بنائیا۔ تیرے سر اُتے کوئی جھلدا نہیں دسنا چوڑا، چاروں گنٹ میرے نام دی وجے ودھائیا۔ جیہڑا نانک ٹھاڈے اندر رکھ کے گیا مہرا، مہر اپنی اک لگائیا۔ اوہدے پچھ بھگت دوارے دہنا کاغذ کورا، خُون اپنے نال رنگائیا۔ پھر بننا بھگت بھگوان دا جوڑا، وجنی سچ ودھائیا۔ کیوں تیرا اوہناں دے اندر ہونا پوڑا، پوڑی گوڑی راگ نہ کھئے سُنائیا۔ جے ٹوں گوہند ہوئیو کمزورا، نگ نال لکیراں دیاں کھچائیا۔ ٹوں میرے اُتے واریا اجیت جُجھار فتح سینگھ زورا، مات پت دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ ایہہ وی دُنیا وچ تیری نشانی ڈورا، بنا پُرکھ اکال ہتھ نہ کھئے پھرائیا۔ جس ویلے کلجگ انت ہویا گھنگھورا، زین

اندھیری چھائیا۔ تیرا ہونا بھاگ متھورا، مٹھیا دسے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ شبد گرو کہے او گوبند تینوں کسے بٹھنے نہیں سر تے پُھل چھے، چھبی پوہ دے گواہیا۔ تیرا ناتا جڑنا اوس نال شیر بگے، جس دی بغل وچ لوکائیا۔ گر اتار پیغمبر جس نے اپنے چرناں دے ہیٹھوں کڈھے، لوک مات پرگٹائیا۔ حُکمے اندر پھرن بدھے، بندنا سیس جھکائیا۔ اوس ویلے پتہ لگے تیری تے پر ماتا دی پریتی لگے، اکو نور نظری آئیا۔ تیرا پُرکھ اکال تیرے وچوں کوئی نہ کڈھے، دوویں رل کے خوشیاں لو منائیا۔ اکو نور اکو دیپک جوت جگے، اکو شبد ہوئے شنوائیا۔ پھیر بھگتاں نوں آؤنے مزے، اوسناں کھانی چھڈنی مٹھائیا۔ تیرا پیر سر ویکھ کے ننگے، ننگیاں ملے وڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا داتا ویکھ وکھائیا۔ شبد کہا میں شبدی کافور، گہر گمبھیر اکھوائیا۔ جگ چوکرئی رہیا ہور، کلجگ ہور روپ بدلائی۔ جد ویکھو نواں نکور، پردھ بال نہ روپ جنائیا۔ میرا کسے دے نال نہیں کوئی خور، بھگتاں دا کھوجی بن کے پھیرا پائیا۔ گرمکھو کوئی پرہو ٹھاڈے ورگا نہیں کٹھور، جو در آیاں نوں دیوے ڈرکائیا۔ جے سچ سمجھو ٹھاڈے اندر وساں نساں پھیر وی نہیں جانی لوڑ، لوڑاں جگت پور کرائیا۔ جدوں وڑاں تے وڑاں بن کے چور، راتی سُنیاں دے اندر ڈاکا آواں پائیا۔ ٹھاڈا خزانہ نساں نہیں سمجھے تے نہ کوئی جانے لکھ کروڑ، اسنکھاں والی گنت نہ کھئے گنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کھائیا۔ گوبند کہے میں کی گچھ جاتا، کی کیتی پرہہ جنائیا۔ کی سمجھی رمز اشارے والی باتا، باطن ہوئی پڑھائیا۔ کی دسی بن اکھراں توں گاتھا، بن سطران سطر سمجھائیا۔ پُرکھ اکال نے میرے ہتھ مار کے اُپر ماتھا، مستک دتا بدلائی۔ جدھر ویکھاں تے ویکھاں پُرکھ سمراتھا، دوسر نظر کھئے نہ آئیا۔ گرمکھ بالا چُکیا ڈھاکا، سچے کھچے رہیا لٹکائیا۔ مینوں ستگر مل گیا ڈاڈھا، جس لک وچ ڈنڈے دتے ٹکائیا۔ اونہے کیہڑے کارن امرت پیایا وچ پاٹا، جو تینوں گئے بھلائی۔ کوئی پوچے دیوی والی لاٹا، نرگن جوت درس کھئے نہ پائیا۔ ایسے کارن سب نوں آیا گھاٹا، گھاٹے وچ لوکائیا۔ پُرکھ اکال نالوں ٹٹیا ناتا، ناتواں ہو کے دین دہائیا۔ تن ماٹی پہن کے بستر خاکا، خالی ہتھ رہے وکھائیا۔ کسے ملیا نہیں دُھر دا آقا، عقل چلی نہ کھئے چٹرائیا۔ جے سچ سمجھو پُرکھ اکال سب دا نگا کاکا، جو ٹھاڈے اندر وڑ کے آسن لائیا۔ جے اُس دے نام دا سُنو کلاکا، ٹیک ٹیک آواز سُنائیا۔ اوہ بخشے ساچیاں داتاں، دیاوان ہوئے سہائیا۔ گرمکھو ٹھاڈیاں برتھیاں جان نہیں دینیاں

دوویں راتاں، جُگ جنم دی زندگی کَم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوارے الکھ جگائیا۔ شبد گُرُ کہے پرہو جگا دے اک الکھ، سوہنگ ڈھولا گائیا۔ سِری بھگوان کہے میری طوبیٰ میں گوبند نالوں کدی نہ ہونا وکھ، وکھرا دھام نہ کھئے بنائیا۔ جن بھگنو تہانوں دے دینی اوہ آگھ، جس نال ساکھیات نظری آئیا۔ میں آج تائیں کیسے نوں بہیت نہیں دتا دس، بہڑی تہانوں دینا سمجھائیا۔ کیوں جُگ چوکرئی گُر اوتار میرے جوگا حصہ کئے چھڈ، بھوکھتاں وچ گائیا۔ میں ہویا گد گد، خوشیاں چھند لائیا۔ تسیں میرے لال ہیرے نگ، لوک مات کرو رُشنائیا۔ تہاڈے اندر پریم دی آگ، جو کوڑی کِریا رہی جلائی۔ جس کارن لئے سد، حُکم رہیا سُنائیا۔ سوہنے رہے بھب، آسن رہے ججائیا۔ کتے سمجھ نہ لؤ ایہ بندیاں والا کوئی پھردا قد، بڈھا نڈھا اپنی دھار بدلائی۔ میں کوئی بھیدان دے چارن والا نہیں وگ، سانہسی ڈوم نہ نظری آئیا۔ میں کوئی براہمنان دا بٹھن والا نہیں تگ، جنیو گل دے وچ پائیا۔ ایہ وی کوئی جرنیل سینگھ دا (شکگ)، جیہڑا راجا بن کے رُوداس دی بھیٹ کرائیا۔ رُوداس نے بولیا حق، حُکم دتا جنائیا۔ ایہنوں پہنے پُرکھ سمرتھ، جس دے آگے سیس دتا نوائیا۔ تُوں سانہ کے چھڈیں رکھ، خزانے دُھر دے وچ لُکائیا۔ جسنوں کیسے نہیں لاؤنا ہتھ، کلجگ اتم لئے ملائی۔ جن بھگنو کیسے نوں نہ ہووے شک، پچھلا لہنا رہیا چُکائیا۔ ایس توں بہتی ہور دے کے وتھ، پریم پریتی چرناں نال بندھائیا۔ کیوں اسنے گوبند چُکیا کندھے اُتے وچوں ڈھگ، اُچ دا پیر سیس اُٹھائیا۔ اندر لگا بجر دا پھٹ، فکر دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچّی وڈیائیا۔ گوبند کہا میں کدھر پے گیا کھڑے، رُوداس کہے میرا باقی لہنا نظری آئیا۔ آگے ہور بتھیرے دُنیا دے پینے جھپڑے، جھگڑے وچ رہنا لوکائیا۔ کوٹاں جُگاں پچھوں سِری بھگوان آیا بھگتاں دے کھیڑے، کھیڑے متھے سب نوں ویکھ وکھائیا۔ جن بھگنو چڑھ جاؤ میرے بیڑے، بیڑیاں دا نانا دینا تڑائیا۔ ویکھو وڈے رکھو جیرے، جیرج انڈ پھیر نہ ملے سزائیا۔ جے ایتھے دُکھ تے ایتھے سُکھ ایتھے چاؤ گھنیرے، گھنگھور زین رہن نہ پائیا۔ تہاڈا مالک بن گیا سینگھ شیرے، شرع دا لیکھا دئے چُکائیا۔ تسیں آگئے اوس دے گھیرے، جو چاروں کُنٹ بھجے واہو داہیا۔ بہاویں تسیں اپنے کایا دے چیتھڑ لیڑے، پریم پیار نال دھو کے صاف دئے کرائیا۔ ایہو بخشش ایہو مہرے، مہروان آپ سمجھائیا۔ ہُن گوبند دے تبیلیاں وچ نہیں لُکدے وچھیرے، شبد تَرنگ بھجے چائیں چائیا۔ نالے ویکھے میرے پریمی

کیہڑے کیہڑے، کیتھے بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ اوہ پُرکھ اکال تُوں رہیں نہ کتے وچ اندھیرے، تیریاں اکھیاں دیاں کھلائیآ۔ گوہند کہا میں سب تون دُور سب تون نیڑے، نیرن نیرا سوہبا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سوہنا رنگ رہیا چمکائیا۔ گوہند کہے پرہو تُوں بھگتاں دا کھادھا نمک، نمک حرام نہ کھئے اکھوائیا۔ پرکاش ہو کے داس ہو کے ابناش ہو کے چمک، نُوں نُوں وچوں پرگٹائیا۔ انہاں دی بنا دے بنت، جو آئے پندھ مُکائیا۔ سبناں دا بن کنت، دُہاگن نظر کھئے نہ آئیا۔ ایہہ سب تون وڈے سنت، جو ستگر مل کے خوشی منائیا۔ مایا موہ توڑ کے مت، ممتا گئے بھلائیآ۔ تیری آگئے انوکھی سمت، سماں جان بدلائیآ۔ سری بھگوان پچھلے وچھوڑے دی انہاں آگے کر منت، کیوں دتی جُدائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں ایہہ تیری تھوڑی جہی جنس، جس دا وپاری نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گوہند کہے میں دینا کُچھ جواب، جن بھگتاں منگ منگائیا۔ ترتالیاں سالان وچ میرا اک ویراں نیلے اُتے چڑھن لگیاں چرن تلکیا سی وچوں رکاب، بنا رکاب رمز سمجھ کیسے نہ آئیا۔ اس دا ہرکشن نُوں دتا خواب، جو پہلے گیا سُنائیا۔ تیغ بہادر گا کے راگ، تیاں اکھراں ونڈ ونڈائیا۔ پُرکھ اکال نے کہا میں تیرا ویکھنا اوہ باغ، جو باغیچہ شہنشاہیا۔ ایہہ سُن کے محمد دی طبیعت ہوئی خراب، سچکھنڈ بیٹھا ہو کے رہیا سُنائیا۔ گوہند کہا تہانوں کرنا پئے اک نُوں آداب، ادب نال درڑائیا۔ کیسے دی نہ کینگ وجنی نہ رباب، ربی نُوں نظری آئیا۔ اُسے کوئی پُن ویکھنا نہ صواب، صبا بھگتاں دی لئے بنائیا۔ آپ بن کے شہنشاہ نواب، نویت حق دئے وجائیا۔ جنہاں کلمہ پڑھ کے کھادھا کباب، پُشتیاں دے پُشتے دئے وکھائیا۔ انت کرے برباد، حُکمی حُکم ورتائیا۔ لاگیوں عیسیٰ پیا جاگ، پائے پائے ایہہ کس آواز سُنائیا۔ موسیٰ کہے میری کون کرے امداد، ساتھی نظر کھئے نہ آئیا۔ گوہند کہے اوہ جس نے اک بناؤنی جماعت، جمع تفریق رہن کھئے نہ پائیا۔ جس دے جھلک دی جھل نہ سکے کوئی تاب، بے تاب ہووے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، حُکم حُکم وچوں سُنائیا۔ گوہند کہا مینوں اکھراں والے کہندے گوہند، گگا ببا ددا نال وڈیائیا۔ جے ہوڑے دی بن جاندا بند، پھر پُرکھ اکال آپے نظری آئیا۔ جھگڑا چھٹ جاندا اُستت بند، کوڑی کِریا نہ کھئے سُنائیا۔ امرت ملدا ساگر سیندھ، جو پنجان دے مُکھ چوائیا۔ ایسے کر کے سارے گئے کھنڈ، کایا کھنڈر لیا بنائیا۔ نالے مینوں کہندے والی ہند، نالے جھگڑا بندواں نال بنائیا۔ میں سارے دینے پنج، تارا وچے تھانوں تھانیا۔ میں

مُنہ دے بہار سُننے اِنج، سر سِکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جن بھگتاں دینا نِگھ، اپنی چھاتی لائیا۔ کدی کیسے نہیں سمجھیا وید رِگ، جو رگھپت دی کرے وڈیائیا۔ نانک دی گودی وچوں سارے گئے ڈِگ، ڈِگیاں نہ کھئے اُٹھائیا۔ پاپاں دی اُتے پے گئی ڈھگ، بہار نال دبائیا۔ گوہند کہے میرے بنا کیسے نہیں ڈاہنی آگے پک، بابو بل نہ کھئے وکھائیا۔ سب نوں پتہ لگ گیا گر اوتار پیر پیغمبر سارے ہو گئے چھپ، پرہہ سنگھاسن دے تھلے بیٹھے سیس نوائیا۔ کوئی نہ رہیا کیسے دا مت، متراں کیتی جدائیا۔ اِکو پرم پُرکھ اکال پت، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ جس دا کھیل دسے انڈیٹھ، پڑدا سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جن بھکتو تھانوں کدے نہیں دینی پٹھ، سنمکھ ہو کے سوبھا پائیا۔ تُسیں بہاویں یاد نہ کرو چت، میں اپنا چتر تھادے اندر دینا لکائیا۔ پریم نال لینا کھچ، زنجیر اپنے ہتھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرماں دا لیکھ مکائیا۔ گوہند کہیا اے آگے آگے نہ ڈر، بھجیا کتھے جائینگا وڑ، گھیرا سب نوں آپے پائیندا۔ ایدھروں اودھروں سب نوں لے پھڑ، ساہمنے پھر وی درس دکھائیندا۔ تھادی چوٹی تے تھادی جڑ، تھادے پچھے اگنی چ گیا سڑ، تھانوں رُڑھا کے پہلوں وچ سرسے دے سر، مروا کے گڑھی چمکور دے گڑھ، کھیل کھترانے والا کر، اتم آپے لے وڑ، اپنے نال ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ----- جن بھکتو تھادا انوکھا کھولنا سر، سروور اِکو اِک وکھائیندا۔ جتھے نہاؤن ناری نر، کوڑی ونڈ نہ کھئے بنائیا۔ ایہہ میرا نہیں تھادا گھر، میں تے مُسافر بن کے جُگ جُگاں دا بڈھا گھڑی کندھ اُٹھا کے، پٹھ ٹکا کے، بغل وچ دی بدلا کے، چھاتی نال لا کے، سیس اُتے ٹکا کے، حق آواز لگائیا۔ ہوئی ہوئی سمجھا کے، چوراسی وچوں اُٹھا کے، اُنگلیاں نال لا کے، شبدی پُت بنا کے، سوہنگ ڈھولا پڑھا کے، اندر جوت جگا کے، جگت دا راج مُکا کے، لوک پرلوک دتی وڈیائیا۔ اپنی مَوج وکھا کے، پڑدا پرہاں ہٹا کے، بھگتاں گلے لگا کے، اِکو رنگ دتا چڑھائیا۔ خبراں دیتیاں تہہ چُکو درشن پاؤ جا کے، ایہہ باؤن والی پچھلی یاد نظری آئیا۔ بھگتاں دے دوارے پٹھے ڈکے آ کے، پتری کھولے بنا کے، ستریں پڑھ نِگاہ ٹکا کے، ربّی جوت نور جگا کے، نظر کیسے نہ آئیا۔ دھتے دا ہل واہ کے، ہیٹھلے اُتلے نوں ہلا کے، موڑ اتوں بہار ٹکا کے، ہتھ پٹھ اُتے رکھا کے، کلجُگ ستجُگ دوویں رہیا بھجائیا۔ گرمکھو تھادے پچھے اپنا آپ تجا کے، شیر سنکھ دا نام پورن جوڑ جڑا کے، گوہند دا رنگ رنگا کے، گرسکھاں دا جوگ کما کے، بہسم ہو کے قسم کھا کے، اسم اپنا رہیا وکھائیا۔ توں کی کہنا اوئے فرید،

فردر دے سمجھائیا۔ فرید کہے میں پرہو دا عزیز، پچہ نظری آئیا۔ میرے تن نہیں قمیض، پٹکہ سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ میں سیکھنی بھگتاں توں تمیز، جو ستے پرہ توں رہے پائیا۔ جیہڑے جگت ولوں غریب، نام ولوں ملی شہنشاہیا۔ مہر دی ہوئی بخشیش، رحمت سیج کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ گوبند کہے کچھ آواز آئی ولوں چڑھدے، پُرکھ اکال رہیا جنائیا۔ اشارے کیتے اگلے ہڑ دے، جس نے ہڑ دینا وبائیا۔ پڑدے کھلے اگتے گھر دے، جتھے وجے سیج ودھائیا۔ جیہڑے بھگت بیٹھے باہر در دے، درشن اوہناں آؤنا دکھائیا۔ کتے سویرے دو جیاں نال رہن نہ لڑدے، سانوں باہر ملیا نہ سچا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ شبد گرو کہے پرہو اوہ توں کون کھتری، کہ چہتردھاری نظری آئیا۔ کہ براہمن بنیو پھولن والا پتری، کندلیاں وچ حصے رہوں پائیا۔ کہ منتر پڑھیں گائتری، باراں اکشر نال ملائیا۔ کہ دسین لگان ماتری، سہاری بہاری ونڈ ونڈائیا۔ سری بھگوان کہا نہیں اوئے میں بھگتاں توں کدے دے ملان کدے راتری، نرگن ہو کے کھیل کھلایا۔ میرا جلوہ نور باطنی، ظاہر کران رُشنائیا۔ ویکھیو کوئی نہ سمجھیو ایہہ کوئی کراماتی، کرماں دا لیکھا رہیا مکائیا۔ جن بھگتو تْساں کیہڑی پٹی لکھ کے پوچنی نال گاجنی، ستگر دا اکھڑ نہ کھئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک ورتائیا۔ شبد گرو کہے او برہم تیری ویکھی نیگی جہی قلم، جو آگے پچھے رہی لکھائیا۔ پر تینوں پرہ دا نہیں آیا علم، قانون سکیا نہ کھئے سمجھائیا۔ او شو تیرے پُجاری سلفیاں والی پیندے چلم، سوٹے کھچ کے باہر کڈھائیا۔ تْسیں میری نہیں سمجھی قسم، پرہ دا ناتا نہ کھئے جڑائیا۔ تْسیں پوجا کراؤندے رہے پنج تت جسم، شبد دی سار کیسے نہ آئیا۔ ایہہ بھگوان، وشنوں کہے تیری سمجھے نہیں رسم، بھیو ابھید نہ کھئے کھلایا۔ برہما کہے میں کن بھڑ کے کھاواں قسم، سمجھ کچھ نہ آئیا۔ جے تیرا گرو نہ ہندا دسم، تیرا پڑا نہ کھئے اٹھائیا۔ اوہ ملا بن کے دابڑیاں توں لا کے گئے وسم، اُستریاں نال گھسائیا۔ جگت مایا ویکھ کے ہسن، مُریداں نال مُرشداں دی وجدی رہی ودھائیا۔ جگت ناریاں نال وسن، سیجا مات ہنڈھائیا۔ جے پرہو توں آئیوں سارے لگے نسن، بھجے تھاون تھائیا۔ سری بھگوان کہے میں ایسے کر کے آیا دسن، سورپیر ناؤں دھرائیا۔ بنا بھگتو تھائے حکم توں آگے مول نہ لنگھن، ایہہ میری ودھائیا۔ ایہہ نہ سمجھیو کوئی ڈبا پلنگن، سچکھنڈ دوارا رہیا بنائیا۔ میں کوئی چھلے چھاپاں نہیں پہننے کنگن، اشٹبھج والے لال بستر نہ

کھئے وکھائیا۔ میرا اکو مُتھرا اکو مردنگن، سب دے ٹھیکر رہیا بھنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، حُکم اپنا رہیا ورتائیا۔ گوہند کہے پرہو مینوں جاپدا تیرا کوئی ریڑکا، تُوں رڑکیں سرب لوکائیا۔ او گوہند نہیں، ایہہ میرا وبار شبدی کھیڈ دا، پچھلیاں کھڑکیاں ساریاں بند کرائیا۔ آگے ہن میریاں بھگتاں تُوں کوئی نہیں چھڑدا، ست رنگا ستاں لوکاں کرے صفائیا۔ ایہہ لیکھا تُوں سو چرانوے چوکرئی گیڑ دا، گیڑے وچ بھوئیا۔ ایہہ لہنا گوہند دی مہر دا، مُحبّت دا مُوں چُکائیا۔ ایہہ پھیرا پرہو شیر دا، شریعت دے بدلایا۔ سنت سہیلے لکھ چوراسی وچوں نکھیڑدا، نکھیڑیاں جوڑ جڑائیا۔ آگے نظارہ ویکھیو آگئی کپہر دا، جو قبراں وچوں سْتے لے اُٹھائیا۔ کُچھ لیکھا شریف اجمیر دا، اپنے نال بنائیا۔ کُچھ جھگڑا گوہند دا گوداوری والے ڈیر دا، ڈیریاں والے دے بلائیا۔ ننکی پیریں فرنکی ویکھیو گپہر دا، پٹھ ننکی دے وکھائیا۔ جنگی چھڑاں آپے چھڑدا، جنگجو بہادر پھیرا پائیا۔ رنگ ویکھیو پرہو دی سویر دا، جو صُبح دی صُبح دے بدلایا۔ ست رنگا کہے مینوں کیوں بنایا ڈنڈا، ڈنڈوت سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ میرا لیکھا گوداوری کنڈھا، گوہند راہ تکائیا۔ گلاب کہے میرا لیکھا نال بندہ، بندھن دے تڑائیا۔ پُرکھ اکال کہا تُوں بچو سب نالوں چنگا، جو کلجگ کوریاں ونگاں دئیں بھنائیا۔ تُوں کی لہنا اوہ جیہڑا بھگت شمع تے جا کے کدی سڑیا نہیں وانگ پتنگا، شمع دے وچ سمائیا۔ لکوں کبی رووے بھیں اوہ براہمنوں تہاڈی مائی گنگا، گوداوری مینڈھی کھول دے دھائیا۔ پائے پرہو کیوں پھردا پیریں ننگا، تیری بے پرواہیا۔ سانوں دسدا کیسے تیرتھ وچ پانی رہن نہیں دتا چنگا، چنگیاں توں مندے دتے بنائیا۔ سادھو کلجگ کر کے رنڈا، رنڈیاں دا ویہڑا دتا وسائیا۔ شاہ رگ اُتے مار کے ڈنڈا، اُتوں ہیٹھاں دتے لاپیا۔ ایویں کہندے سانوں دسدا سورج چندا، پائے پائے ملیا نہ پُرکھ اکال دھر دا ماہیا۔ آگے پچھے سجے کھجے ویکھن کوئی ہور وی ہیگا ساڈے ورگا گندہ، جو پرہ نال دغا کھائیا۔ ویسوا وانگ ڈاہ کے منجا، پگڑیاں ٹوپیاں سانہ کے منہ اُتے ہتھ پھرائیا۔ پرہو نے کہا تہاڈا ایتھوں پھڑ کے پڑدا کرنا ننگا، غصے والی گنجائش نہ کھئے رکھائیا۔ مُریداں دے پچھوں عیداں دے مگروں تقریراں دے بعد اندر وڑ کے طوبی کر کے چرنی پڑ کے کہن چنگا، جویں تیری رضائیا۔ سری بھگوان کہا میں کی کران گوہند مینتھوں چھبی پوہ توں پھیر منگ لیا کھنڈا، جسٹوں مٹھی پچھے نہیں کوئی ڈنڈا، ڈنڈوت سب تُوں دے سیکھائیا۔ ویکھیو پورن تُوں کوئی نہ کہیو بندا، بندیو بندیو بندیو دینا بندھو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل

رہیا دکھائیا۔ پرہو تیرا کھیل کتھے، گوہند کہے مینوں دے جنائیا۔ پُرکھ اکال کہے بھگت وسن جتھے، میں اوتھے پھیرا پائیا۔ اوہناں دے کرم جنم پاپ سنتاپ چُک کے اکتھے، اُٹھا کے اپنے قدماں اُتے ٹکائیا۔ ایہ سُن کے دُرگا اشٹبھج پٹے، پائے پائے شیر نے سب دی کیتی صفائیا۔ میرے لال بستران نالوں گرمکھاں دے چنگے کیتے بستر چٹے، چٹی دھاروں آگے لئے لنگھائیا۔ ہیں! سارے تارے وڈے نکے، مینڈھی کھول کے وین پائیا۔ گوہند کہا میں کپڑے لکے رہن دینے کیسے گٹھے، وتھاں وچوں باہر کڈھائیا۔ اتم بٹھے اکو مُٹھے، مُٹھی اپنی رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ سِری بھگوان کہے مینوں کُچھ گیا چُہ، تیر دتا لگائیا۔ اُتر پورب پچھم دکھن چارے دشا وجے بھب، رو رو سُنائیا۔ دین دنی دا نکل گیا کُب، ونگ سکے نہ کھئے کڈھائیا۔ گوہند شبدی ماریا گُہ، سارے دتے سُنائیا۔ سِری بھگوان نے ہُن ویکھنا چڑھ کے اُتے لکڑی دے مُڈھ، سوہنا آسن لائیا۔ ایہو جہا کدی نہیں سی بدلایا جُگ، بھگت اُدھارے تے دُشٹاں دی کرے صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ویلا وقت دئے وڈیائیا۔ گوہند کہے مینوں اچے چڑھن لگی جوانی سمت پہلا نظری آئیا۔ میں پہلی وار بھگتاں دی کھادھی مہانی، بل اپنا لیا ودھائیا۔ میں چھڈ دتے بھٹھے تیر کانی، شبدی چلہ اک اُٹھائیا۔ کوئی رہن نہیں دینا ابھانی، کوڑی کِرپا دینی گوائیا۔ پُرکھ اکال دی بھگتاں نال رہنی نِشانی، نِشانے سارے دینے چُکائیا۔ جنہاں پچھ پچیاں دی کیتی قُربانی، اپنی دتی زندگانی، سرِشٹی دسی فانی، مایا دی قیمت نہیں پائی دوانی، سرسے وچ سُنائیا۔ ایسے کارن کرے مہربانی، گرمکھو تھادے ہتھ لائے اُتے پیشانی، حیرانی اندرون دئے گوائیا۔ تھادّا میرا لہنا نہیں کوئی زبانی کلامی، میں تھادے پچھے کرن آیا غلامی، جے پھیر پُچھو مالک دُھر انامی، بدنامی تھادّی اپنی جھولی پائیا۔ او ویکھیو کتے اوہ جوہ نہ سمجھیو بیگانی، ایتھے گرواں اوتاراں پیغمبراں دا مُقدمہ دیوانی، فیصلہ حق سُنائیا۔ تھادّی اچے سُرَت انجانی، گوہند ملنا سچّا بانی، جس جُجھار نوں دتا نہیں پانی، تھانوں امرت پیالے دئے پیائیا۔ نالے آؤنا وچ میدانی، دُنیا ویکھنی جگت نادانی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دھرت دھول دئے سہائیا۔ دھرتی کہے میرے اُتے ایتھے پیا دھماکا، رام نوں ویراں سیس جھکائیا۔ متھا ٹیکیا اپنے باپا، رام دا منائیا۔ میں تیرا نِگا جہا کاکا، دسترہ دا بیٹا اکھوائیا۔ پُرکھ اکال کہا ایہ پھیر کران گا باتا، کلجُگ اتم رہیا سمجھائیا۔ شہنشاہی سمت دیاں آؤن راتا، چھبی پوہ وجے ودھائیا۔ جس ویلے بھاگ لگے سرِشٹی دی دھرتی

ماتا، پرہو دے چرناں دی دھوڑ نظری آئی۔ میری کوئی ذات نہیں کھتری براہمن شوڈر ویش مہاشا، ونڈاں وچ حصہ نہ کھئے پائیا۔ جد آواں ویکھن جگت تماشا، تماشگر ہو کے پھیرا پائیا۔ سچ پُچھو تاں مینوں خوشیاں وچ آوے ہاسا، گرمکھاں مل کے خوشی منائیا۔ سب نے جانا گوبند دا پنج تت کایا چولا پاٹا، باز گھوڑے ہوئے جدائیا۔ کوئی نہ جانے اوہ شبدی دھر دا آقا، عقلاں توں باہر ڈیرہ لائیا۔ جس نے دیناں مذہباں ذاتاں پاتاں دا توڑنا ناکا، سدھا وہن دینا وبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ رام کہا میں چاروں کٹ ویکھی اک ہستی، جس دا حساب نہ کھئے آئی۔ پھیر ویکھیا تے اوہدی بھگتاں اندر مستی، مستانے رہیا بنائیا۔ تریتے توں آگے دواپر توں پرے کلجگ انت جن گرمکھاں دی بناؤنی بستی، بسترے سب دے گول کرائیا۔ اپنی پریتی کرنی سستی، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پھریدار بن کے چار کٹ پھرنا گشتی، اندر وڑ وڑ ویکھ وکھائیا۔ کیہڑی آتما میرے نال وسدی، گلوکڑی بیٹھی پائیا۔ پیار وچ کدے نہ نسدی، بھڑی بھڑی دئے ڈھائیا۔ جے کدی سنی تے کہانی اوسے دے سچ دی، جو سچے گرمکھ رہیا بنائیا۔ جن بھگتو جوت اکالن تھادے پچھ نچدی، اپنا رنگ ربی چڑھائیا۔ ایہہ قیمت پائی گوبند دے پچن سوا لکھ دی، لکھاں دا سیوادار لکھی نرائن دتا بنائیا۔ میں کھیل کران تھادے پکھ دی، دو جہاناں پنڈھ مکائیا۔ آگے ریتی بدل دینی جگ دی، جگت نال درڑائیا۔ تھادی بڈھی رہن نہیں دینی کگ دی، ہنس دینے وکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیل کرے سورے سرگ دی، سمرتھ اپنا رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مُحبت ویکھی بھگتاں دی رت دی، رتی رت رنگ وچ رنگائیا۔

* ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال *

ہر شب کہے ست ساچی دھار، جگ چوکڑی گئے راہ تکائیا۔ گر اوتار پیغمبر بن کے سیوادار، نت نوت سیو کھائیا۔ دھر دا ناد شبید جیکار، نعرہ کلمہ جگت کائنات سنائیا۔ پنج تت کایا بت جھکدے رہے وچ سنسار، نرگن نیوں نیوں لاگن پائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی کر کے گئے اظہار، اکھراں وچ ڈھولے گائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال پروردگار آگے کر کے گئے پُکار،

تن ماٹی خاکی دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش کھیلے کھیل اپرا پار، اپرپر اپنا حکم ورتائیا۔ ستگر شبد کسے نہ پائی سار، لکھ چوڑاسی جیو جنت ہلکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مارگ دھر دا اک پرگٹائیا۔ ہر شبد کہے جگ چوڑی کھیل سری بھگوان، زرگن سرگن گیا جنائیا۔ تھوڑا تھوڑا دے کے نام دان، سوئی سرتی جگٹ اٹھائیا۔ تتاں والی ریتی دس کے رام کاہن، بنسری انگلاں نال وجائیا۔ سجدیاں وچ کر سلام، عیسیٰ موسیٰ محمد گئے سیس جھکائیا۔ نانک گوہند کر پرنام، بے انت بے انت بے انت کہہ کہہ رہے گائیا۔ بنا اکھراں توں وکھرا وسے بھگوان، جس دی سمجھ کسے نہ پائیا۔ جگ چوڑی بدلدا رہیا ودھان، لوک مات کھیل کھلائییا۔ رکھیاں مٹیاں برہم ویتا دئے گیان، زرترا انتر منتر اک سمجھائیا۔ دھر دا کلمہ سچ کلام، پیغمبراں کرے پڑھائیا۔ محبت وچ کر احسان، محبوب دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک ورتائیا۔ ستگر شبد کہے میں دیون آیا بیان، نو سو چرانوے چوڑی جگ پندھ مکائیا۔ پڑکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھا یار دھر دا رام ہویا مہروان، محبوب اکھ پرتکھ کھلائییا۔ سرشٹی درشٹی ویکھیا اکھراں والا گیان، رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ ساچا ملے نہ کسے مندر مکان، محل اٹل سوہبا کھئے نہ پائیا۔ تتاں والا دیندے رہے دان، اپ تیج وائے پرتھی آکاش بھیٹ چڑھائیا۔ آتم پرما تم ملیا کوئی نہ مان، ناتا حق نہ کھئے رکھائیا۔ چوٹھا جگ ہویا ویران، حیرانی سب دے اُپر چھائیا۔ گر اوتار پیغمبر ہوئے پریشان، نیترا اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ جگت و دیا لاؤندے رہے دیوان، نیراکھر نہ کھئے پڑھائیا۔ پڑھدے رہے شاستر سمرت وید پُران، چارے کھانی چارے بانی ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلائییا۔ ستگر شبد کہے میں دینا اک سندیشہ، جس دی سمجھ کسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبر جگ جگ وٹاؤندے رہے ویسا، زرگن سرگن پھیرا پائیا۔ آد جگادی کوئی جان نہ سکیا لیکھا، انت کہن کھئے نہ پائیا۔ دیناں مذہباں والا پا بھلیکھا، ذاتی پاتی ونڈ ونڈائیا۔ دین دنی دا دے کے ٹھیکا، ٹھیکے دار دتے بنائیا۔ آتم پرما تم کسے نہ دسیا ایکا، ایکنکار بھیو نہ کھئے کھلائییا۔ برہما سمجھ نہ سکیا ویتا، وشنوؤں لکھ نہ کھئے جگائیا۔ شنکر کھاندا رہیا ٹھیڈا، نیترا اکھ نہ کھئے وڈیائیا۔ چار جگ بدلدا رہیا بھیکھا، بھیکھا دھاری حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے میں ویکھیا لوک مات جگ، چار کُنٹ دہ دشا دھیان لگائیا۔ دیناں مذہباں ذاتاں پاتاں لگی آگ،

اکھراں کرن پڑھائیا۔ دئی دویت کوڑی کریا کوئی نہ سکے اندرون کڈھ، مایا ممتا موہ نہ کھئے مٹائیا۔ بن ہر پیار خالی دسن ہڈ، ناری کنت جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ مُلا شیخ مسائک پنڈت پاندھے گرتھی پنتھی مارگ رہے دس، دسم دواوی میل نہ کھئے کرائیا۔ آتم پر ماتم ناتا جوڑے کوئی نہ سچ، قیمت رتیاں رہے پائیا۔ ساچا دسائے نہ کھئے تیرتھ تٹ، امرت سر سروور نہ کھئے بنائیا۔ پڑھ پڑھ سارے گئے تھک، چوڈاں ودیا رہی کُرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان دیا کھائیا۔ ستگر شبد کہے میں جگ چوکری وینہدا رہیا ویاہ، ناری پُکھ راہ تکائیا۔ کیسے دا وچولا بنیا نہ بے پرواہ، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ نائی براہمن ججماناں گھر جانڈے آ، وچولے وادھو پھیرا پائیا۔ دھیاں پُتاں والیاں دوہاں گھراں توں لینڈے کھا، بھوجن رسنا نال چھائیا۔ نرگن نور کہے میں گر اوتار پیغمبر بنائے گواہ، شہادت سارے دین بھگتائیا۔ کیسے نوں پرہ دے اُتے وشواس نہ آیا وساہ، وسری سرب لوکائیا۔ دھرم دوارے بیٹھ کے جگ نیتی کوڑی کریا رہے تکا، نج نین نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ستگر شبد کہے میں ویکھدا رہیا چوکری جگ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ مات بندھائیا۔ گر اوتار پیغمبر سناوندے گئے پرہو دی ٹک، پروردگار نام صلاحیا۔ کلجگ انت سرشٹی درشٹی نشانیاں گئی اک، تیر گئی گہیر نہ کھئے چلائی۔ مایا ممتا کوڑی ترشنا گھر گھر لگی بھکھ، طعنیاں وچ لوکائیا۔ پُتران والے دھیاں والیاں نوں رہے لٹ، لُٹیرے بن کے پھیرا پائیا۔ پُکھ اکال دین دیال بھگت شہیلے بنا کے اپنے پُت، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ آکے سرشٹی دا بدلنا رُخ، چار ورن دینے سمجھائیا۔ نہ کوئی پڑدا نہ کوئی لک، بہرم بھلیکھا دینا کڈھائیا۔ بہاویں استری ہووے بہاویں منکھ، دوہاں دا اکو حق بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اُٹھائیا۔ ستگر شبد کہے میں وینہدا رہیا جگت ریتی، چار گنٹ دھیان لگائیا۔ کوئی مندر وڑے مسیتی، گردوار پھیریاں پائیا۔ صاحب ستگر نال کرے نہ کھئے پریتی، ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ گوبند سوہنی لا کے گیا باغیچی، پھل پھلواری مات مہکائیا۔ نانک دس کے گیا حدیثی، دھر دی کر پڑھائیا۔ گرمکھو گرسکھی دی دھار نیکی، نکیاں توں وڈے دئے بنائیا۔ جنان چر جانو نہ اپنی کیتی، کرمان دا روگ کٹائیا۔ کایا ہونی نہیں ٹھنڈی سیتی، اگنی تہ نہ کھئے بھجھائیا۔ جھگڑا مُکنا نہیں اوج نیچی، راؤ رنگ نہ کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ ستگر شبد کہے نانک گر ارجن گا کے گیا لانو چار، چار ورن چار جگ

گیا سمجھائیا۔ سُرتی شبد کرو پیار، تتاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تہاڈی آتم ہووے نار، پرما تم کنت بے پرواہیا۔ جناں چر ملیا نہ
 ابناشی یار، یارانہ حق نہ کھئے وکھائیا۔ بنا پورن بھگتاں توں کدے نہ پورا ہووے وبار، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ گرتھی پنتھی کیسے نہ
 پائی سار، بھيو کھئے نہ پائیا۔ گوہند بول گیا للکار، ڈھولا اک جنائیا۔ فتح سچ ڈنکا وچ سنسار، شبدي نام سنائیا۔ کھیل پُرکھ اکال،
 دوْجا اِشٹ نہ کھئے منائیا۔ سرِشٹ ہووے بے حال، چار کُنٹ کُرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار
 کھائیا۔ ستگر شبد کہے مین دسنا مارگ سچ، ستجگ ساچا آپ اُٹھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی کچ، بھگت سہیلے بھيو کھلائیا۔
 لوں لوں اندر پریم پریتی رچ، رچنا دُھر دی دینی وکھائیا۔ منوآ من نہ پئے نچ، کوڑ کُریار نہ کھئے ہلکائیا۔ مارگ دس پُرکھ سمرتھ، راہ
 اِکو دینا وکھائیا۔ جس نوں جگ چوکڑی گاؤندے رہے نال گتھ، ڈھولیاں وچ سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 سچ کرنی کار کھائیا۔ ستجگ کہے مین اُٹھیا جاگ، پرم پُرکھ پرہ تیری اوٹ تکائیا۔ ستگر شبد کہے اوہ ویکھ کلجگ کاگ، جہوا
 کاگ وانگ کُرائیا۔ پُرکھ اکال کہے مین دینا اک ویراگ، جن بھگت دینا سمجھائیا۔ دُرمت میل دھو کے داغ، پنت پُنت دینا
 وکھائیا۔ گھر دِپیک جوت جگا چراغ، یرگن نور کر رُشنائیا۔ چار ورن دا اٹھاراں برن دا سرِشٹی اُتے بدل دینا رواج، پچھلی ریتی
 رہن کھئے نہ پائیا۔ جس نے رچنا رچی آد، اوہ ویکھے وچ برہماد، برہمانڈ اپنا حُکم درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرن یاد، صوفی سنت
 فقیر وجاون ناد، ڈھولے دُھر دے اِکو گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مارگ ساچا دئے وکھائیا۔ ستجگ کہے پرہو
 مارگ لا مات، منکھتا دے وڈیائیا۔ بھيو کھلا سجن سادھ، سنت سہیلے گود اُٹھائیا۔ جنہاں دے اندر اِکو تیری ہووے یاد، دوْجا
 اِشٹ نہ کھئے منائیا۔ دیناں مذہباں دا جھگڑا چکے فساد، پریم رنگ وچ سائیا۔ تیرے نام دی سنن آواز، دوْجا راگ نہ کھئے الائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ستجگ کہے میرا دس دے راہ جگت، اِکو وار درڑائیا۔ بھرم رہے نہ
 کیسے بھگت، بھگون پڑدا دینا اُٹھائیا۔ تیرے سمت دا سوہنا وقت، جگ جگ رہیا بدلایا۔ تیری گوہند نال شرط، شبدي حُکم
 سنائیا۔ کھیل کرنا عرش تے فرش، فیصلہ حق سنائیا۔ غریباں اُتے کرنا ترس، نایاں گود اُٹھائیا۔ ذات پات دا میٹ کے ہرکھ، دین
 دُنی دینی وڈیائیا۔ جن بھگتاں کولوں کیسے نوں لین نہیں دینا دھرت، وڈھی خور نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستجگ سُن تینوں سمجھاوانگا۔ تیرا مارگ مات لگاوانگا۔ سنت سہیلا تیرا ساک بناوانگا۔ گر چیلا رنگ رنگاوانگا۔ بھگتاں میلا وچ رکھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھاوانگا۔ سچ کرنی کار کھائیا۔ پُرکھ ابناشی دیا کھائیا۔ پُرکھ اکالا ویکھ وکھائیا۔ دین دیا لا پھیرا پائیا۔ ساچی دھرم سالا اک بنائے گا۔ چار ورنان پھڑ پھڑ پھڑ پھڑ۔ دُھر دی سرن اک جنائیا۔ مرن ڈرن بھو مٹائیا۔ نیتر ہرنا پھرنا اک آپ کھائیا۔ کیسے گرمکھ نوں جگت وبار وچ پھڑنا پئے نہ پرنا، شبد ڈوری نال رکھائیا۔ گھر وچ جا کے پھیر پئے نہ لڑنا، نانا جگت نہ کھئے ٹڑائیا۔ گرمکھاں منزل اوسے چڑھنا، جتھے اکو نور نظری آئیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستجگ کہے پر بھو کس بدھ بھگتاں کرے شادی، شادی نہ سچ وجائیا۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ مینوں دُھر دی وادی، جگ چوکڑی ویس وٹائیا۔ کلجگ انت ہونی بربادی، کلجگ کوڑ رہن نہ پائیا۔ کرنا کھیل پُرکھ ابناشی، دو جا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جھگڑا مکنا پنڈت کاشی، کعبے قرآن نہ کھئے سنائیا۔ گرو دوارے رہن نہیں دینی کوئی بدمعاشی، ستگر اکو نظری آئیگا۔ اکو منڈل ویکھنی راسی، گوپی کابن دینے سمجھائیا۔ جن بھگتاں دا سری بھگوان بنا ساتھی، جگت سجنان دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کوڑا نانا تٹ جائے مات پت بھائی بہین پھپھی ماسی، تائی چاچی کم کیسے نہ آئیگا۔ اتم سب نوں مننی پینی آکھی، دُھر دا حکم نہ کھئے اٹھائیا۔ جس دا تھوڑا سماں باقی، سمت سال دئے گواہیا۔ چار کُنٹ رہنا کھئے نہ عاقی، نو نو چار وجے ودھائیا۔ بھگتاں اندر کھول کے دُھر دی تاکی، پڑدا اوہلا دینا اٹھائیا۔ نام پیالہ پیانا بن کے ساقی، ساکھیات نظری آئیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستجگ کہے پر بھو میں ویکھنا سچ سنجوگ، جوڑی سچی نظری آئیگا۔ جنہاں ہووے نہ تیرا وجوگ، وچھوڑا روپ نہ کھئے وکھائیا۔ مایا ممتا رہے نہ روگ، آسا ترشنا نہ کوڑ بنائیا۔ بھاگ لگے کایا کوٹ، گرہ مندر وجے ودھائیا۔ شبد اگمی لگے چوٹ، سرتی سرت اٹھائیا۔ پرکاش ہووے نرمل جوت، نور نور رُشنا ئیا۔ پت پتنی دی آتم پر ماتم اکو گوت، پڑدا اوہلا دینا اٹھائیا۔ آگے جھگڑا رہے نہ روگ، روزے نماز توں لینے چھڈائیا۔ جن بھگتاں دا سری بھگوان تیرے آگے اکو وار پینا بھوگ، دو جی اور نہ کھئے سکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا لیکھا دینا بنائیا۔ ستجگ کہے پر بھو میں کی آکھاں ویاہ، وواہ سمجھ کھئے نہ آئیگا۔ کی میں کہواں نکاح، نقاباں مکھ لکائیا۔ ستگر

شبد کہے ایہہ آتم پر ماتم تن وجود پنج تت دی پکڑے بانہ، دو جہان دی لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ بھگت بھگت نال کر لین ہاں، وچولیاں نوں دھکے مار کے گھروں دین کڈھائیا۔ ایس تت دا نہیں وساہ، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ گر شبد جن بھکتو گرمکھو گرسکھو تہاڈا سدا گواہ، شہادت ایتھے اوتھے دئے بھگتائیا۔ دھرم ریتی دا اکو سچا راہ، دوجی تاریخ نہ کھئے بدلائیا۔ اجے پہلا سمت پُرکھ اکال دا ہویا رواں، رواداری ساری دئے مکائیا۔ اج تہانوں جاچدا ایہہ رواج نواں، انت سریشٹ سبائی لینا اپنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، نراکار نرویر دھار چلائی۔

* ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال *

کوٹاں وچوں گرمکھ ویرا رانا آئے وچ رن، رنبھومی کایا اندر دئے وکھائیا۔ ستگر پورا پریم پیار اندر بنھے من، ممتا شبدی گر جڑائیا۔ بھاگ لگا کے خاکی تن، وجود دئے وڈیائیا۔ نرگن نور جوت جگا کے چن، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ نام بھنڈارا دے کے دھن، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ چرن دھوڑی دے کے بناوے جن، جن جننی لیکھے لائیا۔ ست جیکارا سنائے کن، کلمہ حق حق الایا۔ جگت جہان بیڑا دیوے ہتھ، منجھدھار نہ کھئے رڑھائیا۔ ایتھے اوتھے کرے نہ چھل، ول چھل نہ کھئے وکھائیا۔ کیرپا کرے پلک دے پچھے پہلے پل، خلق پلک فلک اُتے زندگی جیون دا سوال ہووے حل، حالت دئے بدلائیا۔ جو پریم پریتی اندر آوے چل، نہچل دھام دئے وکھائیا۔ جتھے اکو دیک رہیا بل، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ نہ کوئی تلوار نہ کوئی ڈھال، رن اپنے ہتھ وکھائیا۔ شبد گرو پھرے وچ بل، سوربیر نظری آئی۔ جس دے چرناں ہیٹھاں جل تھل، برہمنڈ کھنڈ رہیا رگڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ رنبھومی پھرے اکو رانا، شاہ سلطان بے پرواہیا۔ ویکھے کھیل دو جہاناں، پُری لوء آکاش پاتال وجے ودھائیا۔ حکم سندیشہ دیوے دھر فرمانا، دھر دی دھار جنائیا۔ جن بھگتاں دے کے نام ندھانا، خالی جھولی دئے بھرائیا۔ بھاگ لگا کے ساڈھے تن ہتھ کایا مکانا، مقامے حق دئے درڑائیا۔ اکو راگ شبد سنائے ترانہ، ثرت اپنا رنگ رنگائیا۔ اکو بخشے سچ دھیانا، بن اکھاں اکھ کھلائی۔ محبت وچ ہووے مہروانا، محبوب بے پرواہ مستی وچ کرے دیوانہ، دوبرا اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ رن کہے میں ویکھاں راؤ رنک، چوڑاسی کھوج کھوجائیا۔ وچدے ویکھاں ڈنک، چار کُنٹ شنوائیا۔ پھردے ویکھے سنت، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ دین ڈبائیا۔ بنا ہر کِرپا کیسے نہ ملیا بھگونت، گرہ مندر نہ وچی ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ رن کہے رانے دا وچے نگارہ رنجیت، رجو طمعو ستورہن کھئے نہ پائیا۔ بھگتاں کرے اتیت، پنجاں کرے صفائیا۔ اندروں بدل کے نیت، کوڑی کِرپا باہر کڈھائیا۔ اک سنا کے گیت، پڑدا اوہلا دئے اُٹھائیا۔ گھر سوامی نظری آئے میت، مٹر پیارا دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ رن کہے رنبھومی ویکھیا اک نظارہ، بے نظیر نظر بدلائیا۔ نانا توڑ سرب سنسارا، گرُمکھاں دئے وڈیائیا۔ ساچا مندر دس دوارا، در دربارا اک وکھائیا۔ اکو ناد شبد دھنکارا، اگتی راگ سنائیا۔ اکو نور جوت اُجیارا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ اکو کرے سچ پیارا، آتم پرما تم مل کے خوشی وکھائیا۔ دیونہارا سچ سہارا، پُشت پناہ ہتھ کھائیا۔ من رہن نہ دیوے گوارا، ہنکار اندروں دئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جنم لین نہ دیوے دوبارا، جو چل آئے سرنائیا۔ رن کہے میں ویکھاں رنگ رنگیل، رنگت اکو نظری آئیا۔ میری اندروں بدل دیوے دلیل، دلبر بے پرواہیا۔ ستگر پورا آپے بندھاوے یقین، یک دم پڑدا دئے اُٹھائیا۔ شاستر سمرت وید پُراناں توں باہر ستگر دی تعلیم، جس دا بھیو کھئے نہ پائیا۔ محل اٹل وکھائے عظیم، عالیشان نظری آئیا۔ پہلا گھر وکھائے قدیم، جس دوارے توں ہوئی جُدائیا۔ تیراں لکھ تریسٹھ ہزار دفعہ بنیا مرد میں، نار سنسار وچ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ رن کہے رنے وچ ہسدا، رانا اکو نظری آئیا۔ جس دے ہتھ نگارہ جس دا، ڈنکا دئے وجائیا۔ جس دا اشارہ اگتی اکھ دا، پرتکھ دئے پرگٹائیا۔ پورب لہنا دینا حق دا، حقیقت دئے جنائیا۔ لہنا سچ دا، پورب ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ مہر نظر کہے میں ویکھاں اوہ رانا، پورب لیکھا یاد آئیا۔ جیہڑا رہندا سی مستانہ، چیتھڑ لیرو لیر بنائیا۔ اک گاؤندا سی گانا، گوبند گوبند ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ مہر نظر کہے پچھلا نظری آئے حساب، حصہ دُھر درگاہیا۔ پوریلے جنم دا جوان اوستھا دا نواب، کوٹلیاں وچوں نظری آئیا۔ جس ڈھائی سیکنڈ گوبند نوں کیتا سی آداب، طوبی طوبی کر کے سپس جھکائیا۔ اوس دتا اک خطاب، شبدي حکم جنائیا۔ جس

ویلے آوے میرا پُرکھ اکال باپ، نِرگن نِرَویر پھیرا پائیا۔ تیری پُوری کرے آس، آسا منسا ویکھ وکھائیا۔ میں اُس دے ہونا ساتھ،
 شبدی دھارا ونڈ ونڈائیا۔ تیرا بُت کرنا پاک، رُوح اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دئے
 چُکائیا۔ لیکھا کہے کوئی نہ جانے لکھت، تواریخ نہ کھئے سمجھائیا۔ ایہ گوبند دا بھوکھت، جس نوں سمجھے کوئی نہ رائیا۔ گُرمکھاں
 کھول کے درِشٹ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پار اتارے وچوں گریہست، وڈے چھوٹے نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، پُورب لیکھا جھولی پائیا۔ پُورب لیکھا کہے میں لیکھا آیا لین، لکھ لکھ شکر منائیا۔ درشن کر کے نین، نین گیا بدلائیا۔ بن
 کے سجن سین، ناتا لیا جڑائیا۔ رانے تیرا بالمیک نے لیکھا تھوڑا جہا لکھیا وچ رمائن، ڈھائی سال رام نال گنڈھ پوائیا۔ اوس ویلے تیری
 ذاتی سی اُجین، اُجینیاں وچوں طرفین لیا بنائیا۔ تیرا کُتب تن بھائی تے پنج بھین، پیو دا بھرا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، جنم جنم دا لہنا دئے مُکائیا۔ جنم کہے میرا جُگ جُگ لہنا مُکدا، مانس جنم ملے وڈیائیا۔ آتم ہو کے پرماتم دا
 راہ رسیا پُچھدا، من مت بُدھ نال رلائیا۔ مینوں سارے اشارہ کردے گئے اک تُک دا، جتھے ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ناتا جُڑ جائے پتا پت
 دا، آگے ہونے نہ کھئے جُدائیا۔ جنم جنم دا پینڈا مُکدا، پنڈھ وچ نہ کھئے پھرائیا۔ رائے دھرم مَول نہ پُچھدا، چتر گیت نہ حساب جنائیا۔
 لیکھا مُک جائے جنی دی ککھ دا، دس دس ماس آگن نہ کھئے تپائیا۔ جھگڑا مُک جائے کورے دُکھ دا، سنسا روگ رہے نہ رائیا۔ جنم
 پھیر ملے مُکھ دا، پنج تت وجے ودھائیا۔ پُرکھ اکال سمیں اُنسار آپے ڈھکدا، دُور دُراڈا پھیرا پائیا۔ گُرمکھاں گودی چُکدا، بھگتاں
 لئے اٹھائیا۔ رس دے کے امرت دُدھ دا، سیر ساچا دئے پیائیا۔ جھگڑا مُکا کے ودیا بُدھ دا، شبدی شبد کرے شنوائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رنبھومی ویکھ وکھائیا۔ رن اندر ویکھو ڈنک نگارے، ڈھول ڈھمکے نظری آئیا۔ چار کُنٹ دہ دِشا لگے
 اکھاڑے، من منسا ناچ کرائیا۔ کوٹن کوٹ چمکدے سورج چند ستارے، اپنا آپ کرن رُشنائیا۔ نئے نئے جھردے امرت پُھارے،
 بوند بوند ٹپکائیا۔ کول کھڑی رہے گلزارے، سہنس دل پڑدا لاپیا۔ دسم دواری تگدے رہن نظارے، کوٹاں وچوں دو چار نظری
 آئیا۔ بنا پُرکھ اکال سچکھنڈ دوارے چڑھے نہ کھئے چُبارے، منزل منزل پنڈھ نہ کھئے مُکائیا۔ جوگی جتی ستنی سنیاسی ویراگی تیاگی
 بارے، فقیر فقیر ڈھولیاں وچ گائیا۔ بھتے کھڑے سُکھمن بنک دے کنارے، ایڑا پنگل در پار نہ کھئے کرائیا۔ بھتے کلجُگ پھڑے

بیگارے، اکھراں والی کرن پڑھائیا۔ بُہتے ویکھدے رہے اشارے، عشق حقیقی نہ کھئے کمائیا۔ رانے تیرا جوڑ گوبند نال جُڑیا دربارے،
 زرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ پریم پریتی اندر واجاں مارے، سوئی سرتی لئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر،
 مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھے سب دے دئے چکائیا۔

* پہلی ماگھ شہنشاہی سمت ۱ ہر بہگت دوار جیٹھووال *

چھبی پوہ کہے نو سؤ چرانوے چوکڑی جگ پچھوں آئی میری وار، دو جہان برہمنڈ کھنڈ وجی ودھائیا۔ خوشی ہوئی
 سچکھنڈ ساچے دربار، مقامے حق کھیل اگم اتھایا۔ اکو تکیا نر زرنکار، زرگن نیرویر زراکار نظری آئی۔ جوتی جاتا اگم اپار، الکھ
 اگوچر شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ بن تیل باقی ہوتے اُجیار، نورو نور نور رُشنائیا۔ ست ستوادی نظری آئے دھر سیکدار، راجن
 بھوپ بے پرواہیا۔ حکمے اندر کرے خبردار، شبدی شبد جنائیا۔ بن قدماں جھکدے ویکھے گر اوتار، پیغمبر سیس جگدیش
 جھکائیا۔ در درویش وشن برہما شو بھکھار، خالی جھولی رہے ڈاہیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ نیوں نیوں چرناں دھوڑی منگدے
 چہار، نیتز نینان نیر وہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچی کھیل ربیا وکھائیا۔ چھبی پوہ کہے نو تو چار ویکھی
 کھیل اپاری، الکھ اگوچر اگم اتھاہ دتی وڈیائیا۔ اکو جوت جگے نرائن زرنکاری، دوجا نظر کھئے نہ آئی۔ شبد ناد سچا دھنکاری، اناد
 انادی ربیا سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرن نمسکاری، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ بہگت سہیلے بن بھکھاری، صوفی منگن چائیں
 چائیا۔ جلوہ گر نور اُجیاری، پروردگار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دھر دا حکم اک ورتائیا۔ چھبی
 پوہ کہے میں ویکھیا ست ستوادی کھیل اپارا، ایرمپر سوامی آپ جنائیا۔ جس دا بھیو نہ پایا کیسے جگ چارا، شاستر سمرت وید پُران
 سمجھ کیسے نہ آئی۔ بے انت بے انت کہے کے گئے گر اوتارا، پیغمبر طوبی طوبی کہے سُنائیا۔ کاغذ قلم شاہی کھئے نہ لکھنپارا، کاغذ
 ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کوئن کوٹ رسنا جہوا بئی دند کردے گئے پکارا، پڑدا اوہلا نہ کھئے اٹھائیا۔ ناد دُھن شبد راگ گاؤندے گئے وارا،
 ڈھولے سوہلے گیت الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سوامی انترجامی زرگن اپنی

کھیل کھلائیا۔ چھبی پوہ کہے میں ویکھیا پُرکھ اکال، اکل کل دھاری نظری آئی۔ آد جگادی دین دیاں، جگ چوکرئی ہوئے سہائیا۔ وسنہارا سچکھنڈ سچی دھرمسال، تھر گھر چرن کول سرنائیا۔ نت نوت بھگت سہیلا اک اکیلا پُچھنہارا مُریداں حال، مُرشد بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دا بھوکھتاں وچ دے کے گئے احوال، بن نیتر نین آکھ کھلائیا۔ جس دی ایتھ اوتھ دو جہاناں نت نوت اولڑی چال، شاستر سمتر وید پُران سمجھ کھئے نہ پائیا۔ کوڑی کریا ترے گن مایا پنج تت میٹنہارا جگت جنجال، جاگرت جوت بن ورن گوت کرے رُشنائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی کھیل کرے کمال، بے مثال اپنی کار کھائیا۔ جوتی جلوہ نوری کر جمال، ظاہر ظہور بے نظیر نظر اپنی رہیا بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا مالک نور خدائیا۔ چھبی پوہ کہے میں ویکھیا جلوہ گر، لاثانی اکو نظری آئی۔ ابناشی کرتا دُھر دا ہر، پاربرہم پرہ بے پرواہیا۔ سچکھنڈ دوار جس دا اکمڑا گھر، چھپر چھن نہ کھئے چھپائیا۔ بن پوڑی ڈنڈے جائے چڑھ، ست ستوادی سوہیا پائیا۔ جگ چوکرئی کھیل کر، کرنی کرتا آپ سمجھائیا۔ حکمے اندر گر اوتر، پیغمبر سیو کھائیا۔ لیکھا جان ناری نر، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ زربھو بھے جنائے ڈر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا مالک اک اکھوائیا۔ چھبی پوہ کہے میں ویکھیا دُھر دا مالک، پروردگار نظری آئی۔ ایتھ اوتھ دو جہاناں خالق سب دا پالک، پرتپالک بے پرواہیا۔ کلجگ انت سری بھگونت بن کے آیا ثالث، صاحب سلطانا نوجوانا مرد مردانہ پھیری پائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا لکھ چوراسی وچوں بھگت سہیلے گرمکھ کڈھ خالص، ذات پات ورن گوت کھتری براہمن شودر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کوڑی کریا مایا ممتا ہوئے ہنگتا رہن نہ دیوے نندرا آس، جگ جیون داتا جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ سنت سہیلے ویکھے دُھر دے بالک، شبد شبدی لئے جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، من کوڑی کریا میٹنہارا نالش، نر نرائن دیا کھائیا۔ چھبی پوہ کہے میں ویکھیا پروردگار، جلوہ نور نور الہیہا۔ چار کُنٹ دہ دشا سانجھا یار، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ مقالے حق ہو اُجیار، حقیقت اپنی رہیا درڑائیا۔ نورو نور کر اُجیار، اُجالا اکو رہیا وکھائیا۔ کرے کھیل اپر اپار، پاربرہم پرہ بے پرواہیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر پا نہ سکے سار، بھيو ابھید نہ کھئے کھلائیا۔ بھے وچ کردے گئے نمسکار، ڈنڈاوت وچ اپنا آپ مٹائیا۔ کاغذ قلم شاہی نال کردے گئے اظہار، راگان ناداں شبدان وچ گائیا۔ لکھدے گئے

وارو وار، قلم شاہی کاغذ جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا مالک اک اکھوائیا۔ چھبی پوہ کہے میں تنگیا اکم نظارہ، بے نظیر بن نظر دیا کھائیا۔ جس نوں سمجھے کوئی نہ وچ سنسارا، لکھ چوراسی بھیو نہ کھئے کھلائییا۔ بن بھگتاں دیوے نہ کیسے دیدارا، عید چند نہ کھئے رُشنائییا۔ پڑدا کھولے نہ اندر باہرا، گپت ظاہر رنگ نہ کھئے رنگائییا۔ نرمل جوت ہیوئے نہ کھئے اُجیارا، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائییا۔ گر اوتار پیغمبر جس پر پڑکھ دا دے کے گئے اشارہ، سندیشہ دھر دا مات سنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی کھیل وکھائییا۔ چھبی پوہ کہے میں ویکھیا حکم ایک، ایکنکار رہیا جنائییا۔ جگ چوگری دھر کے بھیکھ، نت نوت ویس وٹائییا۔ گر اوتار پیغمبر دے کے ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائییا۔ اندر وڑ کے دیوے بہیت، شبدی ناد دھن سنوائیا۔ حکم سندیشے لکھ لیکھ، دھر دی دھار پرگٹائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائییا۔ چھبی پوہ کہے میں کراں انت نمسکار، نو نو سیس جھکائییا۔ جس نوں لہدے گئے جگ چار، چوگر اپنا پنہہ مکائییا۔ سندیشہ دے کے گئے گر اوتار، پیغمبر کلمیاں وچ جنائییا۔ سو کھیل کرے کرنہار، کرتا پڑکھ سہج سکھدائییا۔ زرگن نور جوت کر اُجیار، زرویر ویس وٹائییا۔ شبدی ڈنکا اک سنسار، چار کُنٹ رہیا سنائییا۔ سمت شہنشاہی دو جہاناں کرے خبردار، بے خبراں خبر سنائییا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت پرکھنہار، گھٹ بھیتر ویکھ وکھائییا۔ حکمے اندر گر اوتار پیغمبراں دئے ہلار، سوادھان لئے کرائیا۔ اٹھو ویکھو تکو لوک مات کلجگ جیو کرن کی کار، کرم کانڈ سارے گئے بھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا حکم اک ورتائییا۔ چھبی پوہ کہے پڑکھ اکال دتا اک سندیشہ، ست ستوادی آپ جنائییا۔ کلجگ اتم پورا ہون والا لیکھا، لکھت بھوکھت دئے گواہیا۔ جھگڑا چکنا پیر پیغمبر ملا شیخا، مسائک رہن کھئے نہ پائییا۔ گر اوتار پیغمبراں مکنٹھیک، انت آخری دیوے گواہیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کرنی بُدھ بییکا، منمت کورئی باہر کڈھائییا۔ ترے گن مایا مول نہ لاوے سیکا، پنج تت نہ کرے لڑائییا۔ گوبند شبد کراؤنا چیتا، چیتن سرتی آپ بنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا حکم اک ورتائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لوک مات کرو خیال، پڑکھ اکالا دین دیا لا پروردگار رہیا جنائییا۔ دھرتی اُتے ویکھو تگوا اپنے لال، مُرید مُرشد اکھ اٹھائییا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ ویکھو دھرمسال، گرودوارا کون

سُہائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا سرشٹی درشٹی ایشٹی ہوئی بے حال، ساچا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا کوڑی کیریا وجے تال، کوڑ کُڑیارا نٹوآ اپنا سوانگ ورتائیا۔ آتم پر ماتم وسے کیسے نہ نال، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ ترے گن مایا پیا جال، ناتا سکے نہ کھئے تڑائیا۔ جو منتر انتر نرنتر آئے سیکھال، سیکھیا جگت پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر لو تگ، مات لوک دھیان لگائیا۔ کون جانے حقیقت حق، کون چلے سچ رضائیا۔ ست دھرم سارے گئے چھڈ، کلمہ حق نہ کھئے گائیا۔ پر ماتم نالوں آتم کر کے اڈ، من واسنا وجی ودھائیا۔ بن ہر نامے خالی دسن ہڈ، دُھن آتمک راگ نہ کھئے سُنائیا۔ کوڑی کیریا رہے دگ، اگنی تت تپائیا۔ کیسے کم نہ آیا کعبیانوالا حج، حضرت ملیا نہ بے پرواہیا۔ ساچی ریتی نیتی گئے تچ، پڑدا اوہلا نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ پُرکھ اکال کہے تینی اوتار کرو دھیان، شبد سندیشے نال جنائیا۔ ساچا دسے نہ کھئے گیان، انتر منتر نہ کھئے سمجھائیا۔ نیج نیتر درس کرے کھئے نہ آن، گھر ملے نہ بے پرواہیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ ہوئے ویران، امرت دھارا میگھ نہ کھئے برسائیا۔ سُر ت سوانی ملے کیسے نہ کاہن، بنسری نام نہ کھئے سُنائیا۔ ساچی سیا ملے نہ اگما رام، کایا بن کھوجن کھئے نہ جائیا۔ بھاگ لگا نہ کیسے نگر کھیڑا گرام، نرگن جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ بن رسنا چہوا بٹی دند گائے کوئی نہ نام، گھر سوامی ملن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ویکھے کھیل والی دو جہان، نرگن نرور کھیل کھلائییا۔ پُرکھ اکال کہے عیسیٰ موسیٰ محمد تگُو خیال، دُھر فرمانا اک جنائیا۔ حقیقت دسے نہ حق حلال، حالت بدلی سرب لوکائیا۔ چوڈاں طبق سرب گرلان، زمیں اسمان دین دہائیا۔ کیسے کم نہ آئی پڑھی قرآن، کایا کعبے کھوج نہ کھئے کھجائیا۔ ساچی بستی ہوئی ویران، ویری سکے نہ کھئے مٹائیا۔ محمد دے کے گیا بیان، الفیے ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیشہ نر نریشا اکو اک درڑائیا۔ پُرکھ اکال کہے حُکم سُنو گرو دس، دہ دشا دیاں جنائیا۔ ساچا ملیا کس کس امرت رس، لیکھا دیو بتائیا۔ چار ورن کر کے آئے اگٹھ، کھتری براہمن شوڈر ویش جوڑ جڑائیا۔ دُھر دا مارگ آئے دس، پُرکھ اکال اک منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ چھپی پوہ کہے میں ویکھے گر اوتار پیغمبر اگٹھے، در ٹھانڈے سپس نوائیا۔ چرن کول دُھر دے ڈھٹھے، بندنا ڈنڈاوت اک درڑائیا۔ تیرے حُکم اندر بدھے،

جُگ چوکرى سىو کھائيا۔ سچ دوارے آئے سدے، پنج تت ناتا جگت تڑائيا۔ تیرے فرمانے دے کے آدھے، ادھیاتمک کرى پڑھائيا۔ تیرے نور اندر جگے، جوتى جوت جوت رُشنائيا۔ دین مذہب پا کے حدے، حدار ونڈ ونڈائيا۔ کلجگ انت آخر کلجگ جیو ساڈے آکھے مؤل نہ لگے، آخر گئے بھلائيا۔ مایا ممتا موہ وکار اندر بچھے، بنکار اپنا گڑھ جنائيا۔ کوڑى کريا ترشنا اندر لگے، اگنى تت جلائيا۔ تیرا درشن پاوے کوئی نہ اُپر شاہ رگے، نو دوارے پنڈھ نہ کھئے چُکائيا۔ ہنس روپ بن گئے کگے، کاگ ہنس روپ نہ کھئے بدلائيا۔ تیرے آگے پرہ سب نے ہتھ بدھے، گر اوتار پیغمبر سیس نوائيا۔ جوتى جوت سروپ ہر، آپ اپنى کريا کر، سچ کرنى کار کھائيا۔ گر اوتار پیغمبر جھک جھک کرن سلام، نمو نمو سیس نوائيا۔ تُوں داتا مالک مہروان، محبوب تیرى سرنائيا۔ کلجگ جیو بھلے جگت جہان، تیرى اوٹ نہ کھئے تکائيا۔ انت آخرى ہونے اسین حیران، چاروں کُنٹ حیرانى چھائيا۔ مندر مسجد شو دوالا مٹھ بنى دکان، دعويدار نظر کھئے نہ آئيا۔ پردے وسے نہ کيسے رام، کاہن کرشن نہ کھئے جنائيا۔ عيسى موسیٰ محمد ساچا دئے نہ کھئے پیغام، پیغمبر حق نہ کھئے پڑھائيا۔ نانک گوہند ملے کيسے نہ آن، گھر مندر نہ وجے ودھائيا۔ دھوڑى ملے نہ کھئے اشنان، چرن چرنودک مکھ نہ کھئے چوائيا۔ من واسنا پھرن سوان، بھجن تھاوں تھائيا۔ بڈھى دا کرن گيان، بھيو ابھيد نہ کھئے کھلائيا۔ جوتى جوت سروپ ہر، آپ اپنى کريا کر، اپنا حُکم دینا ورتائيا۔ پُرکھ اکال کہے مین دینا دُھر فرمانا، سمت پہلا دئے گواپيا۔ گر اوتار پیغمبران مٹنا پئے بھانا، سر سکے نہ کھئے اُٹھائيا۔ وشن برہما شو بننا پئے نانا، نیوں نیوں سیس جھکائيا۔ شاستر سمرت ويد پُران انجیل قرآن کھانى باني چار جگ دا بدلنا پئے گانا، اکو نام دئے سمجھائيا۔ دو جہان سرى بھگوان شاہو بھوپ بن رنگ روپ مٹنا پئے رانا، رعیت نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ دئے جنائيا۔ جوتى جوت سروپ ہر، آپ اپنى کريا کر، پڑا اوہلا دئے چُکائيا۔ چھبى پوہ کہے مین ویکھ کے ہویا خوش، خوشحالى میرے اُتے آئيا۔ پُرکھ اکال گر اوتار پیغمبران لیا پُچھ، جُگ چوکرى کى کى حُکم سنائيا۔ کیوں کلجگ اتم ہویا اندھیرا گھپ، ساچا چند نہ کھئے چمکائيا۔ جھگڑا پیا پتا پت، کوڑى کريا کرے لڑائيا۔ امرت جام ملے کيسے نہ گھٹ، اٹھسٹھ تیرتھ رہے گر لائيا۔ ست دھرم دا بوٹا گیا سُک، پت ڈالى نہ کھئے مہکائيا۔ ساچى مؤلى کوئی نہ رت، خزاں بسنت گتى بدلائيا۔ کيسے دے کول نہیں کچھ، سادھ سنت خالى جھولیاں رہے وکھائيا۔ ساچى منزل دا پینڈا نہ جاوے مُک، مقامے حق نہ کھئے رسائيا۔ آون جاون لکھ چوراسى

جائے کیسے نہ چُھٹ، بندی خانہ نہ کھئے ٹڑائیا۔ آتم پر ماتم دھار گئی ٹٹ، برہم پاربرہم وچ نہ کھئے سمائیا۔ کریا کھیل ابناشی اچت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر حُکم اک ورتائیا۔ چھبی پوہ کہے میرا سماں بدل کے آئی پرہ دی پہلی ماگھی، مگن بھگتاں ربی کرائیا۔ سرشٹی درشٹی دُنی ویکھی داغی، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ گر کے شبد کھئے نہ جاگی، جگت وباراں وچ کُرائیا۔ رسنا جہوا بتی دند بنے رہے راگی، انحد ناد نہ کھئے وجائیا۔ ملیا میل نہ موہن مادھو مادھی، مدُھر دُھن نہ کھئے سُنائیا۔ بانی پڑھی نہ بودھ اگادھی، اکھڑ ویکھ ویکھ خوشی منائیا۔ ساچی منزل بنے نہ پاندھی، رہبر راہ نہ کھئے وکھائیا۔ بن مکے کعبیوں بنے نہ سچے حاجی، حُجرہ حق نہ کھئے دِرڑائیا۔ بنا سجدیوں کوئی پڑھ نہ سچ نمازی، نوازش وچ ویکھے نہ کھئے لوکائیا۔ کروڑاں ارباں دی ودھدی ویکھی آبادی، بھگت بھگونت دا روپ نہ کھئے بنائیا۔ انت اخیر سب نے ہارنی بازی، بازاں والا دئے گواہیا۔ جس دا اکو اسو گھوڑا تازی، تاجاں تختاں والیاں دئے اُلٹائیا۔ کیسے دی شہنشاہی نہ رہے نوابی، نوبت اکو نام سُنائیا۔ سولویں سال تک نو کھنڈ پرتھی ست دیپ پرگٹ کرنی پنجابی، پنچم پنچ پنچ دینا سمجھائیا۔ من واسنا کوئی رہن نہیں دینا باغی، شبد کھنڈا اک چمکائیا۔ جو پرم پُرکھ نوں رہے ارادھی، تنہاں ہونا آپ سہائیا۔ جھگڑا مُکنا پنڈت قاضی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی دئے دِرڑائیا۔ ماگھی کہے میں ہو گئی مگن، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ جن بھگتاں آئی سدن، گرمکھ مات اٹھائیا۔ پرم پُرکھ پر ماتم کرن آیا اگئی عدل، جس نے دو جہان عدالت اک لگائیا۔ جس نے برہمنڈ کھنڈ دینے بدل، وشن برہما شو دئے بدلائیا۔ جس نے لیکھا جاننا مقتول قاتل قتل، چوراسی پھاسی ونڈ ونڈائیا۔ اُس دا اکو در تے اکو پتن، اکو نٹیا نوکا رہیا جنائیا۔ جن بھگتاں وکھائے اپنا پچھلا وطن، جس گھر وچوں ہوئی جدائیا۔ پیج اتم آیا رکھن، راکھا ہو کے بے پرواہیا۔ لکھ چوراسی وچوں ورو لے مکھن، نام مدھانا ہتھ اٹھائیا۔ شبد گرو نواسی پتن، پاٹل اپنی دیا کائیا۔ سچ دوارا کھول کے بٹن، نام بھنڈارا دئے ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی کار اک کھائیا۔ ماگھی کہے میں پرہ در ہوئی منظور، منزل پنڈھ مکائیا۔ جلوہ تک اگئی نور، میرے انتر وچی ودھائیا۔ جس نوں کہندے دُورن دُور، نیرن نیرا نظری آئیا۔ مہروان مُحبّت وچ حاضر حضور، محبوب شہنشاہیا۔ بھگتاں ملدا ویکھنا ضرور، ظاہر ظہور پھیرا پائیا۔ جنم جنم دے کٹ قصور، کوڑی کریا دئے گوائیا۔ سچ دوارے بنا کے سچ مزدور،

کیتی گھال جھولی پائیا۔ مانس جنم جان نہ دیوے فضول، فضل رحمت نال ترائیا۔ آتم پر ماتم دا دسکے وکھرا مضمون، پن اکھراں کرے
 پڑھائیا۔ جس دا سمجھ سکے نہ کھئے قانون، قاعدہ اپنا دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔
 ماگھی کہے میں ویکھ ہوئی اند، اند اکو نظری آئیا۔ چوٹھے جگ لیکھا مکیا پندھ، پینڈا باقی رہیا نہ رائیا۔ گر اوتار پیغمبر خوشیاں
 وچ گاون چھند، ٹوں ہی ٹوں ہی راگ الائیا۔ بھگون ہویا بھگتاں سنگ، سکلا سنگ بنائیا۔ نج آتم دیوے ٹھنڈ، پرمانند سہائیا۔
 نام بھنڈارا دیوے ونڈ، وست امولک جھولی پائیا۔ ست چڑھا کے انوکھا رنگ، مجیٹھی دئے وکھائیا۔ دئی دوتی ڈھاہ کے کندھ، بھانڈا
 بہرم بھو بھائیا۔ کوئی رہے نہ بھاگاں مند، وچھڑیاں جوڑ جڑائیا۔ پڑدا لہ کے ہنگ برہم، پاربرہم رہیا وکھائیا۔ کوڑی کرپا رہے نہ
 ترشنا تم، تامس موہ نہ کھئے جنائیا۔ چنتا میٹ کے جگت غم، خوشی اندر دئے پرگٹائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی چم، چم درشتی دئے
 بدلایا۔ لیکھے لا کے پون سواسی دم، پون انجا سیو کھائیا۔ جگت جنم دیاں وچھڑیاں بیڑا بٹھ، ڈھر دا سنگ دئے جنائیا۔ اکو راگ
 سنا کے کن، ناد اگئی دئے وجائیا۔ من کا منکا پھیر کے من، منسا منسا وچوں بھوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سچ کرنی کار کھائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر ویکھو شہنشاہی ماگھ چڑھیا، دو جہان وجے ودھائیا۔ بھگت بھگوان نے مل کے
 اکھا اکھ پڑھیا، ٹوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا گائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نہ جنے نہ کدے مرپا، گیڑ وچ نہ کدے
 رکھائیا۔ جو کرنا سو آپے کرپا، دوجی اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ نہ بھو بھو وچ کدے نہ ڈریا، اکال مورت نظری آئیا۔ ڈھر درگاہ سچکھنڈ
 دوارے کھڑیا، جتھے چھپر چھن نہ کھئے چھپائیا۔ اگنی اگ کدے نہ سڑیا، گور وچ نہ کھئے دبائیا۔ مہروان ہو کے اپنی کرپا کرپا،
 محبوب نور خدائیا۔ لوک مات کلجگ انت ساڈھے تن ہتھ وسا کے ساچا گھریا، گرہ مندر سوہیا پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں پر ماتم
 آتم ہو کے وریا، نار کنت انگ جڑائیا۔ دین مذہب ذات پات، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 ست سچ کرنی کار کھائیا۔ ماگھ کہے میں ہویا اجاگر، پُرکھ اکال دتی سرنائیا۔ میں بننا سچ سوڈاگر، چار گنٹ پھیرا پائیا۔ بھگتاں
 نرمل کرم کرنا اجاگر، ڈرمت میل دھوائیا۔ سنت سہیلے بناؤ نے وڈ بہادر، شبدی بل پرگٹائیا۔ میل ملاؤنا نال ڈھر دے قادر، کرتے
 وچ سہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی دئے سمجھائیا۔ ماگھ کہے میں بھاگاں ونت، گر مکھاں دیاں بنائیا۔

وچھڑیاں میلان دُھر دا کنت، سِجَن شہنشاہیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دیاں سمجھائیا۔ بودھ اکادھ بن کے پنڈت،
 اکو کراں پڑھائیا۔ جُگ جنم دی پورب ویکھاں سند، سنت سہیلے کھوج کھوجائیا۔ پریمیاں پیاریاں انتر دے کے ہمت، حوصلہ دیاں
 ودھائیا۔ جن بھگتو سری بھگوان تہاڈے اندر سمت، اُتر پورب پچھم دکھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ماگھ کہے میں بھگتاں دسنا سچ، سہج سہج جنائیا۔ گرمکھو پڑدا لاه کے ویکھو کایا ماٹی کچ،
 کنچن گڑھ سہائیا۔ تہاڈے انتر بیٹھا پُرکھ سمرتھ، گھر وچ اپنا ڈیرہ لائیا۔ جس دا نگ منہ نہیں ہتھ، تتوت نہ کھئے پرگٹائیا۔
 حقیقت وچ سچ، ست دئے سمجھائیا۔ ساڈھ تِن کروڑ اندر رسیا رچ، رچنا اپنی دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگتو اندر مار کے ویکھو جھاکئی، پڑدا پڑدے وچوں اٹھائیا۔ بند کواڑا کھول کے ویکھو تاکی، بجر
 کپاٹی گنڈا لاپیا۔ گھر سِجَن بیٹھا ساقی، جام پیالہ رسیا پیائیا۔ لیکھا جانے ماٹی خاکی، خالص اپنا روپ دئے سمجھائیا۔ منوا من رہے
 نہ عاقی، ممتا موہ دئے چُکائیا۔ آتم پر ماتم دسے ذات اذاتی، اکو نظری آئیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گاوے گاتھی، کرے سچ پڑھائیا۔
 ایتھے اوتھے دو جہاناں بن کے ساتھی، سکلا سنگ نبھائیا۔ چوڈاں لوک کرے راکھی، پھڑ پھڑ آگے لئے لائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 وشن برہما شیو دے کے گئے سندیشے پاتی، لوک مات مات جنائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جُگ پچھوں پہلے سمت دی آونی اوہ
 اگئی راتی، جس زین دی رینکا ہتھ کیسے نہ آئیا۔ ماگھ کہے میں آیا لوک مات، پُرکھ اکال دتی وڈیائیا۔ ستجگ دا جگنا بن چراغ،
 زرگن نور نور رُشنائیا۔ کوڑی کِریا بدل کے راج، کلجگ صفا دینی اٹھائیا۔ حُکم دے کے دُھر مہاراج، سندیشہ دینا سُنائیا۔ اکو
 کلمہ اکو نام اکو کرنا پئے آداب، اکو سیس جگدیش جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، حُکمے اندر حُکم منائیا۔ ماگھ
 کہے میں دسنا لوک مات، پرہ دا حُکم بے پرواہیا۔ کلجگ مٹی اندھیری رات، کوڑی زین رہن نہ پائیا۔ ستجگ ساچی پرگٹ
 ہونی پرہات، پرہاتی ڈھولے گائیا۔ جھکڑا مُکنا ذات پات، دین دُنی اکو نظری آئیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بنی اک جماعت، اکو
 کرے سچ پڑھائیا۔ لہنا دینا سب دا چُکاوے مستک ماتھ، پورب کرماں نہکرمی ویکھ وکھائیا۔ سرشٹی درشٹی دا بدل دینا سماج،
 سے آگے چلے نہ کھئے چترائیا۔ پرہ دا کھیل سمجھ نہ کھئے دماغ، چوڈاں ودیا کم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا

کر، دُھر دا حُکم آپ پرگٹائیا۔ ماگھ کہے مین پرہہ دا حُکم سُننا ہو کے مَوْجُود، جو مُفلساں رہیا اپنائیا۔ جُگ جُگ بدلدا گیا عرُوج، عرش فرش ویکھ وکھائیا۔ کلجُگ رہے نہ آخیری حدُود، حضرت دئے گواہیا۔ - - - - کرنی نیستو نابُود، کوڑی کِریا دینی مٹائیا۔ نانک گوبند دے کے گیا ثبُوت، اکھَر اکھَران ونڈ ونڈائیا۔ کوئی کھیل نہ سمجھ پَنج تَت کایا کلبُوت، انتر انتر پڑدا کھئے نہ لاییا۔ اکھَران وچوں پتھراں وچوں ستھراں وچوں لبھدے محبوب، جگت نیتراں چار کُنٹ اکھ اُٹھائیا۔ بھید سمجھ کے ایکا دُوج، دُوا ایکا جوڑ نہ کھئے جُڑائیا۔ اتم سب نے کر کے جانا کوچ، کوچا گلی رہن کھئے نہ پائیا۔ بن بھگتاں کیسے نہیں آونی ساچی سُوچھ، سمجھ نال رمز نہ کھئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر فرمانا اک دِرڑائیا۔ ماگھ کہے مین ویکھنا کھیل حقیقی، حاکم اکو نظری آئیا۔ جس کلجُگ کوڑی کِریا میٹنی تاریکی، تارا چند دئے دُبائیا۔ جس دے ہتھ دو جہاناں توفیقی، طوبی طوبی کرے لوکائیا۔ جو آد جُگاد سب دا رفیکی، فرکاداری دئے گوائیا۔ جس دے چرناں ہیٹھاں جُگ چوکرُی کوئن وار بیتی، گر اوتار پیغمبر گئے سیو کھائیا۔ اوہ لکھ چوراسی جانہارا نیتی، گھٹ گھٹ انتر ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکال دی اک سال دی برسی اچے نہیں بیتی، کوٹاں برساں دے جھگرے دئے مٹائیا۔ جن بھکتو تھوڑی توں بھتی وٹو کچچی، بھتی توں تھوڑی کر کے دئے وکھائیا۔ بنا گوبند توں وسدی رہے نہ کھئے باغیچی، بہار نظر کھئے نہ آئیا۔ پرہہ دی کھیل سب توں نیکی، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ کلجُگ انت سب نے بھرنی اپنی کیتی، گر اوتار پیغمبر آگے ہو نہ کھئے چھڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا حُکم اک ورتائیا۔ ماگھ کہے مین اُٹھا اُٹھا ویکھاں اکھ، بن اکھاں اکھ کھلائیا۔ نرگن رُوپ پرہو پرتکھ، پت پریشور بے پرواہیا۔ لکھ چوراسی کایا ماٹی بھانڈے ویکھے سکھ، انڈج جیرج اُتہج سینج پھول پھولائیا۔ گر اوتار پیغمبر جو مارگ گئے دس، جیو جنت گئے بھلائیا۔ ست دھرم دھیرج چھڈ کے ہتھ، کوڑی کِریا رہے کھائیا۔ من واسنا رہے تھ، دوس زین بھجن واہو داہیا۔ مندر مسجد شودوالے کر اکھ، جگت سیاست کرن لڑائیا۔ پردے نام لئے کوئی نہ رٹ، رٹا پیا سرب لوکائیا۔ زمرل جوت جگے نہ لٹ لٹ، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ شبدا گتی لگے مُول نہ سٹ، سوئی سُرَت نہ کھئے اُٹھائیا۔ پریم رنگن رنگے کوئی نہ رٹ، لال گلالا رنگ چڑھائیا۔ دھیرج رہیا کوئی نہ ست، سنتوکھ بیٹھا مُنہ چھپائیا۔ سادھ سنت دھیاں بھیناں رہے تگ، نیتر اکھ نہ کھئے شرمائیا۔ گر اوتار پیغمبر سب دا

کھڑا گئے چھڈ، لوک مات کر جُدا ئیا۔ سرگن کولوں ہو کے اڈ، نرگن آکے دین دُبا ئیا۔ پر بھو تیرے بنا بھگت بھگوان دی چلے کھئے نہ جد، پتا پوت ناتا نہ کھئے جُڑا ئیا۔ کلجگ جیو بُدھی ہوئی کگ، ہنس بیٹھے رنگ بدلا ئیا۔ سارے لا کے جھوٹے پج، پاٹھشالا وچ دین دُبا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم دے سُنا ئیا۔ پُرکھ اکال کہے گُر اوتار پیر پیغمبرو حاضر کرو لکھت، حُکمی حُکم جنا ئیا۔ تہاڈا پورا ہویا بھوکھت، پیس اکیسا پنڈھ چُکا ئیا۔ آگے سب دا پُرکھ اکال ہونا اِشٹ، دوجا گُر نہ کھئے منا ئیا۔ نہ کوئی رام تے نہ کوئی وشِشٹ، وشیاں والا سَتگرُو کم کیسے نہ آئیا۔ سَتگرُو پورا پُرکھ اکال پنج تے بھوگے نہ کدے گرہست، جوت شبد کرے کُرمائیا۔ نہ کوئی آسا رکھے سورگ بہشت، سچکھنڈ سچ اک سمجھائیا۔ آد جگاد نہ ہووے نِشٹ، ٹھیکر بہن نہ کھئے وکھائیا۔ کوڑی کِریا وچ نہ ہوئے بھرشٹ، بہرماں وچ نہ کھئے بہرما ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، حُکمی حُکم سُنا ئیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر اپنا کر دیو اقبال، سچکھنڈ نواسی دیا کھائیا۔ ساڈا ویلا انت پہنچیاں آن، صدی چوڈھویں پنڈھ ربی مُکا ئیا۔ تہاڈا حل ہووے سوال، ناتا توڑے جگت لوکا ئیا۔ پُرکھ اکال سب نوں آپے لے سنبھال، حُکمے اندر حُکم منا ئیا۔ جس دے حُکمے اندر کال مہاکال، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ وشن برہما شو گھالنا رہے گھال، بھجن واہو داہیا۔ شبد اگئی وجے تال، تلواڑا شہنشاہیا۔ ترے گن مایا پنج تے کھیل کرے کمال، نرگن سرگن ناتا جوڑ جُڑا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتا ئیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر چھیتی کر لو تسیں صلاح، صاحب سوامی آپ جنا ئیا۔ ویلا وقت گیا آ، سمت پہلا دئے درڑا ئیا۔ تہاڈا شہادت دین والا کھڑا گواہ، وکلا نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ دوارے اکو عرض لو سنا، آرزو وچوں باہر کڈھائیا۔ حُکم دیوے واپگرُو آپ حُدا، حُدی دا لیکھا دینا چُکا ئیا۔ جس دے نالوں ہوئے جُدا، اتم اپنے وچ ملا ئیا۔ دُھر دا مارگ کر کے سیدھا، دو جہاناں دئے سمجھائیا۔ پریم پیار دی دس کے بدھا، بندھن دئے تڑا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل دئے وکھائیا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن پریم ساڈی عرضوئی، بینتی سچ سُنا ئیا۔ تیرے آگے اجر نہ کوئی، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کہے ساڈی دروہی، دروہی دروہی حال دُبا ئیا۔ گُر اوتار کہن تیرے چرن بنا ملے کوئی نہ ڈھوئی، دوارا نظر کھئے نہ آئیا۔ کوٹاں ارباں وچوں سنت سہیلا لوک مات رہ گیا کوئی کوئی، ساڈی سیکھیا سارے گئے بھلا ئیا۔ کلجگ کوڑے کوڑی واسنا ہر گھٹ اندر

ہوئی، من واسنا بوٹا دتا مہکائیا۔ گُرم ت کلمیاں توں باہر ہو کے روئی، بن اگھاں نیر و ہائیا۔ سوئی سُر ت نہ اُٹھے نویں نروئی، نرگن
 نرویر نراکار درس کھئے نہ پائیا۔ آتم پر ماتم نال کوئی نہ چھوہی، پڑا دئی نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 بیہو ابھیدا دئے کھلائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن میرے جگدیش، تیری سچی سچی شہنشاہیا۔ بن چرناں جھک جائے حکمے والا سیس،
 تت نظر کھئے نہ آئی۔ تیرا نام کلمہ اک حدیث، حق حق پڑھائیا۔ اسیں آگئے لنگھ تیری دہلیز، دہ دشا پنڈھ مکائیا۔ ساڈی آسا منسا
 پوری کر اُمید، آمد وچ وجے ودھائیا۔ لوک مات تیرے حکم دی شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی وچ کر کے آئے تائید،
 تُعارف وچ سہائیا۔ مارگ دس کے دھرم کرم کلمیاں وچ عید، عادت سچی سچ وکھائیا۔ بہانا مننا دس کے آئے نصیحت، حکمی حکم
 سمجھائیا۔ تیرا بھوکھت دے کے آئے وچ وصیت، وسیع جگت سمجھائیا۔ پر بھو تیرے بنا تیری سمجھیا نہ کھئے اصلیت، اصل وصل یار نہ
 کھئے کرائیا۔ صدی چوڈھویں ساڈی خراب ہوئی طبیعت، تڈھ بن طیب نظر کھئے نہ آئی۔ بھگونت کنت اسیں دس کے آئے پُرکھ اکال
 سب دی سانجھی ولدیت، والد والدہ ہور نہ کھئے بنائیا۔ ساڈی آسا منسا تیری اہمیت، احب مُشکل حل کرائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ پُرکھ اکال کہے لکھ دیو نال ہتھ قلم شاہی، انگلی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کلجگ جیو
 ہونے گمراہی، بھے بھو نہ کھئے منائیا۔ جگت پاندھی بھلے راہی، منزل حق کھئے نہ پائیا۔ ملیا میل نہ دھر دے ماہی، سجن سچ نہ کھئے
 منائیا۔ من واسنا ہونے تباہی، کامل مُرشد جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ گر اوتار پیغمبرو سچکھنڈ دوارے دے دیو اکو وار گواہی، دو جی
 شہادت دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ میں گو بند شبدی ست اٹھاؤنا جس نے چار جگ دے اکتھے کیتے چھبے نائی، نوکا نام نہ کھئے چلائی۔
 کیسے نہیں جانیا کیوں گو بند پٹیا بوٹا کاسی، کائنات بیہو نہ آئی۔ کیوں ڈھولا اکو گیا گائی، دو جا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ کیوں پُتریاں بھیٹ
 چڑھائی، مات پت ہوئی جدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دی دھار آپ بدلائیا۔ گر اوتار پیغمبر جھک کے
 سرن، سرنگت اکو اوٹ تکائیا۔ پر بھو جگت دا چھڈیا جیون مرن، لوک مات آئے تجائیا۔ تیرے پریم دا ساچا کر کے پرن، پر نام اکو
 اک درڑائیا۔ جھگڑا مُکا دے ورن برن، ذات پات رہے نہ رائیا۔ آتم پر ماتم ڈھولا سارے پڑھن، واپگر و رام خدا گاڈ دے سمجھائیا۔
 تیری منزل ساچی چڑھن، ادھ واٹے ہور نہ کھئے اٹکائیا۔ تُوں سب تُوں آئیوں ورن، دھر دا کنت شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا حُکم دے ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی سلام، بن سجدے سیس جھکائیا۔ تُوں مالک اک امام، کامل نظری آئیا۔ لوک پرلوک بدل دے نظام، چوڈاں طبقات اکھ بدلائیا۔ ساچا کلمہ دس کلام، اکو کر پڑھائیا۔ تُوں آد جگادی رام، رحمت وچ سہائیا۔ تُوں نرگن نُوں کابن، بنسری نام وجائیا۔ تُوں ستگر ساچا والی دو جہان، نانک ڈھولا گائیا۔ تیرا شبد انوکھا بان، پُریاں لوآں ڈیرہ ڈھائیا۔ تیرا سچکھنڈ دوارا سچ مکان، چھپر چھن نہ کھئے چھہائیا۔ تیرا دیا باقی جگہ مہان، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ تیرے سنگھاسن سچ آرام، بسرام اکو دئے وکھائیا۔ تیرا حُکم اک فرمان، ایتھے اوتھے نہ کھئے اُٹائیا۔ انت آخری سب دا اک بیان، بے زبان رہے جنائیا۔ کِرپا کر سِری بھگوان، بھگون آپے ہو سہائیا۔ اسیں تیرے در دے درویش منگتے بھکھاری پریم وچ مہان، مُحبت وچ محبوب سیس نوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دیناں مذہباں دی میٹ دے دکان، دوآ ایکے نال ملائیا۔ تُوں لکھ چوڑاسی باغبان، بوٹی کلی کلی تیری مہک مہکائیا۔ تیری مہر نظر لکھ چوڑاسی ہو جائے سوادھان، سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ تیرے حُکمے اندر مَورکھ مَورکھ ہون چتر سگھڑ سجان، بڈھ بیک دے کرائیا۔ تیرا اکو ڈنکا وجے دو جہان، نرگن سرگن سرگن نرگن اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ مارگ دے لگائیا۔ گر اوتار کہن پرہو چار جگ دی ساتھوں لے لے فرست، فرستیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اسیں بھوگ کے تیرے حُکم دا گرہست، تج آئے جگت لوکائیا۔ پنج تت کایا ماٹی کر کے نشٹ، نشانہ تیرا آئے جنائیا۔ بن اکھاں لا کے شست، نشانے تیر رہے وکھائیا۔ کھانی بانی شاستر سمرت وید پُراں گر اوتار پیغمبر تیری دس نہ سکیا کوئی حیثیت، حساب کتاب نہ کھئے جنائیا۔ تیری جانے نہ کوئی اصلیت، آسا وچ سارے بیٹھے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا مارگ دے درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن آہ لے اپنی چار جگ دی وست، وستو تیری جھولی پائیا۔ ساڈے خالی ویکھ ہست، دوتے ہتھ جوڑ سیس نوائیا۔ تیری پریم خُماری اندر مست، مسلہ اور نہ کھئے جنائیا۔ اسیں چھڈ کے دھرتی فرش، عرش تیرے چرناں دھوڑ ٹکے لائیا۔ پرہو سانوں تیری سرشٹی دی نہیں کوئی غرض، عرض اپنی رہے جنائیا۔ اکو پریمی پیاریاں دی لگی درد، جو دوس رین تیرا نام دھیائیا۔ اہناں دی جھولی پا دے پورب لہنے دا قرض، مقروض لیکھا دے مکائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں تیئی اوتار عیسیٰ موسیٰ محمد دس گر اٹھاراں بھگت رہن صرف دُنیا اُتے یاراں لکھ دی فرد، باقی

سرِشٹی کم کیسے نہ آئیا۔ اگلے سمت نام چھری پھڑے کرد، قتل گاہ دئے بنائیا۔ جو تیرے نام دا لیندے رہے دھڑت، صفا اہنساں دی دے اٹھائیا۔ پُرکھ اکال تیرے نال ساڈی پکی ہو جائے لیکھت پڑھت، جس نوں وسیقہ نہ کھئے بدلائیا۔ آگے آؤن نہ دیویں فرق، فریق رہن کھئے نہ پائیا۔ چار جگ دی پچھلی کیتی سب دی کر دے ترک، تیرے اپنا حکم منائیا۔ اسان دین دی چھڈی حرص، مذہبیاں دا لیکھا دتا مکائیا۔ جوں بھاوے تیوں پٹھی سدھی کر لے نزد، نر نرائن تیری وڈیائیا۔ تیرے آگے کوئی نہ سکے اٹک، چار جگ نیترو رو نیر وبائیا۔ تیرا حکم اگما سخت، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ گر اوتار کہن کلجگ اتم سب دے اُتے پین والا بخت، وقت سمجھ کیسے نہ آئیا۔ صرف بھگتاں نوں چڑھنا خوشیاں دا برس، برسی اپنی لئے منائیا۔ آتم پرما تم کر کے درس، کوڑی ہوس دین گوائیا۔ جس نوں لہدے اُتے عرش، اوہ مالک بن کے فرش، گھٹ گھٹ نور کرے رُشنا ئیا۔ امرت میگھ دیوے برس، بوند سوانتی مکھ چوائیا۔ گوبند سورا حاضر حضورا شبدی پورا آیا پرت، پرتیندھ ہو کے حکم ورتائیا۔ جس دی گرمکھاں نال شرط، کلجگ اتم ہوواں سہائیا۔ جودھا سورپیر بن کے مردانہ مرد، کل کلکی پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، پڑدا اوبلا دئے چکائیا۔ ماگھی کہے آگے آؤن والا ویلا، ویلے نال دیاں سمجھائیا۔ کیسے لہنا نہیں گرو گرو چیلا، چیلا گرو نظر کھئے نہ آئیا۔ شاہ سلطاناں راج راجاناں پھرنا وچ جنگل بیلا، بیلی بیلی سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال نو کھنڈ پرتھمی تھان کرنا وِہلا، ہتھیاں وچوں تھوڑے لئے ترائیا۔ جنہاں دا بن کے سجن سہیلا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دھام جنا کے اک نویلا، نر نرنکار اکھ کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ چھپی پوہ کہے پرہہ کرن والا تبدیلی، طبع سب دی دئے بدلائیا۔ حکم دینا اک آمینی، عالم سمجھ سکے نہ رائیا۔ جو کرنا سو کرنا یقینی، یکے بعد دیگرے کھیل نہ کھئے وکھائیا۔ سرِشٹی انت ہونی غمگینی، خوشیاں رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ جنہاں دی بڈھی ہوئی کینی، چار کُنٹ دین دُہائیا۔ جن بھگتاں میل جوں جل مینی، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر فرمانا اک سنائیا۔ ستگر شبد کہے میں بہہ کجھ سُنیاں، جگ جگ اوتار گئے سنائیا۔ میں دو جہان برہمنڈ کھنڈ پوری آکاش پُنیاں، منڈل منڈپ ویکھ وکھائیا۔ وِدیا بڈھ بودھ ویکھیا گُنیاں، پڑدا اوبلا انتر اٹھائیا۔ شبد راگ دُھن سندا رہیا دُھنیاں، انادی ناد بے پرواہیا۔ آسا منسا وینہدا رہیا رِشیاں مُنیاں، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پربت

کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھرے وچ بھرم بھلائیآ۔ پُرکھ اکال کہے میں ویکھاں اپنا سال، جُگ چوکرئی پچھے دتی بتائیآ۔ بھگت سہیلے کران خوشحال، خوشیاں رنگ رنگائیآ۔ امرت آتم جام دیواں پیال، نچھر رس چوائیا۔ دیا باقی دیواں بال، کلاپاتی بو کران رُشنائیآ۔ ساچا مندر وکھاواں اگتی دھرمسال، سچ سینگھاسن وچے ودھائیآ۔ اندر باہر گیت ظاہر چلاں نال، نالش جگت رہے نہ رائیا۔ جھگڑا مُکا کے کال مہاکال، چرن کول دیاں سرنائیآ۔ دیناں بندھپ ہو کے دین دیاں، دین اپنی گود اٹھائیآ۔ جُگ جنم جو گھال دے آئے گھال، لیکھے لاواں تھائوں تھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپن اپنے رنگ رنگائیآ۔ ماگھ کہے میں ویکھنا کھیل اندھیٹھ، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیآ۔ پرپھو کروٹ بدل لے اپنی پٹھ، پُشت پُشت نال بدلائیآ۔ جُگ چوکرئی تیری ریت، نت نوت ویس وٹائیآ۔ گر اوتار پیغمبر گا کے گئے گیت، ڈھولے حُکمے اندر سُنائیآ۔ شودوالے مٹھ بنا مسیت، تیرا راہ گئے درڑائیآ۔ جھگڑا مُکا کے اوچ نیچ، چار ورن اک سمجھائیآ۔ آتم پرما تم دس پریت، پریت اندرے گئے سمجھائیآ۔ لہنا دینا چھڈ کے ہست کیٹ، نون س اکھڑ اک درڑائیآ۔ کلمیاں وچ دس حدیث، حضرت کر پڑھائیآ۔ ہے پرپھ، سب دا لہنا دینا پورا ہویا وچ بیس اکیس، آگے لیکھا ربیا نہ رائیا۔ نویں جُگ دی نویں دے ترتیب، طرح طرح سمجھائیآ۔ تیرا کھیل سدا عجیب، عجب نرالا دے دکھائیآ۔ جن بھگتاں وس قریب، بھاویں دُور ہووے خُدائیآ۔ تیرے پریمیاں کیہڑی پڑھنی قرآن مجید، کایا کعبہ دے سہائیآ۔ تیرے اتے ایہو امید، کامل مُرشد لے ملائیآ۔ بنا اکھاں کریئے دید، دیدہ دانستہ نظری آئیآ۔ تیری اکھراں وچ آگے سُننی نہیں تمہید، پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر دے دکھائیآ۔ ساچے گھر دا کھول پڑدا، اوہلا دے اٹھائیآ۔ راہ دس گرمکھ کس بدھ پوڑے چڑھا، منزل پندھ مُکائیآ۔ پینڈا مکے نو گھر دا، سُکھمن ٹیڈھی بنک نہ کھئے اٹکائیآ۔ ایڑا پنگل مُول نہ آگے کھڑدا، من مت بدھ نہ کھئے چترائیآ۔ سہنس دل نہ کوئی اڑدا، دسم دواہری انت نہ کھئے بنائیآ۔ تیرا بھگت پہلا قدم تیرے دوارے دھردا، جتھے کرم دھرم جنم نظر کھئے نہ آئیآ۔ بن رسنا جہوا سرتی ڈھولا پڑدا، شبدی ناد وجائیآ۔ بن کے گولا تیرے گھر دا، سوہلا نانک اکو گائیآ۔ جھگڑا مُک جائے چوٹی جڑ دا، چیتن اپنی کھیل دکھائیآ۔ رنگ دکھا دے اگتی گڑھ دا، گڑھی چمکور چھڈ کے ڈیرہ لائیآ۔ اوتھے گرمکھ گرسکھ تیرا کدے نہ ڈردا، بھے بھوجل نظر کھئے نہ آئیآ۔ نہ جیوندا نہ کدے مردا، اکو وچ سائیآ۔ نت

درشن کرے ہرِ دا، جو ہرِ ہر اندر ڈیرہ لائیا۔ جھکڑا مُکا دے کلجگ کل دا، کلیش رہن کھئے نہ پائیا۔ پرہاو دس دے اپنے بل دا، بلدھاری ہو سہائیا۔ لیکھا ویکھ جل تھل دا، مہیئل اپنا حُکم ورتائیا۔ آسن جنا نہچل دھام اٹل دا، سینگھاسن سوہبا پائیا۔ جتھے تیرا اکو دپیک بلدا، آد جگاد نہ کھئے بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کرپا کر، ساچا در دے کھلائیا۔ جن بھگت کہے پرہہ کھول دے اپنی گنڈھ، دُولت نام ورتائیا۔ کیوں آتم کیتی رنڈ، پرما تم مُکھ چُھپائیا۔ جنم جنم دی ٹٹی گنڈھ، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گھر سوامی دے اند، نجانند پرگٹائیا۔ کر پرکاش بن سورج چند، نورو نور ڈگمگائیا۔ کوڑی کرپا کر کھنڈ کھنڈ، نام کھنڈا ہتھ اٹھائیا۔ سدا سہیلے دے سنگ، سگلا سنگ بنائیا۔ کلجگ انت اخیر پرہو تیرا گاؤندے سوہنگ چھند، دوجا راگ نہ کھئے لائیا۔ اکو دوارا رہے منگ، گھر گھر پھیری کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے لوک مات پراہے بن کے کھا کے گئے ڈنگ، بھنڈارا جگت وست سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کرپا کر، مہروان سورے سرنگ، صاحب سلطان تیری سرنائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں ویکھاں کلجگ انت اخیر، آخر اپنی دیا کھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بن کے حقیر، در بیٹھے سیس نوائیا۔ میں شرع توڑ زنجیر، شریعت دینی بدلایا۔ نیترو کہے کبیر، جُلاہا رہیا گر لائیا۔ پرہو اندروں بدل سرب ضمیر، ضامن ہو کے لے چُھڈایا۔ تُوں پاتشاہ تے بھگت تیرے وزیر، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جنہاں دے اندر تیری تصویر، بن تسیح مالا من کا منکا دے بھوایا۔ اہناں دے مندر اندر اپنے پریم تُوں کر تعمیر، طمع کوڑی باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ماگھ کہے میں ویکھنی پرہہ دی سچ توفیق، واحد کی جنائیا۔ کون سجن کون رفیق، فریق کون روپ بدلایا۔ کون سمجھے دھار باریک، کون نیت رہیا جنائیا۔ کون ویکھے حق حقیق، حُکمے اندر سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا اک جنائیا۔ پُرکھ اکال کہے، انت کل ویکھ وکھاوانگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سرنی ڈھپے، پھڑ باہوں گلے لگاوانگا۔ چار کُنٹ دہ دشا جو بھگت سہیلا بھانا سہے، پڑدا اوبلا آپ اٹھاوانگا۔ جو ہرِ سرنائی ستگر چرنی ہے، پھڑ باہوں گلے لگاوانگا۔ جھکڑا چُکا کے تُوں تے میں، مُحبت اکو نال جڑاوانگا۔ پریم پریتی اندر کر کے لے، مست خُماری اک وکھاوانگا۔ ستگر پورا شبد اکو ہے، پنج تت ناتا جگت تڑاوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ مارگ اک لگاوانگا۔ سچ مارگ اک لگائے گا۔ دین

دِیال دِیا کھائیگا۔ کل کلکی حُکم ورتائیگا۔ نِرگن جوتی جوت ڈگمگائیگا۔ شبد اگئی چوٹ لگائے گا۔ کوڑی کِریا کڈھے کھوٹ، سچ سچ اک سمجھائے گا۔ پڑدا لاه کے چوڈاں لوک، دو جہاناں ویکھ وکھائیگا۔ لکھ چوڑاسی دس کے اک سلوک، ساچا ڈھولا اک پڑھائیگا۔ آتم پر ماتم دے کے مَوج، مجلس بھگتاں وچ رکھائیگا۔ جن بھگتاں دی آپے کرے کھوج، گُرمکھ لبھن کھئے نہ آئیگا۔ مایا ممتا کٹ کے روگ، ہوئے ہنگتا گڑھ ٹڑائیگا۔ چنتا غم نہ رہے سوگ، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیگا۔ کر پرکاش نِرمَل جوت، جوتی جوت جوت رُشنائیگا۔ درشن دیوے روز، راتیں سُنّیاں دِنے جاگدیاں بن اگھاں نظری آئیگا۔ منزل کوئی نہ رہے اوکھ، اپنی گھاٹی پار کرائیگا۔ پڑھنا پئے نہ کوئی پوتھ، نِراکھّر جاپ جپائیگا۔ نام خُماری اندر کر مدبوش، مدھر دُھن راگ سُنّائیگا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی پوش، پُشت پناہ ہتھ ٹکائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگت سہیلے میل ملائیگا۔ جن بھگتاں میل ملاویگا۔ سبّج سہیلے دِیا کھائیگا۔ رنگ نویل اک چڑھائیگا۔ گر چیل پڑدا لاہویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیگا۔ سچ کرنی کار کریگا۔ سنت سہیلے گُرمکھ وریگا۔ آتم پر ماتم سیجا چڑھیگا۔ سچ دوارے آپے کھڑیگا۔ نِربھو بھ۔ وچ کدے نہ ڈریگا۔ جیوت روپ کدے نہ مریگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپے کریگا۔ ساچی کھیل کھلاوانگا۔ جُگ جنم دے وچھڑے میل ملاوانگا۔ کرم کرم دا روگ کٹاوانگا۔ جنم جنم دا لہنا جھولی پاوانگا۔ ورن برن پنڈھ چکاوانگا۔ ساچی سرن اک درڑاوانگا۔ جو گُرمکھ سوہنگ ڈھولا پڑھن، تنہاں دا آتم پر ماتم پر ماتم آتم اکو رنگ وکھاوانگا۔ نیتر کھول کے ہرن پھرن، نِج لوچن اکھ کھلاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا مندر اک پرگٹاوانگا۔ ساچا مندر اک پرگٹاویگا۔ کایا اندرے اندر جوڑ جڑاویگا۔ ڈونگی اندھیری کندر پار لنگھاویگا۔ من منوآ ہتھ کے بندر، شبدی ڈوری تند اٹھائیگا۔ لیکھا چکا کے سوریہ چندر، نِرگن نور جوت رُشناویگا۔ ساچے نام دی دس کے بدن، بندی خانہ توڑ ٹراویگا۔ ساچا دے کے پرماندن، نِجانند وچ سماویگا۔ جو آیا ٹٹی گنڈھن، گنڈھنہار گویال سوامی اپنی گنڈھ پواویگا۔ دین دِیال سدا بخشندن، بخشش رحمت آپ کھائیگا۔ جو در دوارے آوے منگن، وست امولک جھولی پاویگا۔ چرن دھوڑی دے کے مجن، دُرمت میل پاپ ڈھائیگا۔ سَتجگ ساچا لگا لگن، پہلی ماگھ خوشی مناویگا۔ سَتگر دِپیک لگا جگن، چاروں کُنٹ نور رُشناویگا۔ وجے ودھائی اُتے گگن،

برہمنڈ کھنڈ اٹھایگا۔ جن بھگتاں بھاگ لگاوے کایا بدن، بدیاں توں آپ پچاویگا۔ شبدی حُکم اندر لگا سدن، کوٹاں صدیاں دے
 وچھڑے جوڑ جڑاویگا۔ کھیل ویکھے ماس ناڑی ہڈن، پڑدیاں وچوں پڑدے آپ کھلاویگا۔ سچ پریتی اندر رکھ کے مگن، پچھلا لہنا
 دینا مُکاوایگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایگا۔ سر اپنا ہتھ رکھایگا۔ سمرتھ پُرکھ اکھووانگا۔
 بودھ اگادھا نام شبداکتھ، اکتھ کتھ درڑاوانگا۔ اکو دس کے ساچا جس، صفت صلاحی پندھ مُکاوایگا۔ جن بھگتاں انتر آتم کر کے
 وس، واسطہ اکو نال جڑاوانگا۔ جھگڑا مُک جاوے رو سس، جلوہ جوت نور رُشناوانگا۔ لیکھا مُکا کے تت اٹھ، نو در ڈیرہ آپے
 ڈھوانگا۔ امرت آتم دُھر دا جھٹ، جھرنا اک جھراوانگا۔ شبداکتھی وجے ند، انحد نادی ناد سُنناوانگا۔ نرگن جوت کر پرکاش،
 اندھ اندھیر گواوانگا۔ بن گوپی کاہن وکھا کے راس، منڈل مندپ راگ وڈیاوانگا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، ستجگ سچا چند
 چمکوانگا۔ چار ورن اٹھاراں برن بنا کے اک جماعت، اکھڑ اکو نام پڑھایگا۔ بھگت سہیلے کر کے میلے وسان پاس، دُور دُراڈا پندھ
 مُکاوایگا۔ لیکھے لا کے پون سواس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ستجگ ساچا راہ پرگٹاوانگا۔ اگلا راہ آپ جنائیکا۔
 سو پُرکھ نرنجن دیاکمائیکا۔ ہر پُرکھ نرنجن بھو کھلائیکا۔ ایکنکار پڑدا لاییکا۔ آد نرنجن جوت رُشنائیکا۔ ابناشی کرتا ویکھ وکھائیکا۔
 سیری بھگوان حُکم ورتائیکا۔ پاربرہم برہم سمجھائے گا۔ وشنوں وشو سیو کمائیکا۔ برہما نیوں نیوں سیس جھکائیکا۔ شنکر دھوڑی
 ٹکا خاک رمائیکا۔ کروڑ تیتیسا بھکھک، در درویشا جھولی ڈاہیکا۔ گر اوتار پیغمبر وکھاوے اپنی لکھت، قلم شاہی پھیرا پائیکا۔
 دین دُنی ویکھ کے ایشٹ، سریشٹ سبائی کھوج کھوجائیکا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کلجگ اتم ویکھ وکھائیکا۔
 کلجگ اتم ویکھ وکھایگا۔ گُرمکھ سنت سہیلے بنا کے ساچی بنت، بندھن دُئی دویت مٹاوانگا۔ دے وڈیائی وچوں جیو جنت،
 جاگرت جوت نور رُشناوانگا۔ انتر آتم بنا کے بنت، بن کھنڈ پینڈا پندھ مُکاوایگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا
 راہ اک وکھایگا۔ ساچا راہ اک وکھائیکا۔ ترے گن مایا ڈیرہ ڈھائیکا۔ پنج تت نہ کھئے وڈیائیکا۔ پرکرتی بندھن نہ کھئے رکھائیکا۔ رِدھ
 سیدھ نہ کھئے بھٹکائیکا۔ من واسنا نہ کھئے ہلکائیکا۔ مت متوالی نہ کھئے بنائے گا۔ بُدھ بییک نہ وند وندائیکا۔ دوجی ٹیک نہ کھئے رکھائیکا۔
 اگنی سیک نہ کھئے لگائے گا۔ اندر بھیت نہ کھئے سمجھائے گا۔ کوڑا ویس نہ کھئے وٹائیکا۔ لیکھا لیکھ کے گیا گرو دس دسمیش، بن پُرکھ اکال

دو جا نظر کھئے نہ آئیگا۔ جو آد جگاد جگ چوڑی سدا رہے ہمیش، ہم ساجن جوڑ جڑائیگا۔ جس دے آگے کلجگ انت گر اوتار
 پیغمبر ہوئے پیش، پیشین گوئی اگلی اپنے ہتھ رکھائیگا۔ بیس اکیسا کر کے پورا لیکھ، صدی چودھویں پندھ چکائیگا۔ جھگڑا رہے
 نہ کوئی گنیت گنیش، ڈرگا ایشٹ نہ کھئے سمجھائیگا۔ پو جا رہے نہ شنکر شیش، شمع دان نہ کھئے جگائیگا۔ سجدہ ہوئے نہ ملا شیخ،
 بغل قرآن نہ کھئے اٹھائیگا۔ اکو کلمہ اکو آدیس، سجدہ اکو اک جناویگا۔ ابناشی کرتا سب دی بدل دیوے ریکھ، رکھیاں منیاں پندھ
 مکھائیگا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ اتھ سب نے ہونا دھاری کیس، دھرم دا دھرم اک بناویگا۔ حُکے اندر سارے لینے لیٹ،
 شبدي گرو کھیل کھلاویگا۔ نرگن بن کے کھیوٹ کھیٹ، نیا نوکا نام چلاویگا۔ کوڑ گریارے رائے دھرم دے کول دیوے بھیج، آگے ہو
 نہ کھئے بچاویگا۔ گرمکھ مانن ستگر ساچی سیج، جتھے ستیاں نہ کھئے اٹھائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کل
 آپ ورتاویگا۔ ساچی کل آپ ورتائیگا۔ اچھل اچھل کھیل کھلائیگا۔ کلجگ رہے کوئی نہ بل، بلہین سرب بنائے گا۔ پرہ دا بھانا نہ
 جائے ٹل، مندر ٹلیاں نہ کھئے کھڑکائیگا۔ کوڑی کریا لُون وانگ جانا کھر، حُکمی حُکم وکھائیگا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ اک بناؤنا
 سچا سر، سر امرت آپ سہائیگا۔ ستگر چرن گرو کا گھر، گردوارا نظر کھئے نہ آئیگا۔ جس مندر گرمکھ جائے وڑ، پھڑ باہوں باہر
 نہ کھئے کڈھائیگا۔ اکو نام لے پڑھ، کلمہ اکو اک جنائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیگا۔ مہر نظر
 اک اٹھوانگا۔ دُنیا اعشاریئے کسر نال اڈوانگا۔ کوڑی کریا کر کے حشر، حیثیت سب دی آپ بدلاوانگا۔ جن بھگت زندگی کرن
 بسر، بستری پریم ہیٹھ وچھوانگا۔ اوہناں دا نام کر کے نشر، نصیحت دو جہان جاناوانگا۔ جس دا چار جگ رہے اثر، ستجگ
 تریتا دواپر کلجگ اکو حُکم مناوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دی کار اک کماوانگا۔ دھر دی کار کماوانگا۔
 نر نرنکار اکھواوانگا۔ جوتی جوت رُشناوانگا۔ شبد چوٹ لگاوانگا۔ کوٹن کوٹ کھپاوانگا۔ سوچن سوچ سرب مٹاوانگا۔ جو پرہ
 درشن نوں رہے لوچ، تنہاں نج نیتر اک کھلاوانگا۔ پڑدا لاه کے لوک پرلوک، سلوک اکو اک سمجھوانگا۔ جن بھگتو کیسے کم نہیں
 آونی موکھ، مکتی چرناں ہیٹھ دباوانگا۔ ناتا جوڑ کے اکو جوت، پُرکھ اکال ملاوانگا۔ جس دی نہ کوئی ورن نہ کوئی گوت، شرع
 زنجیر نہ کھئے بندھاوانگا۔ سچ دوارا ساچا کوٹ، مندر مسجد شودوالا مٹھ ونڈ نہ کھئے ونڈاوانگا۔ ہوئے رہے کوئی نہ روگ، دُئی

دویت ڈیرہ ڈھاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل اک ورتاوانگا۔ ساچا کھیل اک ورتے گا۔ پُرکھ اکال نرگن پرتے گا۔ گوبند لہنا لیکھا دیوے سر سے دا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت پرکھیگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جواب دیوے نہ کوئی پرہو دے پرچے دا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لہنا دینا پورا کرے پچھلے اگلے عرصے دا۔ پچھلا اگلا عرصہ آپ لنگھاویگا۔ جو کیتا قول اقرار کنڈھ سرسا، ثالث ہو کے پور کراویگا۔ پُرکھ اکال دا پہلا آگیا برسا، باری کُنڈا لاہویگا۔ ویکھے کھیل دو جہان گھر گھر کا، برہمنڈ کھنڈ پڑدا آپ اُٹھاویگا۔ جگت جہان ویکھے سڑدا، اگنی تت تپاویگا۔ گرُمکھ بہگت منزل ویکھے چڑھدا، چڑھدیاں کلاں آپ جناویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھاویگا۔ مہر نظر آپ اُٹھائیگا۔ ستجگ سہنجی ویکھ کے فصل، فضل رحمت آپ کھائیگا۔ چار کُنٹ سب دے سر تے کوکے اجل، اجل مُکھ نہ کھئے رکھائیگا۔ جیو جہان مایا ممتا دجن، امرت میگھ نہ کھئے برسائیگا۔ اگلے سال سارے اُٹھ اُٹھ بھجن، بھجیاں پھڑ نہ کھئے بہائیگا۔ پُتران ماں جائے کوئی نہ سدن، پتا پوت نہ گود اُٹھائیگا۔ شاہ سلطاناں پھیرے نغن، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹیکائیگا۔ لیکھا جانے پہلاں عدن، عدالت اپنی ہور لگائے گا۔ اُس توں اگلا ہور پتن، نو سو میل ونڈ ونڈائیگا۔ سیاست دا چلے کوئی نہ یتن، یتھارتھ اپنا حُکم سُنائیگا۔ سُکھی لوک مات نہ وسن، وسل دُھر دا نام وجائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی ساچی کار کھائیگا۔ ماگھ کہے میں ہویا منگت، در درویش پھیرا پائیگا۔ پرہو کس بدھ کرنا انت، اتم دے جنائیگا۔ کون اُدھاریں ساچے سنت، ستگر دے سرنائیا۔ کون نام سندیشہ منت، منتر دے درڑائیگا۔ کون اتم سریشٹ وچ جیو جنت، بیک نظری آئیگا۔ کون بودھ اکادھا دے پنڈت، جو کرے سچ پڑھائیگا۔ پُرکھ اکال کہے میں ویکھاں بھگتاں سنگت، جو اتم پرما تم سنگ نیہائیگا۔ ناتا توڑ کے سورگ جنت، اوٹ اکو اک تکائیگا۔ سرشٹی وچوں کر کے ہمت، پُرکھ اکال رہے منائیگا۔ من واسنا رہے کوئی نہ علت، کوڑا رنگ نہ کھئے چڑھائیگا۔ مانس جنم ہوئے نہ ذلت، خواری دئے مٹائیگا۔ ساچے شبد نام دی دے کے خلعت، پوشاک پریم پیار پہنائیا۔ ہون دیوے نہ حرام نمک، نمستے اکو دئے سمجھائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا پڑدا دئے اُٹھائیگا۔ ماگھ کہے میں آگا ویکھیا ہو کے نیڑے، بن اکھاں اکھ کھلائیگا۔ سرشٹی وچ پین والے جھیڑے، جھگڑا ہوئے لوکائیگا۔ پرہو دین والا اُلٹے گیڑے، لٹھ گر اوتار پیر

پیغمبر رہے بھوائیا۔ کوڑیاں سادھاں دے رہے نہیں ڈیرے، جھوٹھا گرو نہ کھئے اکھوائیا۔ سب دے پھڑ کے ڈوبنے بیڑے، حُکے اندر دئے رُڑھائیا۔ شبدی حُکم اندر آگئے گھیرے، آگے سکے نہ کھئے چھڈائیا۔ دھرم راج دے آگے ڈھیہہ ڈھیہہ ہونے ڈھیرے، ڈیری اور نہ کھئے لگائیا۔ جے پُچھے کوئی کیہڑے کیہڑے، جو بنا پُرکھ اکال دے ایشٹ رہے منائیا۔ گر اوتار پیغمبر حُکم دے کے گئے بتھیرے، جُگ چوکڑی نت نوت پھیریاں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کلجُگ کایا دینی بدلائیا۔ کلجُگ کایا بدلنی کوڑا کپڑ، لوک مات رہن نہ پائیا۔ تیرتھ تٹ نظری آؤنے چھپڑ، امرت رس نہ کھئے وکھائیا۔ کلجُگ جیو ہپئے بغلے بیڑ، ہنس روپ نہ کھئے بدلائیا۔ کوڑ گُریار وکار ڈڈاں رہے پکڑ، من واسنا چُنجھ ودھائیا۔ من واسنا بھرے چکڑ، پت پُنیت نہ کھئے بنائیا۔ پُرکھ اکال دا کرے کوئی نہ ذکر، وشن برہما شوگر اوتار پیغمبر سارے سپس نوائیا۔ دُھر دے مالک دا آیا کیسے نہ فکر، فقرے صفتاں والے گائیا۔ کلجُگ انت گوبند دا لہدے پھردے باز تتر، گوبند دی آس نہ کیسے رکھائیا۔ من واسنا وچ گئے وچھڑ، وچھڑیاں جوڑ نہ کھئے جُڑائیا۔ ہوئے ہنگتا کیتے بھڑ، ایک رنگ نہ کھئے سائیا۔ تیرتھ تٹاں جانڈیاں تھلیوں گھس گئے چھتر، تُوئے جتے کم کیسے نہ آئیا۔ ویراگی تیاگی بیراگی ہو کے گھروں گئے نکل، بنکھنڈ پھیریاں پائیا۔ جاں تکیا تے پتل دا پتل، پارس رنگ نہ کھئے چھہائیا۔ جگت پوجا پاٹھ نام سمرن جوگ ابھياس کر کے کایا ماٹی باہروں کردے سیکل، انتر رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ سیل سڈول چھیل چھیلے بن کے بن دے بانکے چتر، چت وت ٹھگوری سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ورداتا اکو نظری آئیا۔ ماگھ کہے میں ویکھاں اگلا حال، حالت دے لوکائیا۔ سب دے سرتے کوکے کال، کلیمیاں والیاں نہ کھئے بچائیا۔ کوڑا وچنا تال، تلواڑا دئے ڈہائیا۔ دھرم رائے لیکھا ربیا وکھال، چتر گپت ورقہ ورقہ اٹائیا۔ لاڑی موٹ پاوے دھال، نچے تپے کدے چائیں چائیا۔ واہوا میرا اگلا آؤن والا سال، پرہہ سالم حُکم دینا ورتائیا۔ میں کوڑ گُریارے لینے بھال، چارے کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ جو گرو بانی دے بن دے رہے دلال، وچولے جگت اکھوائیا۔ جو جھٹکا کھاندے رہے حلالی کر حلال، حلوه سب دا دینا بنائیا۔ کوئی نہ پُچھے سچکھنڈ سچئی دھرمسال، آگے گوبند کھنڈے نال ڈرائیا۔ حُکم مئے پُرکھ اکال، دیونہار سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، حُکے اندر ویکھ وکھائیا۔ ماگھ کہے مینوں دسدا ہور کھٹکا، بھہ بھو نظری آئیا۔ کیسے لہنا سمجھیا نہ پورے ستگر دا، پڑدا اوہلا نہ کھئے

اُٹھائیا۔ مارگ اُتے کوئی نہ تُردا، چھٹی راگ گا گا ایویں جنم رہے گوائیا۔ بنا مُرشد دے مُرید مُردا، ماتا دا جنم کم کیسے نہ آئیا۔
 صدی چوڈھویں چوڈاں لوک دے سے رُڑھدا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ ساچے پیار اندر مُحبت وچ کوئی نہ جُڑدا، من واسنا سارے رہے
 گائیا۔ کیسے نوں ہتھ نہ آیا واسی اندر دا، جو شبدي گوبند روپ وٹائیا۔ جس نے کھیل کرنا کلجگ ستجگ چکی پڑ دا، پیسے
 سرب لوکائیا۔ پھیر راکھی کرنی نہیں کیسے ڈرگا، وشن برہما شو نہ کھئے سہائیا۔ تیئی اوتار نال کوئی نہ تُردا، سارے بیٹھے سیس
 جھکائیا۔ آگے ویکھو حال شروع دا، جو شریعت دے بدلائیا۔ حُکم چلنا اکو گوبند سچے ستگرُو دا، دوجی ونڈ نہ کو وکھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، حُکم حُکم وچوں بدلائیا۔ ماگھ کہے میں ویکھیا ہر زرنکار، جوتی جاتا نظری آئیا۔ جس دا شبدي
 گرو سکدار، شہنشاہ اکھوائیا۔ نام کھنڈا کٹار، لہار ترکھان نہ کیسے گھڑائیا۔ حُکم چلے سدا جگ چار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔
 کلجگ آگتی اتم وار، وارتا سب دی دے سنائیا۔ کوڑی کیرپا کر ناکار، پارہسم پرہ دیا کمائیا۔ پت پرمیشور ہو تیار، ترے گن اتینا
 پھیری پائیا۔ پروردگار سانجھا یار، یارانہ اکو دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا راہ اک وکھائیا۔ ساچا
 رہبر دے راہ، راستہ براستہ رہن کھئے نہ پائیا۔ ستگر شبدي ہونے ملاح، بیڑا اکو دے وکھائیا۔ اکو سندیشہ دیوے دھر دا نان، نر
 زرنکارا دے جنائیا۔ اکو دے پتا ماں، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں پکڑے بانہ، بن ہتھان ہتھ اُٹھائیا۔ ساچا مارگ
 دیوے لا، سمنڈ ساگر کھوج کھوجائیا۔ لیکھا جانے تھل اسگاہ، برہمنڈ کھنڈ پڑدا لاییا۔ گر اوتار پیغمبر کرن واہ واہ، واپگرُو تیری
 سرنائیا۔ سوہنگ روپ لیا پرگٹا، اتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان جیکارا لا، وشو حُکم دتا ورتائیا۔ جس
 نوں سمجھیا کوئی نہ را، رارا ما ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس نوں گا نہ سکی کوئی کلام، کلمیاں وچ نہ کھئے شنوائیا۔ جس دا دے نہ سکيا
 کوئی پیغام، حُکم حُکم سیس نوائیا۔ سو کھیل کرے سری بھگوان، پروردگار نور خدائیا۔ کلجگ اتم ویکھے آن، آپ اپنا ویس
 وٹائیا۔ جودھا سورپیر بن بلوان، بلدھاری پھیرا پائیا۔ جس دا سمت ہویا رواں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر
 سندیشہ اک سنائیا۔ دھر سندیشہ سُنو دو جہاں، پرم پُرکھ رہیا درڑائیا۔ ہیٹھان اُپر اُپر ہیٹھان کرو دھیاں، بنا اگھ اگھ ملائیا۔
 اپنا گھر چھڈو گراں، گرہا بند نہ کھئے بندھائیا۔ اگلا حُکم سُنو نواں، نو نو چار چار پنڈھ چُکائیا۔ دھر فرمانا شبدي کہان، رسنا

جہوا نہ کھئے الائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان حکم سنائیا۔ حکمے اندر ساچی ریت، ریتیان آپ درڑائیا۔ پُرکھ اکال کرو پریت، پریم ملے بے پرواہیا۔ جو وسے دھام انڈیٹھ، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیا۔ جس دا اکو ڈھولا گیت، اکو کرے پڑھائیا۔ جس نے لیکھا مکاؤنا مندر مسیت، مسلہ حق دئے سمجھائیا۔ مُریداں اندر بھر توفیق، مُرشد دئے ملائیا۔ اکو چہتر وکھاوے سیس، چہتردھاری رہن کھئے نہ پائیا۔ نظری آئے ہر جگدیش، کرتا کرتار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھاوی بھاو وچ جنائیا۔ ماگھ کہے مینوں دُوروں دسدی بھاوی، بھجے واہو داہیا۔ گر گر ارجن لیکھا دسے اُتے راوی، راؤ رنگ دئے دُہائیا۔ ساری درشتی ہونی باوی، بوری روپ وٹائیا۔ نہ کوئی جتی تے نہ کوئی ہاری، بار جت سمجھ کیسے نہ آئیا۔ اگلے سال اک دوہے دی سب نے ہتھ وچ پھڑنی داہڑی، داء ہتھ نہ کیسے وکھائیا۔ جگت سیاسی من دے وگاری، بڈھی والی کرن چٹرائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے جھاتی کیسے نہ ماری، نیتراکھ نہ کھئے کھلائیا۔ چہتردھاری اتم بازی گئے ہاری، سچ سرداری نہ کھئے دوائیا۔ اتم پرما تم بنا رہی کواری، جگت واسنا ویسوا روپ وٹائیا۔ کوئن کوٹ مندران دے بیٹھے پُجاری، جو کاگان وانگ وشٹے رہے پھولائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں پیج رہیا سواری، جگ جگ اپنی دیا کھائیا۔ ماگھ کہے مینوں تھوڑی دسدی آگ، آگا نظر کھئے نہ آئیا۔ ترکھا لگی کوڑی جگ، ترشنا سکے نہ کھئے مٹائیا۔ حاجیاں بھلنے کعبے والے حج، مدینے مدد کھئے نہ آئیا۔ جدھر ویکھو پائے طوبی رب، یامین تیری سرنائیا۔ مسجداں اندر رونے سب، مٹھ دین دُہائیا۔ مندر جانے ڈھٹھ، اٹ نال اٹ نہ کھئے جُڑائیا۔ لیکھا مکن اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمنا سُستی رہی کُڑائیا۔ لاٹاں والی جوت جگنی نہ لٹ لٹ، پتھراں دے ستھر دینے بنائیا۔ شاہ سلطاناں وچھوڑنے ملنے نہیں سیج پٹ، پٹنے والے دینے مٹائیا۔ جو بھگت سہیلے پرہ ملن دا کر کے بیٹھے ہتھ، پھڑ باہوں لینے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ماگھ کہے مینوں پینڈا دسدا نہیں ڈراڈا، بھڑی بھڑی دیاں دُہائیا۔ ستگر نظری آئے ڈاڈھا، جو ڈنکا رہیا وجائیا۔ جن بھگتاں نوں ملنا پُرکھ اکال دادا، گوبند پتا بے پرواہیا۔ اتم پرما تم جُڑنا ساکا، ساکھیات ہونے سہائیا۔ کلجگ اگنی ہووے راکھا، تتی وا نہ لاگے رائیا۔ دیوے نام سچ سوغاتا، بن اکھراں اکھر سمجھائیا۔ کایا مندر اندر کرے واسا، واسنا کوڑی دئے کڈھائیا۔ جن بھگتو سری بھگوان اُتے رکھيو سچ وشواشا، وشیاں توں لئے پچائیا۔ کلجگ

اتم اُلن والا پاسا، پاسا سکے نہ کھئے بدلائیا۔ جس کارن جُہار نوں دتا نہیں سی پانی گلاسا، اوہ گلاس ہتھ کیسے نہ آئیا۔ ایہہ کھیل ہونا خاصا، خاص دئے سمجھائیا۔ کچھ آسا رکھ کے گیا دُرباشا، کرشن نال صلاح پکائیا۔ کچھ رام ہنونت نال کردا رہیا باتا، کلجگ انت اکھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا جگت تماشا، نرگن نرویر نراکار نظری آئیا۔ ماگھ کہے مینوں دسدا آگے اندھ، اندھیرا نظری آئیا۔ کلجگ مُکن والا پندھ، پاندھی بیٹھے ڈھیریاں ڈھابیا۔ جھگڑا مُکنا سورج چند، تارا منڈل نہ کھئے سمجھائیا۔ ساتھیاں دینا نہیں کوئی سنگ، سنگل شرع دینے نڑائیا۔ کلجگ جیو در در پھرنے ملنگ، منگتیاں خیر کھئے نہ پائیا۔ سِر تے چُک پاپاں دی پنڈ، بھجن تھاوں تھائیا۔ تُئی کوئی نہ سکے گنڈھ، گوبند نالوں ہوئی جدائیا۔ چوراں یاراں ٹھگاں ڈاکوآں نال لے کے چڑھدے جنج، اتم پر ماتم دے بدلے پھیرے مایا ممتا والے لے کے کرن جگت کُرمائیا۔ وشیاں وچوں لہدے پھردے کیتھے واسی پُری اند، قِصیاں وچوں گا گا خوشی منائیا۔ دیا سنگھ وانگ چڑھیا کیسے نہ رنگ، دین دیاں سیس نہ کھئے نوائیا۔ مایا ممتا کارن بنیا ڈھنگ، طریقیاں نال جگت رہے بھرمائیا۔ اتم سب دی ننکی ہونی کنڈ، ویلا نیڑے ہو ہو رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مرجیوت روپ نہ کھئے وکھائیا۔ ماگھ کہے مینوں آوندا وڈا ہوکا، یائے یائے سُنائیا۔ کلجگ ڈُبن والی نوکا، کھیوٹ کھیٹے پلُو گئے چھڈائیا۔ جن بھگتاں پرہ ملن دا چاؤکا، چار گنٹ وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پرم پُرکھ بھيو کھلائییا۔ چھبی پوہ کہے ماگھ تُوں کی دتی دلیل، دلاور ہو کے دتا سُنائیا۔ پُرکھ اکال نے کیسے دی سُننی نہیں اپیل، حُکم سکے نہ کھئے بدلائیا۔ پیغمبر رہن نہیں دتا وکیل، جو شرع دی کرے لڑائیا۔ شبدي کر کے حُکم تعمیل، در دوار لئے بلائیا۔ دین مذہب دی رہن نہیں دینی فصیل، فیصلہ حق سُنائیا۔ چار جگ دی دس رہیا تفصیل، پڑدیاں اولیاں وچوں کڈھائیا۔ کلجگ انت کرنا تبدیل، سَتجگ سچ لئے انگڑائیا۔ ست دھرم پرگٹاؤنا اُتے زمین، ضامن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ چاڑھنا رنگ نوین، نو نو چار کھوج کھوجائیا۔ حُکم دے کے نر مدین، مُدعا دینا سمجھائیا۔ بھگتاں دے یقین، یک حُکم لینا منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در سچ ویکھ وکھائیا۔ چھبی پوہ کہے بول نہ دیویں بول کوڑا، پہلی ماگھ دیاں جنائیا۔ پہلی ماگھ کہے مین پُرکھ اکال گوبند دا اکو تکیا جوڑا، دو جا روپ نہ کھئے وکھائیا۔ جس سسے اُپر لا کے ہوڑا، نرگن سرگن دتا ملائییا۔ ہنگ برہم آپے بھڑا، بھڑی بھڑی

کرے لوکائیا۔ گرو گوبند دا کسے نے سمجھیا نہیں دوہرا جو تیر بھٹھا گیا سمجھائیا۔ گھر وچ پھردے وانگ چورا، چوری چوری سٹھ لگائیا۔ صفتاں کردے نیلا گھوڑا، پشوآں لد ہٹائیا۔ گوبند روپ بنا تتاں توں نواں نکورا، جنم مرن وچ نہ آئیا۔ پُرکھ اکال دا بانکا چھوہرا، جوانی بڈھیا بال نہ کھئے پرگٹائیا۔ پچھے ہور تے آگے ہورا، ہور دا ہور روپ بدلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کھیل رہیا ورتائیا۔ ماگھ کہے چھہی پوہ نہ ہو حیران، سچ دیاں درڑائیا۔ میں تکیا اوہ بھگوان، جس نوں جلوہ نور کہے خدائیا۔ جس دا اکو اک ایمان، اوری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ درگاہ ساچی سچ مقام، مقبریاں وچ پھیرا کھئے نہ پائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جس دا نگا جہا نشان، اشاریاں نال پڑھائیا۔ تتاں اُتے کر احسان، اصل وصل دتا کرائیا۔ چار جگ وچ گر اوتار پیغمبر تھوڑی جہی میزان، جنہاں نوں مزہ اپنا دتا چکھائیا۔ باقی دے اندر بھر کے ہنکار گمان، غمی دے نشیاں وچ ڈبائیا۔ تھوڑے بھگت کر بلوان، اٹھاراں دتی وڈیائیا۔ نرگن سرگن جامہ دھر کے آوندا رہیا انسان، پنجاں تتاں ونڈ ونڈائیا۔ نام کلمے دے فرمان، فرمانبردار ہو کے سیو کرائیا۔ بھوکھت سندیشہ دے کے جگت جہان، پڑدا مات اٹھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پرگٹ ہو گن ندھان، نرگن جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، قدرت دا قادر ویکھ وکھائیا۔ ماگھ کہے ویکھیں پوہ کتے بچن نہ کڈھیں بے ہودا، بہبودی دیاں جنائیا۔ گر اوتار اکھئے ہو کے اپنا گھٹن منصوبہ، اشارہ اشارے نال ملائییا۔ ویکھو کی کھیل کرے پُرکھ اکال موجودہ، نرگن نیرویر شہنشاہیا۔ جس دا کلمہ پڑھدے رہے ہزارا درودا، صفتاں نال صلاحیا۔ اوہ کھیل کرے حقیقت والا محبوبا، محض اپنی دھار جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان کھیل کھلائییا۔ چھہی پوہ کہے ماگھ ویکھیں کی ہونا غضب، غرض جگت رہی نہ رائیا۔ پرہ دا بھلنا ادب، بے ادبی وچ لوکائیا۔ جھگڑا دین مذہب، شرع کرے لڑائیا۔ پرہ دے چھوہے کوئی نہ قدم، قدم بوسی نہ کھئے کرائیا۔ مُحبت اُچے نہ کسے بدن، پیار پیار نہ ونڈ ونڈائیا۔ اندر شمع ہوئی مدھم، نور چراغ نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا حکم دے ورتائیا۔ ماگھ کہے نہ دُنی کریں مذاق، مشورے نال جنائیا۔ کسے دا رہیا نہیں اخلاق، آخر دئے ڈبائیا۔ مُرید مُرشد نہ کھئے اتفاق، جگت مُلانے رہے کُرائیا۔ تعویذ لکھدے قلم دوات، دعویاں نال جنائیا۔ سجدے کردے وچ جماعت، اندر سمجھ کسے نہ آئیا۔ بغلیں رکھن کیتاب، کُتبخانے پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ رسنا جہوا لین سواد،

نج نغمہ کھئے نہ گائیا۔ مُرشد توں ہو کے لاجواب، یادگار اپنی رہے بنائیا۔ ویکھو کی کھیل ہندا وچ بغداد، بغلیاں گلاں وچ لٹکائیا۔ تن سو تریٹھ میل تے ہور فساد، لہندی دشا وچ ودھائیا۔ ایہ وی پرہو تھوڑا تھوڑا دین لگا پرساد، موركھ موركھاں نال ٹکرائیا۔ جن بھگت کوئی نہ جائے گواچ، صوفی سنت فقیر اٹھائیا۔ عیسیٰ ویکھن لگا اپنی گھڑی کلاک واچ، نیتر نین اکھ کھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حُکمے اندر کار کھائیا۔ چھپی پوہ کہے مینوں نظر آیا جلوہ، جلوہ گر کرے رُشنائیا۔ جنہاں نے چھری حلالی کھادھا جلوہ، حال حال کر کُرائیا۔ من واسنا دا ہون والا بلوہ، بالو ریت رہیا تپائیا۔ مدینے کول ہونا جلوہ، مُدت پچھوں باری آئییا۔ مکے بھلنا کلمہ، کُل دین دُبائییا۔ نظر آئے کوئی نہ علما، علم تعلیم نہ کھئے ودیائیا۔ ماٹی خاک سب نے رُنا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ انت قیمت پینی کوئی نہ ملنا، مُلا شیخ ملّا دئے بدلائیا۔ آب لگے کیسے نہ بلاں، بے آب رہے کُرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حُکم دُھر دا دئے ورتائیا۔ ماگھ کہے مینوں دِسدا دکھن پچھم پورب اُتر، چارے کُٹ نظری آئییا۔ ماں خالی گود کرے پُتر، پتا پوت نہ سنگ نبھائیا۔ کیسے ہتھ نہیں آؤنا ٹکر، ٹکرے منگے خلق خُدائییا۔ بھائی بھائیاں تائیں لُٹن، کنت نار جان تجائییا۔ جگت کوڑے ناتے چھٹن، پریمی پریم نہ کھئے بنائیا۔ سنگی ساتھی مول نہ پچھن، اُنکلی ہتھ نہ کھئے ملائییا۔ ماں پُت اک دُوچے توں رُسن، دھی جوائی نہ کھئے گُرمائیا۔ تھان ملے کوئی نہ لکن، لوک پرلوک دئے دُبائییا۔ نیتر نیر رو رو پُھٹن، کوک کوک سُنائیا۔ کیوں پرہو سب دی جڑ آئیوں پُٹن، پٹنے والا نال ملائییا۔ شیر ہو کے آئیوں بکن، نام شبدی بھک لگائیا۔ سنت سہیلے آئیوں گودی چکن، پھڑ باہوں لے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ ماگھ کہے میں ویکھیا پچھا مگر، پورب لہنا نظری آئییا۔ گوبند گوداوری کنڈھے پایا سی سگن، پُرکھ اکال آگے سپس نوائیا۔ جس ویلے کلجگ اتم لگوں بدلن، میری تیرے نال ہووے گُرمائیا۔ جس ویلے برہمنڈ کھنڈ لگوں لنگھن، میرا اپنے آپ وچ لینا ملائییا۔ میں وجاواں تیرے نام دا مردنگن، دو جہان کرن شنوائیا۔ ویکھاں کھیل وچ وربھنڈن، برہمنڈ کھوج کھوجائیا۔ کوڑی کریا میٹاں پکھنڈن، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ بھگتاں دیواں اک اندن، آتم پرما تم رس وکھائیا۔ دھوڑی ٹگا لاواں چندن، دُرمت میل دھوائیا۔ پرم پُرکھ تیری دساں بدنن، بندنا اک سمجھائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کھئے برہما براہمن، پاربرہم تیرا انت کھئے نہ آئییا۔ جگ چوکڑی کوٹن کوٹ گر اوتار پیغمبر بھاویں کیوں نہ جمن، بنا

گوبند پُرکھ اکال پُت نہ کیسے بنائیا۔ جو بیڑا گُرمکھاں آیا بنهن، پھڑ اپنے کندھ اُٹھائیا۔ ایہہ لیکھا پچھلا دُشت دمن، دمدمے دے کے گیا گواہیا۔ گوبند مڑ کے ماتا گھر نہ آوے جمن، شبد گرو بے پرواہیا۔ بنا سنگرو کِریا کدے نہ ہندا امن، سانتک ست نہ کھتے کرائیا۔ بھانے اندر سارے کمبن، دھیرج دھیر نہ کھتے دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی دھار رہیا پرگٹائیا۔ ماگھ کہے میں گیا جاگ، دین دیال دیا کھائیا۔ گھر ویکھیا کنت سہاگ، صاحب سوامی نظری آئیا۔ جس دی اک اگمی آواز، رسنا جہوا بتی دند نہ کھتے پڑھائیا۔ اتم پر ماتم کھولے راز، نرگن نرویر نظری آئیا۔ دُھر سنجوگ کرے کاج، وجوگ لیکھا دئے مکائیا۔ آپے سوہرا بھئی بن داماد، آپے آپ کرے گُرمائیا۔ آپے سوال آپے جواب، جواب طلبی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جگ چوگری رچ رچ کاج، کرنی دا کرتا ویکھ وکھائیا۔ آپے سرب ویاپی آپے ہوتے واحد، آپے گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکرمی کار کھائیا۔ ماگھ کہے میں ویکھیا پرم پُرکھ نہکرمی، کرم کانڈ نظر کھتے نہ آئیا۔ جس دی دھار کدے نہ جنی، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ واسا کرے نہ ورنی برنی، ونڈ حصہ نہ کھتے رکھائیا۔ جس نے شک کدے کوئی نہیں پڑھنی، ڈھولا نام نہ کھتے گائیا۔ جو بخشیش کردا سچ پریتی اکو چرنی، چرن سرن دئے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کل کرنی ویکھ وکھائیا۔ چھبی پوہ کہے میں مُکدا ویکھیا کلجگ کلیش، وقت سہنجنا نیڑے آئیا۔ شبدی گرو پرگٹ ہو کے دس دسمیش، دہ دشا پھول پھولائیا۔ جس دے آگے کوئی چلنی نہیں پیش، پیشوا سارے دینے مٹائیا۔ اُس وسنا گُرمکھاں دے دیش، جس دی کوٹ نظر کیسے نہ آئیا۔ سدا گھر رہے ہمیش، ہم ساجن لئے بنائیا۔ خوشی ہووے پیکھ پیکھ، نیتز نین اکھ ملائیا۔ بنا قلم شاہی توں بدل دیوے ریکھ، ریکھ بھیکھ دئے گوائیا۔ جدھر تگن اودھر نظری آوے ایک، ایکنکار نور الاہیا۔ مالک دُھر دا نر نریش، شہنشاہ بھوپ اکھوائیا۔ اوہ کلجگ اتم دیس چھڈ کے لوک مات آیا پردیس، پردیسی گُرمکھ لے کے دیس وچ وسائیا۔ جتھے نظر نہ آوے وشنوں سانگو پانگ ستا شیش، برہماویتا برہم نہ کھتے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان ویکھ وکھائیا۔ چھبی پوہ کہے ماگھ ویکھیں کریں نہ جلدی، میں سچ دیاں درڑائیا۔ میں اُتر ویکھاں آگ بلدی، بلیدان دیوے لوکائیا۔ جوت اکالن حُکم سُنہیڑا گھلدی، گھڑی پل حُکم منائیا۔ کھیل ہونی جل وچ جل دی، تھل وچ تھل دین دُہائیا۔ سزا ملنی سب نوں کیتے پھل دی، پرہو دغا نہ کھتے کھائیا۔ کیتی کرنی نہ

کیسے توں ٹلدی، گر اوتار پیغمبر بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ کی حالت ہوئی بل دی، نو ستّ بھیت چڑھائیا۔ ایہ کھیل اچھل اچھل دی، جو رام بناں وچ پھرائیا۔ ایہ دھار اوس پرل دی، جو کابن گویاں وچ نچائیا۔ ایہ دھار اوس اٹل دی، جو موسیٰ منہ دے بہار سٹائیا۔ ایہ کھیل اوس ملّ دی، جو عیسیٰ بھٹیاں اُتے دتا لٹکائیا۔ ایہ دھار اوس سلل دی، جو محمد کلمہ گیا درڑائیا۔ ایہ وچار اوس اٹل دی، جو نانک نرگن سرگن پھیرا پائیا۔ ایہ شمار اوس ملّ دی، جو گوہند کھنڈا گیا کھڑکائیا۔ آگے کھیل ویکھنی جگت دل دی، جگت دلیریاں دئے لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کھوجنہارا تھاوں تھائیا۔ ستگر شبد کہے میں بلہاری صدقے، سد سد وار خوشی منائیا۔ پریم پریتی دساں گرمکھ سجن لبھ کے، ریتی نیتی وچوں بدلائیا۔ باہوں پکڑاں بھج بھج کے، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ مان دیواں اُتے جگ دے، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ جھکڑے مُکا کے جنیو تگ دے، نام ڈوری تند بندھائیا۔ لیکھے مُکا کے سڑنی آگ دے، جلدھارا توں لوان بچائیا۔ جو ہر سرنائی لگدے، لگاں ماتر پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اوہ بنس بن گئے روپ کگ دے، سوہنگ ڈھولا گائیا۔ بن قدمان توں آگے ودھدے، پنڈھ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی رہیا کھائیا۔ ماگھ کہے پرہہ کرن لگا مہروانی، مہروان نظر اٹھائیا۔ لہنا دین لگا گوہند دی قُربانی، کربلے والے پرے ہٹائیا۔ ست دوارے کھواؤن لگا مہانی، نام بھنڈارا اک ورتائیا۔ چار جگ دا جھکڑا میٹن لگا دیوانی، فیصلہ حق دیوے سُنائیا۔ جن بھگتاں دی آتم رہے نہ کھئے بیگانی، بیوہ روپ نہ کھئے وکھائیا۔ لہنا دینا چکاوے ست بھانی، ارجن عرض اک سُنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں لٹھاکر میرے سوامی، سماں دینا بدلائیا۔ گرمکھان دی جھولی پاؤنی نیکنامی، نیکیاں توں وڈے دینے بنائیا۔ بے شک تیری سرشٹی سدا فانی، لاٹانی تیری مہر نظری آئیا۔ ساچیاں بھگتاں دی لیکھے لاؤنی لوک مات جوانی، جہاں توں لینا چھڈائیا۔ نانا جوڑ کے سانجھا بابھی، اطمینان دینا کرائیا۔ تیرا بھگت پرہو کیسے دی کٹے نہ کدے غلامی، دوسر سپس نہ کھئے جھکائیا۔ توں پُرکھ اکال دُھر دا اناامی، اناام ایہناں دی جھولی دینا پائیا۔ بنا گرسکھان ستگر دی سارے کردے بدنامی، جو پڑھ کے سُن کے رستہ جان بھلائییا۔ اوہ گرمکھ نہیں گرو گھر دے حرامی، نادی ست نہ کوئی اکھوائیا۔ بہاویں پنڈت ہووے بہاویں ہووے گیانی، ایشانی سار کھئے نہ آئیا۔ بہاویں دھوتی بٹھے تہمت بہاویں پاوے پجامی، پینڈ بیٹ کم کیسے نہ آئیا۔ توں مالک خالق سب دا

انترجامی، لکھ چؤراسی ویکھیں چائیں چائیا۔ کلجگ انت اندھیری شامی، شمشان بھومی دسے لوکائیا۔ تون پرپھو بھگتاں نون ملین نال آسانی، مل کے احسان نہ کھئے چڑھائیا۔ کیوں ایہناں گوبند پچھے دتی قربانی، آپ آپا وار وکھائیا۔ سیوا کری مہانی، سیس جگدیش بھیٹ کرائیا۔ جھوچے وچ میدانی، مدعا اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا رنگ دینا وکھائیا۔ ماگھ کہے دنی دارو میں کوئی کردا نہیں مخول، مسخریاں والا روپ نہ کوئی بدلایا۔ گوبند والا پورا ہویا قول، اقرار نامہ ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکال نرگن جوت پرگٹ ہو کے اُپر دھول، دھرت دھرم دوویں ویکھ وکھائیا۔ سریشٹی رہی ڈول، ڈانواڈول لکائیا۔ ممتا دا پیاکھول، مایا رہی لڑائیا۔ رنگ چڑھیا نہ کیسے کایا چول، چولے وچوں چولی نہ کھئے بدلایا۔ سب دا نکلن والا پول، پوپاں دے پڑدے دئے اٹھائیا۔ کوئی گرتھی پنتھی ملاً شیخ پنڈت رہن نہ دیوے گول، گولک خالی دئے کرائیا۔ شبدی کلمہ شرارتاں نون مارے دھول، دھگا دھاکے والا لکائیا۔ کوڑی کریا وچ دیوے رول، رول نمبر سب دے دئے بھلائییا۔ پریتی رہن نہ دیوے چند چکور، جو مسیاء والی زین دئے ڈبائیا۔ تھوڑا جہا بلونا دینا کول پشور، پیشاور پیشتر دئے سمجھائیا۔ ادھو ادھ کر کے کمزور، ایہدا لیکھا آگے دئے درڑائیا۔ چار کُنٹ اندھیرا گھنگھور، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ پرپھ دی کیسے نال نہیں کوئی خور، کرماں دی دئے سزائیا۔ جن بھگتاں دی سدا لوڑ، جگ جگ ویکھ وکھائیا۔ اتم ویلے جائے بھڑ، دھرو پرہلاد رہیا سمجھائیا۔ اتم پرما تم ناتا لے جوڑ، جوڑی اپنے نال بنائیا۔ کوڑی کریا رہن نہ دیوے کوڑ، مٹھا رس امرت دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ماگھ کہے میں کچھ دسن والا کہانی، کہاوت اگلی دیاں جنائیا۔ ڈونگھی دھار دا ابلن لگا پانی، اگنی آگ لکائیا۔ کھیل ہونی گھمسانی، سوہنا رنگ چڑھائیا۔ چار کُنٹ بے آرامی، آرام گاہ نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر فرمانا اک درڑائیا۔ ماگھ کہے میں ویکھنا کھیل روزے شب، شب بے شبور عظیم ال شان نظری آئیا۔ محمد حجرے حباب کہا ہب، محبوب محراب بے مثال نظری آئیا۔ کدے قدیم جس دا ادب، جلوہ جلال ظاہر ظہور زرے زرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پردہ نشین پڑدا دئے اٹھائیا۔ ماگھ کہے کچھ حکم دیوے رام، نیارا سب توں رہیا جنائیا۔ جس کھیل کرنا تمام، تارا منڈل دئے ڈبائیا۔ کلجگ کرنی کرنی ناکام، نگارہ کوڑ دینا بنائیا۔ سب دے اُتے لا کے الزام، فتویٰ اکو دینا سمجھائیا۔ تسین بھل گئے

پیغمبراں دا پیغام، کلمے والی کلام سمجھ کیسے نہ آئیا۔ انت ہونا پینا بدنام، بدی گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ رائے دھرم دے بنا پینا غلام، زنجیر سکے نہ کھئے تڑائیا۔ انت آخری بھاویں وضو کر لو بھاویں اشنان، بڈھو سارے نظری آئیا۔ رونا پئے وچ بیابان، سر چہتر نہ کھئے جھلائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سوادھان دئے کرائیا۔ چھبی پوہ کہے پرہہ رہن نہیں دینی پگڈنڈی، مارگ اکو دئے لگائیا۔ ست دھرم دی پاوے کوئی نہ ونڈی، سچ سچ دئے سمجھائیا۔ من واسنا رہے نہ کھئے پکھنڈی، ممتا موہ نہ کھئے ودھائیا۔ بھو کھلا کے چند نو چندی، نو نو چار دئے سمجھائیا۔ واسنا رہن نہ دیوے گندی، سگندھی اکو دئے بھرائیا۔ دین مذہب دی توڑ کے پابندی، کامل مُرشد دئے ملائییا۔ نیتر نین اکھ رہن نہ دیوے اندھی، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ پرم پُرکھ پرماتما آد جگاد جگ چوکرئی بڑا ڈھنگی، اپنا طریقہ نہ کیسے سمجھائیا۔ گوہند بنا دے اک بھینگی، بنا بھجان تون دئے لڑائیا۔ سورپیر بلوان بن کے جنگی، جنگ جگت جہان دئے وکھائیا۔ اگلا سمت کہے میں پلا دینے فرنگی، فار وچ نہ کوئی لگائیا۔ دھارا رہن نہیں دینی دو رنگی، حُکم دینا اکو سُنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ہر رگھرائیا۔ ماگھ کہے مینوں نظر آوے بے نظیر، نور نورانہ نور رُشنائیا۔ جس دی ویکھی نہیں کیسے تصویر، مَصور تَصور نہ کوئی کروائیا۔ چوٹی چڑھیا نہیں کوئی آخر، نانک کبیر چرناں وچ بہہ کے شکر منائیا۔ اوس دی سب تون وکھری نرالی تدبیر، جُکتی جُکت وچ بنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پیغمبراں دا پیغمبر پیراں دا پیر، دستگیراں دا دستگیر نظری آئیا۔ جس دی تکھی دھار پریم پیار والی شمشیر، آر پار اپنا آپ کرائیا۔ اوہ کھیل کرے گھر گمبھیر، گنی گپیر دیا کھائیا۔ جس دی دو جہان برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال گگن گگنتر جاگیر، جگہ بجگہ نظری آئیا۔ اوس لیکھا مکاؤنا شاہ حقیر، سرشٹی دی کرنی نویں تعمیر، گھر اکو دینا بنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بہتا لیکھا رکھ وچ کشمیر، کیشنا شکلا دوویں پکھ دینے اُٹھائیا۔ ماگھ کہے میں ویکھاں کی، قیمت کہن کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں ستجگ دی ساچی رکھن لگا نیہ، نیہاں دے ہیٹھوں بالے گوہند لئے اُٹھائیا۔ جنہاں امرت جام لیا پی، پیالے مد گئے سُنائیا۔ کیسے نے گوہند دی سمجھی نہیں اگی ویہ، ویہہ اگی سار کیسے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال دی جانی نہیں کیسے لیہ، رستہ راہ نہ کھئے سمجھائیا۔ لالچ دے کے پتر دھی، ناتا جگت وچ پھسائیا۔ بنا روداس کیسے پکار نہیں کیتی ساڈھے تن بتھہ سپں، بھکھا رہ کے جھٹ نہ کھئے لنگھائیا۔ جن بھگتو تہاڈا

نویں جُگ دا بیجنا بی، بوٹا گرمکھ لینا لائیا۔ تہانوں ایتھے اوتھے دو جہاناں کر کے فری، فیصلہ حق دتا سُنائیا۔ تہاڈی کوئی رُت نہیں
 آؤندی جمادی اُلسانی ربی، رحمت رحم خُدائیا۔ جیہڑا گر اوتار پیغمبراں دا بنیا کبی، نُخم تاثیر دینی مٹائیا۔ پروردگار سانجھا یار نبیاں دا
 نبی، رسُولان معقول حُکم سُنائیا۔ جس دے حُکم اندر دین دُنی بدھی، بدلہ رہیا چُکائیا۔ نانک گوہند اِکو جوت جگی، نورو نُور
 ہووے رُشنائیا۔ کوڑ کڑیاں سر اُتے چُک کے پاپاں دی ڈگی، بھجنا واہو داہیا۔ کیسے نوں روٹی گلی کھان نوں نہیں لبھنی ادھی،
 ادھوٹے دینا زُلائیا۔ جن بھگنو جُگان پچھوں ایہہ سماں آؤندا کدی کدی، قدیم توں پرہہ دی ریتی چلی آئیا۔ کیسے نوں اشارہ دے دتا
 نُوح ندی، کیسے نوں قیامت دتی وکھائیا۔ کیسے نوں پیغمبراں والی دے کے گدی، سر تے چھتر دتا جھُلائیا۔ کیسے توں تانا اؤنا کے وچ
 گھڈی، کھٹکا دتا مُکائیا۔ جن بھگنو ایہہ پُرکھ اکال دی پہلی صدی، صدے تہاڈے دئے چُکائیا۔ جنہاں دی پریت اِکو نال لگی، لاگی
 لاگن ہور نہ کھئے بنائیا۔ تہاڈی اِکو اکھ نہ کوئی سبجی تے نہ کوئی کھئی، جس نیتر وچوں نُور نظری آئیا۔ تہاڈے اندر اِک نیکی جیہی
 ڈبی، جو گھر وچ گھر دتا بنائیا۔ اُس وچ تہاڈی وست امولک دبی، اوہ آپے تہاڈی آتما نوں لگے چنگی، من دی واسنا نہ کھئے ودھائیا۔
 تُساں کیہڑا نہاؤن جانا کیسے گنگی، جمنا سُرستی گوداوری تہاڈے چرن چُھے چائیں چائیا۔ تہاڈا جھکڑا مُک گیا سُدی ودی، اِکو رُت
 کایا بُت دئے وکھائیا۔ تہاڈی واسنا اندروں رہیا کڈھی، دُرگندھی دتی تجائیا۔ تُساں کیہڑی کھانی مچھی ڈڈی، ڈنڈوٹ اِکو دتی
 سمجھائیا۔ دھرگ گرسکھ جو کھاوے ہڈی، ایہہ گوہند گیا سمجھائیا۔ گوہند دی کیرپان دھار کیسے بکرے دی گردن نہیں وڈھی، پریم
 رت نال کھنڈا دتا رنگائیا۔ گوداوری کنڈھ مادھو نال کیتی نہیں کوئی ٹھگی، بندے دا لہنا جھولی پائیا۔ کیرپان میان وچوں نہیں
 کڈھی، نہ بکریاں کھئے جھٹکائیا۔ سولویں سال وچ سارے حُکم کر دینے ردی، نواں لیکھا دینا بنائیا۔ چار ورن سیکھی آوے بھجی، نو
 کھنڈ پرِتھی نیتر نیناں راہ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دا حُکم اِک ورتائیا۔ ماگھ کہے شبدی گوہند کچھ
 دس، اپنا حُکم منائیا۔ پُرکھ اکال پیا ہس، ہستی دئے سمجھائیا۔ چار جُگ جس دا گاؤندے آئے جس، شاستر سمرت وید پُران انجیل
 قرآن اوسے دا ڈھولا گائیا۔ اچ ہویا اوہ پرتکھ، جو سب دا پتا مائیا۔ اوہدا جیکارا نعرہ اِک الکھ، الکھ اگوچر دئے سمجھائیا۔ سچ
 سچ دا کھول کے ہٹ، ہٹوانے گرمکھ لئے بنائیا۔ دُئی دویت دا میٹ کے پھٹ، پئی اپنا نام بندھائیا۔ شبد اگئی لا کے سٹ، سوئی

سُرتی لئے اُٹھائیا۔ تُوں میرا مَیں تیرا بھگت بھگوان اِکو ڈھولا لَینا رٹ، رٹا جگت دینا پائیا۔ جن بھگتو تھوڑا جیہا سماں ہور لو کٹ، کٹے وچھے کھان والا رہن کھئے نہ پائیا۔ شبدی ڈوری سب تُوں پاوے نتھ، نام کَلے نال بندھائیا۔ جُگ چوکرئی چلاوَنہارا رتھ، نِرگن اپنی کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرنی کرتا ویکھ وکھائیا۔ سَتگر شبد کہے مَیں بسہ کُچھ ویکھیا، انڈٹھ نظری آئی۔ پُرکھ اکال لَین آیا پریکھیا، پرشن اپنا رہیا جنائیا۔ چوٹھے جُگ انت کوئی نہ سمجھیا پس اِکیسیا، ویہہ اِگی سار کِیسے نہ آئی۔ سَتگر نام بُدھی وچ گھسیٹیا، انہو پڑا نہ کھئے اُٹھائیا۔ آگے وچاراں دا سماں بیتیا، سَتگر حُکم نہ کھئے بدلائیا۔ کِیسے تُوں پتہ نہیں کی فرمان کیتا گوہند بہہ کے وچ انگیٹھیا، ندیڑ اُدھیڑ نہ پڑا کھئے لاییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گہر گمبہر کھیل کھلائیا۔ سَتگر شبد کہے کوئی نہ سمجھے گوہنددھار، ودواناں ودیا وچ دتی رُلائی۔ کیوں شہید کرایا اجیت جُجھار، سِر دھڑ ونڈ ونڈائیا۔ کیوں نیہاں ہیٹھ رکھ دتے اُسار، اِٹ اِٹ نال جُڑائیا۔ کیوں کر کے سرسا پار، سردی سرد ویکھ وکھائیا۔ چھڈ کے گہر بار، ناتا موہ جگت تُڑائیا۔ ماچھوواڑے پیر پَسار، نگاہ نِگابسان وچ ٹکائیا۔ تُوں میرا دلدار، دُوجا رہیا نہ کھئے پیار، بے شمار تیرا نُور نظری آئی۔ اگوں ہَس کے کہا اکال، تُوں میرا پچّہ لال، کلجُگ انت ہونا دلال، تیری لیکھے لاواں گھال، گھائل ہووے سرب لوکائیا۔ ویکھ مُریداں حال، کھیل ہووے کمال، کامل عامل بنا علموں علم جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پکڑنہارا سچّا دامن، دامنگیر میل ملائی۔ شبد سَتگر کہے اوہ ویلا آگیا شاید، شدید نظری آئی۔ پورا ہویا عہد، عہدہ بخشے بے پرواہیا۔ گوہند نے کپہڑی سیکھنی کیتوں قواعد، ماسٹر ٹیچر اُستاد نہ کھئے بنائیا۔ جس دا حُکم اوسے دا راج ہونا راج، رعیت اِکو لئے بنائیا۔ اِکو کلمہ اِکو دسے آیت، اِکو نام شبد شنوائیا۔ سچ کرنہار حمایت، ہم ساجن دیا کھائیا۔ مُحبّت کرنہار عنایت، دیاوان اکھوائیا۔ ساچے گہر دسے ربائش، مقام اِکو اِک جنائیا۔ جس دی کِیسے نے کیتی نہیں پیمائش، پیمانہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سو کلجُگ اتم گوہند پوری کرن آیا خواہش، خصوصیت ویکھ جگت لوکائیا۔ جس دی کر نہ سکے کھئے آزمائش، سمجھ چلے نہ کھئے چترائیا۔ سو دیونہارا سچ ہدایت، حُکم اِکو اِک منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، محبوب بے پرواہیا۔ ماگھ کہے مَیں منگاں اِکو مدد، جن بھگتاں ہوئیں سہائیا۔ کوڑی کِریا میٹ تشدد، ممتا موہ چُکائیا۔ کوٹاں وچوں تھوڑے گنتی عدد، لکھ کروڑ نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپال ہو سہائیا۔ کرپال کہے میں کرم کماوانگا۔ جنم جنم دا لیکھ چُکوانگا۔ بھانڈا بہرم بھو بھوانگا۔ ساچا دھرم اک سمجھوانگا۔ جھگڑا میٹ کے ورن برن، ذات پات ڈیرہ ڈھوانگا۔ مالک ہو کے ترنی ترن، پار کنارہ اک وکھوانگا۔ دُھر دی دس کے ساچی سرن، سرنگت اک وڈیاوانگا۔ ساچے پوڑے دساں چڑھن، بن ڈنڈیوں آپ اٹھوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، گرہ مندر ہٹ کھلاوانگا۔ گرہ مندر ہٹ کھلاویگا۔ سمرتھ پُرکھ پڑدا لاہویگا۔ مہما اکتھ کتھ جناویگا۔ بھگت بھگوان دا اکو جس، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈاویگا۔ امرت آتم ملے رس، نجہر جہرنا آپ جہراویگا۔ نج کھول کے اکھ، پرتکھ درس وکھایگا۔ پنج وکارے کر کے سکھ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار مٹاویگا۔ آتم سیج سہنجنی پٹ، پت پرمیشور آپ ہنڈھایگا۔ گرہ دے کے درشن کھٹ، کھٹیا سیجا آپ سہایگا۔ جن بھکتو تہانوں کرنا پئے کوئی نہ تپ، تپدے پردے شانت کراویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایگا۔ سر اکو ہتھ رکھوانگا۔ ست سیج میل ملاوانگا۔ رتی رنگ رت رنگوانگا۔ دُھر دی دے کے ساچی مت، گرمت آپ درڑاوانگا۔ گھر سوامی مل کے کلاپت، پت پرمیشور درس وکھوانگا۔ بن رسنا جہوا گا کے جس، جس وید پُراناں صفت صلاح پنڈھ مکاوانگا۔ کایا کھیڑا ہون نہ دیوے بھٹھ، بھٹھیالا اگن نہ کھئے لگاوانگا۔ ستنگر شبد اگما جٹ، لہنا دھئے والا پھڑاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کریم عظیم دھام جناوانگا۔ ماگھ کہے میں کڈھاں اکو ہاڑا، بینتی سیج سنائیا۔ گوبند تیرا لیکھا ماچھوواڑا، وچھڑیاں جوڑ جڑائیا۔ نرگن بن کے دُھر دا لاڑا، نرویر ویکھ وکھائیا۔ ساچیاں سکھیاں ویکھ اکھاڑا، گرمکھ نچن چائیں چائیا۔ تیرا سوہنا لگے نو انگل دا داڑھا، روپ انوپ رہیا بدلایا۔ کچھ لیکھا باقی نظر آیا دارا، چلہ کمان دئے گواہیا۔ اوس دا اگلے سال کابل وچ دینا اشارہ، اورنگے دا بیٹا ننگا ہو کے نظری آئیا۔ اک دوجے دا ملنا پئے دوارا، سانجھا سنگ نبھائیا۔ جس دا مضمون چھپنا نہیں وچ اخبارا، بے خبراں خبر سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دئے جنائیا۔ چھپی پوہ کہے مینوں پیندا ہور بھلیکھا، بہرم وچ بہرمائیا۔ چڑھدی دشا والا لیکھا، لکھت رہیا سمجھائیا۔ پچھلا چکنا ٹھیکہ، ٹھوکر نال ہٹائیا۔ پنجاں ملکان ہونا ایکا، جیپن وچ کرے گڑمائیا۔ بھکھیاں بھرنا مول نہ پیٹا، پٹے سرب لوکائیا۔ اک پردھان دا مرنا بیٹا، جو کلجگ کلا دئے ورتائیا۔ پھیر سب نوں آؤنا چیتا، کون جڑ رہیا

اُکھڑائیا۔ شاہ سلطاناں لے کے بھجنا بھیٹا، دمان دمڑیاں دی لوڑ نہ کھئے وکھائیا۔ شبد گرو نے مارنا ایسا پیچہ، پچھم دکھن سارے لینے بٹھائیا۔ جگت ریتی دا چھڈا دینا پیشہ، پچھوں ہوئی ہوئی سارے ایہو ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا حکم سنائیا۔ ماگھ کہے اکلا سال چڑھن والا منحوس، مُشکل مُشکل نظری آئیا۔ کچھ دھکا لگنا رُوس، رُستم سارے لینے اٹھائیا۔ اشارہ دے کے من نوں وچ کلبوت، کلمے دینے بھلائییا۔ دین دُنی نوں کر کے نیست و نابود، نواں جگ دینا لگائیا۔ ایس دا شبد گوبند آپے دئے ثبوت، شہادت دی لوڑ نہ کھئے وکھائیا۔ جدھر ویکھو اُدھر موجود، مُفلساں دے اندر وڑ کے اپنا آسن لائیا۔ جن بھگتو تہانوں سدا رکھے محفوظ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت کرے کلابوس، ہتھ ہتھ نال بندھائیا۔ پُرکھ اکال دا سب توں وکھرا نیرالا دوت، جو دو جہاناں بھجے تھاون تھائیا۔ چار کُنٹ پیار وچ پاوے پھوٹ، پُٹکل وچ لوکائیا۔ جیہڑے مسیح دے سیوندے بوٹ، بٹن اہناں دے دئے کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ ماگھ کہے میں وی لگا سب دے پچھے، ہوئی ہوئی قدم اٹھائیا۔ جنان چر کوڑی کریا دا کوڑ نہ چھپے، چھیانویں کروڑ رہے کُرائیا۔ پُرکھ اکال اکو نہ دے، دہ دشا نظری آئیا۔ بھگتاں دی پوری ہووے نہ اچھے، اچھیا جگت چُکائیا۔ نام بھنڈار دیوے نہ حصے، وست امولک اک ورتائیا۔ غریب نیاں نہ چُکے پٹھے، بھکھے ننکیاں نہ گلے لگائیا۔ مایا رانی نہ رو رو پٹے، ممتا ہوئے ہلکائیا۔ اپنے حکم دے انت آخیری نہ کڈھ سٹے، سٹہ جگت نال لگائیا۔ پتھراں نال نہ لڑاوے اٹے، اٹ نال اٹ نہ کھڑکائیا۔ جن بھگتاں دے پاپ دُرمت میل دھو اندر نہ کرے چٹے، چٹی دھار وچ سمائیا۔ اکو رنگ رنگے وڈے نکے، پردھ بال نہ کھئے وکھائیا۔ دین دُنی دے بدلے سکے، سک وچ روٹا دیوے پائیا۔ کھیل ویکھ نک پھینے نکے، پھکے سارے دئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سب دی سل لاوے بکے، حکمت اپنی نہ کیسے جنائیا۔ ماگھ کہے سچ پرہو سب توں وکھرا حکیم، حکم والا نظری آئیا۔ جیہڑا اپنے نام دی دُعا وچ کردا ربیا ترمیم، رام اللہ واپگر اُکھرتے پڑھائیا۔ جس ویلے جلوہ نور دے سین، پھیر سارے اکو رہے گائیا۔ بھروسے وچ دے یقین، کلمے دتے سمجھائیا۔ اللہ رانی نہیں کوئی مدین، مُدعا اکو دتا سمجھائیا۔ پیغمبر کہن آفرین، واپوا تیری بے پرواہیا۔ نانک گوبند کیتا تسلیم، پُرکھ اکال اکو شہنشاہیا۔ جس دی کلجگ انت ہونی وکھری تعلیم، کنبے گرمکھ لینے بنائیا۔ مکتب جنا کے اک عظیم،

اعلیٰ ادیناں کرے پڑھائیا۔ سچ سکول وچ رہے نہ کھئے غمگین، بھکھیاں ننکیاں اکو رنگ رنگائیا۔ کیسے نوں کدے نہ کرے بے دین، وید شاستراں توں باہر اپنی دسے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ کرنی کہے میں ویکھیا پرہو کرتا، کرتار نرنکار پروردگار نظری آئیا۔ نہ کدے جمدا تے نہ کدے مردا، مدد والی منگ نہ کھئے منگائیا۔ نہ کدے جتدا تے نہ کدے ہردا، ہار جت نہ کھئے وکھائیا۔ اوہ مالک گھر گھر دا، گرہ گرہ ڈیرہ لائیا۔ جگ چوکڑی پچھوں گرمکھ ویرلا اوہنوں وردا، ور وریام ہو کے اپنا آپ ملائیا۔ ایہ کھیل اکھا ہر دا، جو ہردے وچوں ہردا دئے بدلائیا۔ اشنان کرا کے ساچے سر دا، سروور اکو دئے وکھائیا۔ جتھے کاگ ہنس بن دا، بگ پڑے ہوئے صفائیا۔ منزل اکو چڑھدا، قدم قدم نہ کھئے بدلائیا۔ توں میرا تیرا تیرا سوہنگ ڈھولا پڑھدا، ڈھولک چھینا نہ کھئے کھڑکائیا۔ نت نوت نج نیتر درس پرہو دا کردا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ بنا ہتھاں دے بندنا کردا، بنا سیس دے سیس جھکائیا۔ بدوبدی جوتی جوت وچ وڑدا، آپ اپنا آپ مٹائیا۔ جن لیکھا چکھیا بھے ڈر دا، بھیانک وچ بھاوی نہ کھئے ستائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ سوامی میل ملائیا۔ ماگھ کہے جن بھکتو کی تُسیں چاہندے سوامی ملاپ ؟ اٹھے پھر وچھڑ کدے نہ جائیا۔ تھانوں پُچھے اپنا آپ، اپنے وچوں نظری آئیا۔ تھادے اندروں پرگٹ ہووے اوہ جاپ، جس دا شاستر سمرت وید پُران راگ رہے گائیا۔ نہ کوئی جنم کرم نہ رہے پاپ، دُرمت میل دئے دھوئیا۔ آتم پرما تم بن جائے ساک، سبج اکو ویکھ وکھائیا۔ ایہ وی ستگر دی کیرپا نال ہووے اتفاق، بنا کیرپا ملن کھئے نہ پائیا۔ کیوں اوہ من وڈا سوربیر چلاک، ردھیاں سدھیاں وچ لئے بھرمائیا۔ موہنی روپ بن کے کیسے نوں رہن نہ دیوے پاک، سادھ سنت رکھی مئی کام وچ ہلکائیا۔ بدوبدی چک کے اپنی ڈھاک، مکھ گھنگٹ دئے اٹھائیا۔ باہر دا دے سواد، راجے رانے دئے جنائیا۔ نواباں دا دے کے خطاب، چکلیاں وچ بھوئیا۔ ویسوا دا بنا احباب، مِتراں وچ وڈیائیا۔ سیکھاں تے بھن کباب، کعبے نوں دئے بھلائیا۔ انت آخری سب نوں کورا جواب، مقامے حق نہ کھئے پہنچائیا۔ مانس جنم دی لیکھے لگی نہ سلام آداب، علیکم کہہ کے ایویں جھٹ لنگھائیا۔ بنا مُرشد توں کوئی نہ دھووے داغ، دُرمت میل صاف نہ کھئے کرائیا۔ گھر گھر تیل بتی دے جگدے ویکھو چراغ، بنا ستگر توں آتم جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ جنگلاں وچ گیاں نہیں آؤندا ویراگ، ہنس چھڈیاں نہیں ہندا تیاگ، پٹھے لٹکیاں نہیں آؤندی جاگ، جل دھارا وایاں نہیں بُجھدی پیاس، نچیاں

ٹپیاں نہیں پیندی راس، جناں چر نظر نہ آوے ساکھیات، سمنکھ ہو کے درس نہ دئے دکھائیا۔ اوناں چر کسے کم نہیں آؤنی نہ پئی نہ قلم دوات، جماعت جملیاں والی نہ کھئے جنائیا۔ کوٹ جنم بہاویں پھولدے رہو لغات، اکھراں وچوں اکھر ہور کڈھائیا۔ ساری عمر پڑھدے رہو کتاب، ورقہ ورقہ نال الٹائیا۔ پنڈتاں کولوں جنم پتیریاں دا لاؤندے رہو حساب، گرہ نچھتر ویکھ وکھائیا۔ جناں چر ستگر شبد کرپا کرے نہ آپ، اپنا آپ ملن کھئے نہ پائیا۔ لکھ سندریاں کوٹن موبنیاں پہن کے ونگاں چھلے چھاپ، بھگتاں نوں کدے نہ سکن بہرمائیا۔ کیوں اہناں دا پرہو اہناں دے ساتھ، اندر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرمکھ سجن ویکھ وکھائیا۔ ماگھ کہے جن بھگتو اچے تک سمجھیا نہیں کوئی نانک دا مجن، سچ اشنان نہ کھئے کرائیا۔ بنا پُرکھ اکال توں سچا نہیں کوئی سجن، سکلا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ میں سب نوں آیا دسن، دہ دشا حکم منائیا۔ گرمکھو جناں چر ستگر نہ ویکھو اپنی اندرلی اکھن، جگت اکھاں والے گرو کم کسے نہ آئیا۔ اوہ ایتھے اوتھے بھانڈے سکھن، مل موٹر والی دیہہ رہے ودھائیا۔ تالاں وچ گدن نچن ٹپن، ٹپا اگلا نہ کھئے سمجھائیا۔ رسنا جہوا بتی دند کوک کوک بکن، بغل وچوں گھنڈ نہ کھئے کھلائییا۔ کچھ لہنا کچھ دینا جو تیغ بہادر نال مکھن، کوڑ گڑیارے دتے تجائیا۔ کلجگ انت جن بھگتاں سری بھگونت پت آئے رکھن، راکھا ہو کے سیو کھائیا۔ آتم پرما تم ہو کے آئے وسن، سنگھاسن آسن اکو دئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مارگ اک پرگٹائیا۔ ستگر شبد کہے میری آؤندی جاندی واری، وارتا پچھلی نال ملائیا۔ جن بھگتاں آتم رہن نہیں دینی کواری، کایا کندر ویکھ وکھائیا۔ نام ندھان دے خُماری، غمخوار لینا بنائیا۔ سری بھگونت دی کدے نہیں کچی یاری، کچیاں توں پکے لئے بنائیا۔ ٹھاڈی دُور کراوے بے اعتباری، اعتبار اپنا لئے بندھائیا۔ نرگن جوت کرے ظاہری، نورو نور نور رُشنائییا۔ ٹھاڈی توں جگ دی آؤن والی ہاڑی، ہاڑے کڈھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر کہے میں پینا اٹھ، ویلا وقت دئے ودھائیا۔ گر شبدی جانا تٹھ، دیادرشٹ کھلائییا۔ گوبند شبد گرمکھ ویکھنے نادی ست، ستیاں لینا جکائیا۔ سوہنی مؤلے رت، پت ڈالی پُہل پُہل مہک مہکائیا۔ نہ کوئی پڑدا رہنا لک، اوہلا دینا چکائیا۔ جو پردیوں دلیلوں من دی واسنا توں پرے ہو کے گیا جھک، اُس نوں گودی لینا چُک، جہاں توں لینا چھڈائیا۔ شیر ہو کے شبد اگتی پینا بک، بکرے قصائی سارے دینے تجائیا۔ دین دُنی وچ

اِکو گاؤنی سب نے ٹک، سوہنگ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی جے جیکار سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نہکلنک نرائن نر، کرے کھیل کُچھ دا کُچھ، حُکم اپنا اک ورتائیا۔

* ۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ شنکارہ سنگھ پنڈ کھپڑا ضلع امرتسر *

ہرِ شبد کہے میں ویکھیا نو کھنڈ، پُری لوء برہمنڈ دھیان لگائیا۔ آتم پر ماتم گاوے کوئی نہ چھند، ہر ہر نام نہ کھئے دھیائیا۔ کورُی کِریا بیکھ پکھنڈ، مایا ممتا موہ ہلکائیا۔ آتم جوتی چڑھیا کوئی نہ چند، دیا باقی سچ نہ کھئے رُشنائیا۔ سرِشٹی درِشٹی اندر ہوئی ننگ، پڑدا اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ پھری دروہی وچ برہمنڈ، برہمانڈ رہیا کُرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھيو ابھیدا دئے کھلائییا۔ شبد گرو کہے میں ویکھیا جگت جگ، چار ورن اٹھاراں برن کھوج کھوجائیا۔ دین مذہب بجھی حد، ذات پات رہی کُرائیا۔ درس کرے نہ کوئی اُپر شاہ رگ، گھر سوامی ٹھاکر نظر کیسے نہ آئیا۔ ناد اگتی تن نہ سکے وچ، انحد نادى ناد نہ کھئے سُنائیا۔ دُھر دا پریم سرِشٹی گتی چھڈ، پارپریم برہم رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ کورُ نشانے سارے رہے گڈ، ست دھرم نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کلجگ کایا دے بدلائیا۔ ستگر شبد کہے میں ویکھی کلجگ کایا کورُ، گنٹ چار رہی کُرائیا۔ من واسنا مورکھ بھئے موڑھ، بڈھ بیک نہ کھئے بنائیا۔ ساچی ملے نہ صاحب پریتی دھوڑ، مستک ٹکا چرن نہ کھئے لگائیا۔ نرنتر اُپجے نہ کھئے نور، بسنتر اگ نہ کھئے بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ لکھ چوراسی ویکھ نرنکار، صدی چوڈھویں دئے دُہائیا۔ چار گنٹ اندھ اندھیار، چوڈاں طبق رہے کُرائیا۔ مُحبت حق نہ ملے پیار، محبوب درس نہ کھئے دکھائیا۔ روندے ویکھے نر نار، نر نرائن رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ کایا مندر سُنجے دسن گھربار، بنک دوار نہ کھئے سہائیا۔ ہنس رلے کاگاں ڈار، سوہنگ مانک موتی چوگ نہ کھئے چُکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا بھلیا آتم پر ماتم سانجھا یار، یارانے کورُے رہے ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اتم لیکھا دے مُکائیا۔ شبد گرو کہے پرہ ویکھ کلجگ اتم نیت، نیتوان نظر کھئے نہ آئیا۔ بیس اکیسا گیا بیت، پڑدے وچ دتے لُکائیا۔ ٹھاکر سوامی وسے کیسے نہ چیت، چت وت ٹھگوری

رہیا دکھائیا۔ کایا چولی چڑھ نہ رنگ مچھ، دُرمَت میل نہ کھئے دھوائیا۔ سَتگر ملے نہ کیسے سچ پریت، پریتِ درس کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھٹ گھٹ انتر پڑدا دے اُٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن سَتگر شبدی سَت، سَت دیاں درڑائیا۔ نرگن نُوَر کر پرگٹ، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ دو جہاناں ویکھاں ہٹ، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ سنت سہیلے لَواں رکھ، گر چیلے جوڑ جُڑائیا۔ نج نیتر کھول کے اکھ، نرگن درس نُوَر رُشنائیا۔ نام اگئی لا کے سٹ، سوئی سُرُتی دیاں اُٹھائیا۔ امرت جام پیواں جھٹ، من دا جھٹکا دیاں کرائیا۔ دُئی دویتی میٹاں پھٹ، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ لیکھے لاواں پنج تہ کایا ماٹی کچ، رتن امولک ہیرے دیاں بنائیا۔ اپنی سمجھاواں مِت گت، گنیت اکو دینی درڑائیا۔ انتر رہن نہ دیواں وکھ، گرمکھ اپنی گود اُٹھائیا۔ جگ سرشٹی کھیڑا ہونا بھٹھ، چار کُنٹ دُہائیا۔ باقی مہینے رہندے دسن اٹھ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن شبدی سَت دُلا رے، دُلا تینوں دیاں بنائیا۔ دو جہاناں وچنے حق نگارے، نُویت اکو نام سُنائیا۔ چرنی جھکنے گرو اوتارے، پیغمبر سجدیاں وچ سپس نوائیا۔ کلجگ کوڑے رنگے کالے، کاک ہنس دینے بنائیا۔ کرے کھیل بے مثالے مسل جگت نہ کھئے سمجھائیا۔ جس دے سمرت شاستر وید پُران دین احوالے، کھانی بانی راگ الاٹیا۔ سو سَت دوارا کھول سچھی دھرمسالے، دھرم دوارا اکو دئے بنائیا۔ جتھے پُچھے مُریداں مُرشد حالے، احوال اگلا دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گر شبد کہے پرم پُرکھ تُوں داتا مہروان، محبوب اکو نظری آٹیا۔ مقالے حق تیرا مکان، لاشریک تیری سرنائیا۔ دُھر دا کلمہ دے کے دان، توفیق بے پرواہیا۔ حُکم ورتے وچ دو جہان، دین دُئی دے سمجھائیا۔ تینوں سکے نہ کھئے پہچان، نیتر اکھ نہ کھئے کھلاٹیا۔ میں ویکھ ہویا حیران، کائنات رہی کُرائیا۔ پیغمبر دے کے گئے بیان، عیسیٰ موسیٰ محمد ڈھولا گائیا۔ چار کُنٹ کوڑ طوفان، طوبی طوبی کرے لوکائیا۔ تیرا نُوَر نظر نہ آئے سری بھگوان، پڑدا اوہلا نہ کھئے اُٹھائیا۔ سرشٹی سٹی وچ بیابان، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل دے سمجھائیا۔ ساچا کھیل دس پرہ آپ، شبدی سَت منگ منگائیندا۔ ترے گن مایا میٹ تاپ، تتوت تت سرب سُنائیندا۔ مایا موہ نہ لگے سنتاپ، جھکڑا کوڑ تیری جھولی پائیندا۔ رُوچ بُت کر کے پاک، پت پت پُنت تیری آس رکھائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت چار ورنان اٹھاراں برنان اکو دس

دے جاپ، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ لیکھے لا دے تن ماٹی خاک، خالص روپ تیرا نظری آئیندا۔ جن بھگتاں انتر آتم کر کے صاف، ڈرمت میل نہ کھئے وکھائیندا۔ جنم جنم کرم کرم دا پاپ کر معاف، مہر نظر نظر اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ پُرکھ اکال کہے میں بے پرواہ، آد جگاد جگ چوکڑی میری بے پرواہیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ گراوتار پیغمبران دیواں راہ، دھر سندیشہ نام سنائیا۔ وشن برہما شو مارگ دتے لا، اشاریاں نال چلائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن دتے بنا، کھانی بانی ونڈ بنائیا۔ ڈھولے سوپلے راگ گیت دتے سنا، کلمہ کائنات جنائیا۔ پنج تت کایا ماٹی امام دتے بنا، آمد اپنی نہ کھئے جنائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء دتے رچا، رچنا اپنی نال وڈیائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ ست دیپ دتے وسا، لکھ چوراسی اندج جیرج اُتہج سیبج ونڈ ونڈائیا۔ نت نوت نرگن سرگن آوے ویس وٹا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا پھیرا پائیا۔ سچکھنڈ دوارا ایکنکارا پروردگارا ربیا سہا، صاحب سلطان نرگن نور جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دی کرنی کار کھائیا۔ ستگر شبد کہے میرے جگدیش، جگدیش تیری اک سرنائیا۔ تیرے قدماں اُپر سیس، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ لیکھا مُک گیا پیس اکیس، جو گوہند گیا درڑائیا۔ صدی چوڈھویں رہی پیت، محمد نیر اکھ کھلائیا۔ کلجگ بدلن والی ریت، ستجگ ساچا لے انکڑائیا۔ جھگڑا مکے مندر مسیت، کعبہ ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ اکو پُرکھ اکال دین دیال تیری ہووے پریت، پریت اور نہ کھئے منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، رنگ رنگ دے بست کیٹ، اوچ نیچ ڈیرہ ڈھائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن شبدی میرے لال، لالن دیاں سمجھائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا ہونا کال، کال نگارہ ڈنک وجائیا۔ بھگت سہیلے لوں بھال، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ نام اکھا دیواں سکھال، بن اکھراں کر پڑھائیا۔ سد ہواں ساچے تال، سروور اکو دینا بنائیا۔ جوت جگا کے بے مثال، جلوہ نور کراں رُشنائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان کراں پرتیال، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ گھان آئے گھال، نر ہر نرائن ساچی سیو کھائیا۔ پھل لگے نہ کایا ماٹی ڈال، تن وجود دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ستگر شبد کہے میں منگاں منگ ایک، ایکنکار تیری سرنائیا۔ دوجی رہے نہ کوئی ٹیک، ٹگا مستک اور نہ کھئے لگائیا۔ اندر باہر گیت ظاہر بُدھ کر بییک، بییکی کر وکھائیا۔ جدھر تگاں تینوں لین ویکھ، ستمکھ ہو کے نظری آئیا۔ آتم پر ماتم کھول

بہیت، بہجن بندگی دی لوڑ دے سمجھائیا۔ تُوں مالک خالق جُگ چوکڑی کھیوٹ کھیٹ، ملاح اِکو شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچا مارگ دے جنائیا۔ سچا مارگ دس پُرکھ اکال، ستجگ سچا راہ چلائیآ۔ شبدی گرنے دلال، جگت وچولا رہن نہ پائیا۔ کلجگ سرِشٹی ہوئی بے حال، بہل ہو کے دئے دُبائیآ۔ کیسے کرے نہ کھئے سنبھال، گر اوتار پیر پیغمبر گئے پلُو چھڈائیآ۔ جلوہ دسے نہ کھئے جلال، نورو نور نہ کھئے رُشنائیآ۔ شبدی وجے نہ کھئے تال، دُهن آتمک راگ نہ کھئے سُنائیآ۔ کایا ماٹی ساچا دِپیک سکے نہ کوئی بال، گرہ مندر نہ کھئے رُشنائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، ملے ست تیری سرنائیآ۔ پُرکھ اکال کہے مین دینا بندھن، آد جگاد اکھوائیا۔ جن بھگتاں دیواں پرمانندن، نجانند کراں رسائیآ۔ دھوڑی ٹکا لاواں اگتا چندن، شبدی مہک اک مہکائیآ۔ جس نُوں سمجھے کوئی نہ پنڈن، پنڈت پاندھا بھيو کھئے نہ پائیا۔ لکھ چوراسی جم کی پھاسی توڑ بندھن، رائے دھرم نہ دئے سزائیآ۔ آتم پرماٹم ناتا آیا گنڈھن، جُگ چوکڑی وچھڑے میل ملائیآ۔ کوڑی کِریا میٹے بھیکھ پکھنڈن، مایا ممتا موہ دئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کھیل ویکھ انت برہمنڈن، ورہنڈ دئے دُبائیآ۔ ستگر شبد کہے مین ویکھیا تیرا نور نیکن نیکا، جگ نیتز نظر کیسے نہ آئیآ۔ پرہ پڑدا کھول جیو جی کا، جاگرت جوت کر رُشنائیآ۔ ستجگ اپنے ملن دا وکھرا دس طریقہ، بن اکھوں اکھ کھلائیآ۔ امرت رس رہے نہ پھیکا، نِجھر جھرنا دے جھرائیا۔ گر اوتار پیغمبر چار جُگ تیریاں کردے گئے اڈیکاں، بھوکھتاں وچ دھیان لگائیآ۔ تُوں سب دا سانجھا میتا، مِتر پیارا بے پرواہیا۔ نہ کوئی اُلٹاوے تیرا کیتا، چار جُگ سرنائیآ۔ لکھ چوراسی پرکھ نیتا، دین دُنی ویکھ وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیآ۔ سِری بھگوان کہے مین ویکھنہارا سرِشٹی، گھٹ گھٹ اندر ڈیرہ لائیآ۔ کھولنہارا بھگتاں درِشٹی، دب نیتز کر رُشنائیآ۔ مارگ دساں اِکو اِشٹی، اِشٹ دیو سمجھائیآ۔ سنت سہیلے تاراں پھڑکے گرہستی، گہر گمبھیر نال ملائیآ۔ ناتا توڑ سورگ بہشتی، سچکھنڈ دیاں وسائیآ۔ جتھے جنم مرن دی رہے کھئے نہ حرصی، ہوس اور نہ کھئے ودھائیآ۔ آتم پرماٹم رہیا پرکھی، پت پریشور پھیرا پائیا۔ دھرنی دھول ویکھے دھرم دا عرشی، شہنشاہ ویس وٹائیآ۔ ستجگ ساچی بدل دیوے مرضی، مریض رہن کھئے نہ پائیا۔ کوڑی کِریا میٹے اندھیر گردی، شاہ سلطاناں خاک ملائیآ۔ جن بھگتاں بنے دردی، گرمکھاں گود اُٹھائیآ۔ جیہڑی آتم پرماٹم ڈھولا پڑھدی، تس دا پڑدا

دئے اُٹھائیا۔ خبر دیوے اپنے گھر دی، گھر وچ گھر کرے رُشنائیا۔ ایہ کھیل اگے ہر دی، جو ہر پردا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ شبد گرو کہے میرے دیو سوامی، صاحب تیری سرنائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیری صفتاں والی گائی بانی، بان نرالا تیر چلائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ مان دتا پانی، پنکھٹ اُتے ویکھی لوکائیا۔ تیری رچن اندج جیرج اُتبھج سیتج کھانی، چاروں کُنٹ پھیرا پائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت سب دی درِشٹی ہوئی نانی، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل دے درڑائیا۔ ساچا کھیل دس بھگونت، اکو اک عرضوئیا۔ آتم پر ماتم میلا کر دے نال کنت، گھر سہجے ملے ڈھوئیا۔ کایا چولی چڑھے رنگ بسنت، دوجے رنگ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گڑھ تئے ہوئے ہنگت، اُٹھے سرتی سوئیا۔ بودھ اگادھا بن پنڈت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ بخش اک سرنائیا۔ سچ سرنائی دے دے چرن، چرن کول دھیان لگائیا۔ نیتر کھلے ہرن پھرن، نج نین سدا رُشنائیا۔ جھکڑا مک جائے ورن برن، ذات پات نہ ونڈ ونڈائیا۔ مرن توں پہلوں دے مرن، جیون جیون وچوں بدلائیا۔ گرمکھ تیرا ڈھولا پڑھن، تُوں ہی تُوں ہی راگ الاٹیا۔ تیری منگن سرن، دوسر سیس نہ کھئے جھکائیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک ترنی ترن، تارنہار اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ مارگ دے جنائیا۔ سچ مارگ دس بھگوان، ستجگ سچا راہ جنائیا۔ لیکھا کوڑ مٹے جہان، ممتا موہ نہ کھئے ہلکائیا۔ گھر سوامی دے سے کابن، سکھی سہیلی وجے ودھائیا۔ پریم پریتی بخش دان، دیاوان تیری اوٹ تکائیا۔ سینتا سرتی ملے رام، رمیا اپنا پھیرا پائیا۔ پیغمبر دے پیغام، کلمہ نغمہ نام سُنائیا۔ نانک نرگن منتر دے ستنام، گوبند فتح ڈنکا اک وجائیا۔ ساچے مندر ہووے وسرام، بستر اکو دینا سُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی سرنی دینی سرنائیا۔ ساچی سرن دے دے اک، ایکنکار منگ منگائیا۔ چاروں کُنٹ آویں دس، دہ دشا تیری رُشنائیا۔ کروٹ لے بدل لے پٹھ، کلجگ اتم ستجگ لے انگرائیا۔ بھگت سہیلے کر پت، گرمکھ گر گر گود اُٹھائیا۔ تیرا درشن کرن نت، نج گھر مل کے خوشی منائیا۔ تُوں مالک سب دا پت، پت پریشور بے پرواہیا۔ نہکرمی ہو کے اپنا لیکھا لیکھ، کرماں توں لے چھڈائیا۔ پوجنا پئے نہ کوئی پتھر اٹ، کایا کعبہ دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گھر گھر وچ میل ملائیا۔ سِری بھگوان کہے میں بھگتاں کھولاں بہیت، ابھید دیاں جنائیا۔ نظری

آواں نیتن نیت، نِج نین کران رُشناٹیا۔ آتم پر ماتم کران بیت، من واسنا دیاں مٹائیا۔ رُت بسنتی مؤلے چیت، چیتن سُرقتی دیاں کرائیا۔
 نرگن سرگن دسار کھیڈ، ساڈھے تین ہتھ وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میلا سہجے لے ملاٹیا۔ جن
 بھگتاں میلا ہوئے ملاپ، سچ شبد شنوائیا۔ تُوں میرا میں تیرا اکو جاپ، دُوچی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ اندر باہر کر کے صاف، پتت
 پُندیت لے بنائیا۔ شبد اگمی دے کے واک، واقف اپنالے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے ویکھ
 وکھائیا۔ ہرجن ساچے ویکھ، اپنی دیا کھائیا۔ جنم جنم دی بدل کے ریکھ، کرم کانڈ دے گوائیا۔ چرن کول کول چرن بخش کے ساچی
 ٹیک، ٹیکا مستک دے لگائیا۔ کوڑی کرپا توں کر کے نیک، نیکیاں توں وڈے دے بنائیا۔ نام ندھان دے کے دھر سندیش، سُنہپڑا
 سچ سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن اپنے گھر وسائیا۔ ہرجن تیرا ستگر گھر وسیرا، دوارا اکو اک
 سمجھائیا۔ نظری آئے نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ اوتھے کدے نہ ہوئے اندھیرا، بن تیل باقی جوتی جوت کرے رُشناٹیا۔
 لکھ چوراسی کٹے گیڑا، مات گریہ نہ کھئے پھرائیا۔ مانس جنم بنھے بیڑا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ڈھولا دس کے تُوں میرا میں تیرا، نام
 ندھانا دے سمجھائیا۔ مُحبت وچ مہروان محبوب کرے مہرا، سری بھگوان ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، ور داتا اکو نظری آتیا۔ سری بھگوان تُوں آد جگادی دین دیاں، دیندھ اکھوائیندا۔ بھاگ لگا کایا سچھی دھرمسال،
 دُوجا بنک نہ کھئے وڈیائیا۔ دیپ جوت جگے بے مثال، نورو نور رُشناٹیندا۔ شبد اگمی وجے ڈھنکان، دھن آتمک راگ الاٹیندا۔ امرت
 ملے آتم پین کھان، ترشنا بھکھ نہ کھئے ودھائیندا۔ تُوں صاحب سوامی دھر دا کاہن، رام اکو سوہا پائیندا۔ دوارا سہاؤنا ساڈھے تین
 ہتھ مکان، مقام اکو نظری آٹیندا۔ آتم سیجا کر آرام، سکھ آسن اک سہائیندا۔ چرن پریتی بخش سچ گیان، اگیان اندھیر رہن کھئے نہ
 پائیندا۔ دھوڑی ہووے اشنان، تیرتھ تٹ ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ پریم پیار پریتی اندر پریم پُرکھ ملے آن، ستگر شبد تیرا روپ انوپ
 نظری آٹیندا۔ تُوں آد جگادی سدا دیاوان، دین دنی ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن
 نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کوٹن بھان تیرا نور چمکائیندا۔

* ۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ گیانی گُرمکھ سِنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگرا ضلع امرتسر *

ماگھ کہے مین گُرمکھ ویکھاں منگدے، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ انتر آتم تن وجود رنگدے، کایا ماٹی خاکی سوہا پائیا۔
 دُرمت میل پاپ دھو کے چم دے، چم درستی جان بدلائیا۔ بھو مکا کے ہنگ برہم، دے، پاربرہم پرہ پت پرمیشور درشن پائیا۔
 پُرکھ اکال دے گرہ جمدے، جنم جنم وچوں بدلائیا۔ مانس جنم بیڑا بٹھدے، ناتا جگت والا ٹڑائیا۔ جھگڑے مکا کے خوشی غم دے،
 اکو رنگ رہے سہائیا۔ لیکھے مکا کے ممتا م دے، سیس جگدیش اک جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر
 دیونہار سرنائیا۔ ماگھ کہے منگتیاں وچوں نظری آئی منگتی، جگ چوکڑی دئے گواہیا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئی پنڈتی، وید شاستر
 پُران نہ کھئے درڑائیا۔ بھو جانے دھار نہ کوئی من دی، بڈھی پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ کھیل نہیں کسے پنج تت کایا تن دی، تتو تت نہ کھئے
 وڈیائیا۔ چال اولڑی سیری بھگون دی، پاربرہم پرہ کھیل کھلائیا۔ وست پچھلی بل والے ان دی، حُکمے اندر لئی منگائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پُورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ ماگھ کہے مین منگتے ویکھ جگ، جگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ گر
 اوتار پیغمبر پرہ نوں رہے لبھ، بن اکھاں اکھ کھلائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ سنت سہیلے رہے بھج، بھجن واہو داہیا۔ نام سندیشیاں وچ
 رہے سد، نعرے کلمیاں وچ لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ماگھ کہے مین ویکھاں پُورب
 لہنا، لیکھا لیکھے وچوں پرگٹائیا۔ ستجگ کھیل کیتا نہ نرائنا، نہ ہر دیا کھائیا۔ پُرکھ اکال اگتی شبدی ڈھولا کہنا، دوجی اور نہ کھئے
 پڑھائیا۔ تھوڑا لیکھا بالیک لکھیا وچ رمائنا، سطران ساڈھے تِن وند وندائیا۔ روداس چار نیتر لوچن تگ کے اپنے نینان، اکھ پرتکھ
 ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ کرنی کہے مین کی دساں کار، سوچ سمجھ رہی نہ
 رائیا۔ جگ چوکڑی بیتے وچ سنسار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا پنہدہ مٹائیا۔ سندیشے دے کے گئے گرو اوتار، پیغمبر کلمہ
 کائنات پڑھائیا۔ بودھ آگادھا شبد انادا کھولے نہ کھئے کوار، پڑدا پڑدا نہ کھئے چکائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا پھری دروہی جنگل وچ اُجاڑ،
 پہاڑ رہے گرلائییا۔ صدمہ ہویا پُرکھ نار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پُورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ پُورب لیکھا کہے
 میری کسے نہ لکھی لکھت، قلم شاہی وند نہ کھئے وندائیا۔ سمجھ آئی نہ دنی درشت، سرشت جیو نہ کھئے وڈیائیا۔ تھوڑا اشارہ کیتا رام

وَشِشْت، واسنا شبدي اِک جنائيا۔ کوڑی کِریا اتم ہووے نِشْت، نِشْت کرے بے پروا ہیا۔ جس دے کول آد جُگاد فہرست، نہکرمی کرماں کھوج کھوجائیا۔ بھيو جانے ویراگی تیاگی بیراگی گربست، کنت سہاگی کھوج کھوجائیا۔ جھگڑا مُکاوے ٹانک جِست، اِکو ایکا دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ مہر نظر کہے کی دساں بے نظیر، جگ نیتز نظر کیسے نہ آئیا۔ آد جُگادی داتا دانی گنی گہیر، گہر گور وڈ وڈیائیا۔ جس دی عکس وچ نہیں تصویر، رُپ رنگ نہ کوئی پرکٹائیا۔ دو جہاناں مالک خالق وڈا پیر، پاربرہم اِک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اِک سمجھائیا۔ دُھر دا حُکم کہے مینوں آئی یاد، بل دوارا نظری آئیا۔ شبد اگتی وجی آواز، حُکم رہی سُنائیا۔ منگتے منگتیاں دا کھول راز، پڑدا دے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا بھيو دے سمجھائیا۔ پڑدا کہے مین رکھنا اوبلا، سَت سَت دینا جنائیا۔ شبدي حُکم بنے وچولا، گپت ظاہر کھیل کھلائییا۔ کوڑا بائے کوئی نہ رُولا، سَت سچ دئے سمجھائیا۔ یاد کرائے دُھر دا بولا، انبولت راگ الائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھيو ابھیدا دئے جنائیا۔ ماگھ کہے موہے آئی وپچار، سَتجگ پچھلا یاد آئیا۔ پُرکھ ابناشی بن بھکھار، منگن جائے چائیں چائیا۔ باون رُپ اپنا دھار، در ٹھانڈے آسن لائیا۔ بھیکھی ہو کے نر زینکار، مالا منکے رہیا وکھائیا۔ پاٹے چیتھڑ چولی اپر اپار، بہتر کتیاں گنڈھ پوائیا۔ سَت رنگ دی بٹھ دستار، لیرو لیر لیر وکھائیا۔ ٹٹا جوتا کر تیار، آدھا کھٹا چرن ننگا وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ ماگھ کہے مین مانگت ویکھیا درویش، پُرکھ اکالا نظری آئیا۔ جو ویس وٹائے نت ہمیش، زرگن سرگن کھیل کھلائییا۔ بل دوارے کرے آدیس، ڈنڈوت اِکو اِک جنائیا۔ نال لے کے پنج ریٹھ، پنجان اُنگلیاں ہیٹھ دبائیا۔ جس دا سمجھے کوئی نہ بہیت، امیر وزیر رہے کُرائیا۔ سب تون وکھری کر کے کھیل، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ کرنی کہے مین ویکھیا کرتار، بولا بؤرا رُپ وٹائیا۔ بردھ اوستھا وچ سنسار، بنیا پاندھی راہیا۔ اِکو ڈھولا گاوے اپر اپار، تون ہی تون ہی راگ الائییا۔ بھکھیاں پیت گئے جگ چار، براہمن پیٹ نہ کو بھرائیا۔ خالی دسدے سرب دوار، بھنڈارا سچ نہ کھئے ورتائیا۔ غریباں کرے نہ کھئے پیار، مُجبت سَت نہ کھئے کھائیا۔ نالے رووے دھاباں مار، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ مین نہیں ویکھیا راج دربار، در دربار نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کریا کر، ساچی کھیل رہیا دکھائیا۔ کھیل کہے میں ویکھیا کھلاری، ہر کرتا بے پرواہیا۔ روپ دھار اگم اپاری، نرگن سرگن آسن لائیا۔ سمجھ سکے نہ جیو گواری، در دربان بھیو کیسے نہ پائیا۔ ساڈھے تین اچی کوک کیتی پکاری، ہوکا دے کے دتا سنائیا۔ اٹھ کے چلیا بڈھا بھکاری، براہمن ویتا پھیرا پائیا۔ نیترووے زارو زاری، نیناں نیر وپائیا۔ لمی وابوایلے داہڑی، ڈھائی ہتھ نظری آئیا۔ تین دفعہ دوواں ہتھان نال جھاڑی، دو جہان رہے شرمائیا۔ کوک پکارے سچے نہیں کوئی سرداری، چہتردھاری پوری آس نہ کھئے کرائیا۔ بنا پُرکھ اکال چنگی نہیں کوئی یاری، یارانہ توڑ نہ کھئے نبھائیا۔ اودھروں آگئی تیراں سال دی کنیا گواری، جس دا پتا یشیم نظری آئیا۔ اوبدا دادا سی پُرشوتم بڑا اُپکاری، نت براہمن سیو کھائیا۔ اوہ نتھی بچی جا ڈگی چرن دیواری، مستک دھوڑی ٹکا لائیا۔ چلو پتا میں سیو کراں تمہاری، گھر بھوجن دیواں چھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پردھ کہے تون اچے بالی بچی، سچ دیاں سمجھائیا۔ پہلاں دیاں پریم دی رتی، نام خُماری دیاں چڑھائیا۔ پھیر پڑھا کے اگمی پٹی، نر اکھڑ دیاں سمجھائیا۔ پھر دکھاواں ساچی ہٹی، میتھوں وست خریدنی چائیں چائیا۔ نرگن جوت دی دیواں سچے ہتی، اگنی آگ لئے جلائی۔ تیری پریت سمجھ کے حتی، حقیقت دیاں درڑائیا۔ اوہ کنیا جھٹ رو پئی اکھیں، نیترووے رہی دکھائیا۔ اُس دے کول سی اک پکھی، ہوئی ہوئی جھل لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پردھ کہے میں براہمن بڈھا، قدم قدم نہ کھئے اٹھائیا۔ میں کی دساں بھیو گجھا، کس نوں دیاں سمجھائیا۔ ستجگ پینڈا دسا مکا، انت رہیا بدلایا۔ مینوں ٹکر دے دے سکا، کھا کے خوشی منائیا۔ کنیا رو پئی مار کے بھبان، اچی دئے ڈھائیا۔ مینوں بخش ساچی بڈھا، بھیو دے کھلائی۔ میرا پتا اک لٹ تون دڈا، لنگڑا نظری آئیا۔ اوبدا راجے دے گھر عہدہ، ہوکا دے کے سدے لوکائیا۔ ساڈا نیڑے وسدا جھگا، وچ میری بڈھی مائیا۔ جس دیاں چار دھیاں تے اکو منڈا، نرائن ناؤں رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ کنیا کہے سُن وڈے باہے، بابل دیاں جنائیا۔ تیرے بستر ویکھے سادے، غریب نانا نظری آئیا۔ مینوں صاف دسدے ارادے، اندروں اندر صفائیا۔ تون وس پے گیوں ڈاڈھے، راج دوار ڈیرہ لائیا۔ میری اچھیا تینوں بھوجن چھکاواں اپنے ہانڈے، ہانڈی میری ماتا بنائیا۔ ننھے نکے بال مل کے کھاندے، پنج بھین بھائی خوشی منائیا۔ پُرکھ اکال دے گیت گاندے، اٹھ پھر دھیان رکھائیا۔ تیرے

گوڈے دسدے تھکے ماندے، پیر چھالے رہے وکھائیا۔ تیرے گئے دسن نانکے، دھوتی اُپر لئی ٹکائیا۔ ساڈے گرہ چرن پا جا جاندهے
 جاندهے، ایہو منگ منگائیا۔ پردھ کپا میں ویکھاں آندھے گوانڈھے، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ پُرکھ اکال اُٹھ کے گیا بیٹھ، پٹھ دوار نال لگائیا۔ بیٹھ کے گیا لیٹ، بازو ہسٹھاں رکھائیا۔ لیٹ
 کے ہویا موندھے پیٹ، ہتھ گردن اُتے ٹکائیا۔ ہس کے کپا بیٹ، بیٹی کہہ کے لیا بلائیا۔ مینوں تیرا آیا ہیت، پریم نال سمجھائیا۔
 تُوں اچھے گھرانے دی نیک، نتھی نظری آئیا۔ تُوں مینوں لیا ویکھ، میں تینوں دیاں وڈیائیا۔ گھر تُوں دیواں بھیج، سہج نال
 سمجھائیا۔ جو پکیا لیاویں لیٹ، بکل وچ چھپائیا۔ خوشیاں نال لوں کھیڈ، ہوئی جہی درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، دُھر دا کھیل آپ ورتائیا۔ کنیا کر کے نمسکار، بھیجی چائیں چائیا۔ رستے وچ ڈگی واری دو چار، اپنی سرت بھلائی۔
 خوشیاں نال لنگھیاں بار، قدم آکے دتا ودھائیا۔ آواز ماں تُوں لئی مار، ماتا کہہ کے لیا بلائیا۔ بھکھا براہمن ویکھیا در دربار، بل
 دوارے دئے دُبائیا۔ مینوں اوس دا آیا پیار، پریتی وچ جنائیا۔ اوس نے کرنا آبار، بھکھے بھکھے گوائیا۔ مینوں دُپڑاں دے دے دو چار،
 چھ ست جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ ماں کپا سُن بچی بھولی بھالی، سچ دیاں
 سمجھائیا۔ تُوں نڈھی اچے بالی، سمجھ کھئے نہ آئیا۔ پاتشاہاں دے در جو ملدا سو لے کے جاوے ڈالی، خالی ہتھ نہ کھئے آئیا۔ پتہ نہیں
 اوہ کپو جیہا سوالی، جس دی آس پوری نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا کھیل آپ ورتائیا۔ بچی
 کپا دے دے جو ردھا پگا، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ اودھروں آگیا بھٹیا سکا، خوشی نال درڑائیا۔ میں وی بڈھا ویکھیا ڈھٹھا، ہتھ
 منھے اُتے ٹکائیا۔ چھوٹیاں بھیناں پا لیا رٹا، کوک کوک سُنائیا۔ پردھ تُوں تاپ ویکھیا چڑھیا مٹھا مٹھا، اکھاں لال رہیا جنائیا۔ وڈی
 بھین نے پھڑیا پگھا، سوہنی سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ کنیا کہے سُن ماں
 پیاری، ممتا وچ دیاں جنائیا۔ مینوں اندروں آواز آئے اک نیاری، ہوئی ہوئی رہی سُنائیا۔ چھیتی چھیتی کرو تیاری، بڈھا بھکھا دئے
 دُبائیا۔ چارے بھیناں چلو اکو واری، وست وگھو وگھ اُٹھائیا۔ کوئی ویکھ نہ لے راج درباری، در دوارے نگاہ اُٹھائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی کار آپ بھگتائیا۔ خوشی نال ماتا دتا بہتا، اک دوچے اُتے دتا ٹکائیا۔ نال چن کیتا سچا،

سُخَن دِتا سُنائیا۔ پہلوں جا کے ٹیکو متھا، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ پھر بول بولیو اِکٹھا، پرہ تیری بے پرواہیا۔ تھوڑا نمک دِتا مٹھا، حصّہ ونڈ ونڈائیا۔ بنا چکھیوں پایا کھٹّا، رس سواد نہ کھئے وڈیائیا۔ اُتے دے کے ہتھان نال دوپٹّا، پٹک دِتا ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل اپنا آپ ورتائیا۔ اودھر بُڈھا براہمن رہیا تگ، اکھ اپنی آپ اٹھائیا۔ کھیل کران ہو سمرتھ، پڑا جگت جگ جنائیا۔ میل ملاؤنا اینہاں سچ، جو ساچی سیو کھائیا۔ ساچا مارگ دینا دس، کرنی اک پڑھائیا۔ امرت دینا رس، رستہ دینا سمجھائیا۔ جنہاں گاؤنا میرا جس، پرہ دی صفت صلاحیا۔ اینہاں انتر جانا وس، ناتا پریم پیار بندھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ اودھروں کنیا رل کے بہیناں چار، آئیاں چائیں چائیا۔ خوشیاں نال بول جیکار، گیت اِکو دِتا گائیا۔ باپو تیرے نال پیار، سرن دے سرنائیا۔ جو چُک کے لیاندا بہار، اگے دِتا ٹکائیا۔ اوس ہسّ کے کہیا ہو خوشحال، خوشیاں وچ جنائیا۔ کتھے تھادا ویر پنجواں لال، مینوں دیو وکھائیا۔ اوہ پچھے پچھے کُردا آوے حال حال، بہڑی بہڑی سُنائیا۔ میں وی کنیا بُندا مینوں لیاؤندیاں نال، آپ اپنا سنگ بنائیا۔ اباشی کرتے کہیا میں وی تیری کران سنبھال، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جے تُوں پچھوں ملیوں آن، تینوں نگا دیاں بنائیا۔ جے کنیا بن دا دھیان، ایہ وی آسا پور وکھائیا۔ پنجاں اِکٹھے کر کران کلیان، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اج تھادا بنیا میں مہان، مہروان ہو کے پھیرا پائیا۔ پڑا لاه کے اتوں پکوان، تین ویراں چکھ کے لیا کھائیا۔ تِن جُگ دا لہنا کر پروان، پروانہ شبدي ہتھ پھڑائیا۔ حُکم دے کے دُھر فرمان، دُھر سندیشہ اک جنائیا۔ جس ویلے کلجگ انت نرگن ہو کے آواں وچ جہان، نرور ہو کے پھیرا پائیا۔ لہنا دینا چُکواں لکھ چوراسی وچوں کر پہچان، بے پہچان رہن کھئے نہ پائیا۔ اوسے دا لیکھا مُکیا آن، لہنا رہیا دوائیا۔ شبد سندیشہ دے سری بھگوان، حُکمی حُکم منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پُرکھ اکال تھوڑا جہا پکوان چھک، شہنشاہ دِتا جنائیا۔ پچھو اُپر ویکھو میری اکھ، اکھ چوں اکھ پار دتی لنگھائیا۔ پہلوں دیواں تھادا حق، لہنا جُگ جُگ جھولی پائیا۔ تِن جُگ پڑا رکھاں ڈھک، چوتھے جُگ کران رُشنائیا۔ پریم پریتی دے کے ست، ست ستوتے لَواں بنائیا۔ نام رنگن چاڑھ کے رت، رتن امولک ہیرے لَواں بنائیا۔ ایتھے اوتھے رکھاں پت، پت پرمیشور ہو کے دیا کھائیا۔ امرت جام دا دیواں رس، رستہ اِکو دیاں وکھائیا۔ سہج سبھاؤ کران اِکٹھ، میلا اپنا لَواں ملائیا۔ مات پتا

گھر جنم ہووے اڈا اڈ، ناتا جگت والا جڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پنجے روپئے بالے
 نڈھے، ویراگ اندرے اندر آئیا۔ ہُن کس بدھ سانوں چھٹیں، جھلی نہ جائے جدائیا۔ ناتا جڑیا ماس ناڑی ہڈے، پنج تت وجی
 ودھائیا۔ دین دنی وچوں کیہڑا کڈھے، باہر لے کڈھائیا۔ پُرکھ اکال بہا کے سجے کھبے، بڈھا روپ اپنے اُتے لے ٹکائیا۔ میرے پریم
 پیار وچ رہو بدھے، ناتا سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ جس ویلے آیا اُپر جگ جگے، کل کلکی پھیرا پائیا۔ تتی واؤ اِکو وگے، چار کُنٹ دئے
 جلائیآ۔ تہاڈا پریم پیار اِکو در لہے، دوجا در نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ کرنی
 کہے میں ویکھی اوہ کنیا، جو باؤن سیس نوائیا۔ جس اُتے ہر جو مٹیا، مہر نظر اٹھائیا۔ جگ چوکرئی بیڑا بنھیا، جنم جنم دا لہنا
 دیوے جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ ماگھ کہے میں ویکھاں اوہ نظارہ، بن اکھاں
 نظری آئیا۔ بلکہ دسے بل دوارا، باہر وجے ودھائیا۔ پردھ بالان دا پیارا، سوہنا روپ نظری آئیا۔ شبدی ہونے ہوشیارا، کلجگ
 انت رہیا جنائیا۔ تہاڈا لیکھا چکاواں وچ سنسارا، سنسار ساگر وچوں پار لنگھائیا۔ چوہاں نوں جنم دواواں دوبارہ، اک نوں سہ بار
 روپ بدلائیا۔ حاضر ہو کے کران ووبارا، حضور ہو کے ہوواں سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا
 ویکھ وکھائیا۔ پچیاں کہیاں توں بہت پردھ اُتے دسے بڑھاپا، ڈنگوری سہارا نظری آئیا۔ تیرا ساڈے نال جڑ گیا ساکا، مہروان ہو کے دیا
 کھائیا۔ سانوں اگلا دس خاکہ، پڑدا دے اٹھائیا۔ بہاویں توں پچیاں نال چنگیاں کیتیاں باتاں، پریم نال جنائیا۔ کچھ اگلیاں بخش
 داتاں، در تیرے منگ منگائیا۔ پرہو کہیا میں منگتا تہاڈا، پچو تہاتھوں کھا کے خوشی منائیا۔ کلجگ اتم ہووے کھیل تماش، خالق
 ہو کے دیاں درڑائیا۔ تہاڈی پوری کران آسا، ترشنا دیاں بھجھائیا۔ تہاڈا پیار نہ کدے گواچا، تہاڈے وچوں لوآن پرگٹائیا۔ ساڈھے تین
 ہتھ دا بنا کے ڈھانچہ، مانس جنم دیاں دوائیا۔ پنجان دا بنا کے ساتھا، سگلا سنگ جڑائیا۔ تسیں ہُن میرا منو آکھا، گھراں نوں جانا
 چائیں چائیا۔ میریاں ہُن کچھ بل نال باتاں، اپنا آپ لینا بدلائیا۔ کنیا کہیا اوہ راجا سب دا پتا ماتا، رعیت خوشی رہیا وسائیا۔
 باؤن کہیا پھیر وی تہاڈا رکھاواں ساتھا، کلجگ اتم جوڑ جڑائیا۔ داساں دا ہووے داسی داسا، سیوکان دا سیوک روپ دھرائیا۔
 میرے اُتے کریو بھرواسا، شاباس کہے لوکائیا۔ ہُن پاتال وچ دینا واسا، ستل لوک راہ تکائیا۔ جس دوارے توں میں نہیں کچھ پیتا

تے نہیں کُچھ کھادھا، راج بھوج رسنا نہ کُچھ لگائیا۔ ایہ وی اشارہ دے کے گیا بل دا دادا، دیاوان ہو کے پورا رہیا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ کنیا کہا تیرا کِس بدھ ہووے درشن، دیدار سمجھ کھئے نہ آئیا۔ من واسنا مٹے حرصن، ہوس رہے نہ رائیا۔ لوچن دید پرسن، پرس تیری خوشی منائیا۔ من ویراگی ہو کے کرے تڑپن، کوک کوک سُنائیا۔ کِس بدھ تیرا ہووے لوک مات پرتن، پت پرمیشور دے سمجھائیا۔ کون دوار لنگھیں سردل، در دہلیز چرن ٹکائیا۔ کون کرے تیری اردل، شاہو بھوپ کِس بدھ اکھوائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں جوتی شبدی دھار ہوواں مردن، مرد مردانہ وپس وٹائیا۔ سب دی جگت آسا پوری کراں عرضن، منسا سب دی ویکھ وکھائیا۔ میں سب دا لہنا دینا دیواں قرضن، مقروض ہو کے دیاں چُکائیا۔ مینوں پتہ بالے نڈھے بچے کِس طرح پرچن، اوسے طرح لَواں پرچائیا۔ خوشیاں نال کھیڈن ہسن، ہنسیاں وچوں ہنسیاں دیاں وٹائیا۔ نالے ٹھاڈا جنم کرم آواں دسن، پڑدا اوہلا مات اُٹھائیا۔ بچی نڈھی کنیا کواری اوس ویلے وباری تیرا نام ہووے گردرشن، درشن دا درشن داساں دا داس نورو نور چند دا چند نرگن رُسنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ کنیا کہے، پرہو کی! میں کپڑا تھال پروساں، سیوا سچ نہ کھئے کھائیا۔ تنے بھیناں کہن سائوں ایس اُتے روسا، کیوں نہیں سائوں پہلوں دتا سمجھائیا۔ بہاویں ساڈے پیو دا نِگا جہا کوٹھا، چوڈاں ہتھان والا لیا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ سری بھگوان کہا مینوں سمجھو نہ بردھ براہمن، براہمن برہم نہ کھئے وڈیائیا۔ میں ٹھاڈا آگے بننا ضامن، ضامن اپنی وچ رکھائیا۔ شبدی دھار پکڑاؤنا دامن، دماں دا لیکھا اپنے وچ لٹکائیا۔ ساچا دے کے اگئی نامن، نام رنگ لینا رنگائیا۔ آپ ہوئے پنت پاون، ڈرمت میل دینی دھوائیا۔ جگت ترشنا رہے کوئی نہ کامن، کوڑی کیریا توں لینا پچائیا۔ نیتر لوچن بنا درس توں درس پاون، اٹھے پھر نظری آئیا۔ امرت میگھ برسدا رہے اگئی ساون، جس دی تہت وار نہ کیسے بدلائیا۔ چرن دھوڑی ملے دھر دا نہاؤن، سر سروور ناتا دئے ٹرائیا۔ بھاگ لگا کے کایا گرامن، گھر گرہ دینا وکھائیا۔ ہُن میرا رُوپ بل دوارے باؤن، بل دوارے ول چھل سرشٹی نوں چھل کے، بھگتاں اندر رل کے، سچ دوارے گھل کے، خلقت توں باہر لینا کڈھائیا۔ چھیوں آپ آواں چل کے، نرگن نرگن جوت بل کے، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ نسیں میرا پکوان لیاؤنا رل کے، بھیناں بھیناں ناتا دیاں بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ کنیا کہا آہ پھڑ اک گلاس، جو کلس والا نظری آئی۔ باؤن کہا میری خوشی نال بچھ گئی پیاس، ترشنا رہی نہ رائیا۔ نکه بچے آگے ہو گئے پاس، نیڑے ہو کے رہے سنائیا۔ سانوں پیاؤن دی بڈھیاں نوں چنگی جاچ، چھاتی اُتے چڑھ کے مُنہ وچ دئے اُلٹایا۔ نال کرن باس بلاس، خوشیاں لال سنائیا۔ باؤن کہا سُنو بات، تہانوں دیاں جنائیا۔ جس ویلے کلجگ آوے اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ میں آواں تہاڈے پاس، نرگن ویس وٹایا۔ کیسے لبھان نہ اُتے آکاش، پرتھی نہ اکھ کھلایا۔ شبد سندیشہ دے کے دساں تہانوں جاچ، راہ دیاں وکھائیا۔ تسان آٹا گھننا وچ پرات، پانی وچ چھپائیا۔ تہاڈی چواں دی جماعت، سہجے دیاں رلائییا۔ ایسے کارن کر کے جگجیت سکھونت کشمیر کٹھیاں ہوئیاں آج، پنجواں بھائی دوندر نیکی نہی بچی نظری آئی۔ تہاڈا کھانا پچھو کھادھا نال سواد، ایہہ وی روداس دی وڈیائییا۔ پچھلا بالمیک دا لہاج، جو ناتا ربیا جڑایا۔ ہُن بڈھا نہیں اپاہج، راج دربار نہ کھئے وکھائیا۔ نویں ساجن ساز، بھگون بھگت ربیا بنایا۔ نویں جگ دا ساجن ساز، ستجگ بوٹے ربیا لگایا۔ کیسے کارن پورب لیکھے وچوں چوٹھے جگ رات، زین بھنڑی خوشی منائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تہاڈی ویکھ کے اگئی سوغات، اپنی جھولی پائییا۔ چار ماگھ کہے میں ویکھیا اج دا بھوجن، بھجن بندگی والیاں ہتھ کیسے نہ آئییا۔ نانک نوں ملیا اُپر کروڑاں تے کوٹاں جوجن، پرہہ چرن ملی سرنائیا۔ جتھے بھگت بھگوان اک دو جے نوں لوچن، دو جہ نظر کھئے نہ آئییا۔ من بڈھ مٹے سوچن، آتم پر ماتم راہ تکایا۔ اوتھہ گر اوتار پیغمبر مول نہ روکن، وشن برہما شو نہ سر اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ بھوجن کہے میری نیکی سوہنی اک دپڑ، وچ نمک دتا لگایا۔ اتوں دتا چوپڑ، گھرت نال وڈیائییا۔ اسیں اوتھہ گئے اُپڑ، جتھے پچھے نہ کھئے پرتائییا۔ جاں ویکھیا بھگت بھگوان دا ناتا پتا پتر، دو جہ رنگ نہ کھئے رنگایا۔ جس نوں نانک کہا اپنی دھاروں آئے اُتر، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھایا۔ اوس دا سارے کردے شکر، شکرانے وچ ڈھولے رہے گایا۔ اوہ قول اقرار توں کدے نہ جائے مکر، جگ جگ لہنے ربیا چکایا۔ غریباں دا کھا کے ٹکڑ، احسان اپنے سر رکھایا۔ آگے بھنڈارا نہ دیوے مکن، بھکھیاں دئے رجائییا۔ گودی آیا چکن، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ وچھڑیاں نوں آیا پچھن، سہجے لئے ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پورب لیکھا ربیا جنائییا۔ ٹکڑا کہے ٹکڑے دا بنیا پرساد، پرساد نال پرسادا لیا بنائییا۔ جس نے پچھلی کرائی

یاد، یاد یاد وچوں پرگٹائیا۔ سِری بھگوان دے کے جاوے داد، وست امولک اک ورتائیا۔ جن بھگتو تہاڈا بھگت بھنڈارا دیندا رہے سواد، انرس رس رس وچ بھرائیا۔ ہُن کوئی بل والا نہیں راج، راجیاں دے راجے گُرمکھ رہیا بنائیا۔ تہاڈے پچھے آیا بھاج، پینڈا پندھ مکائیا۔ شبدي دے کے آواز، سُنّیاں لیا اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ پرسادا کہے مَیں چڑھ گیا اُس دی بھیٹ، جس دی بھیٹا ہووے لوکائیا۔ مَیں بھریا اوس دا پیٹ، جو پٹنے والا نال ملائیا۔ پریمیاں کرے ہیٹ، گُرمکھاں رنگ چڑھائیا۔ نظری آوے نیتن نیت، نیج نیتر کر رُشنائیا۔ پُورب لہنا ویکھ، وچھڑیاں لیا ملائیا۔ پچھلا دس کے بھیٹ، پڑدا دتا اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ منگتی کہے مَیں منگنی سچ پریت، پریم آگے جھولی ڈھاپیا۔ پریم کہے مَیں دسّنی ساچی ریت، سندیشہ سچ سُنّائیا۔ تُوں میرا مَیں تیرا گانا اِکو گیت، اِکو راگ الاِیّا۔ کایا ہووے تھانڈی سیت، اگنی آگ دینی بُجھائیا۔ صاف پوتر رکھنی نیت، نیج نیتر کر رُشنائیا۔ رہنا سدا اتیت، ترے گن ڈیرہ ڈھاپیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال آپے وسے بیچ، پڑدا دئے اُٹھائیا۔ سچ بھنڈارے دی ست دھرم دی چلن لگی ریت، ریتی دینی بدلائیا۔ چوڈاں مہینے گُرمکھ سنگھ پہلوں لگوآونا کرنا بھوک ٹھیک، ٹھاگر آگے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ پرسادا کہے مینوں پھر لگن لگا بھوک، گیاراں سالان پچھوں واری آئیا۔ بھگتاں والا بدلن لگا جوگ، جُگتی دئے گواہیا۔ کَن لگا روگ، بوئے دئے مٹائیا۔ ملن لگا دُھر سنجوگ، وچھڑیاں لئے جُڑائیا۔ شبدي شبد کرے چوج، سُنّیاں لئے اُٹھائیا۔ آتم پرما تم دی دیوے مَوج، منسا موہ من دئے مٹائیا۔ کسے دوارے رہن نہ دیوے توٹ، اٹھ دئے ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی دھار اک جنائیا۔ بھوک کہے کسے نہ جانیا ایہہ کیوں لگدا، شاستر سمرت وید پُران کہن کھئے نہ پائیا۔ سِری بھگوان آد جُگاد کدے نہ رجدا، ترشنا سکے نہ کھئے مٹائیا۔ بھگتاں دے پریم پیار اندر انہاں دا بھنڈارا چکھدا، رسنا جہوا نال چُھپائیا۔ آگے لہنا دیوے حق دا، حقیقت جھولی پائیا۔ اشارہ دے کے اگھ دا، اگھیاں دئے بدلائیا۔ سدا اندر ہووے وسدا، وچھوڑا کئے جُدائیا۔ نام سندیشہ دیوے جس دا، صفتاں وچ صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا لیکھے لاوے دن آج دا، جو چل آئے سرنائیا۔

* ۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ پال سنگھ لانگری دے گھر پنڈ بھلائی پُر ڈوگران *

ماگھ کہے دُھر فرمانا حُکم دُرست، ٹیڈھی دھار نہ کھئے بنائیا۔ جن بھگت سُپیلے کرے چُست، آس نندرا کوڑ مٹائیا۔ نام بھنڈارا ونڈے مُفت، انڈٹھڑی دُولت جھولی پائیا۔ بھيو کھلا کے اک انگشت، بالشت لیکھا دئے مُکائیا۔ نظر درسائے دُھر دا اُرس، عرش عظیم دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا کھیل اک وکھائیا۔ ماگھ کہے مین سُننا فرمان انوکھا، فُرنیاں تون باہر جنائیا۔ جس دے وچ نہی کوئی دھوکھا، دھواں دھار تون لئے پچائیا۔ چرن پرتی بخشے اکو اوٹا، اوڑک اپنا رنگ رنگائیا۔ سنت سُپیلے لبھ وچوں کوٹا، کوٹی کوٹ کھوج کھوجائیا۔ شبد دماے مارے چوٹا، چوٹی چڑھ کے چوٹ لگائیا۔ سچ پرکاش کرے نرمل جوتا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جن بھگتاں میٹے پچھلی اگلی سوچا، سچ سچ دئے جنائیا۔ نام سندیشہ دے کے ہوکا، حُکم اک منائیا۔ ہر کا بھانا کیسے نہ روکا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ڈھولا گایا سچ سلوکا، وجے سچ ودھائیا۔ مارگ رہے کوئی نہ اوکھا، منزل اکو دئے چڑھائیا۔ پڑھنا پئے کوئی نہ پوتھا، بغل فُراں نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ ماگھ کہے مین سُننا سدا خُشخبری، خوشیاں وچ جنائیا۔ پُرکھ اکالا شیر ببری، بھبک اپنا نام سُنائیا۔ پھرے دروبی اُپر انبری، زمیں زماں رہیا کُرا لائیا۔ جس نے بھگتاں بھرتی کیتی جبری، نام پیمانہ اپنے ہتھ اُٹھائیا۔ آسا کہے آسا رہے نہ کوئی بے صبری، سانتک ست رہیا ورتائیا۔ کوڑ کُریاری کر کے پدھری، بموار اپنا آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ ماگھ کہے مین سُننا سچ سندیشہ، صدیاں دے پچھوں آواز سُنائیا۔ دو جہان مُکنا ٹھیکا، ٹھیکیداری رہن کھئے نہ پائیا۔ بھگت بھگوان کرنا ایکا، ایکنکار اکو رنگ چڑھائیا۔ نو نو چار پورب کراؤنا چیتا، بھيو ابھیدا انت کھلا لائیا۔ دو جہاناں بنا دُھر دا نیتا، نر نرنکار وڈی وڈیائیا۔ مہروان رہے ہمیشہ، سدا سد اپنی دیا کھائیا۔ جنم کرم چُکائے لیکھا، لیکھت بھوکھت دئے سمجھائیا۔ شبدی دھار اُچا کے بیٹا، پیٹ اپنا کرے صفائیا۔ سنت سُپیلے بن کے کھیوٹ کھیٹا، نیا نوکا نام چلا لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ ماگھ کہے مین سُننا آواز اگم، بنا سرون خوشی منائیا۔ لیکھا چُکا کے ماٹی چم، سیری بھگوان پھیرا پائیا۔ ہرکھ سوگ میٹ کے غم، چنتا چکھا دتی تجائیا۔ پون سواس چھڈ کے دم، گھٹ گھٹ رہیا سائیا۔ دُھر دا

سندیشہ نام، نر نرنکارا آپ ورتائیا۔ بھاگ لگا کے کھیڑا گرام، گرمکھاں دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ کرنی کہے پرہ دی نہیں کوئی کرامات، نہکرمی کرم کھائیا۔ لیکھا لیکھے نال قلم دوات، کلمہ کلام حق سنائیا۔ اپنی دسے وکھری ذات، اذاتی ڈیرہ ڈھائیا۔ کلجگ میٹے کوڑی اندھیری رات، ست چند کرے رُسنائیا۔ سچ اُجالا بھوئے پرہات، دُھندوکارا دئے گوائیا۔ بھگتاں پوری ہووے آس، گرمکھاں جوڑ جُڑائیا۔ چت آوے سواس سواس، چیتن سرتی دئے کرائیا۔ اندر باہر وسے پاس، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ منزل وکھا کے اگتی گھاٹ، پتن اکو دئے سمجھائیا۔ بھگت شہیلے میلے آپ، گر چیلے جوڑ جُڑائیا۔ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگتاں دا بن کے مائی باپ، پاپ کوٹ جنم کایا کُٹیا وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بن سدیاں دیوے ساتھ، ساتھی ہو کے سکلا سنگ نبھائیا۔

* ۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ ڈاکٹر پال سنگھ دے گرہ پنڈ بھلائی پُر ڈوگراں *

ماگھ کہے میرا میٹیا بہرم، سنسا نظر کھئے نہ آئیندا۔ پُرکھ ابناشی مہر نظر کر کرے کرم، نہکرمی ویکھ وکھائیندا۔ جن بھگتاں لیکھے لائے جنم، جرم اپنے گھر جنائیندا۔ جھکڑا مُکا کے جگت مرن، مرن توں پہلے مُرید مُرشد وچ ٹکائیندا۔ بخشیش وچ بخش کے سرن، سرنگت اکو اک درسائیندا۔ جُگ چوکڑی پورا کرن آیا پرن، پرنام بندنا ڈنڈاوت اک دسائیندا۔ جُگ وچھڑے جگ آیا پھڑن، پاندھی ہو کے پندھ چُکائیندا۔ نویں گھاڑن آیا گھڑن، ٹھٹھیار ہو کے ٹھوکر نام لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن اپنے گرہ وسائیندا۔ ماگھ کہے میرا بھلیکھا ہویا دُور، بہرم رہیا نہ رائیا۔ بھگت بھگوان تکیا حاضر حضور، حُجریاں دا لیکھا دتا مٹائیا۔ جُگ چوکڑی جو مزدوری نام کردے رہے مزدور، لیکھا اوہناں جھولی پائیا۔ دیونہارا دین دیوے ضرور، ضرورت آپے پور کرائیا۔ میں ہوواں بڑا مشکور، خوشیاں ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ماگھ کہے میں بن رُتی ہوواں خوشحال، تہت وار ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو جلوہ نور تگاں پُرکھ اکال، چار گنٹ دہ دشا نظری آئیا۔ شبدا اگتی سُنن تال، انحد نادی ناد شنوائیا۔ جس دا شاستر وید پُران دین احوال، انجیل قرآن کھانی بانی صفت صلاح ڈھولے گائیا۔ اوہ ٹھاہر

سوامی کرنی کرتا دیا بندھ دین دیاں، دیاوان اکھوائیا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا آتم انتر نرنتر ملے آن، نرگن سرگن اپنا رنگ چڑھائیا۔ جگت نیتر چار کُنٹ دہ دشا نظر نہ آوے جیو جہان، دھئے لوچن کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سہج سوامی انترجامی پروردگار بے پروا ہیا۔ ماگھ کہے میں تگاں چار کُنٹ دہ دشا کھول اکھ، بن اکھاں اکھ وکھائیا۔ کایا ماٹی ساڈھے تن ہتھ بھانڈے دسن سکھ، ہر پردے نام نہ کھئے وسائیا۔ رسنا جہوا بتی دند جگت و دیا پڑھ پڑھ گئے تھگ، آتم پر ماتم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ بھيو کھلیا نہ حقیقت حق، لاشریک شرکت نہ کھئے مٹائیا۔ شبدي ناد نہ سُنیا سچ، انحد نادى ناد نہ کھئے وجائیا۔ نام رنگن رنگے کوئی نہ رت، کوڑی کیریا باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ سچ سوامی انترجامی درشن پائے نہ کھئے پُرکھ سمرتھ، نج لوچن نین نیتر گیان کھلائییا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا سرشٹی درشٹی کیتی وگھ، اشٹی ایکنکار نہ کھئے جنائیا۔ سورگ بہشتی رہے لبھ، چوڈاں لوک چوڈاں طبق پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا حکم اک ورتائیا۔ ماگھ کہے میں ویکھیا دو جہاں، برہمنڈ کھنڈ جیرج اندج اُتہج سینج کھوج کھوجائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نو نو چار دسے ویراں، پت ڈالی پھل پھلواڑی حق نہ کھئے مہکائیا۔ بنا رسنا جہوا بتی دند چپے کوئی نہ ناں، اجپا جاپ سمجھ کسے نہ آئیا۔ سچ ٹکانا اُچ محل اٹل دسے نہ کسے نشاں، نیشانہ جگت گیا بھلائییا۔ ہنس بڈھی ہوئی کار، من واسنا کاگ وانگ کُرائییا۔ ساچا کھیرا نگر نہ دسے گراں، گرہ مندر اندر بجر کپاٹی پڑدا نہ کھئے اُٹھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں ابناشی کرتا پروردگار سانجھا یار لبھدے تھان تھان، مندر مسجد شودوالے مٹھ تے پربت ڈونگھی کندر سمند ساگر پھول پھولائیا۔ کایا اندر مارے نہ کوئی دھیان، نج نیتر اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دھر دا حکم اک درڑائیا۔ ماگھ کہے میں ویکھیا چار کُنٹ جگ، جگ جیون داتا اچرج کھیل ورتائیا۔ من واسنا کوڑی کیریا مایا ممتا ہوئے ہنگتا ترشنا لگی آگ، تن وجود پنج ت کایا ماٹی رسیا جلائییا۔ حق حقیقت کسے نظر نہ آیا سچ، محبوب وچ نہ کھئے سمائیا۔ دین مذہب ذات پات حصیاں والی حدود، وشو دھار نہ کھئے پرگٹائیا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا سری بھگوان ایتھے اوتھے دو جہان جانے موجود، خالی بُتخانہ نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دا محل اٹل اُچ منارا عرش قرص عروج، محفوظ بیٹھا بے پروا ہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ ماگھ کہے میں جگت صدی چوڈھویں ماسٹر پیغمبر

ویکھے اُستاد، جگت علم کرن پڑھائیا۔ انتر آتم پر ماتم کھولے کوئی نہ راز، حقیقت حق نہ کھئے سمجھائیا۔ منوآ پھڑے نہ کھئے گستاخ، من کا منکا نہ کھئے بھوائیا۔ ساچے سوال دا حل کرے نہ کھئے جواب، جمع تفریق سارے رہے سمجھائیا۔ آتم پر ماتم میل ملائے نہ کھئے نال انفاق، دئی دویت باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ بلیک بورڈاں اُتے لکھ کے نال چاک، کالے اُتے چٹا پا کے کالی دھار میٹ نہ کھئے مٹائیا۔ کُتب خانیاں وچوں لے کتاب، سطران والی کرن پڑھائیا۔ دُھر دا میل ملائے نہ کوئی نال واحد، واقف کار نظر کھئے نہ آئیا۔ ساچی چڑھے نہ کوئی جماعت، ودیارتھی ودیا سمجھ کیسے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر کرنی کار کھائیا۔ ماگھ کہے میں ویکھے وِدیاوان بہ پنڈتی، گیان دھیان رہے درڑائیا۔ گڑھ تٹا نہ ہوئے ہنگتی، ہنگ برہم نہ کھئے جنائیا۔ جگت واسنا بھکھی ننگتی، وابوا گھر گھر الکھ رہی جگائیا۔ ایہ کھیل ساری من دی، بڈھ بیک نہ کھئے وڈیائیا۔ جس نوں سمجھ نہیں آئی اپنے تن دی، ساڈھے تن ہتھ اندر پڑدا اوہلا نہ سکیا اُٹھائیا۔ سمجھ آئی نہ اپنے کن دی، جو دُھر شبد اگمی سنے چائیں چائیا۔ کلجگ کھیل انت حیران دی، حیرانی وچ لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دا حُکم اک سمجھائیا۔ ماگھ کہے میں کوٹن کوٹ ویکھے پڑھدے، تعلیم مکتب پائھشالیاں وچ پائیا۔ ساچی منزل کوئی نہ چڑھدے، اگلا پنڈھ نہ کھئے مکائیا۔ درشن پاؤن نہ نرگن نر ویر نر ہر دے، جوتی جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ سچ سرنائی بے پرواہی پت پر میشور مول نہ پڑدے، دھوڑی ٹکا خاک نہ کھئے رمائیا۔ جگت کتاباں ورقے رہے اُتھلدے، من دا پترا نہ کھئے پرتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ کرنی کہے میں ویکھی جگت دات، چار کُنٹ دہ دشا دھیان لگائیا۔ جگت ودیا لیکھا نال قلم دوات، کاغذ کالے رہے کرائیا۔ اپنی سمجھی کیسے نہ ذات، پڑدا اوہلا نہ کھئے اُٹھائیا۔ حقیقت وچوں کھولے کوئی نہ راز، رام رام نہ کھئے ملائیا۔ پچھلی کردے یاد، پورب رہے سُنائیا۔ اپنا کھیڑا کرے نہ کھئے آباد، کایا مندر نہ وجے ودھائیا۔ حصیاں والا سمجھے کوئی نہ باب، عبارت اک نہ کھئے لکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگتاں دئے وڈیائیا۔ ماگھ کہے میں ویکھیا بھگتاں اندر رنگ، لاری نظر کھئے نہ آئیا۔ سُنیا اگمی چھند، توں میرا میں تیرا اکو ڈھولا رہے گائیا۔ ویکھیا انوکھا پلنگ، جس دا پاوا چول باڈی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ آتم پر ماتم بن اکھاں تکیا سنگ، سگلا سنگ نبھائیا۔ بن سورج چند چاڑھ کے چند، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ ہرکھ سوگ میٹ کے غم، خوشی خوشی وچوں

بدلائیا۔ ناتا توڑ کے ہڈ ماس ناڑی چم، چم درشتی دئے گوائیا۔ کھیل کرے سِری بھگون، بھگت سہیلے لئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گرہ مندر ویکھ وکھائیا۔ ماگھ کہے میں بھگتاں اندر ماری جھاک، پڑدا اندروں دتا اُٹھائیا۔ اوہناں دی کھلی ویکھی تاکی، تقویٰ اِکو اُپر رکھائیا۔ گرہ مندر اندر بیٹھا پُرکھ ابناشی، پروردگار سانجھا یار جلوہ نُور خُدائیا۔ بن گوپی کاہن سہاوے منڈل راسی، کھیل اپنا آپ جنائیا۔ اِکو نُور جوت جوت پرکاشی، رُپ رنگ ریکھ نہ کھئے درسائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان اندر باہر گپت ظاہر آتم پر ماتم بن ساتھی، پاربرہم برہم اپنے وچ سمائیا۔ جن بھگتاں اؤکھی منزل چاڑھ کے گھاٹی، سچکھنڈ دوارا ایکنکارا نر نرنکارا دئے وکھائیا۔ جنم جنم دی پوری کرے آسی، آسا ترشنا اِکو وار مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سِر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ماگھ کہے میں بھگتاں اندر سہجے لیا تگ، اِک دھیان لگائیا۔ اوہ سب کچھ بیٹھے چھڈ، دین دُنی گئے مکائیا۔ سرشتی تون ہو کے اڈ، درشتی پرہ دے وچ ٹکائیا۔ پُرکھ اکال دی بن کے جد، اِکو ناتا رہے جُڑائیا۔ نو دوار پار کر کے حد، سُکھمن ٹیڈھی بنک پندھ مکائیا۔ شبداگمی ناد گاون اِکو چھند، چھند اِکو رہے سُنائیا۔ نیج آتم پر ماتم لے کے اند، پرمانند وچ سمائیا۔ بیہو کھلا کے ہنگ برہم، پاربرہم مل کے خوشی وکھائیا۔ سچ دوارے چڑھ کے چن، جوتی جوت کرن رُشنائیا۔ پُرکھ اکال سرب سوامی انترجامی جن بھگتاں کہے دھن، دھن دھن دھن جگت وڈیائیا۔ ماگھ کہے میں بھگتاں تکیاں اشارہ، بن اکھاں رہے لگائیا۔ جوت نُور اِک اُجیارا، نُورو نُور کرے رُشنائیا۔ شبداگم وجے نگارہ، سوئی سرت رسیا اُٹھائیا۔ کاغذ قلم نہ لیکھنہارا، وید کتیب انت کہن کھئے نہ پائیا۔ سب تون وکھرا سب تون نیارا، نرور نرنکار اپنی کار کمائیا۔ ساچی سکھیاں مل کے لاوے ست اکھاڑا، دھرم دوارا اِکو سوہا پائیا۔ جس گرہ وسے تیئی اوتارا، عیسیٰ موسیٰ محمد بیٹھے سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ گر دس کر نِمسکارا، بھگت اٹھاراں چرن دھوڑ خاک رمائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی ویکھے وگسے ویکھنہارا، دین دیال دیندھ اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے لئے اُٹھائیا۔ ماگھ کہے میں بھگت بھگوان دا ویکھیا ملاپ، دوُجا نظر کھئے نہ آئیا۔ بن رسنا جہوا بتی دند کردے جاپ، انبولت راگ سُنائیا۔ برہوں وچھوڑے اندر بن نیناں نیر تون ویراگ، ویراگی ہو کے رہے جنائیا۔ اِک دوُجے نوں مل کے ناتا جُڑے نار کنت سہاگ، گھر ٹھانڈے وجے ودھائیا۔ سچ دوارے سچکھنڈ مقارے حق ہون وساد، بسمل ہو کے اپنا آپ

مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد جُگاد جُگ چوکڑی دین دُنی بدل دین سماج، ساچا حُکم اک پرگٹائیا۔ ماگھ کہے بھگت بھگوان جوڑا ویکھیا جُڑدا، کلجُگ انت وجے ودھائیا۔ جیو جہان ویکھیا رُڑھدا، مایا ممتا دھگا رہی لائیا۔ کوئی بھیو نہ جانے شبدی ستگر دا، جو ست ستوادی نادی برہادی ویکھ وکھائیا۔ کوئی رس نہ مانے دُھر دے تال سرُ دا، سرتی شبد نہ کھئے جُڑائیا۔ انتر آتم نرنتر فرنا کیسے نہ پُھردا، من واسنا سارے رہے گائیا۔ جو دے جاگدیاں راتیں سُنیاں درشن پاوے نرگن جوت پُرکھ کال دا، پرکاش پرکاش وچ سمائیا۔ نظارہ تکے کایا مندر سچّی دھرمسال دا، بنک دوارا سوہیا پائیا۔ جھگڑا مکے کال مہاکال دا، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ جلوہ تکے نُور جمال دا، نُورو نُور نُور رُشنائیا۔ لیکھا چُکے ترے گن جنجال دا، جاگرت جوت بھئے رُشنائیا۔ جن بھگتاں سری بھگوان آپے سرت سمبالدا، لکھ چوڑاسی وچوں لئے اُٹھائیا۔ لیکھا مُکا کے شاہ کنگال دا، کھتری براہمن شودر ویش اوچ نیچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پدارتھ دیوے نام ساچے دھن مال دا، بھنڈارا اکو اک ورتائیا۔ جھگڑا چُکاوے آون جان دا، لکھ چوڑاسی پینڈا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سنت سُہیلے گر چیلے دُھر دے رنگ لئے رنگائیا۔ ماگھ کہے میں تکیاں ایکنکار، اک اِکلا نظری آئیا۔ جس دا کھیل سدا جُگ چار، ستجُگ تریتا دواپر کلجُگ دئے گواہیا۔ جو بھوکھتاں کرے وچار، گر اوتار پیغمبراں لیکھا پُور کرائیا۔ نرگن سرگن لے اوتار، ویس انیکا روپ وٹائیا۔ لکھ چوڑاسی سُنے پُکار، گرہ گرہ مندر کھوج کھوجائیا۔ بھگتاں دئے دیدار، نیچ نیتر لوچن اکھ کُھلائییا۔ صوفیاں کرے اُجیار، نُور اُجالا اک رُشنائیا۔ سچ وکھا کے بہار، گلشن اکو دئے مہکائیا۔ جھگڑا مُکا کے کوڑ کُڑیاری، ست سچ دئے درڑائیا۔ آتم پرما تم دس پیار، دین مذہب ذات پات لیکھا دئے مُکائیا۔ پُرکھ ابا نشی سرب نواسی جوت پرکاشی پروردگار سب دا یار، اکل کل دھاری اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بخشش رحمت اپنا نام ورتائیا۔ ماگھ کہے میں چار کُنٹ ویکھی منڈپ ماڑی، ٹلے پرت پھول پھولائیا۔ میں لکھ چوڑاسی مانو ذاتی تکی نر ناری، گھٹ گھٹ اندر کھوج کھوجائیا۔ من واسنا تکی دُراچاری، دُرگندھ وچ سمائیا۔ منوآ ہویا ہنکاری، بنک گڑھ رہیا بنائیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگتاں اکو لائی پرہ نال یاری، یارانے کوڑے گئے تجائیا۔ اکو میل جوت نرنکاری، دوُجا اِشٹ نہ کھئے منائیا۔ جس دے کولوں گر اوتار پیغمبر لے کے آئے سرداری، صدیاں دے پچھوں بھجے وابو داہیا۔ ڈھولا گاؤندے گئے

وارو واری، صفتاں وچ صلاحیا۔ کاتب بنے لکھاری، قلم شاہی ونڈ ونڈائیا۔ اتم کر کے چرن کول نمسکاری، بے انت بے انت بے انت کہہ کے پلّو گئے چھڈائیا۔ کلجگ انت اوسے دی واری، وارتا اگلی دئے درڑائیا۔ بھگت سہیلا شاہ پاتشاہ شہنشاہ کھیل کرے نیاری، نرگن نراکار اپنی کار کھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اوچ نیچ راؤ رنگ اکو گرہ وسے درباری، در دربارا اکو دئے وکھائیا۔ بھگت بھگوان پریم پیار مُحبت وچ لاون جیکاری، ٹوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا سچا گائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کھئے سنساری، جگت ودیا پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سلطان سدا مہروان، محبوب مُحبت اندر مہر نظر بے نظیر اپنی اک اٹھائیا۔

* ۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ سروپ سنگھ دے نوت منگوپر ضلع کیورتھلا * *

بھگت آتما کہے میں خوشی مناؤندی، پریم پُرکھ پرہ تیرا ڈھولا گائیا۔ جگ چوکرئی ابناشی کرتے تیری سیو کھاؤندی، حُکمے اندر نت نوت ویس وٹائیا۔ پنج تت کایا ماٹی تن ہنڈھاؤندی، دھرنی دھرت دھول سوہا پائیا۔ رسنا جہوا بتی دند تونہی تونہی راگ الاؤندی، انتر انتر تیرا دھیان لگائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ مات ہنڈھاؤندی، پردھ بال جوان روپ نہ کھئے وکھائیا۔ نو سوؤ چرانوے چوکرئی جگ پچھوں نرگن نرور نراکار نراکار تیرا درشن پاؤندی، ست سروپی شاہو بھوپی ساکھیات نظری آئیا۔ سیج سہنجی پیار مُحبت نال بہاؤندی، سنگھاسن آسن اک بنائیا۔ چرن پریتی ساچی ریتی دھر دی سیو کھاؤندی، چاکر خاک روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا ناتا اک بنائیا۔ بھگت آتما کہے میں جگ جگ داسی، سیوک سیوا وچ سائیا۔ تیرا مالک خالق پرتیالک پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتا بے پرواہیا۔ جس دا کھیل برہمنڈ کھنڈ منڈل راسی، دو جہاناں سوہا پائیا۔ سدا سہیلا اک اکیلا پوری کرے آسی، آسا ترشنا دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہروان بھوئے سہائیا۔ بھگت آتما کہے میں ویکھاں کھیل نیارا، نرگن نرور رہیا وکھائیا۔ جس دی پاوے کوئی نہ سارا، بھید سکے نہ کھئے گھلائییا۔ جھکدے ویکھے سدا جگ چارا، چارے وید سیس نوائیا۔ وشن برہما شو در بھکھارا، گر اوتار پیغمبر سیو کھائیا۔ جو وسنہارا سچکھنڈ دھام

نیارا، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ اُس دا حُکمی اک اشارہ، شبد نال جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ بھگت آتما کہے میں بڑی سوہنی سچّجی، جُگ چوکڑی ملے وڈیائیا۔ حُکمے اندر بدھی، بھجّان چائیں چائیا۔ دوارے آواں سدّی، نیوں نیوں سپس نوائیا۔ پریت اکو لگی، نہ سکے کھئے تڑائیا۔ ودھائی اکو وجّی، دو جہان کری شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ بھگت آتما کہے میں سدا رہواں ہمیش، جنم من وچ نہ آئیا۔ میرا ناتا نال شبدی گر دسمیش، جو دہ دشا رہیا سمائیا۔ میں مٹیا مالک پُرکھ اکال ایک، ایکنکار سپس نوائیا۔ جگت جہان چھڈ کے ٹیک، ٹِکا مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ مُحبّت وچ کر کے ہیت، پری پریکا روپ بنائیا۔ بن اکھاں لوں ویکھ، بن نیتر درشن پائیا۔ بن رسنا کھلے بہیت، بن سرون کرے شنوائیا۔ بن قلم لکھے لیکھ، بن شاہی جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی کار آپ بھگتائیا۔ بھگت آتما کہے میں سدا سدا خوشحال، خوشیاں وچ سمائیا۔ لوک مات آواں پرہ دا بن کے بال، گرمکھ ساچا ناؤں دھرائیا۔ کایا مندر سوہوے سوہوے میری دھرمسال، ساڈھے تِنّ ہتھ وجّے ودھائیا۔ ابناشی کرتا ہووے نال، نرگن داتا نظری آئیا۔ مارگ دتے اکمڑی چال، رہبر ہو کے نور خُدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ بھگت آتما کہے میرا آد جگادی جوڑا، وچھوڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ مینوں یاد پچھلا لیکھا تھوڑا، سہجے دیاں سُنائیا۔ گوبند جس دن پہلے دن چڑھیا گھوڑا، پُری اند وچّی ودھائیا۔ میرا پنج تت سریر پچھلا ذات دا روڑا، کھتری بنس دیاں سمجھائیا۔ میرا ہتھ ہندا سی کوہڑا، اُنکلی پنج نہ کھئے چٹرائیا۔ مینوں گوبند ویکھ کے آیا رونا، ہوکا دے کے دتا سُنائیا۔ اوس تکیا نال لوئنا، نیتر اکھ کھلایا۔ تون کڈا جوان بانکا سوہنا، سُرپر نظری آئیا۔ اوس کہا میرا ہتھ کیسے نہیں دھونا، دُکھ دُکھ رہیا ستائیا۔ گوبند کہا تینوں تُرکان نال ڈاہنا، بلدھاری دیاں وکھائیا۔ اُس نے کہا میں ہتھ لپیٹیا وچ پوؤنا، پُری اند والے تیرے آگے سپس نوائیا۔ گوبند کہا میں امرت رس چونا، دُکھ دلیر دیاں مٹائیا۔ اودھروں اوہدا باپ آگیا جس دا نام سی سؤنا، سؤن ملّ کہہ کے سارے جگت سُنائیا۔ اون لپھڑ ماریا اُتے دھوؤنا، بالا گھر نون لیا بھجائیا۔ گوبند کہا میرے کولوں نہیں کیسے بچاؤنا، لہنے دا دینا جھولی دیاں پائیا۔ بالے کہا میں تیرے چرنی سپس نواؤنا، دوُجا نظر نہ کھئے رکھائیا۔ گوبند کہا میں شبدی جامہ جوتی ویس وٹاؤنا، پُرکھ اکال میرا پتا مائیا۔ لوک مات پھیر مڑ کے

آؤنا، دو جہاناں ڈنک وجائیا۔ بچّے کہا میں وی تیرا درشن چاہندا پاؤنا، نیتر نین تیرا راہ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ بھگت آتما کہے مینوں یاد آیا پچھلا تے سریر، پنج تے مائی نظری آئیا۔ گوبند کہے کئی گئی پیڑ، دکھ درد رہیا نہ رائیا۔ میں ننگ نال کڈھی لکیر، دوئے جوڑ واسطہ دتا پائیا۔ میری بدل دتی تقدیر، مہر نظر نظر اٹھائیا۔ میں بینتی کیتی اخیر، پلو گل وچ اک رکھائیا۔ جس ویلے بن کے آویں دو جہاناں پیر، پیغمبر بے پرواہیا۔ مینوں نظری آوے تیری ایہو تصویر، تسبیح مالا گل نہ کھئے لٹکائیا۔ تیرے نام دی پھڑاں ہتھ شمشیر، جودھا سوربیر اکھوائیا۔ گوبند کہا میرے ہتھ اگتی تدبیر، جگ چوکڑی کسے سمجھ نہ آئیا۔ جس ویلے ویلا وقت آیا اخیر، تیرا لیکھا دیاں مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا حکم اک ورتائیا۔ بالے کہا میں ہوواں شستردھاری، تیرا پوت نظری آئیا۔ گوبند کہے میں دیواں نام کٹاری، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ تیری ویکھنی کھیل نیاری، زرنکار نال جڑائیا۔ تیری آسا وچ سنساری، منسا پور کرائیا۔ ساچے سمت آئے واری، شہنشاہ دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، پورب لیکھا رہیا چکائیا۔ بھگت آتما کہے میں کدے نہ بھلادی، پُرکھ اکال دتی وڈیائیا۔ نتاں وچ کدے نہ رُلدی، الوپ ہو کے جھٹ لنگھائیا۔ جس ویلے میرے پرہو دی اکھ کھلادی، میں بن آگھاں درشن پائیا۔ پریتی اندرگھول گھلادی، آپ آپا میٹ مٹائیا۔ اکو دے کنڈے تُلدی، دوجا ترازو نظر نہ کھئے رکھائیا۔ وڈیائی لوآن بھگتاں دی گل دی، گل مالک ہوئے سہائیا۔ لوک مات سدا پھلادی پھلادی، پریم مُحبت وچ مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بھگت آتما کہے میں دے کے گئی سندیشہ، منگوپڑ تھائیا۔ منجیت نوں کہا تیرا میرا کچھ مکن والا لیکھا، سہج سہج سمجھائیا۔ اوس سمجھیا مائل نہ بھیتا، پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ مینوں گوبند اندروں دتا سندیشہ، سہج دتا سُنائیا۔ مینوں پچھلا آیا چیتا، یادداشت دئے گواہیا۔ بُن میں کسے دا نہیں بیٹا، پتا اکو اک منائیا۔ جس دی دھار اُتے لیٹا، کھٹیا روپ نہ کھئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ بھگت آتما کہے کسے نہ آئی سمجھ، سمجھ کھئے نہ پائیا۔ پنج ستمبر مار کے گیا رمز، عربی فارسی وچ چھپائیا۔ کریا کھیل نورانی چمک، دمک دتی وڈیائیا۔ وقت سہا کے اپنے سمت، سماں دتا بدلایا۔ انتر انتر بخش کے بمت، حوصلہ دتا ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ فارسی کہے پرہ دا سمجھے نہ کھئے

فارمولا، پڑدا اوہلا نہ کھئے اٹھائیا۔ شبدی گر نہ بدلے اصولا، اصلیت اپنی دھار چلائی۔ اکو حکم دیوے معقولا، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ بھگت آتما کہے مینوں ملیا حکم اکال، گوبند دتی مان وڈیائی۔ میں تکیا نور جلال، جلوہ اک رُشنائیا۔ ویکھیا دوارا سچکھنڈ سچی دھرمسال، جتھے چھپر چھن نہ کھئے سہائیا۔ سچ سنگھاسن بیٹھا دین دیال، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ بھگت آتما رہیا سنہال، جوتی جوت وچ ملائی۔ اوتھے پوہ نہ سکے کال، مہاکال نہ کھئے چٹرائیا۔ میرا حل کر سوال، ساچا مارگ دتا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا کھیل رہیا وکھائیا۔ بھگت آتما کہے میں ویکھیا سنگھ پال، جو برہما رہیا بدلائیا۔ جگدیش ویکھیا خوشحال، جو شنکر ڈیرہ ڈھاپیا۔ منجیت دے احوال، جو اندر کرے صفائیا۔ چیت سنگھ دا لال، پرہہ دوارے بہہ کے خوشی منائیا۔ گردیال سنگھ دا حال، چوتھے جگ خوشی منائیا۔ میں ملیا اوہناں نال، گلوکڑی لئی پائیا۔ میری پوری ہوئی گھال، لیکھا رہیا نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیوے مان وڈیائی۔ بھگت آتما کہے میرا ہویا چھٹکارا، چھٹی جگت ولوں پائیا۔ ملیا میت ہر زرنکارا، نرگن داتا سہج سکھدائیا۔ جس دا اکو اک چمتکارا، چمن ویکھے سرب لکائیا۔ گرمکھاں کرے پیارا، بھگتاں گود اٹھائیا۔ میں جا کے سُنیا بن رسنا جہوا جیکارا، تُوں ہی تُوں ہی راگ الائی۔ مینوں بھل گیا سنسارا، پچھلی یاد رہی نہ رائیا۔ دوئے جوڑ کری نمسکارا، در ٹھانڈے سیس نوئی۔ شبدی گوبند کر اشارہ، میری پلک دتی بدلائیا۔ کچھ منگ لے منگ بن بھکارا، در ٹھانڈے جھولی ڈاپیا۔ بھگت آتما کہے میں کر کے گریازارا، بن نیناں نیر دتا وہائیا۔ کریا کر میرے گردھارا، گہر گمبھیر تیری سرنائیا۔ مہروان ہویا پُرکھ اکالا، دین دیالا دیا کھائیا۔ پھڑ کے وکھایا سچکھنڈ سچا دھرم سالا، چاروں گنٹ دتا بھوائیا۔ سچیاں بھگتاں دا دے کے حوالہ، کبیر جُلاہا دتا ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بھگت آتما کہے میں ہو گئی منگتی، مانگت روپ وٹائی۔ پرم پُرکھ پرماتم پا کے اکو کنتی، گھر ساچے خوشی منائیا۔ دین دیال میں تیرا لیکھا ویکھنا وچ سنگتی، سجن ہو کے ہو سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا حکم اک ورتائیا۔ بھگت آتما کہے میں منگی منگ اپار، اپرمپر آگے جھولی ڈاپیا۔ کریا کیتی آپ زرنکار، نرگن سہج لیا ملائی۔ تیرا بے انت بے انت بھریا بھنڈار، بے پرواہ اکھوائیا۔ کلجگ کوڑی کریا ویکھ سنسار، چاروں گنٹ اندھیرا

چھائیا۔ سجن دسے نہ کھئے میت مُرار، پتا پوت نہ کھئے وڈیائیا۔ سوہرے پیے کرے نہ کھئے سچ وبار، مایا ممتا موہ ہلکائیا۔ تیرا در دیوے نہ کھئے دوار، درگاہ ساچی نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دے چکائیا۔ بھگت آتما کہے میں بینتی کر ارداس، سپس دتا جھکائیا۔ میں آگئی تیرے پاس، پرہہ تیرے وچ سائیا۔ میری ہور آگئی آس، ترشنا دیاں جنائیا۔ جنہاں نال میرا ساتھ، اوہناں لینا ترائیا۔ لکھ چوراسی کٹنا پھاس، جم نہ دئے سزائیا۔ لاڑی موٹ نہ کرے گھات، رائے دھرم نہ لیکھ وکھائیا۔ میرے وانگوں لیکھے لاؤنی رات، بھڑی زین وچے ودھائیا۔ میں ویکھاں ہو کے داس، مہر نظر تیری اٹھائیا۔ تُوں مینوں کہیں شاباس، وابوا تیری وڈیائیا۔ میں خوشیاں نال سب تُوں دیواں آکھ، پُرکھ اکال دُھر دا پتا مائیا۔ جس دا اکو پتن کنارہ گھاٹ، اکو مندر ربیا وسائیا۔ جتھے جھگڑا نہیں کوئی ذات پات، کھتری براہمن شودر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نہ کوئی پرتھی نہ آکاش، گگن منڈل نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ بھگت آتما کہے مینوں وست منگن دا چا، پرہہ آگے جھولی ڈاہیا۔ تُوں داتا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سائیا۔ نُو سو چرانوے چوکری جُگ پچھوں گیوں آ، نرگن زرویر ہو کے پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے گواہ، گوبند شہادت ربیا بھگتائیا۔ تُوں بھگتاں بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ نیا نوکا نام چڑھا، منجھدھار نہ کھئے رُڑھائیا۔ ساچا رستہ دے وکھا، رہبر ہو کے نُور خدائیا۔ مینوں گوبند پہلوں لارا لا کے گیا سنا، کلجگ اتم اپنا حُکم جنائیا۔ میں تتاں والا نانا آیا تجا، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ سچکھنڈ ویکھیا دُھر دا تھان، ست سہنجنا سوہیا پائیا۔ جتھے نہ کوئی پتا نہ کوئی ماں، بھائی بھین سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بھگت آتما کہے میں منگی منگ ضرور، خالی رہن مول نہ پائیا۔ تُوں آد جگادی آسا منسا پور، بھرپور بے پرواہیا۔ بھگت سہیلے تیرے نام دے سدا مزدور، جُگ چوکری سیو کھائیا۔ نانا توڑ دے کوڑو کوڑ، کایا کپٹ باہر کڈھائیا۔ نظر آ حاضر حضور، نُور نورانہ کر رُشنائیا۔ جنم جنم دا کٹ قصور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا بخشاں سچی سرنائیا۔ پُرکھ اکال کہے میری آتم انتی، اتم دیاں جنائیا۔ تیری پروان کراں بینتی، و نے اپنی جھولی پائیا۔ تیری باہر کراں بسنتی، دُھر دی رت مہکائیا۔ کھیل مُکا کے کوڑے من کی، ممتا دیاں گوائیا۔ دھار بنا کے اپنے چن دی، چند کراں رُشنائیا۔ کوٹاں وچوں ماتا بھگت سہیلا جمدی،

ارباں وچوں ملے پتا وڈیائیا۔ ایہ کھیل ہے سچ دھرم دی، گوبند اپنے ہتھ رکھائیا۔ نہ کوئی کار جانے کرن دی، نہکرمی پڑا رہیا اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا جھولی پائیا۔ بھگت آتما کہے میں کدے نہ سؤندی، آلس نندرا وچ نہ آئیا۔ کوئن کوٹ نت بُرج میں ڈھاہندی، اپنا آپ نہ کدے مٹائیا۔ سدا سدا سد تیرا ڈھولا گاؤندی، ٹوں ہی ٹوں ہی راگ الاہیا۔ نیر اگھ نہ کدے سرماؤندی، نین تیرے وچ ملائیا۔ آد جگاد تیرا درشن پاؤندی، دو جا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ صفتاں کراں تیرے ناؤں دی، اپنا آپ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور کرائیا۔ بھگت آتما کہے میں آئی تیرے دوارے، بھگتاں ویکھ خوشی منائیا۔ تھوڑے بیٹھے تیرے چبارے، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ کوئن کوٹ لبھن دھرم رائے دوارے، اٹھاراں دس رہے گر لائیا۔ گر اوتار پیغمبر کدھن ہاڑے، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ لکھ چوراسی وچوں تھوڑے پہنچے وچ اکھاڑے، جو آیا تیری بھیٹ چڑھائیا۔ ویکھیں ہن نہ دیویں لارے، ویلا وقت دئے گواہیا۔ تیرے شبدی اک اشارے، عیش و عشرت دینی گواہیا۔ کارج کرنے پرہو ہمارے، ہم ساجن ہو کے میل ملائیا۔ اسیں کوئی بھگت نہیں دو چارے، چار جگ دے مل کے رہے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنی اک سرنائیا۔ بھگت آتما کہے میں کرنی سچ پریت، پریت تیری اوٹ تکائیا۔ میں رکھاں کی اڈیک، مینوں دے سمجھائیا۔ کس بدھ آگے چلاویں ریت، سنت سہیلے لئیں ملائیا۔ تیرا دوارا لنکھن دہلیز، بن قدمان قدم ٹکائیا۔ تیری اڈیک رکھن امید، بن اکھاں اگھ کھلائییا۔ ٹوں ہتھ رکھنا سیس، سر سر دیا کھائیا۔ ٹوں مالک اک جگدیش، جگدیشرے پرواہیا۔ تیرا پہلا سمت نہ جائے پیت، ایسے اندر جھولی ڈاہیا۔ مہروان کرنی بخشیش، بخشش دے ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر کر دے قادر، قدرت دے مالک منگ منگائیا۔ میں تیری آتما سدا بہادر، جگ چوکری خوشی منائیا۔ تیرے دواویوں ونج کراں بن سوڈاگر، وست امولک جھولی پائیا۔ دھر دا کرے اکو عادل، عدالت اپنی اک وکھائیا۔ تیرا روپ نہ مقتول تے نہ قاتل، قتل گاہ وچ پھیرا کھئے نہ پائیا۔ میں جلوہ تگاں باطن، نور نورانہ نظری آئیا۔ میں ملیا تیرا پاتن، در ٹھانڈے سوہا پائیا۔ میں کچھ بھگتاں جانا آگھن، لوک مات کراں شنوائیا۔ ایہ اکو سب دا باپن، پتا پُرکھ اکال وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم دے سمجھائیا۔ بھگت آتما کہے میں نہیں اکلوتی، اکلے رہن کھئے

نہ پائیا۔ پُرکھ اکال تیرے شبد دی دھی تے تیری پوتی، تیرا پُتر گوبند دے وڈیائیا۔ میں کدی کھادی نہیں کوئی جگ وچ روٹی، انّ
 دانے دی آس نہ کھئے رکھائیا۔ اتم چڑھکے تیری چوٹی، دُھر دی بھجھیا منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دینی سچ سرنائیا۔ پُرکھ اکال کہے دس منگیں کی، پڑدا دے کھلائییا۔ بھگت آتما کہے میں تیرا پُتر تے تیری دھی، دوجا اور نہ کھئے
 منائیا۔ کلجگ اتم ناتا چھڈیا ساڈھے تِن ہتھ سپن، سپنے چڑھ کے تیرے خوشی منائیا۔ جھگڑا پچھلا مُکیا ایکہ ویہہ، پس اکیس
 پندھ مُکائیا۔ آگے لاؤنی ستجگ نینہہ، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر
 نظر اٹھا دے سوامی، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ تُوں آد جگادی انترجامی، گھٹ بیتر ویکھ وکھائیا۔ تُوں بھگت سہیلا جان جانی،
 پڑدا دے چُکائیا۔ تیرا کھیل دو جہانی، نرگن سرگن سیو کھائیا۔ مینوں دے دے بھگتاں واسطے اک نشانی، نشانے سارے دینے
 گوائیا۔ میں سب تُوں دسنا ایہہ دین دُنی فانی، انت رہن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگنو لوک مات کوڑ مہانی، ترشنا جگت نہ کھئے مٹائیا۔
 پرہہ تُوں ملنا نال آسانی، اصل راہ دیاں وکھائیا۔ گوبند چلا پھڑے نہ تیر کمانی، شبد بھتھا اک وکھائیا۔ جگت سرشٹی سمجھیو
 بیگانی، اپنا گھر نہ کھئے بنائیا۔ کوڑی کرپا چڑھے طُغیانی، مایا ممتا لہر وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا
 حُکم اک سمجھائیا۔ بھگت آتما کی لے کے جائیں سندیشہ، سدا کی سُنائیا۔ کی بن قلم شاہی سمجھیا لیکھا، بن اکھراں کی پڑھائیا۔ اتم
 کہے میں بھگتاں کہنا پُرکھ اکال دا بن جاؤ بیتا، ناتا کوڑ جگت ٹرائیا۔ راہ وچ جانڈیاں دو جہان لگے کوئی نہ ٹھیدا، وشن برہما شو نہ
 کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا کرائیا۔ بھگت آتما کہے میرے مالک حق، حقیقت دے
 جنائیا۔ میں لوک مات جاواں تھ، خوشیاں پھیرا پائیا۔ پچھلیاں کڈھاں شُک، سنسا دیاں گوائیا۔ بھگت سہیلے تگاں سیکھ، جو
 تیرا نام دھیائیا۔ دُنیا نالوں وگھ، سوہنے سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ دے درڑائیا۔ سری
 بھگوان کہے تُوں آتم چھیتی اٹھ، دیاں مان وڈیائیا۔ آپی امرت گھٹ، جام رہیا چکھائیا۔ تینوں نظری آوے سب کچھ، تینوں ویکھن
 کھئے نہ پائیا۔ تہت وار تون باہر تیری سہاواں رُت، ماگھ پنج وجے ودھائیا۔ اوتھے اکھئے ہوئے گرمکھ پُت، پتا پوت اک منائیا۔ جنہاں
 دے اندر اکو ساچی شُک، سوہنگ ڈھولا رہے گائیا۔ بھگت آتما کہے میں کی اُبنناں اتوں دیواں سٹ، مینوں دے سمجھائیا۔ پُرکھ

اکال کِہا تُوں نیڑے جا کے خوشیاں وچ روویں پُھٹ پُھٹ، نیتر نیناں چھپر لائیا۔ میں آواں بدل کے رُخ، زِرگن نِراکار ویس وٹائیا۔ تُوں اکو وار جانا جھک، زِرگن سیس سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دینی مان وڈیائیا۔ آتما کہے پرہو کیوں دسیا پنج ماگھ، مینوں دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کِہا آد سب توں پہلوں بھگت بھگوان دا جگیا سی چراغ، ایہو دوس دیوے وڈیائیا۔ دُرمت میل دھویا سی داغ، پاپاں مُول چُکائیا۔ سُرَت گئی سی جاگ، نج نین اگھ کھلائییا۔ ترشنا بھجی سی آگ، ممتا موہ مٹائییا۔ دھرو تُوں ایسے دن دتا سی راج، سچ دوار خوشی منائییا۔ آگے سَتجگ دا چلنا ہور رواج، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کھیل اپنے نال ورتائییا۔ بھگت آتما کہے میں سُنائون آئی بات، جن بھگتو دیاں جنائییا۔ حُکم دتا دھر دے باپ، پرم پُرکھ ہویا سہائییا۔ آگے لیکھا چُکائے بن کے سچا ساک، سجن شہنشاہییا۔ جن بھگتاں دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائییا۔ گُرْمکھ رُلے کوئی نہ خاک، مٹی ڈھیر نہ کھئے بھوئییا۔ ایہ گوہند دا واک، واقعہ ساہمنے دتا دکھائییا۔ آگلا کھیل تماش، سرب رہیا سمجھائییا۔ بھولی بھولی جے تَساں آؤنا میرے پاس، لوک مات پندھ مُکائییا۔ سوہنگ ڈھولا گاؤنا سواس سواس، رسنا جہوا جوڑ جڑائییا۔ رُوح بُت دوویں ہوون پاک، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب دا لیکھا دئے گوائیا۔ بھگت آتما کہے میں دسن آئی اخیر، بن اکھراں رہی جنائییا۔ جن بھگتو بدل لو تقدیر، تدبیر رہی درڑائییا۔ ویکھیا دھام جتھے نہ کوئی پاتشاہ وزیر، گئی گہیر اکو نظری آئییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جوتی جوت وچ کبیر، پال پل پل درس دکھائییا۔ مینوں لبھا نہیں اوتھے کوئی فقیر، فکریاں والا ڈھولا نہ کھئے سُنائییا۔ راہ وچ سارے بیٹھے دلگیر، آدھ واٹے بیٹھے پاندھی رہییا۔ تہاڈا نواں محل آگے ہون لگا تعمیر، پُرکھ اکال سیو لگائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھر دا حُکم اک سُنائییا۔ بھگت آتما کہے میں سندیش دیون آئی سچا، سچ دیاں جنائییا۔ ویکھیو گُرْمکھ رہے کوئی نہ کچا، بھاویں ٹٹ جائے لوکائییا۔ مائی باپ بہین بھائی کسے دا نہیں کوئی سکا، انت ہووے سرب جُدائییا۔ مایا کارن میلے آگھاں، انتر آتم پریم نہ کھئے بنائییا۔ اتم ساڑ کے آؤن وچ ککھاں، آگنی آگ بھیٹ کرائیا۔ جن بھگت پرگٹ ہووے کوٹاں وچوں لکھاں، لکھی نرائن دئے سرنائییا۔ میں بنیا اوس دا بچہ، جو بچے نیہاں بیٹھ دبائییا۔ پریتی اندر ہووے پکا، پکی یاری توڑ نبھائییا۔ تہاڈے کارن آیا تھھا، پنج پوہ پھیرا پائییا۔ بھگت دوارے بھگتاں ہویا اکٹھا، اکٹھ سوہنا

ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دُھر دا حُکم اک منائیا۔ دُھر دا حُکم سُنواواں اک، ایکنکار رہیا جنائیا۔ گُرمکھو پرہ سرن آ کے بن جاؤ اوہ سیکھ، جو ساکھیات پرہ دا درشن پائیا۔ جگت دُئی وکھا دیو پٹھ، کروٹ آپے لے بدلایا۔ ساچے بھگت کوئی نہ لوے پٹ، نیر نیر نہ کھئے وبائیا۔ سیس نواؤنا نہیں کیسے پتھر اٹ، ایشٹ اکو اک جنائیا۔ جدھر ویکھو اودھر پئے دس، دہ دشا رہیا سمائیا۔ جے ہور جانو تے وسے تہاڈے وچ، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ بھگت آتما کہے میرا تتاں والا نہیں کوئی سرُپ، سرُپ سنگھ رہن کھئے نہ پائیا۔ مین اوس دا بنیا پُوت، جس نوں پت پریشور کہے کے سارے رہے گائیا۔ مین پھرنا دہ دشا چارے کوٹ، گُرمکھ ویکھاں تھاوں تھائیا۔ پریم پیالیاں وچ پینا دودھ، امرت رس مُکھ وکھائیا۔ ویکھو جگت واسنا بدل نہ لو بُدھ، من ممتا وچ پھسائیا۔ آگے کیسے نوں کوئی نہ رہیا پُچھ، رائے دھرم دئے سزائیا۔ جس ویلے پرہ نے گودی آندا چُک، چتر گیت نیوں نیوں سیس نوائیا۔ ویکھو ایس نشانیاں نہ جائیو اک، اکا فیصلہ لینا کرائیا۔ منزل چڑھیو جائیو نہ گھتھ، پاندھی ہو کے چلنا چائیں چائیا۔ بھاویں ماتا پتا ساک جاوے چھٹ، پرہ دے نالوں نہ ہوئے جدائیا۔ بھگتاں پچھلا ناتا جاوے تٹ، سوہرا پئی نہ کھئے سہائیا۔ پھر وی اوس اکال دے بنیو ست، جو آد جگاد گودی رہیا اٹھائیا۔ سد بھانے وچ رہنا خوش، چنتا غم نہ کھئے ودھائیا۔ مینوں ایتھے نہیں کوئی دُکھ، تھانوں دُکھ نہ کھئے ستائیا۔ مین چاہندی جویں ہویا میرا اُجل مُکھ، ایہ سب نوں ملے وڈیائیا۔ مین لوک مات دا بوٹا پٹ، سچکھنڈ دوارے جڑ دینی لگائیا۔ میری سدا موئی رہے بسنتی رُت، خزاں رُپ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پنج ماگھ کہے کیوں میری آئی رُت، دوس رین وجی ودھائیا۔ مین سب نوں رہیا پُچھ، جو ستمکھ بٹھے سوہا پائیا۔ کی تسیں رہو کے اکے دے پُت، کہ ونڈاں جگ وکھائیا۔ جاؤ گے اوس نوں جھک، جو سر سر رزق سبائیا۔ پڑھو گے اکو ٹک، توں میرا مین تیرا ڈھولا گائیا۔ ویکھو ہنکار وچ کدے نہ جائیو رُٹھ، ناتا وکار نال جڑائیا۔ اتم کایا بوٹا سب دا جانا سُک، پت ڈالی رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، حُکم حُکم وچوں منائیا۔ ماگھ کہے اوہ در سرب خوشحال، پنج پروان رہے سنائیا۔ پردھان ہو کے بنے لال، سچکھنڈ ملی وڈیائیا۔ ساچے در سوہے راجان، رعیت دو جہان اکھوائیا۔ مقامے حق پایا مان، درگاہ ساچی وجی ودھائیا۔

میں دیون آیا دُھر فرمان، سندیشہ ست ست سُنائیا۔ ویکھیو جن بھگتو کسے بھگت دی کدے لاہُن نہ جائیو مکان، جگت ریتی نہ ونڈ ونڈائیا۔ گُرمکھاں دا مالک سِری بھگوان، گرتھی پنتھی پنڈت پاندھا مَلا شیخ نہ کھتے چھڈائیا۔ سب دا ناتا پین کھان، بستر اوڈھن لے کے خوشی منائیا۔ ماگھ کہے کیوں ہویا حیران، گوہند فرمان بھلی سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ ریت رہیا بدلائیا۔ بھگت آتما کہے تہاڈا مارگ لگنا مات، متا رہیا جنائیا۔ میری ایویں نہ سمجھیو بات، فرمانا دُھر دا اک درڑائیا۔ سگندھ کھا کے جائیو اج دی رات، اتر دھیان لگائیا۔ پُرکھ اکال سب نے مننا باپ، اوٹ اکو اک تکائیا۔ آتما کہے میں اوسدی ذات، اتم اوسے وچ سمائیا۔ مُحبّت والا نات، پریم وچ بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ بھگت آتما کہے جن بھگتو کر لو اکو پرن، پرنام اک جنائیا۔ جیون نالوں چنگا سمجھیو مرن، جس مرن توں پچھوں پرہ دے وچ سمائیا۔ ساچی منزل پوڑی سکھیو چڑھن، اپنا بل ودھائیا۔ جے کوئی من واسنا تہاڈے نال آوے لڑن، اوہدے ول نہ اکھ اُٹھائیا۔ جے کوئی تہاڈا دھرم ست آوے ہرن، اُس دا مُکھڑا دیو بھوائیا۔ پُرکھ ابناشی اکو بخش ساچی سرن، سِر سِر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گُرمکھ آشا کہے جن بھگتو بھگتوں کوئی نہ کہو سہاگن رنڈی، ودھوا روپ نہ کھتے بنائیا۔ آتما دا پرماٹما سدا سنگی، جو وچھڑیاں رہیا جڑائیا۔ کوئی نہ کہو ہوئی سِروں ننگی، اوڈھن سیس نہ کوئی ٹکائیا۔ جس دا مالک سورا سربنگی، ہر تھان دیوے مان وڈیائیا۔ گُرمکھو بھانے وچ نہ کھیو تنگی، دُکھ سُکھ وچ لینا بدلائیا۔ ایس دھرتی نالوں پرہ دی چرن پریتی چنگی، جو چند وانگ رُشنائیا۔ تہاڈے اُتے سماج دی رہے نہ کھتے پابندی، کلجگ پاگل دسے لوکائیا۔ گُرمکھ ہڈیاں پائیو کوئی نہ وچ گنگی، جہنا سُرستی گوداوری گُرمکھاں دے چرناں ہیٹھاں سیس دبائیا۔ اکو ڈھولا گاؤنا چھندی، میرا تیرا راگ سُنائیا۔ گُرسکھ نیتراکھ رہے نہ اندھی، نیج لوچن دئے کھلائیا۔ بھگت آتما تہاڈے کولوں رہی منگی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ ویکھیو دھار رکھیو نہ کھتے دُرنگی، جوٹھا جھوٹھا کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سِر اپنا ہتھ رکھائیا۔ بھگت آتما کہے میں ویکھاں خوشیاں نین، نگاہ نکاہبان ٹکائیا۔ ناتا جوڑ لو بھائی بھین، دوچی اکھ نہ کھتے بدلائیا۔ تہانوں مل گئی چرن پریتی اک رسین، جو کنچن سونا دئے وکھائیا۔ ڈھائی سطران دا لیکھا سروپ سنگھ دا وچ رمائن، بالمیک گیا لکھائیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک سمجھائیا۔ بھگت آتما کہے میں بھگتاں دا ویکھ اِکٹھ، آئی واہو داہیا۔ گُرمکھو رکھیو ہتھ، جھلنی جگت جُداٹیا۔ تھادا وکھرا کھلنا ہت، بھنڈارا لینا چائیں چائیا۔ کی ہویا جے ساتھی ساتھ گیا چھڈ، آگے بیٹھا راہ تکائیا۔ تھادے نالوں ہون نہیں دینا اڈ، وکھرے تھان نہ کھئے بہائیا۔ نانا چھٹیا نار ماس ہڈ، نرگن جوت جوت رُشناٹیا۔ سچ دوارے رہیا گج، ڈھولا اکو رہیا سُنائیا۔ کی ہویا جے ٹھیکر گیا بھج، نتاں کیتی جُداٹیا۔ میں تھادے وچ حاضر اج، پنج ماگھ کری رُشناٹیا۔ درشن کر کے گیا رج، تسان دتی مان وڈیائیا۔ پریتی اندر گیا بجھ، مُحبّت وچ شرمائیا۔ میں نیواں ہو کے جھکاواں متھ، ہولی ہولی پلک اٹھائیا۔ منجیت نوں رہیا دس، سچ سچ سمجھائیا۔ پُرکھ اکال دی رکھنی پت، کی ہویا انت ہوئی جُداٹیا۔ دھیرج رکھنا ست، دھرم نہ جانا ڈُلاٹیا۔ چھتی ہوون والا اِکٹھ، سچکھنڈ ساچے وچے ودھائیا۔ بے شک بھین بھرا سجن ساک سارے جان تھ، گُرمکھ ویر تیرے نظری آتیا۔ آگے نوں ایہ مارگ چلنا سچ، سچ دیاں سمجھائیا۔ سب نے اک دوجے نال ملا کے چلنا ہتھ، دو ہتھ تالی دینی وجائیا۔ پریم پیار اندر بہ کے اِکٹھیاں لینا چھک، شک ہور نہ کھئے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بھگت آتما کہے مینوں سوہنا لگا دباڑا، تیوبار خوشیاں نال منائیا۔ میرا منظور ہویا ہاڑا، بینتی لیکھ لائیا۔ گُرمکھاں رنگ ویکھیا گاڑھا، رُوپ اپنا رہیا بدلاٹیا۔ جن بھگنو پرہ دے حُکم آگے کیسے دا نہیں کوئی چارا، چار جگ روندے دیندے گئے دُباٹیا۔ سچ فرمان دا سمجھیو اک اشارہ، جو اندرے اندر رہیا وکھائیا۔ گُرمکھ بھگت سری بھگوان دا سچا لاڑا، جس نوں خوشیاں نال لے کے جائے چائیں چائیا۔ اوتھ نہ کوئی پُرکھ تے نہ کوئی نارا، نار پُرکھ جگت ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ جن بھگنو تھادی لیکھ لاؤنی بھکتی، بھاگ حصّہ جھولی پائیا۔ بھانا منن دی دینی شکتی، شخصیت دینی بدلاٹیا۔ تھادی دھار رکھنی دوحرفی، پڑھنی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ گُرمکھ آتم کدے نہ بردی، جو بردے ہر رہیا وسائیا۔ دین دیاں اوس دا ددی، دُکھیاں دا دُکھ جھولی رہیا پائیا۔ سدا دھار رکھ چڑھدی، چڑھدا لہندا دکھن پہاڑ کھوج کھوجائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چرن پریت بخشے اپنی لے دی، نا لایق لایق آپے لے بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، پرما تم آتم پرما تم انتر انت اتم انتریو اپنے وچ ملاٹیا۔

* ۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ صوبیدار مسّا سنگھ دے نوت پند کوٹلی تھان ضلع جالندھر * *

بھگت آتما کہے میں پریم پیار دی بھکھی، آد جگاد جگ چوکڑی اکو درس دھیان لگائیا۔ لوک مات چھڈ کے سچکھنڈ دوار سدا سُکھی، چنتا غم نظر کھئے نہ آئیا۔ میں دو جہاناں وچوں ہو گئی اُچی، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء دتے تجائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں پروردگار سانجھے یار دی گود وچ سٹی، جتھوں سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ بن تت سریر من واسنا میری لگی رُچی، آتم پرما تم وچ سمائیا۔ میری اوڈھ کدے نہ مکی، جنم مرن نہ روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پورب لیکھا رسیا مُکائیا۔ بھگت آتما کہے میں ہوئی سدا خوشحال، گیت گوہند الاٹیا۔ سچکھنڈ دوارا تگ سچّی دھرمسال، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ پت پریشور ملیا دین دیاں، دینا بندھپ ہوئے سہائیا۔ کورٹا ناتا تٹیا وچ جہان، مایا ممتا موہ دتا مٹائیا۔ نرگن زرویر نرکار درس پایا سری بھگوان، اُتے عرش وچی ودھائیا۔ سچ دوارے ٹھانڈے دربار ملیا مان، چرن کول کول چرن سرنائیا۔ سُکھ سائتک پایا اک آرام، دُکھ درد نیر نہ آئیا۔ میں بھگتاں دیواں سچ پیغام، سچ سنڈیشہ حق سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ..... بھگت آتما کہے مینوں آوے اگمڑا ہاسا، پُرکھ اکال دین دیاں میری ہستی دتی مٹائیا۔ میں ویکھیا دین دنی جگت تماشا، مانس مانکھ مانو تن ہنڈھائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ چلدا رسیا راتھا، پنج تت بھجیا واہو داہیا۔ مات پت بھائی بھین ساک سجن سین نار کنت ویکھیا ناتا، نیتر نین ویکھ وکھائیا۔ انت کِرپا کری سری بھگونت درس دکھایا پُرکھ ابناشا، ابناشی اپنی مہر نظر اُٹھائیا۔ مینوں یاد آیا پچھلا پورب جنم دا ساک، ساکھیات دیاں درڑائیا۔ جس ویلے گوہند نیہاں ہیٹھ دبا یا نکا کاکا، چھوٹا بالا نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھو ابھیدا رسیا گھلاٹیا۔ بھگت آتما کہے مینوں پچھلی آئی یاد، پورب لہنا نظری آئیا۔ نیتر ویکھیا کھیل تماش، پڑدا اوہلا نہ کھئے جنائیا۔ سنی اگئی آواز، شبدا ناد شنوائیا۔ پڑدا گھلیا راز، من کا منکا دتا بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سچ کرنی کہے کون کھیل جانے کرتار، دو جہان سمجھ کھئے نہ آئیا۔ شاستر سمرت وید پُران کوک کوک کرن پکار، سوہلے ڈھولے راگ الاٹیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جگ چوکڑی بدلے رہے وارو وار، نت نوت اپنا پھیرا پائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیاں نرگن سرگن لے اوتار، لکھ چوراسی جیرج اندج اُتہج سیتج ویکھے چائیں چائیا۔ بھگت سہیلا گرو گُر چیلا شبدا

اگئی دُهن آتمک بول اک جیکار، نعرہ حق سُنائیا۔ سچ توفیق پروردگار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیا۔ بھگت آتما کہے لیکھا جُگ چوکرئی ساکھیات، لوک مات کھیل کھلائیا۔ پنج تت کایا ماٹی دیوان ساتھ، ترے گن ناتا سہج سُبھائیا۔ من مت بُدھ کران پرکاش، بیہو ابھید کھلائیا۔ زرگن زرویر کران یاد، بن اکھراں اکھڑ پڑھائیا۔ ماٹی کھیڑا کران آباد، ساڈھے تِن ہتھ سوہا پائیا۔ شبد وجا سچا دُهن ناد، انراگی راگ الاٹیا۔ رسنا جہوا بتی دند چھڈ سواد، رس اکو اک چکھائیا۔ دین دُنی سہاوا باغ، چار کُنٹ نظری آٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پورب لیکھا ربیا وکھائیا۔ بھگت آتما کہے مینوں نظری آئے اوہ لیکھت، جس دا حرف حرُوف نہ کھئے سمجھائیا۔ جس دا کوئی نہ جانے بھوکھت، بُدھیوان نہ کھئے وڈیائیا۔ پڑدا لاپے نہ کھئے درشٹ، درشٹانت وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ میرا آد جُگادی اکو اِشٹ، آتم پرمام وچ سَمائیا۔ تھوڑا اِشارہ رام نال وِششٹ، وِشیشٹا نال گنٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ بھگت آتما کہے میں آد جُگادی، نِت نِت ویس وٹایا۔ حُکمے وچ کھیل کران برہمادی، برہمانڈ کھوج کھوجائیا۔ میں کوٹاں وچوں گُرمکھاں دی تھوڑی رکھاں آبادی، جنہاں عبادت اکو دیاں سمجھائیا۔ منتر سُنواں دُهن انادی، بن رسنا جہوا گائیا۔ بن مکے کعبے بناواں حاجی، حُجرہ حق حق درسائیا۔ دین مذہب ذات پات ورن گوت توں کران آزادی، گھر گرہ اکو دیاں وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ بھگت آتما کہے میرا پُرکھ اکال نال سماج، دُوجا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ نِت نوت اوس دی رکھاں آس، بن اکھاں اکھ کھلائیا۔ پریم پریت وچ پیاس، ترشنا کوڑ مٹائیا۔ بن گوپی کاہن پاواں راس، منڈل منڈپ وچے ودھائیا۔ جوتی دے نور تگاں پرکاش، اندھ اندھیر رہن کھئے نہ پائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں ساچا دیوے ساتھ، سکلا سنگ نبھائیا۔ مینوں پچھلی آئی یاد، تریتا دے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم سدا ورتائیا۔ دُھر دا حُکم سدا ورتنت، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جُگ چوکرئی کھیل بھگت بھگونت، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی ڈھولے گائیا۔ دھن وڈیائی گُرمکھ ساچے سنت، جنہاں سجن ملیا بے پرواہیا۔ اہناں انتر آتم زرتتر اکو منت، بسنتر کوڑی گئے بُجھائیا۔ گرھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اکو نظری آٹیا۔ لیکھا مُکا کے بہشت جنت، پرہ چرن ملے سرنائیا۔ سدا کھلی رہے درشٹ، بُدھی دی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اکو

نظری آئے ایشٹ، ایشور اپنا پڑدا لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ آتما کہے میں سدا اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ میری پر پُرکھ نال پریت، پت پریشور سنگ نبھائیا۔ میرا جھگڑا نہیں کوئی مندر مسیت، شِودوالا مٹھ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میرا روّلا نہیں اُچ نیچ، گھٹ گھٹ اندر ڈیرہ لائیا۔ کوٹاں وچوں گُرمکھ ورلے دساں پرہ دا ساچا گاؤندے گیت، نراکھہ اکھہ کر پڑھائیا۔ چرن پریتی دساں دُھر دی ریت، دھوڑی ٹکا مستک خاک رمائیا۔ جھگڑا مُکا کے ہست کیت، اکو رنگ دیاں چڑھائیا۔ صاحب سوامی انترجامی جس اُپر اپنی آپ کرے بخشیش، رحمت رحیم رحمان کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل رسیا وکھائیا۔ بھگت آتما کہے میں نہیں تکیا کوئی لوک، لوک پرلوک برہمنڈ کھنڈ بھجی نہ واہو داہیا۔ پر پُرکھ پر ماتم نرگن نرور نراکار آد نرنجن مینوں دسیا سچ سلوک، تُوں میرا میں تیرا اکو ڈھولا دتا سمجھائیا۔ میں تک کے اوس دی اوٹ، اوڑک ناتے جھوٹھے دتے ٹڑائیا۔ میں درشن کراں روز، بن اکھاں اکھ کھلائییا۔ سچ دوارے ملی مَوج، مجلس بھگتاں وچ لگائیا۔ جس دی کوٹن کوٹ گر اوتار پیغمبر سرشٹی درشٹی ایشٹی اندر کردے کھوج، چار کُنٹ دہ دشا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ بھگت آتما کہے میں پریم پریتی اندر بھجی، ناتے کوڑے گئی ٹڑائیا۔ میں سچ دوارے آئی سدی، سدا دتا دُھردرگاہیا۔ میری آئیو کوئی نہ سمجھیو آدھی، جگ جنم مرن روپ نہ کھئے وٹائیا۔ میرا تن وجود مَول نہ سمجھیو ہڈی، ہڈ ماس رنگ نہ کھئے رکھائیا۔ میں جگ جگ لوک مات آواں کدی کدی، قدیم تون ریتی پرہ بنائیا۔ میرا لیکھا نہیں وچ سدی ودی، نچھتراں وچ نہ کھئے گنایا۔ میری جوت نرمل نرالم جگی، نورو نور نور رُشنائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان حُکم سنائیا۔ آتما کہے میرا پورب کوئی لیکھا، پچھلا نظری آئیا۔ میں جس سرہند لیا سی ٹھیکا، پچیاں نیہاں ہیٹھ دبائیا۔ میرا اوس دے نال تھوڑا جہا حصّہ، حصیدار دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب پڑدا دئے اٹھائیا۔ آتما کہے میں پچھلی دساں بات، سہج سچ سنائیا۔ جس ویلے اٹاں لاؤن لگا راج، حُکم شہنشاہیا۔ میرے اندروں نکلی اک آواز، پرہو دتا درڑائیا۔ کیوں ڈوین لگوں بیڑا بھر جہاز، جہالت وچ لوکائیا۔ کیسے کم نہیں آونی وُضوآں والی نماز، کعبیانوالا سیس نہ کھئے سہائیا۔ کوڑی کرپا لاؤن لگوں داغ، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ ایہ گویند دے چراغ، جو چراغباں وچ کرن رُشنائییا۔ جنہاں دا

کھیڑا ہونا آباد، چار کُنٹ وچے ودھائیا۔ ایہہ اوسے وچ وساد، جس دا رُوپ رنگ نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ آتما کہے میرا نام اوس وقت سی داس، داس کہہ کے سارے گائیا۔ میں اندر باہر تکیا گوبند کھڑا پاس، ستمکھ ہو کے رہیا دکھائیا۔ میں دوتے جوڑ بینتی کیتی ارداس، نیوں کے سپس نوائیا۔ ایہہ بالے نڈھے تیری شاخ، لوک مات لہر لہرائیا۔ اوس شبدی دے آواز، میرا کھول دتا راز، پڑدا دتا اُٹھائیا۔ ایہہ حُکم پُرکھ اکال، کرنی دا کرتا کھیل کرے کمال، جگ جیو سمجھ کھئے نہ آئیا۔ گوبند کہا بے شک ایہہ میرے لال، جگت دا بنان دلال، احوال انہاں نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ داس کہے میں آگے کیتا دست، قدمان ولّ دھیان لگائیا۔ میری آتما ہو گئی مست، خُماری وچ لئی انگڑائیا۔ میری کوڑ کڑیاری واشنا ہوئی نشٹ، سگندھی اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دی کار آپ کھائیا۔ داس کہے میں ویکھیا دستگیر، شاہ پاتشاہ نظری آئیا۔ دو جہاناں والی اکو پیر، پیغمبر بے پرواہیا۔ جلوہ گر نور بے نظیر، نیتراکھ نہ کھئے تکائیا۔ کر بینتی کہا بدل دے تقدیر، حُکمے وچ رضائیا۔ گوبند کہا ایہہ ویلا انت اخیر، خبر دیاں سمجھائیا۔ شبدی کھنڈے کھچّ اک لکیر، نشانہ دُھر دا دتا دکھائیا۔ کرے کھیل گئی گہیر، گہر گمبھیر گور وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گرمکھ آتما کہے میں رکھی اک اُمید، آشا گوبند دتی جنائیا۔ انہاں نال مینوں کر شہید، شہادت اپنی دے بھگتائیا۔ میں ویکھ کے تیری دید، دامن پھڑاں چائیں چائیا۔ تُوں وسیا سدا نزدیک، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ تُوں ٹھاکر سوامی ٹھیک، ٹھوکر اپنی دے لگائیا۔ کلجگ اندھیرا ہویا تاریک، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ من واسنا کوڑی کِرپا جگت شرع ہوئی شریک، شرکت وچ لوکائیا۔ تیرے وچ وڈ توفیق، تابعداری دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ گوبند کہا ایہہ حُکم پُرکھ اکال، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جس کارن نہیاں ہیٹھ دے بال، لال گلالا رنگ چڑھائیا۔ کلجگ انت سرشٹی درشٹی ہونی بے حال، چار ورن دے دُہائیا۔ مایا ممتا ہومے ہنگتا کوڑی کِرپا وچنا تال، گرو اوتار پیر پیغمبر نیڑے ہو نہ کھئے چھڈائیا۔ تیرا منّ لیا سوال، تیری پوری کراں گھال، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ داس رو کے کیتا حال حال، تُوں شہنشاہ میں کنگال، تیرا کھیل بے مثال، دو جہان کھیل نہ کھئے بتائیا۔ گوبند کہا میں گرمکھان دے سدا نال، نانا توڑاں کال مہاکال،

سیوا کران ہو کے دین دیاں، رکشک پالک پرتپالک پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا حکم اک ورتائیا۔ گرسکھ آتما کہے میں بینتی کر کے کہا تیری داسی، داستان دتی سنائیا۔ میری منسا پوری کرنی آسی، آسرا تیرا اک تکائیا۔ گل پئے نہ جم کی پھاسی، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ منزل چاڑھیں اکو انوکھی گھاٹی، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ دیویں درس میرے کلاپاتی، پت پرمیشور ہو کے نظری آئیا۔ ٹوں سچکھنڈ دا واسی، نواس استھان اپنا دینا وکھائیا۔ جتھے اکو جوت پرکاشی، دیا باقی نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی دوس نہ کھئے راتی، گھڑی پل نہ ونڈ ونڈائیا۔ نہ کوئی سندھیا نہ پرہاتی، اکو رنگ رہیا رنگائیا۔ میری بھل نہ جائیں یادی، نیترو رو کے دیاں دُبائیا۔ گوبند کہا تیری پُرکھ اکال بناوے ساچی ساکھی، ساکھیات ہو کے دیا کھائیا۔ جنم کرم دی بند کیوڑی کھولے تاکی، پڑدا اندروں دئے اٹھائیا۔ نام پیالہ دیوے بن کے دھر دا ساقی، اکو رس دئے چکھائیا۔ منوآ من نہ رہے عاقی، مت متوالی دئے مٹائیا۔ ساکھیات درس دکھاوے کلاپاتی، پت پرمیشور دیا کھائیا۔ تیرے جیون وچوں تیری بدل دیوے حیاتی، ہر ہر اپنا رنگ چڑھائیا۔ جُگ چوکرئی تیرا جس شبد اگما گاوے گاتھی، نیت نہ صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ داس کہے میں کہا گوبند شبدی سور، سورپیر تیری سرنائیا۔ ٹوں آسا منسا پور، ترشنا بھکھ دے مٹائیا۔ چرن پریتی بخش ساچی دھوڑ، دھوڑی ٹکا مستک خاک رمائیا۔ چتر سگھڑ بنا مورکھ موڑھ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ تیرا بھانا تیرا حکم تیرا فرمانا سانوں منظور، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ گوبند کہا تیرا لیکھا لہنا کلجگ انت چکاواں ضرور، ضرورت پچھلی ویکھ وکھائیا۔ من منسا میٹ دیواں وانگ کافور، جگت ترشنا رہے نہ رائیا۔ جدھر تگیں حاضر حضور، حضرت ہو کے میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی گونتا دیا کھائیا۔ بھگت آتما کہے میں ویکھ کے کھیل اگما، خوشیاں وچ خوشی منائیا۔ پُرکھ اکال اکو مٹاں، مہروان بوئے سہائیا۔ نانا چھڈیا پچھلا ماٹی کایا چما، تت جگت وچ تجائیا۔ حکمے اندر آیا بھتا، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ نام ندھانا سُنیا کتاں، انراگی راگ ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، میرا لہنا دے چکائیا۔ آتما کہے میں سُنیا پچھلا گیت، گوبند اگم گائیا۔ مینوں ہوئی دید، درشن پایا شہنشاہیا۔ میں آس امید، ترشنا دتی مٹائیا۔ پوری کر ریچھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا میلا لیا ملائیا۔ بھگت آتما کہے میں دھن

ہویا ہویا ملاپ، میلا ہر جو آپ کرائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے جاپ، جگ جیون داتے پڑدا دتا اٹھائیا۔ کوئن جنم دے میٹ کے پچھلے پاپ، دُرمت میلِ دتی دھوائیا۔ آتم پر ماتم بن کے سچّا ساک، برہم پاربرہم میلا لیا کرائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی تن وجود خاک، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں سِری بھگوانا دے کے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ بھگت آتما کہے میرے اُتے ہویا مہروان، پرہے پرواہیا۔ جس وچھڑی میلی آن، انا فنا لیکھا دتا مُکائیا۔ گھر جوتی ملیا کابن، بنسری نام دتی سُنائیا۔ ساچی سینتا ملیا رام، سینتا سُرتی آپ پرنائیا۔ سچ پیغمبر دے پیغام، دُھر دا حُکم اکِ دِرڑائیا۔ منتر دس کے ساچا ستنام، نانک نرگن سرگن کھوج کھوجائیا۔ گوہند کھیل کرے مہان، شبدی شبد ویس وٹائیا۔ بن نیتر نیناں آگھاں مار دھیان، لکھ چوراسی وچوں پڑدا دتا چُکائیا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن دے کے اکِ آرام، آرامگاہ دتی وکھائیا۔ جتھے نہ کوئی سجدہ نہ سلام، دُنڈاوت والا رُوپ نہ کھئے بدلایا۔ نہ کوئی رسنا جہوا بئی دندِ صفتی کرے کلام، ڈھولے راگ نہ کھئے سُنائیا۔ نہ کوئی کھتری براہمن شوڈر ویش نہ کوئی محمد نہ کوئی کابن، تتان والا رُوپ نہ کھئے وکھائیا۔ اکو جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا جلوہ گر نُور نُوران، انسان نظر کھئے نہ آئیا۔ بھگت آتما کہے میں ویکھ ہوئی حیران، نہ کوئی پردھ نہ بال جوان، بڈھیپا رُوپ نہ کھئے بدلایا۔ نہ کوئی مندر نہ مکان، نہ کوئی تیل باقی دیا جگے مہان، اکو جوت نُور رُسنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پُورب لیکھا جھولی پائیا۔ پُورب لیکھا ویکھیا چُکدا، در گھر ساچے ملی وڈیائیا۔ گوہند نشانہ کدے نہ اُکدا، انیالا تیر چلائی۔ جن بھگتاں شبدی دھار پُچھدا، گُرمکھاں گُر گُر گود اٹھائیا۔ بھاگ سُلکھنا کرے ماتا دی ککھ دا، دھنّ دھنّ جنیندی مائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن سچّے میلِ ملائی۔ ہرجن سچّا کہے میرا سوامی اکِ، ایکنکار نظری آئیا۔ دُوسر کوئی نہ آوے دس، دہ دشا نہ کھئے وڈیائیا۔ جس منسا پوری کیتی اچھ، عشق اپنا لیا لگائیا۔ جگت واسنا وچوں لیا کھچ، سہج سبھاؤ میلِ ملائی۔ آگے درشن دیوے نت، آون جاون پینڈا دتا چُھڈائیا۔ مالک بن کے دُھر دا پت، پت پر میشور گود اٹھائیا۔ سچکھنڈ دوارے کرے ساچا پت، پتکاری اکو نُور حُدائیا۔ نہکرمی ہو کے کرم کانڈ دا لیکھا دتا نچھ، زرویر ہو کے دیا کھائیا۔ سوامی ہو کے نہ دیوے پٹھ، کروٹ بدلے تھاؤں تھائیا۔ سنت سُوپیلے رکھے سایہ ہیٹھ، مست خُماری نام چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا

کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ بھگت آتما کہے مین خوشیاں نال ہسناں، ڈھولا دُھر دا اِکو گائیا۔ پریمیاں پیاریاں دیاں اکھاں، لوک مات دھیان لگائیا۔ گُرمکھ ویکھاں سچا، جو پرہہ نون رسیا دھیائیا۔ کلجگ بھانڈا ویکھاں کچا، جگت واسنا وچ ہلکائیا۔ پریم پریتی ناتا ویکھاں پکا، کون گُرمکھ رسیا ہنڈھائیا۔ چھڈ مدینہ مکہ، کایا کعبہ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گُرمکھ کہے مین خوشیاں وچ ہسناں، چاؤ گھنیرا نظری آئیا۔ جگت اندھیری ویکھی مسیا، مسنا سنگھ رسیا سُنائیا۔ میرے گھر دا کھیڑا وسیا، جتھے بھگت سُپیلے سوہیا پائیا۔ جنہاں نال رینا سدا اِکٹھیا، ایتھے اوتھے نہ ہونے جُداٹیا۔ میرا ساڈھے تِن ہتھ بُرج وجود کوڑا ڈھٹھیا، آتم پر ماتم سدا سدا سدا اِکو رنگ سائیا۔ پُرکھ اکال دا بن کے چچیا، چچن اپنا لیا بدلائیا۔ اِکو ڈھولا نام رٹیا، تون ہی تون ہی راگ سُنائیا۔ مانس جنم وچوں ہر کا نام لاہا کھٹیا، کوڑ کُریارا دتا تجائیا۔ مین خوشیاں نال سچکھنڈ دوارے گیا نٹھیا، بھجیا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل دتی وکھائیا۔ بھگت کہے مین ویکھیا دوارا، ست ست نظری آئیا۔ جتھے بھگت بھگوان دا اک جیکارا، بن رینا جہوا ڈھولا گائیا۔ بن اکھاں ہونے اشارہ، بن سینت لے سمجھائیا۔ بن تیل باقی ہونے اجیارا، نورو نور ہونے رُشناٹیا۔ بن سکھیاں لگے اکھاڑا، بن گوپی کاپن راس رچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ مسنا سنگھ کہے مین ہویا مست، مست خُماری نظری آئیا۔ مین چڑھ کے ویکھیا اُتے عرش، عرشی پریم بے پرواہیا۔ جس دا ایتھے اوتھے اِکو درس، درشن دے کے خوشی منائیا۔ جنم جنم دی میٹ کے حرص، ہوس دتی گوائیا۔ میرے اُتے کر کے ترس، وچھڑیاں لیا جُڑائیا۔ ایہہ کھیل وڈا اسچرج، اچرج لیل رسیا ورتائیا۔ کلجگ کوڑا ویکھ اندھیرا گرد، دھواں دھار وچ لوکائیا۔ گُرمکھ وِلا پرہہ دا پریمی بنے مرد، مرد مردانہ روپ وٹائیا۔ پنج تت کایا ماٹی کر کے حرج، حُجرے سچ دے بہ کے خوشی منائیا۔ جگت واسنا کوڑی چھڈ کے غرض، اوٹ اِکو اک تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہونے سہائیا۔ گُرمکھ آتما کہے میری لینی اک صلاح، سرب دیاں سمجھائیا۔ پرہہ دا ناؤں بھلیو کوئی نہ، نو نو چار نہ کھئے وڈیائیا۔ بنا ہر سرن نہیں کوئی تھاں، برہمنڈ کھنڈ رہے گر لائیا۔ اتم ناتا تھے پتا ماں، بہین بھائی سنگ نہ کھئے نیہائیا۔ بنا ستگر شبدی کوئی نہ دیوے ٹھنڈی چھاں، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ جن بھگتاں پرہہ نے سدا دسیا راہ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ دے گواہیا۔ وشن

برہما شو سیس رہے جھکا، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ سچکھنڈ دوارے چرن کول ملے سرنا، سرنگت اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سنت شہیلے لئے جڑائیا۔ گرمکھ آتما کہے میں دساں انوکھی گل، گلوکڑی سب نوں پائیا۔ جیہڑا لیکھا ہویا اج تے کل، کلمیاں توں باہر رہیا درڑائیا۔ شبدی گوبند دیوے پھل، پھلی بھوٹ دیوے کرائیا۔ چوڑاسی وچوں سوال ہویا حل، حالت اپنی لئی بدلائیا۔ جس نے حکمے اندر دتا گھل، اتم اوہ گود اٹھائیا۔ وچھوڑا ہووے نہ گھڑی پل، جدا ہون دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ سرنگت دیوے پُرکھ اکال، اکل کل دھاری دیا کھائیا۔ سچکھنڈ وکھائے سچی دھرمسال، دھرم دوارا اک وکھائیا۔ آپے پُچھے مُریداں حال، مُرشد بے پرواہیا۔ جن بھگتاں پوہ نہ سکے کال، لاڑی موٹ نہ ونڈ ونڈائیا۔ جنم جنم دی لیکھے پائی گھال، گھال پچھلی ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتو میں تہاڈا بناں دلال، وچولا دُھر دا نظری آئیا۔ تساں سہجے ملنا آن، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ مہروان سری بھگوان، بھگتاں دیونہار سرنائیا۔ لوک مات پیو حقیقی جام، کوڑا رس نہ کھئے چکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، در تھانڈے لئے بہائیا۔ در تھانڈا ویکھو سچ دربار، درگاہ ساچی نظری آئیا۔ جتھے وسے ایکا ایکنکار، زرگن نرویر سوہا پائیا۔ لکھ چوڑاسی جس دا ادھار، سرگن وجے ودھائیا۔ اوہ بھگت شہیلے لئے اٹھال، گر چیلے میل ملائیا۔ ناتا توڑ کے شاہ کنگال، شہنشاہ اپنے رنگ رنگائیا۔ چوڑاسی وچوں کرے بحال، بہیل نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہروان دیا کھائیا۔ مسسا سنگھ کہے میرا کومل سمجھیو نہ کھئے سریر ملوک، مالک دیونہار وڈیائیا۔ جن بھگتو چار ورن رکھاو سلوک، دین مذہب کرے نہ کھئے لڑائیا۔ سب دا پنج تت کایا کلبوت، اندر نور نور رُشنائیا۔ پُرکھ اکال سدا موجود، حاضر حضور سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ پریت اندر کرے مصروف، مُنصف ہو کے اپنا حکم ورتائیا۔ جن بھگتو جے آئے بھگت دی خاطر، خطرہ دیوے مٹائیا۔ بنیو دھرم پیار دے چاتر، چاترک روپ سرب وٹائیا۔ درشن کریو باطن، نج نیتر نور رُشنائیا۔ میں آیا تھانوں آکھن، دُور ڈراڈا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بخشنہار سچ سرنائیا۔ جن بھگت کہے میں دساں آیا کہانی، کہاوت نال رلائیا۔ جن بھگتو پرہیو دی بھلیو کدے نہ بانی، پاربرہم برہم اپنا رنگ چڑھائیا۔ ست دھرم دی رکھیو یاد نشانی، کوڑ اپرادھ نہ کھئے کھائیا۔ تہاڈا آتم جوت نورانی،

نُورِ نُورِ رُشنائیا۔ کھیل ویکھنا دو جہانی، لوک پرلوک خوشی منائیا۔ امرت جل پینا ٹھنڈا پانی، نِجِ آتمِ رس چکھائیا۔ تہاڈی سَتگرُو دوارے منظور سدا قُربانی، جے من دی منسا دیو مٹائیا۔ تہاڈی چڑھدی سدا جوانی، بڈھیا پرت کھئے نہ آئیا۔ ملے وڈیائی وِچ چار کھانی، چاروں کُنٹ ہوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک ترائیا۔ میں دیواں سندیشہ اک کُور بھجن، فرمانا دُھر سُنائیا۔ پُرکھ اکال دُھر دا سَجَن، سگلا سنگ نبھائیا۔ دھوڑی چرن مَجَن، دُرمِت میل دھوئیا۔ جو گھڑے ٹھیکر سو بھجَن، تہر رہن کھئے نہ پائیا۔ پیار اندر رہنا مکن، پردے ہر وسائیا۔ پُرکھ اکال دی لگے لگن، کورُی کِرپا دینی تجائیا۔ سیس ہووے نہ کدے نگن، سمرتھ ہتھ ٹکائیا۔ کسے دوارے نہ جانا منگن، خالی بھنڈارے دئے بھرائیا۔ ست دھرم نہ پار کرنی اُلنگھن، نیتر اکھ نہ کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتھ رکھائیا۔ بھگت آتما کہے جھوٹھا ناتا نار کنت، تتان والی وڈیائیا۔ جنہاں ملیا سِری بھکونت، اوہ بھگون وِچ کئے سمائیا۔ انتر آتما نام منت، ڈھولا اکو گائیا۔ اوہ پرم پُرکھ دے سنت، انت سَتگر وِچ سمائیا۔ کوئی سمجھ نہ سکے پاندھا پنڈت، مُلا شیخ نہ کھئے سمجھائیا۔ گرُمکھ تیری سب توں وڈی ہمت، حوصلہ اک جنائیا۔ تیرے نیڑ نہ آوے کامنا والی عِلت، دُرگندھی اندروں دینی کڈھائیا۔ کسے دا بننا نہیں کدے وی نندک، نندیا مُکھ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ بھگت آتما کہے تُوں آتم بنی رہیں سچّی، سچ وِچ سمائیا۔ پُرکھ اکال بناونہارا ساچی بچّی، گرُمکھ اپنی گود اُٹھائیا۔ نام پدارتھ رنگن دے کے رتی، رتن امولک ہیرے مان دئے وڈیائیا۔ تیرا سدا جیوندا پتی، پتن بہہ کے خوشی منائیا۔ کی ہویا جے جگت وچوں بُجھ گئی بٹی، اگے نرگن جوت وِچ سمائیا۔ وقت نال آکے ویکھیں بنا اکھیں، آخر اوہو نظری آئیا۔ خوشیاں نال ہسّیں، گیت گوبند الاّیا۔ کلجگ کورُی تپن والی بھٹھی، چاروں کُنٹ اگنی اک جلاّیا۔ دھنّ بھاگ جے بھگتاں سنگت ہوئی اکٹھی، گرُمکھ مل کے سوہا پائیا۔ جنہاں پڑھی اکو پٹی، بن اکھراں کرن لکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان دیا کمائیا۔ بھگت آتما کہے رکھنا سچّا ست، ست ستوادی دیا کمائیا۔ کسے ول ویکھنا نہیں بیگانی اکھ، نیتر نین نین ملاّیا۔ جگت واسنا دینی چھڈ، بڈاں دی رہے نہ کھئے لڑائیا۔ آتم پر ماتم میلا کرنا سچ، سچ وِچ سمائیا۔ نام ندھانا ساڈھے تِن کروڑ جاوے رچ، رچنا اگلی دئے وکھائیا۔ پُرکھ اکال دی اکو مت، متے اور نہ کھئے جنائیا۔ دھیرج وِچ رکھنا ہتھ،

سَت سَت وِچ ٹکائیا۔ مائس جنم کایا کھیڑا نہ ہووے بھٹھ، آتم پر ماتم وِجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر پار لنگھائیا۔ مَسا سِنگھ کہے میرا حل ہویا مسلہ، پرہو مسل دتی بنائیا۔ میرا رُوپ پرگٹ ہویا اصلا، اصلیت دتی جنائیا۔ میں سچکھنڈ دوارے وسنا، بستی سوہنی نظری آئی۔ جتھے وسے واسی پٹنا، شبدی دھارا اک پرگٹائیا۔ جن بھگتو لوک مات مائس جنم دی اکو وار گھٹنا، پھر گھاٹیاں وِچوں پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، درگاہ ساچی دئے وڈیائیا۔ بھگت آتما کہے میری آسا پٹی، پُنے پُنے سرنائیا۔ گرُمکھ ویکھے وڈے گئی، گہر گمبھیر دتی سرنائیا۔ جنہاں دے پردے اندر اکو آواز سنی، تونہی تونہی ڈھولا گائیا۔ اوہ بھگت سہاگن بھین نون دیون آئے پریم پیار دی چٹی، اوڈھن سوہنا سپس ٹکائیا۔ کیسے پاسیو نہ رہے اونی، دردی ہو کے درد ونڈائیا۔ سب دے وِچوں پیارا دسے مئی، لال لال رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھاگ سب دا جھولی پائیا۔ بھاگ کہے میں بھاگاں والا، بھگون ہوئے سہائیا۔ جن بھگتاں ویکھاں گھر سچی دھرم سالا، جتھے گرُمکھ بہ کے خوشی منائیا۔ اکو مردنگ اکو وِجے تالا، تلواڑا راگ اکو اک گائیا۔ اکو راہ رہبر دسے سکھالا، سکھ ساگر وِچ سہائیا۔ اکو نور ہوئے اُجالا، اندھ اندھیر مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان محبوب مُحبت وِچ ملائیا۔ جن بھگت کہے میں ویکھ کے انت مُڑدا، آپ اپنا رُخ بدلائیا۔ سندیشہ سنیہڑا دے کے دُھر دا، دھرنی دھرت گیا سُنائیا۔ لیکھا ویکھو پورے ستگر دا، شبدی شبد دیا کھائیا۔ جو مالک اندر دا، پُریاں لوآں توں باہر ڈیرہ لائیا۔ جس دا کیتا قول اقرار کدے نہ تھڑدا، بہتیاں وِچوں تھوڑے رہیا ترائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کِریال ہو کے ویکھ وکھائیا۔ بھگت آسا کہے میں دیندی جاواں اسپس، اشیرواد جنائیا۔ پُرکھ اکال کرے بخشیش، بخشش بے پرواہیا۔ ساچا کلمہ حق حدیث، نغمہ نام اک درڑائیا۔ سنت سہیلے رہن اتیت، ترے گُن کورٹا پنڈھ مکائیا۔ دُھر دا ڈھولا گاون گیت، گہر گمبھیر گوہند صلاحیا۔ پُرکھ اکال نال لگے سچ پریت، پری ہی ہو کے توڑ نبھائیا۔ جن بھگتاں جگ جگ چلدی رہے ریت، ریتوان رہیا وکھائیا۔ ہر سنگت ہر ہر پردے وسے چیت، چیتن سب نون دئے کرائیا۔ شبد وِچولا ستگر سب دے بیچ، وِچالے ہو کے جوڑ جُڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، لیکھے لا کے بست کپٹ، در گھر ساچے سچکھنڈ دوارے دیوے مان وڈیائیا۔

* ۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ سردؤل سنگھ دے گرہ پنڈ بل سچندر ضلع امرتسر *

ستجگ کہے میں کلجگ بدل دینی ریت، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال دو جہان اکو رنگ وکھائیا۔ جن بھگتاں دسّنی سچ پریت، لوک مات مار جہات آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ کایا ماٹی پنج تت کرنا ٹھانڈا سیت، ترے گن اگنی تت رہن نہ پائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا سناؤنا دُھر دا اگئی گیت، گہر گمبھیر بے نظیر گو بند دینا ملائیا۔ جھگڑا مُکا کے جگت واسنا مندر مسیت، کایا کعبہ حُجرہ حق دینا وکھائیا۔ سنت سُہیلا کر اتیت، کوڑی کِریا بندھن دینا تڑائیا۔ لیکھا مُکا کے ہست کیت، اوچ نیچ راؤ رنگ ذات پات دین مذہب کھپڑا لینا چھڈائیا۔ سچ دوار دے کر وسنیک، درگاہ ساچی سچکھنڈ دھام دوارا دینا وکھائیا۔ پیس اکیسا رہیا پیت، ہر جگدیشا جلوہ نور کرے رُشنائیا۔ نام ندھانا مرد مردانہ شاہ سلطانا کرے بخشیش، زرگن زرویر زراکار زرنکار دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت سُہیلے کھوج کھوجائیا۔ ستجگ کہے میں کلجگ لہنا دینا دینا گوا، لوک مات رہن نہ پائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی اکو دسّنا راہ، بودھ آگادھی چار ورن اٹھاراں برن اک پڑھائیا۔ پاربرہم برہم آتم پر ماتم دسّنی اک صلاح، سچ سندیشہ نر نریشا دُھر فرمانا اک جنائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت دسّنا اک ملاح، ٹھاکر سوامی بے پرواہ بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ نیا ٹوکا نام برہمنڈ کھنڈ دو جہاناں دینی اک چلا، چار کُنٹ دہ دشا وجے سچ ودھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا جوتی جاتا جن بھگتاں دینا ملا، دئی دویتی رہن کھئے نہ پائیا۔ شرع شریتی بندھن دینا تڑا، ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سچ سوامی انترجامی نج نیتر دینا درسا، دوئے لوچن پنڈھ دینا مکائیا۔ شبد انادی اگئی ڈھولا بن اکھراں دینا پڑھا، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بیٹھی سیس نوئیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دا دسّدے گئے راہ، صفتی ڈھولے رسنا بتی دند الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی گھٹ بھیتر ویکھ وکھائیا۔ ستجگ کہے کلجگ کوڑی کِریا ہونی ویران انت، انتشکرن سب دا ویکھ وکھائیا۔ کِریا کرنہار سِری بھگونت، پاربرہم پت پریشور بے پرواہیا۔ جس دا کھیل آد انت، جگ چوگری ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا وپس وٹائیا۔ بودھ آگادھا دو جہاناں بن کے پنڈت، زراکھ وکھڑ کرے سچ پڑھائیا۔ کوڑی کِریا گڑھ توڑے ہوئے ہنکت، ہنگ برہم پاربرہم اکو دئے سمجھائیا۔ لیکھ مُکا کے بہشت

جَتّ، سَوَرگ لیکھا دئے مُکائیا۔ اتم پر ماتم میلا کرے ساچا کنت، جُگ جنم وچھوڑا دئے مُکائیا۔ سَتجُگ کہے دھنّ وڈیائی شہنشاہی
چلیا سمت، سمیں دا لیکھا لیکھے وچ رکھائیا۔ گر شبدی مہروان ساچی کرے ہمت، حوصلہ بھگتاں دئے ودھائیا۔ جھگڑا دسے اُتر
پُورب پچھم دکھن چار کُنٹ چارے سمت، چار ورن اٹھاراں برن دھیچ دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ مگ کعبہ بابا کار بھئے الابی اُمت، عیسیٰ
مُوسئ محمد دئے گواہیا۔ سَتجُگ کہے مین ست ستوادی دسنا اکو ڈھولا، نام سندیشہ جگت سُنائیا۔ شبد گرو آد جُگاد جُگ
چوکڑی سدا وچولا، رہبر ایتھے اوتھے اکو نظری آئیا۔ سچ دوار دُھر دربار نام بھنڈار جس نے کھولا، اوچاں نیچاں راؤ رنکاں آد
جُگاد ست ورتائیا۔ اندر باہر گیت ظاہر گھٹ بھیت رنج نیت سدا وسے کولا، نجاند پرمانند وچ سائیا۔ تُوں میرا مین تیرا نرنتر منتر
سُنائے اگئی ڈھولا، رسنا جہوا بتی دند کھئے نہ گائیا۔ ست بھنڈار دیوے جگت وست اغولا، امرت رس نجر دھارا مُکھ چوائیا۔ آون
جاون لگھ چوراسی جم کی پھاسی بہار کرے ہؤلا، ہردے ہر جو دئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل
ساچا ہر، جُگ چوکڑی اپنا حُکم ورتائیا۔ سَتجُگ کہے مین کلجُگ اتم دینا بدل، دھرنی دھرت دھول رہن کھئے نہ پائیا۔ سری
بھگوان شاہ سلطان کرنہارا ساچا عدل، عدل عدالت اکو اک وکھائیا۔ کوڑی کیرپا کام کرو دھ لوہہ موہ ہنکار مایا ممتا ہؤے ہنگنا کر کے
قتل، قُدرت قادر لیکھا دئے سمجھائیا۔ پارہسم پت پریشور تو نو چار ویکھے پتن، جگت جگدیشا اپنا پھیرا پائیا۔ کوٹن کوٹ کوٹاں
وچوں گرمکھ سنت سہیلے آئے رکھن، بھگت بھگونت اپنا جوڑ جڑائیا۔ دُھر دا مارگ اگم اتھاہ ست ستوادی آئے دسن، بنا اگھاں اگھ
کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ سَتجُگ کہے مین کلجُگ بدل
دینی دھار، دھرم اکو دینا وکھائیا۔ جس دا راہ تكدے گئے گر اوتار، پیغمبر اگھ اٹھائیا۔ سو مناؤنا ہر نرنکار، نرگن داتا پُرواہیا۔
جس دا کھیل سدا جُگ چار، چوکر اپنے حُکم بھوائیا۔ جس در تے وشن برہما شو بھکھار، کروڑ تیتیسا سیس نوائیا۔ رو سس نہ
کھئے چمتکار، منڈل منڈپ نہ کھئے وڈیائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، الفیے نہ کھئے پڑھائیا۔ بستر تن نہ کھئے شنکار، شستر ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔
منزل ہؤے نہ کھئے دُشوار، پاندھی پندھ نہ کھئے بھوائیا۔ اکو جوت تُو نرنکار، نورو تُو نر رُشنائیا۔ وسنہارا سچکھنڈ سچے دھرم دوار،
در دروازہ ویکھن کھئے نہ پائیا۔ بے انت بے انت کہہ کے گئے پُکار، پُنه پُنه سیس نوائیا۔ سو کھیل کرے کرتار، کل کلکی ویس

وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی راہ وکھائیا۔ ستجگ کہے میں کلجگ بدل دینا جیکار، نعرہ اکو نام سُنائیا۔ برہمنڈ کھنڈ سِر سکے نہ کھئے اُٹھال، شاہ سلطان بل نہ کھئے ودھائیا۔ جھگڑا مُکا کے شاہ کنگال، اُچ نیچ اکو رنگ رنگائیا۔ شبَد وچولا بنا گرو دلال، گہر گمبیر بے نظیر دینا ملائیا۔ کہانی بانی دیوے جس دا احوال، پرَم پُرکھ پر ماتم اوبو دینا ملائیا۔ جس دی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ تِلے پربت ڈونگھے ساگر کردے بہال، سمنڈ کھائی کھوج کھوجائیا۔ جو اندر باہر گپت ظاہر وسے نال، جگ نیتر لوچن نین نظر کیسے نہ آئیا۔ جن بھگتاں پوری کرے گھال، جگ جنم دے وچھڑے ویکھ وکھائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ کایا اندر وکھائے سچی دھرمسال، پڑدا اوبلا دئے اُٹھال، دیا باقی کملاپاتی اکو دیوے بال، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ امرت آتم سُہائے تال، نچھر رس اک چوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا دوار دئے وکھال، بن اکھاں اکھ کھلائیا۔ ستجگ کہے میں کلجگ اتم دینا اک سندیشہ، دُھر فرمانا سِری بھگوان جنائیا۔ پرَم پُرکھ پت پر میشور آد جگادی اک نریشا، نر نرائن سچا شہنشاہیا۔ جگ چوکری بدلے ویسا، ویس انیکا روپ وٹائیا۔ نام شبَد کلمہ کلام دئے سندیشہ، نغمہ کائنات جنائیا۔ کھیلے کھیل دیس پردیسا، برہمنڈ کھنڈ پھیرا پائیا۔ لکھ چوراسی دیوے ٹھیکا، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ جن بھگتاں کرے بُدھ بییکا، دُرمت میل دھوائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے اپنا دسے بہیتا، نو دوارے ڈیرہ ڈھائیا۔ در دوارے بن کے کھیوٹ کھیٹا، بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیا۔ لہنا دینا چُکا کے دس دسمیسا، دہ دشا اکو نور دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وکھاونہارا اک گھر، بند تاکی دئے کھلائیا۔ ستجگ کہے میں کلجگ بدل دیواں رواج، کوڑی کِریا رہن نہ پائیا۔ شاہ سلطاناں سیس نہیں رہنا تاج، در در منگن تھاون تھائیا۔ کوڑی کِریا رہے نہ ناچ، مایا ممتا موہ نہ کھئے ہلکائیا۔ ست دھرم جناؤنا ساچ، ست ستواد دینا وکھائیا۔ گڑھ ہنکاری کر برباد، نام ڈنکا دینا وجائیا۔ دیناں مذہباں تون کر آزاد، آتم پر ماتم ناتا دینا جڑائیا۔ دُھن آتمک سُنا کے آواز، انحد نادی ناد دینا الائیا۔ پاربرہم برہم رچ کے کاج، گرہ مندر دینا سُہائیا۔ سوئی سُرتی آوے جاگ، شبَد ملاوا سہج سُہائیا۔ اکو جوت ہووے پرکاش، نورو نور نور رُشنائیا۔ بھگت بھگوان وسن اک دو جے دے پاس، وچھوڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ جھگڑا مکے پرتھمی آکاش، گگن منڈل ڈیرہ ڈھاپیا۔ تون میرا میں تیرا آتم پر ماتم ملے ساتھ، ناتا جگت والا

ٺڙائيا۔ ڪوڙي ڪريا ڪلجڪ رهه نه اندهيري رات، ستجڪ ساچا چند ڪرے رُشنائيا۔ گر اوتار پيغمبر جو بهوڪهتا وچ گئے آڪھ، آخر سب دا لهنا دينا جهولي پائيا۔ ساچے سنناں اڪو پٽي پڙهني اڪو چڙهني جماعت، جملہ اڪھر ونڊ نه ڪھڻے ونڊائيا۔ جهگڙا مڪاوے قلم دوات، ڪاتب لکھ نال ڪھڻے نه شاھيا۔ فُرنے اندر سوال جواب، حُڪمے اندر ڪرے شنوائيا۔ سچ دوارا ڪھول محراب، محبوب اڪو دئے وڪھائيا۔ جس دی بنا اڪھراں والي ڪتاب، جُگ چوڪڙي نظر ڪيسے نه آئيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪريا ڪر، ديونهارا ساچا ور، ست سچ دينا درڙائيا۔ ستجڪ ڪهے ميں لاؤنا لوڪ مات ست، ست دوارا وڃے ودھائيا۔ مانس مائڪھ ماٽو ديني برهم مت، وديا اڪو ديني جنائيا۔ بهتر نار نه ابلے رت، اڪني اگ نه ڪھڻے تپائيا۔ گيان نيتر ڪھلے آڪھ، نيچ نيتر بهوئے رُشنائيا۔ پُرڪھ اڪال دين ديال نظري آوے سچ، نانا ڪوڙ دئے ٺڙائيا۔ حقيقت وچون لبھه حق، شڪوه شڪ نه ڪھڻے جنائيا۔ ملے ميل پُرڪھ سمرته، مہا اڪتھ اڪتھ درڙائيا۔ درشئي سرشئي نالون هو جائے وگھ، ايشئي اڪو بے پرواھيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪريا ڪر، ديونهار سچي سرنائيا۔ ستجڪ ڪهے ميں ڪلجڪ اتم دينا هوڪا، لوڪ پرلوڪ دينا سُنائيا۔ ساچے نام دا اڪ سلوڪا، چوڏاں وديا دئے درڙائيا۔ لکھ چوراسي وچون مانس جنم ساچا موقع، مڪمل پرہه دے نال ملائيا۔ منزل چڙهنا نہيں اوڪھا، ستگر شبد بهوئے سہائيا۔ جس نوں لبھدے ڪوئن ڪوٺا، ڪھوجياں ہتھ ڪيسے نه آئيا۔ سو تن نگارے مارے چوٺا، سوئي سُرتي ربييا اُٺھائيا۔ جن بهگت رہن نه ديوے ڪوئي ڪھوٺا، ڪوڙي ڪريا باهر ڪڏھائيا۔ ڪرے پرڪاش نرمل جوتا، نورو نور نور رُشنائيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪريا ڪر، بخشنهار سچي سرنائيا۔ ستجڪ ڪهے ميں بهگت بهگوان ملاؤنا وچ جگ، جگ جيون داتا دئے وڏيائيا۔ درس دڪھاؤنا اُپر شاه رگ، سنت سھيلے جوڙ جڙائيا۔ ہنس روپ بناؤنا ڪگ، ڪلمہ اڪو اڪ سمجھائيا۔ ڪوڙي ڪريا وچون ڪڏھ، مايا ممتا ديني مٺائيا۔ سچ دوارے دھر دے سد، صدمہ پچھلا دينا چُڪائيا۔ اڪ سرنائی جاؤ لگ، پُرڪھ اڪال اڪو ايشٹ منائيا۔ جس دوارے پورا هووے حج، ڪايا ڪعبہ دئے درڙائيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪريا ڪر، بهيو اھيدا دئے ڪھلايا۔ ستجڪ ڪهے بهگت بهگوان ويڪھنا ملدا، پنج تت نظر ڪھڻے نه آئيا۔ ايہ ڪھيل اگني پر دا، پيا پريم دئے وڏيائيا۔ جو گرمڪھ وچھنا چر دا، ڪر ڪريا بهوئے سہائيا۔ سري بهگوان نت نوت بهگتاں پچھ پھردا، چار ڪنٺ دہ دشا پھرے تهاؤن تھائيا۔ ڪلجڪ انت ڪوڙي ڪريا گيڙا گيڙا، ستجڪ ساچي لٽھ بهوئيا۔ لهنا دينا

سب نِبڑدا، لیکھا مکے خلق خُدائیا۔ جگت واسنا بھریا کوڑ چکڑ دا، دُرمت میل نہ کھئے دھوئیا۔ کوٹاں وچوں سنت سہیلا نِتِردا، جو
 نرور پُرکھ اکال اکو اک منائیا۔ اوہ مالک بنے چوٹی سِخَر دا، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ ایہہ کھیل نہیں جگت والے عشق دا، مُحَبَّت
 اکو وچ سائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لہنا دینا دئے مُکائیا۔ سَتجُگ کہے میں کلجُگ بدل دینی بھکتی، بھگون
 اکو دینا سمجھائیا۔ جو آد جُگادی سچ ویکتی، وِشیاں وچ کدے نہ آئیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر شکتی، شمع دِپ جوت رُشنائیا۔
 اوہ مالک عرشی فرشی، دو جہانار کھیل کھلائیا۔ اوہ بھگت بھگوان پریا پریم وردی، دیناں اناتھار ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سَتجُگ کہے میں کلجُگ انت دینا اکو دھکا، بل دُھر دا دینا سمجھائیا۔ لیکھا
 مُکنا مدینہ مکہ، چار کُنٹ کُنٹ کُرائیا۔ جھگڑا پینا بُورا کگا، کوڑی کِریا ہونے ہلکائیا۔ کھیل ہونا اُتر دِشا، پُورب سار کھئے نہ آئیا۔
 دکھن تھوڑا آؤنا حصہ، ہستی سب دی دینی گوائیا۔ سمجھے کوئی نہ وڈا نکا، بُدھیوان نہ کھئے درڑائیا۔ شاہ سُلطان نہ رہنا ٹکا،
 رعیت رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال انت آخیری کڈھن والا سٹا، سٹیازی سب دی اُٹائیا۔ اٹ نال رہے نہ اٹا، پاتھر
 پاہن رہے کُرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اِک ورتائیا۔ سَتجُگ کہے دُھر دا حُکم ورتے سری
 بھگوان، بھگون اپنا کھیل کھلائیا۔ وِشن برہما شو کرے سوادھان، کروڑ تیتیسا سُرپت اِند اکھ کھلائیا۔ گر اوتار پیغمبر اُٹھائے
 نوجوان، شبدي شبدي کار کھائیا۔ لوک مات ویکھو کھیل مہان، نو کھنڈ ست دِپ رہیا کُرائیا۔ شاستر سِمرت بھلا وید پُران،
 کھانی بانی انجیل قرآن کلمہ حق نہ کھئے درڑائیا۔ دھیرج ست نہ رہیا ایمان، دھرم درڑھ نہ کھئے بنائیا۔ پنج تت ہویا شیطان، شرع کرے
 لڑائیا۔ نو دوارے سرب گُزلان، سانک ست نہ کھئے ورتائیا۔ گر اوتاراں پیغمبران جو دتا مات گیان، جگت گیان گیا گوائیا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا حُکم اِک سُنائیا۔ سَتجُگ کہے کلجُگ انت پرہ دیونہارا فرمانا،
 فُرنے سب دے بند کرائیا۔ لہنا دینا ویکھے سیتا راما، راما، کِرشنا کابنا کھوج کھوجائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دے کے گئے پیغام،
 حضرت حُجریاں وچ کر پڑھائیا۔ کائنات ویکھے مار دھیانا، محبوب بے پرواہیا۔ نانک نرگن گا کے گیا ترانہ، شبد انادی ناد سُنائیا۔
 گویند چلہ پھڑ تیر کانا، کند اکو اِک کھچائیا۔ سارے لکھ کے گئے پروانہ، وید ویاسا پڑدا لاپیا۔ کلجُگ انت ہونے ویرانہ، ویری گھر

گھر نظری آئی۔ پتا پُوت ہوئے بیگانہ، نار کنت نہ کھئے سہائیا۔ ساچا ملے نہ کھئے ٹکانا، چار کُنٹ ہوئے ہلکائیا۔ پُرکھ اکال پھرے بانا، نرگن نُوَر جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، قُدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ سَتجُگ کہے کلجُگ انت ہوئے حیرانی، باباکار کرے لوکائیا۔ سرِشٹی درِشٹی ہوئی نادانی، نیترا کھ نہ کھئے کھلائیا۔ اٹھسٹھ سار پائے کوئی نہ پانی، تیرتھ تٹ نہ کھئے وڈیائیا۔ بھرے بھلی چارے کھانی، اندج جیرج اُتبھج سیتج ست دھرم نہ کھئے وکھائیا۔ جھگڑا پیا چارے بانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری اپنا راگ الایا۔ بنا بھگتاں ملے نہ پد نربانی، سچ دوار نہ کھئے بیٹھائیا۔ من واسنا کوڑی کِرپا مت متوالی کرے بے ایمانی، بُدھ بیک نہ کھئے جنائیا۔ کلجُگ کوڑی کِرپا چار ورن جھگڑا چلیا دیوانی، فیصلہ حق نہ کھئے سُنائیا۔ سَتجُگ کہے میں لوک مات جن بھگتاں دینی اک نشانی، نام ندھانا ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچا مارگ دئے جنائیا۔ سَتجُگ کہے میں کلجُگ اتم مارگ دینا دس، دہ دشا کرے پڑھائیا۔ جن بھگتاں اندر وس، واسطہ اکے نال رکھائیا۔ جنم کرم دی پوری کر کے آس، ترشنا دینی بُجھائیا۔ بن گوپی کابن وکھا کے راس، منڈل منڈپ ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ ہوئے ہنگتا کر کے ناس، سواس سواس اکو دینا سمجھائیا۔ جو صاحب سہیلا سدا وسے پاس، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جوتی جاتا سد پرکاش، اندھ اندھیر نہ کھئے وکھائیا۔ من واسنا رہن نہ دیوے بدمعاش، سچ سچ دئے درڑائیا۔ جس دا تتاں والا نہیں لباس، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش، رجو طمعو ستو رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، صاحب سہیلا اکو نظری آئی۔ سَتجُگ کہے میں بھگتاں کرنا ملاپ، بھگون جوڑ جڑائیا۔ دوہاں دا اکو ہووے جاپ، سوہنگ ڈھولا سچ سُنائیا۔ جنم کرم دا رہے نہ پاپ، دُرمت میل دھوئیا۔ آتم پر ماتم بنے ساک، سجن اکو نُوَر خُدائیا۔ گھر دیا باقی ہوئے پرکاش، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ امرت ملے آب ِحیات، حیاتی وچوں حیاتی دئے بدلائیا۔ محل ویکھے اک محراب، محبوب بیٹھا سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دوارا اک درسائیا۔ سَتجُگ کہے میں بھگتاں دسنا سچ دوار، دوارکا واسی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جتھے وسیا ہر نرنکار، سچکھنڈ ساچا سوہیا پائیا۔ چھپر چھن نہ کھئے دیوار، منڈل منڈپ نہ کھئے وڈیائیا۔ اکو نُوَر نُوَر اپر اپار، اپر پیر سوامی آپے رہیا وکھائیا۔ نہ کوئی دوسر میت مُرار، سجن سنگ نہ کھئے بنائیا۔ نہ کوئی پنج تت آکار، نہ شبدا ناد شنوائیا۔ نہ پیغمبر گر اوتار، نہ ڈھولے گیت پڑھائیا۔

نہ کاغذ قلم لکھار، نہ شاہی ونڈ ونڈائیا۔ نہ سکھیاں منگلاچار، نہ منڈل راس رچائیا۔ نہ شستر بستر دھار، کمرکسا کسائیا۔ نہ کھڑگ کھنڈا کٹار، نہ تیر تلوار بنائیا۔ اکو کھیل اپر اپار، پت پریشور اپنا آپ رچائیا۔ جوتی جوت جوت اُجیار، نورو نور ڈگمگائیا۔ ساچے بھگتاں کرے پیار، پریم ہو کے پریمی لے بنائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھے وارو وار، جگ چوکڑی پھیرا پائیا۔ نو نو چار کھیل کرے کرتار، کرنی دا کرتا دیا کمائیا۔ ستجگ کہے میں قرضہ لاہنا ادھار، پورب جھولی پائیا۔ کھیل ویکھ وچ سنسار، سگلا سنگ دینا بنائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم سانجھا یار، نانا کوڑ دینا چھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہ کرمی ہو کے کرم کمائیا۔ ستجگ کہے بھگون بھگتاں دینی دات، دیاوان جھولی پائیا۔ آپ ملا کے اپنی ذات، اذاتی روپ دینا گوائیا۔ سچ سہنجی دس پر بہات، نام ندھانا دینا پڑھائیا۔ اکو سن اگتی آواز، سرت شبد لینا ملائیا۔ مہر نظر کھول راز، پڑدا اندروں دینا اٹھائیا۔ پورب لیکھا کرے باق، حساب دینا چکائیا۔ بند کواڑی کھول تاک، جلوہ نور دینا دکھائیا۔ جنم جنم دی پوری کر کے خوابش، کرم کرم دا لیکھا دینا مکائیا۔ جھگڑا مکا کے مات گربھ دس دس ماس، لکھ چوراسی پھند کٹائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان جن بھگتاں ملے پر بھو چرن نواس، نواس استھان اکو اک دکھائیا۔ جیہڑا ہووے کدے نہ ناس، شاہ سلطان سکے نہ کھے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگونت نار کنت، نام منت رت بسنت، پت ڈالی پھل پھلواری، مہک محبوب اچ عروج، عرش فرش دو جہان سچ نشان مہروان اکو اک دکھائیا۔

* ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ جنریل سنگھ دے گرہ مالوا سنگت پنڈ شاہ والا ضلع فروزپور *

گویند کہے جس ویلے بنیا اچ دا پیر، اچ اگم اتھاہ دتی ودیائیا۔ میری تگ نہ سکیا کوئی تصویر، شاہ حقیر سمجھ کھے نہ پائیا۔ میرا میں نہ ہویا دلگیر، خوشی اندر خوشی وچی ودھائیا۔ میں تگ کے ویکھیا اخیر، آخر اکو نظری آئیا۔ جس دے حکم دی تعمیر، تعمیر اندر آگے سیو کمائیا۔ چلے نہ کھے دلیل، واسنا ونڈ نہ کھے ونڈائیا۔ کیسے نہ جانیا بستر نیل، بہرم پیا تحصیلاں ٹھانیاں۔ پرکھ اکال آگے کیتی اپیل، بن رسنا جہوا بتی دند کر کلیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا کھیل آپ دکھانیا۔ پرکھ اکال

اگئی کیتی تدبیر، اچرج کھیل رچائیا۔ ست دھرم دی دے کے دھیر، سچ سچ دتا سمجھائیا۔ بنا قلم شاہی دسی لکیر، دھار دھار
وچوں بدلائیا۔ نظری آیا پیغمبران دا پیر، پیراں دا پیر شاہ حقیر دھردرگاہیا۔ میں تکیا نال نیجھ، بے نظیر نور خدائیا۔ جس دی
میرے اندر تاثیر، تسبیح مالا نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دی کھیل آپ وکھائیا۔ گوہند کہے جس
ویلے میں چڑھیا اُپر کھاٹ، کھٹکا رہیا نہ رائیا۔ دو جہاناں مک گئی واٹ، پاندھی پندھ نہ کھئے وکھائیا۔ پرم پُرکھ پرمیشور تکیا ساتھ،
صاحب سوامی دھردرگاہیا۔ شبد اگئی سنائے بات، نام ندھانا ڈھولا گائیا۔ گوہند تُوں میرا میں تیرا دوہاں دی اکو ذات، شاہ فقیر
اکو رنگ وکھائیا۔ تیرا میرا لیکھا بنا قلم دوات، کاغذ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نیتر کھول بن اکھاں جھاک، پڑدا پلک اٹھائیا۔ چوہاں دی
دسی جماعت، کلمہ حق سنائیا۔ سچ دی ویکھ محراب، محبوب سیس نوئیا۔ سجدیاں وچ آداب، نیتاں نیر چلائیا۔ آئی اگئی
آواز شبد کری شنوائیا۔ سندیشہ دیوے پیغمبران دا باپ، نور نورانہ نور الہیا۔ گوہند دا ساک، سجنان جوڑ جڑائیا۔ بھوکھتاں دا
واک، محمد دئے گواہیا۔ گوہند ساکھیات، سیجا رہیا سہائیا۔ غروب ہون والا آفتاب، اپنا رنگ بدلائیا۔ سوہن والی اندھیری
رات، شبے شباب رہی شادیانہ گائیا۔ ملنا اک احباب، محبت وچ سمائیا۔ اگئی آواز آئی کلمے والیو کھانا نہیں کباب، کعبہ اک
سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گوہند کہے جس ویلے میں سنگھاسن چڑھیا، سنگھ روپ
بدلائیا۔ پنج تے دی گھا اندر وڑیا، پڑدے اندر نور خدائیا۔ بنا اکھراں تون کلمہ پڑھیا، حرف حروف ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میرا نرنتر
انتر ٹھریا، منتر سنیا شہنشاہیا۔ خوش ویکھیا گگن گگنتر دو جہان ہریا، روپ انوپ بدلائیا۔ ست دوارے پُرکھ نرنجن کھڑیا،
پروردگار سوہا پائیا۔ بنا ہتھان میرے مستک ہتھ دھریا، دسیا حکم الہیا۔ گوہند تُوں مینوں میں تینوں وریا، وربیاں دی گنڈھ
دتی پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا حکم ورتائیا۔ گوہند کہے جس ویلے سیجے ستا، بن تکیے سیس
ٹکائیا۔ بدلی ویکھی دو جہان رُتا، برہمنڈ کھنڈ روپ وٹائیا۔ پُرکھ اکال کہا واہ میریا پُنا، واپگرُو کہہ کے واہ واہ گرو مینوں دتا
سمجھائیا۔ نالے اکھیا تھوڑا جہا تیرے اُتے غصہ، اشارے نال درڑائیا۔ ہُن گرمکھاں دے کندھے چڑھ کے ہوویں اُچا، پھیر گرمکھاں
دے اندر دینا سوائیا۔ جتھوں کسے نوں لبھیں نہ لکا، کھوجیاں پھرن کھئے نہ پائیا۔ کلمے والیاں کہا اسیں اج تون چھڈ دتا پینا حقہ، حکم

مٹیاں بے پرواہیا۔ گوہند کہا میں تہانوں سناواں اک ٹکا، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا لینا گائیا۔ اک کول سی ٹکر سکا، اوس کتی گنڈھ کھول کے آگے دتا ٹکائیا۔ گوہند پنجاں اُنگلیاں نال چُکا، بہن کے بھور کے اوسے دی جھولی دتا ٹکائیا۔ بچن دتا ایہہ سچے دا سچا، سچ دی دئے گواہیا۔ ہُن میں گوہند تتاں والا مُنکھا، کایا چولا رہیا ہنڈھائیا۔ جس ویلے شبدی دھار ہو کے اٹھا، نرگن زرویر ہو کے پھیرا پائیا۔ بے پرواہ پُرکھ اکال میرا تٹھا، دین دیاں دیا کائیا۔ لوک مات لکھ چوڑاسی وچوں پھیر تینوں پھڑ اٹھاواں اپنے ہتھ گٹا، نام ہلونا اک لگائیا۔ میرا پیار دو جہان کدے نہ تٹا، ایتھے اوتھے توڑ نہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میلنہارا جوڑ جڑائیا۔ گوہند کہے میں سیجے چڑھ کے ہتھ رکھیا اپنی اُپر چھاتی، دست دست نال دبائیا۔ جلوہ گر تکیا کلاپتی، پت پریشور بے پرواہیا۔ جس دی کھیل آد جگاد جگ چوڑی ساچی، ست ست رہیا ورتائیا۔ اوس مینوں ہوئی جہی کہا ہُن تیری کایا ماٹی کاجی، تتاں والی نظری آئیا۔ جس ویلے کلجگ آوے انت اندھیری راتی، تیرا روپ دیاں بدلائییا۔ کھیلاں کھیل بہہ بدھ بھانتی، بدھ اپنی نہ کیسے سمجھائیا۔ کوئی نہ جانے جوت دی دھار جاتی، جوتی جاتا اپنے ہتھ رکھائیا۔ منزل اوکھی رکھاں گھاٹی، بن میرے چڑھن کھئے نہ پائیا۔ گوہند کہا اوہ صاحب پُرکھ اباشی، تیری بے پرواہیا۔ تیرا کھیل منڈل راسی، دو جہان وجے ودھائیا۔ میری اکو اچھیا اکو آسی، آشا اپنی دیاں درڑائیا۔ میرے گرمکھ میرے سدا ہوون ساتھی، سگلا سنگ نہائیا۔ منزل پوری کراں اوہناں دی واٹی، پینڈا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ گوہند کہے میں لیٹ کے اکھاں میٹیاں جھب، پلک پلک نال دبائیا۔ مینوں حکم ہویا ہب، ہم ساجن دتا درڑائیا۔ گرمکھ پریمی اپنے لبھ، نج نیتر لوچن کر رُشنائیا۔ شبدی دھار نال سد، رسنا جہوا نہ کھئے ہلائییا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کدھ، پریم پریتی اک بندھائیا۔ گوہند کہے میں پُرکھ اکال اکھیا، مینوں تتاں نالوں ہو لین دے اڈ، کایا ماٹی دے تجائیا۔ پھر سنت سہیلے اپنی بنا کے جد، گھر ساچے لوان جڑائیا۔ اکو پدوی اکو مارگ اکے دے کے پد، پنت پاون تیرے وچ سمائیا۔ میں نظر نہ آواں دین دنی وچ جگ، جاگرت جوت کراں رُشنائیا۔ گرمکھاں دے اندر وڑ کے اُپر شاہ رگ، شاہ پاتشاہ حکم دیاں سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ گوہند کہے میں سہج بدلیا پاسا، تن وجود بدلائییا۔ ویکھیا دو جہان تماشا، برہمند کھنڈ دُبائیا۔ مینوں آیا پاسا، خوشیاں وچ ڈھولا دتا گائیا۔ واہ واہ تیرا کھیل

پُرکھ ابناشا، تیری بے پرواہیا۔ سِری بھگوان جھٹ کھول کے اپنا کھاتہ، بنا خطوطاں توں مینوں دتا جنائیا۔ گوہند تینوں بناؤنا اوہ
 داتا، جو دو جہان دیونہار اکھوائیا۔ جن بھگتاں پورا کریں گھاٹا، لیکھا پچھلا جھولی پائیا۔ ہُن تُوں امرت پیایا نال پاٹا، پھیر گرمکھاں
 دے انترِ جھیرنا دینا جھرائیا۔ آتما دا بن کے آقا، پرماتما ہو کے حکم سنائیا۔ ہُن تیرا مُصوّر کھچ کے خاکہ، کلغی توڑا باز رہے
 جنائیا۔ مات پتا دا دسدے ناتا، پٹنے ڈھولے رہے گائیا۔ پھیر تیرا اوتھے رکھاں واسا، جس دی سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ تیرا میرا نور
 ہووے پرکاشا، شبدي ڈنکا تھائوں تھائیا۔ دوہاں دا ہووے اک بھرواسا، دوجی دھار نہ کھئے بدلائیا۔ تُوں میرا کھولنا خلاصہ، میں
 تیری کراں پڑھائیا۔ گرمکھاں پوری کراں آسا، آہستہ آہستہ لیکھا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار
 سچّی وڈیائیا۔ گوہند کہے جس ویلے ہویا شبدي فرنا، حکمی حکم منائیا۔ کھارو آگے ہُن ترنا، ترت لینا اٹھائیا۔ اک پریتی اندر جڑنا،
 تونہی تونہی راگ الاٹیا۔ اک کھار کھا کچھ تیرے کولوں سُننا، سانوں دے سمجھائیا۔ گوہند کھا میں پھیر لوک مات وچ مڑنا، نرگن
 ہو کے ویس وٹائیا۔ اوس کھا مینوں کدے نہ بھلنا، سلام علیکم کہہ کے سجدہ سیس دتا جھکائیا۔ گوہند کھا، تہاڈا دوارا پھیر کھلنا،
 خالص خالصے دیاں بنائیا۔ تسان جنم جنم وچ نہیں رلنا، مانس دے مانس اپنے نال ملائیا۔ تہاڈے نال مل کے گوہند پھلنا پھلنا،
 پتّ ڈالی نال مہکائیا۔ بھاگ لگنا ساچی کلنا، گلونت ہونے سہائیا۔ کلجگ کوڑ گریار اندھیر جھلنا، ست سچ مکھ چھپائیا۔ واپگرُو
 جاپ ساریاں کرنا اتے بلناں، بردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ کوٹاں وچوں گرمکھ میرے کندے تُلنا، نام کنڈا لوان اٹھائیا۔ کوڑی کریا بوٹا
 ہلنا، امرت رس نہ کھئے چکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سِر اپنا ہتھ رکھائیا۔ کھار کھا میں سجدہ کراں کعبہ،
 قبل اکو نظری آٹیا۔ گوہند کھا کدی تکیا ای اپنا بابا، جس تُوں محمد ابا کہہ کے سیس نوٹیا۔ جس تُوں اُچی اُچی پکارو نال بانگاں،
 انگلاں کتاں وچ پائیا۔ اوہ سوامی ورتیا سوانگا، خُدا خود اپنا ویس وٹائیا۔ کھار کھا سانوں آگے بھور تانگھاں، دھیان دھیان وچ
 رکھائیا۔ گوہند کھا ذرا پہلی پٹو اُلانگھا، قدم آگے لینا اٹھائیا۔ اہناں تُوں محمد دسیا نانگا، رو رو رہیا گرلاٹیا۔ پروردگار دھردرگاہی
 سب دا سانجھا، کلمیاں والی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوہ آد جگاد جگ چوڑی لوک پرلوک طبقات وچ آوندا جاندا، نرگن سرگن کھیل
 کھلاٹیا۔ جس تُوں ویکھ نہ سکے کوئی پنڈت پاندھا، مُلا شیخ نظر نہ کھئے ٹکائیا۔ نہ اوہ سوُر کھائے نہ اوہ کھائے ڈھانڈا، نہ اوہ متر سجن

نہ اوہ سے آندھ گوانڈھا، لگھ چوڑاسی اندر سوہبا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گوہند
 کہے جس ویلے کہاراں قدم چُکیا آگے، دُھر دی سیو کھائیا۔ حُکم دتا سُوڑے سرِگے، شہنشاہ کری جنائیا۔ گوہند تیرے نال مل کے
 انہاں دی جوت جگے، جگت ہووے رُشنائیا۔ پُرکھ اکال اپنی دھاروں کڈھے، دیوے مان وڈیائیا۔ حُکمے اندر حاکم ہو کے سدے،
 سندیشہ اک جنائیا۔ سچ دوارے آون بھجے، بھجن بندگی دئے سمجھائیا۔ بنا رسنا تون دیوے مزے، مذاق مکے جگت خُدائیا۔ جے
 کوئی پُچھے کی وجہ، وجہ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جس تون وچھڑے اوسے نے لبھے، اوبو دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ گوہند کہے چلدیاں چلدیاں ویراگ اندر جرنیل سنگھ تیرا اکھاں چوں نکل گیا نیر، نیواں ہو کے زمیں
 ول دھیان لگائیا۔ اوس ویلے ہس کے کہا کبیر، کعبیاں دا پینڈا دینا مُکائیا۔ شرع دی توڑ زنجیر، شہنشاہ لینا ملائیا۔ میں تینوں
 دساں تدبیر، سہج سہج سمجھائیا۔ اس تون پرے نہیں آخیر، آخر ایہو دُھر دا ماہیا۔ ہوویں نہ دلگیر، آس نراس نہ کھئے بنائیا۔
 بتھوں سٹ کے شمشیر، بن کے اُچ دا پیر، آسن تھائے اُتے رکھائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کھئے غریب امیر، شاہ سلطان نہ کھئے درڑائیا۔
 اسنے پچھلے اُتے پھیر کے لکیر، اگلا لیکھا دینا بنائیا۔ ایہدا ساتھی گہر گمبیر، نر نرنکارا نظری آئیا۔ جس نے سہایا اس دا سریر،
 تت دتی وڈیائیا۔ تھادی بدل دیوے ضمیر، ضامن ہو کے دیا کھائیا۔ اہناں کہا یا آمین، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کبیر کہا میں جلاہیاں گہر
 کمین، کلاپت مل کے کامل مُرشد وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا مالک ویکھ وکھائیا۔ کہار کہا کی
 مالک چلیوں آگھ، اپنا آپ چھپائیا۔ اوس کہا میں دسیا صاف، سہج دتا جنائیا۔ انت تھادا ہونا ساتھ، ایسے نال وڈیائیا۔ کھیل
 ویکھنا پُرکھ اناش، پت پریشور بے پرواہیا۔ تھادا میلا ہونا ساکھیات، ست ستوادی جوڑ جڑائیا۔ پریم پریتی بجھے نات، ناتا اکو
 اک سمجھائیا۔ ہن لیکھا نہیں نال قلم دوات، پھیر شبداں وچ وڈیائیا۔ شہنشاہی سمت وچ تھائے جنم دی تھانوں وی ملنی دات،
 کرم دی کامنا پور کرائیا۔ سو سہنجی آگتی رات، بھنڑی خوشی وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچ
 سرنائیا۔ بھنڑی زین کہے میں بھاگاں بھری، سوہنی سہنجی نظری آئیا۔ جس وچ گوہند گرمکھاں اُپر کرپا کری، شبیدی شبید دتی
 وڈیائیا۔ سلکھنی ہوئی گھڑی، پل پل دئے گواہیا۔ جن بھگتو تھادی پریم پریتی سیوا بڑی، بہتیاں تون بہتی نظری آئیا۔ زوداس والی

پچھلی بجھی لڑی، لڑ سکيا نہ کھئے چُھڈائيا۔ آگے آون جاون توں صاف ہویا بری، برہما وشن شو سپس نوائيا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنہاں اُتے کِرپا کری، کِرپال ہو کے کرماں توں لیا چُھڈائيا۔

* ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ کرنیل سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ والا ضلع فروزپُور *

شبہ کہے مینوں جگت کہے آواز، شبہ گوبند سمجھ کیسے نہ آیا۔ نیراکھ سمجھے نہ کھئے راز، اکھڑ اکھڑ مل مل ڈھولا گایا۔ بنا تن وجودوں میرا ساجن لیا ساز، ستگرؤ میرا نام پرگٹایا۔ شاہ پاتشاہ راجن راج، نواب اکو اک اکھویا۔ نیراکر نیرکار اکو میرا ساتھ، مات پت کیسے نہ جایا۔ آد جگاد ویکھے کھیل تماش، جگ چوکڑی حکم منایا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی نیکی جہی دس کے گاتھ، کلام کلمیاں نال صلاحیا کایا حُجرے وکھا کے محراب، محبوب نور ظہور چمک چمکایا۔ میرا کوئی نہ جانے، اپنا بھیو نہ کھئے کھلایا۔ برہمنڈ کھنڈ دو جہان سمجھے کھئے نہ لاکھ، بے انت بے انت گر اوتار پیغمبر گایا۔ نت نوت میرا پرتاپ، پرہ پُرکھ پرہ رنگ چڑھایا۔ نرمل دھارا سدا صاف، پنت روپ نہ کھئے جنایا۔ سچ دوار سچا انصاف، حکمی حکم اک سُنایا۔ بن بھگتاں کدے نہ کراں کیسے معاف، لکھ چوڑاسی ہتھ کیسے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی دھار آپ پرگٹایا۔ شبہ کہے مینوں جگت وِدیا کہے بول، راگان ناداں والا جنائیا۔ میرا پڑدا کیسے نہیں ویکھیا کھول، جگ چوکڑی بھیو نہ کھئے کھلایا۔ میں آد جگاد سدا نرمول، نرویر نیراکر سوہیا پائیا۔ جگ جگ ست بھنڈارا دیواں کھول، وست ائمٹری آپ ورتائیا۔ پنج تت اندر وڑ کے وجاواں ڈھول، گر اوتار پیغمبر لوآن اٹھائیا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت رؤل، شاستر سمرت کراں لکھائیا۔ دو جہاناں تول کے تول، بنا ترازواں ہتھ اٹھائیا۔ سندیشیاں والے پورے کراں قول، اقرار اپنا توڑ نہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا کھیل آپ وکھائیا۔ شبہ کہے مینوں سارے کپندے گرؤ، گردیو من کے سپس نوائیا۔ کیسے نہیں دسیا کس ویلے ہویا شروع، شرع اپنی آپ جنائیا۔ کیسے نہیں پتہ اپنی دھار کس بدھ مُرؤ، بن پاندھی پنڈھ مکائیا۔ شاستر سمرت وید پُران کہن، فریناں اندر پُھرو، سرتی سرت اٹھائیا۔ کیسے نہیں دسیا کپڑی منزل تُرو، چلے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا کھیل رہیا وکھائیا۔ شبہ گرؤ کہے میرے حکم سندیشے رہے پڑھدے، من مت بُدھ دھیان لگائیا۔ گر اوتاراں پیغمبراں درشن رہے کردے، وشن برہما شو

منائیا۔ صوفی سنت فقیران سجدے رہے کردے، کلمیاں وچ گائیا۔ چرن کولان اُپر سیس رہے دھردے، مستک ٹکے دھوڑی خاک رمائیا۔ بنا وجودوں مینوں مؤل نہ ملدے، مل کے اپنا حال سُنائیا۔ کھیل سمجھے نہیں اصل دے، اصلیت پڑدا نہ کھئے اُٹھائیا۔ رس مانے نہیں اگئی وصل دے، وشیاں وچ لوکائیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت ورلے میری نسل دے، جنہاں دا اِکو پتا مائیا۔ اوہ پریم پیار اندر مل کے ہسنکے، ہستی ہستی وچوں بدلائیا۔ بنا گروآں توں گرو اِکو دسنکے، جو گوہند دھار شبدی بے پرواہیا۔ سچ دوار اوسے وسنکے، جتھے اِکو سیج سہائیا۔ گرو دیو سوامی انترجامی اِکو مَنکے، بنا سیس سیس نوائیا۔ ستگر شبد کہے گرمکھ اپنا بیڑا بنھنکے، دوسر کندھ بہار نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ستگر داتا اِک سرنائیا۔

* ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ گرداس سینگھ دے گرہ پنڈ شاہ والا ضلع فروزپور * *

ستگر سرن جو جاوے آ، چارے کھانی دیا کھائیندا۔ ستگر داتا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سائیندا۔ پورب لیکھا ویکھے تھاون تھان، جگ چوکڑی کھوج کھوجائیندا۔ لکڑی کاٹھ جس دا نان، باڈی سوہنی بنت بنائیندا۔ گنڈی گنڈیاں نال جڑا، رنگ روپ سوبھا پائیندا۔ پچھلا لیکھا رہیا سمجھا، دُھر سندیش سُنائیندا۔ جس ویلے بل دوارے پھیرا گیا پا، براہمن جگت روپ وٹائیندا۔ پُرکھ اکال لکڑی سہارا لیا تکا، سمرتھ ہتھ وچ اُٹھائیندا۔ لکڑی کہا میرے بخشے گئے گناہ، جنم کرم نظر کھئے نہ آئیندا۔ چلداں چلداں اِک وار چرنی لگی آ، ٹھوکر سچے چرن نال لگائیندا، اوس رو کے ماری دھاہ، نیتر نیناں چہہر اِک وکھائیندا۔ تُوں پاتشاہاں دا پاتشاہ، نرگن سرگن ویس وٹائیندا۔ مین کوئی سیو نہ سکی کہا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا ویکھ وکھائیندا۔ لکڑی کہے جس ویلے مین لگی باون چرن، چرن ملی سرنائیا۔ مینوں بھل گیا اگلا مرن، پچھلا جیون دتا تجائیا۔ میرا کھل گیا ہرن پھرن، نیتر نین رُشنائیا۔ مین لگی بہتی ڈرن، رو رو حال دہائیا۔ اندر کیتا پرن، سوگند اِکو کھائیا۔ ڈھولا لگی پڑھن، تونہی تونہی راگ الاہیا۔ پرہوں اندر لگی سڑن، وچھوڑا دے جدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا رہیا چکائیا۔ لکڑی کہے جس ویلے مین چرن کول گئی لگ، مستک سیس نوائیا۔ میری پیاس بھجھی اگ، ساتک ست روپ وٹائیا۔ مین درشن

کیتا رَج، خوشیاں ڈھولا گائیا۔ ہس کے کہا کتے مینوں نہ جاویں چھڈ، ہونے نہ کدی جدائیا۔ باؤن کہا میں تتاں توں ہونا الگ، جوتی جوت جوت سہائیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال ہو کے آواں سمرتھ، نرگن نرور پھیرا پائیا۔ پھیر دیواں تیرا حق، پورب لیکھا جھولی پائیا۔ لکڑی کہا مینوں تھوڑا جہا شک، سچ دینا سمجھائیا۔ میری ویکھن والی نہیں اکھ، کس بدھ تیرا درشن پائیا۔ بناسپت وچوں کویں ہوواں وگھ، اپنا روپ وٹائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں تیرا کھیل کراں پرتکھ، پڑدا اوبلا نہ کھئے دسائیا۔ تیرا مان بناواں سچ، ست نال ملائیا۔ جنہاں ستاں رنگاں وچ بل سمگری بدھی وگھ وگھ، اڈا اڈ ٹکائیا۔ اہناں دا کراں اکھ، ست رنگ نشانہ دیاں سہائیا۔ جوتی نور لٹ لٹ، جوت ست رُشنائیا۔ کھول سچ دوار ہٹ، بھگتاں ونج کرائیا۔ اپنے کر کے وس، ناتا دیاں بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لہنا دینا رہیا مکائیا۔ لکڑی کہا کی کھیل تیرا ست رنگ، بلی باؤن دے جنائیا۔ اوس کہا کچھ لیکھا منگ، خالی جھولی آگے ڈاپیا۔ لکڑی کہا مینوں ملے اند، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ باؤن کہا میں بخشاں سدا سنگ، سگلا سنگ بنائیا۔ توں تکیں میرے گرمکھ لال چند، گوبند نال کرمائیا۔ شاہ سلطاناں دی تیری مکنی ونڈ، برہمنڈ کھنڈ ودھائیا۔ تیرا خوشی ہونا بند بند، بندگی اکو دینی سمجھائیا۔ جس ویلے گوبند چھڈے پری اند، ساڈھے تین ہتھ لکڑی تیری دھار سرسا وچ زڑھائیا۔ ستراں دی منگ، سنگھ ویر انگلی اک چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا لیکھے وچوں بھجھائیا۔ لکڑی کہے میری عرضوئی ارداس اک، بینتی اک سچ سنائیا۔ کچھ میرا لیکھا لیکھ، پرہو ملے سرنائیا۔ باؤن کہے جس ویلے سرگن توں نرگن ہو کے آواں اک، اک اکلا پھیرا پائیا۔ بھگت سپیلے گرمکھ پری ہوون سکھ، سجن دھر دے جوڑ جڑائیا۔ تیرے نال کراں ہت، ناتا اپنے نال رکھائیا۔ لکڑی کہا مینوں کچھ لیکھ کے دے دے چٹ، چٹھی ہتھ پھڑائیا۔ باؤن کہا آہ ویکھ میری گتھ، جو ساڈھے تین ہتھ کلجگ اتم اپنا روپ بدلائیا۔ تیرا لہنا دینا دے نچھ، نیرن نیرے ہو کے دے گواپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا لیکھا رہیا چکائیا۔ لکڑی کہے مینوں ویکھو نہ چھڑی، وچھڑیاں جوڑ جڑائیا۔ میری اک دن دی پریتی بڑی، جو ستجگ دی دھار ستجگ پھیر وکھائیا۔ میں منزل اوس چڑھی، جتھے وسے بیرواہیا۔ میں اوس دوارے کھڑی، جتھے بھگت بھگوان ہوہے کرمائیا۔ میں بھاگ لگاواں گھر گھری، ست رنگ نشانہ اُپر جھلائییا۔ میں گرمکھاں کراؤنا بری، آگے دیوے نہ کھئے سزائیا۔ سب نوں

یاد کراؤنا اکو ایشٹ متنا پرہہ ہری، ہر ہر پردے سوہا پائیا۔ لکڑی کہے جس میرے اُتے کِریا کری، اوہ سب دا پتا مائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوں بھگوان، آد جُگاد جُگ چوکڑی سب دی لیکھے لاوے پل گھڑی، جو چل آئن سرنائیا۔

* ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ جگیر سِنگھ دے گرہ پنڈ شاہ والا ضلع فروریزر *

لکڑی کہے مینوں یاد آئی بھئے تلونڈی، طلب پچھلی دیاں سمجھائیا۔ نانک توڑیا ڈھاب کنڈھی، جس دی ونڈ چوڈاں چووی کرم کرم سمجھائیا۔ پھیر چھل لابی نال دندی، بال اوستھا خوشی منائیا۔ مین رو کے کہا ایہہ گل نہیں چنگی، دُکھیاں رہیا ستائیا۔ نانک کہا مین تینوں کڈھ کے وچوں پیلے جھنگی، ساچے در دیاں بہائیا۔ جس ویلے بھارت وچوں جان فرنگی، تینوں ملے مان وڈیائیا۔ تیری دھار ہووے ست رنگی، پیر پیغمبر ویکھ خوشی منائیا۔ پُرکھ اکال ہووے سنگی، سکلا سنگ نہیائیا۔ غریب نیانیاں کٹے تنگی، دُکھیاں درد وندائیا۔ وست امولک جھولی پائے منگی، آسا ترشنا پور وکھائیا۔ سچ سِنگھاسن ربی ٹنگی، سوہنا روپ بدلائیا۔ واسنا ویکھیں اک ٹھنڈی، بن پوناں پون جنائیا۔ تیری پریتی ٹاہنی نالوں توڑ کے اوس نال گنڈھی، جیہڑا ہانی کدے نہ کرے جدائیا۔ مین شبدی لکھت دیواں سندھی، سند ہتھ پھڑائیا۔ جس ویلے پرم پُرکھ بھگتاں اُتوں سب دی توڑ پابندی، اکو حُکم دینا سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر کرنی ویکھ وکھائیا۔ لکڑی کہے مین جاواں بلہار، بلہاری سیس نوئیا۔ میرا لیکھا لگے وچ سنسار، بھلیکھا رہے نہ رائیا۔ مین ٹٹ گئی نالوں ڈال، ہوئی تن جدائیا۔ میرا سُنیا کیسے حال، فریاد وچ کُرائیا۔ نانک ساچی سیکھیا دتی سیکھال، صاحب کر پڑھائیا۔ جس ویلے میرا آوے دین دیال، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ سچ دوارے تینوں لے اُٹھال، دیوے مان وڈیائیا۔ لہنا چُکائے شاہ کنگال، لیکھا پور کرائیا۔ دیوے مان وچ جہان، دو جہان وجے ودھائیا۔ تیرے اُتے جھلنا اوہ نشان، جس دی گر اوتار پیغمبر بیٹھے آس تکائیا۔ کل کلکی ہونا مہروان، محبوب نور خُدائیا۔ سچ دوارے ملنا مان، ممتا موہ مٹائیا۔ لکڑی کہا مین سیس نوا کے کیتا پروان، بہہ خوشی خوشی منائیا۔ گرو نانک دتا دان، ستگر ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوں بھگوان، بھاؤنا سب دی پور کرائیا۔

* ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ والا ضلع فروزپور *

لکڑی کہے میرے اندر وست آگ، جو سب نوں رہی جلائی۔ جن بھگنو تھائے اندر سورا سرگ، پُرکھ اکال سوہا پائیا۔
 کدے نہ ہووے الگ، وکھرا گھر نہ کھئے وسائیا۔ بیٹھا رہے اُپر شاہ رگ، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ سد درشن کرو رج، ترشنا
 بھکھ مٹائیا۔ مینوں چیتا آوندا جد، پچھلا لہنا پورب اک درزائیا۔ فرید دے خالی دسن ہڈ، ماس ماٹی سوہا کھئے نہ پائیا۔ پٹھا لٹکیا
 وچ کھڈ، نیتز نین تسائیا۔ جس نال گیا سی بھج، اوہ وی لکڑی کاٹھ میرا روپ نظری آئی۔ جس دے کارن ملی وڈیائی جگ،
 جاگرت جوت ہوئی رُشنائی۔ بنا مکے کعبیوں محبوب دا کیتا حج، مُحبت وچ سائیا۔ اوس نالوں مینوں سماں چنگا لگے آج، کہانی
 نہیں کہات رہی دُبرائیا۔ یرگن دھار شبدی روپ آیا بھج، ست ستوادی پھیرا پائیا۔ جس دے نال مل کے وی رہی سج، ساجن
 ہو کے سجر رنگ چڑھائیا۔ تھانوں رہی سد، منتاں نال منائیا۔ جن بھگنو ہن وکھرا رہنا نہیں اڈ، وچھوڑا مُکیا کٹی جائے جدائیا۔
 مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس ویلے سناوے اپنا چھد، چھند سوہنگ ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، دیونہارا ساچا ور، وارث ہو کے ورشا جھولی پائیا۔

* ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ کرتار سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ والا ضلع فروزپور *

لکڑی کہے میری پروان ہوئی ڈنڈوت، ڈنڈاوت اکا نظری آئی۔ مینوں جگ چوکڑی پیتے بہت، جگ جگ ویکھاں جگت
 لوکائیا۔ بنا بھگتاں دے ساری سرشٹی گئی اونت، بوٹا جڑ نہ کھئے لگائیا۔ شاہ سلطاناں خاک رالیا موت، سچکھنڈ دوار نہ کھئے بہائیا۔
 ناتا جڑیا ربیا نہ نار کھوت، خصم بھسم وچ ملایا۔ میں کلجگ اتم گئی چوٹک، چاروں کُنٹ اکھ کھلائی۔ جگ واسنا رہی
 بھونک، کوکر وانگ کُرائیا۔ پرہ ملن دا تھوڑیاں ملیا شوق، جو شاکر ہو کے اکو سپس نوائیا۔ کوڑی کریا من مُکھتا جگت گل وچ
 پیا تاؤنک، طبع سکے نہ کھئے بدلائیا۔ حرص ہوس وچ رہے ہونک، دما دم نہ کھئے دھیائیا۔ ساچی منزل مول نہ سکے پہنچ، راہ کھپڑا
 نہ کھئے وکھائیا۔ جگت ریتی کوڑی ویکھ کے رونس، رستے بکھڑے نظری آئی۔ بنا پُرکھ اکال دے دو جہاناں کیسے دی نہیں کوئی

دھونس، حُکم حق نہ کھئے سُنائیا۔ سِر چُکے نہ کوئی گُر اوتار پیغمبر مُلا قاضی غوث، نیترا آگھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بخشہار وڈیائیا۔ لکڑی کہے مینوں کوئی نہ سمجھے لکڑی لکڑبارا، بنکھنڈ بھيو کھئے نہ پائیا۔ میرا آد جُگادی اکو نال پیارا، پریم اکو ریبی منائیا۔ جس ویلے رام گیا جنگلاں وچ اُجاڑا، پھریا تھاون تھائیا۔ پنچوٹی نشان کھچیا ایکا وارا، لکیر تقدیر دتی سمجھائیا۔ اوس ویلے میں کڈھیا ہاڑا، ہوکا اک سُنائیا۔ جس سینتا دا ٹوں لاڑا، نور نورانہ نظری آئیا۔ اوس دا اوکھا دسے دہاڑا، واڑ کُنڈیاں نہ کھئے پچائیا۔ رام کہا میرے رام دا کھیل نیارا، رام رام رہیا جنائیا۔ لکڑی کہا میں کرنا سچا ونج لبھنا اک ونجارا، برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھائیا۔ رام کہا جس ویلے کل کلکی لے اوتارا، نرگن زرویر پھیرا پائیا۔ میرا پورا کرے اشارہ، عیش و عشرط میٹے جگت گنابیا۔ دُھر دا بول اک جیکارا، گُر اوتار پیغمبر دئے سمجھائیا۔ تینوں بخشے چرن چرن سہارا، سرن دیوے سرنائیا۔ تیرا لہنا ہووے اُجیارا، اُجرت جھولی پائیا۔ بھگتاں دا بن رکھوالا، سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اوس ویلے تیرا دیوے سچ احوالا، حالت دئے بدلائیا۔ کلجگ اتم بدل کے چالا، ستجگ ساچا دئے وکھائیا۔ تیری پوری کرے گھالا، سیوا ویکھے چائیں چائیا۔ جس دا نور عجب نیرالا، نیترا آگھ نہ کھئے تکائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی کرے سدا پرتپالا، پرتپالک ہو کے مہر نظر نال ترائیا۔

* ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ کرنیل سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ والا ضلع فروزپور * *

لکڑی کہے سِری بھگوان دا شبدي ویکھو ڈنڈا، ڈر بھے بھو اپنا اک رکھائیا۔ جُگ جُگ کوڑی کِریا میٹے دنگا، ممتا موہ کرے صفائیا۔ بنا بندگیوں بناوے دُھر دا بندہ، بندھن جھوٹھے دئے ٹزائیا۔ امرت رس پیائے جام ٹھنڈا، اگنی آگ گوائیا۔ سچ سروور دا دسے کُنڈھا، جتھے اٹھسٹھ بیٹھے روپ چھپائیا۔ سچ رباب وجائے مردنگا، تن نگارے چوٹ لگائیا۔ پڑدا لاه کے ہنگ برہم دا، پاربرہم دئے ملائیا۔ جن بھگتاں کھچ لیاے ستگر قدماں، چاروں کُنٹ لے اُٹھائیا۔ دو چار لہے وچوں پدماں، آرب کھرب گنت نہ کھئے گنایا۔ لہنا ویکھے کھانی بانی جیرج انڈج ہوئے کوئی نہ صدمہ، سدا دئے دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان مہر نظر اُٹھائیا۔ لکڑی کہے میں کیسے کھنڈے دا نہیں دستا، مٹھی بند نہ کھئے کرائیا۔ میں بھگتاں دساں رستہ، مارگ اک سمجھائیا۔ گرمکھو

پرہہ نون مل کے بنھنا پئے کوئی نہ بستہ، پُستک سیس نہ کھئے اُٹھائیا۔ جُگ چوکڑی پچھوں تہانوں نام ملیا سستا، بن قیمت رہیا ورتائیا۔ جس نال تہاڈا گھرانہ رہے وسدا، اُجڑے جگت لوکائیا۔ تہاڈا آتم رہے ہسدا، پر ماتم وچ سمائیا۔ ڈھولا بنیا رہے سوامی دے جس دا، صفتاں وچ صلاحیا۔ میل ہندا رہے اکھی اکھ دا، وچھوڑا مٹے جگت جدائیا۔ جو جُگ جُگ جن بھگتاں دی پیج رکھدا، اوہ مالک تہاڈا ہونے سہائیا۔ جو دوارا دیوے سچ دا، ساچے دھام بہائیا۔ لوں لوں اندر رچدا، گھر گھر رہیا سمائیا۔ جس ویلے کایا ماٹی بھانڈا بھتے کچ دا، جوت جوت وچ ملائیا۔ آکے جھگڑا مُک جائے وکھ دا، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ایہہ وبار پُرکھ سمرتھ دا، جو سمیں دا سماج دئے بدلائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان میل ملایا بھگتاں دے اکٹھ دا، اک اک نال بندھائیا۔

* ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ نچھتر سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ والا ضلع فروزپور *

لکڑی کہے میرے وچوں نکلے اوہ لاٹ، جو لاٹ کرے رُشنائیا۔ میری منزل مُک گئی واٹ، بیٹھی پنڈھ چُکائیا۔ کنارہ ملیا گھاٹ، پتن دُھردرگاہیا۔ جتھے ملی شاباس، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پوری ہوئی آس، ترشنا دتی مٹائیا۔ پُج گئی اوس پاس، جو پاسا رہیا اُٹائیا۔ میں ہو کے داسی داس، سیوا سچ کھائیا۔ ست رنگ نشانہ ساکھیات، سب نون رہی وکھائیا۔ اکو مننا باپ، پُرکھ اکال اک دھیائیا۔ جس دا سارے کردے گئے جاپ، اکھراں وچ پڑھائیا۔ اوہ پرگٹ ہویا آپ، جوتی جاتا شہنشاہیا۔ جن بھگتو پریم پریتاں اندر بن جاؤ ساک، سجن اکو اک منائیا۔ ایہہ گوہند دا بھوکھت واک، ویلا وقت دئے گواہیا۔ جس ویلے ندیڑ وچ لکڑی کہے میں تن کیتا خاک، سواہ دتی بنائیا۔ نہ بستر رہیا نہ پوشاک، پوشیدہ سب گجھ دتا چُھپائیا۔ اوس ویلے آئی اک آواز، جس مینوں دتا اُٹھائیا۔ میری بن اکھاں کھل گئی جاگ، بن تن لئی انگرٹائیا۔ تھوڑی جہی سلگدی سی آگ، ڈھائی پا نظری آئیا۔ اوس دے وچ سی اک ویراگ، پائے پائے کر سُنائیا۔ کوئی نہ کہو گوہند دا بُجھیا چراغ، دو جہاناں ہوئی رُشنائیا۔ جس نے نواں ساجن لینا ساز، وکھری نوین بنت بنائیا۔ نال لے کے ستگرُو مہاراج، پُرکھ اکال پھیرا پائیا۔ کلگی دا بنا کے تاج، لوک مات ہووے سہائیا۔ جن بھگت رہن نہ دیوے کسے دے مُحتاج، نام بھنڈارا اک کھوائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں رکھے لاج، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ لکڑی کہے گوہند ہتھ

سڑیا نہیں جس اُتے سوبیا باز، بازاں والا بازی جائے اُلٹاٹیا۔ دھار ٹٹی نہیں جس ہتھ وچ پکڑے واگ، نیلے والا شاہ آسوار بے پرواہیا۔ پھیر اوس کسے کولوں منگنی نہیں امداد، اک اگلا ہو کے حکم ورتاٹیا۔ جس نوں سمجھے نہ کھئے دماغ، بدھیوان نہ کھئے سمجھائیا۔ جن بھگتاں اندر دیوے اک ویراگ، ویری دشمن اندروں دئے بھجائیا۔ لکڑی کہے میرے پھیر ہونے وڈ وڈبھاگ، بھاگ حصہ بھگون میری جھولی پائیا۔ دُنیا میرے نال اڈاوے کاگ، گرمکھ میرے نال نشانہ لین جھلاٹیا۔ سو ویلا وقت سہنجنا ہویا وچ مہینہ ماگھ، سمت شہنشاہی سمجھائیا۔ اگلا ہور بدل دینا رواج، نواں نوین حکم منائیا۔ گرمکھ لنگڑا لولا رہے نہ کھئے اپاہج، منزل پوڑی دینا چڑھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سدا سہیلا ساتھ، سمرتھ اپنی دیا کھائیا۔

* ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ سوبھا سنگھ دے گرہ پنڈ ولور ضلع فروزپور * *

دیاوان ہر داتار، ناتھ اناتھاں ویکھ وکھائیندا۔ لکھ چوراسی پاوے سار، چارے کھانی پھول پھولائیندا۔ آسا منسا پوری کرے وچ سنسار، سچ پریتی اک سمجھائیندا۔ بھگت سہیلے دئے ادھار، گر چیلے رنگ رنگائیندا۔ گھٹ گھٹ انتر پاوے سار، گرہ مندر اندر پڑدا لاپندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ مہر نظر کرے سری بھگوان، پاربرہم پرہہ دیا کھائیا۔ جینودیاں جگ دئے نشان، لوک مات وڈیائیا۔ مانس جنم کرے کلیان، انت کنت ہوئے سہائیا۔ وست امولک دیوے دان، خالی جھولی دئے بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ پریتی بخشے اک جہان، انتر آتم میل ملاٹیا۔ دیاوان گہر گمبھیر، پُرکھ اکال اک اکھوائیندا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی تن سریر، ساڈھ تے ہتھ سوبھا پائیندا۔ دؤلت نام خزانہ دیوے سچ جاگیر، پتا پوت رنگ رنگائیندا۔ حکمے اندر بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ مہروان ہر بھگونت، پرہم پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ مان رکھائے ہرجن ساچے سنت، گرمکھ میلے چائیں چائینا۔ نام ندھان دے کے منیا منت، مست خُہاری دئے چڑھائیا۔ گرھ توڑ کے ہوئے ہنگت، نون س اکھڑ کرے پڑھائیا۔ مانس جنم بنائے بنت،

گھڑن بھٹنہار بھوئے سہائیا۔ نانا جوڑ کے ڈھر دی سنگت، سگلا سنگ دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیناں اناتھا دیا کھائیا۔ دیناں ناتھادیاںدھ ساگر، پارہہم پت پریشور ایکنکار اکو نظری آئیندا۔ ویکھنہارا دین دُنی ڈونگھا ساگر، لوک پرلوک کھوج کھوجائیندا۔ غریب زانیاں جن بھگتاں سچ دوارے دیوے آدر، آدرش اکو اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، قدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ وچھڑیاں میلنہارا نال سنسار، نانا جگت نالوں ٹڑائیا۔ ڈکھیاں ڈکھ دئے نوار، دلیریاں دلیر دئے مکھائیا۔ وست امولک کایا گولک دیوے بھنڈار، اتوٹ اٹھ جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بخشش وچ بخشیش رحمت آپ کھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنم جنم کرم دی میٹے زحمت، ڈکھ سکھ وچ بدلایا۔

* ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ سادھو سنگھ دے گرہ بستی تیغا سنگھ ضلع فروزپور *

ماگھ کہے نو نو چار پچھوں میری آئی ماگھی، جن بھگتاں دُرمت میل دھوائیا۔ ساچے سنتاں سوئی سُرْت مندر اندر کایا جاگی، آلس نندرا نہ کھئے وکھائیا۔ من واسنا کوڑی کرپا بنو تیاگی، لوبھ ہنکار نہ کھئے ہلکائیا۔ سچ پریم دے بنو ویراگی، ایشٹ اکو اک منائیا۔ کایا کپڑ دھووو داغی، پت پت پت روپ وٹائیا۔ شبد سُنو اگھی نادی، دُھن آتمک راگ الاہیا۔ امرت رس پیو انڈٹھ سوادی، رسنا جہوا نہ کھئے ہلائییا۔ شاہ پاتشاہ ملو اک نوابی، شہنشاہ اکو نظری آئییا۔ محل اٹل سوہوو سچ محرابی، محبوب حُجرہ اک وڈیائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچئی سرنائیا۔ سرن کہے میں بھگتاں دسار اوٹ، اوڑک اکو اک جنائیا۔ جس دا نام ندھانا دو جہاناں لاوے چوٹ، برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال اٹھائییا۔ لکھ چوراسی وچوں کوڑی کرپا مایا ممتا کڈھے کھوٹ، ست ست دئے سمجھائییا۔ کرے پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیر دئے گوائیا۔ سچ سُنائے نام سلوک، سوہلا اک درڑائییا۔ ڈھردربار جنانکے مَوج، مجلس بھگتاں وچ رکھائییا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر دسدے آئے کھوج، شاستر وید پُران سمرت ڈھولے گائییا۔ اوس دا درشن بنا اکھاں کرو روز، نج نیتز نین اکھ کھلائییا۔ سچ مَحَبّت دیوے جوگ، جوگیشرا اپنا رنگ چڑھائییا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا مالک ہونے سہائیا۔ دُھر دا مالک تگُو ایک، ایکنکارا نظری آئیندا۔ جُگ چوکڑی جس دی سارے رکھدے ٹیک، وشن برہما شو سر نہ کھئے اُٹھائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جو بدلنہارا بھیکھ، نت نوت اپنا ویس وٹائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت لکھنہارا لیکھ، بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا آپ گھلائیندا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی دُھر دا مالک اک نریش، نر نرائن سوہا پائیندا۔ پُرکھ بدھاتا سدا وسے بھگتا دیس، محل اٹل اُچ منار اک وڈیائیندا۔ نرگن ہو کے سرگن کھیڈے کھیڈ، جگت کھلاری دو دھاری چال چلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر فرمانا آپ سمجھائیندا۔ دُھر فرمان کہے میں آواں جُگ جُگ، سندیشہ لوک مات سُنائیا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھاں لک لک، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ لکھ چوراسی وچوں بھگتاں لواں پُچھ، گُرمکھ گُر گُر نال جُڑائیا۔ انتر آتم دے کے سچ سچ، سنجم نیم اکو دیاں وکھائیا۔ اُجل کراں مات مُکھ، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ آتم پرما تم وکھاواں سچا سُکھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کہے نو نو چار پچھوں آیا ماگھ، مگن بھگتاں آپ رکھائیا۔ پُرکھ اکال ہتھ پھراوے واگ، ڈوری تند نظر کیسے نہ آئیا۔ دُھر دا میلا میل ملاتے کنت سہاگ، صاحب سوامی انترجامی جوڑ جُڑائیا۔ شبدا انادی بودھ اگادھی مارے اک آواز، بن اکھراں آپ سُنائیا۔ بند کیوڑی پڑدا کھول کے راز، رام رحیم جلوہ نور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر فرمانا آپ پرگٹائیا۔ دُھر فرمان کہے میں ہوواں پرگٹ، لوک پرلوک حُکم سُنائیا۔ میں لیکھا جاناں لکھ چوراسی ہر گھٹ، انڈج جیرج اُتہج سینج ویکھ وکھائیا۔ ناڑ بہتر ماٹی خاک لیکھا رت، ناڑی ناڑی پڑدا دیاں اُٹھائیا۔ جگت و دیا ویکھاں من مت، بُدھی کھوجاں سہج سُبھائیا۔ حُکم سندیشہ دیواں پُرکھ سمرتھ، دُھر دی دھار آپ جنائیا۔ جن بھگتاں جھولی پا اگتی وتھ، نام بھنڈارا دیاں ورتائیا۔ سچ حقیقت لیکھ لا کے حق، حُکم اکو اک سُنائیا۔ گُرمکھاں کھول اگھ، آخر اکو نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان دیا کمائیا۔ لکڑی کہے میں گُرمکھاں ہتھوں ہندی رہی اِکٹھی، بکھڑی بکھڑی جوڑ جُڑائیا۔ ایہ لہنا ارجن دی بھٹی، چناب کندھا دئے گواہیا۔ اوس براہمن دی ہٹی، جیہڑا ہٹوانا ہو کے ہٹ چلائیا۔ جس دا جیون پیا تٹی، سار پاشا کھیل نہ کھئے سمجھائیا۔ اوس دی بُجھن والی ہٹی، ہٹی دند دین گواہیا۔ جس دا لیکھا اور نہ کھئے رتی، رتی رت دئے سکاٹیا۔ بھگتاں دا لیکھا کدے نہ ہویا ککھیں، کاٹھ

ملے نہ کھئے چٹرائیا۔ کھیل ویکھیا جو نیتن اکھیں، آخر اوہو رہیا بھگنائیا۔ جے ساتھ نہ ہندا کھلاپتی، بن پتیاں ٹہنی دینی جلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تِنکا تِنکا ویکھ وکھائیآ۔ لکڑی کہے میرے ہندے رہے ٹوٹے، ٹکڑیاں وچ ونڈ ونڈائیآ۔ اکھئے کردے رہے وڈے چھوٹے، بردھ بال نال ملائیآ۔ میرے سوہنے بن دے رہے سوٹے، سورپیراں نال لڑائیآ۔ چہر چہن چھپائے کوٹھے، منڈپ رنگ رنگائیآ۔ میری دھار کوئی نہ سوچے، بناسپت رو کے دئے دُہائیآ۔ جس ویلے لالو پائے موچھے، نانک سیو کھائیآ۔ کیسے نہیں تکیا کون ویکھے اولے گوشے، اپنا آپ چھپائیآ۔ چار جگ میرے نال ہندے رہے دھوکھے، دھواں دھار کرے لوکائیآ۔ نو نو چار پچھوں مینوں ملے مؤقے، بھگتاں نال ہوئی گُرمائیآ۔ میں بھاویں کہن آئی مُڑ کے بھوں کے، بن کے پاندھی پندھ مُکائیآ۔ جن بھگت جو سیوا کرنی نندرا وچ سوں کے، سووت جاگت روپ بدلائیآ۔ ایہہ کھیل اکم اتھابو کے، بھید ابھید نہ کھئے جنائیآ۔ جگت دیہار خوشیاں چاؤ کے، چاؤ گھنیرا رہی وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیآ۔ لکڑی کہے مینوں یاد آیا رام وششٹ دا ویلا، تریتا جگ دئے گواہیا۔ اکو دھار ویکھے گُرو چیلا، اکو رنگ سہائیآ۔ آسن لایا وچ جنگل بیلا، دن تِن چاروں کُنٹ نظری آئیآ۔ اوس ویلے کول آیا چھیل چھیلیلا، بالا نڈھا خوشی منائیآ۔ جس دے کول سی اک تیللا، سہج نال وششٹ دے چرناں اُتے ٹکائیآ۔ وششٹ کہا تینوں اِس لکڑی دا بناواں وسیلہ، وچولا وچے وچ جنائیآ۔ جس ویلے بھگت بھگوان دا اکھیا ہویا قبیلہ، کلجگ انت لوک مات وجے ودھائیآ۔ خوشیاں وچ بسے زین وچ امبر نیلا، نیلے والا نیلی دھار پار کرائیا۔ لہنا دینا نیڑے اُپر زمینا، ضامن ہو کے دئے گواہیا۔ کلمہ کوئی نہ جانے آلمینا، کامل مُرشد اپنی کھیل کھلائیآ۔ لکھ چوراسی وچوں گُرمکھ وِرا نکلے نگینہ، نر نرنکارا قیمت آپے پائیآ۔ نو نو چار پچھوں سہنجنا ہوئے جینا، جیون مکت وکھائیآ۔ کِریا کرے پرہہ دانا بینا، بےانت ہوئے سہائیآ۔ لہنا دینا چُکائے لوک تینا، ترے گن لیکھا دیوے چُکائیآ۔ جس نے آتم پرماتم رنگ چڑھایا بھینا، بھنڑی زین نال وڈیائیآ۔ گُرمکھاں ٹھانڈا کرے سینہ، اگنی تت بُجھائیآ۔ ماگھ ہووے مہینہ، سوہنی رُت سہائیآ۔ لکڑی کہے اوس ویلے مینوں کوئی ہتھ نہ لاوے کمینہ، بن بھگتاں چھوہ سکے کھئے نہ رائیا۔ میں اکو نور تگاں نر مدینہ، ناتا تتاں والا تجائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیآ۔ لکڑی کہے کیوں راج نرین لاؤندا رہیا ہتھ، ہوکا گُرمکھاں آپ سُنائیآ۔ ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ،

پڑدا اوہلا رہیا چُکائیا۔ گوہند سہج سُبھاؤ گھر جا کے آیا دس، حُکمی حُکم بے پرواہیا۔ چُلھے وچوں کڈھ کے ککھ، اگنی چرناں نال بُجھائیا۔ اوہ تِنکے پئے ہس، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ پٹنے والے دس سچ، نیوں کے سیس جھکائیا۔ ہُن کتھے دیویں رکھ، آسن سنگھاسن کون ٹکائیا۔ گوہند کہا میں گُرمکھاں دے کراں وس، بھگتاں نال ملائیا۔ جس ویلے آوے کتھنا اکتھ، اگم اتھاہ پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی دھار آپ بنائیا۔ لکڑی کہے میری پیندی رہی رین سبائی ونڈ، منڈل منڈپ ویکھ خوشی منائیا۔ حیران ہوئے کوٹ برہمنڈ، پریشانی وچ لوکائیا۔ وشن برہما شو رہ گئے دنگ، کروڑ تینتیسائیاں نین آگھ شرمائیا۔ کی کِریا کھیل سورے سربنگ، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ جن بھگتاں چاڑھ کے بھگتی رنگ، چرن کول دیوے سرنائیا۔ ڈھولا سنا کے نام چھند، پڑدا اوہلا دتا مکائیا۔ کوڑی کِریا میٹ کے گند، گہر گمبھیر کِری رُشنائیا۔ آتم پرما تم دے کے اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جنم جنم دی تٹی گنڈھ، سُرتی شبدی جوڑ جُڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ لکڑی کہے میں رین سبائی نہیں دتا سون، سمیں وچوں سماں لیا بدلائیا۔ ایس بھینو نوں جانے کون، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ سندیشہ دیوے نہ اُنجا پو، پون پانی نہ کھئے چٹرائیا۔ حساب لگے نہ اون گون، بنا دُشت دمن سمجھ کسے نہ آئیا۔ تھوڑا لیکھا نال بل باون، نانک نرگن دئے گواہیا۔ لکڑی کہے میں گُرمکھاں در ویکھن آئی اوہ چمن، پت ڈالی پھل پھل خوشیاں وچ مہکائیا۔ امرت میگھ برسدا ویکھیا سون، بوند سوانتی کھلا پاتی مُکھ چوائیا۔ انتر انتر من ہنکاری کرے امن، وکاری رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ لیکھا دئے درڑائیا۔ لکڑی کہے میں چار جگ رہی بکھری، وچھڑی میل نہ کھئے ملائیا۔ جس ویلے تِنکا ماریا سی شبلی، دُکھ وچوں دُکھ پرگٹائیا۔ میں اوس دی دھار دے وچوں باہر نکلی، نر نرائن منگی سرنائیا۔ ایہ لکڑی کہے ویہ سو بکرمی چھبی پوہ پہلا سماں کھیل ہویا وچ اٹلی، اٹلس سکے نہ کھئے جنائیا۔ جس دی کتھا کہانی دو جہان نہ کسے لکھ لئی، کاغذ شاہی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ایہ بخشش رحمت اکو گُرسکھ لئی، گُرمکھاں جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اگم اتھاہ ویکھ وکھائیا۔ لکڑی کہے کیوں راج نرین راتیں رہیا چُن دا، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ ایہ لیکھا بہ وڈے گُن دا، گہر گمبھیر دئے درڑائیا۔ جس ویلے بھاگ اچا ہویا بھگتاں دی کُل دا، گُرمکھاں ملے مان وڈیائیا۔

اونا ہووے لوک مات صلح کل دا، گل مالک نور خدائیا۔ اوہ لہنا دینا چکاوے قیمت مل دا، حساب کتاب کہاتہ پچھلا ویکھ
 وکھائیا۔ ٹہنی نالوں اوکھا جدا ہونا پھل دا، الگ ہو کے جیوت رہے نہ رائیا۔ ین ستگر توں جگت جہان سارا بھلدا، ائبھل نظر کھئے
 نہ آئیا۔ نو نو چار پچھوں سیچ دوارا کھلدا، سری بھگوان پھیرا پائیا۔ کوٹاں وچوں گرمکھ ورا کئدے تُلدا، ترازو چھڈے جگت
 لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکرمی کرم کمائیا۔ لکڑی کہے مینوں کوئی نہ سمجھو بالن، لکھ چوراسی دئے
 جلائییا۔ میں وی اوس در دی سوالن، جتھے گر اوتار پیغمبر جھولی ڈاھیا۔ ساچا مارگ جن بھگتاں آئی سکھالن، سکھ سنیہڑا اک
 درڑائیا۔ حکم دتا جوت اکالن، اکل کل دھاری کھیل ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا حکم اک ورتائیا۔
 لکڑی کہے میں بھگتاں کہن آئی اکتھے ہو جاؤ اک تھان، وچھڑیا رہن کوئی نہ پائیا۔ پُرکھ اکال سب دا پتا ماں، گود سہنجی لئے
 سہائیا۔ اوس دا اکو چپو ناں، دو جے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ہنس بنوکان، منمت دینی تجائیا۔ اوس دے ہتھ پھڑاواں بانہ، جتھوں
 سکے نہ کھئے چھڈائیا۔ نہ کوئی سور کھاؤ نہ کھاؤ گان، دوہاں دا مالک اکو نظری آئیا۔ پُرکھ اکال دا نواں سال ہویا رواں، روانگی سب
 دی دیوے کرائیا۔ آگے حکم چلنا نواں، نو نو چار وچے ودھائیا۔ سیچ دوارے جن بھگتاں کول بہواں، کوڑا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سب دا لیکھا پور کرائیا۔ لکڑی کہے رات رات بدل لو اپنی رُٹری، رتن امولک ہیرے نظری
 آئیا۔ میں جگ چار کیتے قول اقرار کدے نہ مکرے، مکمل اپنی سیو کمائیا۔ کلجگ انت نہ ہوئی نہشکری، شکریہ کہے کے خوشی
 منائیا۔ ہن لوڑ پینی کیسے گرمکھ سورے پتر دی، گوبند اپنی بھیٹ چڑھائیا۔ کھیچل کرنی نہ کیسے اٹھن دی، نیر اکھ بدلایا۔ ایہ
 کہانی نہیں کوئی دکھن دی، سکھ ساگر وچ سمائیا۔ صلاح نہیں کیسے کولوں پُچھن دی، آتما دی پرما دئے گواہیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، صلاح دیوے شبداگمی دھار اٹھن دی، آلس نندرا دئے مٹائیا۔ لکڑ کہے زین ربی بھجی، بھج بھج
 پندھ مکائیا۔ تگ کے جلوہ نور ربی، نیر نین خوشی منائیا۔ میں گوک سناواں سبھی، دیاں حق دہائیا۔ جیہڑی دھار نو نو چار
 پچھوں مینوں لہی، نور نورانی نظری آئیا۔ اوسے دے حکمے اندر بدھی، جگ چوکڑی سیو کمائیا۔ درشن کر مول نہ رچی،
 بھکھیاں بھکھ نہ کھئے مٹائیا۔ گرمکھو سنیہڑے وچ سب نوں ربی سدے، بھگتاں ربی جگائیا۔ پُرکھ اکال دی پہلی لگی صدی،

سدمے سب دے دئے گوائیا۔ ہوئے سہائی پت پٹیت کرے یدی، یدپ اپنا رنگ رنگائیا۔ لکھ چوراسی وچوں رہیا کڈھی، پھڑ باہوں پار کرائیا۔ براہمن اچ پھیر چڑھن والا سی گڈی، براہمن کولوں براہمن لیا ترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھار بدل کے سنسار والی جگی، ووہار اپنے وچ رکھائیا۔

* ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ کپور سنگھ دے گرہ موگا گلابی باغ *

پُھل کہن ساڈی مؤلی بہار، بسنت اپنا رنگ بدلائیا۔ خوشیاں وچ ہوئے تیار، پت ڈالی مات مہکائیا۔ سوہنی کھڑی گلزار، مہک وچوں پرگٹائیا۔ اک اک جڑ کے بنیا سوہنا ہار، ہر پردا ویکھ وکھائیا۔ اسیں دسن آئے کوک پکار، دُھر دا حُکم اک جنائیا۔ جن بھگتو سانجھا کرنا سچ پیار، ناتا کوڑ نہ رہے جدائیا۔ پُرکھ اکال مناؤنا اکو دُھر دا یار، پروردگار حق گوسائیا۔ جو آد جُگاد جُگ چوکڑی دیوے تار، نت نوت ہوئے سہائیا۔ جس دا ایتھ اوتھ دو جہان ٹھانڈا دربار، دھرمسال اکو اک اپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ پُھل کہن ساڈا میل ہویا نال کچے تند، ناتا ناتے نال جڑائیا۔ خوشی ویکھیا بند بند، بندگی اکو ڈھولا گائیا۔ مل کے پایا پرمانند، اند و جی ودھائیا۔ گایا ڈھولا چھند، میرا تیرا اکو نظری آئیا۔ جگت ڈرگندھی رہی نہ کوئی گند، سگندھ وچوں نظری آئیا۔ پریم پریتی اندر ہو پابند، بیٹھے سپس نوٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ ہار کہے ٹسیں ویکھو ہریا، ہریاول نظری آئیا۔ پریم پریتی اندر بھریا، صفت وچ وڈیائیا۔ لوک مات مؤل نہ ڈریا، بھہ بھو نہ کھئے جنائیا۔ سچ دوارے بیٹھا چڑھیا، جتھے ملے مان وڈیائیا۔ پرم پُرکھ پرما تم درشن کریا، نیج نین لوچن اکھ کھلائی۔ دُھر دا ڈھولا اکو پڑھیا، اکو نام جنائیا۔ میں آد جُگاد جیوندا کدے نہ مریا، مر جیوت روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ ہار کہے میری سوہنی ویکھو لڑی، لڑیوان دیاں جنائیا۔ کلجگ وچ بدل کے آئی ستجگ سہنجنی گھڑی، گر اوتار پیغمبر جس دی دین گواہیا۔ پُرکھ اکال دین دیال سچ پریم دی لائی جھڑی، بھگون بھگتاں رنگ رنگائیا۔ نام ندھانا پوشاک دے کے ذری، بستر اکو رہیا سہائیا۔ کریپال ہو کے نر ہری، نرائن دیوے وڈیائیا۔ ساچی منزل بن پوڑی ڈنڈے چڑھی،

آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پُہل کہن جن بھگتو گُرمکھ بن جائیو پچے پُہل، دو جہاناں اپنا آپ بدلائیا۔ بھگون گھر تہاڈی اُچے کُل، کُل مالک بنے پتا مائیا۔ سچکھنڈ دوارے قیمت بائے مُل، بے انت ہوئے سہائیا۔ سچ پِرتی اندر جانا گھل، آپ اپنا دینا مٹائیا۔ سچ دوارا گیا کھل، لوک مات وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیون ہارا ساچا ور، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیا۔ پُہل کہے میری بدل گئی رُت، رُتری پریہ رہیا مہکائیا۔ کرے کھیل ابناشی اچت، ست ستوادی دیا کمائیا۔ بھگت سہیلے بھگون دے بنے انادی سَت، کوڑی کِریا ناتا توڑ تڑائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم نرگن دھار آتم لے چُک، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ سچ دواویوں سچ نرنکار نرویر دھار پئے اٹھ، جوتی جوت رُشناٹیا۔ شبدا اگمی ناد انحد لائے چوٹ، چوٹی چڑھ کے ویکھ وکھائیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا کوڑی کِریا کایا مندر اندروں کڈھے کھوٹ، دُرمت میل آپ دھوٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ پُہل کہا حُکم اک نرنکار، کلجگ انت انت جنائیا۔ ستنجگ بدل رہی بہار، دو جہان وجے ودھائیا۔ کل کلکی لے اوتار، چار ورن کرے پڑھائیا۔ نام کھنڈا اگم اپار، دو جہاناں رہیا چمکائیا۔ سوہنگ چھندا سچ جیکار، لکھ چوڑاسی چارے کھانی چارے بانی رہیا پڑھائیا۔ ساچا مندر اک دوار، دھرم دوارا رہیا وکھائیا۔ جوت جگے اگم اپار، تیل باقی نہ کھئے ٹکائیا۔ شبدا اگمی ناد سچی دُھنکار، انراگی راگ الاٹیا۔ گُرمکھ سکھیاں منگلاچار، گیت گوہند جنائیا۔ ساچی کرنی کرے آپ کرتار، فُدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ جس دا راہ تگدے گئے گر اوتار، پیغمبر اکھ کھلاٹیا۔ بھوکھتاں وچ کردے گئے اظہار، لیکھا لکھ کے قلم شاہیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی پرگٹ ہوئے وچ سنسار، اپرمپر اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ پُہل کہن اسیں ویکھیا در دروازہ، لوک مات خوشی منائیا۔ شاہو بھوپ وڈ راجن راجا، شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ جو آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت غریب نواجا، لکھ چوڑاسی ویکھے تھاوں تھائیا۔ جس نوں سجدے کردے مُلا شیخ مسائک سنت سادھا، بھگت بھگونت کہہ کے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ پُہل کہن اسیں تگنا اوہ نظارہ، جو بے نظیر رہیا وکھائیا۔ کلجگ انت انت دے کنارہ، چار کُنٹ رہیا کُرائیا۔ کوڑ ناتا چار ورن اٹھاراں برن دے سنسارا، سچ پِرت حق نہ کھئے کمائیا۔ پڑدا اوہلا چُکے نہ دُور ہووے عُبارا،

سچ چند نہ کھئے رُسنائیا۔ آتم پر ماتم لگے کوئی نہ نعرہ، رسنا جہوا بتی دند ڈھولے رہے گائیا۔ دین دُنی جگت ویکھیا اکھاڑا، مجلساں وچ لوکائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی نرگن نرویر نراکارا، نرنکار نظر نہ آیا دُھر دا لاڑا، لاڑی مؤت سب نوں رہی پرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ پُھل کہن اسیں دسن آئے بہیت، پڑدا اوہلا رہے چُکائیا۔ جن بہگتو پرم پُرکھ دا ساچا بہیت، جس دی پریت نہ کھئے تڑائیا۔ رُت بدلن والی آگے مہینہ چیت، چیتن سب نوں دئے کرائیا۔ جگت کِرسانا سُنجا ہونا کھیت، دہ دِشا پئے دُہائیا۔ کوٹاں وچوں گرمکھ تھوڑے پرم پُرکھ دی ہوئے بہیت، آپ اپنا جھولی پائیا۔ تنہاں ایتھے اوتھے دو جہاناں ساچی سیجا لینا لیٹ، سوہنی سیج رہے سہائیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا بننا کھیوٹ کھیٹ، بیڑا دو جہاناں پار کرائیا۔ اکو مالک خالق پرتپالک سدا ایک، ایکنکار دئے سرنائیا۔ سچکھنڈ دوارے بخشے دُھر دی ٹیک، ٹیکا مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھا دئے چُکائیا۔ پُھل کہن ساڈا دھرت اُتے نہ ویکھیو فرش، فیصلہ حق حق سُنائیا۔ مہروان کر کے ترس، نظرے کرم رہیا اُٹھائیا۔ کی کھیل اُپر عرش، سورج چند سیس نوٹیا۔ کروڑ تینتیس رہیا بھٹک، وشن رہیا شو نیر اکھ نہ کھئے تکائیا۔ گر اوتار پیغمبر رہے ترس، آد جگاد دھیان لگائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں پُرکھ اکال دین دِیال جن بہگتاں اُتے ساچا میگھ دیوے برس، برکھا پھولن اکو لائیا۔ جتھے نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کھئے ستائیا۔ جس دی سمجھ نہ سکے کوئی لکھت پڑھت، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی بھیو نہ کھئے کھلائییا۔ سو سورپیر جودھا مردانہ مرد، نر نرنکارا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دی دھار آپ بندھائیا۔ دُھر دی دھار کہے میں ویکھنا دو جہاناں دھرم، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ لکھ چوڑاسی جاننا کرم، نہکرمی حُکم دتا ورتائیا۔ اندر باہر گیت ظاہر پڑدا لاہنا چار ورن اٹھاراں برن، کھتری براہمن شوڈر ویش لُکیا رہن کھئے نہ پائیا۔ بہگت سہیلے گرو گُر چیلے لوک مات وچوں آئی پھڑن، چار کُنٹ دہ دِشا لینے اُٹھائیا۔ نیر کھولنا نج نین ہرن پھرن، دوئے لوچن لیکھا دینا مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچا مارگ اک سمجھائیا۔ پُھل کہن اسیں سوہے اُتے دھرتی خاک، دھرتی دھول رہی وڈیائیا۔ ساڈا بنیا سانجھا ساک، سجن ملیا بے پرواہیا۔ اچی کوک سارے رہے اکھ، کوک کوک سُنائیا۔ جن بہگتو پُرکھ اکال اکو مننا باپ،

دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ جو ایتھے اوتھے دو جہاناں لئے راکھ، پھڑ باہوں گود بیٹھائیا۔ جدھر تگو اودھر نظری آوے ساکھیات، سوچھ سرؤپی سوبھا پائیا۔ کرے کھیل اگم اتھاہ پُرکھ ابناشی آپ، آپ اپنی کار کھائیا۔ جس دا آتم پرما تم سوہنگ ڈھولا ڈھر دا جاپ، گر اوتار پیر پیغمبر گئے صلاحیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھولنہارا تاک، پڑدا اوبلا رسیا اٹھائیا۔ پُھل کپے میرا ویکھو کھیل اگم، اگمڑا آپ جنائیا۔ مین قیمت وچ نکما، ٹکیاں مل رکھائیا۔ کنڈے خار جمّا، پت ٹہنی لٹکائیا۔ جگ چوکرئی بدل کے پرہ ملن نوں میرا آگیا سماں، نو نو چار پنڈھ چُکائیا۔ آگے اوس دی سیجے سواں، جتھوں سُنّیاں نہ کھئے اٹھائیا۔ ڈھر سندیشہ اکو کہواں، بن رسنا جہوا بئی دند بلائیا۔ جن بھکتو تہاڈا جوہن ایتھے اوتھے رہے سدا نواں، بردھ بال بڑھاپا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کوڑی کرپا کرپو کوئی نہ طمع، سچ پرتی ستگرؤ چرن سرنائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس کرنی تون کر کے گئے منع، اوہ حکم دینا بھگتائیا۔ کلجگ جیو جنت رہن نہیں دینا اٹھان، اگھ پرتکھ پڑدا دئے اٹھائیا۔ دین مذہب ذات پات راؤ رنک اوچ نیچ رہن نہیں دینا بنا، آتم پرما تہا اکو دینا سمجھائیا۔ نام سندیشہ سُن لو دو دو کتاں، دو جہاناں والی آپ درڑائیا۔ تہاڈا کھیل بھگت بھگوت واگ دھتا، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پُھل کپے مین اپنا آپ رسیا پھول، پڑدیاں وچوں پڑدا رسیا کھلائیا۔ سچ سندیشہ دیواں بول، نعرہ حق جنائیا۔ جن بھگنو سیری بھگوان سدا وسے تہاڈے کول، جگ نیتز نظر کھئے نہ پائیا۔ ستگر پرتی بجر کپائی کُنڈا لو کھول، گرہ مندر اندر بیٹھا سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ پُھل کہن مین ویکھنا ہر بردا، گھٹ گھٹ کھوج کھوجائیا۔ جگ چوکرئی رسیا پھردا، شاہ سلطاناں ویکھ وکھائیا۔ مین نظارہ تکیا تہر گھر دا، جتھے وجے سچ ودھائیا۔ مین وچھنا نو سو چرانوے چوکرئی جگ چر دا، گنتی گنت نہ کھئے گنئیا۔ دھن بھاگ درشن پایا اگتی پر دا، مل کے خوشی منائیا۔ ایسے کارن غنچیاں وچوں پت پت ہو کھڑدا، بند کھڑکی آپ کھلائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا رنگ اک چڑھائیا۔ ڈھر دا رنگ چڑھائے ہر رنگیلا، اندٹھڑا آپ رنگائیا۔ جن بھکتو بناں تہاڈا اک وسیلہ، میلا ڈھر درگاہیا۔ چار ورن سوہنا لگے سچ قبیلہ، اوچ نیچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو روپ نظری آئے نر مدینہ، آتم انتر سوبھا پائیا۔ جگت وچھوڑا تھوڑا جل مینا، بھگت بھگوان کدے نہ ہووے جدائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی تھانڈا رکھے سینہ، اگتی

تت نہ کھئے تپائیا۔ تہاڈا سوہنا سمت آکے بدلن والا چیت مہینہ، مہروان کھیل کھلائیا۔ گرمکھ رہے نہ کھئے کمینہ، کلاپت لئے اٹھائیا۔ مان دے کے اُپر زمینا، حجان توں لئے چھڈائیا۔ چوٹھے جگ دی کر ترمیا، سوہنی اگلی ونڈ سمجھائیا۔ کھہڑا چھڈا دئے کولوں حکیاں، طبیبان دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ لیکھا مکے جگت گرتھ مَنیاں، اکو شبد کرے شنوائیا۔ دُھر دا حُکم سب نوں کرنا پئے تسلیم، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ کھیل کرے اگلے آپ عظیم، عالیشان اپنا رنگ بدلائیا۔ جگ چوکڑی پورب لکھیا ویکھے ضمیم، اکھڑ اکھڑ کھوج کھوجائیا۔ گرمکھ ہرجن بھگت سہیلا لکھ چوڑاسی وچوں بناوے اوہ نگینہ، جس دی قیمت نہ کھئے چُکائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا جانے تھاوں تھائیا۔ لیکھا جانے تھان تھنتر، گھٹ گھٹ کھوج کھوجائیا۔ سرب جیاں بدھ جانے انتر، بھيو ابھیدا پڑدا لہیا۔ نام نظارہ دیوے منتر، زرتتر کرے سُنائیا۔ پاوے سار ہرجن ساچے سنن، ست ستوادى بھوئے سہائیا۔ مانس جنم ساڈھے تِن ہتھ کایا ماٹی پنج تت بنائے بنتن، گھاڑن گھڑنہار سوامی اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سکلا سنگ آپ نیھائیا۔ سکلا سنگ پرہو نیھاوایگا۔ دین دیاں دیا کماویگا۔ رت رتڑی آپ مہکاوایگا۔ گرمکھ گرسکھ سجن سوئی سرت آپ اٹھاوایگا۔ چرن دھوڑی کرا کے اکو مَجن، دُرمت میل دُھاوایگا۔ سچ سرنائی جو جن لگن، تنہاں دی لاگت قیمت جھولی پاوایگا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں کرے عدل، انصاف اکو اک درڑاوایگا۔ جنم وچوں جنم دیوے بدل، بدلہ پورب لہنا آپ مُکاوایگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کماویگا۔ سچ کرنی کار کمائیگا۔ دین دیاں ویکھ وکھائیگا۔ گرمکھ گر گر آپ اٹھائیگا۔ مستک لیکھا لہنا جان کے دُھر، دھوڑی ٹکا آپ لگائے گا۔ ساچا منتر انتر جائے پھر، من منسا میٹ مٹائیگا۔ میل ملاوے نواسی واسی اندپڑ، پُریاں لوآں پار کرائیگا۔ شبد اگئی سُننا کے سُر، سرتی سچ وچ سہائیگا۔ نرگن سرگن بنھ ڈور، ڈوری اپنا تند جڑائیگا۔ کر پرکاش اندھیرے گھور، جوتی جوت جوت رُشنائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھيو ابھیدا آپ کھلائیگا۔ پُھل کہے میری آؤن والی رتڑی چیت، سب نوں دیاں کرائیا۔ پُرکھ اکال نظری آؤنا نیتن نیت، ہرجن ساچے نین کھلائییا۔ جس نوں لبھدے کوٹن کوٹی کوٹ کیت، جگ چوکڑی بن کے پاندھی راہیا۔ سو صاحب سوامی گھٹ بھیترا لینا ویکھ، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس دی مُچھ داہڑی نہ کيس، نہ کھئے مؤنڈ مُنڈائییا۔ جس دا سِت دس دسمیش، دہ دشا کرے

رُشنائیا۔ جو آد جُگاد رہے ہمیش، نہ مرے نہ جائیا۔ جس دے حُکھے اندر وشن برہما شو گنیش، کروڑ تیتیس سیس جھکائیا۔ سو بخشنہارا ساچی ٹیک، ٹکے مستک دئے لگائیا۔ گرمکھاں بڈھی کر بییک، کوڑی کریا دئے کڈھائیا۔ اتم دس کے ایکو ایک، ایکنکار دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بخشنہار دیا کھائیا۔ پُھل کہن ساڈی ربی رُڑی مؤل، مؤلا دیا کھائیا۔ چار جُگ دا پورا کر کے قوئل، گر اوتار پیغمبران دئے وکھائیا۔ نویں جُگ دی دھار دس کے اُپر دھوئل، دھرنی دئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں انتر آتم دے کے اکو پاہل، نجھر رس دئے چکھائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر سدا وسے کول، دُور دُراڈا پندھ مُکھائیا۔ نام سندیشہ وجاؤندا رہے ڈھول، شبدی راگ سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ بخشے سرن سچ سوامی، سماں دئے گواہیا۔ جن بھگتاں سُنا اگئی بانی، بن اکھراں آپ پڑھائیا۔ پد دیوے اک نربانی، زرویر ہوئے سہائیا۔ کھیلے کھیل ہر گھٹ جان جانی، جاننہار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل آپ درسائیا۔ پُھل کہن اسیں اک دوجے نال گئے جُڑ، سوہنا جوڑ بنائیا۔ لگی پریتی نہہ جائے توڑ، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ اک پرہو دی ساچی لوڑ، کوڑے ناتے دتے مُکھائیا۔ جو اپنے نال سدائے تور، ترت اپنے گھر وسائیا۔ جتھے نہیں کوئی ٹھگ چور، یار کوڑ کڑیاں نہ کھئے دسائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوئی اندھ گھور، اکو نور سچ رُشنائیا۔ لیکھا مکے مور تور، سوہنگ روپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا میلائے ملائیا۔ ہار کہے تُسیں ویکھو میرا ملاپ، سوہنا نظری آئیا۔ سو پرہو دا جاپ، بنگ وچ سہائیا۔ ترے گن میٹے تاپ، پنج تت نہ کھئے لڑائیا۔ رُوح بُت ہووے پاک، پت پت پُنت نہ کھئے وکھائیا۔ ناتا تئے کوڑا ساک، دین دُنی دئے دُہائیا۔ آتم پر ماتم ہوئے اِتفاق، ہر ساچے وجے ودھائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی شاخ، سو شناخت اپنی دئے کرائیا۔ جُگ جُگ دا پورا کر بھوکھت واک، واقعہ اگلا دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا میلائے ملائیا۔ ہار کہے میرا ویکھو پُھلاں نال اکتھ، سوہنا نظری آئیا۔ اکو مارگ دیواں دس، کراں سچ پڑھائیا۔ جس کارن گرمکھو آئے نس، دُور دُراڈا پندھ مُکھائیا۔ جن بھگتاں ملنا ہس ہس، اپنی ہستی دینی مٹائیا۔ پریم پریتی ماننا رس، کوڑی کریا نہ کھئے دسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا راہ رہیا جنائیا۔ ہار کہے میں دسن آیا تمام، کوڑی طمع دینی گوائیا۔ اکو چینا دُھر دا نام، نام ندھانا اک سمجھائیا۔ پورن ہوون سگلے کام،

نہکرمی کرم کھائیا۔ بھاگ لگے نگر کھیڑا کایا گرام، ساڈھے تین ہتھ سوہیا پائیا۔ امرت آتم پینا جام، نچھر جھرنا رس جھرائیا۔ جوت پرکاش کرنا بھان، اندھ اندھیرا اندھ مٹائیا۔ ستگر شبد سُننا گیان، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ اکو برہم ہووے دھیان، پاربرہم نظری آئیا۔ سوہنا مندر سوہے مکان، کایا مائی رنگ رنگائیا۔ جتھے پُرکھ اکالا دین دیا لا کرے قیام، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ ٹھاگر سوامی ملنا ہووے آسان، احسان سر نہ کھئے چڑھائیا۔ جن بھکتو کوٹ جنم بھاویں لاؤندے رہو دیوان، بنا پرہہ درس لیکھا مات نہ کھئے مُکائیا۔ ہر کے نام پچھے بھاویں ہو جاؤ بدنام، بدی نیکی اپنا روپ دئے بدلائیا۔ ٹھاڈے اندر رہے نہ اندھیری شام، ست سچ چند کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مارگ اکو رہیا دسائیا۔ ہار کہے میں کراں حال حال، سب توں رہیا جنائیا۔ سب دے سر تے کوکے کال، انت نگارہ رہیا وجائیا۔ لاڑی موٹ وجاوے تال، گھنگٹ مُکھ نہ کھئے رکھائیا۔ بن ستگر پورے کرے نہ کھئے سنبھال، ساک سجن سین کم کھئے نہ آئیا۔ جگ چوکڑی میں کرا آیا بھال، کھوجت کھوجت پنڈھ مُکائیا۔ دھن بھاگ جے نو نو چار پچھوں شہنشاہی سمت دا ملیا سال، رُڑی رُت نال بدلائیا۔ بھگت سہیلے تگے نڈھ بال، گر مُکھ گر گر روپ بدلائیا۔ جنہاں دے اندر نام خزانہ مال، اتوٹ اٹھ دسائیا۔ اوہ اکو مندے پُرکھ اکال، دوسر سپس نہ کھئے نوائیا۔ اہناں دے گل وچ ایتھے اوتھے پرم پُرکھ دے سوہندے ہار، تند تند نال بندھائیا۔ لیکھے لگ گئے مورکھ مُکدھ گوار، جو جن آئے سرنائیا۔ نیتر لوچن نین درس دیدار، انتر آتم وجے ودھائیا۔ اتم انت نہ ہون خوار، خواری کوڑی دتی کٹائیا۔ سچ دوارا دے کے دھرمسال، دھر دھام آپ بھائیا۔ جتھے پوہ نہ سکے کال، مہاکال بھے نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہارج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچا بخشے اک پیار، ووبار ووباری اپنے نال رکھائیا۔

* ۲۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

سچکھنڈ دوارے حکم نرنکار، نرگن زرویر نرکار آپ چلائیا۔ محل اٹل سہائے اچ مینار، ست ستوادی سوہیا پائیا۔ نرگن جوت ہوتے اُجیار، نورو نور نور رُشنائیا۔ مقامے حق پروردگار، لاشریک ڈیرہ لائیا۔ کھیلے کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر اپنی کار کرائیا۔ دوسر نہ کھئے میت مُرار، سگلا سنگ نہ کھئے جنائیا۔ سچ سندیشہ دیوے اکو وار، دھر فرمانا آپ درڑائیا۔ وشن برہما شو ہووو

بے دار، نیتِ لوجن نین اگھ کھلائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کرے خبردار، بھہ بھو اک سمجھائیآ۔ چارے جگ ویکھو نین اگھاڑ، کرنی کرتا آپ کھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی حُکم ورتائیآ۔ سچکھنڈ دوارے ست فرمان، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ درگاہ ساچی کھیل مہان، آد پُرکھ ابناشی کرتا آپ کرائیندا۔ وشن برہما شو بھوئے سوادھان، آلس نندرا نظر کھئے نہ آئیندا۔ گر اوتار پیغمبر کرن دھیان، سیس جگدیش اک جھکائیندا۔ جگ چوکرئی ویکھو ایکا حُکم دیوے بیان، مہا اکتھ کتھ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا کھیل آپ وکھائیندا۔ دُھر دا کھیل دے بھگونت، پاربرہم پرہ اپنی دیا کھائیآ۔ ساچا سُنو اگھی منت، اکھراں والی نہ کھئے پڑھائیآ۔ نر نرائن جانو اکو کنت، ست ستوادی سوہیا پائیآ۔ جس دی آد جگاد مہا اگنت، ودیا وچ نہ کھئے درڑائیآ۔ جو ایتھے اوتھے دو جہاناں بنے بودھ اگادھا پنڈت، پاربرہم پت پرمیشور اپنا حُکم ورتائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سنديشہ نر نریشا اکو وار سُنائیآ۔ سچکھنڈ دوارے کھیل سِری بھگوان، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ ستوادی ویکھو اک نشان، دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ اکو مندر سچ مکان، چہپر چہن نہ کھئے چُھائیندا۔ اکو دیپ جگ مہان، تیل باقی نہ کھئے ٹکائیندا۔ اکو تخت نواسی نوجوان، بن رنگ رُپ سوہیا پائیندا۔ جو آد جگادی ساچا کاپن، بن سکھیاں رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دی کھیل آپ وکھائیندا۔ دُھر دی کھیل کرے ہر کرتا، کرنی اپنی دئے جنائیآ۔ آد جگاد دُھر دا بھرتا، پاربرہم پرہ بے پرواہیا۔ ساچی منزل اگم اتھاہ اُچ مینار آپے چڑھدا، منزل حق نہ کھئے سمجھائیآ۔ نراکھ وکھڑ ڈھولا آپے پڑھدا، رسنا جہوا بتی دند نہ کھئے پلائیآ۔ نرور ہو کے اپنی کار کردا، نرنکار ہو کے ساچی کار کھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا گھر ویکھ وکھائیآ۔ ساچا گھر ویکھ سچکھنڈ، ست ستوادی خوشی منائیندا۔ پڑدا لاه کے کوٹ برہمنڈ، بھيو ابھیدا آپ جنائیندا۔ وشن برہما شو دوارے سد، سدا اکو نام الايندا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو دُھر دی حد، حدود وند نہ کھئے وندائیندا۔ پرم پُرکھ دی سارے جد، شبدي دھار آپ پرگٹائیندا۔ جگ چوکرئی گئے لنگھ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ مات ہنڈھائیندا۔ ساچی سیجا ویکھو سہنجنا پلنگ، پاوا چول نہ کھئے بنائیندا۔ بودھ اگادھ شبد اناد بن راگ تال رہیا وج، وجہ سچ نہ کھئے سمجھائیندا۔ چووی ماگھ کہے میرا وقت سہنجنا ہویا اج، نو سو چرانوے چوکرئی جگ

پندھ مکائیندا۔ شبد سندیشہ دینا گج، دو جہان برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال آپ سُنائیندا۔ پُرکھ اکال دین دِیال کرے کھیل
آپ سمرتھ، دوجا سنگ نہ کھئے جنائیندا۔ اندج جیرج اُنہج سیتج کھانی بانی ویکھنہارا حق، حقیقت پڑدا آپے لائیندا۔ شاستر سمرت
وید پُران جس دا بھو رہے دس، رسنا جہوا بئی دند صفت صلاحندا۔ سو صاحب سوامی انترجامی پُرکھ بدھاتا گھٹ بھیتر رہیا وس،
گرہ گرہ اپنا ڈیرہ لائیندا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن دیونہارا اگتا رس، نچھر جھرنا آپ جھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
کریا کر، سچ کرنی کار کھائیندا۔ چووی ماگھ کہے مینوں آگئی یاد، پورب لہنا نظری آئی۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ منگدے گئے
داد، در درویش ہو کے آگے جھولی ڈاپیا۔ گر اوتار پیغمبر کردے گئے فریاد، سچکھنڈ دوارے سپس نوائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال تُوں
رچنا رچی آد، انت ویکھے تھاو تھائیا۔ تُوں واپگرُو رام کرشن اللہ گاڈ، لاشریک تیری بے پرواہیا۔ تیرا نام کھنڈا اکو دسے راڈ،
ڈنکا سچ سچ وجائیا۔ بن اکھرا بنا لیکھا لکھت تیرا راگ، جگ چوگری کرے شنوائیا۔ ساچا کھولے کوئی نہ راز، پڑدا اوبلا نہ کھئے
اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھو ابھیدا دے کھلائی۔ چووی ماگھ کہے تیرا ویکھیا سچکھنڈ دوار، سچ دوار
وجی ودھائیا۔ گھر بیٹھ گرو اوتار، پیغمبر سپس نوائیا۔ وشن برہما شو بن بھکار، خالی جھولی ڈاپیا۔ تُوں داتا دانی دیونہار،
دیاوان اکھوائیا۔ جگ چوگری پیتے وچ سنسار، لوک مات اپنا پندھ مکائیا۔ بھوکھتاں وچ تیرا اظہار، کاغذ قلم شاہی دئے گواہیا۔
چارے کھانی دئی ادھار، چارے بانی صفت صلاحیا۔ دھن وڈیائی تیری پروردگار، لاشریک تیری سچ سرنائیا۔ تیرا ویکھ ٹھانڈا
دربار، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ ہوں بالک سیوک خدمتگار، در گھر ساچے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
کر، دھر دا حکم دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُنو پیغمبر گر اوتار، شبد سندیشہ دیاں سُنائیا۔ جگ چوگری کھیل اگم اپار،
نرگن سرگن حکم ورتائیا۔ بودھ آگادھا شبد انادا بن لیکھار، کاتب ہو کے قلم چلائی۔ چار ورن اٹھاراں برن لکھ چوراسی کھول کواڑ،
ورن برن آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر فرمانا آپ سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر مارو لوک مات جھاک،
بن اکھاں اکھ کھلائی۔ چاروں کُنٹ اندھیری رات، سچ چند نہ کھئے چمکائیا۔ جھگڑا پیا ذات پات، دین دنی لڑائیا۔ آتم پر ماتم کرے نہ
کھئے اتفاق، من واسنا ہوئی ہلکائیا۔ ستگر شبد نہ دسے کسے ساتھ، اگئی ناد نہ کھئے وجائیا۔ ساچی منزل چڑھے کوئی نہ گھاٹ،

پینڈا پنڈھ نہ کھئے مکائیا۔ نرنتر سیجا سوئے کھئے نہ کھاٹ، سہنجی سیج نہ کھئے ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم آپ ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر لوک مات لو تگ، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی آپ جنائیندا۔ ساچا ملے کیسے نہ حق، حقیقت پڑا نہ کھئے اٹھائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی پڑھ پڑھ سارے گئے تھک، سنسا روگ نہ کھئے مٹائیندا۔ نام بھنڈارا گرہ مندر اندر ساڈھے تین ہتھ کھولے کوئی نہ ہٹ، ونجارا ونج نہ کھئے کرائیندا۔ کوڑی کرپا مایا ممتا ہومے ہنگتا ت وکارا کھیل بازی گر نٹ، سچ سوانگ نہ کھئے وکھائیندا۔ لگی آگ اپ تیج وائے پرتھمی آکاش من مت بڈھ سانتک ست نہ کھئے کرائیندا۔ چار ورن اٹھاراں برن کوئی یاد نہ کرے تڈھ، سجدہ سیس نہ کھئے جھکائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کھیل آپ درڑائیندا۔ گر اوتار پیغمبر لوک مات کرو دھیان، صدی چوڈھویں دئے گواہیا۔ صدق صبوری رہیا نہ کھئے ایمان، عملار وچ نہ کھئے لوکائیا۔ کوڑی کرپا چڑھیا طوفان، مانس مانو رہیا رڑھائیا۔ ساچا ناد سنے کوئی نہ کان، تند ستار نہ کھئے بلائیا۔ نرگن جوت پرکاش ہووے نہ اگمی بہان، بھانڈا بہم نہ کھئے بھنائیا۔ مندر سوہے نہ سچ مکان، کایا ماٹی نہ کھئے رُشنائیا۔ من واسنا جگت پھرے سوان، بھجے واہو داہیا۔ منزل حق حقیقی چڑھے کھئے نہ آن، نو دوارے پنڈھ نہ کھئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتار پیغمبر لوک مات کرو اشارہ، شبدی شبدا جنائیا۔ آتم پرما تم کرے نہ کھئے پیارا، کوڑی کرپا نال کُرمائیا۔ جھگڑا پیا پُرکھ نارا، نر نرائن نہ کھئے منائیا۔ ہومے ہنگتا لگا اکھاڑا، چار کُنٹ دئے دُبائیا۔ ساچی منزل پار کرے نہ کھئے کنارہ، نئیا نوکا سچ نہ کھئے چڑھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیتر نین رہیا کھلائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر پُرکھ سمرتھ، ایہ تیری بے پرواہیا۔ جو نرگن سرگن لوک مات آئے دس، لیکھا لیکھ کے قلم شاہیا۔ تیرا ناؤں نرنکارا دس کے آئے سچ، ست ستوادی حکم جنائیا۔ نیج نیتر نین کھول کے آئے اکھ، لوئن اکو اک سمجھائیا۔ ست دھرم دا پرگٹ کر کے آئے ہٹ، گرمکھ گر گر آپ بُجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان تیری سرنائیا۔ پیغمبر کہن پر ہو در سجدہ، سیس جگدیش جھکائیا۔ ایہ کھیل اگما ہر دا، حیرانی سب دے اُتے چھائیا۔ تُوں آد جُگاد جُگ چوکڑی اپنا کھیل کردا، قُدرت دا مالک بے پرواہیا۔ بن تیرے بھ کوئی نہ ڈردا، بھو اور نہ کھئے جنائیا۔ کلجگ اتم لیکھا سب دا جائے ہردا، ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر ویکھو انت اخیر، آخر دیاں سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں بدلن والی تقدیر، تدبیر اپنے ہتھ رکھائیا۔ اتم کٹنا شرع والا زنجیر، شریعت اکو دینی درسائیا۔ آتم پر ماتم کھیل دسنا بے نظیر، جگت نیتر نظر کھئے نہ پائیا۔ جس منزل تے چڑھ کے بیٹھا کپیر، سچ دوارے ڈیرہ لائیا۔ اوس دی دھر دی ہوئی تعمیر، باڈھی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ لیکھا مکے شاہ حقیر، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک سمجھائیا۔ پیغمبر کہن پرہ ساچے پروردگار، جلوہ تیرا نور خدائیا۔ ہوں تیرے خدمتگار، بیٹھے سیس جھکائیا۔ چوڈاں طبق کرن پکار، طوبی طوبی کر دُباٹیا۔ اگلا لیکھا سمجھ نہ آوے وچ سنسار، انت آخری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سجدے کرن وارو وار، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دئے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں بھو اگلا دسدا ہاں، پیغمبر حکم جنائیا۔ ہر گھٹ اندر وسدا ہاں، لکھ چوراسی ڈیرہ لائیا۔ کوٹاں وچوں بھگت سنت سہیلے رکھدا ہاں، صوفی اپنے رنگ رنگائیا۔ پر ماتم ہو کے آتم نال ہسدا ہاں، نج نیتر کر زُشنائیا۔ مارگ اکو سچ دا دسدا ہاں، دوجی اور نہ کھئے چٹرائیا۔ کوڑی کرپا شوہ دریائے سٹدا ہاں، نت نوت ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک سمجھائیا۔ دھر دا حکم کہے میں دین آیا فرمان، اکو اک جنائیا۔ پر پُرکھ ہونا پردھان، دو جہان وچے ودھائیا۔ سچ جھلنا سچ نشان، نو ست سوبھا پائیا۔ چار ورنان دینا اک گیان، برن اٹھاراں حق پڑھائیا۔ شبد کھنڈا نکنا وچوں میان، برہمنڈ کھنڈ کرے زُشنائیا۔ شرع میٹے کوڑ شیطان، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ سب نوں جنائے اکو رام، سیتا سرتی آپ اٹھائیا۔ کرشن وکھائے دھر دا کاہن، جس دا نہ کوئی پتا نہ کوئی مائیا۔ اکو پتر بھئے بلوان، پروردگار نور خدائیا۔ پُرکھ اکالا اٹھے نوجوان، پردھ بال نہ کھئے جنائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹے وچوں جہان، لوک مات رہن نہ پائیا۔ ستجگ ساچا دیوے دان، ست ستوادی آپ ورتائیا۔ اکو نور کرے بھان، سچ سچ زُشنائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دا دے کے گئے بیان، بھوکھتاں وچ پڑدا دئے اٹھائیا۔ سو سورپیرا حاضر حضورا کرنہارا سرب کلیان، کلمہ کائنات جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتائیا۔ ساچا حکم ورتے جگ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ مکے کعبرے نہ حج، حُجرہ جگ نہ کھئے سہائیا۔ شاہ سلطان تخت تاج جان تچ، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ سجن ساتھی جان

بہج، اکلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ مایا ممتا لگے آگ، امرت میگہ نہ کھئے برسائیا۔ کلجگ کاگ بُدھی ہوئی کگ، ہنس روپ نہ کھئے وٹائیا۔ چووی ماگہ کہے نو سو چرانوے چوگری جگ پچھوں میرا وقت سہنجنا ہویا اج، عاجز ہو کے سپس نوٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر فرمانا اک اُپائیا۔ دُھر فرمان کہے میں دُھر دا مالک، حُکم آد جُگاد سُنائیا۔ لوک مات بن کے آواں ثالث، دو جہاناں دیواں صفائیا۔ میرا سب توں وکھرا انوکھا کالج، بنا کلمیاں کراں پڑھائیا۔ میری سمجھ سکے کوئی نہ ناچ، ودیا وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھے نہ بالک، ستجگ تریتا دواپر کلجگ سیوا گئے کھائیا۔ جو سجدیاں وچ منگدے گئے اکو عدالت، عدلی ہووے دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا حُکم اک سمجھائیا۔ حُکم کہے میں دُھر سندیشہ، کلجگ اتم ربیا سُنائیا۔ پُرکھ اکال دساں ہر نریشا، نر نرائن وڈی وڈیائیا۔ جس دو جہان بدل دینا پیشہ، بیشتر پہلے ربیا فرمائیا۔ جھگڑا مُکنا وشن برہما شو مہیشا، کروڑ تیتیسا نہ کھئے وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبران چُکنا ٹھیکہ، لہنا دینا سب دی جھولی پائیا۔ اتم پرگٹ ہونا پر م پُرکھ پرہہ ایکا، ایکنکار اکو نور خُدائیا۔ دو جہاناں بخشے ٹیکا، ٹکے مستک دھوڑی لائیا۔ لکھ چوراسی وچوں مان وڈیائی دیوے جن بھگت جن ترے گن مایا لگے نہ سیکا، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے زرگن سرگن دسے بھیتا، اتم پر ماتم پر ماتم آتم میلانے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دا حُکم اک اُپائیا۔ حُکم کہے میں آوندا جاندا، جُگ جُگ ویس وٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھاں تھکا ماندا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ بندھائیا۔ سچ بھنڈار دیواں اکو ناؤں دا، نر زرنکارا آپ جنائیا۔ وسنا دساں ساچے گاؤں دا، سچکھنڈ دوارا سوہبا پائیا۔ بھيو چُکاواں پتا ماؤں دا، پُرکھ اکال سرب سمجھائیا۔ مستک ٹکا لاواں دُھر دے پاؤں دا، چرن کول سرنائیا۔ گرہ وکھاواں سچ نیاؤں دا، حق حقیقت پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ حُکم کہے میں آواں آد جُگاد، جُگ چوگری پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھاں سادھ، سنت صوفی فقیر کھوج کھوجائیا۔ نام سندیشہ دیواں اکو ناد، دُھن آتمک راگ سُنائیا۔ ورن برن چُکا اک سماج، ذات پات پڑدا لاپیا۔ دُھن سنا جگت راگ، تال تلواڑا کراں شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ دُھر حُکم کہے میں دس گیا تئی اوتار، طرح طرح سمجھائیا۔ سب نے رہنا خبردار، بے خبراں خبر پہنچائیا۔

سَتَجُگ تریتا دوایر کلجُگ بیتیا وچ سنسار، اتم وچے اک ودھائیا۔ پرگٹ ہونا نر نرنکار، نراکار پھیرا پائیا۔ جس نون سدا کرو
 نمسکار، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ جس دی جوت جگت ادھار، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ اوہ آوے اپنی دھار، نہ کھئے جنے پتا مائیا۔
 نرگن نور ہوئے اجیار، روپ رنگ ویکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، کاتب چلے نہ کھئے چترائیا۔ صفتاں وچ نہ کھئے اظہار،
 ڈھولیاں وچ نہ کھئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم آپ ورتائیا۔ دھر حکم میں دسیا پیر پیغمبر، عیسیٰ
 موسیٰ محمد شبدی ناد وجائیا۔ پروردگار سانجھے یار کرنا اک سامبر، لوک مات ویس وٹائیا۔ صدی چودھویں میٹنا انت ادمبر، ایکا
 چوکا کھوج کھوجائیا۔ سرب کلا ہووے بہرتمبر، بے پرواہ نور الہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک
 درڑائیا۔ دھر دا حکم کہے میں دسیا موسے، مسلسل حال سنائیا۔ بیہو رہیا نہ کھئے دوچے، ایکا ایک سنائیا۔ پڑدے کھولے سب
 دے گوچھے، عین غین نہ کھئے پڑھائیا۔ کایا ماٹی بھانڈے کرے مودھے، تن خاکی کھوج کھوجائیا۔ ساچا لاہا کیسے نہ سوچھے، نیتز نین
 نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک اپائیا۔ دھر دا حکم کہے میں دسیا حق عیسیٰ، ایشٹ
 اکو اک جنائیا۔ کھیل کرے جگت جگدیشا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جھگڑا مکا کے پیس اکیسا، ایکنکار کرے رُشنائیا۔ ساچا
 حکم حق حدیثا، اکو کرے پڑھائیا۔ پچھلا لیکھا جانے بیتا، چار جگ پھول پھولائیا۔ آگے سَتَجُگ لاوے ریتا، مارگ اپنا دئے
 سمجھائیا۔ لگھ چوراسی پرکھے نیتا، چارے کہانی کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔
 حکم کہے میں دسیا محمد غلام، غمی خوشی وچوں باہر کڈھائیا۔ تیرا منتر ان والا سلام، طرح طرح وچ وٹائیا۔ جس ویلے آوے
 آپ امام، عملان دا مالک نور خدائیا۔ دیوے سچ پیغام، حقیقت اک سمجھائیا۔ کھوجے اُپر اسمان، زمیں اسمان پڑدا لہیا۔ وکھا کے
 اک نشان، تارہ چند نور رُشنائیا۔ لئے حلفیہ بیان، بنا عبارت کر پڑھائیا۔ دس آگمی کلام، کلمیاں کرے وڈیائیا۔ تون بالک اک
 نادان، حکمے وچ سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک ورتائیا۔ دھر دا حکم کہے میں شبہ سنیدیشہ
 دتا دس گرو، ایشٹ دیو سوامی اکو اک سمجھائیا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکڑی کھیل ہندا شروع، شہنشاہ داتا بے پرواہیا۔ جس
 دا بھانا دو جہان کدے نہ مڑو، ست سمندر سار کھئے نہ پائیا۔ جسدا اکو منتر نام ڈھولا شبدی پھرو، فرنے میٹے سرب لوکائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نہکرمی کرم کھائیا۔ سندیشہ کہے میں دسدا رہیا بھگت، بھگوان بھو کھلائیآ۔ پرہہ آؤنا لوک مات جگت، جاگرت جوت کرے رُشنائیآ۔ جس دا بنا گوبند تون کوئی نہ سمجھے وقت، چارے کھانی سار کھئے نہ پائیآ۔ جس دا حکم ہونا نام سخت، دیوے انت سزائیآ۔ چار جگ گُر اوتار پیغمبر اکٹھا کر کے وفد، سچکھنڈ کھیل ورتائیآ۔ نہ کوئی شودوالا مٹھ مندر ہووے مسجد، چار دیوار نہ کھئے جنائیآ۔ نہ کوئی کھان پین پہن ہووے رسد، رستہ دین دُنی نہ کھئے وڈیائیآ۔ نہ کوئی ذات پات دین مذہب کرے حسد، نہ کوئی جھگڑیاں والی لوکائیآ۔ نہ کوئی پنڈت پاندھا مُلا شیخ مساءک ہووے سعید، اکھراں والی ونڈ نہ کو ونڈائیآ۔ اکو ایکنکار جوتی دھار ہووے مست، متوالے گُر اوتار پیغمبر لئے بنائیآ۔ جو آد جگاد جگ چوکرے کدے نہ ہووے نشٹ، نسچے نال اپنا حکم ورتائیآ۔ سچ مینارے ایکنکار اکو دسے اپنا درس، درش اکو دئے وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیآ۔ دھر دا حکم کہے میں دسدا آیا سنت، سچن سچ جنائیآ۔ پرم پُرکھ پرماتم اک بھگونت، بھگون بے پرواہیا۔ لکھ چوراسی جس دا جیو جنت، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیآ۔ کلجگ پرگٹ ہونا انت، آخری ویس وٹائیآ۔ جسدا اکو نام اکو منت، اکو کرے پڑھائیآ۔ گڑھ توڑے ہووے ہنگت، ہنگ برہم دئے سمجھائیآ۔ لکھ چوراسی وچون جن بھگت بنائے تھوڑے سنگت، سگلا ساتھی آپ ہو جائیا۔ جھگڑاپے منڈل منڈپ، پُری لوء کُرائیآ۔ ہوئے دُہائی جیرج انڈج، اُتہج سینج سار کھئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دھر دی کار آپ بھگتائیآ۔ دھر دا حکم کہے میں دسیا فقیر صوفی، سُفیاں وچ سمجھائیآ۔ جگت پرماتما نوں لبھنا وچون حرُوفی، بنا حرف عارف سمجھ کھئے نہ رائیا۔ بھو ابھید سمجھ پاوے کوئی نہ سوجھی، پڑدیاں وچون پڑدا نہ کھئے اُٹھائیآ۔ پُرکھ اکال دھار رہن نہیں دینی دوجی، ایکنکار اکو رنگ رنگائیآ۔ ذات رہے نہ میں ٹون دی، ٹونہی ٹونہی سارے گائیآ۔ کھیل ویکھنی بُت رُوح دی، آتم پرماتم جوڑ جڑائیآ۔ کار کرنی شبدي گوبند ہوہو دی، ہوکا حق حق جنائیآ۔ وڈیائی ویکھنی ساڈھے تِن کروڑ لوں لوں دی، گُرمکھ لیکھا رہن کھئے نہ پائیآ۔ بندگی مُکنی رسنا جہوا بتی دند مُنہ دی، اجپا جاپ دئے درڑائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، فرمانا رانا اک سمجھائیآ۔ حکم کہے میں سدے دیندا رہیا وارو وار، وارتا جگت سُنائیآ۔ کلجگ اتم آؤنا کل کلکی اوتار، کلمہ ویکھے خلق خُدائیآ۔ امام امامان دا سردار، صدیاں دا مالک بے پرواہیا۔ جوتی دا جاتا ہووے اُجیار، نُور

نور سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر دا سانجھا یار، پروردگار پھیرا پائیا۔ سچکھنڈ دوارا کھول کوار، دھام اکو اک درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ دکھائیا۔ حکم سندیشہ کہے گر اوتار پیغمبر کھول کے ویکھو اکھ، بن اکھراں دیاں جنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا نرگن جوت تگو پرتکھ، پاربرہم پت پریشور ساکھیات نظری آئیا۔ جس دا شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی گاؤندی چار جگ دے جس، صفتاں والے ڈھولے مات سُنائیا۔ جس دی مہا گاؤندی آئے سچ، ست ست ست درڑائیا۔ جیہڑا کدے ہتھ نہ آیا وچوں ہڈ ماس نازی رت، رتیاں والی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس نے لکھ چوراسی جیو جنت بنایا پنج ت، وشن برہما شولے اُچائیا۔ اوہ مالک خالق پرتیالک دو جہاناں والی حقیقت حق، حکمران اک اکھوائیا۔ گھڑن بھنہنہار سدا سدا انتھک، تھکاوٹ جگت مات نہ کھئے بنائیا۔ سو سچ دوارا کھول کے ہٹ، بھگت سہیلے گرمکھ چیلے سنت سجن رہیا پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی دا کرتا ویکھ دکھائیا۔ دھر دا حکم کہے جو رہیا سددا، دہ دشا حکم سُنائیا۔ جس دوارے رہیا وسدا، سچکھنڈ سوہا پائیا۔ جس پریمی نال رہیا بسدا، پریم تکیا بے پرواہیا۔ جس دا کھیل ویکھیا جگ چوکڑی رتھ دا، رتھواہی ہو کے سیو کھائیا۔ سو ویس وٹائے دیا کھائے روپ پرگٹائے پُرکھ سمترہ دا، سماں سمیں وچوں بدلائیا۔ جو بھگت سہیلے سددا، سنتن رنگ رنگائیا۔ جھگڑا مُکا کے شاہ رگ دا، شہنشاہ اپنا گھر دئے سمجھائیا۔ جتھے اکو دپیک جگدا، دوس رین ہوئے رُشنائیا۔ جھگڑا مُک جائے کعبوالے حج دا، شودوالا مندر مٹھ سیس نہ کھئے جھکائیا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن اکو سجدہ، سجدیاں دا لیکھا دئے مکائیا۔ نور نورانہ ہو کے دگدا، دغیبازی دئے گوائیا۔ جو سب نوں گھٹ گھٹ بھیت ہو کے تکدا، بنا اکھاں اکھ کھلائیا۔ اوہ کھیل کرے جگ سچ دا، ساچے دی ساچی سچ وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوارا کہے میں اوسے پُرکھ اکال نال وسدا، جو میرے اندر سوہا پائیا۔ گر اوتار پیغمبر چرن دوارے سددا، حکمی حکم منائیا۔ کوئی لیکھ نہ جانے اج دا، کلکاتی کرم کانڈ نہ کھئے کٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، فرمان اپنا رہیا سُنائیا۔ سُنو فرمانا ہر گوہند، پُرکھ اکال جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی بند، مات پت نہ کھئے وڈیائیا۔ تھادا مالک گتی گہند، گہر گمبھیر اکھوائیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی میٹے چند، چنتا دئے مٹائیا۔ سو پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی، نرگن نروریر نراکار سدا بخشنند، بخشش رحمت آپ کھائیا۔ جو امرت دھار دیوے ساگر سیندھ،

اتوٹ اٹھ ورتائیا۔ جو مالک جیو پنڈ، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ کی اُس دی کرو نند، نندیا وچ جگت لوکائیا۔ جس دی تار ستار سمجھے کوئی نہ کینگ، مردنگ انزنگ آپ سنائیا۔ جو لیکھا جانے سُرپت اند، وشن برہما شو ربیا اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حُکم اک سمجھائیا۔ دُھر دا حُکم کہے میری اتم آگئی واری، وارتا پچھلی دینی بدلائیا۔ چوتھے جگ دی کر خواری، خواہ مخاہ دینا مٹائیا۔ دین مذہب ذات پات اتم جانی ہاری، جو ہر جو اپنا حُکم سنائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ویکھنی اُجاڑی، ساچا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ سب نے یاد رکھنی چوہوی ماگھ دی دہاڑی، نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں مات آئیا۔ اٹھن لگی موٹ لاڑی، رائے دھرم دوارے لے انکرائیا۔ مین پھرنا جنگل جوہ پہاڑیں، اُچے ٹلے پربت کھوج کھوجائیا۔ مین ستجگ تریتا دواپر کلجگ رہی کواری، مینوں جیوت انت نہ کھئے پرنائیا۔ مین لکھ چوراسی وچوں لبھن چلی ناری، صدی چودھویں پھیرا پائیا۔ میرے سپس اگتی کھاری، جس دی دھار نہ کھئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ حُکم کہے میرا آگیا اتم ویلا، ویلے سر دیاں سمجھائیا۔ اگلے سال ناتا ٹٹنا گرو چیلا، چیلا گرو سپس نہ کھئے نوائیا۔ لاڑی موٹ گھر گھر چاڑھن آونا تینلا، سگن اپنا رہی وکھائیا۔ پُرکھ اکال نے کرنا کھیل نویلا، زراکار اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ چوہوی ماگھ کہے مین گیا جاگ، جاگن ویلا دیاں درڑائیا۔ سریشٹی دا بھجن والا چراغ، اشٹی نور نہ کھئے رُسنائیا۔ اگے ہو نہ پکڑے کوئی واگ، سہارا سچ نہ کھئے جنائیا۔ ہنس بڈھی ہوئی کاگ، مانک موتی چوگ نہ کھئے چُگائیا۔ دُرمت میل نہ دھووے کھئے داغ، پاپاں پُنیت پوت نہ کھئے وکھائیا۔ چار کُنٹ پینی بھاج، بھانڈا بھجے جگت لوکائیا۔ ماتا پت رہے نہ سانجھ، نار کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ شہنشاہی نہ رہے راج، رعیت دئے دُہائیا۔ کسے سر نہیں رہنا تاج، تختاں والے دئے اٹھائیا۔ پرہ نے اپنا کرنا کاج، سچکھنڈ دوارے حُکم سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر رہے بھاج، بھجن واپو داہیا۔ لوک مات کس نوں دئے امداد، نیڑے ہو کے انت چُھڈائیا۔ سب نوں سانجھی پُرکھ اکال دی آگئی آواز، سُنہڑا اک درڑائیا۔ کسے کم نہیں آونی جگت دی پڑھی نماز، حُجریاں وچ نہ کھئے صفائیا۔ رام نام کوئی نہ بنیا ساک، سجن سین نہ کھئے اکھوائیا۔ جنان چر پُرکھ اکال نہ مٹیا سب نے باپ، اگلا پندھ نہ کھئے مٹائیا۔ اتم خاکی ہونا خاک، خالق نظر نہ کھئے ٹکائیا۔ آونا جانا رہے آن باٹ، مات گرہ پھند نہ کھئے کٹائیا۔ کوٹاں وچوں

تھوڑیاں مُکنی واٹ، جو اُکو رہے منائیا۔ صوفی سنت فقیر بھگت جن اندروں باہروں دسن پاک، رُوح بُت ہوئی صفائیا۔ کایا کعبہ سوہی اک محراب، محبوب اُکو نظری آئیا۔ جس دے اُتے نہ کوئی تن نہ پوشاک، نہ کوئی بستر رہیا ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ ماگھ کہے میری کڈی سوہنی آئی دباڑی، دوس نالوں رین وچی ودھائیا۔ اج سگناں نال اُٹھن لگی موٹ لاڑی، اپنا گھنگٹ اکھ کھلائییا۔ میں تیری ویکھنی چار یاری، یارانے سارے دینے تڑائیا۔ چار جگ میں بنی رہی بے اعتباری، اگے اعتبار دینا جمائیا۔ چار گٹ پھیردی جاواں بہاری، چچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ مُلا شیخاں رتھی کیتی داہڑی، داؤ اپنا لینا لگائیا۔ اگ لگا کے ناڑی ناڑی، انگ انگ دینا جلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا حُکم آپ سمجھائیا۔ چووی ماگھ کہے میرا ہون لگا وادھا، ودھیا حُکم سنائیا۔ پُرکھ اکال سب دا دادا، دیاوان بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دا گاؤندے راگا، ناداں وچ سنائیا۔ اوہ کرن والا کھیل تماشا، خالق خلق بے پرواہیا۔ گوپی کابن والی مُکنی راسا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دین دُنی حد بدل دیوے پاسا، سار پاشا اپنے ہتھ وکھائیا۔ چووی ماگھ کہے وشن برہما شو سُنو ست، ست دیاں جنائیا۔ کلجگ اتم سب نوں بھلی برہم مت، پاربرہم میل نہ کھئے کرائیا۔ ملیا میل نہ کملاپت، کنت کنتوہل سیج نہ کھئے ہنڈھائیا۔ ایسے کارن کلجگ اتم سکے کوئی نہ رکھ، راکھا رہن کھئے نہ پائیا۔ ستگر بھلیاں قیمت پئے کیسے نہ ککھ، کوڈی ہٹ نہ کھئے وکائیا۔ بہاویں منکا منکا من دا نام رہے رٹ، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ سب دے بُرج مینارے جانے ڈھٹھ، ساڈھے تِن ہتھ نہ کھئے چٹرائیا۔ مُسلم سنی اگے کرن لگے اکٹھ، مہینہ تھوڑے باقی نظری آئیا۔ پُرکھ اکال حُکم دینا جھٹ، کلمہ کلمے وچوں الائییا۔ دین دُنی وچن والی سٹ، دین مذہب رہے گرلائییا۔ حُکم کہے میرے اُتے کریو کوئی نہ شک، میں جگ جگ حُکم رہیا بدلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا کھیل آپ وکھائیا۔ چووی ماگھ کہے میرا لیکھا کجھ کجھ، جگ چار سیو کھائیا۔ بھگت سہیلے اُٹھاواں جگ جگ، لکھ چوڑاسی وچوں باہر کڈھائیا۔ پرہ دا درس کراواں لک لک، پڑدیاں اندروں پڑدا لاییا۔ نام سندیشہ دیواں رُک رُک، ہوئی ہوئی جنائیا۔ مُنمکھاں کولوں رُس رُس، پلا لوان چھڈائیا۔ گر مُکھاں کولوں پُچھ پُچھ، پچھلا لیکھا دیاں مکائیا۔ پُرکھ اکال دے بنا کے پُت پُت، پتا پُت دیاں جڑائیا۔ اوہناں دا آون جاون لکھ چوڑاسی لیکھا جائے چھٹ، رائے دھرم نہ

دئے سزائیا۔ ستگر شبد سہیلا پھڑ کے اگتی گٹ، دو جہاناں پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویلا وقت دئے صفائیا۔ چووی ماگہ کہے میں بھکتاں جوگا، جوگی جگیشر گئے جنائیا۔ میرا نام سندیشہ سدا ہوکا، حکم بے پرواہیا۔ ڈنکا وجاواں چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق شنوائیا۔ گرمکھاں دیواں اگتی موجا، مجلس پرہ دے نال بنائیا۔ نو نو چار پچھوں ملیا موقع، مکمل پڑدا دیاں اٹھائیا۔ گرمکھو تہاڈے نال ہووے کدے نہ دھوکھا، سچ سچ سمجھائیا۔ تہاڈا مارگ دسیا سوکھا، لکھن پڑھن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ تہاڈے چرناں ہیٹھاں پھرے مکتی موکھا، مفت سیو کھائیا۔ ساچے نام دی لگدی رہے چوٹا، چوٹی چڑھ کے کرے شنوائیا۔ جن بھگت سچ دوارے جگدی رہے جوتا، دیا باقی نہ کھئے بھجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دے حکم پار لنگھائیا۔ چووی ماگہ کہے میں جاگرت ہویا، دو جہاناں وجی ودھائیا۔ بھگت سہیلا کدے نہ سویا، ستیاں لواں اٹھائیا۔ نام ندھان لے کے آیا دھر دا ڈھوا، سوہنگ سو جھولی پائیا۔ بن ستگر نانک اور نہ جانے کوآ، بھرمیں بھلی سرب لوکائیا۔ جان گوہند جانے نواں نروآ، جو اتم گیا جنائیا۔ اتم پرما تم پرہ نے اپنا بیج بوآ، دو جا روپ نہ کھئے وکھائیا۔ آپے اتم آپے پرما تم پار برہم آپے بوآ، پنج تت کایا ماٹی رہیا ہنڈھائیا۔ سچ پرکاش نرمل جوت کرے لوآ، نیج لوچن کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا حکم اک ورتائیا۔ دھر دا حکم کہے ایہو حکم نرنکار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ آد جگاد جگ چوکری ورتے وچ سنسار، دو جہان سپس جھکائیا۔ لکھ لکھ لیکھا گئے گرو اوتار، بھوکھتاں وچ جنائیا۔ کلجگ اتم نہکلنک لئے اوتار، جس دا پتا نہ کوئی مائیا۔ مہابلی اترے اپنی دھار، نورو نور کر رُشنائیا۔ پیر پیغمبراں دا سردار، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ کلجگ اتم پاوے سار، مہاسارتھی ویس وٹائیا۔ کرنی دا کرتا ہو کے خبردار، بے خبراں دئے جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر فرمان دئے درڑائیا۔ چووی ماگہ کہے میں لابیلا پڑدا، اوبلا رہن کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال جس مندر اندر وڑدا، اوبو تن ماٹی خاکی سوہیا پائیا۔ سچکھنڈ دوار اوبو بن دا، جتھے نرگن جوت ہووے رُشنائیا۔ گر اوتار پیغمبر اوبو جندا، جسدا روپ رنگ ریکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ آد جگاد جگ چوکری بیڑا اوبو بٹھدا، کھیوٹ کھیٹا شاہ پاتشاہ اک اکھوائیا۔ اوہ لیکھا جانے کاجی ماٹی تن دا، تتوت کھوج کھوجائیا۔ اوہ جھگڑا مکاوے تارا چند دا، چار کُنٹ کرے رُشنائیا۔ جو حکم سندیشے گھلدا، سنیہڑے سچ سنائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان مہر نظر اُٹھائیا۔ چووی ماگھ کہے میں جُگ چوکرئی آیا چلدا، بن پاندھی پنڈھ مُکائیا۔ سچ سُنہیڑے آیا گھلدا، شاستر سمرت وید پُران لکھائیا۔ بھيو دسدا آیا جل تھل دا، پڑدا مہیئل آپ اُٹھائیا۔ سچ دوارا آیا ملدا، پرہہ چرن ملی سرنائیا۔ کھیل ویکھدا رہیا گھڑی پل دا، پلک پلک وچوں بدلایا۔ بھگتاں دے اندر رہیا رلدا، بن ت ت وجود سوہیا پائیا۔ پریم مُحبت اندر رہیا پھلدا، پُھل پُھلوڑی اک مہکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا رنگ رہیا بدلایا۔ چووی ماگھ کہے میری ہون والی بدلی، بدلہ چُکے سرب لوکائیا۔ گر اوتار پیغمبر سچ دوارے پُجے مزلو مزلی، منزل اپنی پور کرائیا۔ پُرکھ اکال بن کے عدلی، عدالت اکو اک جنائیا۔ جس دی ویل آگے ودھ گئی، وادھا بھگتاں وچ بنائیا۔ جو کِریا سو اپنی جد لئی، یادداشت پچھلی رہیا دُہرائیا۔ گوہند بن اکھراں اوہ کِتاب کڈھ لئی، جس دی ستاں سطران وچ لکھائیا۔ آگے پُرکھ اکال نالوں رہنا اڈ نہیں، جوت شبَد ہووے کُڑمائیا۔ سچ پریتی اکو بجھ گئی، ڈوری تند نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکرمی اپنا حُکم ورتائیا۔ چووی ماگھ کہے میں ویکھیا چار کُنٹ، دہ دشا دھیان لگائیا۔ تھر تھر کب رہیا بیکنٹھ، سورگ رہیا کُڑلائی۔ لکھ چوراسی وچوں تھوڑے دسے مُکھ، جو بھگت بھگونت وچ سمائیا۔ اکو رکھ کے اوٹ، اوڑک اکو رہے منائیا۔ تن نگارے نام دی لا کے چوٹ، پنجاں رہے مٹائیا۔ ممتا دا کڈھ کے کھوٹ، ہنگتا دُور کرائیا۔ سچ ملن دی سوچ، اکو اک پڑھائیا۔ درشن کر کے نیتر لوچ، لوچن رنگ چڑھائیا۔ جنم جنم دی پوری ہووے کھوج، آگے لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ آتم پرما تم مل کے مانن مَوج، مؤجودہ پرہہ دا درشن پائیا۔ نہ ہرکھ رہیا نہ سوگ، چنتا غم نہ کھئے ستائیا۔ بھاویں طعنے دیون لوک، نندیا وچ لوکائیا۔ پھیر وی تون میرا میں تیرا سوہنگ گاندے سلوک، صلح کل اکو رہے منائیا۔ جس دا رُوپ نرمل جوت، نور نور وچ رُشنائیا۔ نہ کوئی ورن نہ کوئی گوت، دین مذہب نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، حُکمے اندر حُکم پرگٹائیا۔ حُکم کہے میں حُکمی دھندا، آد جُگاد جنائیا۔ گرُمکھ لبھاں دُھر دا بندہ، بندگی اکو اک سمجھائیا۔ کلجُگ انت آخیری ویکھ کے کنڈھا، کنڈیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ پڑدا لاه کے برہمنڈاں، منڈل منڈپ دتا بدلایا۔ اوس گوہند نون ملو جس دا شبَد اگمی کھنڈا، لوہار ترکھان نہ کھئے گھڑائیا۔ لکھ چوراسی ماردیاں کدے پوے نہ دندا، سان اُتے نہ کھئے رگڑائیا۔ دھونا پئے نہ وچ جل گنگا، نیر دی دھار نہ کھئے وکھائیا۔ بنا میانوں

کدے نہ ہووے ننگا، جگ نیتر درس کھئے نہ پائیا۔ اوس گوہند دا ویکھو کنگھا، جو ڈرمت میل رہیا دھوئیا۔ نال نیزے دا سوہنا
 ڈنڈا، جو برہمنڈ کھنڈ رہیا پلائیا۔ ساچی ڈھال دی اکو ونڈا، جو پاپاں توں پرے لئے کرائیا۔ اوہ شستر کدے نہ ہووے گندہ، رگڑ
 دے نال رگڑ نہ کھئے رگڑائیا۔ اوہنوں کھوہ سکے نہ کوئی بندہ، بندیخانے نہ کھئے چھپائیا۔ اوہ دو جہاناں آد جگاد جگ چوکڑی ستجگ
 تریتا دواپر کلجگ سدا کردا رہے دنگا، ڈنکا سچ وجائیا۔ اوہ پرکھنہارا مندا چنگا، لکھ چوڑاسی ویکھ وکھائیا۔ بنا نیتراں کدی نہ
 ہووے اندھا، ویکھے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان اکھ کھلائیا۔ ماگھ کہے میں ویکھنا اوہ
 محبوب، جو محبت وچ سائیا۔ جس دی حد نہ ہووے کدے محدود، ونڈاں وچ نہ کھئے ونڈائیا۔ عرشاں توں اُتے جس دا اُچ عروج،
 شہنشاہ اکھوئیا۔ نہ تن وجود، کلبوت نہ کوئی پرگٹائیا۔ جو منزل وسے اک مقصود، محفل سچ سمجھائیا۔ جتھے چڑھ کے پڑھنا پئے نہ
 ہزارا درود، حضرتان دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا کھیل دئے پرگٹائیا۔ حکم کہے میں ویکھے
 شاہ حقیر، نو ست کھوج کھوجائیا۔ میں تگے جگت فقیر، جو فقیریاں وچ ڈھولے گائیا۔ میں ویکھنے مات امیر، جو ممتا رہے
 ہنڈھائیا۔ میں ویکھنے کعبیانوالے پیر، جو پیر رہے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، حکم اکو اک سنائیا۔ حکم
 کہے میں حکمی آیا، کلجگ اتم پھیرا پائیا۔ میں ویکھنی ترے گن جگت مایا، ممتا موہ کھوج کھوجائیا۔ کوڑی کریا ویکھنی چھایا، جو
 جگت شہنشاہ رہے لگائیا۔ میں چار ورن اٹھاراں برن ویکھنا جو دوس رین رہیا کُرایا، کوک کوک کوک سنائیا۔ میں چووی ماگھ
 ویکھنا جو لوک مات اپنا ناؤں پرگٹایا، ودی سدی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ گرہ نچھتر نہ سنگ رلایا، گھڑی پل نہ کھئے جنائیا۔ اکو ایک
 سیس جھکایا، جگدیش ملی سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر اپنا نام درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر ہووو
 سوادھان، سانجھا یار حکم سنائیا۔ سارے سُنو اک کلام، چار جگ دا پنڈھ مکائیا۔ اکو ایشٹ کر دو جہان، درشت سچ کھلائیا۔
 پرہہ چرن بنے مہمان، نرگن آکے نرگن سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ڈھر دا مان، نشان اکو رہیا
 وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر تگو نشانہ، نشا سب دی دئے کرائیا۔ جس دا لیکھا اتم پرما تم وشنوں بھگوانا، پاربرہم پرہہ پھیرا پائیا۔ جو
 ایتھے اوتھے دو جہان ہووے پردھانا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء حکم سنائیا۔ جس دا راگ شبدا ناد دھن کلاما، کائنات کرے پڑھائیا۔

جس دا وجنا سچ دمامہ، ڈنکا اِکو اِک سُنائیا۔ جو کل کلکی پھر کے بانا، باون لیکھا پور کرائیا۔ جو بن کے وڈ اماما، عیسیٰ موسیٰ محمد لیکھا دئے سمجھائیا۔ کلجگ مئے اندھیری شاما، ستجگ سچ کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں بخشے اوہ مانا، ابھان رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل اُپر زمیں اسمانا، آشا سب دی ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی پورب آسا، آہستہ آہستہ سارے رہے جنائیا۔ جگ چوکڑی پرہو تیرا دے کے گئے بھرواسا، بھاگ اِکو اِک سمجھائیا۔ لیکھا لکھ کے گئے خلاصہ، خالص تیرا رنگ رنگائیا۔ دس کے گئے جوگ ابھياسا، نام نغمہ اِک سُنائیا۔ زرگن جوت تیری اگئی شناکھا، تتوت نہ کھئے رکھائیا۔ تیرا گرہ پُرکھ ابناشا، سچکھنڈ وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نت نوت اپنے نام دی دس کے بھاشا، بھاکھیا دتی جگت لوکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہہ دسدا رہیا بولی، انبولت راگ سُنائیا۔ اندرے اندر درشتی کھولی، خالق خلق دتی وڈیائیا۔ منوآ من نہ پاوے روئی، بدھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ آتم پرماتم پرماتم آتم اِکو رنگ موئی، موؤا اپنا پڑدا آپ اُٹھائیا۔ کوئی کرے نہ بہڑی بہڑی، کوک کوک نہ کھئے سُنائیا۔ منزل نظر نہ آئے لی چوڑی، سفری سفر نہ کھئے چُکائیا۔ کوئی سمجھیا راگ نہ گوڑی، پڑدا اوبلا نہ کھئے اُٹھائیا۔ جگت واسنا ہو گئی بوڑی، باولی ہوئی لوکائیا۔ ستگر اکھر کوئی نہ جانے دھری، دُھراں دا لیکھ نہ کھئے درڑائیا۔ گیان دھیان وچ ہر جوت کیسے نہ اوڑی، بن اگھاں درس کھئے نہ پائیا۔ سمجھ آئی نہ سلوک پوڑی، چھٹی راگ رہے گر لائیا۔ مانس دیہی کیسے نہ سوڑی، لکھ چوراسی پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ منتر سُنے کھئے نہ پھوری، فُرنا من نہ کھئے چُکائیا۔ جن بھگتاں جگ جگ پرہہ اپنے نال جاوے توری، ثرت اپنا حُکم منائیا۔ سرشتی نالوں درس دیوے چوری، کول بیٹھیاں نظر کیسے نہ آئیا۔ ایسے کارن کہا درس دے جا بھوری، کایا بھورے اندر پھیرا پائیا۔ پریتی جڑ جائے توری موری، مہرے ہو کے کر رُشنائیا۔ میں تیری سدا اڈیک رکھی لوڑی، لوڑیندا ساجن نظری آئیا۔ پرہو بنا بھگت بھگوان دے زرگن سرگن کدے نہ سوہندی جوڑی، نار کنت روپ نہ کھئے وٹائیا۔ کلجگ انت مُنیاد رہ گئی تھوڑی، صدیاں دے سال سالوں دے مہینے مہینیاں دے دن دین گواہیا۔ کلجگ جیواں کرنا بہڑی بہڑی، بھٹیا بیبا میل نہ کھئے ملائیا۔ چلھے چڑھن والی توڑی، ہانڈی سب دی دینی بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر شبدي بن کے گھوری، گھور اندھیرے وچ ویکھ لوکائیا۔ گھور اندھیرا کہے پُرکھ اکال گیا چھپ، صدی چوڈھویں نظر

کيسے نہ آئيا۔ جنہاں مليا اوہ کر گئے چُپ، نانا جگت والا ٹرائيا۔ اكو بھگوان دے بن گئے پُت، مات پتا دی یاد نہ کھئے ستائيا۔ گو بند دے بن کے سُت، گودی سؤں کے خوشی منائيا۔ جوت اکالن دی سفل کر کے ککھ، لکھ چؤراسی ڈيرہ ڈھابيا۔ اُجل کر کے مُکھ، دُرمت ميل دھوائيا۔ دُکھ وچ رہندياں مانن سُکھ، سُکھ وچ مليا بے پروا بيا۔ اوہ بابروں تٹاں والے منکھ، اندر جلوہ نُور خُدايا۔ ايہ کھيل ابناشی اچت، پاربرہم پرہہ آپ کرائيا۔ جن بھگتاں موئی رُت، رُترِي پرہہ دے نال مہکائيا۔ بھاویں دُنيا کہے کچھ، اوہ اكو دا ڈھولا رہے سُنائيا۔ آگے رہن نہيں دينا پڑدا اوہلا لُک، نو کھنڈ پرتهمی سٹ دپ ڈنکا دينا وجائيا۔ جس نوں گر اوتار پير پيغمبر سچکھنڈ نواسی کہے کے رہے جھک، نيوں نيوں سيس نوئيا۔ سو پُرکھ اکال اپنی دھاروں آيا اُٹھ، نروير ہو کے پھيرا پائيا۔ جن بھگتاں اُتے رہيا تھ، مہروان مہر نظر اُٹھائيا۔ شبد اگتي شير ہو کے رہيا بک، بھبک اكو نام لگائيا۔ جنہاں نے سوہنگ مہراج شير سينگھ وشنوں بھگوان گا لئی ٹک، وشن برہما شو آگے سيس نوئيا۔ اوہ سچکھنڈ دوارے جان توں کدے نہ جان رُک، گر اوتار سارے ہون سہائيا۔ دين مذہب ذات پات کھتری براہمن شو در ویش پنڈت پاندھ مَلا شيخ گرتھی پنتھی بھاویں سارے کرن دُکھ، گر مَکھ گر گر وچ سمائيا۔ اہناں مات گرہہ پھير لٹکنا نہيں اُٹا رُکھ، جمان والی نہ کھئے سزائيا۔ جس نے بھيجا اوس نے گودی لینا چُک، چار جُگ دا ليکھا دئے مکائيا۔ جن بھگتاں بھاویں لوک مات وچ کھان نوں ملے نہ رجواں ٹک، آگے بھکھياں دی بھکھ دئے مٹائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريپا کر، مہر نظر نال ترائيا۔ چؤوی ماگھ کہے ميں پاون آيا سگن، سگل سرشٹی ويکھ وکھائيا۔ جن بھکتو تہانوں اكو دی لگے لگن، لگ ماتر دی لوڑ رہے نہ رائيا۔ تُوں ميں تيرا آتم پر ماتم گاؤنا بھجن، جو بھانڈا بھرم بھنائيا۔ اندر باہر گپت ظاہر ایتھے اوتھ دو جہاناں بنے سجن، سگلا سنگ نبھائيا۔ چرن پريتِي وچ رکھ مگن، مادھو اپنا رنگ چڑھائيا۔ تہاڈا پنج تت ليکھ لائے خاکی بدن، بدلہ پچھلا دئے چُکائيا۔ شہنشاہی سمت توں تسيں ہن آگے لگے ودھن، پچھلا پينڈا مکائيا۔ دپک ہو کے لگے جگن، چار ورن رُشنائيا۔ سچ دوارے لگے وسن، ہر سرن سرنائيا۔ گيت گو بند گا کے لگے ہسن، ہستی وچوں ہستی لئی بدلایيا۔ درشن کر کے نيتر لوچن آگھن، آخر ميلا مليا سہج سُبھائيا۔ لکھ چؤراسی وچوں وروں کے مکھن، نام مدھانے لئے بلائيا۔ جنہاں نے پُرکھ اکال دا انت آخري مَنيّا پچن، پچياں وانگ گود اُٹھائيا۔ سوہنا روپ بيرے بن گئے کنچن،

کچیاں توں پکے رہیا بنائیا۔ تہاڈا من رہن نہ دیوے چنچل، چت وت ٹھگوری کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی کرے پروردگار، ویکھو لوک مات اکھ گھلائیا۔ محمد کہے اوہ سانجھا یار، سگلا حکم ورتائیا۔ موسیٰ کہے میں کراں کی اظہار، لکھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ عیسیٰ کہے میں دے کے آیا اشتہار، حکمے حکمے اندر سنائیا۔ میرا باپ پروردگار، پرتاپ اک جنائیا۔ گستاخ ویکھے وچ سنسار، مشتاق محبت وچ رلائیا۔ نال اتفاق دئے دیدار، ساکھیاں کر رُسنائیا۔ شاہ نواب بن دربار، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ پورب لیکھا کہے میں ویکھی پچھلی لکھت، بن اکھاں نظری آئیا۔ جگت نوں تھوڑا دسیا بھوکھت، اشارے اشارے نال درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر پرہ دی بدن وچ فہرست، یکے بعد دیگرے سیو کھائیا۔ مندے گئے اشٹ، حق حقیقت جگت جنائیا۔ کچھ پڑدا رکھیا رام وششٹ، انگلاں پنج چکائیا۔ پُرکھ اکال بھگتاں نال بھوگنا گریست، آتم پرما تم سیج ہنڈھائیا۔ کلجگ کوزی کریا کرنی نشٹ، نسچے نال پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا اپنے بتھ رکھائیا۔ لیکھا کہے مینوں کوئی نہ لکھدا، کاتب نظر کھئے نہ آئیا۔ جس ویلے ناتا جڑیا گوہند نال سکھ دا، شبد اشارے نال گیا سمجھائیا۔ بن نیر نیناں نور نورانہ دسدا، جاگرت جوت کرے رُسنائیا۔ اوس ویلے نظارہ تکیا ایکنکار اک دا، اکو وچی ودھائیا۔ نہ کوئی ہاردا تے نہ کوئی جندا، نہ کوئی کرے لڑائیا۔ گھر سوہے پُرکھ اکال اکھے پت دا، پت پریشور ڈیرہ لائیا۔ اولڑا دھام سدا انڈھ دا، انڈھڑی کار کائیا۔ کچھ لیکھا اوس نرالی چٹ دا، جو چٹھی گوہند بن اکھراں کول رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرنی دا کرتا کھوج کھوجائیا۔ سچکھنڈ دوارا کہے گر اوتار پیغمبر میرے وسنیک، جگ چوگری بہ بہ ڈھولے گائیا۔ بن اکھراں سارے ویکھدے رہے تاریخ، تاریخ رہے سمجھائیا۔ حرص ہوس وچ کردے رہے اڈیک، آسا آسا وچ بدلائیا۔ تیرے وچ سچ توفیق، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ نوں سجن صاحب رفیق، اکو بے پرواہیا۔ تیرے اُتے امید، عملان وچ سنائیا۔ کلمے تیری توحید، اکھر تیری وڈیائیا۔ فدا ہونے شہید، شہادت گئے بھگتائیا۔ منگ کے درس دید، چند نور رُسنائیا۔ صدی چودھویں سب نے اپنی کڈھنی رسید، جو پُرکھ اکال جگ جگ بتھ پھڑائیا۔ حکم نال کری تائید، بھ وچ سمجھائیا۔ جس ویلے دین مذہب دی میٹنی لیک، لایق سارے لینے بنائیا۔ لوک مات

پرہوں وچھوڑے دی وجنی چیک، طوبی طوبی سنائیا۔ تُساں میرے در توں منگنی اکو بھیکھ، بن بھکاری جھولی ڈھابیا۔ وچوں گوبند کرے تصدیق، شہادت دئے بھگنائیا۔ پرہو چار جگ دی ساڈی گئی قابلیت، کجے کلجگ رہے گرائیا۔ اکو تیرے ہتھ اہمیت، آمد وچ ہو سہائیا۔ سب دی بدل دے طبیعت، طمع دے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، حُکمے اندر سرب بھوائیا۔ حُکم کہے مینوں یاد آئی آد شکت بھوانی، جو بھاؤنی وچ پھیرا پائیا۔ سنگھ پٹھ دتی نشانی، نشانہ اک جنائیا۔ نیتر تگ اُپر اسمانی، اسم اکو اک وکھائیا۔ جس دے پچھے سب نے دینی قُربانی، گر اوتار پیغمبر بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جس دی دھار پرگٹ ہونی سرگن رُوپ انسانی، جسمانی کار کھائیا۔ اوس دی کھیل ہونی رُوحانی، رُوپوش ہو کے ڈیرہ لائیا۔ جس نے ویکھنی جوہ بیگانی، دُور دُراڈا پندھ چُکائیا۔ جس دی آد جُگاد اکو جہی رہے جوانی، پردھ بال نہ رُوپ وٹائیا۔ گر اوتاراں پیغمبراں جس دی گانی بانی، شاستر سمرت وید پُراں گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی اپنا راگ لائیا۔ جس دا نجہر رس امرت پینا ٹھنڈا پانی، سروور اکو اک سہائیا۔ جو داتا دانی ہونا دو جہانی، اتوٹ اٹھ آپ ورتائیا۔ جو نام سندیشے دئے پیغامی، پیغمبراں کرے پڑھائیا۔ جس دے حُکمے اندر کھیلے کھیل چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبھج سیتج وچے ودھائیا۔ جس دُنیا کرنی فانی، فیصلہ حق حق سنائیا۔ اوہ کلجگ انت صدی چوڈھویں لوک مات رہن نہ دیوے بے ایمانی، بیوہ ویکھے جگت لوکائیا۔ جھگڑا مُکا کے انجیل قرآنی، اکو نغمہ دئے سنائیا۔ جن بھگتاں اُپر کرے مہروانی، محبوب ہو کے اپنا درس کرائیا۔ آگے منزل دسے آسانی، احسان سر نہ کھئے اُٹھائیا۔ پندھ مُکا کے آن جانی، جانشین اپنے لئے بنائیا۔ لیکھا مُکا کے تیر کمانی، چلہ اکو دئے چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرم کانڈ دئے گوائیا۔ کرم کانڈ کہے ساڈا کوئی نہ رہنا جھگڑا، پرکرتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پُرکھ اکال مارگ دسنا سکلا، سچا راہ وکھائیا۔ گر مُکھو بھوٹا پئے نہ وچ جنگلاں، ٹلے پربت نہ کھئے جائیا۔ کوئی دوارا پئے نہ منگنا، دوسر سپس نہ کھئے جھکائیا۔ کوئی تٹ کنارہ پئے نہ لنگھنا، گنگا گوداوری جمنا سُرستی نہ کھئے وڈیائیا۔ پرہہ دواویوں پئے نہ منگنا، سب کچھ آپے جھولی پائیا۔ پھرنا پئے نہ پیریں ننگنا، تن بھوٹ نہ کھئے رمائیا۔ چھپاؤنا پئے نہ کھئے کنگنا، داہڑی مُچھ نہ کھئے کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ چووی ماگھ کہے میں ویکھے بھگت میت، مِت پیارے نظری آئیا۔ جو پندھ مُکا کے مندر مسیت، مشن اپنا رہے بدلائیا۔ تُوں میرا

میں تیرا گا کے دُھر دا گیت، گوبند رہے سُنائیا۔ پاربرہم تیری اچرج ویکھی ریت، کلجگ اتم وِجی ودھائیا۔ اِکو نام کر بخشیش، بخشش رحمت آپ کھائیا۔ اِکو کلمہ دس حدیث، حق کری پڑھائیا۔ تیری رکھیئے سدا اڈیک، نت لوچن راہ تکائیا۔ چووی ماگھ کہے اوہ سُنجنی آگئی تاریخ، طریقہ پچھلا دئے بدلائیا۔ جن بھکتو تہاڈی آسا پوری ہووے اُمید، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ اُٹھائیا۔ سر ہتھ رکھے پرہہ سوامی، سماں سمیں وچوں بدلائیا۔ آد جگادی انترجامی، انتر اتم ویکھ وکھائیا۔ ساچی دس کے آگئی بانی، اگم کرے پڑھائیا۔ امرت دے کے ٹھنڈا پانی، اگنی تت بُجھائیا۔ اتم بنا کے ساچی رانی، سچکھنڈ دوارے دئے ٹکائیا۔ جتھے اِکو ملے بانی، دوجا نظر نہ کھئے ٹکائیا۔ جھگڑا مُک جائے چارے کھانی، اندج جیرج اُتہج سیئج نہ کھئے بھوائیا۔ تہاڈا ملنا ہویا آسانی، اصل رُپ دتا وکھائیا۔ بھاویں قلم نال لکھو بھاویں نال کانی، بھاویں شاہی دئے گواہیا۔ گرمکھاں اُتے ہوئی دُھروں مہربانی، لوک مات نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ بھانڈا بہرم کہے میں ستگر بنا نہ بھجدا، بھہ بھو نہ کھئے چکائیا۔ سُبھاگ دباڑا ہویا اج دا، وِجی سچ ودھائیا۔ گرمکھ سنت سہیلا سجدا، در ٹھانڈے سوہیا پائیا۔ نام پیالہ پیتا مد دا، خُماری اک چڑھائیا۔ جھگڑا مُکیا نو دوارے حد دا، سُکھمن ٹیڈھی بنک نہ کھئے سہائیا۔ ایڑا پنگل کھئے نہ ڈکدا، پنچ وکار نہ کھئے لڑائیا۔ جنہاں دے اندر اِکو دیک جگدا، نور جوت ہووے رُشنائیا۔ ناد وِجے انحد ند دا، آتمک دُھن سنوائیا۔ ہنس رُپ بنیا گرمکھ کگ دا، کاگوں ہنس بنائیا۔ درشن ملیا اُپر شاہ رگ دا، گھر ساچے وِجے ودھائیا۔ جن بھکتاں جگ جگ پرہو لبھدا، بھکت سہیلا باہر کھوجن کھئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشہار سچ سرنائیا۔ سرن کہے میں آگئی دوارے، تھکی ماندی پھیرا پائیا۔ ہرجن ویکھنے بھکت پیارے، پریمی پریم کھوج کھوجائیا۔ جیہڑے مندے اِکو اِشٹ نرنکارے، درِشٹ رہے بھلائییا۔ منزل چڑھے اوس چُبارے، جتھوں پھیر نہ کھئے کڈھائیا۔ ملیا میت سچ مُرارے، مل کے متر خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا حق نظارے، حقیقت اپنی ویکھ وکھائیا۔ چووی ماگھ کہے میں ہویا خوش، خوشحالی دیاں جنائیا۔ سنت سہیلے ویکھے انادی سٹ، جو سٹے پرہہ نے لے اُٹھائیا۔ کلجگ اتم اوہناں موئی رُت، جو مؤلا وِچ سائیا۔ جنہاں دے اندر وڑ کے رہیا پُچھ، پُشت پناہ ہتھ ٹکائیا۔ جو ستجگ تریتا دواپر کلجگ گئے رُس، انت

آخیری لئے منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار مان وڈیائیا۔ ملی وڈیائی بھگت جن، دھنّ جنیندی مائیا۔
 بھاگ لگا کایا ماٹی تن، تند ستار پلائییا۔ کوڑ واسنا بدھا من، ممتا موہ چُکائییا۔ جوتی نور چاڑھ کے چنّ، اندھ اندھیر دتا گوائیا۔
 جو ستگر شبد سُندے سرون اپنے کتّ، کرنی دا مالک کرتا ہونے سہائییا۔ کر وسیرا بن چھپری چھنّ، سچ دوارے دئے بہائییا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار اک وڈیائیا۔ وڈیائی کہے میں گرمکھ ویکھے وڈے، سوہنے سچجے نظری آئییا۔ جو آتم
 پر ماتم پِرتی بچھے، تند ستار نہ کھئے تڑائییا۔ پرکاش ہو کے دیپک جگے، جاگرت جوت رُشنائییا۔ لوک مات جنم ملے اچے، وادھا ہور
 دئے وکھائییا۔ ابناشی کرتا پڑدا کجے، سری بھگوان ہونے سہائییا۔ جو پریم پیار پِرتی اندر دُور نیڑیوں آئے بھجے، بن پاندھی پندھ مُکائییا۔
 ہر سنگت وچ بہ کے سچے، سوہنا جوڑ جڑائییا۔ اہناں دے آون جاون لیکھے لگے، خالی ہتھ نہ کھئے مڑائییا۔ سب نوں درشن ہونے اُپر
 شاہ رگے، راتیں سُنّیاں لئے اُٹھائییا۔ پریم پیار دے دیوے مزے، رس اکو اک چکھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 بخشہار سچ سرنائییا۔ چووی ماگھ کہے میں گاواں دُھر دا ڈھولا، بن ڈھولک چھینے راگ الائییا۔ ستگر شبد بنیا جنہاں وچولا، دو
 جہاناں پار کرائیا۔ پڑدا اندروں چُکیا اوہلا، اندھیر رہیا نہ رائییا۔ گھر سجنّ ملیا مؤلا، ملکل مؤت نہ دئے سزائییا۔ اُلٹا ہویا ناہہ کولا،
 امرت جھرنا رہیا جھرائیا۔ نوری نظری آیا آولا، نورو نور رُشنائییا۔ جن بھگت جگت واسطے سدا بنیا رہے کھلا، کھلا کہے لوکائییا۔
 پُرکھ ابناشی ویکھنہارا سب دے عملہ، کامل مُرشد پھیرا پائییا۔ جن بھگتو نساں کیہڑا نہاؤن جانا اُپر جھنا، گوداوری سُرستی گنگا پھیرا
 پائییا۔ تیرتھاں اُپر مؤل نہ بھونا، اٹھسٹھ نہ کھوج کھوجائییا۔ جنگلاں وچ مؤل نہ لبھنا، تُلے پربت نہ پندھ مُکائییا۔ تہاڈے اندر دیپک ہو
 کے جگنا، گرہ گرہ ہووے رُشنائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، حُکم اکو رہیا سُنائییا۔ حُکم کہے میری تعلیم،
 تُلے گرمکھ نظری آئییا۔ سبق دساں اک عظیم، اعلیٰ ادنے نال ملائییا۔ جو کوئی سمجھے ڈنڈا مہم، مات پتا ہووے جُدائییا۔ جے کوئی
 اکھ کھول کے ویکھے سین، سماں دئے گواہییا۔ جے مُرشد اُتے کرے یقین، یکا یک اپنا نور کرے رُشنائییا۔ ساچی سیکھیا وچ کرے
 مسکین، مسلہ اکو اک سمجھائییا۔ نیتر رہے نہ کھئے ناہین، اندھ اندھیر مٹائییا۔ بنا سجدیوں کہے آمین، واہوا تیری بے پرواہییا۔ ایہہ
 مارگ دھار جگت مہین، محرم نظر کھئے نہ آئییا۔ بنا شبد توں پرہہ دا نہیں کوئی جانشین، گر اوتار پیغمبر دین گواہییا۔ ستگر روپ نہ

نرتے نہ مدین، ناری پُرکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ چنتا نہ غمگین، خوشی غمی نہ کھئے رکھائیا۔ در آیاں سب نوں کرے تسلیم، بن تسلیم مالا پار لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نبیاں دا نبی رسولاں دا رسول، رسم اپنی دئے سمجھائیا۔ حُکم کہے میں دسنی اپنی اکھی رسم، رستہ اک سمجھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کھادی قسم، سوگند نال وڈیائیا۔ گوبند وڈیائی دتی اپنی بھسم، خاکی خاک نہ کھئے اٹھائیا۔ ناتا جھوٹھا چھڈ کے جسم، ممتا دتی مکائیا۔ پُرکھ اکال دا اِکو اسم، اشارے نال سمجھائیا۔ دید ویکھو چشم، نور نور رُشنائیا۔ آگے لیکھا کچھ ہون والا وچ پچھم، پشچاتاپ کرے لوکائیا۔ لاڑی موٹ لگے ہسن، ہستیاں دینیاں مٹائیا۔ پنج چیت نوں میرا لوک مات ہونا جشن، خوشیاں وچ صلاحیا۔ جس ویلے دی دُبارے میرا میرا لگے رکھن، میری میری دینی اُٹائیا۔ شاہ سلطان سُکھ نال نہیں دینے وسن، وسدے دینے بلائیا۔ بھجیاں نہیں دینے بھجن، بھوجل وچ لوکائیا۔ سجنان دے بنے رہن نہیں دینے سجن، مِتران نالوں مِتر تڑائیا۔ ہوئی ہوئی لگا کے اگن، چار کُنٹ کھیہ دینی اڈائیا۔ کچھ جھگڑا پینا عدن، ادھیاں نوں لے جگائیا۔ پھیر آگے جائے سدن، سُنیاں دئے اٹھائیا۔ اُتر ڈنکے پھیر وچن، ڈورُو نال بلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سوہنا کھیل دئے پرکٹائیا۔ کھیل کہے میں پرکٹ ہونا، ہونی نال ملائیا۔ گھر گھر سب نوں پئے رونا، خوشیاں رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ در در سب نوں پئے بھونا، بستر سیج نہ کھئے ہنڈھائیا۔ پُرکھ اکال حُکم ورتاؤنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جن بھگتاں اِکو ڈھولا گاؤنا، گا گا خوشی دکھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا اِکو نام دھیاؤنا، دھیان اِکے وچ رکھائیا۔ چووی ماگھ کہے میں مزہ سچ چکھاؤنا، امرت دھار وپائیا۔ جن بھگت دوارا اِک سُہاؤنا، جتھے وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، اگم اتھاہ بے پرواہ پروردگار سانجھا یار نر زینکار اپنا حُکم آپ ورتاؤنا، وارتا پچھلی ویکھ وکھائیا۔

* ۲۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ ہری سینگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

دُھر حُکم کہے میں سندیشہ دیواں سچا نامہ، ناؤں زینکار اِک جنائیا۔ مقالے حق سناواں سچ پیغام، کلمہ اگم اتھاہ درڑائیا۔ اباشی کرتے پھریا جامہ، زرویر نراکار زینکار وپس وٹائیا۔ جس دا دو جہاناں وچنا اِک دمامہ، دامنگیر ہووے لوکائیا۔ جس نوں سپس نواؤندے کرشنا راما، آد جگاد نیوں نیوں لاگن پائیا۔ جس نوں عیسیٰ موسیٰ محمد کرن سلاما، سپس سجدیاں وچ جھکائیا۔

جس نوں نانک گوبند کرے پرناما، نمستے کہہ کے دھوڑی ٹکا خاک رمائیا۔ جس دا نت نوت اولڑا بانا، پنج تت ویکھے تهاؤں تھائیا۔ جو ست پُرکھ نرنجن گن ندھانا، گہر گمبھید وڈی وڈیائیا۔ جس دا ست دھرم سچ نشانہ، نو نو چار آپ گھلایا۔ جس دا سمجھ نہ سکے کوئی پیمانہ، پیمانہ اپنے بتھ رکھایا۔ جو دیونہارا نرگن سرگن دھر دا دانا، وست امولک کایا گولک جھولی پائیا۔ جو جودھا سورپیر مرد مردانہ، بلدھاری نظری آئیا۔ جس دا سچکھنڈ دوارا اکو نگر گراما، مقامے حق ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی کار کھایا۔ دھر دا حکم کہے میں دیون آیا سچ دلیل، دہ دشا آپ جنایا۔ ستگر شبد آد جگادی لکھ چوراسی اک وکیل، واقعہ سب دا کھوج کھوجایا۔ دوسر اور نہ کھئے اپیل، حقیقت حق نہ کھئے درڑایا۔ صدی چودھویں کلجگ انت سب دی کرن آیا تعطیل، کوڑی طمع ویکھ وکھایا۔ بھگت شہیلے ویکھے جگت مسکین، لکھ چوراسی پڑدا لاپیا۔ حکمے اندر کرے تلقین، دھر فرمانا اک سنایا۔ آکے دین مذہب ذات پات رہن نہیں دینی کوئی تقسیم، جگت ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ قدرت دا قادر اک رحیم، رحمت وچ سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ حکم کہے نام سنیہڑا دیواں سدا، سد سد مات سنایا۔ حکمے اندر حکم پھرے بھجّا، بھجن بندگی اک درڑایا۔ چار کنت دہ دشا نور سمجھئے اکو سچّا، ظہور ظاہر کرے رشنایا۔ کلجگ کوڑ رہے نہ کچّا، پُرکھ ابناشی ڈیرہ ڈھاپیا۔ ستجگ ساچا اچے پچّے، پُرکھ اکال گودی اک سہایا۔ جو آتم پرما تم سندیشہ دیوے پتہ، پت پریشور نال ملائیا۔ من واسنا کرے ہتا، ہتیا کوڑی میٹے تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، قادر قدرت ویکھ وکھایا۔ حکم کہے میں بننا نام ونجارا، واجا انحد راگ سنایا۔ بند کواڑی کھولنا تالا، تعلیم اکو دینی پڑھایا۔ سچ خدائے دسنا اعلیٰ، پت پریشور بے پرواہیا۔ لیکھا مکے جوت جوالا، جاگرت نور ہووے رشنایا۔ سجدہ ہووے حق تعالیٰ، طالب طلبا بنے لوکایا۔ کرے کھیل پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری کار کھایا۔ سچ پرگٹئے سچّی دھرم سالہ، چار ورن اٹھاراں برن سرنائیا۔ لیکھے لائے سب دی گھالا، جو دوس زین رہے دھیائیا۔ نام پائے اگئی مالا، من کا منکا دئے بھوایا۔ گرمکھ ویکھے سچّا بالا، بالی بدھ لئے اٹھایا۔ کلجگ اندھیرا میٹے کالا، ستجگ ست کرے رشنایا۔ ترے گن مایا توڑ جنجالا، تتو تت کرے صفایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، پڑدا اوبلا دئے اٹھایا۔ دھر حکم کہے میں بننا رنگ رنگیلا، رنگت اپنی دینی وکھایا۔ بھگت

بناؤ نے سچ قبیلہ، کامل مُرشد میل ملائیا۔ مارگ دسنا نواں ٹوینا، نام اِکو اِک پڑھائیا۔ جو سب نوں کرنا پئے تسلیمیا، تسبیح مالا نہ کھئے لٹکائیا۔ دھام وکھاؤنا اِک عظیمیا، عالیشان دئے وڈیائیا۔ کھیل ویکھنا اُتے زمینا، ضامنی بھرنی سرب لوکائیا۔ راہ تکدا چیت مہینہ، چاتر سارے دین دُبائیا۔ کوٹاں وچوں گُرمکھ لہیا آپ نگینہ، قیمت کرتا آپے پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے مگہ مدینہ، مقبریاں اندر پھول پھولائیا۔ حُکم کہے مین دیون آیا اطلاع، سچ سندیشہ سرب جنائیا۔ کرنا کھیل بے پرواہ، بے پرواہی وچ سہائیا۔ جس نوں مٹیاں نور خُدا، خُدی ویکھے تهاؤں تھائیا۔ جس دے نالوں ہویئے جُدا، پلّو رہیا چُھڈائیا۔ اُس نے مارگ لاؤنا سِدھا، سادھک سِدھ دین دُبائیا۔ جھگڑا مُکاؤنا نوں نِدھا، اٹھاراں سِدھاں نہ کھئے وڈیائیا۔ آتم پرما تم ملن دی دسنی بدھا، پاربرہم برہم میلانے کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرکے کھیل ویکھ وکھائیا۔ دُھر حُکم کہے مین دسنا ہارا سچ صلاح، صحیح سلامت رہیا جنائیا۔ پُرکھ ابناشی اِک ملاح، گر اوتار پیغمبر جس نوں سیس جھکائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں بنے حق ملاح، نئیا نوکا پار لنگھائیا۔ رہبر ہو کے دسے راہ، راستہ براستہ اِکو دئے سمجھائیا۔ کوٹ جنم دے کئے گناہ، مہر نظر نال ترائیا۔ دھوڑی ٹکا مستک دیوے لا، چرن کول کول سرنائیا۔ دو جہاناں بخشے ٹھنڈی چھاں، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ایتھے اوتھے بنے پتا ماں، بالک گُرمکھ گود اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد ہونہار سہائیا۔ حُکم کہے مین دسیا نام الہی اللہ، عالم علما کر پڑھائیا۔ درگاہ ساچی سچ محلا، حُکمے حق نور رُشنائیا۔ کلمہ کائنات گھلا، عنایت کیتی دُھردرگاہیا۔ آتم پرما تم پھڑ کے پلا، پلک پلک وچوں بدلائیا۔ در دوارا اِکو ملا، نو نو نانا دتا ترائیا۔ گھر وکھایا نہچل دھام اٹلا، جتھے اِکو نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے لے اُٹھائیا۔ ہر نام کہے مین وساں ہر ہر پردے، گھٹ گھٹ اپنا ڈیرہ لائیا۔ کوٹن کوٹ مینوں لہدے پھدے، بھجن واپو داہیا۔ جو بھگت وچھنے چر دے، کلجگ سہجے رہیا ملائیا۔ ناتے جوڑ کے دُھر دے پر دے، پت پریشور دیاں ملائیا۔ نظارے وکھا کے گھر تھر دے، سچکھنڈ ساچے دیاں بہائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا گیڑے ویکھو گِردے، لکھ چوراسی رہیا بھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ حُکم کہے مین جگ جگ آواں جگ، نت نت ویس وٹائیا۔ لیکھا جاناں اُپر شاہ رگ، پردہ پڑدا پڑدیاں وچوں چُکائیا۔ دُھر دا کراواں اگئی حج، حُجرہ اِکو دیاں وکھائیا۔ جتھے

من واسنا سارے جانا تچ، ممتا موہ نہ کھئے ہلکائیا۔ سچ دوارے بہنا سچ، سجن ملے بے پرواہیا۔ درشن کرن رچ، نچ نیر اکھ کھلائی۔ خوشیاں اندر ہوون گد گد، گداگر بن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جنم جنم دی کرنی کیتی ہو جائے رد، سمرتھ دیوے مان وڈیائیا۔ پچھلی پچھے مکے حد، آگے مارگ اک درسائیا۔ جتھے نام نگارہ رہیا وج، تھوں ہی تھوں ہی راگ سنائیا۔ اکو بول جیکارا الکھ، الکھ اگوچر دئے وڈیائیا۔ ست سرؤپ ہو پرتکھ، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ آتم پرما تم کر کے وس، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ امرت امیوں دے کے رس، جام اگتی دئے پلائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ڈھر دا مندر اک کھلائییا۔ ڈھر حکم کہے میں دسنا اکو مندر، چار دیواری نظر کھئے نہ آئییا۔ جس دا سمجھے کھئے نہ جندر، ترے گن ویس نہ کھئے بنائییا۔ من واسنا رہے نہ بندر، دہ دشا نہ کھئے بھوائیا۔ سوہنا سہنجنا دے اندر، اکو اک سوہنا پائییا۔ نہ کوئی سوریہ نہ کوئی چندر، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ نہ کوئی محل اٹل منارا دے کندر، چہپر چہن نہ کھئے چھہائییا۔ نہ کوئی سیس ڈنڈاوت کرے بدن، سر قدم نہ کھئے ٹکائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ کوئی مستک ٹکا لائے للائی چندن، رنگن کوڑ نہ کھئے رنگائییا۔ ڈھر شبد کہے میں میٹن والا ہنگتا، ہنگ برہم دیاں سمجھائییا۔ بودھ آگادھا بن کے آواں پنڈتا، پاربرہم برہم وڈیا اک پڑھائییا۔ جن بھگتاں دیواں ساچی سننتھا، سیکھیا اکو اک سمجھائییا۔ لیکھا مکا کے منزل کنتھا، پڑدا آگلا دیاں کھلائییا۔ لیکھا چک جاوے آواز سنن دا سنکھا، ڈھن آتمک راگ الائییا۔ پون اُنجا کرے کوئی نہ پنکھا، ساتتک ست دیاں کرائیا۔ کاک روپ بنا کے ہنسا، سوہنگ جاپ دیاں جنائییا۔ من ہنکار رہے نہ کنسا، کاہن کرشنا نظری آئییا۔ دے وڈیائی وچوں سہنسا، جاگرت جوت کراں رُشنائیا۔ اکو پُرکھ اکال دی کراں متتا، دوُجا اشٹ نہ کھئے رکھائییا۔ جو گر اوتار پیغمبران بناوے بنتا، پنج تت کرے رُشنائیا۔ سو دیا کھئے گرمکھ ساچے سننا، بھگت بھگونت ویکھ وکھائییا۔ آتم پرما تم ناتا جوڑے ناری کنتا، کنت کنتویل اکو نظری آئییا۔ اندر باہر رنگ چڑھے سننتا، ایتھے اونھے دو جہان اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن میلا میل ڈھر دی سنکنتا، سنگ اپنا نال رکھائییا۔ ڈھر شبد کہے میں سنکت وساں سنگ، سکلا سنگ آپ بنائییا۔ گر اوتار پیغمبران پوری ہووے منگ، آسا ترشنا رہے نہ رائیا۔ نام ندھان وجے مردنگ، برہمنڈ کھنڈ شنوائیا۔ گرمکھاں ملے اند، آتم رس چکھائییا۔ دئی دویتی ڈھاہے کندھ، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ تھوں میرا میں

تیرا دُھر دا چھند، سنسا روگ رہے نہ رائیا۔ ننگی ہون نہ دیوے کنڈ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سجدے کرن سورج چند، منڈل منڈپ سیس جھکائیا۔ جنہاں دا مالک سورا سرینگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ اوہ جگت منزل پینڈا گئے لنگھ، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر ٹھانڈا دئے وکھائیا۔ گھر ٹھانڈا اکو ٹھنڈا ٹھار، اگنی ت نظر نہ آئیا۔ جتھے وسے پُرکھ اکال، ہر نرنکار سوہا پائیا۔ چرن بہن گرو اوتار، پیغمبر قدم بوسی کر کے خوشی منائیا۔ بن رسنا جہوا کلمہ رہے اچار، ٹوں ہی ٹوں ہی راگ الاٹیا۔ بن دیا باقی ویکھن اُجیار، نرگن جوت ہونے رُشنائیا۔ بن رسنا جہوا سُن دھنکار، اگنی نام کرے شنوائیا۔ بن کاتب لکھدا رہے لکھار، اکھر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سد بھریا رہے بھنڈار، اتوٹ اٹوٹ آپ جنائیا۔ بھگت وچھل گروور گردھار، گھر گمبھیر بے پرواہیا۔ جگ چوکرئی نت نوت نرگن سرگن پاؤندا رہے سار، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ کلجگ اتم ہو تیار، ترے گن اتینا وپس وٹائیا۔ جوتی جلوہ کر اُجیار، شبدی ڈنکا اک سُنائیا۔ سنت سہیلے گرمکھ ویکھے آن، انا فنا لیکھا دئے مکائیا۔ مہروان مَحبت وچ محبوب کرے پیار، مے خانہ اکو اک سمجھائیا۔ مست خُماری چاڑھ پر اپار، ایتھے اوتھے اتر کدے نہ جائیا۔ سچ پریتی بخشے اک پیار، پیا پریم پرم پُرکھ پر ماتم میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، حکمے اندر بن کے حاکم، حاکم ہو کے اپنا حکم سُنائیا۔ حکم کہے میں آد جگادی وڈا، گر اوتار پیغمبران سیوا لائیا۔ دو جہان حکمے اندر بدھا، وشن برہما شو سر نہ کھئے اٹھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی دیندا رہیا سدا، سُنیہڑا سُنیہڑے وچوں سُنائیا۔ کدا رہیا کھیل چارے جگ لیندا رہیا مزہ، مجلس ویکھ بے پرواہیا۔ منڈا رہیا اکو رضا، رازق رحیم ہونے سہائیا۔ کلجگ انت کوڑ کڑیاں دینی اوہ سزا، جس توں سکے کھئے پچائیا۔ سب دے سر تے کوکدی قضا، قسم کھا کے رہیا سُنائیا۔ جس دی سمجھے نہ کھئے وجہ، وضاحت وچ نہ کھئے درڑائیا۔ پُرکھ اکال کیسے نال کرنا نہیں کوئی دغا، نہکرمی کرماں دی دینی سزائیا۔ اوہ ویکھنہارا برہمنڈ کھنڈ پُری لوء گگن منڈل زمیں اسمان جگہ جگہ، کونا کونا گوشہ گوشہ کنارہ ویکھ وکھائیا۔ بن بھگتاں لوک مات ودھے نہ کیسے دا آگا، اگلا لیکھا نہ کھئے چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، سچ پریتی انتر انتر آپے لگا، لاگت سنگ نہ کھئے رکھائیا۔

* ۲۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ سرمکھ سنگھ، گرمکھ سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

دُھر حُکم کہے میرا لکھے کوئی نہ لیکھ، جُگ چوڑی بھيو نہ کھئے کھلائیندا۔ نظر نہ آئے کیسے رنگ روپ ریکھ، کاغذ شاہی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ نت نوت سدا دیونہارا ایک، ایکنکار آپ جنائیندا۔ جن بھگتاں دس کے اکمڑا ہیت، آتم پر ماتم میل ملائیندا۔ لکھ چوڑاسی وچوں لئے ویکھ، دہ دشا کھوج کھوجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر فرمانا آپ درڑائیندا۔ دُھر حُکم کہے میرا مالک اک جگدیش، جگدیش بے پرواہیا۔ جس دے چہتر جھلے سیس، سچکھنڈ دوارے سو بھا پائیا۔ جو نت نوت بدلنہارا ریت، جُگ چوڑی کار کھائیا۔ پاربرہم برہم دس نہارا حق پریت، مُحبت اکو اک سمجھائیا۔ لکھ چوڑاسی پرکھے نیت، گھٹ بھیت ویکھ وکھائیا۔ گرمکھان بخشنہارا نام بھنڈارا وڈ بخشیش، بخشش رحمت آپ کھائیا۔ پیغمبران دس نہارا حدیث، حضرتان کرے پڑھائیا۔ لیکھا چکا کے بیس اکیس، سمت شہنشاہی پرگٹائیا۔ سرشٹی درشٹی اشٹی ہووے بھے بھیت، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا کھیل آپ سمجھائیا۔ دُھر دا کھیل کہے میں اکم اتھاہ، شاستر سمرت وید پُران سمجھ کیسے نہ آئیا۔ میرا مالک خالق پرتپالک داتا بے پرواہ، بے انت بے عیب پروردگار نور خدائیا۔ جو جلاں تھلاں ربیا سما، برہمنڈ کھنڈ اپنا حُکم ورتائیا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبر سیس رہے جھکا، وشن برہما شو سیو کھائیا۔ پیغمبران کہا نوری خدا، جلوہ گر نور رُشنائیا۔ بھگتاں کہا مہرواں، محبوب اک گوسائیا۔ جس دا جھلے سچ نشان، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا کھیل آپ درڑائیا۔ دُھر دا کھیل کرے سمرتھ، شاہ پاتشاہ ربیا سنائیا۔ کلجگ انت ہو پرگٹ، پاربرہم پرہ اپنا ویس وٹائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جو گئے دس، دہ دشا کرے شنوائیا۔ کوٹاں وچوں بھگت سہیلے کھول کے اکھ، نراکھر کرے پڑھائیا۔ ست سروپ ہو پرتکھ، جوتی جوت رُشنائیا۔ نام ندھان سنائے انحد، نادی دھن آپ اُپجائیا۔ بھيو کھلا کے اُپر شاہ رگ، پڑدا اوبلا ربیا اٹھائیا۔ نام پیالہ دے کے انرس، مدھر رس خُاری اک چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کھیلے کھیل ہر رگھڑائیا۔ کھیلے کھیل کرتا پُرکھ، کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جن بھگتاں کھول کے اندروں سرت، سٹی آتم آپ اٹھائیندا۔ نظری آئے اکال مورت، اکل کل دھاری اپنا راہ جنائیندا۔ ناد و جاوے شبدي تورت، ثریا پد پنڈھ مکائیندا۔ چتر سگھڑ

بناوے مَورکھ مَورَہت، جس سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جن بھگتاں چرن دھوڑی دے کے دھوڑت، دُھر دا ٹکا آپ وکھائیندا۔ کایا
 چولی چاڑھ کے رنگ گَورَہت، دُرمت میل دھوائیندا۔ آسا منسا کر کے پُورت، پُورب اچھیا ویکھ وکھائیندا۔ لیکھا جانے اُتر پچھم
 دکھن پُورب، دہ دشا پڑدا لاپندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، مہر نظر اک کھلائیندا۔ چار کُنٹ کہے اسان ویکھیا
 کلجگ کور، دہ دشا نظری آئیا۔ من ممتا ہوئی بھرپور، آسا ترشنا وِجی ودھائیا۔ ہوئے ہنگتا بنیا گڑھ غرور، نون س اکھڑ نہ کھئے
 پڑھائیا۔ ترے گن تپے وانگ تندور، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ ستگر سوامی دِیسے نہ کیسے حضور، حضرت درس کیسے نہ پائیا۔ ناد
 سنے نہ کھئے کوہ طور، شبدي ڈنک نہ کھئے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، جن بھگتاں پینڈا مُکا کے نیڑے دور،
 گھر مندر پڑدا لاپیا۔ جن بھگتاں پینڈا جائے مُک، مُکمل اگلا پندھ مُکائیا۔ جنہاں اکو ڈھولا گایا دُھر دی ٹک، نُخم تاثیر دئے بدلائیا۔
 آتم پر ماتم دیوے سُکھ، گھر سجن خوشی وکھائیا۔ بن باہوں لے گھٹ، گودی اپنی آپ ٹکائیا۔ مہروان ہو کے ابناشی اچت، چاترک
 ویکھے تھاوں تھائیا۔ رت بسنتی مؤلے سنت سہیلا ہووے خوش، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ لکھ چوراسی نالوں بدل کے رُخ، ہرجن
 ساچے لے اٹھائیا۔ بھاگ لگا کے جننی گکھ، دیونہار دئے سچي سرنائیا۔ اُجل کرے مات مُکھ، دُرمت میل میل دھوائیا۔ جو چرن
 دوارے گئے پُج، پوجا پاٹھ سمرن جوگ ابھياس دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سب گچھ اگلا گیا سچھ، پچھلا پندھ مُکائیا۔ محل اٹل
 سچکھنڈ دوار ملے اُچ، اوچو اوچ ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہار سچي سرنائیا۔ سرنائی کہے جو
 پرہ دی آیا سرن، سمیں سمیں ملی وڈیائیا۔ نیتر کھلے ہرن پھرن، جگت وِديا دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بن پوجا پاٹھ دُھر دی منزل
 چڑھن، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ نیج نیتر اکو درشن کرن، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ جھگڑا مُک جائے جنم مرن، لکھ چوراسی نہ کھئے
 بھوائیا۔ ناتا رہے نہ ورن برن، آتم پر ماتم وِجے ودھائیا۔ اکو پر سے ستگر چرن، دھوڑی اور نہ خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کَریا کر، جن بھگت دئے وڈیائیا۔ جن بھگت کہے میرا انتر ہویا پاک، پوت دتا بنائیا۔ ہر ستگر کھولیا تاک، پڑدا رہیا
 نہ رائیا۔ انتر انتر آتم پر ماتم جُڑیا ساک، جگت سجن گئے تجائیا۔ نظری آیا ساکھیات، جوت سرُپ جوت رُشنا ئیا۔ جس نور عیسیٰ
 موسیٰ محمد منیا باپ، پت پریشور بے پروا بیا۔ اُس نے اکو دس کے اپنا جاپ، جیون جگت جگت دتی بدلائیا۔ ایتھے اوتھے دو

جہاناں بدل کے اپنا ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ جو بھوکھتاں وچ گئے آکھ، سو لیکھتاں ویکھے تھائوں تھائیا۔ کلجگ میٹے اندھیری رات، ست ستوادى سچ چند کرے رُشنائیا۔ جھگڑا میٹ کے ذات پات، اکو برہم دئے سمجھائیا۔ ستگر شبد کوئی نہ سکيا واچ، کھوجت کھوج نہ کھئے کھجائیا۔ تن ماٹی پتے ویکھے خاک، خالق روپ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہرجن ساچے لئے اٹھائیا۔ ہرجن ساچا جائے اٹھ، آس نندرا رہے نہ رائیا۔ پُرکھ اکالا دین دایالا جائے تٹھ، ستگر پورا ہوئے سہائیا۔ امرت جام پیائے اگتی گھٹ، اٹھسٹھ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جگت واسنا جائے چھٹ، آتم پر ماتم نال جڑائیا۔ گھر بسنتی مؤلے رت، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ گرمکھ بوٹا کدے نہ جاوے سک، گوبند سورا ہوئے سہائیا۔ جس دا روپ اگتی جوت، شبدی ڈنک وجائیا۔ بڈھی سکے کوئی نہ سوچ، ودیا وڈ نہ کھئے وڈیائیا۔ جس نوں لبھدے چوڈاں لوک، چوڈاں طبق رہے کُرائیا۔ اُس دا اکو نیرالا اکھر سلوک، سولاں کل دھاری سیس نہ سکے اٹھائیا۔ جن بھگت اوس دا درشن کرن روز، کایا مندر اندر ملے پیرواہیا۔ بنا گرمکھاں تون کیسے بتھ نہ آوے مؤج، خالی دسے لوکائیا۔ گر شبدی کرے نیرالا چوج، چوجی پریم پھیرا پائیا۔ گرمکھاں جنم جنم دا کٹ وچھوڑا روگ، وچھڑیاں لیا ملائیا۔ مٹا کے ہرکھ چنتا سوگ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہار آپ وڈیائیا۔ وڈیائی کہے میں ویکھیا وڈا، داتا اکو نظری آئیا۔ جس دا سچکھنڈ دوارے سچ نشانہ گڈا، ست ستوادى آپ لہرائیا۔ جس دا روپ بردھ بال نہ چھہ نڈھا، جو بن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس دے حُکے اندر وشن برہما شو بدھا، گر اوتار پیغمبر سیس نوائیا۔ اُس دا کھیل جانے نہ کوئی سمجھے نہ وجہ، بھیو ابھید نہ کھئے کھلائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی نرگن داتا پُرکھ بدھاتا پت پریشور بھگت سُہیلا لوک مات جاوے بھجّا، نرگن سرگن پھیرا پائیا۔ بھگتاں نال کرے کدے نہ دغا، فریباں وچ رکھے لوکائیا۔ اپنے نال پریم دا آتم دے کے مزہ، مزاج پچھلا دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگت لئے جگائیا۔ بھگت سُہیلا جاوے جاگ، جگتی ستگر آپ جنائیندا۔ انتر آتم دے ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائیندا۔ ڈرمت میل دھو کے داغ، پت پتیت روپ وٹائیندا۔ جھگڑا میٹ جگت سماج، دیناں مذہباں باہر کرائیندا۔ دُهن آتمک سُنائے راگ، چھٹی راگاں پنڈھ چُکائیندا۔ ہنس بنائے کاگ، مانک موتی چوگ چُکائیندا۔ نرمل جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر مٹائیندا۔ گپت ظاہر ہووے ساتھ، سگلا سنگ نیھائیندا۔ اکو دس کے پوجا پاٹھ،

سمرن جوگ ابھياس رکھائيندا۔ اِکو منڈل دسّ کے راس، گوپي کاپن ناچ نچائيندا۔ اِکو سيتا رام دسّ بنواس، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اک وکھائيندا۔ اِکو عيسى موسیٰ محمد مار آواز، سوئے سوئے آپ اُٹھائيندا۔ نانک گوبند کھول کے راز، رازق رِزق رحيم ويکھ وکھائيندا۔ نور نوراہ لکھ چوراسی دسّے پرہہ دی ذات، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائيندا۔ آتم پرماتم پرماتم آتم آد جگادی ساک، سجن پُرکھ اکال اک اکھوائيندا۔ کلجگ انت سري بھگونت بن کے دُھر دا کنت جن بھگتاں ديون آيا داد، مہروان مہروان مہر نظر نال پار لنگھائيندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائيندا۔ جن بھگت کہن ساڈی پو پُھٹی، جوتی نور نظری آيا۔ لکھ چوراسی وچوں ملی چُھٹی، جنم جنم نہ کھئے بھوائيا۔ منزل کتنی پئے نہ کھئے ترے کئی، سکھمن ٹيڈھی بنک نہ کھئے پھرائيا۔ وکاراں دی کرنی پئے نہ بُتی، بُنخانے وجے ودھائيا۔ آتم اُٹھائے ستي، ستيان ليا جگائيا۔ مہروان مہر نظر نال کيتی سُچی، دُرمت ميل رہی نہ راييا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريپا کر، دُھر دا کھيل آپ وکھائيا۔ آتم کہے مينوں مليا شبد اشارہ، ہر جو ہر ہر آپ دوئيا۔ ميں من دا چھڈ سہارا، اُٹھی نال چترائيا۔ کيتا جگت کنارہ، ناتا کوڑ ترائيا۔ پایا درس اکم اپارا، گھر سجن بے پرواہيا۔ ديا باقی ہويا اُجيارا، نرگن نور جوت رُشنايا۔ سہنجنا شبد نگارہ، نوبت اِکو حق وجائيا۔ ٹھاکر بنيا پروردگارا، سانجھا يار نور خُدايا۔ مقام حق کر پسارا، پچھلا ليکھا دتا چُکائيا۔ سچکھنڈ وسيا سچ دوارا، درگاہ ساچی سوہبا پائيا۔ مليا ايکا ايک ايکنکارا، اکل کل دھاری اپنے وچ سائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريپا کر، مہر نظر اک اُٹھائيا۔ آتما کہے ميں سُنيا اِکو چھندی، ڈھولا بے پرواہيا۔ دينان مذہبان دی رہی نہ کوئی پابندی، ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائيا۔ من واسنا رہی نہ گندی، آسا ترشنا نہ کھئے ہلکائيا۔ ہتھ پھڑنی پئی نہ چنڈی، کھنڈا کھڑگ نہ کھئے کھڑکائيا۔ مُنياد مُک گئی رہن دی رنڈی، کنت سہاگی اک ہنڈھائيا۔ ميں منديوں بن گئی چنگی، چارے کُٹ وجی ودھائيا۔ پرہہ درشن دی آگے رہے نہ تنگی، تنگدست نہ کھئے وکھائيا۔ ميں انتر گئی رنگی، بابروں نظر کھئے نہ آيا۔ گھر ٹھاکر سوامی مليا سنگی، سگلا سنگ نبھائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريپا کر، گھر مندر دئے وکھائيا۔ گھر مندر وکھائے سوامی سوہنا، ہر کرتا پڑدا لاپيا۔ جتھے بھگت سہيلا گرُمکھ سوہنا، آلس نندرا روپ نہ کھئے وٹائيا۔ نيتر آگھ پئے کدے نہ رونا، چنتا غم نہ کھئے پرگٹائيا۔ دُرمت ميل پئے نہ دھونا، اِکو رنگ رہيا رنگائيا۔ لوک مات پھر پئے نہ رونا، مات گرہہ نہ کھئے سزائيا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا لیکھے وچ رکھائیا۔ آتم کہے میں پایا اک ابناشی، پرم پُرکھ نظری آئیآ۔ اوس دی رہنا بن کے داسی، سیوک بن کے سیو کھائیا۔ جتھے خوشیاں والی ہاسی، ہستی اور نہ کھئے وکھائیا۔ اوہ سچکھنڈ دا نواسی، دوجے گھر کدے نہ جائیا۔ جتھے نرمل جوت پرکاشی، نور نور رُشنائیا۔ نہ کوئی سجن نہ کوئی ساتھی، دوجی ونڈ نہ کھئے بنائیا۔ نہ کوئی منزل نہ کوئی گھاٹی، نہ کوئی پوڑی ڈنڈا چڑھائیا۔ نہ کوئی دوس نہ کوئی راتی، سورج چند نہ کھئے رُشنائیا۔ نہ کوئی سندھیا نہ پرہاتی، گھڑی پل نہ کھئے وکھائیا۔ اکو جوت سدا اکتی، اک اکلآ نظری آئیآ۔ جو دیوے سچی داتی، دیاوان ورتائیا۔ آتم کہے میں اوسے دی ذاتی، اتم اوسے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال اٹھائیا۔ آتم کہے میں ویکھیا سچ اند، اند اند وچوں آئیآ۔ میرا خوشی بند بند، بندگی اکو ڈھولا گائیا۔ وڈبھاگن ہوئی مٹیا پندھ، منزل رہی نہ رائیا۔ جھگڑا مُکیا سورج چند، منڈل منڈپ گئی پار کرائیا۔ میں نہیں رہی ہنگ برہم، پاربرہم وچ سمائیا۔ مڑ کے پھیر نہیں پینا جم، جننی گود نہ کھئے اٹھائیا۔ میرا پورا ہویا کم، نہکرمی کرم کھائیا۔ سچ دوارے کھڑیا بٹھ، ڈوری تندی تند رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشہار سد سرنائیا۔ آتم کہے میرا ہویا ملاپ، کوڑا ناتا دتا تڑائیا۔ جس دا جیسا ساچا جاپ، ملیا دھر دا ماہیا۔ وچھوڑے وچ کٹنی اوکھی ہو گئی رات، رین نین نیر وہائیا۔ آگے بنیا سچا ساتھ، سکلا جوڑ جڑائیا۔ لیکھا مُکا کے پوجا پاٹھ، پورن برہم دتا درڑائیا۔ اپنے نال کر اتفاق، نفاق باہر دتا کرائیا۔ پورا کر بھوکھت واک، واقف ہو کے جوڑ جڑائیا۔ درشن دے کے ساکھیات، ست جوت کرے رُشنائیا۔ کرے کھیل بہہ بدھ بھانت، بھاؤ اپنا دتے درڑائیا۔ جن بھگتاں میلا کر کے ساچ، سچ اپنے وچ ملائیآ۔ دھر دا مالک بن کے باپ، پتا پوت گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کوڑ وچھوڑا دتا مکائیا۔ کوڑ وچھوڑا مُکیا ناتا، ناتوان رہی نہ رائیا۔ گھر سوامی پایا آقا، عقل بدھ نہ کھئے چٹرائیا۔ جو ہونے سہائی ناتھ اناٹھا، دینا دتے وڈیائیا۔ سنتاں جوڑ کے ساچا ناتا، ست ستوادی میل ملائیآ۔ پورب جنم دیاں پوریاں کر کے آساں، آشا اپنے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھر دا میلا رہیا ملائیآ۔ آتم کہے میرا ہویا ملاپ، ملیا دھردرگاہیا۔ سچ سناواں بات، کہانی اک بنائیا۔ گرُمکھ نار بنے نہ کوئی کھذات، کلکھنی روپ نہ کھئے بنائیا۔ آتم پر ماتم ناتا جوڑ کے ساک، گھر سجن لینا ملائیآ۔ امرت دیوے بوند سوانت، نچھر رس چوائیا۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت سہیلا اک آکیلا، ایکنکار ہر نرنکار دین دِیال، بھگت سہیلے ویکھے اپنے نال، لالن اپنے رنگ رنگائیا۔

* ۲۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ کرنیل سنگھ دے گرہ نورنگاباد ضلع امرتسر *

ستگر حکم ساچا جوگ، جُگیشر بیٹھے دھیان لگائیا۔ راہ تکن چوڈاں لوک، چوڈاں طبق اکھ کھلائیا۔ گر اوتار پیغمبر مان مَوج، سنت سہیلے خوشی وکھائییا۔ سدا کھلا رہے لوچن لوچ، نیتر نین ہووے رُشنائییا۔ بڈھی رہے کوئی نہ سوچ، شبدی ناد دھنّ شنوائیا۔ یاد آئے دُھر سلوک، سوہنگ ڈھولا اکو گائیا۔ منزل سکے کوئی نہ روک، وشن برہما شو سیس نوائیا۔ پُرکھ اکال ساچی اوٹ، اوڑک اپنے رنگ رنگائیا۔ تن نگارے لاوے چوٹ، ڈنکا اکو اک سُنائییا۔ کر پرکاش نرمل جوت، نور ظہور کرے رُشنائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ساچے لے ترائیا۔ ہرجن ساچے تارنہارا، کرتا پُرکھ بے پرواہیا۔ آتم پرما تم بخشنہار سہارا، سوئی سرتی آپ اٹھائییا۔ پندھ مَکاوے کوڑ دوارا، نو دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ ناد سُنائے اپر اپارا، دُھن آتمک راگ الائییا۔ کایا ماٹی ہاٹی اندر کرے اُجیارا، اندھ اندھیر دئے گوائیا۔ برہم نرت کرے پیارا، اتنر اپنا رنگ رنگائیا۔ سیج سہنجنی سہائے سچ دوارا، محل اٹل وجے ودھائییا۔ بے نظیر نظر آئے میت مُرارا، لاتصویر اپنا درس دکھائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا اپنے ہتھ رکھائییا۔ دُھر شبد کہے میں دسے نام ایکا ٹیک، 'آد جگادی نظری آئییا۔ جگ چوکرئی دھارے بھیکھ، ستجگ تربتا دواپر کلجگ ویس وٹائییا۔ اکھراں والے لکھے لیکھ، ناتا سطران وچ جڑائییا۔ آتم پرما تم کھولے بہیت، انہو اپنا راگ الائییا۔ نظری آئے نیتن نیت، نیج نیتر نین اکھ کھلائییا۔ سنت سہیلے کرے بہیت، پریم پریتی توڑ نہائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا مَکا کے مَلا شیخ مساک، مَضمم اکو رنگ رنگائیا۔ ستگر شبد کہے میرا رنگ اولّا، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئییا۔ جن بھگتاں رنگے اولّا پلا، پلو اپنے نال گنڈھائییا۔ دُئی دویتی میٹ کے سلا، ثالث اکو دئے وکھائییا۔ گھر وکھا کے نہچل دھام اٹلا، گرہ مندر کرے رُشنائییا۔ دُئی دویتی میٹ کے سلا، ہوئے ہنگتا گرہ ترائیا۔ زرگن نرویر نراکار درشن دیوے اک اکلّا، جوتی جوت

جوت رُسنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نِت نوت ویکھ وکھائیا۔ نِت نوت ویکھنہارا، واپوا ست نوت کھیل کھلائیندا۔ زرگن سرگن لے اوتارا، لوک مات پھیرا پائیندا۔ شبد انادی دُهن جیکارا، نعرہ اکو اک سُنائیندا۔ ست دھرم دا کھول دوارا، پڑدا آپ اُٹھائیندا۔ پریم پریتی سچ پیارا، پت پریشور آپ سمجھائیندا۔ بھگت بھگونت ناتا جوڑ کنت بہتارا، سیج سہنجی سوبھا پائیندا۔ ڈھولا گیت سُنائے اگم اپارا، سوبلا اپنا راگ الائیندا۔ مؤلا ہو کے مؤلے مؤلنہارا، مہک اپنی اک اُچائیندا۔ تولا ہو کے تولے تولنہارا، شبد ترازو ہتھ اُٹھائیندا۔ جگ چوگری کھیل کرے اپار اپارا، اپرپر سوامی اپنی کار کھائیندا۔ کلجگ انت لے اوتارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم آپ ورتائیندا۔ ہر شبد کہے میرا کھیل لوک مات، متا اکو نال پکائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیری رات، چاروں کُٹ کھوج کھوجائیا۔ حق دے نہ کیسے ذات، اذاتی دین دنی دے دُہائیا۔ دھرم دوارا نظر نہ آئے ہاٹ، لُٹیرے بیٹھے تھاوں تھائیا۔ دُرمت میل سکے نہ کھئے کاٹ، کایا کنچن گڑھ نہ کھئے سہائیا۔ جھگڑا مُکائے نہ کھئے آن باٹ، لکھ چوراسی پندہ نہ کھئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان کھیل کھلائیا۔ ہر شبد کہے میں ویکھیا کھیل خالق، مخلوق کھوج کھوجائیا۔ پُرکھ اکالا بن کے ثالث، دو جہاناں دیوے صفت صلاحیا۔ کوڑی کِریا رہے نہ کلجگ آس، لوچن نین دے کھلائیا۔ میل ملائے دُھر دا مالک، آتم پرما تم جوڑ جُڑائیا۔ ہوئے سہائی سدا پرتپالک، پاربرہم پرہ نور خُدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر ساچے لے ملائیا۔ ساچے گھر ہووے میلا، وجے سچ ودھائیا۔ اکو رنگ روے گر چیلا، چیلا گرو وچ سمائیا۔ ناتا جوڑے سجن سہیلا، اگلا سنگ نہ کھئے تڑائیا۔ لوک مات وقت نہ ہوئے دُھیلا، دُبدھا وچوں دے کڈھائیا۔ دھام وکھا کے اک نویلا، بخشنہار بخشے سچ سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پڑدا اوہلا دے چُکائیا۔ پڑدا اوہلا چُکے تن، اندھیرا اندھ رہے نہ رائیا۔ من واسنا بجھے من، ممتا موہ تجائیا۔ گُرمکھ گُرنائے ساچا جن، جنی دے ودیائیا۔ پنچ وکارا دیوے دُن، دُنکا شبد نام شنوائیا۔ ساچا راگ سناوے کن، اگئی آواز الہیا۔ مانس جنم بیڑا دیوے ہتھ، شوہ دریا نہ کھئے رُڑھائیا۔ گھر پرکاش وکھائے اگئی چن، جوتی چند دے چمکائیا۔ لیکھا مُکا کے خوشی غم، اکو رنگ دے وکھائیا۔ لیکھے لا کے پون سواس دم، دامن اپنا لے پھڑائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی چم، چم درشتی دے تجائیا۔ میل ملا کے گرہ مندر ساجن ہم، ہنگ برہم اکو رنگ رنگائیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا سچا نام، نِراکھَر دئے پڑھائیا۔ نام کہے میرا رُوپ سدا نِراکھَر، اکھَر میری صِفت صلاحیا۔ مِیں سب نوں دساں وکھَر، وکھرا گھر بنائیا۔ جِتھے نہ کوئی سِلا نہ کوئی پتھر، نہ کوئی قلم شاہیا۔ چوٹی چڑھ کے سِخر، بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ اِکو پرہ دی یاد دا فِکر، دُوجا فقرہ نہ کھئے گائیا۔ جُگ چوکری پچھوں نِرگن دھاروں آیا نِکل، نِرویر ہو کے سیو کمائیا۔ بھگت اُدھارنا مینوں عِشق، عاشق معشوق دوویں رنگ وٹائیا۔ اندروں کھول کے درِشٹ، درِشٹی گیا بدلائیا۔ ناتا توڑ کے سورگ بہشت، سچکھنڈ دوارا دیاں سمجھائیا۔ جِتھے اِکو پُرکھ اکال دا اِشٹ، دُوجا گرو نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بجنہنہار سچّی سرنائیا۔ سَتگر شبد کہے مِیں ویکھیا سَت سَت ستواد، جُگ جُگ پھیرا پائیا۔ بِن بھگتاں ملے نہ کیسے داد، نانک دادک سارے دین دُہائیا۔ اتم ہونے نہ کیسے آزاد، مَن کا منکا نہ کھئے بھوئیا۔ کایا ماٹی کھیڑے ہندے ویکھے برباد، ساڈھے تِن ہتھ اگنی تَت جلائییا۔ سَتگر شبد سُنے نہ کھئے آواز، پڑھ پڑھ تھکی لوکائیا۔ سجدیاں وِچ پڑھن نماز، روزیاں وِچ جھٹ لنگھائیا۔ جنان چر ملے نہ پروردگار آپ، اپنا پڑدا لابییا۔ اونا چر کیسے دا پورا ہویا نہیں جاپ، شاستر سِمرت وید پُران انجیل فُران کھانی بانی دئے گواہیا۔ جِنہاں دے وس گیا انتر اتم ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ اوہناں دی پوری ہوئی آس، زمیں اسمان دوویں گئے تجائیا۔ اِکو تگ کے جوت پرکاش، پرکاش وِچ اپنا ڈیرہ لائیا۔ اتم پرما تم پرما تم آتم آد جُگاد سدا ابناش، ابناشی اپنے وِچ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں رکھے اپنے پاس، پُشت در پُشت اپنا حُکم منائیا۔

* ۲۵ ماگھ شہنشاہیا سمت ۱ نرین سینگھ دے گرہ پنڈ کنگ ضلع امرتسر *

سُنو سَتگر ڈھولا نواں، ناؤں نِزکارا اِک جنائیا۔ جو کھپڑا چھڑاوے کولوں جِماں، ضامن ہو کے دئے صفائیا۔ کوڑی کِرپا میٹے طمع، تمنا پچھلی دئے گوائیا۔ لیکھا چُکا کے ہرکھ سوگ غماں، چنتا چکھا پرے ہٹائیا۔ لیکھے لاوے پون سواس دماں، دامنگیر پلُو اِک پھڑائیا۔ جن بھگت رہن نہ دیوے کوئی نِکما، گِرمکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ نِرگن نُوں چاڑھے چنّہ، چند چاندنی اِک رُشنائیا۔ ہرجن دِسے کوئی نہ اٹھا، نِج لوئن پڑدا لابییا۔ جِنہاں دُھر دا حُکم مٹاں، مَن واسنا دئے بُجھائیا۔ جو سَتگر شبد سُن کتاں، سرون

وَجَّ ودھائیا۔ کسے نہیں ویکھیا گرو گرتھ دا تیراں سو دس پتا، پاربرہم پرہہ کی کی کھیل ورتائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلائیا۔ ستگر حکم نواں نرول، جگ جگ پھیرا پائیا۔ سندیشہ دیوے انول، انٹڑی کھیل کرائیا۔ ناد و جاوے ڈھول، ڈنکا اک شنوائیا۔ دوارا دیوے کھول، پڑدا اوہلا اٹھائیا۔ تولے پورا تول، نام کنڈا اک جنائیا۔ جن بھگتاں وسے سدا کول، گھر بیٹھا سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان دیا کماٹیا۔ شبد کہے میرا ویکھنا نواں جگ، نویں ملی وڈیائیا۔ بھگت سہیلے گرمکھ چیلے چن چن، اکو رنگ وکھائیا۔ پڑدا لاه کے اندر لک، لایق سارے دینے بنائیا۔ قیمت پاؤنی دھر دی ٹک، ٹوں میں رہے نہ رائیا۔ اہناں لینا پچھ، جو پچھلے جنم آئے گائیا۔ اگلا لہنا کچھ، دیوے تھاؤں تھائیا۔ ستگر دوارے بخشے دھر دا سکھ، دکھ درد رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی دھاروں آیا اٹھ، نرگن نروریر ویس وٹائیا۔ نواں جگ کہے میں سدا نوین، بھرنکا نظری آئیا۔ تھوڑیاں وچوں تھوڑیاں دیواں یقین، بہتیاں وچوں بہتے دیاں بھلائییا۔ پریم پُرکھ دی وکھری نرالی تعلیم، اکھر وکھر وکھر اکھر وچ سمجھائیا۔ جس دا حرف حرؤف بڑا مہین، قلم سیو نہ کھئے کماٹیا۔ اوہ کرتا قادر کرنی دا کریم، کرائم جرائم سب دے ویکھ وکھائیا۔ گرمکھ رہن نہ دیوے غمگین، غمی خدی دئے گوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نویں جگ دی نویں گنتی، ہتھو ہتھ بھگتاں دئے سمجھائیا۔ گرمکھو تھادے چرن چھئے گھنڈی لوڑے مکٹی، رو رو لاگے پائیا۔ تھادے جنم کرم وچ کیتی آپ درستی، لیکھے دا لیکھا دتا بنائیا۔ ویکھیو پرہہ ملن توں کریو نہ کھئے سُستی، جگت آلس کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے پشت در پشتی، پشت پناہ اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نواں جگ کہے میرا نواں نواں سندیش، نویاں نویاں مات سنائیا۔ میرا لیکھا آد جگاد سدا نال دسمیش، دہ دشا وجدی رہے ودھائیا۔ نیڈے آ کے میرے ہو کے پڑدا لاه کے لو ویکھ، پلک پلک وچوں بدلائیا۔ جوتی شبدی دھر کے بھیکھ، بھیکھادھاری ویس وٹائیا۔ مالک بن کے دھر نریش، نر نرائن رہیا سمجھائیا۔ آد جگاد بھگت بھگونت ایکے دا ایک، ایک اک نال جڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد بنے درویش، دردی ہو کے درد منگ منگائیا۔

* ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ گرنام سنگھ دے گرہ پنڈ کنگ ضلع امرتسر *

آتم پر ماتم سچا نام، ست ست دئے گواہیا۔ بنا بنان تون ملے رام، ہٹھ تپ نہ کھئے وکھائیا۔ نظری آوے دھر دا کاہن، بنسری اکم اتھاہ وجائیا۔ حضرت ہو کے دیوے پیغام، پیغمبر ہو کے کرے پڑھائیا۔ ستگر ہو کے دیوے جام، نام خُماری اک رکھائیا۔ کوڑی کیریا جھگرے میٹے تمام، طمع ممتا رہے نہ رائیا۔ سچ مارگ جنا کے اک آسان، راہ اکو سوہا پائیا۔ جس منزل اُتے ملے بھگوان، گھر بھگتاں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، میل ملائے سہج سُبھائیا۔ میلنہارا آپے ملدا، جگ جگ ویس وٹائیا۔ لیکھا جانے گھڑی پل چھن دا، اچھل چھلداہاری پھیرا پائیا۔ لہنا دینا چُکاوے آد جگاد جگ چوکرئی گھڑی پل دن دا، جنم کرم ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہروان بے پرواہیا۔ مہروان سدا محبوب، مُحبت وچ سمائیندا۔ گرمکھاں کڈھ کے ایک دوج، ایک دوجا رنگ چڑھائیندا۔ سچ دوارا جائے سوجھ، ناتا کوڑو کوڑ مٹائیندا۔ بھاگ لگا کے کایا پنج تت بھوت، بھوت بھوکھت کال آپ سمجھائیندا۔ نام سندیشہ دے کے شبدی دوت، حکم اکو اک درڑائیندا۔ چاروں کنت دے سے موجود، گھر ساچے سوہا پائیندا۔ کرم کرم دا لیکھا کرے موقوف، سر اپنا ہٹھ ٹکائیندا۔ نر نرنکارا نرگن اپنا دے اوہ حرؤف، جس دی حرف حرف صفت صلاحندا۔ جو آد جگاد جگ چوکرئی سدا رہے معروف، ویلا وقت نہ کھئے سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، ست ستواد شبد اناد بودھ آگادھ، اکھ آگوچر اکم اتھاہ بے پرواہ شاہ پاتشاہ اپنی دیا کھائیندا۔

* ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ کندن سنگھ دے گرہ پنڈ مال چک ضلع امرتسر *

ستگر شبد کہے میں میٹنا کلجگ کوڑ، لکھ چوراسی کایا کپڑ کھوج کھوجائیا۔ سگھڑ سیانے بناؤ نے منکھ مگدھ موڑھ، امرت آتم انتر رس چوائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں ساچی بخشنی اک دھوڑ، مستک ٹکا دھر دا اک وکھائیا۔ آتم پر ماتم نرگن نرگن رنگ چاڑھنا گوڑھ، سرگن کایا ماٹی پنج تت وجے ودھائیا۔ شبد انادی برہم برہمادی بودھ آگادھی بخشنی ثور، ناد انادی ناد سُنائیا۔ جوتی جوت ست پرکاش دینا نور، اندھ اندھیرا دینا مٹائیا۔ داتا جودھا دسنا اک سورپیر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دا نام انیالا دو جہاناں تیر، برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھائیا۔ سو سوامی انترجامی گھر گمبھیر، بے نظیر دینا ملایا۔ جس دی نظر نہ آئے کیسے

شمشیر، شمشان بھومی کرے سرب لوکائیا۔ آد جُگاد جُگ چوڑی نِت نوتِ بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جو لہنا دینا لیکھا جانے شاہ حقیر، ورن برن ذات پات تت وجود ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل دئے کرائیا۔ ستگر شبد کہے میں دینِ دُنی نوں دسنا جوگ، جُگیشر اکو اک سمجھائیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا کٹنا روگ، ہنگ برہم کر پڑھائیا۔ ستگر نام دی دسنی کھوج، چوڈاں وِ دیا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سچ اُچاؤنا اک سلوک، سوبلا تونہی تونہی راگ الاٹیا۔ بھاگ لگا کے کایا مندر ساچے کوٹ، کوٹ جنم دے پاپ دینے مٹائیا۔ نام نگارے لا کے چوٹ، سوئی سُرَت دینی اُٹھائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اندھ اگیان دینا گوائیا۔ سچ دوارے دسنی مَوج، پرہ چرن ملے سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کوڑی کِریا دئے بدلائیا۔ ستگر شبد کہے میں ویکھنے جگت سنسار، لکھ چوراسی پڑدا لاپیا۔ نو نو چار میٹنا دھواں دھار، برہمنڈ کھنڈ کر رُشنائیا۔ انڈج جیرج اُتبھج سینج پاؤنی سار، چارے کھانی چارے بانی شبد شنوائیا۔ بھگت سہیلے سنت سجن لینے اُٹھال، گرمکھ گر گر رنگ رنگائیا۔ شبد اگئی و جاؤنا تال، دُھن آتمک راگ سُنائیا۔ جھگڑا مُکاؤنا شاہ کنگال، شہنشاہ اکو دینا وکھائیا۔ جس دا سچ دوارا سچکھنڈ سچی دھرمسال، شودوالا مٹھ مندر مسجد ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نِت نوتِ نرگن سرگن پُچھ مُریدان حال، ہر مُرشد بے پرواہیا۔ ماتو مانکھ مانس وچوں کرے بحال، تتوت کھوج کھوجائیا۔ ست ستوادی ہو کے آپ دلال، دین دُنی دا مالک پھیرا پائیا۔ جس دا گر اوتار پیغمبر دیندے گئے احوال، واک بھوکھتاں وچ صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرنی دا کرتا کار کرائیا۔ ہر شبد کہے میں بدل دینا سماج، چار ورن اٹھاراں برن دینا سمجھائیا۔ آتم انتر دے کے دات، داتا دانی دینا ملائیا۔ کوڑی کِریا میٹ کے رات، ست چند کر رُشنائیا۔ نام ندھانا دس کے بودھ اگادھ، اکھڑ وکھڑ اک سمجھائیا۔ بھگت سہیلے ویکھ کے سادھ، سجن لینے جگائیا۔ جو ابناشی کرتا رہے ارادھ، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ من آتما ہوئے وساد، بسمل اپنا آپ کرائیا۔ جھگڑا کوڑ نہ رہے فساد، فیصلہ حق دینا سُنائیا۔ سرتی شبدی کر امداد، کامل مُرشد دینا ملائیا۔ بن اگھوں جاون جاگ، نیج نیتر ہوئے رُشنائیا۔ ترے گن مایا پنج تت بچھے آگ، امرت میگھ دینا برسائیا۔ ہنس بُدھی نہ رہے کاگ، کاگ ہنس روپ وکھائیا۔ گھر ملاؤنا کنت سہاگ، پُرکھ ابناشی بے پرواہیا۔ جس دے ہتھ دو جہاناں واگ، جُگ چوڑی کھیل کھلائییا۔ شبد ناد سُنائے دُھر دی آواز،

رسنا جہوا بتی دند نہ کھئے پلائیآ۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے گھر وچ گھر کھولے راز، پڑدا اوبلا دئے اٹھائیآ۔ جھگڑا چکے وضو نماز، مُرشد اکو دئے ملائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا حکم اک سمجھائیآ۔ ستگر شبد کہے میں ویکھنا دین دنی، کائنات پھول پھولائیآ۔ پڑدا لابنا رکھی مئی، صوفی سنت فقیر اٹھائیآ۔ سجن ویکھنے دھر دے گئی، گھر گمبھیر ہوئے سہائیآ۔ سرشٹی ساری چھانی پئی، پُرکھ اکالا سیو کھائیآ۔ یاد آونی کرشن والی اٹھاراں کھوہنی، چار کُنٹ پئے دُہائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سب دی پکار رہیا سنی، گھٹ بھیت ویکھ وکھائیآ۔ ستگر شبد کہے میں دسنا اکو بول، ایکنکار دینا جنائیآ۔ جو سب دے وسے کول، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیآ۔ جو تتاں اندر گیا مؤل، مؤلا نور خدائیآ۔ جو امرت جہرے نابھ کول، قول اقرار پچھلا پور کرائیآ۔ جو لیکھا جانے دھرنی دھرت دھول، دھولا بہار ویکھ وکھائیآ۔ جس دا لہنا دینا کوئی نہ جانے پنڈت پاندھا رؤل، جگت ودیا سمجھ کیسے نہ آئیآ۔ سچ دوارا ہر نرنکارا نرگن سرگن دیوے کھول، چار ورن اٹھاراں برن اک سرنائیآ۔ نام ناد اناد و جاوے ڈھول، ڈھمکا اکو دئے سنائیآ۔ کوڑی کریا مایا ممتا ہوئے ہنگتا کڈھ پول، پڑدا اوبلا دئے چکائیآ۔ سنت سہیلے گرو گُر چیلے گرمکھ سجن لئے و رول، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی دھارا دئے سمجھائیآ۔ ستگر شبد کہے میں دسنی ستجگ دھارا، ست ستوادی کھیل کرائیندا۔ سرشٹ سبائی مٹو اک نرنکارا، نرگن سرگن سوہا پائیندا۔ جس دا اگم اتھاہ جیکارا، رسنا جہوا بتی دند نہ کھئے صابندا۔ جو آد جگادی پروردگارا، یار سانجھا اک اکھوائیندا۔ جس دا مقامے حق دوارا، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیندا۔ جس دا شبدي ست دُلارا، گوہند اپنی کار کھائیندا۔ جس دا نام کھنڈا دو دھارا، لوہار ترکھان نہ کھئے گھڑائیندا۔ جو نرگن سرگن کھیل کرے اپر اپارا، اگم اگوچر اپنا ویس وٹائیندا۔ سو لیکھا جانے کلجگ اتم وارا، وارتا پچھلی پھول پھولائیندا۔ نویں جگ دا نواں وبارا، ووباری ہو کے آپ کرائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی جس دا دے کے گئے اشارہ، سو صاحب سوامی انترجامی پڑدا آپ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کوڑ گُریارا ویکھے در در نو ست برہم مت بن تتوت، ترے گن اتیتا ٹھانڈا سیتا، ست سوامی انترجامی گرہ بھیت مندر ویکھ وکھائیندا۔

* ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ رادھا سوامی پرتاپ سنگھ دے نال ترن تارن ضلع امرتسر * *

رُوح کہے میرا دھام سچکھنڈ، ست ست اکو نظری آئیا۔ جتھے دئی دویت نہیں کوئی ونڈ، برہمنڈ کھنڈ رچن نہ کھئے وکھائیا۔
 ڈھولا گیت نہیں کوئی چھند، ناد دُھن نہ کھئے شنوائیا۔ رسنا جہوا نہیں بتی دند، تن وجود نہ بنت بنائیا۔ اکو نور نورانہ سگلا سنگ،
 سنگی ساتھی بے پرواہیا۔ پاربرہم پت پریشور بخشند، بخشش رحمت آپ کھائیا۔ دُھر دی ڈوری بنہ نال کھند، کامل ہو کے اپنا
 عمل جنائیا۔ نہ کوئی لہنا دینا لیکھا سوریہ چند، جلوہ اکو اک رُشنائیا۔ نہ کوئی ونڈ ہنگ برہم، تنوت نہ کھئے درسائیا۔ نہ کوئی جنم
 کرم بہم، ورن برن نہ کھئے درسائیا۔ اکو اک اگئی سرن، سرنگت سہج سکھدائیا۔ جتھے نہ کوئی جنم مرن، چوراسی گیڑ نہ کھئے
 بھوائیا۔ نہ کوئی نیتز ہرن پھرن، نین اکھ نہ کھئے بدلائیا۔ گہر گمبھیر گئی گہیر اکو کرنی کرن، کرتا پُرکھ دئے وڈیائیا۔ جس دی منزل آد
 جُگاد جُگ چوکڑی آتم پر ماتم ہو کے چڑھن، بن قدمان پندھ مُکائیا۔ اگنی تت کدے نہ سڑن، مایا ممتا نہ موہ ہلکائیا۔ بن ویکھیاں بن
 جانیاں بُجھیاں سوجھ آوے اوہ چرن، جس چرن دا چرنامت چرنودک بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر،
 وکھاونہارا سچ در، درگاہ ساچی حق مقام سچکھنڈ دوار ایکنکار اکو گہر بنائیا۔ رُوح کہے میرا سچ وسیرا، بستر سیج نہ کھئے ہنڈھائیا۔
 کیشنا سُکلا پکھ نہ کھئے اندھیرا، منڈل منڈپ نہ کھئے رُشنائیا۔ دئی دویت نہ کھئے جھپڑا، جھگڑا برہم نہ کھئے سمجھائیا۔ چار دیواری چھپر
 چھن نہ کھئے کھپڑا، محل اٹل سوہا پائیا۔ جتھے صاحب سوامی انترجامی پُرکھ اکالا دین دایالا نرگن نروریر نراکار وسے سجن میرا، پیا
 پریتم بے پرواہیا۔ سچ سرنائی بے پرواہی دتے اک وسیرا، وشو اپنا رنگ رنگائیا۔ اس توں اگلا بھيو جانے جھپڑا، بن پورن سنتان
 سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ رُوح کہے میں وسان دھام اتھہا، سچ دوارے
 سوہا پائیا۔ جتھے وسیا شہنشاہ، شاہ پاتشاہ نور خدائیا۔ جو حُکمے اندر حُکم ربیا چلا، حُکمی حُکم سنائیا۔ جس دی دھار اپار
 رُپ رنگ ریکھ نہ سکے کوئی جنا، سمجھ وچ سمجھ نہ کھئے ٹکائیا۔ اوہ لہنا جانے سہج سُبھا، ست سوامی انترجامی اپنا کھیل کھلائی۔
 جس دا نور ظہور دیوے ونڈ ونڈا، مہروان اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کھیل اپنی ربیا کھلائی۔
 رُوح کہے میرا مالک اک، ایکنکار نظری آئیا۔ جو بن اکھراں توں لیکھا دیوے لیکھ، بن اکھراں کرے پڑھائیا۔ بن اکھان توں آوے

دس، ساکھیات سوہیا پائیا۔ بنا منسا توں پوری کرے اچھ، بھاؤنا اپنے وچ ٹکائیا۔ جس دا جگت نیرالا درش، درشٹی ایشٹی دا مالک بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ سچ دے سمجھائیا۔ رُوح کہے میرا مندر اپار، ہر پریتم سوامی دیا کھائیا۔ جتھے سدا بھئے اُجیار، دیا باقی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بن سکھیاں منگلاچار، گیت اکم رہیا سُنائیا۔ سندیشہ دیوے وارو وار، بن تند ستار پلائییا۔ سدا سدا سد رہے خوشحال، غمی رنگ نہ کھئے بدلائییا۔ جتھے اکو شبدی لال، دُلارا دُولھا سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دوارے بہہ کے اپنی کار کھائیا۔ رُوح کہے میں ویکھیا سوامی سچ، ست ستوادی ویکھ وکھائیا۔ بن رسنا جہوا بتی دند رہیا ہس، خوشی بھگتاں نال بنائیا۔ اپنی دھار کر کے اپنے وس، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ اگلا مارگ نرگن ہو کے نرگن دس، نرؤیر اپنی کار کھائیا۔ تھادے ڈھولے صفتی گاوے جس، بن اکھراں راگ الائییا۔ جس دی کوئی نہ سمجھے حد، حدوڈ وچ حدوڈ ثبوت اپنا نال وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، رُوح دا مالک اپنا آپ پرگھائیا۔ رُوح کہے میں ویکھیا اوہ باپ، جس نوں جنمے کھئے نہ مائیا۔ جس دا ایتھے اوتھے سدا پرتاپ، پرتاپ سنگھ پرتاپ نہ کھئے جنائیا۔ جس دا نرگن نال نرگن ساک، ساک سجن بے پرواہیا۔ سب دا لہنا دینا کرے بے باق، حصہ ونڈ جھولی دے بھرائیا۔ جس ویلے سچکھنڈ دا کھولے تاک، طاقتور اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، وشن برہما شیو آسا سب دی پور کرائیا۔

* ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ دیدار سنگھ دے گھر پنڈ شفی پُر ضلع امرتسر *

در دوارے جو آیا رُپئیا، مایا موہ رہیا جنائیا۔ جنہاں مل گیا ستگر شبد دُھر دا سئیا، ہر سجن بے پرواہیا۔ اوہ چڑھ گئے اگئی نئیا، جو دو جہاناں پار کرائیا۔ ابناشی کرتا پکڑے بہیا، سکلا سنگ بنائیا۔ رائے دھرم کڈھے نہ وہئیا، چتر گپت نہ حساب جنائیا۔ گوہند دا پورا ہویا ڈھئیا، سٹی اٹھے لوکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ رُپئیا کہے میں ہویا پیش، اپنا آپ جنائیا۔ جس مایا نوں سرسے سٹ کے گیا ستگر دسمیش، جل دھارا وچ وبائیا۔ گیان دے کے گیا اک نریش،

نر نرائن سچ سمجھائیا۔ دُھر دا نام رہے سدا کول ہمیش، کھا خرچ توٹ نہ آئیا۔ ودھائی وِجّدی رہے لوک مات دیش، سچکھنڈ
 ساچے ملے وڈیائیا۔ ممتا موہ مٹا کے ریکھ، چنتا غم گیا چُکائیا۔ گُرمکھو اِکو پُرکھ اکال دی رکھنی ٹیک، دوُجا نظر کھئے نہ آئیا۔ من
 واسنا بُدھی کرنی بیک، دُرمت مَیل دھوئیا۔ ترے گن مایا نہ لاوے سیک، اگنی اگ نہ کھئے جلائیا۔ گُرمکھ درگاہ ساچی دا سدا
 سیٹھ، ٹکیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھیج دھی دے دھرائیا۔ رُپئیا کہے میں ویکھی دُنیا
 ممتا، مایا ممتا وِچ لوکائیا۔ جن بھگتاں توڑاں گُڑھ ہنگتا، ہنگ برہم سمجھائیا۔ میں بہرم بھلاواں جگت پنڈتاں، پاندھیان دیاں رُلائیا۔
 بھلیکھے وِچ رکھاں جیو جنتاں، جگیا سو تتاں دیاں لڑائیا۔ گُرمکھ وِرلے بناواں بنتا، نانا کوڑ کوڑ چُھڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ رُپئیا کہے میرا روپ انوکھا، دین دُنی وِچ نظری آئیا۔ شاہ سُلطاناں نال کُردا دھوکھا، راج
 راجاناں خاک مِلائیا۔ جیہڑا سنت فقیر دُھر دی منزل پہنچا، اُس دے در کدے نہ بھائیا۔ جگت واسنا مُک جائے سوچا، سمجھ رہے
 نہ رائیا۔ پُوری ہو جائے لوچا، نیج لوچن درشن پائیا۔ اِکو پُرکھ اکال دی رکھدے اوٹا، اوڑک اوہو ہونے سہائیا۔ جس نوں لبھدے کوٹن
 کوٹا، لکھ چوڑاسی رہی کُرا لائیا۔ جس دا پرکاش یرمل جوتا، گھٹ گھٹ رہیا سہائیا۔ اُس دا نام بھنڈارا اِکو بہتا، جو اِکو وار جھولی
 دے بھرائیا۔ جھکڑا مُک جائے چوڈاں لوکاں، چوڈاں طبق نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ
 رکھائیا۔ رُپئیا کہے میں ویکھیا جگت جُگ، چار ورن اٹھاراں برن کھوج کھوجائیا۔ حِرص ہوس وِچ لگی سرب اگ، ترشنا سکے نہ
 کھئے بُجھائیا۔ گُرمکھ وِرلے منزل چڑھ کے اُپر شاہ رگ، گرہ مندر ڈیرہ لائیا۔ جتھے انحد اگنی ناد رہیا وِج، انراگی راگ سنائیا۔ نام
 بھنڈارا ملے امرت دُھر دی مدھ، مدھر دُھن نال شنوائیا۔ بن مگے کعبیوں ساچے حُجرے محبوب دا ہو جائے جج، حاضر حضور
 درس دکھائیا۔ اوہ لالچ دُنیا دین جائے چھڈ، ممتا موہ نہ کھئے بلکائیا۔ واسنا نالوں ہو کے اڈ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، بھيو ابھیدا دے کھلا لائیا۔ رُپئیا کہے میرا سوہنا سوہنجانا روپ، بنت سوہنی نظری آئیا۔ میں بہرم بھلا کے وڈے وڈے بھوپ،
 رعیت راؤ رنگ دتے رُلا لائیا۔ میں جھکڑا پایا چارے کوٹ، دہ دشا ہونے لڑائیا۔ پتا پوت بنائی پھوٹ، ماں دھی رہی کُرا لائیا۔
 گُرمکھاں دے اندروں موئی رُت، رُت رُتھی نال مِلا لائیا۔ پُرکھ اکال دے بن گئے سٹ، ابناشی کرتا اِکو رہے دھیائیا۔ ساچی دھاروں

کئے اُٹھ، جتھے جنمے کھئے نہ مائیا۔ نام خزانہ ملیا اٹھ، دین دَیال دَیا کھائیا۔ جس نوں ٹھگ چور یار سکے کوئی نہ لُٹ، پلّیوں گنڈھ نہ کھئے کھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم آپ ورتائییا۔ رُپئییا کہے میں رُوپ وُنت، سُججّا نظری آئییا۔ میں بہرم بھلائے کوئی کوٹ کلجگ کایا سنت، بھلیکھے وچ لوکائییا۔ جنہاں نوں پرَم پُرکھ دا مل گیا اکو انتر آتم منت، ڈھولا اکو رہے گائییا۔ اوہناں دے آگے میری سدا منت، نیوں نیوں سیس جھکائییا۔ آگے جان دی نہیں بَمّت، حوصلہ دتا ڈھائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جنہاں نام شبد ساچی دتی خلعت، خالق ہو کے اپنے رنگ رنگائییا۔ رُپئییا کہے میں سَتگر کِرپا سدا منظور، پُرکھ اکال دَیا کھائییدا۔ ساچی سیوا کر کے حضور، حضرت اپنا رنگ رنگائییدا۔ ناتا توڑ کے کوڑو کوڑ، مارگ سیج اک سمجھائییدا۔ سیج پریتی کرنی بن مزدور، سیوک سیوا اک رکھائییدا۔ آسا منسا منسا وچوں پور، پورن برہم درڑائییدا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں نام بھنڈارا دیوے سدا بھرپور، پاربرہم پترمیشور پرہ اپنا رنگ رنگائییدا۔

* ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۱ دلپ سنگھ دے گھر جنڈیالا گرو ضلع امرتسر *

چرن کول وچ رہے مزہ، سرن بخشے سیج سرنائییا۔ جن بھگت چلائے اپنی رضا، بھانے اندر کھیل کھلائییا۔ کوڑی کِرپا کرن نہ دیوے دغا، کلجگ فریب دئے مٹائییا۔ درس دکھا کے اُپر شاہ رگا، شہادت اپنا نام بھگتائییا۔ سدا ودھاؤندا رہے آگا، جُگ چوکڑی سِر اپنا ہتھ ٹکائییا۔ جو جن سرنائی لگا، پھڑ باہوں پار کرائیا۔ پیار مُحبّت وچ رہے بدھا، بدی اندرون دیوے کڈھائییا۔ کوڑا لالچ رہن نہ دیوے لب، ہنکار وکار دیوے کھپائییا۔ آون جاون لیکھ مُکا کے سبا، سبئی تھائیں بوئے سہائییا۔ دے کے نربان دُھر دا پدا، پت پریشور رنگ چڑھائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، در دیوے مان وڈیائییا۔ چرن کول سدا لگی رہے پریت، پیا پریت میل ملائییا۔ جُگ چوکڑی بدلا رہے ریت، جن بھگتاں اکو رنگ چڑھائییا۔ صفتی ڈھولے سناؤندا رہے گیت، گرمکھاں اکو نام پڑھائییا۔ شودوالے مٹھ بناؤندا رہے مسیت، سنت فقیراں کایا کعبہ دئے سمجھائییا۔ جگت واسنا کئی کایا کپڑا کردا رہے پلّیت، ہرجن

انتر آتم برہم سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنے گھر وسائیا۔ چرن کول جُڑیا رہے ناتا، آگے جدائی نہ کھئے
 دکھائیندا۔ گھر سوامی ملدا رہے داتا، دین دیال پڑدا لایندا۔ مات لوک بنیا رہے راکھا، نرگن ہو کے سیو کھائیندا۔ پوری کردا رہے
 آسا، ترشنا کوڑ بُجھائیندا۔ چرن کول بخشدا رہے بھرواسا، سر سمرتھ اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ لہنا دینا مُکاؤندا رہے پرتھی آکاشا، گگن
 گگنتر چرناں ہیٹھ دباؤندا۔ سچکھنڈ دوارے دسا رہے واسا، واسطہ اپنے نال جُڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، گھر ساچے رنگ رنگائیندا۔ چرن کول جُڑیا رہے جوڑ، جوڑی دُھر دی آپ بنائیا۔ بھگت بھگوان دی سانجھی لوڑ، وکھری ونڈ
 نہ کھئے ونڈائیا۔ جُگ چوکرئی جاوے بھڑ، نرگن سرگن بھوئے سہائیا۔ دو جہاناں برہمنڈاں کھنڈاں پنڈھ مُکاوے دوڑ دوڑ، پاندھی ہو
 کے پھیرا پائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت ویکھے مٹھا کوڑ، چارے کھانی پھول پھولائیا۔ جنہاں گرمکھاں پرم پُرکھ دے ملن دی لگی اوڑ،
 امرت میگھ دئے برسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کر پرکاش اندھیرے گھور، سچ نور کرے رُشنائیا۔ چرن پریت
 کہے میں بھگتاں سدا بن دی، بن کھوجن کھئے نہ جائیا۔ دُرمت میل دھوواں تن دی، اندروں باہروں کراں صفائیا۔ واسنا بٹھاں من
 دی، دہ دشا نہ کھئے بھوائیا۔ دھار پرگٹاواں جوتی چن دی، نور نور رُشنائیا۔ آواز سُناواں شبدی دھن دھن دی، اگئی راگ الاٹیا۔
 بھومکا وکھاواں بنا چھپر چھن دی، سچکھنڈ ساچا سوبھا پائیا۔ کھیل وکھاواں ہنگ برہم دی، پاربرہم نال ملاٹیا۔ جس دی دھار
 کدے نہ جمدی، مرن وچ کدے نہ آٹیا۔ جُگ جُگ جن بھگتاں بیڑا بٹھدی، بیڑ باہوں کندھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، دیونہار وڈی وڈیائیا۔ چرن پریت کہے میرا بھگتاں نال سنجوگ، جُگ وچھڑیاں میل ملاٹیا۔ جنم جنم دا کٹ وجوگ،
 پرہوں اک دیاں وکھائیا۔ مایا ممتا کٹ کے روگ، سُکھ سانتک ست دیاں ورتائیا۔ جھگڑا چُکا کے لوک پرلوک، سچ دوارا دینا
 سمجھائیا۔ جتھے اکو نام ڈھولا سوبلا سلوک، نام ندھان سچی شنوائیا۔ بھوئے پرکاش نرمل جوت، نورو نور ڈگمگائیا۔ سچکھنڈ دوار
 نظری آئے اگما کوٹ، گٹیا کٹمب ناتا دئے ٹڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوار اک وکھائیا۔ چرن پریتی کہے
 میں جُگ جُگ بھگتاں نال لگدی، گرمکھاں رنگ رنگائیا۔ ترشنا بُجھاواں ممتا والی آگ دی، ہنکٹا گڑھ ٹڑائیا۔ ریتی بدلاواں سنسار
 والے جگ دی، جاگرت جوت کراں رُشنائیا۔ حد مُکاواں جگت حد دی، حضرت حضور اکو دیاں سمجھائیا۔ جوت پرگٹاواں لٹ

لٹ دی، دیا باقی نہ کھئے رُشنائیا۔ کھیل جناواں پُرکھ سمرتھ دی، جو داتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل وکھائے دُھر دے حق دی، حقیقت وچوں پڑدا لاپیا۔ چرن پریت کہے میں سدا بھگتاں جوگی، جوگیاں ہتھ کدے نہ آئیا۔ میں پریم رس دی بھوگی، آتم پر ماتم میل کے سوہا پائیا۔ بن ستگر کرپا میرا بن دا کھئے نہ کھو جی، لکھ چوراسی جیو جنت ہلکائیا۔ میرا مالک خالق پرتپالک اکو چو جی، چوج نرالے ربیا وکھائیا۔ جس نوں جھکدے گئے ویدی سوڈھی، نمستے کہہ کہہ سیس نوائیا۔ جس دا نام ندھانا اک سلوکی، ڈھولا راگ اک الاٹیا۔ اوہ منزل دے سوکھی، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ پڑھنی پئے کوئی نہ پوتھی، پُستک ہتھ نہ کھئے وکھائیا۔ اکو رمز اشارے والی بہتی، دو جہگڑا دئے چکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در میل لے ملائیا۔ چرن پریت کہے میں وسدی سدا پُرکھ اکال دے چرن، گر اوتار پیغمبر سیس نوائیا۔ جن بھگتاں کھول کے نیتر ہرن پھرن، فرنا اکو دیاں درڑائیا۔ جہگڑا مکا کے ذات پات ورن برن، اوچ نیچ ڈیرہ ڈھائیا۔ سرت سوانی آواں پھرن، شبد ہانی میل ملائیا۔ بن پوڑے ڈنڈے منزل آواں چڑھن، چڑھاں چائیں چائیا۔ نربھو چکایا میرا مرن ڈرن، بھے اور نہ کھئے رکھائیا۔ میں بھگتاں آوندی سدا ورن، ور اپنا کھوج کھوجائیا۔ میرا درگاہ ساچی دا سچا پرن، قول اقرار کیتا توڑ نبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ چرن پریت کہے میں آواں جگ جگ، اپنا پھیرا پائیا۔ بھگت سہیلے لبھاں جگ جگ، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ سرشٹی اودھ گئی مک مک، کوٹن کوٹ حال بتائیا۔ بنا ستگر کرپا ملے کیسے نہ سکھ، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ جن بھگتاں پرہ چرن آ کے مرن دا رہے نہ دکھ، دکھیاں درد لواں ونڈائیا۔ مات گریہ ہون نہ دیواں اُلٹا رخ، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ مانس وچوں مانس جامہ ملے منکھ، آتم پر ماتم پر ماتم آتم اپنی گنڈھ رکھائیا۔ مہروان محبوب مُحبت وچ دیوے وڈیائی ابناشی اچت، چیتن ستا سرت شبد شبد سرت صورت اپنی وچ لکائیا۔

* پہلی پھلگن شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال *

پھلگن کہے میں آیا جگت، پھل اپنا نال لیائیا۔ پرم پُرکھ دے ویکھ کے بھگت، بھگون سمجھ کے سیس نوئیا۔ ویلا سہنجنا جان کے وقت، واقعہ ویکھیا چائیں چائیا۔ جس دا دو جہاناں حکم سخت، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ نواسی واسی اُپر عرش، فرش کرے رُشنائیا۔ نرگن ہو کے دیوے درس، نور نورانہ چند چمکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پھلگن کہے میری آئی بہار، سمت صاحب ملے وڈیائیا۔ جس دی سوہنی کھلی گلزار، گرمکھ بوٹے رہے مہکائیا۔ ویکھنہارا سانجھا یار، جلوہ گر نور خُدائیا۔ سچ دوارے لا دربار، بھگت دوار وجے ودھائیا۔ جگ چوکڑی دا لیکھا جانے جانہار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ کھوج کھوجائیا۔ لہنا دینا نال چمیار، رُوداسے ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا کھیل آپ ورتائیا۔ پھلگن کہے میں آ گیا انت، لوک مات ویس وٹائیا۔ جس دا لیکھا لکھ کے گئے گر اوتار پیغمبر سنت، گر گر لیکھ جنائیا۔ سو انترجامی ویکھیا کنت، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ جس دی مؤلی رُت بسنت، دو جہان وجی ودھائیا۔ اوہ جنم جنم دے پاپی تارے پنڈت، پاندھے ویکھ وکھائیا۔ کِرپا نال میل کے سنگت، جنم وچوں جنم دتا بدلائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دتا سمجھائیا۔ بھکھاری بن کے آئے سنگت، جھولی دُھر دی آگے وکھائیا۔ لہنا دینا مُکا بھکھ ننگت، وست امولک اک ورتائیا۔ جھگڑا مُکا کے بہشت جتت، جگہ جگہ دئے وڈیائیا۔ من منوآ میٹ کے دنت، دُشت ڈراچاری دئے کھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا کھیل آپ ورتائیا۔ پھلگن کہے میں ویکھن آیا بھکھاری، بھکھیا منگن چائیں چائیا۔ تخت نواسی تگیا اک درباری، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیا۔ جس دی آد انت اکو یاری، یارانہ بھگتاں نال رکھائیا۔ گرمکھ آتم رہن نہ دیوے کواری، کنت کنتوہل اپنا جوڑ جڑائیا۔ جیہڑے منگتے در تے آئے وپاری، وست اکو دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ پھلگن کہے میں ویکھان منگدے، منگتے اپنا راہ تکائیا۔ جگ چوکڑی ویکھان لنگھدے، نرگن سرگن پھیرا پائیا۔ گرمکھ سنت سہیلے کوٹاں وچوں چولی رنگدے، نام اگما رنگ چڑھائیا۔ ڈوم نائی کدے نہ سنگدے، پریتی منگن تھاوں تھائیا۔ جھگڑے مُکا کے گوداوری کنگ دے، گنگا ساگر ہتھوں دتا سٹائیا۔ لیکھ مُکا کے جلدھار ترنگ دے، ثرت اپنا پڑدا لاپیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ پھلگن کہے منگئیو منگو کی، سچ دیو جنائیا۔ جس نے تہانوں بنا لیا اپنا پتر دھی، دوجا ناتا نہ کھئے رکھائیا۔ ست دھرم دا مارگ لا کے لیہ، راہ اکو رہیا درڑائیا۔ جھگڑا مُکا کے اِکِہ وِپہ، سمت شہنشاہی وِجی ودھائیا۔ ستجگ ساچی رکھ کے نیہ، نون سُ اکھر دتا پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پھلگن کہے منگئیو منگ لؤ اپنا دان، داتا دانی جھولی پائیا۔ اس تون پرے ہور نہیں بھگوان، بھاگاں والیو بھاگ نہ کھئے جنائیا۔ اس تون اُپر نہیں کوئی کاہن، گوپی کاہن ایسے دی سیو کھائیا۔ اس تون وڈا نہیں رام، سینا رام بن کھنڈ دین دُہائیا۔ اس تون پرے نہیں امام، عیسیٰ موسیٰ محمد سیس نوائیا۔ اس تون دُور نہیں کھئے نرگن نرویر نرنکار سچ نشان، نانک گوبند گئے سمجھائیا۔ جو وسے سچ بھومکا اگئی استھان، استھل اپنا ڈیرہ لائیا۔ سو پرت کے آیا والی دو جہان، نرگن سرگن کھیل کھلائییا۔ کلجگ میٹے اندھیری شام، شمع گرمکھ دئے جگائیا۔ در آیاں نون آتم پرما تم دیوے آرام، دین دُنی دے دکھ دئے گوائیا۔ پریم پرتی پیائے جام، جہاں تون لئے چھڈائیا۔ امرت رس کرائے پان، نجھر جھرنا آپ جھرائیا۔ ست سچ دوکے طعام، کوڑی طمع دئے گوائیا۔ لیکھا مُکا کے جنم جنم دا غلام، پھاسی اور کھئے نہ پائیا۔ جن بھکت رہے نہ کھئے حرام، شبد انادی سٹ لئے اُچھائیا۔ لیکھے لائے سیوا نیشکام، جو چل آئے سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ پھلگن کہے منگئیو ڈاہ لؤ جھولی، جھولے والا اپنی جھلک وکھائیا۔ جس دی چار جگ تون وکھری بولی، انبولت راگ سُنائیا۔ جس دی بنا کہاراں تون اگئی ڈولی، نرگن سرگن دئے سمجھائیا۔ جو اپنے پریم پیار دی کھلائے ساچی بولی، بن رنگن رنگ چڑھائیا۔ جو نرگن دھار بن کے تہاڈی بنی ڈولی، وچلے پڑدے دئے اُٹھائیا۔ منگئیو جے منگنا سوہنگ شبد دی پالو رولی، رونق اپنی نال لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا دئے ورتائیا۔ پھلگن کہے ویکھو منگئیو نہ جائیو تھک، تھکاوٹ جگت نہ کھئے وکھائیا۔ منگدے منگدے نہ جائیو اگ، جگ چوکڑی گئے وِہائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا سوامی اک سمرتھ، صاحب سلطان بے پرواہیا۔ جس دا صفتی گاؤندے رہے جس، وید پُران دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جگت نالوں وکھری کھول لؤ اگھ، تگو پرتکھ روپ گوسائی۔ دردی ہو کے آوو تھ، بھجو واہو داہیا۔ سچ دوارے کر اگھ، اکو بولی دیو سُنائیا۔ جے پرہ دینا تے دے دھیرج یت، ست بٹھ سنتوکھ اپنا نام جھولی پائیا۔

مانس جنم نہ ہووے بھٹھ، کھیڑا دھر دا دینا وسائیا۔ اسیں منگتے براہمن توں دین والا سدھا جہا جٹ، ہان لاہ نہ کھئے رکھائیا۔ بہاویں روڑی گتا دے بہاویں اُلٹ دے مٹ، کایا مٹکی دے بھرائیا۔ جو تیرے دوارے آوے سو جائے کھٹ، کھٹکا رہے نہ رائیا۔ براہمن کہے ساڈی ریتی کھا پی کے جھٹ، ٹھوٹھا بغل وچ چھپائیا۔ دوانی جوانی لے کے جائے تھ، پچھا پھیر نہ کھئے بدلائیا۔ جے کوئی جھولی دانے دیوے سٹ، گھڑی بہار سیس چکائیا۔ جے کوئی کھلا ویکھئے ہٹ، سستے دامان دیئے لٹائیا۔ نالے کہیئے ججاناں دی ماری گئی مت، کھا کے ساڈا شکر منائیا۔ نالے ویکھئے چوری اکھ، ہتھ متھے اُتے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان بھئے سہائیا۔ مہروان کہے منگنیو منگن دی سکھ لو جاچ، یاچک ہو کے دیاں سمجھائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں آئی تھادی رات، بھگت بھگوان وجے ودھائیا۔ نیکی جہی سمجھ لو بات، باطن پڑدا دیاں کھلائییا۔ من مت رکھیو نہ کوئی نار کذات، کلکھنی اندرون دینی کڈھائیا۔ اپنی آتم پر ماتم دی سمجھ لو ذات، دوجی ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ اوہ تھادا تھادے وسے پاس، سیج سہنجی ڈیرہ لائیا۔ جدھر ویکھو تگو سدا ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سچ وڈیائیا۔ پھلگن کہے دھن بھاگ جے منگن آئے منگتے، گھر ساچے وجی ودھائیا۔ جو منزل اگلی لنکھدے، پچھلا پندھ چکائیا۔ جھگڑے مکا کے کوڑے سنگ دے، اکو کنت ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پڑدا اوہلا دئے اٹھائیا۔ پھلگن کہے منگنیو کر لو پھرتی، چیتن چلاک اپنا آپ لینا بنائیا۔ ستگر شبد دان پاؤ جھولی سرتی، سٹی لے انگرائیا۔ ساڈھے تن ہتھ کایا چولی دی سوہے کڑتی، انگی اکو ویکھ وکھائیا۔ جے کچھ ہور نہیں نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں پرہو دے نام دی لے کے جائیو کڑتی، آگے دائیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کھیل مک جائے دیوت سُر دی، ستیاں لے اٹھائیا۔ ایہ وڈیائی پورے ستگر دی، جو گودی اپنی لے ٹکائیا۔ منگنیو تھادی منسا رہے نہ جھردی، جرس ہوس دئے مٹائیا۔ تھادی وست دتی کدے نہ کھردی، خود مالک ہونے سہائیا۔ کچھ دات باقی اندپر دی، جو پریاں لوآں توں باہر تھادی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بخشنہار سچ سرنائیا۔ پھلگن کہے منگنیو تھادا دیون والا داتا، دانی ہو کے پھیرا پائیا۔ اُس نون دسو اپنی گاتھا، تن من دا حال جنائیا۔ اندھیرا مکے نہ اندھیری راتا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ لیکھا مکے نہ بدھنا ماتا، سطران ڈھائی نہ کھئے گوائیا۔ چتر گیت دا

جُکے نہ کھاتہ، حساب کتاب نہ کھئے کڈھائیا۔ لاڑی مؤت دا مٹے نہ ہاسا، کوئن ہستیاں گئی مٹائیا۔ دھرم رائے دا تٹا نہ ساکا، سجن صاحب نہ کھئے ملائیا۔ جن بھگتو تہاڈا میل ہویا اتفاقا، اتینان نال دئے سمجھائیا۔ تہانوں پچھلا دان دینا خاصا، تھوڑیوں بہتا دئے ورتائیا۔ آتم پر ماتم جوڑ کے ناتا، ناتواں جوین دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پھلگن کہے منگئیو جھولی لو اڈ، اڈرا راہ وکھائیا۔ جگ چوکرئی جس نوں آئے چھڈ، منزل پندھ مکھائیا۔ اوہ پار کر کے دو جہاناں حد، حاضر ہو کے رہیا سمجھائیا۔ جن بھگتو اکو وار تہانوں بنا لیا اپنی جد، پچھے ہور نہ کچھ رکھائیا۔ اپنے نال سانجھا بنا کے چھند، سوہنگ ڈھولا دتا درڑائیا۔ چھڈ کے پری اند، اند تہاڈے اندر دتا پرگٹائیا۔ آگے جانا پئے نہ کول گنگ، مٹیا سپس نہ کھئے نوائیا۔ دان لوو بہاویں نشنگ، نشانہ اپنا دئے لگائیا۔ جیہڑے بھگت دوارا آئے لنگھ، اوہ پرہو نوں اپنے انتر گئے سمائیا۔ سری بھگوان تہاڈے دواویوں کھاؤن والا ڈنگ ڈنگ، ٹکڑا ٹکڑا اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا کھیل دئے سمجھائیا۔ پھلگن کہے میں ویکھے پھلے پھلے، پت تہنی نال مہکائیا۔ جوین ویکھے غنچے گل دے، گلشن رہے مہکائیا۔ بھا ویکھے جگت مل دے، قیمت ٹکیاں والی سمجھائیا۔ جس ویلے سری بھگوان دے سچ دوارے کھلے، لوک مات وچی ودھائیا۔ جیہڑے منگتے پرہو دی کل دے، اوہ گل مالک اپنے نال رلائیا۔ بھگتو تسیں منگن والی وستو اچے بھلے، بھلیاں دئے سمجھائیا۔ جنہاں دے انتر میرے پریم پیار دے بنجھو ڈلھدے، بن اکھاں نیر رہے وائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنی کار آپ کھائیا۔ پھلگن کہے جن بھگتو تہاڈے اندر ست سنتوکھ، سنٹشٹ دئے کرائیا۔ تسیں دیو پرہو نوں موکھ، اپنے پاپ اس دی جھولی پائیا۔ جھگڑا مکا لو لوک پرلوک، آون جاون رہے نہ رائیا۔ من دی کوڑی چھڈ دیو سوچ، سمجھ بڈھ نہ کھئے ودھائیا۔ جھگڑا مک جائے ہرکھ سوگ، چنتا غم نہ کھئے وکھائیا۔ جس نے تہانوں اپنے نام دی دتی چوگ، ترشنا بھکھ دتی مٹائیا۔ درشن دے کے اک اموگھ، امراید دتا جنائیا۔ پندھ مکا کے جگت وجوگ، دھر سنجوگ لیا جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، پڑدا اوہلا دئے اٹھائیا۔ بھگتو تسیں براہمن کے ڈوم، ڈھول ڈھمکا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس پرہو نوں پچھے سارے سمجھدے رہے سوم، کنجوساں دا کنجوس دئے جنائیا۔ تہاڈے ساہمنے چار جگ دا بدل کے قانون، قایم کر کے تہانوں دتا وکھائیا۔ اکو دس کے آگما مضمون، شاستر سمرت وید پُران دتے

بھلائیآ۔ دھر دا مارگ دس اصول، اصلیت اکو دتی درڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر سر اپنا ہتھ رکھائیآ۔ پھلگن کہے میں ویکھیا تکیا جانیا جگ، جگدی جوت نظری آئیآ۔ مینوں خوشی ہوئی آج، ملی سچ وڈیائیآ۔ جو دو جہاناں سری بھگوانا آیا تھ، نرویر اپنا ویس وٹائیآ۔ سچ سنگھاسن بیٹھا سچ، سجن گرمکھ نال ملائیآ۔ بنا کعبیوں کرا کے حج، حاضر ہو کے دئے سمجھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بہرم بھلیکھا دور کرائیآ۔ پھلگن کہے کی منگن پنڈت پاندھے، منگ منگ تھکے وچ لوکائیآ۔ گو نوں کہے کے گو ماتا چراؤندے رہے ڈھانڈے، سیر جگت مکھ چوائیآ۔ گنگا گوداوری رہے نہاندے، جنجوبودی کر صفائیآ۔ سورج نوں پانی رہے چڑھاندے، چلیاں نال بھرائیآ۔ نو نو ٹبھیاں رہے لاندے، نیترنین بند وکھائیآ۔ پرہو دا درس مول نہ پاندے، ترسول متھے اُتے گھسائیآ۔ آگا پچھا تکن آؤندے جاندے، کرمندل ہتھاں وچ کھڑکائیآ۔ کھیراں والے تکن بھاندے، سوکر ڈنڈیاں نال ہٹائیآ۔ مورکھ مت نال رہے کھاندے، گرمت نہ کھئے جنائیآ۔ پتران جمیاں توں گھر گھر رہے جاندے، اوانگ تت ست سنائیآ۔ پرہہ چرناں توں رہے وانجھے، درگاہ ملی نہ کھئے سرنائیآ۔ انت ہتھ گئے نانکے، پڑدا اوڈھن نہ کھئے ٹکائیآ۔ ہوئی سہائی نہ مائی گانگے، گنگی ہو کے بیٹھی زبان دبائیآ۔ ناتے بنے نہ سچے سانجھے، سجن یار نہ کھئے ہنڈھائیآ۔ اتم رو رو نیر وپاندے، ہنجنھواں ہار بنائیآ۔ بن صاحب سوامی پچھتاندے، پچھا آگے نہ کھئے چھڈائیآ۔ سو کلجگ اتم منگن آئے نہ مول شرماندے، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جو در آگئے جھکھڑ مینہ جھانجے، اپنا پندھ مکائیآ۔ اوہ بہ گئے گھر ٹھانڈے، جتھے آگن نہ کھئے تپائیآ۔ ایسے کر کے چول پکے وچ بانڈے، براہمن دینے کھوائیآ۔ جنہاں دی پوری کرنی تانگھے، ترشنا دینی مٹائیآ۔ خالی بھرنے بھاندے، اؤنتا رہے نہ رائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا حکم آپ ورتائیآ۔ جن بھگنو پرہہ دا نہ کوئی پت نہ کوئی پوترا، پتا سب دا نظری آئیآ۔ اوہ خوشیاں وچ کیسے دا سگناں والا چکے نہ ٹوکرا، بہار گھڑی ہتھ نہ کھئے اٹھائیآ۔ نہ کوئی دھی تے نہ کوئی دوہترا، نہ کوئی بنے جوائیآ۔ نہ جاوے کدے پرہہ اؤنترا، سد وجدی رہے ودھائیآ۔ پنڈتو آگے تھانوں کیسے نہیں بہاؤنا صاف کر کے چوئترا، گو گوہر نہ کھئے پھرائیآ۔ تھانوں بہنا پیئے نہ مار کے چوئکڑا، ہتھ ٲنڈا اُتے ٹکائیآ۔ تھانڈے آگے کیسے گرمکھ نہیں رکھنی روکڑا، دچھناں دان نہ کھئے ورتائیآ۔ تھانڈا ویہڑا رہنا نہیں موکلا، بہیڑی گلی دینی سمجھائیآ۔ ڈونگھا دسنا کوٹھڑا، دروازہ در نہ کھئے کھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،

سچ کرنی کار کھائیا۔ پھلگن کہے جن بھگتو تہانوں سدا ودھائی، وادھا تہاڈے وچ بنائیا۔ بھگتاں وچ بھگت مل کے بنیا بھائی، وڈا چھوٹا نہ کھئے وکھائیا۔ جس دا پچھلا لیکھا لہنا دینا نانک دس کے گیا راہی، رہبر ہو کے آپ جنائیا۔ داتا دانی دیونہار بے پرواہی، بے پرواہ اپنا رنگ چڑھائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی، پڑدا اوبلا رہیا اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پھلگن کہے بھگتو دساں ساکھیات، سہج سہج سمجھائیا۔ وید ویاسا لکھ کے گیا نال قلم دوات، پُران بھوکھ وچ درڑائیا۔ جو شیراں والی ذات، شہنشاہ سرنائیا۔ جس ویلے کل آوے اندھیری رات، کلمہ بھلے لوکائیا۔ کھیل ہووے چار کُنٹ دہ دشا سمجھے کوئی نہ بات، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، پورب لیکھا دئے درڑائیا۔ پھلگن کہے ودھان نہیں ایہہ وادھا، وجہ نال جنائیا۔ جے پورن سنگھ سمجھیو دادا، ایہہ وی بھل وکھائیا۔ جس دا پریم سب نال سانجھا، حصیاں والی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر فرمانا اک سنائیا۔ دھر فرمانا سُنو عزیز، بچّیو دیاں سمجھائیا۔ ساچی دس تمیز، طمع دیاں گوائیا۔ تگولا کے نیجھ، نیر اگھ کھلائییا۔ تہانوں چاؤ تے تسیں کرو ریجھ، ریجھ دے آگے پرہہ نوں لو منائیا۔ جو پریم پیار پریتی اندر جائے پتیج، اکو پتا اکو مائیا۔ جے گر پر نالی دی سمجھ لو ترتیب، بہم بھلیکھا رہے نہ رائیا۔ جن بھگتو تسیں پاتشاہ میں منگتا تہاڈا غریب، تہاڈے گناہاں دا مالک جناہ وچوں لواں بچائیا۔ تسیں منگتے نہیں میں منگتا تہاڈی لنگھ کے آیا دہلیز، سچکھنڈ نواسی ہو کے لوک مات پھیرا پائیا۔ کیسے گیا نہیں مندر مسیت، شودوالا مٹھ راہ نہ کھئے تکائیا۔ جگ چوکری دی تہاڈی لگی پریت، پریم ہو کے توڑ نہائیا۔ تہاڈے نالوں مینوں تہاڈی بہتی اڈیک، تسیں پیتے دن گنو میں گھڑی گھڑی تہاڈا راہ تکائیا۔ سچ پُچھو میں تہاڈے اندر سدا نزدیک، دُور نیڑا نہ کھئے وکھائیا۔ تہانوں چر لگدا بدلن لگیاں قمیض، میں اس تون پہلوں کوٹن چولے دیاں بدلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا حکم اک سمجھائیا۔ منگنیو تہانوں ہوئی خوشی، امرجیت ہویا گھر پتر، وجی اک ودھائیا۔ میں عرشاں تون آواں اتر، اتر پورب پچھم دکھن اپنی دھار چلائییا۔ تسیں میرا تھوڑا کرو تے میں تہاڈا بہتا کراں شکر، شاید تسیں نہیں سمجھے میں دیاں سمجھائیا۔ دسو میں کہنوں نہ چکاں کچھڑ، سارے اکو جہے نظری آئییا۔ میں نہ کیسے دا چاچا تایا نہ کیسے دا پھپھڑ، بہن بھائی والی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر نال ترائییا۔ پھلگن کہے

جن بھگتو میں ویکھاں اوہ پُهل، جس دی ڈوڈی بن گوڈی سوہا پائیا۔ جو کدی نہ جاوے رُل، اپنا روپ نہ سکے بدلائیا۔ تہاڈے کول پواؤن آگیا مُل، قیمت تُساں دینی چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا مارگ اک لگائیا۔ پھلگن کہے میں پھلیا، رس اپنا لیا بنائیا۔ لوک مات اوہناں وچ رلیا، جو رنگ رلیاں پرہہ دے نال رہے منائیا۔ اُس ڈھانچے وچ ڈھلیا، جتھوں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ اوہ دوارا ملیا، جتھے وجدی رہے ودھائیا۔ جن بھگتو تہانوں سُنہڑا پرہہ نے اک گھلیا، آگے گھلوگھار ہووے لڑائیا۔ تُسیں اپنے آپ نوں کدی نہ سمجھیو اُکلیا، جدھر ویکھو اُدھر نظری آئیا۔ پریم ہو کے پھڑپا پلپل پل دی کئے جدائیا۔ تہاڈا برہوں نہ جاوے جھلیا، جھلک دیوے نُور خُدائیا۔ میرا زخم اچے الیا، اللہ دی سوہ سوہ اللہ رانی انت اپنے نال پرنائیا۔ کسے چونا نہیں مقبریاں اُتے تیل پلپا، دیا چراغ نہ کھئے جلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، حُکم نال حُکم دئے بدلائیا۔ حُکم کہے میں دسنا سب دا اک حکیم، جنم کرم دا روگی رہن کھئے نہ پائیا۔ دوجا رہن نہیں دینا نیم، خطرہ جان نہ کھئے جنائیا۔ اک دا اک نوں دے کے یقین، اک دا ایکنکار دینا وکھائیا۔ دُھر دی دس تعلیم، طُلبا دینے پڑھائیا۔ محل دس عظیم، اعظم دینا ملائییا۔ وڈیائی دے کے اُتے زمین، ضامن ہو کے آگے لینا چُھڈائیا۔ سب نے کہنا یامبین، یامین تیری اک سرنائیا۔ جن بھگتو تُساں بنا نہیں کسے دے کہیں، اکو گھر دے منگتے اکو دیونہار اکھوائیا۔ رہنا نہیں غمگین، غماں توں لئے چُھڈائیا۔ تُساں میری دتی ہوئی دات کرنی تسلیم، طمع جگت رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مارگ اگلا دئے وکھائیا۔ پھلگن کہے جن بھگتو میں چلیا مُک، چڑھکے خوشی وکھائیا۔ آگے بدل دینا رُخ، پاسا دینا اُٹائیا۔ کسے گھر رہن نہیں دینا سکھ، سُکھی وسے نہ کھئے لوکائیا۔ بنا بھگتاں بھاگ لگے نہ کسے گکھ، جنیندی ماں نہ کھئے وڈیائییا۔ گرمکھو تہاڈی بھکھیاں دی مٹا کے بھکھ، جھولی اکو دینی بھرائیا۔ تُسیں جدوں آو میرے نال مانس جنم وچ منکھ، مُکھیئے اپنے جگت دیاں وکھائیا۔ بھگوان نوں سدا بھگت دے وچھوڑے دا دُکھ، وچھڑیاں لئے جڑائیا۔ جس ویلے میتھوں جاؤ رُٹھ، میں لوک مات کدے نہ آواں زِرگن سرگن پھیرا پائیا۔ جس ویلے سانجھا ویلا جاوے ڈھک، سماں دیاں بدلائیا۔ تہاڈا اکو پتا تے تُسیں اکے دے پُت، اکو جمن والی مائیا۔ دُھر دی دھار دے کے ساچے سُت، سُنئیاں لواں اُٹھائیا۔ پھلگن والی موئے رُت، بسنت رہی مہکائیا۔ جہڑے منگتے من رسنا توں بیٹھے چُپ، حق سب دا ویکھ وکھائیا۔ جنہاں سوہنگ

گالٹی ٹک، اوہ تُرت اپنے وچ سمائیا۔ جو پریم نال گیا جھک، انجھک ہو کے پینڈا دیاں چُکائیا۔ جو لوک لجا وچ گئے رُک، لکھ چوڑاسی وچ دیاں بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دردی ہو کے درد وندائیا۔ منگتیو منگن دا ویلا، جُگ چوکڑی دئے گواہیا۔ اکو روپ ہو جاؤ گرو چیلا، چلیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اوس نال ہو جائے میلا، جسدے ملیاں نہ بھئے جدائیا۔ گرمکھ کدے نہ رہے اکیلا، اکل کل دھاری اپنا ساتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان مہروان مہروان ماہر گرمکھ لئے بنائیا۔ پھلگن کہے مین تکی سچ پھلواری، رس اکٹا نظری آئیا۔ جس دی یاد آوے ساؤنی ہاڑی، ہاڑا کڈھ لوکائیا۔ اوہ منگتیاں دی لیکھ لاوے چرن چھائی داہڑی، وست اموک نام دان جھولی پائیا۔ سدا رہے پچھے آگے آگاری، ایتھ اوتھ سنگ بنائیا۔ سب دی لیکھ لاوے دہاڑی دوہاڑی سدوار، ہوڑا جوڑا جوڑا دئے وکھائیا۔ جیہڑے منگتے جُگ جنم دے امیدوار، منگدے منگدے دوارے پہنچے آن، تنہاں دے خالی بھرے بھنڈار، بھکھیاں دئے رجائیا۔ براہمن گرسکھاں توں آگے کوئی نہ کہے چنگا نہیں شنچروار، شنکے سارے دئے مٹائیا۔ جن بھگتو پھلگن کہے تہاڈی جنم توں لے کے انت تک انت توں لے کے کنت تک سدا اکو جہی بہار، بہار وچ ملے یار، یار وچ زینکار زینکار وچ اپنا دیدار دئے دکھائیا۔ تسیں کیسے در تے بنیو نہ بھکھار، مانگت ہو کے منگن کھئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سوالیاں دے مئے سارے سوال، زوال تہاڈا دتا چُکائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جھگڑا مُکا کے جگت کال، مہاکال توں پرے اپنے وچ سمائیا۔

* ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال *

کرے کھیل پرہہ اگمی ہستی، ہر ستگر دیا کھائیا۔ مارگ دسے دھر دا عرشی، فرشی حکم سنائیا۔ جن بھگتاں نام خُماری دیکے مستی، مستوانا ستگر چرن دھام پرگٹائیا۔ جو آتما جُگ جنم آئی نسدی، کلجگ اتم پندھ مُکائیا۔ جوت اکالن عقلاں والیاں سچ دسدی، دہ دشا دئے سمجھائیا۔ ایہ کھیل نہیں کیسے دے وس دی، دھر دا حکم ہر کرتا آپ پرگٹائیا۔ جیہڑی پچھلے جنم دی رانی

اس جنم دی سُرستی، سُنّیاں لیا اُٹھائیا۔ اُس دی بھاؤنا اندر دی اکھ دی، بھانے وچ سہائیا۔ اَکے واسطے اوہ بھگتاں نوں تلک لاوے ہسدی ہسدی، منگنی ویاہ وچ مستک رنگ چڑھائیا۔ ہر سنگت بھری ہووے جس دی، ڈھولے صاحب سوامی گائیا۔ پریتی ویکھنی سچے ہتھ دی، جس نال گوہند پھڑ کے گودی وچ ٹکائیا۔ کتھا کہانی نہیں اج دی، جُگ جنم دی چلی آئیا۔ جن بھگتو تہاڈی ریتی نہیں جگ دی، جاگدی جوت دے وڈیائیا۔ کھیل مُکی ورنان برنان والی حد دی، گھر اِکو دتا سمجھائیا۔ آواز سُن لو اوس اکھی نڈ دی، جو دُھن اُتک کرے شنوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جوڑی اوہ بنائے جو ایتھے اوتھے سجدی، سبجناں نال سبجے لے ملائیا۔ تلک کہے میں لگاں اوس اُنکلی، جو پنجاں وچوں وڈی نظری آئیا۔ کھولاں اندر گنجھلی، پڑدا دیاں اُٹھائیا۔ اَکے گرمکھ گرمکھ دی کرے کوئی نہ چُغلی، ہندیا والا مُکھ نہ کھئے وکھائیا۔ ایہہ ریتی پرہ نے پھیر پرگٹائی مُدھلی، جو وشنوں برہمہ دتی سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا وکھائیا۔ اُنکلی کہے نو تو چار پچھوں میں وڈی توں ہوئی وڈی، پُرکھ اکال وڈی دتی وڈیائیا۔ میں پچھلی ریتی چھڈی، اپنی لئی انگرٹایا۔ دو جہاناں دی بدل کے گدی، گائیڈ گاڈ دتا وکھائیا۔ پرم پُرکھ دی جنا کے پہلی صدی، برسی پہلی رہی منائیا۔ دھن وڈیائی جے بھگتاں دی ویل ودھی، وادھا ہر ستگر رہیا وکھائیا۔ پریتی پریم نال لگی، پت پریشور بھٹے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی دے بھگتائیا۔ اُنکلی کہے جس ویلے میں لگنا نال سندھور، سند ساچی دینی بنائیا۔ گرمکھ صاف کر کے وانگ کافور، کامل مُرشد دینا ملائیا۔ پورب جنم دا لہنا دینا ضرور، ضرورت سب دی ویکھ وکھائیا۔ اَکے بھگتاں دا دس کے سچ دستور، دست نال دست دینا ملائیا۔ بیڑا بھر کے ساچا پور، پاربرہم دا چپو دینا وکھائیا۔ لہنا دینا جھولی پا کے حاضر حضور، حاضر ہو کے سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر اپنی نال ترائیا۔ اُنکل کہے میری کسے نہیں پائی سار، وڈی توں وڈی نہ کھئے بنائیا۔ جُگ چوکری پیتے چار، چارج گرو اوتار پیغمبر اپنے ہتھ وچ ٹکائیا۔ کوٹاں وچوں بھگت لبھے دو چار، چار ورن رو رو مارے دھائیا۔ پُرکھ ابناشی آیا اپنی وار، وارتا اپنی دے جنائیا۔ بھگت سہیلے کر کے خبردار، بے خبری وچوں اُٹھائیا۔ جُگ جنم دا کرم وچار، دھرم دی دھار بنائیا۔ دس کے سانجھا پیار گھر اِکو رہیا وکھائیا۔ حق دے کے پُرکھ نار، سمرتہ بخشنہار وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

ریتی وچوں نیتی دئے بدلائیا۔ اُنگلی کہے جس ویلے میں لگنا بھگتاں دے نال مستک، مست خُماری دینی چڑھائیا۔ گُرمکھ رہے کوئی نہ ناستک، کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ نانا جوڑ کے اکو واستوک، وشو روپ دینا سمجھائیا۔ جنہاں نوں پڑھنا پئے نہ کوئی شاستر، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنے گھر وسائیا۔ مستک کہے جس ویلے میں سُستی دا تکنا ہتھ، بل دی ماسی نظری آئیا۔ جس دا لیکھا گردیال سنگھ ہوئی جہی گیا سی دس، وہہ سو چوڈاں وچ سمجھائیا۔ اوس دا پورا ملن لگا حق، حقیقت دئے گواہیا۔ آگے رہے کوئی نہ شک، شکایت کرن کھئے نہ آئیا۔ حکم دیوے پُرکھ سمرتھ، سمرتھ ہتھ وڈیائیا۔ جس دے نگ سہاگ دی نتھ، میڈھی سیس سچ گندائیا۔ اوہ گُرمکھاں تکے اک آگھ، آگھ وچوں آگھ نہ کھئے بدلائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیاکھئے ہس ہس، گُرمکھ ہستی اپنی مستی وچ رکھائیا۔

* ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۱ بلونت سنگھ دے گرہ تلونڈی جلیخان ضلع فروزپور * *

پھلگن کہے میرا آگیا وقت سُبھاگا، سبھا سچ دی ویکھ خوشی منائیا۔ گُرمکھاں گوبند پتا پُرکھ اکال ملیا دادا، دعویدار اپنے رہیا بنائیا۔ جنہاں دے انتر آتم امیوں رس دتا سوادا، انڈھ آپ چکھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا سنا کے راگا، نانا لیا جڑائیا۔ تندی ڈور پھڑ کے واگا، واقف اپنے رہیا بنائیا۔ میل ملا کے کنت سہاگا، جگت وچھوڑا رہیا کٹائیا۔ دیپک جوت جگا چراغا، چار ورن دئے سرنائیا۔ ست پریم دا سنتوکھیاں کولوں کھا پرسادا، پرساد اپنا سب توں دئے ورتائیا۔ لیکھا لکھ کے گیا بن قلموں اشارے وچ بڈھا بابا، نانک نرگن نرویر دھیان رکھائیا۔ آسا وچ آساوند رہیا نال کرشن رادھا، راہ تک نین اٹھائیا۔ رام سیتا بھوجن کھا دھا سادہ، بنباس پنچبٹی ڈیرہ لائیا۔ بل براہمن بڈھے نوں ماردا رہیا آوازا، باون آگھ نہ کھئے پٹائیا۔ شبدا گمی کھول دے رازا، رازق رزق رحیم رہیا جنائیا۔ محمد آس رکھی وچ نمازا، ماشا اللہ نور خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پورب لیکھا رہیا چکھائیا۔ پھلگن کہے مینوں یاد آگیا بھوکھت، دھر دی بھاکھیا دئے گواہیا۔ جس ویلے عیسیٰ لکھن لگا سی لکھت، ایشٹ اپنا اک منائیا۔ کھلی

اندروں درِشٹ، دہ دشا سنی سنوائیا۔ لیکھا مُکیا بہشت، جلوہ نُور نُور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ پھلگن کہے جس ویلے عیسیٰ نے کیتا سلام، سپس سجدیاں وچ جھکائیا۔ آئی اگئی کلام، کلمہ اک جنائیا۔ جس ویلے کلجگ اتم بدلے نظام، نُوبت وجے بے پرواہیا۔ پرگٹ ہووے اک امام، کامل مُرشد پھیرا پائیا۔ جھگڑا مُکاوے تمام، طمع کوڑی دئے گوائیا۔ پریمیاں پیاریاں دئے آرام، سچ دوار سچ سرنائیا۔ حُکے اندر اک پیغام، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں پرے کرے پڑھائیا۔ ساچا دس کے دُھر نشان، نشا نے پچھلے دئے چُکائیا۔ کوڑی کِریا دس کے کھیل حرام، مہر نظر نال اُٹھائیا۔ جھگڑے مُکا کے تمام، تامس دئے رُڑھائیا۔ ست پریم دا پکا کے اک پکوان، پکے اپنے نال رلائییا۔ عیسیٰ کِیا اوہ کیہڑا دان، کون جھولی دئے بھرائیا۔ پروردگار کِیا میں آپ ہوواں مہروان، محبوب ہو کے مُحبت وچوں پرگٹائیا۔ تُوں بالا نڈھا انجان، سمجھ آگے نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پُورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ پھلگن کہے میری بدلدی آئی رُت، رُتری وپس وٹائیا۔ نو نو چار پچھوں بویا خوش، خوشیاں وچ سنائیا۔ نانا ویکھ کے پتا پُت، گرُمکھ گر گر وچی ودھائیا۔ جو اندر بیٹھا لک، سو باہر کرے پڑھائیا۔ جس دے نام دی اکو ٹک، نُخم تاثیر دئے بدلایا۔ سو گرُمکھاں دوارے پریتی اندر پریم دا منگے ٹک، ٹکڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ پریم دا دے کے سُکھ، دُکھ دلیر دئے گوائیا۔ پھلگن کہے میرے اُتے آئی حیرانی، انتر دئے گواہیا۔ پُرکھ اکال کر کے مہروانی، محبوب پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں منزل دے کے جائے آسانی، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گوبند دی لیکھے لائے قُربانی، کامل مُرشد بے پرواہیا۔ بخشش کرے گن ندھانی، رحمت آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پھلگن کہے میں ویکھیا گھر پریم پیار دا پھلکا، خوشیاں نال بنائیا۔ بھاگ اُجل ہووے ساچی گل دا، جو گل مالک مل کے خوشی منائیا۔ لہنا مُکنا ساچی چُھ دا، سمت سولان پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں لہنا دینا کدے نہ بھلدا، مگھر دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ پھلکا کہے میں آد جُگاد رہیا پکدا، اگنی تت تپائیا۔ میرا لہنا دینا مُکیا نہ سجن سچ دا، ساچے ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ میں ادھار بنیا رہیا ماٹی بھانڈے کچ دا، من واسنا جکت پھرائیا۔ نو نو چار پچھوں میرا سُبھاگ دباڑا بویا اج دا، پرہ پریتی ریتی وچوں بدلایا۔ کھیل نرالا بھگتاں وچ جگ دا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔

جھگڑا مُک گیا حج دا، حاجت سب دی پور کرائیا۔ جنہاں دواویوں پُرکھ اکال کھا کھا کے آپ رجدا، بھنڈارے اہناں دے دئے بھرائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، حق کیسے دا آد جگاد نہ رکھدا، جگ چوکڑی خوشیاں نال جھولیاں دئے بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلے ساجن سدا، سدھ سادے سدھراں وچ رکھائیا۔

* ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۱ سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ مناوا ضلع فروزپور *

چوڈاں پھلگن کہے میں جلوہ تکیا نرگن جوت، نور نورانہ نور نظری آئیا۔ در دربار ویکھیا سچکھنڈ دوارا اگتی کوٹ، چہر چہن چار دیوار نظر کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبر سنے گاؤندے اک سلوک، توں میرا میں تیرا دھر دا راگ اک الاٹیا۔ سیس جھکاؤندے ویکھے وشن برہما شو چوڈاں لوک، چوڈاں طبق دھیان لگائیا۔ جگ چوکڑی سارے منگن پرہو تیری اکو اوٹ، دوجی آس نہ کھئے رکھائیا۔ تیرا بھانا لوک مات سکے کوئی نہ روک، نرگن سرگن میٹے نہ کھئے مٹائیا۔ تیرا حکم فرمانا سندیشہ دھر دا بہت، زمیں اسمان رہے کراٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی دینی درڑائیا۔ ساچی کرنی دس سری بھگونت، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ جگ چوکڑی تیری مہا کہہ کے گئے بے انت، صفت صلاحی ڈھولے گائیا۔ چار گٹ دہ دشا کھوجدے کوٹن سنت، سچ سوامی نین اٹھائیا۔ بھیو ابھیدے اچھل اچھیدے دس اپنا منت، منتر اکو اک جنائیا۔ سچ دوارے ہر نرنکارے میلا ہووے آتم پرما تم نار کنت، سیج سہنجی جوت نرنجی وجے ودھائیا۔ جھگڑا چکے لکھ چوراسی مایا ممتا ہوئے ہنگت، جیو جنت کرے رُشنائیا۔ در بھکاری در درویش بیٹھے دھر دے منگت، من واسنا دور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چرن کول دئے سرنائیا۔ چرن کول پرہ دے دے سرن، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ نیتر کھول ہرن پھرن، نج نین ہووے رُشنائیا۔ جھگڑا چکا دے مرن ڈرن، بھہ بھو نہ کھئے جنائیا۔ تیرا ڈھولا تیرے گیت تیرے گرمکھ اکو پڑھن، چوڈاں ودیا لوڑ رہے نہ رائیا۔ ساچی منزل پاندھی بن کے چڑھن، انت آخری قدم اٹھائیا۔ ترے گن اگنی مایا ت وچ نہ سڑن، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار نہ کھئے بلکائیا۔ جھگڑا مُک جائے ورن برن، اٹھ دس نہ کھئے لڑائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال توں داتا ترنی ترن، تارنہار تیری سرنائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ مہر نظر اُٹھا سِری بھگوان، بھانڈا بھرم دے بھنائیا۔ آتم سیجا کر بسرام، وشن برہما شو ویکھن چائیں چائیا۔ ڈھولا سنا اگئی نام، رسنا جہوا بئی دند نہ کھئے بلائیا۔ کلمہ دے اگئی کلام، کائنات وچوں باہر پڑھائیا۔ سچ وکھا اک نشان، سچ دوارے سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ مہر نظر کرے بھگونت، پارہم پرہ دیا کائیا۔ سنت سہیلے گرمکھ لہے وچوں جیو جنت، گھٹ بہیتر کھوج کھوجائیا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہردے ہر دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشہار سچئی سرنائیا۔ دیونہار سچئی سرنگت، چرن کول اک درڑائیندا۔ آتم پر ماتم دھر دی مت، منمت نہ کھئے رکھائیندا۔ ست سنتو کھی دھیج جت، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ من واسنا نالوں کر کے وگھ، بودھ اگادھ آپ سمجھائیندا۔ حقیقت وچوں دے کے حق، نیج اکھ آپ کھلائییندا۔ امرت امیوں دے کے رس، اگئی تت بوجھائیندا۔ تُوں میرا مین تیرا تیرا آتم پر ماتم گاؤنا جس، دھر دا ڈھولا آپ سنائییندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھر دی کار آپ کھائیندا۔ چوڈاں پھلگن کہے میری آگئی لوک مات رات، بھنڑی زین وچئی ودھائیا۔ مین ویکھنا کھیل تماش، خالق خلق رہیا ورتائیا۔ جگ چوڈری پچھوں پوری ہون لگی آس، نور نورانہ کر رُشنائیا۔ جن بھگتاں ہو کے ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ نراکھ وکھ دس کے گاتھ، نہکرمی کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لہنے دینے ویکھ وکھائیا۔ لہنا دینا ویکھنہارا، دیوت سرُ کھوج کھوجائیا۔ کلجگ کھیل کرے اپارا، نروریر ویس وٹائیا۔ بھگتاں کھول کے بند کوارا، تاکی کُندا دیوے لاہیا۔ دیپک دیا کر اُجیارا، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ ویکھے وگسے ویکھنہارا، گرہ گرہ مندر پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھر دا لیکھا رہیا چُکائیا۔ پھلگن کہے میری آسا ہوئی پوری، آہستہ آہستہ دیاں جنائیا۔ سُنیا ناد اگئی توری، تریا توں آگے گیا جنائیا۔ جتھے وست نہیں کوئی کوڑی، ست سچ وچے ودھائیا۔ پنج تت چرن نہ کوئی دھوڑی، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ جدھر تگو حاضر حضور، حضرت ملے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ سر کہے مین جاواں صدقے، بلہار ملی سرنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں درشن کراں رچ کے، ترشنا بھکھ نہ اور ودھائیا۔ کایا انتر اپنی لہ کے، کھوجت کھوجت ویکھ وکھائیا۔ جھگڑے مکا کے نو دوارے حد دے، سُکھمن ٹیڈھی بنک پنڈھ چُکائیا۔ ناد اگئی

ویکھاں وجدے، دُھن آتمک ہونے سنوئیا۔ دیپک ویکھاں جگدے، گھر وچ گھر کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پڑدا اوہلا رہیا اٹھائیا۔ پڑدا اوہلا دیوے چُک، چاکر ہو کے سیو کھائیا۔ دئی دویت میٹ کے دکھ، سُکھ آتم دئے اُچھائیا۔ گھر سوامی سجن جو بیٹھا لک، نقاب پرے دئے سٹائیا۔ گلی بھیڑی منزل پینڈا جائے مُک، گھر ملے بے پرواہیا۔ پر ماتم ہو کے آتم لئے پُچھ، جنم جنم دی کئے آپ جُدا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشنہار آپ وڈیائیا۔ آتم پر ماتم کرے ملاپ، ملنی جگدیش کرائیندا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا اکو جاپ، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ نرگن سرگن کر کے پاک، پتت پُنیت دیا کھائیندا۔ نیج گھر درشن دیوے ساکھیاں، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ نام سندیشہ دیوے بنا قلم دوات، اکھراں ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ناتا جوڑ کے دُھر دا ساک، سجن اکو سوہا پائیندا۔ سجن ملے صاحب سوامی، آتم انتر وچے ودھائیا۔ بودھ اکادھ دسے اکو بانی، نراکھر کر پڑھائیا۔ بھیو ابھیدا کھولے شاہ سلطانی، شہنشاہ آپ سمجھائیا۔ سنت سہیلا بنا کے برہم گیانی، وِدیا اپنی دئے پڑھائیا۔ جھگڑا مُکا کے اٹھسٹھ پانی، امرت جھرنا دئے جھرائیا۔ شبد اگنی مار کے تیر کانی، کائنات وچوں باہر کڈھائیا۔ ت وجوڈ لیکھا چُکے سرشٹی درشٹی فانی، فیصلہ حق حق سنائیا۔ جن بھگتاں اُتے کر کے آپ مہروانی، محبوب اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نت نوت ویکھ وکھائیا۔ پھلگن کہے میں کی دساں، رسنا جہوا نظر کھئے نہ آئیا۔ جگت نیتر نہ کوئی اکھاں، نین نین نہ کھئے بدلائیا۔ اکو حُکے اندر وساں، بھانے وچ سائیا۔ سیو کراں بن ہتھیاں، بن قدماں پندھ مُکائیا۔ ونج کراں بن ہتھیاں، بھجیاں چائیں چائیا۔ ساچا لاہا اکو کھٹاں، سہجے سہج دیاں درڑائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال ویس وٹا کے وانگ تھان، جُگ جُگ اپنا پھیرا پائیا۔ جس تُوں سمجھ نہ سکن کوئن متاں، بُدھیوان نہ کھئے چڑائیا۔ جگت جہان رہ جائے ہگا بگا، حقیقت حق نہ کھئے درسائیا۔ بنا بھگتاں سری بھگوان دا ملے کیسے نہ پتہ، پت پریشور جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کوڑی واسنا پیا رٹا، جھگڑے وچ لوکائیا۔ گڑھ ہنکار بُرج نہ ڈھٹھا، دئی دویت نہ کھئے گوائیا۔ ساچا بھوجن کیسے نہ چکھا، امرت رس کھئے نہ کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچی سرنائیا۔ پھلگن کہے گھر گھر پکے پکوان، نو نو ست پیٹ بھرائیا۔ سوامی ملے نہ کھئے بھگوان، بھاگاں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جگت بُدھی ہوئی آنجان، انہو پڑدا نہ کھئے کھلا ئیا۔ سرشٹی درشٹی ہوئی ویران، ویری ہو کے

دین دُہائیا۔ ست دھرم گیا نشان، نشانے سارے گئے بھلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار بے پرواہیا۔ پکوان کہے مینوں سارے کہندے روٹی، جُگ چوکڑی ریتی چلی آئیآ۔ مینوں کھا کے سب دی واسنا ہوئی کھوٹی، کوڑا کرم کھائیآ۔ جیوان جنتاں کھا کے بوٹی، میرا سواد رہے ودھائیآ۔ میں ویکھن آیا جہڑے گرمکھ چڑھ منزل چوٹی، پینڈا اپنا رہے مکائیآ۔ کر پرکاش نرمل جوتی، اندھ اندھیر دئے چُکائیآ۔ بہاویں طعنے دیون لوکی، اِکو پُرکھ اکال رہے منائیآ۔ اہناں پڑھنی پئے نہ پوتھی، بغل قرآن نہ کھئے ٹکائیآ۔ اہناں دی سوچ سیری بھگوان رہیا سوچی، سمجھ اپنے وچ ملائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم رہیا ورتائیآ۔ پکوان کہے میں رہیا پگدا، جُگ چوکڑی سیو کھائیآ۔ میرا لہنا ملیا نہ حق دا، حقیقت جھولی کھئے نہ پائیآ۔ گر اوتاراں پیغمبراں آیا دسدا، رو رو دیاں دُہائیآ۔ مالک ملاؤنا اِکو سچ دا، جو شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکھوائیا۔ جو لکھ چوڑاسی بھانڈا گھڑے کچ دا، وشن برہما شو سیو لگائیآ۔ جو مارگ دسے نج نیتر لوچن اکھ دا، اگیان اندھیر مٹائیآ۔ جو پینڈا مُکائے حقیقت حق دا، منزل اِک چڑھائیآ۔ جو مقامے حق وسدا، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیآ۔ جس دا بھنڈارا صفتی جس دا، جُگ چوکڑی ربی صلاحیا۔ اوہ بھگتاں پیج رکھدا، نت نوت دیا کھائیآ۔ درشن کرنا سورے سربگ دا، چرن کول ملے سرنائیا۔ ناتا تٹ جائے کوڑے جگ دا، جگ جیون داتا دئے وڈیائیآ۔ پینڈا مُک جائے شاہ رگ دا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیآ۔ پھلگن کہے میں ویکھیا جُگ چوکڑی چار، چار کُنٹ دھیان لگائیآ۔ بھگت بھگوان ویکھیا پیار، پریمی پریمکا روپ بدلائیآ۔ آتم پرماتم ویکھیا ادھار، ترشنا موہ نہ کھئے رکھائیآ۔ نرگن سرگن کھیل ویکھیا سنسار، جیون جیون رنگ رنگائیآ۔ سو ویلا وقت رہیا وچار، گھڑی پل تہت ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی کرنی آپ سمجھائیآ۔ دُھر دی کرنی کرے پرہ آپ، اپنی دیا کھائیندا۔ جن بھگتاں دے کے ساتھ، سگلا سنگ بنائیندا۔ پڑھا اگئی گاتھ، گہر گمبھیر رنگ رنگائیندا۔ منتر دس کے ساچ، ست سچ وچ ملائیندا۔ شبد چڑھا کے راک، پُریاں لوآں باہر کڈھائیندا۔ آتم پرماتم کر اتفاق، پڑدا اوہلا دُور کرائیندا۔ پُورا کر بھوکھت واک، کلجگ اتم ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا آپ گھلائییندا۔ بھیو ابھیدا کھولے جگ، پاربرہم دیا کھائیآ۔ چاروں کُنٹ ویکھے لگی اگ، اگنی تت ربی جلائیآ۔ ساچا کرے کوئی نہ حج، حُجرہ حق

نہ کھئے سُہائیا۔ آتم پر ماتم نالوں ہوئی الگ، من واسنا کری جُدا ئیا۔ سچ سنگھاسن میل نہ ہو یا سچ، سبجّ میت جوڑ نہ کھئے جُڑا ئیا۔
 ین اگھاں درس نہ کیتا رَجّ، جوتی جوت نہ کھئے رُشنا ئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلا ئیا۔ بھیو
 ابھیدا کھولے ایک، ایکنکار دیا کھائیا۔ جن بھگتاں دے کے دُھر دی ٹیک، ٹکے مستک دئے لگائیا۔ ترے گن مایا نہ لاگے سیک،
 اگنی اگ نہ کھئے جلا ئیا۔ سچکھنڈ دوارا وکھا کے اپنا دیس، اکو نُور کرے رُشنا ئیا۔ جوتی جوت جوت پرویش، تت وجود نہ کھئے
 بنا ئیا۔ نہ کوئی وشن برہما مہیش، گر اوتار پیغمبر نرگن دھار بیٹھے سیس نوئیا۔ اکو کلمہ اکو نام اکو ڈھولا اکو سوہلا اکو کرن آدیس،
 اکو ناد رہے جنا ئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی دسنہار پریت، آتم پر ماتم پر ماتم آتم رنگ رنگا ئیا۔ آتم پر ماتم
 رنگے رنگ، بھکت بھگونت وچے ودھائیا۔ آتم سیجا ویکھ پلنگ، سچ سوامی سوہلا پائیا۔ شبد اناد وچے مردنگ، تند ستار نہ کھئے
 بلا ئیا۔ ین رسنا جہوا آوے اوہ اند، جو اند پُری والا اپنے وچ چھپائیا۔ جتھے نہ کوئی سورج نہ کوئی چند، منڈل منڈپ نہ کھئے
 وڈیا ئیا۔ نہ کوئی بندگی اندر کرے بند، نہ کوئی کلمے رہیا پڑھائیا۔ نہ کوئی ڈھولا گیت چھند، سوہلا راگ نہ کھئے سُنا ئیا۔ اک دین
 دیال صاحب کِریال بیٹھا بخشند، بخشش رحمت آپ کھائیا۔ جو آد جگاد جگ چو کڑی جن بھگتاں سدا سنگ، سکلا سنگ
 بنا ئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر ساچے دئے وڈیا ئیا۔ وڈیائی کہے میں صفت کراں کی بھکت، بھگون انتر نظری
 آئیا۔ میں نمستے کر کر تھکاں وچ جگت، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ جنہاں دا میل نال اکو ہو یا فقط، فقرہ اکو ڈھولا گائیا۔ اوہناں دا
 ایتھے اوتھے سہنجنا وقت، نرگن نرگن نہ ہوئے جُدا ئیا۔ نانا چھڈ کے بوند رکت، جوتی جوت وچ سہائیا۔ نہ کوئی دئی دویتی رہے حسد،
 دین مذہب نہ کھئے لڑا ئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا راہ اک وکھائیا۔ دُھر دا راہ دسے غریب نواز، کلجگ
 اتم دیا کھائیا۔ ستجگ ساچا ہووے پرکاش، نرگن نُور نُور رُشنا ئیا۔ جن بھگتاں پوری کرے خواہش، آسا اپنے وچ سہائیا۔ پر
 پُرکھ دے کر کے داس، دست بدست سیس جھکائیا۔ من واسنا کر کے انا تھان انا تھ، گڑھ ہنکاری دئے ٹڑا ئیا۔ شوچی تگے اُپر
 کیلاش، برہما نیتر نین اگھ کھلا ئیا۔ وشنوں چلے ساتھ ساتھ، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، بھکت سُہیلا بے پرواہیا۔ بھکت سُہیلا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سہائیندا۔ نرگن سرگن بن ملاح، بیڑا لوک مات چلائیندا۔

کلجگ اتم دیاکما، دینا انا تھاں آپ اٹھائیندا۔ جنم جنم دا لیکھا جھولی رہیا پا، پورب وچھڑے جوڑ جڑائیندا۔ جنم کرم دے کٹ گناہ، گہر گمبھیر رنگ رگائیندا۔ سچ دوارا اک وکھا، پڑدا اوبلا آپ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا حکم آپ سمجھائیندا۔ دھر دا حکم کہے سب توں مٹنا پئے بھانا، بھانے وچ لوکائیا۔ اتم پرما تم ساچا نام سب نے گانا، گاوت گا گا خوشی منائیا۔ پُرکھ اکال اکو مٹنا سب نے رانا، رعیت دو جہان نظری آئیا۔ جس دا روپ انوپ شاہ شہانہ، صفتاں وچ نہ کھئے صلاحیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دا دے کے گئے بیانا، حکم سندیشے مات سنائیا۔ اوہ پرگٹ ہووے والی دو جہاناں، نوجوانا مرد مردانہ ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، صاحب سوامی بھئے سہائیا۔ صاحب سوامی پُرکھ سمرتھ، بھگون میتا نظری آئیندا۔ جس دی مہا سدا اکتھ، صفتاں وچ نہ کھئے صلاحندا۔ اوہ کلجگ ستجگ لہنا دینا چکاوے ہتھو ہتھ، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ سنت بھگت گرمکھ گرمکھ کر کے وگھ، اتم پرما تم جوڑ جڑائیندا۔ وست امولک دے کے حق، حقیقت اپنی آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ ساچی کرنی کرنیہارا، کرتا پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ کل کلکی نرگن لئے اوتارا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ سمبل وسے دھام نیارا، بنک سہیلا ڈیرہ لائیا۔ نام شبد اک جیکارا، دو جہاناں آپ سنائیا۔ بھگت وچھل کر پیارا، بھگون اپنا رنگ چڑھائیا۔ نام کھنڈا پرچنڈ دو دھارا، وچ سنسارا آپ پھرائیا۔ بڈھی کرے نہ کوئی وچارا، سوچ سمجھ نہ کھئے جنائیا۔ جس دا لیکھا شاستر سمرت وید پُراناں بابرا، انہو اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرہ مندر ڈیرہ لائیا۔ گرہ مندر ساچے وسیا، وسنیک اکو نظری آئیا۔ نرگن ہو کے اتم نال ہسیا، پرما تم بھیو کھلائییا۔ برہمنڈاں کھنڈاں پھرے نسیا، بن قداماں قدم کھائیا۔ ڈھولے گیت سنا کے جسیا، بن اکھراں کر پڑھائیا۔ کلجگ کوڑا میٹے رٹیا، ست سچ لئے اُچائیا۔ من ممتا کر کے ہتیا، شبد کھنڈا کھڑگ کھڑکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں مارگ لا کے سچیا، ست سچ اک وکھائیا۔ ست سچ دا مارگ ایک، اکو دئے وکھائیا۔ کلجگ اتم دھر دی ٹیک، ٹکے مستک دئے لگائیا۔ جھگڑا مکننا ملاً شیخ، قاضی مسائک رہن کھئے نہ پائیا۔ گرمکھاں کھول کے اتر بھیت، پڑدا دینا اٹھائیا۔ اگلے سال دی رت بدلن والی چیت، چیتن سرتی سب دی دئے کرائیا۔ پُرکھ اکال دی ویکھو کھید، جو چار کُنٹ کھنڈے دئے کھڑکائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے لئے ترائیا۔ ہرجن تردا ویکھنا مات، تارنہار دیا کھائیا۔ سوہنی دسے اک پرہات، اندھ اندھیرا دُور کرائیا۔ نرگن ہو کے پُچھے وات، سرگن گود اُٹھائیا۔ جن بھگتاں گھر دی کھا کے سوہنی بہات، بہرم بھلیکھا دُور کرائیا۔ چار جگ دی منگ پوری کر کے آج، ستجگ نیہہ رہیا وکھائیا۔ بھگت بھگوان دا بھوک لگن دا سدا رواج، ستجگ ساچا دئے گواہیا۔ گرمکھ دو جہان تہانوں دین شاباس، خوشیاں وچ سارے ڈھولے گائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن ہو کے تہاڈا دیوے ساتھ، ساتھی ہو کے سکلا سنگ بنائیا۔

* ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۱ پورن سنگھ دے گرہ پنڈ مناواں ضلع فرورپڑ * *

بھگت بھگوان دا اکو بھوجن، بھجن بندگی سچ وڈیائیا۔ جسنوں نانک ملیا چڑھ کے اُپر کوٹن یوجن، جُز اپنا اوسے وچ ملائیا۔ نام سندیشہ لے کے آیا اکادھ بودھن، بیہو ابھیدا اگم کھلائیا۔ سو بھگتاں دیون آیا ساچی مؤجن، مؤجودہ ہو کے ہویا سہائیا۔ جنم جنم دا کئے روگن، چنتا غم رہیا گوائیا۔ نام دوشالا دیوے اوڈھن، سیس جگدیش ہتھ رکھائیا۔ جس نوں سوچے کوئی نہ سوچن، بدھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جگ ویکھے کوئی نہ لوچن، نین آگھ شرمائیا۔ جس نوں لبھدے کوئی کوٹن، بھجن تھانوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن اپنے رنگ رنگائیا۔ بھگت بھگوان دا سانجھا رشتہ، آتم پرما تم وچے ودھائیا۔ جو کھیلے کھیل جگ چوکڑی آہستہ آہستہ، ہوئی ہوئی بیہو کھلائیا۔ گرمکھاں نظری آئے دیدہ دانستہ، داستان پچھلی رہیا دہرائیا۔ لیکھا مُکا کے دوزخ بہشتا، ساچا در اک سہائیا۔ جتھے لیکھا منگے کوئی نہ فرشتہ، عرش فرش پینڈا دئے چکائیا۔ لہنا دینا جاننہارا رام وششٹا، وشو اپنا حُکم ورتائیا۔ نندرا وچ کھول کے درشٹا، درش اپنا دئے جنائیا۔ جگ چوکڑی پچھلی ویکھ فرشتہ، گرمکھ گود لئے اُٹھائیا۔ سچ پریتی دے کے نسچا، نیتی اندروں دئے بدلائیا۔ پورب لیکھا جس جس دا، در در گھر گھر جا چکائیا۔ جنم جنم دا کاج نچھدا، تن ماٹی ویکھ وکھائیا۔ آگے ویلا نہیں کروٹ والی پٹھدا، ستمکھ ہو کے نظری آئیا۔ جھگڑا مُک گیا ہار جت دا، رنگ اکو دئے رنگائیا۔ درشن بخش کے سدا نت دا، نیج آتم میل ملائیا۔ پیار کر اگمی پت دا، گرمکھ پوت گود اُٹھائیا۔ لیکھا مُکا کے

جناں دی سیک دا، سِخِر چوٹی دئے چڑھائیا۔ نو نو چار پچھوں وبار ہویا ایکنکار اک دا، اک اکلّا بے پرواہیا۔ جس دا گر اوتار
 پیغمبر لیکھا گیا لیکھا، شاستر سمرت وید پُران دین گوہیا۔ سو مالک بنیا گُرمکھ پورے سیکھ دا، جگت سیکھیا وچوں باہر
 کڈھائیا۔ دین دُنی کیسے نہ دسدا، جگ نیتر نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بھگت
 بھگوان سدا میت، مِتراں وچوں مِتر نظری آئیا۔ جُگ چوکری بدلے رہن ریت، نت نوت ویس وٹائیا۔ سانجھا گاؤندے رہن
 گیت، دُھر دا نام پڑھائیا۔ جھگڑا چھڈ کے مندر مسیت، کایا کعبے سوہا پائیا۔ میلا مل کے ہر جگدیش، جگت و جاؤندے رہن
 ودھائیا۔ وکھری نرالی کر پریت، پریت پریتی وچوں پرگٹائیا۔ بیٹھے رہن سدا اتیت، ترے گن نیڑ کھئے نہ آئیا۔ جس دی کردے رہن
 اڈیک، اکھراں وچ دھیان رکھائیا۔ سو صاحب آیا نزدیک، دُور دُراڈا پندھ چُکائیا۔ جن بھگت دواویوں منگے بھیکھ، بھیکھاری ہو
 کے جھولی ڈاہیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی کرے آپ تصدیق، شہادت اور نہ کھئے بھگتائیا۔

* ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۱ گرچن سنگھ دے گرہ پنڈ سدا سنگھ والا ضلع فروزپور * *

جن بھگتاں اندروں چُکنا پڑدا، دُئی رہن کھئے نہ پائیا۔ بھيو گھلاؤنا ساچے گھر دا، گرہ مندر وچے ودھائیا۔ لیکھا چُکاؤنا بھے ڈر
 دا، بھیانک روپ نہ کھئے درسائیا۔ میل ملاؤنا نرائن نر دا، آتم پرما تم جوڑ جُڑائیا۔ گھر وکھاؤنا تھر گھر دا، سچکھنڈ ساچا سوہا
 پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لہنا دینا ویکھ وکھائیا۔ لہنا دینا چُکاؤنا جگ، ہرجن ساچے لئے جگائیا۔
 ترے گن مایا میٹ کے آگ، امرت میگھ اک برسائیا۔ کایا کعبے کرا کے جج، حُجرہ اکو دئے وکھائیا۔ شبد اگمی سنا کے ند، انحد نادى
 تال وجائیا۔ دیاکما کے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنا رنگ چڑھائیا۔ سچ دوارے بے سچ، سجن ہو کے سوہا پائیا۔ نام پیالہ دیوے مد،
 امرت رس رس چکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار اک سرنائیا۔ جن بھگتاں دینا نام امولا، پن رسنا جہوا
 آپ جنائیا۔ دُھر دا سناؤنا اگمی سوہلا، ٹوں میرا میں تیرا دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ من منوا پائے نہ رولا، مت متوالی نہ کھئے کُرائیا۔
 پڑدا چُکاؤنا اندھ اندھیر اوبلا، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ سہج سبھاؤ ستگر شبد بنے وچولا، بھيو ابھیدا دئے گھلائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچے مندر سوہا پائیا۔ جن بھگتاں دسّنی اگّی ریت، نرگنِ نروریر کرے پڑھائیا۔ جھگڑا مکے مندر مسیت، سچ دوارا سوہا پائیا۔ آتم پر ماتم گائے اکو گیت، گہر گمبھیر کرے رُشنائیا۔ جُگ چوکری جس دی کردے رہے اڈیک، سو سوامی ویکھ وکھائیا۔ اکو کلمہ دسّے حدیث، اکو حضرت کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پڑدا اوہلا دئے اٹھائیا۔ پڑدا اوہلا چُکے آپ، دیونہار سچّی سرنائیا۔ بند کواڑی کھولے تاک، گرہ مندر ہووے رُشنائیا۔ رُوح بُت کرے پاک، پتت پُنت دئے جنائیا۔ پاربرہم برہم دُھر دا دیوے ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ نرگن جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ شبد اگّی وجائے ناد، دُھن آتمک راگ سُنائیا۔ پورب لہنا دینا کرے بے باق، لیکھا پچھلا رہے نہ رائیا۔ مہروان محبوبُ مُحبت وچ کھیل کرے پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دوارا اک درسائیا۔ جن بھگتاں سچ دوارا وکھائے درس، بن آکھاں آکھ کُھلائییا۔ جنم مرن دی میٹ کے حرص، ہوس اگلی دئے گوائیا۔ کرم کرم دی میٹے بھٹک، بہرم بہرم دا گرہ ٹڑائیا۔ نانا توڑ کے کوڑا جگت، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ ریتی دس کے بھگوان بھگت، بھگوان اپنا نُور دئے چمکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ بھگت بھگوان سدا سنگ، جُگ جُگ کھیل کھلائییندا۔ انتر آتم چاڑھے رنگ، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیندا۔ نام ست ست وجائے مردنگ، ناد انادی راگ الائییندا۔ نام سیجا سہا پلنگ، سنگھاسن آسن اک وڈیائییندا۔ کر پرکاش بن سورج چند، جوتی جوت دگمائییندا۔ گرمکھاں دے کے اگّی اند، اند اپنے وچ سمائییندا۔ دین دیاں ہو بخشنند، رحیم رحمت جھولی آپ بھرائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرے کھیل سورا سربنگ، صاحب سلطان نوجوان مرد مردان اپنی کار کھائییندا۔

* ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۱ زورا سنگھ دے گرہ پنڈ سدا سنگھ والا ضلع فروزپور *

جن بھگت کہے پرہہ کھول پڑدا، بے عیب نظری آئییا۔ درشن کراں تیرے سچّے گہر دا، جتھے جلوہ نُور اک رُشنائیا۔ در درویش بنا بردا، بندی خانہ رہے نہ رائیا۔ جل ویکھاں ساچے سر دا، امرت اکو نظری آئییا۔ جھگڑا رہے نہ بھے ڈر دا، بھوجل وچ نہ کھئے

بھوائیا۔ منزل جاواں اپنی چڑھدا، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ درشن کران نرائن نر دا، نر نرنکار سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگت کہے پرہ تیری آس، ترشنا جگت نہ کھئے جنائیا۔ تیرے پریم دی سچ پیاس، بِلپ کرے گُرائیا۔ سد وساں تیرے پاس، ہووے نہ کدے جُدائیا۔ نیج گھر کر واس، نواس استھان دے سمجھائیا۔ جوتی جوت کر پرکاش، پرکاشوان تیری بے پرواہیا۔ جھگڑا مُک جائے دھرتی آکاش، گگن پاتال دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پریم پُرکھ پرما تم تیری ذات، کیوں ناتا بیٹھا تڑائیا۔ تیرا لیکھا سدا باہر قلم دوات، اکھڑ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیری رات، چار گنٹ اندھیرا چھائیا۔ جھگڑا پیا ذات پات، دین مذہب کرے لڑائیا۔ ساچا ملے نہ کوئی احباب، مُحبّت وچ نہ کھئے سہائیا۔ نرگن وجائے نہ کوئی رباب، حق آواز نہ کھئے شنوائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کرے نہ کوئی آزاد، بندھن بندی خانہ نہ کھئے تڑائیا۔ دین دُنی ہندی ویکھی برباد، اُجڑیا گھر نہ کھئے وسائیا۔ رائے دھرم دئے عذاب، جوئی جوئی وچ رکھائیا۔ بن اکھراں والی دس دے اپنی اگمی کیتاب، جس دی لُغات ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تُوں شہنشاہ پاتشاہ نواب، نوبت اِکو دے سُنائیا۔ میرا سجدہ تینوں آداب، نمستے کہہ کے سپس جھکائیا۔ محل اٹل وکھا محراب، محبوب اِکو نظری آئیا۔ لہنا دینا دیدے ہو کے دستیاب، درے دربار منگ منگائیا۔ تیری منزل ملے سچ خطاب، خطا رہن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت سنت سہیلے اِکو منگن تیری امداد، دوجی اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ سوئی سُرتی جائے جاگ، آس نندرا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دا میلا لینا ملائیا۔ جن بھگت کہن پرہ تیرے پریم دی وجے کھچ، من سُرتی دے بدلائیا۔ پرگٹ ہو جا کایا وچ، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بنا اگھاں آویں دس، نیج نیتر کر رُشنائیا۔ دھن وڈیائی گُرمکھ پرگٹا اپنے سیکھ، گوہند ساچے ہو سہائیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک آد جگاد دو جہاناں پت، پت پریشور تیری بے پرواہیا۔ تُوں صاحب سوامی اِک، ایکنکار تیری اِکو وڈیائیا۔ کروٹ دے بدل لے پٹھ، ستمکھ ہو کے سوہیا پائیا۔ ساچی دھار دا دے کے پت، نت نوت اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساکھیات پڑدا دے اٹھائیا۔ جن بھگت کہن کیوں لکیوں اوہلے، پرہ تیری بے پرواہیا۔ اساں تکناں تینوں کایا چولے، ساڈھے تین ہتھ تیری وجے اِک ودھائیا۔ تیرے پریم دے گاؤنے ڈھولے، سوہلا سچ سچ سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر آگے بن دے رہے وچولے، آگے تیری اوٹ رکھائیا۔

جیہڑا اِکو کنڈا سچ ترازو تولے، دھڑی وٹا ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ آتم پر ماتم ہو کے موئے، مؤلا اپنی کار کھائیا۔ لکھ چوراسی آون جاون جنم مرن دے چکن روئے، مات گربہ نہ کھئے پھرائیا۔ سچ سوامی انترجامی انتر آتم ہو کے بولے، انبولت راگ سنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا میلا لینا ملائیا۔ جن بھگت کہے پرہہ تیری ویکھی بے دردی، دردوند رہے گرلائیا۔ آتم بنا لے اپنی بردی، بندیخانے وچوں باہر کڈھائیا۔ ساچی منزل جاوے چڑھدی، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ نت درشن رہے کردی، پن اکھاں اکھ کھلائیا۔ مالک بنے تیرے گھر دی، دوجا در نہ کھئے پھرائیا۔ وچھوڑے اندر رہے نہ سڑدی، آد انت دی کٹ جدائیا۔ تیرا نام رہے پڑھدی، تُوں ہی تُوں ہی راگ الاٹیا۔ مُحبت پیار اندر رہے مردی، مُردے مُرید گُفت شنید مُرشد تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رنگ اِکو دینا رنگائیا۔ جن بھگت کہے پرہہ میرے ٹھاکر، ٹھوکر اپنی دے لگائیا۔ تُوں گہر گمبہر ڈونگھا ساگر، تیری بے پرواہیا۔ غریب نیاں کوجھیاں کھلیاں جگ جنم دیاں وچھڑیاں دے آدر، آدرش اپنا دے وکھائیا۔ تُوں پروردگار سانجھا یار دُھر دا قادر، قُدرت دا مالک نظری آئیا۔ سچ دوارے کریں سچا عادل، عدل انصاف اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تیرا تکیئے جلوہ نور باطن، بیٹل مُقدس اِکو نظری آئیا۔

* ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۱ گردیال سنگھ دے گرہ پنڈ سدا سنگھ والا ضلع فروزپور * *

سری بھگوان کہے جن بھگت تیرا پریم سچا، ست سچ ملے وڈیائیا۔ میں نرگن دھار ہو کے تیرے لوں لوں اندر رچا، ساڈھے تن کروڑ دیوے گواہیا۔ شبدی گرو بنایا پچھ، پتا پوت ویکھ خوشی منائیا۔ درشن دیوے نیج نیتر لوچن اکھا، آخر اپنا گھر درسائیا۔ دُھر دھام دا دے کے پتہ، پت پریشور پڑدا دئے اٹھائیا۔ ناتا توڑ کے کوڑا کچا، کایا کاجی ماٹی رنگ دئے رنگائیا۔ امرت رس دیوے نیچر رسا، جھرنا اِک جھرائیا۔ مندر اندر رہے وسا، ساڈھے تن ہتھ اندر ڈیرہ لائیا۔ پریم پیار دا ناتا کر کے پگا، پارپریم دیونہار سچی سرنائیا۔ حُکم وچ فرق پوے نہ رتا، رتن امولک گرمکھاں ہیرے لئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست

سنتوکھ دھیج دیونہارا ہٹھا، تپ اکو اک درڑائیا۔ سِری بھگوان کہے سُن بھگت سہیلے سجن، دُھر دا حُکم دیاں درڑائیا۔ ہر چرن پریتی اٹھسٹھ تیرتھ نالوں چنگا مجن، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پرما تم دا اکو بھجن، بھجن بندگی سیس نوائیا۔ جنم جنم دی پوری ہووے مزل، منزل دیوے بے پرواہیا۔ گیت ڈھولا گاؤنا نام غزل، غرض پوری دئے کرائیا۔ ساچے کنڈے تول کے وزن، قیمت کرتا لئے پائیا۔ لیکھے لا کے ساڈھے تِن ہتھ ماٹی بدن، بدوالت پریم جنم مرن دئے کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بخشنہار اک سرنائیا۔ سِری بھگوان کہے سُن بھگت میت، مِت پیارا ہو کے دیا کٹائیا۔ لکھ چوراسی نالوں تیری وکھری پریت، پریت ہو کے دئے سمجھائیا۔ کلجگ انت آخری رہیا پیت، باطن پڑدا دئے کھلائییا۔ لیکھا مُکاؤنہارا ہست کیٹ، اوچ نیچ ویکھ وکھائیا۔ ساچا کلمہ دے حدیث، حضرت ہو کے کرے حق پڑھائیا۔ تیرے انتر بخشے اک توفیق، توحفہ اپنا دئے ورتائیا۔ نام ندھانا گاؤنا گیت، گہر گمبھیر اکو کرے پڑھائیا۔ پر م پُرکھ دا بنیا رہنا عزیز، اجل توں لئے بچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچا مارگ دئے درسائیا۔ سِری بھگوان کہے جن بھگت تیرا سدا سنگ، لکھ چوراسی کم کیسے نہ آئیا۔ دوہاں دا میل کے وجد رہے مردنگ، نام ستار تند اک بلائییا۔ سچ دوارے بنیا رہے اند، کوڑی کریا نہ کھئے وڈیائییا۔ چڑھیا رہے اگتی چند، نرگن جوت ہووے رُشنائیا۔ تیرا میرا ڈھولا سوہنگ چھند، شاہ پاتشاہ شہنشاہ کرے شنوائیا۔ پڑدا اوہلا چکے ہنگ، برہم پاربرہم دئے سمجھائیا۔ لیکھے لاوے پون سواس دم، دماں اپنے لیکھے پائیا۔ بھاگ لگا کے ساڈھے تِن ہتھ کایا ماٹی چم، چم درشتی دئے بدلائیا۔ جھگڑا مُکا کے ہرکھ سوگ غم، چنتا اندر خوشی دئے وکھائیا۔ مانس جنم بیڑا دیوے ہتھ، کوڑی کریا نہ سکے رُڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دوارے دے کے مان، منوا من دئے سمجھائیا۔ جن بھگت تیرا سچ سہارا، صاحب ستگر سوامی راہ تکائیا۔ کلجگ اتم ویکھ کنارہ، نیا نؤکا تیرے ہتھ پھرائیا۔ چار کُنٹ اندھ اندھیارا، ساچا نور نہ کھئے رُشنائیا۔ بھرے بھلا سرب سنسارا، بھرم گڑھ نہ کھئے ٹرائیا۔ پڑھ پڑھ تھکے وید چارا، شاستر سمرت ڈھولے رہے گائیا۔ ساچا مندر گرہ تکیا نہ کیسے گردوارا، میل مالک خوشی نہ کھئے منائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، شاہی نیتر نیناں نیر وپائیا۔ جنہاں پر م پُرکھ پرما تم آتم میل گیا اک نرنکار ایکنکارا،

اِکو رنگ چڑھائیا۔ جن بھگت کدے منگن نہ جائے دُو جے دوارا، دوارکا واسی بیٹھے راہ تکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان سچّی سرکارا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اِکو اک دیونہار دیا کھائیا۔

* ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۱ پنجاب کور دے گرہ پنڈ سدا سنگھ والا ضلع فروزپور *

آد جگاد ہر کِریا سچّے ستگر دی، گرمکھ گرسکھ لے پرگنائیا۔ وست امولک نام ندھان دیوے دھر دی، پورب لہنا جھولی پائیا۔ کھیل مُکا کے دیوت سُر دی، سُرتی اپنے نال جڑائیا۔ نگری وکھا کے اگمی انڈپر دی، پُریاں لوآں وچوں باہر کڈھائیا۔ لوڑ رہے نہ پریت چند چکور دی، رنگ اِکو دے وکھائیا۔ چنتا مُکا کے غم ہرکھ سوگ دی، غمی خوشی وچ بدلائیا۔ وست دے کے نام بھنڈارے چوگ دی، چوچی پریم میل ملائیا۔ سہائتا دس کے اِکو اوٹ دی، اوڑک اِکو دے وکھائیا۔ حد پار کر کے پنج تت کایا کوٹ دی، مقالے حق دے سمجھائیا۔ جس نوں بُدھی وِدی وچ کدے نہ سوچدی، سوچ سمجھ دے سمجھائیا۔ ایہہ کِریا پُرکھ اکال اوس دی، جس دی اُستت کرے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پڑدا اوہلا دے چکائیا۔ ستگر پورا دیا ندھ، دین دیاں دیا کھائیندا۔ جن بھگتاں اپنے ملن دی دس کے بدھ، انتر آتم آپ سمجھائیندا۔ کر پرکاش گرہ گھر نہجھ، دھوؤں دھار سرب مٹائیندا۔ آتم پرما تم کارج کر کے سدھ، سدھا اپنا جوڑ جڑائیندا۔ کلجگ تیرا انت آخیری لیکھا بہتا لیکھا وچ وید رگ، اتھرن اشاریاں نال درڑائیندا۔ کوئی سمجھ نہ سکے رِدھ سدھ، شاستر پڑدا نہ کھئے اُٹھائیندا۔ کرے کھیل ابناشی کرتا ایک اونکارا اِک، اِک اِکلا اپنی کار کھائیندا۔ جگت نیتر دُوئے لوچن کیسے نہ سکے دس، نیج اگھ پرتکھ گرمکھ آپ کھلائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا گھر آپ سہائیندا۔ ستگر شبد سرب سوامی، مالک خالق پرتپالک اِکو نظری آئیا۔ لکھ چوراسی انتر آتم انترجامی، گھٹ بہیتر ویکھے تھاوں تھائیندا۔ شبد ناد بودھ آگادھ سنائے دھر دی بانی، آتم پرما تم پڑدا دے اُٹھائیا۔ جھگڑا مُکائے انڈج جیرج اُتہج سینج چارے کھانی، خالص ثالث ہو کے اِکو دے وکھائیا۔ آتم سریشٹ نر عالم اِکو دسے امرت جل پانی، آب حیات حضرت دے پلائیا۔ منزل محبوب دسے سچ رُحانی، مالک ملائے پُر اسمانی، پرکاش پرکاش وچ چھپائیا۔ جن بھگتاں دیوے اگم

نشانی، نشانہ اِکو دئے وکھائیا۔ چرن پریتی ساچی ریتی جگ توں وکھری قُربانی، کایا قتل گاہ نہ کھئے پھرائیا۔ نِرگن زرویر نِراکار ہو کے گُرمکھاں رکھے کرے مہروانی، نظرے کرم آپ اُٹھائیا۔ سُرُتی سُرُت اِکال مُورت مُردی کرے ساودھانی، ثالث ہو کے آپ اُٹھائیا۔ منزل دسے حق اِک لاٹانی، لاشرِیک دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرِپا کر، گرہ پڑدا دئے اُٹھائیا۔ سَتگر شبد دیوے سُکھ انتر، انتشکرن ویکھ وکھائیا۔ دُھر دا نام دسے سچ منتر، مطلب اور نہ کھئے کڈھائیا۔ نِرگن رُوپ برہم دسے نرنتر، زرویر پڑدا لاپہا۔ کلجگ اگنی اگ میٹے بسنتر، امرت میگھ اِک برسائیا۔ جن بھگتاں لہنا دینا دیوے جُگا جُگنتر، سَتجگ تریتا دواپر کلجگ کھوج کھوجائیا۔ اگے بناوے ساچی بنتر، گھڑن بھتنہار سمرتھ سوامی سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پاوے سار برہما منونتر، منو سمرتی کھوج کھوجائیا۔ جھگڑا مُکا گگن گگننتر، گرہ مندر کرے رُشنائیا۔ سرب کلا ہو بھرتبر، بہرم بھلیکھا دئے کڈھائیا۔ پُرکھ اِکالا دین دیاالا، آتم پر ماتم جُگ چوکرئی جن بھگتاں رچدا آیا سو مبر، ست سَنوادِی شبد انادی برہم برہمادی آد جُگادی اِکو کرے کُرمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، گُرمکھ ساچے ویکھ وکھائیا۔ سَتگر شبد کہے میں آد جُگادی وڈ بھنڈاری، نام ندھانا جگت ورتائیندا۔ میرا کھیل باہر جگت سنساری، سنسیاں وچ کدے نہ آئیندا۔ میرا رُوپ جوت زرنکاری، زرویر کار کھائیندا۔ میں وساں سچ درباری، سچکھنڈ ساچے سو بہا پائیندا۔ جتھے جھکدے گر اوتاری، پیغمبر سر نہ کھئے اُٹھائیندا۔ بھگت سنت منگن وارو واری، درویش سپس نوائیندا۔ سو فُدرت قادر کھیل کرے نیاری، پروردگار سانجھا یار اپنی کار کھائیندا۔ جُگ چوکرئی ویکھے وگسے کرے وچاری، لکھ چوڑاسی جیو جنت کھوج کھوجائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرِپا کر، ہرجن ساچے میل ملائیندا۔ سَتگر شبد کہے میں میلان اوہ محبوب، جو مُحبّت وچ سہائیا۔ جس دا سب توں اچ عرُوج، چھپر چھن نہ کھئے جُھپائیا۔ ساچی منزل سچ مقصُود، سچ دوارے ڈیرہ لائیا۔ جتھے دین مذہب نہیں حدُود، لاشرِیک جلوہ نُور رُشنائیا۔ نہ کوئی تت نہ وجود، کایا بُت نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کوئی رُوپ پرگٹائے پنج بھوت، اپ تیج وائے پرتھی آکاش کھیل نہ کھئے کھلائیا۔ جس دا گر اوتار پیغمبر سندسیاں وچ دے کے گئے ثبوت، نراکھڑ اکھراں وچ بدلائیا۔ جدھر ویکھن اودھر سدا مؤجُود، ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جس دی صفتاں وچوں صفت بھری ہزارا درُود، حضرتان اِکو ڈھولا گیا سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرِپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَتگر داتا

بے پرواہیا۔ ستگر داتا گہر گمبھیر، گر اکو اک اکھوائیندا۔ جس دی نظر نہ آئے تصویر، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ جس دا کھیل بے نظیر، نظر وچ نہ کھئے ٹکائیندا۔ جو منزل چوٹی چڑھے اخیر، حق مقامے ڈیرہ لائیندا۔ سچکھنڈ ساچے بہے پیراں دا پیر، پُرکھ اکالا سوبھا پائیندا۔ سو آد انت جُگا جُگنت بناؤندا رہے تدبیر، تقدیر دین دُنی میٹ مٹائیندا۔ جس دا نام کھنڈا تکھی دھار شمشیر، شمع لکھ چوراسی گل کرائیندا۔ جس دا راہ تکدا گیا کبیر، کایا کعبہ ویکھ خوشی منائیندا۔ سو جن بھگتاں پیاون ہارا نام سچا سیر، شیرخوار بچے اپنی گود اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد ایتھے اوتھے دو جہاناں دستگیر، آتم پرما تم اپنا جوڑ جڑائیندا۔

* ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۱ سیپل سینگھ دے گرہ پنڈ ڈگرُو ضلع فروزپور * *

چھٹی بھوجن کھاؤن چھتردھاری، کھتری براہمن شوڈر ویش رسن لگائیا۔ من واسنا بھردے رسن پٹاری، خوشی جگت وچ ودھائیا۔ بھگت بھگوان دی وکھری کھیل نیاری، نرگن سرگن دئے سمجھائیا۔ جُگ چوکڑی پچھوں جن بھگتاں دی آئی واری، لوک مات ملے وڈیائیا۔ کیرپا کرے آپ نرنکاری، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ نام خُماری جاوے چاڑھی، رنگ اکو اک رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا رس دئے وکھائیا۔ چھٹی بھوجن جگت پکوان، رسنا جہوا رس وکھائیا۔ بھگتاں وست امولک دیوے سری بھگوان، ست سچ ست درڑائیا۔ جنہاں گہر سوامی ملیا آن، انترجامی ویکھ وکھائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں ملے مان، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سارے پین کھان، اندر ادھار اک رکھائیا۔ کوٹاں وچوں گرمکھ ورا پرم پُرکھ دا منگے دان، نام ندھانا آس رکھائیا۔ جس نوں صاحب ستگر کرے پروان، مہروان دیا کھائیا۔ تنہاں کایا ماٹی گرہ مندر اندر ملے آن، جگ نیتز ویکھن کھئے نہ پائیا۔ آتم پرما تم رس انڈٹھا بھوگ لگائے آن، گنوان دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہار سچے وڈیائیا۔ جن بھگت کدے نہ ہووے غریب، ملکھ جاگیر دھن دولت کم کیسے نہ آئیا۔ جُگ چوکڑی لوک

مات گئے پیت، سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ اپنا پنڈھ مُکائیا۔ بھگت بھگوان دی چلدی آئی ریت، دھروُ پرہلاد کبیر جُلاہا اپنا سنگ
 بنائیا۔ رُوداس چہارا دے کے گیا اک نصیحت، دُھر سندیشہ اک دِرڑائیا۔ سچ پریتی جن بھگتاں ملی وصیت، وشوُ اکو اک درسائیا۔
 جنہاں دے انتر سچے پریم پیار دی اصلیت، اصل وصل ویکھے جلوہ نُور خُدائیا۔ دُھر دربار سچ دوار مقامے حق اوہناں ملے اہمیت،
 مہروان محبوب مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پُورب لہنا ویکھ وکھائیا۔ جن بھگت لوک مات
 ہووے نہ منگتا، در بھکھاری نہ روپ وٹائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال توڑنہارا گڑھ انتر ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ میل ملا
 کے ساچی سنگتا، سچن اکو اک وکھائیا۔ نام ندھانا بودھ اکادھا دسے بن کے پنڈتا، اکھَر وکھَر آپ سمجھائیا۔ جھگڑا مُکا کے بہشت
 جتتا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ مان وڈیائی دے کے ساچے سننا، سہج سُبھاؤ انتر پڑدا دئے کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، پریم پیار اندر جن بھگتاں کایا چولی رنگدا، جُگ چوکری اُتر کدے نہ جائیا۔ جن بھگت کدے نہ ہووے بھکھا،
 جگت ترشنا نہ کھئے ودھائیا۔ جنہاں دا انتر آتم ہو گیا سچا، کوڑ میل رہے نہ رائیا۔ اُہناں دا بھنڈارا کدے نہ مُکدا، دیونہار دیا کھائیا۔
 بھگت بھگوان دا سدا ٹکر سُکا، شاہ پاتشاہ گھر پھیرا کدے نہ پائیا۔ جنہاں دا جیون پرہوُ دی پریتی اندر اُچا، اوہ نیچوں اُچ کر کر
 دیوے وڈیائیا۔ سِری بھگوان اُتے چلے کیسے دا نہ کوئی غُصہ، کوجھیاں کملیاں گلے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 بھگت سہیلا لوک مات آپ اُٹھائے سٹا، سوئی سرتی آپ جگائیا۔ جن بھگت جگت واسنا نہ بنے بھکھاری، مایا ممتا موہ ودھائیا۔
 جس دے اندر زِرگن نُور جوت زرنکاری، جلوہ گر سوبھا پائیا۔ دیونہار وڈ داتاری، دیاوان جھولی دئے بھرائیا۔ مات لوک جن بھگتاں
 نیڑ نہ آوے خواری، خالص اکو رنگ رنگائیا۔ جنہاں دا لیکھا کاغذ قلم نہ لیکھنہاری، شاستر سمرت وید پُران دین گواہیا۔ جُگ
 چوکری پچھوں لوک مات پنج تت کایا اندر ساچے مندر اُہناں دی آئے واری، وارتا ڈھولے جس گیت رسنا جہوا بٹی دند بڈھی نال
 صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بخشنہار سچے سرنائیا۔ جن بھگتاں انتر سدا لگدا رہندا بھوگ، پُرکھ
 اباشی گھٹ گھٹ واسی انتر رس چکھ چکھ خوشی منائیا۔ جگت وچھڑیاں ہندا رہے سنجوگ، جنم جنم دا لہنا دینا جھولی دیوے
 پائیا۔ کرم کرم دا کندا رہے روگ، چنتا سوگ دئے گوائیا۔ خوشیاں اندر اپنے نام دی دیندا رہے چوگ، چُغلی نندیا اندروں باہر

کڈھائیا۔ چرن پریتی بخشدا رہے جوگ، جگت جگدیشر آپ سمجھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی ساچے کوٹ، کوڑ کٹب دئے مٹائیا۔ صاحب سہیلا اک آکیلا پُرکھ ابناشی جن بھگتاں نرگن ہو کے چُکے اپنی گود، بن بھجان پھڑ باہوں اپنی گود بیٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں درشن دیوے روز، بن اکھاں پرتکھ نظری آئیا۔ جن بھگت سدا مان دا مَوج، مجلس پرہ دے نال رکھائیا۔ ساچے پریم دا اگئی چوج، نرالا اپنا گرہ درڑائیا۔ اکو نام ندھانا سِری بھگوانا دس سلوک، سوبلا سچ دئے سمجھائیا۔ جھگڑا چُک جائے لوک پرلوک، دو جہاناں ڈیرہ ڈھائیا۔ چرن پریتی ساچی ریتی دس کے دُھر دی اوٹ، اوڑک اپنے وچ ملائیا۔ جن بھگت تیرا رُپ نرمل جوت، انت جوتی جوت وچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان مہر نظر بے نظیر آپ اُٹھائیا۔

* ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۱ دھٹا سنگھ دے گرہ پنڈ ڈگرو ضلع فروزپور *

جن بھگت تیرا سچ پدارتھ، دھرنی دھرت دھول دئے گواہیا۔ پرہ دا کھا کے سؤرے سوارتھ، سانتک ست وچے ودھائیا۔ گرمکھاں بنیا رہے پمارتھ، پریم پریتی رنگ چڑھائیا۔ مانس جنم نہ جائے آکارتھ، لیکھا لیکھے وچوں بدلائیا۔ غریباں پچھے آؤنا پیا یتھارتھ، ساجن ہو کے ساچی سیو کھائیا۔ پریتی پریم دی لکھ کے جائے عبارت، جگ چوڑی نہ کھئے مٹائیا۔ پار کرائے بنا سفارش، مہر نظر نال ترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے لئے اُٹھائیا۔ بھگت گھر سدا بھوگ لگدا، لگن پرہ دی چلی آئیا۔ جگت وبار چھڈ جگ دا، جگ جگ لئے اُٹھائیا۔ کوڑا لالچ تڑا مایا ممتا آگ دا، ست دھرم اک وکھائیا۔ جو صاحب سرنائی لگدا، لگ ماتر دئے بدلائیا۔ شہادت دیوے ویلا وقت آج دا، جگ چوڑی کار بھگتائیا۔ ویکھیا کھیل پورے پُرکھ سمرتھ دا، جو بھگتاں ہوئے سہائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پریم بخش کے جائے سچ دا، کایا کچ ملے ودھائیا۔

* ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۱ میلا سنگھ دے گرہ پنڈ ڈگرُو ضلع فروزپُر *

جن بھگت کہے پرہو دھن، دھن دھن تیری بے پرواہیا۔ جس واسنا بدل کے منوآ من، ممتا کوڑ دتی گوائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی چم، چم درستی دتی بدلائیا۔ گھر چاڑھ کے ساچا چن، ست ست کیتی رُشنائیا۔ نیرپین رہیا نہ اٹھ، نین اکو دتا کھلائیا۔ تیرا ناؤں سن کے جس سرون کن، ملی مان وڈیائیا۔ لوک مات بیڑا دتا بنھ، گن ندھان ہو کے اپنے کندھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچا راہ رہیا دکھائیا۔ جن بھگت کہے تُوں پرہو آد جگادی کھوجی، جن بھگتاں لئیں جگائیا۔ کیسے ہتھ نہ آویں ابھیاسی جوگی، جگتیاں وچ مرے لوکائیا۔ گرمکھاں دے کے اپنی سوچی، سوئی سرتی لئیں اٹھائیا۔ آتم رس رہے بھوگی، جگت ڈکھڑا نہ کھئے ستائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساجن بن کے دھر دا مؤجی، میلا رہیا کرائیا۔ جن بھگت کہے میں جھلک نرالی تکی بانکی، نرویر نراکار نظری آئیا۔ میری اندرون کھل گئی تاکی، بھو رہیا نہ رائیا۔ پرہے ملیا اندر دا ساقی، جام پیالہ اک پیائیا۔ منوآ من رہیا نہ عاقی، ممت دتی گوائیا۔ سُنیا نام اکٹا انادی، ناد دھن رہیا وجائیا۔ ہنگتا گرہ ہوئی بربادی، گرہ مندر دئے وسائیا۔ آتم پرما تم ہویا وسادی، مہر نظر آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، نرگن ہو کے بھگتاں کرے آپ ویراگی، ویراگیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔

* ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۱ سَرین سنگھ دے گرہ پنڈ ندھاں والا ضلع فروزپُر *

سری بھگوان کہے میں کرتا قدرت، قادر دھر دا بے پرواہیا۔ جگ چوگری مالک بن کے دھر دا مُرشد، مُریداں مُدعا رہیا سمجھائیا۔ لکھ چوراسی نالوں وبلا ہو کے پا کے فرصت، ہرجن اپنے نال ملائیا۔ کوڑی کریا میٹ کے غربت، گھر گمبھیر دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر اکو رہیا دکھائیا۔ سری بھگوان کہے میرا بھگتاں انتر نواس، بھومکا اکو اک جنائیا۔ جوتی نور کر پرکاش، اندھ اگیان گوائیا۔ پرما تم آتم دے کے ساتھ، دھر دا جوڑ جڑائیا۔ جھکڑا مُکا کے دس دس ماس، مست خُماری وچ رکھائیا۔ سچ دوارے دے نواس، استھل اکو گھر پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، در ٹھانڈے

دئے وڈیائیا۔ سِری بھگوان کہے میں بھگتاں بتکاری، نِرگن ہو کے دَیا کمائیا۔ نِرمل نُوَر جوت کر اُجیاری، اُجالا کران تهاؤں تھائیا۔
 سچ پریم دا بن بھکھاری، در در گھر گھر ویکھاں چائیں چائیا۔ پوتر بھوجن بن آہاری، ہرجن ساچے لوان اُٹھائیا۔ سچ دوار دی
 بخشاں اک سرداری، سرن اور رہے نہ رائیا۔ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگت بنیا آپ جواری، سنت سہیلے رہیا
 اُہاری، گر چیلے چرن دواری، در دوارا اِکو اک سہائیا۔

* ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱ حضورا سنگھ دے گرہ پنڈ سوسن ضلع فروزپُر * *

دھرنی کہے میرے جاگے بھاگ، مٹی خاک وچی ودھائیا۔ گھر سوامی پایا پریشور آپ، اپنے رنگ وچ سہائیا۔ گرمکھ دِپیک
 جگائے اگمے چراغ، جوتی نُوَر کر رُشناٹیا۔ دُرمت میل دھو کے داغ، پت پُتیت رہیا بنائیا۔ میل ملا کے کنت سہاگ، سہنجنی رُت
 رہیا وکھائیا۔ جس نے رچنا رچی آد، سو اتم کھوجے چائیں چائیا۔ جس دا لہنا ہونا جگاد، جگ چوکرئی پنڈھ مکائیا۔ سو بدل
 کے جگت سماج، سماں اپنا دئے پلٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت لالچ چھڈ سواد، رس پریم وچ سہائیا۔
 دھرنی کہے میں ہوئی سوہاؤنت، در ٹھانڈے وچی ودھائیا۔ گھر پایا سوامی کنت، نِرگن نِرویر نظری آئیا۔ جو ڈھولا گاوے سوہنگ
 چھنت، کرے سچ پڑھائیا۔ بھگتاں دا لہنا دینا ویکھنہار انت، انتشکرن پھول پھولائیا۔ رُت سہنجنی کرے بسنت، پھلگن دیونہار
 وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا پڑدا رہیا اُٹھائیا۔ دھرنی کہے میں سٹی جاگی، آلس نندرا رہیا نہ رائیا۔
 ہرہوں وچھوڑے ہوئے ویراگی، ویراگ وچ کُرائیا۔ جلوہ تکیا پُرکھ ابناشی، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جو جگ چوکرئی بھگتاں بنے
 ساتھی، گرمکھاں سنگ نبھائیا۔ جنہاں نے اوس دی مٹی اگھی، آخر اپنے وچ سہائیا۔ ایتھے اوتھے شبدی دھار کرے راگھی، سر
 اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جنم جنم دا لہنا دیوے باقی، پورب لیکھا رہیا ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ
 رکھائیا۔ دھرنی کہے میرا اتنر ہویا خوشحال، خوشیاں وچ ڈھولے گائیا۔ پرہہ کرپا کیتی دین دِیال، صاحب سوامی پھیرا پائیا۔ بھگت
 سہیلے ویکھے اپنے لال، لوک مات وچوں باہر کڈھائیا۔ جھگڑا مُکا کے شاہ کنگال، اِکو رنگ رہیا رنگائیا۔ ساچا گرہ گھر بنا کے

سچی دھرمسال، دھرم دوار اک وڈیاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا حکم آپ سمجھائیا۔ دھرنی کہے مینوں بہتا آوے ہاسا، ہستی ویکھی بے پرواہیا۔ جس دا جگ چوکری کھیل تاشا، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ سو بھگتاں پوری کرے آسا، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ چرن پریتی دے بہرواسا، بہاو اپنا دئے سمجھائیا۔ اوہناں دا لیکھے لاوے تولیاں رتیاں والا آٹا، ماشیاں وچ مثال اگلی دئے بنائیا۔ جن بھگتاں کدے نہ آوے گھاٹا، نام بھنڈارے نال بھرائیا۔ اگلی منزل چکا کے واٹا، چوراسی گیڑ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پُرکھ سمراتھا، سچ سہائک اکو نظری آٹیا۔

* ۱۶ بھگن شہنشاہی سمت ۱ نند سنگھ دے گھر پنڈ تھمن والا ضلع فروزپور *

سری بھگوان کہے میرا بھگت ست، آد جگاد جگ چوکری ست ست وچ سائیندا۔ جس دے انتر آتم بریم مت، پاربریم پت پریشور بھیو ابھید آپ کھلائیندا۔ نرمل جوت جگے لٹ لٹ، نور نورانہ شاہ سلطانا ایکنکارا ڈگمگائیندا۔ شبد اگتی ناد وجے سٹ، انحد نادی ناد سنائیندا۔ آتم پرما تم جوڑ کے نت، ناتا بدھاتا اک اکھوائیندا۔ ملیا رہے میل سدا پُرکھ سمرتھ، دو جا ایشٹ نہ کھئے منائیندا۔ نج نیر کھلی رہے آگھ، پرتکھ گوسائی اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھگون لہنا دینا رنگ چڑھائیندا۔ سری بھگوان کہے جن بھگتاں انتر آتم سدا اند، گرہ مندر گھر ٹھانڈے وجے ودھائیا۔ جھگڑا مک جائے گاؤنا رسنا جہوا بٹی دند، نرگن نرویر نرنکار نراکھر دئے پڑھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پرما تم گاون ڈھولا چھند، نغمہ نام کلمہ کایا کعبہ اک سنائیا۔ جلوہ گر ساچا نور جوت پرکاش چاڑھے چند، سورج چند دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی جنم جنم دا مٹے پنڈھ، رائے دھرم دیوے نہ کھئے سزائیا۔ انت وسیرا ہووے درگاہ ساچی مقامے حق دوارے سچکھنڈ، در ٹھانڈے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آد جگاد جگ چوکری نت نوت، سنت سہیلے گرمکھ میلے، بھگت بھگوان اپنے وچ ملائیا۔ سری بھگوان کہے میں بھگتاں دیواں انتر آتم اکو سکھ، جگت واسنا کوڑی کیریا باہر کڈھائیا۔ جنم مرن کرم کرم دا رہے نہ کوئی ڈکھ، اگنی تت ترشنا موہ نہ

کھئے دِرڑائیا۔ امرت جامِ نَجھر رس دے کے مٹاواں بھکھ، سائتک ست دیاں کرائیا۔ سفل کرا کے جنی ککھ، اُجل کراں مات مکھ، دُرمت میل اندر باہر گپت ظاہر دھوئیا۔ پن ہتھاں باہواں شبد انادی گودی لَواں چُک، کھنڈاں برہمنڈاں پُریاں لوآں باہر دھام اپنا اک وکھائیا۔ جتھے تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا اکو ہووے ڈھولا گیت چھند، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اک آکیلا ہو کے وسان سدا سنگ، آتم پرما تم ناتا دُھر دا جوڑ جُڑائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ رہیا لنگھ، صدی چوڈھویں رہی کُرائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ پرتھی ست دیپ کیسے نظر نہ آئے سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے لئے اُٹھائیا۔ سِری بھگوان کہے میں بھگتاں چاڑھاں نام رنگ، انڈیٹھرا آپ چڑھائیا۔ نام سیجا سچ پلنگ، سنگھاسن آسن اک وڈیائیا۔ شبد اگتی گا کے چھند، پن اکھراں کراں پڑھائیا۔ نام ندھان وجا مردنگ، سوئی سرتی لَواں اُٹھائیا۔ دئی دویتی بھرمان ڈھاہ کے کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ بھيو کھلا کے ہنگ برہم، پاربرہم وچ سہائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو دساں ست دھرم، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ لیکھے لا کے مانس جنم، جرم اپنی جھولی پائیا۔ گر اوتاراں پیغمبراں نال جو کدا رہیا پرن، قول اقرار جگ جگ آپ جنائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت جن بھگتاں بخشے اپنی سرن، سرنگت اکو نظری آئیا۔ نیتر کھولے ہرن پھرن، نیج لوچن کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سنت سہیلے میل ملائیا۔ سِری بھگوان کہے میں بھگتاں اندر دینا اک سندیشہ، آلس نندرا دینی گوائیا۔ جھگڑا مکے گنپت گنیشا، شو شنکر وشن برہما دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جنہاں مل گیا پاربرہم پت پریشور پرتکھ اک نریشا، نر نرائن بے پرواہیا۔ اوہ سنت سہیلے سدا وسدے سچکھنڈ دوارے دیسا، مقامے حق ڈیرہ لائیا۔ جتھے وسے ایکنکار ایکا، پُرکھ اکال سوبھا پائیا۔ جن بھگتاں دیونہارا ساچی ٹیکا، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ من واسنا بڈھ کرے بییکا، نرمل نرویر دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت کنت بھگونت اپنے رنگ رنگائیا۔ سِری بھگوان کہے میں بھگتاں سدا سہیلا، سجن دُھر دا نظری آئیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی نرگن سرگن کھیل کراں اک آکیلا، دوجا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ آتم پرما تم کایا مندر اندر کر کے دُھر دا میلا، پڑدا اوہلا دیاں اُٹھائیا۔ اکو گھر بہا کے گرو چیلا، چیلا گر اپنے رنگ رنگائیا۔ نو نو چار پچھوں کر کے وقت سہیلا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا

ور، بھگتن میتا ٹھانڈا سینتا، ساچی ریتا آپ درڑائیا۔ سِری بھگوان کہے میں بھگت جن ویکھاں لوک مات، ماتر بھومی کھوج کھوجائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیری رات، لکھ چوراسی پھول پھولائیا۔ جو اکو ڈھولا گاؤندے گاتھ، ڈھر دی کرن پڑھائیا۔ اہناں بخشاں اپنی دات، نام بھنڈارا جھولی پائیا۔ جھگڑا مُکا کے ذات پات، دیناں مذہباں وچوں باہر کڈھائیا۔ میل ملا کے پُرکھ انباش، آتم برہم دیاں سمجھائیا۔ من منوا کر کے گھات، سوئی سرتی دیاں اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں پُچھنہارا وات، واستوک ناتا اپنے نال رکھائیا۔ سِری بھگوان کہے جگ چوکڑی بیتدے گئے وچ سنسار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا پندھ مُکائیا۔ شبد سندیشے دے کے گئے گرو اوتار، پیغمبر کلمیاں وچ جنائیا۔ کلجگ اتم کھیل ہونا اکم اپار، الکھ اگوچر اپنی کھیل کھلایا۔ بھوکھتاں وچ کر کے گئے اظہار، شبدی ڈھولے لوک مات سنائیا۔ کل کلکی آوے اوتار، نہکلنک پھیرا پائیا۔ اماماں دا امام وڈ سیکدار، جلوہ گر نور خدائیا۔ لیکھا جانے درشت ایشٹ دین دُنی کائنات، ویکھنہارا تھائوں تھائیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگتاں دیوے ڈھر دی دات، داتا دانی ہو کے آپ ورتائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش بدل دیوے سماج، ست سنتوکھ انتر آتم موکھ مُفت اپنی دیا کھائیا۔ اوچ نیچ راؤ رنگ بنا کے اک جماعت، ضامن ہو کے اکو گھر دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے جوڑ جڑائیا۔ سِری بھگوان کہے میں جگ چوکڑی دیندا لہنا، پورب جہاں ویکھ وکھائیا۔ گرمکھ ورلے درس دکھاواں نیچ نیتر لوچن نیناں، لکھ چوراسی دئے اکھاں دس کیسے نہ آئیا۔ آتم پرما تم بن کے ساک سبج سینا، پاربرہم برہم ناتا دیاں جڑائیا۔ شبد اگنی حکم سندیشہ اکو کہنا، فرمان ڈھر دا آپ درڑائیا۔ ہرجن ساچے ہر چرن دوارے سچکھنڈ سچے گھر بارے پریم پریتی اندر بہنا، دوجا در نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا ڈھر دا دان، در در گھر گھر جن بھگتاں جھولی رہیا بھرائیا۔

* ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱ سنپورن سنگھ دے گرہ پنڈ فروزشاہ ضلع فروزپور * *

ان کہے میرا ہویا انت نیاں، عدل ہر جو رہیا کھائیا۔ میں ویکھیا چائیں چا، صاحب سلطان بے پرواہیا۔ نرگن نور ہویا رشنا، جوتی جوت دگمگائیا۔ بھگت وچھل دیاکھا، دیناں انا تھاں رہیا اٹھائیا۔ لہنا پرتھو والا چکا، لیکھا سب دی جھولی پائیا۔ حکم دھر دا اک سنا، مارگ آگلا رہیا لگائیا۔ زرویر ہو کے پھیرا پا، ویس اولٹرا روپ وٹائیا۔ در در گھر گھر خوشیاں رہیا منا، دکھیاں درد گوائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی کردے گئے دُعا، ہتھ جوڑ سیس نوٹیا۔ اوہ مہروان محبوب جلوہ گر خدا، جلال اپنا رہیا دکھائیا۔ جن بھگت دوارے گیا آ، آمد وچ آدمی باہروں نظری آئیا۔ سچ پکوان بھگوان رہیا بنا، کچے پکے دئے وڈیائیا۔ گرہ گرہ بھوگ رہیا لگا، منسا نامے پور کرائیا۔ دھٹا سیس رہیا جھکا، دھن دھن تیری وڈیائیا۔ جو سنت سہیلے رہیا ترا، تارنہار آپ اکھوائیا۔ وڈے چھوٹے اکو جہے رہیا بنا، امیر غریب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس نوں ویکھن دو جہاں، برہمانڈ خوشی بنائیا۔ اوہ گرمکھاں پرگٹاؤندا جائے ناں، نر نرنکارا دیا کھائیا۔ پاندھی بن بن تگے راہ، رہبر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ بنا بیڑیوں بن ملاح، آپ اپنے کندھ اٹھائیا۔ تنکا تنکا بنے گواہ، شہادت اپنی اک بھگتائیا۔ تیری کھیل شہنشاہ، پاربرہم سمجھ کیسے نہ آئیا۔ گوبند اشارے نال گیا جنا، لکیر زمیں اُتے کھچائیا۔ پُرکھ اکال جن بھگتاں دئے جگا، گرمکھاں آپ اٹھائیا۔ لکھ چوراسی نال کر کے دغا، فریب وچ رکھے لوکائیا۔ سنت فقیراں بن کے دھر دا ابا، گودی اپنی لے ٹکائیا۔ نام بھنڈارے دا دیوے مزہ، مجلس اپنے نال بنائیا۔ آگے دیوے نہ کوئی سزا، جہاں توں لے چھڈائیا۔ جیہڑا چار جگ کدے نہ رجا، بھکھے بھکھ نہ کھئے گوائیا۔ اوہ گرمکھاں دوارے دیوے اپنی سدا، ہوکا حق سناٹیا۔ پریم پیار اندر آوے بھجا، چلے واہو داہیا۔ اوہ زکھا سُکھا ٹکر کھا کے آدھا، ادنیاں توں اعلیٰ دئے بنائیا۔ جنم کرم دا رہے نہ دھتا، دُرمت میل دھوائیا۔ لیکھا چکا کے پورب ہتھا، ہم ساجن لے جڑائیا۔ نام ندھان سنا کے نڈا، نادی سٹ لے اُپچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ان کہے میں ویکھیا ہندا عدل، انصاف پرہ رہیا کھائیا۔ جگ چوگری دھارا بدل، بدلہ بھگتاں رہیا چکائیا۔ دُور ڈراڈا پہنچے مار کے منزل، منزل اپنی دئے سمجھائیا۔ نام نگاہبان سنا اک غزل، غرض سب دی ویکھ وکھائیا۔ اتم پوہ نہ سکے اجل، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے دھر دا وزن، وجہ اپنی دئے سمجھائیا۔

ان کہے میں ٹلدا ربیا تکڑی وچ ترازؤ، سیرا منا ونڈ ونڈائیا۔ محسوس ہندا ربیا بازؤ، کندھے تائیں جنائیا۔ میری سار نہ پائی کيسے سادھو، سنت لیکھ نہ کھئے جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر بہتے ویکھے آگو، جگت کر کر گئے پڑھائیا۔ کچھ لہنا دینا دسیا گوبند تھوڑا دادؤ، دھیرج دھیر نال جنائیا۔ جس ویلے بھگتاں دا بھگوان بن کے آیا باپؤ، بابل ہو کے پھیرا پائیا۔ اہناں دی کرم کانڈ دی کیریا آپے سانہو، سادھنا سچی اک جنائیا۔ دادؤ نے اک چولی نوں لا کے لانبو، اگنی بھیٹ کرائیا۔ سواہ کر کے کہے میں ہُن کی تیتھوں مانگو، مینوں دے جنائیا۔ گوبند کہا میں ایسے چولی دی رکھوں تاگھو، چولی کایا کیڑ روپ وٹائیا۔ جس ویلے میرا بھگوان میرے نال بھگتاں دا بنیا آگو، اگلا لیکھا اپنے نال رکھائیا۔ دؤبرے مندر مسیت مٹھ جگت تیا گو، کرے کھیل بے پرواہیا۔ اودھروں اوس دا اک چیلآ گیا بھاگو، ہتھ لکڑی ٹیڈھی اٹھائیا۔ ہس کے کہے چوراسی وچوں کیہڑا کاڈھو، مینوں دے جنائیا۔ گوبند کہا جس دے ہتھ شبد وڈا ڈانگو، دو جہاناں ربیا ڈرائیا۔ اوہ اک اکلا اپنی دھار وچوں جاگو، نندرا اکھ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دھر دا کھیل آپ کرائیا۔ ان کہے دادؤ کول سی دانے نو، گوبند چرناں اُتے سٹائیا۔ آپ متھا رگر کے بھوں، نیر رويا مار کے دھائیا۔ پٹھا ہو کے گیا سوں، ہتھ چھاتی اُتے ٹکائیا۔ کی بھگوان نوں بھگت ملن دا گوں، مینوں دے جنائیا۔ گوبند کہا پرت کے آواں ہوں، ہومے دے روگ گوائیا۔ وکھرا دھر کے ناؤں، نر نرنکارا سنگ بنائیا۔ گرمکھاں دیواں ٹھنڈی چھاؤں، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نو کھنڈ پرتھی آواں بھوں، کوٹاں وچوں تھوڑے لواں اٹھائیا۔ جن بھگتاں ملن دا سدا مینوں چاؤ، چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ میں ویکھاں تھائیں تھاون، تھان تھنتر پڑدا لاپیا۔ سنت سہیلے پھڑ کے باہوں، پُرکھ اکال نال جڑائیا۔ اکو دس کے پتا ماؤں، ساچی گودی دیاں ٹکائیا۔ سہجے نال پُچھاں، کی تسیں مینوں کھواؤ، ست سچ ساچی بھیٹ چڑھائیا؟ نو دانے ہس کے کہن اسیں بل بل تیتھوں جاؤں، جانہار تیری سرنائیا۔ جس ویلے آئیوں کرن سچا نیاؤں، نیامت ہو کے تینوں اپنا رس دے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ نو دانے کہن تیری چرن لگے، مٹی خاک مل کے خوشی منائیا۔ کچھ اگلا بھيو دسے آگے، اگمن وچ راہ تکیے چائیں چائیا۔ جس ویلے نرگن دھار جوت جگے، برہمنڈ کھنڈ ہونے رُشنائیا۔ ساڈی مان وڈیائی ودھے، وادھا دسے وچ لوکائیا۔ بھگت سہیلے نال ساڈے پھجے، سوہنے سہنجے نظری آئیا۔ سچ دوارے آویں سدے، نام سندیشہ اک

دِرڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ دانہ دانہ کہے ساڈے اُتے لا دے مہر، گوہند تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تُوں ہُن ہور پھیر بن کے آویں ہور، اوَر دا اوَر اُور اُور وٹائیا۔ کلجگ ہووے اندھیرا گھور، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ مایا ممتا پاوے شور، واسنا من کرے لڑائیا۔ کوٹاں وچوں بھگت سہیلے دِسنے تھوڑ، گُرمکھ سچّے نظری آئیا۔ اُہناں اپنے نال لینا جوڑ، میلا دُھر دا سچ ملائیا۔ نِرگن ہو کے جانا بہڑ، سرگن لیکھا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ دانہ دانہ کہے اسیں ویکھیا تیرا سواد، چھیل چھیلایا نظری آئیا۔ پھیر رکھنی تیری تانگھ، دھیان وچوں دھیان بدلائیا۔ مہر مُحبّت وچ جانا جاگ، جگ جیون داتے اکھ کھلائییا۔ تیرا بدلدا ویکھنا سماج، سمگری ہووے بے پروا بیبا۔ تیرا جلوہ تگنا تاج، تخت نیواسی سوہا پائیا۔ تیرے بھگتاں لئے نہ کھئے خراج، دعویدار نہ کھئے بنائیا۔ تیرا بیڑا ویکھنا جہاز، نام ندھانا اک پرگٹائییا۔ چار ورن دا تگنا سماج، ریتی نیتی اک پرگٹائییا۔ بھگت دوارے بھگتاں گرہ تیرے پریم دا ویکھنا سواد، رس بھوگ اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا لیکھا دینا بنائیا۔ دانہ کہے مین نہیں رینا دُنیا دار، دُنی والی منگ نہ کھئے منگائیا۔ مین ویکھنے تیرے سنت سہیلے یار، گُرمکھ سوہنے نظری آئیا۔ جنہاں انتر ہووے تیرا پیار، باہر کریں رُشنائییا۔ اوہ تیرے خدمتگار، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ تُوں چل آویں دوار، در در پھیرا پائیا۔ کھیل کریں کمال، کامل مُرشد تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میرا رس تینوں رساں وچ دینا کھوال، انرس تیرے وچ سمائیا۔ اُہناں دا جنم جنم دا کٹ کے جائیں کال، ترشنا بھکھ گوائیا۔ دو جے دوارے کرنا نہ پئے سوال، مانگت ہو نہ جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دینا سچا دان، دان اکو اک ورتائیا۔

* ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱ سندر سنگھ دے گرہ فروز شاہ ضلع فروزپُور * *

انّ کہے مین ہندا رہیا حیران، حیرانی اندر جھٹ لنگھائیا۔ مینوں دُنیا کھندی رہی بھگوان، سری بھگوان دی سمجھ کیسے نہ پائیا۔ جگت منگتیاں نوں میرا دیندے رہے دان، بھکھیاں دی بھکھ نال رلائییا۔ میرا لہنا یاد کیتا نو وار سیتا رام، من وچ بھکھ رہ

کے جھٹ لنگھائیا۔ تِنّ دِن حُکم مَتّدا رِبیّا کَرِشَن کاہِن، رادھا توں بنا اپنا آپ بدلائیا۔ عیسیٰ مُوسٰی محمد سُنَدے رَہے پیغام، یَن کتّاں ہوئی شنوائیا۔ نانک اُتے ہویا پرہو تھوڑا مہروان، بھاگ بھوگ لالو گھر لگائیا۔ اوس ویلے ابناشی کرتے کہا میں سب دا لیکھا دیوان وچ جہان، نرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ ترکھان دے پریم وچوں بناں ترکھان، ترکھا سب دی دیاں بُجھائیا۔ ارجن ماریا اک دھیان، پُرکھ اکال راہ تکائیا۔ تئی لوح دسے ویران، میت ویری رُوپ بنائیا۔ گوہند ہو کے مہروان، گوہند گوہند دتا جنائیا۔ جس ویلے پنجان پیاریاں امرت لگا سی پیاں، کھنڈا جل وچ پھرائیا۔ اوس ویلے کرپا کیتی سِری بھگوان، رس دُھر دا دتا وکھائیا۔ سچ دوارے پکدا ویکھیا پکوان، چار جُگ دے بھگت سیو کائیا۔ نال جھلدا ویکھیا نشان، نشانہ دسیا بے پرواہیا۔ ہس کے کیتی پرنام، دین ہو کے سیس جھکائیا۔ خوش ہو کے نگاہبان، حُکم دتا سُنائیا۔ جس ویلے کٹھے ہو کے مل کے آئے وچ جہان، جہالت دسے سرب لوکائیا۔ اوس ویلے بھگتاں کولوں لینا دان، در در گھر گھر منگ منگائیا۔ تیرا امرت میرا پکوان، دویاں دا کٹھا پین کھان، وقت سہیلا وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حُکم اک سُنائیا۔ حُکم سُنیا سچ جگدیش، دہ دشا وجی ودھائیا۔ گوہند کہا پرہو ٹھیک، پارہم تیری بے پرواہیا۔ سِری بھگوان کہا رکھنی اڈیک، آسا آسا وچ ودھائیا۔ میرے سمت دی سوہنی ہووے تاریخ، تواریخ دئے بدلائیا۔ جن بھگت دواویوں منگنا بھیکھ، بھیکھاری ہو کے بھیکھ وٹائیا۔ نال شبَد دی پاؤنی تصدیق، شہادت تیری دینی بُھگتائیا۔ سب دی خوش کردے جانا طبیعت، دُکھیا رہن کھئے نہ پائیا۔ میری تیرے نال وصیت، ورثا تیری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا لیکھا دس جائے اصلیت، اصل اصل وچوں پرگٹائیا۔

* ۱۶ بھگن شہنشاہی سمت ۱ امر سنگھ دے گرہ فروزشاہ ضلع فروزپُر * *

انّ کہے میں یَن اکھاں رِبیّا اٹھا، نر نرائن درس کھئے نہ پائیا۔ جُگ چوگری رِبیّا بھٹا، سال بسالا اپنا پنڈھ مُکائیا۔ جس ویلے ٹھاگر بھوگ لگایا دھتا، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ اک سندیشہ دتا بنا کتّاں، سہج گیا سمجھائیا۔ کلجُگ انت نرگن جوت دُھر دا

چڑھنا چٹا، سچ کرے رُسنائیا۔ پچھلا میٹنا بٹا، اگلا راہ وکھائیا۔ بالیک جو لکھیا لیکھ اپر تن سو تریٹھ پٹا، اوہ شہادت نظری آئیا۔ پُرکھ اکال جن بھگتاں دینا ساچا دھنا، دھن پدارتھ جھولی پائیا۔ لیکھا مُکنا نامہ چھٹا، دُدھ کٹوری لہنا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ان کہے مینوں یاد آئی گاتھا، کہانی دیاں سُنائیا۔ سَتجگ دا ساک، کلجگ اتھم بھيو کھلائیآ۔ پرتھو کندا سی فاقہ، فقران وچ جھٹ لنگھائیآ۔ حُکم دتا دُھر دے آقا، عقل عقل وچوں بدلایا۔ چرن کول پرتی کر بن کے داسی داسا، سیوک ہو کے سیو کھائیآ۔ اگلا دساں بھيو خلاصہ، پڑدا دیاں اُٹھائیآ۔ کلجگ انت پرگٹ ہونا پُرکھ ابناشا، نرگن نرویر ویس وٹائیآ۔ جن بھگتاں دینا ساتھا، سگلا سنگ نبھائیآ۔ چرن کول دیوے بھروسا، درڑھ نیشچا آپ بندھائیآ۔ اکو واری سب دا لیکھ لا جائے کیتا ہویا ارداسا، آگے عرض دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جیہڑا پکوان پکا ہویا ظاہر ہو کے کیسے نہیں کھادھا، گھر گھر اپنا بھوگ لگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں کرے وڈ وڈ بھاگا، ساچا بھاگ حصہ بھگتاں جھولی پائیا۔

* ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱ پریم سنگھ دے گھر پنڈ فروزشاہ ضلع فروزپُر * *

ان کہے میں ویکھ بھکھ ننگے، جگ جگ مانگت روپ وٹائیآ۔ در در منگدے ویکھ پنڈے، تلک سندھور مات چمکائیآ۔ سٹھرے کھڑکاؤندے ویکھ ڈنڈے، من واسنا دین دُہائیآ۔ سادھو بیٹھے تیرتھاں کنڈھے، جھولیاں رہے ڈاہیا۔ ترسدے ویکھ تٹاں اُتے گنگے، گوداوری جمناسُستی دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ اک دوجے نوں ماردے ویکھ بندے، بندگی گئے بھلائیآ۔ وکاری ہو گئے گندے، ست دھرم نہ کھئے سمجھائیآ۔ منزل چڑھ مائل نہ ڈنڈے، ساچے گھر نہ وچی ودھائیآ۔ کوڑی کیرپا کردے دنکے، گھر گھر کرن لڑائیآ۔ کوٹاں وچوں گرمکھ تھوڑے لگے چنکے، جیہڑے پرہو نوں رہے منائیآ۔ راہ تگن سورے سربنگے، رستہ دوجا گئے بھلائیآ۔ کون ویلا ہر لاوے اپنے انکے، انگیکار اک اکھوائیا۔ چکے دُھر دے کندھے، پھڑ باہوں لئے اُٹھائیآ۔ آتم پرما تم دیوے اک اندے، رس اپنا دئے چکھائیآ۔ سچ بھنڈارا دُھر دا ونڈے، وست امولک جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا لیکھا دئے

درڑائیا۔ ان کہے میں ویکھیا کھیل انادی، انتر سب نوں دیاں جنائیا۔ پاربرہم پت پریشور کھیل کرے وسادی، بسمل اپنی دھار پرگٹائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت جن بھگتاں بن کے آیا امدادی، اتہاس پچھلا دئے بدلائیا۔ نوں ساچنا رہیا ساچی، ساچن ہو کے ہووے سہائیا۔ بھگت سہیلے کر کے جائے راضی، راجن راج دئے وڈیائیا۔ جنہاں جنم دی جت لئی بازی، مانس مانو لیکھے پائیا۔ پریم پیار دی کھا کے بھاجی، بھجن بندگی اکو وار لیکھے پائیا۔ دیوے وست جو جنم دی گواچی، گھر وچ ٹھاکر دئے ملائیا۔ اکو دھار دئے ساچی، پاربرہم برہم میلا رہیا ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، لیکھا جان کے کایا ماٹی کاجی، کنچن گڑھ دئے سہائیا۔

* ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱ جگتار سنگھ دے گرہ پنڈ پھروزشاہ ضلع فروزپور *

ان کہے کوٹن کوٹ کھاندے گئے اپنی مرضی، مزے رسنا جہوا والے جگت بنائیا۔ وشٹ نے پُرکھ اکال کول دتی عرضی، بن اکھراں عبارت جنائیا۔ تڈھ بن سچا دے کھئے نہ دردی، دکھیاں دکھ وڈائیا۔ توں مالک اکم اتہا عرشی، پریم شہنشاہیا۔ جگ چوڑی ویکھنہارا دین دنی گردی، غبار پڑدا لاپیا۔ سیری بھگوان تیری پیار دھار کیسے نہ وری، سدا دے نہ کھئے بلائیا۔ سار پائی نہ کیسے اپنے گھر دی، سوہرے پیے گھر گھر پھیرے جگت پائیا۔ آتم ست سچ تینوں کوئی نہ وردی، کنت خاکی تن بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا لہنا دینا مکائیا۔ ان کہے تینوں کیسے نہ دتا پنندا، سوامی ساچے گھر نہ کھئے بلائیا۔ جھگڑا پیا کیوں کیوں دا، ہوں ہوں رہی ستائیا۔ جڑیا جوڑ نہ پتا پیو دا، بھگت بھگوان نہ رنگ سائیا۔ بھاگ ہویا نہ چنگا گھرت گھو دا، چار جگ دین دُبا ئیا۔ ناتا توڑ نہیہا نہ جگت نینہو دا، ساچا میل نہ کھئے ملائیا۔ وچھوڑا لگا نہ تیری برہوں دا، اگنی اگ رہی جلا ئیا۔ رس ملیا نہ امرت میہوں دا، بوند سواتی نہ کھئے چوائیا۔ گھر پایا نہ ساچے دیو دا، دیوت سر رہے منائیا۔ درشن کیتا نہ الکھ ابھیو دا، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ان کہے میں ویکھیا جگ چوڑی بیتیا وچ سنسار، کلجگ اتم گیا آئیا۔ مینوں کھا کھا لکھ چوراسی گئی بار، ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ میں ڈر ڈر روواں زارو زار، اچی

کوک کوک سنائیا۔ بہڑی دروہی خدائے پروردگار، یامین تیری سرنائیا۔ نانا جوڑ کر پیار، پریم پرتی وچ رکھائیا۔ نگاہبان بن مددگار، تیری اوٹ تکائیا۔ جن بھگتاں دے آدھار، صوفیاں سُکھ دے اُچھائیا۔ ساچے پریم دا کر آہار، بھوگ اکو وار لگائیا۔ گرمکھاں دا سدا لیکھا رہ جائے جگ چار، چوکڑی سکے نہ کھئے بدلائیا۔ تیرا بھریا رہے بھنڈار، دیونہار تیری وڈیائیا۔ غریب نہانے جائیں تار، کوچھے کملیاں گود اُٹھائیا۔ تیرا ناؤں سچا زینکار، زرویر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ گھر ٹھانڈا بنا سچا دربار، سچکھنڈ ساچے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا کرپا وہار، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱ آتما سنگھ تیجا سنگھ دے گرہ فروزشاہ ضلع فروزپور * *

ان کہے جن بھکتو شاباس، خوشیاں وچ وجے ودھائیا۔ تکیا پُرکھ ابناش، جو ابگتاں پار لنگھائیا۔ سب دی پوری کری جائے آس، ترشنا اگلی رہیا بُجھائیا۔ کوڑ ککرماں کر کے ناس، سچ دھرما اک سمجھائیا۔ سبج ہو کے وسے پاس، سگلا سنگ نبھائیا۔ گرمکھ رہے نہ کھئے اداس، چنتا غم دئے گوائیا۔ نرمل جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ دھیرج سنتوکھ دیوے وشواس، کوڑے وشیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ آون جاون پھند کٹا کے دس دس ماس، لکھ چوراسی باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ چڑھائیا۔ رنگ کہے میں چڑھنا انتر آتم، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ میل ملاؤنا پریم پُرکھ پرماتم، وچھوڑا رہے نہ رائیا۔ جلوہ دینا باطن، نیج نور کر رُشنائیا۔ ساچی سیج سہاؤنا آسن، دھرم دوارا اک پرگٹائیا۔ لیکھا جانے پرتھی آکاشن، در دوارا اکو دینا سمجھائیا۔ جتھے وسے پُرکھ ابناشن، جوتی جاتا ڈیرہ لائیا۔ منزل دس کے اکو گھاٹن، گھاٹا پچھلا پور کرائیا۔ صاحب سوامی مل جائے ساتھن، سمرتھ پُرکھ نظری آئیا۔ شاہو بھوپ وڈ راج راجن، رعیت اپنی لئے بنائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں پورے کرے کاجن، کرم کانڈ دا لیکھا دئے مکائیا۔ مُردے آیا جوالن گرمکھ سنبھالن، سنت سہیلے انگ لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپا کرے دین دیاں، دیناں اناتھاں ویکھ وکھائیا۔ اناتھ کہن اسان تکیا ناتھ، ڈھردرگاہی بے پرواہیا۔ جس نوں کھندے

پُرکھ سمراتھ، مالک دُھر دا اک اکھوائیا۔ جس دی گا کے سچّی گاتھ، اپنا آپ لیا بدلائیا۔ اکو سِمرن اکو پاٹھ، اکو اکھّر دتا پڑھائیا۔ منزل پچھلی اگلی مُک گئی واٹ، پینڈا اور رہیا نہ رائیا۔ جھگڑا مُک گیا تیرتھ تاٹ، امرت جام دتا پیائیا۔ سچ پریتی جوڑ کے نات، ساتھ سگلا لیا بنائیا۔ جنم جنم دی پوری کر کے خوابش، خالص اپنا رنگ چڑھائیا۔ لیکھ لا کے جگت سواس، پون پوناں وچ ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مانس جنم کر کے راس، رستہ دُھر دا دتا وکھائیا۔

* ۱۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱ جگیر سنگھ دے گرہ فروزشاہ ضلع فروزیڑ *

ہر نام شبَد جگت نینا، آد جُگاد جُگ چوڑکی لکھ چوڑاسی سنگ نبھائیندا۔ تن ماٹی خاکی انتر آتم کرے ٹھانڈا سینتا، کوڑی کِریا مایا ممتا ہوئے بنگتا اگنی تت بُجھائیندا۔ سچ سچ ست دھرم نرگن سرگن دسے اگنی ریتا، پاربرہم پت پرمیشور گھر سوامی سجن میل ملائیندا۔ محل اٹل اچ منار گرہ مندر وکھائے اک انڈیٹھا، چار دیوار چہر چہن نظر کھئے نہ آئیندا۔ ساچا کلمہ دُھر دا نغمہ دسے اک حدیثا، حضرت ہو کے آپ پڑھائیندا۔ نرویر پُرکھ نرنکار دُھر دی دسے اک پریتا، پریتم ہو کے اپنے رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نت نوت کر کر پت، سنت سہیلے گرمکھ اپنے وچ ملائیندا۔ ستگر شبَد سچ سوامی آد انت اکو نظری آئیا۔ گپت ظاہر اندر باہر گھٹ بھیتر انترجامی کایا ماٹی ہاٹی کھوج کھوجائیا۔ بودھ اکادھ شبَد اناد اگنی سُنائے بانی، نراکھّر اکھراں وچ پرگٹائیا۔ امیوں رس امرت جام نچہر دھار دیوے ٹھنڈا پانی، اگنی تت تتو وچوں بُجھائیا۔ شبَد ناد دُھن بن کتاں سُنائے مہانی، انراگی اپنا راگ الاٹیا۔ نرگن جوت پرکاش کرے اندھ اندھیر نہ رہے نشانی، گھر وچ گھر کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں دیوے پد اک نربانی، منزل پینڈا پنڈھ جگت دوار مُکائیا۔ پرم پُرکھ دا ملنا ہووے سچ آسانی، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے لے اٹھائیا۔ شبَد گرو گہر گمبھیر، بے نظیر نظر کیسے نہ آئیندا۔ منزل چوٹی چڑھ کے کہے اخیر، اُپر شاہ رگ ڈیرہ لائیندا۔ مہروان ہو کے کوچھیاں کلپیاں بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنی اک درڑائیندا۔

دین مذہب شرع کٹ زنجیر، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیندا۔ جس دے ڈھولے گاؤندے قسیاں وچ فقیر، صفتاں وچ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن صلاحیندا۔ سو صاحب سوامی انترجامی جن بھگتاں کدے ہون نہ دیوے دلگیر، من واسنا کوڑی کریا مایا ممتا باہر کڈھائیندا۔ دئی دویتی بجر کپاٹی پڑدا دیوے چیر، چار کُنٹ دہ دشا چار ورن اٹھاراں برن اکو رنگ رنگائیندا۔ لیکھا جانے شاہ پاتشاہ حقیر، غریب نانے اعلیٰ ادنے اکو گھر بہائیندا۔ جس دی منزل چڑھکے سچ دوارے کھڑکے کہہ کے گیا کبیر، کایا کعبہ حق حقوق گھر ٹھانڈا اک درسائیندا۔ اوہ لیکھا جانے پنجاں تتاں والا سریر، اپ تیج وائے پرتھی آکاش پھول پھولائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں انتر آتم دیوے ٹھنڈا سپر، نچہر جھرنا اک جھرائیندا۔ شبد گرو دھر دا سلطان، مقامے حق ڈیرہ لائیا۔ سچکھنڈ بہے داتا بن سری بھگوان، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ گر اوتاراں پیغمبران دیندا رہے دان، نرگن سرگن اپنی کار کھائیا۔ بھگت سہیلے لوک مات جگ چوڑی لبھے آن، لکھ چوڑاسی وچوں پھول پھولائیا۔ نام پدارتھ دیوے دان، شبد اکھا جھولی پائیا۔ انتر آتم دیوے برہم گیان، جگت ودیا نہ کھئے پڑھائیا۔ ساچی منزل دے حق مقام، مقامے حق جلوہ نور کرے رُشنائیا۔ گھر وچ گھر ٹھاکر سوامی پاربرہم پرہم ملے آن، اند آتم اک جنائیا۔ بھگتاں دا بنیا بھگت وچھل بھگوان، بھاگ سب دا جگ جگ جھولی رہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آتم پرماتم دا میلا دے آسان، مُشکل اگلی حل کرائیا۔

* ۱۶ بھگن شہنشاہی سمت ۱ ارجن سنگھ دے گرہ بستی خلیل ضلع فروزپور *

ان کہے مینوں کھادھا جیو جنت، مانو ادر ادھار بنائیا۔ کھٹا بھردے رہے سنت، رسن سواد وکھائیا۔ چھکدے رہے پنڈت، ججماناں گھر پھیرا پائیا۔ بہندے رہے بن کے پنکت، پنج ست جوڑ جڑائیا۔ اکو اکھواؤندے رہے گر کی سنگت، گر دھار نہ کھئے درسائیا۔ در بھکھاری ویکھے منکت، منگن تھاوں تھائیا۔ جھگڑدے رہے جیرج انڈج، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ مینوں ہویے حیرانی رنجش، غمی رہی ستائیا۔ لیکھا مُکیا نہ کیسے کرن انتش، حق حق نہ کھئے سمجھائیا۔ جگت واسنا رہی بندش، بندگی پرہم نہ کھئے

وڈیائیا۔ ترشنا مٹی کیسے نہ تمس، تامس دئے دُہائیا۔ یاد آئی کوک ماری شمس، ہوئے نال سُنائیا۔ پروردگار تیری رمز، اشاریاں وچ دکھائیا۔ بُدھی نہ آوے سمجھ، ودیا نہ کھئے دِرڑائیا۔ بنا ان توں چلے کوئی نہ نبض، نبیاں توں رہی ستائیا۔ دُکھ ہووے غضب، غرض رہی بھڑکائیا۔ ملے نہ مان ادب، وڈیائی وڈ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دی دھار آپ ورتائیا۔ ان کہے مینوں کھاندی رہی دُنیا، دعویدار اکھوائیا۔ سہارا دتا رکھیاں مُنیاں، زندگی زندگی نال ملائیا۔ بھنڈارا بخشیا گن گنیاں، گہر گمبہر سمجھائیا۔ کیسے لیکھا نہیں جانا سمت اُنیاں، ایکا نایا پڑدا لاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچا رنگ آپ رنگائیا۔ دانہ کہے مینوں کھاندا رہیا جگ، جگدیشر سمجھ کیسے نہ آئیا۔ میرا لیکھا بندا رہیا وچ جج، حضرت گئے اپنائیا۔ گر اوتار سواد لیندے گئے رَج رَج، رسنا جہوا بتی دند میرا سنگ بنائیا۔ مین جگ چوکرئی وینہدا رہیا سب، پیغمبران دھیان لگائیا۔ مینوں کھا کے سارے شکرہ کرن اکو رب، واپگرؤ نام صفت صلاحیا۔ سچ دوارے پُرکھ اکال کول کیسے نہ کھڑیا سد، اپنا وقت گئے لنگھائیا۔ مین پالدا رہیا سب، ہڈ ماس ناڑی نال رلائی۔ بھڑی مینوں سارے گئے چھڈ، ساچا یار نہ کھئے ملائیا۔ انت آخری سب دی مُکی حد، پینڈا رہیا نہ رائیا۔ مین کوک پُکار کیتی گج، ہوکا دتا سُنائیا۔ جن بھکتو مین تھانوں لینا لبھ، لکھ چوراسی پھول پھولائیا۔ تھادے کارن پرہو نال ملن دا بنے سبب، سببا ویکھ ساچی خوشی منائیا۔ جس نے پریم پریتی اندر بھوگ لگاؤنا جگ، بھاگ میرا دئے بنائیا۔ مین چرن کول جھکنا ودھ، وادھا اگلا لینا بنائیا۔ درشن کرنا رَج، نیرن رَجھائیا۔ سُنپڑا دسنا سچ، ست دینا سمجھائیا۔ پرہو جن بھکتاں سرتے رکھنا ہتھ، سمرتھ تیری سرنائیا۔ مینوں بھیٹ کیتا ایہناں سمجھ کے چنگی وتھ، وست اموک دے بنائیا۔ تیرے پریم پیار دا چار جگ ملدا رہے رس، رستہ اکو دے دکھائیا۔ بھگت بھگوان دا سنگ ویکھدا رہاں ہس خوشیاں وچ اپنی خوشی پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جگت وچھوڑا رہے نہ وگھ، وچھڑے لئے ملائیا۔

* ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۱ ہری سنگھ دے گرہ بستی خلیل ضلع فروزپور * *

بھگت لیکھ کہے مینوں دیندے گئے سہارا، سرشٹی وچ ست سچ سچ سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر بولدے گئے جیکارا، اکو پرہ دا نام دھیائیا۔ سانجھا روپ پرگٹ ہویا نہ وچ سنسارا، سکلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ بھوکھتاں وچ دے کے گئے اشارہ، سندیشیا وچ سمجھائیا۔ پرم پُرکھ لئے اوتارا، کل اتم ویس وٹائیا۔ جوتی نُوں کرے اجیارا، ظہور وچ سمائیا۔ بھگتاں سہا کے دوارا، دوارکا واسی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ دیوے اگم بھنڈارا، اتہاہ آپ ورتائیا۔ سجن بن کے پیارا، پریم آپ اکھوائیا۔ میٹ کے اندھ اندھیارا، ساچا چند دئے چمکائیا۔ ستجگ ساچا کر پیارا، دھرم اک دئے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہر ہر اپنا حکم ورتائیا۔ حکم کہے میں ویکھیا حاکم، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جس دا اکو نگر کھیڑا ساکن، دوجا گھر نہ کھئے بنائیا۔ پیغمبر اوتار جس دی صفت اکھن، کلمیاں وچ صلاحیا۔ جس دا جلوہ تگن باطن، ظاہر کرے رُشنائیا۔ سو سچ سنیہڑا آیا اکھن، گرمکھاں حق پڑھائیا۔ کلجگ مٹے اندھیری راتن، ستجگ سچ ہووے رُشنائیا۔ بھاگ لگے کایا ماٹن، مٹکی مٹی سو بھا پائیا۔ سچ دوارا دسے باطن، مابھی مل مل خوشی اک وکھائیا۔ لیکھا جان پُرکھ ابناشن، پڑدا اوہلا رہیا اٹھائیا۔ جن بھگتاں کوٹ جنم دے کٹ کے پاپن، پت پُنیت رہیا بنائیا۔ اتم پرما تم دس کے مہاتم، مہا اکو اک سمجھائیا۔ ساچا دھرم اک سناتم، اتم درسی دئے درسائیا۔ جس دا لیکھا لکھے نہ کوئی کاتب، قلم شاہی نہ کھئے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال صرف آیا بھگتاں بابت، بعد میل نہ کھئے ملائیا۔ پریمیاں پوری کرے حاجت، ترشنا جگت مٹائیا۔ نندرا لاه کے آس، اصل دئے سمجھائیا۔ سچ دا بن کے ثالث، صدمہ دئے گوائیا۔ گرمکھ کر کے خالص، اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوڑ جڑا کے دھر دا مالک، میلا اکو لئے کرائیا۔ گرمکھ ویکھے تھان بالک، بچپن اپنی گود سہائیا۔ پریمی پیارا بنا کے یاچک، یتھارتھ دیوے اک سرنائیا۔ گرمکھ رسنا جہوا رو لا پاوے نہ کوئی جاچک، پچھلا پڑدا دئے اٹھائیا۔ من منوآ رہے نہ کوئی راکش، بڈھی بیک دئے کرائیا۔ چُغلی نندیا کرے کوئی نہ سانتک، ساچی سکھیا کرے پڑھائیا۔ ہرجن رہے کوئی نہ ناستک، سوارتھ سب دا دئے بنائیا۔ ساچا نام دیوے کیرپا کر کے دھر دی آپ وراست، ورثا اکو جھولی پائیا۔ نرگن ہو کے کرے سفارش، حکمے اندر حکم ورتائیا۔ خوشیاں نال لکھدا جائے عبارت، اکھراں نال جوڑ جڑائیا۔ نیوں نیوں قدم چمے بھارت، بھاؤنی سب دی ویکھے تھائیا۔ صوفیاں

کرائے سچ زیارت، زیر زیر نہ کھئے وڈیائیا۔ کوڑی کریا بدل وزارت، حکم اِکو اِک سمجھائیا۔ سچکھنڈ دوارے لا عدالت، عدل اِنصاف آپ کرائیا۔ جگت کرے نہ کوئی وکالت، وُکلا وِدیا والا کَم کیسے نہ آئیا۔ ہنگتا گڑھ نہ رہے بغاوت، بغلگیر نُور خُدائیا۔ سچ بھنڈارا کرے سخاوت، وست اموک جھولی پائیا۔ ترشنا رہے نہ کھئے عداوت، رنگ اِکو دئے رنگائیا۔ کوڑی رکھے نہ کھئے بناوٹ، گُرمکھ ست سچ نال پرنائیا۔ تن ماٹی باہروں کرے نہ کھئے سجاوٹ، اندروں نرمل روپ دئے وکھائیا۔ جن بھگتاں پرہہ ملن دی کرے نہ کوئی رُکاوٹ، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ گُرمکھاں منزل چڑھدیاں آوے نہ کوئی تھکاوٹ، بھجن چائیں چائیا۔ سچکھنڈ دوارے پہنچن صحیح سلامت، آتم پرما تم مل کے خوشی منائیا۔ گُرمکھو سچا پریم جُگ جُگ دی تہاڈی رکھی امانت، کلجگ اتم تہاڈے بتہہ پھڑائیا۔ ساچا پیر گنی گپیر بے نظیر ہر گھٹ جانی جانت، اِنجانت لئے اُٹھائیا۔ جے تہانوں میری نہیں سیانت، سُنیاں وچ پِن نیتراں اپنا درس رہیا کرائیا۔ سدا سہیلا بن کے پرتپالک، کایا پالکی وچ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں جنم مرن دی رہن نہ دیوے کوئی علامت، پِن علموں عالم دئے بنائیا۔

* ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۱ دھرم سنگھ دے گرہ بستی دریا ضلع فروزپور * *

جن بھگت آسا کہے میرا لیکھا لگا، باقی رہیا چُکائیا۔ پُرکھ اکال دے کے سدا، سدبھاونا پور کرائیا۔ لکھ چوراسی نال کر کے دغا، گُرمکھ کوڑے دنگے وچوں باہر کڈھائیا۔ لیکھے لا کے بھکھا ننگا، نام اوڈھن سیس رہیا ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، چرن کول دئے سرنائیا۔ آسا کہے میں آکے نہیں جانا پچھرت، وچھوڑا رہے نہ رائیا۔ جگ واسنا چھڈیا عیش و عشرت، راہ اِکو اِک تکائیا۔ آسا منسا پوری ہووے حسرت، اصول اِکو دئے سمجھائیا۔ جس دی سایہ بیٹھ جُگ چوکری کیتے بسترت، بسویداری دئے کھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی نئیا دئے چڑھائیا۔ آسا کہے میں ویکھیا مالک اصلی، اصل رہیا جنائیا۔ آتم پرما تم وسلی، محبوب نُور خُدائیا۔ مان توڑ کے جل مچھلی، پریتی دُھر دی رہیا بنائیا۔ کھیل مُکا کے کچھ مچھ دی، اِکو رنگ رنگائیا۔ دھار جانا کے دُھر دی اکھ دی، اکھیاں رہیا بدلایا۔ جیہڑی کایا قیمت نہیں ککھ دی، کنچن روپ رہیا

جناٹیا۔ کوڑی ریتی چھٹا کے جگ دی، جاگرت جوت ربیا جگائیا۔ جن بھگتاں ویل رہے ودھدی، وادھا اپنے نال پوائیا۔ کھیل مکے اج پج دی، بھلیکھا بھرم نہ کھئے بھلاٹیا۔ بستی رہے نہ آگے اڈ دی، بسیرا اکو گھر بناٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرہ مندر اک ٹکائیا۔ آسا کہے میں اوس دوارے ٹکدی، جتھے ٹکا اکو نظری آٹیا۔ صفت ہووے اک دی، اکو ڈھولا گائیا۔ وڈیائی ہووے پت دی، پتا پرمیشور بے پرواہیا۔ میں پیاسی سدا ساچے پت دی، پتکاری ویکھ وکھائیا۔ کھیل مکا کے نت دی، نج گھر بیٹھا چائیں چائیا۔ میری بازی ہو جاوے جت دی، ہار نظر کھئے نہ آٹیا۔ وڈیائی مل جائے بھگتاں والی تہت دی، گھڑی پل سوبھا پائیا۔ جس دی ریکھ کدے نہ مٹدی، میٹنہار نظر کھئے نہ آٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ بھاؤنا پور کرائیا۔ آسا کہے میں ڈھر دی آساؤند، دھیان اک لگائیا۔ ویکھنا ڈھر دا چند، جوت نور رُشنائیا۔ ماننا اک اند، جو اند وچوں پرگٹائیا۔ گاؤنا اکو چھند، جو آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ سیکھنا اکو ڈھنگ، طریقہ شہنشاہیا۔ کوڑی ڈھابنی کندھ، بھانڈا بھرم بھنائیا۔ ملنا سورے سرینگ، گھر پریتم نظری آٹیا۔ سُننا اک مردنگ، اگتی ناد وجائیا۔ سچ دوار ویکھنا لنگھ، پرہ چرن ملے سرنائیا۔ سر رہے نہ پاپا پنڈ، کوڑ گھڑی دینی سٹائیا۔ ڈھر دا بناؤنا اکو سنگ، سنگی ساتھی شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر لیکھا دئے چکائیا۔ آسا کہے میں جگ چوگرے رہی تگدی، بن اکھاں اکھ کھلاٹیا۔ کس ویلے قیمت پوے حق دی، سچ ملے وڈیائیا۔ ترشنا رہے نہ کوئی شک دی، سنسے دئے گوائیا۔ دھار رہے نہ منمت دی، گرمت کرے کُرمائیا۔ صورت نظری آوے کلاپت دی، پت پرمیشور پڑدا دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دئے رنگائیا۔ آسا کہے میں رکھدی رہی آس، آشنا وچ دھیان لگائیا۔ تگدی رہی اُپر آکاش، چارے کنتاں پھول پھولائیا۔ وینہدی رہی گوپی والی راس، مکھ گھنگٹ اک اٹھائیا۔ گر اوتاراں وسی پاس، پیغمبراں نال کُرمائیا۔ سندی رہی رباب، جو تون ہی تون ہی گائیا۔ آؤندی رہی آواز، گوہند بے پرواہیا۔ جان دی رہی نماز، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ پُچھدی رہی راز، گھر گھر پھیرا پائیا۔ بن بھگتاں پرہ ملن دی کیسے نہ دسی جاچ، تت ایشٹ سارے رہے منائیا۔ اکو چنگی لگی بات، ہبھ کچھ پچھلا گئی بھلاٹیا۔ ملنا کلاپات، گھر سوامی نظری آٹیا۔ اوہ دیوے دات، چرن پریتی ڈھر دی جھولی پائیا۔ اتم پُچھ وات، کدے نہ ہووے جدائیا۔ سیوا وچ کہے شاباس، مہر

نظر اُٹھائیا۔ پریم پیار دی کھا کے بہات، بھوجن اپنالے بنائیا۔ دے وڈیائی مات، مطلب اگلا حل کرائیا۔ امرت بوند بخش سوانت، اگنی تت گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اگلا پچھلا جانے سرب حالات، لیکھ لکھاوے نال قلم دوات، دعویدار گرمکھ ساچے گھر دئے بنائیا۔

* ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۱ سرجن سنگھ دے گرہ فروزپر شہر *

اَنّ کہے میں ویکھے انت، ارباں کھرباں پھول پھولائیا۔ کوٹاں وچوں بھگت سہیلا بھے سنت، گرمکھ صوفی نور خدائیا۔ جس دے انتر اکو منت، ڈھولا دھر دا گائیا۔ سگلی میٹ چنت، دکھڑا رہیا مٹائیا۔ چوراسی وچوں کر کے ہمت، حوصلہ رہیا ودھائیا۔ سچ دوار دی چڑھ کے سمت، صاحب سوامی انترجامی درشن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر فرمانا اک درڑائیا۔ اَنّ کہے میں ویکھے انیک، جگ چوکڑی پھول پھولائیا۔ جو کھا کے رہے لیٹ، آلس نندرا جنم گوائیا۔ کوٹاں وچوں گرمکھ ورلے رہے چیت، چیتن سرتی آپ کرائیا۔ نج سوامی کرن بیت، پریم اپنا آپ منائیا۔ من منسا کر کے بھیٹ، گڑھ ہنکار ٹڑائیا۔ نج نیتراپنے ویکھ، پیکھ خوشی منائیا۔ ویکھ اولڑا ویس، گیت گاون چائیں چائیا۔ سمجھ کے دھر دا دیس، دسن تھاون تھائیا۔ دھر دی رکھ کے ٹیک، پچھا جان بھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سب دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ اَنّ کہے میں ویکھے ماٹکھ مانس مانو آدم، ممنا وچ لوکائیا۔ بہتیاں وچوں تھوڑے خادم، خدمتگار، ہو کے سیو کرائیا۔ کیسے لیکھا نہیں جانیا کرشن نال یادو، یدھشٹر سمجھ رتا نہ آئییا۔ کیوں ڈریودھن ہویا پاگل، بدھی مت گوائیا۔ کیوں کرشن بنیا قاتل، قتل گاہ وڈیائیا۔ کیوں محمد جلوہ ویکھیا بیتل، مقدس نور خدائیا۔ کیوں پُرکھ اکال بنیا عادل، عدالت اکو اک پرگٹائیا۔ سنت سہیلے بھگت جن جاگن، جگا ونہار آپ جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دی کار آپ بھگٹائیا۔ اَنّ کہے مینوں کھندے رہے اناج، رسنا نال وڈیائیا۔ مینوں کھاندے رہے لنگڑے لولے اپاہج، روگی سوگی اپنے مکھ لگائیا۔ میں بھیٹا ہندا رہیا راجن راج، شاہ سلطان مل کے خوشی منائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر میری دیندے گئے دات، لوک مات جیو جنت ورتائیا۔ میرا ست سچ نہ ویکھیا کیسے سواد، رس

رسین نہ کھئے بنائیا۔ لہنا دینا چُکایا نہ مات، متیاں گئے سمجھائیا۔ شبدی ڈھولے گائے گاتھ، بھوکھت گئے درڑائیا۔ لہنا دینا پھڑا کے ہتھ پُرکھ انباش، اپنا پلُو گئے چھڈائیا۔ جس ویلے کلجگ انت آوے اندھیری رات، نو نو چار دئے ڈہائیا۔ انباشی کرتا گھٹ گھٹ واسی جن بھگتاں ہووے داس، داس داسی ہو کے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست دوارے دئے وڈیائیا۔ ان کہے میری سب نے منگی منگ، وشنوں پرہ دے آگے جھولی ڈاہیا۔ گر اوتار پیغمبر رہے دنگ، حیرانی وچ دھیائیا۔ سرگن دا بخشیں ساچا سنگ، صاحب تیری سرنائیا۔ ادھار دے ورہنڈ، برہمنڈ تیری وڈیائیا۔ جس دھاروں اُچیا جیرج انڈ، اُتہج اُتیت دے کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ ان کہے میرا ناتا انادی، نادی سٹ بنائیا۔ جوت اکالن میری دادی، ماتا دھرتی سیو کھائیا۔ جگت پیار نال ہوئی شادی، وشو نال کڑمائیا۔ نرگن سرگن پرہ دا رُوپ ابادی، نر نرائن ویکھ وکھائیا۔ پرتھو کہے آشا اکو جاگی، انتر انتر ملی ودھائیا۔ پُرکھ اکال نے دتی دھر دی بھاجی، وست امولک جھولی پائیا۔ جس دی جڑ لوک مات لاگی، جگ چوکڑی دھار دتی بندھائیا۔ اوسدا پُرکھ اکال بنیا بھاجی، وبھاگ پچھلا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ وبھاگ کہے میرا حصہ بھاگ کوئی نہ جانے ونڈ، چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش سمجھ کیسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جن بھگت ہوئے دنگ، حیرانی سب دے اندر آئیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ گئے لنگھ، جگ چوکڑی اپنا پنڈھ مکائیا۔ وشن برہما شو منگدے گئے منگ، کروڑ تینتیس جھولیاں ڈاہیا۔ کِرپا کر سورے سرینگ، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ جن بھگتاں لا اپنے انگ، انکیکار اک اکھوائیا۔ نو نو چار دا لہنا مُکا دے وچ اک ڈنگ، ڈنکا اپنا نام سُنائیا۔ ہرجن رہے نہ کوئی بھاگان مند، مندبھاگی دے ترائیا۔ جھوٹھا بھیکھ پاکھنڈ نہ رہے ویکھ ڈمب، ڈنبا اور نہ کھئے وکھائیا۔ پرم پُرکھ پر ماتم تون کپڑا اڈنا لا کے کھنہ، جوت سرُوپ شبدی دھار جوتی جوت کر رُشنائیا۔ گر اوتار پیغمبر انت آخیری گئے ہمبھ، بل تیرے چرناں وچ رکھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا جگت وکار رہیا کب، دھرت دھول نہ کھئے سہائیا۔ در درویش در دوارے رہے منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا بخش اک اند، دُکھ سُکھ وچ بدلایا۔ ان کہے میں کی دساں حال، حالت بدلی سرب لوکائیا۔ مینوں کھان والیاں نوں کھا گیا کال، انت

سکیا نہ کھئے بچائیا۔ راج راجان شاہ سلطان ہوئے بے حال، بہل ہوئے دین ڈبائیا۔ سرت سکیا نہ کھئے سنبھال، صورت مورت نور نور نہ کھئے پرگنائیا۔ جگ چوکڑی میں کدا رہیا بھال، پچھدا رہیا تھاؤں تھائیا۔ گر اوتار پیغمبر بنو دلال، ہوکیاں نال جنائیا۔ میل ملایا نال سری بھگوان، بھاگ میرا میری جھولی دیوے ٹکائیا۔ سارے دے کے گئے گیان، اکھر وکھر لیکھ جنائیا۔ بنا بھگتاں دے پرہ دا ملے نہ کیسے نشان، دو جہاناں نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہناں اُپر ہووے مہروان، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ تیرا لیکھے لاوے پکوان، پاک پاکیزہ دئے بنائیا۔ در گھر بنے مہان، محبوب صاحب گوسائیا۔ تیرا لیکھا چکائے آن، آنک کل دھاری دیا کھائیا۔ ساچے نام دا دے گیان، اگیان اندھیرا دئے گوائیا۔ بھگتاں نال تیری کرے کلیان، کلماں دا لیکھا دئے چھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان کرے پروان، پارہہم پت پریشور پت تیری لئے رکھائیا۔

* ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۱ تارا سنگھ دے گرہ فروزپڑ چھاؤنی * *

ان کہے مینوں کوئن کھا کھا ہو گئے مُردے، مُردا مُرید مُرشد وچ نہ کھئے سہائیا۔ شاہ کنگال جگت جہان گئے تُردے، بن کے پاندھی اتم پندھ نہ کھئے چکائیا۔ شوہ دریائے گئے رُڑھدے، وہناں وچوں مہار نہ کھئے بدلائیا۔ گرمکھ ورلے بھیو پائے پورے ستگر دے، دھیان چرن کول لگائیا۔ سرتی اندر مل کے جُڑدے، شبدی وچے ودھائیا۔ راگ سُن کے اگئی سُر دے، ستیاں لئی انگڑائیا۔ لیکھے لا کے بھاگ دُھر دے، مستک ریکھا لئی بدلائیا۔ واسی بن کے سچے اندر پُر دے، پُری اکو اک ودیائیا۔ جتھے ٹوں میرا میں تیرا ساچے منتر پُھردے، فُرنّا من نہ کھئے وکھائیا۔ جھگڑے مُکا کے اندھ گھور دے، سچ نور وچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ان کہے مینوں جگ چوکڑی کھا کھا گئے لک، کوئن کوٹاں وچوں کھئے رہن نہ پائیا۔ مانس مانو بوٹے گئے سُک، پت تہنی پھل پھل نہ کھئے مہکائیا۔ اسنکھ جنیاں گود اُٹھا کے گتیاں ست، ستیاں رین جگت وہائیا۔ سہارا بنیا رہیا پنج تت کایا ماٹی بُت، تن وجود خوشی منائیا۔ سدھا کیسے ملیا نہ ابناشی اچت، چاترک ترکھا نہ کھئے بُجھائیا۔ نو نو چار پچھوں آئی سہنجی

رُت، رُتری اپنا رُوپ بدلائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی نِرگن دھار گیا اُٹھ، نِرورِ نِراکار دِیا کھائیا۔ مِہروان ہو کے گُرمکھاں اُتے رہیا اُٹھ، دِیاوان ہو کے آپ جگائیا۔ سچ پریم دا جام دیوے گھٹ، کوڑی ترشنا اگ بُجھائیا۔ گھر گھر در در جا کے لئے پُچھ، پشچاتاپ دئے وڈیائیا۔ ساچی دسے اکو ٹک، سوہنگ ڈھولا شہنشاہیا۔ اُجل کرے مات مُکھ، مُفت اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں اتم انت اندروں نکلن نہ دیوے پائے اُف، اُفت وچ لے کے جائے چائیں چائیا۔ ان کہے مینوں کھا کھا انک انیک تھکے، تھکاوٹ وچ لوکائیا۔ میں پھر پھر ویکھے مدینے مکے، کجہرے گُرائیا۔ نو اٹھاراں ملدے دھکے، رِدھ سِدھ نہ کھئے وڈیائیا۔ کوٹاں وچوں گُرمکھ تھوڑے ملدے سچے، جو سچ سچ رہے اپنائیا۔ سِدھ پُرکھ اکال دے بن کے بچے، چاچیاں کولوں پلے گئے چھڈائیا۔ اُہناں دے لوں لوں اندر رچے، رچنا اپنی رہیا وکھائیا۔ اُہناں لوڑ نہ رہے پڑھن دی ککے گھکھے، خالص اپنے وچ سمائیا۔ لوک مات ویکھے اپنی اگھ، آخر اپنی دِیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا رہبر اک ہو آئیا۔ ان کہے مینوں کھا کھا ودھدی گئی جگت دی خدی، تکبر دئے دُبائیا۔ سُدھ نہ ربی بُدھی، بھرشٹی وچ لوکائیا۔ نرمل جوت نہ ہوئی اگھی، گھر مندر نہ کھئے رُشنائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ نہ وسی جھگی، محل اٹل دین دُبائیا۔ میں جھگڑا ویکھیا چوہ جُگی، سَتجگ تریتا دواپر کلجگ فیصلہ نہ کھئے سُنائیا۔ کلجگ اتم اکو نِرگن دھار اُٹھی، نِرکار اپنی کل ورتائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں سنت سُوپیلے لبھ اکو مُٹھی، گُرمکھ تھوڑے دئے وڈیائیا۔ ست آتما رہے کدے نہ رُٹھی، رُسیاں لے منائیا۔ من واسنا جائے کٹھی، شبدا کھنڈا ہتھ چمکائیا۔ جن بھگتاں گنڈھدا جائے تئی، گنڈھنہار سوامی اپنی دِیا کھائیا۔ سہاؤندا جائے سہنجنی رُتی، رُت دُھر دی اک مہکائیا۔ در درویش ہو کے جن بھگتاں دوارے کٹے بتی، بُتخائیاں کردا جائے صفائیا۔ جُگ جنم دیاں وچھڑیاں رہیا پُچھی، بن سدیاں لے اُٹھائیا۔ گُرمکھو تہاڈے وچھوڑے دی اوڈھ مُکی، وکھرا راہ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہاراج شیر سِنگھ وشنوں بھگوان، ہرجن گودی رہیا چُکی، چُک چُک اپنی خوشی منائیا۔

* ۱۷ بھگن شہنشاہی سمت ۱ صوبیدار رام سنگھ دے گرہ گوال ٹولی فروزپور * *

ان کہے میں بدلدی ویکھی رت، جگ چوڑی دھیان لگائیا۔ کھیل تکدا رہیا ابناشی اچت، کی ورتے بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر بدلدے رہے رخ، نت نوت ویس وٹائیا۔ تکدا رہیا اندھیرا گھپ، دین دنی کھوج کھوجائیا۔ بیٹھا رہیا اولے لک، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ دینداراں ترشنا لگی رہی بھکھ، ممتا وچ لوکائیا۔ پن بھگتاں ساچا ملیا کیسے نہ سکھ، ترشنا اگن نہ کھئے بھجائیا۔ سپہل ہوئی نہ جننی ککھ، گیزا لکھ چوراسی نہ کھئے کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در پڑدا رہیا اٹھائیا۔ ان کہے میں ویکھے کوٹن کوٹ انک، انک کل دھاری جگ جگ کھیل کھلائیا۔ دھار وینہدا رہیا جنک، چاروں کٹ پڑدا لاپیا۔ تکدا رہیا سجن سنت، جو صاحب رہے منائیا۔ ویکھدا رہیا پُرکھ ابناشی کنت، کنت کنتوہل بے پرواہیا۔ جس دی سب توں وکھری زالی رنگت، رنگ اکھا دئے چڑھائیا۔ بودھ اکادھا بن کے پنڈت، نراکھڑ اکھڑ دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت بنائے ساچی بنت، گھڑن بھننہار سمرتھ سوامی انترجامی مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر کہے میں بھگتاں سدا نزدیک، دُور دُراڈا پنڈھ نہ کھئے رکھائیا۔ میل ملاوا لاشریک، شرکت کوڑی دیاں گوائیا۔ ساچا کلمہ دس حدیث، حضرت اکو ایکنکار دیاں ملائیا۔ محل اٹل مندر منارا دساں ٹھیک، ٹھاکر سوامی گھر گھر نظری آئیا۔ جس دی جگ چوڑی گر اوتار پیغمبر کردے گئے اڈیک، پن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا پت پریشور پاربرہم پروردگار سانجھا یار دسے اک پریت، ریتی نیتی اندروں دئے بدلائیا۔ وسنہارا سچ دوار اک اکلا کایا کرے ٹھانڈی سیت، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی دھن آتمک راگ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی انتشکرن ہر گھٹ کھوج کھوجائیا۔ کھوج کہے میری کیسے نہ کیتی کھوج، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ شاستر سمرت وید پُران پڑھدے روز، روزیاں وچ اپنا آپ مٹائیا۔ نرمل نور نہ تگیا کیسے جوت، دیا باقی کملاپاتی کایا ماٹی کرے نہ کھئے رُشنائیا۔ من واسنا دین دنی کردی رہی سوچ، بڈھی سمجھ نال چٹرائیا۔ نج نیتر کیسے نہ کھولیا لوچن لوچ، آسا منسا ماتو سکیا نہ کھئے بدلائیا۔ ابناشی کرتا جن بھگتاں دسے اپنا زالا چوج، چوجی پریتم ہو کے جوگ اکو اک سمجھائیا۔ جھگڑا مکا کے لوک پرلوک، آون جاون ڈیرہ ڈھابھیا۔ نام سنا کے سچ سلوک، اتتر موکھ چرناں ہیٹھ دبائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا مُکا کے ہرکھ سوگ، چنتا غم جن بھگتا دئے مُکائیا۔ چنتا غم کہے میں جگت پیاری، گھر گھر بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ مایا ممتا نال سرداری، کوڑ کُٹب رہی بنائیا۔ کام کرودھ نال یاری، یارانے گھر گھر رہی وکھائیا۔ جگت ودیا کر خواری، چاروں کُنٹ کری ہلکائیا۔ در درویش، بنے بھکھاری، جیو جنت منگن تھاوں تھائیا۔ بن بھگتاں ساچی ملی نہ کیسے خُماری، خواہش پور نہ کھئے بنائیا۔ جگی جوت گرہ نہ اک زینکاری، زِرگن نور نہ کھئے رُشنائیا۔ کلجگ اتم دُنیا ویکھی ساری، سرِشٹی کھوجی تھاوں تھائیا۔ محل اٹل سوہے نہ کھئے دواری دیہرے، دھام رہے گر لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیونہارا چرن کول دھوڑ سچّی چھاری، شرع وچوں شرع دئے بدلایا۔ مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، کرے کھیل دُھر درباری، درے دربار اپنا حُکم منائیا۔

* ۱۸ پھگن شہنشاہی سمت ۱ سُلکھن سینگھ دے گرہ پنڈ مُنگلا ضلع فروریزر *

ان کہے مینوں جگ چوکڑی رہے کھاندے، سرگن خوشیاں نال پکائیا۔ رنگ ماندے رہے پنڈت پاندھے، قاضیاں وچ دُہائیا۔ سادھو کھا کھا پھرن نانگے، بھوٹی خاک رمائیا۔ ودیا والے ویدیارتھی رہے گاندے، کوک کوک سُنائیا۔ فقیر شاہاں گھر رہے جاندے، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ بھیٹا چڑھدی رہی ماتا گانگے، گنگا جل وچ سہائیا۔ گر اوتار پیغمبر مینوں ہوئی ہوئی رہے آندے، آکھ آکھ درڑائیا۔ تیرا لیکھا مُکاواں کے انت مالک کول دُھراں دے، دُھر دا کھیل وکھائیا۔ میں سُن کے پچن تتاں والے گراں دے، گور وچ اپنی خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل دُھر دا رہیا بنائیا۔ مینوں کھاندے رہے حضرت حقیر وڈے حاجی، اپنی خوشی بنائیا۔ رس لیندے رہے پیغمبر بن نمازی، اعلیٰ ادنیٰ اکو رنگ وکھائیا۔ میری رکھی کیسے نہ لاجی، جواب دے کے سارے پلُو گئے چھڈائیا۔ میں اپنی ہاردی ویکھ کے بازی، بازاں والے آگے دتی دُہائیا۔ جس ویلے گجری سواس چھٹن لگی سی بڈھی دادی، دھیان اک نال لگائیا۔ بھکھی ہو کے ماری آوازی، دُکھی ہو سُنائیا۔ پُرکھ اکال تیرا کھیل انادی، جگ چوکڑی نہ کھئے بدلایا۔ میں خوشیاں والی ویکھی کوئی نہ شادی، شادیانہ نہ کھئے وجائیا۔ سُنیا ڈھولا نہ کوئی آگئی راگی، تال وجیا نہ تھاوں تھائیا۔

تیرا پکوان ملیا نہ امرت رُوپ سوادى، ہاوے انّ دتی دُبائیا۔ سِری بھگوان کِہا مِیں بھانے وِچ راضی، خوشیاں وِچ سہائیا۔ جس ویلے کلجگ اتم ہون لگی بربادی، گھر بار دین دُبائیا۔ اوس ویلے نوں ساجن لوں ساچی، دُھر دا سجن ہو کے پھیرا پائیا۔ پریمیاں پیاریاں بھگتاں دا بناں امدادی، آمد وِچ خوشی پرگٹائیا۔ کھیل اگئی کراں سانجھی، آتم پرما تم پڑدا لاییا۔ گرمکھ دھار رہے نہ وانجھی، وِنجھ مہانا اکو دیاں جنائیا۔ منوآ رہے کوئی نہ باغی، بغاوت بھگتاں اندروں دیاں کڈھائیا۔ سچ پریم بنا ویراگی، ویری کوڑے دیاں کھپائیا۔ سچ دوارا کراں وڈ بھاگی، بھاگ اہناں دی جھولی پائیا۔ در در گھر گھر پھراں سوانگی، ویس اوپسا رُوپ وٹائیا۔ پریم پدارتھ بناں سوادى، گرہ گرہ اپنی خوشی جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ لیکھا کہے مِیں ویکھی لکھت، لیکھ نوّ سال پہلے نظری آئیا۔ میری اندروں کھل گئی درِشٹ، دِشا وِجی ودھائیا۔ پُرکھ اکال دا اپنا اک بھوکھت، جس دی بھاشا سمجھ کسے نہ آئیا۔ سوچدا رہیا رام وِشِشٹ، نُقطہ گنڈھ نہ کھئے کھلائییا۔ جس انتر نوّ نوّ چار دی لِسٹ، اکھڑ لیک نہ کھئے وِٹائیا۔ چوتھے جگ دی آخری کِشت، حصّہ سوہنا دتا بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ ورتائیا۔ کھیل کہے مِیں جگ جگ ورتاں، ورتماں دیاں جنائیا۔ جس ویلے رام توں وِچھڑیا بھرتا، ایدھیا پئی دُبائیا۔ اُس حال سُنایا گھر دا، اندروں دتی دُبائیا۔ رام کِہا ایہہ کھیل اگئے ہر دا، جو حُکم رہیا ورتائیا۔ بھرت کِہا جیہڑا بھوگ تینوں سی لگدا، بھکھ بھوج رُوپ بدلائیا۔ جس نوں کھا کے مِیں ساں رجدا، اندروں دُکھ مٹائیا۔ رام کِہا مِیں حُکمے اندر سب کُچھ تجدا، بھانے وِچ سہائیا۔ تینوں سب کُچھ دسدا، سچ دیاں درڑائیا۔ پچن یاد رکھیں اجّ دا، بھل رہے نہ رائیا۔ تریتا دآپر جاوے بھجدا کلجگ انت کرے رُشنائیا۔ کھیل ہویا جگت کعبیانوالے جج دا، مندر مٹھ وِٹ وِٹائیا۔ حُکم ملنا پُرکھ سمرتھ دا، اکتھ کرے پڑھائیا۔ نور اُپجنا جوت پرکاش دا، پرکاشوان خُدائیا۔ لیکھا مُکنا تیری آس دا، آہستہ آہستہ دیاں درڑائیا۔ میرا وسیرا ہونا جنگل پرہاس دا، بھانے وِچ رکھائیا۔ اگلا لیکھا ایوں جاپدا، جس دی لکھت نہ کھئے درڑائیا۔ سال چڑھنا پُرکھ اکال دا، سمت ساچا سوہیا پائیا۔ وِبار ہونا پھل گلاب دا، گرمکھ مہک دئے مہکائیا۔ نام دسنا اپنے جاپ دا، اور نہ کھئے پڑھائیا۔ رِشتہ جُڑنا پتا پُت باپ دا، پت پریشور گود اُٹھائیا۔ میلا ویکھنا اکو ساک دا، در سجن نور خُدائیا۔ جھگڑا مُکنا بُدھی کاگ دا، گرمکھ بنس دئے بنائیا۔ کوٹاں وِچوں وِرلا جاگدا،

جس دی آگھ آپ گھلائیآ۔ مہینہ ہونا ماگھ دا، رِوداس ملے وڈیائیآ۔ لیکھا مُکنا بدر ساگ دا، صاحب دیوے سرنائیآ۔ جن بھگتاں سُننا حُکم اگھی آواز دا، شبدی شبد جنائیآ۔ ابناشی کرتے رس لینا اوس سواد دا، جو رس ہتھ کیسے نہ آئیآ۔ جن بھگت دواویوں لیکھا پُورا کرنا کھاج دا، دُوجی آس نہ کھئے بنائیآ۔ مارگ لاؤنا اگلے رِواج دا، بھگت بھگوان مل کے خوشی منائیآ۔ رام کہا بھرت ہُن اگے کوئی ویلا نہیں سوال جواب دا، چُپ کر کے سیس دینا نوائیآ۔ سو لیکھا پُورا ہونا اوس احباب دا، جو شترُو مِتر بنائیآ۔ مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دخل دیوے دُھر درگاہی سچ نواب دا، سر اپنا ہتھ رکھائیآ۔

✱ ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۱ گردیپ سینگھ دے گرہ پنڈ توت ضلع فروزپُور ✱

ست کہے شاہ پاتشاہ میرے حضور، پاربرہم پت پریشور تیری بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں پروردگار سانجھے یار عرض کر منظور، دو جہاناں والی تیری اوٹ تکائیآ۔ کلجگ انت سری بھگونت جوٹھ جھوٹھ کورئی کیریا کڈھ کور، لوک مات دھرنی دھرت دھول رہن نہ پائیآ۔ چتر سگھڑ بنا مٹکھ مورکھ مگدھ موڑھ، گیان نیت رنج لوچن کر رُشنائیآ۔ سچ پریتی دُھر سرنائی بخش اگھی چرن دھوڑ، مستک ٹکے دھوڑی خاک رمائیآ۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا جگت ترشنا کڈھ غرور، گہر گمبھیر بے نظیر گنونت تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ جگت واسنا پنچم پنچ کر چورو چور، چار گنت دہ دشا نو کھنڈ پرتھی ست دیپ اکو نور کر رُشنائیآ۔ ماتو مانکھ مانس انتر آتم اپنا جوتی بخش نور، اندھ اندھیرا سنجھ سویرا اکو رنگ دے وکھائیآ۔ صاحب سوامی انترجامی ٹوں سرب کلا بھرپور، بے انت بے پرواہ اپنی دیا کھائیآ۔ مٹکھ جیو جو تیتھوں وچھڑ ہوئے مفرور، کایا کعبے ساچے حجرے اندر پھڑ باہوں لے ملائیآ۔ شبد اگھی ناد انادی رنج گرہ دے اپنی نور، توت سرت اکال مورت نال ملائیآ۔ جگت ترشنا منوآ من نہ پاوے فتور، فتوی اکو وار لا کے لکھ چوراسی جیو جنت لیکھا دے مکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ساچا دھرم دے اُپجائیآ۔ ست کہے پرہہ کلجگ میٹ دے کورٹا دھندا، چار ورن اٹھاراں برن رہن نہ پائیآ۔ آتم پرما تم تیرا نور الہی بندہ، بندگی اکو دے سمجھائیآ۔ جلوہ گر نوری جوت چاڑھ چندا، جوتی جوت کر رُشنائیآ۔ نام ندھانا سری بھگوانا شبد اگھی دے کھنڈا، کھڑگ اکو اک چمکائیآ۔ گرمکھ گرسکھ سنت سُوپی فقیر رہے کوئی نہ گندہ، جگت ترشنا اندروں باہر کڈھائیآ۔ دوس زین اٹھ پھر گھڑی

پل تیرے نام شبد دا وجدا رہے سُرنگا، دُھن آتمک انراگی اپنا راگ سُنائیا۔ تُوں صاحب سوامی انترجامی پُرکھ اکالا دین دِیالا دو جہاناں والی جودھا سُوَرپیر سُوَرا سربنگا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کایا مندر اندر اٹھسٹھ تیرتھ جھنا سُرستی گوداوری وکھا اگتی گنگا، نجھر جھرنا امرت رس بُوَند سوانتی اک چوائیا۔ پڑدا لاه دے نیج آتم پرما تم بھیو کھلا دے ہنگ برہما، پاربرہم تیرا رُوپ اکو نظری آئیا۔ دُئی دویتی شرع شریعتی ذات پات مٹا دے بہرما، کوڑی کریا گڑھ ٹڑائیا۔ لیکھے لا دے کایا ماٹی ساڈھے تِن ہتھ چرما، چانن نرگن نُوَر جوت کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ کوڑی کریا دے بدلائیا۔ ست کہے سِری بھگوان کلجگ کوڑا دے بدل، مابدولت تیری اک سرنائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی دو جہاناں کر اکو عدل، برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال اپنا حُکم ورتائیا۔ جن بھگتاں گُرمکھاں ساچی اکو دس منزل، دُو جا راہ نہ کھئے تکائیا۔ دُھردا ڈھولا سچ نغمہ دس اگتی غزل، غرض سب دی پور کرائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پربت سُمند ساگر سارے تینوں لبھن، ورن برن کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ اتم لیکھا دے مُکائیا۔ ست کہے پرہہ ویکھ اندھیرا اندھ، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ جگت پاندھیاں مُکیا کیسے نہ پندھ، منزل منزل تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ رسنا جہوا بتی دند نجاند، نیج تال نہ کھئے وجائیا۔ خوشیاں مناؤندے رُو سس ویکھ کے تارا چند، گھر جوت پرکاش ساڈھے تِن ہتھ کرے نہ کھئے رُشنائیا۔ جگت جگیاسو جگت وستو سارے رہے منگ، آتم پرما تم پرما تم آتم تیرا میلا حق نہ کھئے ملائیا۔ نام ندھانا اکو ونڈ، برہمنڈ کھنڈ تیری اوٹ تکائیا۔ . . . . . ست کہے پرہو میں ویکھنا چاہندا تیرا اک اگتی دربار، سچکھنڈ ساچا سوہا پائیا۔ جتھے در درویش کھڑے گُریغمبر اوتار، وشن برہما سیس نوائیا۔ تُوں نرگن نرور نرکار نرکار، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا سچ سینگھاسن سوہا پائیا۔ دیا باقی کملاپاتی تیرا جگے اگم اپار، آد جگاد جگ چوکرئی سکے نہ کھئے بُجھائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت لکھ چوراسی جیو جنت کر خبردار، بے خبراں خبر دے سُنائیا۔ من واسنا کوڑی کریا تجو ہنکار، بُدھ بیبک لو بنائیا۔ کاغذ قلم لکھ لکھ گئے ہار، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی دئے گواہیا۔ بن صاحب ستگر پُرکھ اکال ساچے مندر چڑھے نہ کھئے دوار، درگاہ ساچی حق مقامے سچکھنڈ سوہا کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دے دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ ست کہے

پرہہ ویکھ کلجگ کالی رات، راتی رُتی رُتری حق نہ کھئے مہکائیا۔ ساچی وست نہ کسے کول دات، خالی بھانڈے کایا ماٹی نظری آئیا۔ اندر وڑ مندر چڑھ نہ ویکھے کوئی جھاک، پڑدا اوبلا نہ کھئے اُٹھائیا۔ امرت پیوے نہ کھئے بوند سوات، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ تُون میرا میں تیرا پرم پُرکھہ پرما تم گاوے کوئی نہ گاتھ، صفتی ڈھولے گا گا تھکی جگت لوکائیا۔ گر اوتار پیغمبر جو بھوکھتاں وچ گئے آکھ، شبد سندیشے لوک مات سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نِرگن نور جوت کر پرکاش، کلجگ اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ ست کہے میرے انترجامی، پاربرہم پت پریشور تیری اوٹ تکائیا۔ تُون سرب کلا سمرتھ مہا اکتھ اگنی تیری بانی، شاستر سمرت وید پُران بھو کھئے نہ پائیا۔ کلجگ اتم چار گنٹ دہ دشا رووے چارے کھانی، اندج جیرج اُتہج سینج ربی کُرا لائیا۔ راہ تکے تیرا اٹھسٹھ تیرتھ پانی، شودوالے مندر مسجد مٹھ دئے دہائیا۔ کِریا کر پرم پُرکھہ شاہ سُلطانی، شہنشاہ تیری آس رکھائیا۔ صدی چوڈھویں سب تُون ہوئی حیرانی، بے ایمانی اندر مندر بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو بخش پد نربانی، اپنی دیا کھائیا۔ ست کہے پرہو بخش ست ستواد، ست دھرم دے لگائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا کر برباد، جڑ لوک مات اگھڑائیا۔ ہر پردے اندر اپنی دے دے اوہ یاد، جس دی یادداشت نہ کھئے بھلائییا۔ کایا کھیڑا کر دے آباد، گرہ گرہ آتم بوٹا دے مہکائیا۔ دُھن آتمک سُننا اپنا ناد، اگنی راگ الائیا۔ بن رسنا دے سواد، رس اپنا اک چکھائیا۔ سوئی سرتی جاوے جاگ، آلس نندرا دے مٹائیا۔ سرشٹی بُدھی نہ رہے کاگ، ہنس ہنس دے بنائیا۔ ساچی پریتی دا بخش اک ویراگ، ویری دُشمن اکو رنگ رنگائیا۔ دُرمت میل دُراچاریاں دھو داغ، پت پُت دے کرائیا۔ جگت ترشنا کوڑی بُجھے آگ، امرت میگھ برسائیا۔ پھل پھلواری تیری مؤلے رُت سہنجنی گرمکھہ بوٹا سوہنا دسے باغ، چار گنٹ اکو مہک دے مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ انت آخری بدل دے رواج، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ ست کہے پُرکھہ اکال لوک مات لا دے ست دھرم، ست سنتوکھ دے جنائیا۔ نہکرمی ہو کے دس اپنا کرم، کرم کانڈ دے گوائیا۔ کوڑی کِریا کسے دے اندر رہے کوئی نہ بہرم، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ اکو اک دس ٹھاکر سوامی اپنی سرن، سرنگت اکو دے جنائیا۔ گرمکھہ سنت سہیلے تینوں ورن، آتم پرما تم جوڑ جُڑائیا۔ لیکھا چُکے جنم مرن، لکھ چوڑاسی رہن نہ پائیا۔ ساچی منزل بن پوڑے ڈنڈے چڑھن، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ سچ دوارے تیرے کھڑن،

سچکھنڈ نواسی ٹھانڈے گھر وچے ودھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا اکو ڈھولا پڑھن، دوجا گیت نہ کھئے سنائیا۔ ٹوں کرنی دا کرتا کارن کرن، کرتے پُرکھ تیری بے پرواہیا۔ پریمیاں پیاریاں نیج نیتر کھولدے ہرن پھرن، دھئے لوچن کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایشٹ درِشٹ سرِشٹ ویکھ وکھائیا۔ ست کہے پرہو دے دے دھر دا جوگ، جوگیشر تیرا دھیان لگائیا۔ کوڑی کِریا کڈھ دے روگ، رنگت اپنی دے رنگائیا۔ چنتا غم رہے نہ سوگ، دگھ درد نہ لاگے رائیا۔ آتم پر ماتم مل کے مانے مؤج، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ نت نوت تگن تیرا درس لوچن لوچ، اکھ پرتکھ ملے گوسائیا۔ من واسنا رہے کوئی نہ سوچ، مت متوالی نہ دئے دُہائیا۔ نام خُماری اندر کر مدبوش، جگت مدِ نانا دے ٹرائیا۔ جھگڑا چکا دے لوک پرلوک، سلوک اکو دینا سنائیا۔ چرناں ہیٹھاں روندی پھردی مکتی موکھ، جن بھگت تیرا نور تیرے وچ اپنا آپ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پاربرہم برہم ساچی دس دے کھوج، پڑا اوہلا دے چکائیا۔ ست کہے پرہو میرے دھنوت، دھن تیری وڈیائیا۔ ٹوں لکھ چوراسی کنت، کنت کنتوہل تیری سرنائیا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ بودھ آگادھا بن پنڈت، چار ورن دے جنائیا۔ گرمکھ ویکھ دھر دے سنت، سجن میت لے اٹھائیا۔ نام ندھانا دس منت، منتو سب دا حل کرائیا۔ ستجگ سچ بنا بنت، کلجگ کوڑی کِریا دے کھپائیا۔ جگ چوکڑی پینے لوک مات انت، کلجگ لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا مارگ دے پرگٹائیا۔ ست کہے پرہو تیری کردے رہے اڈیک، ستجگ تریتا دواپر کلجگ دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیغمبر دس کے گئے ٹھیک، ٹھاکر سوامی اپنا ویس وٹائیا۔ جگ جگ چلا کے اولڑی ریت، مندر مسیت لیکھا دئے مکائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا دس کے اکو گیت، گھر گمبھیر بے نظیر نظریہ اندروں دئے بدلائیا۔ کایا ماٹی کر کے ٹھانڈی سیت، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی دھن سنائیا۔ جھگڑا مکا کے اوج نیچ، راؤ رنگ راج راجن شاہ سلطان حقیر فقیر اکو گھر وسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ہر جگدیش، جگ جگت اپنا حکم ورتائیا۔ ست کہے پرہو دے دے فرمان، فرنے سب دے بند کرائیا۔ ٹوں آد جگادی پرہو پُرکھ سلطان، شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ تینوں جھکدے دو جہان، گر اوتار پیغمبر سیس نوایا۔ ٹوں لکھ چوراسی سچا کابن، نام بنسری دھن وجائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹ شیطان، شرع دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اکو ڈھولا تیرا گیت گان، گوہند

تیری سچ سرنائیا۔ کایا ماٹی بھاگ لگے ساڈھے تین ہتھ مکان، جھوٹھے مقبریاں وچوں باہر کڈھائیا۔ اپنا ملنا کر آسان، مُشکل اگلی حل کرائیا۔ تُوں رحمتاں دا رحمان، رحیم کریم اکو اک اکھوائیا۔ تیرا کلمہ سچ کلام، نغمہ نُوں خُدائیا۔ تُوں جلوہ گر امام، عیسیٰ موسیٰ محمد تیرے در تے سپس نوائیا۔ سچ بینتی کر پروان، پرم پُرکھ تیرا سہارا بیٹھے رکھائیا۔ کلجگ جوٹھ جھوٹھ میٹ مات نشان، نشانہ دھرم دے اُچائیا۔ مانو بخش اپنا گیان، اگیان اندھیرا دے چُکائیا۔ تُوں سب دا سانجھا سِری بھگوان، حصیاں والی ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تیرا در دوار مہان، مہا اکتہ نہ کھئے سُنائیا۔

* ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۱ حضورا سنگھ دے گرہ پنڈ گولے والا ضلع فروریزر *

ست کہے پرہہ ویکھ کھیل کلجگ کل دی، کائنات ربی کُرائیا۔ منزل سب نوں بھلی تیرے نہچل دھام اٹل دی، سچکھنڈ دوارے ملن کھئے نہ آئیا۔ کوڑ کُریاری اگنی بلدی، بلدھاری جودھا سُوپریر سکے نہ کھئے بُجھائیا۔ مایا ممتا کوڑ کُریاری کھیل ویکھی اچھل اچھل دی، شانتی ست سنتوکھ دھرم نہ کھئے وڈیائیا۔ من واسنا دُنیاداری اندر رلدی، کاگ ہنس روپ نہ کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کوڑا جھگڑا دے کھپائیا۔ ست کہے پرہہ کلجگ اتم کر چھیتی، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اتم پرما تم بن بھیس، پاربرہم برہم پڑدا دے اُٹھائیا۔ جن بھگتاں اتم رہے نہ کھئے پردیسی، گرمکھ اپنے گھر وسائیا۔ نج نیتر لوچن نین اپنے پیکھی، کایا مندر اندر مل کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ دینا رنگائیا۔ ست کہے پرہہ کلجگ میٹ دے یندرا آلس، اصل وصل اپنا دے کرائیا۔ پُرکھ اکال بن ثالث، جھگڑا کوڑ رہے نہ رائیا۔ مٹے زین اندھیری اماوس، ستجگ ساچا چند کر رُسنائیا۔ گرمکھ سجن بنا خالص، خالص اپنا درس دکھائیا۔ من وکارا رہے نہ کھئے نالش، کوڑ کُریار ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دو جہان تیری اکو دے عدالت، لوک مات وجے ودھائیا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راؤ رنگ دی رہے نہ کھئے بغاوت، بغلگیر بننا آپ گوسائیا۔ آتما تیری امانت، پرما تم اپنے لیکھے لینی لائیا۔ تُوں آد جُگادی صحیح سلامت، صاحب سُلطان تیری

سرنائیا۔ تیری مہا صفت مہانت، ناد شبد شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کلجگ کوڑ دے مٹائیا۔ کلجگ کوڑ مٹا دے اندھیری رین، اندھیاں مارگ دے وکھائیا۔ کھول دے نج نیتر نین، لوچن اکھ کر رُشنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ناتا جوڑ دے بھائی بھین، دویت وچ کرے نہ کھئے لڑائیا۔ مالک پرتپالک سب دا بن ساک سجن سین، سہیلا اکو اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں دے دے لہنا دین، دیونہار تیری وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیری صفت کہن، شاستر سمتر وید پُران دین گواہیا۔ تیرا نام ندھانا اک رسین، لوہا کنچن دے بنائیا۔ تُوں سچکھنڈ نواسی نر نرائن، مقالے حق تیری رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچا مارگ دے وکھائیا۔ ست کہے پرہو تیرے اُتے اکو اوٹ، اوڑک آس رکھائیا۔ جگت واسنا کڈھ دے کوڑا کھوٹ، من دی منسا رہے نہ رائیا۔ سوئی سرتی لا دے چوٹ، شبد نگارے دے اُٹھائیا۔ بھاگ لگے ساڈھے تین ہتھ کایا کوٹ، گرہ مندر وچے ودھائیا۔ ہوئے پرکاش نرمل جوت، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ نام سندیشہ پونا دیوے چوڈاں لوک، چوڈاں طبق اکھ پرتکھ کھلائییا۔ جن بھگتاں بخش کے اپنی موج، موجودہ ہو کے نظری آئییا۔ اندر وڑ کے دس دے کھوج، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا رنگ دینا رنگائییا۔ سچ کہے پرہہ چاڑھ دے اپنا رنگ، پت پریشور تیری آس رکھائیا۔ نام ندھانا وجا مردنگ، جگت تنبور نہ کھئے کھڑکائییا۔ پریم پرتی دے اند، پُری اند اکو نظری آئییا۔ جتھے نہ کوئی سورج نہ کوئی چند، منڈل منڈپ نہ کھئے وڈیائیا۔ سیج سہنجی سوہے سچ پلنگ، پاوا چول نظر کھئے نہ آئییا۔ امرت وباوے نجھر دھارا گنگ، گہر گمبھیر اپنا میگھ برسائییا۔ پاربریم برہم دے کے سچا سنگ، سجن ہو کے سوامی نظری آئییا۔ ستجگ تریتا دواپر گیا لنگھ، کلجگ اتم لیکھا دے چکائییا۔ انک بدھی دا تیرا ڈھنگ، بدھی سمجھ سکے نہ رائیا۔ درے دربار در درویش دردی ہو کے منگی منگ، عرض اکو اک جنائیا۔ تُوں صاحب سلطان بے پرواہ پریم پُرکھ بخشند، مہر نظر نظر اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا بخش دھر دا سنگ، پچھلا لیکھا دے چکائییا۔ ست کہے پرہو مار اگئی آواز، شبد دھن سنائیا۔ کلجگ جیو جاوَن جاگ، سٹیاں لے اُٹھائیا۔ کر دے وڈ وڈبھاگ، بھکھیاں دے رجائییا۔ جوت جگا چراغ، گہر مندر کر رُشنائیا۔ بدل دے سماج، چار ورن منگے اک سرنائیا۔ بخش اگئی دات، نام خزانہ جھولی پائییا۔ مٹے اندھیری رات، اندھ غبار نہ کھئے وکھائیا۔ تُوں وسیں بھگتاں ساتھ، پڑدا اوہلا دینا اُٹھائیا۔ اکو

سمرن اِکو پوُجا پاٹھ، اِکو اِشٹ دیو دینا جنائیا۔ اِکو منزل اِکو پوڑا چڑھ گھاٹ، دوارا اِکو سوہیا پائیا۔ جس گھر وسیں پُرکھ ابناش، سو بھگتاں دینا وکھائیا۔ لیکھا مُک جائے پرتھمی آکاش، گگن گگنتر اُپر ڈیرہ لائیا۔ انت آخیری اِک رکھی آس، آشا پور دینی کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم دینا ورتائیا۔ ست کہے پرہ دے دے حُکم سندیشہ، سدا آپدا نام جنائیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک نر نریشا، دو جہان تیری بے پرواہیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت پورا کر دے دُنیدار دا ٹھیکا، ٹھاگر سوامی اپنا حُکم ورتائیا۔ جگ جنم دیاں وچھڑیاں بھگتاں کر لے چیتا، قوُل اِقرار وچ سنسار پورا دے کرائیا۔ سنت اُبھارنا تیرا پیشہ، گرْمکھ گرْمکھ دے وڈیائیا۔ جگ چوکرئی بدلا آیا ہمیشہ، وشن برہما شو سکیا نہ کھئے اُٹائیا۔ جو لیکھا لیکھ کے گیا دس دسمیسا، دہ دشا دئے بھوائیا۔ نظری آئے پُرکھ اکال ایکا، ایکنکار تیرا نور ہووے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، کلجگ کوڑ کڑیاں رہے نہ وچ سنسار، مایا اگنی اگ نہ لگے انگیار، امرت میگھ اپنا نام گھر گھر دینا برسائیا۔

* ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۱ کِرپال سینگھ دے گرہ پنڈ گولے والا ضلع فروریزیر *

ست کہے کِرپا کر پُرکھ سمرتھ، صاحب ستگر تیری اِک سرنائیا۔ حقیقت وچوں دے دے حق، مہروان دیا کھائیا۔ نیج نیتر لوچن کھول اپنی اکھ، آخر اپنا پڑدا دے اُٹھائیا۔ نام بھنڈارے بھر سکھ، وست امولک وچ ٹکائیا۔ سچ پریتی دے جس، جسم ضمیر دے بدلائیا۔ دُھر درگاہی جڑے نت، ساک سجن اِک اکھوائیا۔ تیرا میلا ہووے ہس ہس، گر چیل مل کے وچے ودھائیا۔ گھٹ بھیتر گرہ مندر نیج دوار وسے پرتکھ، وکھرا دھام نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِک وکھانا دُھر دا گھر، گھر سوامی پڑدا دینا لاییا۔ ست کہے پرہو اپنے نام دا سچ دے ثبوت، حُکم دُھر دا اِک جنائیا۔ بھاگ لگا کایا کعبے سچ کلبوت، کلمہ اِکو اِک درزائیا۔ مُحبت وچ مل آپ محبوب، محو اِکو رنگ رنگائیا۔ لیکھے لگے تت کایا پنج بھوت، جگ سوٹ رہے نہ رائیا۔ جلوہ نور دے چارے کوٹ، گرہ بھیتر ہووے رُشنائیا۔ جگت رہے نہ جوٹھ جھوٹھ، ممتا موہ نہ کھئے ہلکائیا۔ عرش فرش اِکو دے

عروُج، آخرِ آخِرِ تُوہی نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اک وکھاؤنا دُھر دا گھر، در دروازہ دینا کھلائی۔ ست کہے پُرکھ اکال دین دیاں گھر مل ساچے سبجَن، ساجن تیری اوٹ تکائی۔ گڑھ ہنکاری بھانڈے بھجَن، نراکھَر وکھَر کر پڑھائی۔ پریم دھوڑی دے اگتی مَجَن، سرور اکو اک نہائی۔ پت پت پتیت کر پاک ماٹی بدن، بدلہ پورب دے چُکائی۔ ڈھول سنا جگت انادی ندن، اناہ اپنا راگ الائیا۔ جوتی دپیک جن بھگتاں اندر جگن، اندھ اندھیر دے مٹائی۔ نام امولا انولا انتولا لا سگن، سمند ساگر لیکھا رہے نہ رائیا۔ تیرا درس ہووے اُپر گگن، کایا گاگر وجے ودھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اک وکھاؤنا دُھر دا گھر، گرہ مندر کر رُشنائی۔ ست کہے مین تکنا ساکھیات، ستمکھ ہو کے نظری آئی۔ امرت دیوے اگتی آب ِحیات، حیاتی وچوں حیاتی دئے بدلایا۔ محل اٹل وکھائے اک محراب، محبوب بیٹھا سوہیا پائی۔ ڈنڈوٹ بندنا سجدہ دے اک آداب، بن قدمان سپس نوئی۔ آتم پر ماتم کھول کے راز، رازق رزق رحیم دئے وڈیائی۔ دوس رین اٹھے پھر گھڑی پل وچدی رہے آواز، دُھن آتمک بند نہ کھئے کرائیا۔ جن بھگتاں تیرے ملن دی خواہش، گہر گمبھیر ملنا تهاؤں تھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن دینا اک خطاب، خطا پچھلی معاف کرائیا۔ ست کہے جن بھگت اٹھا ستنے، آلس نندرا رہن کھئے نہ پائی۔ تون مہروان ابناشی اچتے، چاترکاں بوند سوانتی دے چوائیا۔ تیری مؤلے سہنجی رتے، اپنا رنگ بدلایا۔ تیری دھار نرنکار نرویر ہو کے اٹھے، برہمنڈ کھنڈ پھرے چائیں چائیا۔ دیناں اناتھاں بھگتاں سنتاں فقیراں فقیریاں وچ پُچھے، اکھراں ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو وکھاؤنا دُھر دا در، دروازہ اندروں دینا کھلائی۔ ست کہے پرہو تیرا شبد اگتی بول، انبولت وجے ودھائی۔ ناد انادی ڈھول، برہمنڈاں کھنڈاں رسیا اٹھائی۔ بھگتاں اندر جاویں مؤل، مؤلا ہو کے نظری آئی۔ انتر پڑدا دیویں کھول، خالق خلق تیری بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں پرگٹ ہو کے اُپر دھول، دھوؤلا لیکھ دینا مُکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جگ چوکری قول، کول نین بن نیناں ویکھ وکھائی۔

* ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۱ گردپ سنگھ دے گرہ گولے والا ضلع فروزپور *

ستگر شبد پیارا میتا، سجن دھر دا اک اکھوائیندا۔ گرمکھ کایا کرے ٹھانڈا سینتا، کوڑی کیریا اگنی تت بھجھائیندا۔ من واسنا ڈونگھی بھوری لکھ چوراسی جانے ریتا، ماٹی ہاٹی پھول پھولائیندا۔ دھر دا نام امیوں رس دیوے امرت جام میٹھا، کوڑ کڑیارا کرودھ ہنکار رہن نہ پائیندا۔ دھام اولڑا سچکھنڈ وکھائے انڈیٹھا، نج نیر لوچن اکھ کھلائیندا۔ ساچا مندر گھر وچ گھر وکھائے اگنی مسیتا، حجرہ حق حق صلاحیندا۔ جتھے اکو کلمہ نام صفت صلاحی حدیثا، پُرکھ اکالا دین دیالا اکو سوہیا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، آد جگاد جگ چوڑی نت نوت نرگن سرگن اپنا کھیل کھلائیندا۔ ستگر شبد سد گھر گمبھیر، ڈونگھا ساگر بھور اپنا نام وکھائیندا۔ نت نوت جگ چوڑی بدلدا رہے تدیر، تقدیر شاہ سلطان حقیر اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ویکھدا رہے شاہ فقیر، امیر غریب دین دنی کھوج کھوجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا حکم اک ورتائیندا۔ شبد گرو کہے میرا حکم بلوان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جھکدے رہے دو جہان، برہمنڈ کھنڈ سپس نہ کھئے اٹھائیا۔ وشن برہما شو منگدے رہے دان، جھولیاں خالی آگے ڈاہیا۔ گر اوتار پیغمبر کردے رہے پروان، دھر دی دھار وچ بندھائیا۔ رسنا جہوا بتی دند نرگن سرگن کردے رہے کلیان، کلمہ نغمہ نام ڈھولا گیت سنکیت الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ شبد گرو کہے میرا حکم ایکا، ایکنکار دتی وڈیائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت آتم پرما تم رکھنا ٹیکا، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ پریم پیار محبت اندر کراں بڈھ بیکا، کوڑی کیریا باہر کڈھائیا۔ سچ دوارا وکھاواں دھر دا دیسا، جتھے وسے پاتشاہ بے پرواہیا۔ اوتھ جن بھگتاں جنم جنم دا مکے لیکھا، کرم کرم دا روگ رہے نہ رائیا۔ ترے گن مایا لائے کوئی نہ سیکا، تتوت نہ کھئے بھوٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، گرہ مندر اندر کایا ماٹی پڑدا اوبلا دئے چکائیا۔ ستگر شبد کہے میں سوربیر سلطان، دو جہاناں والی نظری آٹیا۔ میں ویکھے رام کاہن، ستجگ تریتا دواپر کلجگ پھیرا پائیا۔ کلجگ کھیل کیتا مہان، ورن برن جگت ریتی وچ پھسائیا۔ اوتاراں پیغمبراں گرواں دے کے دان، داتا ہو کے اپنی دیا کھائیا۔ بھوکھتاں وچ کر کے گئے کلیان، کعبیانوچ کوک کوک سُنائیا۔ ہر گھٹ وچ وسے سری بھگوان، لاشریک جلوہ نور خدائیا۔ سو ویلا وقت پہنچیا آن، سچ دوارے وچی اک ودھائیا۔

گرمکھ سنت سہیلے ہرجن ویکھے آن، آنا فانا پورب لیکھا دئے مکائیا۔ نام بھنڈارا وست امولک دھر دی دات دیوے دان، امنگی دولت جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایتھے اوتھے دو جہاناں سدا مہروان، مہر نظر اک اٹھائیا۔

* ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۱ راج سنگھ عجیب سنگھ اقبال سنگھ دے گرہ ڈوگر بستی فریدکوٹ *

ست کہے پرہہ شبداگتی وجا ڈنکا، دو جہان برہمنڈ کھنڈ وچے شنوائیا۔ سوادھان کرا راؤ رنکا، لکھ چوراسی چارے کھانی پڑا دے اٹھائیا۔ سچ دوار وکھا اکو بنکا، گرہ مندر دھر دربار اکو نظری آئیا۔ من واسنا کوڑی کرپا ہوئے ہنگتا میٹ شنکا، آتم برہم سرب دے سمجھائیا۔ نام ندھان جوتی نور دے اپنا کنکا، کینکا اندر دے پرگٹائیا۔ بھاگ متھور ہووے گرمکھ سجن جن کا، نج نیتر لوچن نین اکھ کھلائییا۔ پریم پیار محبت وچ پھیر دے انتر من کا منکا، جوگ ابھاس دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جھگڑا مکا دے ہرکھ سوگ چنتا غم کا، گہر گمبھیر بے نظیر اپنی دیا کھائییا۔ مندر سہا دے کایا ماٹی ساڈھے تن بتھ چم کا، چم درشتی دے بدلائیا۔ بھہ بھو چکا دے رائے دھرم جن کا، ضامن ہو کے آگے لے چھڈائیا۔ جگت کھیل تیرے پون سواس دم کا، دامنگیر ہو کے اپنا میل لے ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ دینا پرگٹائیا۔ ست کہے میرے صاحب پُرکھ سمرتھ، پُرکھ اکال دین دیال تیری اوٹ تکائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی چلاونہارا رتھ، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ آکاش پاتال حکمے اندر بھوائیا۔ جن بھگتاں شبداگتی دے وتھ، داتا دانی ہو کے آپ ورتائیا۔ گیان نیتر نج لوچن کھول اکھ پرتکھ، ساکھیات اپنا درس وکھائییا۔ کیوں وچھوڑے وچ بیٹھا وگھ، پڑدے وچوں پڑا دے چکائییا۔ تیرا دین دا آد جگادی حق، حقیقت اپنی دے سمجھائییا۔ تون پُرکھ اکالا صاحب سوامی سچ، ست تیرا نور نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا رستہ دے بنائیا۔ ست کہے پرہم پُرکھ نرنکار، نرویر تیری آس رکھائییا۔ میں منگدا ربیا سدا جگ چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنی جھولی ڈاھیا۔ در درویش نر نریش بنیا رہیا بھکھار، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ قدرت دے قادر جلوہ گر خدائی یار، بے پرواہ تیری آس رکھائییا۔ جن بھگتاں اکو بخش سچ پیار، آتم پر ماتم میلا ملے سہج سبھائییا۔ چار کُنٹ دہ دشا من واسنا ہوئے نہ کھئے خار، کوڑی کرپا باہر دینی کڈھائییا۔ تون ساجن میتا دھر

دربار، مہما اکتھ اکتھ صفتاں وچ وڈیاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، رنگ اپنا دینا رنگاٹیا۔ ست کہے میں صدقے واری جاواں تیتھونگھولی، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں چار ورن اٹھاراں برن اپنی دس اگھی بولی، انبولت اپنا راگ جنائیا۔ سچ دوارا جانا کھولی، خالق خلق مخلوق مالک ہو کے دینا جنائیا۔ ستگر شبد تیرا اگھی ناد بنے دو جہاناں ڈھولی، ڈھولا سوہلا بن وچولا اِکو اِک جنائیا۔ تیری آتما پرماٹما سدا بنی رہے گولی، ریتی نیتی اندر ساچی سیو کھائیا۔ منوا من جگت واسنا پائے نہ رولی، رہبر ہو کے دے وڈیاٹیا۔ مت متوالی رہے مول نہ بوری، بوری بابل دے سمجھائیا۔ تیری کھیل آد جگاد جگ چوکرئی سدا بے خبری، بن بھگتاں سمجھ کیسے نہ آٹیا۔ کلجگ دین دنی سرشٹی درشٹی ہوئی بے صبری، نام پیالہ شبدی جام رس دینا پیائیا۔ ساچی دھن گائے کھئے نہ مدھری، رسنا جہوا ڈھولے گا کے من رہے پہلاٹیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک دو جہاناں عدلی، عدالت وکالت اِکو دے سمجھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا دھرت دھول اُتوں کر بدلی، بادل اندھیرا اندھ رہن کھئے نہ پائیا۔ کائنات جگت وکار وچ رہے نہ کھئے پگلی، سگلی چنتا دینی مٹائیا۔ تینوں لبھن کھئے نہ جائے جنگلیں، گرمکھاں دے اندر ڈیرہ دینا دکھائیا۔ جتھے اشارہ کرے کھئے نہ اُنکلی، ہتھان دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بن تیری کِریا منزل کیسے دی کدے نہ مک گئی، مکمل درس کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سنت سہیلے آ کے پُچھ لئیں، پچھوتاؤ رہے نہ رائیا۔ ست کہے پرہ پرگٹ کردے ست ست ستواد، ست دھرم اِکو نظری آٹیا۔ گھٹ گھٹ انتر تیری ہووے یاد، بن رسنا جہوا ڈھولے آتم برہم پڑھائیا۔ انرس دے اپنا اگھی سواد، جس دی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ نام ندھانا دس بودھ اگادھ، اکھراں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ نج گرہ پڑدیاں دے انتر کھول راز، نماز ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ مہروان محبت وچ محبوب کر اِشائت، آشرم اِکو دے سمجھائیا۔ جتھے تیرا دھام اولّا تے نرگن روپ ربعاٹش، آسن سنگھاسن سوہا پائیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر کر نہ سکے پیمانٹش، انت کہہ کھئے نہ گائیا۔ جگ چوکرئی آئی نہ وچ کیسے ازماٹش، علم عالم دئے دہائیا۔ تیرا کھیل انوکھا نہایت، کلجگ انت ضروری نظری آٹیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بنا اِک جمائت، طلبیاں اِکو کر پڑھائیا۔ بھگتاں نال مہر نظر کریں رعایت، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گرہ اِکو دینا دکھائیا۔ ست کہے پرہو ست سچ کر پرگٹ، پرگٹ ہو کے اپنا حکم ورتائیا۔ تُوں وسن والا ہر گھٹ، گھٹ گھٹ رہیا سہائیا۔

تیرے حُکمے اندر گُر اوتار پیغمبر رہے نٹھ، جُگ چوڑی بھجن واہو داہیا۔ سیوا کرن اٹھسٹھ، جلدھارا نیوں نیوں لاگے پائیا۔ اگنی بلے لٹ لٹ، نور نور رُشنائیا۔ دُھن شنوائی کتھ اکتھ، کاتب لکھ لکھ دین گواہیا۔ تیرا نام ندھانا اکو سچ، ست دے سمجھائیا۔ بھاگ لگا دے کایا ماٹی کیچ، گُرمکھ کنچن گڑھ دے سہائیا۔ لوں لوں اندر جانا رچ، رچنا اپنی دینی وکھائیا۔ منوآ من نہ جاوے نچ، ناٹک چٹک دوویں دینے گوائیا۔ ساچی جوت جگے لٹ لٹ، لاٹاں والی نیوں نیوں لاگے پائیا۔ دُئی دویتی شرع شرعی دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راؤ رنگ راج راجن شاہ سلطان میٹدے پھٹ، پٹی اپنا نام بندھائیا۔ ناڑ بہتر کوڑی کربا ابلے کوئی نہ رت، رتی رت اپنا رنگ دے رنگائیا۔ ست سنتوگھ دھیرج نام دے جت، بیتھارتھ اپنی دیا کھائیا۔ بھگت سہیلے گرو گُریلے صوفی سنت فقیر کر اپنے وس، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ پن رسنا جہوا بٹی دند خوشیاں وچ ہس، آکاش پرکاش تیری وجدی رہے ودھائیا۔ بھگت ادھارنے تیرا دُھر دا حق، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تیرا ناؤں رکھنا الکھنا الکھ، الکھ اگوچر اکم اتھاہ بے پرواہ تیری اوٹ تکائیا۔

* ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۱ تیجا سنگھ دے گرہ پنڈ صادق ضلع فیروزپور *

جن بھگت کہے پرہہ سنا اگنی راگ، رسنا جہوا بٹی دند پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سوئی سرتی جائے جاگ، آلس نندرا موہ وکارا متا رہے نہ رائیا۔ من واسنا کوڑ رہے نہ کاگ، ہنس اپنا روپ دے سمجھائیا۔ دُرمت میل دھو داغ، پتت پُنیت دے بنائیا۔ گرہ مندر نرمل جوت بھئے پرکاش، ابناشی کرتے اپنی دیا کھائیا۔ پاربرہم برہم وسیں سدا ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ نرگن تیری سرگن دھار اندر ویکھیئے راس، گوپی کاہن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پن اکھاں نظری آویں ساکھیات، نیر گیان کر رُشنائیا۔ چرن چرنودک امرت رس دے آب حیات، حیاتی وچوں حیاتی دے بدلائیا۔ تن وجود وجا اگنی رباب، احباب ہو کے ڈھولا دے سنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت اکو تیری منگی امداد، ناتے سارے دتے نرائیا۔ گھٹ بہتر کھول راز، پڑدا اوبلا رہے نہ رائیا۔

جھگڑا مٹ جائے جگت نماز، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در دوارا دے گھلائیآ۔ جن بھگت کہے پرہو اپنا پورا کر فرض، فیصلہ حق دے سُنائیآ۔ غریب نائیاں کوجھیاں کملیاں دی سُن عرض، خواہش تیرے آگے ٹکائیآ۔ جودھا سورپیر مردانہ بن مرد، مہر نظر اک ٹکائیآ۔ پورب جنم دا کرنی دے کرتے لاه قرض، لیکھا دھر دا پھول پھولائیآ۔ پریم پیار پریتی اندر بھگون ہو کے ونڈ درد، دُکھی مزلوم رہے گر لائیآ۔ شرع چھری چلے کوئی نہ کرد، کائنات قاتل رہن کھئے نہ پائیآ۔ نام ندھان سری بھگوان بن اکھراں کر پڑھت، قلم شاہی کاغذ لہنا دے مُکائیآ۔ زرگن زرویر زرنکار زراکار ہو کے ویکھ اُپر دھرت، دھول دھول کھوج کھوجائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لہنا دینا چکا فرش عرشاں دے مالک اپنا پھیرا پائیآ۔ جن بھگت کہے پریم پُرکھ پرما تم آتم دے وس نیڑے، دُور نیڑا رہن کھئے نہ پائیآ۔ دین دُنی چکا دے جھپڑے، جھگڑا اور نہ کھئے رکھائیآ۔ بھاگ لگا دے ساڈھے تِن ہتھ کایا ماٹی کھپڑے، بند کواڑی کھڑکی دے گھلائیآ۔ جھگڑے چک جان تیرے میرے، تُوں میرا میں تیرا اکو نُور نظری آئیآ۔ اکو رنگ رنگا سنجھ سویرے، کلجگ کالی رین جگت اندھیرا دے مٹائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوارا کھول گھر، گرہ مندر کر رُسنائیآ۔ جن بھگت کہے پرہہ کِریا ندھان، دیاندھ تیری سرنائیآ۔ بن اکھراں دے دے اوہ گیان، جس دی شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن صفت رہے صلاحیا۔ دھرم وکھا سچکھنڈ نشان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اکو نظری آئے شہنشاہیا۔ چار کُنٹ دہ دشا دُنکا وجے دو جہان، ناؤں زرنکارا سچ جیکارا کرے شنوائیا۔ کوڑی کِریا کلجگ انت سری بھگونت میٹ نشان، حرام نظر کھئے نہ آئیآ۔ پریم پُرکھ پرما تم آتم اپنی دس سچی پچھان، بجر کپاٹی کایا ماٹی پڑدا دینا اٹھائیآ۔ ہر گھٹ رویا نظری آگے رام، جس نوں آد انت جگا جگت جنے کھئے نہ مائیآ۔ من منوا جگت وکارا رہے نہ کوئی شیطان، شیطاناں دی شرع دے گوائیا۔ مانس مانکھ مانو تیرے پریم اندر بن انسان، انسانیت اکو دے درڑائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی بخش اک پرنام، دُنڈوت سجدہ اکو دے درسائیآ۔ جن بھگت کہے پرہہ اپنا ویکھ قول اقرار، پورب لہنا رہیا جنائیآ۔ لکھ کے گئے گر اوتار، پیغمبر سندیشیاں وچ سُنائیآ۔ کل کلکی آوے انت اوتار، زرگن زرویر داتا پھیرا پائیآ۔ روپ رنگ ریکھ توں وسے باہر، پنج تت ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ بے خبراں کرے خبردار، شبہ سندیشہ نام کلمہ اکو نغمہ کرے شنوائیا۔ مقامے حق دا سانجھا یار، جلوہ گر بے عیب ویس وٹائیآ۔

سچکھنڈ سہائے محل اٹار، اُچ اگم اتھاہ اپنی دیا کمائیا۔ رہبر بنے سنسار، چارے کھانی پاوے سار، بانی اپنا نام ڈھولا گیت سنائیا۔
 آتم پر ماتم دیوے سچ ادھار، ادر اگن نہ کھئے تپائیا۔ منزل چڑھ کے کھولے بند کیواڑ، پوڑی ڈنڈا برہمنڈاں کھنڈاں اُپر اپنا دئے جنائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ پوری کر دے آس،
 آسا ترشنا دے مٹائیا۔ جنم جنم دی کرم دی میٹ پیاس، امرت میگھ اک برسائیا۔ ٹوں داتا دانی صاحب سرب گنتاس، شاہ
 پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ تیرے آگے کیتی اکو اک ارداس، بینتی حق حق سنائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا دوس رین گھڑی پل وسیں پاس،
 وچھوڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ کنارہ پار کرا دے گھاٹ، گھاٹا رہن کھئے نہ پائیا۔ جنم جنم دی آگے مُک جائے واٹ، لکھ چوڑاسی نہ کھئے
 بھوائیا۔ ٹوں اکو داتا اکو تیرا نام سوغات، خالی بھنڈارے دے بھرائیا۔ کلجگ انت ویکھ اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔
 گرمکھاں سنت سہیلے صوفی فقیراں جن بھگتاں انتر آتم انتشکرن پُچھ وات، نجاند ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در درویش ہو کے الکھ جگائیا۔ جن بھگت کہن پُرکھ اکال دین دیاں کیوں پھریں لکدا، اپنا پڑدا پائیا۔
 بن تیری کرپا کیسے دا پینڈا نہیں مُکدا، چار جگ لکھ چوڑاسی پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ مہروان ہو کے ناتا جوڑ شبدی دھار سُت دا،
 اباشی اچت تیری اک سرنائیا۔ کلجگ ویلا ہووے سہنجنا اگمی رت دا، رُڑی اپنے نال مہکائیا۔ بھاگ انوکھا کردے کایا ماٹی بُت
 دا، پنج تت وجے ودھائیا۔ تیرا وچھوڑا سب توں وڈا دکھ دا، پاربرہم جھلے نہ تیری جدائیا۔ تیری منزل چڑھ حد تیرا بھگت کدے
 نہ رُکدا، رُکاوٹ آگے رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو سہارا دس زمل جوت دا، جوتی جوت ہووے
 رُشنائیا۔ جن بھگت کہے میں تیرا تکنا نور، نور نورانہ اکو نظری آئیا۔ مہروان محبوب مُحبت وچ کٹ سرب قصور، کسر اعشاریئے
 نال اڈائیا۔ ٹوں داتا دانی سرب کلا بھرپور، دیونہار اک اکھوائیا۔ پینڈا مُکا دے نیڑے دُور، گھر وچ بیٹھا گھر ہی نظری آئیا۔ تیرا
 ملنا آتم دا پر ماتم سدا ضرور، ضرورت سب دی پور کرائیا۔ نون س اکھ دس کے سوجھ گڑھ توڑ غرور، ہنگتا اندرون دے
 کڈھائیا۔ جدھر تگاں اودھر حاضر حضور، ہر گھٹ بیٹھا سوہیا پائیا۔ سچ بینتی پر م پُرکھ پر ماتم آتم کرنی منظور، منسا اور نہ کھئے
 رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرپا ندھان کرپن اپنے گلے لگائیا۔

* ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۱ امر سنگھ دے گرہ پنڈ مان سنگھ والا ضلع فروزپور * *

ست کہے پرہہ ویکھ کلجگ انت آخیر، چار گنٹ دہ دشا برہمنڈ کھنڈ نرگن اپنا دھیان لگائیا۔ سانتک ست پنج تت چولی ملے کیسے نہ دھیر، من واسنا کوڑ کڑیار سرشٹی درشٹی ہوئے بلکائیا۔ امرت آتم نچھر جھرنا کھئے نہ جہرے دھر دا سپر، چار ورن اٹھاراں برن رہے کراٹیا۔ ہوئے ہنگتا مایا ممتا کئے کوئی نہ بھیڑ، دئی دویتی شرع شرعتی باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ پریم پیالہ آب حیات دیوے کھئے نہ سپر، ترے گن اگنی تت نہ کھئے بھجائیا۔ جھکڑا پیا شاہو بھوپ راؤ رنگ فقیر، ذات پات دین مذہب کرے لڑائیا۔ چار گنٹ دہ دشا نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ دھر دا دسے کوئی نہ پیر، سنت ستگر نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کپیا کر، کلجگ اتم لوک مات ویکھ وکھائیا۔ ست کہے پرہہ لوک مات ویکھ اپنی دھرت، دھرنی دھرت دھول دئے ڈھائیا۔ ساچا نور کیسے نظر نہ آئے اُپر عرش فرش، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ تیرے ملن دی جیو جنت رکھے کھئے نہ غرض، من واسنا دین ڈھائیا۔ سچ ارداس پوری ہووے نہ کیسے عرض، خواہش مٹے نہ خلق خدائیا۔ بن نام پڑدے اوڈھن دین دئی ہوئی ناپڑد، سیس جگدیس ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ کوڑی کپیا چار ورن پھڑی شرع چھری کرد، ست سنتوکھ دھیج جت رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کپیا کر، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ کلجگ اتم ویکھ سری بھگوان، پاربرہم پرہہ تیری آس رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرا دے کے گئے بیان، بھوکھتاں وچ سندیش جگت سنائیا۔ شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی دئے گیان، رسنا جہوا بتی دند صفت صلاحیا۔ تیرا نور نورانہ شاہ سلطانا نظر نہ آوے کیسے وچ جہان، جہالت دور نہ کھئے کرائیا۔ سرت سوانی شبد ہانی دھر دا ملے کیسے نہ رام، گوپی کاہن آتم سیجا سچ نہ کھئے ہنڈھائیا۔ تیر انیلا لائے کھئے نہ بان، شبدی گوبند چلہ سکیا نہ کھئے اٹھائیا۔ چار گنٹ دہ دشا ہوئی حیران، ہر کا مندر کایا ساڈھے تین ہتھ وجے نہ کھئے ودھائیا۔ بن کتاں سنے نہ کھئے تیرا نام، انحد نادی ناد نہ کھئے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کپیا کر، کلجگ اتم لیکھا دے چکائیا۔ ست کہے پرہہ تیری اڈیک، جگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ نو نو چار بدل دے تاریخ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ در ٹھانڈے درے دربار سچکھنڈ دوارے مقامے حق منگدے بھیکھ، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ نرگن سرگن کر دھر تصدیق، شہادت اور نہ کھئے بھگتائیا۔ مہروان محبوب مہبت وچ بن رفیق، فریق

رہن کھئے نہ پائیا۔ دُور دُراڈا نظر آویں نزدیک، گرہ مندر کر رُشنائیا۔ من ممتا ٹھکوری پائے کھئے نہ چیت، چیتن سُرُتی دے کرائیا۔ آتم پر ماتم تُون میرا میں تیرا اکو ڈھولا دس گیت، نِرا کھَر وکھَر سچ پڑھائیا۔ جھگڑا چُکے جگت مندر مسیت، گرہ گرہ انتر نرگن نَور جوت کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کوڑی کرپا دے کھپائیا۔ ست کہے پرہہ کلجگ ویکھ کوڑ گُریارا، چاروں کُنٹ ڈنک رہیا وجائیا۔ ساچا رہیا نہ کھئے میت مُرارا، شتروُ بنی سرب لوکائیا۔ نانا توڑ کے کوڑ گُریارا، سچکھنڈ دوارے بیٹھن کھئے نہ آسن لائیا۔ حق سُنائے نہ کوئی نعرہ، حقیقت سکے نہ کھئے پرگنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان اپنا پھیرا پائیا۔ مہروان میرے محبوب، مُحبّت تیری بے پرواہیا۔ ساچے نام دا دے ثبوت، بھگت سہیلے مات اُٹھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا سچ کلبوت، تن ماٹی کر رُشنائیا۔ محل اٹل سہا اک عروُج، عرش فرش تیری وجے ودھائیا۔ مندر اکو دس منز لے مقصود، گرہ اکو سوہا پائیا۔ جتھے رہے نہ کھئے دوج، ترے گن لیکھ نہ کھئے جنائیا۔ آتم پر ماتم بھیو چُکا دے پنج تت تن وجود، واضح کر کے دے سمجھائیا۔ نو دوار جگت واسنا پار کر حدود، شاہ رگ اُپر اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ اتم لیکھا دینا چُکائیا۔ کلجگ اتم لیکھا دے چُکا، پت پریشور تیرے ہتھ وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں لیکھا جائے مُکا، مُکمل اپنا حُکم ورتائیا۔ تیرا نشانہ بن تیر کدے نہ اُکا، اگیان اندھیرا دے کھپائیا۔ گرُمکھ نرَویر نرنکار آتم بودھ کر سچا، اکادھ بودھ کر پڑھائیا۔ تیرا بھیو ابھیدا اچھل اچھیدا اچرج رہے کوئی نہ لُکا، لوک پرلوک اکو سوہلا سچ سلوک دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، کلجگ کوڑی کرپا دے چُکائیا۔ کلجگ کوڑا میٹ جگ، دین دُنی چوں دے کڈھائیا۔ تُون صاحب سدا سمرتھ، شاہ پاتشاہ تیری اک سرنائیا۔ بھگت سہیلے کر کے وکھ، گرُمکھ گر گر گود اُٹھائیا۔ گرسکھاں نرگن کھول اکھ، نج نیتر ہیوئے رُشنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو نام دُھر دا دس، جس دی بدلی آگے نہ کھئے کرائیا۔ تیرے ہتھ حقیقت حق، لاشریک تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ ست کہے میں در دوارے بنیا منگنا، مانگت ہو کے سیس نوائیا۔ پُرکھ اکال مات لوک کڈھ کوڑی ہنگتا، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ کھتری براہمن شوُدر ویش بن آگمی پنڈتا، بن اکھراں کر پڑھائیا۔ جوت جگا شبدا ناد سنا گرُمکھ ساچے سنتا، ست ستواد اک درڑائیا۔ ستجگ ساچی بنا بنتا، لوک مات ہیوئے رُشنائیا۔ چار کُنٹ

دین دُکھی دسے جنتا، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ کوٹن کوٹ تیرے نام رنگ دھار تیری سنگتا، اکو ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا راہ دے دکھائیا۔ ست کہے پرہہ کر دے سانت، سانتک ست ست اکو نظری آئیا۔ نو کھنڈ پرتھی اک پرانت، دو جی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جھگڑا مکا دے ذات پات، دین مذہب نہ کھئے لڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر بھوکھتاں وچ گئے آکھ، شبد سندیشے جگت سنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پرگٹ ہووے پُرکھ ابناش، جس دا رُپ رنگ ریکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ کرے کھیل سرب گنتاس، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں گگن پاتالاں کھوج کھوجائیا۔ نویں جگ دی دھار کر پرکاش، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی آپ سنائیا۔ جن بھگتاں دے اندر انتر آتم وس پاس، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جنم جنم دی کرم کرم دی وچھوڑے دی ترشنا والی بُجھا دے پیاس، منسا پورن پور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اک دکھاؤنا سچ گھر، جس گھر اکو تیرے نام دی وجے ودھائیا۔ ست کہے پُرکھ ابناشی دے ہلارا، شبد اگمی دھار پرگٹائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا ہووے پار کنارہ، لوک مات رہن نہ پائیا۔ ستجگ ساچا ست بھوئے ورتارا، وارتا اپنی دے سمجھائیا۔ اکو حُکم تیرا چلے وچ سنسارا، دو جہ رہن کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال پروردگار تیرے نام دا بھوئے جیکارا، جے جیکار کرے لوکائیا۔ تُوں واحد سرب گنتاس آد انت پروردگارا، جلوہ نور تیرا خُدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ کوڑا لیکھا دے چُکائیا۔ کلجگ کوڑا لیکھا چُکا دے لوک مات، ماتر بھومی دے سہائیا۔ جن بھگتاں دے اوہ اگمی دات، جیہڑی لوک مات جگت ونجاریاں کولوں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ بن اکھاں تیرا درس کرن دوس رات، نج نیتز اپنی دے رُشنائیا۔ امرت بوند دے سوانت، نجھر جھرنا اک جھرائیا۔ نرمل جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ جدھر ویکھن ادھر نظری آویں ساتھ، سگلا سنگ اپنا آپ بنائیا۔ آتم پرما تم تیری اکو ذات، دو جہا رُپ نہ کھئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، چرن پریتی ساچا جوڑنا نات، رشتہ اور نہ کھئے دکھائیا۔ ست کہے پرہہ شبد اگمی لا چوٹ، سُنّیاں دے اٹھائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتے تیری بے پرواہیا۔ بھاگ لگا دے جن بھگتاں دے قلعہ کایا کوٹ، بن کھنڈ ڈھونڈن کھئے نہ جائیا۔ تیرا درشن کرن روز، نت نوت تیری خوشی منائیا۔ آتم پرما تم نال مل کے مان لئے مّوج، جیہڑی مجلس کبیر جلاہے ورگے گئے سمجھائیا۔ بھاگ لگا دے کایا ماٹی چمّ پوش، چمّ درشتی اندروں

دے بدلائیا۔ گرمکھاں دی جنم مرن دی مُک جائے سوچ، لکھ چوڑاسی دا گیڑا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اک سنا دُھر دا سلوک، جسٹوں سُنڈیاں تیری کدے نہ ہووے جُدائیا۔ سِری بھگوان کہے میں بھگتاں میتا، جُگ چوکڑی ویس وٹائیندا۔ نت نوت جناواں اپنی ریتا، راتی رُتی تھتی آپ سمجھائیندا۔ گرمکھ گرسکھ سنت سہیلے رکھاں ترے گن اتیتا، ترے بھون دھنی اپنے رنگ رنگائیندا۔ کلجگ انت کایا ماٹی کر کے ٹھانڈی سینتا، اگنی تت بُجھائیندا۔ لیکھا جاناں جیو جی کا، لکھ چُراسی کھوج کھوجائیندا۔ گرمکھاں جھگڑا مُکا کے ساڈھے تِن ہتھ سیں کا، آون جاون پھند کٹائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں آتم پرماٹم ساچی دے پریتا، پریتیوان ہو کے پریتم اپنے وچ سائیندا۔ دیا کرے پرہ دُھر دا ٹھاگر، نرگن اپنا رنگ رنگائیا۔ بھاگ لگاوے کایا گاگر، ساڈھے تِن ہتھ وچے ودھائیا۔ نرمل کرم کر اُجاگر، دُرمت میل دے دھوئیا۔ در آیاں دردیاں دیوے آدر، عدل عدالت اکو اک سمجھائیا۔ جھگڑا چُک جائے مقنول قاتل، قتل گاہ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ دیا کرے پرہ سرب گنوت، ہرجن ویکھ وکھائیا۔ نانا جوڑ کے آتم پرماٹم ناری کنت، سیج سہنجی دے سہائیا۔ مئے رُت اگنی بسنت، پُھل پُھلواڑی آپ مہکائیا۔ گرھ توڑ کے ہوے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ جنم وچ مرن توں بعد کیسے دی کڈھنی نہ پئے منت، سِدھا سچکھنڈ دے پُچائیا۔ لوڑ رہے نہ کیسے بہشت جنت، سورگاں دا لیکھا دے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارا اک وکھائیا۔ جس جن درشن دی انتر آتم لوڑ، آسا آسا نال ودھائیا۔ اوہ آتم اوہ رُوح وچھڑی لے جوڑ، جوڑی شبد نال کرائیا۔ من واسنا جگت کِریا وُلوں لے موڑ، شبد کھنڈا ہتھ اُٹھائیا۔ ستگر اپنے حُکم اندر گرمکھاں نوں لے تور، ٹھگ چور یار سادھ سنت لے بنائیا۔ کر پرکاش اندھیرے گھور، پنجاں توں کھڑا دے چُھڈائیا۔ لگی پریتی آتم پرماٹم دی نبھائے توڑ، ادھ وچکار نہ کھئے ٹڑائیا۔ مانس جنم جائے سور، لکھ چوڑاسی پندھ رہن نہ پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں اتم سمیں انتشکرن وچ جائے ہڑ، آتم دا مالک پرماٹم ہو کے اپنے وچ ملایا۔ بیاری تیری جائے تھ، تن وجود رہن نہ پائیا۔ ہوئی جہی مار کے پریم والی سٹ، پریتی اپنے نال جُڑائیا۔ جنم جنم دا روگ جاوے کٹ، کشٹاں وچ نہ

ڈیرہ لائیا۔ ساچے نام دا وکھا کے ہٹ، وست امولک کایا گولک تھوڑی جہی دیوے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا رس، رستہ بن رستیوں دئے سمجھائیا۔

* ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۱ اندر سنگھ دے گرہ کوٹ کپورا ضلع فروزپور * *

جن بھگتاں پرہہ کِریا کردا، آد جُگاد جُگ چوکری نت نوت دیونہار وڈیائیا۔ مارگ سمجھاوے اگلے گھر دا، منزل منزل آگلا پچھلا پورب پندھ مُکائیا۔ اشنان کرائے امرت آتم سروور ساچے سردا، دُرمت پاپاں میل رہن نہ پائیا۔ جوت پرکاش نورانہ اکو نور کردا، اندھ اندھیر دئے گوائیا۔ سچ دوارے سچکھنڈ برہمنڈاں اُپر آپے کھڑدا، در دوارا دئے وڈیائیا۔ پرما تم ہو کے آتم گھر سوامی سجن وردا، کنت کنتوہل جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا ڈھولا اکو پڑھدا، تُوں میرا میں تیرا دوجا راگ نہ کھئے لائیا۔ جن بھگتاں پرہہ دیوے اپنی مت، منمت رہن کھئے نہ پائیا۔ ست سنتوکھ دھیچ دے یت، یتھارتھ اپنا رنگ چڑھائیا۔ بھیو ابھیدا کھول کے تتوت، تت ویتا اکو دیوے مان وڈیائیا۔ ناڑی ناڑ ابلے کھئے نہ رت، اگنی تت نہ کھئے جلائییا۔ نام ندھانا دے کے وستو سچ، کوڑ گڑیارا اندروں دئے کڈھائیا۔ لوں لوں اندر جاوے رچ، دھن انادی آتمک اپنا راگ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگتن میتا اک اتیتا، ٹھانڈا سیتا مہر نظر نال ترائیا۔ جن بھگتاں پرہہ سہارا دیوے چرن کول، سرن ملے سچ سرنائیا۔ لیکھا چکا کے دھرنی دھرت دھول، دھام اکو دئے وکھائیا۔ جتھے جوت سرُوپی رہیا مول، نورو نور ڈگمگائیا۔ جنم جنم دا پورا کرے قول، کملاپت اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں سچ پریتی دس کے دھر دا ہون، آہوتی اکو پریم پیار مستی وچ رکھائیا۔ جن بھگتاں پرہہ جُگ جُگ بن دا رہیا سہارا، ابناشی کرتا سری بھگوان آد نرنجن اپنی دیا کھائیا۔ نیا نؤکا لاؤندا رہیا کنارہ، بن ملاح کھیوٹ کھیٹا اپنی سیو کھائیا۔ نج نیتر لوچن نین دیندا رہیا دیدارا، گیان آگھ پرتکھ آپ کھلائییا۔ راگ ناد شبد دھن سُناؤندا رہیا جیکارا، انحد اگتی آواز لائیا۔ محل اٹل سہاؤندا رہیا کایا کعبہ اُچ منارا، چار دیوار چھپر چھن نہ کھئے چھپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں لئے اٹھائیا۔ جن بھگت جُگ چوکری لوک مات اٹھدا، پریم پُرکھ

پر ماتم آتم دئے جگائیا۔ صاحب ستگر دین دیال ہو کے تٹھدا، وست امولک کایا گولک نام ندھانا دئے ٹکائیا۔ بیہو جنا کے سن سادھ
چپ دا، چاترک امرت میگھ بوند سوانتی مکھ دئے چکھائیا۔ جھکڑا چکائے اندھیرے گھپ دا، گرہ مندر گھٹ بھیتر تن وجود کرے
رُشنائیا۔ آؤنا جانا لیکھا مُکا کے مات گرہ اٹے رُخ دا، لکھ چوراسی جم کی پھاسی پھندن دئے کٹائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان ناتا جوڑ کے
پتا پُت دا، سرتی شبدی اپنی گنڈھ پوائیا۔ سندیشہ دے کے اک اگمے سلوک دا، توں میرا میں تیرا سوہنگ کرے سچ پڑھائیا۔
جن بھگتاں منزل چڑھدیاں آگے کوئی نہ روکدا، گر اوتار پیغمبر مل مل خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
ساچا ور بخش کے اپنی اوٹ دا، اوڑک اپنے وچ ٹکائیا۔ جن بھگت سدا منگے منگ اک، ایکنکار آگے جھولی ڈابیا۔ چار کُنٹ دہ
دشا آویں دس، حصہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا پریم پیار دی انتر لا سک، سخر چوٹی چڑھ کے پڑدا دے اٹھائیا۔ بن اکھراں نہکرمی ہو کے
سچا لیکھا دے لکھ، کرم کانڈ دا روگ دے گوائیا۔ نام سندیشے وچ آگلا دس بھوش، بھوکھ اکو اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ
ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، در مانگت سنت سہیلا جھولی ڈابیا۔ جن بھگتاں پرہ دیونہارا ساچا جوگ، جوگیشر
اپنا رنگ رنگائیا۔ جنم کرم دا ہوئے ہنگنا کٹ کے روگ، ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا
پڑدا اوہلا دئے اٹھائیا۔ جھکڑا مُکا کے ورن گوت، کایا سہا کے بنک قلعہ کوٹ، دوار اکو اک وکھائیا۔ پرہ پُرکھ پر ماتم پریم نچ آتم نچ
نین دسے اپنا چوج، چوجی ہو کے اپنی کھیل کھلائی۔ پڑدا اوہلا بیہو چکاوے گوجھ، دئی دوتی بجر کپائی کایا ماٹی ہائی اندر رہن
کھئے نہ پائیا۔ لیکھا رہے نہ چنتا سوگ، غمی خوشی وچ بدلائیا۔ مہروان ہو کے محبوب مُحبّت وچ دیوے درس اموگھ، جاگت
سووت اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگتاں وکھاونہارا دھر دا در، جتھے جگت دربان سکے نہ
کھئے اٹکائیا۔ جن بھگتو تہاڈا اکو در دروازہ، ابناشی کرتا آپ جنائیا۔ جس گھر وسے غریب نواجا، سچکھنڈ ساچے سوہبا پائیا۔ تہاڈی
سدا سدا جگ چوکڑی کردا رہے امدادا، سمترتھ سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نام جئاؤندا رہے بودھ آگادھا، نیراکھر کر پڑھائیا۔ سرتی اندر
ماردا رہے آوازا، سوئی آپ اٹھائیا۔ دیندا رہے سچ ویراگا، ویری دشمن اندرون دئے کڈھائیا۔ ہنس بناؤندا رہے کاگا، کاگ ہنس

رُوپ بدلائيا۔ ملدا رہے ميل بن کے کنت سہاگا، آتم پر ماتم ناتا اپنے نال جُڑائيا۔ دُرمت مَیل دھوندا رہے داغا، پنت پُنیت ہرجن دئے
وکھائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کړيا کر، ديونہارا اکو داتا، دياوان ديا کھائيا۔

* ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۱ چرن داس دے گرہ کوٹ کپُورا ضلع فروزپُور *

سری بھگوان کہے جن بھگت تیرے پیار دی بھکھ، ترشنا جگت نہ کھئے وکھائيا۔ مل کے تیرا جنم جنم دا میٹان دُکھ، دلدر دیاں
گوائيا۔ کوڑی کړيا وچوں چُک، سچ دوار اک سمجھائيا۔ اگلا دے کے دُھر دا سُکھ، چنتا غم دیاں مٹائيا۔ سُپھل کر کے جننی
ککھ، مُکھ اُجل دیاں وکھائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کړيا کر، سدا سدا سد ديونہار سرنائيا۔ سری بھگوان کہے جن
بھگت تیرے انتر لاواں کھچ، شبدي تار ستار پلائيا۔ درشن دے کے نچ، نین دیاں گھلائيا۔ پھیر نظری آواں وچ، ہٹے نہ کدے
جدائيا۔ ستگر ملیاں پنج تت کایا ماٹی پُتلا پھیر بن دا سِکھ، شش اپنا رُوپ وٹائيا۔ اگے میلا نال اک، ایکنکار رنگ چڑھائيا۔
مانس جنم بازی لئی جت، ہار چرناں ہیٹھ دبائيا۔ سچ پریم پیار دا ملیا بت، بتکاری ہویا آپ سہائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
آپ اپنی کړيا کر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، سچ کرم دا لیکھا دیوے لکھ، لکھت للاٹ دئے بدلائيا۔

* ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۱ گلزار سینگھ دے گرہ ساہو کے ضلع فروزپُور *

سری بھگوان کہے میں گُرمکھ صوفی سنت تگان فقیر، لکھ چوراسی کھوج کھوجائيا۔ کلجگ انت کوڑی کړيا میٹ دیواں
لکیر، مایا ممتا موہ رہن نہ پائيا۔ لکھ چوراسی جیو جنت دس سچ تدبیر، گر گر شبد کران پڑھائيا۔ شرع شریعت رہن نہ دیواں کھئے
زنحیر، ظاہر ظہور نور کران رُشنائيا۔ جن بھگتاں بناں مددگیر، پُشت پناہ اپنا ہتھ ٹکائيا۔ ست دھرم دا مارگ کر تعمیر، طمع تماچا
دیاں لگائيا۔ نام کھنڈا ہتھ پھڑ شمشیر، شمع کوڑی دیاں بُجھائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کړيا کر، ديونہارا ساچا ور، دُھر
دا حُکم اک ورتائيا۔ پُرکھ اکال کہے میں بھگتاں دینا اک سندیشہ، جُگ جنم دا صدمہ دینا چُکائيا۔ پُرکھ اکال میل ملاؤنا ایکنکار

ایکا، اک اِکلا گھر گھر نظری آئی۔ من واسنا وچوں کرنی بُدھ بیکھا، پڑدا اوہلا دینا اُٹھائی۔ صدی چوڈھویں اتم پورا ہونا ٹھیکا، عیسیٰ موسیٰ محمد بہہ بہہ سیس جھکائی۔ دو جہاناں پرم پُرکھ پرما تم بنا دھر دا نیتا، نرویر نراکار اپنا حُکم ورتائی۔ اتم پرما تم دسنا ساچا بیتا، سرتی شبد وجے ودھائی۔ کرم ککرم درِشٹی اِشٹی چُکنا لیکھا، بھوکھت اگلی دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھر دا حُکم آپ سمجھائی۔ پُرکھ اکال کہے مین دینا نام انمول، ائمٹری وست جن بھگتاں لوک مات ورتائی۔ شبد ترازو کنڈے لینا تول، دو جہان ہلارا اک وکھائی۔ جن بھگتاں انتر انتر پڑدا دینا کھول، جگت بسنتر دینی بُجھائی۔ صاحب سوامی انترجامی ہو کے وسنا کول، کلمہ کائنات نغمہ اک سنائی۔ ست ستوادی ہو کے جانا مؤل، قول اقرار اپنا توڑ نیہائی۔ لہنا دینا لیکھ چُکاؤنا دھرنی دھرت دھول، دھولا اپنا حُکم سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا لیکھا آپ سمجھائی۔ سِری بھگوان کہے مین جن بھگتاں دینی سوجھی، سٹیاں لینا اُٹھائی۔ آس نندرا دا رہے کوئی نہ روگی، پت پت پُنت دینا بنائی۔ کیسے نوں منگنا پئے نہ بن کے جوگی، در در الکھ نہ کھئے جگائی۔ پھڑ کے چاڑھنا اگتی چوٹی، چوٹ اِکو دینی لگائی۔ اندروں کڈھ کے واسنا کھوٹی، کوڑے کرماں ڈیرہ دینا ڈھابیا۔ ٹھاکر ملا کے اِکو مؤجی، محبوب اِکو دینا سمجھائی۔ اتم چُکنا دھر دی گودی، گوبند میلا سہج سُبھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سِر اپنا ہتھ ٹکائی۔ سِری بھگوان کہے مین بھگتاں دیواں ونڈ، نام اگما جھولی پائی۔ دئی دویتی ڈھاہ کے کندھ، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ تُوں میرا مین تیرا سُنا کے چھند، سنسا روگ دینا چُکائی۔ نج اتم دے کے اند، اند پرمانند وچ سہائی۔ سچ سروور نھا کے اگتی گنگ، گنگا گوداوری جمننا سُرستی توں پلُو دینا چُھڈائی۔ نام ندھان وجا کے مردنگ، دُھن آتمک راگ الاہیا۔ خوشی کرا کے بند بند، بندنا اِکو دینی سمجھائی۔ نرگن جوت چاڑھ کے چند، مندر کرنی سچ رُشنائی۔ منزل مُکا کے پینڈا پنڈھ، مہروان دینا ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سورا سربنگ، حُکم دھر دا آپ چلائی۔ سِری بھگوان کہے مین بھگتاں ورتا اندر، انتشکرن ویکھ وکھائی۔ مایا ممتا توڑ کے جندر، زندگی اندروں دینی بدلایا۔ من واسنا بھوے نہ کوئی بندر، دہ دشا نہ کھئے پھرائیا۔ بھاگ لگا کے کایا مندر، اِکو کعبہ دینا سمجھائی۔ ڈنڈوت دس کے اگتی بندن، بندہ بندیخانے وچوں باہر کڈھائی۔ چرن دھوڑ لگا کے ٹکا مستک چندن، چند سورج

دا لیکھا دینا چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گُرمکھاں دُھر دا بن کے سبجَن، سبج سُبھاؤ سچ گھر ساچا دئے
وکھائیا۔

* ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۱ چنن سنگھ دے گھر پنڈ واندر *

بھگت بھگوان دا نانا اگم، جگ نیتز نظر کیسے نہ آئیندا۔ آتم پرما تم پڑدا دیوے بہن، پاربرہم پت پریشور اپنی دیا کھائیندا۔ نام
بھنڈارا دیوے دُھر دا دھن وست امولک کایا گولک آپ ٹکائیندا۔ نرگن نور جوت چاڑھے چن، جوتی جاتا جلوہ نور ڈگمگائیندا۔
پاربرہم بھو کھلاوے ہنگ برہم، پڑدا اوہلا کایا ماٹی رہن کھئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جُگ چوکرئی
بھگتاں ویکھ وکھائیندا۔ بھگت بھگوان دا نانا ایک، ایکنکار دئے وڈیائیا۔ سچ پریتی بخش دُھر دی ٹیک، ٹکا مستک دھوڑی خاک
رمائیا۔ انتر انتر بُدھی کرے بیک، من واسنا لیکھا دئے مُکائیا۔ جنم کرم دی بدل دیوے ریکھ، سمرتھ سوامی سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔
سچکھنڈ دوارا دسے اگمڑا دیس، تھر گھر وجے اک ودھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا نظری آوے اک نریش، شاہ پاتشاہ شہنشاہ
دُھردرگاہیا۔ جو آد جُگاد جُگ چوکرئی نرگن سرگن کرے ویس، کایا ماٹی پنج تت چولا جگت پرگٹائیا۔ نام ندھانا سیری بھگوانا
سچ اگم دئے سندیش، کھانی بانی حُکمی حُکم سنائیا۔ جن بھگتاں لیکھے بن قلم شاہی لیکھ، لیکھت بھوکھت آپ درڑائیا۔ سیو لگا کے
وِشن برہما شو گنیش، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ بھو ابھیدا اچھل اچھیدا لہنا دینا دیونہارا گر دسمیش، دہ دشا چار کُنٹ ویکھے چائیں
چائیا۔ گُرمکھ ہرجن سنت پیارے اندر وڑ کے دیوے بھیت، پڑدا اوہلا رہن کھئے نہ پائیا۔ ساجن میتا ٹھانڈا سینتا نظری آوے نیتن
نیت، نچ نیتز کرے رُسنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت سہیلے گُرمکھ چیلے لے پیکھ،
لوک مات دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ بھگت بھگوان دا نانا آد جُگاد، جُگ چوکرئی رہے ہمیش، برہمنڈ کھنڈ اپنا حُکم ورتائیا۔ ناؤں
نرکارا سناؤندا رہے ناد، آتمک دُھن اگتی آپ پرگٹائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پرما تم دسدا رہے یاد، بہرم وچ بہرم نہ کھئے رکھائیا۔ اکھر
وکھر دسدا رہے بودھ اگادھ، کلمہ حق سنائیا۔ سوئی سرتی کایا ماٹی ہاٹی اندر جاوے جاگ، جاگرت جوت کرے رُسنائیا۔

ترے گن مایا ڈسنی مائل نہ ڈسے ناگ، پنچ وکارا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ ہونے ہلکائیا۔ سچ بھنڈارا نام امولک دیوے ڈھر دی داد، داتا دانی دیا کھائیا۔ اک دوے نون بھگت بھگوان سدا رہے ارادھ، مل مل اپنی خوشی منائیا۔ امرت رس ڈھر دا لیندے رہن سواد، رسنا جہوا بٹی دند نہ کھنے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ڈھر دا راگ، ساچا سوہلا اک سنائیا۔ بھگت بھگوان بن دا رہیا سنگ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ دے گواہیا۔ نام ندھان وچدا رہیا مردنگ، تال تلوارے دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ سوہنگ نون میرا میں تیرا بن دا رہیا چھند، نرگن نرگن میلا سہج سبھائیا۔ کایا ماٹی چڑھدا رہیا رنگ، صاحب سوامی رنگن اک وکھائیا۔ آتم پرما تم دیندا رہیا نجاند، انتشکرن پرمانند وچ سہائیا۔ خوشی وچ ویکھدا رہیا بندگی والا بند بند، بندھن لکھ چوراسی مات تڑائیا۔ سرت سوانی شبد ہانی رہن نہ دیوے رند، گھر سہنجنا جوت نرنجنا وچدی رہے ودھائیا۔ سچ دوار ایکنکار گھر سوامی ٹھاکر جائے لنگھ، حق مقامے سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگتاں ہونے سدا بخشند، بخشش رحمت آپ ورتائیا۔ بھگت بھگوان دا سچا جام، ضامن اکو نظری آئیا۔ اک سندیش اک نریش اکو نام، نرنکارا ناؤں اکو گائیا۔ اکو کرنی اکو کاما، اکو کرتا پُرکھ رہیا وکھائیا۔ اکو امرت اکو جام، آب حیات پیالہ اکو ہتھ اٹھائیا۔ اکو سناونہارا ڈھن آتمک ساچا گانا، ڈھولا گہر گمبھیر الاٹیا۔ اکو سہاونہارا سچ مکانا، کایا ماٹی ہونے رُشنائیا۔ اکو بن کے پینا دانا، دیناں اناٹھاں لے اٹھائیا۔ بھگت بھگوان نرگن نرگن ست ستوادی کرے پہچانا، سچ سچ اپنا جوڑ ملائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب ستگر اک اکھوائیا۔ بھگت بھگوان جڑدا رہیا جوڑ، جگ چوکڑی وچدی رہی ودھائیا۔ اک دوے دی سانجھی لوڑ، حصہ ونڈ نہ کھنے وکھائیا۔ نام آگما پاوے ڈور، آتم پرما تم اپنی گنڈھ جنائیا۔ کوڑی کیرپا گرہ مندر اندر رہن نہ دیوے چور، ٹھگی ٹھگ نہ کھنے کھائیا۔ من واسنا پاوے نہ کوئی شور، کھتری براہمن شوڈر ویش جگت شرع نہ کھنے چلائی۔ کر پرکاش اندھیرے گھور، سچ چند کرے رُشنائیا۔ پرما تم آتم سے سدا کول، پاربرہم برہم لیکھا دے مکھائیا۔ شبد انا دا بودھ آگادھا وچاوے ڈنکا ڈھر دا ڈھول، آلس نندرا دے مٹائیا۔ لکھ چوراسی نام مدھانے لے وروں، کوٹاں وچوں گرمکھ ورلے باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ست ستواد اک درسائیا۔ بھگت بھگوان ہندا رہیا ملاپ، ملنی ہر جگدیش کرائیندا۔ انتر آتم دیندا رہیا جاپ، اجپا جاپ

آپ سمجھائیندا۔ ترے گن مایا کوڑی کریا میٹدا رہیا پاپ، ترے گن اگنی آگ نہ کھئے تپائیندا۔ نرگن ہو کے سرگن دیندا رہیا ساتھ، لوک مات پھیرا پائیندا۔ ساڈھے تین ہتھ کایا چلاؤندا رہیا راتھ، بن رتھوہی سیو کھائیندا۔ ساچی منزل چڑھاؤندا رہیا گھاٹ، دُور دُراڈا پنڈھ آپ مُکائیندا۔ کلجگ انت میٹے اندھیری رات، ست ستوادی شبد انادی اکو راگ الائیندا۔ بھگت سہیلیاں پُچھے وات، گرمکھ گر گر کھوج کھوجائیندا۔ جھگڑا مُکا کے ذات پات، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ نام پدارتھ دیونہارا سچے سوغات، انٹری دُولت جھولی پائیندا۔ من واسنا کوڑی کریا گھر رہے نہ نار کھذات، گرمکھ گر گر ہنس روپ پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی ساچا مندر اک سہائیندا۔ بھگت بھگوان گاؤندا رہیا اک سلوک، سوہلا ڈھولا اپنا نام جنائیا۔ لیکھا چُکدا رہیا چوڈاں لوک، چوڈاں طبق نہ کھئے وڈیائیا۔ چرناں ہیٹھ دباؤندا رہیا مکتی موکھ، نربان پد اک سمجھائیا۔ گھر ٹھاکر سوامی جگاؤندا رہیا جوت، اندھ اندھیر آپ مٹائیا۔ شبد نگارے لاؤندا رہیا چوٹ، سوئی سُر ت لے جگائیا۔ کوڑی کریا کڈھ کے کھوٹ، سچ وستو دے ٹکائیا۔ آتم پر ماتم ساچے دھام دے اگنی موج، مجلس بھگتاں وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نرگن سرگن کرے چوج، چولے اندر اوبلا دے مٹائیا۔ بھگت بھگوان رہیا تکدا، نج نین ویکھ وکھائیا۔ لہنا دینا دیوے حقیقت حق دا، حاکم ہو کے بے پرواہیا۔ جھگڑا مُکا کے کوڑے شک دا، سنسا دے گوائیا۔ بھو گھلا کے پُرکھ سمرتھ دا، پڑدا دے اٹھائیا۔ جھگڑا مُکا کے رہنا وکھ دا، اکو گھر دے وسائیا۔ جتھے دیک جوتی جگدا، جلوہ نور کرے زُسنائیا۔ شبد اگنی وجد، ناد دُھن شنوائیا۔ امرت جھرنا رسدا، رستہ رہیا وکھائیا۔ کوٹاں وچوں گرمکھ ور لے دسدا، جس جن اپنا رنگ رنگائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی بھگت سہیلا اک اکیلا نت نوت بھگتاں لیکھا لکھدا، لوک مات دے وڈیائیا۔ ناتا جوڑ کے پتا پت دا، پت پرمیشور اپنی گود اٹھائیا۔ اتم جنم سریشٹ جامہ پورن گرسکھ دا، جو سکھ ستگر وچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لہنا دینا چُکاوے جس جس دا، چار ورن اٹھاراں برن ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔

* ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۱ بھاگ سنگھ دے گرہ پنڈ دہڑی خانہ ضلع بٹھنڈا * *

پرم پُرکھ دا سرب پروار، لکھ چوڑاسی اکو نور نظری آئی۔ پُرکھ اکال کیسے توں نہیں باہر، گھٹ گھٹ مندر رہیا سہائی۔ جس چارے کھانی محل لیا اُسار، اندج جیرج اُتہج سیئج ڈیرہ لائی۔ سو جگ چوڑی کھیل کرے اپر اپار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائی۔ وشن برہما شو لگا کے سیوادر، نت نوت ہوئے سہائی۔ سندیشے دیوے بن گرو اوتار، پیغمبر ہو کے کلمہ حق جنائی۔ مانس مانکھ کر کے خبردار، جگت نندرا سٹیاں لے اُٹھائی۔ امرت بخش کے ٹھنڈا ٹھار، اگنی تت دے بُجھائی۔ دُھر دا نام سُنا کے شبدا سچّی دُھنکان، ناد انادی آپ وجائی۔ نرمل جوتی کر اُجیار، گھر گھر کایا مندر اندر کرے رُشنائی۔ سرب جیاں پرہ پاونہارا، سار، لکھا رہن کھے نہ پائی۔ کرے کھیل اگم اپار، نرگن سرگن دھار چلائی۔ سکھیا دے کے سکھاں کرے پیار، گرمکھاں مُکھ اُجل آپ وکھائی۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پرما تم دس کے سچ جیکار، نعرہ اکو دے سمجھائی۔ کاغذ قلم شاہی بن لیکھار، سرشٹی ڈھولے دے پرگٹائی۔ جگ چوڑی پچھوں جس ویلے آوے آپ نرنکار، نرگن ہو کے ویس وٹائی۔ پریمی پریم لے اُٹھال، جیو جنت وچوں کھوج کھوجائی۔ جھگڑا مُکا کے شاہ کنگال، اکو رنگ دے رنگائی۔ جنہاں بنا لے اپنے لال، لالن دیوے مان وڈیائی۔ اتم پوہ نہ سکے کال، رائے دھرم نہ دے سزائی۔ ساچا مندر دے وکھال، سچکھنڈ ساچا سوہا پائی۔ دیالے بے مثال، جوتی جوت ہووے رُشنائی۔ محل اٹل سہائے دھرمسال، دوارا اکو اک وکھائی۔ کوٹاں وچوں جن بھگتاں چلے نال نال، اندر باہر اپنا ساتھ بنائی۔ جنم مرن دا لیکھا کر بحال، لکھ چوڑاسی دے کٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویکھنہارا تھاؤں تھائی۔ پرم پُرکھ دا دو جہان وڈ بنس، سرینس اپنا ویکھ وکھائی۔ آتم پرما تم نور نورانہ انس، انتشکرن دے سمجھائی۔ کاگ لیکھا جانے ہنس، نرگن سرگن کھوج کھوجائی۔ مانس جنم بنائے بنت، جس جن بخشے سچ سرنائی۔ ہوئے گرہ نہ رہے ہنگت، مایا ممتا موہ مٹائی۔ کر کریا جنہاں میلے اپنی سنگت، سو گرمکھ سوہا پائی۔ جھگڑا چکا کے سورگ جت، سچکھنڈ دوارا اک وٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویکھنہارا چائیں چائیں۔ بھگت شہیلے پرہ دا سچا پروار، پاراوار کہن کھے نہ پائی۔ جس نوں گر اوتار پیغمبر لکھ کے گئے اپنی وار، وارتا اکھراں والی جنائی۔ جنہاں دا مالک اک نرنکار، نرگن نیرویر نظری آئی۔ اوہ کرے پریم اندر باہر، گپت ظاہر ویکھ

وکھائیا۔ نیج نیتر دیوے دیدار، درس اپنا دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے لئے اُٹھائیا۔ پُرکھ اکال دا سب دے نال سنگ، وچھڑیا نظر کھئے نہ آئیا۔ لکھ چوڑاسی چلاوے نال ڈھنگ، حُکمے وچ بھوئیا۔ گُرمکھاں اندر چاڑھ کے اپنا رنگ، دُرمت میل دئے دھوئیا۔ سنت سہیلے منگن ساچی منگ، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ کِریا کرے سورا سرینگ، نام بھنڈارا دئے ورتائیا۔ بھاگ رہن نہ پائے مند، مند واسنا دئے کڈھائیا۔ گھر وکھا کے دُھر دا چند، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ جھگڑا مُک جائے جیرج انڈ، اُتبھج سینج لیکھا نہ کھئے رکھائیا۔ آتم پر ماتم نیج گھر دیوے سچا اند، سُکھ آسن سینگھاسن نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ بٹھائیا۔ سِری بھگوان دا جگت سرب سنسار، ساتھی گُرمکھ لئے بنائیا۔ انتر انتر دے کے ہلار، سُنئیاں لئے جگائیا۔ نیتر آگھ آگھاڑ، درشن دئے کرائیا۔ خوشی کرا کے ناڑ ناڑ، پنج تت وچے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ بنس سرینس دا راکھا اک، اک اِکلا ایکنکار نظری آئیا۔ جنہاں گُرمکھاں سیکھ لئی ساچی سیکھ، سیکھ ہو کے سیکھیا وچ سائیا۔ اوہناں دا اگلا لیکھا دیوے لیکھ، پچھلی کئے جدائیا۔ نام بھنڈارا پا کے بیکھ، بہشتان توں پرے اپنے چرناں وچ رکھائیا۔ آتم دی پوری کرے سک، سِخر چوٹی دئے چڑھائیا۔ جدھر ویکھن اودھر آوے دس، چار کُنڈ دہ دشا اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں دا بن کے دُھر دا مت، مِتر پیارا دیوے مان وڈیائیا۔ سچ پِرتی کرے پت، ہر سچن آپ اکھوئیا۔ درشن دیوے نت، ساکھیاں سوبھا پائیا۔ ٹھگوری من نہ پائے چت، چیتن سرتی دئے کرائیا۔ سب دا مالک خالق پرتپالک پرہو پت، پتا پوت ویکھ چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ سِری بھگوان کہے دُنیا دا جھوٹھا جانو رِشتہ، سگلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ سب نے کوچ کرنا آہستہ آہستہ، آگے پچھے بھجن واہو داہیا۔ اک اکال اُتے کر لؤ سچا نسچا، جو نہچل دھام دئے پُچائیا۔ پرم پُرکھ دا متو اِشٹا، گُردیو اِکو سوبھا پائیا۔ جو اندروں کھولے درِشٹا، درِشٹی دئے بدلائیا۔ جھگڑا مُکا کے دین دُنی سرِشٹا، سریشٹ اپنا گھر وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لہنا دینا دئے چُکائیا۔ پرم پُرکھ دا بہ وڈا پروار، پچیاں دا مالک اِکو نظری آئیا۔ جو نانا توڑے نہ کدے وچ سنسار، سنساریاں والی کار نہ کھئے کھائیا۔ ماواں دے گھر پُت جمدے دو چار، ابناشی کرتا لکھ چوڑاسی جُون رہیا اُپائیا۔ حُکمے اندر کر کے خبردار، شبد سنديشے جُگ جُگ سُنائیا۔ سیوا

لا کے گرو اوتار، پیغمبران کری پڑھائیا۔ کلجگ انت سرشٹی ہوئی بے حال، بھلی نام خدائیا۔ جو صاحب ستگر دا گرمکھ ہو کے بن گیا ساچا لال، سچ سچ وچ سمائیا۔ اُس نوں پوہ نہ سکے کال، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ صاحب ستگر چلے نال نال، حُکھے اندر آپ بھوائیا۔ جنم جنم دی لیکھے لاوے کیتی گھال، گھائل ہون دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگتاں آپے ربیا سنبھال، صُبح شام ویکھ وکھائیا۔ ابناشی کرتا کہے جن بھگتاں سدا وڈا وڈا بھاگ، بھاگاں والا دیاں بنائیا۔ جو سچ سرنائی گیا لاگ، لکن اکو دیاں وکھائیا۔ ڈرمت میل دھو کے داغ، دغا فریب دیاں چھڈائیا۔ اندر کھول کے اپنا راز، پڑدا دیواں لاپیا۔ نام جنا کے ناد، سوئی سرت لوان اٹھائیا۔ میٹ اندھیری رات، سچ چند کراں رُشنائیا۔ نام بھنڈار دے کے دات، بھکھیاں دیواں رجائیا۔ درشن دے کے بھبھات، بدھ اپنی دیاں سمجھائیا۔ جھگڑا مُکا کے ذات پات، دین دُنی توں بری دیاں کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا جانے شاہ نواب، نیا نوکا اکو نام وکھائیا۔ سیری بھگوان کہے میں بھگتاں سدا سدا سد سہارا، صاحب اکو اک اکھوائیا۔ کوڑی کیرپا کراں پار کنارہ، جگت وہن نہ کھئے وبائیا۔ کلجگ اتم ہو اُجیارا، جاگرت جوت کراں رُشنائیا۔ ساچا بنس سربنس کر تیارا، ترے گن توں پلّو دیاں چھڈائیا۔ اکو ایکنکارا وکھا کے سچ دوارا، دوجا لیکھا دیاں مُکائیا۔ جو جن ساچے در سچا سچ کرے نمسکارا، سیس جگدیش بھیٹ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ لیکھا کہے مینوں جگ جگ ستگر لیکھا، دوجی قلم نہ کھئے چترائیا۔ جس ویلے جیو روپ دھرے ساچے سکھ دا، گرمکھ اپنا آپ پرگٹائیا۔ چاؤ گھنیرا ہووے اگمی پت دا، پت پریشور ویکھ خوشی منائیا۔ اوہ مانس جنم بازی جتدا، لکھ چوراسی منزل طے کرائیا۔ اوہ پریمی پیارا ہو جائے ایکنکار اک دا، اکو وچ سمائیا۔ جن بھگتاں سیری بھگوان جگ جگ اپنے اندر دسدا، بابروں لبھن کھئے نہ جائیا۔ جھگڑا مُکا کے اوپلے وچ دا، وچوں اپنا آپ پرگٹائیا۔ لیکھا وکھائے گھر ٹھا کر نج دا، نج نیتر کرے رُشنائیا۔ میل ملاوا اپنے شبدی نام بدھ دا، طریقہ اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لہنا دینا جانے سچے پریم پیار والی سیک دا، ساچی سیک بن بھگتاں ہتھ کسے نہ آئیا۔

* ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۱ ہرچند سنگھ دے گرہ ہررائے پُر ضلع بٹھنڈا *

آد جگاد کھیل اگمی شبد ستگر دا، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ آتم پر ماتم سُرتی دھار ہو کے جڑ دا، وچھوڑا اتر باہر دے کڈھائیا۔ ناد اناد وجائے بے پرواہ اپنے تال سُر دا، دُھن آتمک راگ سُنائیا۔ مرجیوت روپ کرے جن بھگت گُرمکھ مُردا، گرہ مندر ساچے وجے ودھائیا۔ بھگتاں دے اندر فُرنہ ہو کے کھُردا، من واسنا دے کھپائیا۔ لیکھا جनावے پچھلا اگلا دُھر دا، پُورب جھولی پائیا۔ پندھ مُکاوے وچھوڑے والا اندپُر دا، پُری اند اکو دے وکھائیا۔ جتھے سُوْر ج چند کدے نہ چڑھدا، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ بھگت بھگوان اک دُو جے دا ڈھولا پڑھدا، سوہنگ سو وجے ودھائیا۔ پڑدا لہ جاوے سچکھنڈ ساچے گھر دا، تھر گھر ملے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا میلا لینا ملائیا۔ بھگت بھگوان سد وسن پاس، پاسا سکے نہ کھئے بدلائیا۔ جگت واسنا کدے نہ کرے اداس، چنتا غم نہ کھئے رکھائیا۔ سدا سدا سد پرہ ملن دی رکھے آس، آشا اور نہ کھئے ودھائیا۔ گاؤندا رہے بن رسنا جہوا سواس سواس، ساہ ساہ دھیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مانس جنم کرنہارا راس، رستہ اپنا دے وکھائیا۔ بھگت بھگوان آد جگادی اکو راہ، دُو جی دھار نہ کھئے وکھائیا۔ آتم پر ماتم مل کے کرن سچّی صلاح، جھوٹھی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ شبدي گُرو وچولا ہووے وچ ملاح، ناتا دُھر دا دے بندھائیا۔ جگ جنم دیاں وچھڑیاں لے ملا، پھڑ باہوں گود اُٹھائیا۔ کلجگ اتم کوڑی کِریا دے مٹا، ست سچ اک درڑائیا۔ دھیچ دھرم دھرواس دے وکھا، نہکرمی کرم بنائیا۔ گھر سجن سوامی جائے آ، ٹھا کر ہو کے پھیرا پائیا۔ جنم جنم دا لیکھا دے مُکا، چوراسی گِیڑ نہ کھئے بھوائیا۔ مہروان ہو کے درس دے دِکھا، پریکھیا جگت نہ کھئے جنائیا۔ غریب نہانے اپنے رنگ لے رنگا، رنگت اکو اک چڑھائیا۔ در درویشان درد لے ونڈا، دیناں اناتھاں ہیوئے سہائیا۔ گرہ گرہ گھر گھر مندر اندر ویکھے تھاوں تھان، گھٹ بھیتر سوہیا پائیا۔ پریم پدارتھ پریم پُرکھ لے کھا، نرگن ہو کے سرگن کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگت دوارے بھاونہا دا بھوگ دے لگا، بھانا اپنا لے منائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، نرگن ہو کے آپ سہا، دُو جی سہائتا دی لوڑ رہے نہ رائیا۔

* ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۱ جگیر داس دے گرہ خیالی والا ضلع بٹھنڈا * *

جُگ جُگ کھیل ہر زینکار دا، نرگن زرویر دیا کھائیا۔ لیکھا ویکھ جگت سنسار دا، بھگت سہیلے لے اٹھائیا۔ پریم رس دے
 کے اپنی دھار دا، پڑدا اوہلا دے اٹھائیا۔ جلوہ دے کے نوری چمتکار دا، اندھ اندھیر دے مٹائیا۔ میلا کرا کے ساچے یار دا، وچھوڑا
 رہن کھئے نہ پائیا۔ جھگڑا مٹاوے روگ سوگ چنتا کڑیار دا، ست ست دے سمجھائیا۔ گڑھ توڑے ہوئے ہنگتا ہنگتا دا، ہنگ
 برہم اک سمجھائیا۔ در وکھاوے سچکھنڈ نواسی سچ دربار دا، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 ہرجن ساچے آپ ترائیا۔ سری بھگوان جن بھگتاں جُگ جُگ دیندا رہے دلاسا، سنتوکھ ست جھولی پائیا۔ ایشٹ دیو بنیا رہے
 بہرواسا، آتم پرما تم رنگ رنگائیا۔ گرہ منڈل اندر وکھاؤندا رہے راسا، سُرتی شبدی کاہن نچائیا۔ نیج گرہ کردا رہے واسا، ساڈھے
 تین ہتھ مندر اندر اپنا نور کرے رُشنائیا۔ بھيو کھلاؤندا رہے بن کے داسی داسا، سیوک سیو دیونہار وڈیائیا۔ جنم جنم دیاں پوریان
 کرے آساں، ترشنا کوڑی دے بُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جگت دلدر دے مٹائیا۔ جن بھگتاں میٹنہار پرہو
 پرہہ ڈکھ، پاربرہم پرہہ دیا کھائیا۔ گھر سوامی دیوے سُکھ، سُکھ ساگر روپ پرگٹائیا۔ چنتا غم دا پینڈا جائے مُک، مکمل اپنا رنگ
 چڑھائیا۔ نچھر دھاروں امرت سوما پئے پھٹ پھٹکل رہن کھئے نہ پائیا۔ ہرجن بنائے اپنے ست، اباشی اچت دیا کھائیا۔ سوہنی موئے
 سنسار وچ رُت، پت ٹہنی آپ مہکائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی بُت، بُتخانے وچوں اتم باہر کڈھائیا۔ دُھر دی گودی لے چُک،
 مہروان سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن دیونہار سرنائیا۔ جن بھگتاں پرہہ دیوے سرن
 سرنگت، سہارا اک وکھائیندا۔ نہکرمی دے کے دُھر دی مت، منمت کوڑی پرے ہٹائیندا۔ نعرہ سنا کے الکھنا الکھ، جیکارا اکو اک
 جنائیندا۔ آتم پرما تم کدے نہ ہووے وگھ، حصہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ جن بھگتاں انتر دے کے دُھر دا سچ، ست اپنا نام سمجھائیندا۔
 کایا ماٹی بھاگ لگا کے کچ، کنچن گڑھ ویکھ وکھائیندا۔ منوآ من نہ جائے نچ، نٹوآن سوانگ نہ کھئے بنائیندا۔ ناڑی ناڑ نہ ابلے رت، اگنی
 تت نہ کھئے وکھائیندا۔ سچ دوارے لے سد، حُکم سندیشہ اک سُنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں
 وکھاونہارا دُھر دا گھر، گھر ٹھا کر نظری آئیندا۔ جن بھگتاں پرہہ میٹنہار ڈکھڑا، دُور دُراڈا نیرن نیرا دیا کھائیا۔ اُجل لوک مات کرے

مُکھڑا، دُرمت مِل آپ دھوئیا۔ لیکھا چُکاوے مات گریہ گکھڑا، ککھ سُنجنی دئے وکھائیا۔ اُلٹا پھیر نہ ہووے رُکھڑا، چرن کول دیوے سرنائیا۔ مہروان محبوب اباشی اچڑا، چیتن سُرتی دئے بنائیا۔ جس دی دھاروں شبد اگئی دُھر دا اٹھڑا، نرگن نرویر لئے انگرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں پڑدا دئے اٹھائیا۔ سِری بھگوان جن بھگتاں پڑدا چُکے انتر آگھ، اوہلا رہن کھئے نہ پائیا۔ نظری آئے ساکھیات پرتکھ، سچ دوارے سوہا پائیا۔ جگت کوڑی کِرپا کرے بھٹھ، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ سچ بھنڈارا کھول کے ہٹ، وستو اکو اک ورتائیا۔ بن اکھراں دے کے برہم مت، برہم ودیا دئے پڑھائیا۔ تُوں میرا مین تیرا بھيو کھلا کے سچ، سچ ساجن ہوئے سہائیا۔ مارگ رستہ دُھر دا دس، دہ دشا کرے رُسنائیا۔ بھگت بھگوان اک دُو جے دا سانجھا کر کے جس، یتھارتھ اپنا رنگ چڑھائیا۔ آگے رہن نہ دیوے وکھ، گھر وچ گھر میلا میلے سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سنت سہیلے لئے رکھ، رکھیا کرے چائیں چائیا۔ سِری بھگوان جن بھگتاں ہوئے ساجن مینا، مِت پیرا اک اکھوائیندا۔ جُگ جُگ دی پرگٹ کر کے ریتا، ریتیان راہ چلائیندا۔ سچ دوارا دس کے ٹھانڈا سینا، امرت میگھ اک برسائیندا۔ جُگ چوکڑی کرنہارا کھیل انڈیٹھا، انڈیٹھی کار آپ کھائیندا۔ گُرمکھاں کایا چولی چاڑھ کے رنگ مچھٹھا، ست ستوادی ویکھ خوشی منائیندا۔ من منوا کوڑی واسنا وچ رہے نہ ریٹھا، امرت پھل آپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں دیوے اک ور، جنم مرن دا دُکھ روگ سنتاپ، لکھ چوڑاسی وچوں کڈھ آپ، کوٹ جنم دے میٹے پاپ، تُوں میرا مین تیرا دس کے جاپ، جیون جُگت جگت دئے بدلائیا۔ رُوچ بُت کایا ماٹی خاکی اندر باہر گُپت ظاہر کر کے پاک، پنت پاون امرت میگھ برسے ساون، من منوا ہنکاری مارے راون، سینا سُرتی دُھر دا رام، ماٹی کاجی چام، چم درشٹی وچوں ایشی اپنا ایش دیو سمجھائیا۔ جن بھگت مینا ٹھانڈا سینا ویراگی تیاگی بیراگی بھاویں ہو جائے گریہستی، نانا توڑ کے جگت بہستی، پار کنارہ کر کے وچوں سرشٹی، صاحب سلطان سِری بھگوان ہو مہروان دے کے دان، چرن کول بخشے سچ سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں دیونہارا اک ور، جنم جنم دا لیکھا پورب لہنا دیونہارا کایا ماٹی، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، ست دھرم دا بخش کے تن وجود گہنا، گہر گمبھیر بے نظیر لاتصویر اپنا درس دئے کرائیا۔

* ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۱ بختاور سنگھ دے گرہ پنڈ خیالی والا ضلع بٹھنڈا *

سری بھگوان کہے میں جن بھگتاں جنم جنم دے میٹاں پنڈھ، جگت پاندھی رہن کھئے نہ پائیا۔ کوڑی کریا ہوئے ہنگنا مایا ممتا
 شرع شریعتی ڈھاہ کے کندھ، پڑدا اوبلا بن وچولا اندروں دیاں چُکائیا۔ نام انڈیٹھا سوامی ہو کے چاڑھاں رنگ، جگ نیتز نین نظر
 کیسے نہ آئیا۔ بودھ آگادھی شبد انادی سناواں آگئی چھند، ڈھولا سوہلا گیت نغمہ اکو نام خُدائیا۔ جھگڑا چُکواں رسنا جہوا بٹی
 دند، بندنا ڈنڈوت بخشاں اک سرنائیا۔ اندر باہر گیت ظاہر آتم پرماٹم دیواں سنگ، سکلا سنگ آگلا دیاں بنائیا۔ نرگن جوت
 سچ پرکاش چاڑھ کے چند، رو سس کھپڑا دیاں چُھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، گھٹ بہیتر
 گرہ پڑدا دئے اٹھائیا۔ سری بھگوان کہے میں دینا بھگتاں بھنڈارا ایک، ڈھردرگاہی ہو کے آپ ورتائیندا۔ چرن کول سچ سہارا بخش
 کے ٹیک، چرن دھوڑی ٹیکا مستک نام خاک رمائیندا۔ خوشی ہوواں بنا نیتراں آگھاں پیکھ پیکھ، لوچن نین دھار نہ کھئے بنائیندا۔
 پاربرہم برہم بنا کے ساک سجن سین، سچ دوارا ایکنکارا اکو اک سہائیندا۔ نت نوت کرے بت پت پرمیشور چُکاونہارا لہنا دین، دین
 دیال ہو کریال وست امولک کایا گولک سچ دوارے آپ ٹکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، وکھاونہارا ڈھر دا
 گھر، در دروازہ آپ گھلاٹیندا۔ سری بھگوان جن بھگتاں کھول دیوے در دروازہ، دردی ہو کے درد وندائیا۔ نظری آئے نر نرائن
 شاہ نوابا، بھوپت بھوپ بے پرواہیا۔ جھگڑا مُک جائے مکہ مدینہ جگت کعبہ، حُجرے حق محبوب دئے وکھائیا۔ ڈھر نام دی مارے
 اک آوازا، تھر گھر واسی دیا کھائیا۔ سچ دوارے کھولے رازا، سچکھنڈ دوارا پڑدا دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، دیونہارا ساچی داتا، دیاوان آپ ورتائیا۔ سری بھگوان کہے میں بھگتاں دیواں امیوں رس، بن رسنا جہوا آپ چوائیا۔ آتم پرماٹم
 کر کے وس، واستک اپنے گھر وسائیا۔ جنم جنم دا پورب لیکھا دس، بن شاستر سمرت کراں پڑھائیا۔ بن آگھاں کھول کے آگھ، دو
 جہاناں دیاں وکھائیا۔ بن نتاں ہو پرتکھ، جلوہ نور کراں رُشنائیا۔ لہنا دینا چُکا کے ہتھ، نابھ کول دیاں اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، جگت دوارا پار کر کے حد، حدوڈ اکو دئے وکھائیا۔ سری بھگوان کہے میں بھگتاں دینی شبد دلیل، جگت
 ودیا والی نہ کھئے پڑھائیا۔ شاستر سمرت بناؤنا نہ پئے کوئی وکیل، وچولا رہن کھئے نہ پائیا۔ ساچے در کر کے منظور اپیل، اپرمپر سوامی

ہو کے ہواں سہائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کر دینی تبدیل، طبع سب دی ویکھ وکھائیا۔ شبدی دھار کھیل کرنا آر پار امبر نیل، نرویر ہو کے اپنی کار کھائیا۔ جودھا سوریر بن کے چھیل چھیل، شپے روز اپنا حکم ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کر آدھین، دین مذہب کھڑا دینا چھڈائیا۔ جن بھگت سہیلا رہے نہ کھئے کہین، کھلے کوچھے اپنے گلے لگائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن مارگ رستہ دس مہین، مارگ اکو دینا وکھائیا۔ گرمکھ رہے نہ کھئے غمگین، غماں دا روگ دینا مٹائیا۔ آتم پر ماتم سب نوں دینی تعلیم، طلبے گرمکھ دینے بناٹیا۔ محل اٹل وکھا کے اک عظیم، عالیشان دینا سمجھائیا۔ جس دا نقشہ نظر نہ آئے کیسے اُتے زمین، ظاہر ظہور اندروں پڑدا دئے اٹھائیا۔ جن بھگتاں شاباس کہے آفرین، جو پُرکھ اکالا دین دیا لا اکو رہے منائیا۔ کلجگ انت ست ست دا دس کے دین، دھرم دا دھرم دوارا دئے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، مالک بن کے آپ رحیم، رحمت وچ سہمت کرے لوکائیا۔

* ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت ۱ مُکند سنگھ دے گرہ پنڈ مراج ضلع بٹھنڈا *

بھگت بھگوان آد جگادی لیکھا دھر دا، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی دین دئی ویکھ وکھائیا۔ بھیو ابھیدا اچھل اچھیدا لیکھا چکاوے پورے گر دا، گہر گمبھیر بے نظیر لاتصویر اندرے اندر جلوہ نور نظری آئیا۔ بھگت سہیلا گرو گر چیلا صاحب سوامی انترجامی ہون نہ دیوے مُردا، مُرید مُرشد محبوب مُحبّت اپنی وچ جنائیا۔ شبد اناد بودھ آگادھ تال سناوے آگئی سُر دا، تت شبد آتم پر ماتم پاربرہم برہم میلا سہج سُبھائیا۔ ساچا چمتکار دیوے اپنے نور نورانے نور دا، اندھ اندھیر سنجھ سویر اکو رنگ دئے وکھائیا۔ آسا منسا جگ جنم وچھڑیاں پُرکھ اکال پوردا، پورن برہم سچ دھرم اکو دئے وکھائیا۔ ناتا توڑ کے ہوئے بنگتا گرہ غرور دا، غرُبت کوڑی اندروں دئے کڈھائیا۔ اشارہ دے کے نام خُماری سرور دا، شرع شریعت اندروں دئے بدلائیا۔ پنڈھ مُکا کے من منوئے مفرور دا، حُکے اندر اپنے بند کرائیا۔ نیج آتم نیج گرہ ساچے گہر درشن پاوے سچکھنڈ حضور دا، مقامے حق اکو جلوہ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، برجن ساچے ویکھ وکھائیا۔ بھگت بھگوان بُندا رسیا ملاپ، آد انت جگا جگنت

وجدی رہی ودھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا اکو رہیا دوہاں دا جاپ، جگت وِ دیا دوجی اؤر نہ کھئے پڑھائیا۔ نرگن نروریر نرکار نرکار دیا باقی کھلاپاتی کردا رہیا جوت پرکاش، جلوہ گر ظاہر ظہور اکو نظری آئیا۔ جنم جنم دا کرم کرم دا میٹدا رہیا پاپ، پنت پنت ہو کے دُرمت میل اندروں آپ دھوائیا۔ تند ستار و جاؤندا رہیا رباب، احباب پیارا مٹر ہو کے اپنی خوشی وکھائیا۔ دُنداوت بندنا سجیدیاں وچ دسدا رہیا آداب، سر سر صاحب سیس نوئیا۔ جن بھگتاں معاف کر کے دیندا رہیا خطاب، خطوط خط چٹھی نہ کھئے پڑھائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے اُپر شاہ رگ کھولدا رہیا راز، گھر وچ گھر پڑدا رہیا اُٹھائیا۔ نام ندھانا سری بھگوانا بن اکھراں دیندا رہیا دات، کاغذ قلم دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، وست اموک کر عنایت، ہدایت اکو اک سمجھائیا۔ جن بھگت ہندا رہیا اکتھ، آتم پرما تم مل کے وجدی رہی ودھائیا۔ شبد اگئی لاؤندا رہیا سٹ، سوئی سرتی آپ اُٹھائیا۔ دیندا رہیا سنتوکھ دھیرج جت، یتھارتھ اپنا حکم ورتائیا۔ بودھ اگادھ شبد اناد سناؤندا رہیا گاتھ، بن رسنا جہوا بٹی دند آپ پڑھائیا۔ گھر سوامی انترجامی ہو کے کردا رہیا واس، واسنا کوڑی باہر کڈھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا مل کے ساچ، منزل پوڑا دھر دا آپ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھگت سہیلا اک اکیلا نرگن نروریر نرکار اپنا حکم ورتائیا۔ بھگت بھگوان اک دوجے نوں رہے تگدے، بن اکھاں اکھ ملائیا۔ لیکھے ملدے رہے حقیقت حق دے، شرع شریعت نہ کھئے وکھائیا۔ ناتے جڑدے رہے دھردرگابی سچ دے، سچ سچ وچ سائیا۔ بھنڈارے کھلدے رہے اگئی ہٹ دے، جگت ونجارا نظر کھئے نہ آئیا۔ دووین دھراں لاہا رہے کھتدے، بھگت بھگوان مل کے خوشی آئیا۔ کھیل ہندے رہے پُرکھ سمرتھ دے، مہا اکتھ کتھ درڑائیا۔ کایا مندر اندر مل کے رہے وسدے، وصل یار اکو اک جنائیا۔ بن رسنا جہوا بٹی دند رہے ہسددے، خوشیاں اندر ڈھولے گیت اگئی ناد کردے رہے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اشارے دیونہارا اپنی اکھ دے، گیان نیر پڑدا دئے اُٹھائیا۔ بھگت بھگوان دیندے رہے ہوکا، اُچی کوک کوک سنائیا۔ نعرہ لاؤندے رہے چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق دین دہائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں مانس مانکھ مانو ملدا اک موقع، جو مکمل پرہ دے نال ملائیا۔ منزل راہ پیندا کھڑا رہے کوئی نہ اوکھا، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ کایا مندر اندر ساڈھے تین ہتھ بھگتاں دا اگئی کوٹھا، گرہ پرما تم مل کے وچے ودھائیا۔ پرہ ملیاں رکھنا پئے نہ کھئے روزہ، نمازاں وچ سیس

نہ کھئے جھکائیا۔ انتر انتر بھيو کھولے گوجھا، گہر گور اپنا پڑدا دئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار نام بودھا، من مت بُدھ چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ بھگت بھگوان بولدے رہے اک جیکارا، تُوں ہی تُوں ہی راگ لائیا۔ ورن برن توں ہو کے باہرا، ذات پات لیکھا جان چُکائیا۔ اکو نُور نظری آئے دیا باقی کملاپاتی کرے اُجیارا، اندھ اندھیر سنجھ سویر دئے مٹائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہن کھئے نہ پائیا۔ پاربرہم پت پریشور سد وسنہارا سچکھنڈ ٹھانڈے دربارا، مقامے حق آسن سینگھاسن اک سُہائیا۔ حُکمے اندر بھیج گر اوتارا، پیغمبر کلمے نغمے دئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در گہر اکو اک وڈیائیا۔ بھگت بھگوان چڑھدا رہیا محل اٹل اُچ منارے، منزل منزل اپنا پندھ مُکائیا۔ پُچھدا رہیا سِری بھگوان چرن دوارے، دوارکاواسی جتھے بیٹھے سیس نوائیا۔ جگ مگ جوت جگے اپارے، اپرپر سوامی نرگن نُور کرے رُشنائیا۔ دوجا نہ کوئی میت مُرارے، سبج ساچا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ نہ کوئی ڈھولا گیت نہ تند ستارے، راگ راگنی صفت نہ کھئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھگت دیوے اک گہر، جس گہر اپنا ڈیرہ لائیا۔ بھگت بھگوان تکدا رہیا مندر، محبوب ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تن ماٹی خاک کھولدا رہیا جندر، بجر کپاٹی گنڈا لاپیا۔ من منوآ وس کر کے بندر، شبدی ڈوری تند بندھائیا۔ لیکھا چُکا کے سُوریہ چندر، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان ہو سُورا سربنگن، ہرجن اپنی گود اُٹھائیا۔ بھگت بھگوان چُکدا رہیا گود، بن ہتھان آپ اُٹھائیا۔ ست دھرم دا دیندا رہیا جوگ، جوگیشراں توں باہر پڑھائیا۔ تکدا رہیا ہوئے روگ، ہنگ برہم سمجھائیا۔ پرکاش کردا رہیا نرمل جوت، اندھ اندھیر چُکائیا۔ میٹدا رہیا کورُی سوچ، سمجھ سمجھ وچوں بدلائیا۔ چرن پریتی ساچی ریتی دسدا رہیا مَوج، مجلس اپنے نال رکھائیا۔ جُگ چوکرُی نت نوت کر کر بت بھگت کردا رہیا کھوج، کایا ماٹی اندر پڑدا دئے اُٹھائیا۔ جھگڑا مُکا کے لوک پرلوک، سچ سلوک دئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے اپنے رنگ رنگائیا۔ جن بھگت کہے میں پرہہ دا کر کے درس، دیدار اکو اک ویکھ وکھائیا۔ میری جنم جنم دی مٹ گئی حرص، ہوس رہی نہ رائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں کیتا ترس، رحمت اپنی کار کھائیا۔ مان وڈیائی دے کے اُپر فرش، دھرنی دھرت دھول لیکھا لیکھے رہیا لگائیا۔ پورب جنم دے کے قرض، مقروض ہو

کے جھولی رہیا پائیا۔ گر اوتاراں پیغمبراں دی منّ کے عرض، آرزو سب دی ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا تال بدل دیوے طرز، ڈھولا گیت اکو اپنا نام سنائیا۔ کرے کھیل پارہم پت پریشور پروردگار سانجھا یار اک اسچرج، اچرج لپلا اپنی اک ورتائیا۔ شبدا کھنڈا برہمنڈا کھنڈاں دو جہاناں پھرے تکھی دھار چھری کرد، قتل گاہ ویکھے لوکائیا۔ جوٹھ جھوٹھ کوڑ اپرادھ میٹ دیوے من واسنا گرد، بڈھی بیک دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل جودھا سورپیر بن مردانہ مرد، دوجی مدد منگ نہ کھئے منگائیا۔ جن بھگت کہن خوشی ہوئی ویکھ کے سچ محبوب، جو مُحَبَّت وچ سمائیا۔ جس دا اعلیٰ عرشاں توں پرے اک عروج، سچ دوارے سوہا پائیا۔ جو مہروان ہو کے جن بھگتاں رکھے محفوظ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ چاڑھ کے منزل ساچی مقصود، مسلہ سب دا ویکھ وکھائیا۔ لوڑ رہن نہ دیوے ہزارا درود، حضرت اپنے رنگ رنگائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا جدھر ویکھن اودھر موجود، ہر گھٹ بیٹھا سوہا پائیا۔ کایا مندر اندر وسے ساچی کوٹ، کٹیا اکو دئے سہائیا۔ جس دا گر اوتار پیغمبر دے کے گئے ثبوت، ثابت ہو کے اپنا بھو دئے کھلائییا۔ کایا کعبہ دس کے حق کلبوت، مندر مسجد گرو دوار اکو دئے وکھائیا۔ جس دا قلعہ کوٹ چار کُنٹ مضبوت، جگت شستر پوہ سکے کھئے نہ رائیا۔ حکم دیونہارا شبدا اکما دھر دا دوت، دتیا لیکھا دئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ انت اخیر بے نظیر نظر اپنی لئے بدلائیا۔ بھگت کہے میں پرہ دی ویکھی نظر (تبدیل)، تبدیلی سب دی رہیا کرائیا۔ صدی چودھویں انت اخیر سُنے نہ کیسے دی اپیل، اپرمپر سوامی دھردرگاہی بیٹھا سوہا پائیا۔ چار جگ دا پچھلا رہن نہ دیوے کوئی وکیل، وکلے سارے دئے مکائیا۔ آگے ہون نہ دیوے تعطیل، طرح طرح حکم دئے سنائیا۔ کوڑی کیریا کلجگ رہن نہ دیوے کہین، کایا کپڑ لکھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ ساچی سکھیا آتم پرما تم دیوے اک تعلیم، چار ورن اٹھاراں برن طلبا کرے اک پڑھائیا۔ نراکھر دس کے بنا نقطے میم، الف توں یے حرف اکو دئے سمجھائیا۔ جس دی سارے کردے گئے تعظیم، تنظیم وچ لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ دوارا اک وڈیائیا۔ جن بھگت کہے میں مُرشد دا بنیا مریض، گرمکھ پورا نظری آئییا۔ بن اکھاں کیتی دید، نور نور وچ سمائیا۔ جس دا حکم کرے تائید، فرمانا اک سنائیا۔ اگلا لیکھا دسے قریب، کرلیاں وچ پئے ڈبائیا۔ ایہہ کھیل ہونا عجیب، جس توں سکے نہ کھئے جنائیا۔ بغل رہے نہ قرآن مجید، ملا شیخ مسائک

سارے رہے کُرائیا۔ پُرحہ اکال دین دِیال کلجُگ انتر کرنی ترتیب، بسنتر جگت دئے بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں پوری کرے اُمید، آپ اپنے وچ چُھپائیا۔ جن بھگت کہے میں ویکھ ہویا خوشحال، ابناشی کرتا نظری آئیا۔ نُوں آد جُگادی دین دِیال، غریب زانیاں گود اُٹھائیا۔ صوفی سنت فقیراں کریں پرتپال، پرتپالک ہو کے ویکھے تھاؤں تھائیا۔ سُنیں مُردیاں حال، ٹھاکر سوامی شہنشاہیا۔ جھگڑا مُکاوے شاہ کنگال، آتم پرما تم برہم گیان درڑائیا۔ کلجُگ انت سِری بھگونت گُرمکھ ویکھیں اپنے لال، لالن اپنے وچ کُکائیا۔ گودی چُکے ننھے بال، بچپن اگلا دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، جُگ چوُکڑی لیکھا دئے مُکائیا۔ جن بھگت کہے کوڑ کُریار کھیل ویکھ مُکدا، خوشی اندرے اندر آئیا۔ نگارہ سُننا اِکے تُک دا، نُخم تاثیر دئے بدلائیا۔ وبار ویکھنا شبد انادی سِت دا، جو بھگتاں لئے اُٹھائیا۔ وقت ویکھنا ابناشی اچت دا، جو چار کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ جس دا بھانا کدے نہ رُکدا، گر اوتار پیغمبر وشن برہما شو بیٹھے سیس نوائیا۔ سو پُرحہ اکالا دین دِیالا نرگن ہو کے اپنی دھاروں اُٹھدا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ جن بھگتاں اُپر تُٹھدا، رُٹھیاں رسیا منائیا۔ ناتا جوڑ کے پتا پُت دا، گوبند دھار وچ سہائیا۔ جھگڑا رہن نہیں دینا اولے لُک دا، ساکھیات ہو کے سبق دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جُگ چوُکڑی اپنی کھیل کھلائیا۔ جن بھگت کہے نو سؤ چرانوے چوُکڑی جُگ پچھوں آئی پرم پُرحہ دی واری، چار جُگ کہن کچھ نہ پائیا۔ نرمل جوت جگے اِک نرنکاری، نرور ہر ہو کے حُکم سُنائیا۔ شبد اندر کرے خبرداری، بے خبراں خبر سُنائیا۔ کلجُگ کوڑی رہن نہیں دینی سکداری، سیکہ پچھلا لینا بدلائیا۔ نوین رُت اُچے بہاری، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ جن بھگتاں کھلے پُھلوڑی، چار ورن مل کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دوسر حُکم نہ کھئے سُنائیا۔ جن بھگت کہے میں پرہہ دا حُکم سُندا، بن کتاں رسیا سُنائیا۔ بھيو کھلاوے اپنے اگئی گن دا، گہر گمبھیر دیا کھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں بھگت سہیلے تھوڑے چندا، نو نو چار ویکھ وکھائیا۔ ناد سُننا کے اپنی اگئی دھن دا، دھن آتمک راگ الایا۔ پڑدا لاه کے اگئی سُن دا، سُنیاں لئے جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ناتا جوڑ کے اپنے خُون دا، مضمون اپنالے پڑھائیا۔ جن بھگت کہے میں پرہہ دا پڑھنا مضمون، کتب خانیاں وچوں کِتاب نہ کھئے وکھائیا۔ جس دا دو جہاناں توں وکھرا قانون، جُگ

چوڑی دھار نہ کھئے بدلائیا۔ جس دا جلوہ جلال توں وکھرا جنوں، زاویئے وچ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ اوس کلجگ انت کوڑی کیریا جگت وکار من مت بُدھ کر فضول، فیصلہ حق دینا سُنائیا۔ دو جہاناں حُکم کرنا پئے قبول، سِر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ ست دھرم دا مارگ دسنا اصول، اصلیت اک سمجھائیا۔ پرہ دے نام دا آگے لے نہ کھئے محسُول، دین مذہب ذات پات چُنکی خانے دینے مٹائیا۔ جن بھگتاں سدھی بخشے چرن کول سچّی دھول، چرن دھوڑی ٹِکا مستک آپ رمائیا۔ سچ سِنگھاسن آتم سیجا سہائے جس دی نہ پاوا نہ کھئے چول، بن تیل باقی دِپیک جوت ہووے رُشنائیا۔ جس گرہ حُکم سندیشہ دیندا رہے معقول، مُکمل اپنا نام جنائیا۔ اوتھے جھگڑا مُکا کے قاتل مقتول، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ سو دھام مقام قیام جن بھگتاں ہونا وصول، ست سچ ملے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد جُگ چوڑی نرگن روپ سدا ابھول، بھلیاں رستے دئے لگائیا۔

* ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت ۱ بدھاوا سِنگھ دے گرہ پنڈ مراج ضلع بٹھنڈا * *

جُگ چوڑی پرہ بھگت سہیلا، سچ ساجن اک اکھوائیندا۔ وسنہارا دھام ٹویلا، ست ستوادى ویس وٹائیندا۔ کرے کھیل اکم اتھاہ اک اگیلا، ایکنکار اپنی دیا کائیندا۔ سنت گرمکھ کر کر میلا، جنم جنم دا وچھوڑا پنڈھ چُکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، بیو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ جن بھگتاں پرہ کھولے پڑا، پڑدے اندر کرے رُشنائیا۔ دروازہ کھول کے اپنے در دا، درے دربار دئے وکھائیا۔ جتھے ناد اگمی شبد وجدا، جگت ستار نہ کھئے سُنائیا۔ امرت جھرنا جھردا، بوند رسک رسک ٹپکائیا۔ صاف ہووے پردا، پردے ہر جو نظری آئیا۔ ملاپ ہووے پت پرمیشور پر دا، پریم ہو کے گود اُٹھائیا۔ دوارا وکھاوے گھر تھر دا، جتھے سنت سہیلا بہ کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ہرجن لیکھا دئے چُکائیا۔ جن بھگتاں وکھائے گھر اک، ایکنکارا نظری آئیا۔ بن اگھاں آوے دس، دہ دشا ہووے رُشنائیا۔ جس منزل اُتے چڑھ کے شبدي دھار بن دا سیکھ، سیکھا مئے بے پروا ہیا۔ گوبند اوسے دا لیکھا گیا لکھ، جس دا لیکھ نہ کھئے بدلائیا۔ سو سمرتھ ہو کے ہتھ رکھے پٹھ، پُشت پناہ آپ

ٹکائیا۔ سہیلا بنے نوتِ نت، نج نیتِ درسِ دکھائیا۔ برہوں ویراگی لائے سک، سِخِ چوٹی دئے چڑھائیا۔ جوتی جوتِ سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہرِ نظرِ اک اُٹھائیا۔ جن بھگتِ ملدا ساچے تاٹ، تٹ اِکو دئے دکھائیا۔ جتھے اگلی منزل رہے نہ واٹ، پینڈا پندھ مُکائیا۔ اندھیری رہے نہ رات، سچِ نُوْر رُشنائیا۔ کوڑیاں دی رہے نہ جماعت، بھگتاں وچِ مل کے خوشی منائیا۔ امرتِ ملے بُوْنْد سوانت، اگنی اگ بُجھائیا۔ درسِ دیوے اِک اِکانت، گھر بیٹھا نظری آئیا۔ بند کِواڑی کھل جائے تاک، اوبلا رہے نہ رائیا۔ گھر سوامی صاحبِ سَتگرِ ملے آپ، آپ آپا وچوں پرگنائیا۔ بن اکھراں والی دسے اوہ اگئی بات، جو باطن پڑدا دئے کھلائیا۔ جوتی جوتِ سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں نظری آئے ساکھیاں، سخا سہیلا اِکو اِک اکھوائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ من ساڈی ارداس، عرض اِکو وار سُنائیا۔ سد رکھ اپنے پاس، پاسا لے بدلائیا۔ نج آتم ہووے واس، نج گھر وجے ودھائیا۔ من ممتا ہوئے ناس، کوڑی کِرپا نہ کئے ہلکائیا۔ ساچے منڈل پوے راس، بن گوپی کاہن دے دکھائیا۔ تیرے وچھوڑے وچ ہووے نہ کدے اُداس، چنتا اندروں دے کڈھائیا۔ صدی چوڈھویں انتِ آخری پوری کرنی آس، آکاش پاتال لیکھا دینا مُکائیا۔ سچ بھومکا دس استھانِ نواس، استھل اِکو نظری آئیا۔ جتھے جوتِ جوتِ پرکاش، سُوْرچ چند نہ کئے چمکائیا۔ جوتی جوتِ سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہرِ مُحبّت وچ رکھائیا۔ جن بھگت کہے پرہو تیرے ملن دا سدا چاو، جگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ کلجگ انتِ آخری آپ پکڑ باہوں، لکھ چوڑاسی وچوں لے اُٹھائیا۔ تیرے ہتھِ عدلِ انصاف نیاؤں، عادل اِکو نظری آئیا۔ مہروان ہو کے سر دے ٹھنڈی چھاؤں، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ نو نو لاگاں تیرے پاؤں، چرن سرن ملے سرنائیا۔ ہوں بالک تُوں دُھر دا پتا ماؤں، پت پریشور اِک اکھوائیا۔ تیرے اُتوں سد سد بل جاؤں، سد سد تیری سیو کھائیا۔ جوتی جوتِ سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہنس روپ بنا کاؤں، کاگ بُدھی رہن نہ پائیا۔ جن بھگت کہے پرہو ہنس بنا لے کاگ، سوہنگ مانک موتی چوگ چُکائیا۔ دُرمت میل دھو داغ، کوڑی کِرپا دے کھپائیا۔ انتر اُپجا اپنا راگ، شبِ اگئی دُھن سُنائیا۔ سوئی سرتی جاوے جاگ، آس نندرا دے مٹائیا۔ تیری اِکو سُن آواز، لکھ چوڑاسی ناتا جائے تڑائیا۔ بھیو ابھیدا کھول دے راز، رازق رِزق رحیم تیری اوٹ تکائیا۔ جھکڑا مُک جائے شرع نماز، لیکھن پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کایا کھیڑا کر آباد، اُجڑی نگری دے وسائیا۔ جس وچ سدا تیری رہے یاد، یادداشت اِکو دے بندھائیا۔

عشق رہے نہ کوئی دوجا حقیقی مجاز، مجلس اپنی دے دکھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کر آزاد، جم کی پھاسی دے ٹرائیا۔ بن تیرے
دوسرے ڈنڈوت نہ ہووے آداب، ادب اکو دے سمجھائیا۔ سچکھنڈ دوارے چرن پرتی سچ دا دے خطاب، شاہ نواب سر اپنا ہتھ
ٹکائیا۔ تیرا مندر محل اٹل اچل اُچ ویکھاں محراب، محبوب سوہنا نظری آئیا۔ جتھے گر اوتار پیغمبر وشن برہما شو ہوئے لاجواب،
سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر ساچے دے سرنائیا۔ ساچے گھر پرہو دے دے سرن،
کلجگ کوڑی کریا رہن کھئے نہ پائیا۔ اپنے لیکھے لے جنم مرن، مرجیوت روپ وٹائیا۔ ٹوں صاحب سوامی تارن ترن، تارنہار تیری
اوٹ تکائیا۔ نیتر کھل جائے ہرن پھرن، چاروں کُنٹ ہوئے رُسنائیا۔ جھگڑا چُک جائے ورن برن، ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ رائے
دھرم نہ آوے پھرن، چتر گپت لیکھا نہ کھئے پرگٹائیا۔ تیرے بھگت تیری منزل چڑھن، ادھ وچکار سکے نہ کھئے اٹکائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا
سوہنگ ڈھولا پڑھن، باقی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بن پوڑیوں ڈنڈیوں سچکھنڈ دوارے ورن، نرگن ہو کے نرگن وچ سہائیا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں نال پورا قول اقرار کر پرن، پرتیندھ ہو کے آپے ویکھ دکھائیا۔ جن بھگت کہن پرہو
ویکھ کلجگ انت اپنا سماج، سچ سمگری نظر کھئے نہ آئیا۔ شوہ دریائے ڈبن والا جہاز، بیڑا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ من واسنا کوڑی کریا
گھر گھر کرے ناچ، مکھ گھنگٹ رہی دکھائیا۔ ساچا سجدہ پڑھے نہ کوئی نماز، وُضوُ حق نہ کھئے کرائیا۔ شاستر سمرت وید پُران میٹ
نہ سکے اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے رُسنائیا۔ دین دُنی نار ہوئے کمذات، ہر کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ جھگڑے جھگڑن سنت
سادھ، سادھنا سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ تیرے پریم پیار اندر ہویا نہ کھئے وسما، بسمل ہو کے اپنا آپ مٹائیا۔ پریم پُرکھ پرما تم تیرے آگے
کیتی سچ ارداس، فرما بردار ہو کے عرض دتی سُنائیا۔ مایا ممتا کلجگ کوڑی کریا کر برباد، نیست و نابود کر کے دے دکھائیا۔
تیریاں بھگتاں دا گلشن مہکے آگما باغ، باغبان اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر جو اپنی کار کھائیا۔
جن بھگت کہے پرہو آتم پرما تم دا وچھوڑا کر دے ترک، تڑت اپنا حکم سُنائیا۔ تیرا میرا رہے کوئی نہ فرق، فیصلہ حق دے کرائیا۔
گوبند نال تیری شرط، شرطیہ دئے گواہیا۔ میں نرگن ہو کے آواں لوک مات پرت، پت پریشور روپ وٹائیا۔ جوتی جاتا ہوواں اُپر
دھرت، دھرتی دھرت دھول دیاں وڈیائیا۔ جن بھگتاں لہنا دینا چُکاواں اُپر عرش، عظیم کریم بے نظیر نظم نغمہ ناما نام سُنائیا۔ جنم

جَم دى كرم دى ميٿاں حرص، حَيثيتِ اصليَّت اِكو دياں وكهائيا۔ بهگتاں پريمياں پيارياں اُپر كر كے ترس، رحمت ميگه اِك برسائيا۔ جو برهون وچھوڑے وچ رهے ٿڙپ، پهڙ باهون گلے لگائيا۔ پوري كراں لِكهت پڙهت، كيتا قَوْل اِقرار نه كدے بُهلائيا۔ جوتى جوت سرُوپ هر، آپ اپنى كِرپا كر، كهيل كر مردانے مرد، جن بهگت تيرى اِكو منگ منگائيا۔ جن بهگت كهے پر بهوُ كيون لُكدا كايا اوپلے، پڙدا اوپلا دے چُڪائيا۔ تيرے در دے جُگ چوُڪڙى بنے رهے گولے، نانك نِرگن سرگُن گيا سمجھائيا۔ اپنے نام دے بن اكهراں والے دس دھولے، دھولڪ چھينے دى لوڙ رهے نه رائيا۔ چار جُگ گُر اوتار پيغمبر تيرے بنے رهے وچولے، لوڪ مات ناتے گئے جُڙائيا۔ جن بهگت تيرے پريم پيار اندر موَلے، موَلا هو كے درس دِكھائيا۔ منزل پينڌا پنڊھ مُكا دے هوَلے هوَلے، آهسته آهسته اپنا رنگ چڙھائيا۔ جوتى جوت سرُوپ هر، آپ اپنى كِرپا كر، كرے كهيل اُپر دھوَلے، دھول دھيمه پئي سرنائيا۔ جن بهگت كهن پر بهوُ ويگه كهيل اُپر دھرتى، دھرنى رهي كُرائيا۔ غريب نانپان سُن عرضى، آرزو رهے جنائيا۔ مِهروان محبوب بن دردى، دُكھياں دُكھ وندايا۔ لُكھ چوُراسى مانس جنم جائے بردى، بردے هر نه كُئے وسائيا۔ سمجھ نه آئى پُرڪھ اكال تيرے گهر دى، گهٽ بهيتر كهوج خوشى نه كُئے منائيا۔ چوُداں ودياں جگت بُدھى پڙھدى، تيرے نام دى پئي نه كيسے لِكھائيا۔ جوتى جوت سرُوپ هر، آپ اپنى كِرپا كر، تُوں آد جُگاد جُگ چوُڪڙى سب دا مالڪ كيون كهيل كرے فرضى، فيصله حق دے درڙائيا۔ جن بهگت كهن پر بهوُ فيصله دے وچون حق حقيقت، حُڪم اپنا اِك سُنائيا۔ تيرى شرع لاشريكت، لاثانى تيرا نُور نظرى آيا۔ تيرے اُتے وڏا بيميت، آمد وچ بيٺھى سرب لوڪائيا۔ جوتى جوت سرُوپ هر، آپ اپنى كِرپا كر، جن بهگتاں بدل دے طبيعت، مِهَر نظر اِك اُٿائيا۔ جن بهگت كهن پر به ويگھين انت نه ديويں پچھا، پچھلى كهاني ياد كرائيا۔ ساچے سنتاں پوري كرنى اچھا، آسا منسا نال ملايا۔ كلجُگ انت كرنى رچھا، رچھڪ هو كے هوئيں سهائيا۔ نام پدارتھ پاؤنى بهچھا، بهڪھڪ هو كے جهولى رهے ڏاڀيا۔ جنهياں گُرمڪھاں سِڪھ لئي تيرى ساچي سِڪھا، سِخَر چوُٽى دينے چڙھائيا۔ نام ندهانا بٽھ پھڙاونا تير تِڪھا، انيالا آپ پرگنائيا۔ جو رهن نه ديوے آدھ وچا، پار كنارے دئے لگائيا۔ تُوں مالڪ پرتپالڪ سرشٽ سبائى خالق پتا، پاربرسم پر به تيرى آس رڪھائيا۔ جن بهگت اُدھارى وڏا نِگا، بُڏھا نڏھا فرق نه

کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ لیکھا
مُکواں تیرا حصہ، حصیداری پچھلی دینی گوائیا۔

* ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت ۱ لابھ سنگھ دے گرہ پنڈ چک فتح سنگھ ضلع بٹھنڈا * *

دھرنی کہے جو میرے اُپر بیٹھے اج، دھام آسن سینگھاسن ٹکائیا۔ دھار ویکھی اندر واسنا رُپ جگ، خواہش خاص رہی
درڑائیا۔ دُنی وباراں وچ رہے بھج، بھجن چائیں چائیا۔ گھر سوامی سجنِ ملیا نہ صد، صدقے واری نہ گھول گھائیا۔ نیج نیتِ درشن
کیتا نہ رج، رجو طمعو ستو پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ نام پیالہ پیتا نہ دُھر دی مد، سچ خُھاری نہ کھئے چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کِریا کر، مہروان ویکھ اپنی خلق خُدائیا۔ دھرنی کہے مینوں آوے ہاسا، ہستی وچوں ہستی ویکھ وکھائیا۔ ساچا جلوہ نظر
نہ آئے جوت پرکاشا، ظہور رُپ نہ کو بدلائیا۔ جگت واسنا وچ تماشا، بھیو ابھید پڑدا نہ کھئے اُٹھائیا۔ دُھر دا حُکم سمجھے نہ کوئی اکھا،
آخر منزل پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ جگت اتہاس جانن ساک، انہو پڑدا نہ کھئے اُٹھائیا۔ ٹھاکر سوامی سجنِ ملیا نہ پت پرمیشور آقا، عقل
بُدھی نہ کھئے چٹرائیا۔ سچ سمجھیا نہ جوتی جاتا، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ جگت وِدیا بودھ گیاتا، عالمِ علم نہ اکھوائیا۔ جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا بھیو دے جنائیا۔ دھرنی کہے میرے اندروں بدل گئی رُچی، رچنا ویکھ خوشی منائیا۔
انگڑائی لئی سٹی، کروٹ لئی بدلائیا۔ جھگڑا ویکھیا کایا بُتی، بُتخانے رہے گرلائیا۔ منزل محبوب چڑھ ویکھی نہ اُچی، محل اٹل
سوبھا کھئے نہ پائیا۔ سچ کہانی اگم اتہاہ بے پرواہ کولوں کسے نہ پُجھی، رمز راز وچ سمجھائیا۔ جس دی ودھائی وِجدی رہی آد جُگاد
چوہ جُگی، جُگ چوگڑی کھیل ورتائیا۔ اوہ سب دی ویکھن پرکھنہارا بیک بُدھی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
دُھر دا حُکم اک درڑائیا۔ دھرنی کہے میں ویکھیا ست سنگ، گرْمکھ گرْمکھ ڈھولے گائیا۔ پریم پیار دا ویکھیا ترنگ، تریا پد وچے
ودھائیا۔ آتم پرما تم تکیا سنگ، سوہنا رُپ وکھائیا۔ سچ گرہ آیا اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جوتی نور تکیا چند، جلوہ اکو اک
رُشنائیا۔ خوشی ہویا بند بند، بن تن وجود وِجی ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ رہیا وکھائیا۔

دھرنی کہے میں ویکھے گرمکھ سجن میت، سہیلے دھر دے نظری آئیا۔ جنہاں دی اندرون بدلی نیت، نیتوان سوہنے سوہیا پائیا۔ اکو پریم پُرکھ پر ماتم دا گاؤندے گیت، گہر گمبھیر رہے دھیائیا۔ ٹھگوری مول نہ بائے منوآ چیت، چیتن سرتی دئے کرائیا۔ جھگڑا چھڈ جائے بست کیٹ، اوچ نیچ بیٹھے پندھ مکائیا۔ پریم پُرکھ نال کر کے سچ پریت، پریم اکو رہے منائیا۔ جو کایا کرے ٹھانڈی سیت، اگنی ت دئے بھجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویلا وقت سہنجنا دئے سہائیا۔ دھرنی کہے میں ہوئی خوشحال، خوشیاں وچ نچاں ٹپاں گداں چائیں چائیا۔ گرمکھ ویکھے سوہنے لال، سجن سہیلے سوہیا پائیا۔ جنہاں دے اندر پریم سدا نال، پارپریم پریم اپنا سنگ نبھائیا۔ نانا توڑ کے کال مہاکال، دھرمسال سچکھنڈ اکو دئے وکھائیا۔ درشن کر گرمکھان دا ہوئی میں نہال، اچی کوک کوک سناٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے دئے وڈیائیا۔ دھرنی کہے میں ویکھیا عجب نظارہ، پن اکھاں نظری آئیا۔ ہرجن ہر ہر ساچی دھار وچ لگے پیارا، ووبار اکو اک درزائیا۔ گرمکھان نوں شبد اگنی انادی دھن دا پن رمز لگے اشارہ، عیش و عشرت دووین دین گوائیا۔ محل ملے اٹل اچ منارا، گہر وچ گہر وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آتم پر ماتم پر ماتم آتم آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت کر کر بت، ساچا کردا رہے پریم پیارا، پریم پُرکھ پت پریشور مہروان محبوب اپنی دیا کھائیا۔

* ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۱ ہرجن سنگھ دے گرہ بٹھنڈا * *

جن بھگتاں لہنا دینا دیوے دین دیال، دیال اپنی دیا کھائیا۔ جگ جنم دا لیکھا رکھیا سنبھال، سہج سہج دئے ورتائیا۔ شاہ بنا کے کنگال، نام بھنڈارا جھولی پائیا۔ مسل بنا کے بے مثال، مسرت خوشی اک پرگٹائیا۔ وچھڑیاں کر سنبھال، زٹھڑیاں لئے منائیا۔ گودی چک کے بال، گوہند ہوئے سہائیا۔ سنے مریداں حال، مُرشد بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا رہیا ورتائیا۔ جن بھگت سدا رہیا جاگ، جاگنہار آپ جگائیا۔ سندا رہے اگنی آواز، دُنی خواہش دھنی وچ پرگٹائیا۔ سدا ویکھدا رہے ساتھ، سنگی ساتھی اکو نظری آئیا۔ جو پوری کردا رہے آس، مہر نظر اک اٹھائیا۔ درس وچھوڑے دی بھجا کے

پياس، ترس اپنا اک کھائيا۔ بھتا دکھ آؤنا سی تین وساکھ، اُسا لیکھا رہیا چکائيا۔ سچ انک وٿوں ہونا سی پشچاتاپ، لت تٹی لئی جڑائيا۔ سہائتا کرے بن کے باپ، پتا ہو کے انک لگائيا۔ دکھیاں دے میٹ روگ سنتاپ، سکھ دئے اُپجائيا۔ گرمکھ بوٹا ویکھ کے وچوں باغ، رتی رت دئے بدلائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړیا کر، مہر نظر نال ترائيا۔ مہر نظر کہے میں کراں کرم، کرم بھگتاں دیاں بدلائيا۔ گرمکھ دا نواں بناواں جنم، ملے جگت وڈیائيا۔ اگنی دکھ وچ نہیں دتا سڑن، ہویا آپ سہائيا۔ چنتا وچ نہیں دتا وڑن، غماں توں لیا پچائيا۔ بخش کے اپنی سرن، ہویا صاحب سہائيا۔ کرنی آیا کرن، کرتا خیرخواہيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړیا کر، سر اپنا ہتھ رکھائيا۔ وساکھ کہے میری اندروں نکل گئی دہا، تیاں لوکاں رہیا سُنائيا۔ کی کیتا بے پرواہ، نرگن ہو کے پھیرا پائيا۔ بھگت سہیلا لیا پچا، کرنی دا کرن دتا بھگتائيا۔ حکمے اندر لیا چھڈا، حکمی حکم سُنائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړیا کر، دین دیاں ہویا سہائيا۔ وساکھ کہے میرے اُتے آئی حیرانی، ہردے وچ بوجھ بھجھائيا۔ بھتی ہوئی پریشانی، سُدھ بُدھ بھلائيا۔ کیوں پرہو کدا بھگتاں اُتے مہروانی، مہروان ہو کے پھیرا پائيا۔ کړیا کر کے مینوں اوس دن تھوڑی جہی لا لین دیوے نشانی، تیر اکو اک چلائيا۔ مینوں بھتا دکھ کیوں بخش دتی زندگانی، چرن ملی سرنائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړیا کر، پچھلا لیکھا دے مکائيا۔ پچھلا لیکھا کہے میں منگاں کر اک ارداس، سہجے سیس نوائيا۔ تُوں پرہو صاحب گنتاس، سچ تیری سرنائيا۔ سد وسیں بھگتاں پاس، ہوئیں مات سہائيا۔ ویکھیں کتے منت من نہ لئیں تین وساکھ، ڈھیری ہو کے داؤ نہ کھئے لگائيا۔ تیرے کول اچھل اچھل دی بھتی جاچ، ول چھل کر کے دینا وقت لنگھائيا۔ اگلا دینا سچا ساتھ، سنگی ہو کے نظری آئيا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گھر آ کے در آ کے پت جائے راکھ، پتر ہو کے جنم دینا بدلائيا۔

* ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۱ بگر سنگھ دے گرہ پنڈ برگاڑی ضلع بٹھنڈا *

جن بھگت کہے پرہو کیسے ہتھ نہ رہی تیری کنجی، مندر قفل نہ کھئے کھلائيا۔ جگت واسنا لٹا بیٹھے پونجی، کلجگ سنت رہے کُرائيا۔ کوئی رمز نہ دے گجھی، شبدي دھن نہ کھئے شنوائيا۔ دھار تیرے توں رکھ کے دو جی، بُدھ مت کرن پڑھائيا۔ ایہ

کھیل نہیں ہُن لُکی، اوہلا پڑدا رہیا نہ رائیا۔ اتم اوڈھ سب دی مُکی، ویلا وقت دئے گواہیا۔ گھرانہ دِسے کھئے نہ سُکھی، نیتر رووے
 جگت لوکائیا۔ جھگڑا پیا پتا پُتیں، ساچی گود نہ کھئے سہائیا۔ اتم پر ماتم سہائے کھئے نہ رُتی، رُٹری تن نہ کھئے مہکائیا۔ من واسنا
 جگت ترشنا بھکھی، چار کُنٹ دہ دِشا بھجے واہو داہیا۔ تیری منزل سِری بھگونت نظر نہ آئے کیسے اُچی، اُج اگم اتہا تیرا درس کھئے
 نہ پائیا۔ تیری دھار اتم ہو کے تیرے نالوں رُٹھی، سَمکھ درس کھئے نہ پائیا۔ کِرپا ندھان پارہم پت پر میثور جن بھگتاں گنڈھ پاٹھی،
 نام ڈوری جوڑ جُڑائیا۔ وست امولک دے جیہڑی گرہ نہ جاوے لُٹی، ٹھگ چور یار سکے نہ کھئے چُرائیا۔ جُگ چوڑی نام بھنڈارا
 ورتاؤندا رہوں بھکھ وچ دُکھی، ہوئی ہوئی اپنی گنڈھ کھلائی۔ کلجگ انت سِری بھگونت پریمی پیاریاں انتر اتم کر دے سُچی،
 سنجم اکو دے جنائیا۔ دوس رین اٹھے پھر گھڑی پل تیرے نال لگی رہے رُچی، رچنا ویکھنی چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا میل لے ملائی۔ جن بھگت کہن کیسے کول نہ دِسے چابی، چار ورن رہیا کُرائیا۔ کِرپا کر پرہو شتابی،
 ویلا وقت دئے گواہیا۔ کلجگ جیو ہوئے باغی، من واسنا نال بلکائیا۔ کوڑی کِرپا کیتے داغی، دُرمت میل نہ کھئے دھوئیا۔ سوئی
 سُر ت کیسے نہ جاگی، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ جھگڑا پیا دین مذہب سماجی، ذات پات کرے لڑائیا۔ اتم سب دی اُلٹی کر دے
 بازی، بازی گر ہو کے سوامی اپنا ڈنک وجائیا۔ تیرے پریم پیار سچ دا رہیا کھئے نہ راگی، یں تند ستار سُر نہ کھئے بنائیا۔ کوئن
 وچوں گرمکھ وِرا جگت ترشنا تیاگی، ویراگی ہو کے تیرا راہ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گرمکھاں بنا لے
 آدھی، حصہ دُھر دا جھولی پائیا۔ جن بھگت کہن چار کُنٹ دہ دِشا دِسے خالی، خالق خلق دئے دُہائیا۔ ست وست نظر نہ آئے کیتوں
 بھالی، کوڑی کِرپا بھامبڑ مچ لوکائیا۔ چاروں کُنٹ مندر اندر دِسے رین کالی، نرگن جوت چند نہ کھئے چمکائیا۔ اتم پر ماتم بنیا کھئے نہ
 والی، تُدھ یں مالک سنگ نہ کھئے نہائیا۔ گر اوتار پیغمبر شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن در تیرے سوالی، سارے بیٹھے جھولی
 ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ چار کُنٹ
 اندھیرا دِسے گھپ، کایا مندر اندر ہووے نہ کیسے رُشنائیا۔ کیوں سوامی ہو کے بیٹھوں لک، ٹھاگر ہو کے پڑدا دے اٹھائیا۔ تیری
 صفت تیرے کولوں لئیے پُچھ، بابروں پُچھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اتم پر ماتم نیج گرہ ساچے مندر دے اگم سِکھ، جس وچ دُکھ نہ

لاکے رائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں مانس جنم ملیا منکھ، مایا ممتا موہ دے مٹائیا۔ ساکھیات ہو کے سنت سہیلے جن بھگت اپنے بنا لے
 سٹ، اپرا دھی رہن کھئے نہ پائیا۔ بھاگ لگا دے کایا ماٹی بُت، ساڈھے تِن ہتھ و جدی رہے ودھائیا۔ تیرے کول سب کچھ، کیوں
 بیٹھا پڑدا پائیا۔ اُجل کر مات مُکھ، جو تیرا نام بن رسنا جہوا رہے گائیا۔ ساچے مارگ جانڈیاں جان مۇل نہ گھس، رستہ اکو دینا
 درسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ دینا چڑھائیا۔ جن بھگت کہے پرہہ اندر گھلا ویکھیا نہ کھئے جندر،
 زندگی سکے نہ کھئے بدلائیا۔ لگا بھاگ نہ کایا ماٹی مندر، مند واسنا نہ کھئے کڈھائیا۔ چوڑاسی توڑے نہ کھئے بندھن، بندگی حق نہ کھئے
 سنائیا۔ در ملے نہ پرمانندن، نجانند نہ کھئے رسائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ٹٹی آئے کوئی نہ گنڈھن، سرتی شبدی جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔
 برہم ودیا دا ربیا نہ کوئی براہمن، بھرے بھری لوکائیا۔ تیرے نام دا بن اکھراں توں کرے کوئی نہ ورنن، جگت ودیا والی کرن پڑھائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سگلا سنگ رکھائیا۔ جن بھگت کہن پرہو جن بھگتاں کھول کھڑکی، کھڑکھڑاہٹ
 رہن کھئے نہ پائیا۔ آسا لگی پورب جنم چرکی، چری وچھنے لے ملائیا۔ ایہو کھیل آد جگادی سچے پر دی، پریم ہو کے اپنی گود
 اٹھائیا۔ نگاہ بدل دے اپنی مہر دی، محبوب ہو کے اپنا رنگ چڑھائیا۔ ہُن کھیل نہیں ہتی دیر دی، اگلا پندھ دے مکائیا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اپنے لے ٹکائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ سدا گھلی رکھ بجر کپاٹی، کپٹ رہن کھئے نہ پائیا۔
 وست دے گھر دی ہاٹی، باہر ونج نہ کھئے کرائیا۔ بھاگ لگے کنچن دھار ماٹی، مٹکی اندر ہونے رُسنائیا۔ بوند دے اگم سوانتی، اگنی
 تت بُجھائیا۔ جھگڑا میٹ جگت والی ذاتی، آتم برہم دے درسائیا۔ ٹوں صاحب کھلا پاتی، پت پریشور نظری آئیا۔ جن بھگت
 تیرے حُکم دی منن آگھی، اکھراں والی چھٹن پڑھائیا۔ وست اموک دے ذاتی، داتا ہو دے دیا کھائیا۔ تیرے وچھوڑے وچ پرہو
 لنگھے کھئے نہ راتی، راتیں سُنّیاں دے جاگدیاں اندر بہ بہ خوشی منائیا۔ کیوں ٹوں صاحب پُرکھ ابناشی، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔
 سدا سچکھنڈ نواسی، مقامے حق سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
 وشنوں بھگوان، اگلی منزل میٹ واٹی، پندھ پچھلا رہے نہ رائیا۔

* ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۱ سہاوا سنگھ دے گرہ پنڈ پنج گرائیاں ضلع بٹھنڈا * *

دھنّ وڈیائی در آئی سنگت، سنگی دُھر دا دئے مِلائیآ۔ کایا چولی چاڑھ اگئی رنگت، رنگ اِکو دئے وکھائیآ۔ شبد انادی دیوے بودھ اگادھا بن کے پنڈت، نرویر نراکار نرنکار نراکھر کرے پڑھائیآ۔ کوڑی کریا مایا ممتا موہ گڑھ توڑے ہنگت، ہنگ برہم پاربرہم آپ جنائیآ۔ گرمکھ سنت سہیلا ایتھے اوتھے دو جہاناں دوسر کرے کیسے نہ منت، سچ دوارے ایکنکارے اِکو گھر بہائیآ۔ لہنا دینا جھکڑا مُکاوے بہشت جتّ، سورگ دا لیکھا دئے مُکائیآ۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی آتم پرماتم ناتا جوڑے نار کنت، سیج سہنجی ساڈھے تِنّ ہتھ کایا مندر آپ سہائیآ۔ مانس جنم لکھ چوراسی وچوں دُھردرگاہی بنت، گھڑن بہنہار سمرتھ سوامی دین دِیال اپنی دیا کھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت سہیلے ویکھ وکھائیآ۔ دھنّ وڈیائی سنگت پایا ہر کا دوار، ہر مندر دئے سہائیآ۔ سچ پریتی دیونہار داتا ایکنکار، اکل کل دھاری پرپھو اپنی دیا کھائیآ۔ لیکھا مُکا کے نوّ دوار، اندھ اندھیار کوڑی کریا دئے مٹائیآ۔ امرت دے کے بوند سوانت ٹھانڈی ٹھار، نجھر جھرنا دئے جھرائیآ۔ شبد انادی دُھن آتمک سُنائے اپنی دھار، رسنا جہوا بئی دند نہ کھئے پلائیآ۔ دیا باقی کملاپاتی جوتی جاتا کرے اُجیار، نرگن نور نور رُشنائیآ۔ محل اٹل اُچ منار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پورب لہنا ویکھ وکھائیآ۔ دھنّ وڈیائی جو چل کے آئی سنگت در، کایا مندر اندر در دروازہ دئے کھلائیآ۔ جنم مرن دا چُکائے ڈر، لکھ چوراسی گیڑا دئے مُکائیآ۔ امرت آتم سچ نہائے اِکو سر، دُرمت میل رہن نہ پائیآ۔ بجر کپائی توڑ گھر وچ وکھا کے اپنا گھر، ٹھاکر سوامی بن اگھاں نظری آئیآ۔ لیکھے لگا کے سیس دھڑ، آتم پرماتم پرماتم آتم پڑدا دئے اُٹھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، جُگ چوکرئی سنت سہیلے سجن ویکھ وکھائیآ۔ دھنّ وڈیائی ہر سنگت ہویا میل، پرپھ اپنی دیا کھائیآ۔ ناتا توڑ گرو گُر چیل، چیللا گُر اِکو رنگ وکھائیآ۔ آتم پرماتم بن کے سجن سہیل، پاربرہم برہم لیکھا دئے چُکائیآ۔ نرگن نرویر کرے پرکاش بن باقی تیل، جوتی جوت دُگمگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی گھٹ بہیتر ویکھ وکھائیآ۔ ہر سنگت تیرا ویلا وقت سہنجنا، پُرکھ اکل دیونہار وڈیائیآ۔ گھر ساجن ملیا آد پُرکھ نرنجنا، پاربرہم بے پرواہیآ۔ چرن دھوڑ کرائے مجنا، اٹھسٹھ تیرتھ لوڑ رہے نہ رائیآ۔ شبد انادی اِکو اک وچنا، بن اکھراں کرے

پڑھائیا۔ سچ پرکاش کایا مندر اندرے اندر جگنا، اندھ اندھیرا دئے چُکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں آتم سیجا درشن کر کر رجنّا، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سچ خُماری وچ مگھنا، اِکو رنگ سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار اک سرنائیا۔ ہر سنگت تیرا پرم پُرکھ نال ہونے ملاپ، ملنی ہر جگدیش کرائیندا۔ دوہاں دا سانجھا اِکو جاپ، تُوں میرا میں تیرا دوجا راگ نہ کھئے لائیندا۔ رُوح بُت تن ماٹی خاک کرے پوت پاک، پت پت پت اپنی دیا کمائیندا۔ کلجگ انت اندھیری میٹے رات، چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ پرتھی ست دیپ کھوج کھوجائیندا۔ امرت آتم دیوے ٹھنڈا ٹھار بوند سوانت، نِجھر جھرنا آپ جھرائیندا۔ درس دکھاوے اک اکیلا اِکانت، دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ ویس وٹا کے جگ چوکڑی بھہانت، ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائیندا۔ جن بھگتاں بخشنہارا دات، پورب لہنا ویکھ وکھائیندا۔ نام پدارتھ دیونہارا دات، ڈھردرگاہی خالی جھولی آپ بھرائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت خوشیاں بخشے آج، اِکے اجل توں آپ بچائیندا۔ ہر سنگت تیرا آؤنا جاوے لیکھ لگ، قدم قدم دئے وڈیائیا۔ کوڑی کرپا مایا ممتا ہونے بھہائے اگنی اگ، امرت میگھ اِک برسائیا۔ بنس بُدھ بنائے کگ، سوہنگ مانک موتی چوک چُکائیا۔ درس دیوے اُپر شاہ رگ، نو دوارے لیکھا رہے نہ رائیا۔ گھر سہنجنا درس کرائے آتم پرما تم بن کعبے ڈھر دا حج، مقامے حق اِکو کر رُشنائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے شبدي حُکم لے سدا، ہوکا سدا نام گھٹ بھیتر آپ جنائیا۔ کوڑی کرپا کلجگ واسنا دئی دویتی شرع شریعتی میٹ کے حد، دین مذہب ذات پات وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنگت بخشنہار سرنائیا۔ ہر سنگت تیرا لیکھ لاوے انتر آتم دھیان، گھٹ گھٹ واسی ویکھ وکھائیا۔ سوہلا ڈھولا گایا کرے پروان، پرم پُرکھ دئے سرنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دی سانجھی ہووے پہچان، دوہاں دا بھو رہے نہ رائیا۔ بھاگ لگے ساڈھے تن بتھ ماٹی کایا اُچ مکان، مقبریاں وچوں کعبے دئے وکھائیا۔ گرسکھ سنت سہیلا صاحب ستگر جگ چوکڑی نت نوت گودی چُکے آن، بن ہتھیاں باہاں اپنے آپ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سُلطانا نوجوانا مرد مردانہ مہروانا محبوب مُحبت وچ سہائیا۔ ہر سنگت تیرا لیکھا جاوے لگ، لگ ماتر دا فرق رہے نہ رائیا۔ گرُمکھو ٹھانوں رہن نہ دیوے الگ، وچھوڑا جنم جنم کٹائیا۔ شبد ڈوری اگے تند لے بتھ، بندھن اِکو دئے سمجھائیا۔ کر پرکاش بن سورج

چند، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ نج آتم دیوے اپنا اند، پرمانند وچ سہائیا۔ خوشی کرائے بند بند، ساڈھے تین کروڑ شہادت دئے
 بھگتائیا۔ جنم کرم دا بہار سر چکنی پوے نہ پنڈ، مہر نظر کر کے لیکھا دئے مکائیا۔ من واسنا کوڑی کریا رہن نہ دیوے گند،
 سگندھی اپنا نام بھرائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ کے بھیکھ پکھنڈ، ستجگ سچ کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی بے پرواہیا۔ ہر سنگت تیرا وقت سہاوا، سہاوا سنگھ ملے وڈیائیا۔ پرہ ملن دا تہاڈا
 پورا ہووے دعویٰ، پچھلی مسل خارج دئے کرائیا۔ سچکھنڈ دوارا بن اکھراں لا دیوے ناواں، دو جہان سکے نہ کھئے مٹائیا۔ دھن
 جنیدیاں ماواں، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ ایتھے اوتھے رکھے ٹھنڈیاں چھاواں، کلجگ اگنی تہ نہ لاگے رائیا۔ نت نوت جن بھگتاں پرہ
 دا ڈھولا مل کے ساچا گاواں، گہر گمبھیر بے نظیر اپنی نظر اٹھائیا۔ انت اخیر لکھ چوراسی بھرے کوئی نہ ہاوا، ہوکیاں وچوں باہر
 کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا سب دا دئے چکائیا۔ ہر سنگت تیرا پُرکھ اکال اکو سجن میتا، پاربرہم پر
 پُرکھ داتا نظری آئیا۔ جو دیونہارا انڈیٹھا دھام ترے گن اتیتا، کوڑی کریا دئے مٹائیا۔ کایا ماٹی ٹھانڈی کرے سیتا، سجن ہو کے دردی
 دُکھ وندائیا۔ دُھر دا رنگ چاڑھے اک محیٹھا، مجلس اپنے نال بنائیا۔ آتم پرما تم جنا کے سچ پریتا، پریتم ہو کے ویکھ وکھائیا۔
 ستجگ ساچی چلاونہارا ریتا، کلجگ کوڑی کریا دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا لہنا جھولی پائیا۔
 ہر سنگت تیرا سوہنا ہویا وقت، گھڑی پل تہت وار خوشی منائیا۔ سہیل ہویا مانس جنم آؤنا جگت، جیون جگت ملی وڈیائیا۔
 مالک خالق درشن پایا اُتے عرش، فرش و جی ودھائیا۔ غریب نائیاں اُتے کر کے ترس، رحمت حق کرائیا۔ میگھ نیارا دیوے برس،
 آب حیات مکھ چوائیا۔ دیناں انا تہاں ونڈے درد، دُکھیاں دُکھ مٹائیا۔ شرع چھری چلے کوئی نہ کرد، قتل گاہ وچوں باہر کڈھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گُرمکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ ہر سنگت تیرا انتر آتم سوہنا روپ، تن ماٹی خاکی پڑا اُپر
 پائیا۔ جس دا مالک شہنشاہ شاہو بھوپ، سلطان اک اکھوائیا۔ جو وسے چاروں کوٹ، دہ دشا پھول پھولائیا۔ جھگڑا مکا کے
 جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ دئے درڑائیا۔ مہروان ہو کے جاوے تھ، رُٹھیاں لئے منائیا۔ پنچ وکارا دیوے گٹھ، شبدی کھنڈا اک کھڑکائیا۔
 پریم پیار سہنجی مؤلے رُت، پتچھڑ نظر کھئے نہ آئیا۔ دیوے وڈیائی اناشی اچت، چیتن سرتی دئے کرائیا۔ مات گرہ آؤنا پئے نہ اُلٹا

رُکھ، دس دس ماس اگن نہ کھئے تپائیا۔ چرن کول سرنائی دیوے سُکھ، سُکھ آتم اک اُپجائیا۔ اُجل کرے مات مُکھ، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ بھگت بھگوان بنائے اپنے سُت، دُھر دی بنے جنیندی مائیا۔ شبدی دھار گودی چُک، دو جہاناں پار ٹکائیا۔ بھاگ لگا کے ساچے کوٹ، سچکھنڈ ساچا دئے سُہائیا۔ جتھے جگے نرمل جوت، دیا باقی نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان دیوے سرنائیا۔ ہر سنگت تیرا محل اٹل اُچ منارا، محبوب مُحبّت وچ سُہائیا۔ جو لہنا دینا چُکاوے نو سُو چُرانوے چوُکڑی جُگ پچھلا پور کرے وبارا، ووباری اگلا لیکھا دئے سمجھائیا۔ کلجُگ اتم نئیآ آئی انت کنارہ، دو جہان ڈولے تھائوں تھائیا۔ پُرکھ اکال کرے کھیل اپارا، اپرپدر سوامی اپنا حُکم سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر سدّ دوارا، دُھر دا حُکم اک جنائیا۔ چاروں کُنٹ ویکھو ہاباکارا، بِلپ کرے لوکائیا۔ ساچالگے کیسے نہ نام پیارا، نرگن نور گئے بھلائیا۔ من واسنا ہویا ہنکارا، جگت وِدی نال رلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر سنگت ویکھے چائیں چائیا۔ ہر سنگت تیرا میلا انت آخیری پُرکھ اکال، اکل کل دھاری دئے وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوارا جس دی سچّی دھرمسال، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ وشن برہما شو جس دے نھ نڈھہ بال، نت نوت جُگ چوُکڑی سیو کمائیا۔ ستجگ ترینا دواپر کلجُگ کھیل کرے کمال، کائنات ویکھ وکھائیا۔ حُکم سندیشے دے کے گر اوتار، پیغمبران نغمے دتے پڑھائیا۔ بھوکھتاں وچ کر اظہار، سندیشے لوک مات سُنائیا۔ کل کلکی انت اک اوتار، جس نوں جنھے کھئے نہ مائیا۔ دو جہاناں برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآن آکاشاں گگن گگنتران پاوے سار، مہاسارتھی دیا کمائیا۔ لکھ چوراسی وچوں گرمکھ سنت سُپیلے لئے اُٹھال، گھٹ بھیتر کھوج کھوجائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ لیکھا مُکا کے شاہ کنگال، چار ورن اکو سرن، نیتر کھول ہرن پھرن، آتم برہم دئے سمجھائیا۔ جھگڑا چُکا کے ڈرن مرن، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وکھاونہار سچ گھر، گرہ گرہ انتر کر رُشنائیا۔ ہر سنگت تیرا اندر باہر ایک، اکو روپ نظری آئیا۔ ابناشی کرتے رکھنی ٹیک، جو جُگ جُگ ٹکے مستک بھگتاں رہیا لگائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن آوے کر کے بھیکھ، ویس اوپسا روپ وٹائیا۔ جس دی نظر نہ آئے کیسے ریکھ، رنگ روپ نہ کھئے سمجھائیا۔ تِس دا نوآن سندیشہ ملنا پہلی چیت، چاترک گرمکھ لئے بنائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے نیج آتم کھولے بھیت، بھانڈا بہم بھو بھنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نظری آوے نیتن نیت،

دور دُراڈا پندھ چُکائیا۔ ہر سنگت جو پریم پیار اندر مار کے آئی پندھ، پاندھی ہو کے پندھ مُکائیا۔ ڈھولا گا کے اک چھند، سنسے اندروں دئے کڈھائیا۔ لیکھے لا کے بتی دند، بندنا اکو اک سمجھائیا۔ جوتی چاڑھ کے توری چند، اگیان اندھیرا دئے مٹائیا۔ بھیورے نہ بنگ برہم، پاربرہم لیکھا دئے چُکائیا۔ مائس جنم پورا کرے کم، نہکرمی اپنی دیا کمائیا۔ جیوندیاں جگ بیڑا دیوے بتھ، انت رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا اگلا دئے بنائیا۔ ہر سنگت تیرا لیکھا سوہنا آگے، اگمن وچ جنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا پروردگار سانجھا یار حق مقامے سدے، سچکھنڈ دئے وڈیائیا۔ شبدی دھار کر پیار آتم انتر انتر جانا بجھے، تن وجود خاکی ماٹی لوک مات تجائیا۔ ستگر پورا حاضر حضورا ہووے پچھے آگے سچے کھبے، ایتھے اوتھے دو جہاناں سیو کمائیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا گاؤندے جاندا بھجے، جس وید پُران دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سچ سوامی نال مل کے امرت رس دے لینے مزے، ترشنا بھکھ رہے نہ رائیا۔ سچکھنڈ دوارا جتھے اکو دیکھ جگے، نور نور وچ رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، گرمکھاں لہنا دئے مُکائیا۔ ہر سنگت تیرا میلا اک بھگونت، جو مالک خالق پرتپالک آد جگاد جگ چوکڑی دھر دا نظری آئیا۔ ایتھے اوتھے سدا سہائی گرمکھ سجن سنت، منمکھاں آگہ نہ کھئے کھلائیا۔ کوڑی کیریا غمی میٹ کے چنت، سُکھ سُکھ وچوں اُپجائیا۔ سچ دوارے جان دی دے کے ہمت، شبدی حوصلہ دئے ودھائیا۔ گرمکھو تھائے اندر من کرے نہ علت، شرع شریعت نہ کھئے لڑائیا۔ خواری انت ہووے نہ ذلت، مہر نظر نال ترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلائیا۔ بھیو ابھیدا کھولنہارا، ہر سجن اک اکھوائیا۔ کلجگ اتم پاوے سارا، صدی چوڈھویں پھول پھولائیا۔ لیکھا جان گر اوتارا، پیغمبراں پڑدا لاپیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا کرے کھیل نیارا، نرگن نراکار اپنی کار کمائیا۔ کاغذ قلم لیکھ نہ لکھنہارا، کاتب چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا جانے دھر دربارا، دھر دی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ دھر دی کرنی کرنے یوگ، ہر کرتا اک اکھوائیندا۔ جن بھگتاں میلا کر دھر سنجوگ، آتم پرماٹم ناتا اک جُڑائیندا۔ جگت ترشنا رہن نہ دیوے روگ، کوڑ کپٹ باہر کڈھائیندا۔ ساچے نام دی دے کے چوگ، چُغلی نندیا کولوں پلُو چھڈائیندا۔ گھر دے کے درس اموگھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، وقت سہیلا اک سہائیندا۔ وقت سہیلا ہویا سہنجنی ہوئی رُت، گھر وچی نام ودھائیا۔ جن بھگتو گرمکھو ہر

سنگتے جو کچھ لینا سو لینا پُچھ، بہرم بہرم رہے نہ رائیا۔ ایتھے اوتھے دیونہارا دو جہاناں سُکھ، سدا سدا سد سُکھ ساگر وچ سمائیا۔ جس دا بہانا آد جگاد برہم برہمادی شبدی حکم کدے نہ جاوے رُک، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ اوس دا ڈھولا سوہلا گیت نغمہ نام کلام اگئی ٹک، جس دی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی کلجگ انت سِری بھگونت بدل کے آگیا اپنا رُخ، نرگن ہو کے جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ویس وٹائیا۔ جس دی سمجھ سمجھ کوئی نہ کچھ، پڑدا اوہلا نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ساچے پار لنگھائیا۔ ہر سنگت گُرمکھ در آئے جانا راضی، دُکھ ستنگر جھولی پائیا۔ مانس جنم جت کے جانا بازی، بار رہن کھئے نہ پائیا۔ انتر رہے کھئے نہ داغی، دُرمت میل جانی دھوائیا۔ منوآ رہے مَول نہ باغی، بغاوت اندروں لینی کڈھائیا۔ ستنگر شبد ملنا ساقی، جو جام پیالہ مدھر دئے پیائیا۔ اندروں کھول کے کِرپا نال تاکی، تختہ کوڑا دئے اُلٹائیا۔ شبد اگئی چڑھا کے راکی، گھر وچوں باہر کڈھائیا۔ جتھے ملے اکو بوند سوانتی، امرت میگھ آپ برسائیا۔ جوت جگے کھلا پاتی، پت پریشور نظری آئیا۔ اوتھے لیکھے لگے آج دی راتی، زین بہڑی خوشی منائیا۔ ملے میل سچکھنڈ نواسی، استھان بھومکا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار دھرم وڈیائیا۔ ہر سنگت تیرا ست سچ دا دھرم، مانس ذاتی اکو نظری آئیا۔ پریم پیار پریتی دا سچا کرم، دوجا کانڈ نہ کھئے بنائیا۔ آتم برہم اگئی ورن، جس دی ذات نہ کھئے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال سچّی سرن، جس دی اوٹ نہ کھئے چھڈائیا۔ دُھر دا ڈھولا نام پڑھن، گر اوتار پیغمبر گئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سیکھیا اک سمجھائیا۔ سچ سُن لو ساچی سیکھیا، ستجگ سچّی دھار جنائیا۔ جو نانک گوہند لیکھا لیکھا، کلجگ انت سکے نہ کھئے مٹائیا۔ جن بھگتاں پینی نام دی بھچھیا، کوڑے کوڑ کوڑ کُراٹیا۔ منکھ من دے ہٹ وکيا، آگے چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جنہاں ستنگر شبد چتویا، وچدی رہے ودھائیا۔ مان اکو جہا وڈیاں نکیاں، جو پرہ نوں رہے دھیائیا۔ جنہاں دے اندر اندر دِسیا، نج نین ہوئی رُشنائیا۔ کروٹ بدل کے بدلیا پچھیا، سٹکھ ہو کے درس دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دی سرن اک وکھائیا۔ دُھر دی سرن سچّی سرناگت، سادھ سنت دھیان لگائیا۔ گُرسکھو اکو سیکھنی برہم مت، منمت دینی تجائیا۔ اندر رکھنی دھیرج جت، ست سنتوکھ نال کُرمائیا۔ سنگت وچ کدی بدلو نہ اپنی آگھ، سب جانو بہین مائیا۔ پُرکھ اکال نوں ملنا تہاڈا حق، ادھ

وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ جے ستگر اُتے من واسنا پے جائے شک، سنسا شبدی لو چکائیا۔ آتم پر ماتم کدے نہ ہووے وگھ، گھر ساچے بہہ کے خوشی منائیا۔ سب دی رکھنہارا پت، پت پر میثور ہووے آپ سہائیا۔ ہر سنگت تیرا سوہنا سچا دھام، دھرنی دھرت دھول خوشی منائیا۔ جتھے ملدا اکو رام، رحمت وچ دیا کھائیا۔ دسدا دھر دا نام، بن اکھراں اکھ کھلائییا۔ دیوے سچ پیغام، کرے حق پڑھائییا۔ چرن پریتی اک بسرام، وشو آسن دئے جنائیا۔ جتھے کوئن کوٹ بیٹھے کاہن، بنسریاں والی دھن لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپہار اپنی کار کھائییا۔ ہر سنگت تیرا ست سچ جیکارا، پریتی پریم نال بنائییا۔ ناتا جگت کوڑ کڑیارا، تھر رہن کھئے نہ پائییا۔ سب چلدے اپنی وارا، وارتا ویکھو جگت لوکائییا۔ لکھ لکھ گئے گرو اوتارا، پیغمبر کلمیاں وچ سنائییا۔ ملو اک ایکنکارا، جو اکل کل دھاری نظری آئییا۔ جس دا ست ست پسارا، چارے کھانی چارے بانی حکم منائییا۔ در درویش ہو کے منگو بن بھکھار، بھکھک ہو کے اپنی جھولی ڈاہیا۔ اوہ دیونہار داتارا، دیندھ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دی پاونہارا سارا، بچیا رہن کھئے نہ پائییا۔ ہر سنگت تیرا جنم کرم اٹل، قیمت کہن کھئے نہ پائییا۔ ستگر کنڈے جانا تل، شبدی وزن آپ سمجھائییا۔ سری بھگوان دی بننا گل، پشت پناہ ہتھ ٹکائییا۔ سچ پریتی جانا گھل، ساچی سکھیا اک سمجھائییا۔ لوک مات نہ جانا زل، مایا ممتا موہ ہلکائییا۔ آتم پر ماتم ناتا جانا نہ بھل، بھلیاں ہونے جدائییا۔ پُرکھ ابناشی آد جگاد سدا صلح گل، گل مالک اپنا رنگ چڑھائییا۔ جن بھگت تیری لیکھے لگی امید، آمد خوشی منائییا۔ نیتر کر لے دید، درشن بے پرواہیا۔ شبد دی سن تائید، حکمی حکم درڑائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار دھرم وڈیائییا۔ ہر سنگت تگے بھنڑی زین، بن اکھاں اکھ کھلائییا۔ دھن وڈیائی جے ملیا سچا سین، سجن نور خدائییا۔ جو چکاوہارا لہنا دین، پورب لیکھا جھولی پائییا۔ نام ندھانا دے رسین، کوڑی کرپا باہر کڈھائییا۔ لیکھا مُکا کے عین غین، الفیے توں دتا چھڈائییا۔ درس کرا کے نیج نین، میلا میلے سہج سبھائییا۔ ناتا توڑ کے بھائی بھین، سجن اکو اک سمجھائییا۔ کرے کھیل نر نرائن، نر ہر اپنی دھار بدلائییا۔ لیکھا جان پنچ پنچین، پنچم رنگ دئے بدلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا گھر، گرہ مندر اندر پڑدا لاییا۔ گرہ مندر پڑدا جائے لٹھ، گرمکھ اوہلا رہن کھئے نہ پائییا۔ ملنا میل پُرکھ سمرتھ، سماں شہادت دئے گواہیا۔ جھولی پینی حقیقت حق، حاکم دھر دا ہونے سہائییا۔ جو منزل اُتے

پاندھی بن کے لئے تھ، بھجے چائیں چائیا۔ ہر سنگت مل کے کریا اک اکٹھ، پریم پریتی وچ سمائیا۔ ست سنتوکھ دھیرج لے کے ہتھ، گرہ جانا چائیں چائیا۔ تن ماٹی کھلیا رہے ہٹ، وست دیوے بے پرواہیا۔ تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا لینا رٹ، رٹا رہے نہ جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنم جنم دا کرم کرم دا پورب لیکھا دیوے کٹ، اگلا مارگ اکو دے وکھائیا۔

* ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۱ ہشن سنگھ دے گرہ پنڈ پنج گرائیاں *

کلجگ اتم کوڑ ڈنکا، جوٹھ جھوٹھ وچے ودھائیا۔ جھگڑا پیا راؤ رنکا، دکھ بھکھ وچ لوکائیا۔ سچ دوارا سوہے کوئی نہ بنکا، کایا ماٹی ساڈھے تن ہتھ انت وچے نہ کھئے ودھائیا۔ گڑھ تے نہ ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم بھو نہ کھئے چکائیا۔ من واسنا دین دنی ہویا منگتا، چار کنت دہ دشا بھجن وابو داہیا۔ بودھ آگادھا شبد انادا دے کوئی نہ پنڈتا، چار ورن اٹھاراں برن چوڈاں ودیا ربی کراٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان ہو سہائیا۔ کلجگ اتم کوڑ پسارا، نو نو چار نظری آئیندا۔ ساچا ملے نہ میت مُرارا، پاربرہم پت پریشور انگ نہ کھئے لگائیندا۔ سرشٹی درشٹی رووے زارو زارا، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیندا۔ کوٹن کوٹاں وچوں گرمکھ ورا سنت بھکونت بھگت کرے پیارا، جگت واسنا مایا ممتا موہ چکائیندا۔ تن ماٹی خاکی وجود سہائے اک دوارا، کایا کعبہ ویکھ خوشی منائیندا۔ ناد دھن شبد سنے اگئی وارا، اکھراں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ امرت رس نجر جھرنا پی لئے ٹھنڈا ٹھارا، جگت ترشنا ترکھا رہے نہ رائیا۔ گھر دیا باقی جوتی جوت ویکھ اجیارا، اندھ اندھیرا باہر کدھائیا۔ سگلا ساتھی کھلا پاتی پت پریشور ملے میت مُرارا، گھر سجن سوہا پائیا۔ روگ سوگ چنتا دکھ توں وسے باہرا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کھیل اپنا رہیا کھلاٹیا۔ کلجگ ویکھ جگت اندھ، چار کنت اندھیرا چھائیا۔ ساچی منزل پورا کرے کوئی نہ پنڈھ، ادھوٹے دسی لوکائیا۔ جگت کریا من واسنا جوٹھ جھوٹھ گند، گرہ گرہ نظری آتیا۔ پریم پُرکھ آتم برہم نرگن دھار گاوے کوئی نہ چھند، سرگن ہو کے سگن نہ کھئے منائیا۔ دئی دویتی شرع شریعتی ہنکاری ڈھائے کوئی نہ کندھ، بجر کپاٹی ساچی باٹی پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ اندر باہر گپت

ظاہر تن وجود ساچا نام چڑھائے کوئی نہ رنگ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کل کرنی ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کوڑا چار کُنٹ رہیا چمک، نو ست اپنا بل دھرائیا۔ دین دُنی دی سرشٹی کیتی احمق، مُحبت وچ نہ کھئے لوکائیا۔ آتم پر ماتم نِج گھر ہوئے کھئے نہ سہمت، پاربرہم برہم درس کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں پر پُرکھ صاحب سوامی دین دِیالا کرے آپ رحمت، بخشش نام ندھانا جھولی پائیا۔ جنم جنم دی کرم دی کٹ کے زحمت، جگت جہالت وچوں باہر کڈھائیا۔ ساچے نام دی دے کے نعمت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کوڑی کِریا پھول پھولائیا۔ کلجگ ویکھ تماشا، چار کُنٹ دہ دِشا صدی چوڈھویں حیرانی گئی چھائیا۔ ساچا نُور ہوئے نہ کھئے پرکاشا، اندھ اندھیار نہ کھئے مٹائیا۔ سُرتی شبدی گوپی کابن مل کے پاوے کوئی نہ راسا، نام بنسری حق نہ کھئے سُنائیا۔ آتم پر ماتم سیوک سیوا کرے نہ بن کے داسی داسا، داستان پچھلی گئے بھلائییا۔ ملے میل نہ پُرکھ ابناشا، گھر سبجَن درس کھئے نہ پائیا۔ جھگڑا مُکیا نہ ذات پاتا، دین مذہب کرن لڑائیا۔ نرگن نروریر نرنکار گھٹ بہیتر نظر نہ آیا ساکھیاتا، جوت سرُپ جوتی جوت دگمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ اتم ویکھ تھائوں تھائیا۔ کلجگ ویکھ جگت نادانی، ودوانی بہم نہ کھئے ٹڑائیا۔ ست سچ دی رہی نہ کوئی نشانی، سچ نشانہ سارے گئے بھلائییا۔ پر پُرکھ پر ماتم آتم ملیا نہ کوئی گیانی، جگت ودیا کم کیسے نہ آئییا۔ منزل چڑھی نہ کیسے روحانی، زمیں اسمان پینڈا نہ کھئے مُکائیا۔ من واسنا کوڑی کِریا اندروں کڈھی نہ کیسے طغیانی، جیواں جنتاں رہی رُڑھائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال گھر سد کے کایا مندر اندر پریم پیار دی دتی نہ کیسے مہانی، ست سچ دا بھوج بھوجن نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کوڑی کِریا پھول پھولائیا۔ کلجگ کوڑ ہويا پردھان، چاروں کُنٹ ڈنکا رہیا وجائیا۔ جس بُدھی والے بھلا دتے انسان، سُدھی سُدھ رہن کھئے نہ پائیا۔ جگت واسنا وچ پھردے بیابان، جنگل جوہ اُجاڑ پھاڑ بھجَن وابو داہیا۔ دُھر دا ملیا نہ اگھی رام، سُرتی شبد نہ کھئے کُرمائیا۔ منزل اگلی ہوئی نہ آسان، پچھلا پندھ نہ کھئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا سب دا ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کوڑ ویکھ پَسارا جگت، پُرکھ ابناشی دیا کھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن وچوں سنت سہیلے لبھ کے بھگت، بھگوان اپنا رنگ رنگائیا۔ آتم شبدی ست سچ دے کے فقط، فقرہ اکو دتا پڑھائیا۔ انت سہیلا ہوئے وقت، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ نام خُماری اندر کر کے مست، مستانے دُھر دے دتے

بنائیا۔ لیکھا چُکا کے کپٹ ہست، ہستی وچوں دتی بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ کلجگ کوڑے ویکھ جن بھگتاں ملے اکٹا نام، شبد بھنڈارا جھولی پائیا۔ میلا ہوئے دُھر دے رام، اگلا پچھلا وچھوڑا دئے چُکائیا۔ نام بھنڈارا امرت رس نجھر جھرنا دیوے جام، امیوں رس اکو مُکھ چوائیا۔ کرم دھرم سفل ہووے کام، مرن پچھوں جنم ستگر لیکھ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے لئے ترائیا۔ ہرجن ساچا جگ چوکرئی سدا ادھرے، سری بھگوان دیا کھائیا۔ مانس جنم جس دا سدھرے، ودی سدی دا لیکھا جائے مُکائیا۔ پورب لہنا دینا اترے، دیونہار دے دے خوشی منائیا۔ نو نو چار جگ کھوج وچ گزرے، کھوجت کھوجت دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہرجن ساچے جوڑ جُڑائیا۔ ہرجن تیرا سدا جوڑ جُڑا، جوڑی ہر جو آپ بنائیا۔ سنگ بنا کے پُرکھ اکال اگئی دُھر دا، دُھر مستک ویکھ وکھائیا۔ نام ندھان سنا کے اپنی سُر دا، سوئی سُر تی لئے اٹھائیا۔ گرُمکھ جیوت روپ ہوئے کدے نہ مُردا، مُرید مُرشد ہوئے سہائیا۔ جنہاں دے انتر شبدی فُرنہا ہووے پُردا، جگت واسنا دئے گوائیا۔ ایہو لہنا آد جگاد جگ چوکرئی پورے ستگر دا، جو بھگتاں لئے اٹھائیا۔ دے پرکاش اپنے نور دا، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ درس کرا حاضر حضور دا، حضرت دُھر دا دئے ملائیا۔ آسا منسا غریب نائیاں پُردا، پورن برہم اک درڑائیا۔ گرھ تڑا کے ہوئے ہنکار غرور دا، غرت اندروں کرے صفائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جھگڑا مُکا کے نیڑ دُور دا، گھر وچوں گھر گرُمکھاں دئے وکھائیا۔

* ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۱ بھگت سنگھ دے گرہ پنڈ پنج گرائیاں ضلع بٹھنڈا * ❁

کلجگ کہے مینوں ڈر اک بھگوان، بھو باقی دتے چُکائیا۔ ست سچ دا میٹ نشان، کوڑ کُریارے دتی ودیائیا۔ من واسنا کر سوان، چاروں کُنٹ بھرمائیا۔ مَورکھ مُگدھ کر آنجان، چتر سگھڑ دتے رُلائیا۔ نام کلمہ بھلا کلام، کائنات دتی بلائیا۔ سادھ سنت کر بدنام، دھیرج جت دتا ترائیا۔ جگت مد دے کے جام، جہاں دے بتھ دتا پھڑائیا۔ سچا ملن نہیں دتا کیسے نوں رام، اکھراں والے

رام نال ناتے دتے کرائیا۔ ورن برن دسے حرام، ساچی سرن نہ کھئے تکائیا۔ اتم ملے نہ کیسے آرام، دین دنی ہونے دکھدائیا۔ سب دی کرنی کر کے ناکام، نکھے جیو دتے دکھائیا۔ گرہ گرہ اندر کر قیام، قسمت سب دی دتی بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، تیری ساچی سیو کھائیا۔ کلجگ کہے سری بھگوان نال میرا نہیں کوئی یدھ، نانا ہو کے سیس جھکائیا۔ ودیا دی مار کے بڈھ، بڈھیوان دتے بھلائیا۔ کیسے کول رہن نہیں دتا کجھ، خالی اندروں دتے کرائیا۔ پڑدا رہیا نہ لک، لقمہ کیتی لوکائیا۔ ایسے کارن گر اوتاراں پیغمبران پُرکھ اکال لیا پُچھ، حکم دے کے ڈھدرگاہیا۔ کیوں ماتو بوٹا رہیا سُک، ہریاول نظر کھئے نہ آئیا۔ سارے گئے جھک، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ سب دا لیکھا گیا مُک، مُکمل تیری اوٹ تکائیا۔ پُرکھ اکال ہو کے خوش، تھپکی پُشت پناہ لگائیا۔ تُسیں ویکھو کر کے چُپ، بن اکھاں اکھ کھلائیا۔ میں گرمکھاں نوں لکھ چوراسی وچوں آپے لوان پُچھ، دو جے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کایا مندر اندر جاواں گھس، آؤندا جاندا ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر مہر نظر اٹھائیا۔ کلجگ کہے میں اک سری بھگوان کولوں ڈردا، ڈنڈاؤت وچ سیس نوائیا۔ باقی سریشٹ سبائی بردا، حد اپنی دتی دکھائیا۔ جو مرضی سو کردا، قدرت قادر توں دتی بھلائیا۔ جن بھکتاں چرنی پڑدا، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ بھگت دوارے باہر کھڑدا، آگے قدم نہ سکاں کھائیا۔ جو سوہنگ ڈھولا پڑھدا، سری بھگوان رہیا منائیا۔ میں اہناں دے در دا بردا، درویش ہو کے الکھ جگائیا۔ دست جوڑ وست منگدا، بینتی اک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جنہاں کایا چولی آپ رنگ دا، رنگت پچھلی رہیا بدلائیا۔

* ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۱ پریم سنگھ دے گرہ سماں سر ضلع فروزپور *

سچ بینتی سُن ارداس، اباشی کرتا دیا کھائیندا۔ جن بھکتاں وسے سدا پاس، نرگن نرویر نراکار آسن لائیندا۔ جگ جنم دی پورب پوری کرے آس، ترشنا اور نہ کھئے ودھائیندا۔ کایا مندر اندر نرگن جوت کرے پرکاش، اندھ اندھیرا کوڑ چکائیندا۔ نجھر جھرنا امرت دیوے بوند سوانت، اگنی تت سرب بھجھائیندا۔ منزل چڑھا کے اپنے گھاٹ، محل اٹل اک دکھائیندا۔ آتم پرما تم جوڑے نات،

پاربرہم برہم میلا آپ کرائیندا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے گاتھ، سوہنگ ڈھولا سچ سنائیندا۔ جھگڑا مُکا کے ذات پات، دین مذہب ونڈ نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی ہرجن ساچے میل ملائیندا۔ جن بھگتاں پرہہ سُن بینتی، دین دیال دیا کھائیا۔ شبد ناد سُنا کے بودھ آگادھ بھیو چُکا کے پرا پسنتی، مدھم بیکھری لیکھا رہیا مُکائیا۔ نانا رہے کیسے نہ پنڈتی، مُلا شیخ مسائک سجن نہ کھئے اکھوائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگتی، ہنگ برہم رہیا درڑائیا۔ کوڑی ممتا میٹ کے من دی، ممتا موہ چُکائیا۔ ڈرمت میل دھو کے تن دی، پت پُنیت رہیا وکھائیا۔ کھیل مُکا کے نیترا اٹھ دی، نیج نین کرے رُسنائیا۔ جھولی بھر کے نام دھن دی، بھنڈارا اکو اک وکھائیا۔ سزا رہے نہ رائے دھرم ڈن دی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سچے سرنائیا۔ جن بھگتاں پرہہ سُن کے عرض، آرزو سب دی ویکھ وکھائیا۔ مہروان ہو کے محبوب کرے ترس، رحمت رحیم آپ کھائیا۔ جنم جنم دی کرم دی وچھوڑے والی میٹے حرص، دُھر دا نانا لئے جڑائیا۔ دیناں دُکھیاں ونڈے درد، گُرمکھ گُرم گود اٹھائیا۔ شرع چھری کوہے کیسے نہ کرد، قتل گاہ نہ کھئے وکھائیا۔ جودھا سورپیر بن کے مردانہ مرد، مدد کرے تھاوں تھائیا۔ پُرمکھ آکالا دین دیالا ہو کے پورا کرے فرض، فرائض اپنا آپ نبھائیا۔ نام ندھانا سُنائے اپنی طرز، چار جگ دا لیکھا دئے چُکائیا۔ مالک مقروض ہو کے لاپے قرض، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن لہنا دئے چُکائیا۔ جن بھگتاں پرہہ ویکھ کے انتر آتم خاص، خالص ہو کے دیا کھائیا۔ نیج آتم ہون نہ دیوے اداس، من چنتا دئے گوائیا۔ بھاگ لگا کے کایا پرہاس، ساچی رُتھی رُت مہکائیا۔ لیکھا لکھ کے پن قلم دوات، پورب لہنا دئے چُکائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، ستجگ چن کرے رُسنائیا۔ گُراوتار پیغمبر جو گئے آکھ، شبد سندسیاں وچ سنائیا۔ سو پورا کرے بھوکھت واک، واتا ورن دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے لئے ملائیا۔ جن بھگت جس دی کردے گئے اڈیک، نت نوت دھیان لگائیا۔ سو نظری آئے کایا ماٹی اندر نزدیک، دُور ڈراڈا پنڈھ مُکائیا۔ بیڑا بنھ دیا کرے لاشریک، شرکت کوڑی اندروں باہر کڈھائیا۔ مُحبّت وچ دئے توفیق، تابعداری دئے جنائیا۔ جنم جنم دی آسا منسا پوری کرے امید، جگت ترشنا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ جن بھگتاں پرہہ آد جگادی رہیا جوڑ، جوڑی اپنے نال ملائیا۔ زرگن ہو کے سرگن جاوے بہڑ،

نتِ نوتِ ویس وٹائیا۔ شبِدی سُرتی بٹھ کے ڈور، بندھن اِکو دئے وکھائیا۔ لیکھا چُکا کے کایا ماٹی گور، زور اپنا اِک پرگٹائیا۔ کر پرکاش اندھیرے گھور، سچ چاندنی کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن دیونہار وڈیائیا۔ جن بھگتاں پرہہ پُوری کرے خوابش، لگھ چوڑاسی وچوں ویکھ وکھائیندا۔ جُگ جنم دیاں وچھڑیاں کرے تلاش، گھر اپنے بہہ بہہ ڈیرہ لائیندا۔ کلجُگ میٹ اندھیری رات، رُتری اپنے نام رنگائیندا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں دیوے ساتھ، سنگی اِکو اِک اکھوائیندا۔ لہنا دینا چُکا کے مستک ماتھ، بھیو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ آتم برہم دس کے ساچی ذات، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ جنم جنم دے انتر بدل دیوے حالات، جیون وچ جیون اپنا آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سب دی پُوری کرنہارا آس، آسا منسا سب دی پور کرائیندا۔ جن بھگت پاربرہم پت پریشور جو رہے تگ، تقویٰ اِکو اُپر رکھائیا۔ حقیقت جھولی بائے حق، حاکم ہو کے دُھردرگاہیا۔ سچ دوارے لے سدا، نام سُنہیڑا اِک سُنائیا۔ لوک مات کوڑی کِرپا دینی چھڈ، جوٹھ جھوٹھ ناتا دئے تڑائیا۔ نو دوارے پار کر کے حد، سُکھمن ٹیڈھی بنک پینڈا دئے مَکائیا۔ ایڑا پنگل جائے ڈھٹھ، منوآ من نہ کھئے چترائیا۔ جھگڑا مَکا کے تیرتھ اٹھسٹھ، امرت سچ سروور دئے نُبائیا۔ شبد سُنائے ناد دُھن آتمک انحد، اکھراں والی نہ کوئی پڑھائیا۔ ساچی جوت جگا کے لٹ لٹ، نورو نور کرے رُشنائیا۔ دھرم دوارا کھول کے ہٹ، وست امولک اِک ورتائیا۔ دُھردرگاہی دے کے برہم مت، وِدیا اپنی دئے سمجھائیا۔ تُوں میرا مین تیرا بھگت بھگوان سانجھا بن جائے جس، وید پُران شاستر سِمرت جس دا ڈھولا گائیا۔ دوئے لوچن بند کر کے انتر کھولے آگھ، آخر اپنا مندر دئے وکھائیا۔ جس گھر سوامی ٹھاکر پاربرہم پت پریشور پروردگار سانجھا یار نرگن جوت بن ورن گوت پُرکھ اکالا دین دِیالا رہیا دس، دوْجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن دے کے ساچا اپنا رس، رستہ اِکو دئے درڑائیا۔ جن بھگت جس دا ویکھدے رہے رستہ، زمیں اسماناں دھیان لگائیا۔ سو پُرکھ اکال دین دِیال کایا اندر مندر ملے ہسدا، وڈ شان والی ہستی نظری آئیا۔ بھریا بھنڈارا دیوے دُھر دے جس دا، وست امولک جھولی پائیا۔ تیر نشانہ کر کے آگئی آگھ دا، آخر اپنے نال ملائیا۔ لگھ چوڑاسی وچوں رکھدا، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مارگ دس کے سچ دا، سچا رستہ اِک وکھائیا۔ جن بھگتاں جس دی سدا سدا سد رکھی اوٹ، اوڑک اپنے نال ملائیا۔ من

واسنا کڈھ کھوٹ، کوڑی کریا دئے مٹائیا۔ شبد اگئی لا کے چوٹ، سوئی سرتی لئی اٹھائیا۔ ہوئے ہنگتا رہے نہ روگ، سنجوگی
دھر دا میل ملائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دے کے ساچی چوگ، چُغلی نندیا توں باہر کڈھائیا۔ جھگڑا چُکا کے لوک پر لوک،
سچ سلوک اک سُنائیا۔ دین دُنی دا رہے نہ ہرکھ سوگ، چنتا غم دئے مُکائیا۔ چرن پریتی بخش کے ساچی کھوج، مُفت اپنا درس
دکھائیا۔ انتر آتم کر کے بودھ، بُدھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ ساچے نام دا دے کے جوگ، جگت جوگیاں توں لئی چُھڈائیا۔ جوتی
جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے لئی ترائیا۔ جن بھگت جس دی کردا رہیا کھچ، بن رسنا جہوا بئی دند ڈھولا
گائیا۔ سو پُرکھ اکال نرگن رُوپ رہے سدا وچ، وچلا بھیو دئے کھلائیا۔ امرت میگھ برس کایا دیوے سنج، ہریاول اپنی دئے پرگٹائیا۔
پہل پُہل پُہلواری مؤلے نت، مہک مہک وچوں پرگٹائیا۔ ٹھگوری مؤل نہ پائے چت، چیتن سرتی دئے کرائیا۔ نرگن نرگن بنیا رہے
پت، آتم پر ماتم وجدی رہے ودھائیا۔ سدا بسنتی رہے تہت، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پوری کر کے اچھ، آسا دئے بُجھائیا۔
وست امولک پا کے بھچھ، بھکھک دئے وڈیائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا سوامی آئے دس، اندھا نظر کھئے نہ آئیا۔ مالک ہو کے خالق ہو کے
پرتپالک ہو کے پتی پتوتتا ملے اک، ایکنکارا بے پرواہیا۔ جنم جنم دا لہنا دینا دئے نجٹھ، کرم کانڈ دا لیکھا دئے مُکائیا۔ گھر وکھا اپنا
انڈٹھ، سچ دوارے دئے ٹکائیا۔ جتھے کدی نہ بدلے پٹھ، کروٹ والی کھیل نہ کھئے کھلائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جن بھگتاں درشن
دیوے نت، نر نرائن سچا شہنشاہیا۔ گرمکھ گود اٹھالے پت، پت پریشور اپنی گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، سچ دوار ساچی دھار ہر زینکار بن اکھراں بن پتھراں بن ستھراں بن قلم شاہی کاغذ گرمکھاں لیکھا دیوے لکھ، جس دا لیکھ
نہ کھئے بدلائیا۔

* ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۱ ناظر سنگھ دے گرہ پنڈ ماڑی مُصطفا ضلع فروزپور *

سری بھگوان جو لیکھا کایا جھگی، جھگا اپنے دے وکھائیا۔ جس دا کھیل سدا چوہ جُگیں، جُگ جُگ وجدی رہے ودھائیا۔
اوہ جن بھگتاں اندروں بدل دیوے بُدھی، بُدھ بیک آپ کرائیا۔ نام بھنڈارا دیوے رُگیں، مٹھاں نال نہ کھئے ورتائیا۔ تْساں پھرنا لوک

مات اڈی اچی، اُچ اگم اتھاء دیوے سرنائیا۔ تہاڈی آتم کر کے سُچی، سنجم اِکو دینا سمجھائیا۔ سدا لگی رہے انتر رُچی، رچنا اپنی
 دئے وکھائیا۔ دو جے دی کرنی پئے نہ بتی، در دوار منگنا پئے نہ تهاؤں تھائیا۔ سُرَت اُتھاوے سٹی، آلس نندرا دئے گوائیا۔ پہلے سمت
 بُن بدلن لگا رُتی، پُهل بہار اگلی لئے پرگٹائیا۔ تْسیں تاؤ دینا مُچھیں، مُشکل سب دی حل کرائیا۔ گرْمکھ سوانی رستیاں رہے کھئے نہ
 گھتھی، مارگ اِکو دئے جنائیا۔ وچھوڑے وچ نہ رُٹھی، رُٹھیاں لئے منائیا۔ تْساں کپھڑی سزا لینی لٹک کے پُٹھی، پُٹھیاں توں سدھ
 دئے کرائیا۔ جگت اندھیرے دی اوڈھ رہی مُکی، مُکمل اپنا درس دکھائیا۔ تہاڈے گھراں توں کھا کے رُکھی سکی، سُکھ تہانوں دئے
 اُچائیا۔ سدا سہیلا اِک اکیلا گودی رہیا چُکی، چوکنا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر
 اِک اُٹھائیا۔ پُرکھ اکال جو کایا اندر سدا سدا رہیا لُک، جگ نیتر نظر کسے نہ آئیا۔ دیون لگا تھوڑا کُچھ، خواہ مخاہ اپنی دیا کھائیا۔
 پنڈت کتے کھان پین توں نہ جائیں رُس، سچ سنديشہ اِک درڑائیا۔ سب دے انتر بخش کے اِکو اوٹ، سہارا اِکو دئے وکھائیا۔ ہووے
 پرکاش پِن تیل باقی جوت، کھلا پاتی کرے رُشنائیا۔ اگے چنتا کرن دی لوڑ رہے نہ سوچ، سچ اپنا رنگ چڑھائیا۔ جیہڑا تہاڈے کایا
 ماٹی بھانڈے رہیا پوچ، وست آپے دئے ٹکائیا۔ تْساں کپھڑا پینڈا مارنا جوجناں والا کوس، دُور دُراڈا آپے ہوئے سہائیا۔ دیا کھائے تہاڈے
 بہ کے کایا کونے گوش، گوشت اپنی دئے سنائیا۔ پرم پُرکھ اگے رہے نہ کدے خاموش، خوشخبری اپنی دئے درڑائیا۔ جو چار جگ
 ہویا رہیا رُپوش، پیش ہو کے پُشت پناہ ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہار مان وڈیائیا۔ سری
 بھگوان جو اندر لُکيا رہیا چُپ، پچن بلاس نہ کھئے جنائیا۔ وڑیا رہے اندھیرے گھپ، اپنا آپ چھپائیا۔ وچھوڑے دا دیندا رہیا دُکھ،
 پربوں وچ ستائیا۔ اوسدا اگلا پینڈا رہیا مُک، مُکمل اپنا رنگ چڑھائیا۔ سنت سہیلے گرْمکھ سچن بھگت بھگوان گرہ اپنے لے جائے
 چُک، گرہ اپنی وچ ٹکائیا۔ جنہاں گا لئی اِک ٹک، دُھر دے تغے دیوے شہنشاہیا۔ ستگر پچن کوئی مُکھیں بھریا نہیں تھک،
 لعنت والا رُوپ نہ کھئے بنائیا۔ نانا جوڑ کے پتا پُت، وصیت سچ دی دئے لکھائیا۔ جتاں چر گرْمکھ نہ ہوون خوش، خوشی ملے نہ
 کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کایا جھگی کہے میں پڑدا دینا پاڑ، کفنی رہن کھئے نہ
 پائیا۔ پرہوؤ نوں لُکيا نہیں رہن دینا وچ کسے جھاڑ، من پرکھ نہ کھئے چھپائیا۔ پڑدے والی رہن نہیں دینی آر، اڑکے نال باہر دینا

کڈھائیا۔ جناں چر پرکاش کرے نہ ناڑ ناڑ، اناڑی اِس دا ناں دینا پرگٹائیا۔ پھر سنت سہیلے ویکھے وارو وار، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ بے اعتباراں نوں ضرور دیوے اعتبار، بے پریتیاں نوں پریت والے بنائیا۔ غمیاں وچ ہووے غمخوار، خوشیاں وچ خوشی رنگ دکھائیا۔ جن بھگتو پرہ دی ویکھدے جاؤ بہار، رُت آپے دئے مہکائیا۔ صدیاں دے وچھڑے میلے وچ سنسار، جُگاں دے لہنے رہیا چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبدی دھار کرے بے دار، بے پرواہ اپنا پڑدا لاپیا۔

* ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۱ جگیر سنگھ، ایشور سنگھ، گردیال کور دے گرہ پنڈ ماڑی مُصطفا ضلع فروزپور *

جن بھگت کہے پرہ آگے نہ رہے وچھوڑا، وچھڑیاں میل ملائیا۔ بنا بھگت بھگوان کدے نہ سوہے جوڑا، جُگ چوکڑی دئے گواہیا۔ پُرکھ اکال کہا جن بھگتو ہن سسے اُپر لا کے ہوڑا، نرگن سرگن کھیل دتا دکھائیا۔ بھگت پریم پاربرہم ہو کے بھڑا، نرگن نرور ویس وٹائیا۔ لکھ چوڑاسی جواب دے کے کورا، کافر دسی لوکائیا۔ گرمکھ اٹھا کے بانکا چھوہرا، جوہن دھر دا رنگ رنگائیا۔ کلجگ کور کُڑیاں کٹ کے اندھ گھورا، سچ نور دتا چمکائیا۔ جھگڑا مُکائے جگت واسنا چورا، چوڑاسی بندھن رہے نہ رائیا۔ شبد اگتی دے کے توڑا، پُریاں لوآن برہمنڈاں کھنڈاں پار لنگھائیا۔ ہرجن کر کے بھاگ متھورا، متھیا سرشٹی وچوں آپ کڈھائیا۔ جو گر اوتار پیغمبر نرگن دھار گایا دوہرا، دوہری دھار بن کے اپنا کھیل دکھائیا۔ جگت سرشٹی پن سار پاشے بدل دیوے مہرا، مہرا اپنا نام لگائیا۔ کھیل کر کے ہور دا ہورا، ہوکا دے کے دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، خالق خلق ویکھ دکھائیا۔ جن بھگت کہے پرہو تیری کدی نہ رہوے یاد، یادگار نہ کھئے بنائیا۔ ساچا کھیڑا نہ ہووے آباد، عبادت سمجھے نہ کھئے لوکائیا۔ بن بھگتاں لوک مات ہو جاویں برباد، نشانہ رہن کھئے نہ پائیا۔ کیسے کم نہ آوے تیرے سچکھنڈ دا راج، جناں چر گرمکھ رعیت نہ لئیں بنائیا۔ کلجگ اتم سانوں دے جواب، دھر دے مالک دھر دی منگ منگائیا۔ سیری بھگوان کہے گرمکھو میری سُنو اگتی آواز، نام سندیشے وچ جنائیا۔ ورن برن ذات پات جگت سماج توں کر کے آزاد، سدھا اپنے نال ملائیا۔ بھيو کھلا کے بودھ آگادھ، دھر

شبد کران پڑھائیا۔ گرمکھ پُھلواڑی دا مؤلے باغ، مالی ہو کے ویکھاں چائیں چائیا۔ بزگن جوت جگا چراغ، اندھ اندھیرا دیاں گوائیا۔ کلجگ کوڑی ترشنا میٹ کے آگ، کپٹ کٹب دیاں کھپائیا۔ شاہو بھوپ بن کے راجن راج، حکم اکو اک سُنائیا۔ سچ دوارے دے کے دھرم خطاب، مخاطب ہو کے اپنا حکم منائیا۔ لیکھے لا کے تہاڈا آداب، ادب نال سچ دوارے دیاں ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں لیکھا دئے مُکائیا۔ جن بھگت کہے پرہہ تینوں جانے کون، لوک مات تیرا رنگ روپ نظر کیسے نہ آئیا۔ بھگت سہیلے تیرے پریم پیار دے ڈھولے گاؤن، گن گات خوشی منائیا۔ دوس رین اٹھے پھر آتم انتر دھیاؤن، دھیان تیرے وچ ٹکائیا۔ آتما تیرے پریم پیار وچ پرچاؤن، دوجی منگ نہ کھئے منگائیا۔ دھر دے حُکے اندر کلجگ انت گرمکھ سنت تینوں تیرا پکوان آئے کھواؤن، کھلا بھنڈارا تیرے ہتھ پھڑائیا۔ چار جگ دے بھکھیا تینوں آئے رجاؤن، رضا وچ چل کے سچ دوارا ملّ کے بل اپنا آپ دھرائیا۔ تیرا وادھا آئے ودھاؤن، تیرا نام آئے چپاؤن، تُوں میرا میں تیرا ڈھولے گا گا خوشی منائیا۔ سوئی دُنیا آئے اٹھاؤن، ست سروپ تیرا روپ آئے پرگٹاؤن، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیری دھار وچ اپنی دھار ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا ساچا ور، چار جگ ستگر ست ستواد دینا درڑائیا۔ جن بھگت کہے پرہو تیری بنا بھگتاں کس دے نال یاری، یارانہ حق نہ کھئے لگائیا۔ لکھ چوڑاسی ہوئی بے اعتباری، بے اعتبارا تینوں رہے بنائیا۔ تُوں نظر نہ آویں کیسے جگت اکھ سنساری، دھئے لوچن ویکھن کھئے نہ پائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن نیتر نین نیر ویاون دھاری، دھرنی دھرم رہن کھئے نہ پائیا۔ ٹھاگر سوامی دھر دے داتے من واسنا تیری دُنیا بنی تیری پُجاری، آتم پرما تیرا دھیان نہ کھئے لگائیا۔ تیری جوت اکالن بن بھگتاں سدا رہے کواری، سبجن میت مٹر نہ کھئے بنائیا۔ اٹھ ویکھ کلجگ انت رین دسے اندھیاری، ساچا چند نور نہ کھئے چمکائیا۔ جن بھگت تیرا راہ تگن رین دوس دہاڑی، پل پل پلک پلک بدلائیا۔ تُوں دیونہارا دین دِیال درس دیداری، دیاوان دیا دے کھائیا۔ ویکھیں بھگتاں نال نہ کریں غداری، گداگر ہو کے گھر گھر پھیرا لینا پائیا۔ تیرے چرن کول سدا نمسکاری، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دے نام خُماری، خوشامد اور رہے نہ رائیا۔ جن بھگت کہن پرہو تیرا کیہڑا سنگی، چار کُنٹ دہ دشا نظر کھئے نہ آئیا۔ پیار مُحبت تینوں دیوے کوئی نہ منگی، خالی پھریں تھاوں تھائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں بھگتو بڑا ڈھنگی، طور طریقہ اپنے ہتھ رکھائیا۔

ساری دُنیا نالوں مینوں تھوڑی سِکھی چنگی، جو سِکھیا وچ رکھائیا۔ نانا توڑ کے خانہ بندی، بندگی والے بندے لَواں اُپجائیا۔ جنہاں دے انتر کوڑ واسنا رہے نہ گندی، سِگندھی نام دیاں بھرائیا۔ مان دے کے وچ وربھنڈی، برہمنڈی کراں رُشنائیا۔ پندھ مُکا کے جیرج انڈی، اُتبھج سینج کھڑا دیاں چُھڈائیا۔ سچ پریم دا دے کے اک اندی، اند اند وچ ٹِکائیا۔ ساچا سوہلا دس کے چھندی، اگم اتہاہ کراں پڑھائیا۔ بھگت سہیلے بنا کے آپ بھینگی، بھجاں توں لَواں اُٹھائیا۔ سِدھا مارگ دس کے ڈنڈی، ڈنڈوت اِکو دیاں جنائیا۔ جن بھگنو تہاڈی آتما کدے رہے نہ رنڈی، پر ماتم ہو کے کنت سہاگی لئے پرنائیا۔ مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد دین دِیال سدا بخشندی، بخشش رحمت آپ کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، وست امولک دیوے بنا مُنہوں منگی، اندھڑی دُولت آپ ورتائیا۔

* ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ۱ بھاگ سینگھ دے گرہ پنڈ ماڑی مُصطفا ضلع فرورپُر * *

دُرباشے کِہا سُن ناتھ ترلوکی، کرشن دیاں جنائیا۔ کِس بدھ بنا بھگتی بھگتاں اندر جگے جوتی، پرکاش کرے رُشنائیا۔ سُرُتی اُٹھے سوتی، نام شبد وجے شنوائیا۔ چڑھن منزل چوٹی، انتر پندھ مُکائیا۔ واسنا نکلے کھوٹی، سِگندھ نظری آئیا۔ جنم کرم رہے نہ روگی، دُکھڑا درد مٹائیا۔ ملے میل سنجوگی، وچھوڑا دئے چُکائیا۔ بنا پئے نہ جوگی، ون کھنڈ پھیرا پائیا۔ پن پڑھیاں آوے سوجھی، سمجھ ملے چٹرائیا۔ ٹھاکر ملے مَوجی، مل کے رنگ چڑھائیا۔ نام ندھان دیوے بودھی، بُدھی توں پرے سمجھائیا۔ چُکی رکھے گودی، سِر اپنا ہتھ ٹِکائیا۔ سِری بھگوان کِہا او دُرباشے ایہہ بھاؤ جانے کھئے نہ لوکی، پرلوک دئے دُہائیا۔ جس اُپر مہروان ہو کے سِری بھگوان نرگن دھار سرگن بن کے کھا جاوے روٹی، رئے دو جہاناں دئے مُکائیا۔ اوہناں پڑھنی پئے نہ پوتھی، پُستک بغل نہ کھئے اُٹھائیا۔ بُدھی ہوتے نہ تھوتھی، سوچھ دئے کرائیا۔ بھاگ لگے کایا لوتھی، چم درشٹی وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ کرشن کِہا سُن دُرباشا رکھی، رکھیشر دیاں جنائیا۔ سِری بھگوان دی دھار تکھی، جُگ چوکڑی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ بھباریک نیکی نیتر نین نہ کھئے تکائیا۔ جو جُگ چوکڑی دیونہار اگئی چٹھی، شبدی ونڈ نہ کھئے کرائیا۔ کرے کھیل اندھٹی، بھيو

ابھیدا اپنے وچ چھپائیا۔ جگ چوڑی بدلا رہے متی، سال بسالا دئے کھپائیا۔ لیکھا جانے اپنی تھتی، وارتا دُھر دی آپ وڈیائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت تیرے ورگے بھگت بناؤنی اپنی سیکھی، ساکھیات اپنی دیا کھائیا۔ اوہناں دی دھار جانی لکھی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ گوبند دی دھار ہونی بیس اکی، ویہہ اکیہ پنڈھ مکھائیا۔ جیہڑی دات کیسے نہیں دتی، سو پُرکھ اکال دینی ورتائیا۔ ویکھیں تُوں وی کریں کوئی نہ چھیتی، چھٹی راگ نہ کھئے وڈیائیا۔ میرے بچن دی سمجھیں نیکی، نرکار ہو کے دیاں سمجھائیا۔ صاحب سلطان دی اک ٹیکھی، ٹکٹکی اکو وچ لگائیا۔ لہنا چکنا سوڈھی بیدی، وید شاستر دین گواہیا۔ پُرکھ اکال آؤنا دُھر دا بھیدی، بھيو اپنا دئے کھلائییا۔ بھگتاں بنا حیتی، گرمکھ لئے جگائیا۔ ساری سرشٹی رہے وینہدی، بڈھی سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ ریتی بنائے دھر دے نیہوں دی، ناتا اپنے نال رکھائیا۔ دھار بخش امرت میہوں دی، اگنی تت دئے بھجھائیا۔ مُحبّت پاپتا پیو دی، پوت سپوتے گود اٹھائیا۔ شرینی دے کے دُھر دے گھیو دی، گھرت ساچائے اُچائیا۔ ایہہ کھیل اگمی دیو دی، جس تُوں دیوت سُر سیس نواہیا۔ ایہہ دھار نہیں کیوں دی، قسمت جن بھگتاں دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد بخشنہار وڈیائیا۔ دُرباشے کہا پرہو کی اوہ گرمکھ ہوون سنت بھگت، بھگوان دے جنائیا۔ سیری بھگوان کہا اوہناں دے انتر دیواں اکو منت، منتو سب دا حل کرائیا۔ دُرباشے کہا کی پچھان ہووے وچ جیو جنت، کس بدھ کریں رُشنائیا۔ کرشن کہا اوہناں دا میلا انت ہووے سیری بھگونت، ناتا پُرکھ اکال جڑائیا۔ کیسے دوارے کرن نہ منت، سیس اور نہ کھئے جھکائیا۔ جنم جنم دی میٹ کے چنت، دُکھ درد دین گواہیا۔ سدھ سچکھنڈ دی جان سمت، دوجا راہ نہ کھئے تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اوہناں دیوے مان وڈیائیا۔ دُرباشے کہا کی اوہ چن تیرا نام، کرشن کہہ کہہ خوشی منائیا۔ کرشن کہا نہیں اوہ سمرن سیری بھگوان، جو میرا پتا مائیا۔ میں تتاں والا نشان، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ اکھراں والا دے کے گیان، گیتا گن جانا سمجھائیا۔ جس تُوں پڑھ کے ملے مہروان، مُحبّت میل ملائییا۔ اوہ داتا دانی دیونہارا دان، جن بھگتاں دیا کھائیا۔ میں بدر دا کھادھا پکوان، اوہ دلیری سارے پار کرائیا۔ جنم جنم دی میٹ کے کان، کائنات وچوں باہر کڈھائیا۔ چرن بھومکا دے کے سچ استھان، سچ دوارے دئے ٹکائیا۔ جتھے دُرباشا کوٹن کوٹ کرشن بیٹھے سیس نوان، گوپیاں والی راس نہ کھئے وکھائیا۔ نہ جننا اشنان، گوکل بندرابن نہ کھئے وڈیائیا۔ نہ بنسری دھنکان، نہ مدھر دھن سنائیا۔

نہ گواں دا چرواہا گواں جائے چروان، نہ پچھڑے موڑ مُڑائیا۔ نہ چلہ تیر کمان، نہ رتھ بنے رتھواہیا۔ نہ ارجن بہیم نوجوان، نہ دریودھن ظلم کھائیا۔ نہ دُرباشے ورگے پھرن وچ بیابان، نہ کوئی پٹی پیٹ بندھائیا۔ نہ کوئی من دسے شیطان، نہ شرع دسے لڑائیا۔ نہ ودیا والا گیان، نہ اکھراں والی پڑھائیا۔ نہ کوئی لین دین والا امتحان، پائھشالا نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کوئی بردھ بال جوان، نہ کوئی سؤرپیر چٹرائیا۔ نہ کوئی تتاں والا بھگوان، دُرباشیا نرگن نور جوت جوت رُشنائیا۔ سو سہج سُبھاؤ کر کیرپا بھگتاں ملے آن، ملنی جگدیش اپنے نال کرائیا۔ دُکھیاں دا دُکھ ونڈا کے کھا جائے پکوان، پاک پوتر دو جہان دئے کرائیا۔ دُرباشے کپاکی اوس ویلے اوس دا ہووے نام، مینوں دے سمجھائیا۔ کرشن کہا اوہ آتم پرما تم ہو کے ڈھولا گئے اپنا سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھاگ سب دے جھولی پائیا۔ سب دا بدل دیوے ودھان، وادھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، گرمکھاں کر جائے کلیان، اک اکلّا کلا لیکھے لے لگائیا۔

* ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ۱ نرائن سنگھ دے گرہ نہال سنگھ والا ضلع فروزپور *

جن بھگت کلجگ اتم چکے لیکھا، پرم پُرکھ پرما تم آتم لہنا دینا دئے چُکائیا۔ جنم جنم دا کرم کرم دا میٹے بہرم بھلیکھا، پت پرمیشور بے پرواہ جگ جنم دے وچھڑے لے ملائیا۔ صاحب سوامی انترجامی اکو بن کے دھر دا نیتا، نر نرائن نر ہر اپنی گود اُٹھائیا۔ ترے گن مایا اگنی تت پنج تت نہ لائے سیکا، امرت میگھ نجھر جھرنا انرس اپنا دئے چوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہرجن ویکھے تھاوں تھائیا۔ جن بھگتاں لہنا دینا چکے لوک مات، نرگن سرگن دئے چُکائیا۔ نام بھنڈارا اگتی وست دھر دی دیوے دات، دیاوان اپنی دیا کھائیا۔ من واسنا کوڑی کیرپا بؤے ہنگتا میٹے اندھیری رات، نج نیتر گیان لوچن ست جوت کرے رُشنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم پارہم برہم دس اگتی گاتھ، بودھ اگادھا شبد انادا دھن آتمک کرے شنوائیا۔ ساچی منزل پوڑی چڑھائے اپنے گھاٹ، نو دوار جگت واسنا من مت بُدھ لیکھا دئے مُکائیا۔ میل ملائے دیا کھائے پرم پُرکھ ابناش، شاہ سلطان والی دو جہان چرن کول دئے سرنائیا۔ گرہ ماٹی ہاٹی ساڈھے تین ہاتھ، کایا بنک اندر کھول بجر کپائی تاک، پڑدا اوبلا دئی دویتی شرع

شریعتی دئے گوائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا، نرگن نرویر نراکار نرکار نظری آئے ساکھیات، پن اکھاں پرتکھ رُوپ گوسائیا۔ جن بھگتاں اندر سچ دوارے کر کے اپنا واس، نیج آتم نجانند پرمانند اپنا دئے وکھائیا۔ پن تیل باقی نرگن جوت کر پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آد جگاد جگ چوکرئی نیت نوت جن بھگتاں بھئے سہائیا۔ جن بھگتاں پرہ دیونہارا مان، چرن کول دئے سرنائیا۔ نانا توڑ کوڑی کریا جہان، من واسنا باہر کڈھائیا۔ بڈھی دا رہن نہ دیوے گیان، بودھ آگادھ کرے پڑائیا۔ چوڈاں ودیا کر حیران، حرف اپنا دئے سمجھائیا۔ جس دی صفت کرے شاستر سمرت وید پُران، انجیل قرآن کھانی بانی ڈھولے گائیا۔ جوگر اوتار پیغمبر دے کے دان، وست امولک گوپی کابن جھولی پائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی سنت سہیلے نرگن سرگن ویکھ آن، لکھ چوراسی وچوں جن بھگت پیارے اپنے رنگ رنگائیا۔ مایا ممتا کوڑی کریا بھوے ہنگتا توڑ مان ابھان، پریم پریتی ساچی نیتی سچ محبوب مُحبت وچ سمجھائیا۔ دُھر دا شبدا نام ندھان سنا سچی دُھنکان، سوئی سرتی آس نندرا غفلت وچوں باہر کڈھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا جن بھگتاں اُتے بھئے مہروان، دیاوان ہو کے اپنی دیا کائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سوہنگ شبدا دس کے ساچا گان، سینتا رام گوپی کابن اکو رنگ دئے رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں کرنہارا پہچان، لکھ چوراسی کوئن کوٹ جیو جنت گھٹ بھیتر کایا مندر اندر ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں پرہو جگ جگ وردا، نانا آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ بھيو گھلاوے اپنے گھر دا، گھر گھر وچوں اپنا پڑدا دئے چکائیا۔ اشنان کرا کے ساچے سر دا، دُرمت مَیل دئے دھوائیا۔ جس گرہ اکو دیک بِلدا، سو مندر دئے سہائیا۔ لیکھا مُکا کے جل تھل دا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ مان دوا کے نہچل دھام اٹل دا، سچکھنڈ دوارا اک وکھائیا۔ جن بھگت اتم انت سیری بھکونت جوتی جوت رلدا، دوجا حصہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آد جگادی ایکا ہر، ہرجن ساچے اپنے رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں جگ چوکرئی پرہو دیونہار لہنا، دیونہارا اک اکھوائیا۔ درس کرائے اپنے نیناں، دئے لوچن سمجھ کیسے نہ آئیا۔ نانا توڑ کے جگت واسنا مات پت بھائی بھینا، ساک سجن سین آپ اکو اک اکھوائیا۔ تن وجود کایا ماٹی خاکی نام بھوشن بائے ساچا گہنا، پریم رنگن رنگ رنگائیا۔ ساچے دھام اگم بھومکا ہر سرنائی دئے بہنا، کوڑی مجلس نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن سنت سہیلے گرمکھ سنت فقیر صوفی سرتی شبدا نال

اُٹھائیا۔ جن بھگتاں پرہہ کرنہارا جنم جنم دا پورا جوگ، جُکتی جگت جگدیشر آپ جنائیا۔ آتم درسی دیونہارا درس اموگھ، گھر مندر ساچے اندر کرے رُشنائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی ساچے کوٹ، کوڑ کُٹب اندروں باہر کڈھائیا۔ شبد انادی لا کے چوٹ، چیتن سُرتی دئے کرائیا۔ پریم پیار پریتی اندر دسے اپنی کھوج، پڑدا اوہلا دئے اُٹھائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ نانا توڑ کے ورن گوت، اِکو برہم دئے سمجھائیا۔ نام خُماری اندر کر کے مدہوش، جگت نشیاں تون دئے پچائیا۔ صاحب سوامی انترجامی گھٹ بھیتر گرہ مندر آتم پرما تم درشن دیوے روز، نت نوت نر نرائن اِکو نظری آئیا۔ بھاگ لگا کے پنج تت چوغ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت سہیلے گر چیلے اپنی گود اُٹھائیا۔ جن بھگتاں پرہو دیونہارا راہ، رہبر ہو کے دیا کمائیا۔ منزل اِکو دئے وکھا، پاندھی ہرجن لئے بنائیا۔ نام ندھانا دے کے اپنا ناں، ناؤں نرنکارا دئے درڑائیا۔ پار کرائے جل تھل اسگاہ، برہمنڈاں کھنڈاں اُپر دئے چڑھائیا۔ جتھے سورج چند نہ کھئے رُشنا، منڈل منڈپ نہ کھئے ودیائیا۔ لکھ چوراسی چار ورن اٹھاراں برن دسے کوئی نہ ناں، حصیاں والی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سچکھنڈ دوار حق مقامے دستگیر پروردگار نور خدا اِکو سوہیا رہیا پا، جلوہ گر نور نظری آئیا۔ جو آد جگاد جگ چوڑی جن بھگتاں نالوں کدے نہ ہووے جُدا، وکھرا گھر نہ کھئے بنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت نرگن دھار ہو کے ملیا آ، آپ اپنا پڑدا رہیا اُٹھائیا۔ مہروان محبوب مُحبت وچ بنیا ملاح، نئیا نوکا نام بیڑا اپنا دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیونہارا سدا ٹھنڈی چھاں، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگتاں کلجگ اتم حقیقت وچوں دیوے حق، وست امولک جھولی پائیا۔ جو منزل منزل پاندھی بن کے گئے تھک، ستجگ تریتا دواپر کلجگ چلے واہو داہیا۔ جگت ودیا پڑھ پڑھ گئے آگ، عقل بُدھی چلی نہ کوئی چڑائیا۔ پھر پھر تھکے تیرتھ تٹ، اٹھسٹھ بھجے واہو داہیا۔ کھوجدے رہے جگت دوارے مٹھ، مسیتاں وچوں مسلہ حل نہ کھئے کرائیا۔ جان ویکھیا تکیا بُجھیا پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی کایا مندر اندر وسے سمرتھ، گھٹ بھیتر بیٹھا سوہیا پائیا۔ جس دا آتما نے گاؤنا جس، من دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سو صاحب سوامی بھگتاں ہو کے وس، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ کلجگ کوڑی نیند وچوں کھول جاوے آگھ، آلس رہن کھئے نہ پائیا۔ ساکھیات درس دکھاوے پرتکھ، پاربرہم پت پریشور پڑدا دئے اُٹھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں لئے رکھ، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ چرن پریتی ساچی نیتی

دُھر دا مارگ دس، دہ دشا چار کُنٹ دا لیکھا دئے مُکائیا۔ پاربرہم میل ملائے ہس ہس، ہستی وچوں ہستی دئے بدلائیا۔ جن بھگتاں گُرمکھاں پریمیاں نال رنگ کے اندروں رت، رتن امولک ہیرے رُپ دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، دیاوان اک سمرتھ، الکھ گھر گھر دئے جگائیا۔

* ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ۱ سنت کور دے گرہ پنڈ نہال سنگھ والا ضلع فروزپور *

سری بھگوان جن بھگتاں آتم کرے پیاری، انتر انتر ویکھ وکھائیندا۔ دھرم رکھے نہ کھئے نر ناری، تن وجود اپنے حُکم چلائیندا۔ چرن پریتی دُھر دی نیتی سچ دسی خُاری، خالص اپنا رنگ رنگائیندا۔ کوڑی کیریا مایا مٹا ہوئے ہنگتا دُرمت میل دیوے اُتاری، اُتم سریشٹ اپنا نام جپائیندا۔ ساچے در سنت سہیلے نام ونج دے کر وپاری، وست امولک کایا گولک آپ ٹکائیندا۔ نرگن جوت جگا نرنکاری، اندھ اندھیرا دُور کرائیندا۔ شبد اناد دے سچی دُھنکاری، بودھ آگادھا بھو کھلائیندا۔ آگے منزل رہے نہ کھئے دُشواری، دُور دُراڈا پنڈھ چُکائیندا۔ محل اٹل دیوے اُچ مناری، سچکھنڈ ساچے سوبھا پائیندا۔ جتھے وسے آپ نر نرائن نرنکاری، سو بھگتاں در سہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جن بھگت کوئی بھو نہ جانے مدین نر، نر نرائن وڈی وڈیائیا۔ جنہاں وکھائے اپنا گھر، گرہ کوڑا دئے تجائیا۔ جنم جنم دا میٹ کے ڈر، بھہ بھیانک وچوں باہر کڈھائیا۔ آتم پرما تم جوڑ کے لڑ، ناتا دو جہان وکھائیا۔ سو گُرمکھ سنت سہیلا ساچی منزل پوڑی جائے چڑھ، جتھے گر اوتار پیغمبر پرہو دوارے بیٹھے سیس نوائیا۔ ساچے دھام اُپر دے رام پاس جاوے کھڑ، چرن کول ملے اک سرنائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی نہ جنے نہ جاوے مر، بھگت سہیلا اک اکیلا مر جیوت رُپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کھلا رکھے دُھر دا در، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی پڑدا بھگتاں دئے اُٹھائیا۔ جن بھگت کوئی نہ ہووے وڈا نکا، نکما رہن کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال جنہاں دا پتا، پت پریشور اپنی گود اُٹھائیا۔ چرن پریتی دھرم نیتی کایا اتیتی جھولی بائے دُھر دا حصہ، ہستی وچوں ہستی دئے بدلائیا۔ یاد رہن نہ دیوے کرم کچھا، پسچاتا پ دئے گوائیا۔ نت نوت کردا آیا رچھا، رچھک ہو کے سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نام بھنڈارا پاوے

بہچھا، خالی بھنڈارے دئے بھرائیا۔ مستک جوت للائی لاوے ٹگا، کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نظری آوے دہ دشا، اتر پورب پچھم دکھن اکو جلوہ نور کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں پرہہ چاڑھنہارا اگمی رنگ، کایا ماٹی چولی آپ رنگائیا۔ نیج آتم دے کے سچ اند، دین دنیا وچوں باہر کڈھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سنا کے دھر ڈھولا چھند، سہنسے کوڑے دئے مٹائیا۔ خوشی کر کے بند بند، بندگی اکو دئے سمجھائیا۔ لوک مات چاڑھ کے نوری چند، جگ چوگری کرے رُشنائیا۔ جنم جنم دی ٹٹی گنڈھ، در دوارے اپنے لئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جن بھگتاں پرہہ رہن نہ دیوے اندر پڑدا او بلا، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ ستگر شبد بنے وچولا، جگ جنم دیاں رُٹھیاں لیا منائیا۔ منوآ من نہ پاوے روؤلا، بدھی بل نہ کھئے دھرائیا۔ مہر نظر نال اُلٹا کرے ناہے کولا، امرت جھرنا نچھر رس دئے چوائیا۔ نظری آئے نور خدائی آولا، عالمین بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں لیکھا جانے اُپر دھرنی دھولا، دھرت ویکھ خوشی منائیا۔ جن بھگتاں لہنا دینا دیوے جگ چار، چار گنٹ وچوں اپنی دیا کھائیا۔ آتم پر ماتم دے کے سچ پیار، پیا پریم پریتی اکو دئے سکھائیا۔ جس نوں لبھدے جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ، اچے ٹلے پربت چوٹی سمنڈ ساگر کھوج کھوجائیا۔ سو کھیل کرے نراکار ساکار، ساکار نراکار اپنا پڑدا پائیا۔ جس اُپر کریا کرے مہروان ہو کرتار، قدرت دا قادر کرنی دا کرتا کرماں دا لیکھا دئے مکائیا۔ گھر مندر وچوں نکلے باہر، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا جلوہ گر ظہور نظری آئیا۔ جن بھگتاں نظری آئے ساکھیاتا، لکھ چوراسی جیو جنت جگت نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ گرُمکھاں پوری کرے آسا، ترشنا جگت دئے بھجھائیا۔ جیون وچ جیون دا دے کے بھرواسا، زندگی وچوں زندگی دئے بدلایا۔ گھر ٹھا کر ملے پُرکھ سمراتھا، جگت سماج وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان جھگڑا مُکا کے ذات پاتا، دین دُنی دعویدار کوڑا رہن کھئے نہ پائیا۔

* ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ۱ تارا سنگھ دے گرہ پنڈ غازیانا ضلع فروزپور * *

جن بھگت تیرا لہنا گیا چُک، لوک مات لکھ چوڑاسی جُون رہن نہ پائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا آتم پر ماتم ہو کے تٹھ، پاربرہم پت پریشور نرگن نرویر نراکار اپنی دیا کھائیا۔ امرت جام نجہر جہرنا دیوے اگئی گھٹ، مایا ممتا ہوئے ہنگتا کوڑی ترشنا دئے بُجھائیا۔ تن ماٹی خاکی کایا مندر اندر موئے بسنتی رُت، رُتڑی اپنے نام نال مہکائیا۔ کِرپا کرے صاحب سوامی انترجامی ابناشی اچت، چیتن سُرقتی آپ کرائیا۔ پڑدا اوہلا چُکاوے انتر رہے کوئی نہ لک، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ تُون میرا مین تیرا شبد اناد اگئی سُنا کے ٹک، دھن آتمک کرے شنوائیا۔ جنم جنم دا کرم کرم دا پینڈا گیا مُک، آون جاون لیکھا دتا مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سُہیلا اک اکیلا ہر سجن میل ملائیا۔ جن بھگت لہنا دینا پاوے تیری انتر آتم جھولی، ساڈھے تِن ہتھ گھر مندر سوہیا پائیا۔ بن اکھراں سُناوے اپنی اگئی بولی، جس دی شاستر سمرت وید پُران صفت کر کر خوشی منائیا۔ من واسنا کوڑی کِرپا جگت وچ پائے نہ روئی، رام رحیم کریم اپنا نغمہ نام دئے سُنائیا۔ اُلٹی کر کے ناہ کوئی، امرت جہرنا دھر دا رس بوند سواتی دیوے مُکھ چوائیا۔ مان وڈیائی اُپر دھولی، سچکھنڈ دوارے مل مل وچے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیا۔ ہر بھگت تیرا لیکھا لگا اپار، مستک پورب ویکھ وکھائیا۔ کِرپا کر آپ نرنکار، نرگن سرگن جوڑ جڑائیا۔ نام سندیشہ دے کے اپنی دھار، دھرم اکو اک دِرڑائیا۔ چارے کھانی وچوں کڈھ کے باہر، آتم پر ماتم میل ملائیا۔ چارے ورنان کر خوار، کھتری براہمن شودر ویش ناتا گئے تڑائیا۔ ساچا مندر گرہ گھر اک وکھال، ساڈھے تِن ہتھ پڑدا اوہلا دئے اٹھائیا۔ دیا باقی کھلا پاتی جگائے بے مثال، جس دی مسل گر اوتار پیغمبر صفتاں وچ صلاحیا۔ گھر سوامی ملے دین دیاں، ٹھاکر ہو کے ٹھوکر اپنا نام لگائیا۔ لیکھا چُکا کے شاہ کنگال، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اُپر شاہ رگ اپنا نور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پاربرہم برہم وسے سدا نال، جگت وچھوڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگت تیری انتر آتم ہر ہر ویکھ، گھر ٹھانڈے خوشی منائیا۔ مانس جنم بدل دیوے ریکھ، پچھلا اکالا لیکھا دئے چُکائیا۔ نام سُنہیڑا دے کے سندیش، سوئی سُرقتی دئے اٹھائیا۔ پڑدا لاہ کے ایکنکارا ایک، اک اکلّا دیا کھائیا۔ ترے گن مایا کوڑی کِرپا لائے مؤل نہ سیک، پنچم پنچ نہ کھئے

وڈیائیا۔ سِری بھگوان دس کے ساچی ٹیک، ٹکا مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نِرگن نِرور نرنکار دھار کے اپنا بھیس، پاربرہم پت پریشور لوک مات اپنا کھیل کھلائیا۔ جن بھگت سہیلے ویکھے اپنے دیس، نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ کھوجن کھئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنہارا ساچا ہیت، گرہ گرہ میلا رہیا ملائییا۔ جن بھگت تیری آسا منسا پور، مُحبت اِکو نال لگائییا۔ پندھ مُکا کے نیرے دور، گھر گھر وچ کرے رُشنائییا۔ صاحب ستگر سوامی حاضر حضور، کایا کعبے حضرت دئے وکھائییا۔ جنم جنم دی بھگتی کر منظور، مانس جنم دئے وڈیائیا۔ سرب کلا آپے بھرپور، پاربرہم پرہہ اپنی دیا کھائییا۔ جوتی جاتا دیوے نور، چند سورج دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ شبدا ناد دُھن سُنائے اگمی ثور، ثریا پد وچوں باہر کڈھائییا۔ جدھر تگیں حاضر حضور، سمکھ ہو کے نظری آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن دیونہارا دُھر دا گھر، سچکھنڈ دوارا اک وکھائییا۔ جن بھگت تیرا دوارا سچکھنڈ، برہمنڈ کھنڈ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جتھے وسے سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ ڈیرہ لائییا۔ کرے پرکاش بن سورج چند، جوتی جوت جوت رُشنائییا۔ دوسر اور نہ کھئے سنگ، ایکنکارا اک اِکلا سوبھا پائییا۔ گر اوتار پیغمبر وشن برہما شو کوئن در درویش رہے منگ، بھکھک ہو کے جھولی آگے ڈاھیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی بھگت سہیلے گرُمکھ سنت گھٹ بھیتر کھوج کھوجائییا۔ جن بھگت تیرا جنم کرم معاف، مُفت اپنی دیا کھائییا۔ اباشی کرتا آتم برہم کھول کے پڑدا تاک، دئی دویتی ڈیرہ ڈھائییدا۔ تون میرا میں تیرا ست ستوادی دس کے جاپ، ست نادی آپ بنائییدا۔ کوڑی کرپا رہے نہ کھئے روگ سنتاپ، جوٹھ جھوٹھ ناتا مات ٹرائییدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا در، در دروازہ آپ کھلائییدا۔ جن بھگتاں انتر آتم در دروازہ دیوے کھول، پڑدا اوہلا رہن کھئے نہ پائییا۔ بن اکھراں شبدا اگمی دسے بول، دُھن انادی ناد جنائییا۔ نِرگن ہو کے وسے کول، جوتی جوت جوت رُشنائییا۔ پر ماتم ہو کے جاوے مؤل، مؤلا اپنی کھیل کھلائییا۔ پورب جنم دا لہنا دینا لیکھا پورا کرے قول، قُدرت دا قادر بے پرواہیا۔ جن بھگتاں مان وڈیائی دے کے اُپر دھرنی دھرت دھول، دھرم اِکو اک دئے سمجھائییا۔ جس تون سمجھ نہ سکے وِدیا والا کوئی پنڈت پاندھا رول، من مت بُدھ چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت سہیلے گھر ٹھانڈے لئے ملائییا۔ جن بھگت تیرا دوارا

ایک، دوجی ٹیک نہ کھئے رکھائیا۔ نج نیتر لوچن نین لینا ویکھ، گیان اکھ اک کھلائیآ۔ جتھے دوسر اور نہ کھئے بھیکھ، ایکنکارا اک اکلّا سوبھا پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر فرمانا اک سنائیآ۔ دھر فرمان کہے میں سندیشہ دیواں دھر دا، جگ چوکڑی لوک مات سیو کھائیآ۔ بھگتاں اندر فرنا ہو کے پھردا، فرما بردار ہو کے سیو کھائیآ۔ ناتا جوڑاں آتم پرما تم شبد اگمی سر دا، سرتی شبد نال ملائیآ۔ رس دیواں پاربرہم پت پریشور سچ دوارے اندر دا، پری اندا کو دیاں وکھائیآ۔ جتھے آد جگاد جگ چوکڑی بیڑا کدے نہ رڑھدا، وچھوڑا روپ نہ کھئے بدلائیآ۔ اکو درس بن اکھاں ہندا رہے پرہو ستگر دا، جو ست ستوادى برہم برہمادی شبد انادی اپنا ناؤں جنائیآ۔ بھو رہے نہ ٹھگ چور دا، کوڑ کڑیارا نظر کھئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیآ۔ جن بھگت تیرا مندر اچ سہنجنا، سچکھنڈ اکو نظری آئیآ۔ جتھے جگے جوت نرنجنا، دیا باقی لوڑ رہے نہ رائیآ۔ بن چرن دھوڑی ہووے ساچا مجنا، ڈرمت میل نہ کھئے رکھائیآ۔ بن ہتھاں مستک ہووے بندنا، سیس جگدیس جھکائیآ۔ بن نام پدارتھ اور پئے کچھ نہ منگنا، وست امولک جھولی دئے بھرائیآ۔ بن سورج چند ہوئے پرکاش دھر دے چندنا، نورو نور نور رُشنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، سنت ساجن گرمکھ میت آتم برہم دس پریت، ستجگ بخشے دھر دی ریت، کایا کعبہ وکھائے مندر مسیت، اصلا مسلہ جن بھگتاں حل کرائیآ۔ کایا کعبہ کھول کے حجرہ حق، حقیقت دے درڑائیآ۔ بھگت سہیلے کر کے وگھ، واسطہ اکو نال کرائیآ۔ نج نیتر کھول کے اکھ، دئے لوچن نین دئے وکھائیآ۔ کایا ماٹی پرگٹا کے دھر دا ہٹ، نام امولک دئے ورتائیآ۔ شبدی شبد لگا کے سٹ، سوئی سرت اکال مؤرت ترت دئے اٹھائیآ۔ امیوں رس امرت اپنا دے کے جھٹ، جھٹکا کوڑ کریا کر وکھائیآ۔ کر پرکاش جوتی نور لٹ لٹ، اندھ اندھیرا دئے گوائیآ۔ کریا کر پُرکھ سمرتھ، جن بھگتاں بخشے اک سرنائیآ۔ ایتھے اوتھے دو جہان رہن نہ دیوے وگھ، آتم پرما تم ناتا اپنے نال رکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دوارے رہیا وس، ست ستوادى ست سندیش نر نریش جگ چوکڑی نت نوت لوک مات مار جہات لکھ چوراسی گھٹ بھیترا ماؤ ماٹکھ ماٹس اپنا حکم ورتائیآ۔

* ۲۴ بھگن شہنشاہی سمت ۱ جسوت سنگھ دے گرہ راجیانا ضلع فروزپور *

جسوت تیرا شبدی دھار جس، اباشی کرتا پُرکھ بدھاتا دئے وڈیاٹیا۔ سیری بھگوان انترجامی صاحب سلطان کیتا وس، پاربرہم پت پریشور نرگن نرور نظری آٹیا۔ مہروان دیاوان نیج نیتز کھولے اکھ، پرتکھ نظری آئے دُھر گوسائیا۔ امرت آتم نجر جھرنا دیوے جھٹ، امیوں رس اپنا آپ برسائیا۔ شبد انادی دُھن لگاوے اپنی سٹ، سوئی سرتی مات اٹھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا سانجھا دس کے چھند، سنسا روگ دئے گوائیا۔ پاربرہم برہم ملا کے اپنا اند، نجانند کرے رسائیا۔ دئی دویتی بہم رہے کوئی نہ کندھ، ساچی منزل دئے چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت سہیلا اک اکیلا ایکنکار اپنا پڑدا دئے اٹھائیا۔ جن بھگت تیرا جس کرن چار وید، شاستر سمتر دین گواپیا۔ پُرکھ اکال دین دیال اندر وڑ مندر چڑھ کایا ہائی کھولے اپنا بھید، کوڑی ماٹی پڑدا رہے نہ رائیا۔ آتم سہاوے سہنجی سیج، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جلوہ اکم اتھاہ بے پرواہ نوراہ دیوے تیج، اندھ اندھیرا اندروں دئے کڈھائیا۔ جس کارن لوک مات جنم دے کے دتا بھیج، سو بھجن بندگی بن رسنا چہوا بتی دند دئے سمجھائیا۔ بن اکھاں صاحب ستگر ہو کے لئے ویکھ، جگت لوچن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جنم جنم دا کرم کرم دا بدل دیوے لیکھ، ریکھا پچھلی دئے مٹائیا۔ آتم پر ماتم کرے سچا ہیت، بتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہرجن نظری آوے نیتن نیت، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ ہر بھگت تیری صفت صلاح، مہا چار جگ جس گائیا۔ تیرا ایکنکارا اک ملاح، دُھردرگاہی نظری آٹیا۔ جس دا نت نوت جگ چوکڑی سچا ناں، ناؤں نرنکارا کہہ کے سارے رہے گائیا۔ سو صاحب سہیلا جن بھگتاں بنے پتا ماں، پوت سپوتے گود اٹھائیا۔ ہنس بڈھی بنائے کان، کاگ ہنس روپ وٹائیا۔ محبوب مُحبت وچ دیوے سر ٹھنڈی چھاں، کلجگ اگنی تہ نہ لاگے رائیا۔ ساچا مندر محل اٹل گھر ٹھاگر دئے وکھا، ٹھوکر اپنا نام لگائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی جم کی پھاسی دئے تڑا، پت پاون پت پت پت اپنے رنگ رنگائیا۔ امرت میکھ نجر جھرنا بوند سوانتی بخشے ساون، جگت جگ ترشنا دئے مٹائیا۔ من ہنکاری کوڑا مارے راون، نام کھنڈا برہمنڈاں وچ اپنا اک اٹھائیا۔ سنت سہیلا ہو کے پکڑے دامن، دامنگیر بے نظیر اکو نظری آٹیا۔ ایتھ اوتھ دو جہاناں نرگن نرگن ہووے ضامن، پنجاں تتاں لیکھا دئے مکائیا۔ جن بھگت اکو

رنگ رنگائے بھیو نہ جانے کھتری شوڈر ویش براہمن، برہم ویتا برہم نیتا پاربرہم برہم اکو دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سہیلا ست ست اکو اک درڑائیا۔ جن بھگت تیری آد جگاد مہا جگ، چار گنٹ وچے ودھائیا۔ پُرکھ ابناشی تیری وسیا اُپر شاہ رگ، نو دوارے بیٹھا پنڈھ مکائیا۔ بن مکے کھجے کرائے ساچا ج، مندر مسیت شوڈوالے مٹھ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گھر سجن سوامی ملے بھج، پُرکھ اکالا دین دیالا نچ نیتر لوچن نین کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، وکھاونہارا دُھر دا در، جتھے وسے بے پرواہیا۔ جن بھگت تیری مہا جگت اتہا، قلم شاہی کاتب لکھن کھئے نہ پائیا۔ تیرا مالک بے پرواہ، سد بے پرواہی وچ رکھائیا۔ اکو درڑا کے اپنا ناں، کوڑے ناتے دئے تڑائیا۔ سچکھنڈ دوارا ایکنکارا درگاہ ساچی وکھاوے اگم تھان، جتھے نہ کوئی پتا مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، وکھاونہارا اُچ گھر، جس گھر دیا باقی کملا پاتی نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ جن بھگت تیرا ویلا کلجگ انت ہوئے نہ اخیر، آخر دئے سمجھائیا۔ شرع شریعتی جگت بندھن توڑ کے آپ زنجیر، اکو رنگ دئے رنگائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی ساڈھے تِن ہتھ سریر، شیر دُھر دا امرت دئے پیائیا۔ مہروان مُحبت وچ مل کے پیرن پیر، پیغمبران دا مالک ثالث ہو کے سمنڈ ساگر پار کرائیا۔ جنم جنم دی کرم دی دھرم دھرم دی بدل دیوے تقدیر، ورن ورن دا برن برن دا لیکھا دئے مکائیا۔ جھگڑا مُکا کے شاہ فقیر حقیر امیر، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکو در دئے سہائیا۔ نام بھنڈارا وست امولک کایا گولک دے کے دُھر دی جاگیر، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ بن اکھاں نرگن جوت نظری آئے بے نظیر، نور نور وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مستک لیکھا رہیا چکائیا۔ جن بھگت تیری مہا اکتھ، صدی چوڈھویں خوشی منائیا۔ ملیا میل پرم پُرکھ سمرتھ، جس دی وجدی رہے ودھائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دا بھوکھت گئے دس، چار جگ ونڈ ونڈائیا۔ نرگن تكدے رہے کھول اگئی اگھ، دو جہاناں پرے دھیان لگائیا۔ جو پُرکھ اکالا دین دیالا وسنہارا گھٹ گھٹ، لکھ چوراسی رہیا سمائیا۔ سو اپنی دھار ایکنکار نرگن ہو کے آیا تھ، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا جگت نیتر کلجگ جیو نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگت دوارا ویکھ کے ساچا ہٹ، بن ہٹوانا پھیرا پائیا۔ جن بھگت تیری مہا اپر اپار، اپرمپر سوامی دئے وڈیائیا۔ تیرا میل اک کرتار، دوْجا رشتہ نہ کھئے وکھائیا۔ اکو درس منگے دیدار، دوْجی اوٹ نہ

کھئے تکائیا۔ اکو گھر وسے گھر بار، سچکھنڈ ساچے وجے ودھائیا۔ اکو جوت ہونے اُجیار، نرگن نور رُشنائیا۔ اکو ناد شبد دُھنکار، ڈھولک چھینا نہ کھئے کھڑکائیا۔ اکو امرت ٹھنڈا ٹھار، اٹھسٹھ تیرتھ لبھن کھئے نہ جائیا۔ تیرا کایا مندر سوہنا اُچ منار، گھر وچ گھر ملے بے پرواہیا۔ جس دی منزل جگت ودیا توں باہر، چوڈاں لوک چوڈاں طبق صفتاں وچ صلاحیا۔ جس دا نام ندھان آد جُگاد جُگ چوکڑی اک سلوک، گر اوتار پیغمبران کرے پڑھائیا۔ اوہ جنم جنم دی میٹے تیری سوچ، بُدھی سمجھ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ مہروان ہو کے درشن دیوے ساچے لوچ، لوئن اکو دئے کھلائییا۔ راتی سُنیاں دِنے جاگدیاں اپنے پریم دی انتر آتم پرما تم دیوے مَوج، خوشی دُھر دی دئے وکھائیا۔ دُوجا کرنا پئے کوئی نہ جوگ، جگت دی جُگتی وچوں باہر کڈھائیا۔ آون جاون لکھ چوڑاسی مات گرہ دا کٹ کے روگ، بندنا اکو دئے سمجھائیا۔ دُھر میلا سچ دوار کر سنجوگ، نانا اکو ایکنکار اپنے نال جُڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں میٹ کے ہرکھ سوگ، چنتا غم اندروں باہر کڈھائیا۔ جن بھگت تیرا دیوے نہ کوئی سچ ثبوت، دین دُنی سمجھ کھئے نہ آئیا۔ تیرا اکھاں توں اوپلے محبوب، مندراں وچوں باہر ڈیرہ لائیا۔ محلاں توں دُور جس دا عرُوج، عرش توں اُتے سوہا پائیا۔ جس دی صفتاں والے کوئن کوٹ کلمے ہزارا درُود، حضرت کرن پڑھائیا۔ اوہ جدھر ویکھے سدا اودھر دسے مَوجود، گھٹ گھٹ وچ رہیا سہائیا۔ اتم انت کر محفوظ، جنم مرن توں لئے جُھڈائیا۔ تیرا پریم دُھر دا پیار کر قبول، کامل مُرشد دیا کھائیا۔ سَتجُگ دھار سچ دھرم سَت ستواد لا کے اصُول، اصلیت دو جہاناں دینی وکھائیا۔ اکو نام اکو ڈھولا، اکو گیت اکو سوہلا، اکو نغمہ اکو نام دسنا معقول، جس نوں دین دُندار سکے نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں بخشنہارا چرن کول دُھر دی ساچی دھول، دھرم دوارا اکو دئے وکھائیا۔

* ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ۱ سادھو سینگھ، باوا سینگھ دے گرہ پنڈ روڈے ضلع فروزپُور * *

سادھو سینگھ اپنی سادھ لینی سادھ، سد بہاونا اکو دئے درڑائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں اکو رکھنا یاد، یادداشت پُورب جنم دی دئے کرائیا۔ کوڑی کیریا اندروں کڈھے واد وواد، وکھ رہن کھئے نہ پائیا۔ نام بھنڈارا دیوے دُھر دی داد، وست امولک آپ ورتائیا۔

شبد اگئی وجا کے ناد، بودھ اگادھ کرے شنوائیا۔ پن رسنا جہوا بتی دند سُنائے راگ، نغمہ اِکو اِک الاِئیا۔ جھگڑا مُکا کے جکت ذات، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ کلجگ کوڑی رین میٹ اندھیری رات، نیتز اندھ کرے رُشنائیا۔ ساچے مندر لاوے بھاگ، بھاگ متھور لئے بنائیا۔ دُھر دا دیا جگاوے چراغ، چاروں کُنٹ نظری آئیا۔ لیکھے لاوے دوس آج، گھڑی پل خوشی بنائیا۔ نام بیڑے چاڑھ جہاز، جہالت وچوں باہر رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر چرن ملے سرنائیا۔ سچا سادھ ملے سنت، ست ستوادی دیا کھائیا۔ گھر ٹھاگر سوامی میلا ہووے کنت، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ کایا چولی چڑھ رنگ بسنت، دو جہاناں اُتر کدے نہ جائیا۔ گڑھ رہے نہ ہووے بنکت، ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ لوڑ رہے نہ کیسے پنڈت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ نر نریشا، اِکو اِک سمجھائیا۔ ساچا سنت ملے سہج سہج گر ست، ست ست وچ سہائیا۔ نانا توڑ کے پنج تت، تتو اِکو اِک درسائیا۔ دُور کرا کے من مت، برہم مت دئے جنائیا۔ پنج نیتز کھول کے اکھ، پرتکھ ملے گوسائیا۔ پُورب جنم دا دیوے حق، حقیقت وچوں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا مارگ دے سچ ست، ست اپنا راہ وکھائیا۔ ساچے سادھ تیرا راہ ایک، ایکنکار دیوے وڈیائیا۔ پن پُرکھ ابناشی دوجی رکھنی نہ کھئے ٹیک، ٹیکا مستک دُھر دا دئے چھپائیا۔ آتم پر ماتم پاربرہم اندر وڑ کے کھولے بہیت، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ سچ دوارا وکھاوے اپنا دیش، جتھے وسے شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل نر نریش، نر نرائن دُھردرگاہیا۔ جن بھگت تیری سادھنا سچ، ستگر مل کے ملے وڈیائیا۔ بھاگ لگے کایا ماٹی کچ، کوڑ کپٹ اندر رہن نہ پائیا۔ امرت دھار دیوے رس، نجھر جھرنا آپ جھرائیا۔ تیر نرالا مارے کس، بجر کپاٹی پاڑ وکھائیا۔ پنچ وکارا کرے ستھ، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ نام جیکارا بول اکھ، اکھ نرنجن دیونہار وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد رکھنہارا دے کر بتھ، مہر نظر آپ اُٹھائیا۔ جن بھگت تیرا سہارا اِکو اوٹ، پُرکھ اکال نظری آئیا۔ تیرا میلا نرگن جوت، دوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیرا مقام دُھر دا قلعہ کوٹ، سچکھنڈ ساچا سوبھا پائیا۔ وشن برہما شیو تینوں سکے کوئی نہ روک، گر اوتار پیغمبر مل کے خوشی منائیا۔ تیرا ڈھولا سوبلا اِکو سلوک، سو پُرکھ نرنجن آپ سمجھائیا۔ جنم جنم دی رہے کوئی نہ سوچ، سوچ سمجھ وچوں باہر لئے کرائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ دوارا ایکنکارا بخشنہارا دُھردرگاہیا۔ جن بھگت تیرا سہاؓک پُرکھ اکال، دُوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جو گُرمکھ بنائے اپنے لال، اپنی گود اُٹھائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کرے بحال، جم کی پھاسی دئے تڑائیا۔ نیڑ نہ آئے کال، مہاکال بیٹھا سر نوائیا۔ جُگ چوکڑی لوک مات یرگن ہو کے سرگن کرے بہال، گُرمکھ ویکھے تھائوں تھائیا۔ جُگ چوکڑی نت نوت پرم پُرکھ دی وکھری چال، جگت وِدیا سمجھ کسے نہ آئیا۔ کلجگ اتم سب دے سر تے کوڑا دُنکا وجے کال، چار کُنٹ نو کھنڈ ست دِپ دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں وکھائے سچ ست سچ سچ دھرمسال، کایا مندر اندر پرم پُرکھ پرماتم بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ ساچے سنت تیرا اکما رنگ، جگت للاری رنگن کھئے نہ پائیا۔ تیرا سب توں وکھرا مردنگ، ڈھولک چھینا سمجھ کھئے نہ رائیا۔ تیرا سب توں نیرالا اند، رسنا جہوا وچ کدے نہ آئیا۔ تیرا اُچ محل اٹل سہاوے پلنگ، جس دا پاوا چول نہ کسے بنائیا۔ جتھے ملے صاحب سورا سرینگ، یرگن ناتا جوڑے سہج سُبھائیا۔ سُرَت سوانی مکے پنڈھ، شبد بانی پلُوءے پھڑائیا۔ دویاں مل کے توں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا گاؤنا چھند، سنسا روگ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پُرکھ اکال دین دِیال بنے جن بھگتاں بخشند، بخشش رحمت اپنی آپ ورتائیا۔ جن بھگت تیرا لیکھا دوس دِباڑا، پھلگن رُت ملے وڈیائیا۔ پُرکھ ابناشی پاونہارا سارا، گھٹ بہیتر کھوج کھوجائیا۔ جنم جنم دا لیکھا رہیا نوارا، نورتی پرکرتی پرم پُرکھ اپنے اندر لئے چھپائیا۔ ساچا دے کے اک سہارا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا وچوں نئیا کرے پارا، سئیا ہو کے اپنے کندھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا اکم اتھاہ بے پرواہ بن اکھراں توں نام بھنڈارا، جس دی اکھراں راگاں ناداں وچ کرن صفت صلاحیا۔ جن بھگت تیرا نام سدا یراکھر، قلم شاہی لکھ کھئے نہ پائیا۔ جس توں کوٹاں وچوں سنت فقیر وِرا جانے فقیر، جو فقیریاں توں کھڑا گیا چھڈائیا۔ اوہ لکھ چوڑاسی آون جاون توڑ کے چکر، چار ورن اٹھاراں برن وچوں باہر کڈھائیا۔ چوٹی چاڑھ کے دُھر دی سخر، سیکھیا دُھر دی دئے سمجھائیا۔ جن بھگتو پربھ نال مل کے دُوجا رہے کھئے نہ فکر، فاقہ دسے نہ کھئے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، داتا دانی دیا کھائیا۔ جن بھگت ویکھ اپنا حق مقام، محبوب بیٹھا سوہبا پائیا۔ جو سب توں وکھرا رام، اوہ تیرا مالک اکھوائیا۔ جو لکھ چوڑاسی کابن، اوہ گُرمکھ گوپی گود اُٹھائیا۔

جو پیغمبران دیوے پیغام، کلمیاں کرے شنوائیا۔ جو گروآں دیوے دان، وست امولک جھولی پائیا۔ جو بھگتاں دسے پرنام، صوفیاں سلام رہیا سمجھائیا۔ اُس دا تھائے اندر قیام، قیامت توں دے پچائیا۔ گرمکھو تھادی زندگی ہون نہ دیوے بدنام، بدیاں توں باہر کڈھائیا۔ ست دھرم دا گرمکھو تھائے در جھلا کے نشان، نشانہ اپنا دے دکھائیا۔ جتھے ملنا ہووے آسان، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ رائے دھرم دے ہون نہ دیوے غلام، گنبھی نرک نہ کھئے بھوائیا۔ جنم جنم دے تھائے میٹ دیوے لگے الزام، اسم اعظم اپنا اک دے دکھائیا۔ سچکھنڈ دوارا ایکنکارا دیونہار آرام، چرن کول کول بخش سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں اندروں میٹ کے اندھیری شام، سچ پیا کے امرت جام، جہاں توں پلا دے جھڈائیا۔

* ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ۱ سوڈاگر سنگھ دے گرہ پنڈ ناتھ والا ضلع فروزپور * *

نیلی دھاروں پرے آیا مڑ کے، گرمکھ گرسکھ لے جگائیا۔ شبدی دھار جوت نال جڑ کے، جگ جگ وچھڑے میل ملائیا۔ قدمان نال نہیں مکایا پینڈا تڑ کے، اگمی کھیل اک دکھائیا۔ بھو کھلا کے پورے ستگر دے، سٹے لے جگائیا۔ بھے رہے نہ ٹھگ چور دے، کوڑے یارانے دتے تڑائیا۔ جھگڑے مکا کے اندھ گھور دے، سچ چند کیتے رُشنائیا۔ لہنے دینے مکا کے تور مور دے، موہ مُحبت اکو نال رکھائیا۔ جو گرمکھ درشن دھر دا لوڑدے، بن اکھاں در در نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نیلی دھاروں پرے آیا اتر، اتر دکھن پورب پچھم اپنی کرے رُشنائیا۔ پُرکھ اکال دا کر کے شکر، شکرانے وچ خوشی منائیا۔ بندنا وچ لگا پچھن، آس اک ودھائیا۔ کس بدھ مینوں بنایا پتن، پتا پوت دے سمجھائیا۔ کیوں نہ بھگتاں آویں چکن، جو تیرا راہ تکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال اندروں کھولدے اپنی بکل، کیوں بیٹھا مکھ چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نیلی دھار توں پرے گیا آ، زرگن زرویر پھیرا پائیا۔ گرمکھاں پریمی پیاریاں بنے ملاح، نئیا نوکا اپنے کندھ اٹھائیا۔ عبادت وچ شہادت گر اوتار دین بھگتا، تسلیم کر کے پیغمبر دین سنائیا۔ جن بھگتاں سیدھا دس کے مارگ راہ، رہبر اکو اک

وکھائیا۔ جس دا لیکھا جانے کوئی نہ، کاغذ قلم شاہ لیکھنی ملے نہ کھوئے وڈیائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا نِرگن روپ جوت سروپ
 شبدي دھار جن بھگتاں پکڑے بانہ، بن ہتھاں آپ اُٹھائیا۔ سچ دوارا ایکنکارا اگتی دے کے تھار، کول چرن بخشنہار سچی سرنائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان دیا کھائیا۔ نیلی دھار توں پرے آیا چل کے، چلت اپنے رہیا وکھائیا۔ جوتی
 جوت آیا بل کے، نورو نور کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں اندر سنگھاسن مل کے، بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ آتم پر ماتم رل کے، سوہنا وقت
 سہائیا۔ لوک مات پہلوں گھل کے، پھیر ناتا اپنے نال جڑائیا۔ لکھ چوراسی سرشٹی درشٹی چھل کے، اچرج کھیل رہیا وکھائیا۔ سہا
 کے دوار دوارے والے بل دے، باؤن دا باؤن پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جھگڑے مُکا دیوے گرمکھاں
 دے من دے، ممتا وچوں باہر کڈھائیا۔ نیلی دھار توں پرے رہن والا آگیا تھلے، جلاں تھلاں ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتو تہانوں
 رہن نہ دیوے اکلے، اک اک ہو کے اک اک نظری آئیا۔ سدا وسے تہاڈے کایا سچ محلے، محو محراب محبوب اکو اک سہائیا۔ دھام
 وکھا کے نہچل اک اٹلے، اٹل پدوی دیوے مان وڈیائیا۔ جس دی جوت نال تہاڈے دیپک بلے، اوہ گھر گھر کرے رُشنائیا۔ جس
 گوہند دے درداں والے زخم اچے آلے، اوہ عالم دا مالک ہو کے اپنا پھیرا پائیا۔ کچھ لہنا دینا چُکاوے ڈلے، دُھر دا لیکھا رہیا
 ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتو تہاڈا وچھوڑا کدے نہ جھلے، جھلک اپنی دئے وکھائیا۔ نیلے دے اُپر
 نیلے توں پرے جیہڑا اسوار، شاہ سوارا پھیرا پائیا۔ جس دا ناؤں آد جگادی نرنکار، نِرگن ہو کے کھیل کھلائییا۔ جن بھگت سہیلے لئے
 اُبھار، لکھ چوراسی وچوں ویکھ وکھائیا۔ نِرگن ہو کے آتم پر ماتم دتے سچ پیار، پریتم پریتی اپنی دئے سمجھائیا۔ گرمکھو تہانوں جنم
 جنم وچ ہون نہ دیوے خوار، لکھ چوراسی وچوں باہر کڈھائیا۔ نت نوت دیندا رہے درس دیدار، دید عید چند کر رُشنائیا۔ حُکھے
 اندر کردا رہے خبردار، شبد سندیشے نال جگائیا۔ کیوں ایہ بل دا سوہنا دوار، باؤن ہو کے پنت پاون ویس وٹائیا۔ گردیال دا
 ادھار کُل دا سُدھار، بھگتاں دا شنکار، گرمکھاں دا یار ہو کے یارانہ توڑ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، عرش دا مالک فرش اُتے اپنا فرض رہیا نبھائیا۔ نیلے امبر توں پرے جس دا ٹکانا، دھرنی دھرت دھول ویکھ
 وکھائیا۔ جس دا جُگ چوکرئی نویں توں نواں بانا، نِرگن سرگن پھیرا پائیا۔ شاہو بھوپ بن کے رانا، حُکمی حُکم سنائیا۔ جن بھگتو

تھاڈا پرہو دے نال سانجھا ہو گیا گانا، گا گا اک دو جے دی خوشی وچ سمائیا۔ کرنی کر کے سب دا لہنا چکانا، پچھلا لیکھا جھولی پائیا۔ مہر نگاہ نال تگے وچ جہانا، چار کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ گرمکھو تھائے پریم پیار دا رشتہ ریشیاں نالوں مہانا، جگ چوگری رکھیشراں جوگیشراں تپیشراں مُنیشراں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دین دیاں ہونے مہروانا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نیلے والا کہے میں کلجگ اتم کر دینا نیلام، کوڈی قیمت ساچے در کھئے نہ پائیا۔ بھکتو تھانوں رہن نہیں دینا غلام، شرع زنجیر دینی کٹائیا۔ کوڑی کریا ورن نہیں دینا وچ دکان، نام بھنڈارا جھولی پائیا۔ تسیں زندگی وچ انسان آگے میرے مہان، میلا ہووے نال سری بھگوان، شاہ سلطان اپنے گھر بھائیا۔ میرے ہتھ دو جہان کمان، حکم دیواں فرمان، شرع میٹاں شیطان، گرمکھاں لبھاں آن، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ سچکھنڈ دوارے کراں پروان، جتھے جھلدا اک نشان، کھپڑا وسے بھکت بھگوان، دو جا نظر کیسے نہ آئیا۔ جن بھکتو کیوں تسیں ہونے حیران، تھاڈا مالک اکو دھر دا کابن، جسٹوں کوٹن کوٹ، سجدے کردے من کے اک امام، ڈنڈوت بندنا وچ رام بیٹھے سیس جھکائیا۔ سو سندیشہ دیون آیا پیغام، اٹھو جودھے سوربیر نوجوان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نیلی دھار توں پرے اپنا مارگ دسے آسان، مُشکل وچوں مُشکل باہر کڈھائیا۔

* ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۱ کرتار کور، بلجیت کور دے نوت پنڈ ناٹھیوالا ضلع فروزپور *

جن بھکت کدے نہ مردا، مُردیاں وچوں مُرید مُرشد باہر کڈھائیا۔ مائس جنم لکھ چوراسی ترنی بیترنی تردا، شوہ دریا نہ کھئے رڑھائیا۔ میل ملایا ہووے اگتی دھر دے ہر دا، جو پردے اندر وس کے اپنا نام جپائیا۔ بھے بھو چکاوے اگلے پچھلے ڈر دا، بھیانک رہن کھئے نہ پائیا۔ اشنان کرا کے امرت سروور ساچے سر دا، سُرتی ہنس دئے بنائیا۔ پڑدا اوہلا لاه کے دھر دھام ساچے گھر دا، کھپڑا پچھلا دئے چھڈائیا۔ اتم پرما تم ہو کے وردا، پنجان تتاں اگنی بھیٹ چڑھائیا۔ جن بھکت پرما تم مل کے اکو ڈھولا پڑھدا، سوہنگ سوہلا گائیا۔ درشن کر نرائن نر دا، نیج خوشیاں وچ ٹکائیا۔ منزل اگتی چڑھدا، بن پوڑے ڈنڈے پنڈھ مکائیا۔ سچ

دوارے کھڑدا، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگت کدے نہ ہووے مُردا، جمن مرن وچ کدے نہ آئیا۔ ناتا جڑ گیا پُرکھ اکال پورے ستگر دا، جو گور مڑھی وچوں باہر کڈھائیا۔ جس دا نام فرنا منتر اندرے اندر فُردا، خوشیاں رنگ چڑھائیا۔ اوہ جن بھگتاں لیکھا مُکا کے کوڑے لوک دا، پرلوک دئے وڈیائیا۔ جن بھگتو ایہو مل پیندا سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان گائے سلوک دا، جو صلح نال گرمکھ اپنے گھر رکھائیا۔ میل ملاوا کر کے نرگن جوت دا، جوتی جوت وچ سمائیا۔ آن جاون لکھ چوراسی مات گریہ سڑنا لیکھا مُک جائے روز دا، جوں اجوں نہ کھئے بھوئیا۔ جن بھگتاں کارن سری بھگوان آپ سوچدا، اہناں سوچن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جو مانس جنم وچ اکو آس لوچدا، آشا ترشنا کوڑ مٹائیا۔ اُس دا کھڑا چھٹ جاوے مکئی موکھ دا، ابناشی کرتا اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگت تیرا لہنا ایہو جگ، جگ جیون داتا دئے جنائیا۔ تن ماٹی خاکی بھیٹ ہووے اگنی آگ، آتم پرما تم اپنے وچ سمائیا۔ کوڑ کٹمب ساک سجن سین مٹر مات پت بھائی بہین نار کنت ناتے سب نے جانے چھڈ، سگلا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جگ وینہدیاں اک دو جے توں ہو جاندے اڈ، بندھن بٹھ نہ کھئے وکھائیا۔ جنہاں بھگتاں ملیا پُرکھ سمرتھ، داتا دانی ڈھردرگاہیا۔ اوہ تالی وجاؤندے دو ہتھ، خوشیاں والے ڈھولے گائیا۔ اہناں اوس دوارے جانا وس، جتھے وسے بے پرواہیا۔ چرن کول پہنچنا نس، سچکھنڈ ساچے وجے ودھائیا۔ سچ پریت دا لینا رس، پریت دھر دا جھولی پائیا۔ آگے رہنا نہیں کدی وگھ، وچھوڑے وچ نہ کھئے جدائیا۔ بھگت ادھار نے پرہ دا حق، حقیقت رہیا سمجھائیا۔ کیوں جن بھگت گاوے اوس دا جس، دو جی اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ جو گرمکھ اندر اندر کردے رہن آس، دھیان دھیان وچوں بدلائیا۔ اہناں دا لیکھے لا کے پون سواس، صاحب سوامی بخشے اک سرنائیا۔ جھگڑا مُکا کے پرتھی آکاش، گگن منڈل اُپر ڈیرہ دئے جنائیا۔ جتھے نرگن جوت پرکاش، نور نور رُشنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا سرب سوامی انترجامی دسے ماٹی باپ، مالک ہو کے اپنی گود اٹھائیا۔ جن بھگت ناتا چھڈت سریر، شرکت جگت جائے مکائیا۔ منزل چڑھ چوٹی اخیر، آخر ملے بے پرواہیا۔ جس دی نظر نہ آوے تصویر، نورو نور نور رُشنائیا۔ سچ دوارا لنگھ دہلیز، منزل پچھلی پندھ چُکائیا۔ پریمی پیارا بن عزیز، نمستے کہہ کے سپس جھکائیا۔ پُرکھ ابناشی جنہاں لوک مات دتی تمیز، تعمیر اپنا آپ گئے کرائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کایا چولا بدل دیوے قمیض، آتم پر ماتم اپنے وچ سمائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنے ہتھ رکھ توفیق، ہرجن ہر بھگت ہر اپنے وچ سمائیا۔

* ۲۵ بھگن شہنشاہی سمت ۱ اندر سنگھ دے گرہ پنڈ ناتھیوالا ضلع فروزپور * *

جن بھگت کہے پرہ سرن ملی ٹھنڈی چھاں، شام اندھیری زین رہی نہ رائیا۔ شانتی آئی بن پتا ماں، گود سہنجی وچی ودھائیا۔ گا کے سوہنا ناں، نام اپنا لیا پرگٹائیا۔ ناتا چھڈ کے سور گاں، گہر گمبھیر مل کے خوشی منائیا۔ صرف کرنی پئی ہاں وچ ہاں، کٹھن تپسیا نہ کھئے کرائیا۔ بھگتاں ملن نوں جس دا چاء، چاؤ گھنیرا رہیا دکھائیا۔ ٹوں چھڈ کے تھل اسگاہ، سمنڈ سروور پرے ہٹائیا۔ گرمکھاں پریمی پیاریاں دا تگ کے راہ، رہبر ہو کے پھیرا پائیا۔ آتم پر ماتم کر کے جائے صلاح، صلحکل اپنی دیا کھائیا۔ بھاگ لگا کے جائے جن بھگت ساچے کلا، کلونت دئے بنائیا۔ جنہاں سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گایا نال بلاں، جل بل بُلے ترنگ وانگ اہناں سکے نہ کھئے مٹائیا۔ گرمکھ لال امولک ہیرا لوک مات کدے نہ رُلا، مانک موتی اپنے لئے پرگٹائیا۔ جو چرن پریتی ساچی گھول گھلا، تس دیوے مان وڈیائیا۔ دیا کھاوے جو در تے آوے بھلا، بھلیاں گلے لگائیا۔ پرہ دا بوٹا کدے نہ ہلا، خزاں روپ نہ کھئے دکھائیا۔ سری بھگوان دا سدا دوارا گھلا، پاپی اپرادھی دُشت ڈراچاری ہنکاری وکاری در آئے چرن لگائے مہر نظر نال پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ جن بھگت کہے میں کدے نہ مویا، مرجیوت روپ وٹائیا۔ میں پرہ دی گودی سویا، جتھوں سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ نرگن جوت نرگن روپ ہویا، نرگن نرگن وچ سمائیا۔ بھگت بھگوان دا بھیو نہ جانے کوئیا، کوک پکار کرے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان ہو کے نجہر دھار امرت چوئیا، چوہ جگاں دا لیکھا دتا مکائیا۔ جن بھگت کہے میں کرتا لبھا، لبان دے اندر ویکھ دکھائیا۔ جس نوں مل کے کدے کہنا نہ پئے پائے ربا، ہڑی ہڑی ڈھولا نہ کھئے جنائیا۔ مالک ہو کے مل گیا پر ماتم اکو ابا، جو ادب نال اپنے گھر بہائیا۔ جن بھگتاں کدے نہ دیوے دعا، دعویدار اپنے دئے دکھائیا۔ گرمکھاں نال ودھاوے پرہو اپنا آگا، لوک مات کرے وڈیائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی بڈا، ناڑی ناڑی سوہیا

پائیا۔ ست نشانہ ست سرُپی اندر گڈا، گائڈ ہو کے واحد ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت لیکھا سب دا چھڈا، ہرجن ساچے میل ملائیا۔ جن بھگت کہے میں کی جاناں پرہو دی صفت، صفتاں وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ میں پریم پیار اندر ہویا گرفت، بنا گرفتاری اپنا آپ حوالے دتا کرائیا۔ میرا اکو بن گیا اشٹ، اکو ایک ایکنکارا نظری آئیا۔ مینوں جھوٹھی دسی سرشٹ، نانا کور ٹرائیا۔ جھگڑا مکایا سورگ بہشت، بحث کرن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ میری پریت لگی باہر حقیقی مذاجی عشق، مجازی حقیقی عشق جس دا باہر رنگ رہے وکھائیا۔ جس دے پرہوں ویراگ اندر جگ چوکرئی آتما رہی سسک، ہوکیاں وچ دھیان لگائیا۔ اوہ کھول کے اندروں درشٹ، دب نیتز کرے رُشنائیا۔ آد جگاد دی جس دے کول فہرست، اوہ گرمکھ چن چن رہیا اٹھائیا۔ جیہڑے جگت واسنا کر کے بن پرہ دی کرپا گئے خسک، پلو جگت والا کترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر حکم اک سنائیا۔ جن بھگت تیرا وقت وچوں وقت، ویکتیاں دئے وڈیائیا۔ لہنا دینا اُپر جگت، جگتیاں وچوں کڈھائیا۔ نام خُماری دے کے شکت، شکان سنسیاں دے روگ دئے گوائیا۔ جنم جنم دی پوری کر کے شرط، شریعت اپنی دئے درڑائیا۔ پریم پیار مُحبت وچ رہن نہ دیوے فرق، فرقہ داری اندروں باہر کڈھائیا۔ رحمت وچ آ کے مُحبت وچ کرے ترس، سہمت ہو کے اپنا درس وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، عرش دا مالک اُتے آ کے فرش، فیصلہ حق حق سنائیا۔

* ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۱ مہندر سینگھ دے گرہ پنڈ ناٹھیوالا ضلع فروزپور *

سری بھگوان کہے جن بھگت تیرے اُتے بوئے بھرواسا، بھرمان والا بھاؤ رہے نہ رائیا۔ جگ چوکرئی گر اوتاراں پیغمبراں دی پوری کرنی آسا، آساوند سچکھنڈ دوار بیٹھے دھیان لگائیا۔ خوشیاں وچ گیت گا کے سچکھنڈ دوارے کرن ہاسا، ہستی ویکھ بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال دین دیال جن بھگتاں مانس جنم کر رہ راسا، رستہ اپنا اک درڑائیا۔ نرگن نور کر پرکاشا، پرکاشوان تیری بے پرواہیا۔ درشن دیدار دے ساکھیاتا، حاضر ہو کے پڑدا دئے اٹھائیا۔ جنہاں گرمکھاں متیاں تیرا آگھا، آخر منزل دے چڑھائیا۔

مانس جنم رہے کھئے نہ گھاٹا، خالی بھنڈارے دے بھرائیا۔ تیرے وبار اندر جیہڑا لگیا آٹا، ان من کرے صفائیا۔ سیج سہنجی سہا کھاٹا، کھٹیا آتم سوہا پائیا۔ جس کارن سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی نرگن دھار کئے واٹا، پاندھی ہو کے پھیرا پائیا۔ ست سیج دے کے جا داتا، داتار اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لہنا دینا چُکا کے جا ساچا، ست سیج اپنا آپ سمجھائیا۔ جن بھگت کہے میرا انتر بھیو، ابھید دے گھلائیآ۔ تُوں مالک دُھر دا دیوی دیو، دیا باقی کر رُشنائیآ۔ جھگڑا چُکا رسنا جہو، انتر منتر دے چلائیآ۔ دھام وکھا اک نہکیو، نہچل استھل نظری آئیآ۔ سدا سدا تیری کردے ربیئے سیو، سیوا وچ ملے وڈیائیآ۔ نام پدارتھ دے میو، رسنا ترشنا کوڑی باہر کڈھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر سر اپنا ہتھ رکھائیآ۔ جن بھگت کہے پرہ دیویں کلجگ انت نشانی، نشانہ اگلا پچھلا دینا چُکائیآ۔ جن بھگت کہے ساڈی لیکھے لگے ورجی تیری مہانی، مہروان ہو کے دیا کھائیآ۔ تُوں گہر گمبھیر بے نظیر گنوت گن ندھانی، دردمند اکھوائیا۔ سب دی مُشکل کر آسانی، اصل اپنا رنگ چڑھائیآ۔ لوک مات جوہ دے بیگانی، سچکھنڈ دوارا اکو دے درسائیآ۔ جتھے ہووے نہ کھئے حیرانی، پریشانی نہ کھئے تڑپھائیآ۔ جس گہر وسیا سْت بھانی، ارجن بیٹھا ڈیرہ لائیآ۔ گوہند مارے تیر دی کانی، چلہ شبدی اک وکھائیآ۔ پُرکھ اکال دین دیاں جتھے تیرے نام دی ہووے نہ بدنامی، اوہ دوارا دینا وکھائیآ۔ لوڑ رہے نہ سورج چند بھانی، نرگن جوت ہووے رُشنائیآ۔ بھجنا پئے نہ جنگل وچ میدانی، گہر محبوب نظری آئیآ۔ منزل اور نہ رہے روحانی، رُوچ بُت دوباں کر صفائیآ۔ تینوں عیسیٰ موسیٰ محمد متیاں مالک اُتے اسمانی، آسماں تیرے قدماں راہ تکائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں دینا اک گہر، جس گہر بہ خوشی منائیآ۔ جن بھگت کہے پرہ اپنا گرہ دس، دشا دشا نہ کھئے بھوائیا۔ مُحبّت وچ مل کے پیئے ہس، وکار وشارہ نہ رائیا۔ صفت صلاحی اک دوجے دا کریئے جس، سوہنگ ڈھولا گائیآ۔ دوباں دا اکو جہا ہو جائے حق، مُرید مُرشد مل کے خوشی منائیآ۔ جُگ چوکرئی منزل کر کے گئے تھک، منزل اپنی لے چڑھائیآ۔ جتھے نہ کوئی شکوہ شکوک رہے شک، شکایت کرنوالا نظر کھئے نہ آئیآ۔ جدھر ویکھیئے تکیئے اودھرے ست، سیج شبد ہووے شنوائیا۔ تیرے نام دی ہووے مت، واسنا من نہ کھئے ہلکائیآ۔ تُوں پریشور رکھن والا پت، پتی پتوتتا بے پرواہیا۔ تیرے پچھے سب کچھ ہبھو دتا چھڈ، ہوس جگت دتی گوائیا۔ آگے پرہو کدی نہ ہوویں اڈ، وکھرا ہو نہ ڈیرہ

لائیآ۔ اسیں طعنے میہنے سپندے جگ، آندھی گوانڈھی ٹھوکران رہے لائیآ۔ صرف پوتر ہندے تیری امرت دھار نہا کے وچ گنگ،
 ڈرمت میل رہے نہ رائیآ۔ پُرکھ اکال گُرمکھ کہے ساڈے نالوں جگت پتا وچھڑ جاوے بہاویں نِسنگ، تیری نہ ہووے جدائیآ۔ ایہہ آد
 جُگادی جگت ریتی چلی آئی تیرا کھیل سُرے سرینگ، پتا پت ہرناکش پربلاد دتا لڑائیآ۔ جن بھگتاں سدا اندر رہے ٹھنڈ،
 اگنی تت نہ کھئے تپائیآ۔ تیرے پریم دا ملے اند، اکو رس دینا چکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن
 نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ٹوں صاحب سدا بخشنند، بخشش اپنی بخشیش کر نام جھولی دینی بھرائیآ۔

* ۲۵ بھگن شہنشاہی سمت ۱ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ ناتھیوالا ضلع فروزپُر * *

جن بھگت تیرے پریم دی سچی آہوتی، سچ سمگری وچ سائیآ۔ سمگری وچوں ساچے چرن دی دے کے بھوتی، پنج بھوت
 کرے صفائیآ۔ شبد اکمان بھیج کے دوٹ دوٹی، دتیا بھاؤ دے چکائیآ۔ گھر آتم اٹھائے سٹی، سُنیاں اکھ کھلائیآ۔ مہکا کے دھر دی
 رُتی، رُتری دے بدلائیآ۔ گھڑی سہنجنی آ کے پُجی، ویلا وقت نال وڈیائیآ۔ لیکھا بنیا رہیا سوا چوہ جُگیں، ستجگ تریتا دواپر
 کلجگ جوڑی چلی آئیآ۔ تیرا کچھ لہنا دینا پچھلا پنڈ یاد آئے بگیں، منی سنگھ نوں مل کے پنج پیسے بھیٹ چڑھائیآ۔ اوس پریر کے
 تیری بڈھی، بدھ دتی سمجھائیآ۔ تیری آتما ہووے آگھی، اُدے آست ہووے رُشنائیآ۔ جس ویلے میرے پُرکھ اکال نے دھار بدلی
 دوُجی، سرگن تون یرگن ویس وٹائیآ۔ آپے گودی لے چکی، چاکر ہو کے سیو کھائیآ۔ اوس ویلے کوئی اگلی گل ہور نہیں پُچھی، جے
 پُچھدا سب کچھ دینا سی سمجھائیآ۔ ایسے کارن پُرکھ اکال مار کے اپنی بُتی، پینڈا پنڈھ مکائیآ۔ پریم نال پریم دی رت ہووے سچی،
 مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھے دا لیکھا لہنے دا لہنا دینے دا دینا جھولی پائیآ۔

* ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۱ بلونت سنگھ دے گرہ ناتھیوالا ضلع فروزپور * *

جگ جگ جن بھگتاں پرہ دیوے ساچی سکھیا، پاٹھشالا کایا مندر دئے وکھائیا۔ نام بھنڈارا پاوے اپنی بھچھیا، وست اگمی آپ ورتائیا۔ مالک ہو کے کرے رچھیا، رچھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اگلا پچھلا جنم کرم مٹاوے لکھیا، لیکھا اپنے نال بنائیا۔ مایا ممتا موہ پیار دس کے مٹھیا، مٹھیا دسے سرب لوکائیا۔ سچ پریتی جھولی پا کے حصیا، حساب کوڑا دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تن من بھگتاں رہیا سنجیا، کلجگ کوڑی اگ بھجھائیا۔ جن بھگتاں پرہ کوڑی میٹھا آیا ہستی، ہستی اپنی اک سمجھائیا۔ دھار دے کے امرت رس دی، رستہ دھر دا دئے وکھائیا۔ جس گھر آتم نرگن ہو کے وسدی، پڑدا دئے اٹھائیا۔ آواز سنا کے دھر دے جس دی، کرے سچ پڑھائیا۔ کھیل مکا کے رہنا وگھ دی، وکھرا حکم آپ جنائیا۔ سچی پریتی پریم پڑکھ نال سچ دی، جو سچ سچ وچ سمائیا۔ کایا ماٹی کھیل کاجی ونگ دی، ونگار کے کہے لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، چوٹ لا کے دھر دے مردنگ دی، سنت سہیلے لئے جگائیا۔ جن بھگتاں پرہ دسے اپنی دھار، دھرم دھر دا اک جنائیا۔ جن بھگتو پریم پڑکھ پرما تم ابناشی کرتا بناؤنا سانجھا یار، یارانہ اور نہ کھئے رکھائیا۔ قدمان توں جانا بلہار، چرناں سیس جھکائیا۔ سیوا وچ بننا خدمتگار، خوشامد وچ اپنا آپ لینا بدلائیا۔ نیتز نیناں کر دیدار، دعوہ کوڑا دینا چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں دئے وڈیائیا۔ جن بھگت بھگون تیرے گھر دا وسنیک، در ٹھانڈے سوہا پائیا۔ نرگن نرویر سدا لاشریک، شرکت وچ کدے نہ آئیا۔ جگ جگ جن بھگتاں کرے اڈیک، گرمکھاں راہ تکائیا۔ جنم جنم دی پوری کرے پریت، پریت ہو کے ویکھ وکھائیا۔ مایا ممتا وچوں کرے اتیت، ترے گن ڈیرہ دیوے ڈھاپیا۔ کایا ماٹی کر کے ٹھانڈی سیت، سینتل دھار دئے وپائیا۔ جھگڑا مکا کے ہست کپٹ، کوڑ گمب وچوں باہر کڈھائیا۔ کلجگ انت آخیری رہیا بیت، دیا باقی کرے آپ رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، کوڑی کریا اندروں کر کے ٹھیک، ٹھا کر اپنا رنگ چڑھائیا۔

* ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۱ جوگندر سنگھ، مہندر سنگھ دے گرہ ناتھیوالا ضلع فروزپُر *

نیامتے نام قیامتے پیغام صداقتے سلام، خُداوند کریم عظیم الشان بے پرواہیا۔ تُوَرے نُوران والیئے دو جہان، زمینا نے عرشاں،
 نُورانے فرشاں، فیصلہ حق حقیقت اکِ درڑائیا۔ فرمانے عامِ نِظامے تمام شہانے مزام، زمانے الزامِ بدنامے خلق خُداآیا۔ پیغمبرے پیر،
 دستے دستگیر، مُرشدے آمین، فُرصتے ازین، قُرآنے نرین، تسلیمے تلقین، تلبگارے دید، دُعائے شُنید، شاعرے مجید، شمع گل،
 جلوہ نُور خُداآیا۔ قُدرتے کاد، محمدے آدر، مسیحے آداب، یسُوئے خطاب، ولیئے نواب، حضرتے محراب، رسُوئے پاک، مائیتے
 خاک، نغمائے ناز، کلمائے آواز، ظلمائے ساز، علمائے خواہش، بی خیر یا اللہ میحبان بیدوبی پھر نظری آتیا۔ دُعائے رفیق، حُکمے فریق،
 شبدے تائید، قادرے عید، بہادرے رسید، جوا بے جدید، مُدعائے عجیب، ظاہر ظہور جلوہ لاثانی جلال بے پرواہیا۔ قُدرتے قانون
 فطرتے ممنون، نُقطے قانون، ہمجائے مضمون، جلوئے جنون، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 خدیلے خُدا ازیلے دُعا، زمانے رحیم، نیزانے کریم، نراکار نظری آتیا۔ کتبے کاتب، مُریدے مُخاطب، شُنیدے تُعاقب، اہمیتے رِخاکت،
 دیدے سوا گت، سدا دس مُسلسل اکو نُوری آتیا۔ جوا بے مرغوب، مستیئے کلبوت، ہستیئے موجود، مستیئے محروُف، عرشیتے
 بیحرُوُف، فرشیئے فیصلائے منسُوُخ، منزله مقصود، ست ستواد ست پُرکھ نرنجن بے پرواہیا۔ کِشتے گنہ، بخشے گناہ، دانستے
 سیاہ، فرشتے فنا، بہشتے موا گلدستے گلان، مُریدے مرا، دانستے نزاں، عاشقے عشق اعظم بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، فزلے فضا، رمزے خُدا، نغمے دُعا بدنے رُبا، رہبر رحیم اکو نظری آتیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، کرے کھیل سہج سُبھا، حُکم اندر حُکم رہیا ورتائیا۔

* ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۱ پورن سنگھ دے گرہ پنڈ ناتھیوالا ضلع فروزپُر *

جن بھگتاں ملدی آئی سدا چرن دھوڑ، دھوڑ مستک ٹکے رہی رمائیا۔ آسا منسا کردا رہیا پور، نراسا آسا وچ بدلائیا۔ لوک
 مات ملدا رہیا ضرور، نرگن ہو کے سرگن دئے وڈیائیا۔ ساچے نام دا سناؤندا رہیا تُوَر، تُوَر اپنا بیہو کھلایا۔ جن بھگت دوارے بن

دا رہیا مزدور، مُفلس ہو کے سیو کھائیا۔ مُحبت وچ کُردا معاف قصور، ماٹی خاکی بہسم چشم نال ترائیا۔ پندھ مُکاؤندا رہیا نیڑ
دور، گرہ مل مل ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان ویکھ وکھائیا۔ دھوڑ کہے مینوں سمجھیا کوئی نہ
لوک مات، میرا بھیو کھئے نہ پائیا۔ دھوڑ کہہ کے سارے گاؤندے گئے گاتھ، صفتاں وچ صلاحیا۔ وڈیائی وینہدے گئے لگدی رہی
ماتھ، مستک ٹکے جگت بھگت لگائیا۔ دھوڑ کہے میری سب توں وکھری بات، کھانی بانی نہ کھئے جنائیا۔ ایہ اوہ اگئی دات،
جیہڑی چرن کول تھلے رکھی چھپائیا۔ جس دا شاستراں وچ ملدا نہیں حالات، احوال نہ کھئے درڑائیا۔ لیکھا لیکھا نہیں قلم دوات،
کلمیاں والیاں نے کلام قایم نہ کھئے کرائیا۔ بنا گر اوتار پیغمبر ایہ کیسے نہ آئی ہاتھ، جگت کھوجیاں کھوج نہ کھئے کھجائیا۔ جس نے پائی
اُس نے اس دی صفتی گائی گاتھ، وجود وجہ نہ کھئے جنائیا۔ کیوں اس دا مالک اک جناب، جس دا سوال جواب جواب طلبی وچ
کدے نہ آئیا۔ کچھ اس دا لیکھا پیراں نے نانک کولوں پُچھیا وچ بغداد، نانک نے خالی پگڑی جھاڑ کے دتی وکھائیا۔ پُرکھ اکال نے
ماری اگئی آواز، شبدي دُهن سنوئیا۔ نانک تیرا میرا دو جہاناں توں باہر راز، پڑدا نہ دینا کھلائییا۔ جے تُوں دسیا تے انہاں تُوں
بُھل جانی نماز، وُضوآں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس ویلے میں آیا آپ، بھگتاں دا بنیا باپ، پتا پُرکھ اکال آپے ویس وٹائیا۔ تُوں میرا
میں تیرا دس کے جاپ، جیون جگت دتی بدلائیا۔ اوس ویلے چرن دھوڑی جو چرناں دے اُتے دس دی خاک، ذرہ ذرہ رُوپ نظری
آئیا۔ میرے چرن کول دے تھلے ہووے پاک، پوت رُوپ وٹائیا۔ ایہ بھگتاں دی آد دی پونجی تے جگاد دی راس، جگاں دے لہنے
دئے چُکائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنی سانہ کے رکھے راس، بن گرمکھاں جھولی کیسے نہ پائیا۔

* ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۱ گلزار سنگھ دے گرہ پنڈ ناتھیوالا ضلع فروزپور * *

دھوڑ کہے میں مستک جاواں لگ، لکن اکو دیاں لگائیا۔ دین دنی کائنات سرشٹی وچوں کر کے الگ، اگلا بھیو دیاں کھلائییا۔
ناتا جوڑ کے نال سورے سریگ، الپگ جیو دیاں وڈیائییا۔ من واسنا نو دوار مکے حد، جگت ترشنا رہے نہ رائیا۔ شبد اگئی دُهن
آتمک سُنے ند، انحد نادى ناد وجے ودھائییا۔ پنچ وکارا دیوے بدھ، بندنا اکو دئے سمجھائییا۔ گھر دپیک جوتی جائے جگ، جاگرت

جوت ہووے رُسنائیا۔ بھگت بھگوان رہن کدے نہ اڈ، وچھوڑا اندرون دیاں چُکائیا۔ دھرم دوارے اِکو سَد، سدا ہوکا نام سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سِر اپنا ہتھ رکھائیا۔ دھوڑ کہے مِیں بھگتاں جوگی، جگ جیون داتا پُرکھ اکال دئے وڈیائیا۔ مِیں ہتھ نہ آئی کیسے فقیر جوگی، چار کُنٹ کھوجن تھائوں تھائیا۔ کوٹاں وچوں گُرمکھ ورلے دیواں سوجھی، سُنیاں لوں اُٹھائیا۔ نام بھنڈارا دے کے روزی، بھکھیاں بھکھ گوائیا۔ بڈھ بیک کر کے بودھی، اگیان اندھیر مٹائیا۔ جنم کرم دا رہن دا دیواں روگی، دُکھ سنتاپ دیاں گوائیا۔ ٹھاکر ملا کے دُھر دا مؤجی، محبوب دیاں دکھائیا۔ جو آد جُگاد جُگ چوکرئی چُکھارا گودی، جس نوں گوداوری کندھ گوبند گیا گائیا۔ جس دا اک نام یدھان سچ سلوکی، سوبلا ڈھولا اک درڑائیا۔ اُس دی کھیل کدے کیسے نہ روکی، دو جہان بیلھے سپس نوائیا۔ جس دے حُکمے اندر کوٹن کوٹ کِرشن کاہن پھرن تریلوکی، رام وششٹ سیو کھائیا۔ جس نے پڑھاؤنی کدے نہیں کوئی پوتھی، پُستک پاٹھشالا کایا مندر دئے دکھائیا۔ آد نرنجن نرگن نور جگائے جوتی، پڑدا اوہلا دئے اُٹھائیا۔ بھگت سہیلے ویکھ کے مانک موتی، مل مؤتر وچوں باہر کڈھائیا۔ دُرمت میل جائے دھوتی، کوڑی کِریا رہے نہ رائیا۔ واسنا کڈھ کھوٹی، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھابیا۔ منزل چڑھاوے چوٹی، سچکھنڈ دوارا اک وسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے لئے ترائیا۔ دھوڑ کہے مِیں نشانی دُھر دی، دُھر مستک لیکھ بنائیا۔ مِیں وست امولک پورے ستگر دی، دوسر سکے نہ کھئے ورتائیا۔ مِیں کھیل ویکھی اند پُر دی، گوبند نال مل کے خوشی منائیا۔ مِیں چال ویکھی دیوت سُر دی، کروڑ تیتیسا ربیا کُراٹیا۔ مِیں کلجگ لہر ویکھی اندھ گھور دی، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ حکومت بنی ٹھگ چور دی، گُرمکھ سنت سادھ نظر کھئے نہ آتیا۔ ایس ویلے جن بھگتو ضرورت پئی اوس دی لوڑ دی، جو لوڑیندا ساجن گھر گھر ہونے سہائیا۔ مِیں اوس پرہو دا حُکم کدے نہ موڑدی، حُکمے اندر بھجاں چائیں چائیا۔ آواز سُن شبد اگئی گھنگھور دی، گھور اندھیرا گھپ ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کدے کھیل نہ کرے کمزور دی، مالک ہو کے خالق حُکم اک ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، دھار رکھے اپنے زور دی، ضرورت بھگتاں پور کرائیا۔

* ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۱ بوڑ سنکھ دے گرہ پنڈ ناٹھیوالا ضلع فروزپڑ * *

جن بھگت خوشیاں نال رہیا کڈ، قدیم دی یاد نظری آئی۔ پُرکھ اکال بُدھی وچوں بدل دتی بُدھ، بدھ اپنی دتی سمجھائی۔
 لیکھا لا کے دیاکھا کے وچوں کلجگ، جُگ جنم دے وچھڑے رہیا ملائی۔ لکھ چوراسی وروں سنت سپیلا لے چُگ، چُغلی نندا
 وچوں باہر کڈھائی۔ اوہناں دا پینڈا اگلا پچھلا جاوے مُک، مُفت اپنی دیا کھائی۔ اگنی تت وچوں دیوے سُکھ، آتم درسی دیا
 کھائی۔ گھر بیٹھیاں گرہ مندر سوامی سَنگر لے پُچھ، پسچاتا دے گوائیا۔ مانس جنم اُجل کرے مُکھ، دُکھ درد ڈیرہ ڈھایا۔ سفل
 کر کے دھرنی ککھ، دھرم دا دھرواس دے بنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد دیونہار سرنائی۔ جن بھگت سہیلا
 خوشیاں وچ نچیا، انتر وچی ودھائی۔ کیوں پُرکھ اکال نے مینوں کہا بچیا، پتا ہو کے گود اُٹھائی۔ میں اوس دے چرن کول دوارے
 وسیا، جتھے اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ خوشیاں دے وچ ہستیا، ہستی ویکھ بے پرواہیا۔ درشن پایا اگھیاں، آخر تکیا نور خدائی۔
 میلا ملیا نال سکھیاں، گرمکھ بیٹھے نظری آئی۔ جنہاں نوں لوڑ نہ رہی جگت والیاں موم بٹیاں، باطن جلوہ کرے رُشنائی۔ سری
 بھگوان نال رکھ کے اپنے حصے پتیاں، پت پریشور نال مل کے ڈھولے گائی۔ جنہاں لبھیاں جگت والیاں مول نہیں ہٹیاں، ہٹ اکو
 ویکھن بے پرواہیا۔ جتھے وستاں اگم سٹیاں، اتوٹ اٹھ کھائی۔ تول تُلے نہ کدے دھڑی وٹیاں، ترازو جگت نہ کھئے وکھائی۔ اوہناں
 دے اندر پریتاں لگیاں پکیاں، لوک مات سکے نہ کھئے تڑائی۔ سرن سرنائی ساچی ڈھٹھیاں، اپنا آپ مٹائی۔ سو رُوہاں رہبر دوارے
 ہوئیاں اگھیاں، گرمکھ سوہنا روپ بدلایا۔ اکو پڑھ کے نام دیاں پتیاں، پٹنے والے نوں مل کے اکو اپنی خوشی وکھائی۔ ایہو مانس
 جنم دیاں کھٹیاں کھٹیاں، آگے دا کھٹکا رہیا نہ رائیا۔ وکنا پیا نہ وانگ یوصف اٹیاں، سُلیمان دا تخت نہ کھئے اُٹائی۔ اوس پرہو دے نال
 مل کے وسیاں، جس دا وصل ہتھ کیسے نہ آئی۔ جس آد جگاد لاجاں دو جہاں رکھیاں، رکھیا کرے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنکھ وشنوں بھگوان، راگ گاوے نہ کوئی وانگ بھٹیاں، حُکم
 دھر دا رہیا سُنائی۔

* ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱ کرتار سنگھ دے گرہ چڑک ضلع فروزپور * *

دھرنی کہے پرہو میرے کیریا ندھان، پت پریشور شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی نرگن
 نروریر نراکار مار دھیان، آد نرنجن بے پرواہ اپنی اکھ اٹھائیا۔ نو ست چار کُنٹ دہ دشا ست دھرم دا دسے نہ کھئے نشان، چار ورن
 اٹھاراں برن دین مذہب ذات پات کوڑی کیریا کرن لڑائیا۔ نام دھن آتمک سُنے نہ تیرا کوئی گان، انحد نادی ناد کایا مندر اندر ساڈھ
 تن ہتھ نہ کھئے شنوائیا۔ آتم برہم پاربرہم برہم ملے کھئے نہ آن، ساچے پوڑے اگمی منزل دھام اولڑے ڈیرہ کھئے نہ لائیا۔ من واسنا شرع
 ہوئی شیطان، بڈھ بیک ساچی ٹیک ایکنکار تیرے اُتے نہ کھئے رکھائیا۔ چرن پریتی دھر دی نیتی ٹھانڈی سیتی دسے نہ وچ جہان،
 نرگن جوت سچ پرکاش اندھ اندھیر سکے نہ کھئے مٹائیا۔ رسنا جہوا بئی دند شاستر سمرت وید پُران پڑھ پڑھ تھکے الفیے والی قرآن،
 کایا کعبہ حق محبوب دھر دے مندر ست گردوارا پاربرہم تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ ہوئے ہنگتا کوڑ کُریارا ہویا پردھان، نام شبد اجپا
 جاپ انتر انتر نہ کھئے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو ویکھ آکے اپنی
 دھول، دھرم دیا رہن کھئے نہ پائیا۔ پھگن زڑی رہی کھئے نہ مؤل، سچ بہار نہ کھئے وکھائیا۔ صدی چوڈھویں تیرا پیغمبرن والا پورا
 ہون والا قول، وقت ڈھیلا سہیلا دئے بنائیا۔ تیرا لیکھا اگم اتھاہ بے پرواہ بھوکھتاں والا کوئی جانے نہ مُلا شیخ پنڈت پاندھا رول،
 گرنتھی پنتھی سار کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کلجگ اتم ہو سہائیا۔ دھرنی کہے چار کُنٹ دہ دشا
 میرے اُتے رہیا کھئے نہ دھرم، تیرتھ تٹ اٹھسٹھ دین دُہائیا۔ چوڈاں ودیا پیا بہرم، چوڈاں لوک حق سچ نہ کھئے شنوائیا۔ لیکھا مُکیا نہ
 جگت ورن، برن رہے کُراٹیا۔ تیرے ملن دا ابناشی کرتے کوئی کرے نہ پرن، ساچی منزل چڑھ کے درس کھئے نہ پائیا۔ نج نیتز کھلا
 دسے نہ کیسے دا ہرن پھرن، لوچن اکھ نہ کھئے رُشنائیا۔ جگت ڈھولے سارے پڑھن، آتم پرماٹم راگ نہ کھئے جنائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا
 صاحب سوامی انترجامی آد جگاد جگ چوگری نت نوت ترنی ترن، تارنہارا ایکنکارا پُرکھ بدھاتا نظری آئیا۔ در درویش ہو کے آئی
 تیری سرن، سرن اکو دتی جنائیا۔ کس بدھ سنت سہیلے تیری منزل کلجگ اتم اندھیری رین چڑھن، بن دیوے باقی کھلا پاتی تیرا
 درشن پائیا۔ سچ دوارے درگاہ ساچی کھڑن، جتھے پنج ت تن وجود خاکی پُتلا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کریا کر، میرا لیکھا دے مکائیا۔ دھرنی کہے پرہو تیری چوڈھویں صدی دی آؤندی جاندی حد، حدوڈ اپنی ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر سچ دوارے سد، حکم دھر دا لے منائیا۔ جیہڑے دیناں مذہباں وچ ہو گئے تیتھوں اڈ، فقیراں دے فقرے دے گوائیا۔ آتم پرما تم سب نوں دسدے اکو جد، برہم پاربرہم اپنا نور کر رُسنائیا۔ تیرا تیتھوں رہے نہ کھئے الگ، بھگت سہیلے سنت صوفی فقیر لے اٹھائیا۔ کر پرکاش اُپر شاہ رگ، جلوہ گر اکو نور رُسنائیا۔ پن مکے کعبیوں کرا دے جج، حُجرہ حق دے وکھائیا۔ جس مندر سوامی کایا اندر بیٹھوں سچ، سبج ہو کے پڑدا دے اٹھائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش تیری سرن سرنائیاں جاون لگ، ذات پات رہن کھئے نہ پائیا۔ تیرا دیک جوتی جاتے جاتے جگ، جگ جیون داتے تیری وڈ وڈیائیا۔ مانس مانکھ مانو رہے نہ کھئے بدھی کگ، کاک ہنس دے بنائیا۔ ترے گن مایا ساڑے نہ آگ، اگنی ت ت نہ کھئے جلائییا۔ اپنے ملن دا چھوٹا رستہ نکا دس دے ڈھنگ، بہتی لکھن پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ مہروان محبوب مُحبت وچ چاڑھ دے رنگ، اندٹھڑی اپنی دھار جنائیا۔ بھيو گھلا دے ہنگ برہم، پاربرہم پت پرمیشور تیری اک سرنائیا۔ جن بھگتاں اپنے گرہ شبدي دھار وچوں دے دے جنم، جنم وچوں جنم دے بدلائیا۔ لیکھا رہے نہ کھئے شاہی قلم، کائنات وچوں باہر کڈھائیا۔ دھرنی کہے دھرم وچ رہے کوئی نہ بہرم، اندھ وشواس نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ اتم ویکھ لوک مات، گرہ گرہ پئی لڑائیا۔ دھرنی کہے پرہو اپنا شبدي بھیج دے دوت، دُنیا بھاؤ دے مٹائیا۔ پڑدا لاه کے ویکھ پنج ت کایا بھوت، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ جھگڑا مُکا دے جوٹھ جھوٹھ، مایا ممتا موہ دے گوائیا۔ بھاگ لگا دے اپنی کوٹ، کایا کٹیاں اندر گھر گھر وچ ہوئے رُسنائیا۔ جدھر ویکھن ادھر دسیں موجود، مُفلساں مل کے اپنا رنگ وکھائیا۔ جن بھگتاں کر محفوظ، کلجگ اگنی آگ نہ لاگے رائیا۔ نو دوارے مُکا حدوڈ، اندر پڑدا دے گھلائییا۔ اپنے پریم دا دے ثبوت، شبدي دُھن کر شنوائیا۔ لیکھا مُک جاتے کنچن ماٹی کلبوت، کلمہ علماں توں باہر دے درزائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ اتم ویکھ تھاون تھائیا۔ دھرنی کہے پرہو اٹھ ویکھ اپنے چوڈاں لوک، چوڈاں طبق دے دُبائیا۔ ساچا گائے نہ کھئے سلوک، سوہنگ روپ نہ کھئے بنائیا۔ من واسنا سکے نہ کوئی روک، جھگڑیاں وچ لوکائیا۔ تیرا نور سچ پرگٹے نہ نرمل جوت، گرہ مندر ہوئے نہ کھئے رُسنائیا۔ ٹھاکر مل کے مانے کوئی نہ مّوج، مجلس کوڑی سوہا پائیا۔ نج گھر لوے تینوں کوئی نہ کھوج،

جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پربت بھجن تهاؤں تھائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال پروردگار سانجھے یار پرم پُرکھ پر ماتم آتم آسا منسا پوری کر دے لوچ، لوچن اندروں لوچاں والا دے کھلایا۔ میری اگلی مٹا دے سوچ، سمجھ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت نرگن ہو کے سرگن پہنچ، بھيو ابھیدا دے کھلایا۔ دھرنی کہے پر بھو چار کُنٹ دہ دشا ویکھ دھگا، دین دُنیا دے دُبائیا۔ حقیقت رہی نہ کعبہ مکہ، حُجریاں وچوں مُرشد مُریداں رہے جنائیا۔ پیار مُحبّت وچ رہیا کوئی نہ سکا، شرع نال شرع کرے لڑایا۔ پروردگار دا بنے کوئی نہ پچّے، پوٹ سپوٹا روپ نہ کھئے وٹایا۔ کلجگ جیو من واسنا ہویا کچّا، کنچن گرہ نہ کھئے سہایا۔ جوٹھ جھوٹھ ممتا موہ ترشنا اندر مچّا، بھجے وابو داہیا۔ گھر سوامی ملن دا نہیں پتہ، جو مندر اندر گرہ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سب دا ویکھ انتشکرن ساودھان کر چیتن ستا، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی دے جنایا۔ دھرنی کہے پر بھو شبد اناد دے دے اگمی نُور، تُریا پد دے سمجھایا۔ میری آسا منسا پور، کوڑی کِرپا دے کڈھایا۔ تُوں سرب کلا بھرپور، بے انت تیری بے پرواہیا۔ آد جگاد جگ چو کڑی سدا حاضر حضور، حضرت ہو کے اپنا میل ملائیا۔ کوڑی کِرپا کایا کپڑ کٹ دے قصور، قسم کھا کے تیرے آگے سپس نوائیا۔ کلجگ انت اخیر پُرکھ اکال دین دِیال پرگٹ ہو ضرور، تیری ضرورت بنا کلجگ اندھیر نہ کھئے گوائیا۔ جیواں جنتاں سادھان سنتاں کلجگ گرہ بنیا ہوئے ہنگت سگھڑ سُچھے ہوئے مورکھ موڑھ، ست سچ سچ نہ کھئے جنایا۔ تیرا نُور نُورانہ شاہ سلطانا جوتی جلوہ نظر نہ آئے نُور، نوبت نام حق نہ کھئے وجایا۔ اُتر پورب پچھم دکھن جگت واسنا پیا فنور، سارے دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا لیکھا اپنے لیکھے لایا۔ دھرنی کہے میں نیت رہی رو، اُچی کوک کوک سُنایا۔ آتم پر ماتم کیسے نہ سکے چھوہ، بنک دوارے خالی دین دُبایا۔ گھر پرکاش کیسے نہ ہووے لو، دوئے لوچن کم کیسے نہ آئیا۔ سمرتھ سوامی انتر آتم نچھر جھرنا امرت رس دے چو، چور یار ٹھگ پنج اندر رہن کھئے نہ پائیا۔ بی اگم نام ندھان بو، ست دھرم دا بوٹا دے اُپجایا۔ تیرا لیکھا لکھت وچ نہ جانے کو، بھوکھت وچ گر اوتار پیغمبر اشاریاں نال سرشٹی دی درشٹی گئے سمجھایا۔ نرگن زرویر پرم پُرکھ پر ماتم آپے ہو، ہوکا دے کے دے سُنایا۔ دھرنی کہے میرے نال جگت جیو کھاؤندے

دھرو، دھرم دا ادھرم گئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، جگت واسنا کوڑ گڑیار شبدی حُکم سب توں لے کھوہ، خالص چار ورن اٹھاراں برن دے بنائیا۔

* ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱ مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ چڑک ضلع فرورپڑ * *

دھرنی کہے میری نو نو نمسکار، نمستے کہہ کے سیس جھکائیا۔ پر م پُرکھ نرنکار، نرویر تیری اوٹ تکائیا۔ جُگ چوڑی ویکھدا رہوں اپنا سنسار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اکھ کھلائیآ۔ کوڑ گڑیار کدا رہوں خوار، نام کھنڈا اک چمکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سِری بھگوان کہے، سُن دھرتی، کی لکھ چوڑاسی رُٹھی، سارے گئے بھلائیآ؟ دھرنی کہا پرہو نہیں کوٹاں وچوں مٹھی، تھوڑے تیرے بھگت نظری آئیآ۔ جنہاں دی انتر آتما اُٹھی سٹی، سوادھان ہو کے تیرا نام دھیآئیآ۔ ایکنکار تیرے نال لا کے رُچی، رچنا تیری ویکھ خوشی منائیآ۔ اوہناں دی بڈھی مینوؤں دسے سُچی، سچ کہہ کے دیاں سُنائیآ۔ ایہہ کوئی کھیل نہیں لُکی، پڑدیاں وچ نہ کھئے چھپائیآ۔ مین ویکھیا پرہو تُوں اوہناں پچھے کٹیں بُتی، بُتخانے کدا جائیں صفائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا ویکھ وکھائیآ۔ دھرنی کہے پرہو گرمکھ تھوڑے، بہتیاں وچوں نظری آئیآ۔ جنہاں انتر آتم اپنے نال جوڑیں، جوڑ جگت نہ کھئے وکھائیآ۔ اپنے نام دے سُنا کے دھر دے دوہرے، دوبا اپنا آپ جنائیآ۔ سدا سدا سد اپنی رکھ لوڑے، لوک مات وچوں باہر کڈھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کر پرکاش اندھ گھورے، ست سچ کر رُشنائیآ۔ سِری بھگوان کہے گرمکھ تھوڑے نہیں انک، انک انیک نظری آئیآ۔ جنہاں دا بھاگ وڈا نالوں جنک، ضامن ہو کے ملیا بے پرواہیا۔ لہنا دینا اپنے نال رکھ انت، اتم ہونے نہ کدے جڈائیآ۔ نرکاں وچ جا کے کڈھنی پئے نہ مِتت، ترازو دھرم نہ کھئے ٹکائیآ۔ سدھی دسی اکو سمت، سہم فہم رہے نہ رائیا۔ آگے کرنی پئے نہ مِتت، سیس اور نہ کھئے جھکائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، ایتھے اوتھے مٹا چنت، چنتا غم خوشی وچ بدلائیآ۔

* ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱ گردیال سنگھ دے گرہ پنڈ رامو والا ضلع فروزپور *

دھرنی دھرت دھول کہے پرہہ کلجگ اتم ویکھ مؤقع، دین دنی ویکھ وکھائیا۔ ست دھرم سنتوگھ رہیا نہ چوڈاں لوکا، چوڈاں ویدیا لوک مات گر لائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا چار کُنٹ دہ دشا گرہ گرہ دیوے اپنا ہوکا، من منوا اپنا حکم رہیا چلائیا۔ جوٹھ جھوٹھ سب نال کرے دھوکھا، کپٹ ہنکار اندروں سکے نہ کھئے گوائیا۔ بھاگ لگا دسے نہ کیسے ساڈھے تین ہتھ کایا کوٹھا، کٹیا سہنجی نظر کھئے نہ آئیا۔ جیو جنت بن ہر نامے ہویا تھوتھا، انتر آتم رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ بن اکھراں والا نراکھہ دھار تیرا پڑھے کوئی نہ پوتھا، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن پڑھ پڑھ ڈھولے رہے گائیا۔ ست پرکاش نور نورانہ نرگن نرور ہووے نہ جوتا، پاربرہم برہم پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ دُرمت میل پاپ کیسے نہ دھوتا، اٹھسٹھ تیرتھ پھر پھر تھکی مات لوکائیا۔ گہر گمبھیر بے نظیر تیرے نام ساگر وچ ماریا کیسے نہ غوطہ، مانک موتی ہتھ کیسے نہ آئیا۔ ورن برن دین مذہب ویکھیا روتا، رُڑی رُت نہ کھئے سہائیا۔ سرشٹی درشٹی دا وچار ہویا کھوٹا، ایشٹ پُرکھ اکال نہ کھئے منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کلجگ ویکھ تھاون تھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میری تیرے چرن کول نمسکار، نو نمونستے کہہ کے سیس نوائیا۔ کلجگ انت ہوئی دکھیار، دین ہو کے دیاں ڈھائیا۔ چکیا نہ جائے بہار، دروبی تیرا نام خدائیا۔ صدی چوڈھویں آوندی دسے ہار، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ بھوکھت پورا ہویا گر اوتار، پیغمبر شہادت رہے بھگتائیا۔ نرگن نرور نراکار نرنکار لے اوتار، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اپنا نور کر رُشنائیا۔ سچ وکھا اک ٹھانڈا دربار، مانو مانکھ آتم برہم درڑائیا۔ دیا باقی کملاپاتی ساڈھے تین ہتھ مندر اندر گھر وچ گھر کر اُجیار، تیل باقی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بھگت سہیلے گرو گرو چیلے سنت ساجن صوفی لے اٹھال، سرت شبد ہلونے نال جکائیا۔ جھگڑا مکا دے شاہ کنگال، اوچ نیچ ذات پات دین مذہب رہے نہ کھئے رائیا۔ اپنے بھگت سنت ویکھ اپنے لال، لالن ہو کے کھوج کھوجائیا۔ جو تیری پریتی نیتی اندر گھالنا رہے گھال، دوس رین گھڑی پل اک دھیان لگائیا۔ تنہا لیکھا چکا آن شاہ پاتشاہ سری بھگوان، بھگونت کنت تیری اوٹ تکائیا۔ دین دنی جگت آسا ہوئی شیطان، شرع کر کر گئے لڑائیا۔ بودھ آوے نہ کیسے گیان، اکھراں کرن پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کل اتم ویکھ وکھائیا۔ دھرنی کہے میں رو کے ماراں دھاہ، بن نینان نیر وپائیا۔ پروردگار نور خدا، جلوہ گر تیری اک

سرنائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ پت پرمیشور اِکو اوٹ تکا، دو جہاناں والی صاحب سلطان ہو سہائیا۔ نِرگن نُوَر جوت کر رُشنا، شبد نام ڈنکا اِک وجا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال حُکم دے سُنائیا۔ آتم پرماتم نِجھر دھار بن ملاح، ست سرُوپ بن رنگ روپ شاہو بہُوپ بے پرواہ، ساچی دس اِک صلاح، جیو جنت تیرا ڈھولا اِکو گائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ عدل اِنصاف وچ کر نیاں، دئی دویت رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر رکھ اپنی ٹھنڈی چھان، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ دھرنی کہے پرہو میرا کلجگ ویکھ ڈبدا بیڑا، نئیا نوکا نام نظر کھئے نہ آئیا۔ دین مذہب گرہ گرہ پیا جھیڑا، آتم برہم پاربرہم میل نہ کھئے ملائیا۔ بھاگ لگا دسے نہ کھئے کایا کھیڑا، بند کیوڑی کھیڑکی بجر کپاٹی نہ کھئے ٹڑائیا۔ صاحب ستگر کیسے دسے نہ نیرن نیرا، نِج نیتر لوچن نین ہووے نہ کھئے رُشنائیا۔ دے ڈہائی گرو چیرا، چیلار گرووین تیرا راہ تکائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت اپنے نام دا اگئی دس دے گیڑا، کوڑی کرپا لوک مات وچوں باہر دے کڈھائیا۔ ست دھرم دا کھلا کر دے ویہڑا، ست سچ گرمکھاں دے اندر دے وسائیا۔ تیرے ناؤں دا سب دے اندر ہووے چاؤ گھنیرا، من واسنا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ اتم ہو سہائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں نیتر نیر وباواں نین، چھہر اِکو اِک دکھائیا۔ چار کُنڈ اندھیری زین، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ پیار مُحبت رہیا نہ مات پت بھائی بھین، ساک سجن سین سکلا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ مایا رانی گھر گھر کھاوے ڈین، شاہ سلطان راجا رانا منہ دے بہار سُٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، بن تیرے نظر کیسے نہ آئیا۔ دھرنی کہے میری پُنے پُنے نمستے، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ سری بھگوان اپنی دُنیا نوں پا دے رستے، کیوں بیٹھی تینوں بھلائیا۔ انہاں دے ساڈھے تن ہتھ سریر دے گھرانے رہن وسدے، جس گرہ بیٹھا سوہیا پائیا۔ اشارے دے دے اپنی نِج اکھ دے، نِج لوچن ہوئے رُشنائیا۔ راہ دس دے برہم مت دے، منمت جھگڑا دے مکائیا۔ بھندارے بھر دے دھیرج سنتوکھ جت دے، من واسنا ہوئے نہ کھئے ہلکائیا۔ آون جاون گیڑے لگھ چوراسی کٹ دے، جم کی پھاسی انت رہن کھئے نہ پائیا۔ نام سنا دے اگئی ند دے، دھن آتمک ہوئے شنوائیا۔ گھر وکھادے پرہو جتھے تیرے دیپک جوت جگدے، اِکو نُوَر ہووے رُشنائیا۔ جتھے بھگت کبیر ورگے وسدے، سچکھنڈ بیٹھے سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جیکارے سنا دے اِک اکھ دے، اکھ اگوچر بے پرواہ تیری وجدی

رہے ودھائیا۔ دھرنی کہے پرہیو وکھا دے اوہ دھرم دوار، جن بھگتاں دیا کھائیا۔ گھر ٹھاکر ملے دُھر دا یار، کوڑا نانا دے ٹڑائیا۔ تیری آتم تیری خدمتگار، دوجا کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ تُوں صاحب سوامی انترجامی گھر وچ گھر کر پیار، مُحبت باہر نہ کھئے لگائیا۔ ایہو سکھیا دے کے گئے گر اوتار، پیغمبر کلمیاں وچ پڑھائیا۔ دُکھیاں دا دُکھ سُن بن دلدار، دینن اپنی گود اٹھائیا۔ تُوں آد جُگاد جُگ چوکڑی نت نوت بخشہار، بخشش رحمت تیری منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پڑدا اوہلا دے چُکائیا۔ دھرنی کہے پُرکھ اکال کلجگ جیو ویکھ سڑدے، مایا ممتا موہ رہے جنائیا۔ تیری منزل مَول نہ چڑھدے، پاندھی بنے نہ سچے راہیا۔ درشن کرے نہ اگئی ہر دے، ہر دے ہر نہ کھئے وسائیا۔ پیالے پیتے نہیں امرت دھار جل دے، نِجھر جہرنا نہ کھئے جہرائیا۔ جھگڑے مکے نہیں دُئی سل دے، تیر انیالا پار نہ کھئے کرائیا۔ دھرنی کہے پرہیو میرے اُتے رہن والے تیرے وچ مَول نہیں رلدے، آتم پرما تم پرما تم آتم وچ نہ کھئے سہائیا۔ گوبند شبد صاحب ستگر اکو گھل دے، جو کلجگ دا گھلوگھارا دے مٹائیا۔ جھگڑے چُکا دے جل تھل دے، مہیئل آپے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اگلا لہنا دے جنائیا۔ دھرنی کہے کِرپا کر سِری بھگوان، نام بھگوتی اپنی لے چمکائیا۔ جودھا سوریپر شبد گرو تیرا بلوان، باوری دُنیا دے مٹائیا۔ ست دھرم دا چار کُنٹ دہ دشا جھلا اک نشان، نِشانے کوڑے دے گوائیا۔ سب دے ہر دے اندروں کایا مندروں ملادے اوہ اگئی رام، جس رام نے رام ورگے دشرتھ بیٹے دتے بنائیا۔ لکھ چوراسی دا بن کے آجا اوہ اگئی کابن، جس دی دُھن نام بنسری وجے تھاون تھائیا۔ پیغمبران تُوں دین والے پیغام، اماماں دے امام، جھگڑے مکا دے دُئی دے تمام، شرع وچوں شرع دے بدلایا۔ آتم پرما تم دا دے کے سچ گیان، اگیانیاں دا اندھیرا دے مٹائیا۔ تیری مہر نظر نال تینوں سمجھ جان انسان، حیوان رہن کھئے نہ پائیا۔ تُوں سب دا مالک پرتپالک خالق والی دو جہان، جہالت اندروں دے کڈھائیا۔ سرشٹی درشٹی تیرا ایشٹ کرے پروان، پروانہ حُکے نام پرا پسنتی مدھم بیکھری تون باہر دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دے ساچا ور، دھرنی کہے میرا دھرم تیری لُجیا نظری آئیا۔

* ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱ مادھو سنگھ دے گرہ پنڈ رامو والا ضلع فروزپور * *

دھرنی کہے پرہو بن ہتھان میری عرض، بن مستک سیس جھکائیا۔ جن بھگتاں اپنے ملن دی پوری کر غرض، خواہش اندرے اندر اپنے وچ ملائیا۔ جنم جنم دا پورب لاه قرض، مقروض پچھلا لہنا دے چکائیا۔ تیرے ہتھ جگ چوکڑی دی فرد، لکھ چوراسی وچوں ویکھ وکھائیا۔ دیناں دکھیاں دا ونڈ درد، مظلوماں نوں ظلم توں لے پچائیا۔ شرع چھری رہے نہ کرد، قتل گاہ نہ کھئے وکھائیا۔ جودھا سوربیر بن مردانہ مرد، مدعا اپنا دے سمجھائیا۔ تیرا کھیل سدا اسچرج، اسچرج تیری بے پرواہیا۔ مہروان محبوب حقیقت وچ جن بھگتاں پار کر ندھڑک، بھے بھو دوویں دے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے میری چرن کول دُعا، بن عبادت ابا ربی جنائیا۔ توں سرب ویاپی خُدا، خُدی کلجگ اتم دے مٹائیا۔ جیہڑے تیرے نالوں ہوئے جُدا، جُز حصّہ اوبناں دا اپنے نال ملائیا۔ آتم پرماٹم مارگ دسدے سدھا، صدق صبوری اندر دے وسائیا۔ اپنے ملن دی محبوب ہو کے دس بدھا، بدھنا دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، فرمانا اپنا اک سنائیا۔ دھرنی کہے پرہو دُھر دی ساچی دے تعلیم، طلبہ گرمکھ لے بنائیا۔ جھگڑا مکا الفیے نقطے نوں ڈنڈا میم، عین غین بھیو رہے نہ رائیا۔ دین مذہب دی رہے نہ کھئے تقسیم، جھگڑا ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سچ دوارا وکھا اک عظیم، شاہ شاہانے اپنا پڑدا لاپیا۔ توں آد جگادی مالک پرتیالک قدیم، فُدرت دا قادر نور خُدائیا۔ در تیرے منگاں ہو ادھین ادنی رُپ وٹائیا۔ ابا نشی کرتے صدی چودھویں دے یقین، یک اپنا حکم سنائیا۔ دھرنی کہے میں شکرینے وچ کہاں آمین، صفتاں وچ ناؤں زینکار گائیا۔ میرا انتر نہ رہے غمگین، خوشیاں دا رنگ دینا رنگائیا۔ بے شک تیری دھار جگ چوکڑی باریک مہین، مہا اکتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا مارگ دینا رنگ رنگین، رنگت اپنی اک رنگائیا۔ دھرنی کہے پُرکھ اکال اپنیاں بھگتاں چُک لے گودی، گوداوری والے گوہند اپنے نال ملائیا۔ جھگڑا مکا دے ویدی سوڈھی، آتم برہم پڑدا دے اٹھائیا۔ جنگلاں وچ ویراگی بن کے پھرے کھئے نہ جوگی، گھر جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ تیرے وچھوڑے وچ رہے کوئی نہ روگی، جنم جنم دا پڑدا دے اٹھائیا۔ چشمے دید دیدار درس دے اموگھی، ستمکھ ہو کے سوہا پائیا۔ اکو نام ندھان سنا سچ سلوکی، کلمہ نغمہ اک شنوائیا۔ جن بھگتاں اپنے پیار

دی دے ساچی سوچی، تینوں مل کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنے ہتھ ٹکائیا۔ دھرنی کہے پرہ اپنی کر مہر، نظر وچوں نظر بدلائیا۔ ٹوں شاہو بھوپ سلطان وڈا کیہر، شیر سنگھ تیری اوٹ رکھائیا۔ کوزی کریا جگت واسنا نو کھنڈ پرتھی ست دیپ لے گہر، چار کنت دہ دشا اپنا حکم ورتائیا۔ لوک مات وچوں جڑ دے اکھیڑ، بوٹا ست دھرم اگلا ستجگ دے لکائیا۔ دھرنی کہے میرا کھلا کر دے ویہڑ، بھیڑی گلی دے گوائیا۔ حکمے اندر دے دے گیڑ، کوزیاں صفحہ دے اٹھائیا۔ انت جھگڑا دے نیڑ، لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آگے بہتی نہ لاویں دیر، ڈیرے سب دے دے اٹھائیا۔

* ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱ دلپ سنگھ دے گرہ پنڈ بدنی ضلع فروزپور *

دھرنی دھرت دھول کہے پرہ ویکھ چار کنت دہ دشا اندھیری راتا، کلجگ کوز کڑیاں جوٹھ جھوٹھ ڈنک رسیا وجائیا۔ رسنا جہوا بتی دند صفت صلاحی پڑھ پڑھ تھکے تیری گاتھا، نجاند آتمک دھن سنن کھئے نہ پائیا۔ نانا تٹا آتم پرما تم پڑکھ بدھاتا، من واسنا جگت ہلکائیا۔ تیرا نور ظہور لاشریک پروردگار کیسے نہ جاتا، پاربرہم پت پریشور تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش کایا مندر اندر آیا گھاٹا، وست امولک نام گولک سچ دوارے نہ کھئے ٹکائیا۔ نیج گرہ نیج مندر نیج گھر محل اٹل پاربرہم برہم کھئے نہ واسا، واستوک تیرا روپ نظر کیسے نہ آئیا۔ میں جگ چوکری ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھدی آئی تماشا، گر اوتار پیغمبر نت نوت اپنا حکم گئے سنائیا۔ صدی چوڈھویں دھر فرمان سچ سندیشہ منے کھئے نہ اکھا، آخر اکھر نرویر نرنکار تیرا گئے بھلائییا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال ساچا دے کھئے نہ راکھا، بے وارس ہوئی لوکائیا۔ ستگر شبہ بدھی توں پرے کیسے نہ جاتا، جگت ویدا نال کرن لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ اتم دین دنی ویکھ وکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں کی دساں تیری سریشٹی دریشٹی دی حالت، احوال دین دنی گر اوتار پیغمبر تینوں رہے جنائیا۔ کوز کریا جوٹھ جھوٹھ من واسنا کایا ماٹی ہوئی جہالت، نرگن جوت تتوت کرے نہ کھئے رُسنائیا۔ مندر مسجد شوڈوالے مٹھ گردوار تیری

صفتاں والی کردے عبادت، حُجرہ حق کایا کعبہ ہر مندر نرگن ہو کے نرگن درس کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پاربرہم پت پریشور پرم پُرکھ سلطان لوک مات ویکھ وکھائیا۔ دھرنی کہے پرہہ ویکھ اپنی دین دُنی مخلوقات، کایا پڑدا دے اٹھائیا۔ دین مذہب جھگڑا پیا ذات پات، آتم برہم برہم ودیا نہ کھئے پڑھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا ساچا دیوے کھئے نہ ساتھ، سگلے ناتے کوڑے نظری آئیا۔ شاہ رگ توں اُپر تیرا چپے کوئی نہ جاپ، بن رسنا جہوا بتی دند ڈھولا کھئے نہ گائیا۔ جو گر اوتار پیغمبر ستجگ تیرتا دواپر کلجگ حکم سندیشہ تیرا فرمانا گئے آگھ، آخر کلجگ جیو سارے گئے بھلائییا۔ وست امولک دُھر دی نظر نہ آوے دات، داتار تیرے در دا پاندھی رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ اتم وار چار کُنٹ دہ دشا نرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں سچ بینتی کر کے منگاں چرن دھوڑ، دھول دھور دھوڑ تیرے در توں جھولی پائیا۔ جگت واسنا بھل گیا سنسار تیرا مول، امل تیرا بھیو نہ کھئے کھلائییا۔ جگت ریتی بدل گیا اصول، اصل وچ تیرا وصل کرن کھئے نہ آئیا۔ اپنا حکم نام سندیشہ اک دے معقول، جو چار ورنان اکو رنگ دئے رنگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر فرمانا اک درڑائیا۔ سری بھگوان کہے دھرنی رکھ دھرواسا، دھرم دی دھار دیاں جنائیا۔ کوڑی کِریا کلجگ اُلٹ دیواں پاسا، لوک مات رہن کھئے نہ پائیا۔ نرگن نور جوت کران پرکاشا، شبدی ڈنک اک وجائیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا گرہ مندر اندر کران ناسا، ابناشی ہو کے کھیل ورتائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت جن بھگت سہیلے کران داسی داسا، آتم برہم پاربرہم ہو کے پڑدا دیاں اٹھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا دس کے اکو گاتھا، گہر گمبھیر بے نظیر لاشریک دیاں ملائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی جگ چوکرئی اپنے حکم اندر چلائییا۔ ابناشی کرتا کہے دھرنی میرے در تے ویکھ جھکدے گر اوتار، پیغمبر سجدیاں وچ سیس نوائیا۔ وشن برہما شو بیٹھے بھکھار، خالی جھولیاں رہے وکھائیا۔ میرا حکم آد جگاد جگ چوکرئی سدا چلے سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ نت نوت نرگن سرگن کھیل کران اپر اپار، اپرمپر سوامی ہو کے اپنی کل ورتائیا۔ صدی چوڈھویں چوڈاں طبق پاواں سار، پڑدا اوہلا کایا چولا ساڈھے تن ہتھ ماٹی اندر رہن کھئے نہ پائیا۔ حکمے اندر حکمیں کران خبردار، بے خبراں خبر سنائیا۔ کل کلکی میرا اک اوتار، جس دا روپ رنگ ریکھ نظر کیسے نہ آئیا۔ سمبل دھام آگم اپار، چھپر چھن

ماٹی خاکی بنت نہ کھئے بنائیا۔ دو جہاناں ایتھے اوتھے برہمنڈ کھنڈ پُری لوء گگن گگنتر ڈھر دا حُکم چلے ایکا وار، دُو جا سکے نہ کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ڈھر فرمانا آپ درڑائیا۔ دھرنی کہے پرہو مین لینا تیرا ڈھر سندیشہ، خوشیاں وچ خوشی پرگٹائیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک اک نریشا، نر نرائن تیری بے پرواہیا۔ جُگ چوکرئی نت نوت نرگن سرگن دھاریں ویسا، وشو اپنی کار کھائیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگتاں کھولیں اپنا بھیتا، اندر وڑ کے مندر چڑھ کے در دوارے ساچے سوہیا پائیا۔ بھاگ لگائیں آتم سُہنجنی سیجا، ساجن ہو کے اپنا جوڑ جڑائیا۔ جنم کرم آون جاون لگھ چوراسی پنت پاون میٹیں لیکھا، جم کی پھاسی رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا ڈھر دا ور، دھرنی کہے داتا در تیرے سیس نوائیا۔ ابناشی کرتا کہے مین کرنے یوگ، آد جگادی اک اکھوائیندا۔ کلجگ کایا کوڑ کپڑ رہے کوئی نہ روگ، دُرمت میل اندروں باہروں آپ دھوائیندا۔ آتم پرما تم کر کے ڈھر سنجوگ، جُگ جنم دی وچھڑی سُرَت شبد نال ملائیندا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی ساچے کوٹ، ٹلا پربت سچ سنگھاسن اکو ویکھ وکھائیندا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیرا دُور کرائیندا۔ تُوں میرا مین تیرا پارہم برہم دس کے ساچی گوت، ذات پات دین مذہب لیکھا انت چکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، تیری اگلی میٹے سوچ، سمجھ اپنے وچ چھپائیندا۔ دھرنی کہے پرہو مین رکھاں تیری اڈیک، بن اکھاں دھیان لگائیا۔ سیری بھگوان کہے مین دین دُنی دی بدل دینی تاریخ، تواریخ اگلی دینی بدلائیا۔ دُور دُراڈا چل کے آواں نزدیک، نیرن نیرا ہو کے نت نت کران رُشنائیا۔ لگھ چوراسی جیو جنت چار ورن اٹھاراں برن دسنا اکو ڈھولا گیت، سنگیت اکو دینا سمجھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال پت پریشور پروردگار سانجھے یار کرنی اک پریت، دُو جا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی کر کے گئے تصدیق، دُو جی شہادت دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ست ستوادی ست ست مارگ دئے درڑائیا۔ دھرنی کہے مین اوہ تگاں راہ، چاروں گنٹ ویکھ وکھائیا۔ جس ویلے پرما تم آتم دا ملے ملاح، بن نئیا نوکا بیڑا پار دئے لنگھائیا۔ منزل رہے نہ کوئی تھل اسگاہ، ساچے پوڑے دئے چڑھائیا۔ بن اکھراں تون جناوے اپنا نار، رسنا جہوا بئی دند نہ کھئے ہلکائیا۔ بن بھجاں تون پکڑے بانہ، بن اکھاں تون اکھ کھلائییا۔ بن دیئے باقی کرے رُشنا، جوتی جوت جوت ڈگمگائیا۔ سریشٹی دی دریشٹی دئے بدلا، غمی

خوشی وچ جنائیا۔ ستجگ ست ست برہم مت وچ دیوے لا، اگنی تت پوہ نہ سکے رائیا۔ محبوب مُحبّت وچ ملے جلوہ گر نور
نور خدا، جدا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں
بھگوان، دھر سندیشہ رہیا سنا، جس دا لیکھا بڈھی وچ کدے نہ آئیا۔

* ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱ کپور سنگھ دے گرہ موگا ضلع فروزپور *

دھرنی کہے پرہو میں جگت وکار نال گئی دبی، پڑدا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ چار کنت دہ دشا نرگن تینوں رہی لہی، ورن برن
دین مذہب کھوج کھوجائیا۔ دوس زین اٹھے پہر تیرے حکم اندر رہی بھجی، چلاں واہو داہیا۔ ساچی دسے کوئی نہ گدی، سادھ
سنت اودھوت بیٹھے کوئن آسن لائیا۔ نرگن نرویر نرنکار تیری سچ جوت کتے نہ جگی، جاگرت نور نہ کھئے رُشنائیا۔ ساڈھے تین ہتھ
کایا ترے گن اگنی لگی، امرت میگہ نہ کھئے برسائیا۔ من واسنا وچ دین دنی دجھی، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھنائیا۔ سچ پریت ترے گن اتیت
تیرے نال کیسے نہ لگی، لگاں ماتراں دی کرن پڑھائیا۔ نوبت حق مقام بن سجدیاں کوئی نہ وچی، صلح کل تیری سرن کھئے نہ آئیا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انت دے وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرہو میں چار کنت ویکھیا جھگڑا، دھر دا
دعویدار نظر کھئے نہ آئیا۔ کوئی مارگ سمجھے نہ آگلا، پچھلیاں کہانیاں گا گا خوشی منائیا۔ کلجگ جیو بگ بیڑا ہویا بغلا، ہنس
رؤپ نظر کھئے نہ آئیا۔ دھر دے ٹھاکر تینوں لہدے وچوں جنگلا، کایا پرہاس کھوجن کھئے نہ آئیا۔ بن ساچے نام جگت جہان ہویا
کنگلا، کوڑی مایا ممتا کم کیسے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال دین دیال کلجگ انت سیری بھگونت اپنا کھیل ویکھ سکلا، سگل سریشٹی رہی
گر لائیا۔ بڈھیوان بڈھی وچ ہویا کلا، انہو پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ باہروں ہتھان نال ڈھولک چھینا وچاوندے طبلہ، دھن آتمک راگ
سُنن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ ویکھ انت آخری پتنا، نیا نوکا نام ندھان سچ نہ کھئے وکھائیا۔
دھرنی کہے میں ویکھ ویکھ دُنيا تھکی، حیرانی میرے اندر آئیا۔ پرم پُرکھ تُوں کیسے نہیں ملیا کھلاپتی، پت پرمیشور ہو کے گھر ساچے
سوبھا پائیا۔ نیج نیتر کھولے کوئی نہ آگھی، جگت آگھان نال تکن لوکائیا۔ ساچے کاہن دی بنی کوئی نہیں سکھی، سیتا سرتی دھر دا

رام نہ کھئے پرنائیا۔ بن اکھراں والی گن ندهان تیری پڑھی کیسے نہیں پئی، قلم شاہی نال لکھ کے کاغذ اکھراں نال صلاحیا۔ سچ دوار
 ایکنکار درگاہ ساچی تیری ویکھی کیسے نہیں ہئی، جگت ونجارے چار گنٹ بھجن تھاون تھائیا۔ انت اخیر بے نظیر لاتصویر جگت
 جہان لیکھا مکا اپنے بتھیں، گر اوتار پیغمبر تیری اوٹ گئے تکائیا۔ در نانی نوازش وچ ڈھٹھی، ڈنڈاوت بندنا کر کے سیس نمستے وچ
 جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پوری دے کرائیا۔ دھرنی کہے مینوں کیوں کہندے دھول، دھول کہہ
 کے کیوں گائیا۔ جس دا لیکھا سمجھے کوئی نہ پنڈت پاندھا رول، ملا شیخ نہ صفت صلاحیا۔ اک گوبند جانے جن امرت دھار پیائی
 پاہل، رس دھر دا دتا ورتائیا۔ پُرکھ اکال نال کر کے قول، کول نابھی بوند سواتی دتی ٹکائیا۔ پریم پیار محبت وچ نرگن ہو کے نرگن
 وچ گیا مول، سرگن رت بسنت بہار آپ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم دس اکھا بول، انبولت
 اپنا فرمان جنائیا۔ دھرنی کہے میں چار گنٹ ویکھیا مار کے چکر، بن پاندھی پنڈھ مکائیا۔ کوئی نہ دسیا یارڑے دے لتھا ستھر،
 جگت سیجا سارے رہے ہنڈھائیا۔ تیرے پیار وچ نیترو رو لے کوئی نہ اتھر، جگت ہاوے وچ مارن سارے دھابیا۔ بجر کپاٹی توڑے
 کوئی نہ پتھر، پڑا دئی نہ کھئے اٹھائیا۔ تیرا سمجھے نہ کوئی نراکھر، نرویر سیس نہ کھئے نوائیا۔ کلجگ انت پُرکھ اکال اپنی دنیا دا ویکھ
 کی ہویا حشر، حیثیت وچوں اصلیت سارے گئے گوائیا۔ چار گنٹ مینوں کردے نشر، نشیاں وچ آ کے نشانہ تیرا گئے بھلائییا۔ کوڑ
 گریار جگت وکاری آ کے پکڑ، شبد اگمی پھیرا پائیا۔ سچ جھوٹھ تول اپنے تگر، ترازو اکو نام وکھائیا۔ گرمکھ سنت سہیلے جن
 بھگت میل دھر دے فقر، جو فقرہ اکو ڈھولا گائیا۔ چوٹی چڑھ کے ویکھ سخر، منزل اپنی پنڈھ مکائیا۔ جس دھاروں تیری دھار بن
 کے آتم آئی نکل، پرما تم انت اوسے وچ ملائییا۔ گرمکھ رہے کوئی نہ پتل دا پتل، پارس دا پارس اپنا لے ملائییا۔ دھرنی کہے میں
 ساچیاں گرمکھان دی کراں سفارش، جو میرے اُتے بہ کے تیرا نام دھیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے حکم
 دی لکھ عبارت، بن تختی تختہ دے اٹھائیا۔

* ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱ اجیر سنگھ دے گرہ موگا *

دھرنی کہے جو تیرے اُتے بھگت سہیلے رہے وس، سد اکو دھیان لگائیا۔ اوہناں دے انتر اک پریم دا رس، رستے چل کے خوشی منائیا۔ ترانیاں وچ رہے بس، گیت گہر گمبھیر سنائیا۔ صفتاں وچ گاؤندے جس، دُھر دا راگ الاٹیا۔ بچ کھول کے اکھ، نیت درشن پائیا۔ کوڑ وکارا کر کے بھٹھ، کھیڑا اکو رہے سہائیا۔ نام اگئی شبدی وچے سٹ، سوئی سرت جگائیا۔ ہر بھنڈار ملے دُھر دا ہٹ، وست امولک نظری آئیا۔ جگے جوت لٹ لٹ، دیوے باقی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، تیرا درد رہیا ونڈائیا۔ دھرنی تیرا درد ونڈاں بن کے دردی، دیناں اناتھاں دیا کھائیا۔ ٹوں ویکھیں پریمیاں بھگتاں دی مرضی، جو مرض دُئی اندروں رہے کڈھائیا۔ ست دوار دے کے عرضی، اجل دا لیکھا رہے مکائیا۔ پرہ ملن دے ہو کے عرضی، کوڑے ناتے رہے ٹڑائیا۔ کھیل نہ ویکھ سریشی جگ دی، جگ جیون داتا دئے سمجھائیا۔ تیری دھوڑ جیہڑی میرے بھگتاں دے چرناں اُتے لگدی، نال چھوہ کے خوشی منائیا۔ تیری ترشنا مٹا دیوے آگ دی، اگلا لیکھا دئے چکائیا۔ کوڑی کیریا وچ نہ رہے دگدی، دغیداراں دا جھگڑا رہیا مکائیا۔ سچ پریم دی ودھائی رہے وجدی، بھگت بھگوان مل کے ڈھولا گائیا۔ ستجگ اندر سُکھاں نال رہیں وسدی، وصل اکو یار خدائیا۔ دھار مل جائے اگے رس دی، امرت امیوں دئے چوائیا۔ ٹوں بھگتاں نال رہیں سجدی، سجن سوامی دیونہار وڈیائیا۔ کتھا کہانی یاد رکھ لئیں آج دی، دُھر فرمانے وچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آیا مُریداں دے اوس اگے حج لئی، جو مُرشداں دا مُرشد بنا دید دئے کرائیا۔

* ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱ سرجیت کور دے گرہ پنڈ مناوا ضلع فروزپور *

گرمکھ تیری پوری آسا، جنم جنم دا لہنا دئے چکائیا۔ سچ پریتی آتم پرما تم دے بھرواسا، کوڑی کیریا ناتا دئے ٹڑائیا۔ لیکھے لاوے پون سواسا، ساہ ساہ یاد وچ سہائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں پریم پُرکھ بنیا رہے راکھا، سمرتھ سوامی انترجامی نہکرمی ہو کے اپنا کرم کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، برجن اپنے رنگ رنگائیا۔ گرمکھ آسا منسا پور، ستگر شبد

وڈی وڈیائیا۔ گھر ٹھاکر سوامی دسے حاضر حضور، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ ہوئے ہنگتا گڑھ توڑ غرور، ساچی نیتی دئے بدلائیا۔
 کر پرکاش جوتی نؤر، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن لیکھا دئے مُکائیا۔ ہرجن تیرا لہنا دینا
 لوک مات جائے چُک، آون جاون لکھ چوراسی رہن کھئے نہ پائیا۔ مانس جنم بوٹا نہ جائے سُک، امرت سینچ ستگر ہرا دئے کرائیا۔
 کوڑی میٹے ترشنا چنت، چکھا اگن نہ کھئے تپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشنہار سچی سرنائیا۔ ساچی سرن
 دیوے چرن دوار، چرنودک امرت جام مُکھ پیائیا۔ جنم جنم دا روگ نوار، کرم کرم دا لیکھا دئے مُکائیا۔ گھر مندر اندر وکھاوے ٹھانڈا
 دربار، جتھے سدا وجدی رہے اکو نام ودھائیا۔ بن گوپی کابن سکھیاں ہووے منگلاچار، سُرتی شبدی ڈھولا گیت انحد ناد کرے
 شنوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے پار لنگھائیا۔ ہرجن ساچا اُترے پار، پارہرم پرہ اپنی دیا کھائیا۔
 مانس جنم پیج دئے سوار، لکھ چوراسی آون جاون گیڑا دئے کٹائیا۔ در در گھر گھر ویکھے آن، نرگن نرؤیر داتا بے پرواہیا۔ ست دھرم
 دا پکیا ویکھ پکوان، پتت پتت دئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
 وشنؤں بھگوان، سب دی کرنہار کلیان، کائنات دُنیا وچوں اتم باہر دئے کڈھائیا۔

* ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱ سوندر کور دے گرہ پنڈ دئے والا ضلع فروزپور * *

گرمکھ تیرا ویلا آیا شکر دا، مہر نظر نال پار لنگھائیا۔ آتم پرما تم ناتا بنیا رہے پتا پتر دا، دو جہان نہ ہووے جدائیا۔ پُرکھ
 کال اپنی دھاروں اُتردا، گرمکھ سجن رہیا ملائیا۔ بھاو رہے نہ کوئی دُتر دا، ایکا گھر دئے وسائیا۔ لیکھا لگا قدم اُتے سیس جھکن
 دا، باقی پچھلی دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر اپنے لئے ٹکائیا۔ جن بھگت کڈی سوہنی موئی رُت،
 بہار پرہ نے دتی بنائیا۔ کِریا کر ابناشی اچت، چاترک بلاؤندے ترکھا دتی بُجھائیا۔ سچ دوار بنا کے اپنا سُت، سُرتی رنگ رنگائیا۔
 آگے وچھوڑن دی کیسے دی رہے کوئی نہ جرت، جُرائم والے قایم کر کے دے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر،
 آسا منسا سب دی پورت، اچھیا اندر بھچھیا نام امولا جھولی پائیا۔ اچھیا کہے میں آساؤند، سدا سدا راہ تکائیا۔ کون ویلا میرا ملے

بخشند، مہروان ہوئے سہائیا۔ گھر ٹھانڈے دیوے اند، اگنی آگ بُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، گرمکھاں آون جاون لکھ چوڑاسی کئے پھند، پھاسی گل نہ کھئے لٹکائیا۔

* ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۱ کیہر سنگھ دے گرہ پنڈ رچی والا ضلع فروزپور *

سری بھگوان کہے پھلگن اپنا سن لے نتیجہ، مضمون اگلا دیاں جنائیا۔ چاچا گرو گرمکھ رہے نہ کھئے بہتیجا، پتا پُرکھ اکال اکو نظری آئیا۔ جو جن بھگتاں نج آتم گرہ مندر کرے ریجھا، محل اٹل چڑھ کے خوشی وکھائیا۔ نج نیتز کھول کے سِدھا کرے دیدا، اکھ پرتکھ پرگئے آپ گوسائیا۔ چرن پرتی یقین دیوے اک عقیدہ، عقل بُدھی توں باہر اپنا نام دئے درڑائیا۔ ترے گن مایا پنج تت کایا اندر بے سچ طیبیا، چنتا روگ کوڑا ویکھ وکھائیا۔ گرہ مندر دھام دسے اجیبا، عجب نرالا پُرکھ اکالا اپنا گھر دسائیا۔ جتھے جھگڑا رہے نہ امیر غریبا، دین مذہب ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ساچا کلمہ دسے حدیثا، حضرت ہو کے کرے پڑھائیا۔ لہنا دینا پورا کرے محمد موسیٰ عیسیٰ، اصل اپنی کھیل جنائیا۔ جلوہ جوت اجیار کر جگدیشا، جگدیشر اپنا حکم منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے میں آد جگاد وڈی بلوان، بلدھاری رہن کھئے نہ پائیا۔ میرا مالک پریم پُرکھ سلطان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا ناؤں دھرائیا۔ وسنہارا سچکھنڈ سچ مکان، مقارے حق ڈیرہ لائیا۔ جس دا سمجھ نہ سکے کھئے اسلام، دھرم دا دھرم نہ کھئے پرگنائیا۔ صفتاں وچ سارے گان کلام، جو کلمہ دتے پڑھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت نرگن دھار اپنا بدل دیوے ودھان، جگت ودیا ودیالا نہ کھئے وکھائیا۔ نو نو چار ویکھ مار دھیان، لکھ چوڑاسی اندر پڑدا دئے اٹھائیا۔ اگلا سمت دین والا بیان، بیانا لوک مات ٹکائیا۔ جیو بُدھی رہے نہ کھئے انجان، ستیاں سرت بلائیا۔ سُنو صاحب دا اک فرمان، فرنے سب دے بند کرائیا۔ جن بھگت کرے پروان، پروانے دھر دے ہتھ پھڑائیا۔ نرگن ہو کے ویکھے آن، انک کل دھاری اپنا ویس وٹائیا۔ در دوارے دیوے مان، من کا منکا آپ بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کلجگ اتم میٹے اندھیری شام، شامت سب دے سر تے

آیا۔ شامت کہے میں چار کُنٹ میٹنی شمع، شاید کوئی گُرمکھ وِرا پچیا نظری آئیآ۔ کوڑی رہن نہیں دینی جگت وچ طمع، طماچے مار کے باہر دینے کڈھائیآ۔ من مُکھتا دا لیکھا رہن نہیں دینا جما، جما دے ہتھ دینا پھڑائیآ۔ بن پُرکھ اکال توں دُنی دا دین کر نکما، غماں وچ پھرے لوکائیآ۔ پرہ دا کوئی نہ سمجھے سماں، سہائتا وچ سہائک اکھ نہ کھئے اُٹھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا حُکم کرے رواں، روانگی پروانے بنا پترکا گھر گھر دئے پُچائیآ۔ پترکا کہے میں نہیں بنا اکھراں والی پاتی، پاتن ہو کے ویکھ وکھائیآ۔ میں اکے حُکم سُننا کھلا پاتی، جو پت پرمیشور اپنی دھار وچوں پرگٹائیآ۔ کھیل ویکھنا بھیدھ بھاتی، بھاوی بھو سب نوں رہی جنائیآ۔ اندھیرا چُکدا تکنا کلجگ اندھیری راتی، اماوس اپنا روپ لئے بدلائیآ۔ جن بھگتاں دا تکنا ساتھی، گُرمکھاں گُرا اپنی گود اُٹھائیآ۔ بھُتا لیکھا لیکھا دینا ایسے آؤن والی وساکھی، وشو بھل رہے نہ رائیآ۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تن وچوں من کرائے سب دا باغی، بغاوت وچ ویکھے جگت لوکائیآ۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۱ مل سنگھ دے گرہ پنڈ رچی والا ضلع فروزپُور * *

دردیاں ونڈے پرہو سدا درد دُکھ، من دا روگ دئے گوائیا۔ سچ دوار دا بدل کے رُخ، رُخصت کوڑی کیرپا کولوں دوے دوائیا۔ پڑا رہن نہ دیوے اوہلا لُک، ہستی وچوں ہستی دئے وکھائیآ۔ بن ہتھان باہواں گودی لئے چُک، ستگر پورا پُرکھ اکال دیا کھائیآ۔ پردیوں پرنام بندنا وچ جو گیا جھُک، آسان مُشکل حل کرائیا۔ بھگت سہیلا اُجل کرے مُکھ، چیلا گرو لئے اپنائیا۔ اگلا پینڈا جاوے مُک، پچھلا لیکھا دیوے جھولی پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، آد جُگاد جُگ چوکڑی دیونہارا سب کچھ، سب نال سمجھ دئے بدلائیآ۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۱ اندر سنگھ دے گرہ پنڈ قادر والا ضلع فروزپور * *

جنم جنم دا لیکھا رہیا مُک، ابناشی کرتا لہنا جھولی پائیا۔ آون جاون میٹ کے دکھ، لکھ چوراسی پھند کٹائیا۔ آتم پر ماتم دے کے سُکھ، نجانند کرے رسائیا۔ سڑنا پئے نہ جنی ککھ، دس دس ماس اگنی آگ نہ کھئے جلائییا۔ پُرکھ اکال دین دیاں گودی لئے چُک، صاحب ستگر اپنا رنگ چڑھائییا۔ امرت پیائے اکھا گھٹ، ترشنا آگ کوڑ دی دئے بُجھائییا۔ کر پرکاش نرگن جوت، جوتی جاتا کرے رُشنائییا۔ جھکڑا مُکا کے ورن گوت، آکو برہم دئے درسائیا۔ چنتا غم رہے نہ سوگ، حرص کوڑی دئے گوائیا۔ گھر ٹھا کر درس دیونہار اموگھ، ستمکھ ہو کے نظری آئییا نام سندیشہ دیکے اک سلوک، سوہنگ سچ کرے پڑھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن میل لئے ملائییا۔ ہرجن لہنا رہیا وِصُول، داتا دیونہار اکھوائیا۔ جو در آیاں کرے قبول، سر اپنا ہتھ ٹکائییا۔ مانس جنم جان نہ دیوے فضُول، فضل رحمت آپ کھائییا۔ نام ندھانا دس مضمون، کلمہ آکو دئے درڑائییا۔ کوڑی کِریا بدل قانون، ست دھرم دئے وکھائییا۔ ساچا گرہ کر معلوم، مُشکل اگلی حل کرائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کھئے علوم، علم ودیا نہ کھئے چترائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن دیونہار وڈیائییا۔ جن بھگت کایا ماٹی اندر جھولی رہیا بھر، اگنی وست ستگر شبد نام ٹکائییا۔ جنم من بھے بھو چُکائے ڈر، کرم کانڈ رہے نہ رائیا۔ دُرمت میل دھائے نُہا کے ساچے سر، سر سروور آکو اک وکھائییا۔ کرے پرکاش ساڈھ تِن ہتھ دُھر دے گھر، گھر وچ گھر بوئے رُشنائییا۔ سنت سہیلا گُرمکھ گُرشبدی ڈھولا جائے پڑھ، تُوں میرا میں تیرا راگ الائییا۔ دھام سہنجنا ویکھے کایا بنک گڑھ، شاہ رگ اُپر سوہیا پائیا۔ سرتی لگے شبدی لڑ، من ویراگی کنت سہاگی سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گُرمکھ سہیلے لئے پھڑ، لکھ چوراسی وچوں کر کِریا باہر کڈھائییا۔ جن بھگت تیرا لہنا دینا پُورب جنم دا پیار، پرم پُرکھ پر ماتم آتم دیونہار وڈیائییا۔ جگ وینہدیاں لنگھ گئے جگ چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا پنڈھ مُکائییا۔ حُکم سندیشے دے کے گئے گرو اوتار، پیغمبر کلمیاں وچ کر پڑھائییا۔ شاستر سمرت وید پُران کرن پُکار، انجیل قرآن بائبل ہوکا حق سُنائییا۔ جن بھگت کہن بھگت وچھل گِروور گِردھار، غریب ناناے کوچھے کلمے گلے لگائییا۔ سو صاحب سوامی انترجامی کلجگ انت سِری بھگونت دیونہار سچ دیدار، گرہ مندر کایا ماٹی خوشی منائییا۔ جگ جنم دے وچھڑے پھڑ باہوں لئے تار، تارنہار سمرتھ

اپنی دیا کھائیا۔ لیکھا جانے گرہ گرہ سچے گھر بار، گھٹ بھیتز ویکھ خوشی جنائیا۔ کرنی دا کرتا دُکھاں دا ہرتا سنت سہیلے لئے بہال، چار کُنٹ دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ لیکھا رہن نہ دیوے شاہ کنگال، کھتری براہمن شوڈر ویش اوچ نیچ ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سچ دوارا ہر مندر دستنہارا اگتی دھرمسال، جتھے پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ گُرمکھاں کایا سرتی سدا کرے سنہال، اکال مورت ہو کے مورت ناد تورت وچ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن میلے سہج سُبھائیا۔ ہرجن میلا گھر گمبھیر، جگ نیتز نظر کیسے نہ آئیندا۔ پُرکھ ابناشی ٹھاگر سوامی دو جہاناں وڈ پیرن پیر، پیغمبر سوّمبر آپ رچائیندا۔ آد جُگاد نِت نوت کھیلے کھیل بے نظیر، شاہ سلطانا سِری بھگوانا اپنا حُکم ورتائیندا۔ لکھ چوڑاسی وچوں گُرمکھ سچن لبھ انت آخیر، آخر پڑدا اوہلا آپ اُٹھائیندا۔ پریم وچھوڑے وچ ہون نہ دیوے دلگیر، آتم درسی اپنا درس کرائیندا۔ ہرجن بنا کے ساچے سنت فقیر، ساچا فقرہ اکو سوہنگ نام سمجھائیندا۔ جس نال جنم جنم دی کرم دی بدل دیوے تقدیر، تقدیر اُتے لکیر حُکم نال پھرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نویں جُگ دی جن بھگتاں نال کری جائے تعمیر، محل اٹل اکو اک سہائیندا۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۱ سوہن سنگھ دے گرہ پنڈ مُنڈی جمال ضلع فیروزپُر * *

جن بھگتاں وقت سدا رہے سہنجنا، گھڑی سہنجنی جُگ جُگ دیوے وڈیائیا۔ ہندا رہے پُرکھ اکال چرن دھوڑی مجنا، دھر ین مستک مستک چُھائیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ وچوں پئے نہ لبھنا، گھر بیٹھیاں گھر گھر نظری آئیا۔ منتاں کر کے پئے نہ سدنا، تپاں والی خوشامد نہ کھئے کرائیا۔ بھکھاری ہو کے پئے نہ منگنا، سوالی ہو کے نہ جھولی ڈاہیا۔ سِری بھگوان اپنی کرپا نال چاڑھ رنگنا، رنگت اکو دئے رنگائیا۔ کرم رہے کوئی نہ مندنا، وڈبھاگ دئے بنائیا۔ دوسر کرنی پئے کھئے نہ بندنا، سیس جگدیش اک جھکائیا۔ بھیڑی گلی پئے نہ لنگھنا، سچ دوارا دئے وکھائیا۔ کرے پرکاش اگتی چندنا، چند سورج سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے رنگ چڑھائیا۔ جن بھگتاں پوری کرے سدھر، سد سد دیا کھائیا۔ پریمی پیارا پھرے مگر، گھر گھر الکھ

جگائیا۔ کوڑی کریا میٹے غدر، واسنا من نہ کھئے لڑائیا۔ بھاگ لگائے اندر، کایا مندر وجے ودھائیا۔ کلجگ کوڑ نہ نچائے قلندر، جوٹھ جھوٹھ ڈنک نہ کھئے وجائیا۔ کوڑی واسنا رہے نہ بندر، من شبدی ڈور بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، توڑنہارا کوڑا سنگل، سنگ اپنا آپ بنائیا۔ جن بھگتاں دیون دی اپنے ہتھ رکھے جگت، جگت جگت دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ مہر مُحبت وندے مُفت، قیمت کرماں نہ کھئے چُکائیا۔ کھیل کردا جائے گپت، جگت سنساری نظر نہ کھئے تکائیا۔ اٹھاؤندا جائے سوئی سرت، سٹیاں دئے انگرئیا۔ حُکم ورتائی جائے توت، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ گُرمکھ رہے کوئی نہ مَورکھ، چتر سگھڑ سچجے دے جنائیا۔ نام سُنا کے اپنی تورت، تن ماٹی کرے شنوائیا۔ آسا منسا سب دی پورت، ترشنا دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سرب کلا بھرپورت، بھانڈا بھرم دئے بھنائیا۔ جن بھگتاں ہتھ رکھدا جائے پُشت پناہ، مہر نظر ٹکائیا۔ جنم جنم دا میٹدا جائے گناہ، بدیاں نوں بدھ کر وکھائیا۔ درڑاؤندا جائے اک ناں، سوہنگ ڈھولا بے پرواہیا۔ سمجھاؤندا جائے پُرکھ اکال اکو پتا ماں، دو جہاناں گود ٹکائیا۔ سچکھنڈ دوارا جس دا تھاں، تخت نواسی ہو کے سوہا پائیا۔ سو لیکھا جانے دو جہاں، زرگن سرگن حُکم ورتائیا۔ جن بھگتاں پکڑے بانہ، کلجگ اتم ہو سہائیا۔ سر رکھ کے ٹھنڈی چھاں، اگنی تت دئے گوائیا۔ سچ پریتی بخش کے چرن دھیاں، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ ساچی سیکھیا دئے سیکھا، سیکھیا وچوں سیکھی لے پرگٹائیا۔ ست سروپ درشن جائے دکھا، پیکھ پیکھ بگسائیا۔ جنم جنم دا لیکھا جائے چُکا، لہنا اور رہے نہ رائیا۔ بھگت سہیلے دئے ترا، تارنہارا دیا کھائیا۔ اتم پرما تم نال لے ملا، ملنی جگدیش کرائیا۔ کلجگ اتم ہو سہا، سہائتا دیوے تھاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، جنہاں پکڑے بانہ، بل اپنے نال پار لنگھائیا۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۱ باغیچہ سینگھ دے گرہ پنڈ مُندی جمال ضلع فروزپور * *

جن بھگتاں پرہ لیکھے لاوے جنم جنم دی بندگی، بندیخانے وچوں بندہ دئے چھڈائیا۔ کوڑی کریا جگت واسنا اندر رہے نہ گندگی، مایا موہ لوہ رسنا جہوا نہ کھئے بلکائیا۔ آگے کئی پئے نہ کیسے دی مُشدگی، مُشکل وچوں خوشیاں نال باہر کڈھائیا۔ آسا

رہے نہ سُرپت اِنْد دی، وشن برہما شو نہ کھئے منائیا۔ دھار بنا کے اگئی بند دی، بندرابن توں کھڑا دئے چھڈائیا۔ ایہہ کھیل اگئی داتے گئی گہند دی، جو گہر گمبھیر بے نظیر نرگن نرنکار نظری آئیا۔ منزل مُک جائے جیو پنڈ دی، برہمنڈاں کھنڈاں اُپر اپنا درس دکھائیا۔ جیون وچوں نویں مل جائے زندگی، مرن پچھوں مرتبہ دیوے دُھردرگابیا۔ دھار ملے امرت رس سِنْدھ دی، سِنْدھیا کوڑی دے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ جن بھگت ہووے نہ کیسے آدھین، ادنیٰ ہو کے منگ نہ کھئے منگائیا۔ اک پر ماتم آتم ہو کے رکھے یقین، اشٹ دیو اک منائیا۔ ست دھرم دا لبھے سچا دین، اپنے مذہب وچ جذب لے کرائیا۔ بھگت سہیلا رہے نہ کھئے کمین، دات اگئی نرگن داتا آپ ورتائیا۔ سچ دوار بنا مسکین، مسلہ اگلا حل کرائیا۔ چنتا وچ نہ رہے غمگین، غماں توں لے چھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کوڑی ہون نہ دیوے تقسیم، رنگ اکو اک چڑھائیا۔ جن بھگت کدے نہ ہووے دُور، قدمان اُپر قدیم توں رہیا ٹکائیا۔ درس دکھا دئے سدا سدا سد حاضر حضور، حاضری اپنے گہر لگائیا۔ پُورب بخش دیوے قُصور، قسم آگے اکو نام دئے کھوائیا۔ منوآ من نہ رہے غرور، ہنگتا گڑھ نہ کھئے تڑائیا۔ کایا تپے نہ اگن تندور، ترے گن اگن لیکھا دیوے ڈھاپیا۔ جنم جنم دا بخش قُصور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کلجک انت ملن واسطے آتما کرے مجبور، حُکمے اندر اندر سنائیا۔ جوت جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگت سہیلے سچ دوارے کر منظور، منزل پینڈا دتا مکائیا۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۱ کرتار سنگھ دے گرہ پنڈ منڈی جمال ضلع فروزپور * *

جن بھگت رہے نہ کدے انہول، اہل بھلیاں لے ملائیا۔ پردا شانت من رکھے اٹول، جگت ترشنا دیوے بُجھائیا۔ پرتی وچ پریم سے کول، قول اقرار توڑ نیہائیا۔ سچ دوارا اکو کھول، خالص گرمکھ رہیا پرگٹائیا۔ نام کنڈے تول کے تول، قیمت ساچی رہیا چُکائیا۔ سانجھا دس کے اک بول، سوہنگ ڈھولا رہیا پڑھائیا۔ لکھ چوراسی ت وروں، گرمکھ گر گر باہر کڈھائیا۔ شبد سوامی بن وچول، وچلا بھيو کھلائییا۔ وست دے انمول، انھیاں کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد بخشے اک سرنائیا۔ جن بھگت رہے نہ من آدھین، سُرتی اندروں دئے لگائیا۔ لیکھا چُکا کے اُپر زمین، فرش توں عرش دئے چڑھائیا۔ جتھے مالک

اک آمین، عمل رہت اکھوائیا۔ جس در دھار نہ نر نہ مدین، جوتی نور نور رُشنائیا۔ سو ساچا دسے اک دین، دھرم ہنگ برہم
 درڑائیا۔ بھے چکا کے لوک تین، مایا تین پندھ چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک
 نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں کہے آفرین، جو بنا اُف یائے توں سیس نوئیا۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۱ سوہن سنگھ دے گرہ پنڈ ترن تارن ضلع امرتسر *

پھلگن کہے میں کی دساں صفتاں، صفت وچ نہ صفت صلاحیا۔ جن بھگتاں رنگ ویکھاں اپنی اکھاں، سری بھگوان رسیا
 چڑھائیا۔ بن دندان توں خوشیاں نال ہساں، بن تن وجود ہستی لئے انگڑائیا۔ پرم پُرکھ دے قدماں اُتے ڈھٹھاں، مان ابھان موہ
 مٹائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نٹھاں، بھجاں چائیں چائیا۔ جس کوٹاں ارباں وچوں گُرمکھ تھوڑے لبھے دیپاں ستاں، نو کھنڈ ویکھ
 وکھائیا۔ گل پلڑو اپنے اک گھتاں، نردھن ہو کے سیس جھکائیا۔ تیرا کھیل بے انت سمرتھا، سمرتھ تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیا آپ کھائیا۔ پھلگن کہے میرے اندروں آؤندی ہاسی، ہستی ویکھی بے پرواہیا۔ جوت پرکاش تکیا
 سچکھنڈ نواسی، نرگن داتا بے پرواہیا۔ جن بھگت شہیلے ویکھے داس داسی، دست بدست سیو کھائیا۔ گوبند شبد ویکھیا ساتھی،
 جو اندر وڑ کے سیو کھائیا۔ پُرکھ اکال کردا ویکھیا راکھی، شبد کھنڈا ہتھ اُٹھائیا۔ پریم پیار اندر بن دا ویکھیا ساقی، نام پیالہ اندر
 مکھ لگائیا۔ جھگڑا مکاؤندا ویکھیا ذات پاتی، ورن برن ڈیرہ ڈھاپیا۔ سندیشہ دیندا ویکھیا کھلا پاتی، پت پریشور حکم جنائیا۔
 درشن دیندا ویکھیا دوس راتی، جن بھگتاں اکھ گھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرنہار کھیل ساچی، سچ مارگ
 اک پرگٹائیا۔ پھلگن کہے میں کچھ نہیں دسنیوگ، یتھا شکت کہن کچھ نہ پائیا۔ جن بھگتاں دوارے لگدا ویکھدا رسیا بھوگ، بھاونا
 سب دی کھوج کھوجائیا۔ گر اوتاراں پیغمبراں پُرکھ اکال دا تکیا ایہہ چوج، چوجی پریم ہو کے آپ کرائیا۔ خوشی وچ ویکھیا لوک
 پرلوک، سلوک ڈھولے راگ سنائی۔ وشن برہما شو کھیل ویکھنا نرگن جوت، جوتی جاتا اپنی کار کھائیا۔ بھگت تگے رکھدے گئے
 اک اوٹ، دو جی آس نہ کھئے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کرنی کار کھائیا۔ پھلگن کہے میں رت بستتی

کلجگ انت گُرمکھ پُهل، پُهلواڑی مہکی بے پرواہیا۔ نال تگے غُنچے گل، پت تہنی ویکھ وکھائیا۔ جس دی نہ کوئی قیمت نہ کوئی مل، ہٹ بازار نہ کھئے وکائیا۔ جنہاں دا مالک ایکنکارا صلح گل، پروردگار نور خدائیا۔ سو کرے کھیل انٹل، ادل دیا کھائیا۔ جن بھگت بنا کے اپنی گل، ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مارگ دُھر دا اک پرگٹائیا۔ پھلگن کہے مین ویکھیا گھر گھر، جن بھگتاں وچ ودهائیا۔ پُرکھ اکالا دے کے ور، دردیاں درد وندائیا۔ سچ سروور دس کے سر، بن تیرتھ تٹ اشنان کرائیا۔ بھاگ لگا کے کایا گڑھ، کوڑی گڑھی دیوے وڈیائیا۔ منزل محل ویکھے چڑھ، پوڑی ڈنڈا ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کھیل آپ وکھائیا۔ پھلگن کہے مین بھگتاں اندر ویکھی سوہنی سگندھی، چار کُٹ مہکائیا۔ جنہاں دی نیتراگھ رہے نہ اندھی، اندھیارا کوڑا دے چکائیا۔ من واسنا رہے نہ گندی، گندم کٹوا کے گدام بہرن نام ندھان جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پھلگن کہے مین تکدا رہیا انک انیک پدارتھ، چار جگ کھوج کھوجائیا۔ دُنیا اپنا مُکھ رکھدی رہی سوارتھ، جگت آسا وچ لوکائیا۔ پرہو دا پرہو بن جانے نہ کھئے پرمارتھ، پڑدا پرے نہ کھئے ہٹائیا۔ کلجگ انت پُرکھ ابناشی کھیل کیرپا وچ بھارت، دھرنی حصہ سوہنا وند وندائیا۔ بھگت دوار اپا سچی عمارت، محل اٹل کرے رُشنائیا۔ جتھے منظور ہووے بن سجدیوں سچ زیارت، سفارش دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس دی بدلے نہ کھئے وزارت، وضوآن توں لے چھڈائیا۔ جن بھگتاں مہا دُھر دی گاتھا شبدی نام لکھے عبارت، حُکمی حُکم آپ دِرڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دا کھیل جنائیا۔ پھلگن کہے مین ویکھیا گھر گھر دا حصہ، بھگوان بھگت وند وندائیا۔ غریب نانیاں دیوے کیسے نہ پچھا، پچھلے آگے لگائیا۔ شاہ سلطان ہوکے کرے رچھا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بھگتی دا بھاو نام پائے بھچھا، دُھر دی وست اک ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا جانے دُھر دا لیکھا، لکھ پتی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ پھلگن کہے مین تکدا رہیا بھگت بھگوان پیار، پرتھی آکاش کھوج کھوجائیا۔ وینہدا رہیا جگت سنسار، لکھ چوراسی اندر وڑ وڑ چارے کُٹ پڑدا لاپیا۔ ساچا دے نہ کھئے دلدار، دلدریاں دکھ نہ کھئے مٹائیا۔ ہنگتا وچ بھریا سنسار، منوا من ہنکار نہ کھئے گوائیا۔ پُرکھ اکال ہو تیار، ہرجن ویکھے چائیں چائیا۔ گر اوتاراں پیغمبران دا پورب وبار، بوہاری ہو کے آپ کرائیا۔ جس دا لیکھا اوسے دا لہنا سدا جگ چار، چوکر اپنی

کھیل کھلائی۔ سو پُرکھ اکالا دین دایلا جن بھگتاں گرہ گرہ دے دیدار، دلدران وچوں باہر کڈھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، حکمے اندر اپنا حکم کر ورتار، وبار بھگتاں نال رکھائی۔

* ۳۰ پھگن شہنشاہی سمت ۱ ہر بھگت دوار جیٹھووال *

شہنشاہی سمت کہے پہلی صدی دا پہلا شہنجانا برس، جن بھگتاں صدیاں دے صدمے دئے گوائیا۔ سچ پریم پیار مُحبت دا دے کے درس، درسی درس اپنے رنگ رنگائی۔ اکالا کھیل کر اُتے فرش، آتش فشان ویکھے لوکائی۔ لہنا دینا دیوے شرفل شرق، مشرق حکم ورتائی۔ مغرب پئے بھڑک، اگنی تت جلائی۔ شمال اٹھ ندھڑک، جنوب لئے انگڑائی۔ پُرکھ اکال حکم دیوے کڑک، سختی وچ سنائی۔ فرمان اندر رہے نہ اٹک، اٹک توں پرے لئے اٹھائی۔ شمع اُتے پتنگیاں دا چڑھے کٹک، کٹھپتلی کرے لوکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھر دی کار آپ بھگتائی۔ برس کہے میں پہلا اک، اک دی کراں سنوئی۔ پوری کر کے سک، سک دیاں بلائی۔ دھر دا حکم لکھ، لیکھا دیاں بھگتائی۔ بھگت سہیلا ویکھ کے سکھ، سِخر چوٹی آپ چڑھائی۔ میرے وچ درشن کیتا جس، جسم ضمیر دوویں لیکھے پائی۔ سمت کہے جو کچھ کرنا سو اس، اس توں پرے نہ کھئے خدائی۔ جگت اکھاں نہ آوے دس، گیان لوچن کرے رُشنائی۔ کلجگ اتم لاہوے وکھ، رس مٹھا اک چکھائی۔ جو بھگتاں بھگت دوار لیکھے کھچ، کھچ اندرے اندر رکھائی۔ اوس سرشٹی کرنی پچ، پچاں دین دُبائی۔ ساچا رہے کوئی نہ بت، بمت دئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائی۔ پھلگن کہے پہلے برس دا میرا انت سندیش، ساچے سنتاں دیاں جنائی۔ جن بھگتو سدا وسنا پرہ دے دس، دشا ونڈ نہ کو ونڈائی۔ ذات پات نہ لینی ویکھ، وشیاں وچ نہ وقت گوائیا۔ اپنا بل کچھ پرگٹاؤنا دس دسمیس، دہ دشا کر رُشنائی۔ تھوڑا سما پھر جوت پرکاش رہے ہمیش، پڑدا اوہلا دُور کرائیا۔ سناؤندا رہے سندیش، سُنیاں آپ اٹھائی۔ مالک بن نریش، نشانہ دئے وکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دوجا سال سمت سدے پیش، پیشتر اپنا حکم سنائی۔ اکالا سال کہے میں چڑھن والا جگ، جگتی پچھلے سمت دتی سمجھائی۔ لا کے بُجھاؤنی آگ، ایہو میری وڈیائی۔ ہنس

بناؤنے کگ، چار کُنٹ ہلکائیا۔ سنت سہیلے مل کے گاؤنا چھد، چھند اِکو اِک سُنائیا۔ پرگٹ ہونی بھگت بھگوان جد، یتھارتھ بخشے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرشٹی درشٹی توں ہو کے بیٹھا دُور اڈ، ماس ناڑی ہڈ نظر کیسے نہ آئیا۔ اگلا سال کہے مینوں کہو سُبھاگا، بھاگ سب دا دینا بدلائیا۔ جن بھگتاں دھونا دُرمت میل داغا، دغیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ دُھر دا سجن ملنا ساکا، سکیری اگلی لئے بنائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا دا نواں بناؤنا خاکہ، خالص حُکم سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے پرتھی آکشا، آکشاں توں اُپر اپنا حُکم ورتائیا۔

* پہلی چیت شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال *

پہلی چیت شہنشاہی سمت پہلا سال گیا مُک، پھلگن انت اخیر جن بھگتاں دئے وڈیائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا دو جہان جنہاں پڑھی اگئی ٹک، سوہنگ ڈھولا حق بولا بن وچولا نرگن سرگن آپ جنائیا۔ پاربرہم برہم نچ دے کے سُکھ، ست ستوادی برہم برہمادی بھیو ابھیدا اچھل اچھیدا نرگن آپ کھلائیا۔ بھگت بھگوان نوجوان مرد مردان پڑدا اوہلا رہے نہ لک، بجر کپائی ساچی ہائی جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرگن نور کرے رُسنائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی نو نو چار پچھوں اپنا بدل کے آیا رُخ، رُخصت دے کے گر اوتار پیغمبر جوتی جوت وچ سہائیا۔ دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ شاہ سلطانا حُکم دیوے ابناشی اچت، پاربرہم پت پریشور پروردگار سانجھا یار دُھر دا کلمہ بن اکھراں اِک درڑائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال زمیں اسمان چار کُنٹ دہ دشا ساچا ملے کیسے نہ سُکھ، لکھ چوراسی جیو جنت چارے کھانی اندج جیرج اُتہج سینج پڑدا دئے اُٹھائیا۔ دین دُنی ذات پات رکھی مئی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پربت سُمند ساگر سب نوں ہونا دُکھ، دُکھیاں درد ہا بھر کے سرد سُن کے عرض آگے ہو نہ کھئے بچائیا۔ ظالم ظلم اگئی دھار حُکمے پیار شبدی کار پھڑنی کرد، بے پناہ بے گناہ بے زناہ بے رفا بے وفا کوئی نہ سکے اٹک، کھٹکا سب نوں دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی کرنی کرتا قُدرت دا مالک وڈ خالق

حُکمِ اِکو اِک جنائیا۔ پہلی چیت کہے میں دساں اِک سندیشہ، بن اکھراں اِک جنائیا۔ کلجگ جیوو رہو نہ ویکھی ویکھا، وکھرا پڑدا اوہلا دیاں اُٹھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں نرگن جوت دھار کے بھیکھا، بھیکھا دھاری اپنا آپ بدلائیا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکڑی ایتھے اوتھے برہمنڈ کھنڈ سچکھنڈ مقامے حق روپ رنگ نہ کھئے ریکھا، لاشریک واحد جلوہ گر اپنا نُور کرے رُشنائیا۔ نہ کوئی مُچھ نہ کوئی داہڑی نہ کوئی کیسا، پنجاں تتاں والی دھار نہ دے دس دسمیسا، شبد کھنڈا دیوے سچ اندا، پرماندا آتم وچوں دئے درڑائیا۔ لکھ چوراسی وچوں تھوڑیاں واسطے سمت چڑھیا چنگا، نیتروندی ویکھی جھنا سُرستی گنگا، اٹھسٹھ تیرتھ بن اکھاں نیر وپائیا۔ سادھ سنت چار کُنٹ دہ دشا چار ورن اٹھاراں برن بن شبد اوڈھن پھرے ننگا، کوڑی کیریا سپس خاک، رُوح بُت نہ ہویا پاک، پت پُنت نظر کھئے نہ آئیا۔ من واسنا کوڑی کیریا ہوئے ہنگتا ہویا گندہ، دھن اناد شبد انراگی راگ نہ کھئے سُنائیا۔ سچ دوارے کر درس نر نرنکارے، نرمل جوت جوت اُجیارے، نُور نُور نُور وچ نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سوامی انترجامی لکھ چوراسی گھٹ بھیترو اندر باہر گیت ظاہر نرگن سرگن کھوج کھوجائیا۔ پہلی چیت کہے میں دسن آیا دھر دی بات، چوری چوری پھیرا پائیا۔ کی کرے پُرکھ ابناش، کرنی کرتا اپنا حُکم ورتائیا۔ جن بھکتو سُن لو تسیں خاص، خصوصیت وچ درڑائیا۔ چار کُنٹ سرشٹی درشٹی کرنی اداس، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ گوپی کاہن والی بھلنی سب نوں راس، نٹوآ سوانگی سانگ نہ کھئے جنائیا۔ مندر مسجد گردوار شودوالے مٹھ کیسے نہ پُچھنی بات، واتا ورن بدلے لوکائیا۔ دین مذہب وڈا چھوٹا اِک دو جے دا کرن گھات، گھاؤ لگے تھاوں تھائیا۔ بن گرمکھاں ساچی دے نہ کھئے جماعت، جملہ حق نہ کھئے پڑھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیاں سمرتھ سوامی انترجامی ویکھن آیا آپ، اپنے واقعات، واک بھوکھت گر اوتار پیغمبراں پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، بخشنہارا اِک سرنائیا۔ چیت کہے میں دسن جوگا نہیں کچھ، کچھ مچھ مارن سرب دھاپیا۔ سرشٹی ویکھ پرہو دی مینوں آوے دُکھ، درشٹی اندر دھیان لگائیا۔ منکھاں اندر دے نہ سچ، ست بیتھا مُکھ بھوائیا۔ ہویا نہ پیار ساچے پتا پُت، جگت واسنا نہ کھئے تجائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے گئے رُس، رُسیاں نہ کھئے منائیا۔ پنجاں تتاں والے چھڈ کے جسم جس، نانا لوک مات تڑائیا۔ جھگڑا رہیا نہ کایا بُت، بُتخانے گئے تجائیا۔ اتم ویکھنی پرم پُرکھ دی مؤلی رُت، لوک مات وچے ودھائیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کھیل کھلائی۔ چیت کہے میں ویکھ کے ہویا آپ حیران، بن حیرانیوں حیرانی آئی۔ دُھر فرمانا سُن کے شبدی سمجھے نہ کھئے بیان، ودیا وچ جگت وڈیائی۔ پیغمبران دی خوشیاں نال پڑھن کلام، پروردگار دا کلمہ سُنن کھئے نہ آئی۔ پتھراں والا تتاں والا یوُجدے سارے رام، ہر گھٹ وسیا رام نہ کھئے منائی۔ گواں چراون والا بنسری وجاون والا سکھیاں کھیل کھلاون والا مِتدے کاہن، دُھر دا کاہن جس دا نظر نہ آئے کوئی نشان، گھر گھر بنیا رہے مہان، لکھ چوڑاسی سُرتی گوپی آد جگاد پرنائی۔ ساچا بے نظیر نظر نہ آئے کیسے امام، کلمیاں وچ سیس سرب جھکائی۔ وُضوآں وچ کرن اِشنان، شرع شریعت بیوئے ویران، لاشریک درس کھئے نہ پائی۔ نانک سرگن گاؤندے گان، تتاں والا کرن دھیان، اکھراں دا دین پرمان، نرگن جوت تکے نہ کوئی بھگوان، جو نانک نانک اپنے وچ سہائی۔ گوہند گوہند کہہ کے تھکی زبان، باہر دا ویکھ کے چلہ کمان، باز اُڈدا، کیہڑے اسمان، نیلا سِنکے کیہڑے دالان، سب دا مالک سِری بھگوان، ویکھ کے سیس نہ کھئے نوائی۔ پہلی چیت کہے میں تکیا وید پُران، شاستراں مار دھیان انجیل قرآناں ویکھیا بیان، انتر انتر روون، آد جگاد کدے نہ سوون، بن ہر کِریا کئی جائے کوئی نہ پیتا، بن ستگر شبد کوئی نہ لکھدا، قلم چلے نہ کھئے چٹرائی۔ کھانی بانی لیکھا جسدا، اُسدے اُتے کوئی نہ وسدا، مندر مسجد شودوالیاں وچوں نہیں دِسدا، پوُجا پاٹھ اُتے کدی نہیں ٹکدا، اوہ مالک بنیا نہیں کیسے گارے اٹ دا، ہر گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی ساکھیات، جوتی جاتا نرگن دھار نرویر چار ورن اٹھاراں برن بُدھی وچ کیسے نہ آئی۔ رسنا جہوا بئی دند گا گا رہیا کُولا، سُمند ساگر اُچے ٹلے پربت جنگل جوہاں وچوں لبھدے جگت ملاح، پنڈت پاندھ مَلا شیخ مسائک گرتھی پنٹھی کرن صلاح، شبد سندیشہ نر نریشا دُھر فرمانا وچ جہانا کلجگ انت سُنن کھئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی کرنی کار کھائی۔ چیت کہے میں ویکھیا لکھ چوڑاسی اندر، اندر وڑ وڑ ویکھ وکھائی۔ ساچا سوہیا کھئے نہ مندر، مندبھاگ دِسے لوکائی۔ بھاگ لگا کیسے نہ کندر، دیپک جوت نہ کھئے رُشنائی۔ مَنُشاں نالوں چنگے ڈنگر، جو مویشی ہو کے درشن پائی۔ اہناں دے اندر گُرمکھاں سکھاں دسی اکو بندن، دوُجی کری نہ کھئے پڑھائی۔ ٹکے لگ گئے بنا دھوڑی مستک چندن، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائی۔ چیت کہے مینوں ہو گئی چندا، دُکھی ہو کے دیاں دُہائی۔ پرم پُرکھ پرما تم تیری سرِشٹی درِشٹی کردی ویکھی

حق سِکدار، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ دغیاں والا ویکھ سنسار، کوڑی کریا پھولے تھاوں تھائیا۔ بُدھی وچ کوئی نہ کرے وچار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ہر رگھڑائیا۔ پہلی چیت کہے پرہ مارنا اپنا چوَنکڑ، سوہنا کھیل کھلائیا۔ دو جہاناں پینی اوکڑ، وشن برہما شو رہے کُرائیا۔ دین مذہباں دا جھگڑا ہونا وانگ سوَنکن، سٹی کلا دئے پرگٹائیا۔ شاہ سلطان کوکراں وانگ بھوَنکن، آواز سُنن کھئے نہ آئیآ۔ پرہ دا بھانا میٹ نہ سکے وچوں کوٹ کوٹن، کایا کٹیا سب دی پھول پھولائیآ۔ گر اوتار پیغمبر ویلا وقت آخری سوچن، اپنی سمجھ گئے مٹائیا۔ جو لیکھا اکو اک لوچن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ چیت کہے پرہ نے اپنا چُکنا گوڈا، جس نوں گھٹنا کہے لوکائیا۔ سرِشٹی نوں لگنا روگا، ہوئے بنگتا دئے دُہائیا۔ ساچا میل نہ ہونا دُھر سنجوگا، وچھڑ وچھڑ دئے دُہائیا۔ اک دُھر سندیشہ شبد انوکھا گوہند کہا سنگھ جوگا، جس دی سار کیسے نہ پائیا۔ گرو چیلے دا اکو گھر اکو سیج تے اکو بھوگا، اکو رس دتا دکھائیا۔ اکو اندر وڑ کے مندر چڑھ کے وپسوا دوارے کھڑکے نوں میرا میں تیرا گایا سلوگا، سوہنگ ڈھولا سچا دتا سُنائیا۔ جوگے کہا صاحب ایہ کہو جہا موقع، کی کھیل دتی ورتائیا۔ گوہند کہا میں تیرے کارن پہنچا، اپنا پنڈھ مکائیا۔ اک ڈھٹیا لاؤنا پئے ڈھونکا، نیتی بدلے سرب لوکائیا۔ کیسے دا کایا ماٹی صاف نہیں رہنا چوَنکا، پنڈت پاندھا کھتری براہمن شوڈر ویش کرے نہ کھئے صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوگے کہا تیرے چرن میری نمسکار، بدن کہے کے خوشی منائیا۔ گوہند کہا کر میرا دیدار، بن تتاں تت دیاں دکھائیا۔ ایہ کھیل ہونا اپر اپار، جس دی سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ کلجگ انت مل کے نال سری بھگونت جوتی شبدی چلنی دھار، نہکلنک کل کلکی ناؤں دھرائیا۔ اوس سمیں سب دے اندر ہونا کوڑ وکار، ہنکار متا موہ جلائیآ۔ جوگیا، چوگا بدل کے میں بھگتاں پاواں سار، کایا مندر اندر وڑ وڑ کراں آپ صفائیا۔ بن اکھاں دیواں دیدار، بناں دُھر دا سانجھا یار، لیکھا مُکا کے پُکھ نار، نظری آواں روپ کرتار، قُدرت دا قادر کرنی دا کرتا روپ بدلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ اک سُنائیا۔ چیت کہے میں گوہند تکیا، جس دا تت نظر کھئے نہ آئیآ۔ دو جہاناں برہمنڈاں کھنڈاں نرگن روپ پھرے تھیاں بن لتاں پیراں بھجے واپو داہیا۔ جس نے گُرمکھ گُرسکھ سنت سہیلا کر اکتھیا، اکو رنگ دتا چڑھائیا۔ جن بھکتو تھادی زین آگے رہن نہیں دینی مسیا، اندرون اندھیرا

باہر دینا کڈھائیا۔ جو گوبند دے تیر نال گیا پھٹیا، دئی دویتی پھٹ رہے نہ رائیا۔ جنہاں پریم رس امرت نجر دھاروں چٹیا، اٹھسٹھ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گرمکھ کوئی نہ پوچے سل پتھر تے وٹیا، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی توں آگے پرہ دا درشن پائیا۔ جتھے بیٹھا لامقام، شرع دا دسے نہ کھئے طوفان، نہ کوئی بندہ تے نہ بندگی نہ انسان، نہ کوئی نوبت نہ کوئی نغمہ نہ کوئی نام نہ کوئی گاؤے گان، نہ کوئی زمیں نہ آسمان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اِکو سوہا پائیا۔ سو کھیل کرے مہان، کلجگ انت سنت سہیلے ویکھے آن، نرگن نور کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن اپنے رہیا اُٹھائیا۔ چیت کہے میں چار کُنٹ دا راہی، تگان سرشٹ سبائیا۔ جھگڑا ہونا بھائی بھائی، سجن جان روپ بدلائیا۔ پرہ دا دوجا سمت خوشیاں نال دین دئی لئی پئے کھائی، ڈونگھا گھاؤ لگائیا۔ سمبھل پیر نہ کھئے ٹکائی، گوبند دا لیکھا بھل گیا جو اکتھے کر گیا چھپے جھیور نائی، نوکا نام والی چلائی۔ اوس نے اپنے حکم نال بدل دینی شاہی، شہنشاہ حکم اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دھر دا حکم اک جنائیا۔ دھر دا حکم کہے میں آیا لوک مات، متا پرہ دے نال پکائیا۔ ابناشی کرتے دے کے اگئی دات، پُشت پناہ میرے ہتھ ٹکائیا۔ جا کے میٹ کلجگ اندھیری رات، کوڑی کِرپا رہے نہ رائیا۔ بھگت سہیلے سجن بنا میرے سجن ساک، سٹیاں لے اُٹھائیا۔ اندر وڑ کے بند کواڑی کھول تاک، بجر کپائی پڑدا رہے نہ رائیا۔ شبد اگئی انحد و جا ناد، دھن آتمک کر شنوائیا۔ بن رسنا جہوا بتی دند سنا راگ، چھٹی راگ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ نرگن نور جوت کر پرکاش، دیا باقی سورج چند کرے نہ کھئے رُشنائیا۔ گر اتار پیغمبران پوری کرنی خواہش، خالص اپنا آپ سمجھائیا۔ سب دی لیکھے لاؤنی پورب آس، آہستہ آہستہ ویکھنا تھاون تھائیا۔ چوتھے جگ دی پھول کے ویکھنی درخواست، جو بنا دستخطاں توں پرہ دے ہتھ پھڑائیا۔ جس نوں چار جگ کوئی نہ سکیا وچ، دیا وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ صفتاں دی گا کے تھکے گاتھ، ڈھولیاں وچ شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حکم اک ورتائیا۔ پہلی چیت کہے میں جگ چوکری پچھوں آیا مر کے، اپنا پھیرا پائیا۔ لوک مات میں نہیں رہنا ڈر کے، سرشٹ سبائی دیاں بلائیا۔ پُرکھ اکال کولوں اگئی ڈھولا آیا پڑھ کے، دوجی کری نہ کھئے پڑھائیا۔ سچکھنڈ دوارے مندر آیا چڑھ کے، مقامے حق ویکھ خوشی منائیا۔ جگ چوکری پچھوں بھانا آیا جر کے، جہوا کتھے نہ کھئے چترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،

سچ کرنی کار کھائی۔ چیت کہے مینوں کہنا برس دوجا، دو جہان راہ تکائی۔ میں بھيو کھلاؤنا گوجھا، جس دی سمجھ نہ کھئے سمجھائی۔ جس کارن اجیت جُجھار جُجھا، سو ویلا دینا جنائی۔ کلجگ دا ٹھوٹھا کر کے مُودھا، مُدتاں دے وچھڑے لینے ملائی۔ جس دا دیوے نہ کھئے ثبوتا، سو پُرحہ اکالا گیا آئی۔ کوئی نہ جانیوں ایہہ پنج تت کلبوتا، کلمیاں توں پرے اپنا حُکم سُنائی۔ شبدي دھار ہو موجودہ، مُفلساں رہیا اُٹھائی۔ مُحبّت والا محبوبا، محض اِکو جام پيائی۔ سرشٹی واسطے کم ہو گیا کسوتا، کشتیاں وچ لڑدی ویکھے لوکائی۔ سب دی سیاست سب دی وراثت سب دی عقل سب دی بڈھی کرنی بے بؤدا، بیوہ چار گنٹ نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیونہار سرنائی۔ چیت کہے میں تکدا گوبند دھار، بن اکھاں نظری آئی۔ جس آپا دتا وار، کرتے پُرحہ نال کُرمائی۔ چھڈ کے سجن یار، نانا اِکو نال رکھائی۔ تگ کے سدا دیدار، اکھاں گیا تکائی۔ منّ کے مددگار، ڈنکا دتا وجائی۔ تیری دین دُنی کرنی خبردار، بے خبراں خبر سُنائی۔ تُوں کل کلکی اوتار، میں تیرا نُور اُجیار، میرا شبد اگمی کار، کرتے پُرحہ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نظر کھئے نہ آئی۔ سری بھگوان تُوں آگے مینوں لیا پرکھ، میں کراؤنا بھگتاں تُوں درس، ایہہ خوشیاں والا برس، سب دی میٹ کے چنتا ہرکھ، اندرے اندر نوری جوت کران رُشنائی۔ سدھی کر کے دین مذہب دی سڑک، جنم جنم دی پچھلی میٹ کے بھٹک، کایا مندر اندر رہن نہ دیواں کوئی رڑک، سچ دوارا ایکنکارا اِکو دیاں وکھائی۔ پرہ دے نال پوری ہوئی شرط، جامہ دھار کے آیا پرت، کھیل ویکھنا اُپر دھرت، کوڑی کِریا کرنی غرق، مایا ممتا موہ وکھاؤنا نرک، نام کھنڈا وچ برہمنڈاں جانا کھڑک، جن بھگتو کھٹکا کھئے رہے نہ رائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائی۔ گوبند کہے تینوں چار جگ کردے رہے منتا، پُرحہ اکال تیرے آگے سپس نوائی۔ ہُن اِکو شبد تُوں دے دے ہمتا، دو جے دی لوڑ رہے نہ رائی۔ کوئی رہن نہیں دینا جیہڑا کرن والا سُنتا، سُنئی مُسلم سارے دینے کھپائی۔ جن بھگتو تہاڈے اندر رہے نہ چنتا، چنتا چکھا نہ کھئے جلائی۔ بیڑا شوہ دریائے ڈوبنا نندکا، اُچی کوک دینا سُنائی۔ لیکھا ویکھنا جیو پنڈ دا، برہمنڈ کھنڈ پھیرا پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر فرمانا اِک سُنائی۔ دُھر فرمانا کہے میں گوبند رکھی آس، ناتے دین دُنی تڑائی۔ جس پچے دا موڑ کے خالی گلاس، خاص اپنا حُکم سُنائی۔ میں سدا بھگتاں گُرمکھاں دا داس، نانا بنس نہ کھئے بنائی۔ شبد اگمی دیواں

دات، بن اکھراں آپ پڑھائیا۔ اگے مار کے ویکھ جہات، کلجگ انت آخیری راہ تکائیا۔ جس ویلے مل کے آواں نال پُرکھ ابناش، کل کلکی ویس وٹائیا۔ لیکھا جاناں پرتھمی آکاش، گگن گگنتر کھوج کھوجائیا۔ سچ دھرم دا ہونا ناس، کوڑی کریا وجے ودھائیا۔ اوس ویلے گرمکھاں دے اندر کرنا واس، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ بنا سیکھیا توں دے کے وشواس، وشیاں توں لینا باہر کڈھائیا۔ من واسنا کر کے فاش فاش، فیصلہ حق دینا سُنائیا۔ گرمکھ رہے نہ کھئے گستاخ، غصے گلے اپنی جھولی پائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، سنجگ سچ کراں رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ چیت کہے میں کی کچھ سُنیا سب نوں دیاں جنائیا۔ گوہند کہا ہُن پُرکھ اکال آ، جھلی نہ جائے جدائیا۔ مہروان توں بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ توں کیہڑی کیسے کولوں لینی صلاح، دُھر فرمانا دے درڑائیا۔ تیرا حُکم بے پرواہ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر سجدیاں وچ سیس رہے جھکا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ تیری دھرتی تیری دھرنی تیری دھول تیری دُنیا بھری نال گناہ، حق حقیقت نہ کھئے سمجھائیا۔ صوفی سنت فقیراں اندر جگے کوئی نہ شمع، تاریکی چاروں کُنٹ نظری آئیا۔ اندر مندر مٹے کیسے نہ غما، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال اپنا جگ بدل دے نوں، نوں رنگ آتم سیجا پلنگ سب نوں دے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ سری بھگوان کہے چیت نہ کر چھیتی، چھتردھاری سرب ویکھ وکھائیا۔ میں لکھ چوراسی کایا مندر اندر دا بھیتی، باہروں ویکھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کلجگ جس دے نال کدا نیکی، نیکیاں توں وڈے دینے بنائیا۔ کلجگ کہے پرہو تیرے حُکمے اندر میں پوتر رہن نہیں دتی کیسے بہو بیٹی، نیتراگھ نال درِشٹی اندر سرِشٹی اک دوجے نوں رہی تکائیا۔ میں گر اوتاراں پیغمبراں دی لیکھنی ویکھی، جو بھوکھتاں وچ کر کے گئے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، سچکھنڈ نواسی جوت بن کے ویکھ پردیسی، پردیسیاں نوں لے کے اپنے گھر خوشی منائیا۔ سری بھگوان کہے چیت نہ کر جھگڑا، دُھر دا حُکم جنائیا۔ کیسے نوں بھیت نہیں اگلا، پڑدا اوہلا نہ کھئے اٹھائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیار بیڑا بگلا، باہروں دئے صفائیا۔ من واسنا کلجگ جیو ہویا پگلا، بڈھ بیک نہ کھئے بنائیا۔ جے منگنا اک نراکھر منگ لا، اکھراں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ چیت کہے پرہو میرا کھیڑا ساڈھے تن بتھ دا بنگلا، جتھے رہ کے بہ کے خوشی منائیا۔ سری بھگوان کہا ہور کیسے نوں سد

لا، ساتھی لے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ چیت کہے میں دیواں سدا، کوئن کوٹ کوک
سُنائیا۔ جن بھگتو تھادے نال مل کے مینوں آوے مزہ، مجاز وچ سرب لوکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں بھگتاں نال کدے کرے نہ دغا،
دغے فریب توں لئی پچائیا۔ تھادے نال مل کے سِری بھگوان دا ودھدا آگا، پُشت در پُشت وجدی رہے ودھائیا۔ آتم پرما تم ناتا جڑ
جائے سکا، سا جن ہو کے میل ملائیا۔ درشن کراؤندا رہے بن آگھاں، نج لوچن کر رُشنائیا۔ بھاگ لگاؤندا رہے گلی ککھاں، بن ککھاں
محل اٹل نہ کھئے وڈیائیا۔ سو کلجگ اتم ویلا وقت سہنجنا ہویا مسان، مست خُماری لؤ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
اپنی کِرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ جن بھگت کہن کی رسیا آکھ، ساتوں دے سمجھائیا۔ اسان پر پُرکھ نوں تکنا ساکھیات، بنا
ویکھیاں دید کر کے خوشی نہ کھئے منائیا۔ اٹھ پہر دوس رین ساڈی خوشیاں والی رکھے پر بہات، رین اندھیری نظر کھئے نہ آئیا۔ امرت آتم
سچ پیالہ دیوے آب ِحیات، حیاتی وچوں حیاتی دئے بدلائیا۔ بن دیئے باقی کھلا پاتی نرگن جوت کرے پرکاش، اندھ اندھیر رہن نہ
پائیا۔ بن مندر پوڑے سچکھنڈ دوار کرائے نواس، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر سدا سہیلا وسے پاس، وچھوڑا
رہن کھئے نہ پائیا۔ بے شک بھگت بالے نڈھے پچے جے ہو جان گستاخ، پھڑ باہوں گلے لئی لگائیا۔ مہر نظر نال کر دیوے پاک، رُوح
بُت کرے صفائیا۔ جن بھگت کہن چیت اسان ایہو جہے پر پُرکھ دا کرنا ساتھ، جو سمرتھ آپ اکھوائیا۔ جیہڑا جھولی ڈاہ کے منکن
والا دات، اوس گرو دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اوس نالوں چنگی کنت توں وچھڑی نار کمذات، گھر گھر خصم نہ کھئے بندھائیا۔ گر
اوتار پیر پیغمبر کہہ کے گئے سب دا مالک پُرکھ ابناش، مُریداں دا مُرشد شہنشاہیا۔ جس دی نہ کوئی ذات نہ کوئی پات، ورن برن
ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نہ کوئی رسنا جہوا بئی دند کرے بات، باطن اپنا پڑدا دئے کھلائییا۔ نہ کوئی نور کرے آفتاب، جلوہ گر جوتی جوت
ڈگمگائیا۔ چیت جے ایہو جہے ستگر نال بن جائے ساک، مل کے جھٹ لئیے لنگھائیا۔ جے کوئی گرو وِ دیا والا ملے چالاک، مُنہ دے
بہار سٹ کے ڈنڈے دئیے لگائیا۔ اسیں کوئی مجھاں چارن والے نہیں چاک، ونجھلی وجا کے اپنا من پرچائیا۔ جن بھگت کہن اسیں لبھنا
تے لبھنا اکو باپ، جس نوٹوٹوئی عیسیٰ باپ کہہ کے سیس نوائیا۔ چیت کہے جن بھگتو میں ہُن ہو گیا چپ، حیرانی میرے اندر آئیا۔
میں سِری بھگوان توں لوں پُچھ، جو سب دا پتا مائیا۔ پرہو کی تیرے کول کچھ، جو بھگتاں دئیں ورتائیا۔ سِری بھگوان کہے

چیت تُوں نہیں جان دا میں چار جُگ سب توں بیٹھا رہیا لُک، جگت اکھاں نال نظر کیسے نہ آئیا۔ اِکو دس کے کلجُگ انت آخیری اپنی تُک، تہمت سب تُوں دتی لگائیا۔ جس تُوں پڑھیاں اگلا پچھلا جنم دا پینڈا جائے مُک، مُکمل ملے بے پرواہیا۔ جن بھگت سہیلے گودی چُک کے کہے لاڈلے پُت، سَت دُلا رے لے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار اک سرنائیا۔ چیت کہے پرہو تُوں آد جُگاد دیویں دھوکھا، شاستر سمرت وید پران دین گواہیا۔ جن بھگتاں ملدا رہوں اُتے موقع، سزا جگت والی بھگتائیا۔ لُکیا رہیا عرشاں توں پرے فرشاں توں تھلے شیطانی وچ کایا کعبے کوٹھا، مقبرے وچ اپنا آپ چُھپائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت پڑھن لے کے اکھراں والا پوتھا، نراکھر بھیو نہ کھئے سمجھائیا۔ تیرا ست سچ کیسے نہ سوچا، بڈھی وچ دتا پھسائیا۔ کلجُگ اتم کھیل کر کے نیارا نرنکار کر کے موٹا، موٹی مت کیتی لوکائیا۔ وڈیوں بن کے نِکا جہا چھوٹا، بن رُوپ رنگ ریکھ ڈیرہ لائیا۔ گُرمکھ ویکھیں تکیں اپنا پوتا، گوبند پتا نال ملائیا۔ جلوہ نُور جلا کے جوتا، جوتی جوت کری رُشنائیا۔ تیرا ساگر پھول سکے نہ مار کے کوئی غوطہ، ڈُونگھی ہاتھ کیسے نہ آئیا۔ پایا انت کیسے نہ چوڈاں لوکا، تریلوکی رہے کُرا لائیا۔ کر کِرپا جُگ چوکڑی گُر اوتار پیغمبراں اپنا صفتی دسدا رہوں سلوکا، ساچا نام نہ کیسے سمجھائیا۔ جوگی ابھاسی تپی ہٹھی سنپاسی ویراگی تیاگی اِس تُوں کہندے رہے وڈا چوکھا، بہتا کر کے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اچر کھیل رہیا ورتائیا۔ سِری بھگوان کہے میں سب تُوں دسے سجدے، سریر تَت سریر والے جنائیا۔ میں گُر اوتار بنا کے بردے، پیغمبراں کری پڑھائیا۔ منگتے کیتے گھر دے، درویش نظری آئیا۔ منتاں ویکھے کڈھدے، خالی جھولیاں آگے ڈاہیا۔ سر قدمان اُتے سٹدے، نین آگھ شرمائیا۔ ونجارے بنے رہے سچکھنڈ دوارے ہٹ دے، در ٹھانڈے پھیرا پائیا۔ سارے میرا نام گئے رٹدے، دوس رین دھیان لگائیا۔ جھگڑے پا کے دین مذہب والی وٹ دے، حُکمے اندر کھیل کھلائیا۔ حُکمنارے دتے بنا اپنے دستخط دے، شبدی خطاں نال کری پڑھائیا۔ جنہاں دے پچھے چھوٹے چھوٹے دائرے مذہباں والے دسدے، نکے نکے قصبے نظری آئیا۔ ہُن آگے کھیل ہونے پُرکھ سمرتھ دے، دو جہاناں جھگڑے دئے مکائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ مسیت ویکھو کیوں ڈھٹھ دے، آگے ہو نہ کھئے پچائیا۔ للکارے سُننے پُرکھ اکال شبدی جٹ دے، جو جٹا جوٹ دھاری سارے دئے کھپائیا۔ جن بھگت سہیلے کایا چولی اندر چولے اپنے رنگدے، رنگ رتڑا آپے رہیا رنگائیا۔

گرمکھو لہنے چُک کئے جگت والی منمت دے، گُرمت اِکو دئے سمجھائیا۔ جو بھگت پرہو دے نال مل کے وسدے، دو جہاناں رنڈیا نہ کھئے کرائیا۔ تہاڈے میل ہونے اندر والی اکھ دے، باہروں پوُجا پاٹھ نہ کھئے کرائیا۔ جو سوہنگ ڈھولا رنڈے، رتیاں توں لینے چھڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ چیت کہے مینوں ویکھ لین دیو نال چوری، چوری چوری اکھ کھلائییا۔ کلجگ ویکھاں زین اندھیری گھوری، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ پُرکھ اکال کِس بدھ دُنیا نال کرے ہیری پھیری، پھیری وچ آیا پھیر نہ کیسے سمجھائیا۔ نہ کوئی جانے گرو تے نہ کوئی جانے چیری، کوٹاں وچوں چری وچھنے گرمکھ آتم اپنے نال ملائییا۔ جن بھگنو تہاڈے اندر وڑ کے مندر چڑھ کے ٹھوکر لا کے دیاکما کے درس وکھاوے نہ لاوے دیری، دُرگا اِشٹ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جگت ملاحاں والی سادھاں سنتاں کول لبھنی پئے کدے نہ بیڑی، اِکو نام جہاز اُتے پھڑ باہوں دئے چڑھائیا۔ پھیر دسّو بھگت آتما وچھڑی کیہڑی، اگلے سال نوں سب نوں سُنّیاں دیاں وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کھیل اپنا ربیا ورتائیا۔ چیت کہے مینوں کڈھ لین دے گھنڈ، پڑدا لوں پائیا۔ مُکھ توں ہو لین دے گنگ، رسنا جہوا نہ کھئے سُنّائیا۔ سری بھگوان کہے اوئے اُٹھ جن بھگتاں نوں دے تُنب، شبد اِشارے نال اُٹھائیا۔ جن بھگنو بنا رسنا جہوا توں پُرکھ اکال دے اوہ چرن لو چم، جنہاں دی دھوڑ نظر کیسے نہ آئییا۔ تُسیں نہ کوئی رکھ نہ کوئی مُن، جنہاں دسم دواہری وچ وڑ کے کھلاوونی پئے سُن، نہ کوئی گیانیاں والا رکھنا پئے گن، لکھ چوراسی وچوں تھوڑے لئے چُن، جنہاں دے اُتے کِرپا کرنی ہُن، اگے اپنے نال جڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ چیت کہے مینوں تھوڑا پچھ لین دے خِسک، پاسا لوں بدلائیا۔ پُرکھ اکال کہے ساریاں نوں دس کے اِکو سب دا اِشٹ، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جو لکھ چراسی نال بھوگدا گریست، آتم پرما تم سیج ہنڈھائیا۔ دو جہاناں برہمنڈاں کھنڈاں گر اوتاراں ییغمبراں دی جس دے کول لسٹ، فہرست اپنے ہتھ رکھائیا۔ گرمکھو تہانوں کیہڑی لوڑ سورگ تے بہشت، بنا پرہ دے چرناں دوُجا دھام نہ کھئے وکھائیا۔ بے شک تہاڈی کایا ہو جائے نشٹ، تہاڈی آتما پرما تما وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ چیت کہے مینوں پرت لین دے پچھا، کروٹ لوں بدلائیا۔ پُرکھ اکال کہے اُٹھ میری سُن لے سیکھا، پچیا تینوں دیاں درڑائیا۔ تیرے وچ بھگتاں اُدھارنا میری اچھا، اچھا سب دی پور کرائیا۔ کوٹاں وچوں کیسے نہ دسا، گرمکھ تھوڑے اکھ

کھلائی۔ جنہاں دے کول گوبند دی شبدی چٹا، چٹی دھار وچ پھرائیا۔ تنہاں سمت ایسے وچ کڈھ کے وکھڑا سٹہ، سٹے دی بازی سب نال دیاں لگائیا۔ جیہڑا پُرکھ اکال جگت نیتراں کیسے نہیں سی ڈٹھا، سو سمنکھ سب نوں دیاں سمجھائیا۔ کوئن کوٹ لبھدے گئے وچوں سوا گئھا، شاستر سمرت وید پُران کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ چیت کہے میں پچھوں ہو جاں آگے، اگلی گاتھ سُنائیا۔ یرمل جوت اِکو جگے، جو لکھ چوڑاسی کرے رُشنائیا۔ جس دے حُکھے اندر بدھے، سَتجگ تریتا دواپر کلجگ سیو کھائیا۔ وشن برہما شو سرن ڈھٹھے، کروڑ تینتیسا رہیا کُرا لائیا۔ گر اوتار پیغمبر گا گا تھکے، ڈھولے گیت نغے گئے جنائیا۔ کلجگ اتم سارے کر کے اِکٹھے، دُھر فرمانا دتا دِرڑائیا۔ پُرکھ اکال میٹن لگا دین مذہب دے رتے، ذات پات کرے صفائیا۔ اِکو جوت گھر گھر جگے لٹ تے، کھتری براہمن شودر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ صدی چوڈھویں لکھت پڑھت دے تہاڈے پورے ہو گئے پتے، آگے تہاڈی نہ کھئے وڈیائیا۔ دُھر فرمانا سری بھگوانا نر نریشا حق سندیشہ اِکو دتے، دہ دشا کرے پڑھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن جس نے بناؤنے اپنے بچے، گرُمکھ گر گر گود اُٹھائیا۔ ست پریم پریتی اندر جان رتے، رنگ اکمڑا دئے چڑھائیا۔ سارے وینہدے رہ جان ہکے ہکے، پڑدا حقیقت نہ کھئے اُٹھائیا۔ جھگڑا پینا مدینے مکے، مقبریاں وچوں مُرشد رہے کُرا لائیا۔ ساچے دتے کیسے نہ پتے، اشاریاں وچ گر اوتار گئے جنائیا۔ گوبند تھوڑے لیکھ لیکھ سچے، جو سرسے وچ گئے رُڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اِک ورتائیا۔ چیت کہے میری چیتن ہو گئی سرتی، سُنئیاں لوں جگائیا۔ جوت ویکھی اکال مورتی، بن رنگ روپ کرے رُشنائیا۔ جس دی آواز شبد اگئی تورتی، تریا پد سار نہ آئیا۔ جن بھکتو ایہ گلّ مشہور کد دی، کل کلکی پھیرا پائیا۔ جس دی کھوج کیسے نہ لبھدی، ودوانی گیانی رہے کُرا لائیا۔ آگے کھیل رہن نہیں دینی اج پچ دی، شاہ سُلطانان دینا سمجھائیا۔ دوُجا سال کہے میری ویل رہنی ودھدی، وادھا پرہ دے گھر بنائیا۔ تھوڑی کھیل ہونی اگنی آگ دی، اگلا پڑدا پڑدے وچ چُھپائیا۔ تِنّ آسُو دی دھار سب نوں سدّ دی، سدّے دے کے رہی جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پہلی چیت کہے مینوں تھوڑا دِسدا آگے نظارہ ہور، پرہ نظر رہیا بدلائیا۔ دُنیا دے بدلے طور، طرح طرح کھیل ورتائیا۔ جس تے کرے کھئے نہ غور، اوہ سمجھ دئے سمجھائیا۔ جس نوں کہندے براہمن گوڑ، بن گوبند نظر کیسے نہ آئیا۔

چاروں کُنٹ کرنا چوڑ، چار کوٹ دے ٻلائیآ۔ جن بھگتاں جانا بہڑ، بہڑی بہڑی کرے لوکائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشنہار اک سرنائیآ۔ چیت کہے اوہ آسُو ویکھو آؤندا جاندا نیڑے، نیتر نین اُٹھائیآ۔ جیہڑی سرِشٹی کردی جھپڑے، دھگا لگے تھاوں تھائیآ۔ دھرنی دے کھلے بیوے ویہڑے، چار کُنٹ بیوے رُشنائیآ۔ جھوٹھے سادھاں دے رہے نہیں ڈیرے، ڈنکا اکو نام وجائیآ۔ جن بھگتاں چاڑھ کے اپنے بیڑے، بیڑا دو جہان پار کرائیآ۔ کرے کھیل سنگھ سچا شیرے، شیر بھبک اک جنائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر فرمانا حُکم سُنائیآ۔ تن آسُو کہے کچھ ملن والا فرمان، فرمانبرداراں دیاں جنائیآ۔ پُرکھ اکالا کرن والا دھیان، مہر نظر نظر اُٹھائیآ۔ راشٹریت دین والا گیان، پردھان منتریاں دے سمجھائیآ۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی جے دا لکھ کے نشان، نو کھنڈ پرتھی دے دکھائیآ۔ سب نوں متنی پئے اس دی آن، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیآ۔ شبدی آن نال سب نوں متنا پئے سِری بھگوان، بھانڈا بہرم دینا بھنائیآ۔ پُرکھ ابناشی آد جُگادی وڈا بلوان، جس دا ثانی نظر کھئے آئیآ۔ ویکھیو کدے بھل نہ جائیو ایہہ چلن پھرن والا انسان، تتاں والا ویس وٹائیآ۔ ایہہ کھیل لامقام، بے مقام اپنا حُکم ورتائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر فرمانا اک درڑائیآ۔ دُھر فرمان کہے میں خبر سُنواواں دُھر دی، دھرم دی دھار دیاں جنائیآ۔ کھیل دساں اوس سچے ستگر دی، جو آد جُگاد ست ستوادی نظری آئیآ۔ جیہڑی باقی رہ گئی اندپڑ دی، پُریاں لوواں توں باہر جھولی پائیآ۔ دھار بخشے اپنے پریم پیار سُر دی، سوئی سُر تی لے اُٹھائیآ۔ دھاڑ رہے نہ کوئی گُرمکھو پنج چور دی، ترشنا مات نہ کھئے ہلکائیآ۔ نگری رہے نہ اندھ گھور دی، تن ماٹی اندر کرے رُشنائیآ۔ گنڈھ ٹٹے نہ کدے شبد اگئی ڈور دی، میلا اپنا آپ کرائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیآ۔ چیت کہے مینوں کہندے پہلا ماہ، محرم ہو کے دیاں جنائیآ۔ جلوہ گر اک خُدا، نورو نور نور رُشنائیآ۔ جیہڑا آتم کر کے ہویا جُدا، پر ماتم ہو کے نال ملائیآ۔ مارگ دو جہاناں کر کے سدھا، منزل اپنی رہیا چڑھائیآ۔ سچ دوارا دے کے نگھا، جگت ترکھا رہیا بُجھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشنہار اک وڈیائیآ۔ چیت کہے مینوں کہندے پہلا ماس، اکھراں نال جوڑ جڑائیآ۔ تھوڑی سمجھ آئی گرداس، جو ارجن دے گواہیآ۔ جوتی اُچی لالاٹ، شبدی ہوئی شنوائیآ۔ کلجگ ویکھ گھاٹ، پرہہ کرے کھیل بے پرواہیآ۔ انت دے اندھیری رات،

ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ آتم پر ماتم پڑھے کوئی نہ گاتھ، بانی بیکھری سرب صلاحیا۔ ہر کا شبد سکے کوئی نہ واچ، بُدھی نال بُدھی کرے لڑائیا۔ منوا کرے ناچ، گھر گھر پھیرا پائیا۔ گرداس بن تیرے کسے ہتھ نہیں آؤنی قلم دوات، بنا زویداس چار نہ کھئے وڈیائیا۔ بن بھگتاں پر بھو دینا ساتھ، سگلا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ گرمکھاں بون نہ دیوے اداس، گرسکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ چیت کہے میرا پہلا کہندے مہینہ، رت زرتی وچوں بدلائیا۔ مینوں سمجھے نہ کھئے نر مدینہ، پڑدا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ غریب کہندے آخری وقت کینہ، بھکھیاں بھکھ نہ کھئے مٹائیا۔ جن بھگت کہن ساڈا ٹھانڈا ہووے سینہ، اگنی تت بھجھائیا۔ جھگڑا چک جائے لوک تینا، ترے گن لیکھا رہے نہ رائیا۔ جانا پئے نہ مکہ مدینہ، مقبریاں سیس نہ کھئے جھکائیا۔ تیرتھ تٹاں اُتے وھاؤنا پئے نہ کوئی پسینہ، پاندھی بن نہ پنڈھ مکائیا۔ لوڑ رہے نہ بن دی جل مینا، بھگت بھگوان وچ سہائیا۔ جن بھگتو سری بھگوان ورگی لوک مات نہیں کوئی ہور حسینہ، جو جو بن اپنا سدا رکھے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بخشنہار اک سرنائیا۔ چیت کہے میں کی بننا چاتر، چترائی نظر کھئے نہ آئیا۔ مینوں یاد آئی گوبند والی پاتر، جو پترکا بن اکھراں دتی وکھائیا۔ پُرکھ اکال آؤنا بھگتاں خاطر، خطرے وچ ہووے لوکائیا۔ جس ویلے دھرم دا نشان رہیا نہ تل ماتر، ماتر بھومی دئے دُہائیا۔ اباشی کرتے پریمیاں دا بننا یاچک، نرگن ہو کے دیا کھائیا۔ گرمکھاں دا لہنا لیکھا دینا بن وڈیا دا واچک، اندر وڑ کے دسنی سچ پڑھائیا۔ گرمکھو کلجگ دا انت ویکھ لو ناٹک، نٹوا ہو کے تھانوں دئے وکھائیا۔ کیرپا کر کے تھادے اندروں کھول دیوے پھاٹک، پڑدا اوہلا رہے نہ رائیا۔ تسیں پچھو سری بھگوان دے نکے جہے جاتک، یتھا یوگ سارے سیو کھائیا۔ اوہ تھانوں لے کے جاوے اپنے پاتن، پتریاں والی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ تھادھا میلا ظاہر تے راتیں سٹیاں باطن، موم بتیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گرمکھو تھادے پچھے پر بھو آیا سدا جاگن، جاگرت جوت وچ سہائیا۔ سب دے کرے وڈ وڈ بھاگن، بھاگ حصہ پچھلا جھولی پائیا۔ ویکھیو بھل کے کدے نہ لبھیو تتر بازن، بنا گوبند سانت کسے نہ آئیا۔ شبد اگمی سنیو آوازن، جو بنا کلمیاں توں کرے پڑھائیا۔ تھادھی ساجن آوے ساجن، جس دی یاد وچ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ تھادھی لیکھے لاوے راتن، رت دی زرتی اپنے نال مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کھیلے کھیل شابو شاباسن، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ چیت کہے مینوں ہوئی چتون، چنتا گئی

آیا۔ بھڑی سب دا لُٹیا جانا دهن، کوڑی مایا رہی کُرائیا۔ پُکھ اکال نے ٹھیکر جانا بھن، ٹھگن چوراں کر لُٹایا۔ یرگن کوٹاں وچوں تھوڑے لبھے جن، لیکھا چکاؤنا دهن جنیندی مائیا۔ جنہاں دے سچ پرویش ہونا کایا ماٹی تن، تنہاں بُدھ توں سُدھ دینی کرائیا۔ راگ سُناؤنا بنا کت، انحد نادى ناد دهن سنوایا۔ دپیک جوت چاڑھنا چن، سُوچ چند لوڑ رہے نہ رائیا۔ کرنا وسیرا بن چھپر چھن، ہر چرن کول بن چرناں اک سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھایا۔ چیت کہے میں کھیل ویکھیا چوہ جُگی، جُگ چوڑی دھیان لگایا۔ کلجگ انت اوڈھ رہی پُگی، ویلا وقت دئے دُٹایا۔ وسدی رہے کھئے نہ جھگی، جھکڑا دسے لوکایا۔ پرہ دا نام چن توں جگت رسنا ہو گئی گنگی، ساچا ڈھولا نہ کھئے سُنایا۔ سادھ سنت جگت فقیر پرہ دے نام دی لیندے چُنکی، پیسیاں ٹکیاں نال جھٹ لنگھایا۔ ست وست ہتھ نہ آوے ڈھونڈی، چار کُنٹ رہی کُرائیا۔ چیت کہے میں چیتن ہو کے شبدي دھار ویکھی اوہ اگئی کھونڈی، جو کھڈیاں وچوں سارے باہر کڈھایا۔ جن بھگتاں ناہی کر کے اوندھی، امرت جھرنا دئے جھرائیا۔ امرت برکھ کے اپنا بونڈی، ترشنا دئے مٹایا۔ شرع دس کے سچ گرو دی، ستگرؤ اکو دئے وکھایا۔ جن بھکتو دسم دواری توں تھادی منزل شروع دی، پچھے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سنديشہ اک سُنایا۔ جن بھگت کہے کی مینوں ملیا سنديش، کون رہیا جنایا۔ چیت کہے اوس نوں کر آدیس، جو سب دا پتا مایا۔ پُکھ اکال کہے میں یرگن نر نریش، دو جہانا حکم دیاں ورتایا۔ میرے آگے کیسے دی کوئی چلے نہ پیش، پیشوا گئے سیس جھکایا۔ متر بن کے درویش، خالی بغلیاں گئے پھڑایا۔ مُحبت وچ دس دسمیش، پتا پُکھ اکال منایا۔ جو آد جگاد جُگ چوڑی نت نوت رہے ہمیش، جن مرن وچ کدے نہ آیا۔ اوسدا دے کے گیا سنديش، شبد سُنہڑا اک درڑایا۔ کلجگ انت کوڑی کِریا ہوئے کلیش، کلمہ بھلے سرب لوکایا۔ پُکھ اکال دین دیال لوے ویکھ، دو جہاناں پڑدا آپ اُٹھایا۔ سچ دھرم دی مٹدی ویکھو ریکھ، ریکھا سب دی دئے بدلایا۔ شبدي ستگر اپنی دھار بھج، بھجن بندگی دئے بدلایا۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، دین دُنی دا تختہ دئے اُٹایا۔ جن بھگتاں مان کے ساچی سیج، سُنہجنى رُت دئے وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حکم اک سُنایا۔ دُھر دا حکم کہے میں بن کے آیا بردا، دھرم سنديشہ دیواں تھاوں تھانیا۔ پُکھ اکال مالک متو گھر گھر دا، لکھ چوراسی اندر

ڈیرہ لائیا۔ پڑدا کھولے بھيو چُکے چیتن جڑ دا، اوہلا اور نہ کھئے جنائیا۔ اِشنان کرو پُرکھ اِبناشی چرن ساچے سر دا، سروور اور نہ کھئے نُہائیا۔ سُکھ ویکھيو پُرکھ اکال دے گھر دا، جو گھرانے رسیا بنائیا۔ جھگڑا مکے جنم مرن ڈر دا، لکھ چوراسی نہ کھئے پھرائیا۔ جو سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان ڈھولا پڑھدا، اِبناشی کرتا اپنی گود اُٹھائیا۔ اوہ گُرمکھ سنت سُهیلَا بن منزل پوڑے چڑھدا، ادھ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ درشن کرے پُرکھ اِبناشی نرائن نر دا، اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ چیت کہے میں نیوں نیوں کران سلام، بندنا بے پرواہیا۔ تکیا اک امام، جو نوبت حق سُنائیا۔ پیغمبر جس دے غلام، بردے لوک مات اکھوائیا۔ سُنَدے رہے پیغام، کلمیاں وچ پڑھائیا۔ دے کے گئے بیان، شرع وچ سمجھائیا۔ انت آوے امام، جلوہ نور خُداِیا۔ جس دا حقیقت حق مقام، جگ نیتر درس کھئے نہ پائیا۔ اوہ مارگ دتے آسان، اِحسان سر نہ کھئے چڑھائیا۔ آن جاون چُکا کے کان، بن کٹار راگ سُنائیا۔ شبدي کھنڈا لے کے آوے وچ میدان، مدد اور نہ منگ منگائیا۔ جس دی کوئی نہ کرے پہچان، بے پہچان کرے لوکائیا۔ شبدي کھیل کرے بن رحمان، حُکم اپنا اک سُنائیا۔ کچھ لیکھا جانن والا ایران، تہران دئے بلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ دُھر دا حُکم کہے میں ورتنا جگ، جگ جیون داتا دیا کھائیا۔ جن بھگتاں کراؤنا دُھر دا حج، کایا کعبہ کر رُشنائیا۔ کوڑ کُریاراں لاؤنی اگنی آگ، اگنی تت جلائیَا۔ گُرمکھو یاد رکھنا دہاڑا آج، آگے اجل توں لئے پچائیا۔ لوک مات چلا کے تہاڈی جد، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ نام ندھانا پیالہ پیا کے مدھ، مدھ خُماری دئے چڑھائیا۔ لکھ چوراسی کتن واسطے سچ دوارے لئے سد، جم کی پھاسی رہن نہ پائیا۔ درس دیوے جگت دواریوں آگے ودھ، اندھنی منزل پندھ مُکائیا۔ ساچا ڈھولا گاؤندے رہنا سد، چھند اکو دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا وڈی وڈیائیا۔ جن بھگتو تہاڈا میل ہووے سچ ملاپ، استھان اکو دیاں جنائیا۔ جتھے تُوں میرا میں تیرا ہووے جاپ، بھومکا سوئی سوہیا پائیا۔ اوتھے رہے کوئی نہ پاپ، دُرمت میل کرے صفائیا۔ سجن بنے ساک، سکلا سنگ نہائیا۔ کھول کے اندر تاک، پڑدا دئے اُٹھائیا۔ کرے حساب بے باق، پچھلا لیکھ چُکائیا۔ نظری آوے ساکھیات، نہکلنک جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سچ ملن دا سچ استھان، بھومکا نظر کھئے نہ آئیا۔ جتھے جھلے دھرم نشان، نشانہ اور نہ کھئے وکھائیا۔ سیتا سرتی

مِلے رام، رگھت دیونہار وڈیاٹیا۔ ساچی رادھا مِلے کابن، بنسری نام سُنائیا۔ دُھر دا گوبند مِلے رام، نانک نِرگن نُوَر جوت رُشنائیا۔ ساچے آسن سِنگھاسن کرے بسرام، آتم سیجا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد سنديشہ بن اکھراں والی چٹھی دے کے جاوے گمنام، وِديا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ چیت کہے مین ویکھاں اوہ چتر، جس نُوں چترکار نہ کھئے بنائیا۔ اوہ بھگتاں تکیا نیر نیر مِتر، مِتر پیارا بے پرواہیا۔ جو اپنی دھاروں آوے نکل، عرش فرش کھیل کھلاٹیا۔ چوٹی چڑھے سِخر، سچ دوارے سوہیا پائیا۔ جس نُوں آد جُگاد جُگ چوکڑی بھگتاں سدا فکر، فقرہ نام سُنائیا۔ جس نہکلنک کل کلکی دا کردے گئے ذکر، سو ظاہر ظہور ویس وٹائیا۔ جو چار ورن اٹھاراں برن کدے نہ بووے بھڑ، بھانڈے کُل دے صاف کرائیا۔ جس دا نام ندھانا شبد اگتا بول مٹھڑ، کوڑی وکھ اندرون دئے کڈھائیا۔ جس دا دھام استھان ٹیکانا انڈٹھڑ، گھر گھر بیٹھا سوہیا پائیا۔ سو بھگتو تھانڈے نالوں کدے جاوے نہ وچھڑ، وچھڑیاں میل ملاٹیا۔ جنم جنم دیاں بھریاں گرمکھ سکھیاں چکڑ، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ جگت پیار وچ کدے نہ جاوے وسر، بہم بہم نہ کھئے بھلاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ٹھانڈا دئے وکھائیا۔ جن بھگتو گھر ٹھنڈا تھار، ترے گن اگن نہ لاکے رائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جُگ پچھوں ایہہ بنیا بھگت دوار، دوارکاواسی جتھے سیس نوٹیا۔ چل کے آؤن گرو اتار، پیغمبر ویکھ خوشی منائیا۔ بھگت بھگوان اک دو جے دا کرن دیدار، بن دید عید چند رُشنائیا۔ نُوں میرا مین تیرا سوہنی دے گفتر، گفٹ شنید وجے ودھائیا۔ گرمکھو پرہ دے سمت دی آگے ویکھو رفتار، جو چلے واپو داہیا۔ کوڑ گڑیاں کرے خبردار، ڈوری حُکمی تند بندھائیا۔ جیہڑے بھانڈے گھڑے وشن برہما شو بن گھمیار، سو ٹھٹھیار ٹھوکر نال ٹھکرائیا۔ جس نُوں لبھدے گئے جُگ چار، ستنجگ تریتا دواپر کلجگ اکھ کھلاٹیا۔ سو آگیا سانجھا یار، جس دی علی محمد منگ منگائیا۔ حقیقت دا سردار، حق کرے شنوٹیا۔ جس دا لوک مات کیسے نے بنایا نہیں کوئی مزار، محراباں والی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس دی کلا دی لبھ نہ کوئی مقدار، حد حدود نہ کھئے درڑائیا۔ اوہ مُریداں دا بن کے طلبگار، طلب کر کے حُکم سُنائیا۔ بھگتاں دا ہو کے خدمتگار، خادم بن کے سیو کھائیا۔ گرمکھو جس دا جُگ چوکڑی کردے رہے انتظار، اوہ مالک ملیا بے پرواہیا۔ جس نُوں مل کے ہونا نہ پئے خوار، جوئی جوئی نہ کھئے بھوٹیا۔ درگاہ وچوں دیوے نہ کھئے ڈرکار، درے دربار پچھے نہ کھئے ہٹائیا۔ جنہاں دا کوٹاں وچوں تھوڑا شمار،

فِکراں وچ گنت نہ کھئے گنائیا۔ اوہناں پُرکھ اکال دے دینا اعتبار، بے اعتباری دئے مٹائیا۔ ساچا نام دے کے شبد خُار، غمیاں وچوں باہر کرائیا۔ پُورب جنم دا دے ادھار، اُدر توں لئے بچائیا۔ قُدرت دا قادر بن کے یار، یارانہ دُھر دا دئے سمجھائیا۔ جن بھگنو رہنا بن کے برخوردار، برخلافی وچ ملے سدا سزائیا۔ صدی چوڈھویں آئی ہار، چوڈاں طبق رہے گُرائیا۔ پُرکھ اکالا شبدي کھچ کٹار، کٹرا ویکھے دُئی لوکائیا۔ سب نوں مارن والا مار، مُردا کرے بے وفائیا۔ کوٹاں وچوں لبھ کے دو چار، دُراچاراں توں لئے بچائیا۔ ریتی دس وکھری سنسار، دُھر دا حُکم اک جنائیا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان بولو جیکار، شاستر سمرت وید پُراں انجیل فُراں کھانی بانی پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گھر دا مالک سدا پرتپالک گرہ مندر ملے ساچا یار، یارانہ دُھر دا توڑ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشہ پار اک سرنائیا۔ چیت کہے میں کراں سب نوں چیتن، چنتا وچوں کڈھائیا۔ پرم پُرکھ کرو سچا ہیتن، بیکاری اکو لینا بنائیا۔ جو نظری آوے نیت نیتن، نیت نوت ہووے سہائیا۔ جس نوں سمجھے کوئی نہ مُلا شیخن، شخصیت توں باہر اپنی دسے صفت صلاحیا۔ کلجگ انت وٹا کے ویسن، جن بھگتاں بن کے ہیتن، بھيو اندروں دئے سمجھائیا۔ سنت سہیلے آیا ویکھن، گُرمکھ گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھيو ابھیدا دئے کھلائییا۔ چیت کہے سب متنا اک گیان، اگیان اندھیرا دینا مٹائیا۔ جن بھگنو سمت چڑھیا مہان، جگت مستی سب دی دئے گوائیا۔ حیرانی وچ ہووے جہان، جوانی سب دی دئے دُبائیا۔ پرہو کھیل کرن والا مہان، جس نوں لکھے کھئے قلم نہ شاہیا۔ اشارے دین والا افغان، آفت کلجگ دھار نال ملائییا۔ جگت ریتی بدلن والا ودھان، ودیا وچوں ودیا دئے سمجھائیا۔ جھگڑا ویکھنہارا بیابان، کایا اندر منمت منسا نال دئے دُبائیا۔ ساچا حُکم کرے نہ کوئی پروان، پروانہ بن کے اپنا آپ نہ کھئے جلائییا۔ گر اوتاراں پیغمبراں توں لے کے کمان، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ کلجگ انت پرگٹ ہو سِری بھگوان، کل کلکی ناؤں جنائیا۔ جس دا دسے نہ کھئے نشان، نشانے دُھر دے رہیا لگائیا۔ سو شبدي دھار آیا میدان، مدد اور نہ منگ منگائیا۔ سنت سہیلے ویکھے آن، گُرمکھ گود اٹھائیا۔ آتم پر ماتم ملنا دس آسان، مُشکل اگلا پندھ مکائیا۔ پریم پِرتی کر پروان، پروانے دُھر دے ہتھ پھڑائیا۔ جن بھگنو تہاڈا مارگ سچ جہان، جہالت کوڑی باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، بھاگ سب دا جھولی پائیا۔ بھاگ

کہے پرہہ دے دے پچھلی ونڈ، پن رسنا منگ منگائیا۔ جن بھگتاں آتم گنڈھ، آگے نہ ہوئے جدائیا۔ سانتک ست دے ٹھنڈ، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ سرت سوانی نہ ہووے رنڈ، کنت سہاگی لینا پرنائیا۔ ساچا سناؤنا چھند، سوہنگ ڈھولا اک درڑائیا۔ آد جگادی ڈھر دی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تیرے نام دا وجے مردنگ، ڈھن آتمک راگ سنائیا۔ رس امرت دھارا وہے گنگ، گنگا گوداوری جمناسرستی توں پلّو دینا چھڈائیا۔ نو نو چار چوکری گئی لنگھ، کلجگ ویلا اتم آئیا۔ آتم سیج سہا پلنگ، گھر ساجن سوہا پائیا۔ تیرا سنان اگما مردنگ، تند ستار نہ کھئے ہلائیا۔ دویتی ڈھاہ دے اندروں کندھ، کندھے اُتے چک کے پار لنگھائیا۔ توں دین دیال سدا بخشند، رحمت تیری بے پرواہیا۔ پُری اند دا دے اوہ اند، جس اند وچ رہیا سہائیا۔ جن بھگت ملاؤنا تیرا وکھرا ڈھنگ، طریقہ ہتھ کیسے نہ آئیا۔ کھیل کھیل وچ برہمنڈ، وربھنڈ حکم ورتائیا۔ جن بھگت سہیلے اکو منگ رہے منگ، دو جی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ کریا کر سورے سرنگ، ہر تیری سیج سرنائیا۔ کوئی رہے نہ بھاگاں مند، تقدیر دینی بدلائیا۔ خوشی کر کے بند بند، بندگی اکو دینی سمجھائیا۔ کلجگ انت آخیری رہیا بندھ، ہونی انت جدائیا۔ ستجگ مل کے پوے ٹھنڈ، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ ست ستوادی دینی اک سگندھ، ڈرگندھی باہر کڈھائیا۔ پُرکھ اکال تیرے نام دے ہوئے پابند، گرمکھ سارے خوشی منائیا۔ ہے پرہو تیرا پیار نہیں کوئی کاجی ونگ، جو ہتھیاں باہاں نالوں سکے ٹڑائیا۔ چیت کہے میں حیران ہویا دنگ، دنگا دے سرب لوکائیا۔ ابناشی کرتے کہا میرا حکم کوٹن کوٹ برہمنڈ، وربھنڈ سکے نہ کھئے اُٹائیا۔ سمت شہنشاہی دو وچ جھگڑیاں والا جھگڑے وچ لکے جنگ، جگہ بجگہ وچ سمجھ کیسے نہ آئیا۔

* سرجیت سنگھ دی شادی واسطے بینتی *

ماجھا مالوا جموں ویکھو نشان دوآبہ، دو دھار کھیل کھلائییا۔ جس دا لیکھا لیکھ کے گیا شبد گرو آد جگادی جو بنوتا نڈھا بابا، جس دی عمر سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جس دا کھیل کردا گیا والا بازاں، بازی انت لگائیا۔ چھڈ کے جگت خواہش تخت تاجا، تختہ دین دنی اُٹائیا۔ کرے کھیل وڈ راجن راجا، بھوپت بھوپ بے پرواہیا۔ جس نے جگت دا بدلنا سماجا، سمیں دی شہادت دئے

بُھگنائیا۔ جس دے حُکمے اندر ہونا کاجا، کار اپنی آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سَتگر شبد آد بڈھا نڈھا نوجوان، بن بڈاں سوہیا پائیا۔ حُکم سندیشے دیندا رہے فرمان، جُگ چوگرے سیو کھائیا۔ پورب لیکھا ویکھے مار دھیان، پڑدا اوہلا رہن نہ دیوے رائیا۔ دیونہارا سب نوں وردان، جھولی خالی رہیا بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم اک سمجھائیا۔ جن بھگتو جگت سماج دی ساچی بدلنی ریت، ریتیان دئے درڑائیا۔ لوڑ رہے نہ مندر مسیت، ساچا کلمہ دئے جنائیا۔ آتم پر ماتم دسے پریت، پریتم اکو لینا منائیا۔ جو سدا رہے اتیت، ترے گن ڈیرہ ڈھائیا۔ جس دا مارگ سدا ٹھیک، لوک مات نہ کھئے بدلائیا۔ جس دی سارے کردے گئے اڈیک، بن اکھاں اکھ کھلائیا۔ اُس دی آگئی تاریخ، تواریخ ویکھے تهاؤں تھائیا۔ جن بھگتو تھادے کولوں کراؤنی اک تصدیق، شہادت اکیان دینی بُھگنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکلا حُکم آپ درڑائیا۔ اگی سیکھ کرو ارداس، بینتی اکو اک جنائیا۔ پُرکھ اکال سب دے کارج کرنے راس، جو تیرا دھیان لگائیا۔ بھگت سماج بناؤنا خاص، ورن برن نہ کھئے لڑائیا۔ جیہڑی پورب کنیا والی آس، گوہند شبدی حُکم سُنائیا۔ ججھار دا اک گلاس، پیاس سب دی دئے بُجھائیا۔ جن بھگتو سارے کرو قیاس، پنج پوہ دئے سمجھائیا۔ لچھمن سنگھ گرہ کر نواس، اشنان سب توں لیا کرائیا۔ اوس وچ ڈونگھی راز والی بات، جو پڑدا دئے کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ جن بھگتو جے تُسیں خوشی نال کراؤنی چاہندے جیت دی شادی، سُرچیت سنگھ تھادے ہتھ پھرائیا۔ مذہباں وچوں دے کے آزادی، بربادی وچوں باہر کڈھائیا۔ سَتگر ملن دے بن کے عادی، عادت دیاں بدلائیا۔ جس کنیا دی پوریلے کرم دی قسمت جاگی، جنم وچوں جنم لیا پرگٹائیا۔ ہوون مات وڈبھاگی، وجے سچ ودھائیا۔ نوہیں ساچنا دتی ساچی، حُکم اک منائیا۔ جن بھگتو سچا پریم بھگتاں دا لاگن لاگی، دوسر سیو نہ کھئے کھائیا۔ پنج پنج سکھ ماجھا مالوا دوآہ جوں اکھھے ہو کے منگ منگو نال آزادی، پس تھادی گنت گنائیا۔ اکیویں نال رلاؤ بشن کور دادی، جو دعویدار اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ اگی جن بھگت پنج وار دین اکھ، اکھھے ہو کے چن جنائیا۔ پُرکھ اکال خوشیاں والی وکھا اوہ رات، جس رات وچوں دوس سچ دا نظری آئیا۔ ساچی ملے دات، دؤلت بے پرواہیا۔ گرْمکھ خوشیاں دی لے کے آؤن سوغات، پھولن برکھا

اک لگائیا۔ دو جہان مارن جھاک، برہمنڈ کھنڈ اکھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ اگی سیکھ منگن منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پُرکھ اکال چاڑھے رنگ، رنگ پچھلا دئے بدلائیا۔ سوہنا بنے سنگ، وجدی رہے پریم ودھائیا۔ چڑھیا رہے چند، گرمکھاں کر رُشنائیا۔ گردرشن پئے ٹھنڈ، ترشنا اگن بُجھائیا۔ ست دی پئے گنڈھ، سکے نہ کھئے تڑائیا۔ جن بھکتو اٹھاراں ہاڑ ساڈھے نو دا ویلا ہووے رات نشنگ، نسچے نال تکائیا۔ خوشیاں نال ڈھولے گاؤ نے ڈھر دے چھند، بن سازاں تال لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ اگی سیکھ اگی لین ہار، ہر اک وچ سوہنگ انک جڑائیا۔ پنجان پیاریاں دے سر اُتے پیلی ہووے دستار، تن چولا اپنا رنگ رنگائیا۔ ننگی ہووے کٹار، چمک وچ رُشنائیا۔ سوہنا ہووے شنکار، اگمی رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی دئے درڑائیا۔ اگی ہار اک اک دی ونڈ، ونڈے بے پرواہیا۔ دس دس دی گنڈھ، اک نال جڑائیا۔ پیار پیار دا چھند، سوہنگ ڈھولا بے پرواہیا۔ ہووے کارج اند، قرضہ پچھلا دئے چُکائیا۔ جُجھار پچھے گرمکھاں کرنا پئے نہ جنگ، جگت نہ کھئے لڑائیا۔ خوشی رکھے بند بند، بندیخانے تون دئے پچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ اگی سیکھ کرو دھیان، شبدی حکم جنائیا۔ جے ہر سنگت کرے پروان، پھیر شادی پرہے نوں بھائیا۔ چار گنٹ چار ست رنگے جھلڈے ہون نشان، راج نرین سیو کھائیا۔ تارہ سنگھ براہمن اک نیکا جہا لیاوے تیر کمان، رنگ ست نال رنگائیا۔ لال سنگھ چھ انچ دی لیاوے کرپان، وڈی چھوٹی نہ کھئے بنائیا۔ ڈاکٹر پال سنگھ سوا رُپئے دا دیوے دان، ہر سنگت ہتھ وڈیائیا۔ کیہر سنگھ جل کرائے پان، گلاس ڈھائی اُنگلاں ونڈ ونڈائیا۔ تیج بھان سوا رتی کرے پروان، کیسر قسم والا بدلائیا۔ گرمکھو سوہنے بن کے آئیو مہان، مہانی اپنا نام پرہیو سب نوں دئے کھوئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ہر سنگت آونا نال چاؤ، خوشیاں وچ وڈیائیا۔ تھادے نال سچا بھاؤ، بھگت وجے ودھائیا۔ ڈھر دا ڈھولا گاؤ، اگمی کر پڑھائیا۔ ہونا سچ نیاؤں، نیاں کار دئے سمجھائیا۔ جن بھکتاں بنا پرہے نوں ملے کوئی نہ تھاؤں، اپنی ڈور تھادے ہتھ پھڑائیا۔ تھادّا پرت کے بنیا پتا ماؤں، اپنی گود اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دیوے وڈیائیا۔ ماجھا مالوا جموں دواہے خوشیاں والی لے کے آئیو سوغات، سوہنا رنگ بدلائیا۔ گوہند دی تھادے لال مل کے سہنجنی ہووے رات، بھنڑی

وَجَّ ودهائيا۔ سَتَجُگ دی ہونی پرہات، بہرم دئے مٹائيا۔ گُرمکھ سنگھ لیکھا لکھے نال قلم دوات، شہادت اک بھگتائيا۔ لیکھا رہے جگ آد، جگ چوکرئی وڈیائيا۔ شبدي گوبند دا گُرمکھو گھرانہ کرنا آباد، جو تھائے پچھے گیا لٹائيا۔ اس دا ہور نہ کوئی لہیؤ جواب، خطاب دیوے بے پرواہيا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچا حُکم اک ورتائيا۔ جو دسیا سو شبدي حُکم ٹھیک، تھاکر دئے درڑائيا۔ کچھ لیکھا سُرجیت دی ماتا کور رنجیت، قلم نال وڈیائيا۔ پرہ دے کولوں منگنی پئے بھیکھ، اناشی کرتے جھولی دینی بھرائيا۔ اکیاں نوں کرنی پئے تصدیق، شہادت وچ گواہيا۔ ہر سنگت وچ توفیق، جو توحفے وچ پریم پیار ودهائيا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سَتَجُگ مارگ دی حُکم اندر کر کے آپ تصدیق، اگلا لیکھا دئے بنائيا۔

* ۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار کنگز وے کیمپ دھیر پُر دلی-۹ *

سمت شہنشاہی دو کہے میرا پنچم چیت، نو نو چار دئے وڈیائيا۔ پُرکھ اکال دین دیاں دا کھولے بہیت، بھيو اگلا دئے جنائيا۔ جن بھگتو سب توں پہلوں ساکھیات تگو نیت نیت، نت نوٹ دا مالک بے پرواہيا۔ جو آد جگاد جگ چوکرئی آتم پرما تم کرے بہیت، پاربرہم برہم مالک اک اکھوائيا۔ جو وسنہارا سچکھنڈ اگے دیس، لوک مات نرگن جوت کرے رُشنائيا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبر کردے گئے آدیس، سیس سجدیاں وچ جھکائيا۔ جسدا بھوکھت بن لکھت شبدي دھار دس کے گیا دسمیش، گوبند کھوجی کھوج کھوجائيا۔ سو صاحب سوامی انترجامی کھیل کرنہارا ہمیش، ہم ساجن ہو کے پھیرا پائيا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائيا۔ پنچ چیت کہے سمت شہنشاہی دوجا، دتیا بھاؤ رہے نہ رائيا۔ جن بھگتاں بھيو کھلے اندرون گوجھا، رمز اشارہ آپ لگائيا۔ گُرمکھ رہے کوئی نہ سٹا، نیتر لوچن اکھ کھلائیيا۔ گود اٹھائے دھر دا پتا پٹاں، پت پریشور گود اٹھائيا۔ ساچا مارگ دیئے سچا، سنجم اکو اک سمجھائيا۔ لیکھا رہے کوئی نہ لکا، سنمکھ ہو کے دئے درڑائيا۔ کلجگ ویلا اتم ڈھکا، پینڈا اپنا پندھ مکائيا۔ پُرکھ اکال دین دیاں اپنے بھانے وچ کدے نہ رکا، نہ کوئی حُکم میٹے میٹ مٹائيا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا

کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ سمت شہنشاہی دوجا کہے پنچم چیت دا ویکھو دن، رُت بدل کے گیا آئیا۔ گر اوتار پیغمبر لو گن، چار جگ دے بیٹھے سیس نوائیا۔ جنہاں دا کھیل ویکھیا بہن بہن، نرگن سرگن کار کھائیا۔ تتارن والا چھڈ کے چٹھ، چنتا جگت والی چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ اپنی کار کھائیا۔ پنچ چیت کہے پرہ دا شہنشاہی سمت آ گیا دو، دوہری دھار رہیا بنائیا۔ نرگن سرگن آپے ہو، ہوکا دے کے رہیا سنائیا۔ بھگت سہیلے اندر کر کے لو، لوچن اپنی اکھ کھلائی۔ جگت نالوں کر زرموہ، مُحبت اپنے نال بنائیا۔ کوڑی کیریا سکے نہ چھوہ، دُھر دا میلا رہیا جڑائیا۔ نام ندھانا لے کے ڈھوآ ڈھو، سچ دوارے گیا آئیا۔ جس دا مطلب سمجھ نہ کو، سو صاحب دے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ شہنشاہی سمت کہے پنچ چیت دا آ گیا دن سُبھاگا، دو جہان وجی ودھائیا۔ شبد اگتی مارے آواز، ستیاں رہیا اٹھائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ تگو راجن راجا، بھوپت بھوپ نظری آئیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جس دا نرگن کاجا، سرگن حُکے اندر پھرائیا۔ سو دو جہان زرویر ہو چلائے جہازا، دوجا رُپ نہ کھئے بدلائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت ویکھن آیا جگت تاشا، شاہ سلطان اپنا ویس وٹائیا۔ جس نوں جگ چوکڑی دین دئی کردا رہیا ہاسا، ہستی ویکھو بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پنچم چیت کہے سمت شہنشاہی دو دا کی کراں بیان، میری چلے نہ کھئے چڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر ہوئے سوادھان، اپنی آپ لین انگرٹائیا۔ نیتر لوچن نین اٹھان، بن اکھاں اکھ کھلائی۔ چلو ویکھئے تکیئے شاہ پاتشاہ سری بھگوان، جو آد جگادی پتا مائیا۔ جو جگ چوکڑی لہنا دینا چکاوے آن، نرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ جس دا قول اقرار نال کرشنا کابن، کائنات سمجھ سکے نہ رائیا۔ سو بھگونت پرگٹ ہویا مہروان، محبوب اپنا ویس وٹائیا۔ نگاہ مار زمیں اسمان، لیکھا جان دو جہان، برہمنڈ کھنڈ پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی رہیا کھائیا۔ شہنشاہی سمت کہے پنچ چیت سب توں وڈا مات، متا پرہ دے نال پکائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی منگدے گئے دات، داتا دانی ہو کے آپ ورتائیا۔ لیکھا جانے کھیل تماش، خالق خلق بھو کھلائی۔ جن بھگتاں پوری کرے آس، آسا ترشنا رہے نہ رائیا۔ سچ دوارے دیونہار شاباس، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جو بھوکھتاں وچ گیا اکھ، اتم اوبو پور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہروان بے پرواہیا۔ پنچ چیت کہے سمت شہنشاہی

دو گیا آ، آگمن وچ سارے خوشی منائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں دیاکھا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سچ دوارا اک سہا، سوہاؤنت ویکھ
 وکھائیا۔ جس دا بھيو جانے کوئی نہ، سو پڑدا رہیا اٹھائیا۔ جسدا لبھے نہ کھئے نشان، سو نشانے رہیا گڈائیا۔ جس دا سمجھ نہ کھئے
 ایمان، سو عمل اپنا نام گنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پنج چیت کہے میں کراں خبردار،
 شبد اگمی ڈھولا گائیا۔ جن بھگتو اپنا ویکھو سچا گھربار، جو گھرانے رہیا بنائیا۔ جس دا راہ تگدے گئے جگ چار، چوکر اگھ
 کھلائیا۔ بھچھیا منگدے گئے گر اوتار، پیغمبر جھولیاں ڈاہیا۔ سو دیونہار داتار، اپنی دیا کھائیا۔ جس دا لیکھا صفت توں باہر،
 صفت کرے نہ قلم شاہیا۔ رسنا سکے نہ کوئی اچار، کتھنی کتھ نہ کھئے وڈیائیا۔ سو بھگتو تہاڈا بنا سچا دربار، دلاں دا یار نظری آئیا۔
 جس نوں کتوں نہ لبھیا پیار، تِس مہر مَحَبَّت جھولی پائیا۔ جس دا نشانہ رہے سدا جگ چار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پنج چیت کہے دلی دربار دا ویکھو تخت، تختہ دین دنی اٹھائیا۔ شبد اگمی
 اکو سخت، سختی نال بھگتائیا۔ دوجا رہن نہیں دینا وقت، ویلا دئے گواہیا۔ بھئے خواری جگت، جاگرت جوت حکم جنائیا۔
 سانتک ست رہے جن بھگت، بھگون دیا کھائیا۔ گر اوتاراں پوری کر کے لکھت، لکھاں توں خاک دئے بنائیا۔ گرمکھاں کھول کے
 اندروں درشت، درشتی دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ دلی دربار دا تگو
 سنگھاسن، سنگھ آسن نظری آئیا۔ جس نوں کہندے پُرکھ ابناشن، اوہ پُرکھاں توں پرے بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ کھیلے کھیل کھیل تماشن،
 حکمی حکم آپ سمجھائیا۔ جن بھگتاں دسے اگمی گاتھن، نرگن نرویر کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر
 نظر اک اٹھائیا۔ دلی سنگھاسن کہے میں سوہیا بھگت دوار، بھاگ بنیا بے پرواہیا۔ پہلا حکم دیو سنسار، سچ سندیشہ اک الاٹیا۔
 سنت جگت کرو خبردار، بے انت بتھ وڈیائیا۔ لیکھا لیکھ کے بھیجو وارو وار، آیا دھر دا اکو ماہیا۔ بھگت سہیلے ہو جاؤ خبردار،
 بے خبراں خبر پُچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دھر دا حکم اک ورتائیا۔ پنج چیت کہے آج دا لیکھ دیو لیکھ اولّا،
 عالم سمجھ کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ ابناشی اک اکلّا، کلجگ کایا رہیا بدلائیا۔ سادھ سنت جگت واسنا جو رل کے مارن ہلا، کیسے دی
 چلن نہ دیوے چترائیا۔ شاہ سلطان پھڑائے مول نہ پلا، بھرے وچ بھرم لوکائیا۔ سہج سبھاؤ شہنشاہی سمت دو آگیا دوارے سچ

محلا، پڑدا اوہلا رہیا اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کار آپ کمائیا۔ پنج چیت کہے میرا سندیشہ دے دیو راشٹریت، نو چیت نوں گھر گھر ہوئے شنوائیا۔ پُرکھ اکال پرت کے آگیا وت، جو بے وطنان تون وطن کرائیا۔ شبد آگئی لاوے سٹ، سٹیبازی ویکھے جگت لوکائیا۔ چار کُنٹ دے دشا جدھر چاہو لو تھ، بنا پُرکھ اکال نہ کوئے سرنائیا۔ حُکمے اندر سب نوں لاؤنا پھٹ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ مسل مشہور مچھی مُردی پتھر چٹ، سو ویلا گیا آئیا۔ دلی دربار آن کے کھول دتا سچا ہٹ، سچ ونجارا بنیا بے پرواہیا۔ دوسر وست کیسے رہن نہیں دینی ہتھ، سادھا سنناں دیو سُنائیا۔ راج راجان شاہ سلطان پردھان سارے کرنے وس، پریزیڈنٹ اڈینٹی کارڈاں اُتے جگت پھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حُکم اک سمجھائیا۔ پنجم چیت کہے خبر دے دیو پردھان منتری، جگت منتر کم کیسے نہ آئیا۔ سمجھ سکے نہ کوئی پنڈتاں والی پتّری، نین نظر آوے نہ بے پرواہیا۔ دُھر دا حُکم نہ کدی لکھیا گیا نراکھری، فرمانے وچ جنائیا۔ جو تولنہارا دو جہان بنا تگّری، کنڈا اکو اک اٹھائیا۔ جھگڑا پیندا شوڈر ویش براہمن شتری، شترو سارے دینے بنائیا۔ سیاست رہ جائے ہکڑی بکڑی، حُکم چلے شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک درڑائیا۔ دُھر سندیشہ دے دیو منسٹر ہوم، دُھر دا حُکم حُکم منائیا۔ پُرکھ اکال نے وس کر لیا اپنے اوم، وشن برہما شو دی چلے نہ کوئے چٹرائیا۔ دو جا رہن نہیں دینا دوم، دویت بھاؤنا باہر کڈھائیا۔ تیجا ہور نہ کوئی سوم، سو مبر اکو دینا رچائیا۔ شبدی تیج نال کرنے موم، وجود سارے جان بدلائیا۔ پُرکھ اکال دی اکو دسنی آتم قوم، جھگڑے مذہبان والے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سُکھ دی نیندے کیسے نہ دیوے سوئن، سوہنا حُکم ورتائیا۔ پنج چیت کہے میرا حُکم دُھر فرمانا، پھرتیاں وچ سُنائیا۔ سادھو سنتو پرہ دے ساہمنے آ کے دسو گا کے گانا، جو بن رسنا جہوا راگ الاٹیا۔ تن چیت تون لے کے پُرکھ ابناشی بدل لیا اپنا ٹکانا، بھومکا سمجھ کیسے نہ آئیا۔ تخت نواسی بن کے دُھر دا رانا، مقالے حق سوہا پائیا۔ بہرم وچ رہے نہ کوئے آنجانا، بودھ نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کرتا کار کمائیا۔ پنج چیت کہے میں آیا دلی دربار، دوارا اکو دینا سہائیا۔ سب نوں ویکھنا چڑھ کے منزل منار، پڑدا پڑدیاں وچوں اٹھائیا۔ من واسنا دا رہن نہیں دینا جیکار، جیکار جگت نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ پنج

چیت کہے میں دسنہارا ست سچ، سہج نال جنائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال جن بھگتاں اندر گیا رچ، رچنا اپنی اور وکھائیا۔ چرن کول دے کے برہم مت، پن ودیا کرے پڑھائیا۔ پن اکھاں کھول کے اکھ، نیتر نیتر وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سُنو حُکم پُرکھ اکال، اکل کل دھاری رہیا جنائیا۔ آخیری سندیشہ باغ دِیال، باغبان دُھر دا رہیا جنائیا۔ شبہ اندر جاگنا سنت کرپال، سنگھ رہیا اٹھائیا۔ مئی سُسھیل مار دھیان، گیان دیوے بے پرواہیا۔ نرنکار نرنکار کولوں پُچھ سچ بھومکا استھان، پن چھپر چھن دینا درڑائیا۔ مہینہ آسُو بھجیا آؤندا وچ جہان، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ پھیر کھیل کرنا سِری بھگوان، در در جا کے پُچھ تھاوں تھائیا۔ کیسے نوں لکن نہ دیوے حُکم فرمان، فُرنیاں وچوں پھڑ کے باہر کڈھائیا۔ ودیا والی چلن نہ دیوے کلام، اگمتا وچوں اگمتا لئے پرگٹائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی گروآں وچوں ستگر دا جھلدا اک نشان، نشانیاں دے نشانے گئے گوائیا۔ سو چڑھ گیا زمیں توں اُتے اسمان، اسماناں دے اُتے مہروان دئے وکھائیا۔ سب نوں مئی پئے ایس دی آن، جو اپنا رنگ رہیا وکھائیا۔ سچیاں دا سب نوں ہونا پئے غلام، بُریائی دی لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ نو سُو چرانوے جُگ چوکڑی پُرکھ اکال بُندا رہیا بدنام، کلجُگ اتم تیرا نور کران رُشناٹیا۔ پرگٹ ہو کے جودھا سورپیر بلوان، بلیاں دے بل دیوے کھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حُکمے اندر حُکم دئے پرگٹائیا۔ نشانہ کہے میں چڑھ گیا اوس دربار، جس دوار دا بھيو کھئے نہ پائیا۔ جس نوں ڈنڈوٹ بندنا کردے گر اوتار، پیغمبر سیس جھکائیا۔ انت بدل کے آگئی اوس دی وار، جس دی وارتا گا گا سارے جھٹ گئے لنگھائیا۔ لیکھا لیکھ لیکھ گئے وچ سنسار، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن دئے گواہیا۔ اوس نے مہینہ آسُو وچ ساریاں دے کڈھ دینے اشتہار، ہونے فرنٹ کڈھ کے وارنٹ اپنی خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سمجھائیا۔ دُھر فرمانا کہے میں بلی بلدھاری، بل سب دا ویکھ وکھائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی سدا جوت جگے اک نرنکاری، بھتے نرنکار کم کیسے نہ آئیا۔ سب دی اک نال پکی رہے یاری، دُھاگناں والے یارانے سارے گئے ٹڑائیا۔ ایہہ کھیل اگم اپاری، پاربرہم پت پریشور اپنا حُکم منائیا۔ جن بھگتاں دے کے دُھر دی سچی سرداری، سدا دے دکھڑے دئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پنج چیت کہے میرا وقت ہویا چالو، لوک مات وچی ودھائیا۔ صاحب ستگر تکیا پرم پُرکھ کرپالو، کرپا ندھان بے پرواہیا۔ آد جُگاد

دیناں ناتھ سدا دیاؤ، غریب نہانے اپنی گود اٹھائیا۔ جو کلجگ انت آخیر گرمکھاں سرت سمبالو، سبناں دے جدائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ دُھر دا حُکم کہے میں کیسے دی کردا رہیا اڈیک، پورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ سو ویلا وقت پہنچیا آن تاریخ، طریقہ آگلا دیاں درڑائیا۔ صاحب سوامی ہو کے نزدیک، دُور دُراڈا رہیا سمجھائیا۔ جس دے وچ حق توفیق، واحد نور خدائیا۔ جو پوری کرے اُمید، کامل مُرشد نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پنج چیت کہے میں کڈا وڈا بنیا لوک مات، مت اپنی دتی گوائیا۔ پُرکھ اکال دی سُن کے اگئی بات، میرے انتر وچ ویدھائیا۔ نو نو چار پچھوں آؤن والی اج دی اوہ رات، جس رات وچ رُت گر اوتار پیغمبر جان بدلائیا۔ مینوں یاد آئی کابن والی اوہ بات، جو بنا مُرلی دُھن وچ جنائیا۔ جس دا سب توں وکھرا سواد، رسنا جہوا نہ کھئے سمجھائیا۔ جس دے کارن ایتھے بدھی مُنیاد، پچھلا لیکھا بن قلم شاہی شہادت رہیا بھگتائیا۔ اوس ویلے گوالیاں دی اکیاں دی جماعت، کانے دیاں قلم تے مٹی دی دوات، پھٹی زمین لئی بنائیا۔ تگ کے اُپر آکاش، خوشی وچ کر کے باس، انتر کر کے آس، پیاس لئی ودھائیا۔ جنان چر نہ ملے سرب گنتاس، ساچے مندر نہ کرے نواس، نرگن جوت نہ ہونے پرکاش، کوڑی کریا نہ ہووے فاش فاش، دکھڑا روگ نہ درد مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان اپنا حُکم ورتائیا۔ حُکم کہے میں تکیا پچھلا ویلا، جو اپنا پندھ گیا مکھائیا۔ پرہہ تکیا سجن سہیلا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دا وقت نہ ہونے دُبیلا، آد جگاد وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا کھیل ویکھ وکھائیا۔ دُھر دا کھیل کہے میں بڑا کھلاڑی، جگ چوکرئی کھیل کھلائیندا۔ میں لیکھا جانا کرشن مُراری، جو مُرلی منوہر آپ سُنائیندا۔ جس ایتھے رات گزاری، دھیان اکو وچ ٹکائیندا۔ اکیاں دی آئی واری، ایکا اپنا رُوپ بدلائیندا۔ ادھرمی آگیا اک ویش واپاری، جو پُرشوتم نام اکھوائیندا۔ اوہ ویکھ کے کھیل واپاری، دُور کھلوتا اکھ اٹھائیندا۔ کرشن سہجے آواز ماری، اشارے نال سمجھائیندا۔ کچھ منگ در توں بھکھاری، بنا منگیاں بیٹا تیری جھولی پائیندا۔ اوس کہہ میری اوسدے نال لا دے یاری، جس دا یارانہ نہ کھئے ٹھائیندا۔ اکیاں کہہ تیرے نالوں منگن دی ساڈی پہلوں واری، کرشن ساڈے نال مل کے جھٹ لنگھائیندا۔ رات بولی میں بھڑی زین سب توں نیاری، نراکار اپنا حُکم جنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا

حُکمِ اکِ سمجھائیندا۔ اکیاں کہا ساڈی ارداس، بینتی اکِ سُنائیا۔ اسیں سدھ و سنا اوس دے پاس، جسدا پاسا نہ کھئے بدلائیا۔ پُرشوتمِ کہا میں اوس دی ویکھنی راس، جو بنا گوپیاں کاہن رہیا نچائیا۔ میں تگنا اوہ باپ، جو پوت سپوتے گود اٹھائیا۔ کرشن کہا اوہ پُرحہ اکال آپ، جس میری بنت بنائیا۔ جے اوس نال جوڑ لؤ ساک، میں سب نوں دیاں سمجھائیا۔ دواپر چلدا رہنا تریلوکی دا ناتھ، اناتھاں دیا کھائیا۔ کلجگ ویکھنا ڈوگھا کھات، جگت اندھیرا نظری آئیا۔ جھگڑا دسدا ذات پات، دین مذہب کرے لڑائیا۔ اتم نرگن جوت پرگٹ ہونا پُرحہ ابناش، جوتی جاتا شہنشاہیا۔ اُسے کرنا کھیل تماش، اگم اگمڑی کار کھائیا۔ پھیر تہاڈی پُچھنی وات، لیکھا ہُن دا دئے چکائیا۔ لیکھے لاوے اج دی رات، رُڑی اپنے نال مہکائیا۔ بچے کہا کی اوہ میرا ہووے باپ، کرشن کہا نہیں اُسدا سب توں وکھرا پرتاپ، جس دا آد انت لیکھا کہن کھئے نہ پائیا۔ اکیاں کہا کی اوہ سانوں رکھے یاد، یادداشت وچ ٹکائیا۔ کرشن کہا ہاں تہاڈے کایا کھیڑے کر کے آباد، واسطہ اپنے نال بنائیا۔ پُرشوتمِ کہا کی مینوں دیویں دات، وست اگمی اکِ ورتائیا۔ کرشن کہا سُن میری بات، تینوں دیاں جنائیا۔ اوہ تیرے باپ دا ہووے باپ، جس دی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ اکیاں کہا کی سچ دتا اگھ، کرشن کہا اگھ، بن قلم شاہی لیکھا دتا بنائیا۔ پُرشوتمِ کہا میرا اوس دے نال جوڑ دے نات، جس دا ناتا نہ کھئے تڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اکِ اٹھائیا۔ اکیاں کہا سانوں اس وچ دسدا کوئی دھوکھا، ایویں مل کے رہیا پرچائیا۔ کرشن کہا میں مارگ دساں سوکھا، سہج نال سمجھائیا۔ جس ویلے پرم پُرحہ دے شہنشاہی سمت دا آیا موقع، موقعے نال سارے لئے اٹھائیا۔ اپنے نام دا دے کے ہوکا، حُکمِ نال لیائیا۔ ہُن تیری براہمن ماٹی دا پوچدے چوٹکا، پھیر تہاڈے اندروں کرے صفائیا۔ پُرشوتمِ توں ہوویں اوسدا پوتا، جس دا روسا نظر کیسے نہ آئیا۔ پُرشوتمِ کہا کی پہچان تے کی سلوکا، مینوں دے سمجھائیا۔ اودھروں مالن آگئی دیندی ہوکا، کوک کوک الاٹیا۔ اکِ بڈھی نکلی اندروں کوٹھا، گنڈا دتا کھڑکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، پورب لیکھا رہیا درڑائیا۔ پنج چیت کہے میں اس دوار دی دسدا رہیا کہانی، جس دا لیکھا نہ کھئے سمجھائیا۔ ایہہ کھیل کوئی بہتی نہیں پُرانی، دواپر دا ویلا یاد کرائیا۔ اوہ پھلاں والی سوانی، پُرحہ اکال اپنا ویس رہی بدلائیا۔ اُون سہج نال پُچھیا بھيو دسو مہانی، بن مہا مہا دیو درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا حُکمِ اکِ سمجھائیا۔ کرشن کہا ایہہ کھیل اپار، میں سب نوں دیاں سمجھائیا۔ اگی کرو

وچار، ویلا وقت دئے گواہیا۔ جس ویلے کل کلکی لے کے آیا اوتار، نرگن جوت جوت رُسنائیا۔ ایس دھرتی اُتے بنے اوس دا دھرم
 دوار، بھگت بھگوان مل کے خوشی منائیا۔ تہاڈا پورب لہنا دینا دیوے اُدھار، لیکھا اپنی ہتھیں دئے مُکائیا۔ اوس مالن نے پُھلاں
 والے گند کے بار، کرشن دے ہتھیں دتے پہنائیا۔ خوشیاں نال گا کے تال، ڈھولا دتا سُنائیا۔ آہ ویکھ میرا حال، برہوں وچ کُرائیا۔
 ایہہ پجن سُن کے پُرشوتم پچّہ لال، نیترو کے مارے دھابیا۔ میں پچّہ نہیں گوال، ذات اپنی ونڈ ونڈائیا۔ کرشن کہیا میں تیری کراں
 بھال، بھولے بھاؤ دیاں وڈیائیا۔ تُوں اُس دا بننا لال، جس دے لال چار ورن دی سیو کھائیا۔ تیرا لیکھے لگے ایہہ سوال، جواب
 منگن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس ویلے سرِشٹی ہوئی بے حال، چار کُنٹ دئے دُبائیا۔ کیرپا کرے پُکھ اکال، مہر نظر اک اُٹھائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، پورب لہنا جھولی پائیا۔ بھگت دوار کہے میں کیوں بن گیا لوک مات، متا اپنا دیاں
 سمجھائیا۔ مینوں یاد دواپر دی بات، باطن ہو کے بھید کُھلائییا۔ اکیاں تُوں دتی دات، سوگند کھا کے اپنی گنڈھ بندھائیا۔ بچّے دا
 جوڑ کے نات، پُرشوتم دتی وڈیائیا۔ جس ویلے آوے پُکھ ابناش، میلا سب دالے کرائیا۔ اگلے جُگ دی جھولی پا کے راس، رستہ
 سب دا دئے اُٹھائیا۔ بھگتاں تُوں دے کے وشواس، وشیاں وچوں باہر کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا جانے
 کھیل تماش، پڑدا اوہلا دئے اُٹھائیا۔ اکیاں کہیا آہ لے پرہو اپنے ہار، ہردے وچ ہر روپ نظری آئییا۔ کرشن کہیا نال پیار، سر اپنا ہتھ
 ٹکائیا۔ جس ویلے کلجُگ ہووے اندھ اندھیار، پرگٹ ہووے دُھردرگاہیا۔ تہاڈے کولوں کراوے اپنا شنگار، سوہنا ویس وٹائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ پُرشوتم کہیا دس میرے بھگوان، میں اپنی منگ منگائیا۔ کلجُگ
 انت کی ہووے نشان، نشانہ دے سمجھائیا۔ کی میں مانس ہوواں کہ انسان، پردھ ہوواں کہ جوان، بالی بُدھ دے دِرڑائیا۔ کرشن
 کہیا پرہو میرا مہروان، آد جُگادی جانی جان، سد ویکھے مار دھیان، بن اکھاں اکھ کُھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا
 کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ بالا کہے اپنے حُکم دی دس دھار، بن سنگ دے سمجھائیا۔ کرشن کہیا جس ویلے کیرپا کرے زرنکار،
 مہر نظر اک اُٹھائیا۔ پُرشوتم تیرے پریم دی کھڑے گلزار، گلزار سینگھ تیرا نام رکھائیا۔ گل پا کے پُھلاں دے ہار، پورب لیکھا دئے
 مُکائیا۔ آگے ویکھنا کھیل زرنکار، دین دُنی دئے ہلائییا۔ چار کُنٹ روون زارو زار، دہ دشا پئے دُبائیا۔ سچّی رہے نہ کوئی سرکار،

سروکار نہ خلق خُداِئیا۔ تھوڑے بھگتاں اُتے رہے بہار، باقی خزاں رُوپ جائے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا سب دا پور کرائیا۔ لیکھا سب دا پورا ہونا، ہونی گھر گھر ویکھ وکھائیا۔ بن دکھاں توں سب نے رونا، دکھیاں دی سُنے کھئے نہ ایسا۔ کوٹاں وچوں گرمکھ ورلے بھگت سہیلے پرم پُرکھ نوں پاؤنا، آتم پرما تم مل کے خوشی منائیا۔ جنم جنم دا کرم کرم دا دُرمت داغ دھاؤنا، من کی میل رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پنج چیت کہے میں کوئی کرن نہیں لگا خُدی، تکبر وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ میں سب دی بھرشٹ کرنی بُدھی، بُدھیوان رہن کھئے نہ پائیا۔ جیہڑی کھیل کیسے نہیں کیتی چوہ جُگی، اوہ پُرکھ اکال کولوں دینی ورتائیا۔ وسدی رہے کھئے نہ جھگی، اگ لگے تھاوں تھائیا۔ لُکیا رہے کھئے نہ کھڈیں، کھڈیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ لاڑی موٹ چار کُنٹ دہ دشا اپنے پیار دی پاوے لُدی، وانگ ملنگاں نیچے تپے کدے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ جن بھگتو دلی دربار وچ تہاڈے دلاں دا راہ، رہبر ہو کے رستہ دئے وکھائیا۔ چوہاں کُٹاں سدا بنیا رہے ملاح، بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیا۔ جاگدیاں سُنیاں تہاڈے نال شبدی کرے صلاح، اکھراں والی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ کوٹ جنم دے بخش دیوے گناہ، جو پریم نال چرناں سیس نوائیا۔ اج توں بن کے دو جہاناں دا سچا شہنشاہ، سر تہاڈے ہتھ ٹکائیا۔ ہوکا دے دیو تھان تھان، پرم پُرکھ پرما تم آگیا بے پرواہیا۔ خبردار ہو جاؤ جیہڑے کھاندے سور گان، سب دی کرنی صفائیا۔ مات لوک وچ اڈن نہیں دینے وشٹا پھولن والے کان، ہنس رُوپ گرمکھ لینے بنائیا۔ بنا بھگت توں جنیندی کیسے کم نہیں آؤنی ماں، لکھ چوراسی کوکر سوکر جاناں وچ بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ بھگت دوار کہے کوئی نہ سمجھیو ایہ گھرانہ نگا جہا وچ دلی، دلایلاں دا مالک دیونہار وڈیائیا۔ تہانوں کچھ پتہ ہونا ایہدے وچ کئی اٹ لائی پئی، جس دا لیکھا پچھے دتا لکھائیا۔ ایسے سال وچ سب دی سرتی کر دینی ڈھلی، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ کوئی رہن نہیں دینا ایدھر اودھر شیخ چلی، شرارت والے سارے دینے کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ دلی دربار کہے میرا ویکھو ذرا دبا، حُکم چلے بے پرواہیا۔ سب نوں بھلیا چاچا ابا، امی یاد نہ کھئے کرائیا۔ طوبی ہوئی پائے ربا، دُہائی وچ خُداِئیا۔ کایا خالی ہونا سب دا دبا، ڈورُو ڈنک نہ کھئے وجائیا۔ ایسے کارن ست رنگ نشانہ گڈا، گڈلک کہن والے سارے مُکھ جان بھوائیا۔ ایہ

جھلدا رہنا سدا، شاہ سلطاناں این منائیا۔ اس دے حُکمے اندر گر اوتار پیغمبر بدھا، وشن برہما شو سیو رہے کھائیا۔ جن بھکتو
 ٹھاڈا ودھن لگا آگا، اگلوانڈھی ہو کے ٹھانوں ملے چائیں چائیا۔ ہُن پورے ستگر دا بنا رسنا توں چکھیو مزہ، جو اپنا رس بنا رستے
 دے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ دربار کہے میرا اصلی ویلا رات دے ساڈھے نو، پورا
 لیکھا دیاں جنائیا۔ مینوں کچھ دین دُنیا نال گاؤں، گاؤں گاؤں دیاں بلائیا۔ میں اک اُچاؤنا ناؤں، نو نو دینے بھلائیا۔ جن بھکتاں پھڑ
 کے باہوں، سدھے پُرکھ اکال نال ملائیا۔ ہور کیسے دا لگن نہیں دینا داؤ، بڈھیواناں چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، دھر دا حُکم اک ورتائیا۔ ساڈھے نو کہن میں لیکھاؤنی اگمی عبارت، جس دا حرف حرُوف نہ کھئے سمجھائیا۔
 تھوڑی جیہی ادھے گھنٹے لئی ساری دُنیا اُتے کر دینی شرارت، شرع وچ اپنی آگ لگائیا۔ ساڈھے باراں سکنتاں وچ جن بھکتاں دی کر
 کے سفارش، چار جُگ دے لیکھے ہوتے صفة دینے بدلائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ دی سوہنی سہا کے عمارت، بن تیل بئی دپیک کرنا
 رُشنائیا۔ من دی رہے کوئی نہ سازش، پنج وکار نہ کھئے لڑائیا۔ ترشنا دی میٹ دینی آتش، اگنی آگ بھجھائیا۔ اکو ناتا جوڑنا اپنے نال
 واستوک، وستو اکو جھولی پائیا۔ ڈھائی مہینیاں پچھوں جھگڑا چھپڑ دینا وچ ناستک، ناستکاں نوں اندروں دینا اٹھائیا۔ ساریاں
 پردھاناں دی کیسے کم نہیں آونی سیاست، اوہناں آپے لہنا بے پرواہیا۔ اوہناں دے کولوں ساڈھے تِن ہتھ سریر دی کھوہ لینی
 ریاست، بنا راجے توں رعیت کم کیسے نہ آئیا۔ کیسے نے کرنی نہیں حفاظت، آگے ہو نہ کھئے پچائیا۔ ویکھیو کس طرح چار کُنٹ بدادی
 وزارت، وزیراں دے فقیر فقیراں دے حقیر نظری آئیا۔ ایہ اچے تھوڑی جیہی کرنی وچ بناوٹ، اس سال دا نشانہ دینا دکھائیا۔
 اگلے سال توں کیسے نہیں کرنی رُکوٹ، حُکم نال سارے دینے اٹھائیا۔ پرہ دے نام دی لگی ہوئی کپڑا میٹے بغاوت، بغلگیر مل کے کوئی
 سنگ نہ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دلی دوار دی بڑی سوہنی نیہہ رہیا رکھائیا۔ نیہہ کہے میں بڑی ڈونگی،
 چار جُگ ہتھ کیسے نہ آئیا۔ میں بنی رہی گونگی، بالے اپنے وچ چھپائیا۔ ہُن ویکھیو میں ساریاں نوں رہی تُنبی، سویا کھئے نظر نہ
 آئیا۔ سچ پچھو میں آسو توں بعد بن جانا لُنڈی، لُنڈیاں گھر ڈنڈے دینے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا
 کھیل رہیا دکھائیا۔ بھگت دوار کہے میں دعویٰ نال کہاں آگیا بھگوان، بوکا سب نوں دینا سُنائیا۔ سارے تگ لو جھلدا نشان،

جس نے دھرم دھرم وچوں دینے بدلائیا۔ کوئی ہو نہ جاوے حیران، حیرانی سب دی دینی کڈھائیا۔ جے کوئی اندر کیسے دے آرام، پڑا اُس دا دینا اُٹھائیا۔ چلو ذرا مل کے ساہمنے ہو کے ویکھو کیتھے وسدا نام، کیتھے ملدا جام، کون رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، پرگٹ ہونا اکو حکمران، حکومت سب دی دئے گوائیا۔ ساڈھ نو کہے ویلے دی چنگی طرح کریو پہچان، پچھم دکھن اُتر پورب دھیان لگائیا۔ بنا سیری بھگوان توں دوجی رہن نہیں دینی کوئی دکان، ہٹوانے بنیئے بھجن تهاؤں تھائیا۔ حکم ملنا فرمان، فُرنے دُھر دے دئے سُنائیا۔ سب نوں مٹنا پئے اک آد جُکادی نوجوان، جس دا روپ رنگ ریکھ نہ کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ہٹا لیکھا اج دی زین دئے لکھائیا۔

* رات ساڈھ نو وچے *

ست دھرم تیری ساچی جڑ، بھگت دوار نیہہ دھرائیا۔ پُرکھ ابناشی ویکھے کھڑ، نرگن نرویر بے پرواہیا۔ دُھر دا ڈھولا اگما پڑھ، بودھ اگادھ کرے پڑھائیا۔ ساچی منزل آپے چڑھ، پورب پچھلا پنڈھ مکائیا۔ قلعہ توڑ ہنکاری گڑھ، ہوئے ہنگتا رہیا مٹائیا۔ ست دوارا کھول کے دُھر دا ساچا سر، سروور اکو اک پرگٹائیا۔ دُرمت میل دُھاؤنی ناری نر، نر نرائن ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی رہیا کھائیا۔ ست دھرم تیرا لیکھا مات، ہر کرتا آپ بنائیا۔ وست امولک دے کے دات، جن بھگتاں سنگ رلائیا۔ نام بھنڈارا اگم سوغات، دُھر دا سوہلا سچ سُنائیا۔ کلجگ میٹ کوڑ اندھیری رات، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ سرشٹی درشٹی بدل دیوے حالات، دُھر دا حکم اک منائیا۔ لیکھا جانے برہمنڈ کھنڈ کائنات، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ ست دھرم تیرا لیکھا جگ، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ کلجگ اگنی ویکھے کوڑی اگ، چار گنٹ پھول پھولائیندا۔ ساچا سمجھے کوئی نہ حج، حاجت پور نہ کھئے وکھائیندا۔ من واسنا سرشٹی رہی بھج، دہ دشا پنڈھ نہ کھئے مکائیندا۔ ساچا سُنے کوئی نہ ند، اگتی راگ نہ کھئے لائیندا۔ جگت وکار پی کے مدھ، امرت رس مُکھ نہ کھئے چوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دا حکم آپ ورتائیندا۔ ست دھرم نوں ویکھ دھرم دوار، ہر کرتا

آپ جنائیا۔ سو پُرکھ نرنجن کھول کواڑ، پڑدا دینا چکائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن پاوے سار، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ آد نرنجن کر
اُجیار، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ ایکنکارا دئے ادھار، مہر نظر اُٹھائیا۔ ابناشی کرتا کرے پیار، میل ملاوا سہج سُبھائیا۔ سِری
بھگوان دئے ہلار، سچ ہلارا اک جنائیا۔ پاربرہم پرہہ کھیلے کھیل اکم اپار، بھو ابھیدا دئے کھلائییا۔ آتم پرما تم لیکھا جان آپ کرتار،
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دئے چکائیا۔ ست دھرم تیرا ایکا ایک، ایکنکار آپ جنائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا
چکے ٹیک، ٹگا مست خُماری دئے لگائیا۔ مایا ممتا موہ کرنا بھیٹ، جھگڑا کوڑ دئے مکائیا۔ ٹھاکر بن کے کھیوٹ کھیٹ، ساچا بیڑا پار
لنگھائیا۔ جن بھگتاں دا سہنجننا ہووے چیت، تہت پنج ملے وڈیائیا۔ سرشٹی سنسار کتن والا کھیت، رُت اپنی رہیا بدلائیا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل آپ ورتائیا۔ ست دھرم تیرا لیکھا سچ گرہ، گھر مندر اِکو اک وکھائیا۔
جتھے پُرکھ ابناشی رہے، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ سچ دوارے دھام بہے، سچکھنڈ وِجدی رہے ودھائیا۔ حُکم اندر آد جُگاد جُگ
چوکرئی سرشٹی درشٹی کدا آیا لے، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ ایکنکار کھیلے کھیل اکم اپار آد جُگاد جُگا جُگنت اِکو ہے، دو جَا نظر کھئے
نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اُٹھائیا۔ ست دھرم کہے مینوں رکھیا کیہڑے تھان، پُرکھ اکال
دے جنائیا۔ کلجگ سرشٹی ویکھی بھری گناہ، پتت پُنت روپ نہ کھئے بنائیا۔ ساچا بھلیا آتم تیرا پرما تم ناں، دُھر دا ڈھولا حق نہ
کھئے پڑھائیا۔ تخت نواسی پُرکھ ابناشی تُدھ بن کرے نہ کوئی نیاں، عدل عدالت نظر کھئے نہ آئیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کلجگ کوڑ پھرے
شیطان، شرع کرے لڑائیا۔ دین مذہب ہوئے ویران، ویری گھر گھر بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ ساچا ملے نہ کوئی امام، ایمان حق نہ کھئے
درڑائیا۔ دیپاں کھنڈاں وچ جھلے ویکھے نشان، نشانہ پار نہ کھئے کرائیا۔ جُگ چوکرئی دیندے گئے بیان، شہادت انت نہ کھئے بھگتائیا۔
بن اکھراں ملے نہ کیسے گیان، پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکائیا۔ مُحبت وچ ملے نہ آن، محبوب بے پرواہیا۔ تیرا کھیل خالق مہان، خلق
سمجھ سکے نہ رائیا۔ میں ویکھاں مار دھیان، بن اکھاں اکھ کھلائییا۔ کس دوارے ملے سِری بھگوان، بھگت سہیلا دُھر درگاہیا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا پڑدا دے اُٹھائیا۔ ست دھرم کہے میں وسان کیہڑی کوٹ، ابناشی کرتے دے جنائیا۔
چار کُنٹ دہ دشا دسے جھوٹھ، ورن برن کرن لڑائیا۔ در دسے نہ کوئی اوچو اوچ، اکم اتھاہ ملے نہ کیسے سرنائیا۔ محل اٹل سکے کوئی

نہ پہنچ، منزل وچ تھکے پاندھی راہیا۔ بُدھی کرے کوئی نہ سوچ، انہو بہیو نہ کھئے کھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لیکھا دے جنائیآ۔ سِری بھگوان کہے سُن ست دھرم، پہلی وار دیاں جنائیآ۔ تیرا بھگت دوارے ہووے جنم، جنم بھگتاں نال سمجھائیآ۔ پُرکھ اکال دا رہے کوئی نہ بہرم، بھانڈا بہرم بہو بھنائیآ۔ سرِشٹی دا اتم ویلا آیا من، جیوت روپ نہ کھئے وکھائیآ۔ پُرکھ اکال کرنی کرن، کرتا بے پرواہیا۔ جن بھگتاں نیتر کھول کے ہرن پھرن، ہر پردے دئے سُنائیآ۔ دھوڑی دے کے دُھر دے چرن، مستک بہوٹی دئے رمائیآ۔ لیکھا رہے نہ ورن برن، ذات پات نہ کھئے لڑائیآ۔ سنت سہیلے اک اکیلے منزل چڑھن، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیآ۔ سوہنگ ڈھولا سچا پڑھن، گرہ ملے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ ست دھرم تیرا لیکھا سچ حساب، دُھر فرمانے وچ جنائیآ۔ جیہڑا لیکھا نہیں کیسے وچ کِتاب، قلم شاہی نہ کھئے چٹرائیآ۔ اُسنوں پورا کرے آپ، پارہسہم نور خُدائیآ۔ جن بھگتاں کھول کے اندروں تاک، پڑدا دئے اُٹھائیآ۔ شتری براہمن شوڈر ویش سب نے کرنا اکو پاٹھ، اکو منتر دئے درڑائیآ۔ اکو تیرتھ اکو تاٹ، کنارہ اکو اک سمجھائیآ۔ اکو مندر شوڈوالا ماٹھ، ہٹ اکو اک پرگٹائیآ۔ اکو لیکھا جانے اٹھسٹھ، اکو پڑدا دئے اُٹھائیآ۔ اکو جوڑنہارا دُھر دا نت، آتم پرما تم میل ملائیآ۔ اکو جانے مت گت، آد جگاد ویکھ وکھائیآ۔ اکو حُکم رہیا دس، دو جہان کرے شنوائیآ۔ جن بھگت ساچا لینا رس، رستہ ملیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوار دئے وڈیائیآ۔ ست دھرم ویکھ سچ دروازہ، بھگت دوارا نظری آئیآ۔ جتھے وسے غریب نواجا، مہروان مہر نظر اُٹھائیآ۔ در آیاں دُرمت میل دھووے داغا، پن کپڑ کرے صفائیآ۔ نام سُنائے شبد انراگا، دھنی ناد اک وجائیآ۔ کوٹاں وچوں سنت سہیلا جاگا، ہر سرن ملے سرنائیآ۔ ہنس بُدھی رہے نہ کاگا، نہ کوئی ہنس روپ وٹائیآ۔ نو سو چرانوے جگ چوکری پچھوں پنج چیت آیا سُبھاگا، بھاگاں والیاں دئے وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیآ۔ بھگت دوار کہے میں بوٹا لاؤنا اوہ، جس نوں اوڑک سکے نہ کھئے پلائیآ۔ جس دا مالک بنیا جو آد جگاد جگت نرموہ، کوڑ پیار نہ کھئے وکھائیآ۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت دیونہارا لو، سچ پرکاش کرے رُشنائیآ۔ کیسے نال نہ کرے دھروہ، کرماں دا لیکھا دئے بھگتائیآ۔ کلجگ اتم کوڑی کِریا لوے کھوہ، ست سچ دئے سمجھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اُٹھائیآ۔ بھگت دوار کہے میرے بھگوت، بینتی

دیاں سُنائیا۔ جن بھگتاں دا بن اگئی کنت، وچھوڑا آگے رہے نہ رائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوڑے سنت، جگت سادھاں توں پلّو دینا چُھڈائیا۔ آتم پرما تم دس کے اپنا منت، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو رنگ رنگائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنکت، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ سرب وکھادے اکو پنکت، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، نرگن ڈھولا دے جنائیا۔ لیکھا مُک جائے جیرج انڈج، اُتبھج سینج نہ کھئے بھوائیا۔ نام خُماری چاڑھ دے رنگت، انڈٹھڑے آپ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ بھگت دوار کہے میں ویکھ ہویا خوشحال، خوشی پرہو پرکٹائیا۔ ست دھرم دے ویکھے لال، جو لالن وچ سہائیا۔ جنم جنم دی پوری کر کے گھال، آگے لیکھا منگن چائیں چائیا۔ آپہنچے سچ دوار دی سچّی دھرمسال، جنھے کرم دا روگ رہے نہ رائیا۔ جگ چوکرّی دا پورا ہویا سوال، بھچھیا سب دی جھولی پائیا۔ بھگت رہے نہ کھئے کنگال، نام بھنڈارا دے ورتائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ گُرمکھاں چلے نال نال، اندر باہر نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ دُھر دا حُکم کہے میں آد جگادی نال پھراں زور، جابر جبر مات اکھوائیندا۔ نانا توڑاں کوڑ گُریاراں ٹھگ چور، ممتا موہ ویکھ وکھائیندا۔ من واسنا کوڑی کِرپا تگاں ڈھور، چم درِشٹی پھول پھولائیندا۔ لکھ چوراسی اندر وڑ کے ویکھاں اندھیرا گھور، گُرمکھ پڑدا کون مات رکھائیندا۔ کوٹاں وچوں تھوڑے لبھے جنہاں نوں اک دی لوڑ، بھتے بھجن تھوڑ تھائیا۔ سرتی شبدي بھئے کوئی نہ ڈور، آتم پرما تم گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ بھگت دوار کہے میں اپنا کرم کھاوانگا۔ جو پرہ سرنائی ہے، تسدا میلا آپ کھاوانگا۔ جو دُھر دا بھانا سہے، لکھ چوراسی وچوں باہر کڈھاوانگا۔ جو نام اکولے، لہنا اُسدی جھولی آپ کھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی کار کھاوانگا۔ بھگت دوار کہے میں آون والا اپنی وچ بہار، سچ سنديشے وچ جنائیا۔ کھیل ویکھن والا وچ سنسار، خلق کھوج کھوجائیا۔ میرے اُتے کرے نہ کھئے اعتبار، بے اعتباری ہوئی لوکائیا۔ میں کوک کہاں پکار، اوچو اوچ سُنائیا۔ سارے ہو جاؤ خبردار، نیتر آلس نندرا دیو مٹائیا۔ جس نے ساڈھے تن ہتھ بھانڈا گھڑیا بن ٹھہیار، اوہ ٹھوکر رہیا لگائیا۔ پورب جنم دا لہنا دینا نہ قرضہ رہے اُدھار، لیکھا سب دی جھولی پائیا۔ کرنی دا کرتا آپ کرتار، قُدرت دا قادر ویکھ وکھائیا۔ بن بھگتاں سنتاں ساچا وسے

نہ کھئے گھر بار، محل اٹل نہ کھئے رُشناٹیا۔ مُحبت وچ نہ ملے یار، حقیقت حق نہ کھئے سمجھائیا۔ من واسنا سرِشٹی دے خوار، دھیرج دھیر نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ڈھر فرمانا آپ سُنائیا۔ بھگت دوار کہے میں آد جُگاد سنجوگی، جن بھگتاں ساچا میل ملاٹیا۔ میرا بھو سمجھے کھئے نہ جوگی، جوگیشر سار کیسے نہ آٹیا۔ جگت واسنا کیتے روگی، ہوئے گڑھ نہ کھئے ٹڑائیا۔ آتم پر ماتم جن بھگتاں نال بنائی سنجوگی، میلا اکو گھر بنائیا۔ کوڑی کِریا رہے نہ دوکھی، ہرکھ چنتا دیاں گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ڈھر فرمانا اک سمجھائیا۔ بھگت دوار کہے میں بھگون تیرا میت، متر اک اکھوائیا۔ کلجگ کوڑی بدل دے ریت، ستجگ ست دھرم کر رُشناٹیا۔ لکھ چوراسی ویکھ کے ریت، اپنا نام دے جنائیا۔ چارے ورن گاؤن اکو گیت، ڈھولا ڈھر دا دے سمجھائیا۔ چرناں سنگ دس پریت، پریم ہو کے ویکھ وکھائیا۔ لیکھا رہے نہ اوچ نیچ، ذات پات کھپڑا دے چھڈائیا۔ زرگن دھار وس ٹوں بیچ، سچ دوارے سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ڈھر دا حکم اک سمجھائیا۔ ڈھر دا حکم کہے سُنو آخری انت، اتم دیاں جنائیا۔ کی کھیل کرے سری بھگونت، چار کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ نویں بناؤن والا بنت، سچ ساجن ہو کے سیو کھائیا۔ مایا ممتا کوڑ وکار کر کے انت، انتشکرن ویکھے سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ڈھر فرمان اک سمجھائیا۔ پنج چیت کہے میں سب ٹوں دساں حال، حالت ویکھی جگت لوکائیا۔ کی کرے کھیل پُرکھ اکال، ڈھر فرمانا اک دِرڑائیا۔ من واسنا دی بنا کے دھرمسال، بن اکھاں راہ تکائیا۔ جگت واسنا بن کنگال، سارے رہے گُرائیا۔ چار کُنٹ حال حال، دہ دشا دئے دُہائیا۔ سب دے سر تے کو کے کال، کلمے والا نہ کھئے چھڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل آپ سمجھائیا۔ اگلا کھیل دسے بھگوان، صاحب سُلطان دیا کھائیا۔ پُرکھ اکال دا جھلنا اک نشان، نشانے سارے دینے مٹائیا۔ دُنیا اندر دیوے پہچان، پڑدا آپ اُٹھائیا۔ ساچا مندر دس مہان، مہا اکتھ کتھ سُنائیا۔ سُنو پنجاں تتاں والے انسان، حکم وچوں حکم آپ بدلاٹیا۔ آتم پر ماتم دا جانو اک گیان، دوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس نے تخت نواسی بلا دینے پردھان، پردھانگی وچوں لئے اُٹھائیا۔ شبد اگتی مار کے بان، بال آنجانے لئے جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ست دھرم کہے میں کی دساں انت، کہن کچھ نہ پائیا۔ پُرکھ اکال دا ڈھولا سُن کے اکو منت، منتر سارے گیا

بُھلائیآ۔ جسدے حُکمے اندر جیو جنت، دوس رین بھجن واہو داہیا۔ اوہناں بھگت سہیلا مالک خالق پرتپالک بن کے بناوے بنت، گھڑن بھننہار دیا کھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیآ۔ بھگت دوار کہے میں بھگتاں دا دربار، دلاں دا مالک نظری آئیآ۔ گرمکھاں دے کے سچ اعتبار، بے اعتباری دیاں گوائیآ۔ پُرکھ اکال نوں متو سانجھا یار، جس نے ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ زرگن نال کرو پیار، سرگن ایشٹ دیو سمجھائیآ۔ شبدي شبد کرو گفتار، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیآ۔ دیا باقی کرو اُجیار، زرگن جوت ہئے رُشنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی نظری آئیآ۔ صاحب کہے میں کی ویکھی حالت، ہلے وچ لوکائیآ۔ منسا والی جہالت، ممتا کرے لڑائیآ۔ ساچا کلمہ پڑھے نہ کوئی عبادت، کرنی کار نہ کھئے کھائیآ۔ سُرتی دے روپ نہ جاگرت، آلس نندرا نہ کھئے مٹائیآ۔ شاستر سمرت وید پُراناں دی لیندے شہادت، جو اپنی آپ دے نہ سکن صفائیآ۔ جنہاں نوں پڑھ سُن کے من نوں ہووے بغاوت، دین دُنی کرے لڑائیآ۔ کوئن کوٹ اکھڑ میٹ نہ سکن عداوت، جھگڑا جھگڑ نہ مول چُکائیآ۔ جنان چر پُرکھ اکال دین دیال اپنے پریم دی کرے نہ آپ سخاوت، وست امولک کایا گولک ہتھ کیسے نہ آئیآ۔ سخاوت کہے میں پرہہ نوں کہنا بن جا سکھی، وست اگئی دے ورتائیآ۔ جیہڑی جُگ چوکڑی سانہہ کے رکھی، پڑدا دے کھلائیآ۔ جن بھگتاں وکھا اپنی اکھیں، صفتاں وچوں باہر کدھائیآ۔ مہروان ہو کے پت رکھیں، انت نہ کریں جُدائیآ۔ سب نوں تیری پریت لگے اچھی، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیآ۔ مہروان محبوب بن اکھاں ملائے اپنی اکھیں، آخر اپنی منزل اک چڑھائیآ۔ جتھے تئاں والی نظر نہ آوے سکھی، آتم پرما تم وجے ودھائیآ۔ مالک دُھر دا بن جا پتی، پت پریشور بے پرواہیا۔ تیرے نام دی پڑھیئے پٹی، دوجے کلمے دی لوڑ رہے نہ رائیآ۔ ہرہوں ویراگن گئی پھٹی، گھاؤ ڈونگھا نظر نہ آئیآ۔ بنا دان تول توں دیدے نام دی رتی، جو رتن امولک ہیرے گرمکھ لے بنائیآ۔ تیری دھار آد جُگاد کدے نہ تھکی، زرگن ہو کے سیو کھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساڈا لیکھا دے جنائیآ۔ دھرم دوار کہے بھگتاں دینا رنگ، انڈھڑا آپ چڑھائیآ۔ سب دی پوری کر کے منگ، منگتے گھر گھر دینے ٹکائیآ۔ کیسے رہے نہ بھکھ ننگ، دُکھیاں درد نہ کھئے ستائیآ۔ کوڑی کریا میٹ گھمنڈ، من کا منکا دینا بھوائیآ۔ ست سچ چاڑھ کے چند، اندھ اندھیرا دینا گوائیآ۔ ڈھولا اکو گاؤ چھند، ساچی سچ کرو پڑھائیآ۔ جو سچ دربارے گیا لنگھ، دلی دلیل وجے ودھائیآ۔

دھرم دوار دا لئے اند، دھیر پُر دی دھار بنائیا۔ بھگت ادھارن والا کر کے ڈھنگ، اپنا کھیل رہیا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بھگت دوار کہے جو آگے آگے ساتھی، پورب پچھلا پنڈھ مکائیا۔ ست دھرم دے میرے بن گئے جماعتی، جنہاں دی اکو اک پڑھائیا۔ نام بھنڈارا خیر ملیا کولوں خیرائی، خیرخواہ ہو کے جھولی پائیا۔ جن بھگتو تہاڈی تھوڑی دے آبادی، بھتے چھیتی دینے کھپائیا۔ پرہ دی کار ورتنی ڈاڈھی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ چلھے کوڑ چڑھے نہ ہانڈی، ڈھانڈی مکھ کھئے نہ کھائیا۔ کیسے کم نہ آوے سونا چاندی، رُپا رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ دُنیا دین دی ہووے باندی، بندنا بھلے لوکائیا۔ جیہڑے پوجا کردے گاندھی، گندل اُبنان دی دینی تڑائیا۔ کلجگ انت اوڈھ ہے جاندی، نہ سکے کھئے پچائیا۔ پُرکھ اکال آ گیا پھاندی، لکھ چوراسی رہیا پھسائیا۔ جو تیرتھ تھان رہی دھیاندی، تنہاں ویکھے تھاون تھانیا۔ جیہڑے رسنا ڈھولے رہی گاندی، کوک کوک سُنائیا۔ پرہ کھیل جانے تھان تھان دی، پچیا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ بھگت دوار کہے جو چل کے آئے پاندھی، دُور دُراڈا پنڈھ مکائیا۔ اوہناں دی پُرکھ اکال نال نرمل دھار ہووے شادی، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ من واسنا دا رہوے کھئے نہ عادی، عادت آگے دئے بدلایا۔ سوئی سُر ت سوانی جاگی، شبد ہلُونے لیا اٹھائیا۔ جن بھگت ہوئے وڈ وڈبھاگی، بھاگ حصہ سب دا جھولی پائیا۔ گرمکھو تھوڑے سمیں اندر بھتی گھٹ جانی آبادی، عبادت والے گرمکھ لے پچائیا۔ پرہ دا رہن نہیں دینا کوئی باغی، بغاوت والیاں دی کرنی صفائیا۔ جھگڑا مکا کے چار کُنٹ دہ دشا بھو رہے نہ ہندو پنجابی، پنجاں دا مالک اکو دینا وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر کرنی کار کھائیا۔ بھگت دوار کہے جو آگے گرمکھ چل، چلتر پرہ دا ویکھ وکھائیا۔ سچ دوار بیٹھے مل، ملکلموت نہ دئے سزائیا۔ ساچی دھار اندر گئے رل، جتھوں ہووے نہ کدے جدائیا۔ پہلا سال حکم نال گیا چل، دوجا اپنا رنگ بدلایا۔ شاہ سلطان اٹھنے مل، ملین بڈھی والے دینے لڑائیا۔ حکم سندیشہ اکو گھل، گھلوگھارا دینا وکھائیا۔ ہر کا بھانا جائے نہ ٹل، کوٹن ٹلیاں رہے کھڑکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں آد جگاد جگ چوکڑی کرے کھیل اچھل اچھل، ول چھل اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ دُھر فرمانا کہے بھگتو تہاڈا لہنا جگت انوکھا، وکھری دھار نظری آئیا۔ پُرکھ اکال نے مارگ دسیا سوکھا، بن اکھراں رہیا پڑھائیا۔ نانا تٹ گیا جگت پوتھا، پُستک

بغل نہ کھئے ٹکائیا۔ دُھر دا مالک مل گیا کایا کعبے ساچے کوٹھا، جگت کُٹیا وچ آسن نہ کھئے لائیا۔ کر پرکاش نرمل جوتا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ نام خُماری اندر کر مدہوشا، دُنی دا دین دتا بدلائیا۔ آگے رہن نہ دیوے کوئی سوچا، سوچ سمجھ تون باہر رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں اپنے ملن دا دے کے موقع، سرِشٹ سبائی دئے زُڑھائیا۔ بھگت دوار کہے میری سُن لو سچّی پُوجا، پُج کے دیاں سُنائیا۔ بنا پُرکھ اکال تون کوئی ناں نہیں بننا دُوجا، ڈھولا سوہلا اک سُنائیا۔ ایہہ بھیو نہیں گوچھا، سَمکھ ہو کے رہیا سُنائیا۔ کلجگ انت بھانڈا ہونا مودھا، پھڑ کے سکے نہ کھئے اُٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں دیونہار وڈیائیا۔ جن بھگت تیری آئی سچّی واری، وارتا پچھلی رہیا دُبرائیا۔ پُرکھ اکال نال لگی انوکھی یاری، یادگار رہیا بنائیا۔ پنج چیت چار جگ تک لیکھے لگدی رہے دِہاڑی، دوس رین اکو رنگ چڑھائیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا سب دی قسمت کیتی ماڑی، مڑھی گور بیٹھی راہ تکائیا۔ انت واسا ہونا وچ اُجاڑی، اُجڑیاں پھیر نہ کھئے وسائیا۔ جن بھگتو تہاڈی لیکھے لگی اج دی دِہاڑی، آگے پُوجا پاٹھ سمرن جوگ ابھاس تون دیوے لنگھائیا۔ درشن دیوے انیک واری، گنتیاں وچوں لیکھا باہر دیوے کڈھائیا۔ پُرکھ اکال بن کے وڈا بلکاری، بل اپنا دئے جنائیا۔ کوئی رہن نہ دیوے راجا چھتردھاری، شترواں نال شترو دینے لڑائیا۔ اکو جوت جگے نرنکاری، دو جہاناں کرے زُشنائیا۔ سچ دوار اُتے ست دی آئے واری، وارتا پچھلی جائے بھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جن بھگتاں بھگتاں لیکھا رہیا وکھائیا۔ پنج چیت کہے مینوں سمجھے کوئی نہ سادھ، جگت سنت سار کھئے نہ آئیا۔ میرے کولوں کھٹے کوئی نہ لایہ، وست امولک جھولی نہ کھئے پوائیا۔ میں پرہ دے کولوں سب نوں کورا دوا دینا جواب، آگے گنجائش نہ کھئے رکھائیا۔ سرِشٹی نے ترسنا بوند سواتی آب، آب حیات مُکھ نہ کھئے چوائیا۔ کیسے کم نہ آؤنا کھادھا کباب، قبران وچ سارے رہے گر لائیا۔ سارے کر کے لاجواب، جواب طلبی وچ سچ دوارے دئے بھگتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا مالک بن کے نواب، نوبت اکو دئے سُنائیا۔ بھگت دوار کہے میرا کڈا سوہنا آیا وقت، بھوکھت پچھلا لیکھ مُکائیا۔ آگے لہنا وچ جگت، جگتی بھگتاں رہیا سمجھائیا۔ اکو پُرکھ اکال دے ملن دا وقت، دُوجی گھڑی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کلجگ انت تارن والا اکو فقط، جو فکر سارے دئے مٹائیا۔ اوس دے کول اپنی دُھر دی شکت، دُوجے در منگن نہ جائیا۔ نرگن ہو کے آیا اُتے فرش، سرگن

دیوے مان وڈیائیا۔ جن بھگتو تہاڈے اُتے کر کے ترس، رحمت اپنی رہیا کھائیا۔ ویکھیو نظارہ کی کی ہندا اس دوجے برس، برسی گاون والے سارے دین دُہائیا۔ پُرکھ اکال آپ بیٹھنا نَدھڑک، دھڑکے وچ دین دُئی دئے ہلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، حُکم اندر پین نہ دیوے فرق، فرقیان والے فرقے ویکھ وکھائیا۔ بھگت دوار کہے میں کوئی کھیچی نہیں بھگوتی، چنڈی ہتھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ میں کوئی کھیل دسنی نہیں بہتی دُھر دا حُکم سہج نال جنائیا۔ سرِشٹی کوٹاں وچ دسے اوٹی، آگے جڑ نہ کھئے لگائیا۔ مقام حق مَول نہ پہنچی، سچکھنڈ نہ کھئے رُشنائیا۔ کیسے کم نہ آئی بُدھی والی سوچ سوچی، جگت والی پڑھائیا۔ بن گئے جنم جنم دے روگی، کرم کرم دا گیڑ رکھائیا۔ بنا بھگتاں دُھر دے بنے نہ مَول سنجوگی، ساچا میل نہ کھئے کرائیا۔ جن بھگتو تہاڈے بنا کیسے نوں آؤن نہیں دیندا سوچی، سُنئیاں دی رین رہی وہائیا۔ رین کہے میں بھڑی بھنی، بھاگاں والی پھیری پائیا۔ میں ویکھی پرم پُرکھ دی بھگتاں والی سنگت کئی، کنے اپنے نال ملائییا۔ سچ پُچھو چھ ہزار ست سَو تریٹھ جنہاں دی گنتی گئی، گن کے دیاں سمجھائیا۔ اوہناں دی اکھ نہیں اندروں اٹھی، انھیاں دے سجاکھے اندروں روپ دئے بدلائیا۔ پنج چیت توں بعد بہتیاں نوں درشن ہووے دین دیوی، ساکھیاں آگے کھلوتا نظری آئییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر آپ اُٹھائیا۔ بھگت دوار کہے بھگوان بدل لے اپنا روپ، انوپ دے بدلائیا۔ نوں مالک دُھر دا بھوپ، بھوپت تیری اوٹ رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کر کے گئے کوچ، کوچا گلی خالی دئے دُہائیا۔ ساچی آوے کیسے نہ سوجھ، بھرے وچ لوکائیا۔ جھگڑا رہیا ایک دوج، بھرے وچ لوکائیا۔ کوئی چڑھے نہ منز لے مقصود، نعرہ حق نہ کھئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم دے درڑائیا۔ ساچا حُکم کہے میں کرن والا پھرتی، پھرتیلا ہو کے دیاں جنائیا۔ میں کیسے نوں پوجن نہیں دینی کوئی مورتی، مورت اکال اکو دینی جنائیا۔ جن بھگتو ہن ایہہ گل نہیں دُور دی، دُور دُراڈا پینڈا رہیا مکائیا۔ ایہہ کھیل ہونی سرب کلا بھرپور دی، جو خالی بھانڈے دئے بھرائیا۔ ایہہ دھار پرگٹاؤنی اک نور دی، جو نورو نور کرے رُشنائیا۔ ایہہ کوئی چوٹی نہیں کوہ طور دی، جو موسیٰ مُنہ دے بہار سُنائیا۔ ایہہ کھیل حاضر حضور دی، جو حضرتاں نالوں ناتے رہیا ٹڑائیا۔ تہاڈی سیوا نہیں کیسے مزدور دی، جو ٹکیاں والی ونڈ ونڈائیا۔ تہاڈی مُحبّت سدا منظور دی، منظوری اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوارے دئے وڈیائیا۔ سچ دوارا ویکھنا دُھر دھام، ہر کرتا

آپ جنائیا۔ تہاڈا مالک اکو رام، ہر گھٹ رمیا دئے وکھائیا۔ تہاڈا ثالث اکو کاہن، جو فیصلہ دھر دا ایکا دئے سُنائیا۔ تہاڈا مالک اِک امام، جو عملن تون باہر دئے کڈھائیا۔ اُسدا سجدہ اِک سلام، جو کلمہ کائنات وچوں باہر دئے سُنائیا۔ کلجگ اتم ہو مہروان، حُکم اپنا رسیا جنائیا۔ جن بھگتو بھگت دوارے اُتے چڑھ گیا ست رنگ نشان، نشانے سب دے دئے اُٹھائیا۔ جنہاں سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی جے دا گایا گان، تنہاں نوں گانے بٹھ کے سگناں نال اپنے گھر بہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبدی دھار آیا وچ میدان، میدان سارے صاف کرائیا۔ میدان آیا وچ اکھارے، پُرکھ اکال اپنی پھیری پائیا۔ نکے نکے ربن نہیں دینے واڑے، واڑ کنڈیاں والی دینی ہٹائیا۔ اکو پُرکھ اکال دے سب نوں کڈھنے پین ہاڑے، نیوں نیوں سیس سرب جھکائیا۔ جن بھگت سہیلے جس اپنے بناؤنئے دھر دے لاڑے، ناتا اپنے نال جڑائیا۔ ایہ کھیل ہون والا وچ ہاڑے، ہاڑے کڈھے سرب لوکائیا۔ کلجگ جیواں بڈھی والے آئے دن ماڑے، سُدھی سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میٹ دیوے جو ٹٹو جگت والے بہاڑے، شاہ سوارا اکو اپنا اسو دئے دوڑائیا۔ اسو کہے میری شبدی دوڑ، قدامن والی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں چار کُنٹ جاواں بہڑ، بہجّاں چائیں چائیا۔ کلجگ انت صدی چوڈھویں راج راجاناں شاہ سلطاناں بے ایماناں ماراں اگما پوڑ، پوڑی ڈنڈے اُتوں ہیٹھاں دیاں سٹائیا۔ کیسے نوں سمجھ آون نہ دیاں کِس دھار وچ کھیلے کھیلے براہمن گوڑ، پاربرہم برہم اپنا حُکم ورتائیا۔ لکھاں کوٹاں ارباں وچوں تھوڑیاں اُتے کر کے غور، گور و نال ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھگتو وچھڑیاں نوں رسیا جوڑ، وچھوڑا اگلا دئے کٹائیا۔ وچھوڑا کہے میں بھگت دوارے کھاواں سوگند، وچولا سری بھگوان بنائیا۔ جن بھگتو تہاڈا بندیکھانے وچوں نکلیا بند بند، بندنا دسی بے پرواہیا۔ تہاڈا جوتی نور چمکنا چند، بنا چند ہووے رُشنائیا۔ تہاڈے جنم مرن دا لیکھا ہویا بند، بندیاں تون بندگی والے بندے لے بنائیا۔ پنج پیت دا نو سؤ چرانوے چوکرئی جگ پچھوں اند، سال بسالا ہتھ کیسے نہ آئیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان اگے تہاڈا سدا بنیا رہے بخشند، رحمتاں دا مالک ہو کے اپنا رحم کھائیا۔ تسان خوشی نال سونڈیاں جاگدیاں دوویں ویلے سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دا گاؤنا چھند، اگے دیوے نہ کھئے سزائیا۔ سچا پریم سچ پیار سچ مُحبت وچ تہانوں دینا ونڈ، گنڈھ اپنی رسیا

کھلائیآ۔ تہاڈے سینے پا کے ٹھنڈ، اپنے لا کے انگ، انگن وچ رکھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچے حُکم دے کر پابند، پابندی ساری دئے کٹائیآ۔ جن بھگتو تَسار سچ پریم دی سمجھنا پابندی، مُجبت اکو نال رکھائیآ۔ لکھ چُراسی رہے نہ خانہ بندی، بندگی اپنی دئے درڑائیآ۔ آگے پرہ نے کھیل کرنی بہرنگی، بیہو ابھیدا دئے کھلائیآ۔ تہاڈی دھار بدل کے دھار کرنی چنگی، چنگی طرح اپنے نال رکھائیآ۔ دُنیا دی درشٹی کرنی اندھی، اگیان وچ لوکائیآ۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دیوے سدا پوَن ٹھنڈی، اگنی تت تت وچ نہ کھئے ملائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سدا سدا سد بنا رہے تہاڈا سنگی، سنگ اندروں دئے کڈھائیآ۔

* ۷ چیت شہنشاہی سمت ۲ بھگت سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھیا پردیش *

ست چیت کہے میں لئی انگری، انگ انگ لیا اٹھائیآ۔ بھگت بھگوان انتر آتم دی ویکھاں گُرمائی، کرم کانڈ دا لیکھا رہے نہ رائیآ۔ بن رسنا جہوا وجے سچ ودھائی، ناد اگئی راگ الاٹیآ۔ دو جہان خوشیاں رہے منائی، گر اوتار پیغمبر صفت صلاحیا۔ سنت سہیلے ویکھے چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک دسائیآ۔ مہر کرے چیت وچ گوسائی، گہر گمبھیر وڈی وڈیائیآ۔ مالک خالق بن کے دھر دا ماہی، محبوب ہو کے رنگ چڑھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیآ۔ بھگت بھگوان دا ناتا ویکھاں جڑدا، جگ نیتز نہ کھئے کھلائیآ۔ حُکم سُنناں اگئی ستگر دا، جو سُنٹیاں رہیا جگائیآ۔ کھیل کرے اپنا آپ شروع دا، شرع دی لوڑ رہے نہ رائیآ۔ جس دا اکو منتر سوہلا ڈھولا فُروگا، جگت فُرنے بند کرائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بخشنہارا سچ سرنائیآ۔ بھگت بھگوان ویکھنا ملاپ، وچولا نظر کھئے نہ آئیآ۔ نرگن دھار جوت شبد دا جاپ، اگم اتھاہ کرے پڑھائیآ۔ آتم پرما تم ناتا جوڑ کے لیکھا جان کے پوٹ باپ، سپوٹ اپنے رنگ رنگائیآ۔ نیج گرہ نیج مندر گھر سہنجنے کر کے واس، واسطہ اپنے نال رکھائیآ۔ نام ندھانا سری بھگوانا وست امولک دے کے دات، دانی دیاوان دیا کھائیآ۔ پورب لیکھا لہنا دینا جگ چوکڑی دیونہارا آپ، اندٹھ بن منگیاں جھولی پائیآ۔ گرمکھاں کر وڈ پرتاپ، جگت پاپ توں لئے پچائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سنت سہیلے

کر کے داس، درس اپنا دئے دکھائیا۔ جن بھگت ویکھنے پر بہ دی منزل چڑھدے، بن پوڑے ڈنڈے پندھ مکائیا۔ سچ دوارے ویکھنے کھڑدے، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ بن اکھاں درشن کردے، لوچن نین خوشی منائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ڈھولا پڑھدے، جس وید پُراں نہ صفت صلاحیا۔ برہوں وچھوڑے اندر ویراگی ہو کے مردے، مُرید بنا مُرشد اپنا آپ مٹائیا۔ دُھر سندیشہ نر نریشا اِکو اِک گھل دے، حق حق آواز الاّیّا۔ پاربرہم پت پر میشور ابناشی کرتے اسیں منگتے تیرے گھر دے، دوْجا دوار نہ کھئے تکائیا۔ سِری بھگوان ہو مہروان پڑدے لاه دے اپنے گھر دے، اوہلا وچ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشہار اِک سرنائیا۔ بھگت بھگوان ملن دی ریتی، بنا پُرکھ اکال نہ کھئے جنائیا۔ پچھلی گاتھا اِجے پیتی، اگلا ورنن اپنے ہتھ رکھائیا۔ مہر نظر نال جن بھگت چڑھا اپنی چوٹی ٹیسی، منزل اپنی پندھ مکائیا۔ ست دھرم دی بدل کے ریتی، نیتیان ہوئے سہائیا۔ جن بھگت آتما سدا رہے جیتی، جنم مرن نہ روپ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، دیاوان دیا آپ کیتی، کیتے وچھڑے لے ملاّیّا۔

* ۸ چیت شہنشاہی سمت ۲ جُگندر سینگھ دے گرہ اِٹارسی مدھیا پردیش *

جن بھگتاں پر بہ سدا دردی، دیناں ناتھ دیا کھائیندا۔ جُگ چوکری نت نوت آسا منسا دی ویکھے عرضی، عرشی پریم پاربرہم پت پر میشور پڑدا اوہلا پھول پھولائیندا۔ پُرکھ اکال دین دیاں پت پر میشور سہیلا بنیا کدے نہ فرضی، فیصلہ حق حقیقت لاشریک شہنشاہ آپ جنائیندا۔ کلجگ انت سِری بھگونت کھیلے کھیل نرائن نر دی، بودھ آگادھا شبد انادا دُھر سندیشہ آگم راگ الاّیندا۔ کھیل جانے لکھ چوڑاسی جیو جنت گھر گھر دی، گرہ مندر منڈل منڈپ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال پھول پھولائیندا۔ گرْمکھاں کھیل دس کے پر م پُرکھ پر ماتم آتم ساچے گھر دی، کایا ماٹی ساچی ہاٹی سیجا کھاٹی پڑدا اوہلا دئے چکائیا۔ آسا منسا پوری کرے جُگ چوکری ور دی، واحد لاشریک سچ توفیق محبوب مُحبت وچ ملاّیّا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، گرہ مندر اِک رُشنائیا۔ جن بھگت تیرا مِت پیارا اِیک، اِیکنکارا نظری آّیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں دیوے ٹیک، سِری بھگونت

بن کے دُھر دا کنت، سمرتھ سوامی انترجامی سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ شبد گیان کرے بُدھ بیک، من واسنا کوڑی تن ماٹی خاکی وجود پت پُنت دئے بنائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے نرنتر ہو کے انتر کھولے بہیت، اچھل اچھید پڑدا اوہلا بن وچولا دئی دویتی دئے چکائیا۔ بن قلم شاہی شاہ سلطان وڈ مہروان لکھ دیوے اکھا لیکھ، جگ چوگری جس نوں سکے نہ کھئے بدلائیا۔ ایتھ اوتھ دو جہان نرگن سرگن کرے اپنا بہیت، بتکاری ہو کے درس دکھائے نیتن نیت، نج لوچن نین آگھ کھلائیآ۔ آتم پرما تم برہم پاربرہم دس کے اپنی کھپڈ، دیا باقی کھلا پاتی جوتی جاتا نرگن نور کرے رُشنائیا۔ سنت سہیلے گرمکھ مٹر نرگن سرگن دھار لوک مات بھیج، بھجن بندگی سچ مُشدگی حق حقیقت لاشریک اکو اک درڑائیا۔ دھار دسے سچ دوار اپنے اند دی، پرمانند پر پُرکھ پرما تم آتم وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بخشش بخشے اپنے چھند دی، مُشدگی اور رہے نہ رائیا۔ جن بھگت تیرا سدا قیاس، قیمت ہر جو دئے بدلائیا۔ لیکھا لکھ کے گیا وید ویاس، شہادت لیکھنی ربی بھگٹائیا۔ صاحب ستگر پُرکھ بدھاتا بھگن ہو کے وسے بھگتاں پاس، ویس اوپسا نرگن سرگن اپنا روپ بدلائیا۔ نرگن نور جلوہ گر جوتی جوت کرے پرکاش، اندھ اگیان وچ جہان سری بھگوان میٹے تھاوں تھائیا۔ لیکھا جانے پون پونا وچوں سواس، جھگڑا مکا کے پرتھی آکاش، پرکاش وچوں پرکاش دئے پرگٹائیا۔ سچ دوارا بخشے اک نواس، پرہاس وچ لبھن کھئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرمکھاں مانس جنم کرے راس، رستہ اکو اک وکھائیا۔ جن بھگت تیرا مارگ پر پُرکھ دسے ست، ست سچ آپ درڑائیا۔ بن اکھراں تون دے کے برہم مت، پاربرہم برہم پڑدا دئے اٹھائیا۔ حقیقت وچوں ملے حق، حکم دُھر دا اک درڑائیا۔ تون میرا میں تیرا دوہاں دا سانجھا جس، صفت وید پُران رہے سُنائیا۔ نج نیتر اندروں کھول کے آگھ، آخر اپنا میل لائے ملائیآ۔ تن وجود ماٹی خاک رہن نہ دیوے وگھ، ہم بستر ہم ساجن سیج سہجنی ڈیرہ لائیا۔ ساکھیات نرگن دھار جوت کر پرتکھ، شبدی ناد برہم برہماد ڈھولا گیت آپ سُنائیا۔ پریم پیار امرت دھار نجہر دے کے رس، کوڑی کریا ترشنا اگن دیوے بھجائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جس دے سر تے رکھے ہتھ، سمرتھ ہو کے لیکھا دئے چکائیا۔

* ۸ چیت شہنشاہی سمت ۲ ہر دت سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھیا پردیش *

سری بھگوان کہے میں بھگتاں جوگا، جگت جوگیشر ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ کلجگ انت آخیر نرگن دھار بدل کے چوغا، سرگن سرؤپ بھو کھئے نہ پائیندا۔ حکم سندیشہ نام ندھانا دیواں چوڈاں لوکا، پرلوک اپنی کار کھائیندا۔ نام ندھانا دساں اک سلوکا، دھر دا ڈھولا راگ الائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں جن بھگتاں بخشنا اپنا موقع، مکمل اپنا رنگ رنگائیندا۔ گرمکھاں نال کدے کراں نہ دھوکھا، جگ جنم دے وچھڑے میل ملائیندا۔ سچ دوارے چڑھنا مارگ دساں سوکھا، پھڑ باہوں پار لنگھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، گرہ مندر اک سہائیندا۔ جن بھگت گرہ مندر تیرا سہنجنا، سوبھاؤنت سہائیا۔ دیپک جوت جگائے آدیرنجنا، نرگن نور نور رُشنائیا۔ صاحب سوامی انترجامی سکلا ساتھ دیوے درد دکھ بھہ بہنجنا، بھو ساگر بیڑا پار کرائیا۔ نج نین لوچن نام پائے اپنا انجنا، اندھ اگیان کوڑ اندھیر دئے چکائیا۔ چرن دھوڑی سچ سروور کرائے مجنا، ڈرمت میل کایا ماٹی اندر باہر رہن کھئے نہ پائیا۔ درس دکھائے گوپال مورت مدنا، نر عالم عالم باہر کرے رُشنائیا۔ انت آخیر بے نظیر حکمے اندر سنت سہیلا سدنا، سچ سندیشہ نر نریشا نرگن نرویر نرنکار آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگتاں چاڑھے اپنی رنگنا، رنگت اور رہے نہ رائیا۔ جن بھگت تیرا رنگ مجیٹھ، لکھ چوراسی نظر نہ کھئے پائیندا۔ پُرکھ اکال دین دیال مہروان کرنہار بخشیش، محبوب محبت وچ دیا کھائیندا۔ ساچا نام دھر دا کلمہ نراکھر کر حدیث، حضرت ہو کے حضور دھر فرمانا اک سنائیندا۔ جگ چوکرئی لوک مات گئے پیت، کوٹن کوٹ کال چرناں ہیٹھ دبائیندا۔ کلجگ انت ستجگ بدل کے دھر دی ریت، ریتوان مارگ مہروان پرگھائیندا۔ سنت سہیلا ترے گن کر اتیت، ترے بھون دھنی کتیں اپنا راگ سنائیندا۔ ماٹی ہاٹی کاجی کر کے ٹھانڈی سیت، سیتل دھارا ہر نرنکارا بوند سواتی رس مکھ چوائیندا۔ جھگڑا چکا کے مندر مسیت، نیتی اندروں بدل کے نیت، سچ سوامی وس کے چیت، جگت ٹھگوری باہر کڈھائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دھر پریم دی دس کے پریت، پریت وچوں پریم اپنا آپ وکھائیندا۔

* ۹ چیت شہنشاہی سمت ۲ جسوت سنگھ دے گرہ اٹاری سی مدھیا پردیش * *

جن بھگت تیرا جس، جگ چوگری رہے گائیا۔ آتما پرما نال مل کے رہیا وس، وصل اکو یار خدائیا۔ بنا رسنا توں ملدا
 رہیا آگما رس، جھرنا امرت آپ جھرائیا۔ میلا ہندا رہیا ہس ہس، ہستی وچوں ہستی ملے شہنشاہیا۔ نظارہ دیندا رہیا آگمی
 آگھ، لوچن لوئن کر رُشنائیا۔ نام سندیشہ دیندا رہیا سچ، ست ست کر پڑھائیا۔ بہاگ لگاؤندا رہیا ماٹی کایا کچ، کنچن گڑھ آپ
 وڈیائیا۔ لوں لوں اندر آپ رچ، رنچت دکھ رہیا گوائیا۔ جس شبد نوں کوئی نہ سکے واچ، اوہ چن رہیا درڑائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بخشہار اک سرنائیا۔ جن بھگت تیرا بندا رہیا گیت، پاربرہم برہم مل کے وجدی رہی ودھائیا۔
 دھارا بدلدی رہی جگ ریت، دین دنی بیو کھلائی۔ کایا ہندی رہی ٹھندی سیت، آگنی آگ نہ کھئے جلائی۔ مالک ملدا رہیا
 ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی دیونہار سرنائیا۔ چہتر جھلاؤندا رہیا اُپر سیس، جگدیش ہو سہائیا۔ نام دسدا رہیا آگمی حدیث،
 حقیقت حق سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بخشہارا سچ پریت، پرتیندھ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جن بھگت تیرا
 کٹدا رہیا بندھن، بندگی اپنی اک درڑائیا۔ دیندا رہیا آگمی اندن، انتر آتما رس چکھائیا۔ دھوڑی ٹکا لاؤندا رہیا چندن، نرگن نور
 جوت کر رُشنائیا۔ سچ دوارے رکھدا رہیا انگن، گودی گود آپ سہائیا۔ نام ندھان چڑھاؤندا رہیا رنگن، ڈرمت میل دھوائیا۔ جن
 بھگت دوارا جگ چوگری آؤندا رہیا منگن، نرگن سرگن پھیرا پائیا۔ کر کھیل سورا سرینگن، ویس اوپسا مات جنائیا۔ سو کلجگ
 انت سری بھگوت سچ پریتی آیا ونڈن، امنگی دولت جھولی پائیا۔ جیہڑا ہتھ نہ آوے وچ برہمنڈن، وربھنڈ رہی کُرائیا۔ دین دیال
 بن بخشندن، بخشش اپنی رہیا کرائیا۔ لکھ چوراسی توڑ کے آون جاون پھندن، فیصلہ اپنا دئے سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت سہیلا جوڑ جڑائیا۔ جن بھگت تیرا اُپجدا رہے ناؤں، ناؤں نرنکار دئے وڈیائیا۔ تیرا وسدا
 رہے سچا کھیڑا گاؤں، گہر گمبھیر ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکال پکڑدا رہے باہوں، جگت وچھوڑا رہے نہ رائیا۔ مُحبت وچ کردا رہے
 نیاؤں، عدل انصاف آپ سمجھائیا۔ بندا رہے پتا ماؤں، دو جہاناں گود چکھائیا۔ دیونہارا سدا سدا سد ٹھندی چھاؤں، سر اپنا ہتھ

ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤ بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ
شان اگلی رہیا بنائیا۔

* ۹ چیت شہنشاہی سمت ۲ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ زاتری مدھیا پردیش *

جن بھگت تیری آسا منسا پوری ہووے شیکھر، صاحب ستگر پُرکھ اکال دیا کھائیا۔ دوُجا بھوُ انتر اور نہ رہے دیگر، دیدہ
دانستہ اکو نور کرے رُشنائیا۔ کوڑی کیریا جگت آلس میٹے نیندر، سوچھ سرُویی اپنا درس کرائیا۔ پنج تت ہڈ ماس ناڑی سکا رہے
نہ ڈھینگر، پت تہنی پُهل پُهلواڑی آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگت تیرا لہنا
دینا دیونہارا چھیتی، شہنشاہ دیا کھائیا۔ انتر آتم بن کے بھیتی، پڑدا اوہلا دئے چکائیا۔ جگ جنم دی یاد رکھے نام چپن والی نیکی،
نکیاں توں وڈے دئے بنائیا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے کوئی پردیسی، دیس اپنا دئے وکھائیا۔ آتم پرماتم دا بن کے بیتی، پریمی پریم مُحبّت
اِکو اِک جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ دوار دئے وڈیائیا۔ جن بھگت تیرا لہنا دینا چکاوے آپ، دوسر ہتھ
نہ کیسے پھڑائیا۔ پریم پُرکھ بن کے باپ، پت پریشور ہوئے سہائیا۔ تُوں میرا تیرا دوہاں دا اِکو جاپ، جگ جیون داتا دئے وڈیائیا۔
جگت روگ نہ رہے سنتاپ، سنسیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ لیکھے لائے پریم نال رسنا والے گائے الفاظ، عارفاں توں آگے تیرا پندھ
چکائیا۔ کوڑی کیریا میٹ اندھیری رات، ساچی ذات وچ ملائیا۔ نو نو چار پچھوں ملن دا ہویا اتفاق، اِتمینان نال دیونہار وڈیائیا۔
پُورب لہنا دینا کرے بےباق، حصہ حساب پُورب ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا دس کے اِک
آداب، ادب نال در گھر ساچے دئے بہائیا۔ جن بھگت تیرا دینا پُورب جنم دا مُول، لیکھا دیوے دُھردرگابیا۔ بھگت اُدھارنا پرہہ دا
اصُول، اصلیت وچوں اصل دئے سمجھائیا۔ نام سندیشہ دے کے اِک معقول، مُکمل اپنا پڑدا دئے اُٹھائیا۔ مستک لا کے بنا چرناں توں
دھول، دھوڑی ٹکے لیکھے دئے چکائیا۔ گھر سوامی مل کے سجن کنت کنتوہل، کایا کپڑ کپٹ دئے بدلائیا۔ اپنے نام دا اگما دس کے
مضمون، مجموعیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ جس دا مارگ اگمرا اِک قانون، قاعدے سارے رہیا بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ویکھے تهاؤں تھائیا۔ ہرجن تیرا لہنا دینا اُدھار دا وچ اُدھر، ادھک ادھیپک سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس کارن مانس جنم جاوے سُدھر، شُدھ آتمائے کرائیا۔ نیترونا نہ پئے وانگ رُدھر، رِدیاں دے وچوں سِدها اپنا راہ وکھائیا۔ کچھ ناتا نال بدر، بڑھاپا دئے گوائیا۔ جس کارن آیا ادھر، لیکھا شہنشاہیا۔ پُرکھ اکال کر کے فکر، فِکریاں وچ لہنا رہیا چُکائیا۔ پُورب جنم دا دواپر جُگ دا تتر، تُوں ہی تُوں ہی راگ الاٹیا۔ شرع شِکاری وچوں گیا نکل، بھجیا واہو داہیا۔ پھسیا وچ چکڑ، انگ نہ کھئے بلاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا منزل چڑھ کے چوٹی سِخر، سِک پچھلی بنا سِکھیا ساکھیا دئے وڈیائیا۔

* ۹ چیت شہنشاہی سمت ۲ سُرندر سینگھ دے گھر اٹارسی مدھیا پردیش *

پنج چیت سوہیا دلی دربار، ہر بھگت دوار وچی ودھائیا۔ سچ سینگھاسن بیٹھ آپ نرنکار، نرگن نرور شبد فرمان حُکم سنائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ شاہ سلطان ہونا خبردار، راشٹری والی ہند اکھ کھلاٹیا۔ پردھان منتری سیاست وچوں ہونا بے دار، گیان لوچن اکھ پرتکھ بدلائیا۔ اہناشی کرتا دُھر دا مالک سندیشہ دیوے اگم اپار، پروردگار سانجھا یار کرے شنوائیا۔ سرشٹی درشٹی لکھ چوراسی جس پاؤنی سار، برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال کھوج کھوجائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی نہکلنک نرائن نر آگیا اوتار، پرم پُرکھ پت پرمیشور اپنا ویس وٹائیا۔ جس نے چار ورن اٹھاراں برن دیناں مذہباں جھگڑا دینا نوار، نوبت نام اپنا ڈنکا اک وجائیا۔ بڈھی والی ودیا لو سنہال، کرے کھیل ہر کمال، سیاست چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر سندیشہ اک سمجھائیا۔ دُھر سندیشہ دیوے آپ نرنکار، نرگن نرور حُکم جنائیا۔ ویلا وقت ویکھو سنسار، سنسے وچ سرب لوکائیا۔ حُکم ورتے اک کرتار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ چار کُنٹ ہونا ہاباکار، سرشٹی نیترووے مارے دھاپیا۔ جس دی کرے نہ کھئے وچار، منتری منڈل بھيو کھئے نہ پائیا۔ لوک سبھا جانے کوئی نہ کار، پڑدا اوہلا نہ کھئے اٹھائیا۔ کرے کرائے کرنہار، فُدرت دا مالک بے پرواہیا۔ جس نے چرن چھاپا بن چرناں دلی دربار، دوارے سب دے پھول پھولائیا۔ ست رنگ

نشان جھلایا آن، دو جہان کرے رُشنائیا۔ اوس دے کولوں سب نوں اگلا پُچھنا پئے بیان، بہرم وچ بھل رہے نہ رائیا۔ سندیشہ سُننا پئے سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان جے جے کار تھاوں تھائیا۔ راشٹریٹ پردھان منتری بنے نہ رہنا نادان، بن اکھاں اکھ لینی کھلایا۔ پہلا سندیشہ دُھر دا حُکم سمت شہنشاہی دو نوؤ چیت دا فرمان، سندیشہ اکو اک درڑایا۔ جگت وِدیا دا رہن نہیں دینا گیان، انہو اپنا کھیل سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دو جہاناں بن کے حُکمران، سندیشہ ست ست سُنایا۔ دُھر دا سندیشہ شبدی دھار، شاہ سلطاناں دئے اُٹھایا۔ مل کے سب نے کرنی وچار، کون خبر رہیا پُچایا۔ جس دا لیکھا ملے نہ وچوں کیسے اخبار، شاستر سمرت وید پُران بھیو نہ کھئے جنایا۔ صرف لبھ ہر بھگتاں دے دوار، دوارا جس نے دتا سہایا۔ اوس دا پورا پتہ دُھر سندیشہ شبدی وچ اظہار، اکھراں نال جوڑ جڑایا۔ دھیر پُر دی دھرتی بنا کے دھرم دوار، پرتیندھ ہو کے حُکم جنایا۔ اگلا بھیو کھول دیوے بن پڑدیاں والے کواڑ، سال بسالا حال سُنایا۔ کلجگ انت اُٹھن والی دھاڑ، دھڑے بازی وچ لوکایا۔ اک وار اک دی کر لو بھال، پھیر لوڑ اور رہے نہ رائیا۔ جس دا لیکھا نال شاہ کنگال، شہنشاہاں دئے سمجھایا۔ اوہ وسیا دھرم دوارے سچے دھرمسال، سچ دوارا اکو اک درڑایا۔ آگے سرشٹی دی درشٹی ہونا بے حال، بہل ہو کے رووے سرب لوکایا۔ جگت سادھ سنت سکے نہ کھئے سنبھال، سیاست زور نہ کھئے چڑایا۔ آسو وچ کھول کے خلاصہ دیوے احوال، بھوکھت بھوش نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبدی دھار آگیا وچ میدان، سندیشہ دیوے منتری پردھان، راشٹریٹ سکھنا اک گیان، دوُجی ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔

* ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ کرشناکانت تواری دے گھر اٹارسی مدھیا پردیش *

بھگت بھگوان دا اک در، دروازہ اور نہ کھئے وکھائیندا۔ سچکھنڈ دوارا آگئی گھر، چھپر چھن نہ کھئے چھپائیندا۔ جتھے وسے نرائن نر، دوُجا روپ نہ کھئے بدلائیندا۔ چرن پرتی دیوے دُھر دا سر، سروور اکو اک سہائیندا۔ جن بھگت سہیلے ساچی منزل ویکھن چڑھ، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیندا۔ بن اکھراں ڈھولا گیت لین پڑھ، پرم پُرکھ پرما تم آتم آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، گرہ مندر اک وڈیائیندا۔ بھگت بھگوان گھر سہنجنا، سو بھاؤنت آپ سہائیا۔ دِپیک جگے آد جوت نرنجنا، جلوہ گر نور رُشنائیا۔ میلا میلے دیناں ناتھ دُکھ درد بھہ بھنجنا، پاربرہم پت پرمیشور اپنی دیا کھائیا۔ نظری آوے اکال مورت موہن مدنا، مدھ سوڈن اپنا پڑدا دئے اُٹھائیا۔ نام سندیشہ دُھر دا دیوے دسے سچّی بندنا، ڈنڈاوت اِکو اک دِرڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بخشنہار وڈ وڈیائیا۔ بھگت بھگوان انتر انتر ایکا بول، ایکنکارا دئے جنائیا۔ شبد ناد و جا کے ڈھول، حُکم فرمانا اِک سُنائیا۔ تُوں میرا مین تیرا دوہاں دا وسیرا اُپر دھوُل، دھرنی دھرت خوشی منائیا۔ آد آد دا پورا ہویا قوُل، اِقرارنامہ رہیا وکھائیا۔ پت پرمیشور گھٹ بھیترا انتر انتر جاوے موُل، نرگن ہو کے سرگن دیوے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ پریتی بخشے انمول، اِملڑی دات جھولی پائیا۔ جن بھگت تیرا گھر سہایا لوک مات جگ، جگ جیون داتا دئے وڈیائیا۔ پیار مُحبّت پریتی اندر درشن دیوے ست، سچ سچ دئے سمجھائیا۔ انتر آتم پرماتم دے کے برہم مت، بودھ اگادھ شبد اناد انادی کرے پڑھائیا۔ جگت واسنا کوڑی کِریا من منسا نہ اُبلے رت، رتن امولک نام پدارتھ دُھر دی دھار دئے دِرڑائیا۔ جو نرگن نرور نرنکار ہو کے لوک مات آیا وت، واستوک ناتا بدھاتا بن داتا اِکو نال جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنو بھگوان، پُرکھ سمرتھ، لہنا دینا لیکھا لیکھ بنا لکھت پورب دی جھولی پائے وتھ، برتھا جنم نہ مات گوائیا۔

* ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ مہندر سینگھ اورنگاباد والے دے نوت اِٹارسی مدھیا پردیش *

جن بھگت تیرا کران پوت بردا، پُنیت اندروں دیاں کرائیا۔ دھام سہاواں سچّے گھر تہر دا، تہر گھر دیواں مان وڈیائیا۔ کران کھیل نرور نرنکار نر دا، نراکار ہو کے نظری آئیا۔ پورب لہنا دینا چکاواں جگ چوکری چر دا، چری وچھنے میل ملائیا۔ امرت جھرنا دیواں نچھر دا، بوند سوانتی کملاپاتی ہو کے آپ ٹپکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ جن بھگت تیری ویکھاں دھار دُھر دی، بن مستک ویکھ وکھائیا۔ ایہ وڈیائی پُرکھ اکال پورے ستگر دی، جو ست ستوادی ہو کے ہوئے سہائیا۔ سیوا کرنی نہ پئے کسے دیوت سُر دی، سُرتی سرب ویاپی اپنے نال ملائیا۔ جوڑی نکھڑے نہ پتا پتر دی، دو جہاناں

وَجَدِي رَهْ وَدَهَائِيَا۔ گھڑی سُهِنجَنِي اِڪو لَکھ چوَراسِي وِچوں شُڪر دِي، جِس وِيلے پَرَم پُرکھ پَرَبھ مِلے بے پرواھِيَا۔ نُو سُو چُرانَوے چوڪڑِي جُگ پِچھوں اگَمِي دھار اُتر دِي، چار جُگ گُر اوتار پِیغمبر جنم وِچوں جنم لِين بدلائِيَا۔ جوتِي جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھائِيَا۔ جن بھگت تیری انتر اتم ویکھان ننکی، پڑدا اوہلا دیاں چُکائِيَا۔ من منوآ نہ رہے فرنگی، فُرنا کوڑا بند کرائِيَا۔ ست پریم دھار دے کے اِک اندی، اند اتم وِچوں پرگٹائِيَا۔ جُگ جنم دِي تُئی جائے گنڈھی، اگے گنڈھ نہ کھئے کھلائِيَا۔ پُرکھ اِکالا دین دِيالا گوہند دھار بنے سنگی، سکلا سنگ اِک وکھائِيَا۔ نام بھنڈارا دُھر دِي دُولت دیوے بن رسنا جہوا دندیں، انمٹری آپ ورتائِيَا۔ جوتِي جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے مہر سورا سربنگی، سرب وِپاک اتمک ادھیپاک کرے سچ پڑھائِيَا۔ جن بھگت تیرا انتر ویکھے حال، حالت آپ بدلائِيَا۔ شبدي وجے تال، ست ہووے شنوائِيَا۔ لیکھے لگے گھال، سیوا سچ کرائِيَا۔ تُوئے جگت جنجال، دیوے مان وڈیائِيَا۔ ایتھے اوتھے سرت سنبھال، جن بھگتاں وِچ رکھائِيَا۔ مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، ہو دِیال، دین اپنی گود ٹکائِيَا۔ جوتِي جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، کلجگ انت سِری بھگونت جگ چل اولڑی چال، جن بھگت رہیا ملائِيَا۔

* ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ شنگارا سنگھ بمبئی والے دے نوت اٹارسی مدھیا پردیش * *

جن بھگت کدے نہ ہونا ڈاواں ڈول، تن ماٹی نئیَا جگت نہ کھئے ڈلائِيَا۔ اگے رہنا نہ مول انہول، ستیاں لئے اُٹھائِيَا۔ پُرکھ ابناشی سدا سمجھنا اپنے کول، دُور دُراڈا نظر کھئے نہ آئیا۔ من وِچ رہن نہیں دینا چور، جھگڑا اور نہ ہور ودھائِيَا۔ صاحب سوامی انترجامی اتم بتھ اپنے پکرے ڈور، بن تئیاں تُئی گنڈھ وکھائِيَا۔ جوتِي جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھائِيَا۔ جن بھگت ایہہ سرشٹی تلکن بازی، کلجگ بازی گر اپنا ڈنک وجائِيَا۔ پتہ نہیں کسے نوں کی پچھلا لیکھا ماضی، پورب لہنا ویکھے بے پرواھیا۔ نوں ہر گوہند دے ویلے دا اِک مُغل غازی، شمش دین نام دھرائِيَا۔ تیری صلح سی نال ابوال بکر قاضی، قسم کھا کے اندروں سیو کرائِيَا۔ اِک دِن ہر گوہند دا تگ کے تازی، اسو دتا سیس جھکائِيَا۔ تیری سرتی اندروں جاگی، دتی حال دُبائِيَا۔ گوہند ماری شب

آوازی، ڈھولا دتا سُنائیآ۔ تیری لیکھ لگے نمازی، نوازش وچ وڈیائیآ۔ جس ویلے پرم پُرکھ اکال آوے وڈ سُبھاگی، نِرگن ہو کے پھیرا پائیآ۔ تیری سادھنا جاوے سادھی، گُرمکھ سنت لے اُچجائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پُورب لیکھا رہیا چُکائیآ۔ پُورب لیکھا کہے میں آد جُگاد جُگ جُگ مُکدا، پُرکھ اکال دے مُکائیآ۔ گر اوتار پیغمبر جس دیاں سُکھنا رہیا سُکھدا، سو صاحب سوامی ہوئے سہائیآ۔ جس دا نام ندھانا اِکو ٹک دا، نُخم تاشیر دے بدلائیآ۔ اُسدا بھانا کدے نہ رُکدا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیآ۔ دو جہان جس نُون جھُکدا، سجدیاں وچ سیس جھُکائیآ۔ اوہ ہو مہروان جن بھگت پیارے پُچھدا، پُورب پچھلے لیکھے سب دے جھولی پائیآ۔ مہاراج شیر سنگھ وشنون بھگوان، آگے لیکھا مٹا دیوے جگت والے دُکھ دا، سُکھ گھر گھر دے اُچجائیآ۔

* ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ سدن مل، کُوڑا مل دے گرہ اِٹارسی مدھ پردیش *

جن بھگت پُوری ہووے آسا، نِراستا اندر رہے نہ رائیآ۔ کِرپا کرے پرم پُرکھ اِبناشا، اِبناشی کرتا دے وڈیائیآ۔ سچ پِرتی بخشے چرن بھرواسا، ناتا آتم پرما تم جُڑائیآ۔ مانس جنم کرے رہ راسا، لگھ چوڑاسی پنڈھ مُکائیآ۔ کایا ماٹی وست امولک پائے ساچے کاسے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، منسا سب دی ویکھ وکھائیآ۔ جن بھگت تیری آتم انتر پُوری ہووے منسا، دیونہار سچّی وڈیائیآ۔ سوہنگ روپ بنائے ساچا ہنسا، بُدھی کاگ نہ کھئے گُرائیآ۔ جگت ناتا بنیا رہے سرہنسا، بنس خوشی منائیآ۔ بھنڈارا دیوے اگمی دھن دا، وست امولک جھولی پائیآ۔ بھانڈا بھٹا کے کوڑے جن دا، جن اپنالے بنائیآ۔ پرکاش کر کے نوری چن دا، چند کرے رُشنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ جن بھگت پرہے دیندا رہے دِلاسا، جُگ چوکرّی اپنی دیا کھائیآ۔ لیکھے لاؤندا رہے پون سواسا، جو ساہ ساہ ہردے رہے دھیائیآ۔ پُورب لیکھا رہن نہ دیوے رتی ماشہ، بے پرواہ ہو کے جھولی پائیآ۔ سچ دوارے کر کے داسی داسا، سیوک سیوا اِکو اِک سمجھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال ترائیآ۔ جن بھگتاں پرہے دیونہارا مان، اِبھان رہن کھئے نہ پائیآ۔ سچ پِرتی دے کے دان، دیاوان ہوئے سہائیآ۔ جنم کرم دیاں وچھڑیاں ملیا آن، آگے اپنا رنگ رنگائیآ۔ وست امولک دے کے جائے سری بھگوان، بھچھیا وچوں بھچھیا آپ ورتائیآ۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میل ملا کے وچ جہان، جگت جہالت وچوں باہر کڈھائیا۔ جن بھگت تیرا لیکھا ہتھ بھگوان، بھگون دیونہار وڈیائیا۔ سو ویلا وقت پہنچیا آن، اگیان اندھیرا دئے چُکائیا۔ ساچا دے کے شبد گیان، انتر کرے پڑھائیا۔ رسنا جہوا دا لے کے بیان، حُکمے اندر حُکم ورتائیا۔ آسا منسا پوری کرے وچ جہان، نراسا رُپ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگادی دُھر دا کاہن، دیاوان رکھیک ہووے تھائوں تھائیا۔

* ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ ٹوپن رام دے گرہ اٹارسی مدھ پردیش *

دس چیت کہے میں خوشیاں نال ہسٹاں، ہستی ویکھی بے پرواہیا۔ جن بھگتاں دُھر سندیشہ حق فرمان دسٹاں، شبدی ڈھولا ناد جنائیا۔ جن بھگنو سیری بھگوان سدا وسے تہاڈی پچھے اکھاں، سچ دوارے ڈیرہ لائیا۔ جس نوں آد جُگاد جُگ چوکری نت نوٹ لہدے گئے لگھاں، کوئن کوٹ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پریت پھیرا پائیا۔ جس دیاں چار کُنٹ دہ دشا دو جہان برہمنڈ کھنڈ سار نہ پائی کیسے حدان، حدود وچ محدود نہ کھئے جنائیا۔ اوس دے حُکم اندر دو جہان وشن برہما شوگر اوتار پیغمبر صوفی سنت فقیر بدھا، بندھنا وچ دسے سرب لوکائیا۔ جو بودھ آگادھ شبد اناد وجائے نڈا، دُھن آتمک راگ گھٹ بھیت سرب سُنائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی پُرکھ بدھاتا نام ندھان دیوے سدا، سو بلا ڈھولا لوک پرلوک آپ سُنائیا۔ نرگن نروریر نرنکار دین دنی دا مالک ہو کے آپ بھجّا، پاربرہم پت پریشور ویس انیکا جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنا ویس وٹائیا۔ کوڑی کیریا مایا ممتا موہ وکار مٹمکھاں دیوے سزا، حُکم فرمان نوجوان دو جہاناں اک سُنائیا۔ جن بھگتاں نال ایتھے اوتھے دو جہان نرگن سرگن دھار کدے کرے نہ دغا، ساچی سکھیا بن رسنا جہوا بٹی دند آگم اتھاہ بے پرواہ نراکھڑ آپ جنائیا۔ جس دا دیپک جوتی دھار جلوہ نور ہو کے جگا، جاگرت جوت بن ورن گوت لاشریک حق توفیق، دعویدار ہر نرنکار، نرگن دھار حُکم ورتائیا۔ سو کھیل کرے شاہ پاتشاہ شہنشاہ سورا سربگا، دُھر فرمانا نوجوانا مرد مردانہ دھرم دی دھار اک درڑائیا۔ ساچا نام نر نرنکار وجائے دُنکا شبدی ڈھول ڈگا، چار ورن اٹھاراں برن اندر باہر گپت ظاہر حق سچ کرے سنوائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا ہنس رُپ بنائے کگا، من واسنا دُرمت میل ممتا موہ دُور

کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کھیل کرے حقیقت حقا، حُکم دُھر دا اک پرگٹائیا۔ حُکم کہے مین ہون لگا تعمیر، پُرکھ اکال دیوے وڈیائیا۔ کلجگ لیکھا انت آخیر، سرشٹی درشٹی پھول پھولائیا۔ جھگڑا مُکاواں امیر غریب، اوچ نیچ راؤ رنگ اکو رنگ رنگائیا۔ شرع دے کٹ زنجیر، شریعت اصلیت اکو دیاں پرگٹائیا۔ پرم پُرکھ دی اکو دس کے تدبیر، تبدیلی وچ ویکھاں جگت لوکائیا۔ بھگت سہیلا کوئی رہے نہ دلگیر، امرت بخش کے ٹھنڈا نیر، اگنی آگ دیواں بُجھائیا۔ مُحبّت وچ دیواں دھیر، پیار وچ ناتا اک رکھائیا۔ گرمکھ سنت سہیلے سجن سچ دُلا رے بنا عزیز، پریم دُھر دے نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی آسا منسا پوری کرے اُمید، نراسا رہن کوئے نہ پائیا۔

* ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۲ سنت سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھ پردیش *

جن بھگتاں بھگتی کرے منظور، منظوری اپنے ہتھ رکھائیندا۔ دیاکھا کے حاضر حضور، حاضر ہو کے ویکھ وکھائیندا۔ جگت دکھڑے وچ رہن نہ دیوے مجبور، محبوب اپنا رنگ رنگائیندا۔ چرن پریتی بنا سچا مزدور، مُشقت اپنی جھولی پائیندا۔ بھگت ادھارنا پرہ دا آد جگادی دستور، مہروان سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ سچ پریم وچ ہو مشکور، مُشکل اگلی آپ کٹائیندا۔ بنا چند توں دے کے نور، اندھ اندھیر گوائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ کٹائیندا۔ جن بھگت جگ کئے دلیر، دلیری رہن کوئے نہ پائیا۔ دیاوان ہو کے آیا ایدھر، پُرکھ ابناشی ویس وٹائیا۔ دئے وڈیائی وانگ بدر، بدھ اپنی نال ترائیا۔ ہوئے سہائی جاوے جدھر، یتھارتھ دیوے مان وڈیائیا۔ پُرکھ اکال بن کے دُھر دا پتر، پسر پسران دا لیکھا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ کٹائیا۔ جن بھگتاں رہن نہ دیوے دُکھ، دُکھیاں درد مٹائیندا۔ سچ سوامی دیونہارا سُکھ، سُکھ نرنتر اک پرگٹائیندا۔ جنم کرم دی رہے کوئی نہ بھکھ، نام بھنڈارا جھولی پائیندا۔ کِرپا کر ابناشی اچت، چاروں گنٹ رنگ رنگائیندا۔ سنت سہیلا بنا کے اپنا ست، جگت اپرادھاں وچوں باہر کڈھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیل کرے کچھ دا کچھ، قسمت دی قسم کرماں وچوں باہر رکھائیندا۔

* ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۲ منگل سنگھ دے گرہ بھپال مدھ پردیش *

جن بھگتاں ملے مان اگما مُفت، کرتا پُرکھ کرتار قیمت نہ کھئے لگائیا۔ سچ فرمان دُھر سندیشہ اگمی دھار دیوے دُرست، جگت وِدیَا اکھَر وِنڈ نہ کھئے وِنڈائیا۔ من واسنا کوڑی کِریا کلجُگ زین اندھیری رہے نہ کھئے سُست، نِرگن نوری جوتی چند سچ پرکاش کرے رُشنائیا۔ مہروان ہو کے محبوبُ مُحبت وِچ ہتھ رکھے اُپر پُشت، پرتپالک ہو کے اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشنہار اک سرنائیا۔ جن بھگتاں دیوے پرم پُرکھ پرماتم نام ائلا، وست امولک کایا گولک آپ کھائیا۔ بھاگ لگائے ساڈھے تن ہتھ منار کایا کُلا، کلمیاں دا مالک دُھر دا نغمہ حق اک دِرڑائیا۔ بھيو کھلائے دیا کھائے حُکم جنائے صلح کُلا، صاحب سوامی انترجامی دُھر دی بانی اگمی ناد جنائیا۔ چرن دوار بن بھکھار در درویش جو آئے بھلا، اُہل گُردیو پاربرہم پت پرمیشور دیناں بندو ہوئے آپ سہائیا۔ سنت سُہیلا گُرمکھ سجن میت چار جُگ لوک مات کدے نہ زُلا، مانک موتی دُھر دا ہیرا ہر پردے اندر وڑ کے کرے صفائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن لیکھا لیکھے پائیا۔ جن بھگت سدا تکے گھر اگم، جتھے وجے اک ودھائیا۔ بن رسنا جہوا بتی دند ہووے دھن دھن، بن ڈھولے گیت ست سچ شنوائیا۔ ہووے پرکاش بن سورج چن، جلوہ جوت نور رُشنائیا۔ تت وکار نہ دسے تن، بے پرواہ اپنا کھیل وکھائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور سری بھگون، بھگت بھگونت اپنے وِچ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساجن ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں دیوے ایکنکارا اک پیار، اپرمپر سوامی دیا کھائیا۔ بنا اکھاں نیتر لوچن درس دیوے دیدار، نِرگن نور جوت رُشنائیا۔ بھاگ لگائے محل اٹل اُچ منار، محبوبُ مُحبت وِچ اپنا پڑدا دئے اُٹھائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اک اکلا پاوے سار، اکل کل دھاری جوت اُجیاری پڑدیاں وچوں پڑدا لئے اُٹھائیا۔ جس نوں لبھدے گئے جُگ چار، سو کھیل کرے کرتار، قُدرت دا قادر سرِشٹی دا مالک درِشٹی دا پالک، پروردگار پردہ نشین پردہ دئے اُٹھائیا۔ جن بھگتاں دیوے نام گفتار، دو جہاناں کرے نہ کھئے تکرار، صفتی صفت کرے اظہار، پاوے کھئے انت نہ پاراوار، بے پرواہ اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھلے ساچا ہر، ہر پردا ویکھے تھاوں تھائیا۔ جن بھگتاں پرہ دیونہارا سچ دِلاسا، اندر وڑ کے مندر چڑھ کے حق حقیقت آپ جنائیا۔ چرن پرتی دُھر دی

ریتی بن مندر مسیتی دیوے اک بھرواسا، آتم پرما تم پاربرہم برہم اپنا رنگ رنگائیا۔ کایا چولی کایا ماٹی ساڈھ تین ہتھ رنگ چاڑھ اگم مجیٹھی، ایتھے اوتھے دو جہان، بنا نشان ویکھنہار سری بھگوان، بھگون اپنے رنگ رنگائیا۔ انتر دھار کر پیار پر پڑکھ پرما تم آتم دسے اک پریتی، پریتیوان پریتیم پریتیندھ ہو کے اپنا بھیو کھلائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سہیلا اک اکیلا اکو رنگ رنگائے گرو گرو چیلا، چیلا گر اپنا حکم ورتائییا۔ جن بھگت تیرا مندر محل اٹل ویکھے اک محبوب، ایکنکارا دیا کھائییا۔ لیکھا جانے عرش اُپر سچ عروج، بے پرواہ دیا کھائییا۔ تیری منزل حق جھگڑا رہے نہ دوج، واحد دیونہار سرنائیا۔ سو صاحب سوامی کلجگ انت سری بھگونت حق دا مالک ہو موجود، سنت سہیلے رہیا جگائییا۔ جس دی ایتھے اوتھے دو جہان چوڈاں لوک چوڈاں طبق چوڈاں ودیا وچ سمجھ سکیا نہ کھئے حدود، انت کہہ کے انت نہ کھئے گائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ کوڑی کریا چار ورن اٹھاراں برن وچوں کرنہارا نیست و نابود، نج آتم پرما تم نجانند پرمانند گرمکھان اندر کایا مندر، ساڈھ تین ہتھ گرہ گرہ دیوے پرگٹائییا۔

* ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ گرانام سنگھ دے گرہ بھپال مدھیا پردیش *

جن بھگتاں امرت آتم نام دیوے سانتک ست، ست ستوادی ست پڑکھ نرنجن اپنی دیا کھائییا۔ بودھ آگادھ شبد اناد دھن آتمک راگ سنا کے پرگٹاؤے اگمی مت، برہم مت بن ودیا اکھڑ دئے پڑھائییا۔ اپ تیج وائے پرتھی آکاش منمت بڈھ جھگڑا رہے نہ کوئی ت، بھیو ابھیدا اچھل اچھیدا بن چار ویداں اپنا دئے جنائییا۔ دھیرج دھرم سنتوکھ بخشے ست، کرے کھیل الکھنا الکھ، الکھ آگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ بے پرواہی وچ دیا کھائییا۔ توں میرا میں تیرا آتم پرما تم نرگن سرگن ناتا جڑے سچ، دئی دویت کوڑی کریا مایا متا موہ وکار ہنکار وچوں باہر کڈھائییا۔ نج نیت لوجن نین پر پڑکھ پرما تم کھولے اکھ، ہرجن انتر انتر جائے وس، واسطہ وابستہ ہو کے اپنے نال جڑائییا۔ کوڑ گڑیار نو دوار جگت واسنا پچھلا پندھ مکے حد، حد حدود حق محبوب پاربرہم پت پریشور مقامے حق سچکھنڈ دوار اک جنائییا۔ دھن آتمک راگ سنا تال اگمی ند، رسنا جہوا بتی دند بڈھی ڈھولا نہ کھئے گائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر گھٹ ویکھے چائیں چائیا۔ جن بھگت پرہہ دیونہارا سچ بھرواسا، بھانڈا بھرم بھو کایا ماٹی اندر دئے
 ٹڑائیا۔ جگ جنم دی کرم دی پوری کرے آسا، ترشنا ترکھا مایا ممتا موہ دئے چکائیا۔ ساچے منڈل ساڈھے تین ہتھ سریر سرتی
 شبیدی گوپی کاہن مل کے پاوے راسا، نام شبیدی دُھر دا راگ ویراگی ہو کے آپ الاٹیا۔ نیج گھر نیج گرہ نیج آتم کر کے واسا، نرمل
 نور جوت جوت پرکاشا، اندھ اگیان سری بھگون اندھیرا انتر دئے مکائیا۔ مانس جنم لکھ چوڑاسی وچوں کرے رہ راسا، اتم توڑنہارا
 جم کی پھاسا، فیصلہ حق حقیقت اکو اک جنائیا۔ سنت سہیلا اک آکیلا جگ چوڑی جن بھگتاں بن کے داسی داسا، پُرکھ ابناشا
 شاہو شاہاسا، مہر نظر بے نظیر اپنی اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر
 سنگھ وشنوں بھگون، پورا کرے جنم جنم دا گھٹا، اگلی منزل پندھ مکاوے واٹا، چرن کول جوڑ کے سچا ناتا، نرائن نر نور اپنے
 وچ ملائیا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ کیشن چند نارنگ دے نال نرنکاری سٹور کوآپریٹو دلی - ۹ *

ایکنکار نرنکار ستگر جس نوں دیوے سچی اشیرواد، ایکا وار اک اکلا اپنی دیا کھائیا۔ ست وستو سچ گھر کایا مندر ساچے
 اندر کدی نہ ہوئے برباد، نشٹ روپ نہ کھئے وکھائیا۔ نام ندھان مہروان جس انتر آتم پرما تم ہو کے دیوے اپنی یاد، من واسنا جگت
 مایا وچ وسر کدے نہ جائیا۔ پریم پیار سچ محبت وچ محبوب وجائے اپنا اگتی ناد، دُھن آتمک انحد نادی ناد شنوائیا۔ بن رسنا جہوا
 بتی دند دیوے سچ سواد، من مت بدھ سکے نہ کھئے بدلائیا۔ دُھر دی وست بنا ہتھ دست دیوے داتا داتار، شاہ نواب شہنشاہ شاہ
 پاتشاہ پاربرہم پت پریشور پروردگار سانجھا یار جلوہ گر آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ اشیرواد جس
 نوں دیوے ساچے گھر، سو دو جے در منگن کدے نہ جائیا۔ ساچی اشیرواد مل جائے وچ جگ، جگ جیون داتا دیوے مان وڈیائیا۔
 مایا ممتا موہ ترشنا کوڑی کِریا سڑے نہ وچ آگ، ہوئے ہنگتا روگ نہ کھئے ستائیا۔ صاحب سوامی انترجامی نرگن نراکار جوت سروپ
 درشن کرے اُپر شاہ رگ، نو نو چار لیکھا رہے نہ رائیا۔ بن مکے کعبے ساچے حُجرے مقامے حق مُرید مُرشد کراوے اپنا حج، محو

محبوب مُحَبَّت وِچ مِلائیا۔ نامِ نَدھان سَت سَتواد شبد اگئی سُنائے ند، سُرْتی سُرْتی لئے اُٹھائیا۔ سو گُرمکھ گُرسکھ سنت بھگت ہرجن اِکو ڈھولا اِکو گیت اِکو نغمہ اِکو نام اِکو کلمہ گاؤن دُھر دا سد، چھند اِکو اک سُنائیا۔ جو پورے سَتگر دی شبد ڈوری اندر گیا بجھ، من واسنا وِچ چار کُنٹ دہ دِشا تھ تھ کھئے نہ جائیا۔ پورا مہاپُرش جس دے اندر جاوے وس، نِجھر جھرنا امرت دیوے رس، جوتی جوت کرے پرکاش، اندھ اندھیر کرے وِناش، اندر باہر گیت ظاہر رکھے نواس، سواس سواس اِکو نام جنائیا۔ آتم پرما تم پر م پُرکھ کدے تَن نہ دیوے ساتھ، کِریا کرے پُرکھ سمراتھ، اشیرواد وِچوں اثر مُکن وِچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس جن دیوے اپنی اشیرواد، تِس دین مذہب ذات پات ورن گوت اوچ نیچ کھتری براہمن شوڈر وِیش کلمہ کلام صِفتی نام وِچوں کرے آزاد، اِکو گرہ اِکو مندر اِکو گھر اِکو مُرید اِکو مُرشد اِکو راہ اِکو منزل اِکو دوارا سہجے دئے وکھائیا۔

* ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ ہریجن سنگھ دے گرہ پنڈ رُزکا کلاں ضلع جالندھر *

جن بھگت تیری اِچھیا پوری، آسا منسا اپنا رنگ رنگائیا۔ جُگ جنم کرم دی لیکھے لائے مزدوری، سیوا سیوک دئے وڈیائیا۔ کوڑی کِریا جگت واسنا دُور کرائے نال چرن دھوڑی، ٹِگا مستک اِک رمائیا۔ نِرگن جوت پرکاش کرے اگئی توری، اندھ اگیان دیوے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ جن بھگت تیری جُگ جُگ اِچھا، پرہہ میلا سہج سُبھائیا۔ جُگ چوڈری لیکھا جانے دُھر دا لکھا، بن اکھراں کر پڑھائیا۔ کرم کرم دا جھولی پائے حصّہ، شاہ پاتشاہ شہنشاہیا۔ دُھر فرمان سِری بھگوان جو قلم شاہی بن اکھراں لکھا، بھوکھت وِچ اِشٹ دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ جن بھگت آسا منسا پوری کرے منگ، دُوچے در منگن نہ جائیا۔ نامِ نَدھان سِری بھگوان کایا مندر اندر چاڑھ رنگ، اگم اگمڑا آپ رنگائیا۔ دُھردرگاہی سچّا دیوے آتم پرما تم سنگ، جُگتی جگت نہ ہونے جدائیا۔ بن تال تلوارے وجائے اپنا مردنگ، ناد انادی انحد راگ سُنائیا۔ بھيو کھلائے پاربرہم برہم ہنگ، پت پریشور اپنا پڑدا دئے اُٹھائیا۔ کرنی دا کرتا مانس پورا کرے کم، نہکرمی ہو کے کرم کانڈ دئے مکائیا۔ وست اموک نام پدارتھ دیوے سچّا دھن، بے پرواہ اپنی دات ورتائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا چاڑھ اکو چند، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ جن بھگت تیرا لیکھا لیکھ پن شاہی قلم دوات، دُھر دا حُکم اک جنائیا۔ سچ پریتی جوڑ کے زرگن سرگن نات، میلا میلے دُھردرگاہیا۔ جھگڑا مُکا کے وچھوڑے والی ذات، آتم پرما تم سنگ نبھائیا۔ لیکھے لاوے سُنجنی رات، رُت رُتڑی وچوں بدلائیا۔ لیکھا دیونہارا آد، انت اپنے وچ سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بیوئے سہائی لوک مات، اگلا سنگ سنگی ہو کے توڑ نبھائیا۔

* ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ ہرچرن سنگھ دے گرہ دھیر پُر دلی * *

بھگت ادھاری سدا چوہ جُگی، جُگ کرتا دیا کھائیندا۔ سد بھاگ لگاؤندا رہے کایا ماٹی جھگی، گرہ مندر آپ سہائیندا۔ انتر واسنا رہن نہ دیوے دوجی، ایکنکارا ایکا رنگ رنگائیندا۔ نرمل پوتر بیک کرے بدھی، گیان دھیان وچ بدلائیندا۔ شبدي رمز لگائے گجھی، سوئی سرتی آپ اٹھائیندا۔ دھار رہے نہ مول لکی، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیندا۔ جگت کرپا وچ رہے نہ دکھی، دیناں اناتھاں درد گوائیندا۔ اُجل کر کے مات مکھی، مکھڑا صفت صلاح صلاحندا۔ منزل کر کے اُچی، جگت دواویوں باہر کڈھائیندا۔ آتما کر کے سُچی، اپنے نال ملائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ بھگت سہیلا سدا جُگ چار، چوکر اپنی دیا کھائیا۔ ویکھے وگسے پاوے سار، ویکھنہار بے پرواہیا۔ وست امولک دیوے اپر اپار، پاربرہم پرہہ آپ ورتائیا۔ چرن پریتی بخش کے اک ادھار، عادت کوڑی دئے بدلائیا۔ گرہ مندر کھول کواڑ، پڑدا اوہلا دئے چکائیا۔ اگنی میٹ کے تئی ہاڑھ، بوند سواتی مُکھ چوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست بخش کے پریم پیار، پریم ہو کے دُھر دا پتہ دئے سمجھائیا۔ جن بھگتاں ملدا رہے سدا سہیلا، سچ سوامی دیا کھائیا۔ نظر آؤندا رہے اک اکیلا، ایکنکار وڈ وڈیائیا۔ مان دیندا رہے گرو گُر چیلا، چیلا گرو بیوئے سہائیا۔ سہاؤندا رہے بھگتاں انتر سُنجننا ویلا، وقت نال دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جن بھگتاں دسدا رہیا عبادت، کلمہ دُھر دا اک جنائیا۔ جگت سماج وچوں بدلدا آیا عادت، اگلا پڑدا آپ اٹھائیا۔ ناتا

ٹواؤندا رہیا نِندک ساقط، سگلا اپنا سنگ بنائیا۔ نِرگن ہو کے کردا رہیا حفاظت، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ من واسنا میٹدا رہیا سازش، سُرتی اپنے نال جڑائیا۔ امرت میگھ برسدا رہیا بارش، بوند سوانتی آپ چوائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت جن بھگتاں دی کرن آیا آپ سفارش، دوجا وچولا نہ کھئے جنائیا۔ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دھیرج نال دیوے سچ دوارے دی سچی ڈھارس، ڈھاہ ڈھیری گرمکھ خاک نہ کھئے بنائیا۔

* ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۲ درشن سنگھ دے گرہ دھیر پُر دلی * *

جن بھگتاں پورب لہنا دُھر دا بھاؤ، بھگتی بھگتاں وچوں پرگنائیا۔ اِکو سمرن پُرکھ ابناشی ساچا ناؤں، نر نرنکار نراکار اِک منائیا۔ چرن کول صاحب سوامی لاگن پاؤں، پوتر پُنیت اپنا آپ بنائیا۔ ایکا ویکھن پتا ماؤں، سدا سہیلا شہنشاہیا۔ جو دیونہارا ٹھنڈی چھاؤں، سمرتھ پُرکھ بے پرواہیا۔ کلجگ انت کرن آئے نیاؤں، نئیا نؤکا ویکھے جگت لوکائیا۔ پڑدا لاپوے مندر اندر ساچے گاؤں، گہر گمبھیر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس نؤں آد جگاد جگ چوکڑی جن بھگت ملن دا چاؤ، چاؤ گھنیرا اِکو اِک درڑائیا۔ بھگت سہیلے گرمکھ سجن پھڑ کے باہوں، پاربرہم برہم لیکھا دئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مالک ہو کے دُھر دا شاہو، شاہی دُرمت میل دئے دھوائیا۔ جن بھگتاں جگ چوکڑی اگتی دسدا رہے جگتی، جگ جیون داتا دیا کمائیا۔ سدھی اپنے نال میلدا رہے سُرتی، سٹی لوک مات اٹھائیا۔ دھار دسدا رہے آد جگادی دُھر دی، دُھر مستک لیکھا دئے پرگنائیا۔ مہما اکتھ اگادھ بودھ جئاؤندا رہے ساچے ستگر دی، جو ست ستوادی شبد انادی نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، گرہ مندر اِک درسائیا۔ جن بھگتاں جگ چوکڑی دیندا آیا درس، دیناں اناتھاں دیا کمائیا۔ جنم کرم دی میٹدا آیا حرص، ہوس جگت والی بھجائیا۔ مہروان ہو کے سرگن اُتے کردا آیا ترس، نِرگن ہو کے اگھ کھلائییا۔ جن بھگت پیار مُحبت وچ پین نہ دیوے فرق، فرقہ داری وچوں باہر کڈھائیا۔ جگت جنجالا کر کے ترک، ترت اپنا رنگ چڑھائیا۔ سچ دوار دس کے اُپر عرش، عیش و عشرت اِک سمجھائیا۔ بھيو ابھیدا کھول کے آپ اسچرج، اچرج لپلا دئے وکھائیا۔ جتھ اِکو

شبدی شیر رہیا گرج، غرض اور نہ کھئے جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر بھہ وچ کردے عرض، بینتی سچ سنائیا۔ کلجگ کوریا پرہو لوک مات پئے مرض، سچ طیب نظر کھئے نہ آئیا۔ نورانی چہرے ہوتے زرد، جگت زاویئے وچوں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ جس بدھ ساڈی پھول لئی فرد، پڑدا لیا اٹھائیا۔ جن بھگتاں نال ونڈ اپنا درد، دین دیال دیا کھائیا۔ کلجگ کوریا شرع چھری رہن نہ دئے کرد، قدرت دے مالک تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جودھا سورپیر مردانہ تون آد جگادی اکو مرد، دوجی مدد دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا لیکھا دے بنائیا۔ جن بھگتاں جگ جگ سناؤندا رہیا ڈھولا، بن اکھراں کر پڑھائیا۔ سناؤندا رہیا سوہلا، ڈھر دا حکم جنائیا۔ چکاؤندا رہیا اوہلا، پڑدا آپ اٹھائیا۔ پڑھاؤندا رہیا بولا، تون میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ بندا رہیا وچولا، نرگن سرگن جوڑ جڑائیا۔ اکھواؤندا رہیا مؤلا، ہر گھٹ رمیا بے پرواہیا۔ بنیا رہیا بھولا، بھاؤ بھگتاں آپ درڑائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت جو سچ دوارا کھولا، خالق خلق دئے درڑائیا۔ من واسنا کم نہ آوے رولا، رونق ہووے آتم پر ماتم مل کے گھر وجدی رہے ودھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سب تون چھڈنا پئے چولا، چولی تن ماٹی خاک نہ کھئے ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے آپ ترائیا۔ جن بھگتاں سدا ملدا رہیا جگدیش، جگدیش ہو کے ویکھ وکھائیندا۔ ڈھر دا کلمہ نام دسدا رہیا حدیث، حضرت ہو کے آپ پڑھائیندا۔ نام ندھان دسدا رہیا گیت، ڈھر دا راگ آپ صلاحیندا۔ من منوآ بدلا رہیا نیت، نیتوان رنگ رنگائیندا۔ سدا وسدا رہیا چیت، جگ وچھڑے میل ملائیندا۔ بھگت بھگوان سدا مان دا رہیا پریت، پریم ہو کے جوڑ جڑائیندا۔ ساچا مارگ دس کے ٹھانڈا سیت، اگنی تت تت وچوں بدلائیندا۔ جھگڑا مکا کے اوچ نیچ، راؤ رنگاں اکو گھر وکھائیندا۔ کلجگ انت سری بھگونت جن بھگت دواریوں بھکاری ہو کے منگے بھیکھ، بھچھیا لے کے خوشی منائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سنت سہیلے بنا عزیز، عظیم اعظم اپنے رنگ رنگائیندا۔

* ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۲ گُردرشن کُور سُکھونت کُور محلہ جٹ پُرا کپُورتھلا * *

ستگر دھار امرت دُدھ، مٹھا رس نہ کھئے جنائیندا۔ جن بھگتاں کرے نرمل بُدھ، وویک وویکی آپ بنائیندا۔ پُورب جنم دی ہووے سُدھ، مانس جنم آتم پرما تم رنگ چڑھائیندا۔ من واسنا کوڑی کریا کرے نہ یُدھ، جگت وکارا موہ مٹائیندا۔ آتم پرما تم سچ پریم بخش کے سُدھ، ودی سُدی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ کلجگ دھار بدل کے پھیر زُڑی آؤن لگی ستجگ، جگ تریتا دوا پر کلجگ اپنا پنڈھ مُکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ دُدھ کہے میں امیوں رس امرت سیر، سر سروور وچوں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ میرا داتا پُرکھ اکال گہر گمبھیر بے نظیر، نر نرائن وڈی وڈیائیا۔ جو مہر نظر نال جن بھگتاں انتر آتم بدل دیوے تاثیر، لاتصویر جلوہ نُور نُورانہ کر رُشنائیا۔ پھڑ کے چوٹی چاڑھے منزل حق اخیر، کوڑی کریا پنڈھ مُکائیا۔ سچ پیار حق مُحبّت دے کے اکو دھیر، دھرم دھرواس آپ بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جنم جنم دی کٹ لکیر، فقرہ اکو اک دئے سمجھائیا۔ دُدھ کہے میرا اوس دے نال ہون لگا ملاپ، جس نوں دہریاں اندر سارے رہے گائیا۔ گر اوتار پیغمبر بھگت صوفی جس دا دسدے کئے بھوکھت واک، واقف کار انتر آتم بے پرواہیا۔ بخشنہارا سچ سوغات، نام اگئی دیوے دات، کایا ماٹی ہاٹی سرگن نرگن جھولی آپ بھرائیا۔ جن بھگتاں میٹنہار اندھیری رات، دیونہارا امرت بوند سوانت، بودھ آگادھ دس اگئی گاتھ، کرے سچ پڑھائیا۔ اوہ صاحب سوامی انترجامی پت پریشور کللاپات، دیونہار سچی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پُورب لہنا جنم کرم لیکھا دیونہارا ساکھیات، پڑدا اوہلا رہن کوئی نہ پائیا۔ دُدھ کہے مینوں یاد آئی دادو والی گاتھا، گوبند رہیا سمجھائیا۔ جس نے بھریا حق گلاسا، جام حقیقی رہیا دکھائیا۔ نیترو کے کہا میں کس بوند دا پیاسا، جس نوں چاترک سمجھے کھئے نہ رائیا۔ گوبند کہا سُن اگئی باتا، دُھر فرمان دیاں درڑائیا۔ جس ویلے کلجگ انت ہووے اندھیری راتا، ساچا چند نہ کھئے رُشنائیا۔ گر اوتار پیغمبر پُچھے کھئے نہ واتا، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن سارے دین دہائیا۔ اوس ویلے نرگن نرور نرکار نرکار نرگن جوت کرے پرکاشا، پاربرہم پت پریشور اپنا روپ دھرائیا۔ بھگت بھگوانا کھیلے لوک مات تماشا، جگت جگت اپنے ہتھ رکھائیا۔ باؤن دی یاد رکھے گاتھا، بل دا لہنا دئے دہرائیا۔ چچیاں دا پچھلا دیوے باقا، حساب اپنے ہتھ وکھائیا۔ پہلی دھار بن کے ان داتا،

دو جی وار بھوک لگائے اوس گلاسا، جس نال بھگتاں دی بھجے پیاسا، گرمکھاں دی پورن ہووے آسا، توں میرا میں تیرا چلدا رہے
 سواسا، چرن پرتی بنیا رہے بھرواسا، بھاؤ بھوؤ اکو دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 پورب لیکھا لیکھے وچوں بھوکھت نال ملائیا۔

* ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۲ گرچن سنگھ دے گرہ پنڈ احمد پُر ضلع کپورتھلا * *

چیت کہے میں کرن آیا آداب، ادب وچ سیس نوائیا۔ جلوہ تگ محراب، محبوب ویکھ بے پرواہیا۔ جو بھگتاں دیوے خطاب،
 مخاطب ہو کے رہیا سنائیا۔ حقیقت والا حق جناب، ظاہر ظہور نور خدائیا۔ حق نواسی اکو واحد، واہوا اپنی کار کھائیا۔ نام
 ندھانا کر عنایت، علم اکو اک جنائیا۔ آتم پر ماتم سچ شریعت، شریعت اور نہ کھئے وکھائیا۔ سچکھنڈ دوارے کرنی اک رہیائش، دھام
 اکو اک سمجھائیا۔ جس دی کر سکیا نہ کھئے پیائش، پیانہ ناپ نہ کھئے بنائیا۔ دھر دا سندیشہ دیوے سچ ہدایت، حاضر حضور کرے
 پڑھائیا۔ جن بھکتو ایتھے اوتھے تہاڈی کراں حمایت، ہم ساجن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ محبت وچ کراں اشاعت، اطلاع دیواں تھائوں
 تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا اک درڑائیا۔ چیت کہے میں کرن آیا نمسکار، نمو نمو سیس جھکائیا۔
 ڈنڈاوت کراں بارمبار، بینتی اک سنائیا۔ پرم پُرکھ میت مرار، پاربریم تیری سچ سرنائیا۔ جن بھگتاں کریں پیار، پریم ہو کے میل
 ملائیا۔ دکھیاں دا دلدار، دردیاں دردی ہو کے درد اپنی جھولی پائیا۔ شبد اگتی کرے گفتار، گفت شنید اک پڑھائیا۔ نظر نہ آوے
 جگت نیت وچ سنسار، سنساری سمجھ نہ کھئے رکھائیا۔ تیرا محل اٹل اچ منار، محبوب ہو کے وسیں بے پرواہیا۔ نو تو چار پچھوں
 آئی وار، وارتا پچھلی رہے نہ رائیا۔ ست ستوادی شبد انادی بخش دے دھار، دھرنی دھرت دھول دئے دہائیا۔ گر اوتار پیغمبر
 تیرے اگیکار، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ کچھ لہنا دینا پچھلا قول یاد کر جہار، جوگی جوگیشر دین گواہیا۔ تینوں سجدہ استغفار،
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ چیت کہے میں کرن آیا بدن، بھجیا واہو داہیا۔ مستک ٹکا
 دھوڑی لا کے چندن، چند چاندنا کراں رُسنائیا۔ جن بھگتاں دس کے اک اندن، اند پرمانند دیاں جنائیا۔ لکھ چوراسی کٹو بندھن،

جم کی پھاسی رہے نہ رائیا۔ دوجے در نہ جائیو منگن، دیونہارا بے پرواہیا۔ جس دا کھلا سدا انگن، دو جہان وسن چائیں چائیا۔ نام ندھان سیری بھگوان چاڑھے اپنی رنگن، رنگ رنگیلا شہنشاہیا۔ جو تہاڈے کایا مندر اندر آیا لنگھن، ین پوڑی ڈنڈے اپنا قدم ٹکائیا۔ نام پدارتھ آیا ونڈن، دھر دی وست جھولی پائیا۔ جن بھکتو جنم کرم دیاں وچھڑیاں آیا سدن، سدھنے تون آکے لیکھا تہاڈا دئے رکھائیا۔ لیکھے لا کے کایا ماٹی بدن، بدیاں تون لئے بچائیا۔ جیہڑا ہتھ نہ آیا کوٹن کوٹ کیتیاں یتن، یتھارتھ تہاڈا لیکھا دئے چکائیا۔ جن بھکتو تہانوں رہن نہ دیوے بے وطن، وطن دے مالک گھر تھانڈے دئے بنائیا۔ سانجھا دس کے اکو اپنا پتن، نام بیڑے دئے چڑھائیا۔ جگ جنم دے لیکھے کارن تہاڈا پدارتھ آیا چکھن، چسکا زبان نہ کھئے رکھائیا۔ بنا اکھاں تون آیا تگن، دوئے لوچن جگت نہ کھئے کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لکھ چوراسی وچوں وروں کے مکھن، قیمت اپنے گھر چکائیا۔

* ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ گرمکھ سنگھ دے گرہ پنڈ احمدپڑ ضلع کپورتھلا * *

سیری بھگوان کہے جن بھگتاں دس کے نراکھر اپنا اوڑا، اوڑک لیکھا دیاں مکائیا۔ بنا لاری نام اکٹا رنگ چاڑھاں گوڑھا، گرمکھ وچ اتر کدے نہ جائیا۔ چتر سگھڑ بناواں مہروان ہو کے موڑھا، مُردیاں مُرشد ہو کے لواں اٹھائیا۔ سرگن چرن پریتی مستک دیواں دھوڑا، دھوڑ نرگن دھار چھپائیا۔ من واسنا ناتا توڑاں کوڑا، کٹمب جھوٹھ دیاں چھڈائیا۔ پورب جنم دا لہنا دینا کراں پورا، پورن پریشور ہو کے ہوواں سہائیا۔ ہر بھگت دوجے گرہ بنے نہ کھئے مزدورا، مانگت ہو کے جھولی کھئے نہ ڈاہیا۔ نام خُماری بخشاں سچ سرورا، سمرن اکو اک سمجھائیا۔ سچ پرکاش دے کے نورا، نرگن جوت کراں رُشنائیا۔ مانس جنم رہن نہ دیواں ادھورا، حاضر ہو کے پار لنگھائیا۔ جن بھگت کھل لہاؤنی نہ پئے وانگ منصورا، مُشکل اگلی آپ چکائیا۔ مؤسے وانگ ڈگنا نہ پئے اُتے کوہ طورا، قدرت دا مالک کایا قطے وچ اپنا جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہے جس نرگن دھار پڑھیا اوڑا اکھر، آخر اپنے وچ ملایا۔ بنا پوڑی ڈنڈے چڑھ کے سخر، ساکھیات اپنا درس دکھائیا۔ جنم کرم آون جاون

لکھ چوڑاسی مٹا کے فکر، فقرہ اِکو دیاں سُنائیا۔ دُھر دا رس دیواں امرت دھار نِجھر، نِج نیتر کر رُشنائیا۔ جس درس نوں تڑپدا رہیا بدر، بدھ نال سَمکھ ہو کے رہیا وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ سِری بھگوان کہے جن بھگت اِکو اِک نِرگن اوڑے نال کرے پیار، پرم پُرکھ پرماتم دیونہار سچّی سرنائیا۔ بنا اکھراں توں میلا ہُندا رہے نال نرنکار، نِرگن اپنی دھار وچ سہائیا۔ جس دیاں صفتاں کردے رہے سدا جُگ چار، چوکڑی پاٹھشالا وچ کُرائیا۔ سجدیاں وچ سر نوآوندے رہے اُپر مزار، نیتر نیناں نیر وپائیا۔ کہندے رہے صفتاں وچ سانجھا یار، کعبیاں دا مالک خلق دا خالق جلوہ نُور خُدائیا۔ جس دا سدا سدا نت بنیا رہیا بے اعتبار، بے اعتباری لوک مات نہ کھئے رکھائیا۔ اوہ بھگتاں میتا پرگٹ ہو کے ویکھے ٹھانڈا دربار، در دروازہ اِک سہائیا۔ ست ورتارا بن کے دیوے اِک بھنڈار، بھنڈی وریبھنڈی دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، آد جُگادی سرجنہار، ست سوامی انترجامی گن ندھان گن اپنا بھگتاں جھولی پائیا۔

* ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ پُھمن سنگھ دے گرہ احمدپُر ضلع کپورتھلا * *

سِری بھگوان کہے نِرگن اوڑے دا سمجھے نہ کھئے آکار، اونکار صفت وچ صلاحیا۔ جس دھار وچوں نکل کے دھار، دُھر دا حُکم سدا ورتائیا۔ اوہ لیکھ لیکھن توں باہر، قلم شاہی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوس دا حُکم سُنندے رہے گر اوتار، پیغمبر کلمہ نام خُدائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں اپنے انتر رکھی سنبھال، باہر رُوپ رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ جُگ چوکڑی ستجگ تریتا دواپر کلجگ کھوج وچ کردے گئے بھال، خود وچوں خُدی نہ جگت مٹائیا۔ کیسے دا حل نہ ہویا انتر سوال، سوال جواب وچ نِرگن سرگن کھیل وکھائیا۔ صفتاں والا شاستر دین احوال، جیکاریاں والے ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا بھو اپنے وچ چُھپائیا۔ سِری بھگوان کہے نِرگن اوڑے دی پائی کیسے نہ سار، سرب ویاپی پڑدا نہ کھئے اُٹھائیا۔ کاغذ قلم لکھ لکھ گئے ہار، شاہی رو رو دئے دُہائیا۔ جس دا انت نہ پاراوار، بے انت بے پرواہیا۔ اوہ سیکھیا دئے سیکھال، نِرگن سرگن کر پڑھائیا۔ جُگ چوکڑی دو جہاناں وکھری رکھ کے چال، چار کُنٹ دہ دشا اپنا پھیرا پائیا۔ جس دا حُکم بے مثال، وشال جس دی دھار نظری آئیا۔ ڈھولا گائے کھئے نہ

قوال، راگ ناد نہ کھئے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا اپنے وچ رکھائیا۔ سِری بھگوان کہے نرگن اوڑے دا جے کوئی سمجھ لیندا راز، اشارہ دُھر دا اک جنائیا۔ جھگڑا رہندا نہ پوجا پاٹھ نماز، سِمرن جگت نہ کھئے وکھائیا۔ پینڈا مُک جاندا پرتھی آکاش، سہادھیاں والی سُن نہ کھئے وڈیائیا۔ بن دیا باقی سدا بُندا رہے پرکاش، نرگن نُوَر نُوَر رُشنائیا۔ جُگ چوڑی پچھوں کوٹاں وچوں جن بھگتاں ملدی ایہہ دات، لکھ چوڑاسی پڑھ پڑھ تھکے مات لوکائیا۔ جنہاں دے انتر نرنتر ہو کے نرور کرے نواس، آسن سینگھاسن اک سہائیا۔ سدا سہیلا بن کے وسے پاس، کروٹ پاسا اپنالے بدلایا۔ اوہناں پڑھن لکھن دی رہے کوئی نہ خوابش، منسا منسا وچوں پور وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، دیاوان ہو کے دیا کرے ساکھیات، صاحب ہو کے سبب اپنا آپ بناایا۔

* ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ گرچن کور دے گرہ احمدپُر ضلع کپورتھلا * *

سِری بھگوان کہے نرگن اوڑے، دی جے سمجھ جاوے جن اُستت، جگت نندیا رہے نہ رائیا۔ پڑھنی پئے نہ کوئی واجکاں والی پُستک، اکھراں راگ نہ کھئے لائیا۔ جگت جہان وچوں مل جائے فُرست، ممتا موہ بندھن نہ کھئے بندھائیا۔ اکو مالک مل جائے دُھر دا مُرشد، جو مُریداں حال سُن کے خوشی منائیا۔ مُحبّت وچ دے اگئی اُفت، دُھر سندیشہ اک جنائیا۔ من واسنا رہن نہ دیوے دُرمت، گرمت اکو دے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو اپنا دے کھلایا۔ سِری بھگوان کہے نرگن اوڑے دا جو لیکھا جانے مکت، مُکمل پڑدا لے اُٹھایا۔ اوس کول دُھر بھنڈار رہے مُفت، بھجن بندگی سمجھ نہ کھئے بناایا۔ آتم سوادھان رہے چُست، آس نندرا نہ کھئے بناایا۔ سِری بھگوان ملدا رہے دُرست، میلا دُھر دا جوڑ جڑایا۔ جھگڑا رہے نہ بالشت انگشت، اُنکلی ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل دے وکھائیا۔ سِری بھگوان کہے جس نرگن اوڑا تکیا بن اکھ، نیتر نین بند کرائیا۔ اوہ پرم پُرکھ پرماتم نال مل کے ہو گیا سچ، ست ست وچ سہائیا۔ بنا ت وجود گیا رچ، رچنا ویکھ بے پرواہیا۔ پرکاش ہو کے جگے لٹ لٹ، نور ہو کے ڈگمگایا۔ شبد ہو کے مارے اگئی سٹ، تال تلواڑا نہ کھئے وجایا۔ نرور ہو

کے نظری آئے پرتکھ، مہروان محبوب گوسائیا۔ جن بھگتاں اِکو مارگ دئے دس، در دروازہ اندرون دئے کھلائیآ۔ موہ مُحبّت وچ ہو کے وس، واسطہ اپنے نال جڑائیآ۔ نِرگن اوڑا کہے بھگت بھگوان دا سانجھا جس، اکھڑ ایسے دی کرن وڈیآئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اِک ورتائیآ۔ سِری بھگوان کہے نِرگن اوڑا بُدھی وچ کدے نہ آوے وچار، عقل وِدیا نہ کھئے چٹرائیآ۔ لکھن وچ نہ کھئے شمار، سطران ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ بولن وچ نہ کھئے جیکار، کلمے دین دُہائیآ۔ عددان وچ نہ کھئے ادھار، انکڑیاں وچ نہ کھئے جنائیآ۔ ترے گن مایا نہ کھئے پیار، پنج تت نہ کھئے سرنائیآ۔ اِکو کھیل ویکھے پروردگار، پارہرہم پرہہ نظری آئیآ۔ جو بھگتاں دیوے ادھار، نت نوت ہونے سہائیآ۔ جس نِرگن اکھڑ پُرکھ اکال لیا وچار، وچرکے اور نہ کیسے سُنائیآ۔ جس نون بیتے نہیں جُگ دو چار، کوئن کوٹ گئے وہائیآ۔ سو کلجُگ انت جن بھگتاں کرن آیا خبردار، بے خبراں خبر سُنائیآ۔ اِکو اکھڑ پڑھو جس نال دو جہاناں بیڑا ہو جائے پار، نئیآ نوکا مات نہ کھئے وڈیآئیآ۔ دُھردرگاہی مل جائے اِبناشی کرتا دُھر دا یار، کوڑا ناتا نہ کھئے بندھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنون بھگوان، نو نو چار پچھوں جن بھگتاں وکھا کے اپنی بہار، وبار وچ بوبار وچ توہار وچ اپنا رنگ رنگائیآ۔

* ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ احمدپُر ضلع کپورتھلا * *

سِری بھگوان کہے میں اکھڑاں والا لیکھ کدے نہ لکھدا، وکھڑ دی دھار حُکم جنائیآ۔ آد جُگاد لیکھا لہنا دینا جاناں ستگر سیکھ دا، جن بھگتاں کھوجاں تھاون تھائیآ۔ آون جاون پنڈھ مُکاواں جھگڑا نت دا، لکھ چوڑاسی دیاں کٹائیآ۔ میل بناواں دُھر دے مت دا، متر پیارا ہو کے سنگ نبھائیآ۔ جو جگ نیتر نین کیسے نہیں دِسدا، گرُمکھ وِرلا درشن پائیآ۔ گرُمکھو ایہ لہنا دینا نہیں پچھلی ریتی والی اِک دا، اِک اِکلا جُگ جُگ دیاں وچھڑیاں پار کرائیآ۔ ناتا جوڑ کے شبدی دھار پتا پوت پت دا، پت پریشور ہونے سہائیآ۔ مارگ دسے جگت جہان پت دا، پتکاری ہو کے جوڑ جڑائیآ۔ ستگر نام جگت وِنجاریاں کول کتے نہیں وکدا، ہٹ ہٹوانے خالی دین دُہائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھگت سُہیلے دئے وڈیآئیآ۔ سِری بھگوان کہے میں پڑھاون آیا اگئی پئی،

جس دا حرُوف نہ کھئے سمجھائیا۔ نام امولک دین آیا اگئی رتی، رتن جواہر مانک جس دی قیمت نہ کھئے چُکائیا۔ ملاون آیا نرگن دھار کھلاپاتی، پتت ادھارن جو آد جُگاد اکھوائیا۔ پن کرم کانڈ توں کرن آیا گتی، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گرمکھ آتما سیت کراون آیا تئی، اگنی تت نہ کھئے جلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا مندر اک سُہائیا۔ جن بھکتو میں سیکھیا والا کھولیا نہیں کوئی ودیالا، ودیا والا علم نہ کھئے پڑھائیا۔ اکو مارگ دس کے سُکھالا، سوہنگ ڈھولا دتا سمجھائیا۔ ہتھ وچ کسے نوں پکڑنی پئے نہ مالا، من کا منکا دیاں بھوائیا۔ پوجا کرنی پئے نہ جوت جوالا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ جس دا گر اوتار پیغمبر دیندے گئے احوالا، اوہ حالت ویکھے تھائوں تھائیا۔ تہاڈا کایا کعبہ بنا کے سچی دھرم سالا، دھرم دوارا اپنا دیاں وکھائیا۔ جتھے دیک جوت جگے مٹعالا، آد انت نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایتھے اوتھے دو جہان سدا بنیا رہیا رکھوالا، رکھک ہو کے سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جن بھکتو پرہہ دین نہیں آیا کوئی اشارے، سینت جگت نہ کھئے لگائیا۔ مہروان ہو کے پار لنگھاؤن آیا اپنے کنارے، منجھدھار نہ کھئے رُڑھائیا۔ جس نوں جھکدے گئے سدا جُگ چارے، چوکرئی بیٹھی سیس نوٹیا۔ سجدیاں وچ گرو اوتارے، پیغمبر ڈھولے گائیا۔ اوہ آ بھکتان دے دوارے، بھاگ حصہ پچھلا جھولی پائیا۔ نہکرمی ہو کے کرم کانڈ توں کڈھے باہرے، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ مانس جنم گرمکھان پیچ سوارے، سیوک ہو کے اپنی سیو کھائیا۔ مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال دھرنی دھرت دھول جن بھگت دوارے نرگن روپ پدھارے، سرگن لیکھے لئے لگائیا۔

* ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ چرن سنگھ دے گرہ احمدپُر ضلع کپورتھلا * *

جن بھکتو تہاڈا پوتر صاف کرنا بردا چنگا، ہردم اکو یاد دینی بندھائیا۔ شبد اناد دُھن آتمک وجا اگئی مردنگا، نام سندیشہ دینا سُنائیا۔ انتر آتم چاڑھ کے اپنا رنگا، رنگت دوجی دینی بدلایا۔ ساچا ڈھولا سُنا کے چھندا، سنسا روگ دینا مٹایا۔ نج آتم دے کے اک اندا، اند اند وچ دینا سہائیا۔ بنا بندگیوں بنا دینا اوہ بندہ، جو بندی خانہ اپنا جائے نڑایا۔ سدا ملیا میل رہے نال

سورے سربنگا، وچھوڑے والی ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ ٹھاڈے چرناں دا راہ تگدی رہے جمن سُرستی گوداوری گنگا، تر بینی نین اکھ کھلائی۔ امرت رس نجھر ملدا رہے ٹھنڈا، بوند سواتی آپ ٹپکائی۔ سچ پریم دا چڑھیا رہے چندا، اندھ اگیان رہے نہ رائیا۔ بیڑا پار کرنا چُک کے اپنے کندھا، قدم قدم دا لیکھا دینا مُکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں سیس رہن نہ دیوے ننگا، محبوب ہو کے اپنا ہتھ ٹکائی۔ جن بھگتو پرہ نے چُکنا اوس گودی، جتھے گر اوتار بیٹھے سوہا پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال دینی اوہ سوجھی، جس نوں سمجھ سکے نہ کھئے چٹرائیا۔ جتھے جنگلاں وچ پھرنا نہ پئے بن کے جوگی، تپسویاں والا تپ نہ کھئے کھائی۔ تیاگ ویراگ دا بننا نہ پئے روگی، سیس خاک نہ کھئے چھپائی۔ بنس لبھنا نہ پئے ویدی سوڈھی، چار ورن اکو رنگ دئے چڑھائی۔ جھگڑا مُکا کے جتجو بودی، آتم برہم سب نوں دئے سمجھائی۔ نام سندیشہ دے کے اک سلوکی، صلح گل گھر وچ دئے ملائی۔ ساچے نام دی دے کے اگئی روزی، روز دے منگتے منگن دی عادت دئے بدلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بخشنہار اک سرنائی۔ جن بھگتو آتم پرما تم بنا کے اکو یاچک، یتھارتھ اکو حُکم دیاں سنائی۔ ٹھاڈے انتر دا بن کے واچک، لیکھا پڑھاں سہج سُبھائی۔ گرمکھ رہن نہ دیواں کوئی ساقط، نندک دُشت دُراچار نہ کھئے اکھوائیا۔ پریم پیار مُحبت وچ بناواں آستک، ایشٹ اکو اک جنائی۔ نانا جوڑ ڈھر دا واستوک، وصل اکو دیاں وکھائی۔ ابناشی کرتا ٹھاڈا بنے آپاشک، اُنشداں دی کرنی نہ پئے پڑھائی۔ ہر چرن دوار چنگی سیج نالوں باشک، وشنوں ساگو پانگ اُتے دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار سرنائی۔ جن بھگتو ٹھاڈا لیکھا رہیا کھئے دین نہ مذہبی، آتم پرما تم مل کے وجدی رہے ودھائی۔ پُرکھ اکال بنیا رہے مددی، دوجا سر نہ کھئے اٹھائی۔ ٹھاڈا من نہ رہے تشددی، کوڑ وکارا دیاں کھپائی۔ ٹوں میرا میں تیرا دس کے بندگی، بندی خانہ دیاں ٹڑائی۔ گرمکھو ٹسیں کئی نہیں کیسے دی مُچھندگی، مُشکلاں وچوں آپے باہر کڈھائی۔ مَوج لینی آگے ستگرُو دے اند دی، رسنا رس پھیکے دئے جنائی۔ کوڑ وکار دی کہانی نہ پئے گندگی، سوگندھی اپنا نام دھرائیا۔ ایہ کھیل اوس اگئی چند دی، جس نوں چند سورج بیٹھے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بخشنہار سچی سرنائی۔ جن بھگتو ٹھاڈا بدل دینا قانون قاعدہ، کامل مُرشد دیا کھائی۔ گر اوتار پیغمبراں دا پورا کر کے وعدہ، واحد اپنا حُکم سنائی۔ شبدي گوہند دو جہاناں بن کے آیا ٹھائیندا، نمو نمستے

اِکو دئے دِرڑائیا۔ جس دا حُکم فرمان چلنا آئیندا، ویکھے تهاؤں تھائیا۔ سو سوامی انترجامی کھیل کرے باقاعدہ، دُھر دی دھار آپ دِرڑائیا۔ آگے گُرمکھو تہاڈے نالوں ہووے نہ کدے علیحدہ، وکھرا گھر نہ کھئے سہائیا۔ جن بھگتو تہانوں مل کے تہاڈے نالوں پرہہ نوں بہتا فائدہ، جو فیصلے حق حق سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جو آد جگاد جگ چوکری رہے گا، لوک مات نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔

* ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ جگندر سنگھ دے گرہ پنڈ احمد پُر ضلع کپورتھلا *

جن بھگت لوک مات بنا دھرنی، دُھر دا دھام اک جنائیا۔ پُرکھ اکال کرتا کرنی، قُدرت دا قادر بے پرواہیا۔ جس دی منزل تَساں چڑھنی، نو دوارے پنڈھ مُکائیا۔ اِکو تِک اوس دی پڑھنی، جو تہمتاں توں لئے پچائیا۔ جس دی پت تہنی کدے نہ جھڑنی، بسنت خزان نہ روپ وکھائیا۔ دھار اگنی ہون کدے نہیں سڑنی، مڑھی گور نہ کھئے دبائیا۔ جھگڑا مُک جائے ورنی برنی، ذات پات نہ کھئے جنائیا۔ اِکو پرم پُرکھ دی لگنا سرنی، دو جی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھگت سہیلے لئے اُٹھائیا۔ جن بھگت پرم پُرکھ پرماتم ویکھنا چار کوٹ، دہ دشا رسیا سائیا۔ کھوٹے کھرے پرکھے جوٹھ جھوٹھ، ست ستواد پڑدیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ کلجگ انت تہاڈے اُپر گیا تٹھ، اُچھ توں کچھ دئے بنائیا۔ امرت جام پیا کے گھٹ، گھاٹی منزل پار کرائیا۔ نام بھنڈارے دی پا کے لٹ، لٹیریاں توں لُکا کے تہاڈے اندر دئے ٹکائیا۔ تَساں خوشیاں نال سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان پڑھنی تِک، تِرت نرت سرت اکال مورت اِکو رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، تہاڈا اندروں بدل دیوے رُخ، رُکھا سُکھا کھا کے سُکھ تہاڈے وچ وکھائیا۔

* ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۲ صورت سنگھ دے گرہ پنڈ ڈالا ضلع کپورتھلا *

کلجگ ویکھ اندھیری رات، پُرکھ اکال دین دیاں دیا کائیندا۔ لکھ چوراسی تگے مار جہات، چارے کھانی پھول پھولائیندا۔ جن بھگتاں بند کواڑی کھول تاک، پڑدا اوہلا آپ اُٹھائیندا۔ لیکھ لا کے تن ماٹی خاک، اصل وصل وجود آپ کرائیندا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم دس کے جاپ، جیون جگت جگت درڑائیندا۔ کوئن کوٹ جنم دے میٹ کے پاپ، دُرمت میل دھوائیندا۔ ست ستوادی ہو کے دیوے ساتھ، اندر باہر گپت ظاہر سکلا سنگ نبھائیندا۔ مہروان ویکھنہارا کھیل تماش، خالق ہو کے پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر پڑدا آپ اُٹھائیندا۔ کلجگ اتم ویکھ اندھیرا اندھ، چار کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ ساچا دیوے کھئے نہ سنگ، بھرمے بھلی سرب لوکائیا۔ آتم پرما تم چاڑھے کوئی نہ رنگ، کوڑی کیریا جگت واسنا ہوئی ہلکائیا۔ نام اگما سُنائے کھئے نہ چھند، اکھراں والے ڈھولے رہے گائیا۔ نج گھر نج گرہ پائے کھئے نہ نجاند، پرمانند وچ نہ کھئے سہائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا انتر آتما دسے رنڈ، سنت کنت سہاگی نرگن نروریر نراکار نہ کھئے بندھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیاں سب نوں دیونہارا دنڈ، نام کھنڈا برہمنڈاں اکو رہیا اُٹھائیا۔ نیتر روون سورہ چند، پاتال آکاش رہے گر لائیا۔ بھيو چُکيا نہ کيسے برہم ہنگ، آتم انتر پڑدا نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ست ستوادی لیکھا اگلا دئے سمجھائیا۔ کلجگ کہے میری اندھیری گھٹ، گھٹ گھٹ پڑدا دتا پائیا۔ کیریا کھیل بازی گر سوانگی ہو کے نٹ، نٹوآ من دتا نچائیا۔ وست امولک رہن نہ دتی کيسے ساڈھے تین ہتھ کایا ہٹ، جگت واسنا کوڑی کیریا سرشٹی درشٹی ہوئی ہلکائیا۔ نج نیتر کھول کے ویکھے کھئے نہ اکھ، پرتکھ ملے نہ روپ گوسائینا۔ مایا ممتا گرہ گرہ ناتا توڑیا سچ، جوٹھ جھوٹھ کوڑ کُٹم وجی ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، چار کُنٹ دہ دشا اپنا حکم رہیا ورتائیا۔ کلجگ کہے تیرا کھیل اگما انوکھا، جیو بڈھی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جگت ودیا رہن نہ دیواں سوچا، ودوان چلے نہ کھئے چترائیا۔ ہاباکار کرائے چوڈاں لوکا، پرلوک دتا روئیا۔ دیا باقی جگن نہ دتا کيسے کایا ماٹی کوٹھا، اندھ اندھیر دتا بنائیا۔ جیو جنت سادھ سنت پڑھن لگایا اکھراں والا پوتھا، نراکھر بھيو نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے میرا چار کُنٹ ویکھو کلیش، کلمہ حق نہ کھئے جنائیا۔ جو حکم دے کے گیا

دس دسمیش، دہ دشا گئی بھلائیآ۔ دھر دا سُنے نہ کھئے سندیش، پڑھ پڑھ تھکی جگت لوکائیآ۔ نیج نیتر نیرگن نرور نرنکار کوئی نہ سکے ویکھ، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے تَلے پربت لبھن تهاؤں تھائیآ۔ جو آد جُگاد جُگ چوکرئی نِت نوت بدلنہارا ویس، ویسادھاری اپنا روپ وکھائیآ۔ جس دا قلم شاہی توں باہر لکھن والا لیکھ، کاغذاں اُتے ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ سو صاحب سوامی انترجامی کلجگ اتم کھیل دینا کھید، جگت کھلاری ہو کے پھیرا پائیآ۔ جو گر اوتار پیغمبران ستجگ تریتا دواپر کلجگ رہیا بھیج، بھجن بندگی نام کلمہ علما علم وچ کرے پڑھائیآ۔ سو پُرکھ بدھاتا سناوے گاتھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی اپنی کار کھائیآ۔ کلجگ کہے میں ہون نہ دیواں کیسے دا کلیان، کلمے والے دیواں بھلائیآ۔ انتر رہن نہ دیواں کوئی گیان، شاستر سمرت وید پُران سارے رہے گر لائیآ۔ ست دھرم دا میٹ کے جگت نشان، کوڑ گڑیارا دیاں جھلائیآ۔ میلا ہون نہ دیواں من واسنا وچ سیری بھگوان، ترشنا وچ رکھاں جگت لوکائیآ۔ کراں کھیل خلق وچ مہان، محبوب دا حکم من کے اپنی کار کھائیآ۔ کوٹاں وچوں ہرجن بھگت سہیلے تھوڑے چتر سجان، جو بنا ودیا بُدھ بیک رہے کرائیآ۔ تنہاں کایا مندر اندر دیا باقی کھلا پاتی جگائے آپ مہان، شبد ناد بودھ آگادھ کتھ کتھ سُنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سوامی اپنا حکم ورتائیآ۔ کلجگ کہے مینوں کہندے کوڑ گڑیار، کایا کیڑ سب دا دتا بدلائیآ۔ لہنا دینا مُکا کے گرو اوتار، پیغمبران دھر دا حکم دتا سُنائیآ۔ سچکھنڈ دوارے جا کے سارے اکٹھے کرو نِسکار، دین مذہب دا جھگڑا رہے نہ رائیآ۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی کرے خبردار، بے خبراں خبر سُنائیآ۔ جس نوں جگ چوکرئی صفتاں وچ گاؤندے گئے وارو وار، وارتا اکھراں والی بنائیآ۔ سو نیرگن جوت بن ورن گوت کل کلکی لے اوتار، کلمیاں توں باہر اظہار اپنا رہیا جنائیآ۔ جس دی رسنا جہوا بئی دند والی نہیں کوئی گفتار، گفت شنید اپنا حکم سُنائیآ۔ سو صاحب سہیلا اک آکیلا جن بھگتاں دیوے آپ دیدار، دیاوان ہو کے پڑدا اندروں دئے اُٹھائیآ۔ گرہ مندر گھر میلا ملے میت مُرار، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیآ۔ بن تیل باقی دیک دیاہوئے اُجیار، دوس زین اٹھ پھر کرے رُشنائیآ۔ دھن آتمک سُنائے آگمی آواز، بن سروں جس دھر دا آپ درڑائیآ۔ سنت سہیلے سرتی شبد اُٹھائے آن، سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ کایا ماٹی

ساجی ہائی اندر آتم پر ماتم ملے سِری بھگوان، بھاؤنا جن بھگتاں پور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، دیونہارا دُھر دا دان، نام امولک کایا گولک وست اگئی جھولی پائیا۔

* ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۲ مکھن سنگھ دے گرہ پنڈ باؤپر ضلع گرداسپُر *

سِری بھگوان کہے میں اپنی دُنیا تکی، لکھ چوراسی جیو جنت ویکھ وکھائیا۔ من واسنا جگت کریا وچ ہوئی شکی، گر اوتار پیغمبراں حُکم گئی بھلائیآ۔ آتم پر ماتم پریت نہ ویکھی حتی، حقیقت وچوں حق کیتی جدائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نٹھ نٹھ تھکی، جگت مایا بھجی واہو داہیا۔ نیج نیتر گیان کھلی کیسے نہ اگھی، اگھیاں والے اندھے نظری آئیآ۔ امرت دھار نجہر بوند سوانت کیسے نہ چکھی، چسکا رسنا پیا لوکائیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم پر میشور ملیا نہ کلاپتی، پنت ادھارن نظر کھئے نہ پائیا۔ گھر گھر اندر بھجی ویکھی بتی، ست جوت نہ کھئے رُشنائیآ۔ بن ہر نامے خالی ہوئی ساڈھے تِن ہتھ ہٹی، من ہٹوانا پونجی بیٹھا لٹائیآ۔ صدی چوڈھویں سارے بہرن والے چٹی، چوٹ پروردگار اک لگائیآ۔ نام پدارتھ ملے کھئے نہ رتی، رتن امولک ہیرے ماٹی خاک مل کے اپنی پت گئے گوائیا۔ ست سنتوکھ دھیرج وچ نظر نہ آوے کھئے جتی، ست وچ ستی نہ کھئے سائیا۔ سِری بھگوان کہے میری خاطر مایا کردے اگھی، بھٹی کورئی اگن تپائیآ۔ صفتاں دی پڑھدے پٹی، پٹنے والے نالوں ہوئی جدائیا۔ جس نے لیکھ لیکھنی بن قلم شاہی لکھی، عبارت وچ نہ کھئے پڑھائیآ۔ جس دی چار ورن توں باہر پریم دھار دی سیکھی، سخاوت وچ چرن پریتی جھولی پائیا۔ دھار اگئی دس اندھئی، بن نیتر کرے رُشنائیآ۔ جس نوں سمجھے کھئے نہ وار تھتی، جگ چوکرئی دین دُبائیآ۔ اوس پرہو دی بھگت ادھارن دی ساجی متی، متر پیارا ہو کے نظری آئیآ۔ جس نے منزل وڈیوں کیتی نکئی، نیکیاں توں وڈے دئے بنائیا۔ کھیل جانے جیو جی کی، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان بے پرواہیا۔ سِری بھگوان کہے میں اپنا ویکھیا لوک مات، چار کُنٹ دہ دشا پھول پھولائیآ۔ چار کُنٹ دہ دشا دسی اندھیری رات، گیان گرو چند نہ کھئے چمکائیآ۔ سچ بھنڈارا نظر نہ آئے اگئی سوغات، جو

صاحب ستگر آپ ورتائیا۔ آتم پر ماتم جڑیا نہ ویکھیا نات، ناتوان ہوئی لوکائیا۔ صفتاں والی گاؤندے گاتھ، آتم پر ماتم وجے نہ کھئے ودھائیا۔ پچھلیاں کتھا کہانیاں کردے یاد، ستمکھ ہو کے درس کھئے نہ پائیا۔ ساڈھے تین ہتھ کایا کھیڑا، ماتو ویکھیا برباد، منش ہو کے سوبھا وچ نہ کھئے سہائیا۔ جنم کرم وچوں کرے نہ کھئے آزاد، آزادی حق نہ کھئے دوئیا۔ لیکھا مکیا نہ وضو وچ نماز، سجدیاں وچ سر نہ کھئے جھکائیا۔ سچکھنڈ دوارے وسیا تکیا نہ کھئے آباد، عبادت وچ لگی سرب لوکائیا۔ سری بھگوان مہروان محبوب مالک خالق گرہ مندر اندر سنے نہ کھئے فریاد، دکھیاں درد نہ کھئے مٹائیا۔ اللہ رام واپگرؤ کہہ کہہ گاڈ، بیٹھے سیس نوئیا۔ سچ دوارے کرے نہ کیسے لاڈ، گودی گود نہ کھئے اٹھائیا۔ دین دنی دا لگا داغ، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ دیپک جوت نہ جگے چراغ، گرہ مندر نہ کھئے رُشنائیا۔ جس نے رچنا رچی آد، سو بھلیا بے پرواہیا۔ رسنا جہوا دا لیندے سواد، نج رس نہ کھئے چکھائیا۔ کٹاں نال سندنے آواز، دُهن آتمک راگ نہ کھئے الاٹیا۔ جگت پندر وچوں جان جاگ، مایا پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ ودیا نال وڈا ہویا دماغ، ویراگ اندر نہ کھئے جنائیا۔ ہر کنت کیسے نہ پایا سہاگ، سوہرے بیٹے سارے رہے ہندھائیا۔ سری بھگوان کہے میں ویکھیا جگت وواد، گر اوتار پیغمبر سکیا نہ کھئے مٹائیا۔ سچ پریم دا اجڑیا ہویا باغ، پت ٹہنی کلی مُرجھائیا۔ ایسے کارن کلجگ انت سری بھگونت ویکھن آیا آپ، نرگن ہو کے ویس وٹائیا۔ جن بھگتاں کھول کے اندر تاک، پڑدا رہیا اٹھائیا۔ شبد سنیہڑا دے کے صاف، دُهر حُکم کرے شنوئیا۔ پُورب جنم دا کرم کیتا معاف، مُستقل ناتا اکو لیا بندھائیا۔ اندر باہر رہے کوئی نہ ناپاک، دُرمت میل دھوائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا دس کے جاپ، سوہنگ سچ کری پڑھائیا۔ پُرکھ اکال میل کے باپ، گودی دُهر دی لیا ٹکائیا۔ جو گر اوتار پیغمبر گئے آکھ، آخر اوہو رہیا بھگتائیا۔ لیکھا جانے بھوکھت واک، واقعہ اپنا دئے سمجھائیا۔ سنت سہیلے کر کے داس، در دروازہ اک کھلاٹیا۔ جنھے وجے اگمی ناد، شبد دُهن شنوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا وڈ وڈیائیا۔ سری بھگوان کہے میں ویکھیا لوک مات جگ، چار کُٹ دہ دشا پھیرا پائیا۔ گھٹ گھٹ اندر لگی آگ، ترشنا جگت نہ کھئے بُجھائیا۔ کوڑی کریا پار کرے نہ کھئے حد، حدود پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ گھر سوامی سجن لے کوئی نہ سد، پُرکھ اکال ملن کیسے نہ آٹیا۔ من واسنا جگت ترشنا رہے ٹٹھ، بھجن واپو داہیا۔ ساچا کرے کوئی نہ ہٹھ، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ لبھدے تیرتھ تٹ، گنگا گوداوری جمن سُرستی کھوج کھوجائیا۔ نظر آئے نہ

کلاپت، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ سِری بھگوان کہے مین دُنیا کر کے وس، واسنا وچ جگت کیتی ہلکائیا۔ موہ ممتا وچ گئے پھس، فرمانبردار نظر کھئے نہ آئیا۔ کوٹاں وچوں سنت سہیلے گرمکھ تھوڑے لئے رکھ، جنہاں دے اندر وڑ کے لیا اٹھائیا۔ بن اکھاں توں کھول کے اکھ، آخر منزل دتا چڑھائیا۔ نعرہ جیکارا بول کے حق، حقیقت پڑدا دتا اٹھائیا۔ پریم پیار دا دے کے رس، رستہ اکو دتا جنائیا۔ آتم پر ماتم کر کے وس، وصل اپنا دتا دکھائیا۔ ابناشی کرتا رکھنہارا پت، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ جو بھگتاں کارن آیا وت، بے وطن ہو کے گرمکھ وطن ربیا سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد جگاد جگ چوڑی سرب کلا سمرتھ، دُھر دا لیکھا دئے چکائیا۔ سِری بھگوان کہے مین ویکھے بھگت، جو بیٹھے دھیان لگائیا۔ نانا توڑ کے کوڑا جگت، جاگرت جوت کری رُشنائیا۔ اکو نام چیتن فقط، فقرے سارے گئے بھلائییا۔ اہناں دا ملن دا آوے وقت، وار تھت دئے گواہیا۔ جنہاں دے اندر دینی شکت، شخصیت دینی بدلایا۔ پیار وچ ہون نہ دینا فرق، فرقہ داری دینی کھپائییا۔ دینی وڈیائی اُپر دھرت، دھرنی دھول وچے ودھائییا۔ بھگت ادھارنا بھگتاں نال پرہ دی شرط، شرع وچوں باہر کڈھائییا۔ جو نرگن دھار ہو کے آیا پرت، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ اوہ عرش وچ لے کے جائے اتوں فرش، فیصلہ حق حق سُنائییا۔ جودھا سورپیر مردانہ بن کے مرد، جن بھگتاں مدد کرے چائیں چائیا۔ اجل چھری کوہے کھئے نہ کرد، قتل گاہ ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔ ابناشی کرتا آتم دا بنے ہمدرد، دیناں انا تھاں دیا کھائییا۔ سچ بینتی سُن کے عرض، آرزو اپنے وچ سہائییا۔ کلجگ اتم پورا کرے فرض، پُرکھ اکال بھئے سہائییا۔ جن بھگتو تھائے نال ملن دی پرہ نوں بھتی غرض، پریم دی خاطر چاترک ہو کے چلتراں وچ بَلپ ربیا کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوڑی نرگن دھار سب دی جانے بن اکھراں والی فرد، نِت نوت لیکھا لیکھے وچوں باہر کڈھائییا۔

دلپ کہے مین حاضر ہویا، حضوری وچ خوشی منائییا۔ گرمکھو مینوں کوئی نہ جانیو مویا، مُردیاں والی ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔ مین اوس دی گودی سویا، جتھوں سُنیاں نہ کھئے اٹھائییا۔ جہڑا میرے مرن اُتے نہیں رویا، مین دیون آیا ودھائییا۔ مین ابناشی کرتے دا

رُوپ ہویا، جوتی جوت وچ سہائیا۔ مین پرکاش تگاں اُپر تریلوآ، برہمنڈاں کھنڈاں چرناں ہیٹھ چھپائیا۔ مین آد جگاد جگ چوڑی سدا نواں نروٹیا، جوبنوتا سوبھا پائیا۔ مین اوس پرم پُرکھ دا ہویا، جس دا ہوکا دیوے لوکائیا۔ ماتا پتا نے لال نہیں کھویا، جس دی وست اوسے ہتھ پھڑائیا۔ مین سندیشے وچ لے کے آیا ڈھوآ، دُھر دا حُکم اک جنائیا۔ جن بھگتو تھائے پریم پیار دی مُحبّت مینوں موہیا، مل کے خوشی وکھائیا۔ ابناشی کرتے ورگا اور نہ کوآ، کوک کوک دیاں سُنائیا۔ جسے امرت رس نچھر دھاروں چویا، سانک ست دتا کرائیا۔ میرے کولوں کچھ نہیں لکویا، سب کچھ بن اکھاں دتا وکھائیا۔ مینوں اوس دھار وچ پروٹیا، جتھے بھگت سہیلے بٹھے ڈیرے لائیا۔ مین اوسے دا رُوپ تے اوسے دا ہویا، اور نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ دلپ کہے مین کہن آیا دھن دھن، دھن دھن تیری وڈیائیا۔ جس پریم دھار اندر کہنا لیا من، آسا منسا ویکھ وکھائیا۔ بھگت سہیلے چاڑھ کے ساچے چن، لوک مات کیتی رُشنائیا۔ نام سندیشہ سنا کے اگئی کن، پڑدا دتا اٹھائیا۔ ساچے سنتاں نیر نین ربیا نہ اٹھ، ہوئی سچ رُشنائیا۔ اُبنان آگے بینتی کران سب نے لینی من، ممتا وچ سُنائیا۔ جن بھگتو پچھلا سانہ کے رکھیا تُساں کھادھا اج ان، اند وچ ڈھولے لینے گائیا۔ مالک ہو کے بیڑا جاوے بٹھ، بندیاں دے بندیکھانے دئے تڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھے لائے آتم تن، پرماتم ہو کے اپنے وچ ملائیا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ گنڈھا سنگھ دے گرہ بابویر ضلع گرداسپر *

تن ماٹی خاکی جگت ساک، لوک مات رہن نہ پائیندا۔ آتم پرماتم دُھر دا ساتھ، ابناشی کرتا آپ بنائیندا۔ جن بھگتاں مانس جنم کر کے راس، رستہ دُھر دا اک جنائیندا۔ انت آخری لیکھے لا کے سواس، ساہ ساہ اپنا رنگ رنگائیندا۔ نرگن وست لے کے جائے اپنے پاس، سرگن اپنی بھیٹ جنائیندا۔ میلا کر دُھر پرکاش، پچھلا پنڈھ مکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن اپنے وچ چھپائیندا۔ تن ماٹی خاکی جگت میت، پرماتم آتم مٹر اک اکھوائیا۔ جو آد جگاد جگ چوڑی

جن بھگتاں کُردا رہے اُدیک، نِت نوت دھیان لگائیا۔ سو کلجگ انت گُرمکھاں کرن آیا تصدیق، شہادت شبدی نال بھگتائیا۔ اپنے ہتھ رکھ توفیق، توحفے دیوے تهاؤں تھائیا۔ جنم کرم دی میٹ کے لیک، پورب لہنا دئے چُکائیا۔ منسا آسا پوری کر اُمید، مہر نظر نال پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن وکھائے اپنا گھر، جس گرہ دا مالک اکو نظری آئیا۔ تن ماٹی خاکی کوڑا رشتہ خاک، خالص رنگ نہ کھئے رنگائیندا۔ پن ستگر پورے کرے نہ کھئے صاف، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیندا۔ ا۔ رُوح بُت نہ ہووے پاک، پتت پُنیت نہ رُوپ بدلائیندا۔ جن بھگت شہیلے کر کے اپنے داس، سِر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ نج آتم کر کے واس، وشو اپنی دھار سمجھائیندا۔ سد رکھنہارا پاس، پاسا زمیں اسمان اُٹائیندا۔ میلا کر جوت پرکاش، پرکرتی بندھن آپ تڑائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، مانس جنم کرے رہراس، رشتہ آتم پرما تم آپ رکھائیندا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ درشن کور دے گرہ بابویر ضلع گرداسپُر *

جن بھگت نام ندھانا گاؤنا دھر دا منگل، ستجگ کیتی سچ پڑھائیا۔ کوڑی شرع دا توڑ کے سنگل، سنگ رہن بے پرواہیا۔ پھرنا پئے نہ اجاڑ جنگل، جوہاں وچ نہ کھئے بھوائیا۔ مستک ٹکا لاؤنا پئے نہ چندن، سندھور قصور نہ معاف کرائیا۔ ممتا من رہے نہ گندھل، اگیان اندھیر چُکائیا۔ چرن پریتی کرنی دھر دی بدن، بندگی اک دِرڑائیا۔ دوجے در نہ جانا منگن، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ ابناشی کرتا چاڑھنہارا اپنی رنگن، رنگ رنگیلا دیا کھائیا۔ سچ دوارے دے کے دھر دا اندن، اند آتم وچوں پرگٹائیا۔ لکھ چوراسی وچوں آیا کڈھن، دھر دا کٹڑا اپنا دئے سمجھائیا۔ شبد سنديشے وچ آیا سدن، سدا دیوے نام خُدا ئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جن بھگت تیرا لیکھا رہن نہ دیوے جگ، جگ جگ ویکھ وکھائیا۔ کوڑی ترشنا میٹ

کے آگ، اگلا پڑدا دئے اُٹھائیا۔ سچ دوارے دا بخش کے حج، حاجت پوری آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، سماں سمجھ وچوں بدلائیا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ دلپ سنگھ دے گرہ پنڈ بابویر ضلع گرداسپر *

ہر داتا آد جگاد، جگ چوکڑی دیونہار اکھوائیندا۔ نام پدارتھ شبد بھنڈارا دیوے داد، وست امولک جھولی پائیندا۔ گرمکھ گرسکھ سنت سہیلے بنائے اپنے سادھ، سادھنا دھر دی اک وکھائیندا۔ دھر دی پریتی دسے اگمی یاد، آتم پرما تم میل ملائیندا۔ اُجڑے کھپڑے کر آباد، رت سہنجی نال سہائیندا۔ جن بھگتاں کر واس، نواس استھان اک وڈیائیندا۔ گھر ساچے کر پرکاش، اندھ اگیان چکائیندا۔ سوامی ہو کے وسے پاس، انترجامی ہو کے پڑدا لائیندا۔ جگ چوکڑی چلی آئی گاتھ، ستجگ اپنا بھبو کھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ ستجگ کہے ایہہ پچھلی پُرانی بستی، بستیاں گرتھان وچوں ہتھ کسے نہ آئیا۔ راجے بل دے نال سی وسدی، سوہنا اپنا رنگ وکھائیا۔ ایتھے کٹیا سی رام جس دی، جو پنڈت ویتا ویدان دا اکھوائیا۔ اُس دی رمز سی اندرلی اکھ دی، بن اکھاں راہ تکائیا۔ گاتھا دھر دی سچ دی، سچ سچ سمجھائیا۔ دھرنی خوشیاں نال ہسدی، ڈھولیاں وچ الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کائیا۔ دھرنی کہے ایتھے رام جس پرہ دا بھگت، ستجگ پچھلا رہیا جنائیا۔ جس دی بل نال سی شرط، بلخ جا جا گیا سنائیا۔ مینوں این دسدا پُرکھ اکال کلجگ آؤنا ایتھے پرت، نرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ سوہنی ہونی دھرت، کلجگ کنڈیاں وچوں گرمکھ لے پرگٹائیا۔ مالک بن کے عرش، فرش دئے وڈیائیا۔ گرمکھاں میٹے حرص، سنسا روگ گوائیا۔ نیناں کرے ترس، رحمت نال ترائیا۔ امرت دیوے برس، بوند سوانت چوائیا۔ پچھلی یاد کرے پڑھت، لکھت اگلی دئے بنائیا۔ سوہنا شہنشاہی ہووے برس، سمت سمتی نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا لیکھا دئے چکائیا۔ بستی کہے میرے وچ پچھے وسے تھوڑے لوک، اک سو اُتتی نظری آئیا۔ اک دا اکو گاؤندے سلوک، دو دا دو آگے مٹائیا۔ نو در توں باہر مانن مّوج، مجلس کر کے بے پرواہیا۔ درشن کر کے روز، خوشیاں جھٹ لنگھائیا۔ چُگدے

رہے چوگ، نام امولک رسنا لائیا۔ کٹدے رہے وجوگ، سنجوگی جوڑ جڑائیا۔ کردے رہے بھوگ، آتم سیج ہنڈھائیا۔ پینڈا
مکاؤندے رہے لوک پرلوک، پنڈھ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ سوہنگ ڈھولا گاؤندے رہے سلوک، جو رام جس دتا سمجھائیا۔ پُرکھ اکال
دی رکھدے اوٹ، اوڑک مل کے وچ سائیا۔ جو آد جگادی نرمل جوت، جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ
اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سرب سوامی ویکھ وکھائیا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ بلاکا سنگھ، آسا سنگھ دے گرہ پنڈ بابویر ضلع گرداسپُر *

دھرنی کہے میرے وسدا سی کھیڑا، ستجگ پچھلا رہیا جنائیا۔ ست ستوادى رام جس دا سی ڈیرہ، باؤن باؤن کرم ونڈ
ونڈائیا۔ جس دے اندر ڈھولا گاؤندا سی ٹوں میرا میں تیرا، دوجی آواز نہ کھئے سنائیا۔ بائی چیت ٹوں پچھے ہویا اندھیرا، بادل
گھنگھور رہے گر لائیا۔ من وچ اٹا آیا گیڑا، منوآ لیا بھوائیا۔ جنان چر صاحب گھر آملے نہ میرا، مٹر ہو کے میت بنائیا۔ نظر نہ آئے
نیرن نیڑا، دُور ڈراڈا پنڈھ چکائیا۔ جگت موہ نہ مٹائے جھیڑا، جھگڑا اندروں باہر کڈھائیا۔ چار کُنٹ نہ پائے گھیرا، شاہ سوارا ہو کے
سیو کھائیا۔ مہروان ہو کے کرے نہ مہرا، مہر نظر نال ترائیا۔ اوناں چر شہنجا دے نہ میرا ڈیرہ، جے ڈیری لا کے آوے دھر دا
ماہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا رنگ دے رنگائیا۔ اندھیری رات رام جس دے پیر ہیٹھاں آگئی کپڑی،
اندروں دتی حال ڈھائیا۔ میں درد نال گئی پپڑی، پیڑ اندروں نہ کھئے کڈھائیا۔ میری زندگی دی منزل انت اخیر، منزل ملی نہ
بے پرواہیا۔ ہوئی مات دلگیری، رو رو رہی سنائیا۔ دھیرج ملے نہ کھئے دھیری، دھرواس رہیا نہ کھئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ
ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل رہیا درسائیا۔ کپڑی کہے جس ویلے مینوں پیر نال دتا دب، اڈی چک کے پنچے اُتے بہار لیا
ٹکائیا۔ میرے اندروں نکلیاں پائے رب، بہڑی بہڑی کر کے دتا سنائیا۔ رام جس ٹوں سرتی آئی جھب، چاروں کُنٹ ویکھے اکھ اٹھائیا۔
میں تھلیوں کہا مینوں مٹی وچوں لے لہ، جس دا تن وجود دتا گوائیا۔ اوس اندھیرے وچ ماریا ہتھ، خاک وچ پھرائیا۔ میں آگوں
بولی ہس، مسخری وچ سنائیا۔ رام جس جے ٹوں پرہہ دا گاؤندا جس، کیوں نہیں تیری اندروں کھلی اکھ، نکیاں ٹوں ویکھ

خوشی منائیا۔ پرہہ ملن توں بنا کھیڑا دے بہتھ، ساڈھے تین ہتھ ماٹی چار گناں دی چوگنی کم کیسے نہ آئی۔ اوس نے ایدھر اودھر تکیا جھٹ، اندر جھٹکا وچا سہج سُبھائی۔ انا لے تیر نال کیسے نے دتا پھٹ، گھاؤ اکو دتا دکھائی۔ منہ دے بہار گیا ڈھٹھ، نیتز نینان نیر وائی۔ دوویں مارے ہتھ، خاک رہیا اڈائی۔ کپڑی کہا جے پرہہ نوں ملیوں سچ، مینوں اوس دی سوچنا دے سمجھائی۔ کی ہویا تیرے وس، کہ بیٹھا کر جڈائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، پورب لیکھا لیکھے وچوں کڈھائی۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ پیارا سنگھ دے گرہ بابو پُر ضلع گرداس پُر *

کپڑی کہے میرا صبر، سنتوکھ وچ جنائیا۔ میرا بہتا وڈا تیر، انگت بہین بھائی۔ جنہاں توں ملن دی میری رہ گئی سدھر، دھیان وچ دھیان رکھائی۔ میں روندی کیوں آ گئی ادھر، اپنا رُخ بدلائی۔ دردی نہیں کوئی جدھر، دکھیاں دکھ وندائی۔ مینوں بہتا لگا فکر، اندروں رہی کُرائیا۔ میں پھس گئی کس چکر، باہر نہ کھئے کڈھائی۔ کس بدھ جاواں نکل، بھجان واہو داہیا۔ کوئی دھر دا مل جائے متر، پلوائے چھڈائی۔ میں اوس دا کران ذکر، جو ظاہر ظہور ہووے سہائی۔ چوٹی چاڑھے سخر، سکھیا اک سُنائی۔ دھر دے پریم دا لاوے عشق، حقیقت وچ وڈیائی۔ اوکھی ویلے نہ جاوے کھسک، ہووے دھر دا ماہیا۔ رام جس تیرے ورگا جے اوس دا وی ہووے جھوٹھا تلک، میں جاواں مکھ بھوائیا۔ رام جس کہا میرا وی ایہو اِشٹ، جو سب دا پتا مائیا۔ میری کھلی اندروں درشٹ، جس دشا دتی بدلائی۔ جس دا لیکھا نہیں وچ ٹانک جست، اک دو نہ کھئے دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دھر دی کرنی کار کرائیا۔ کپڑی کہا کھلی درشٹ ویکھیا کی، مینوں دے سمجھائی۔ میں وی نگا جہا اوس دا جی، جو تیرے پیراں بیٹھ آ کے دیاں ڈھائی۔ اُس دی شہادت دے تشبیہ، تمہید نال درڑائی۔ کی دھار جلوہ نور ربی، رحمت وچ سمائی۔ کوئی کرنا نہیں اچ پچی، بہرم نہ کھئے رکھائی۔ میں اوسے دے پریم اندر بدھی، ویاکل ہو کے دیاں ڈھائی۔ حکمے اندر آ گئی سدی، گلی کوچے پھراں چائیں چائیا۔ میری تار ستار اوسے نال وچی، جو ہر گھٹ رہیا سمائی۔ پر مینوں ملدا کدی کدی، قدیم دا مالک قدم

پُٹ کے چرن میرے نال چُھپائیا۔ میں اوسے دی دھار وچ بدھی، بندنا کہہ کے خوشی منائیا۔ جس دے کول پنڈتاں پاندھیاں والی نہیں کوئی گدی، متھے سندھور نہ کھنڈے چُھپائیا۔ اکو جوت اگمی جگی، نرگن نؤر ہووے رُشنائیا۔ میں اوس نؤں ربی لہی، جو مالک بے پرواہیا۔ رام جس کہا کلجگ انت جس ویلے بیتن والی ہوئی چوڈھویں صدی، صدمہ ہووے سرب لوکائیا۔ اوس ویلے نرگن دھار آوے اوہ ربی، جو رحمتاں وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر اک اٹھائیا کیڑی کہا چوڈھویں صدی دا کی لگے پتہ، مینوں دے سمجھائیا۔ ہُن میل ملا دے رتا، رنگ رتھی دے بنائیا۔ میرا اندر رہے نہ تتا، اگنی اگ گوائیا۔ تیرے پیر تھلے آ کے میری ہوئی ہتا، ہتیا وچ دیاں دُباٹیا۔ میں اوس دی ویکھنی ستا، جو ست ستوادی بے پرواہیا۔ درس کرنا نال اگھاں، آخر راہ تکائیا۔ میں سڑنا نہیں وچ ککھاں، اگنی بھیٹ نہ کھنڈے بنائیا۔ میں انتر دھار دساں، رو رو کر لائیا۔ میں بنا پرہو دے چرن ہور کتے نہ وساں، واسطہ اور نہ کھنڈے رکھائیا۔ اکو پریم پیار دا رس چکھاں، ترشنا بھکھ رہے نہ رائیا۔ چرن کولان ڈھٹھاں، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ ساچا لاہا کھٹاں، جھولی لوان بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دھر دیاں متاں، متیاں وچوں باہر کڈھائیا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ رویل کور دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر *

کیڑی کہے جس ویلے میرے اُتے پایا بھار، بھاوی سر تے نظری آئیا۔ میں روئی دھاہاں مار، اچی کوک کوک سُنائیا۔ اکتھے ہو گئے دو چار، بھتیاں رولا دتا پائیا۔ میں ویکھ کے ایہہ حال، اپنی حالت لئی بدلائیا۔ میرا انت پہنچیا کال، اپنا گراس لے بنائیا۔ میں ہو کے انتر دھیان، دھیان لیا لگائیا۔ ہے میرے بھگوان، پرہو بے پرواہیا۔ سہائتا کر آن، رچھک شہنشاہیا۔ میری کر کلیان، کائنات وچوں باہر کڈھائیا۔ ہویا دھر فرمان، شبد سندیشہ اک سُنائیا۔ گاؤنا دھر دا گان، سوہنگ ڈھولا دتا پڑھائیا۔ ملے مہروان، محبوب نظری آئیا۔ تیرا لیکھا چکے وچ جہان، جنم مرن دا گیڑ دئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کیڑی کہے میرے اُتے آیا بوجھ، بوجھل ہو کے دتی دُباٹیا۔ میری ربی نہ کوئی سوچ، سمجھ دتی گوائیا۔ اکو

درس تگاں نیتز لوچ، لوچن لئے اُٹھائیا۔ اندروں گا کے سچ سلوک، سوہلا لیا گائیا۔ ملے اوس دی مؤج، جو مجلس بھگتاں سنگ رکھائیا۔ جو ہتھ نہ آوے چوڈاں لوک، چوڈاں طبق دین ڈبائیا۔ جس دا نام ندھانا اک سلوک، دھر دا اکھر دئے درڑائیا۔ نت درشن دیوے روز، نیتز گیان اکھ کھلائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی کار کھائییا۔ چیوٹی کہے میں تھوڑا جیہا کر لیا چلتر، پٹھی ہو کے دتی ڈبائیا۔ کوئی ملاوے میرا متر، پریم شہنشاہییا۔ جو نرگن دھاروں آوے نکل، جوتی جاتا روپ بدلائییا۔ منزل چڑھ کے ویکھاں سِغر، سیکھیا اکو دئے سُنائییا۔ اگلا رہے کوئی نہ فکر، فاقیاں وچوں باہر کڈھائییا۔ آد جگاد نہ جائے وچھڑ، وچھوڑا پنڈھ مکائییا۔ گل لاوے بھری چکڑ، اوگن گن وچ بدلائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دی کرنی کار کھائییا۔ چیوٹی کہے میں پرت کے ہوگئی اُلٹی، اپنا آپ بدلائییا۔ بھگت بھگوان دی ویکھنی کُشتی، بل زور نال ملائییا۔ جس دی کرے نہ کھئے درستی، آگے ہو نہ کھئے سمجھائییا۔ جو کھیل کرے پُشت در پُشتی، پوشاک کایا چولا بدلائییا۔ اندر آوے کدے نہ سُستی، نندرا آس نہ کھئے رکھائییا۔ منزل ویکھنی اوس دی، جس دی اُسنت شاستر سمرت رہے گائیا۔ سیر کرنی لوک پرلوک دی، دو جہان پرے ڈیرہ لائییا۔ مؤج ویکھنی اک سلوک دی، جو سوہنگ ڈھولا رہیا سُنائییا۔ چاندنی تگنی نرمل جوت دی، جو بنا سورج چند کرے رُشنائییا۔ جس نوں آد جگاد درِشٹی اندر سرِشٹی کھوج دی، لبھیاں ہتھ کیسے نہ آئییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی دیا کھائییا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر *

چیوٹی کہا دس رام جس پنڈے، پنڈت ہو کے دینا سمجھائییا۔ کس بدھ چڑھاں منزل آخری ڈنڈے، ڈنڈاوت اکو سیس نوائیا۔ کھلوتی رہواں نہ کیسے کنڈھے، تٹ کینار نہ دیاں ڈبائیا۔ دھر دا مالک ہووے سنگے، سگلا سنگ بنائییا۔ دیوے بھنڈارے بنا منگے، مانگت جھولی دئے بھرائیا۔ کرم کرے چنگے، چنگیائیاں وچ وڈیائییا۔ سر دھڑ رہن نہ دیوے ننگے، اوڈھن سیس ٹکائییا۔

نہاؤن دیوے نہ کیسے گنگے، بخشے چرن سرنائیا۔ نیتر رہن مول نہ اندھے، لوچن کرے رُشنائیا۔ جس توں لبھ نہ سکن بُدھی والے بندے، ودیا وچوں ہتھ نہ آئیا۔ اپنا نرالا دسے ڈھنگے، ترتیب بے پرواہیا۔ وست امولک بھوجن کھا کے اک ڈنگے، ڈنکا اپنا دئے سُنائیا۔ منزل اوس اگتی لنگھے، جتھے ویکھن کھئے نہ پائیا۔ نام اٹلڑے وچ رنگے، رنگ اکو اک چڑھائیا۔ جدھر ویکھاں اودھر آوے سنگے، سگلا سنگ بنائیا۔ نہ مرے نہ کدے جھے، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ بھگت سہیلے ہون نہ دئے نکھے، نہکرمن مات لوک نہ کھئے اکھوائیا۔ سدا کھیل دسے نویں، جگ چوکرئی وپس وٹائیا۔ جیہڑا غریب نائیاں دی مئے، ایہو جیہا ملے بے پرواہیا۔ کرے پرکاش نیتر اٹھے، اندھ دئے چُکائیا۔ سنت سہیلے آپے جنے، بنے دُھر دی مائیا۔ کوڑی کیریا بھانڈے بھتے، بہرم بھو گوائیا۔ سدا وسے بن چھپر چھتے، در سہنجے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ رام جس کہے چیوٹی مینوں ویکھ لین دے پتری، ورقہ ورقہ اٹائیا۔ اوہ پرہو براہمن ہووے کہ کھتری، شوڈر ویش کون روپ دھرائیا۔ اُس دا لیکھا لیکھا ہووے وچ سطرین، کہ اکھراں وچ وڈیائیا۔ اوہ بیٹھا ہووے کیہڑے پتینیں، پت پریشور ہو کے ڈیرہ لائیا۔ جاں پُستک ویکھی اوہ سکھنی دی سکھنی، پرہہ دا روپ نہ کھئے بدلائیا۔ آواز آئی اوہ دُھر دا مالک سدا بے وطنی، جس دا وطن نہ کھئے سمجھائیا۔ جس آد جگاد جگ چوکرئی بھگتاں پت رکھنی، بھگت دوارے بہ کے خوشی منائیا۔ اوہنوں جگت اکھ کیسے نہ تگنی، طاقتور لبھ نہ سکے کھئے اپنا بل رکھائیا۔ جس نے گرہ گرہ گرابی اک اک چکھنی، چار جگ دا لیکھا دئے مکائیا۔ شک اگتی دسنی، اکو کرے پڑھائیا۔ جس دی وستی کلجگ اتم وچ پھیر بسنی، گھرانے سوہنے لئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دا حکم اک سُنائیا۔ رام جس کہے میرے حساب وچ نہ آئی کوئی گنڈلی، نچھتر سکیا نہ کھئے سمجھائیا۔ پتہ لگے نہ دھار مڈھلی، مُدعا بھیو نہ کھئے کھلائی۔ ایہہ اکھراں والی کھیل بنی بُدھ لئی، اِس توں پرے دا پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ میں اندرے اندر اوس دی رمز بُجھ لئی، جو شبد وچ سمجھائیا۔ رام جس میں دُنیا واسطے کیتا کچھ نہیں، بھگتاں واسطے سب کچھ اندر دتا ٹکائیا۔ بے شک میں پریم پیالہ پیون والا دُدھ نہیں، امرت دھارا سب دے مُکھ چوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پتری کہے جس ویلے میرا پھولیاں پترا، بہڑی بہڑی دے کے دتی دُہائیا۔ مینوں پے گیا خطرہ، نیناں نیر وپائیا۔ جس دا لیکھا نہیں وچ سطران، اکھراں ونڈ نہ

کھئے ونڈائیا۔ لبھیا نہیں کوئی وچوں پتھراں، دھتے نوں بجر کپاٹی اندروں درس دکھائیا۔ جس دا شیطاناں والا نہیں نخرہ، ویس اولڑا لے وٹائیا۔ نٹوآن وانگ نہیں کوئی مسخرہ، مست خُہاری نام چڑھائیا۔ لوہار ترکھان دا گھڑیا ہویا نہیں شسترا، شبد کھنڈا کھڑگ کھڑکائیا۔ جس دا کوئی لیف تلائی والا نہیں بسترہ، آتم سیجا سدا بندھائیا۔ پتّری کہے میں اوس دا بیان کران کِس طرح، میری عقل چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پتّری کہے مینوں مڑ کے نہ لینا پھول، سہجے دیاں سُنائیا۔ تسیں اوس دا سُنو بول، جو اندرے اندر کرے سُنوئیا۔ جن بھگتاں وسے کول، دوجیاں آگہ نہ کدے ملائیا۔ نام ندھان وجا کے ڈھول، سُنیاں لے اٹھائیا۔ جس نوں سمجھے کوئی نہ پاندھا رول، پنڈت ودیا نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، آپ اپنی کھیل دکھائیا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ سپورن کور دے گرہ پنڈ بابویر ضلع گرداسپر * *

پتّری کہے میں کچھ نہیں دسن جوگی، جگتی نہ کھئے جنائیا۔ سری بھگوان ویراگی تیاگی بیراگی سنیاسی نہیں کوئی بھوگی، بھاؤنا جگت نہ کھئے دکھائیا۔ اوہ آد جگاد جگ چوکرئی پریم دھر دا چوجی، کھیل نرالی آپ بنائیا۔ بنا بھگتاں کیسے نہ دیوے سوجھی، بُدھیوان نہ کھئے چٹرائیا۔ جگت واسنا سب نوں کرے روگی، ہنگتا گڑھ بنائیا۔ گرمکھ ورا لا جانے وچوں کوٹن کوٹی، کایا کٹیا پھول پھولائیا۔ منزل چڑھ کے تگے چوٹی، چوٹ جس نوں دئے لگائیا۔ واسنا رہن نہ دیوے کھوٹی، کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ کر پرکاش نرمل جوتی، جوت جوتی جوت کرے رُسنائیا۔ بھگتاں پڑھنی پئے کوئی نہ پوتھی، پُستک ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ تلک مالا نہ کھئے دھوتی، ٹکیاں وچ نہ کدے پھسائیا۔ مہر نظر نال اندروں واسنا کڈھ دئے کھوٹی، کھوٹیاں توں کھہرے دئے دکھائیا۔ اپنے آپ بنا کے گوتی، ورنان برناں توں دئے چھڈائیا۔ جیہڑی سمجھ کیسے نہ سوجی، اوہ سوچ گرمکھاں اندر دئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی بے پرواہیا۔ پتّری کہے میں دساں اتم ایک، اکو وار جنائیا۔ پرہہ پن اور نہ کوئی دوجی

ٹیک، ٹیکیاں والے سارے اوسے نوں رہے دھیائیا۔ شاستر سمرت پڑھ پڑھ لئے ویکھ، ودیا والی جگت چٹرائیا۔ ہر دا سمجھے کھئے نہ بھیکھ، بھیکھادھاری کی کی کل ورتائیا۔ میں بن اکھاں لیا ویکھ، اگلا حال سنائیا۔ جس ویلے کلجگ کوڑی کریا مٹن لگی ریکھ، مات لوک ہوئے دُباٹیا۔ اوس ویلے پھیر ایہ نگر کھیڑا وسنا دیس، پردیسان دے وچھڑے ایتھے لئے ملاٹیا۔ جنہاں دا ناتا جوڑ ہمیش، ہم ساجن لئے بنائیا۔ کچھ تھوڑا جہا لیکھا ایس تھان دا لیکھنا گر دسمیش، برج بھاشا وچ بنجھل کہہ کے ناؤں گائیا۔ جتھے پُرکھ اکال جن بھگتاں لئے پیکھ، ویکھ ویکھ خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر سندیش، سُنہیڑا اکو نام سنائیا۔ پتّری کہے میتھوں پھیر نہ پُچھیو کوئی بات، بن اکھراں دتی سمجھائیا۔ جس ویلے آئے کل اندھیری رات، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ چار جگ دے بھگت ایتھے ہونے آباد، بربادی وچوں آزادی دینی کرائیا۔ جنہاں دے اندر اکو ہونی آواز، سوہنگ دُھر دا ڈھولا گائیا۔ اندر کھلنا راز، پڑدا رہے نہ رائیا۔ دُھر دا ملنا ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ پوری ہووے آس، ترشنا دئے بُجھائیا۔ پتّری کہے میرے اُتے کریو وشواش، وشو دا مالک آؤنا چائیں چائیا۔ جس دا نُور نُور ہونا پرکاش، جوتی جوت دگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سب دی پوری کرے خواہش، خاص اپنا رنگ چڑھائیا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ کرتار کور دے گرہ پنڈ بابویر ضلع گرداس پُ * *

رام جس کہا میری رہے کوئی نہ سدھ، ودی سُدی نہ کھئے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال اپنی کرنی دا کھیل لینا بُجھ، پڑدا اوہلا دئے اٹھائیا۔ لہنا چکاؤنا اتم کلجگ، چوٹھی دھار ملے وڈیائیا۔ جن بھگت بنا کے اپنے پُت، گُرمکھ گر گر گود اٹھائیا۔ نرمل کر کے بُدھ، بیک دینا بنائیا۔ من منوآ بدل کے رُخ، راہ اپنا دینا سمجھائیا۔ جتھے آتم پرما تم ملدا سکھ، لکھ چوراسی گیڑ نہ کھئے پھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک ترائیا۔ کیڑی کہا میں نیگی جیہی چیوٹی، بے جان ہو کے دیاں دُباٹیا۔ کولوں بول پئی نیگی جیہی بوٹی، جو پت ٹہنی اپنی رہی مہکائیا۔ میں جاگ پئی سٹی، اندروں لئی انگرائیا۔ کچھ سہجے رہی پُچھی،

سہج سُبھاؤ نال جنائیا۔ تیری کدھر لگی رُچی، مینوں دے درڑائیا۔ چیوٹی کہا میری اؤدھ رہی مکی، تن ہوئے جدائیا۔ مینوں ایس خوشی دی خوشی، خُشخبری دیاں جنائیا۔ جس پُرکھ اکال دین دیاں بھگتاں دی گنڈھ پواؤنی وانگ پُتیں، پتا ہو کے گود اُٹھائیا۔ جس لیکھے لاؤنی رَوَداس دی گنڈھی جتی، بٹوارے دا لہنا جھولی پائیا۔ گُرمکھاں پچھے کتنی بُتی، گھر گھر اپنا پھیرا پائیا۔ اوہناں دی روٹی کھا کے سُکی، سُکھ دو جہاناں دئے وکھائیا۔ منزل دینی اُچی، اگم اتھاہ اک سرنائیا۔ اپنے وچ لگا کے رُچی، جگت رچنا توں لینا چُھڈائیا۔ دھار چلا کے سچھی مُکھی، گُرمکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ چار جُگ دی جو آتما پرہہ پریم توں بھکھی، اُس دا دُکھڑا دئے گوائیا۔ میں کوک سناواں اُچی، دوہیاں وچ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ جھاڑی کہے میں نِکا جیہا پوندا، پدم ریکھا نظر کھئے نہ آئیا۔ میں کس بدھ کران سوڈا، چیوٹی مینوں دے سمجھائیا۔ اوس ہس کے کہا چرن کول جھکن وچ مل جائے اوہ عہدہ، جس نوں عدالت حُکم وچ نہ کھئے سنائیا۔ مل جائے اوہ چوگا، جس نوں کھا کے ترشنا بھکھ رہے نہ رائیا۔ مل جائے اوہ جوگا، جنم مرن دا لیکھا دئے چُکائیا۔ سنا دیوے اگئی ہوکا، حُکم نال اُٹھائیا۔ جن بھگتو جھوٹھا ناتا چوڈاں لوکا، لکھ چوڑاسی کم کسے نہ آئیا۔ بناسپت وچ رہ کے پرہہ ملن دا مل جائے موقع، مُکمل ملے شہنشاہیا۔ اگلا مارگ دسے سوکھا، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ چیوٹی کہے میں دساں کہانی دُھر دی، کیڑی کیڑ روپ بدلائیا۔ کی صفت کران پورے ستگر دی، جو ستیاں لئے اُٹھائیا۔ جس دے نال آتم پرما تم ہو کے جُڑدی، جوڑی دُھر دی دئے وکھائیا۔ کچھ کتھا کہانی ہونی آگے اندر دی، پُر اند دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ جھاڑی کہے مینوں ہوئی حیرانی، اندر کہہ کے کی سنائیا۔ کچھ اوس دی دس نشانی، نشانہ دے لگائیا۔ اوس نے کہا پرہہ نے سکھیا دینی کس طرح پرہہ دی دتی جاندی قُربانی، جگت مان نہ کھئے وڈیائیا۔ کس بدھ منزل ملدی آسانی، احسان سر نہ کھئے رکھائیا۔ کس بدھ کھائی جاندی مہانی، چیوٹی ماچھوواڑے دا راہ تکائیا۔ ویکھیں کتے ایس وچ کدے نہ کریں بے ایمانی، بے وفا ہو نہ مُکھ بھوئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، لیکھا جانے دُھر دا ہر، پردا پھولے تھاوں تھائیا۔ چیوٹی کہے مینوں دسدا چمڑے لاہن والا چمیار، کلجگ اتم نظری آئیا۔ جس دا پریم پُرکھ ہونا یار، یارانہ دُھر دا اک لگائیا۔ لیکھا لکھ

پر اپار، اپرمپر سوامی دئے سمجھائیا۔ پورب جنم لاپے ادھار، قرضہ جائے چُکائیا۔ جن بھگتاں کر بے دار، سُنّیاں لئے اُٹھائیا۔ پریتی بخش سچ سنسار، سیکھیا اک درڑائیا۔ گرمکھو ساچا کرو درس دیدار، درس وچ خوشی آپ پرگٹائیا۔ منگن جائے بھگتاں دوار، گھر گھر پھیرا پائیا۔ گرمکھ جو کُچھ خوشیاں وچ دین کھوال، کھا کے شکر منائیا۔ آگے لیکھا مُکا کے کال، کرماں وچوں باہر کڈھائیا۔ سچکھنڈ دوارے لے کے جائے سچّی دھرمسال، دھرم دوارا دئے سُهائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سُهیلے ویکھے آن، میلا کر بھگت بھگوان، دیوے نام پدارتھ دان، داتا ہو کے آپ ورتائیا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ دیدار سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر *

کیڑی کہا میں کھا کے کہاں قسم، سوگند نال جنائیا۔ پُرکھ اکال دُھر دا مالک کل اتم آؤنا خصم، لکھ چوراسی جگت بندھائیا۔ اوس دا اکو ہونا اسم، واحد اک سرنائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی قسم، طرح طرح اُپجائیا۔ مان وڈیائی دے کے خاکی جسم، جملہ اکھر کرے پڑھائیا۔ اُس نے وکھرا چلاؤنا اپنا دھرم مشن، آتم برہم پاربرہم درڑائیا۔ جس نوں جھکدے راما کرشن، کیشنا شکلا دوویں پگھ سیس نوائیا۔ در منگتے شو برہما وشن، جھولیاں رہے وکھائیا۔ چارے جگ بھکاری دسن، پیغمبر سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ جھاڑی کہے کُچھ مینوں لگا جھٹکا، بنا جھکولے دتا بلائیا۔ میرے انتر ہویا کھٹکا، حیرانی اکو آئیا۔ کھیل ہونا اُپر فرشا، عرش دین دُہائیا۔ کُچھ گوبند دا لہنا دسے اُپر سرسا، کلجگ ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ دُھر حُکم کہے پڑی سمجھیا نہ رام جس پاندھا، پڑدا بیو نہ کھئے کھلائیا۔ جگت وچاراں رہیا گاندا، ڈھولے سلوکاں وچ الاٹیا۔ بنا منزل تھکیا ماندا، بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ پروہت بن کے رہیا کھاندا، گھر گھر خوشی منائیا۔ ججماناں گھر رہیا جاندا، بھجیا واہو داہیا۔ گنگا ساگراں وچ رہیا نہاندا، جلدھارا سیس جھکائیا۔ پتہ لگیا نہ سچ تھان دا، پڑدا اوہلا نہ کھئے اُٹھائیا۔ گوہر وینہدا رہیا گو ماں دا، ممتا موہ نہ کھئے چُکائیا۔ جنان چر رس لیا نہ پرہو دے ناں دا، نوکا نام نہ کھئے چڑھائیا۔ ہنس بدلیا نہ روپ کاں دا، مانک موتی چوگ نہ کھئے چُکائیا۔ جس ویلے دوارا ویکھیا بل راجے دے

تھاں دا، جتھے حُکم بے پرواہیا۔ انصاف ہووے نیاں دا، نیاں کاری دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی کرنی اک وکھائیا۔ رام جس جس ویلے آیا سی اس گرہ، اوستھا تیتی سال جنائیا۔ حُکمے اندر گیا بہ، کری اکم پڑھائیا۔ اندر اُچی اک لے، پریم لگان لگائیا۔ پُرکھ اکال اندروں کہے، حُکم اک سنائیا۔ کلجگ کوڑی وگنی نیں، وینہدی دھار وہائیا۔ اوس ویلے پرگٹ ہونا نرگن روپ میں، ممتا بھگتاں دینی چُکائیا۔ ساری سریشٹی نے کرنا ہیں، کی کھیل کیتا بے پرواہیا۔ اکو میرے نام دی ہونی جے، جے جیکار اک شنوائیا۔ تُوں وی آؤنا ایس گرہ، گرہ مندر دینا سہائیا۔ تیرا لہنا دینا پورب دے، دیونہار وڈی وڈیائیا۔ لنگھ جان دے جگ ترے، تریتا دواپر کلجگ پندھ مکائیا۔ دُھر فرمانا سچا کہے، شبدي شبد سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ رام جس کہا میں سننا تیرا پیغام، شبد وچ شنوائیا۔ کی میرا لیکھا ہونا نال رام، کرشن نال وڈیائیا۔ کی پیغمبران کرنا احسان، سچ دیاں درڑائیا۔ کی گرواں دینا دان، جھولی مات بھرائیا۔ کی تیرتھ تٹاں ملنا مان، اٹھسٹھ کھوج کھوجائیا۔ کی پڑھیاں ہونا گیان، شاستر سمرت وید پُران پھول پھولائیا۔ کی مندر مسجد شودوالے مٹھ ویکھنے نشان، چاروں کُنٹ اکھ کھلائییا۔ حُکم وچ کہا سری بھگوان، ایہ میری بے پرواہیا۔ جس ویلے کلجگ انت پہنچیا آن، نرگن جوت کراں رُشنائیا۔ بھگت سہیلے پرگٹاواں وچ جہان، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ نام سندیشہ دیواں مہان، شبدي ڈھولا اک سمجھائیا۔ ساچی بستی دیواں دان، گرہستی ویکھاں چائیں چائیا۔ جو منزل چڑھن آسان، پھڑ بابوں پار کرائیا۔ گھر گھر دا کھا کے پکوان، پگے ناتے دیواں جڑائیا۔ میں آد جگاد جگ چوڑی سدا جوان، بڑھپے والا روپ نہ کھئے وکھائیا۔ رام جس تیرا روپ اوس ویلے سمجھے نہ کھئے انسان، انسانیت توں باہر دے وڈیائیا۔ چرن دھوڑی دی خاک تیری پہچان، وست چوری دی اپنے وچ چھپائیا۔ جس دا سب نون ٹگا مستک وچ لایا آن، پچھلا سمت دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر ستگر دیا کھائیا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداسپُر *

سوہنی شہنجنی بنے بستی، بسرام گھر دُھر دا رُوپ بدلائیا۔ پُرکھ اکال دی آوے اگمی ہستی، جس نوں حضرت رہے گائیا۔ لہنا دینا چُکاوے دستی، جگت ادھار نہ کھئے بنائیا۔ نام خُماری دے کے مستی، مست دیوانے دئے وکھائیا۔ چرن پریتی بخش کے سستی، سُنّیاں لئے اُٹھائیا۔ ہرجن ادھارے گرہستی، گرہ گرہ چرن چُھپائیا۔ سب دی دھار جس نوں دسدی، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ اوہ کرنی ویکھے کس کس دی، قسمت والے لئے اُٹھائیا۔ کھیل ہووے اک دی، ایکنکار دیا کھائیا۔ دھار چلے پتا پُرکھ اکال پت دی، پاربرہم پرہہ بھئے سہائیا۔ کھیل مُک جائے آون جاون نت دی، چوراسی وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دھار ویکھے دُھر دے سکھ دی، جو سکھیا وچ سہائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس نگری دے لنگھ جائے وچ دی، وچلے پڑدے دئے اُٹھائیا۔

۵۶۰

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ سنت سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر *

نام سندیشہ پچھلا پاتر، پتوتیاں رہیا اُٹھائیا۔ سیری بھگوان سد آوے بھگتاں خاطر، ختم کرے آگے جدائیا۔ ہرجن بنائے دُھر دے چاتر، چاترک وانگ جو رہے بللائیا۔ جلوہ دے کے باطن، نُوں کرے رُشنائیا۔ جو دوارے آئے پاتن، پھڑ بابوں پار کرائیا۔ کلجگ اتم اک سُنیہڑا آیا اکھن، دُھر دا حُکم جنائیا۔ پُرکھ اکال مٹنا مائی باپن، پتا پوت گود لئے بہائیا۔ تن ماٹی خاکی کرے پوت رہے نہ بھری پاپن، پُنیت آپ بنائیا۔ جن بھگتاں بن کے دُھر دا ساکن، سجن اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی لئے کھائیا۔ کیڑی کہے میں ویکھی اک بستی، اگمی نظری آئیا۔ جس دی کتھا کہانی جگ چوکرئی رہی دسدی، حُکم بے پرواہیا۔ اوتھے بھگتاں دی دھارا ویکھی وسدی، وسن چائیں چائیا۔ دھار اوہناں اندر پریم رس دی، رستے چل کے خوشی منائیا۔ آتم رہندی ہسدی، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ تھوڑی کہانی رام جس دی، جو صفتاں وچ صلاحیا۔ آگے گاتھا اگمی باپ دی، جو پُتران کرے پڑھائیا۔ کچھ کھیل ہور جاپ دی، جگ جیون داتا دئے درڑائیا۔ کلجگ کِرپا کوڑی سڑنی پاپ دی، مایا ممتا آگ لگائیا۔

۵۶۰

جن بھگتو تہاڈی سُلکھنی گھڑی سوہنگ جاپ دی، سواساں وچوں بھرواسا دتا بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیل ویکھو ساکھیات دی، جو ست ستوادی ہو کے اپنی کل ورتائیا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ مُنشا سنگھ دے گرہ ضلع گرداس پُر *

ست بھومکا سہاؤنا نگر، ناگرک گرمکھ سوہیا پائیا۔ پُرکھ ابناشی پوری کرے سدھر، صدیاں دے وچھڑے جوڑ جڑائیا۔ کرنی دا کرتا کرے قدر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ جنم کرم دی ریکھا دیوے بدل، بدلہ چکاوے بے پرواہیا۔ سچ دوارے کرے عدل، انصاف اکو اک جنائیا۔ جن بھگتو تہاڈی پوری ہوئی منزل، منزل اپنی دئے وکھائیا۔ نام گاؤنا دھر دی غزل، غرض سب دی ویکھ وکھائیا۔ سچ دوارے تہانوں جانا نہ پئے پیدل، شبدي دھار وچ پہنچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نگری سوہنی سہنجننا دھام، دھرم ملے وڈیائیا۔ چری وچھٹیاں ملیا رام، رحمت آپ کھائیا۔ سہاؤنا ہویا گرام، گرہ گرہ وجے ودھائیا۔ سنت سہیلے تارے تمام، طمع وچوں باہر کڈھائیا۔ پرہہ دا مارگ نہیں عام، سنت سہیلے جوڑ جڑائیا۔ جن بھگتاں دے پیغام، پرت کے لئے اٹھائیا۔ سچ پریتی بخش کے آرام، دوارا دھر دا دئے وکھائیا۔ دو جے دے رہنا نہ پئے غلام، چوراسی پھاسی دئے کٹائیا۔ من واسنا وچ ہونا نہ پئے بدنام، بدیاں توں باہر رکھائیا۔ پُرکھ اکال کرو پرنام، اور اورا سیس نہ کھئے جھکائیا۔ اگلی سنو داستان، پچھلی کہانی نہ کھئے درڑائیا۔ صاحب سوامی ہو کے مہروان، محو اپنا حکم چلائییا۔ گرمکھ گرسکھ ویکھے آن، بن اکھیاں اکھ کھلائییا۔ بھنڈارا دے کے دھر دا دان، نام انمولا جھولی پائیا۔ کیرپا کر پرہو مہان، مہا اپنی دئے سمجھائیا۔ لکھ چوراسی ہوئے حیران، حیرانی اندر سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، گرمکھاں دیوے اک نشان، جس نوں جگت نشانے سیس نوائیا۔

* ۲۲ یت شہنشاہی سمت ۲ بھاگ سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پیر ضلع گرداس پور * *

بھومکا کہے میرے اُتے بھگتاں دی جگی شمع، شمسان بھومی دئے پنڈھ مکائیا۔ چنتا سوگ مٹایا غماں، ہرکہ ہوس نہ کھئے
 دکھائیا۔ پرہہ ملن دی رکھ کے طمع، لالچ اگلا رہے بنائیا۔ جھگڑا مکا کے رائے دھرم جہاں، جنم مرن دا گیار کٹائیا۔ پُرکھ اکال دا نام
 سُن کے نواں، نعرہ ڈھولا اِکو گائیا۔ جس دی اڈیک کردا رہیا لوک مات دا سماں، سمجھ توں باہر دھیان رکھائیا۔ کوئی بھیو نہ
 جانے کایا ماٹی چمّا، چمّ درشتی نہ کھئے درڑائیا۔ تِس دا کھیل ہویا رواں، رُونق بھگتاں وچ رکھائیا۔ کی صفت اوس دی کہاں، دھرنی
 خوشیاں وچ نیر وپائیا۔ کِس بدھ نام اگتی لواں، لگ ماتر نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حُکم
 رہیا ورتائیا۔ بھومی کہے میرا مٹ گیا بہرم، بھلیکھا رہیا نہ رائیا۔ لچیا رہی نہ شرم، پڑدا دتا اُٹھائیا۔ کانڈ رہیا نہ کرم، کوڑ نہ کھئے
 چٹرائیا۔ جس ویلے تکیا پتا پُرکھ پر، پرمیشور بے پرواہیا۔ جھگڑا رہیا نہ ورن، برن نہ کھئے لڑائیا۔ جن بھگت ڈھپندے ویکھے سرن،
 اوٹ اِک رکھائیا۔ ڈھولا اِکو پڑھن، سوہنگ راگ الاٹیا۔ منزل اگتی چڑھن، بھجّ چائیں چائیا۔ اِکو دا پلّو پھڑن، جتھے ہووے نہ
 کدے جدائیا۔ کھول کے ہرن پھرن، نج نین درشن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ دھرنی
 کہے میرے اُتے رہیا گھم، گھمن گھیری وچ جگت لوکائیا۔ جس نوں سمجھے کوئی نہ رکھ مَن، مُنیشراکھ نہ کھئے کھلاٹیا۔ جس نے
 لکھ چوراسی وچوں سنت سہیلے لئے چن، چونویں گرمکھ اپنے نال رلاٹیا۔ ایس دا کون جانے گن، ساشتر سمرت بھیو نہ آٹیا۔ مین
 اگتی آواز لئی سُن، جو گرمکھ رہے گائیا۔ دھرنی کہا میں دھرواس نال تھلے چرن لئے چمّ، چرنودک دھوڑ اپنے مکھ چھپائیا۔ رس
 پی کے ہو گئی گم، سُرتی سُرت بھلاٹیا۔ اندروں آئی دُھن، شبدي شبد شنوائیا۔ پرم پُرکھ دا لہنا ویکھ ہُن، ہرجن ساچے پار
 لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سدا سہیلا لیکھا جانے گن، کنبہ جن بھگت ویکھ دکھائیا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ بخشیش سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر *

دھول کہے پرہ بھگتاں اندروں میٹ دے دھبّا، نام اکّما رنگ چڑھائیا۔ تینوں سارے مَن اکو ابا، مالک ہو کے دے درڑائیا۔ سچ پیار دا بخش مزہ، مجلس دُھر دی اک جنائیا۔ انت دیوے کوئی نہ سزا، سجن ہو کے ہونا سہائیا۔ کلجگ انت نہ دیویں دغا، فریباں وچ نہ پھیر بھوائیا۔ نو نو چار پچھوں تینوں نرگن دھار لبھا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جگت وکار مٹاؤنا سبھا، ہم ساجن لینے بنائیا۔ دُھر دھام وکھاؤنی جگ، چرن کول سرنائیا۔ جتھے ست نشانہ گڈا، آد جگاد سوبھا پائیا۔ تیرے نالوں نہیں کوئی وڈا، جس دے آگے جھولی ڈابیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دینا بنائیا۔ دھرنی کہے پرہو بھگتاں دی لیکھے لاؤنی بھگتی، وڈبھاگی لینے بنائیا۔ پیار دی بخشنی شکتی، شک دینا کڈھائیا۔ بن کے دُھر دا عرشی، فرش ہونا سہائیا۔ درخواست ویکھنی عرضی، جگ چوڑی پھول پھولائیا۔ ورتیں نہ اپنی مرضی، مذاق وچ نہ دینا بھلائییا۔ ویکھ کلجگ اندھیر گردی، گداگر ہوئی سرب لوکائیا۔ آتم دا پر ماتم بن کے بھوئے نہ کھوئے دردی، دکھیاں دکھ نہ کھوئے ونڈائیا۔ دھار بدل دے جگ دی، جگ جیون داتے پرواہیا۔ لیکھے لا دے سیوا کیتی سب دی، سبب نال اپنے نال ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنی اک سرنائیا۔ دھرنی کہے پرہ کوٹ جنم دے کر دے پاپ معاف، مُفت اپنی دیا کھائیا۔ اندروں باہروں کر دے صاف، سٹھرے گرمکھ لے بنائیا۔ ساچا کلمہ دس آداب، نمستے اکو دے سکھائیا۔ پریم پیار و جا رباب، احباب ہو کے نال رکھائیا۔ سچ امرت دا دے سواد، رسنا رس نہ کھوئے وڈیائیا۔ لیکھا لکھ اگتی کتاب، جس نوں کتب خانہ نہ کھوئے وکھائیا۔ انت آخیری تیری منگدے اک امداد، کوڑیاں عملاں وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آتم رکھتی لاج، لوک مات تیری اوٹ تکائیا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر *

تریتا جگ کہے ایتھ نگری سی اک ڈھٹھی، نشان پچھلا رہی جنائیا۔ ہزارا سنگھ دی ہندی سی ہٹی، ونج کرے چائیں چائیا۔ حساب لکھدا سی لکڑ والی پھٹی، اکھڑ ونگے ٹیڈھے پائیا۔ جنم دی بازی پیندی ویکھی تھی، ہار وچوں روپ بدلائیا۔ وادھا

ہوے نہ کیسے گھٹی، اندرے اندر مارے دھابیا۔ اک دن گھر رہی نہ تیل بتی، اندھیرے بیٹھا راہ تکے حق گوسائیا۔ میری عقل نہ چلے رتی، رتن پدارتھ گھر دے گئے مکائیا۔ میں کپڑا بنیا شاہ لکھی، پرہو سٹکے ٹکڑے نال پیٹ دینا بھرائیا۔ اودھروں درد پئی سبھی وکھی، رو رو رسیا کُرائیا۔ اُنگل وج کے چبھ گئی کھتی اکھی، دُکھ دُکھ نال بنائیا۔ اُتوں کوٹھے دی کڑی ڈھٹھی، جس قمر دتی پلائییا۔ اوبدی سوانی آئی تھی، کنتلا واہو داہیا۔ کی ہویا میرے پتی، پتہ دے جنائیا۔ اوس کہا مینوں کوئی گل نہیں لگدی اچھی، رسن کہہ نہ سکے رائیا۔ اودھروں کھل کے گاں دی آگئی وچھی، جس مار کے ٹگر منہ دے بہار دتا سُٹائیا۔ اوبدے سٹ لگی دو پئیں، پٹیا واہو داہیا۔ سوانی رووے میں گئی پھٹی، دُکھ درد نہ کھئے کٹائیا۔ اودھروں پین لگی غشی، ہوش حواس رسی مٹائیا۔ گوانڈھن لے کے آگئی کھٹی لسی، پردھ اوستھا بڈھی مائیا۔ سہجے کہا ایس نوں اُنگلاں نال چٹیں، دُکھڑا رہے نہ رائیا۔ اپنے لیڑے دی پاڑ کے پٹی، اُتے رہی بندھائیا۔ اپہ سب کچھ ویکھے کھیل لکھتی، پت پریشور بے پرواہیا۔ اودھروں راوی کندھے بالمیک نے کھولی اکھی، بنا اکھ اکھ اُٹھائیا۔ اوبنوں نظر آئی سچی، ست ستوادی آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم اک ورتائیا۔ بالمیک اُٹھیا رشی، مہارشی لئی انگرائیا۔ اوس نوں دُکھی والی دیہہ دسی، جو دُکھ وچ رہی کُرائیا۔ اوس نے گوہ نال ڈٹھی، بن نیناں نین پندھ مکائیا۔ جس دے کول آد جُگادی چٹھی، سو سندیشہ رسیا سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بالمیک رکھی اک لے انگرا، انگنا اپنا ویکھ وکھائیا۔ کون سندیشہ رسیا سُنا، حُکمی حُکم جنائیا۔ اودھروں آگیا بے پرواہ، ویس اویسا روپ بدلایا۔ ہتھ کرمنڈل رسیا لٹکا، بھوری موڈھیاں اُتے سُٹائیا۔ کیس سارے رسیا کھلا، ہتھ پیٹ اُتے ٹکائیا۔ کھتے ہتھ نال منگے دُعا، پُٹھا رسیا وکھائیا۔ بالمیک ویکھیا سہج سبھا، اپہ میرا دُھر دا پتا مائیا۔ اناشی کرتے سہجے دتا سُنا، حُکم بے پرواہیا۔ اوہ جا کے ویکھ جس نوں ملدی سزا، حُکمے اندر پھرائیا۔ اوہ مئے میری رضا، پائے اُف نہ کھئے کڈھائیا۔ بالمیک آیا بھجّا، چلیا واہو داہیا۔ جس دا آخری چرن ایتھے آ کے لگا، جتھے سو بہاؤنت رسیا سُہائیا۔ کھتے چرن وچ کنڈا چبھا، درد دُکھ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ بالمیک بن قدمان آیا کھیرے، شبدی پندھ مکائیا۔ وڑیا اوس دے وہڑے، جو رووے مارے دھابیا۔ بوئی بوئی پہنچیا نیڑے، سہجے سہج حُکم دتا

سُنائیا۔ چڑھاواں اوس بیڑے، جس دا مالک اک اکھوائیا۔ ایس نے کہا تیرے ورگے سادھو ویکھے ہتھیرے، جو لٹ لٹ رہے کھائیا۔ جھوٹھے ویکھے ڈیرے، دغیاں والی دُہائیا۔ کپھڑا دُکھ کٹے میرے، مہر نظر نال پار لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی کھیل رسیا وکھائیا۔ بالمیک کہا آہ ویکھ میرا ہتھ، ہتھیلی ہتھیلی نال لگائیا۔ ایدھر تگ پُکھ سمرتھ، سہجے دیاں جنائیا۔ دوہاں دا نام جپ، سوہنگ ڈھولا گائیا۔ تیرا کارج پورا ہووے سب، دُکھ درد رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ہتھ نال جوڑیا ہتھ، ہتھیلی دتی ملائیا۔ اکھ نال میل کے اکھ، اکھ اکھ وچ سمائیا۔ نعرہ بول کے حق حق، ڈھولا حقیقت والا گائیا۔ بالمیک پریم پیار دا دے کے رس، رستہ اندروں دتا وکھائیا۔ دُکھ دلدر گیا نس، تن ماٹی ہوئی صفائیا۔ چرناں اُتے ڈھٹھ، رو رو دتے دُہائیا۔ مینوں اوس دے کر وس، جو واسطہ تیرے نال رکھائیا۔ بالمیک کہا میں دساں تینوں سچ، سنیہڑے وچ درڑائیا۔ ہن توں گیوں بچ، خوشیاں وچ کچھ مینوں دے کھوائیا۔ میں کھا کے جانا نس، راوی کنڈھے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی کھیل اک ورتائیا۔ اوس کہا میرا نام گنیش، پتر کھتری نظری آئیا۔ میں تینوں یاد کران ہمیش، پردے وچ سمائیا۔ مینوں بھیو دس دے ایک، اکو دے درڑائیا۔ جس تینوں دتا بھیج، مینوں لیا پچائیا۔ بالمیک رکھی کہا اوہ آد جگاد رہے ہمیش، ہر گھٹ رسیا سمائیا۔ بھگتاں دی مانے سیج، سینگھاسن ڈیرہ لائیا۔ گرمکھاں دے آوے دیس، لکھ چوڑاسی کر جدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گنیش کہا میں تگاں ساکھیات، منگ اکو اک منگائیا۔ اوہ ویکھ میری پھٹی تے قلم دوات، جس نال لیکھا رسیا بنائیا۔ انکڑیاں والا حساب، اکھراں والی پڑھائیا۔ پہلا حصہ تے پہلا باب، دوجی ونڈ نہ کھتے وکھائیا۔ دُکھ وچوں میرا بدل گیا مزاج، خوشی میرے اندر آئیا۔ اُجڑی نگری ہوئی آباد، توں چرن دتا ٹکائیا۔ بالمیک دتا جواب، سہج دتا سمجھائیا۔ جس مینوں دتا خطاب، اوہ سب دا پتا مائیا۔ جگ چوکڑی چلائے رواج، بھگون ہو کے بھگتاں گود اٹھائیا۔ جس دا لہنا دینا آد جگاد، ویکھے تھاون تھائیا۔ پڑدا لاپے برہم برہماد، پاربرہم بے پرواہیا۔ ساچی دیوے سدا سدا امداد، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کلجگ انت تیری رکھ لاج، لاجاوت ہوتے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ گنیش کہا میرا دُکھڑا ہویا دُور، رشی تیری سرنائیا۔ میں تکیا حاضر حضور،

تیرے مندر سوہا پائیا۔ میرے معاف کر قصور، قسمت دے بدلائیا۔ میں ملنا اوس ضرور، جو آد جگاد پتا مائیا۔ بھنڈارا کرے
 بھرپور، خالی دئے بھرائیا۔ سیوک بنائے مزدور، حکمی حکم سنائیا۔ بخشے اپنا نور، اندھ اندھیر رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک ورتائیا۔ بالمیک کہا میں پینا ٹھنڈا پانی، پتن والا منگ منگائیا۔ لے کے آئی خوشیاں نال
 سوانی، بھجی چائیں چائیا۔ جس دی ستائی سال دی ترل جوانی، جو بن وچ سدائیا۔ نین آگھ مستانی، روپ انوپ درسائیا۔ انتر
 ہوئی حیرانی، بدھی رہی سمجھائیا۔ کچھ رشی نوں دے نشانی، جو آیا واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دھر دا کھیل رہیا درڑائیا۔ سوانی کہے کی دیواں سوغات، وست نظر کھئے نہ آئیا۔ آٹے توں بنا خالی دسے پرات، بھوجن پکوان نہ کھئے
 بنائیا۔ گنیش کہا اوہ پٹی اوہ لے قلم دوات، رکھی ہتھ دینی پھڑائیا۔ ساڈے کول نہیں کچھ دات، جو تیری بھیٹا دیئے کرائیا۔
 بھکھیاں دے گھر کٹ کے جاویں رات، دکھیاں درد ونڈائیا۔ بالمیک کہا شاباس، ہتھ پُشت پناہ رکھائیا۔ تھادی پوری ہووے آس،
 ترشنا رہے نہ رائیا۔ میرے نال جس ویلے آوے پُرکھ اناش، منزل پینڈا پنڈھ مکائیا۔ تھادی کولوں منگے اوہ سوغات، جو آسا
 خواہشاں وچ رکھائیا۔ سہجے جیہے لکھ کے گیا اگئی بات، نقطہ آگے دتا لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ
 کرنی رہیا کھائیا۔ بالمیک کہا میری جات گل ہینی، سچ دیاں سمجھائیا۔ میرے پرہو دی بھیٹا چارھنی اوہ شریںی، جیہڑی شرع
 وچوں باہر رکھائیا۔ بھکھے نے پھڑ لئی وینی، گھٹ کے گلے لگائیا۔ تھوڑی نہ دیویں دیویں دوئی تے تینی، تتاں لوکان وچوں جیہڑی
 باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لینہارا پورب
 دان، دیونہارا دے کے خوشی منائیا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ بیبی ویرو دے گھر پنڈ بابویر ضلع گرداسپر * *

بھومکا کہے میری شہنجنی ہوئی گئی، کلماں دا مالک رہیا سہائیا۔ جس نوں ستجگ تریتا یاد نہیں بھلی، بہرم رہیا مٹائیا۔
 چرن دھوڑ دے کے دھولی، دھرم رہیا بنائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا بدل بے اصولی، اصل اپنا آپ سمجھائیا۔ جن بھگتاں کولوں کراوے
 سچ وصولی، پچھلا لیکھا جھولی پائیا۔ مہر کرنی پرہ دی دھار معمولی، نہ معلوم ہونے سہائیا۔ بھردا جائے اگئی جھولی، جھولا اپنا

اک جھلائیآ۔ سناؤندا جائے ساچی بولی، انبولت راگ الائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیآ۔ دھرنی کہے میرے اُتے بھگتاں دی سوہی جھگی، جھگڑا رہیا نہ رائیآ۔ اتم اوڈھ پگی، مُکیا پینڈا جُدائیآ۔ نرمل ہوئی بُدھی، سمجھ دتی سمجھائیآ۔ نام جیکارا دس کے اُچی، پڑدا دتا کھلائیآ۔ ہر سنگت بنا کے سُچی، سنجم اِکو دتا درسائیآ۔ گرمکھو کئی نہ کیسے دی بُتی، بُتخانیں وچوں باہر رکھائیآ۔ تھادی اتم رہے نہ سُتی، سُتی لوں جکائیآ۔ سہاواں اپنی رُتی، رُت رُتری نال مہکائیآ۔ گھر گھر بخش کے جاواں خوشی، غمیاں دا غم نہ کھئے ستائیآ۔ اتم رہے کوئی نہ رُسی، رستہ اِکو دیاں جنائیآ۔ جے لبھ نہیں سکے تسیں، سہجے لیا ملائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تھادی واسنا کر کے اُچی، اُچ محل اٹل دئے بہائیآ۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ برنام کور دے گرہ پنڈ بابویر ضلع گرداس پُر *

دھرنی کہے میرا لیکھا لگا، مالک ملیا دُھردرگاہیا۔ جس جن بھگتاں ودھاؤنا آگا، آگلا حُکم منائیآ۔ سچ پریم دا دینا مزہ، رس آگم چکھائیآ۔ دُھر سندیشہ دینا سدا، سُتیاں رہیا اُٹھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیآ۔ دھرنی کہے میری آسا ہوئی پوری، عرشاں توں پرے خوشی منائیآ۔ ملیا مالک دُھر دا نوری، جو ست سچ کرے رُشنائیآ۔ واسنا کئی کوڑی، دُرگندھ دتی مٹائیآ۔ جن بھگتاں بخش کے چرن دھوڑی، چرنودک اِکو جام پیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیآ۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ ورثا سنگھ دے گرہ پنڈ بابویر ضلع گرداس پُر *

دھرنی کہے میں ویکھیا ان داتا، داتار ہو کے ویکھ وکھائیندا۔ سرب جیاں دا بن گیاتا، گرمکھ سجن آپ اُٹھائیندا۔ دیوے دُھر دیاں سچ سوغاتاں، نام بھنڈارا جھولی پائیندا۔ پوریاں کرے سب دیاں آساں، ترشنا جگت بُجھائیندا۔ لیکھے لاوے پون سواسا، ساہ

ساہ وچوں بدلائیندا۔ گر اوتار پیغمبر جس دیاں شاخاں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دا کھیل آپ ورتائیندا۔ دھرنی کہے میں ویکھے پکدے پکوان، کچیوں پکے رہیا بنائیا۔ دیندا جائے مان، ابھان رہیا کڈھائیا۔ جھلاؤندا جائے نشان، نشانے رہیا دکھائیا۔ بناؤندا جائے چتر سُبجان، مَورکھ مَورھاں دیا کھائیا۔ چرن پریتی بخش اک دھیان، دُوجا روگ نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جُگ جُگ دا لہنا کر پروان، مہروان ہو کے سہجے رہیا ورتائیا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ ورکھا سنگھ دے گرہ بابو پُر ضلع گرداس پُر *

دھرت کہے میرے جاگے بھاگ، بھگون ہویا سہائیا۔ جن بھگت جگے چراغ، لوک مات رُشنائیا۔ سنی اگتی آواز، شبدي ناد و جائیا۔ سنت سہیلے رہے جاگ، بھرے سنی سرب لوکائیا۔ گرہ گرہ لگی آگ، اگنی تت جلائییا۔ بنا گرمکھاں ملے نہ کنت سہاگ، سہنجی سیج نہ کھئے ہنڈھائیا۔ برہوں ملے نہ کھئے ویراگ، بہل ہو کے سارے دین دُبائیا۔ جھگڑا پیا کوڑ سماج، سمگری سچ نہ کھئے ورتائیا۔ جس نے رچنا رچی آد، سو کھیلے کھیل دُھردرگاہیا۔ جن بھگت دوارے ساچے رس دا لے سواد، سوارتھ سب دا دئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگون، کرنی دا کرتا کر کے کاج، کارج اپنے وچ رکھائیا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ مُنشا سنگھ، میلا سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر *

پُرکھ اکال سب دا لہنا دیوے حق دا، ٹھگی چوری نہ کھئے کھائیا۔ جُگ جُگ جن بھگتاں پیج رکھدا، لوک مات بوئے سہائیا۔ مارگ دسے سچ دا، سادھنا اک درڑائیا۔ لوں لوں اندر رچدا، رچنا اپنی دئے پرگٹائیا۔ سندیشہ دے کے گرمت دا، منمت اندروں باہر کڈھائیا۔ اشارہ دے کے اگتی اکھ دا، بن اکھراں کرے پڑھائیا۔ پڑدا لاه کے دئی دویت پھٹ دا، ست سچ دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا پچھلا اگلا دئے مکائیا۔ سری بھگون سدا سہیلا، سرب ویاپی اک اکھوائیندا۔ جن

بھگتاں کرے جُگ جُگ میلا، وچھڑیاں جوڑ جڑائیندا۔ رنگ رنگا کے گرو چِلا، چِلا گرو آپ ہو جائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ سر سر ہتھ رکھے کرتار، کرنی دا مالک دیا کھائیا۔ گرمکھاں بن رکھوار، رچھیا کرے چائیں چائیا۔ جنم جنم دا گیڑ نوار، کرم کرم دا روگ مٹائیا۔ ساچے دھرم دا دے دوار، دروازہ اکو دے کھلائییا۔ جتھے وسے ہر نرنکار، سچ دوارے سوہا پائیا۔ پریم پیار دا ہووے آہار، بھوجن اپنا رس بنائیا۔ سانتک ست ست کر وچ سنسار، گرمکھاں اگنی تے دے بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کریا کر اپار، آپ اپنے وچ اپنے لئے ملائییا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ بیبی سورنی دے گرہ پنڈ بابویر ضلع گرداس پُر *

جگت ناسریاں دیوے سہارا، سہائک ہو کے دیا کھائیا۔ چرن پریتی دے آدھارا، آدم نال لئے اٹھائیا۔ پار کرائے کوڑ کنارہ، ساچا در اک سہائیا۔ نام ندھان جنا کے نعرہ، نر نرائن لئے اٹھائیا۔ جنم کرم کر اجیارا، اجرت پچھلی جھولی پائیا۔ دھر دا شبد کر اشارہ، آسا منسا کھوج کھوجائیا۔ وڈیائی دے دھر دربارا، در گھر ساچا اک سہائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں کرے پار اتارا، اتر پورب پچھم دکھن چارے کٹٹاں ہوئے سہائیا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ بیبی لاجی دے گرہ الڑ پنڈی ضلع گرداس پُر *

جن بھگت تیرا پکوان آد جگاد رہے پکدا، صاحب ستگر کھا کھا خوشی منائیا۔ پریمیاں دے پیار وچوں رہے چھکدا، نیمیاں دا نیم آپ جنائیا۔ لیکھا دیندا رہے دھر حق دا، مستک آپے ویکھ وکھائیا۔ حکم چلدا رہے سدا ایکنکار یک دا، یتھارتھ اپنا رنگ چڑھائیا۔ نانا بدھاتا جڑیا رہے سچ دا، سچ وجدی رہے ودھائیا۔ راہ تکدا رہے کایا ماٹی بھانڈا کچ دا، جگت نیترا کھ اٹھائیا۔ کریا ندھان سدا اندر رہے وسدا، نیج لوچن کرے زُسنائیا۔ ساچا مارگ رہے دسدا، جُگ جُگ کر پڑھائیا۔ بھو کھلاؤندا رہے گھٹ

گھٹ دا، گھاٹی منزل آپ چڑھائیا۔ دروازہ کھلا رکھے اپنے ہٹ دا، بھنڈارا ورتے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد ہوونہار سہائیا۔ جن بھگت تیرا پکدا رہے پکوان، پاربرہم پرہہ ویکھ وکھائیا۔ بھوگ لگاؤندا رہے سری بھگوان، نرگن سرگن دیا کھائیا۔ دھر دا دیندا رہے دان، داتا ہو کے آپ ورتائیا۔ آتم سرتی ملدا رہے کابن، گھنٹیا ہو کے گھر گھر پھیرا پائیا۔ سٹیا ہو کے مگدھ ویکھے چتر سُبجان، مورتھ مورتھ دئے وڈیائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کر پروان، پرم پُرکھ دیوے اک سرنائیا۔ دُور نیڑے سارے رکھے اپنے وچ دھیان، اوہلا جگت نہ کھئے بنائیا۔ سب دی کرن جائے کلیان، کائنات وچوں باہر کڈھائیا۔ سناؤندا جائے دھر فرمان، شبد سنندیشہ بے پرواہیا۔ پریم پیار مُحبّت دا سچا پین کھان، ترشنا ترکھا رہے نہ رائیا۔ پُورب لیکھا لہنا چکنا لالو ترکھان، سگلے ساتھی سرب تجائیا۔ نانک دا مہمان، بھگت وچھل بے پرواہیا۔ سب دی اچھیا پوری کرے آن، بھچھیا دیوے تھائوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگت تیرا چلدا رہے بھنڈارا، بھنڈاری پُرکھ اکال اکھوائیا۔ جُگ چوکڑی وسدا رہے دوارا، در گھر وجدی رہے ودھائیا۔ ملدا رہے نام ادھارا، اگنی آگ نہ کھئے جلائییا۔ جُگ چوکڑی ہندا رہے میلا کنت بھتارا، آتم پرماٹم مل کے سوہیا پائیا۔ کھیل کھیل آگم اپارا، الگھ زرنجن اپنی دیا کھائیا۔ جُگ چوکڑی جنم کرم دا پہلا لاپے ادھارا، پُورب لیکھا لیکھے وچوں ورتائیا۔ سُنہنجنہ ہویا سُبھاگی دہاڑا، بھاگ اپنا رسیا ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پریم پریتی انتر جن بھگت دوارے اندر بنے آپ ورتارا، ورتمان وارتا اپنے نال ملایا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ بیبی بسی دے گرہ پنڈا لڑ پنڈی ضلع گرداس پُر * *

سری بھگوان کہے اٹھ ویکھ کبیر، سوادھان ہو کے لے انکڑائیا۔ کرے کھیل کی پُرکھ اکال پیراں دا پیر، دھر دا پیغمبر بے پرواہیا۔ جن بھگتاں لیکھے لائے پدارتھ دھر دی کھیر، ان اند وچ رکھائیا۔ کیسے نوں ٹیکاؤنا نہ پئے کنڈیاں وچ سریر، بھجن پئے نہ واہو داہیا۔ کیسے نوں بننا نہ پئے حقیر، بٹو ہٹ نہ کوئی پھرائیا۔ کلجگ انت جھگڑا مُکا کے شاہ حقیر، پیر فقیر اکو رنگ رنگائیا۔

ساچے مارگ دی کر تعمیر، تعمیل اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل رہیا ورتائیا۔ ویکھ کبیر اٹھ سادھ سنت، گُرمکھ سجن سوہا پائیا۔ جنہاں دا مالک اک بے انت، بے پرواہی وچ سمائیا۔ بھنڈارا دے اگت، اتوٹ اٹھ ورتائیا۔ ساچی بنا کے بنت، دُھر فرمانا رہیا درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ویکھ کبیر سنت سہیلے ہوئے اکٹھے، گُرمکھ مل مل خوشی منائیا۔ پریم پیار مُحبّت وچ پھردے تھے، خوشیاں وچ بھجن چائیں چائیا۔ جنہاں خاطر پُرحہ اکال پریم پدارتھ پکے، پکوان اپنا رنگ چڑھائیا۔ تنہاں دے اندر جانے رتے، رنگ رتھی آپ رنگائیا۔ دُھر سندیشے دے کے پکے، بھگت لے جگائیا۔ ناتے جوڑ کے بھائی بھین سکے، سجن سجن نال ملائیا۔ جو اس بھنڈارے وچوں چھکے، شک رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ کبیر کہے پرہو میں کچھ اندر رہیا سوچ، چلے نہ کوئی چٹرائیا۔ کبھڑی بنی مؤج، مجلس بے پرواہیا۔ جس دی چار جگ کیتی کھوج، نو نو دھیان لگائیا۔ بھج بھج ویکھیا لوک پرلوک، ساکھیات ست نہ کھئے وکھائیا۔ کلجگ انت بھگتاں دے کے اوٹ، اوڑک اپنے نال ملائیا۔ تن نگارے لا کے چوٹ، چوٹی چڑھ کے رہیا اٹھائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیرا رہیا گوائیا۔ سچ بھنڈارا دے کے بہت، گرہ گرہ رہیا ورتائیا۔ گُرمکھ کوئی لوک مات نہ جاوے اوٹ، نیندا کھا کے نیتا آگے لے بنائیا۔ جتھے کیسے دی نہیں کوئی پہنچ، پنچہ لا کے پنجاں وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ کبیر کہے میں گھر گھر پکدا ویکھیا لنگر، گر اوتار پیغمبران دتا سنائیا۔ گوہ نال تکیا رام چندر، تریتا دواپر کلجگ انت لنگھائیا۔ کچھ رمز ماری تھوڑی جیہی ہنونت بانر بندر، شبدی شبد جنائیا۔ ہن کھانا مولاکندن، پت ڈالی نال وڈیائیا۔ کلجگ انت سری بھگوان جن بھگتاں توڑ کے بندھن، بندگی اکو اک سمجھائیا۔ بھکھاری ہو کے درویش ہو کے در آئے منگن، مانک موتی جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی رہیا کرائیا۔ کبیر کہے میں ویکھ گُرمکھ قابل، قبیلے اپنے رہے ترائیا۔ جنہاں دا مالک دُھر دا بابل، پت پریشور بے پرواہیا۔ سو بن کے آیا عادل، عدل انصاف اک درڑائیا۔ سچ دوار دس کے پاتن، پترکا دُھر دی رہیا پڑھائیا۔ بھگت سہیلے مل کے ساجن سچی کرے باطن، ڈھولا گئے بے پرواہیا۔ ٹوں میرا میں تیرا مل کے سارے آکھن، دوجی آواز نہ کوئی سنائیا۔ ابناشی کرتا کلجگ انت کوئی کھان نہیں آیا

ماکھن، مٹکی دہی نہ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بے پرواہ بے پرواہی وچ سمائیا۔ کبیر کہے میں جُگ چوکڑی پرہہ نؤں ویکھیا، ترشنا سکے نہ کھئے بُجھائیا۔ زرگن سرگن دھار کردا رہے (ویسیا)، ... .. مٹکھ مانو اپنی کھیل کرائیا۔ کلجگ انت جن بھگتاں دواؤن آیا ساچا سُکھا، سُکھ ساگر نال لیائیا۔ جنم مرن دا رہن نہ دیوے دُکھا، آون جاون لیکھا دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرمکھاں دس کے مارگ اُچا، اُچ اگم اتہاہ اپنے وچ ملائیا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ بیبی دھیانو دے گرہ پنڈ الڑ پنڈی ضلع گرداس پُر *

کبیر کہے جن بھگتو سوہنا مل گیا موقع، وقت آپے رہیا سہائیا۔ میرے وانگ کیسے نؤں بھرنا نہیں پیا ہوکا، دُکھ بھکھ نہ کھئے ستائیا۔ مہروان ہو کے لے کے آگیا دُھر دی نوکا، پاربرہم پرہہ بے پرواہیا۔ تہاڈا سماں سہاؤنا بنایا چاؤ کا، خوشیاں رنگ وکھائیا۔ جھگڑا مُکا کے ہوئے ہوؤں دا، ہرجن اپنے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سرن اک درڑائیا۔ کبیر کہے کرنی پئی نہیں کوئی بندگی، بندھن دُنی دتے تڑائیا۔ کئی پئی نہیں کوئی مُچھندگی، مُشکل آپے حل کرائیا۔ کِرپا نال کڈھ کے اندروں گندگی، من واسنا کرے صفائیا۔ دھار بخش کے اپنے اند دی، اند اندروں اک پرگٹائیا۔ کھیل کر صاحب بخشند دی، بخشش رحمت آپ کھائیا۔ ایہہ وست امولک ان دی، آد انت کار کھائیا۔ تہاڈی خوشی سدا دھن دھن دی، دھن وِجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، واسنا میٹ کے منؤا من دی، ممتا اپنے وچ رکھائیا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ اچھر سنگھ دے گرہ پنڈ الڑ پنڈی ضلع گرداس پُر *

جس گرہ لگے بھوگ، بھاگرتھ ویکھ خوشی منائیا۔ گرمکھاں ملے اگتی چوگ، امرت بھنڈارا رس چکھائیا۔ اوہناں دا پورا ہووے جوگ، جُگتی اپنی نال ترائیا۔ سچ دا ہووے سنجوگ، ست نال کُرمائیا۔ ہووے مٹے روگ، ہنگ برہم درسائیا۔ شبدی

وَجَّے چوٹ، سُنّیاں لئے اُٹھائیا۔ نانا جوڑ کے نرمل جوت، جوتی جاتا ہونے سہائیا۔ کوٹاں وچوں سنت سہیلے گُرمکھ کھوج، خود اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ جن بھگتاں گرہ اگم رس، رسنا سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جس پرم پُرکھ کیتا وس، واستوک اپنے نال ملائیا۔ نانا جوڑیا سچ، سچ و جے ودھائیا۔ خوشی ہونے کایا ماٹی کچ، کنچن روپ ہو کے سوہا پائیا۔ انتر ملے دُھر دی مت، منتر نام اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، جن بھگتاں دے دے خوشی وکھائیا۔ جن بھگتاں بھوگ لگے اگمی رسنا، راستہ اکو اک جنائیا۔ سچ دوارے سدا وسنا، گرہ مندر و جے ودھائیا۔ دُھر دے پاندھی ہو کے نسنا، بھجنا و ابو داہیا۔ سوہنگ ڈھولا ساچا چینا، رسنا جہوا نال وڈیائیا۔ جس گرہ پرم پُرکھ دا پدارتھ پکنا، تس پکوان ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، جن بھگتاں تھادی خاطر سب کچھ چھکنا، اچھیا اپنی نہ کھئے بنائیا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ سروپ سنگھ دے گرہ پنڈ الٹر پنڈی ضلع گرداس پُ *

جن بھگت تیری دھار اچی، دھرم دوار ملے وڈیائیا۔ جن بھگت تیری آتم سُچی، سچ سوچنا سنے چائیں چائیا۔ جن بھگت تیری ڈونگی رُچی، رچنا ویکھے شہنشاہیا۔ جن بھگت تیری آتما رہے نہ سٹی، سووت جاگت روپ بدلائیا۔ جن بھگت تیری آون جاون کھیل مُکی، گیڑیاں وچوں باہر رکھائیا۔ جن بھگت تیری آسا سدا سُکھی، سُکھ ساگر روپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جن بھگت تیری وڈی دلیل، دیاوان دتی بنائیا۔ کسے دے آگے کرنی نہ پئے اپیل، اپرپر سوامی ہونے سہائیا۔ مات لوک کرے نہ کھئے ذلیل، جگت خواری وچوں باہر کڈھائیا۔ درگاہ دا لبھنا نہ پئے کھئے وکیل، بنا سفارش پار لنگھائیا۔ سچ دوارے کر کے تسلیم، تقسیم ونڈ وچوں باہر کڈھائیا۔ بڈھی ہون نہ دیو ملین، مل مؤتر وچوں کرے صفائیا۔ گُرمکھ ہووے نہ کدے بے دین، ایشٹ اکو اک جنائیا۔ جھگڑا چُکا کے نر مدین، آتم پر ماتم مل کے خوشی منائیا۔ ابناشی کرتا سچ بھروسہ دے کے یقین، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھار بدل کے نوین نوین، نواں رنگ دئے رنگائیا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ سانجھی رام دے گرہ پنڈ الڑ پنڈی ضلع گرداس پُر *

جن بھگتاں سدا رنگ ایک، وڈا چھوٹا نظر کھئے نہ آئیندا۔ ابناشی کرتا بُدھی کرہار بیک، من واسنا دُرم ت میل دھوائیندا۔ چرن پریتی ساچی ریتی دسے دُھر دی ٹیک، ٹکا مستک نام دھوڑی چرن چہار اک چھہائیندا۔ پاربرہم پت پرمیشور بن اکھاں سب نوں لئے پیکھ، لگھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت ویکھ وکھائیندا۔ پورب جنم لہنا دینا جنم کرم لیکھا لکھت بھوکھت جانے ریکھ، رکھی مئی گرمکھ سنت سُہیلے آپ اٹھائیندا۔ نام سُنیٹھا دیونہارا سچ سنندیش، دُھر فرمانا سِری بھگوانا آپ سُنائیندا۔ جن بھگتاں ویکھنہارا سچا سچا دیس، جس گرہ آتم نال پرماتم رہ کے سوبھا پائیندا۔ مان وڈیائی دیونہارا وشیش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وکھاونہارا سچا گھر، سچ دوارا ایکنکارا وچ سنسارا، چرن کول اُپر دھول دھرم دھار اک جنائیندا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ الڑ پنڈی ضلع گرداس پُر *

جن بھگت تیری آسا پئی، پورن برہم دیا کھائیا۔ سچ پکار داتار پرہہ سنی، سچکھنڈ نواسی اپنی اکھ کھلائی۔ جس نوں سمجھے کھئے نہ رکھی مئی، منیم جگت حساب نہ کھئے درڑائیا۔ سو وکھری بن اکھری اُپجا کے دھنی، اندرے اندر لئے جگائیا۔ جس دا بھيو جانے کھئے نہ گئی، شاستر سمرت وید صفت صلاحیا۔ سو گرمکھ گرسکھ رہیا چنی، چار ورن پھول پھولائی۔ جس دے پریم وچ کبیر جلاہے تانی بُئی، بھجیا واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سو صاحب ہوئے سہائیا۔ جن بھگت تیری منزل حق، حُکم مئیاں بے پرواہیا۔ آگے رہے کوئی نہ شک، شکایت کرن کھئے نہ آئیا۔ مالک مل گیا اکو ست، ستوادی گرسکھ لئے بنائیا۔ دھرم دھار دی دے کے مت، پریم پیار اک درڑائیا۔ نانا جوڑ کے سچ، کوڑی کِریا دئے چھڈائیا۔ اندروں بدل کے اکھ، پرتکھ اپنا آپ دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا چکاوے ہتھو ہتھ، آگے اُدھار نہ کھئے رکھائیا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ گنڈا سنگھ دے گرہ الڑ پنڈی ضلع گرداس پُر *

جن بھگت تیرا بنے آپ، مالک ہو کے ویکھ وکھائیندا۔ سوہنگ ڈھولا دس کے جاپ، انتر آتم رنگ رنگائیندا۔ لیکھے لا کے تن ماٹی خاک، خالص اپنا روپ سمجھائیندا۔ ہو سہائی اناتھاں ناتھ، غریب نمانے گلے لگائیندا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں دیوے سگلا ساتھ، منجھدھار نہ کھئے ڈبائیندا۔ مہر وچ محبوب سر رکھے ہاتھ، سمرتھ اپنا جوڑ جڑائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سنت سُپیلے کر کے اپنے وس، واسطہ ایتھے اوتھے اپنے نال رکھائیندا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ بنتا سنگھ دے گرہ پنڈ الڑ پنڈی ضلع گرداس پُر *

جن بھگت تیرا وڈ گھرانہ، گھربار اکو اک دسائیا۔ اُچ اگم اتھاہ ٹکانا، ٹکیاں والا کوئی پہنچ نہ سکے رائیا۔ جتھے تُوں میرا میں تیرا ہووے گانا، گاون والا نظر کھئے نہ آئیا۔ دیپک جوت جگے مہانا، بن تُوں نور رُشنائیا۔ سو بہاؤت ہووے ساچا کاہنا، رادھا اپنا کھیل کھلائیآ۔ تخت نواسی ہوئے سری بھگوانا، شاہو شاباسی شہنشاہیا۔ جو بھگتاں دیون آئے فرمانا، دُھر دا حُکم اک سمجھائیا۔ اشٹ دیو اک منانا، دو جی ٹیک نہ کھئے بندھائیا۔ درس کرو روپ نانا، نر نرائن ہوئے سہائیا۔ لیکھا چُکے آون جانا، جانشین اپنے لئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جن بھگتاں اُپر ہوئے آپ مہروانا، مہر دُھر دی نال ترائیا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ گیان چند دے گرہ پنڈ الڑ پنڈی ضلع گرداس پُر *

جن بھگتاں پرہ سدا وچولا، جُگ وچھڑے میل ملائیندا۔ نام دس کے دُھر دا ساچا ڈھولا، ڈھول ماہی ہو کے دیا کھائیندا۔ مان وڈیائی دے کے اُپر دھرنی دھرت دھولا، دھرم دُھر دا اک سمجھائیندا۔ لیکھے لائے مَورکھ مگدھ کملا، کملاپاتی اپنے رنگ رنگائیندا۔ پرتھا جان نہ دیوے مانس جنا، کوڑیاں کرماں وچوں باہر کڈھائیندا۔ سنسار روگ چُکائے بھرما، مایا ممتا موہ مٹائیندا۔ جھگڑا مُکا کے ورننا برنا، برہم مت اک سمجھائیندا۔ اکو پُرکھ اکال دی ساچی سرنا، جو سرن آیا سراسر پار لنگھائیندا۔ جھگڑا رہے نہ پھیر

مرنا، مرن توں پہلوں جنم اپنے گھر دوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھر دا ڈھولا سب نے پڑھنا، پاٹے چیتھڑ رنگ اگمی آپ رنگائیندا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ بیبی دھتی دے گرہ پنڈا الڑ پنڈی ضلع گرداس پُر *

جن بھگتو ٹھاڈا بڑا احسان، زمیں اسمان ویکھ خوشی منائیا۔ جنہاں دے گرہ گرہ پھرے سری بھگوان، جوتی جاتا بھجے واہو داہیا۔ تن وجود توں باہر انسان، انسان دا مہان جگ جگ آپ اکھوئیا۔ سچ بھگتی دے کے اپنا گیان، پریتی پریم والی وکھائیا۔ وچھڑیاں وچھڑ میلے آن، وچھوڑا دئے کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر ساچے ویکھ پدارتھ امولک پکوان، پکا ہو کے کھا کے خوشی منائیا۔ ... .. جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، نارد دی چلن نہ دیوے کھئے چٹرائیا۔

* ۲ چیت شہنشاہی سمت ۲ باوا رام دے گرہ پنڈا الڑ پنڈی گرداس پُر *

جنم کرم نہ ویا پے روگ، چوڑاسی دکھ نہ کھئے ستائیا۔ جنہاں سوہنگ آتم پرما تم چُگ لئی چوگ، چار کُنٹ توں کھڑا گئے چھڈائیا۔ سچ پریتی سکھ کے ساچا جوگ، جُگتی دھر دی لئی اپنائیا۔ جگت وچھوڑا رہے نہ کھئے وچوگ، ویکتی بھگتی لیکھے پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال دیوے درس اموگھ، امل آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، جس گرہ اکو نظری آئیا۔ جن بھگت تیری ساچی ملکہ جاگیر، جگہ جگہ نظری آئیا۔ تیرے بتھ وڈی تدپیر، ابناشی کرتے دتی پھڑائیا۔ شرع دے کٹ زنجیر، سوہنگ ڈھولا گائیا۔ منزل چڑھ اخیر، اکھراں چھڈ پڑھائیا۔ تگ بے نظیر، جو بنا نظر کرے رُشنائیا۔ جو تارنہارا امیر غریب، دکھیاں دکھ آپ وندائیا۔ جس دے پچھے گھر مندر گھرانے چھڈ کے ہوئے فقیر، سو فکر ٹھاڈا کر کے فاقیاں وچوں

باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کوڑی میٹ کے جگت لکیر، لایق گرمکھ لئے بنائیا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ پورن سنگھ دے گرہ پنڈ الڑ پنڈی ضلع گرداس پُر *

جن بھگتاں نام پون ملے ٹھنڈی، جگت بولا رہن کھئے نہ پائیا۔ شبد دھار دی ملے اگئی سوگندھی، ڈرگندھی اندروں باہر کڈھائیا۔ دین مذہب نہ رہے پابندی، ذات پات نہ کھئے لڑائیا۔ آتما پرمتا مل کے ہو جائے چنگی، چار کُنٹ وجے ودھائیا۔ آون جاون رائے دھرم دی رہے نہ بندی، چوراسی گیڑ نہ کھئے بھوائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال مل جائے دُھر دا سنگی، سنگت ول ہو کے دُھر دا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں دیوے اک اندی، انتر انتر رس نِجھر نِجھر جھرنا جھروکے وچوں آپ جھرائیا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ بیبی چنّو دے گرہ پنڈ الڑ پنڈی ضلع گرداس پُر *

جن بھگت تیرا شبد گیان، جگت گیانیاں ہتھ مول نہ آئیندا۔ شاستر سمرت جس دا دیندے پرمان، سو پروانہ حُکم نام سُنائیندا۔ چرن پریتی ایکنکار اکو وار کر دھیان، اک اِکلا لیکھا سرب مکائیندا۔ جودھے سؤرپیر بنو بلوان، بلدھاری آپ سمجھائیندا۔ آتم پرمتا میل ملاؤ سِری بھگوان، سانجھا یار سگلا اک اکھوائیندا۔ بن صاحب ستگر کیسے دی ہووے نہ مات کلیان، پُستک پڑھیاں پار نہ کھئے کرائیندا۔ کلجگ انت سِری بھگونت جو درشن کرے آن، داسی داس ہو کے ویکھ وکھائیندا۔ درگاہ ساچی سچ دوارے دیوے اکو مان، مہروان سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں شمع جگائے آن، دیپک اپنے نال ڈگمکائیندا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ وکیل سنگھ دے گرہ اڑ پندی ضلع گرداس پُر *

جن بھگت تیرا پدارتھ چنگا نالوں بھوجن چھٹی، گنتی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اس دا رس سواد سوہنا اولڑا نالوں دند بتی، جہوا چکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ اک اکلّا صاحب سوامی انترجامی جانے کھلاپاتی، کامل مُرشد جو کھا کے خوشی منائیا۔ جُگ چوڑی نتِ نوتِ جس دی دھار چلے سُچی، سچ ساجن آپ بنائیا۔ ایہہ کوئی جگت وبار والی نہیں پکی روٹی، پیٹ بھرن دی آس نہ کھئے رکھائیا۔ مہر نظر کر کے صرف گُرمکھ چاڑھے چوٹی، چٹیاں توں لینے پچائیا۔ اتم میلا کر کے دُھر دی جوتی، جوت جوت وچ سائیا۔ گھڑی آون نہ دیوے اوکھی، رائے دھرم نہ کھئے سزائیا۔ سوہنگ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنہاں پڑھ لئی اکھی پوتھی، پُستکان توں پلّو کئے چُھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ بھنڈارے دی کھول کے کوٹھی، لنگر بھگتان دتا لگائیا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ پچن سنگھ پنڈ سمیل سکور ضلع گرداس پُر *

بھگت آتما کہے کھیل ویکھیا پورے ستگر دا، جوتن وجود ماٹی خاکی پہن کے گزرتا، کومل کمل کول رنگ رنگائیا۔ نرگن دھار سچکھنڈ دواویوں واپس آیا مُڑدا، اول اپنا حُکم منائیا۔ لہنا دینا جُگ چوڑی پورب دیکھ دُھر دا، مستکان وچوں مستک کھوج کھوجائیا۔ لہنا پورا کرنہارا اند پُر دا، دُشٹ دمن دمن اپنے وچ کرائیا۔ جیہڑا بھوکھتاں وچ فرنا رہیا پُھردا، پیغمبران پہرا دتا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر ساچے سوہیا پائیا۔ بھگت آتما کہے مینوں ویکھ ویکھ ہوئی حیرانی، ہر مندر کون پرہہ سہائیا۔ جس سمبل دی لہے نہ کھئے نشانی، نشیاں وچ سار کیسے نہ آئیا۔ دُھر دی جُوہ دِسے بیگانی، گرہ مندر نہ کھوج کھوجائیا۔ بن حُکمے ہوئی ویرانی، خزاں اپنی رُت بدلائیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگتان اُتے کر مہروانی، نظر مہر اک اٹھائیا۔ شبدی دھار دس نشانی، جوتی جوت کر رُشنائیا۔ مہا اکتھ کہانی، دُھر دی آپ پرگٹائیا۔ جس نوں سمجھ سکے نہ چارے بانی، پرا پستی مدھم بیکھری راگ نہ کھئے الائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل رہیا وکھائیا۔ بھگت آتما کہے میں کی تگاں،

تکئی سمجھ کچھ نہ آئی۔ میریاں بدل گئیاں اکھاں، اکھیاں پچھے اکھ کھلائی۔ کیسے نوں کہہ کچھ نہ دساں، پڑدا بھئیو نہ کھئے اُٹھائی۔ اِکو پُرکھ اکال تگاں، دُھر دا مالک بے پروا بیا۔ جس نے کلجگ سب دے کولوں کھوسنیاں ڈھکاں، ڈھا کے وچ پئے دُہائی۔ شبد اگئی وچن سٹاں، سٹا سکے نہ کھئے کڈھائی۔ مندر مسجد کھڑکن اٹاں، اٹ اٹ رہی کُرائی۔ بن بھگتاں ساچی ملے کیسے نہ چٹا، چٹھی ہتھ نہ کھئے پھڑائی۔ کوٹاں وچوں صاحب ستگر گُرمکھ ور لے اُٹھائے اٹھ میریاں سکھا، سکھی وچوں ساکھیاں نظری آئی۔ جگ نین جگت نیتر سرشٹی اکھ کائنات کیسے نہ دسا، حیوان انسان سارے دتے بھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھائی۔ بھگت آتما کہے میں کدے نہ سؤندی، آس نندرا من دے نال پرنائی۔ نرگن دھار ہو کے رہاں بھؤندی، برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھائی۔ سندی رہاں شبد اگئی دی ڈاؤنڈی، جو ڈنکے نال کرے شنوائی۔ کیسے ہتھ نہ آواں لبھیاں ڈھونڈی، اندر مندر بہہ کے اپنا آپ چھپائی۔ میں بن رسنا توں ہوئی گونگی، جہوا نال نہ کھئے چٹرائی۔ سینت جاناں نہ ہاں ہوں دی، ہوئے روگ نہ کھئے ستائی۔ میری اِکو آواز توں ہی توں دی، دوجا راگ نہ کھئے الائی۔ میں بڑبولی نہیں کیسے منہ دی، لب ہونٹ نہ کھئے بلائی۔ میں ڈڈی نہیں کیسے کھوہ دی، مینڈک وانگ بند نہ کھئے کرائی۔ میں وسنیک نہیں کیسے جوہ دی، جنگلاں وچ بھوائی۔ میں بنی نہیں کیسے بدبو دی، گندگی وچ سمائی۔ میری دھار پُرکھ اکال ہو بھو دی، رُوح بُت نال مل کے کری کُرائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرنائی۔ بھگت آتما کہے میں تکدی کی، بن اکھاں اکھ کھلائی۔ جس دا رُپ بنی پُتر دھی، پتا پُرکھ اکال منائی۔ جو در آیا گھر کہے سب نوں جی، جیون جگت اِک جنائی۔ حصے دے کے ساڈھ تین ہتھ سپں، کایا ماٹی دتا ٹکائی۔ میں تکدی رہی گوبند دی اِگی وپہ، بیس اکیسا اکھ کھلائی۔ جس دے پچھوں دھار بدلنی لی، مارگ مارگ وچوں وکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا آپ درڑائی۔ بھگت آتما کہے میں تکیا اِک حضور، حضوری وچ بہہ کے سپس نوائی۔ جو سرب بینتی کرے منظور، مزدوری سب دی جھولی پائی۔ کرم کانڈ دا کٹ قصور، کوڑی کرپا باہر کڈھائی۔ سچ پریم دا دے کے نور، اُجیالا کرے رُشنائی۔ نام بھنڈارا بھر بھرپور، بھگتاں دئے رجائی۔ جن بھگتاں ہو مشکور، شکر یہ کہہ خوشی منائی۔ نام خُماری دے کرے مخمور، مُفت اپنی دیا کھائی۔ کلجگ انت سری بھگونت گُرمکھ سنت نرگن دھار آ کے ملیا ضرور، ضرورت سب دی

ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سمرتھ پُرکھ سرب کل بھرپور، بہار گرمکھاں ربیا اٹھائیا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ چرن سینگھ دے گرہ پنڈ کٹھیالی ضلع گرداس پُر *

بھگت آتما کہے میں تگاں بھڑی راتی، رین سہنجی ویکھ خوشی منائیا۔ شبدا اگتی سنیہڑا ملیا دھر دی پاتی، پترکا واچ پتن بیٹھی آئی۔ سندیشہ دتا کملاپاتی، پت پرمیشور لیا بلائی۔ اٹھ ویکھ مار جھاتی، جھاکئی اپنی اک دکھلائی۔ بھاگ لگاتن ماٹی خاکی، خالص اپنا نور کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں لہنا دینا چکاوے باقی، باقاعدہ اپنا حکم منائیا۔ سنت سہیلے بنا کے ساتھی، سگلا سنگ نیہائیا۔ سوہنگ دس کے دھر دی گاتھی، گہر گمبھیر دئے وڈیائیا۔ جو اکو حکم من لین آکھی، بندگی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ نام پیالہ دیوے بن کے ساقی، ساقط نندک دُشت ڈراچار پار کرائیا۔ آتم پرما تم بنا کے ذاتی، یاترا دھر دی دئے کرائیا۔ سچ بھنڈارا دیوے ذاتی، داتا دانی آپ ورتائیا۔ امرت بخشے اگتی باٹی، جس باٹے نوں لوہار ترکھان نہ کھئے گھڑائیا۔ پریم پیالہ دے کے بدل دیوے حیاتی، حضرت ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن اپنے گھر وسائیا۔ بھگت آتما کہے میں چُک کے ویکھیا پڑدا، او بلا دتا اٹھائیا۔ پُرکھ اکال بھگتاں دے ڈھولے پڑدا، ڈھولک چھینا نہ کھئے کھڑکائیا۔ بن سدیاں پُچھیاں اندر وڑدا، گھر گھر سٹیاں ربیا اٹھائیا۔ درویش بنیا در در دا، در در منگے چائیں چائیا۔ روپ دھر کے نرائن نر دا، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ سنت سہیلے سچن پھڑدا، پھاٹک اندروں دئے کھلائی۔ چرن پریت بنا کے بردا، بندی خانہ دئے ٹرائیا۔ جیہڑا کارج کیسے کولوں نہیں سی سردا، سو سہجے گرمکھ پار لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، پرما تم ہو کے آتم وردا، گھر سچن سچ کرے کڑمائیا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ بیبی چنی دے گرہ پنڈ کانا کاؤنٹا ضلع گرداس پُر *

بھگت آتما کہے میں تکیا پر ماتم پتی کلیش، کُشلتا وچ بہہ کے خوشی منائیا۔ آد جگاد سدا رہے ہمیش، سچ گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ ہوئی ہوئی چن کردا نال دسمیش، شبد ستگر شبد گرو شنوائیا۔ جن بھگتاں لکھ لیکھ، لکھتی لکھت بدلائیا۔ چوراسی چراہے وچوں ویکھ، دوراہے وچوں پار کڈھائیا۔ ایکنکار اک دا دس کے ہیت، نیت نیت دے سمجھائیا۔ پرہہ نوں چیتن والا چیت، چت من چندیا دے مٹائیا۔ کایا پر پھلت ہووے کھیت، پت ٹہنی خوشی منائیا۔ بھگت بھگوان لے ویکھ، گھر ساجن پھیرا پائیا۔ جس گرمکھ آبا آپ کیتا بھیٹ، پیٹ او بنان دا لے بھرائیا۔ شبد دوشالے آپ لپیٹ، دھر دی گودی لے اٹھائیا۔ کوڑا رہن نہ دیوے ریٹھ، مٹھا رس آپ چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں کچھ لہنا دینا دیوے وچ جیٹھ، مہینہ پسینہ محنت لیکھے لائیا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۲ کیشن سنگھ، بیبی پورو دے گرہ پنڈ الٹر پنڈی ضلع گرداس پُر *

گوہند کہا پرہہ کی دھار تیری کل کلکی، کلگی والے منگ منگائیا۔ پُرکھ اکال کہا نہ کر جلدی، بھیو ابھیدا دیاں درڑائیا۔ میری کھیل جل تھل دی، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ کسے نوں سمجھ نہیں گھڑی پل دی، شبد اشارے وچ نچائیا۔ نرگن جوت اکھی بلدی، لٹا لٹ کرے رُشنائیا۔ سار دساں نہچل دھام اٹل دی، جتھے بہہ کے حکم ورتائیا۔ جو سچ سنیہڑے گھلدی، حکم اندر حکم پرگٹائیا۔ اوہ سنگھاسن اپنا ملدی، جوت اکالن بے پروا ہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا حکم اک ورتائیا۔ گوہند کہا کی دھار ہووے کلکی، کلا اپنی دے جنائیا۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ کھیل اچھل اچھل دی، جگت بڈھی نہ کوئی وڈیائیا۔ جگت جوانی جائے ڈھلدی، ڈھپندی کلا سریشٹ سبائیا۔ کھیل ہونی ڈونگھی ڈل دی، سمنڈ ساگر دین ڈہائیا۔ قیمت پینی لکھ چوراسی دے پھل دی، گرہ گرہ پھولے سرب لکائیا۔ حالت رہنی نہیں گر اوتار پیغمبر دے حل دی، ہاہاکار سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا بھیو آپ کھلائییا۔ گوہند کہا کچھ مینوں دے دے بھید، پڑدا دے اٹھائیا۔ میں چھڈے

چارے وید، شاستر پُران دتے تجائیا۔ تگنی نہیں کوئی کتیب، کُتب خانہ نہ کوئی کھلائییا۔ ممتا والی بھرنی نہیں جیب، مایا موہ نہ کوئی بھٹکائییا۔ مناؤنا نہیں کوئی دیو، سُر نہ کوئی جنائییا۔ پُرکھ اکال اکو کرنی تیری سیو، سیکھیا ساچی دینی درڑائییا۔ میں کُچھ بولنا نہیں نال جہو، بتی دند نہ کھئے بلائییا۔ سچ دوار دس نہکیو، نہچل اپنا حکم ورتائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا پڑدا دے اٹھائییا۔ گوبند کہے پڑدا رہے نہ اوہلا، اکو منگ منگائییا۔ سچ دس دے ڈھولا، سوہلا بے پرواہییا۔ پُرکھ اکال کہا توں بن میرا وچولا، وچلا لیکھا دیاں چُکائییا۔ نام کنڈے دا بن تولا، ترازو تیرے ہتھ پھڑائییا۔ پریتم دا بن گولا، سیوک سیوا اکو دیاں جنائییا۔ ساچیاں بھگتاں دا کرنا بہار ہوؤلا، حلیہ اوہناں دا دیاں لکھائییا۔ جنہاں دے نال میرا جُگ جُگ دا قولا، چوکرئی گئی وقت لنگھائییا۔ اوہناں پرگٹ ہونا اُپر دھوؤلا، دھرنی اُتے سوہا پائییا۔ اوہناں دسنا جا کے میرا بولا، آتم پرما تم راگ الائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچئی کرنی اک سمجھائییا۔ گوبند کہا کی پرہوؤ کل کلکی ہوویں اوتار، اوتر اپنا دے سمجھائییا۔ کون تت کریں شنکار، مندر اندر ڈیرہ لائییا۔ کون بوجھ کریں وچار، کون دھار پڑدا دئی اٹھائییا۔ کی پُرکھ ہوویں کہ نار، تت تن وجود دے سمجھائییا۔ پُرکھ اکال کہا سُن میرے نڈھے بال، بھیو ابھیدا دیاں جنائییا۔ میری وکھری ہووے چال، نرالی کھیل وکھائییا۔ لوک مات بنا کے سچکھنڈ سچئی دھرمسال، سچ دوارے دیاں وڈیائییا۔ جس توں کوئی نہ سکے بہال، نیتر نین نہ کیسے وکھائییا۔ پہلوں تینوں رکھاں نال، آپ اپنا جوڑ جڑائییا۔ چھوٹی جیہی سیکھیا دیواں سیکھاں، ڈھولا اکو اک درڑائییا۔ حکم دیواں کمال، فرمانا بے پرواہییا۔ ساچے گرمکھاں توں جا کے بہال، شبدي رُوپ دھرائییا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کر بحال، گیڑا آون جان کٹائییا۔ جس طرح دا توں میرا لال، ایہو جیہے لال گرمکھ میری گود دینے سوائیا۔ پھیر میں آپے کران پرتپال، مہروان ہو کے سر اپنا ہتھ ٹکائییا۔ جدھر ویکھن اودھر چلاں نال، اندر باہر گیت ظاہر سگلا سنگ بنائییا۔ سب دی لیکھے لاواں پوری گھال، کیتی کرنی جھولی پائییا۔ توں میرا میں تیرا بھگتاں دا بنیا رہیں دلال، شرطان وچوں شرط اور نہ کھئے وکھائییا۔ انت آخیری کریں پھیر اک سوال، سوالیا فقرہ نہ کھئے بنائییا۔ بنا ہتھان توں کر کے نمسکار، منگ واسطے بن جھولیوں جھولی دینی ڈاہییا۔ داتا دیونہار ہوئے آپ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان باغبان، پردا پر دیہہ وچوں کھلائییا۔

* ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ چرن سنگھ دے گرہ پنڈ انتور ضلع گرداس پُر *

کل کلکی پربہ ساچی دھار، کلگی دھر کل پرگٹائیا۔ جوت شبد کھیل اپار، تت وجود نہ کھئے وکھائیا۔ بُدھی سمجھے نہ کھئے سنسار، منوا کھوج نہ کھئے وکھائیا۔ شاستر وید کرن پکار، اچی کوک کوک سُنائیا۔ پُرکھ اکال کھیل اپار، اپرپر آپ وکھائیا۔ جس دا حُکم سدا جُگ چار، چوکر رہیا بھوئیا۔ گر اوتار پیغمبر خدمتگار، خادم ہو کے سیو کھائیا۔ سو سوامی اپنی دھاروں اُتریا اپنی وار، وارتا اگلی دئے جنائیا۔ جگت جُگ کھئے نہ پاوے سار، پڑدا اوہلا نہ کھئے اُٹھائیا۔ ایکنکارا اک اکلّا اپنا جانے ست وبار، بوہار اپنے نال وکھائیا۔ نرالا اکالا دِیالا پرتیالا ہو تیار، شاہ کنگالا پھیرا پائیا۔ ودیالا دھرم سالا ویکھ سچا دوار، پڑدا اوہلا آپ چُکائیا۔ تخت نواسی شاہو شاباسی پُرکھ ابناشی ہو ہوشیار، ہوش سب دی رہیا بھلائییا۔ جس دا آد جُگاد جُگ چوکرئی نت نوت صفتاں دا اظہار، راگاں ناداں وچ شنوائیا۔ سو کھیل کرنیہار اگم اپار، الکھ اگوچر اگم اتہاہ بے پرواہ شہنشاہ اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ سچکھنڈ نواسی شاہو شاباسی لوک مات مار جہات اندھیری رات پاوے سار، سادھ سنت جیو جنت بھگت بھگونت ویکھ وکھائیا۔ بن روپ رنگ ریکھ جو وسے دھر دربار، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نور نورانہ نور الاہیا۔ سو صاحب نریشا اک سندیشہ نام ڈنکے دیوے وچ سنسار، راؤ رنگاں آپ جنائیا۔ جگت وِدیا ہووے خبردار، بے خبراں خبر سُنائیا۔ جس دا اکھراں وچ کردے انتظار، نور الابی پروردگار پاربرہم پربہ بے عیب نظری آئییا۔ جو بھگت سہیلا اک اکیلا نرگن سرگن کرے میلا اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول دھرم اکو اک جنائیا۔ اٹھو ویکھو نیتر لوچن نین اگھ پرتکھ کرو دیدار، سمرتھ اکتھ مالک دھردرگاہیا۔ جس دا ایتھے اوتھے دو جہاناں نرگن سرگن سب توں وکھرا شینگار، بھوشن بستر زیور اوڈھن سمجھ کھئے نہ پائیا۔ دین دُنی دا کرتا دھرتا دعویدار کرتار، قُدرت قادر وڈ بھادر سؤرپر اکھوائیا۔ جس دا دھردرگاہی منزل اُچ دربار، بڑیل کائر روپ نہ کھئے وکھائیا۔ محل اٹل اچل سہاؤنہارا اُچ منار، زمیں اسمان دو جہان گور مڑھی قبرستان نہ کھئے دبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، اک اکھوائیا۔ نہکلنک پربہ کھلاپتی، پتی داری نہ کھئے رکھائیا۔ سچکھنڈ نواسی دھار سچّی، آسن سینگھاسن نہ کھئے بدلایا۔ شبد اگمی دھر دی پٹی، پاربرہم ہو کے کرے آپ پڑھائیا۔ نام بھنڈار کھولے ہٹی، آد جُگاد وڈی وڈیائیا۔ جن بھگتاں وست امولک دیوے

رتی، جگت رتنان دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ مُحَبَّت پیار وچ کھولے آکھی، آکھ اپنے نال ملائیا۔ دُھر دا کاہن ہو کے بناوے سچّی سکھی، سخاوت نام اِکو جھولی پائیا۔ داسن داسی رُوپ بنائے بچّی، بچپن اپنی گود ٹکائیا۔ جگت واسنا رہن نہ دیوے کچّی، کایا کنچن گڑھ سُہائیا۔ سَت سنتوکھ دھیرج دیوے جتی، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ ترے گُن آگتی تپن نہ دیوے بھٹھی، امرت میگھ اِک برسائیا۔ دھرم رائے دی بھرن نہ دیوے چّٹی، چیٹک اور نہ کھئے لگائیا۔ بھاگ لگا کے کایا مٹی، من کا منکا دئے بھوائیا۔ سچ پرکاش کر کے اپنی بٹی، باطن نُور کرے رُشنائیا۔ برہوں وچھوڑے وچ جائے پھٹی، تیر نشانہ گھاؤ چلائیا۔ سچ دوارے آوے نٹھی، گرمکھ سوانی بھجے واہو دابیا۔ پریم ڈور کدے نہ جاوے کٹی، پیچا جگت نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنی کھیل کرائے سچّی، سَت ستوادی دھار چلائیا۔ نہکلنک کی پرہو تینوں کہن سَت، سچ دے درڑائیا۔ کس بدھ درشن کرن نین آکھ، پرتکھ ملے گوسائیا۔ بھگوان کہے میں جُگ جُگ دیونہارا دین، داتا دانی دُھردرگاہیا۔ بھگت سُہیلے گرمکھ لین، لایق نا لایق جو چل آئن سرنائیا۔ اوہناں لیکھا چُکاواں عین غین، غم نہ کھئے وکھائیا۔ نام پدارتھ دے کے رسائن، گھر بھنڈارا دیاں بھرائیا۔ جو بالمیکی لیکھا لکھیا وچ رمائن، تِن سؤ بیاسی انک دئے گواہیا۔ جن بھگتاں کلجگ اتم لین آوے آپ نرائن، نر ناری ویکھ وکھائیا۔ کڑوی دھار رہن نہ دیوے اجوائن، رس مٹھا اِک بھرائیا۔ گرمکھ اتم ہونے نہ کھئے سُدین، باولی پگلی رُوپ نہ کھئے وکھائیا۔ دُو جے گھر نہ بنے پرائن، پریم پُرکھ آپ پرنائیا۔ دُھر دا مالک بن کے سین، سجن ہو کے سنگ نبھائیا۔ شبدی شبد سندیشہ آوے کہن، کہہ کہہ آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنا حُکم اپنا نام فرمان اِکو اِک درڑائیا۔ کی نہکلنک پرہے تیرا نام، سچ دے سمجھائیا۔ پُرکھ ابناشی کرے کھیل تمام، حُکمے اندر حُکم ورتائیا۔ جن بھگتاں دیواں نام، جام پیالہ امرت اِک وکھائیا۔ سانتک سَت کر کے نگر گرام، کایا کھیڑا وجے ودھائیا۔ جھگڑا چُکے اندر تمام، طمع روگ نہ کھئے ستائیا۔ چرن کول دوار وکھاواں سچ حمام، اِشنان اِکو اِک کرائیا۔ لکھ چوڑاسی دا رہے نہ کوئی غلام، بندی خانہ دیاں ٹڑائیا۔ دُھر دا ڈھولا دس کلام، کائنات وچوں باہر کڈھائیا۔ محبوب بن کے سچ امام، آمد اپنی دیاں سمجھائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری شام، شمع بھگتاں دیاں جگائیا۔ سچ دوارے

دے کے مان، ممتا موہ دیاں مٹائیا۔ بن سدیاں پُچھیاں پچھوں آگے ملاں آن، اگلا اپنا رنگ دکھائیا۔ بن کِریا کرے نہ کھئے پچھان، پسچاتاپ سرب لوکائیا۔ نہکلنک جوت دھار نام رکھ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شیطان سارے دیاں مٹائیا۔

* ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ بیبی چھندو دے گرہ پنڈ مدھے پُر ضلع گرداس پُر *

نہکلنک ناؤں نرنکار، نرویر نراکھّر دھار چلائیندا۔ دُھر دا مالک خالق پرتپالک بن کے سرجنہار، پُرکھ سمرتھ حُکم اکو اک ورتائیا۔ جُگ چوکڑی کھیل کر وچ سنسار، سنساری بھنڈاری لائے دیان شبد ڈوری تند بندھائیندا۔ کلجگ انت سِری بھگونت کل کلکی لے اوتار، اور کا اورا کھیل دکھائیندا۔ بھگت سُہیلے گرمکھ ساچے تار، ترت اپنے نال ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ساچی کرنی کرتا پُرکھ، نر نرنکار اپنے ہتھ رکھائیا۔ جن بھگتاں انتر انتر کھچے سرت، سوئی نیندر غفلت وچوں آپ اٹھائیا۔ بھيو کھلاوے دیاکاوے پڑدا لاہوے ترت، اوبلا رہن کھئے نہ پائیا۔ روپ درساوے ست سروپ اکال مورت، کل کلش در درویش انت رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے لے اٹھائیا۔ ہرجن گرمکھ ورا اٹھدا، اٹھائے گہر گمبھیر۔ جس اُپر ستگر دین دیا لا تھدا، پاربرہم پت پرمیشور بے نظیر۔ جام پیالہ دے کے امرت اپنے گھٹ دا، دُھردرگاہی بخشے ساچا سیر۔ جھگڑا مک جائے آون جاون لکھ چوراسی دکھ دا، پار کنارہ کرائے دو جہاناں پیندا چیر۔ گرہ مل جائے پُرکھ اکال دی گودی سکھ دا، دکھاں وچ نین ویاے کھئے نہ نیر۔ سنت سُہیلے گرمکھ گودی چکدا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ وڈ پیرن پیر۔ گہر ساچن آ آ پُچھدا، وڈ داتا دانی گہر گمبھیر۔ ناتا جوڑ کے دُھردرگاہی پتا پت دا، پتن پہنچے گھت وہیر۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نام انملا دتے حق تدبیر۔ حق تدبیر سچ طریقہ، ستگر شبدی شبد جنائیا۔ بہرم میٹے جن جیو جی کا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ پُہہارا برکھے امرت مینہ کا، بوند سوانتی آپ چوائیا۔ لیکھا جانے پتر

دھی کا، دھوئل دھرم دئے وڈیائیا۔ لہنا دینا چُکائے گھرت گھی کا، اند اند وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، دیونہارا سچا دان، گرمکھ گرسکھ کلجگ گور وچوں باہر کڈھائیا۔

* ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ بیبی چتو دے گھر پنڈ خوشی پُر ضلع گرداس پُر *

کرپا کر ابناشی کرتا، کرنہار دیا کھائیندا۔ جن بھگت بنائے ساچے گھر دا بردا، سچ دوارا اکو اک وکھائیندا۔ انتر آتم کھولے پڑدا، دئی دویتی ڈیرہ ڈھائیندا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ڈھولا پڑدا، دوجا راگ نہ کھئے لائیندا۔ ساچی منزل اکم اتھاہ چڑدا، حق مقامے سوبھا پائیندا۔ اشنان کرے دھر اکمے سر دا، اٹھسٹھ تیرتھ ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ نیج نیتر درس کرے جوت سرُوپی ہر دا، لوچن نین اکھ گھلائییندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے میل ملائییندا۔ ہرجن میلا آد جگاد، بھگت بھگوان مل کے وجے ودھائیا۔ شبدا اکمی دھن آتمک سنائے ناد، انحد راگی راگ لائیا۔ پن رسنا جہوا بتی دند دیوے سچ سواد، امرت امیوں رس آپ چوائیا۔ کوڑی کرپا من واسنا میٹے واد وواد، برہماد برہمانڈ برہمنڈ کھنڈ پڑدا دئے اٹھائیا۔ وست امولک کایا گولک شبدا اکمی دیوے داد، داتا دانی کر مہروانی، نرگن نرویر آپ ورتائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر سدا سہیلا اک اکیلا بخشے اپنی یاد، دین دئی کوڑا ناتا مایا ممتا موہ چُکائیا۔ کایا کھیڑا ساڈھے تن ہتھ کر آباد، رت بستنی ست سہاونی آپ بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں کھولے اپنا راز، رازق رزق رحیم دیا کھائیا۔ جن بھگتاں پرہہ دیونہارا مان، جگ چوکڑی دیا کھائیا۔ نرگن سرگن ویکھے آن، ست سرُوپی شاہو بھوپئی ویس اولڑا روپ وٹائیا۔ دھر سندیشہ نر نریشا نام ندھانا دیوے اک فرمان، دھر دا ڈھولا اک جنائیا۔ جس نوں جگت بڈھی سمجھے نہ کھئے گیان، چوڈاں ودیا بھيو آوے نہ رائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا گرمکھاں اُپر ہو مہروان، ابناشی کرتا محبوب مَحبت وچ پڑدا دئے اٹھائیا۔ سچ دوارا ایکنکارا دھرم وکھائے اک نشان، کوڑی کرپا جوٹھ جھوٹھ کایا مائی خاکی اندروں باہر کڈھائیا۔ ساچا منتر دھن آتمک دیوے گان، گہر گمبھیر بے نظیر اپنا حکم سنائیا۔ سنت سہیلے ساچے مندر اندر کایا کعبے درشن پان، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت بھگتن میلا بندا رہے نال

سری بھگوان، پاربرہم برہم مل کے خوشی دکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بھگت بھگوان جوڑا رہیا جڑدا، شاستر سمرت وید پُران دین گواہیا۔ بھو کھلدا رہیا ساچے ستگر دا، شبدی شبد وجے ودھائیا۔ تال بنیا رہیا سرت سوانی سُر دا، آس نندرا پرے بٹائیا۔ انتر انتر فُرنا رہیا پُہدا، گرُمکھ گر گر آپ پڑھائیا۔ منزل مارگ سنت سہیلا رہیا تُردا، بھجیا واہو داہیا۔ گھر ویکھیا سچے اند پُر دا، جتھے پرم پُرکھ پرما تم بیٹھا سوہا پائیا۔ جھگڑا رہے نہ دیوت سُر دا، وشن برہما شو اشٹ نہ کھئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دکھاونہارا ساچا گھر، بھگت بھگوان ویکھ دکھائیا۔ جن بھگتاں پرہہ تکدا رہے راہ، نت نوت دھیان لگائیا۔ نرگن سرگن بن دا رہے ملاح، نئیا نوکا اپنا نام چلائییا۔ گر اوتار پیغمبر بناؤندا رہے گواہ، کہانی بانی شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن شہادت دئے بھگتائیا۔ نت نوت دیندا رہے شبد اگئی صلاح، مشورہ دُہر دا آپ سمجھائیا۔ نوجوانا مرد مردانہ جناؤندا رہے اپنا ناں، نر نرنکارا ہو کے کرے حق پڑھائیا۔ واحد کلمہ دسدا رہے نوری خُدا، نغمہ اکو اک سنائیا۔ جن بھگتاں اپنے ملن دی جناؤندا رہے بدھا، بدھنا لیکھ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت سہیلے آتم پرما تم کر کر میلے، ملنی جگدیش جگ جیون داتا آپ کرائیا۔ جن بھگتاں پرہہ دیندا رہیا دات، نام بھنڈارا جھولی پائیا۔ کلجگ اتم ویکھ اندھیری رات، پُرکھ اکالا بھوئے سہائیا۔ شبد اگئی لے کے آئے سوغات، وست امولک آپ ورتائیا۔ انتر باطن کرے بات، شبد شنید اک شنوائیا۔ من منوا کوڑی کیرپا کرے گہات، نام کھنڈا اک کھڑکائیا۔ جن بھگتاں پُچھ وات، واتا ورن دئے بدلائیا۔ سچ پریتی چرن کول اُپر دھول جوڑ کے نات، ساک سجن اکو اک اکھوائیا۔ سوہنگ ڈھولا بن وچولا دس اگئی گاتھ، آد جگادی اکو نام سنائیا۔ کھیلنہارا نت نوت کھیل پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا مالک ہو کے گھر گھر دا، لکھ چوراسی گرہ گرہ ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگت بنا کے دُہر دے داس، دست اپنے نال ملائییا۔ پرہہ دیندا رہیا مان، اُچ نیچ ذات پات راؤ رنگ نہ کھئے وڈیائیا۔ دکھاؤندا رہیا سچ نشان، نشانہ اپنا نام درڑائیا۔ سناؤندا رہیا دُہر دا گان، بن اکھراں کر پڑھائیا۔ بن اکھاں دیندا رہیا پہچان، نیچ لوچن اکھ گھلائییا۔ مہر نظر کردا رہیا گن ندھان، گونتا اپنے بتھ رکھے وڈیائیا۔ کلجگ اتم کھیل مہان، مہا اکتھ کتھ سنائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کھئے انسان، پنج تت من مت بُدھ چلے نہ

کھئے چٹرائیا۔ دُھر دا کلمہ ساچا نغمہ شبد اگئی دسے آن، ہنگ برہم پاربرہم پڑدا دئے اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں جس دا کھیل مہان، حضرت پیغمبر پیر عیسیٰ موسیٰ محمد بیٹھے سیس نوائیا۔ جس دا دُھر درگاہ حُکم چلے فرمان، جُگ چوکڑی نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نہکلنک نرائن نہ، کرے کھیل والی دو جہان، نرگن سرگن سرگن اپنا حُکم ورتائیا۔

* ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ بیبی کرتاری دے گرہ ڈرانگلا ضلع گرداس پُر *

بھگت سہیلا جُگاد آد آد جُگاد اک، آد پُرکھ ابناشی کرتا ایکنکار بے پروا بیا۔ جس دا جُگ چوکڑی ستجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتار پیغمبر سمجھ نہ سکے بھوکھت، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی پڑدا اگم نہ کھئے اٹھائیا۔ قلم شاہی کاغذ شبد سندیشہ صفت صلاحی لکھدے گئے لکھت، راگ ناد نغمہ گیت ڈھولے سلوک وارتا واراں وچ گائیا۔ وشن برہما شو رکھ مَن کھوج کھوج گئے ایشٹ، درشت وچ دہ دشا دھیان لگائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت چار کھانی اندج جیرج اُتہج سینج بھوگدے گئے گرہست، گہر گمبھیر بے نظیر آتم پرما تم میل نہ کھئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کوئن وچوں گرمکھ سنت سہیلے لے ملائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی کھیل پُرکھ سمرتھ، ابناشی کرتا نرگن سرگن دھار چلائیندا۔ جوت سروپ شاہو بھوپ نرگن سرگن ہو پرگٹ، شبد اناد برہم برہماد دُھر سندیشہ راگ الائیندا۔ سچ دوارا ناؤں نرنکارا لوک مات کھول کے ہٹ، بھگت بھگوان دیوے دان نام پدارتھ جھولی پائیندا۔ چار ورن اٹھاراں برن نو کھنڈ پرتھی ست دیپ من واسنا سارے رہے تھ، انتر انتر برہم ودیا نہ کھئے پڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ساچے اپنے رنگ رنگائیندا۔ آد جُگادی حکمران، پُرکھ اکال اک اکھوائیا۔ جُگ چوکڑی دیونہار فرمان، شبد سندیش نہ نریش اک درڑائیا۔ چار جُگ کردے رہن پروان، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر گا گا گئے گان، ڈھولے صفتاں والے سنائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ دے کے گئے احوال، بھیکھ بھوکھتاں وچ درڑائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت نرگن نروریر نراکار نرنکار ہووے پردھان، پت پرمیشور پاربرہم پروردگار جلوہ نور کرے رُشنائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان زمیں اسمان پرتھی آکاش گگن گگنتر ویکھے مار دھیان، دھرنی دھرت دھول کھوجے تھائیا۔ گرمکھ ساچے

سنت جنان انتر دیوے سچ گیان، نام منتر دُھر دا اک سمجھائیا۔ رسنا جہوا بٹی دند جگت کرے نہ کھئے وکھیان، جن بھگتاں اندروں وکھ دئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن میلے اپنے در، در دوارا اک وکھائیا۔ آد جُگادی پرِم پُرکھ پرہہ داتا، دیاوان اک اکھوائیندا۔ جس دی چار جُگ گاؤندے گئے گاتھا، چارے کھانی ونڈ ونڈائیندا۔ چارے بانی دسے ساک، پرا پسنتی مدھم بیکھری اپنا حُکم ورتائیندا۔ ہُندا رہیا سہائی ناتھ اناٹھا، دین دیاں اپنے رنگ رنگائیندا۔ نام سندیشہ دیندا رہیا ساچا، سُچ سنجم اک سمجھائیندا۔ بھاگ لگاؤندا رہیا ساڈھے تِن ہتھ ماٹی کاچا، کنچن گڑھ محل اٹل آپ وڈیائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نت نوت کر کر بت، بھگت سہیلا اک اکیلا لیکھا جان گرو گُریلا، گُرمکھ گُریلا اپنی گود اُٹھائیندا۔ آد پُرکھ اپرِمپر سوامی، آدن اتنا اک اکھوائیا۔ لکھ چوراسی گھٹ بھیتر ہووے انترجامی، پڑدا اوہلا نہ کھئے وکھائیا۔ گُریلا اوتاراں پیغمبراں دسَنہارا اگتی بانی، شبد ندھانا نام درڑائیا۔ امرت آتم سر سرور بخشنہارا ٹھنڈا پانی، نچھر جھرنا آپ جھرائیا۔ سوئی سرتی اُٹھا کے دیونہارا پد نربانی، سچکھنڈ نواسی پُرکھ اباٹھی گھٹ گھٹ واسی اپنا رنگ رنگائیا۔ ست دوار ایکنکار سچکھنڈ بخشے اک نشانی، نشانے کوڑے دئے گوائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت دُھر دا کنت نام سندیشہ دیوے مینا منت، آتم پرِماتم پرِماتم آتم مل کے وجے ودھائیا۔ کوئی بھیو نہ جانے بودھ اگادھا پنڈت، چوڈاں ودیا سار کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیا۔ آد جُگادی ہر بھگتاں سنگ، سگلا سنگ بنائیا۔ نام مچھئی چاڑھے رنگ، رنگت اگلی دئے بدلائیا۔ مانس جنم ہون نہ دیوے بھنگ، بھانڈا بھرم بھو ٹرائیا۔ نرگن نور چاڑھے چند، جوتی جوت جوت رُشناٹیا۔ پون سواس لیکھے لائے دم، ساہ ساہ اپنا بھیو کھلاٹیا۔ جھگڑا رہے نہ کایا ماٹی چم، چم درشتی اندروں دئے بدلائیا۔ آتم پرِماتم کوڑی کِریا میٹ کے بھرم، پاربرہم برہم اپنا رُوپ دئے درسائیا۔ جھگڑا مکا کے چار ورن، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو گھر دئے سہائیا۔ گُرمکھاں نیتر کھول کے انتر ہرن پھرن، نچ گرہ درشن دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی منزل آپے آیا چڑھن، بن پوڑے ڈنڈے پاربرہم پار برہمنڈے سچ دوار ایکنکار کرنی دا کرتا ہرجن اپنے وچ سہائیا۔

* ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ بیوی ویرو دے گرہ پنڈ ڈرانگلا ضلع گرداس پُر *

پریم پیار دا ملیا پرساد، پرسادا مُحبّت روپ بدلائیا۔ انتر آتم دا سواد، رسنا جہوا نہ سکے سمجھائیا۔ جس دی صفت اندر لیکھے لکھے کئے بودھ آگادھ، اکھڑ اکھڑاں نال جڑائیا۔ سو صاحب سوامی دیونہارا داد، دات اپنی اک ورتائیا۔ جنہاں دے انتر رہیا ید، یادداشت اوبناں جائے بنائیا۔ آتما ہرمندر سدا رہے آباد، کھیڑا کوڑ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، وسا کے جائے ساچا گھر، جس گرہ گربابان ہو کے ویکھ وکھائیا۔

* ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ بوڑ سنگھ دے گرہ پنڈ وزیر پُر ضلع گرداس پُر *

جن بھگت کہے پرہہ ویکھ کلجگ انت اخیر، بن آگھاں دھیان لگائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ورن برن ہویا دلگیر، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ ناتا چھڈ کئے پیغمبر گر اوتار پیر، سکلا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راؤ رنگ شرع کئے نہ کھئے زنجیر، اکو رنگ سورے سربنگ ساچے گھر نہ کھئے رنگائیا۔ امرت آتم ساچا ملے کیسے نہ نیر، اٹھسٹھ تیرتھ سرشٹی درشٹی بھجی واہو داہیا۔ حق حقیقت منزل پینڈا لے کھئے نہ چیر، چار کُنٹ دہ دشا ویکھن تھاوں تھائیا۔ مہروان بے نظیر، نظر اپنی اک اٹھائیا۔ جن بھگتاں بدل دے تقدیر، تکبر مان اندروں باہر کڈھائیا۔ تیری یاد وچ شاہ سلطان ہوئے فقیر، فقرے ڈھولے تیرا نام گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دے چکائیا۔ جن بھگت کہے پرہہ کلجگ ویکھ کوڑ گڑیار، ساچا دھرم نہ کھئے وکھائیا۔ جھگڑا پیا پُرکھ نار، پتا پوت کرے لڑائیا۔ گھر گھر گرہ گرہ مندر مندر دے وبھچار، ست سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ دکھیاں سنے نہ کھئے پکار، بھکھیاں بھکھ نہ کھئے گوائیا۔ چار ورن باباکار، کھتری براہمن شوڈر ویش رہے کرائیا۔ نو نو چار دے اندھیار، ساچا چند نہ کھئے رُشنائیا۔ کرپا کر آپ نرنکار، نرگن اپنا حکم سُنائیا۔ صدی چوڈھویں دے خوار، خالص روپ نہ کھئے پرگٹائیا۔ پیر پیغمبر عیسیٰ موسیٰ محمد نیتر لوچن نین رہے اٹھال، چوڈاں لوک چوڈاں طبق ویکھن تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم دے سمجھائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ کلجگ ویکھ انت، چار کُنٹ رہیا کرائیا۔ مایا بھلے بھیکھاہاری سنت،

صاحب سترگر تیرا بھیو نہ کھئے کھلائیآ۔ بودھ اکادھا شبد انادا دسے کھئے نہ پنڈت، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن پڑھ پڑھ رہے سنائیآ۔ تیرے ملن دی کیسے انتر ست نہ دسے ہمت، حوصلے سارے بیٹھے ڈھاپیا۔ کلجگ کوڑی کریا گھر گھر کیتی علت، علم والے عالم دتے بھلائیآ۔ در درویش تیرے آگے جن بھگت کردے منت، پُرکھ اکال دین دیال نیوں نیوں سیس جھکائیآ۔ منوآ من جگت واسنا کرے کھئے نہ علت، شبد ڈوری تند لینا بندھائیآ۔ مائکھ جنم منس نہ آوے ذلت، مانو دینی اک سرنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا ڈھر دا دینا وکھائیآ۔ جن بھگت کہن پرہو ویکھ اپنا کلجگ کوڑ گڑیارا وقت، واقعہ واقعات دیوے گواپیا۔ بھرے بھلا مایا ممتا جگت، جاگرت جوت نہ کھئے رُسنائیآ۔ پھرے دروہی اُتے فرش، عرش رہیا کُرائیآ۔ غریب نانیاں کوجھیاں کملیاں اُتے کر ترس، مہر نظر نظر اک اُٹھائیآ۔ امرت میگھ اگئی برس، بوند سوانتی مکھ چوائیآ۔ لوک مات مار جہات کھول تاک پُرکھ ابناشی نرگن دھار آئیوں پرت، پت پتوتے تیرے ہتھ وڈی وڈیائیآ۔ گر اوتاراں پیغمبراں نال پوری ہو گئی شرط، شریعت وچوں شرع دے بدلایآ۔ تیرے حکمے اندر ایتھے اوتھے دو جہان برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال گگن گگنتر پئے کوئی نہ فرق، رو سس سوریہ چند منڈل منڈپ سیس نہ کھئے اُٹھائیآ۔ پچھلا حکم منسوخ کر کردے ترک، ترت اپنا حکم دے درڑائیآ۔ جن بھگتاں نال کر آتم پر ماتم ہو کے درد، دیناں انا تھاں دین دُنی وچوں لینا ملائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دوارے منظور کر عرض، عرض خوابش گرمکھ رہے جنائیآ۔ جن بھگت کہن پرہہ اک واراں ویکھ چُک کے پڑدا، لوک مات دھیان لگائیآ۔ تیرا نام کوئی نہ پڑھدا، صفتی ڈھولے سارے گائیآ۔ حق منزل کھئے نہ چڑھدا، ادھوٹے دسی لوکائیآ۔ تیرا درس کھئے نہ کردا، مندر مسجد شہودوالے مٹھ رہے کُرائیآ۔ تیرا پریم پیار مُحبّت وچ کھئے نہ وردا، وارتا سارے رہے سنائیآ۔ پڑدا کھولیا نہ کیسے اپنے گھر دا، ساڈھے تن ہتھ وجی نہ کھئے ودھائیآ۔ نرنکار تیرا نام اکھڑ کھئے نہ پڑھدا، جگت ودیا پڑھ پڑھ ڈھولے رہے سنائیآ۔ برہوں ویراگ وچھوڑے اندر کھئے نہ مردا، مر جیوت روپ بدلایآ۔ تُوں آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت اپنا کھیل کردا، کرنی دا کرتا اک اکھوائیآ۔ جن بھگت سہیلا تیرا دیدار دید نال اک منگدا، درے دوار ہونا سہائیآ۔ پڑدا لاه دے ہنگ برہم دا، پاربرہم بے پرواہ بے پرواہی وچ سہائیآ۔ لہنا دینا مُک جائے کایا ماٹی چم دا، آون جاون پنت پاون رہے نہ رائیآ۔ تُوں صاحب سہیلا سدا سدا جن بھگتاں بیڑا بٹھدا، ستجگ

تریتا دواپر کلجک اپنے کندھ اٹھایا۔ کلجک انت سری بھگونت وقت سہنجنا کر تیرا ڈھولا گائیے دھن دهن دهن دا، دهرم دوار
ایکنکار کرپا دھار وچ سنسار اکو دے بنایا۔

* ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ مہندر کور دے گرہ پنڈ وزیر پُر ضلع گرداس پُر * ر

جن بھگت تیری منزل روحانی، رُو حے روان دیاکھائیندا۔ کرپا کرے خاک جسمانی، جسم اسم اک درڑائیندا۔ ملے میل محبوب
آسمانی، احسان سر نہ کھئے رکھائیندا۔ سچ دوار بخشے اک مہانی، مہان نواز اپنی دیاکھائیندا۔ ہرجن وست دے نہ کھئے بیگانی، دھر
دی دات جھولی پائیندا۔ کرپا کرے صاحب گن دہانی، گنوت گن وکھائیندا۔ جنہاں بخشے چرن پریتی سچ دھیانی، پڑدا او بلا دوت
مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہرجن ویکھے پت پنت پنت پرانی، پورن
برہم آپ سمجھائیندا۔

۵۹۲

۵۹۲

* ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ سلوندر کور دے گرہ پنڈ جیون چک ضلع گرداس پُر * ر

اگم اتھہا کھیل ستگر دا، سرب سوامی آپ وکھائیندا۔ لکھ چوراسی نالوں ٹٹ بھگتاں نال جڑدا، جوڑا دھر دا آپ سہائیندا۔
گرمکھ سوادھان کرے من واسنا مردا، مرید مرشد اپنے رنگ رنگائیندا۔ لیکھا مکاوے اور ہور دا، ہر ہر ہر دے اپنا نام درڑائیندا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچے گرہ آپ سہائیندا۔ ساچا گرہ غریب نواج، در ٹھانڈا اک وکھائیا۔ جس دی
زرگن ساجن لئی ساج، بادھی بنت نہ کھئے بنایا۔ دھردرگابی بہ کے کرے راج، رعیت دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ بھگتاں سوارے کاج،
بھگون میتا بے پرواہیا۔ سچ بنائے سماج، سکھیا اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جگت جگت جن
بھگتاں رکھے لاج، بدھ اپنی نال ترائیا۔

* ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ گرجش سنگھ دے گرہ پنڈ نوشیہرا ضلع گرداس پُر *

جے جیکار سِری بھگونت، جس آکے زمیں اسمان سیس جھکائیا۔ آد جُگاد جس دی مہا اگنت، اکل کل دھاری کھیل کھلائیآ۔ ست دھرم بناؤندا رہے بنت، جوٹھ جھوٹھ اپنا حُکم ورتائیا۔ پرگٹاؤندا رہے گرمکھ سجن سنت، ست ستوادی بے پرواہیا۔ نانا جوڑدا رہے آتم پرما تم نار کنت، سجن سہیلا اک اکیلا شہنشاہیا۔ کایا چولی جن بھگتاں چاڑھدا رہے رنگ بسنت، موسم خزاں بسنت بہار روپ بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ ساچی سیو جنائیا۔ جن بھگتاں دیندا آیا حق، حقیقت اک سمجھائیا۔ سیوا کراؤندا آیا انتھک، تھکاوٹ روپ نہ کھئے وکھائیا۔ ملدا رہیا بس بس، ہستی دا مالک بے پرواہیا۔ کھولدا رہیا اکھ، نیج نیتر نیں وڈیائیا۔ جاناؤندا رہیا سچ، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھاپیا۔ بندھاؤندا رہیا نت، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ سر ٹکاؤندا رہیا ہتھ، مہروان ہو گوسائیا۔ جن بھگتاں کرا رہیا وس، واسا اپنا اہنناں اندر کرائیا۔ دیندا رہیا امولک رس، امرت جھرنا اک جھرائیا۔ کلجگ اتم گاون آیا جس، سوہنگ ڈھولا ڈھردرگاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، گھر میلا سہج ملائیآ۔ جن بھگتاں پرہہ پاؤندا رہیا سار، مہاسارتھی ہو کے سیو کمائیا۔ بہہ کچھ رکھے اپنے اختیار، مُختار گر اوتار پیغمبر مات جنائیا۔ سندیشے دیندا رہیا وارو وار، وارتا اکھراں وچ ڈہرائیا۔ کلجگ اتم اتر اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول اُتے سوہا پائیا۔ زرگن نور جوت اُجیار، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ بھگت سہیلے لے اُبار، لکھ چوراسی وچوں آپ اُٹھائیا۔ ویکھے وگسے پاوے سار، پاربرہم پرہہ دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انت کل کلکی لے اوتار، کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔

* ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ مُنشا سنگھ دے گرہ پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر *

جن بھگت تیری جگدی جوت، جوتی جاتا آپ جگائیندا۔ بھاگ لگا کے کایا مندر ساچے کوٹ، محل اٹل اُچ منار آپ سہائیندا۔ شبداگمی لا کے اپنی چوٹ، سوئی سرتی مات اُٹھائیندا۔ جھگڑا مُکا کے ورن گوت، آتم برہم سچ سمجھائیندا۔ بُدھی والی رہے نہ کوئی سوچ، انہو اپنا کھیل وکھائیندا۔ نام خجاری اندر کرے مدبوش، من واسنا کوڑی کیریا آپ بدلائیندا۔ سچ پریتی انتر

کرے سنتوش، اگنی آگ نہ کھٹے تپائیندا۔ گن ندھانا دس کے اک سلوک، سوہنگ ڈھولا آپ پڑھائیندا۔ لیکھا مکا کے لوک پرلوک، سچکھنڈ دوارا اک وکھائیندا۔ جتھے آد جگاد اکو موج، دو جا روپ نہ کھٹے بدلائیندا۔ جن بھگتاں سنگ جگ چوگری کردا رہے چوج، چوجی پریم ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن اپنے گھر وسائیندا۔ جن بھگت تیرا ساچا نور، عرشاں توں پرے نظری آئیا۔ جتھے وسے ہر حضور، سرب کلا بھرپور ڈیرہ لائیا۔ پینڈا رہے نہ نیڑے دور، منزل پندھ نہ کھٹے وکھائیا۔ جوتی جاتا اکو نظری آئے ظہور، ضرورت اور رہے نہ رائیا۔ ناتا ٹٹ جائے کوڑو کوڑ، ست سچ ملے وڈیائیا۔ مستک ملدی رہے اگنی دھوڑ، دھوڑی ٹکا سرگن آپ رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن لیکھا ویکھ وکھائیا۔ ہرجن تیری پوری منسا، من ممتا موہ مٹائیندا۔ سوہنگ روپ بنا کے ہنسا، مانک موتی چوک چکائیندا۔ کوٹن جنم دا لہنا چکا کے سہنسا، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ بھگت بھگوان مل کے بنائے دھر دا ہنسا، ہنسا ولی اپنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ منوآ رکھے نہ کھٹے سنسا، ہومے روگ کٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ جن بھگت تیری دھر دی پوجا، سل پوجس لوڑ رہے نہ رائیا۔ بہاؤ بھیو کھلے گوجھا، پڑدا اوہلا دئے اٹھائیا۔ نرمل نرمل صاف پوتر کرے بدھا، چٹی دھار وچ پرگٹائیا۔ جو پرہہ سرنائی جھوجا، سچ دوارے دئے ٹکائیا۔ جتھے اور نہ کوئی دوجا، زرگن زرویر سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں لوک مات لائے بوٹا، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ جن بھگت تیرا لیکھا وچ جہان، جہالت وچوں باہر کڈھائیا۔ میل ملا سری بھگوان، بھگوان اپنا رنگ چڑھائیا۔ محبت وچ بن مہان، در در اپنی الکھ جگائیا۔ لیکھے لا پکا پکوان، پاکیزہ اندروں دئے کرائیا۔ درگاہ ساچی دیوے مان، سچکھنڈ مل کے خوشی وکھائیا۔ کلجگ انت کر پروان، مہروان ہویا سہائیا۔ جس دوارے جھلا کے جائے سچ نشان، تس دا نشانہ نہ کھٹے مٹائیا۔ چار جگ دیندے رہے بیان، ستجگ تریتا دواپر کلجگ سوہلا اک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر کرے مہراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، بھگت بہرم وچوں باہر کڈھائیا۔

* ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ ترلوک سنگھ دے گرہ پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر *

جن بھگت تیری انتر یاد، یاد پورب رہی کرائیا۔ جس کارن پنج تت کھیڑا ہویا آباد، ساڈھے تن ہتھ و جی ودھائیا۔ شبد اگتی سُن ناد، سُر تال بدلائیا۔ کھلے اندروں راز، پڑدا دے اٹھائیا۔ جھکڑا مُک جائے سمرن پوجا نماز، سیس اکو اک جھکائیا۔ کیرپا کرے آپ مہارج، پُرکھ اکالا دین دیا لایا پرواہیا۔ نویں جنم دی ساجن دیوے ساز، جنم جنم وچوں بدلائیا۔ شبد اگے چاڑھ جہاز، دو جہاناں پار لنگھائیا۔ مایا ممتا میٹ کے واد وواد، امرت اکو رس چکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہرجن ساچے آپ اٹھائیا۔ جن بھگت تیری اُجل بُدھی، من وکار رہے نہ رائیا۔ انتر آتم آپے کرے سُدھی، انت پوت آپ بنائیا۔ رمز لائے شبدی گجھی، سوئی سُرقتی آپ اٹھائیا۔ کھیل رہے کوئی نہ لکی، پڑدا آپ اٹھائیا۔ انت انتشکرن وچ رہے کوئی نہ ڈکھی، سُکھ ساگر روپ سہائیا۔ اُجل کرے مات مُکھی، مُفت اپنا رنگ چڑھائیا۔ سچکھنڈ دوارے گودی پھرے چُکی، در گھر ساچے دے بہائیا۔ لوک مات روٹی کھا کے سُکی، سُکے رُکھڑے ہرے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہارج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کیسے کولوں صلاح نہیں کوئی پُجھی، پُشت پناہ جن بھگتاں اپنا ہتھ ٹکائیا۔

* ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ سورن سنگھ دے گرہ پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر *

جن بھگت تیرا اوچ ٹکانا، ٹکیاں والا پہنچن کھئے نہ پائیا۔ جتھے کھڑے اکو شبد بانا، خاکی تن نظر کھئے نہ آئیا۔ آتم پرما تم گاؤندی جائے گانا، سوہنگ ڈھولا سہج سُبھائیا۔ انت پئے نہ پچھوتانا، ساچے در نہ ہوتے جدائیا۔ ملے میل سیری بھگوانا، بھگوان اپنے گھر وسائیا۔ چرن کول بخشے سچ دھیانا، دو جی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ مندر سوہے سچ مکانا، سچکھنڈ و جدی رہے ودھائیا۔ لیکھے لگے آون جانا، جاننہار ہوتے سہائیا۔ چلے چلائے سدا اپنے بھانا، بھاوی بھو نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھرم دوارے دیوے اکو مانا، مان ابھان رہے نہ رائیا۔ جن بھگت تیری اُچی چوٹی، چوٹ ستگر شبد آپ لگائیندا۔ جتھے پہنچ نہ سکن کوٹن کوٹی، کوڑ کُٹب بھيو کھئے نہ آئیندا۔ جس گرہ جگے اکو نرمل جوتی، جاگرت جوت ڈگمگائیندا۔ اوہ منزل تیری

ہوے سوکھی، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیندا۔ پڑھنی پئے کوئی نہ پوتھی، پُستک ہتھ نہ کھئے پھڑائیندا۔ کیسے دواویوں بھکھک ہو کے منگنی پئے نہ روٹی، سچ بھنڈارا آپ ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، محل اٹل اکو اک سہائیندا۔ جن بھگت تیرا گھر بھرنگا، صفتی صفت نہ کھئے صلاحیا۔ جتھے ست ستوادی ڈٹھا اک پلنگا، پاوا چول نظر کھئے نہ آئیا۔ ستگر شبد وجائے مردنگا، تار ستار نہ کھئے بلائیا۔ بنا رسنا توں آوے رس اندا، رستہ دے پے پرواہیا۔ امرت دھار وپے بنا گنگا، گھر گمبھیر اپنی دیا کھائیا۔ من واسنا دے کھئے نہ دنکا، کیرپا کوڑ نہ کھئے لڑائیا۔ ست پُرکھ نرنجن اک لہرائے دھر دا جھنڈا، برہمنڈاں حکم منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبد اگئی پھڑ کے کھنڈا، کھنڈراں وچوں جن بھگتاں پار کرائیا۔

* ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۲ دیال سنگھ دے گرہ پنڈ اوگرا گرداس پُر *

کیرپا کرے ہر جگدیس، کیرپال ہو کے ویکھ وکھائیندا۔ دھر دا نام دس حدیث، حاضر ہو کے ہرجن آپ پڑھائیندا۔ لیکھا مکا کے بیس اکیس، اگی وپہ اپنا حکم سنائیندا۔ چہتر جھلا کے دھر دے سیس، سیس جگدیش آپ وڈیائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا کھیل اک وکھائیندا۔ ساچا کھیل کرے ہر کرنی دا کرتا مالک قدرت، لیکھا قدیم ویکھ وکھائیندا۔ محبوب مالک بن کے دھر دا مُرشد، مُریداں من توں آپ پچائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں دے کے فرصت، گرہ مندر ساچے گھر آپ ٹکائیندا۔ جتھے اکو نام ساچی اُلفت، دوجا راگ نہ کھئے سنائیندا۔ آگے رہی کوئی نہ مُشکل، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہرجن اپنے گھر وسائیندا۔ ہرجن وسنا گھر محبوب، مُحبت وچ سائیا۔ جس دی سمجھے نہ کھئے حدوڈ، جگت ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ ساچی منزل دس مقصوڈ، دھام اکو اک درڑائیا۔ جتھے حاضر رہے سدا موجود، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جن بھگتاں اتم کوڑی کیرپا کر موقوف، محروف اپنے نال رکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں

بھگوان، گرمکھ رہن نہ دیوے کوئی بیوقوف، بیوہ دی سیوا، سیوا دا میوہ، میوہ دا دیوا، دیوا دا دھام نہچل نہکیوا، اکو گھر دے وسائیا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ چن کور دے گرہ پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر *

ہر کرپا ہوئے جنم رہ راس، کرم روگ نہ کھئے ستائیا۔ آتم پرما تم ہووے داس، بن سیوک سیو کماٹیا۔ گھر ساچے کرے نواس، در ٹھانڈے ڈیرہ لائیا۔ سدا سد وسے پاس، بستر اکو سیج سہائیا۔ جگ چوکڑی نہ ہووے ناس، ابناشی دیوے مان وڈیائیا۔ تن ماٹی چولا لکھ چوراسی بدلنا نہ پئے لباس، جوناں وچ نہ کھئے بھوائیا۔ پھرنا پئے نہ پرتمی آکاش، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در دوارا اک وسائیا۔ در دوارا ویکھ اتھاہ، وجے سچ ودھائیا۔ جتھے بیٹھا بے پرواہ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ سچ سنگھاسن رہیا سہا، ست ستوادى ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت کر رشنا، نورو نور ڈگمگائیا۔ دھر فرما نے رہیا سنا، شبد اگمی حکم ورتائیا۔ سچ اشارے رہیا سمجھا، بن سینت اکھ بلاٹیا۔ وشن برہما رہیا جگا، شنکر نیر اکھ کھلاٹیا۔ چارے جگ رہیا بھوا، چوکر اپنا بندھن پائیا۔ گر اوتار پیغمبر سیوا رہیا لا، سکھیا اکو اک سمجھائیا۔ ورن برن ونڈ رہیا ونڈا، دین مذہب کھیل کھلاٹیا۔ من ممتا ہوئے ہنگتا گڑھ رہیا سہا، ساڈھے تن ہتھ ناچ نچائیا۔ گھر وچ گھر رہیا بنا، دیا باقی کھلاپاتی اکو نور کر رشناٹیا۔ کلجگ اتم ویکھن گیا آ، اگلا پچھلا لیکھا دے چکا، جن بھگت سہیلے لے ترا، تارنہار ہتھ وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرب ویاپی اک خدا، خدی کوڑی دے مٹائیا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ اتر سنگھ دے گرہ پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر *

حق خدا سچ توفیق، حدیث پنہاں آپ جنائیندا۔ سجن صاحب سوامی رفیق، جگدیش کرتا سوہا پائیندا۔ نام سچ ست امید، کامل مرشد ویکھ وکھائیندا۔ درس اگم درشن دید، داستان پچھلی آپ سمجھائیندا۔ دھر دا کھیل جگت شدید، شکایت سب

دی کھوج کھوجائیندا۔ جابر زور زبر حمید، ہمزہ ہار ہر مندر سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم اک ورتائیندا۔ نُور پرکاش پُرکھ ابناش منڈل راس شاہو شاباس پرتھی آکاش پون سواس داسی داس نرگن سرگن نظری آئی۔ نُورے نُورانہ شاہ سلطانا سِری بھگوانا مرد مردانہ نوجوانا رحیم رحمانا کلمہ کلاما علمائے عالمانہ جزدائے جدارانا ویری بیگانہ روپ نہ کھئے وٹائیا۔ حضرتے حضور سرب کلا بھرپور شبد ناد تُوَر نام خمار سرور مُریداں مُرشد ہو کے ملے ضرور فضول وقت نہ کھئے لنگھائیا۔ حق رُشنا سچ رہنما دو جہاناں دُعا رائیا خُدا نائیا جُدا وائیا فدا سائیا سِدا کلمہ کرم نہ کھئے بنائیا۔ عدل و عادل عدلے انصاف عُصائے غم گستاخی معاف پردانشیں فراموشے نقاب بردا ازی، عنایت ترمیمے کفایت کھنے کافر نہ کھئے رکھائیا۔ سوامی محبوب اُچ عروج مُحبتے محدود منزلے مقصود، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مُرشدے مُرید مُریدے مُرشد مراسلہ اکو دئے وکھائیا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ چتر سنگھ دے گرہ پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر *

دائرے تجدید، مُشاعرے تمہید، ظاہرے پُوشید، باہرے ادیب، نُورے خُدا خالق خلق بے پرواہیا۔ صدمائے صداق، قدمائے پاک، بدنائے خاک، یدنائے تاک، رسنائے مُشتاق، گشتائے الحاق، اِنفاق اِمتنان مُریدے مُرشد آپ بنائیا۔ ظاہرے باطن، پسرے ساکن، شوہرے فاکب، جیرے ناکن، امیرے واجن، وفدے وفا، جستے جُدا، آسمانے خُدا، پیمانے رُبا، زمانے دُعا، احمقانے ہوا، بیگانے گناہ، رہنمائے رازے رُجوع، نمازے وُضو، آتشے فشو، شاعرے شاعیران، مُحبتے مہروان سجدے نشان، بردے غلام، دردے دُہان، عظمتے ایمان، بشرطے آسمان، زمینو دینان، دامنے گیر دست بدست میل ملایا۔ چشمے چروگ، صدمے الوگ، قدمے تلوک، ضابطے سلوک، راستے بہوش، اشاعتے اشان عنایت نہاں، زمانے زمین، انسانے عظیم، فسانے تقسیم، دیوانے نغمیم دامنیگیر ظاہرا پیر بے نظیر خالقے خُدا، دل دلربا، حق مقام، پکے عوام، امام دُھر دا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، قدرے قادر، فطرتے بہادر، مُسرتے آدر، عدلے انصاف، پُرکھ ابناش، سرب گھٹ واس، جوت پرکاش، جن بھگتان پوری کرے آس، آسانی نال اصل وصل حق محبوب دئے ترائیا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ اجاگر سنگھ دے گرہ پنڈ چوہے ضلع گرداس پُر * *

راوی دا کنڈھا، گُرمکھ پریم رس ٹھنڈا، امرت دھار سچ سوگندھا، پیار مُحبّت وچ اندا، سچ پرکاش وچ چندا، بنا بندگیوں بنیا دُھر دا بندہ، منزل پوڑی چڑھیا ڈنڈا، میل ہویا سوامی سندا، سنگ سگلا آپ بنائیا۔ راوی کنارہ، ارجن بھٹیہارا، شبدی سپہارا، سُرتی دوارا، ساچی کارا، مددگارا، پرم پُرکھ پرماتم دیا کھائیا۔ راوی دے کول، شبد اگئی بول، پریم پریتی ڈھول، چرن پریتی گھول، سچ دوارا کھول، تولیا پورا تول، کنڈا نام ترازو اپنا ہتھ اٹھائیا۔ راوی دے نیڑے، وسدے کھیڑے، چُک گئے جھیڑے، چڑھ گئے بیڑے، ہو گئے میرے، لگی نہ دیرے، آگئے گھیرے، چار کُنٹ سنگھ شیرے، لیکھا مکے اندج جیرے، ظاہر ہو کے باہر ہو کے ہرجن لئے ترائیا۔ راوی دے پچھے آگے، گُرمکھ دیکھ جوتی جگے، ٹھنڈی پون اگئی وگے، نور نورانی مستک دگے، آتم پرماتم آون مزے، بھگت بھگوان مل کے سچے، سچ مُحبّت اندر بدھے، وچھوڑا آگے ہووے نہ کدے، جنم جنم نہ ہوون دغے، سرن تکی شبدی شیر یگے، لاج رکھی چٹی پگے، نام خاری دیوے مدھے، حُکمے اندر گُرمکھ رہن بجھے، سچ دوارے نرگن دھار سدے، سدا سنیہڑا اپنا نام سُنائیا۔ راوی دا آر پار، پُرکھ اکال دا کھیل نیار، بھگت بھگوان دا سچ پیار، بالو تھل دئے ادھار، کِرپالو ہو کے سرجنہار، سنت سہیلے ویکھے آن، گُرمکھ گر گر کر پروان، دیوے نام پدارتھ دان، بھنڈارا کھا کے اک پکوان، چرن دھوڑ کرکے اشنان، میزان وچ گُرمکھ تھوڑے نظری آئیا۔ راوی دے پچھے آگے، اگلا حُکم جنائیا۔ دیوے بوجھنے جگے، جاگرت جوت کھیل کھلائییا۔ سارے پھرن بھجے، بھجن واہو داہیا۔ پُرکھ اکال کیسے نوں نہ لبھے، نیتروون مارن دھائیا۔ جنہاں دے اندر پریم ڈوری بدھے، ناتا سکے نہ کھئے ترائیا۔ سوہنگ گاون چھندے، ڈھولا شہنشاہیا۔ گُرمکھ گُرسکھ کلجگ دی اتم چڑھن ججے، لاڑے سوہنے نظری آئیا۔ پار کراونا بن مہانے ونجھے، بیڑا ادھ وچکار نہ کھئے ڈبائیا۔ جیہڑا قول اقرار کیتا کرشن نال سنجے، بن اکھاں اکھ دیاں کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، حُکمے اندر گُرمکھ گُرسکھ بٹھے، بندھن اپنا آپ پائیا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ اجاگر سنگھ دے گرہ پنڈ میاں ضلع گرداس پُر * *

راوی دی ریت، کِنکا کِنکا رہی جنائیا۔ دلبر دا بھیت، دلدار ہو کے آپ کھلایا۔ پریم دا کھیت، پھلواری اک مہکایا۔
 مہینہ ہویا چیت، رُت بسنتی سوہا پائیا۔ درشن کیتا نیت نیت، نچ گھر وچ و دھائیا۔ پریم پُرکھ ملیا کھیوٹ کھیٹ، نئیا نوکا پار
 لنگھایا۔ سچکھنڈ لے کے جائے دُھر دے دیس، جتھے بہہ کے سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار
 کھایا۔ راوی کنڈھا آر پار جل دھار سوہنی لہر، پون جھکولیاں وچ سہایا۔ اکو راگ طرز اکو بحر، اکو ڈھولا رہی گائیا۔ کلجگ
 کایا کپڑ ہونا قہر، بھانا سکے نہ کھئے مٹایا۔ وسنا نہیں کوئی میرے اُتے شہر، وسدیاں ڈھیری دیاں بنایا۔ اپہ وی پریم پُرکھ دی مہر،
 جو حُکے حُکم سُنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دی کرنی کر وکھایا۔ راوی دی دھار پانی دا شور، جل تھل
 دوویں رُپ بدلایا۔ پُرکھ اکال دا کھیل ہور، گر اوتار پیغمبر رہے لوڑ، جوڑ دوویں سیس جھکایا۔ کلجگ جیو من واسنا ہوئے
 ڈھور، ممتا موہ بنایا چور، جگت اندھ ہویا گھنگھور، گور وچ پڑدا نہ کھئے اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ
 کھیل رہیا ورتایا۔ پانی پوت، گرمکھ مت، ہرجن بت، ستگر درشن نت، ابناشی کرتا وسے چت، چیتن سرتی آپ کرائیا۔ جل
 دا وہن، گر اوتار پیغمبر کہن، بھگت سہیلا تکے نین، نام ندھانا لے رسین، درشن پائے ہوہو عین، زرگن نرویر نرنکار اپنی دیا کھایا۔
 بھگتی دی دھار، پرتھی پکار پون دی باباکار، آکاش دی گریازار، برہمنڈاں کھنڈاں کوئی نہ دیوے سہار، سہاک ناک ایکنکار،
 اکو اکل کل دھاری جن بھگتاں بن واپاری، پریم پریتی خریدے تھاوں تھانیا۔ راوی دا ہاسا، جگت تماش، اُلٹے پاسا، بھگتاں بھرواسا،
 کوڑی خواہشا، لیکھا روداسا، بٹوارے دا ساتھ، بالمیک دا آگھا، ارجن دا ساک، گوبند دا واکا، پُرکھ اکال کھول کے تاکا، تقدیر دا
 مالک تدیر اپنی اک بنایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرب کل ہو سمراتھا، سامراجی ویکھے تھاوں تھانیا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ لکھا سنگھ دے گرہ پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر * *

راوی دے اُرے، گرمکھ پریتی جڑے، سچ بھنڈار کدے نہ رڑھے، شوہ دریا مول نہ رڑھے، رنگ اکم چڑھے گوڑھے، چرن پریتی ملے دھوڑے، چتر سُکھڑ بن مورا کھ موڑھے، چنتا روگ سوگ جان وسورے، پُرکھ اکال نظری آئے حاضر حضورے، جنم کرم دے کارج کرے پورے، ادھورے گرمکھ جگت نہ کھئے وکھائیا۔ راوی توں اُری، کنڈھی دا کنڈھا آپ سہائیا۔ بھگتاں دی پُری، گرمکھاں ودھائیا۔ ہویے نہ کوڑی، جگت کٹمب ترائیا۔ مُحبت وچ جڑی، ناتا ربی بندھائیا۔ سریشٹی نال ہونی بُری، بُریائی نال لڑائیا۔ شرع چلنی چھری، شاید کوئی پچیا نظری آئیا۔ جن بھگتاں پرہہ سیوا کدے نہ کھری، لون ڈلی نہ روپ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ راوی دے پچھے، پشچاتاپ مُکائیا۔ جو سوہنگ ڈھولا سکھے، سکھ ستگر لے بنائیا۔ نام ندھانا دیوے حصے، وست اموک آپ ورتائیا۔ گھر سوامی ٹھاکر دے، نج گرہ ہووے رُشنائیا۔ گرمکھ اُدھارے جتھے جتھے، دُور دُراڈا پنڈھ مُکائیا۔ پُرکھ ابناشی کرے تے، پریم پریتی وچ وڈیائیا۔ اگلے لیکھ آپے لیکھ، پورب لہنا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ راوی کہے میرے ارار، بہ کچھ نظری آئیندا۔ بالمیک دی دھار، کنڈھی دا کنڈھا کنڈھے وچوں رس چوائیندا۔ نام دا جیکار، شبد شنگار سوہا پائیندا۔ بھگتاں دا اُدھار، پُرکھ اکال آپ اکھوائیندا۔ کل دا اوتار، کلکی ناؤں پرگٹائیندا۔ اسو دا اسوار، گھوڑا شبدی آپ دُورائیندا۔ سنت سہیلے لے اُٹھال، گرمکھ گر گر گود ٹکائیندا۔ ست ستوادی ہو دِیال، دین دِیال انگ لگائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی کرے سنبھال، سمبل دا واسی پُرکھ ابناشی گھاٹی منزل راہ اوچھڑ پار کرائیندا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ دیوراج دے گرہ بہیم پُرا ضلع گرداس پُرا *

جن بھگت کہے پرہہ ویکھ کلجگ کوڑ گڑیار، چار ورن اٹھاراں برن دُھر دا میت نظر کھئے نہ آئیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ باباکار، چار کُنٹ دہ دشا دئے دُبائیا۔ من واسنا سرشٹی درشٹی گئی ہار، دُھر دا ایشٹ ایکنکار نہ کھئے منائیا۔ جوٹھ جھوٹھ مایا ممتا ہوئے گڑھ بنیا ہنکار، ست سچ پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نرگن نرویر ہو سہائیا۔ جن بھگت کہے پرہہ ویکھ اپنا لوک مات، کلجگ انت دھیان لگائیا۔ صدی چوڈھویں دسے اندھیری رات، نرگن نور ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ آتم پر ماتم مل کے کرے کھئے نہ بات، جگت ویدیا پڑھ پڑھ من ممتا ہوئی ہلکائیا۔ نج مندر کایا اندر اگئی سنے کھئے نہ گاتھ، انحد نادى دُھن نہ کھئے شنوائیا۔ جھگڑا پیا ذات پات، آتم برہم پاربرہم بھیو نہ کھئے کھلائییا۔ وست امولک سچ پدارتھ تیرا نام دیوے کوئی نہ دات، مایا ممتا موہ ہوئی ہلکائیا۔ ساچی منزل چڑھے کوئی نہ گھاٹ، ادھواٹے بیٹھی سرب لوکائیا۔ دُرمت میل سکے کھئے نہ کاٹ، اٹھسٹھ تیرتھ پنت پُنیت نہ کھئے بنائیا۔ شاستر سمرت وید پُراں انجیل قرآن کھانی بانی دُھر دا سنگ نہ بنیا کلاپات، پت پریشور بے پرواہ تیری صفت صلاح سارے رہے گائیا۔ گر اوتار پیغمبر شبد سندیشہ بھوکھتاں وچ جو گئے آگھ، نام ندھان سِری بھگوان مہروان مہر جھولی نہ کھئے بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ اتم ویکھ خلق خُدائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ ویکھ لوک مات اپنا جگت، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ نرگن نرویر نرکار تیرا کرے کوئی نہ درس، درشٹ ایشٹ وچ تیرا دھیان نہ کھئے لگائیا۔ کوڑی کریا ہوئے لگی حرص، ہووس سکے نہ کھئے مٹائیا۔ کوٹاں وچوں سنت سہیلے تھوڑے رہے ترس، جو دوس زین اٹھے پھر بن نیتر نج نین تیرا راہ تکائیا۔ صاحب سوامی انترجامی پُرکھ بدھاتے کر ترس، محبوبُ محبت وچ اپنا پھیرا پائیا۔ لہنا دینا چُکا اُپر فرش، عرشی پریم آسا بھگتاں پور کرائیا۔ دین دُکھیاں ونڈ درد، غریب نیانے کوجھے کلمے اپنی گود اٹھائیا۔ سچ بینتی سُن عرض، دُندوٹ بندنا نمستے کہہ کے سپس جھکائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی بھگت ادھارنا تیرا فرض، ستجگ تربتا دواپر کلجگ تیرا راہ تکائیا۔ کلجگ کوڑی کریا ویکھ اندھیرا گرد، ست سچ بیٹھا مُکھ چھپائیا۔ شرع چھری ماری جائے سب نور کرد، حق حقیقت سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نرگن ہو کے ویکھ در، گرہ مندر پڑدا آپ اٹھائیا۔ جن بھگت کہن

پرہہ کلجگ اتم ویکھ مار جھائی، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی تیری اوٹ تکائیا۔ پروردگار سانجھے یار مقامے حق کھول تاکی، تخت نواسی شاہو شاباسی اپنی دیا کمائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت دُھر دے کنت بھگتاں بن ساتھی، سنت سہیلے صوفی فقیر بیٹھے راہ تکائیا۔ نیج آتم کایا مندر اندر نرگن جوت کر پرکاشی، اندھ اندھیرا سنجھ سویرا اکو رنگ رنگائیا۔ من چندیا رہے نہ کھئے اداسی، سنسا روگ نہ کھئے ستائیا۔ لکھ چوڑاسی کٹ جا پھاسی، آون جاون پنت پاون اگلا گیڑ کٹائیا۔ نت نوت نرگن سرگن جن بھگتاں مندا رہیں آگھی، اکھر اپنا دے پڑھائیا۔ تُوں صاحب سوامی انترجامی پُرکھ بدھاتا کملاپاتی، پت پرمیشور بے پرواہ بے نظیر نظر اپنی لے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ ویکھ کلجگ اتم ویلا، ویلا وقت دئے گواہیا۔ ساچا دے نہ کھئے گرو گُر چیلا، چیلا گُر اک رنگ نہ کھئے سمائیا۔ درگاہ ساچی بنے نہ کھئے سجن سہیلا، سچکھنڈ دوارے سہجے سہج نہ کھئے پُچائیا۔ شبدي دھار کرے کوئی نہ میلا، آتم پرما تم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ تُوں سمرتھ مہما اکھ جن بھگتاں ملدا رہیا اگیلا، ایکنکار نہکرمی اپنا کرم کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہروان ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ لوک مات آ، دھرنی دھرت دھول رہی کُرائیا۔ انتر آتم پرما تم ہو کے بن ملاح، نئیا نوکا نام اک چلائیا۔ سچ دوار دی دینی حق صلاح، لاشریک شرکت اندروں دینی کڈھائیا۔ مہروان محبوب کوئن کوٹ بخش گناہ، گہر گمبھیر اپنا رنگ چڑھائیا۔ تیرے دوارے درویش ہو کے اک الکھ رہے جگا، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ بن دیوے باقی کملاپاتی ہووے رُشنا، دوس زین اکو رنگ سمائیا۔ امرت آتم نہجہر جھرنا بوند سوانتی دے چا، جگت ترشنا بھکھ مٹائیا۔ نیج نیتر لوچن نین درس دید عید درسا، پڑدا اوہلا دے اٹھائیا۔ رحمت کر پروردگار اے خُدا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ کلجگ کوڑی کیریا ویکھ جہالت، چار کُنٹ سچ سچ نظر کھئے نہ آئیا۔ دُھر درگابی بے پرواہی حقیقت وچ کرے نہ کھئے حق عدالت، جوٹھ جھوٹھ چار ورن اٹھاراں برن کری کُرمائیا۔ سچ سروپ دے نہ کھئے صحیح سلامت، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار گھر گھر ہوئی ہلکائیا۔ کلجگ انت اخیر سچ دوارے دیوے نہ کھئے ضمانت، گُر اوتار پیغمبر پلُو گئے چھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سنت سہیلے گُرمکھ ور، دُور دُراٹے نیرن نیرا پھیرا پائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ کایا مندر چڑھ جا اُپر چوٹی، چوٹ شبہ نگارے دے

لگائیا۔ کر پرکاش نرمل جوتی، اندھ اندھیر دے مٹائیا۔ من واسنا رہے نہ کھوٹی، کوڑی کیریا باہر کڈھائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم توں آد جگادی گوتی، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ نام اشارے سرت اٹھا سوتی، آلس نندرا دے گوائیا۔ گل لگا کملی کوچھی، مہر نظر نال پار کرائیا۔ بن تیری کیریا سری بھگونت کیسے نہ آوے سوجھی، پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکائیا۔ جگت واسنا سارے بھوئے روگی، بنگ برہم پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ وچھوڑے وچ بن وجوگی، دھر سنجوگی میل نہ کھئے کرائیا۔ تیری دھار نرگن سرگن ویدی سوڈھی، سو پُرکھ نرنجن لیکھا لہنا دینا دینا چکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، پڑدا لاه لوک پرلوکی، سلوک اکو دے جنائیا۔ جن بھگت کہن پرہ دس اکٹا سلوک، نراکھر وچوں اکھر دے سمجھائیا۔ جس دے نال آتم پرما تم ملے موع، مجلس تیرے وچ سمائیا۔ سچ دوارے کر کھوج، پڑدیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ نرگن دھار تیرا درشن ہووے روز، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی کرنا پئے کوئی نہ بودھ، سمرن پوجا جوگ ابھياس تت سادھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ من مت بُدھی دی رہے کوئی نہ سوچ، انہو پڑدا دے اٹھائیا۔ بن اکھاں پینڈا مک جائے چوڈاں لوک، زمیں اسماناں پرے اپنا ڈیرہ دینا وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کلجگ اتم ویکھ ہر، بھگت سہیلے منگن ور، دین دیاں دیاوان جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے وست انمول گرمکھاں جھولی دینی پائیا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ لال سنگھ دے گرہ گجرات ضلع گرداس پُر *

جن بھگت تیرا دھر دا ضامن، کرتا ابناشی اک اکھوائیندا۔ بن ہتھاں پکڑے دامن، دامنگیر پلُو گنڈھ پوائیندا۔ جگت اندھیرا میٹے شامن، شام ہو کے شمع آپ جگائیندا۔ میلا ملیا رہے اگتی رامن، رام ہو کے رہبر دیا کھائیندا۔ جئاؤندا رہے دھر دا نامن، نام ندھانا جھولی پائیندا۔ وکھاؤندا رہے سچا رامن، سنگھاسن آسن اک وڈیائیندا۔ جئاؤندا رہے دھر پیغامن، دھر دا دھرم اک دسائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، گھر ساچا اک وڈیائیندا۔ جن بھگت تیرا ڈاڈھا زور، زوراور دئے بنائیا۔ آتم پرما تم بجھی رہے ڈور، جگت جہان سکے نہ کھئے ٹرائیا۔ جھگڑا مُکیا رہے پنج چور، ممتا موہ نہ کو ستائیا۔ مندر لہنا پئے نہ کوئی ہور،

گھٹ دوالے وجے ودھائیا۔ منواں من نہ پاوے شور، چھوہرا بانکا شبدی اپنی لئے انگرائیا۔ سدا سدا سد رکھے تیری لوڑ، ابناشی کرتا دھیان لگائیا۔ سمیں سمیں لئے جوڑ، میلا کرے سہج سُبھائیا۔ انت کال کلجگ اکلا کدے نہ جاوے چھوڑ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چھٹکی لو آپ لگائیا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ بیبی مہنتی دے گرہ پنڈ گجرات ضلع گرداسپڑ * *

جن بھگت ویکھو سچکھنڈ، دھرم دوارا اکو سوہیا پائیندا۔ جتھے نہ کوئی سورج نہ کوئی چند، منڈل منڈپ نہ کھئے رُشنائیندا۔ نہ کوئی ڈھولا گیت گاوے چھند، راگان تال نہ کھئے لائیندا۔ نہ کوئی در درویش بھکھیا ربیا منگ، جگت الکھ نہ کھئے جگائیندا۔ نہ کوئی من واسنا دے اند، بڈھی بییک نہ کھئے بنائیندا۔ نہ کوئی تیرتھ تٹاں والا پنڈھ، مندر مسجد شودوالا مٹھ نہ کھئے پرگٹائیندا۔ نہ کوئی امرت دھار دے گنگ، جل وہن نہ کھئے وائیندا۔ نہ کوئی ساک سجن سین ہووے سنگ، نار کنت سیج نہ کھئے ہنڈھائیندا۔ نہ کوئی پوجا پاٹھ سمرن جوگ ابھياس ملن دا ڈھنگ، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ اچا ٹلا پربت نظر کھئے نہ آئیندا۔ نہ کوئی آون جاون لکھ چوڑاسی پاوے پھند، کھتری براہمن شودر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ نہ کوئی دھرنی دھرت دھول دے وربھنڈ، برہمنڈ کھنڈ پری لوہ ناچ نہ کھئے نچائیندا۔ نہ کوئی کریا جوٹھ جھوٹھ ممتا دے گند، سوگندھ دھار نہ کھئے بنائیندا۔ نہ کوئی سیج سہنجی دے پلنگ، جگت آسن نہ کھئے وچھائیندا۔ نہ کوئی دئی دوت بہرماں دے کندھ، بھانڈا بہرم نہ کھئے وڈیائیندا۔ اک اکلا ایکنکارا بیٹھا سورا سربنگ، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نورو نور رُشنائیندا۔ جن بھگتاں کولوں سچ پریتی پریم پیار مُحبّت ربیا منگ، دوچی آس نہ کھئے وکھائیندا۔ اکو نام سندیشہ دیوے سوہنگ ڈھولا سُنائے چھند، نرگن نرگن اپنا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دوارا اک وکھائیندا۔ جن بھگت ویکھ پرہو دا دیس، پردیسی ہو کے پھیرا پائیا۔ جتھے وسے اک نریش، نر نرائن ڈیرہ لائیا۔ جگ چوکرئی دیوے سندیش، دھر فرمانے حکم سُنائیا۔ چرن جھکدے وشن برہما شو گنیش، دیوت سُر بیٹھے سیس نوائیا۔ گر اوتار

پیغمبر کردے ہیت، چرن دھوڑی خاک رمائیا۔ شبدی گر پُچھدے بہیت، پڑدا اوہلا ربیا اٹھائیا۔ سنت سہیلے تگدے نیت نیت، ین اکھاں اکھ ملائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی کلجگ انت سیری بھگونت جن بھگتاں رت بدل کے چیت، چیتن سرتی سب دی دئے کرائیا۔ شبدی دھار اگمی لکھے لیکھ، لکھت بھوکھت نال وڈیائیا۔ جنہاں پہلوں لیا بھیج، اتم سہج لیا ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پریم پریتی اندر لئے پیکھ، ریکھ پچھلی دئے بدلائیا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ کوشلیا دیوی دے گرہ پنڈ گجرات ضلع گرداس پُر * *

جن بھگت ساچی پرہ دی پریت، آد جگاد جگ چوکرئی لوک مات بنی آئیا۔ آتم پرما تم صاحب سہیلا اکو وسے چیت، چیتن سرتی اندروں دئے کرائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا سدا گاؤندے رہنا گیت، پارپریم برہم مل کے خوشی منائیا۔ کایا ماٹی تن وجود ہووے ٹھانڈا سیت، اگنی تت موہ وکار نہ کھئے ستائیا۔ ساچا کلمہ دُھر دا نغمہ سُندے رہن حدیث، حضرت ہو کے ہر جو کرے پڑھائیا۔ من منوآ نیج گرہ بدل جاوے نیت، بڈھ بییک ساچی ٹیک دئے سمجھائیا۔ جھگڑا مُک جائے اوچ نیچ، راؤ رنگ ہست کیٹ ذات پات ورن برن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش ابناشی کرتا سب دا میت، دویت بھاؤنا وچ کدے نہ آئیا۔ سدا چہتر جھلدا رہے جس دے سیس، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی سچ دوارے نرگن جوت سوہیا پائیا۔ نام بھنڈارا ہر نرنکارا نیت نوت بھگتاں کردا رہے بخشیش، وست امولک کایا گولک آپ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے لئے ملائیا۔ جن بھگت پرہو دا سچا پیار، ین کرپا ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ جگ چوکرئی کھیلے کھیل اگم اپار، نرگن سرگن ویس وٹائیندا۔ سنت سہیلے لئے اٹھال، گر چیلے رنگ رنگائیندا۔ دیا باقی کملاپاتی کایا مندر اندر دیوے بال، آد نرنجن جوت نرنجن ڈگمگائیندا۔ ساڈھے تین ہتھ وکھائے سچی دھرمسال، دھرم دوارا اکو اک وڈیائیندا۔ جس گرہ ملے دین دیال، سو مندر سوہاؤنت اکھوائیندا۔ اندر باہر گیت ظاہر دوس زین چلے نال، من نالیش میٹ مٹائیندا۔ جھگڑا مُکا کے شاہ کنگال، شہنشاہ اکو در وکھائیندا۔ جن بھگتاں جگ جگ سرت

رہیا سنبھال، مہروان ہو کے مہر نظر اُٹھائیندا۔ نرویر ہو کے بن دا رہیا دلال، نرنکار ہو کے اپنا رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن اپنے وچ سمائیندا۔ جن بھگت آد جُگادی پرہہ دا سچا ناتا، دو جہان نہ کھئے ٹڑائیا۔ مارگ دسے دُھر دا ساچا، منزل منزل راہ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ آتم پر ماتم دسے گاتھا، دُھر دی کرے سچ پڑھائیا۔ جوتی دا بن کے جاتا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ انتر میٹ اندھیری راتا، نرنتر نُور کرے رُشنائیا۔ گرہ مندر وکھائے ساچا، در گھر ٹھانڈے وچے ودھائیا۔ جس گرہ بھگتاں بنے راکھا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پیاونہارا امرت باٹا، آبِ حیات بوند سوانتی مُکھ چوائیا۔ سُہاونہارا آتم سُہنجنی سیج کھاٹا، بستر نہ کھئے ٹکائیا۔ جنم جنم کرم کرم لکھ چوراسی آون جاون میٹنہارا واٹا، جنم کی پھاسی دئے ٹڑائیا۔ اتم میل ملانے پُرکھ سمراتھا، سمرتھ اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جن بھگتاں وکھائے اک گھر، جتھے اور نہ کھئے ساکا، سجن صاحب ستگر اکو نظری آئیا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ کنس راج دے گرہ پنڈ گجرات ضلع گرداس پُر *

جن بھگت نرگن دھار ویکھ پرہہ چرن، کول ملے سرنائیا۔ دو جہاناں بخشے سرن، سرنکت اکو اک سمجھائیا۔ ساچی منزل ہووے چڑھن، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ دُھر دا ڈھولا پینا پڑھن، تُوں میرا میں تیرا راگ الاٹیا۔ جھگڑا چُک جائے ذات پات ورن برن، پَنسا والی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کلجگ اگنی آگ نہ پوے سڑن، انتر آتم میگھ برسائیا۔ مرن وچوں ملے مرن، جیون وچوں جیون دئے بدلائیا۔ نیج نیتر کھلا رہے ہرن پھرن، درشن دیوے چائیں چائیا۔ کرنی دا کرتا آپ ہارکرن، کرتا پُرکھ بے پرواہیا۔ سنت سُہیلے جُگ جُگ آوے پھرن، بھگت بھگونت وچھڑے جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ہر ہر لئے ملائیا۔ جن بھگت ویکھ پرہو دا نُور، نرگن جوت ڈگمگائیا۔ سرب کلا بھرپور، خالی بھنڈارے دئے بھرائیا۔ جن بھگتاں ملے ضرور، نت نوت ویس وٹائیا۔ ناتا توڑ کے کوڑو کوڑ، ست سچ اک سمجھائیا۔ لیکھے لا کے مَورکھ مَورھ، مُگدھان دئے وڈیائیا۔ بیڑے چاڑھ کے اپنے

پور، جگت جہان پار کرائیا۔ ساچے نام دا دے سرور، سُکھ ساگر وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ وکھاوے اک گھر، پر م پُرکھ آتم پر ماتم بھگت بھگوان در دوارا اکو اک سہائیا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۲ چیت سنگھ دے گرہ پنڈ کتوال ضلع گرداس پُر *

جن بھگت کہے میں گیا جاگ، پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی دیا کمائیا۔ میرے انتر اُچیا اک ویراگ، ویری دُشمن اندروں دتے کڈھائیا۔ بن نغمے سنی آواز، بن گیت سنگیت وجے ودھائیا۔ بن تیل باقی بیٹے پرکاش، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ پاربرہم پت پریشور وسے پاس، سدا سہیلا شہنشاہیا۔ کایا مندر اندر پاوے دُھر دی راس، سرتی شبدی گوپی کاپن روپ وٹائیا۔ ساڈھے تن ہتھ کٹدا پھرے بنباس، سینتا سرتی رام رام دُہائیا۔ پورب جنم کراؤندا پھرے یاد، لیکھا لہنا لہنے وچوں پرگٹائیا۔ دُھر دا کھیڑا کر آباد، گلشن اکو اک مہکائیا۔ جتھے دسے کوئی نہ داغ، پت پُنیت رہیا بنائیا۔ گرمکھ ہنس بنا کے کاگ، کاگوں ہنس رہیا اڈائیا۔ میل ملا کے کنت سہاگ، وچھوڑا جگت رہیا کٹائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھاونہارا سچ گھر، جس گھر وجدی رہے ودھائیا۔ جن بھگت تگ اک محبوب، جو مُحبّت وچ سمائیا۔ عرش قُرص توں اُچا جس دا عروج، عالیشان بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جس دی حق منزل مقصود، حق مقام ڈیرہ لائیا۔ جس دیاں صفتاں کرے ہزارا درود، الفیے نال وڈیائیا۔ جس دی کوئی سمجھ نہ سکے حدود، آر پار نہ کھئے سمجھائیا۔ جگت تت نہ کھئے وجود، وصل سب نوں پار کرائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جن بھگت بن اکھاں ویکھ سیری بھگوان، پاربرہم پت پریشور نظری آئیا۔ جس دا آد جُگاد جُگ چوکڑی سب توں وکھرا گیان، نزویر نزاکار نرکار اپنی سوجھ دئے سمجھائیا۔ نت نوت نرگن سرگن کھیلے کھیل جہان، جُگ چوکڑی حُکمے حُکم آپ سُنائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت کایا مندر اندر ویکھے آن، پڑدا اوہلا ماٹی چولا رہن کھئے نہ پائیا۔ جودھا سوربیر بلی بلوان، بلدھاری اپنی کھیل دئے وکھائیا۔ ستجُگ تریتا دواپر کلجُگ کردا آیا کلیان، کائنات دین دُنی ویکھے چائیں چائیا۔ کلجُگ انت سیری بھگونت نرگن روپ ہو پردھان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال گگن گگنتر اپنا حُکم سُنائیا۔ نام پدارتھ وست

امولک کایا گولک دیونہارا دان، بن ہتھاں جن بھگتاں جھولی دئے بھرائیا۔ سرِشٹی دا مالک درِشٹی دا خالق اِشٹی دا پرتپالک وِشیش نریش ہمیش، ہرجن ہم ساجن لئے بنائیا۔ جس دے آگے آد جُگاد ایتھے اوتھے دو جہان برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال چلے کھئے نہ پیش، پیشوا پیشتر سندیشے گئے سُنائیا۔ جو صاحب سوامی انترجامی سدا سہیلا رہے ہمیش، سچکھنڈ دوار ایکنکار اک اِکلا سچ محلا آپ وسائیا۔ گر اوتار پیغمبر سجدیاں وچ بنے درویش، وشن برہما شو نمو کہہ کے سیس نوائیا۔ جو پُرکھ اکالا دین دیالا سہاؤنہارا سچکھنڈ سچی دھرم سالا کلجگ انت سُنہڑا دیوے اک سندیش، ست ستوادى برہم برہمادی شبد انادی دُھر دی دھار آپ درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، گھٹ بھیتر گرہ مندر ہر گھٹ لئے ویکھ، پیکھت پیکھ دیا کھائیا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۲ گرچرن سنگھ دے گرہ پنڈ کتووال ضلع گرداس پُر *

صاحب ستگر سدا بٹھے بیڑا، آد جُگاد جُگ چوڑی جن بھگتاں دیا کھائیندا۔ چرن کول سچ سرنائی آئے جیہڑا، آون جاون لکھ چوراسی جم کی پھاسی پھند کھائیندا۔ بھاگ لگاوے کایا ماٹی ساڈھے تِن ہتھ کھیڑا، آتم پر ماتم پاربرہم برہم پڑدا آپ اُٹھائیندا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی نظری آئے نیرن نیرا، دو جہاناں والی دُورن دُور پنڈھ مکھائیندا۔ کوڑی کیریا من واسنا رہن نہ دیوے اندھیرا، نرگن جوت ست پرکاش گرہ مندر اندر آپ کھائیندا۔ بھيو کھلائے دیا کھائے سچ بُجھائے تیرا میرا، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ جن بھگتاں بیڑا دیوے بٹھ، ستگر پورے ہتھ وڈیائیا۔ نت نوت نام ندھانا دیوے دُھر دا دھن، وست امولک کایا گولک آپ ٹکائیا۔ لوک مات ست سرُپی سنت سہیلے چاڑھے چن، پرکاش وچوں اپنا پرکاش پرکھائیا۔ منسا کوڑی رہن نہ دیوے منوآ من، ممتا موہ دئے گوائیا۔ بھيو کھلا کے اتنر آتم برہم ہنگ، پاربرہم پرہہ اپنا رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سنت سہیلے لئے اُٹھائیا۔ جن بھگتاں بیڑا بٹھے پُرکھ اکال، دین دُنی دا مالک

دِیا کھائیندا۔ سچکھنڈ دوارا وکھائے سچّی دھرمسال، چھپرّ چھنّ نظر کھئے نہ آئیندا۔ دیا باقی کھاپاتی جوت اگئی دیوے بال، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ بودھ اگادھی شبد انادی سُنائے اپنا تال، بھيو اھیدا اچھل اچھیدا پڑدا اوہلا آپ چُکائیندا۔ پورب جنم جو سنت سھیلے گھالان آئے گھال، کیتی گھال سب دی جھولی پائیندا۔ گُرمکھ سبّج ویکھے اپنے لال، پوت سپوتے اپنی گود اٹھائیندا۔ اندر باہر گپت ظاہر نرگن سرگن چلے نال، چال نرالی بھگتاں آپ جنائیندا۔ جس نوں چار کُنٹ دہ دشا سرشٹی درشٹی اندر کرے بھال، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیندا۔ اوہ پُرکھ بدھاتا لیکھے لائے شاہ کنگال، گُرمکھ گُرسکھ ہرجن بھگت سھیلے میل ملائیندا۔ شبد سروپی ین رنگ روپی بنیا مات دلال، نام وچولا اکو اک کھیل کھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی اپنا راہ وکھائیندا۔ جن بھگتاں بیڑا بٹھے پہلے پور، پورن گر ہتھ وڈیائیا۔ کوٹ جنم دے معاف کر قصور، دُرمت میل دئے دھوئیا۔ اپنے نام دا دے سرور، شبد خُماری اک رکھائیا۔ جوتی جلوہ کر نور، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ جدھر تگن اودھر حاضر حضور، ستمکھ ہو کے سوہیا پائیا۔ کوڑی کِریا اندروں کڈھے غرور، ہوئے بنگتا گرھ تڑائیا۔ سچ بینتی درے دربار کرے منظور، مہروان مہر نظر نال تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں بیڑا پار کرے ضرور، منجھدھار آدھ وچکار شوہ دریا جگت وہن نہ کھئے ڈبائیا۔ جن بھگتاں بیڑا لائے اپنے پتن، کھیوٹ کھیٹا دیا کھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا سنت سھیلے آیا رکھن، گر چیلے میل ملائیا۔ بھگت بھگوان مل کے اکو مندر وسن، دوجا در نہ کھئے بنائیا۔ خوشیاں اندر گیت گا کے ہسن، سوہنگ راگ الاٹیا۔ مڑ کے جانا اپنے اوس وطن، جس وچوں ہوئی مات جدائیا۔ صاحب ستگر پت آیا رکھن، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت انک بدھی کردے پتن، ہر کا درس کھئے نہ پائیا۔ گُرمکھ سنت سھیلے سہج سبھاؤ پت پریشور تگن، تقوی اکو اُپر ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچّی وڈیائیا۔ جن بھگتاں بیڑا بٹھے دیوے لا، لکھ چوراسی رہن نہ پائیا۔ پر پُرکھ پر ماتم بنے ملاح، نیا نوکا اپنا نام وکھائیا۔ سنت سھیلے لئے چڑھا، ست ستوادی ہو سہائیا۔ گر اوتار پیغمبر بنائے گواہ، شہادت اکو وار بھگتائیا۔ جنہاں نوں پر پُرکھ پر ماتم مل گیا شہنشاہ، شاہ پاتشاہ اپنا رنگ چڑھائیا۔ اوہ وسن ساچے تھان، سچکھنڈ دوارے ساچے ڈیرہ لائیا۔ جتھے نہ کوئی پتا نہ کوئی ماں، بھین بھائی ساک سین نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا

کر، وکھاونہارا ساچا گھر، جس گرہ جن بھگتاں مل کے خوشی منائیا۔ جن بھگت تیرا بیڑا پار کنڈھے، کنڈھی والا پار لنگھائیا۔ منزل چاڑھے اوس ڈنڈے، جس نوں ڈنڈوت کہہ کے سارے سپس نوائیا۔ بنا بھجاں توں چکے نرگن نرگن کندھے، دو جہاناں پینڈا دئے مکائیا۔ کوڑی کریا رہن نہ دیوے دھندے، دھرم دوار اکو اک وکھائیا۔ جتھے بھگت سہیلے سہندے، سوامی مل کے خوشی منائیا۔ چرن کول سرنائی ساچی ڈھپندے، پن دھوڑی مستک ٹکے خاک رہے لگائیا۔ ٹوں ہی ٹوں پن رسنا جہوا کہندے، گیت اگئی اک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بخشنہار دھر وڈیائیا۔ جن بھگتو بیڑے دا کرے کوئی نہ شنکا، سنسا اندروں دئے کڈھائیا۔ ٹساں وسنا اوس دوارے بنکا، جتھے بیٹھا بے پرواہیا۔ مان وڈیائی دیندا ساچے سنتا، بھگت سہیلے گود اٹھائیا۔ گڑھ رہے نہ ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم اک درسائیا۔ جھگڑا چک جائے ودیا والیاں پنڈتاں، سوہنگ ڈھولا سچ سنائیا۔ گرمکھو ٹہانوں کیسے دی کرنی پئے نہ منتا دین دنی توں پلا دینا چھڈائیا۔ سچکھنڈ دوار تہاڈی سیدھی سمتا، اتر پورب پچھم ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پرہو کدی نہ ہووے حرام نمکا، جن بھگتاں کھا کے احسان نہ کھئے چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں بیڑا پار کرے جتھے جگت ملاح کھئے نہ ملدا، وبنان گہناں نیناں توں پرے پاربرہم اپنے گھر وسائیا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۲ جسونت سنگھ دے گرہ نواں پنڈ ضلع گرداس پور *

جن بھگت رہے نہ اوکھی گھاٹی، آون جاون لیکھا دئے مکائیا۔ کوڑی کریا رہے نہ اندھیری راتی، نام ندھانا ساچا چند چمکائیا۔ دین مذہب جھگڑا رہے نہ ذات پاتی، شتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ آتم پرما تم میلا ہووے کلا پاتی، پت پریشور اپنا رنگ دئے رنگائیا۔ نام پیالہ جام دیوے بن کے دھر دا ساقی، رس خُماری اکو اک چڑھائیا۔ پریم پریتی محبت اندر دیوے سچی داتی، داتا دیاوان اپنی دیا کھائیا۔ نیج گرہ نیج مندر ساچے گھر نرگن دھار کرے واسی، پُرکھ ابناشی سچ دوارا اک سہائیا۔ امرت بوند آگم پیائے سواتی، جگت ترشنا بھکھ مٹائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں جن بھگتاں بنیا رہے دھر دا ساتھی، نرگن نرور سگلا سنگ نیہائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ہر ہر لیکھے لائیا۔ جن بھگتاں لیکھا رہے نہ مات لوک، جونی جُون نہ کھئے بھوائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور نر نرائن آتم پر ماتم دسے اک سلوک، سوہنگ ڈھولا سچ سُنائیا۔ گھٹ بھیتر گرہ مندر ہووے پرکاش جوت، نرمل نور ڈگمگائیا۔ جنگل جُوہ اُجاڑ پہاڑ کرنی نہ پئے کھوج، مندر مسجد شِودوالے مٹھ گردوار نہ کھئے بھوائیا۔ کوڑی کِریا ہوئے ہنگتا سنسا میٹے چنتا سوگ، ہرکھ ہوَس نہ کھئے ودھائیا۔ چرن پریتی دُھر دی نیتی ملے دُھر دا جوگ، جوگیشر رکھیشر مُنیشر لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بھاگ لگے کایا ماٹی ساچے کوٹ، قلعہ بنک دوار اک سُهائیا۔ شبدا ناد وجدی رہے چوٹ، سوئی سوانی سرتی شبدا بانی آپ اُٹھائیا۔ بھگت بھگوان آد جُگاد جُگ چوڑی نرگن نرگن مل کے مانن مَوج، سرگن لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، وست اگئی آپ ورتائیا۔ جن بھگت سدا ملدا رہے اوس، جو ایک ایکنکارا اپنا ناؤں دھرائیا۔ نج گھر سد وسیا رہے پڑوس، مندر اندر ڈیرہ لائیا۔ نام خُماری اندر رکھے سدا مدہوش، جگت پیالہ مدھر نہ کھئے پیائیا۔ بڈھی تون پرے شبدا دھار دسے سوچ، جگت وِدیا لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس منزل جگیا سُو جیو نہ سکے پہنچ، جن بھگت سہیلے سہجے بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ جھگڑا مُک گیا چوڈاں لوک، چوڈاں طبق اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ اکو ڈھولا گیت گاؤندے ٹوں میرا میں تیرا سلوک، سوہلا صاحب سوامی انتر آپ جنائیا۔ کوڑی کِریا مایا ممتا ہوئے ہنگتا کٹ روگ، سچ سچ سنجم وچ گئے سائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگت وکھائے دُھر دا گھر، سچکھنڈ دوارا ایکنکارا نرگن دھارا جوتی جاتا جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ جن بھگت تیرا دوارا دُھر دا اک، ابناشی کرتے دتا بنائیا۔ بنا قلم شاہی لیکھ دتا لیکھ، ایتھے اوتھے دو جہان سکے نہ کھئے مٹائیا۔ نام پدارتھ اگئی پائے بھکھ، بھچھیا اکو وار ورتائیا۔ سچ دوارے جو بنیا سکھ شش، سِدھا اپنے نال ملائیا۔ جنم جنم دی کرم دی پوری کرے پورب اچھ، اچھیا اندر آسا دئے بھرائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا ساکھیات نج محل اٹل پئے دس، دہ دشا لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جن بھگتاں سنگ آد جُگاد سدا کرے پت، پتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ لوک مات آؤندا رہے نوٹ، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت بھگوان دیوے جیا دان، جیون جُگتا مُفت دُرست دین دیاں دئے سمجھائیا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۲ بیبی گیانو دے گرہ نواں پنڈ ضلع گرداس پُر *

جن بھگتاں پرہہ آپ بن دا، بندھناں وچوں دئے کڈھائیا۔ گرمکھ سہیلے شبدی دھاروں جن دا، آد جگادی بنے دھن جنیندی مائیا۔ لہنا دینا چُکائے پنج تت خاکی مائی تن دا، وجود محبوب کرے صفائیا۔ جھگڑا میٹ کے اندروں من دا، پتت پُنیت دئے بنائیا۔ اِکو نام اکھر دیوے دھن دھن دھن دا، خوشیاں وچ خوشی دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، اوہناں دے بیڑے بٹھدا، جو پورب جنم وچھڑے راہ تکائیا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۲ بیبی ڈرگی دے گرہ نواں پنڈ ضلع گرداس پُر *

بھگت سہیلے جگ جگ لبھدا، لاوارث رہن کھئے نہ پائیا۔ میلا کرے اپنے سبب دا، سہج سُبھاؤ لئے اُٹھائیا۔ حُکمے اندر شبدی دھار سددا، سُنہپڑا اک جنائیا۔ کوڑا ناتا سمجھو جگ دا، بنا سِری بھگوان لیکھا نہ کھئے مُکائیا۔ من وکار اندر سڑنا اگ دا، ترشنا ترکھا نہ کھئے بُجھائیا۔ جو صاحب ستگر سرنائی لگدا، سو منزل چڑھ کے سوہا پائیا۔ جتھے ناؤں نرنکارا ڈنکا وچدا، دوُجا راگ نہ کھئے لائیا۔ جھگڑا مکے جگت جہان کوڑی حد دا، دین دُنی نہ کھئے لڑائیا۔ درشن ہووے اِکو سورے سربگ دا، سرب ویاپی نظری آئیا۔ وچھوڑا رہے نہ اگے الگ دا، پچھلا پنڈھ دئے مُکائیا۔ پیار بنیا رہے سچے جس دا، مُحبّت وچ ڈھولا گائیا۔ اشارہ مل جائے اوس اکھ دا، جو آخر اِکو گھر ٹکائیا۔ جگ جگ جن بھگتاں پیج آپے رکھ دا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، لہنا مُکا کے جگت روپ کگ دا، ہنس گرمکھ آپ پرگنائیا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۲ تیج کور دے گرہ پنڈ نواں پنڈ ضلع گرداس پُر *

جن بھگتاں پرہہ سدا سنگ، آد جگاد جگ چوکڑی دُھر دا سنگ نبھائیندا۔ آتم پرما تم چاڑھے اگتی رنگ، شاہ پانتشاہ شہنشاہ اپنی دیا کھائیندا۔ نام ندھان سِری بھگوان وچائے اپنا مردنگ، دُھن آتمک راگ انراگی آپ سُنائیندا۔ جگت دوارا ویکھے پار

لنگھ، گھر وچ گھر گرہ وچ گرہ آپ وڈیائیندا۔ جتھے ناؤں نرنکارا وجے مردنگ، سُر تال رُوپ نہ کھئے بدلائیندا۔ ہووے پرکاش بن سورج چند، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ ساچا امرت دیوے نجانند، رس اُمنگ بے پرواہ اپنا بھیو کھلائیندا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا دس کے چھند، سوہنگ ست سرُوپ آپ سمجھائیندا۔ پڑدا رہے نہ ہنگ برہم، پاربرہم پرہہ اپنے وچ ملائیندا۔ سنت سہیلا دُو جی وار نہ پئے جم، لکھ چوراسی گیڑ نہ کھئے بھوائیندا۔ دُھر سنجوگی میلا ہووے نال سِری بھگون، بھگت بھگوان اِکو گھر سوہیا پائیندا۔ جتھے جھلے ست سچ اک نشان، نشانہ اور نہ کھئے وکھائیندا۔ بن پڑھیاں ہووے گیان، نراکھہر دھار پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن پڑدا آپ اُٹھائیندا۔ ہرجن ملے نال جگدیش، جگدیش اپنے وچ سمائیا۔ ساچا نام کلمہ دسے حق حدیث، حضرت ہو کے کرے پڑھائیا۔ انتر انتر من واسنا بدل دیوے ریت، جگت و دیا دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جھگڑا مُک جائے مندر مسیت، کایا کعبہ دئے وکھائیا۔ جتھے بیٹھا سدا اتیت، ترے گن ڈیرہ دیوے ڈھابیا۔ لیکھا رہے نہ ہست کیت، اوچ نیچ راؤ رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ آتم پر ماتم دسے سچ پریت، پرم پُرکھ پرہہ اپنا بھیو کھلائیا۔ جن بھگتاں ساچی منزل چڑھ کے ویکھے ٹھیک، ٹھیکر کوڑا بہن وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لنگھنہارا اوس دہلیز، جتھے جگت واسنا رہن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں پرہہ دیونہارا جگت، شبدی شبہ بھیو کھلائیا۔ سچ دوارے چڑھی رہے سرت، سٹیاں آس نندرا دئے گوائیا۔ نظری آئے اکال مورت، اکل کل دھاری بے پرواہیا۔ جس دا نام اگمی ساچا تورت، تریا پد توں اپنا اگلا کھیل وکھائیا۔ چتر سگھڑ بنا کے مورتھ مؤڑت، سنت سہیلے ساچے در دئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نت نوت کر کر پت، پُرکھ ابناشی دُھر دا پت، پت پرمیشور پاربرہم برہم اپنے وچ سمائیا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۲ چرن سنگھ دے گرہ پنڈ نواں پنڈ ضلع گرداس پُر *

جن بھگتاں بخشے امرت سیر، دُھر دا جام اک پلائییا۔ من کلپنا آوے دھیر، دھام رام دئے جنائیا۔ ہووے رہے نہ کوئی پیڑ، سوگ روگ دئے گوائیا۔ مائس جنم بٹھے پیڑ، بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیا۔ سچکھنڈ دوارے بھگتاں دی کوئی بہتی نہیں بھیڑ، کوٹاں وچوں

تھوڑے بیٹھے سو بھا پائیا۔ جنہاں دا اُپدیشک اک کبیر، کامل مُرشد نال ملائیا۔ درس کراوے بے نظیر، نظر نظر وچوں بدلائیا۔ لہنا رہے نہ کوئی تت سریر، شرع چھری نہ کھئے چلائیا۔ جگت کھڑگ نہ کھئے شمشیر، چلہ تیر نہ کھئے اٹھائیا۔ کِریا کرے داتا گہر گمبھیر، گنونتا ہوئے سہائیا۔ جن بھگتاں چرن پریتی دے کے دھیر، دھیچ دھرواس اک درڑائیا۔ سچ دوارے رہے نہ کھئے غریب، غریب امیر اِکو رنگ دئے وکھائیا۔ جو سوہنگ ڈھولا گئے فقرہ سو حق فقیر، فقر ہو کے فقط ذاتی ناتا جائے ٹڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں اندروں بدل دیوے تاثیر، بن تسبیح مالا آتم پرما تم نام چپائیا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۲ تارا سینگھ دے گرہ پنڈ نواں پنڈ ضلع گرداس پُر *

جن بھگت تیری رہے نہ گریازاری، گریا گرہ ویکھ وکھائیا۔ چوڑاسی کئے جگت بے زاری، بیوہ ناتا دئے ٹڑائیا۔ کِریا کرے اپر اپاری، اپر مپر ہووے آپ سہائیا۔ آتم رہن نہ دیوے کواری، پرما تم ہو کے آپ پرنائیا۔ چرن کول سچ پریت دیوے آدھاری، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جگت وچھنیاں میلی جائے وارو واری، وارتا پچھلی ویکھ وکھائیا۔ لیکھا جانے دُھر درباری، پڑدا اوہلا دئے اٹھائیا۔ میلا ملے جوت زرنکاری، زرگن اپنے وچ سہائیا۔ مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان مالک بن کے دُھر درباری، درگاہ ساچی ساچے دھام دُھر دا رام آرام نال گرمکھ دئے ٹکائیا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۲ درشن سینگھ دے گرہ پنڈ نیا شالا ضلع گرداس پُر *

جن بھگت کہن پرہ ویکھ کل اندھیری راتی، انتر آتم پاربرہم برہم گیان نہ کھئے درڑائیا۔ سنت سہیلے کہن پُرکھ اکال امرت ملے نہ بوند سواتی، چار گنٹ دہ دشا برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال ترشنا بھکھ نہ کھئے مٹائیا۔ گرمکھ کہن دین دیال ساچی دیوے وست کھئے نہ ذاتی، چار ورن اٹھاراں برن وست امولک کایا گولک حق حقیقت جھولی کھئے نہ پائیا۔ گرمکھ کہن ساچا جڑے نہ کھئے

ناتی، دھرنی دھرت دھول ساچی دھارا کھئے نہ رہیا مول، پت تہنی پھل پھلواڑی نہ کھئے مہکائیا۔ ابناشی کرتے تڈھ بن دوجا دسے نہ کھئے ساتھی، گر اوتار پیغمبر اپنا لہنا گئے چکائیا۔ نو نو چار لہنا رہے کھئے نہ باقی، پروردگار سانجھے یار شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرا میل نہ کھئے ملائیا۔ منوا من وکاری ہویا عاقی، ممتا موہ ہنکار نہ کھئے گوائیا۔ ساچا جام پیائے کھئے نہ بن کے ساقی، مدھر پیالے پیوے خلق خدائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال جیون وچوں جیون بدلے نہ کھئے حیاتی، کایا مندر اندر تیرا روپ ست سروپ ست ستوادی درس نہ کھئے کرائیا۔ کوٹاں عرباں ودھدی دسے آبادی، ساچا میت مٹر پیارا بن رسنا جہوا گاونہارا گیت، نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کلجگ اتم ویکھ لوک مات اپنا در، دھر درباری اپنا پھیرا پائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ ویکھ کلجگ اندھیری زین، ساچا چند جلوہ نور نہ کھئے رُشنائیا۔ تیرا درس کرے نہ کوئی نیج لوچن نین، آتم پرما تم مل کے خوشی نہ کھئے منائیا۔ شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی ڈھولے سارے کہن، گاگا تھکی جگت لوکائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا اٹھسٹھ تیرتھ بھج بھج نہاں، دُرمت میل انتر بھیتر باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ پاربرہم برہم ملیا نہ ساک سجن سین، مات پت بھائی بھین نار پت کوٹن کوٹ سجن جگت بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کلجگ اتم ویکھ در، در دروازہ غریب نوجا مہر نظر اک کھلائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ ویکھ کلجگ ویلا انت اخیر، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ شرع کئے نہ کھئے زنجیر، لاشریک تیرا نور نہ کھئے رُشنائیا۔ جھگڑا پیا غریب امیر، ناستک روپ بنی لوکائیا۔ گر اوتار پیغمبر جو دین مذہب دے کے گئے ترتیب، حکم حکمے اندر سُنائیا۔ سو کھیل نیرالا ہر نرنکارا ویکھ عجب عجیب، جس دی چوڈاں وِدیا سار کھئے نہ پائیا۔ سچ سوامی انترجامی پُرکھ بدھاتے تیرے نام دی دیوے کوئی نہ بھیکھ، گردوار مندر مسجد شودوالے مٹھ نیتر روون مارن دھابیا۔ بھوکھتاں وچ لکھتاں وچ تیری رکھدے گئے سرب اڈیک، بن اکھاں اکھ کھلائیا۔ پروردگار سانجھے یار کلجگ اتم بدل دے تواریخ، جوٹھ جھوٹھ کور کُریار ڈیرہ ڈھابیا۔ چار ورن اٹھاراں برن آتم پرما تم ساچی دس اک پریت، پریت ہو کے اندروں پڑدا دے اٹھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا ساچا دس گیت، جو گر اوتار پیغمبر بھگت بھگوان مل کے آد جگاد جگ چوکری مل مل سدا گائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت بدل دے اندروں نیت، کایا کعبے اندر کر رُشنائیا۔ صاحب سوامی انترجامی نظری آک اتیت، ترے گن لیکھا دے مکائیا۔ صدی چوڈھویں ربی پیت، واتاورن

ویکھ اپنی جگت لوکائیا۔ نرگن ہو کے سرگن کر تصدیق، شہادت اِکو وار بھگتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرشٹی درشٹی ویکھ گھر، نرگن ہو کے ویس وٹائیا۔ جن بھگت کہن پرہ آجلدی، لوک مات پھیرا پائیا۔ چاروں کُنٹ کوڑی کرپا اگ بلدی، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ کل ورتی کلجگ کل دی، کالکھ مستک ٹکے لگے شاہیا۔ کیسے سار نہ جل تھل دی، مہیئل کھوج نہ کھئے کھجائیا۔ دپیک جوت کھئے نہ بلدی، شمع گل ہوئی لوکائیا۔ کیسے نوں خبر نہیں گھڑی پل دی، بھیو ابھیدا اچھل اچھیدا تیرا پڑا نہ کھئے اٹھائیا۔ آتم پر ماتم وچ مول نہ رلدی، رسنا جہوا ڈھولے گا گا خوشی منائیا۔ لہر مکے نہ اندروں دئی دویتی سلّ دی، تند ستار انتر آتم نہ کھئے ہلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ اتم ویکھ گھر، گرہ مندر پھول پھولائیا۔ جن بھگت کہن پرہ دین دئی دی ویکھ عادت، عدلی ہو کے پھیرا پائیا۔ ساچی کرے نہ کھئے عبادت، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ منوا گھر گھر کرے بغاوت، پنج تت کرن لڑائیا۔ ممتا موہ نہ مٹے علامت، ہومے روگ رہیا ستائیا۔ گر اوتار پیغمبر دیوے نہ کھئے ضہانت، بریخانہ نہ کھئے وکھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن جگت واسنا ہوئی جہالت، ظاہر ظہور تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ دیناں مذہباں دسے عداوت، حق انصاف نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لکھ چوراسی جیو جنت تن ماٹی خاکی ویکھ بناوٹ، گھٹ بھیتر کھوج کھوجائیا۔ جن بھگت کہن پرہ ویکھ اپنی دُنیا دُنیا دے دُنیدار، کعبیانوچ جگت لوکائیا۔ جوٹھ جھوٹھ ودھیا ہنکار، ہومے ہنگتا گرہ نہ کھئے ٹڑائیا۔ شاستر سمرت وید پُران پڑھ پڑھ گئے ہار، آتم برہم بودہ نہ کھئے وکھائیا۔ تیرا شبد کرے نہ کھئے پیار، دھن آتمک انادی ناد نہ کھئے شنوائیا۔ امرت جل نجھر جھرنا کوئی نہ پیوے ٹھنڈا ٹھار، اٹھسٹھ تیرتھ سرشٹی درشٹی ہوئی ہلکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بے خبر کر خبردار، شبد سندیشہ نر نریشا ایکنکار اک سنائیا۔ جن بھگت کہن پرہ ساچے بھگوت، بھگون تیری اوٹ رکھائیا۔ ٹوں آد جگاد جگ چوکڑی دھر دا کنت، کنت کنتوہل تیرے ہتھ وڈیائیا۔ نام سندیشہ اِکو دے دھر دا منت، جس نوں گر اوتار پیغمبر پڑھ کے خوشی منائیا۔ وشن برہما شو تیری گاتھا کہن انت، ڈھولے گیت سنگیت بن راگان راگ سنائیا۔ ٹوں بودہ آگادھا شبد انادا دو جہاناں سچا پنڈت، پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر دوجی کریں نہ کھئے پڑھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا سنت سہیلے گر اوتار پیغمبر بنا اگتی سنگت، جس دے سنگ رہ کے اپنا رنگ چڑھائیا۔ جن بھگت کیسے دوارے

نہ جائے منگت، خالی جھولی نہ کھئے وکھائیا۔ دو جے در نہ کڈھے مانت، سیس اور نہ کھئے جھکائیا۔ منوآ من نہ کرے علت، واسنا
 جگت نہ کھئے ہلکائیا۔ سدھی دس دے اپنی سمت، سمرن پوجا جوگ ابھياس دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کلجگ اتم ہو سہائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ دے دے اوہ جاپ، جس نون رسنا نال پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اندر
 وڑ کے مندر چڑھ کے کھول دے تاک، پڑدا اوہلا دے اٹھائیا۔ نرگن نرویر جوت سروپ نظری آویں ساکھیات، سوچھ سروپی روپ
 اپنا درسائیا۔ آتم پر ماتم ہو کے وسیں ساتھ، سکلا سنگ آپ بنائیا۔ روج بت دوویں کر دے پاک، خاکی خاک ملے وڈیائیا۔
 کلجگ اندھیری رہن نہ پائے رات، نرگن نور کر رُشنائیا۔ جھگڑا مک جائے ذات پات، ورن گوت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ساچی دس
 دے پریتی چرن نات، چرن کول اک سرنائیا۔ تون آد جگادی شاہو شاباس، پُرکھ ابناشی ابناشی کرتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ بھگت
 سہیلے کر داسی داس، سیوک سیوا سچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل کاتی ویکھ وکھائیا۔ جن بھگت
 کہن پرہو ویکھ اپنا پردیس، جو لوک مات دتا بنائیا۔ جتھ آویں نت نوت کر اولٹا ویس، پنج تت کایا ماٹی چولا تن بندھائیا۔
 ستجگ تریتا دواپر کلجگ دیندا رہوں سندیش، نرکھ اکھڑ وچ بدلایا۔ قلم شاہی کاغذ لکھاؤندا رہوں لیکھ، کاتب ہو کے کرم
 کھائیا۔ جن بھگتاں اندر وڑ کے دسدا رہوں بھیت، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیا۔ نظری آؤندا رہوں نیت نیت، نج نیتر کر رُشنائیا۔ کلجگ
 انت سوامی آتم پر ماتم کر بھیت، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ انت سہنجنا سہاؤنا کر مہینہ چیت، چیتن سرتی بھگت کرائیا۔ سب
 کچھ تیرے آگے ارپن کیتا بھیت، آتم پر ماتم تیری جھولی پائیا۔ تون ایتھے اوتھے دو جہاناں نرگن سرگن بن کھیوٹ کھیٹ، نیا نؤکا اپنی
 اک چڑھائیا۔ دھر فرمان سری بھگوان شبد اگتی دے سندیش، ست ستوادی برہم برہمادی آپ درڑائیا۔ گرہ مندر تیرا تکیئے محل
 اٹل اچ مینار ایک، ایکنکار جس گھر بیٹھا نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل اتم پھیرا پائیا۔
 جن بھگت کہن پرہہ کرپا کر دھر مہروان، محبوب تیری اک سرنائیا۔ بڈھی تون پرے دے گیان، اکھراں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔
 دھر دا مندر وکھا مکان، پوڑھی ڈنڈا نہ کھئے چڑھائیا۔ جھگڑا چکے زمیں اسمان، برہمنڈاں کھنڈاں چرناں ہیٹھ دہائیا۔ بنا آگھاں تون
 پرتکھ نظری آئیں سری بھگوان، سوچھ اپنی کار کھائیا۔ بن تیری کرپا لوک مات کسے نہ ہووے کلیان، کلماں والے کعبے دین دہائیا۔

ٹوں پروردگار سانجھا یار مالک حق مکان، ساڈھے تین ہتھ سمرتھ تیری دھار نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ اتم دے ور، وارتا اگلی دے سمجھائیا۔ جن بھگت کہن پرہ پچھلا لیکھا دے چکا، پورب رہے نہ رائیا۔ اگلی منزل دے چڑھا، جتھے وسیں بے پرواہیا۔ اکو نور ہووے رُشنا، دیا باقی نہ کھئے جگائیا۔ اکو سنگھاسن رہیا سہا، صاحب سلطان ڈیرہ لائیا۔ بھگتاں نال مل کے بھگوان اپنے وچ سما، سماپت ہووے کھیل جگت لوکائیا۔ ٹوں داتا دانی دیاوان بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ جلوہ گر نور خدا، مقامے حق ڈیرہ لائیا۔ واحد لاشریک سچ توفیق حق رفیق چرن کول قدمے قدیم دے پناہ، سہارا اکو اک تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری آتم پرما تم ہووے نہ کدے جدا، جُز انگ وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔

* پہلی وساکھ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال *

وطن ولّ پھیرا پایا ساکھیات، بے وطن گرمکھ رہیا اٹھائیا۔ نو نو چار پچھوں آیا اوہ وساکھ، جو وساہ کے سرشٹی وچوں بھگتاں دی درشٹی لے بدلائیا۔ بن اکھراں توں جو گوہند گیا آکھ، بن سطران ست ست سمجھائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی نرگن دھار ویکھن آیا آپ، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ جس دا ایتھے اوتھ دو جہان آد جگاد کرے کوئی نہ ناپ، پیمانیاں وچوں پیائش نہ کھئے رکھائیا۔ سو کرن آیا کھیل انترجامی پُرکھ ابناش، کرنی دا کرتا دیا کھائیا۔ وچھڑی رہن نہ دیوے کوئی سکھی نار کمذات، گلکھنی روپ نہ کھئے بنائیا۔ اندر باہر گیت ظاہر رُوح بُت دوویں کر دئے پاک، پُنت پوت آپ کرائیا۔ اک جیا کے دھر دا جاپ، جیون جگت جگت دئے بدلائیا۔ بنا بینتی کیتی ارداس، آس سب دی ویکھ وکھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا اٹھسٹھ تیرتھ اندر مسجد شودوالے مٹھ گرمکھ کسے لبھنی نہ پئے خاک، در در الکھ نہ کھئے جگائیا۔ پاربرہم پت پریشور پُرکھ اکالا اپنے ملن دی آپے دس دئے جاج، یاچک اپنے لے اٹھائیا۔ کوٹ جنم دی بھگتی نالوں سہنجی ہو جائے آج دی رات، گر اوتار پیغمبر ویکھ ویکھ خوشی منائیا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا شاہ

سُلطانا نوجوانا مرد مردانہ پُچھنہارا دُھر دی وات، لوک مات پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ وطنان ول پائی پھیری، پھر کے اپنا آپ بدلائیا۔ جو لیکھا جانے آد جُگاد گرو گُر چیری، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ گرمکھو ستگر پورا جان دا وچھڑی کپھڑی کپھڑی، جُگ جنم دی پورب راہ تکائیا۔ وچھوڑے دی زُٹری پچھے بیت گئی بتھیری، چوڑی دئے گواہیا۔ کلجُگ رین ویکھو اندھیری، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ بن پُرکھ اکال ساگر وچوں کڈھ لئی سب نے اپنی اپنی بیڑی، نوکا نام نہ کھئے وکھائیا۔ ابناشی کرتا دین دِیال نرگن دھار ہو کے لاوے کھئے نہ دیری، ڈیریاں وچوں ڈنڈے دئے اُٹھائیا۔ دھن بھاگ جے گرمکھو نساں ایہ اندروں چھیڑ چھیڑی، مانگت ہو کے منگ منگائیا۔ آگے کوڑ دی رہن نہ دیوے اندھیری، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ وطن وچ آ کے پڑھن نہ دیوے کوئی پوتھی، پُستکان توں کھڑا لئے جُھڈائیا۔ اکو منزل دسے سوکھی، سہج پڑدا دئے اُٹھائیا۔ گھاٹی رہے نہ کوئی اوکھی، پلُو اپنے نال بندھائیا۔ جن بھگت سہیلے دُھر دے بنا شوقی، شان اپنے نال ودھائیا۔ آتما چوراسی وچ رہے نہ بھوندى، بھوجل وچ نہ کھئے زُڑھائیا۔ جیہڑی ٹونہی توں ہی ڈھولا گاؤندی، گہر گمبھیر وچ سمائیا۔ پُرکھ اکال کھیل کر کے اپنے گوں دی، کھیڑا تھادا دئے وسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ بٹکائیا۔ وطن ول آ کے تگن لگا، لگ ماتر پچھلی ویکھ وکھائیا۔ دو جہان کوک پُکار اُٹھے پرہو بن بھگتاں تیرا ودھ کوئی نہ آگا، آگلا کھیل نہ کھئے دِرڑائیا۔ بن دھرم دواریوں دوجی نظر نہ آئے کوئی جگہ، چار کُنٹ کوڑ کُریار ہویا ہلکائیا۔ چیلے گروآں نال تے گرو چیلیاں نال کرن دغا، کلجُگ ریتی سوہنی دتی بنائیا۔ تیرے شبد دھار وچ شبد روپ کھئے نہ بجھا، بھجن بندگی وچ لگی جگت لوکائیا۔ پیٹ کارن کردے من واسنا گجا، صدا حق نہ کھئے سنائیا۔ تیرا نور ظہور بے منظور کیسے نہ لبھا، منظوری وچ منصور روپ نہ کو بدلائیا۔ کیسے کم نہ آیا پڑھیا گگا گھگھا، گھر اپنے چڑھ کے ہر کنت مل نہ خوشی منائیا۔ آتم پرما تم رس مانیا نہ اوہ مزہ، جس دا مذاق دُنیا رہی اڈائیا۔ ابناشی کرتا کہے جن بھگتو میں تھادی چلاں سدا وچ رضا، رمز اپنی اندرے اندر لگائیا۔ بے وطن ہون دی جے سچی پُچھو وجہ، بیہو ابھیدا دیاں گھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پڑدا اوہلا دئے اُٹھائیا۔ جن بھگت کہن بے وطن بیٹے کیوں، ابناشی کرتے دے دِرڑائیا۔ سری بھگوان کہے تھادا گوہند نال نیہوں، ایسے کارن لوک

مات جنم دتا دوائیا۔ جو انت آخیر بے نظیر بن اکھر بن لیکھ لکھت کہہ کے گیوں، اوڑک لیکھا پورا کرائیا۔ کچھ عیسیٰ منگ منگی
 آگے دیو، دین ہو کے سیس جھکائیا۔ سو کھیل کرے الکھ ابھیو، اگم اتہا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 مہر نظر اٹھائیا۔ جن بھگت کہن نہیں کچھ پیا پلے، بھو دھر دا دے گھلائییا۔ کیوں تیری دھار نہیں رلے، بوندی رہی جدائیا۔ کی
 من واسنا رہے جھلے، بدھی چلی نہ کھئے چٹرائیا۔ کیوں وچھوڑے تیر رہے سلے، سلل میل نہ کھئے ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، پڑدا دے اٹھائیا۔ سری بھگوان کہے بھگتو کی دساں، داستان پچھلی دیاں دوہرائیا۔ جس ویلے گوبند ماجھوواڑے
 میرے نال لائیا اکھاں، اکھاں اکھاں وچوں بدلائیا۔ سیج سہاؤنی ہوئی ککھاں، اوڈھن نظر کھئے نہ آئییا۔ ہتھ مار کے اُتے پٹاں، پٹنے
 والے خوشی منائییا۔ میرا راگ کوئی کسے نہیں گاؤنا بھٹاں، واراں وچ نہ کھئے چھپوائیا۔ پُرکھ اکال میں اپنا پیار تیرے اندر رکھاں، دُنیا
 ہتھ نہ کدے پھڑائییا۔ میں تینوں سدا بناؤنا اپنی جننی یچا، تیری گود بہہ کے خوشی وکھائییا۔ میں کوئی کھان پین والا گرو نہیں کچا،
 کنچن گڑھ نہ کھئے سہائییا۔ میں تیری دھار وچ رچا، پنج تت نہ کھئے وڈیائییا۔ لوک مات آیا تے کر کے تیرے نال متا، دو جے نال صلاح
 نہ کھئے رکھائییا۔ ہن تیرے ستھر لٹھا، دو جی سیج نہ کھئے ہنڈھائییا۔ پُرکھ اکال خوشیاں وچ ہسا، ہستی اپنی لئی بدلائیا۔ گوبند میں
 مڑ کے تیرے کھیڑے اندر وساں، بن تیرے مندر ڈیرہ اور نہ کھئے سہائییا۔ گوبند کہا پرہو کی تینوں میرے ورگے لکھاں، کوئن کوٹ
 نظری آئییا۔ سری بھگوان کہا نہیں میں تیرے اندر اپنا آپ ڈھکاں، ڈھنیا تیرا میرا دے گواہیا۔ گوبند کہا کی باپ نہیں سکا، سکیاں
 توں لئیں چھڈائییا۔ پُرکھ اکال کہا اچھا، اچھی طرح دیاں وکھائییا۔ جیہڑا لیکھ کسے نہ لکھا، اوہ تیرے نال لواں بنائییا۔ گوبند کہا
 پہلوں تاریں میریاں سیکھاں، جو سیکھیا وچ تیرا میرا نام دھیائییا۔ پُرکھ اکال دین دیال جے اوہناں نوں دیویں پچھا، مینوں تیری لوڑ
 رہے نہ رائیا۔ میں کسے ہتھ نہیں آؤنا مندر اٹاں، پتھراں وچ نہ ڈیرہ لائییا۔ میرے پُتر پچھے گرمکھاں دیاں لکھیاں چٹاں، جنہاں دا
 حرف نہ کھئے بچھائییا۔ سری بھگوان کہا میں اوہناں دا لیکھا نجٹھاں، نیرن نیر ہو کے ویکھ وکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائییا۔ گوبند کہا ویکھ پرہو بے وطن، دھر سندیشہ اک جنائییا۔ میں چھڈیا کیہڑا پتن، ڈیرہ کون کینار
 ٹکائییا۔ کچھ تھوڑا حال آیا دسن، سب نالوں کر جدائییا۔ ذرا تک اپنی اکھن، بے نظیر نظر اٹھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، دین دِیال ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکال کِہا گوبند تیرا بے وطن نہیں لوک مات، وطن ساچا دیاں وکھائیا۔ پِن تیری دھار میری پرگٹ نہ ہووے ذات، ظاہر ظہور نہ کھئے رُشنائیا۔ دُھر دا دیوے نہ کھئے ساتھ، سگلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ ڈھولا گائے نہ کوئی پُرکھ ابناش، بے پرواہ دی بے پرواہی نہ کھئے درڑائیا۔ ساچا میلا کرے کوئی نہ آپ، اپنا آپ بھیٹ نہ کھئے کرائیا۔ مِیں کِس دا بناں باپ، سْت دُلارا کون اکھوائیا۔ ایہ اگئی کھیل تماش، قلم شاہی نہ سکے کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر سنَدیشہ اک سُنائیا۔ گوبند کِہا مینوں وطن بے وطن دی نہیں لوڑ، لوڑیندے ساجن دیاں درڑائیا۔ سب توں پہلے گُرمکھ میرے سبجَن لینے جوڑ، جوڑی دُھر دی آپ بنائیا۔ جو اپنا آپ گھولی گئے گھول، انتر آتم پریم ودھائیا۔ میرے نال پورا کر قول، اقرارنامہ دے بنائیا۔ پُرکھ اکال ہوئی جیہی کِہا بول، شبد اگئی آواز سُنائیا۔ کلجگ انت اخیر بے نظیر گُرمکھ سنت سہیلا رہن نہ دیواں کوئی انبھول، سُرئی وچوں سُرئی آپ جگائیا۔ گوبند سدا تینوں رکھاں کول، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا اک سرنائیا۔ گوبند کِہا سُن ٹھاکر میرے سوامی، پرم پُرکھ دیاں درڑائیا۔ تُوں آد جگادی انترجامی، انتر آتم ویکھ وکھائیا۔ میرے گُرمکھاں دی وکھری ہووے نشانی، نشانہ تیر اک درسائیا۔ نرگن ڈھولا آتم پرما تم پڑھن بانی، بناں وچ کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اوہناں واسطے کرن آیا آسانی، اصل وچ ایسے کارن ستھر رہیا ہنڈھائیا۔ تُوں پُرکھ اکال کرنی مہروانی، محبوب ہو کے مل کے خوشی منائیا۔ جن بھگتاں اندر میری شبدی دھار زندگانی، تتاں دے جیون دی لوڑ نہ کھئے وکھائیا۔ جنہاں دا سدا پد نربانی، نرور ہو کے نرور اپنی دیا دینی کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سِر اپنا ہتھ رکھائیا۔ سِری بھگوان کِہے مِیں دیا کھاوانگا۔ گوبند تیری دھار، دھرم دا روپ سچ پرگٹاوانگا۔ کلجگ ویکھ اتم وار، کل کلکی ناؤں پرگٹاوانگا۔ سنت سہیلے آپ اُہار، گُرمکھ گُر گر رنگ رنگاوانگا۔ لکھ چوڑاسی وچوں بھال، سبجَن سہیلے آپ جگاوانگا۔ جنہاں پچھے بھیٹا کیتے لال، اوہ لال اپنے رنگ رنگاوانگا۔ سچ دوارا وکھا سچ دھرمسال، بے وطنان دا وطن آپ وساوانگا۔ رنگ چڑھا کے شاہ کنگال، اوچ نیچ پندھ مُکواوانگا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کر بجال، جم کی پھاسی پھند ٹراوانگا۔ پھل لگا کے تیری ڈال، مالی ہو کے ویکھ وکھاوانگا۔ آپے ویکھ مُریداں حال، مُرشد ہو کے خوشی مناوانگا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت اک رُشناوانگا۔ لیکھا چُکا کے ماضی حال،

اگلا اپنے ہتھ وکھاوانگا۔ اوہناں پوہ نہ سکے کال، کلجگ کوڑ کلیش مٹاوانگا۔ جس ویلے گرمکھ آگے کرن سوال، سب دا لیکھا پلٹ کے جھولی پاوانگا۔ ساچے وطن دیوان سوال، پھڑ باہوں آپ ٹکاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھاوانگا۔ گوہند کہا پرہو ایہہ کپھڑی تیری مہروانی، بہتی خوشی نہ میں منائیا۔ جنہاں تیرے پچھے جوہن لائی جوانی، اپنا آپ بھیٹ کرائیا۔ کی ہویا توں تتاں دا بن گیوں دانی، پنج تت دئیں وڈیائیا۔ ایہہ ناٹکاں والی کھیل آسانی، گوہند شبد کدے نہ بھائی۔ میرا جھگڑا رہنا نہیں کوئی دیوانی، فیصلہ اکو وار سنائیا۔ جے ملنا پھیر کاہدی مہروانی، احسان سر نہ کھئے رکھائیا۔ میرا سیکھ پرہو تیری قیمت ٹکیاں وچ نہ چکائے کوئی دوانی، متھے ٹکون دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جنہاں پچھے تیری لوح اُتے بہ گیا ست بھانی، آپ اپنا تیری گود ٹکائیا۔ کلجگ انت گرمکھ میری ہوئے اوہ نشانی، جو نشانہ تیرا ناؤں تیر چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہا میرے اُتے نہ کر احسان، اصل دیاں جنائیا۔ گوہند کہا او پرہو توں کپھڑا میرا ججہان، میں مراسی ڈوم بن کے منگن آئیا۔ میں تیرا بال نادان، پچیاں وانگ گودی بہ کے سب کچھ لے کے کھا کے خوشی منائیا۔ میں کوئی ہزاراں لکھاں سکھیاں دا گنتی والا نہیں کاہن، ہندسیاں وچ انک نہ کھئے بنائیا۔ بن میرے تیرا جھلے نہ کھئے نشان، نشانہ سچ نہ کھئے وکھائیا۔ میں تیرا حکم کراں پروان، مٹاں چائیں چائیا۔ تینوں دینا پئے سچ پریتی دا دان، دوجی منگ نہ کھئے منگائیا۔ جس ویلے نرگن دھار ست سچ دا آویں بھگوان، بھاگ گرمکھاں دینا بدلائیا۔ ابناشی کرتے تیرے در تے کپھڑے ڈھولک چھینیاں والے لگنے دیوان، مست دیوانے نام خُماری وچ دینے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دینا کھلائی۔ گوہند کہے گرمکھو تھادے وطن آواں، آوا گون دیاں مکائیا۔ آ کے سانجھا ڈھولا گاواں، اپنا نام نہ کھئے چپائیا۔ تھادا کنڈا اپنے نال رکھاں ساواں، ترازو دوجے ہتھ نہ کدے پھڑائیا۔ پچیاں نوں لاڈ لداواں وانگ مانواں، پتا ہو کے پوت گود سہائیا۔ تھادا لکھ چوراسی دا لیکھا مُکاواں نال چاواں، جگ چوڑی پچھوں واری آئیا۔ اچی کوک کے لمیاں کرو باہواں، بے وطنان دا مالک ملیا بے پرواہیا۔ گرمکھ کواری آتم اکو وار لے لوے لوں، لکھ چوراسی وچوں دوجا کھونت لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جن بھگنو تھانوں کیسے دا لینا نہ پئے پرچھاواں، پچھیلیاں توں پچھے اگلیاں توں آگے لیکھا دتا مکائیا۔ بے وطن ہو کے تھادے دوارے آواں، وطنان دے مالک تھانوں دیاں بنائیا۔ اپنا تت سریر تھادے

پچھے گواواں، جوتی جوت کر رُشنائیا۔ بھکھا درویش ہو کے ٹکڑے منگ کے کھاواں، بھنڈارا اتوٹ اٹت بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ وطن وچ آیا، اُون گون مُکائیا۔ لیکھا رہے نہ ترے گن مایا، مایا ممتا موہ دئے چُکائیا۔ جس دے انتر اپنا نام درڑایا، درڑھ وشواش دئے بندھائیا۔ اتم لیکھا رہے نہ رایا، جاں توں لئے چُھڈائیا۔ چوڑاسی لکھ نہ کھئے بھوایا، چارے کھانی نہ کھئے گر لائیا۔ ساچا مندر دئے وکھایا، جتھے وسے بے پرواہیا۔ بے وطنان وطن وچ بہ کے ڈھولا اِکو گایا، وجے سچ ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ساچے لئے ترائیا۔ جن بھگتو جے تْسیں نہ ہُنڈے بے وطن لوک مات نہ جنم دیوائیا۔ پھر کِس دی پت آؤندا رکھن، رنگن اپنا ویس دھرائیا۔ کِس دوارے سوہندا پتن، کون گھاٹ ڈیرہ لائیا۔ لکھ چوڑاسی کِنار کرے یتن، ابناشی کرتا ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جُگ جنم پچھوں تھائے پڑدے آیا ڈھکن، اوڈھن اپنا نام وکھائیا۔ ساچے وطن آیا چھڈن، پھڑ کے باہوں پار کرائیا۔ تھادا نُور ہو کے آیا جگن، لوک مات کرے رُشنائیا۔ گرمکھو سچ پریم دا مُکھ تے لا کے سگن، امرت جام دئے پیائیا۔ جس دے نال اپنی منزل سارے لنگھن، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ ساچی چڑھی رہے رنگن، دُرمت میل دئے مٹائیا۔ دوُجے در جانا پئے نہ منگن، گھر گھر الکھ نہ کھئے جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد بخشنہار سرنائیا۔ وطن آیا جائے مل کے، وچھوڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ بھيو جانے ہر گھٹ انتر دل دے، دلدار ہو کے کھوج کھوجائیا۔ سوچ رہن نہ دیوے کی نظارے ملدے تیرے تل دے، تلکن بازی وچوں باہر کڈھائیا۔ جیہڑے وکار اندرون کڈھیاں باہر نہیں بلدے، شبد اشارے نال لیکھا دئے چُکائیا۔ کھیل وکھا کے دھار بسمل دے، پڑدے اولے دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچے گھر دئے وسائیا۔ وطن وچ آ کے گرلاوے کوئی نہ کوچ، بہل ہو نہ دئے دُہائیا۔ جن بھگتو تْسیں کپھڑی لبھنی سواتی بوند، جام پیالے دُھر دے رسیا پیائیا۔ انت آخیری تھادی دُرمت میل دیوے پونج، کور کُریار گھڑی گنڈھ آپ کھلائییا۔ اتم پر ماتم رہے نہ کھئے دوُج، دُتیا بھاؤ دئے چُکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ساچی آ جائے سوُجھ، سمجھ وچوں اپنی سمجھ دئے بدلایا۔ کی ہویا تھوڑے سمیں واسطے چولا ملیا پنج تے کایا بھوت، ہڈ ماس ناڑی کھیل کھلائییا۔ انت پھیر تْسیں پوت دے پوت، پتا اپنی گود اٹھائیا۔ لیکھا مُکا کے چارے کوٹ، دہ دشا لہنا رہے نہ رائیا۔ محل اٹل وکھا کے اوچو اوچ، سچ دوار دئے ٹکائیا۔ جتھے گر اوتار پیغمبر کر کے گئے کوچ،

اوسے کوچے گلی وچ ٹھاڈے ڈھولے دئے سُنائیا۔ انت سُنیہڑا دیونہارا اکو شبدی دُوت، آد جُگاد جُگ چوُکری بھجے واہو داہیا۔ جس دا جسبیر سِنگھ کولوں لے لُو ثبوت، گرمیز کور گر کے دھام پُچائیا۔ حاضران وچ حاضر موجودا وچ موجود، بے وطنان نُون وطنان وچ دئے پُچائیا۔ خوشیاں وچ رکھے خُوب، محبوب ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سب نے چھڈنا تن وجود، تتان دا نانا توڑ نہ کھئے نیہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ وطن وچ آیا جائے وس کے، بھاگاں والیاں بھاگ بنائیا۔ جن بھگتو ٹھاڈے نال جائے ہس کے، ہستی وچوں ہستی آپ سمجھائیا۔ دُھر دا مارگ جائے دس کے، دساں گرواں دی جو پڑھائیا۔ ایسے کارن گوہند انگیٹھے وچ بہ گیا اک کے، عقلاں والیاں دی چلی نہ کھئے چترائیا۔ گرسکھاں کولوں امرت آپ چھک کے، اپنا بھروسہ گرمکھاں اُتے ٹکائیا۔ بے شک گرمکھ گئے بھج کے، گوہند حاضر ہو کے درس دکھائیا۔ ایہہ بچن نہیں کوئی اج دے، جُگ چوُکری ریتی رہیا درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر آوندے رہے جگ تے، حُکمے اندر کھیل ورتائیا۔ بھگت بھگوان نُون رہے سد دے، انتر رو رو مارن دھابینا۔ دُور دُراڈے رہے بھج دے، بھجن واہو داہیا۔ اکتھے ہو کے ٹھاڈے وانگ نہیں رہے سجدے، بھگت دوارا نہ کھئے وکھائیا۔ دُکھ جھل دے رہے پانی اگ دے، ٹھوکران پتھراں نال کھائیا۔ جن بھگتو ٹھاڈے نال خوشیاں تال ویکھو وچ دے، وجہ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جے گوہند دے بچے نیہاں ہیٹھاں نہ دبدے، پرہہ دا داؤ لگے نہ وچ لوکائیا۔ ایہہ کھیل روزے شب دے، دوس دوس نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھے مُکا کے پچھلی حد دے، حاضر ہو کے دیا کھائیا۔ وطن وچ آئے دیوے ہوکا، حُکم دُھر دا اک سُنائیا۔ گرمکھو گاوو سچ سلوکا، جو صلح کُل رہیا درڑائیا۔ لکھ چوراسی وچوں مانس جنم اکو موقع، جو مُکمل پرہہ دے نال ملائیا۔ شبدی دھار گوہند کدے کرے نہ دھوکھا، دھرو پرہلا دین گواہیا۔ کیسے کم نہیں آؤنا ساڈھے تِن ہتھ کایا ماٹی کوٹھا، جنان چر آتم پر ماتم مل کے وجے نہ ودھائیا۔ گرمکھو ستگرُو پریت ست سمندر نالوں ڈونگھا مارنا غوطہ، موتیاں والے سپ ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا سچی سرنائیا۔ وطن کہے وطنان والیو بے وطن دی وت آئی وساکھی، واتا ورن دئے بدلائیا۔ جے ویکھو گوہند دی اک سٹھ والی ساکھی، جو سیکھیا سیکھ درڑائیا۔ وڈیا وچ کیسے نہ بھاکھی، کلجگ سنت کنت بھیو نہ کھئے درڑائیا۔ گوہند وار گائے کوئی نہ ڈھاڈی، سرنگا سار نہ کھئے جنائیا۔ تال کڈھے کوئی نہ بھاٹی، بھٹاں وچ

نہ کھئے وڈیائیا۔ بنا پُرکھ اکال کھیل دسے کوئی نہ ساچی، بُدی دی بُدی نال لڑائیا۔ گوہند بانی جگت وِچا کیسے نہ بھاکھی، اکھراں نال بھتے رہے سمجھائیا۔ شبد ستگرُو دی مئے کھئے نہ اکھی، اکھراں دی کرن لڑائیا۔ ایس توں وڈی ہور نہیں کوئی گستاخی، ایسے کر کے ملے سزائیا۔ گوہند دی امرت پیاؤن چھکاؤن والی نہیں وساکی، بستر پہناؤن نہ کھئے چڑائیا۔ کیوں، گوہند نوں پتہ سی میں شبدی دھار ہو کے جن بھگتاں اندر کتنی دِن تے راتی، دُو جا در نظر نہ آئیا۔ اینہاں دے انتر میرے پریم دی ہاٹی، جتھے امرت دینا ٹکائیا۔ اچے تگ کیسے نوں سمجھ نہیں کوئی بھاکھی، بھرم سکے نہ کھئے چُکائیا۔ گرمکھو وطن وچ رہ کے تہاڈی کردا رہے راکھی، خبردار ہو کے ہوکا آپ سُنائیا۔ بُت کر کے اندروں باہروں پکی، آتم پرما تم نال جُڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ کیسے نہیں جانیا کیوں گوہند گرمکھاں کولوں امرت پینا، ہتھاں آگے ہتھ پھیلائییا۔ کی پُرکھ اکال نے حُکم کیتا، اندروں کری پڑھائیا۔ کی دان دتا کھول کے کھیسے، وست امولک اک ورتائیا۔ دُھر سندیش ہویا گوہند تیرا نور گرمکھ شیشہ، اپنا آپ اس دے وچ ٹکائیا۔ تینوں پنجاں تئاں والا سریر دھرنا پئے وچ انگیٹھا، وجود رہن کھئے نہ پائیا۔ پھیر کتھے رہیں تُوں جیتا، کون دوار رہ کے جھٹ لنگھائیا۔ گوہند چار گنٹ ویکھ کے کہا پرہو ٹھیک آ، ٹھیکر بھجیاں میرا نشان نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال کہا سُن میری سچ حدیثا، حُکم نال سُنائیا۔ جس ویلے کلجگ انت آخری پینا، ویلا وقت دئے گواہیا۔ تیری پھلواڑی دا مہکنا اک باغیچہ، مہک انتر انتر مہکائیا۔ جھگڑا رہے نہ اوچا نیچا، راؤ رنگ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیرا کھیل ہونا ٹھنڈا سیتا، اگنی تے نہ کھئے جلائییا۔ تُوں جن بھگتاں بننا میتا، مِت پیرا ہو کے سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گوہند کہے میں کیوں گرمکھاں آگے ڈاپے ہتھ، ہتھیلی ہتھیلی اُتے ٹکائیا۔ حُکم دتا پُرکھ سمرتھ، سہجے سہج درڑائیا۔ چھڈ کے کایا ماٹی کچ، کنچن گڑھ دینا تڑائیا۔ شبدی دھار ہو کے آؤنا سچ، ست تیری وڈیائیا۔ اوس ویلے جن بھگتاں اندر جانا وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ انتر آتم دُھر دا رس دینا جھٹ، آگھ اپنے نال ملائییا۔ رہنا اوس ہٹ، نام دینا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حُکم دتا سُنائیا۔ ساچا حُکم سُن گوہند دھار، خوشی خوشی وچوں پرگٹائیا۔ وطن ویکھنا گرمکھاں دا گہر بار، کایا ماٹی سوہا پائیا۔ بنا مِت یار، پریم ہو کے پریتی توڑ نبھائیا۔ ویکھنا سدا جگ چار، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ قرضہ لہنا دینا

تیرے کول رکھیَا اُدھار، ویلے وقت نال جھولی دینا پائیَا۔ ہو کے رہنا خبردار، بے خبراں خبر دینی پُچائیَا۔ سو ویلا وقت پُہنچیا آن، کلجگ انت دئے گواہیا۔ وطناں والیو ہو جاؤ سوادھان، جگت سواداں وچوں تہانوں سادھ دئے بنائیَا۔ اپنے گھر دی کرو پہچان، جس گِرہ وچوں ہوئی انت جُدائیَا۔ ناتا جوڑے نال سِری بھگوان، بھاگ حصّہ تہاڈی جھولی پائیَا۔ دسترہ دا بیٹا لبھنا پئے نہ رام، گوپیاں والا کاہن بنسری بانس نہ کھئے سُنائیَا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کرنا نہ پئے دھیان، نانک گوہند صفت نہ کھئے صلاحیا۔ اِکو وطن دا مالک پُہنچے آن، دو جہان لیکھا دئے مُکائیَا۔ دیاکھا کے پُچائے اوس مقام، جو مُقیم قدیم توں بنایا بے پرواہیا۔ جتھے رہ کے گرسکھو ہونا نہ پئے بدنام، بدی نیکی دا لیکھا دئے چُکائیَا۔ لکھ چوڑاسی رہنا نہ پئے غلام، رائے دھرم دئے نہ کھئے سزائیَا۔ ستگر چرن دھوڑی ہووے اِشنان، مجن اِکو اک کرائیا۔ ساچے در ملے بسرام، بستر کھٹیا دوویں دینا تجائیَا۔ کلجگ انت نہ رہے بے پہچان، اکھاں وچوں اکھ لینی کھلائیَا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار سرنائیَا۔ جن بھگتو تہاڈا وطن سدا وسدا، آ کے ویکھے شہنشاہیا۔ جتھے ڈھولا بھگت بھگوان دے جس دا، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیَا۔ اِشٹ بنیا اِکو گیان نیترا اکھ دا، اگیان بیٹھا مُکھ بھوائیا۔ پرکاش ہووے سچ ست دا، وجے حق ودھائیَا۔ جو جن بھگت سہیلا سوہنگ ڈھولا رٹدا، رٹا اگلا پچھلا جائے مُکائیَا۔ پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں گگن گگنتران آپے تپدا، بھجا جائے واہو داہیا۔ گرمکھ نور کدے نہ چھپدا، جگ چوکڑی کرے رُشنائیَا۔ منزل چڑھدا کدے نہ اکدا، پینڈا سہجے جائے مُکائیَا۔ اوس گھرانے وچ وسدا، جتھے گرمکھ گھر دے بیٹھے ڈیرہ لائیَا۔ سچ سنگھاسن صاحب سوامی سجدا، سجن بے پرواہیا۔ جو جن بھگتاں درشن کر کر جگ جگ رجدا، دوجیاں ملن کدے نہ آئیَا۔ لکھ چوڑاسی کھیل رچایا دُنی جگ دا، کائنات رہیا بھوائیا۔ گرمکھو تہاڈا سہاونا سماں ہویا اج دا، آگے اجل نہ کھئے ستائیَا۔ وطن انوکھا رہے وسدا، جتھے وصل یار خُدائیَا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مالک بنیا تہاڈا سب دا، سبناں دا لیکھا لہنا اپنیاں چرناں وچ رکھائیَا۔

* ۲ وساکھ شہنشاہی سمت ۲ ہرچرن سنگھ دے گرہ بٹھنڈا * *

جن بھگت کدے نہ ہووے بے گھر، گھرانہ وسدا رہے بے پرواہیا۔ ابناشی کرتا پرم پُرکھ جنہاں دا ور، اتر مل کے دئے وڈیایا۔
 سدا سدا سد نپائے اگئی سر، سرور اکو اک وکھایا۔ بھہ بھو چکاوے کوڑا ڈر، چوراسی گیڑ نہ کھئے بھوایا۔ دین دنی وچوں لئے پھڑ،
 نرگن سرگن کھوج کھوجایا۔ پلؤ نال شبدي ڈور بندھائے لڑ، مہروان مہر نظر اک اٹھایا۔ ساچے مندر اندر جاوے چڑھ، گرہ وجے
 اک ودھایا۔ ڈھر دا ڈھولا گیت سوہلا لئے پڑھ، سوہنگ راگ اک الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہرجن
 ساچے دئے وڈیایا۔ جن بھگت کدے نہ ہووے خانہ بدوش، بے در نہ مات اکھوایا۔ جنہاں دے اندر ابناشی کرتا وسدا رہے خاموش،
 سچ سنگھاسن آسن ڈیرہ لائیا۔ نام خُماری اندر رکھے مدہوش، پیالہ مدھر جام جان بھلایا۔ جنم جنم دی میٹے سوچ، سمجھ سمجھ
 وچوں بدلائی۔ چرن پریتی دس کے مؤج، مجلس اپنے سنگ وکھایا۔ پورب جنم دی منسا پوری کر کے لوچ، لوچن اندروں دئے
 کھلایا۔ نام سنا کے ڈھر سلوک، سوہنگ ڈھولا اک پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہرجن ساچے دئے
 وڈیایا۔ جن بھگت کدے نہ ہوئے بیگانہ، دوسر ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ جنہاں دا مالک شاہ سلطانا، شہنشاہ دو جہاناں سوہبا پائیندا۔
 سو آتم پرما تم نرگن دھار نرگن لائے یارانہ، محبت مہر وچ رکھائیندا۔ ساچے نام دا سنائے اگئی افسانہ، افسوس چنتا نہ کھئے رکھائیندا۔
 سچ پریتی اندر کرے دیوانہ، مستی بستی وچوں پرگٹائیندا۔ ڈھر دا دھام دس نشانہ، تیر نشانہ اکو اک چلائییندا۔ جودھا سورپیر بن
 مرد مردانہ، مدد اپنی نال اٹھائیندا۔ پہلوں لوک مات جن بھگتاں کرے روانہ، پچھے اپنا نور چمکائیندا۔ میل ملائے گن ندھانا، گنوتتا
 اپنا بھيو کھلاییندا۔ پرگٹ ہو کے آوے وچ میدانا، سچ سہانا وقت سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر اپنا
 بٹھ ٹکائیندا۔ جن بھگت کدے نہ جاوے اوچھڑ راہ، اُجڑیا کھیرا نہ کدے وکھایا۔ جنہاں دا پرم پُرکھ پرما تم بنے ملاح، بیڑا اپنے کندھ
 اٹھایا۔ شبدي شبد دئے صلاح، مشورہ اکو نام کرائیا۔ کوٹ جنم دے بخش گناہ، ڈرمت میل کرے صفایا۔ چرن کول دے پناہ،
 مہر نظر اک اٹھایا۔ جیون وچوں جیون دے کے نواں، نو جوبن اپنا دئے وکھایا۔ من ممتا میٹ دے طمع، سمجھ سمجھ وچوں
 بدلائی۔ لیکھے لا کے پون سواس دماں، دامن ہو کے دامنگیر دیا کھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہار سچي

سرنائیا۔ جن بھگت کدے نہ ہووے دُور، دُرَاڈا پندھ نہ کھئے وکھائیا۔ جنہاں دے انتر اِکو نُوَر، منتر ڈھولا اِکو گائیا۔ سچ نام سرور، سُرُتی شبد وچ سہائیا۔ نانا توڑ کور مفرور، مایا ممتا موہ چُکائیا۔ نت درشن کرن حاضر حضور، حضرت ویکھن شہنشاہیا۔ جس دا سُکریئے وچ سارے کدے مشکور، مُشکل سب دی حل کرائیا۔ سرب کلا بھرپور، اتوٹ اٹت رسیا ورتائیا۔ جن بھگتاں مائس جنم کر منظور، کلجگ کور فتور دئے گوائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہرجن ویکھے پریم بھگتی والے مزدور، محنت مُشقت باوقت سب دی جھولی پائیا۔

* ۲ وساکھ شہنشاہی سمت ۲ مہنگا سنگھ دے گرہ پنڈ ہری پُر *

تیرا کھیل پُرکھ سمرتھ، آد جُگاد جُگ چوکرئی بھيو کوئی نہ پائیندا۔ بودھ آگادھ شبد اناد مہا اکتھ، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی صفت صلاحندا۔ گر اوتار پیغمبر گاؤندے تیرا جس، رسنا جہوا بتی دند صفت صلاحندا، سنت بھگت صوفی دوس رین رہے لبھ، انتر آتم کھوج کھوجائیندا۔ نو ست آر پار تیری کوئی نہ جانے حد، چوڈاں لوک چوڈاں طبق پڑدا نہ کھئے اُٹھائیندا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن دیوے اگتی وتھ، وست امولک نام ندھانا جھولی پائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ پندھ مُکاوے تھ تھ، جُگ چوکرئی اپنی دھار چلائیندا۔ گنگا گوداوری جمن سُرستی تیرتھ سرور اٹھسٹھ سمند ساگر جلدھارا تیری اوٹ تکائیندا۔ حُکم اندر کھیلے کھیل چوراسی لکھ، اندج جیرج اُتبھج سیتج چارے کہانی آپ وڈیائیندا۔ نت نوت نرویر نراکار نرگن جوت ہوئے پرگٹ، ساکھیات سوچھ سروبی انہو پرکاش اپنا اک درڑائیندا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی دو جہان سیری بھگوان کھول اپنا ہٹ، کلمہ حق حق سمجھائیندا۔ جوتی نور ظاہر ظہور ہووے لٹ لٹ، کرنی دا کرتا قدرت دا قادر محبوب مُحبت وچ اپنا کھیل کھلائیندا۔ سوئی سُرُتی حُکمے اندر آتم پرما تم لاوے سٹ، پاربرہم برہم پڑدا آپ اُٹھائیندا۔ نچھر جہرنا امرت دھار امیوں دیوے رس، رستہ رہبر ہو کے آپ وکھائیندا۔ گھر گھٹ بہتر جگت نرالا رسیا دس، بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا اپنے وچ چھپائیندا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیندا۔ آد جُگاد جُگ چوکرئی تیرا کوئی نہ پاوے بھيو، پڑدا اوبلا دھر درگاہ سچ ملاح

نہ کھئے اُٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر وشن برہما شو کردے رہے سیو، نرگن سرگن اکھراں والی جگت پڑھائیا۔ ڈھولے گاؤندے گئے بتی دند جہو، راگ ناد شبد دُھن کلیمیاں وچ شنوائیا۔ تیرا محل اٹل اُچ منار سدا نہکیو، اگم اتہاہ بے پرواہ تیرا انت کہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن سرگن دھار چلائی۔ پاربرہم بے انت اگم اتہاہ، بے پرواہ بے پرواہی وچ سمائیندا۔ نت نوت جگ چوکرئی نرگن سرگن بنے ملاح، آتم پرما تم پرما تم پرما پڑدا آپ اُٹھائیندا۔ شبد انادی بودھ اگادھی بن اکھراں دیوے اک صلاح، نش اکھرا اپنا حکم ورتائیندا۔ صاحب سوامی انترجامی آپے بنے ملاح، کھیوٹ کھیٹا بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیندا۔ سنت سہیلے گر گر چیلے لئے اُٹھا، جاگرت جوت بن ورن گوت آپ ڈگمگائیندا۔ جلوہ گر نوری نور اک خدا، خدی تکبر مایا متا موہ میٹ مٹائیندا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پرما تم کدے نہ ہووے جدا، جز ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ صوفی سنت فقیراں اندر وڑ کے مندر چڑھ کے ساچا مارگ دئے سیدھا، ردھ سیدھ کوڑ کڑیاں ڈیرہ ڈھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی گھٹ بھیتر نرتنتر انتر منتر اکو نام درڑائیندا۔ پاربرہم تیرا کھیل اگم، اگوچر، کہن کھئے نہ پائیا۔ رسن سواسی کوئی نہ گاوے پونی دم، ودیا وچ نہ کھئے چٹرائیا۔ لیکھا جانے نہ کوئی کایا ماٹی ہڈ (چم)، چم ایشی درشتی بھیو نہ کھئے کھلائی۔ تیری دھار نورو نور جلوہ گر برہم، اسم اعظم اک رُشنائیا۔ نہکرمی ہو کے کرے اگم کرم، جگت کانڈ دا جھگڑا دئے چکائیا۔ من واسنا کوڑی کیریا میٹنہار بہرم، بہانڈا بہرم بہو بہنائیا۔ مانو ذاتی منکھتا اکو دسے دھرم، کھتری براہمن شودر ویش ونڈ نہ کوئی ونڈائیا۔ پاربرہم برہم ست ستوادی ساچی سرن، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ ساچا ڈھولا دُھر دا سنگیت نام ندھان گرمکھ سنت سہیلے پڑھن، دئی دویتی رہے نہ رائیا۔ بن پوڑی ڈنڈے منزل اپنی چڑھن، نو دوار سکھمن ٹیڈی بنک جگت واسنا ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی جوت پرکاشی نرگن نور جوت درشن کرن، دیدار دید دُور کرے ناپینائیا۔ آتم ہو کے پرما تم پیا پت پریشور ورن، پاربرہم برہم ناتا جوڑے سہج سُبھائیا۔ بھگت بھگوان مل کے بن اکھراں ڈھولے پڑھن، بن ناد دُھن شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ گرہ اپنی خوشی منائیا۔ پاربرہم بے انت ابناشا، ابناشی اپنی کھیل کھلائی۔ جگ چوکرئی دو جہان برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال گگن گگنتر ویکھنہارا تماشا، طمع ترشنا جگت واسنا پھول پھولائیا۔ جن بھگتاں انتر آتما نچ

گرہ مندر اندر ویکھے پُورب جنم دی آسا، آسا منسا ترشنا ممتا موہ میٹ مٹائیا۔ سچ پریتی چرن کول اُپر دھول دیوے دُھر بھرواسا، بھانڈا بھرم بھو کورّی کریا آپ بھنائیا۔ بن دیا باقی کھلاپاتی جوت کر پرکاشا، منڈل راسی سرتی شبدی گوپی کابن آپ نچائیا۔ جن بھگتاں اندر باہر گپت ظاہر نت نوت سدا سہیلا وسے پاسا، اُتر پُورب پچھم دکھن چار کُنٹ دہ دشا وچھڑ کدے نہ جائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان بھگت بھگوان بنیا رہے راکھا، رکھک ہو کے سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی ہرجن ہر ہر میلے سہج سُبھائیا۔

* ۵ وساکھ شہنشاہی سمت ۲ پرگٹ سنگھ دے گرہ ہر بھگت دوار دھیر پُر دئی - ۹ *

برہم کہے تیری بے پرواہی، پاربرہم تیرے وچ سمائیا۔ آتم پرما تم ہوئی جُدائی، تن وجودت ڈیرہ لائیا۔ نورو نور کر رُشنائی، دیپک دیا ڈگمگائیا۔ لکھ چوراسی کھیل رچائی، اندج جیرج اُتہج سیبج اگئی بنت بنائیا۔ گھٹ بھیتر گرہ ڈیرہ لائی، سہنجنا در سہائیا۔ نام دُھن شبد شنوائی، بن رسنا جہوا بئی دند گائیا۔ خالق خلق بن نور خُدائی، جلوہ گر آپ اکھوائیا۔ جگ چوکری ونڈ ونڈائی، ستجگ تریتا دوپر کلجگ آپ ہنڈھائیا۔ گر اوتار بنت بنائی، زرگن سرگن سیو لگائیا۔ ناتا جوڑ کاغذ قلم شاہی، اکھراں اندر سدھراں جوڑ جڑائیا۔ حُکم دے کے دُھردرگاہی، فرمانا اک سمجھائیا۔ کلجگ اتم کوڑ دُبائی، دوہرا حق نہ کوئی سُنائیا۔ چار ورن رہے کُرائی، اٹھاراں برن روون مارن دھاپیا۔ ملیا میل نہ محبوب مُحبّت وچ گوسائی، گہر گمبھیر جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ الکھ اگوچر تیرا بھیو کوئی جانے ناہیں، جیو جنت سار کھئے نہ آئیا۔ سمنڈ ساگر ہاباکار مچائی، زمیں اسمان دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ جگت واسنامات نچائی، نٹوانٹ سوانگ بنائیا۔ ممتا موہ کر کُرمائی، ناتا دین دُنی بندھائیا۔ اپنا بھیو نہ کیسے کھلائی، اوبلا اندروں نہ کوئی اٹھائیا۔ سنت سہیلے ویکھن چائیں چائیں، چاروں کُنٹ پھول پھولائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہی، شہنشاہ سلطان مہروان بے انت انت کہن کھئے نہ پائیا۔ صدی چوڈھویں حُکمے اندر ہووے تباہی، طوبی طوبی سارے پھرے دُبائیا۔ کوئی نہ پکڑے باہیں، بلدھاری نظر کھئے نہ آئیا۔ گوبند لیکھا لیکھیا جیو سمجھے ناہیں، امرت آتم جام نہ کھئے پیائیا۔ ساچی منزل بنے کھئے نہ رابی، پاندھی ہو کے پندھ نہ کھئے

مُکائیا۔ اتم سب دے گل وچ پینی پھابی، پھانسی دھرم رائے لٹکائیا۔ گر اوتار پیغمبر دیوے نہ کھئے گواہی، انت سہائی نہ کھئے چھڈائیا۔ جگت ودیا ڈونگھی کھائی، خالص خالق نہ کھئے ملائیا۔ لہنا دینا تیرا دو جہاناں تھاوں تھائیں، تھان تھنتر سارے سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اک وکھاؤنا دھر دا گھر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نہکنک نرائن نر، تیری اوٹ سہارے چھڈے کوٹن کوٹ، کایا کٹیا ساچے کڑے اندروں کامل مُرشد مل کے قبیلہ بھگت بھگوان اکو نظری آئیا۔

* ۵ وساکھ شہنشاہی سمت ۲ رتن سنگھ نور پُر (ضلع جالندھر) نواسی دے پرساد کراؤن تے، ہر بھگت دوار دلی - ۹ * ❁

بے پرواہ تیری بے پرواہی، آد انت بھو نہ کھئے جنائیندا۔ گر اوتار پیغمبر بن کے پاندھی راہی، آد جگاد جگ چوگری حُکمے اندر پھرائیندا۔ وشن برہما شو بھجن تھاوں تھائیں، دیوت سرُ سیوک ہو کے سپس نوائیندا۔ شاستر سمتر وید پُران دین دُبائی، انجیل قرآن نعرہ حق حق درڑائیندا۔ کھانی بانی ڈھولا رہی گائی، گہر گمبھیر بے نظیر تیری صفتی صفت صلاحیندا۔ جن بھگت سہیلے دھیان رہے لگائی، نیج نیتر لوچن نین پڑدا اوہلا اک اٹھائیندا۔ سنت سجن لبھن تھاوں تھائیں، کھوجت کھوجت اپنا میل وکھائیندا۔ گرمکھ گرسکھ نام رہے دھیائی، دوس زین اٹھے پھر اکو راہ تکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل آگھی در، دھر دربارے دھار نہ کھئے جنائیندا۔ دھر دربارے تیری دھار، دھرنی دھرت دھول سمجھ کھئے نہ آئیا۔ حُکمے اندر حُکم گرو اوتار، حُکمی حُکم خوشی منائیا۔ گوت گا گا تیرا نام صفت اپار، پرا پسنتی مدھم بیکھری گئے جنائیا۔ چار جگ جگتی نال کردے گئے اظہار، سرتی اکال مورتی سرتی نال ملائیا۔ نام ندھانا سندنے گئے شبد سچی دھنکار، دھنکاری ٹونبا تن رباب وجائیا۔ بن جگت پیغمبر کردے گئے دیدار، ست سرُپ انوپ ویکھ وکھائیا۔ راہ تگدے گئے پروردگار، سچ غمخوار دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دوارے سوہا پائیا۔ بے انت بے پرواہ تیری اپرپر ویکھی لایلا، لالچ وچ جگت لوکائیا۔ کوئی نہ جانے تیرا امبر رنگ نیلا، نیلی دھاروں پرے سارے کہن بے پرواہیا۔ جیو جنت سادھ سنت سچ بنائے نہ تینوں کوئی وسیلہ، واسطہ واستوک

تیرے نال جڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر بن کے تیرا قبیلہ، کیلا کامل مُرشد گئے جنائیا۔ کھیل کر کے اُتے دھرنی دھرت زمینا، ضامن ہو کے
ضمیمہ گئے سمجھائیا۔ ٹھنڈا کر کے سینہ، سینتل دھار امرت وچ سمائیا۔ درویش سیوک ہو آدھینا، ادنے ہو کے اعلے ڈھولے گائیا۔
جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دوارے بہ کے خوشی منائیا۔ ادنے ہو کے کیسے کہندے گئے اعلیٰ، عالم گیر علم نہ
کھئے چٹرائیا۔ سچ خُدائے مندے گئے تعالیٰ، طُلبا ہو کے کری حق پڑھائیا۔ پیار مُحبّت مہر پا کے مالا، مسلہ مسل وچوں حل کرائیا۔
مارگ ویکھ سُکھالا، سُکھ ساگر اندر تاریاں لائیا۔ حُکمے اندر دے احوالا، سوال سب دے اندر ٹکائیا۔ ترے گن مایا کر کھیل
نرالا، جنجالا جیون جُگت جگت جنائیا۔ سار پاشے والی چل کے چالا، شترُو مٹر اپنا آپ چھپائیا۔ گوپ بن گوالا، مٹکی ٹھوکر
لائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پریم پیار اندر جن بھگت دوارے ناشتہ کرن والا، سوال پچھلا حل کرائیا۔ سچ
گرہ جن سچّی دھرم سالا، در دروازہ اک گھلائییا۔ جتھے دِپیک جوت جگے بے مثالا، مسل وچ مسلہ نہ کھئے سمجھائیا۔ حُکمے اندر
حُکم ورتا کے پُرکھ اکالا، کل دھاری اپنی کل جنائیا۔ گُرمکھاں پُورب جنم لیکھے لا کے گھالا، کیتی گھال پائے تھانیا۔ ہرجن گود اُٹھائے
دُھر دا بالا، بالی بُدھ دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دوارا اک وکھائیا۔ سچ دوارا دُھر دا
دھام، بے پرواہ بے پرواہی وچ سمائیا۔ سب توں نرالا اعلیٰ وسے رام، رحمت وچ رحم آپ کھائیا۔ پیغمبراں دا پیغمبر ساچا دے سے امام،
آمد وچ ویکھے خلق لوکائیا۔ حق حقیقی دیوے اگتی جام، جاماؤنت بیٹھا سپس نوائیا۔ جن بھگت دوارے بھگون کر بسرام، وشو
اپنا حُکم ورتائیا۔ ست دھرم جھلا نشان، نشانے کوڑے دئے بدلائیا۔ سنت سُپیلے ویکھے آن، چار کُنٹ دہ دشا کھوج کھوجائیا۔
پرگٹ ہو سیری بھگون، بھاگ اُہناں دا جھولی پائیا۔ جودھے سُوَربیر بنا مرد مردان، مدد دا لیکھا دئے چُکائیا۔ انتر آتم پرما تم ہو کے
ملے آن، سروسمان دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس دا سچکھنڈ دوارا بدلے نہ کدے ودھان، عظیم ترمیم نہ کھئے رکھائیا۔ سد سُپھلا بنیا
رہے نگاہ بان، ویکھ وکھانے چائیں چائیا۔ کلجُگ اتم ہو مہروان، محبوب ہو کے ویس وٹائیا۔ جن بھگتاں سہج سُبھاؤ ملے آن،
بن کھنڈ کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جنم کرم دے جھگڑے سہنسے میٹے تمام، طمع تکبر اندروں باہر کڈھائیا۔ چوڑاسی وچ رہن نہ
دئے غلام، غلاماں دی غمی دئے گوائیا۔ ساچا دس کے اکو نام، سوہنگ ڈھولا ست پڑھائیا۔ انت کنت بھگونت کرے کرم کاند کلیمان،

پریم پریتی برہم برہماند وجے ودھائیا۔ سچ سندیشہ دیندا رہے فرمان، فرنیاں وچوں فرنا آپ پرگٹائیا۔ گرمکھ گرمکھ ہر سنت
سُہیلے کر پروان، پریم پیار وچ آپ بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
وَسْنُوں بھگوان، سچ دوارے دیوے اک آرام، آگے ہونا نہ پئے بدنام، مہان اپنے لئے بنائیا۔

* ۶ وساکھ شہنشاہی سمت ۲ ترلوک سنگھ سنام نواسی دے پرساد کراؤن تے، دلی ہر بھگت دوار * *

پُرکھ اکال بھو کیسے کی کہنا، گر اوتار پیغمبر کتھنی ڈھولا گائیا۔ ابناشی کرتا آد جگاد جگ چوکڑی سب کچھ ویکھے بن اپنے
نیناں، آگھ جلوہ نور رُشنائیا۔ جن بھگتاں جگ چوکڑی دیوے دینا، دے دے خوشی دکھائیا۔ ساچے سنتاں بھانا دتے سہنا، سر
اپنا ہتھ رکھائیا۔ گرمکھاں آتم پر ماتم جڑ کے دتے رہنا، گھر سچے وجے ودھائیا۔ گرمکھاں بنے ساک سچن دھر دا سینا، سرب سوامی
دیا کائیا۔ نام امولک وست تن ساچا پائے کہنا، جگت ملّا روپ نہ کھئے دکھائیا۔ تن ماٹی خاکی ساچی وست دکھائے رسائنا، جس
انتر اٹلڑی وست دتی ٹکائیا۔ شبدي شبد دھر دی دھار بنے الاٹنا، عالم علما آپ سمجھائیا۔ بھگت وچھل وشو بنے ترائنا، تارنہار سمرتھ
آپ اکھوائیا۔ جس دا لیکھا کوئی لکھ نہ سکے گیتا رمائنا، وید شاستر بدھ رہے سمجھائیا۔ کرے کھیل آگم اتھاہ نرگن نور نرائنا، نر ہر
اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا کھیل آپ ورتائیا۔ پاربرہم تیری سارے کردے گئے صفت،
صلاحی صلاح وڈی وڈیائیا۔ حُکے اندر ہو کے گرفت، گرہ اندر نگاہبان کھوج کھوجائیا۔ نام سندیشہ سُنہیڑا دیندے گئے سرشٹ،
شرے عام ڈھولا گائیا۔ پُرکھ اکال جئاؤندے گئے ایشٹ، ایش جیو جگدیش کر پڑھائیا۔ رسیے بھوگی ہو کے بھوگدے گئے گرہست،
ناتا تن ماٹی خاک جڑائیا۔ عددان انکاں وچ بن دی رسی فہرست، میزان وچ بھتے رنگ رنگائیا۔ نج نیتر نین تیر نشانے لاؤندے رہے
شست، بن شکاری شکار پچھے بھجے واہو داہیا۔ ساچے نام دی لوک مات تھوڑی تھوڑی تاردے رہے کشت، کیشو کرشن کہہ کے
آکاش اُپر دھیان لگائیا۔ اتم ہندے رہے نیشٹ، نیشٹ پنج تت تن وجود کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا
کھیل اک دکھائیا۔ کھیل تیرا سدا انوکھا، بن انہو سمجھ کیسے نہ آتیا۔ بڈھی وچ سب نے کھاہا دھوکھا، سادھ سنت چلے نہ کھئے

چٹرائیا۔ اکھراں والا گرتھ پوتھا، تیری مہا رہیا سُنائیا۔ سنوائی کردا رہیا لوکاں، لُکواں بھیو نہ کھئے کھلایا۔ گر اوتاراں دا اچی ہوکا، حُکم بے پرواہیا۔ پن ہر کرپا کوئی نہ اٹھے سوتا، آلس نندرا نہ کھئے مٹائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی اکو ستگر بہتا، بہ گنتی وچ کدے نہ آئیا۔ نت نوت کدے نہ پئے ہوچھا، ہوشیاری وچ ہوشیاراں دئے بتلائییا۔ کیسے نال کرے نہ غصہ روسا، جگ جنم دیاں وچھڑیاں رُسیاں لئے منائیا۔ بنا بھگتاں کیسے دواویوں نہ کھاوے توسا، بھوگ بھگوان نہ کدے لگائیا۔ پریم پیار دا رس جگت پدارتھاں وچوں بہتا، پریم پیاریاں وچوں کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں جنم مرن دی دُور کرائے سوچا، سوچ وچوں سچ، سچ وچوں ست، ست وچوں ہو پرگٹ اپنے وچ سہائیا۔

* ۶ و ساکھ شہنشاہی سمت ۲ لچھمن سنگھ دے گرہ ہر بھگت دوار دی - ۹ *

ستگر شبد کہے جن بھگتاں بھگتی کراواں اپنی رُچیا، کوئن کوٹ جگت اکھاں والے ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جتھوں اکو پریم پیار مُحبت سوبوے ساچی رُتیا، رُت اکئی اپنے رنگ رنگائیا۔ ایکا دوُجا بھو رہے کھئے نہ دُتیا، ایکا ایک ملی وڈیائیا۔ سُرَت سوانی رہے مُول نہ سُنّیا، آلس نندرا وچوں باہر کڈھائیا۔ من واسنا لگے کھئے نہ رُچیا، رچنا مایا نہ کھئے بہمائیا۔ شابو بھوپ ست سرُوپ ملے پنج مُکھیا، جو پنچم دیونہار وڈیائیا۔ جس دا لیکھا بودھ آگادھ رہے نہ لُکیا، پڑدیاں وچوں پڑدا دئے اٹھائیا۔ جس دے دوار اُتے رہے نہ کھئے دُکھیا، جنم مرن دا روگ نہ کھئے ستائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے مندر دئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں اندر دسے اوہ سادھی، جس وچ جگت انگرائی نہ کھئے رکھائیا۔ من واسنا رہے باندھی، بندھن کوڑا موہ چُکائیا۔ سُرَتی ڈھولے رہے گاندی، تُوں ہی تُوں راگ الائیا۔ بھومکا ملے اکئی ٹھانڈی، اگنی آگ نہ کھئے جلائییا۔ لکھ چوڑاسی بننا پئے نہ پاندھی، جوُناں وچ نہ کھئے بھوائیا۔ ملے وڈیائی جنم کرم دُھراں دی، دُھر لہنا مستک وچوں چُکائیا۔ لوڑ رہے نہ دِپیک شمع دی، شمشان بھومی وچوں باہر کڈھائیا۔ ترشنا رہے نہ کوئی طمع دی، تمنا اندروں پور کرائیا۔ مار کھانی نہ پئے جہاں دی، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ گھڑی ویکھنی نہ

پئے غماں دی، حرس ہوس دئے گوائیا۔ لیکھے لائے دھار دماں دی، دامنگیر ہو کے دمن اپنے وچ کرائیا۔ چلے چٹرائی نہ کوئی ناواں دی، ناؤں نرنکارا اک درڑائیا۔ منزل مکے جگ چوہاں دی، چوٹھے پد دئے بہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ کایا گٹیا اندر دسے دھر دا جوگ، جگت جگیشراں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ ممتا من رہے نہ روگ، ہوئے ہنگتا نہ کھئے بہرمائیا۔ جھگڑا رہے نہ لوک پرلوک، سلوک اکو اک سنائیا۔ چنتا غم رہے نہ دوکھ، دکھیاں درد دئے مٹائیا۔ سچ دوارے بخشے مؤج، میلا میلے سہج سبھائیا۔ نام ندھانا دیوے چوگ، چغلی نندیا وچوں باہر کڈھائیا۔ انتر پیار درشن دیوے روز، روزیاں وچ فاقہ نہ کھئے کٹائیا۔ سمجھ وچ کیسے نہ آوے سوچ، بڈھی وچ پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ جن بھگتاں کیرپا کر کے دسے اپنی کھوج، بن کھوجت خبر دئے پہنچائیا۔ جگت جنم دا داتا بن کے بخشے ساچی مؤج، مجلس اپنے نال رکھائیا۔ سنت سہیلا ساچی منزل جاوے پہنچ، پنچاں دا پرپنچ دئے گوائیا۔ جتھے مالک خالق پرتپالک اکو کھاؤنت، خطرہ لگھ چوراسی دئے گوائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ کدے نہ جاوے اؤنت، بھگت بھگوان میل کے ساچی دھار پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ کایا گٹیاں اندر دسے دھر دا گیت، گہر گمبھیر گوبند آپ جنائیا۔ بھگت بھگوان دی ساچی چلے ریت، ہڈ ماس نارٹی رت رتی نہ کھئے ڈلھائیا۔ دھار ہو کے وسے انتر چیت، چیتن ہو کے چاترک لئے اٹھائیا۔ تن وجود کایا ماٹی کر کے ٹھانڈی سیت، اگنی اگ دئے بھجھائیا۔ جن بھگت اپنا ہم سایہ بنا کے نزدیک، واسطہ اکو گہر رکھائیا۔ اپنے ہتھ رکھ توفیق، حکم سندیشہ اک درڑائیا۔ کرے کرائے ٹھاگر ٹھیک، ٹھوگر وچ جگت لوکائیا۔ جگ چوگرئی جس دی کردے گئے اڈیک، اوڈھن اپنا رہیا بدلایا۔ جس دی شبدی ستگر کرے تصدیق، شہادت اور نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنے ہتھ رکھے توفیق، تعارف وچ سفارش وچ عبارت وچ جن بھگتاں بخشش کرے چرن پریتی مان وڈیائیا۔

* ۷ وساڪھ شهنشاهي سمت ۲ ارجن سنگھ دے گرہ بلوچ پُرا ضلع کرنال * *

پُركھ اڪال اڪم اتهاہ، الڪھ اگوچر شهنشاهيا۔ جن بهگتاں دسے ايڪنڪارا اڪو راہ، ربر ہو ڪے ديا ڪهايا۔ در دوارا دُهر دربارا
 دے وڪھا، نر نرنڪارا سوہيا پائيا۔ شبد اشارہ اڪ جنا، نام ندھانا سري بهگوانا پُردا آپ اُٹھائيا۔ ميلا ملائے سہج سُبھا، دُئي دوي تي
 اندروں دے چُڪا، چار ڪنٹ دہ دشا ڪر رُشنايا۔ جلوہ گر نظري آئے خُدا، آتم پرما تم رہن نہ ديوے جُدا، جاگرت جوت دُگمگائيا۔
 دُهر دا نغمہ نام سُنائے صدا، صوُفي سنت فقير لے اُٹھا، آلس نندرا مات مٹائيا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپني ڪرپا ڪر، سد
 ديونہار سرنائيا۔ سرن کہے ميں بهگتاں جوگي، جگت جوگيشراں ہتھ ڪدے نہ آيا۔ ميل ملاوا پريم چو جي، جو چار جُگ دا ليڪھا
 رہيا چُڪائيا۔ انتر آتم بخش ڪے اڪو سو جھي سو جھ سمجھ دياں بدلايا۔ جن بهگت ڪرم دا رہے ڪوئي نہ روگي، نہ ڪرمي ميلا ميلے سہج
 سُبھائيا۔ جس دی دھار سمجھ ڪوئي نہ بودھي، وديا وچ نہ ڪھئے وڏيايا۔ سو گرمڪھاں چُڪے اپني گودي، بال آنجانے اپنے رنگ
 رنگائيا۔ ٺھار ہو ڪے سچڪھنڊ دا مو جي، مجلس دُهر دی وچ ٺڪائيا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونہار اڪ
 سرنائيا۔ سرن کہے ميں ويڪھاں ڪھيل ديوت سُردی، وشن برہما شو اوٹ رکھائيا۔ ڪھيل جاناں اند پُر دی، پُري اند پُردا اوہلا
 چُڪائيا۔ سيوا ويڪھاں پُورے ستگر دی، جو ست ستوادی ہو ڪے ديا ڪهايا۔ منزل ويڪھاں اوس گھر دی، جس گرہ ملے مان
 وڏيايا۔ گرمڪھ آتم مرن وچ ڪدے نہ مردی، جنم وچ جنم نہ ڪھئے بهوئيا۔ ساچي منزل اگتي چڙھدي، سچڪھنڊ ساچے سوہيا پائيا۔
 ڪنت سہاگي اڪو ور دی، وارتا پچھلي جائے بھلايا۔ ٺو ميرا ميں تيرا ڏھولا پڙھدي، پُستڪ ہتھ نہ ڪھئے اُٹھائيا۔ بن اڪھاں درشن
 ڪردی، بن دید عيد چند رُشنايا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪھيل وڪھا دے اپنے در دی، جتھے اڪو وجدی رہے
 ودھائيا۔

* ۱۳ وساڪھ شهنشاهي سمت ۲ ہر بہگت دوار جيٹھووال * *

سچ دوارے لگا ناواں، گرمڪھاں ملے مان وڏيايا۔ بہگت بهگوان دياں سانجھياں ہوئياں باہواں، چتر بھج والي پچھلي ونڊ ربي
 نہ راييا۔ دھن دھن دھن جنيندياں ماواں، جنہاں اندر وچے ودھائيا۔ آگے پريم پيار دا رشتہ بوياء سانواں، دو جي ونڊ نہ ڪھئے ونڊايا۔

گوئند دا لیکھا پتیریاں وچوں ورقہ نکلے بے دعویٰ، دعویدار اگلے دتا بنائیا۔ جنم توں پہلاں مرن توں بعد بھرنا پئے کیسے نہ ہاوا، ہوئیاں وچ اپنا آپ نہ کھئے مٹائیا۔ بن رسنا جہوا گیت آتم پر ماتم دھر دے گاواں، گرمکھ گر گر اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ وڈیائی کہے میں کی دساں صلاح، صاحب حکم اک جنائیا۔ پورب لہنا رہیا چکا، چار جگ دا لیکھا رہیا گوائیا۔ ساچے در رہیا بہا، محل اٹل وجے ودھائیا۔ پورب دا پورب لہنا جھولی پا، اگلا حکم اک سنائیا۔ جنہاں نے سیوا لئی کما، سر سے دے وچھڑے سہجے لئے ملائیا۔ ایسے کارن لئے بٹلا، ماجھے وچوں محبوب اپنے باہر کڈھائیا۔ جس نوں دوجا بدلے نہ کھئے خدا، خود اپنے حکم وچ رکھائیا۔ ایتھے اونٹھ آگے پچھے دو جہان ہون نہ دیوے کدے جدا، وکھرا انگ نہ کھئے رکھائیا۔ گوئند اک انت اخیر بن اکھراں ڈھولا گیا گا، جس دی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ انکھیے وچ بہن لگے نیتر آنسو لیا وحا، دھیان ماجھے وچ ٹکائیا۔ پُرکھ اکال لیا منا، بینتی بن ہتھان دتی سنائیا۔ جے بنیں پتا ماں، اکو گود بہ کے خوشی منائیا۔ آگے گرمکھاں دا میرا لیکھا اکو گھر دئی سہا، دوجا در نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر کہے میں کی دساں حالت آج، کہن والی کتھا نہ کھئے بنائیا۔ کی بہانہ پر بہ نے لایا پیج، جس دی سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ جس نوں کوئی جان نہ سکے وکیل جج، اکھراں وچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پورب جنم دا لہنا دینا حق، حقیقت وچوں جھولی رہیا بھرائیا۔ جنہاں اُتے کوئی نہیں رہیا شک، شکوک شکوے سارے دتے مٹائیا۔ آگے مہر دا سر اُتے رکھے ہتھ، ہتھیلی اُتے اپنا آپ جمائیا۔ نام پیار دی دے کے وتھ، وکھڑے سب توں لئے کرائیا۔ بنا اکھاں توں دے کے آگھ، درشن دیوے چائیں چائیا۔ جن بھگتو تہاڈا پچھلے جنم دا جس، گاون دا ویلا رہیا سہائیا۔ کوئی نہ کہو اسیں گئے تھک، تھکاوٹ جنم جنم دی دتی مٹائیا۔ تہاڈے اندر جاواں وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ گوئند ندیڑ وچ بہ کے اک بچن بولیا سچ، ست کر درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گوئند کہے میں ویکھاں ماجھا دیس، جتھے محبوب پھیرا پائیا۔ ہووے سچ نریش، نرائن بے پرواہیا۔ دیوے اک سندیش، بھگتاں آپ اٹھائیا۔ میرے لیکھے لاوے مجھ داہڑی کیس، قسمت سب دی دتے بدلائیا۔ میں اوہناں لوں ویکھ، جو میرے پچھے اپنا آپ مٹائیا۔ مینوں پھیر کیسے نہیں کہنا دس دسمیس، دہ دشا وچ نظر کیسے نہ آئیا۔ میری بدل جانی ریکھ، ریکھا جگت دینی بدلائیا۔ میں رہنا

سدا ہمیش، جنم مرن وچ کدے نہ پھیرا پائیا۔ بدل کے آواں بھیس، جوتی جاتا اپنا لے کے نال دُھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ جن بھگتو کوئی نہ کہو اسیں واڈھی نال کیتی داتی، بل باہواں والا دکھائیا۔ تہاڈے پچھے سچکھنڈ وچ کھیل کیتا راتیں، گر اوتار پیغمبر اکھے کر کے سب نوں دتا دکھائیا۔ ذرا ویکھو مار کے جھاتی، بے دعویاں دے ہاوے دتے گوائیا۔ میری لیٹے اُتے چھاتی، بچیاں نالوں بچے پیارے لے بنائیا۔ میری آج دی نہیں کوئی باقی، جگ چوڑی چلی آئیا۔ تہاڈی منزل پار کر دتی گھاٹی، گھاٹا اینھے اوتھے دو جہان رہے نہ رائیا۔ تہاڈی منزل مُکی واٹی، سچکھنڈ دوارا دیاں دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ماجھے والیو کیوں تہانوں سدیا اکلے، صدمہ پچھلا دتا چکائیا۔ جے تسیں بھجے سو کسے وچوں ہلے، حالت تہاڈی دتی بدلایا۔ تہانوں پھیر وساواں اوسے محلے، جتھے گوبند سوہا پائیا۔ تسیں ماڑے نہیں چنگے جے بھلے، بہار تہاڈا دتا اٹھائیا۔ کیوں صاحب سلطان مہروان تہاڈے ہو گیا ولے، ولولے اندرون دتے کڈھائیا۔ نام وست امولک بٹھے تہاڈے ہلے، خالی ہتھ نہ کھتے جائیا۔ تسیں اوس صاحب نال رلے، جتھوں کرے نہ کھتے جدائیا۔ تہانوں کلجگ مایا مول نہ چھلے، ممتا موہ نہ کھتے ستائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گرمکھو تسیں ماجھے دے نہیں واسی، پُرکھ اکال چرن دتے سرنائیا۔ تہاڈے اندر نرمل جوت پرکاشی، جو بن دپیک کرے رُشنائیا۔ تہاڈی منڈل توں پرے راسی، جتھے گوپی کابن ناچ نہ کھتے دکھائیا۔ تہاڈا اک اکلّا زرگن نرویر پُرکھ ابناش ساتھی، دو جہا سنگ نہ کھتے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چرن کول بخشے اکھی داتی، داتار داتا ہو کے آپے جوت جگائیا۔

* ۲۱ وساکھ شہنشاہی سمت ۲ اندرجیت سنگھ، اجمیر سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگرا ضلع امرتسر *

ستگر شبد کہے میں دو جہان ویکھی گٹیا، کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ ویکھ دکھائیا۔ بن بھگتاں لکھ چوڑاسی خالی ویکھی لٹیا، آب حیات امرت دھارا نہ کھتے سہائیا۔ سچ سہنجی سوہے کوئی نہ رُتیا، رُتڑی رُت ابناشی اچت نہ کھتے مہکائیا۔ چار ورن اٹھاراں

برن بھاؤ جانا دُتیا، ایکا ایکنکار ایکا رنگ نہ کھئے سائیا۔ جگت واسنا سرشٹی درشٹی ویکھی سٹیا، سووت جاگت ہر کا درس کھئے نہ پائیا۔ مانس جنم کلجگ جیو کرن آئے بُتیا، بُتخانے اندر من واسنا رہی گر لائیا۔ سُرَت سوانی شبد ہانی مل کوئی نہ اُٹھیا، سَت سچ لے نہ کھئے انگر لائیا۔ آتم پر ماتم پر پُرکھ لگے کھئے نہ رُچیا، رچنا کوڑی تگے جگت لوکائیا۔ بن ستگر چرن تن ماٹی خاک ہوئے کھئے نہ سُچیا، سُچ سنجم کیتے کم کیسے نہ آئیا۔ جس دی یاد وچ جگ چو کڑی مُکیا، مُکمل گر اوتار پیغمبر بیٹھے دھیان لگائیا۔ جو گر مکھ سنت سہیلے کرے مُکھیا، مُکھ انتر نرنتر بسنتر دئے بُجھائیا۔ سنت سہیلے گر چیلے کرے سُکھیا، سُکھ آسن سنگھاسن پُرکھ ابناشن اک دسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ سرن کہے میں تگاں لگھ چوراسی، دُھر حُکم دھیان لگائیا۔ بن بھگتاں سب دے گلے دسے پھاسی، فیصلہ حق نہ کھئے سُنائیا۔ سچکھنڈ دوار دا بنے کھئے نہ واسی، وصل یار کرے نہ کھئے نُور خُدائیا۔ کلمیاں اندر بھلیا بندہ خاکی، خالص رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ بنا محبوب کھولے کھئے نہ تاکی، تقویٰ حق نہ کھئے جنائیا۔ جنہاں دا میل ہویا اتفاقی، اطمینان دئے جنائیا۔ پریم پیالہ دیوے بن کے ساقی، سکیاں توں لے چھڈائیا۔ وست امولک دے کے ذاتی، داتار اپنا بھيو کھلائی۔ پورب لہنا جان کے باقی، بندھن اگلے دئے تڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حُکم ورتائیا۔ حُکم کہے میرا حُکمی سندیشہ، فرمانا اک درڑائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا وڈ نریشا، نر نرائن شہنشاہیا۔ جو آد جُگاد جُگ چو کڑی نت نوت رہے ہمیشہ، سدا سدا سد اپنا کھیل وکھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء دو جہاناں بنیا رہے نیتا، نت نوت اپنی کار کمائیا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا کدا رہے بیتا، آتم پر ماتم پر ماتم اپنا رنگ رنگائیا۔ سَت سوامی انترجامی ہو کے بھلے کدے نہ چیتا، چاترک گر مکھ گرسکھ گر گر لے اُٹھائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے سچ دوار کھڑ کے کھولے بہیتا، بھاؤنا بھاؤ بھے بھو بھاوی وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی ہر ہر اپنے رنگ وکھائیا۔ ہر ہر رنگ آد جُگاد انوکھا، جگت لارے سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس دے وچ ایتھے اوتھے نہیں دھوکھا، اگنی والی بھٹی نہ کھئے تپائیا۔ منزل مارگ راہ دس کے سوکھا، سوئے منوئے گر مکھ لے ترائیا۔ جھگڑا رہے نہ چوڈاں لوکا، لکواں بھيو اگلا دئے کھلائی۔ پڑھنا پئے نہ کوئی پوتھا، ورقہ ورقہ نہ کھئے اُٹائیا۔ لہنا پئے کوئی نہ کوٹھا، منزل اپنی دئے چڑھائیا۔ جتھے رہے کوئی نہ روگا، ہنگ برہم نہ کھئے وڈیائیا۔

تتاں والا دسے کوئی نہ چوغہ، تن وجود نہ کھئے صفائیا۔ بیراگیاں والا دھارنا پئے نہ جوگا، جگت جوگیشر نہ کھئے سمجھائیا۔ الکھ جگا کے دینا پئے نہ ہوکا، رسنا ڈھولا گیتا نہ کھئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں چرن پریتی دے کے اکو موقع، مُفت اپنے نال رلائیآ۔ مُفت کہے میری کوئی نہ جانے قیمت، قیامگاہ وچ گر اوتار نہ کھئے چُکائیآ۔ جن بھگتاں وقت دساں غنیمت، غمی دے وچوں گمنام باہر کڈھائیآ۔ پڑدا رہے نہ تیریا تریمت، توام عام بمقام نشان نہ کھئے وکھائیآ۔ وچارنی پئے نہ کھئے ذہنیت، زہن جہان نہ کھئے رُشنائیآ۔ وڈیائی دسے نہ کھئے وچ زینت، زیر زبر زبر نہ کھئے وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد صدے دئے مٹائیآ۔ سد کہے سدا میٹدا رباں صدمہ، صدی سدییوی سمجھ کھئے نہ پائیآ۔ گرُمکھ تاراں وچوں پدماں، پدم دی ریکھا دئے گواہیا۔ پُرکھ اکال دے رکھاں وچ قدماں، قدیم توں دھارا جس دی چلی آئیآ۔ نام ندھان سُنواں نغمہ، نییاں دی سیوا اک سمجھائیآ۔ نُور نُورانہ دیواں چشماں، چشمے دید شمع گل گلے گلشن اک مہکائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیآ۔ مہر نظر کہے میں سدا بے نظیر، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیآ۔ میں ویکھاں شاہ فقیر، اعلیٰ ادنیٰ کھوج کھوجائیآ۔ میں پھردے ویکھے فقیر، فقرے ڈھولے رہے گائیآ۔ پرہو دی ویکھی تدبیر، تعلیم وچ سکے نہ کھئے سمجھائیآ۔ شرع دی ویکھی زنجیر، شریعت نال لڑائیآ۔ دُنی دی ویکھی تقدیر، تکبر وچ لوکائیآ۔ دُدھ دی ویکھی تاثیر، طبع رہی بدلائیآ۔ جھگڑا پیا امیر غریب، امراید نہ کھئے سمجھائیآ۔ ساچی دئے نہ کھئے ترتیب، دین مذہب پلُو نہ کھئے چُھڈائیآ۔ کھیل ویکھیا عجیب، عجب نیرالا ہر کرائیا۔ جن بھگتاں پوری ہوئی اُمید، آمد وچ خوشامد وچ در پایا بے پرواہیا۔ جس دی شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی کرے تمہید، صفتاں وچ صفتی صفت صلاحیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ نیواسی پُرکھ ابناشی دسے اک پریت، پریت ہو کے پرم پُرکھ اپنا رنگ رنگائیآ۔ دُور دُراڈا نیرن نیرا بھیتر ہو کے وسیا بھیت، کرے کرائے ٹھانڈا سیت، سیتل دھارا ست سوامی اک وبائیآ۔ جن بھگت اندر باہر ہون نہ دیوے پلِیت، فریق فرقہ من نہ کھئے بنائیآ۔ ناؤں نرنکارا دے کے اک توفیق، حدیث کلمہ سچ پڑھائیآ۔ نیڑے آئے نہ کھئے ابلیس، لعنت جامہ نہ کھئے چُھپائیآ۔ مُرشد مُرید بنا کے عزیز، مُحبت وچ اپنی گود اُٹھائیآ۔ ساچے گھر دی دس تمیز، طمع کوڑی دئے گوائیا۔ جھگڑا رہے نہ اوچ نیچ، اکو رنگ دئے چڑھائیآ۔ جن بھگت جگ جیون داتا مل کے جگت جاون جیت، ہار ہردے وچوں باہر کڈھائیآ۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، بخشہار پریم پیار دی اک بخشیش، بخشش وچوں بخشش رحمت وچوں رحم قائم مقام مُقیم مُکمل اپنی دیا کھائیا۔

* ۲۳ * وساکھ شہنشاہی سمت ۲ اودھم سنگھ دے گرہ جلالاباد ضلع امرتسر *

بھگت بھگوان آد جگادی بندھن، بندگی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ آتم پرما تم دیوے ساچا اندن، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ دھوڑی ٹگا مستک لائے چندن، نرگن چاندنی چند جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ صاحب سوامی انترجامی ہو کے لائے انگن، انگیکار خود مختیار اک اکھوائیا۔ لہنا دینا مول چُکائے لوک مات ورہنڈن، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء لیکھا رہے نہ رائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبدی دھار آئے منگن، پریم پریتی ساچی نیتی اپنی جھولی پائیا۔ سچ دوار ایکنکار نرگن نرویر آئے لنگھن، جگت دوارکا لیکھا رہے نہ رائیا۔ نرگن نرگن ناتا آئے گنڈھن، سرگن میلا میلے سہج سُبھائیا۔ چرن دھوڑی امرتسر ٹہائے ساچی گنگن، اندر باہر گپت ظاہر ڈرمت میل رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ بھگت بھگوان آد جگادی میلا دُھر دا، دُھر مستک لیکھا آپ بنائیا۔ جگ چوڑی میلا ملدا رہے سچے ستگر دا، ست سوامی شبد انامی اکو بے پرواہیا۔ انتر انتر نرنتر ساچا فرنا رہے پُھردا، من واسنا جھگڑا دئے چُکائیا۔ تال بنیا رہے سرت سوانی شبدی سُر دا، سووت جاگت اکو رنگ وکھائیا۔ لہنا دینا آد جگاد جگ چوڑی مُکاؤندا رہے اند پُر دا، پورن برہم پاربرہم پرہ آپ جنائیا۔ جھگڑا چُکاؤندا رہے کلجگ کوڑی کِریا اندھ گھور دا، ست ستوادی اپنا نور کر رُشنائیا۔ لیکھا رہن نہ دیوے پنج چور دا، ٹھگوری من نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں کارج کرے لوڑ دا، لوڑیندا ساچن دیا کھائیا۔ جن بھگتاں میلا آد انت، انتشکرن لیکھا رہے نہ رائیا۔ میلا ملدا رہے گرمکھ ساچے سنت، ست ستوادی اپنا جوڑ جُڑائیا۔ جوڑ جُڑا رہے دُھر دے کنت، نرگن سرگن سوبھا پائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا چلدا رہے اکو منت، منتو سارے حل کرائیا۔ رت مولی رہے سدا بسنت، پُھل پُھلواری پت

ڈالی آپ مہکائیا۔ بھگت بھگوان جوڑا جڑدا رہے وچوں جیو جنت، جیون جُگت اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی ویکھ وکھائیا۔ بھگت بھگوان اکو گرہ ہندا رہے واس، نواس استھان ملے وڈیائیا۔ اکو مندر ہندا رہے پرکاش، پرکاشوان نُور خُدائیا۔ بن منزل بنیا رہے ساتھ، سگلا سنگ آپ جنائیا۔ پُورب جنم پُوری کردا رہے آس، آسا منسا اپنے رنگ رنگائیا۔ نرگن ہو کے وسدا رہے پاس، پُشت پناہ اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پریم پریتی اندر دیندا رہے شاباس، شہنشاہ ہو کے اپنی خوشی وکھائیا۔ جھگڑا مُکاؤندا رہے پرتھی آکاش، اکل کل دھاری اپنی کھیل وکھائیا۔ لیکھے لاؤندا رہے پون سواس، ساہ ساہ اپنا نام جپائیا۔ تُوں میرا مین تیرا اکو دس کے جاپ، ضامن ہو کے لئے چُھڈائیا۔ کوٹ جنم دے میٹ دیوے پاپ، مہروان ہو کے اپنا درس کرائیا۔ تن ماٹی خاکی کرے پاک، پت پت پُنت دئے بنائیا۔ جُگ چوکڑی پورا کرے واک، بھوکھت لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ گرمکھ گر گر بنا ساک، سجن ہو کے میل ملائیا۔ آتم پرما تم ویکھ اپنی ذات، پڑدا اولاد دئے چُکائیا۔ بھگت بھگوان اکو مندر اندر دُھر دا واس، دوجا گرہ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، لہنا دینا رکھے اپنے ہاتھ، دوسر ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔

* پہلی جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال *

بجلی کہے آد جُگاد برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر کھیل تماشاء، جل وچ تھل وچ جل وچ پل وچ کھیل کھئے نہ پائیا۔ سنت بھگونت آد انت جُگا جُگت ساکھیات پرہو ویکھ آپ تماشاء، تماشین دین دنی جگت لوکائی نال ملائیا۔ مین تُوں تُوں میں ہنگ برہم پاربرہم آتم پرما تم نرگن نرگن سرگن سرگن ذات اذاتی کھیل بہہاتنا، دوس راتا اپنی کار کھائیا۔ صوفی سنت فقیر شاہ حقیر بے نظیر لاشریک سچ توفیق اگئی کرن اگم باتا، اجپا جاپ بن پن پاپ، بن رسنا جہوا بتی دند واک واکا، خاکہ نال اتفاقا دُھر دا داتا ویکھ وکھائیا۔ سہج سُبھاؤ بے پرواہو سچ نیاؤں شبدی دھار سچ جیکار ایکنکار نرکار کر پسا بن رسنا جہوا بتی دند سورا سرہنگ مارے اگئی باکا، حاکم دُھر دا لیکھا کوئی نہ جانے تال سُر دا سارنگا، ست مردنگا انحد نادى برہم برہمادی ساچی دھار

جنائیا۔ پتاسے نالوں بھگت بھگوان دا میل چنگا، جتھے اٹھسٹھ تیرتھ نہ کوئی جننا سُرستی گوداوری گنگا، تند تن تنبور رباب وجائے مردنگا، کھیلے کھیل نرگن سرگن میل چڑھے رنگ تن وجود خاکی بندہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سوامی انترجامی گھٹ گھٹ واسی پُرکھ ابناشی لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت سنت سُہیلا اک اکیلا گرہ بہتر گرہ گرہ ویکھ وکھائیا۔ بجلی کہے میں کھردا ویکھیا اوہ پتاسا، جس دا وجود نظر کیسے نہ آئیا۔ جس نوں دین دُئی دوویں کرے ہاسا، ہستی وچ ہستی بے پرواہیا۔ جہدا اکو نال اکو ناتا، دُو جے وچ دُو جا ہو نہ کدے سمائیا۔ اکو مالک اکو پالک اکو ہووے ساکا، سجن سین بن نیتر لوچن نین بن اکھاں اک اکھوائیا۔ اکو نور ظہور اکو ہووے جاتا، آد جگاد دُھر دا دیوے ساتھا، سگلا سنگ بنائیا۔ بن کرم کانڈ وچ برہمانڈ نراکار کرے کھیل تماشا، طمع ترنگ سورا سرینگ نہ کھئے اٹھائیا۔ بھگت سُہیلا اک اکیلا کھیل جانے گرو گُر چیلا سجن سُہیلا پورن پاربرہم پت پریشور کرنہارا انتر پوری آسا، نراشا وچ کر کے واسا، نرگن نور جوت نرگن پرکاشا، ابناشا اپنا رنگ چڑھائیا۔ کوٹ جنم دے پچھوں پر پُرکھ دے نال سُبھاوک ملن دا بُندا واقعہ، واقف کار بنا علم دے پاون سار، بنا منزل دے چڑھن دوار، بنا لبھن توں ویکھن یار، بنا سُنن توں سُنن جیکار، جے جیکارا ہر ہر پیارا ہر مندر محبوب اچ عروج، عرشے اعظم اکو دُھن دھنوادی ہو آپ جنائیا۔ جوتی جوت جوت رُشناٹیا۔ بجلی کہے میں پتاسے نوں ویکھنا کھردا، بن اکھاں دھیان لگائیا۔ لہنا دینا جاننا اوس ستگر دا، جو سُنٹیاں ربیا اٹھائیا۔ جو بنا بھجن بندگی پر ماتم ہو کے آتم جڑدا، جوڑی دُھر دی سدا بنائیا۔ جو ایتھے اوتھے دو جہان جگت پیار وچ کدے نہ مڑدا، مایا ممتا موہ نہ کھئے پھسائیا۔ کرے کھیل اگتی اگم ہور ہور دا، چند چکور نہ کھئے وڈیائیا۔ لیکھا لہنا دینا جانے اپنی لوڑ دا، گرمکھ گُر گُر گود اٹھائیا۔ جھگڑا چُکائے من واسنا چور دا، نو دوار نہ کھئے بلکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بجلی کہے میں ویکھاں پتاسا بھردا، کِنکا کِنکا روپ بدلائیا۔ لہنا دینا جاناں ٹھگ چور دا، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجائیا۔ شاہ سوارا ویکھاں اگتی گھوڑ دا، جو دو جہاناں بھجے واہو داہیا۔ جن بھگتاں لیکھا کرے اپنے بھاگ متھور دا، متھیا دسے اور لوکائیا۔ سچ دوارا جتھے جھگڑا نہیں کیسے شور دا، سُن سادھ نہ کھئے لگائیا۔ اندھ رہے نہ کوئی اندھ

گھور دا، جگت بجلی نہ کھئے ڈگمگائیا۔ اکو پرکاش پُرکھ ابناش کرے مور تور دا، ثریا پد توں تُرت اگلا پینڈا دئے وکھائیا۔ جن بھگتاں بنا کارج کیسے نہ سؤر دا، سووت جاگت ویکھی جگت لوکائیا۔ جگت واسنا لہنا دینا نہیں پُهل تے بھوڑ دا، گرُمکھ آسا سچ واسنا جگت کول قلم بند نہ کھئے کرائیا۔ ایہہ ناتا نہیں گڈی تند ڈور دا، پیچا لا نہ کھئے تُڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ بجلی کہے میں پتاسا روپ ویکھنا دین دُنی، دو جہاناں نظر اُٹھائیا۔ کوئن کوٹ کھر گئے رکھی مئی، مُنیشرا اپنا آپ مٹائیا۔ ودیا والے ودوان گئے بہہ گئی، شاستر سمرت وید پُران کر پڑھائیا۔ بن ہر بھگتاں پرہ نے پکار نہ کیسے دی سنی، انسنت کری لوکائیا۔ ساچے سنتاں اندر اپنی رکھ کے شبد دُھنی، دُھن آتمک راگ دئے درڑائیا۔ دسم دواہری نیکی جیہی کئی، کُلی چوں باہر کڈھ کے اپنے کنبھ وچ ٹکائیا۔ یاد رکھی جلاہے دی تانی بُنی، جس دا لیکھا رہیا مُکائیا۔ گرُمکھ ہرجن آسا رہے کدے نہ آونی، آوتنا وچ نہ کدے جنائیا۔ وست نام بھنڈارا دیوے دُونی، دُنی توں باہر لیکھا دئے کرائیا۔ جنہاں دی سچّی درگاہ پکار گئی سنی، پتاسے وانگ کھر کے اپنا آپ نہ کدے مٹائیا۔ اگے تاؤنی پئے نہ دھوئی، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ نہاؤنا پئے نہ کیسے کھوئی، جلدھارا نہ کھئے وپائیا۔ دیوے وچ وٹی پاؤنی پئے نہ نالوں پوئی، گوہڑے ہتھ نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ بجلی کہے میں پتاسے دی ویکھی حالت، جُگ چوکرئی دھیان لگائیا۔ سچ دوارے دی تگاں عدالت، پرہ چرن دھیان رکھائیا۔ لکھ چوڑاسی دی ویکھاں بغاوت، منوا گھر گھر کرے لڑائیا۔ پروردگار دی ویکھاں سخاوت، جو صوفیاں خیر جھولی دیوے پائیا۔ جنم مرن دی رہن نہ دیوے علامت، جھگڑا اور نہ کھئے لوکائیا۔ جن بھگتاں سدا رکھے صحیح سلامت، صلح گل اپنے وچ سمائیا۔ آوندیاں جاندیاں ایتھے اوتھے دو جہاناں کرے نہ کھئے ممانت، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ لوک مات آ کے دیاکھا کے اپنے شبد دی دے کے جائے ضمانت، اگلا حُکم وچوں سُنائیا۔ سچ پریم دی بخش کے جائے نیامت، امرت پهل اکو دئے کھوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ بجلی کہے میں پتاسے نال کراں کچھ گل، انتر انتر جنائیا۔ سچ دس کی پُرکھ ابناشی کردا ول چھل، لکھ چوڑاسی بھوڑی وچ بھوئیا۔ کی کھیل ہونا اج کل، کلیمیاں توں باہر دینا درڑائیا۔ کی کرنی دا دیوے پهل، ہر کرتا بے پرواہیا۔ ٹوں سدا کھردا رہوں وچ جل، دھارا وچ اپنا آپ بدلائیا۔ مسلے وچوں مسلہ کر دے حل، احوال اگلا دے درڑائیا۔

پتاسا کہے سُن میری گلّ، سہجے دیاں جنائیا۔ دین دیا لا صاحب سوامی جنہاں ہویا ولّ، ولولے اندروں دئے کڈھائیا۔ نت نوت جُگ چوکڑی جن بھگتاں کارن لوک مات آئے چل، چلتر اپنا نہ کیسے سمجھائیا۔ وینہدی دھار دو جہاں سمنڈ ساگر سارے دیوے ٹھلّ، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ کی ہویا جے لیکھا مُک جائے کایا ماٹی تن وجود کھلّ، فلق خُدا رہن نہ پائیا۔ بھگتاں دی آتم پر ماتم وچ جائے رل، جل وچ مل کے اپنا آپ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ پتاسا کہے سُنا بجلي بھین، تینوں دیاں جنائیا۔ کی تُوں مینوں آئی کچھ کہن، اپنا خیال درڑائیا۔ ذرا کھول کے ویکھ نین، مین بھگتاں دیاں درسائیا۔ جس نُوں سب نے مٹیاں اپنا ساک سجن سین، سمرتہ پُرکھ بے پرواہیا۔ جو جُگ چوکڑی دیوے دین، دین گر اوتار پیغمبر جھولی آپ بھرائیا۔ اوہ کلجگ انت سری بھگونت جن بھگتاں نال مل کے اپنی سہاؤن آیا رین، بھنڑی اپنے رنگ رنگائیا۔ سو گرمکھ سنت سہیلے میرے وانگ گھر کے پانی وچ کدے نہ وہن، وسندی دھار کدے نہ جائیا۔ جو بن رسنا جہوا بٹی دند اجپا جاپ اوس دا نام لین، جو بن سدیاں پُچھیاں گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ جس نُوں سمجھ نہ سکے شاستر سمرت وید پرن انجیل قرآن کہانی بانی بالمیک دی لکھی ہوئی رمائن، رمنا رام رمیا کہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ بجلي کہے سُن پتاسے ویر، وارتا تینوں دیاں جنائیا۔ مین جُگ جُگ ویکھے سنت فقیر، جو فقرے ڈھولے رہے گائیا۔ جنہاں توڑے شرع زنجیر، سولی چڑھ کے خوشی منائیا۔ جنہاں مٹیاں اکو پیر، پیغمبر گئے تجائیا۔ جنہاں دا انتر ہویا دلگیر، برہوں ریبی گر لائیا۔ اوہناں پیار دی ویکھی شمشیر، شمع گئے جگائیا۔ بدلدی ویکھی تقدیر، تدبیر بے پرواہیا۔ تکیا بے نظیر، جو مہر نظر نال پار کرائیا۔ جلاہے دا تانا جانے نہیں کبیر، بن کعبیوں جس کعبہ دتا سمجھائیا۔ تہاڈی سچکھنڈ وچ سچ تصویر، جنہاں دے ہتھوں تسبیح مالا دتی سٹائیا۔ تہاڈے پچھے تہاڈا مالک بنیا حقیر، حکمت نال حاکم دُھر دے دئے بنائیا۔ ست سچ دی بخش اک جاگیر، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ تہاڈا نہ کوئی آد نہ کوئی اخیر، نہ کوئی انتشکرن نہ کوئی ضمیر، نہ کوئی سکھمن ٹیڈھی بنک نہ نو دوارے دلگیر، نہ راؤ رنگ نہ شاہ سلطان نہ پھرنی پئے شمشیر، تہاڈا اکو دوارا بنک جتھے وسے بے نظیر، جگ نیتر نظر کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کرائیا۔ سفری جی بجلي کدے کتن نہ دیوے نمبر، مارک حق حق لگائیا۔ جنہاں دا ہو گیا سچ سو مبر، ایتھے

اوتھ نہ ہوئے جدائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال سرب کلا بھرتبر، بھرپور رہیا سرب ٹھائیا۔ بن قلم شاہی دے لیکھا جانے عمل، عالم علما
 سارے کھوج کھوجائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ سد بیٹھا رہے نال تحمّل، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ جن بھگتاں توڑ کے آد جُگادی
 بندھن، بندگی اکو دئے سمجھائیا۔ سچ پیار دا دے اندن، اند اند وچ ٹکائیا۔ جو آوے ٹٹی گنڈھن، نانا اپنے نال بندھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن میلا میلے سہج سُبھائیا۔ بجلی کہے میں پتاسے نوں دسنا اندرلا بہیت، جس نوں کتھنی
 کتھ نہ سکے رائیا۔ اک پجن کہا گرو ارجن جس ویلے سیس تئی پئی ریت، بن رسنا جہوا اکھ سُنائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال تیری ویکھ
 اگئی کھیڈ، میرا انتر خوشی منائیا۔ جس کارن مینوں دتا بھیج، بنا بھجن بھہ بھنجن لیا ملائیا۔ دھن بھاگ توں تئی توی اُتے مانی
 میری سیج، سنگی ہو کے سنگ رکھائیا۔ کچھ پریم پیار اندر لیکھدے لیکھ، جس نوں لکھے کھئے نہ شاہیا۔ جس ویلے نرگن ہو کے
 دھاریں بھیکھ، جوتی جوت ہو کے جوتی جوت روپ وٹائیا۔ اے پرہو اپنیاں بھگتاں نوں لئیں ویکھ، کیسے گرو اوتار پیغمبر دی لوڑ
 رہے نہ رائیا۔ بدل دیویں ریکھ، رکھیاں مُنیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ وکھاویں اپنا دیس، جتھے نرگن ہو کے سوہا پائیا۔ سُناویں اک
 سندیش، توں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ سدا کول رکھیں ہمیش، وچھوڑے والی رُت مٹائیا۔ اوبناں پچھے جے تینوں جانا پئے لوک
 مات بدیش، پردیسی ہو کے اپنے دیسی لینے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گرو ارجن کہا
 میں نیلا نہیں ترنگ، ترنگ جگت نظر نہ آئیا۔ توں میرا میں تیرا وجود میرا جدا رہے وجود تیرا انگ، انگیکار اک اکھوائیا۔ سدا
 بھگتاں دا منگاں سنگ، گرمکھاں نال کُرمائیا۔ ابناشی کرتے کدے نہ ننگی کریں کنڈ، جو تیری اوٹ تکائیا۔ لکھ چوراسی وچوں
 تھوڑا حصہ تیری ونڈ، تیری کِرپا نال نظری آئیا۔ اپنی پیچ کے رکھیں گنڈھ، سہجے سکے نہ کھئے کھلائیا۔ پریم پیار پرتی مُحبّت دا
 چاڑھنا رنگ، حقیقت وچوں حقیقت دینی سمجھائیا۔ نور ظہور دا بخشنا اند، فضول جنم نہ کھئے گوائیا۔ بن بھگتاں تیرا سچ چڑھے
 کوئی نہ چند، جو اٹھے پھر کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں دیاں
 سندیش، دُھر شبدی حُکم جنائیا۔ لکھ چوراسی کھیل کھلاؤنا میرا پیشہ، گر اوتار پیغمبر حُکمے وچ بھوائیا۔ کوٹاں وچوں گرمکھاں
 سنتاں کھولاں اپنا بہیتا، انتر نرنتر پڑدا اک اٹھائیا۔ ساچے بھگتاں پورا کراں لیکھا، جنہاں دی لکھت میرا بھوکھت دئے بنائیا۔ جنہاں دا

سدا سدا سد مارگ ایکا، دین مذہب ذات پات ورن گوت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ترے گن مایا پنج تت پنج وکار نہ لائے سیکا، اگنی اگ نہ کھئے جلائییا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تنہاں دا رکھاں سدا سدا سد چیتا، چیتن ہو کے چتر دیاں بنائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائییا۔ پُرکھ اکال کہے جگت مثال ودیا وچ پرچار، پرچہ ہر سمجھ کھئے نہ پائییا۔ بن بھگتاں کرے نہ کھئے دیدار، سمکھ ہو کے خوشی نہ کھئے منائییا۔ اکھراں والا جگت ووبار، ودیا نال ودیا کرے لڑائییا۔ سنت سہیلا کرے نہ کھئے اعتبار، بن ملیاں سانت کھئے نہ آئییا۔ لکھ چوراسی رڑھدی جائے وچ سنسار، بھوساگر پار نہ کھئے کرائییا۔ گرمکھ راہ تگن دھر دے یار، جو یارانہ شاہ سلطانا اکو اک رکھائییا۔ بنا گلشن دے دے اوہ بہار، جتھے اڈن والی بلبل نہ کھئے چہچہائییا۔ جتھے خزاں دی آوے کدے نہ وار، پتجھڑ روپ نہ کھئے بدلائییا۔ اکو رنگ رہے سچی گلزار، کلی کلی آپ مہکائییا۔ خود خدا بنیا رہے خدمتگار، خادم ہو کے سیو کھائییا۔ صوفی سنت بنا کے وفادار، مہر نظر اک ٹکائییا۔ سچ بھروسہ دے اعتبار، بے اعتباری دئے چکائییا۔ جن بھگتو ٹہانوں کھرن نہیں دینا وچ سنسار، پتاسے والا پتہ اپنے نال لگائییا۔ ٹھاڈا اوہ سچا گھربار، جتھے چھپر چھن نہ کھئے چھپائییا۔ بن تیل باتی بھوئے اجیار، سورج چند نہ کھئے رُشنائییا۔ بن زمیں اسماناں بھوئے بہار، بن بارش رُت دئے مہکائییا۔ سہج سہج اندر وڑ کے مندر چڑھ کے سرت سوانی شبدی پھڑ کے، پریم پریتی اندر کرے خبردار، بے خبراں خبر سنائییا۔ بن ہتھیاں باہواں پھڑ کے بیڑا کر کے جائے پار، پاربرہم پرہہ اپنی دیا کھائییا۔ جتھے راگاں دا نہیں شمار، شمع دیپ نہ کھئے رُشنائییا۔ لے جائے اوس دربار، جس دربار دا مالک بے پرواہییا۔ درگاہ ساچی دا حقیقت والا یار، حکم اک منائییا۔ جس دا پیار مُحبت وچوں ہووے نمودار، ٹہاندے پیر پیغمبر گئے سنائییا۔ جلوہ گر جلوہ دکھائے بے مثال، جس دی مسل نہ کیسے بنائییا۔ جن بھگتو ٹھاڈا وڈا کرے اقبال، اقبال ٹہاتھوں لے کے بیان قلم بند رکھائییا۔ جس نوں گانہ سکے کوئی زبان، سو ٹھاڈے دھیان وچ ٹکائییا۔ جس نوں ودیا نہ جانے گیان، برہم گیان رمز وچ سمائییا۔ ساچے سنت اوس حکم نوں کرن پروان، جو بنا پروانیاں دے دئے پُچائییا۔ بنا سفر دے سفر اندر رہے آن، کایا کفنی بھاگ لگائییا۔ بنا جگہ توں جگہ لئے پہچان، جتھے نہ زمیں تے نہ آسمان، نہ پین تے نہ کھان، نہ حیوان تے نہ انسان، نہ دُنی نہ جہان، نہ ودیا نہ کوئی گیان، نہ سیتا نہ کوئی رام، نہ کوئی رادھا نہ کوئی کاپن، نہ کوئی گُر اوتار پیغمبر دیوے بیان، جتھے اکو نور جوت نشان، دو جا نظر کھئے

نہ آئیا۔ بنا بچلی توں چانن دیوے اوہ چانان، جتھے جلوہ نؤر مہان، نرگن رُوپ سِری بھگوان، جو سب نؤں دیوے دان، گھر
 سوامی ملے آن، لکھ چوڑاسی جُکے کان، آون جاون دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بنا چپائیاں توں دیوے پکوان، بنا پروسیاں توں دیوے
 دھیان، بنا منزل توں دیوے نشان، ساکھیات اُتر آوے جس نؤں منڈے گئے رام، رمتا رمتا سب دے اندر رستے دئے بنائیا۔ نہ تحصیل
 نہ کوئی ڈسٹک، کر کِرپا جس نؤں مارے اپنی بٹ، بن کِرپا دے دئے چٹ، ہر سنگت دے کر دئے فٹ، بھاویں اُس نؤں وٹ کہو
 بھاویں اٹ، تھری آئی دی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ بھاویں سب دا مانس جنم لئے نچٹھ، بن اگھاں توں نظری آوے وچ، بن کِرپا توں
 سرِشٹی سمجھے بچ، دِیال ہو کے جن بھگتاں لیکھا دئے لکھ، جس نؤں دو جہان نہ کھئے مٹائیا۔ نہ کوئی بیکانیر نہ کوئی گنگا نگر، بالو
 ریت نہ کھئے وکھائیا۔ جنہاں دے اندر وڑ کے پریم پیار دا پاوے سگن، سگل سرِشٹی توں باہر کڈھائیا۔ آتم پرما تم کر کے لگن،
 پچھلیاں توں لئے چھڈائیا۔ بنا بچلی توں اندر دِپیک جگن، ایس بچلی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ایس بچلی والے بھاگھڑے دا راہ تگن،
 گرمکھ بے پرواہ وچ سمجھائیا۔ جو تھوڑے جہے ہو جان شکن، شکوے اندروں دئے کڈھائیا۔ جس دے ہتھ دسم دواری دا نِگا جہا
 ڈھکن، سہجے دئے اٹھائیا۔ بنا پتاسیاں توں امرت بہ کے چھکن، امرت رس نچھر دھار دئے جھرائیا۔ بنا بولیاں توں ناد اگئی وچن،
 جنہاں دی سدا وجدی رہے ودھائیا۔ جے چند چکور نؤں جاندا نہیں سدن، سِری بھگوان بھگتاں دے اندر وڑ کے دئے اٹھائیا۔ جگ
 جگ پیج آوے رکھن، ایہہ اوسے دی بے پرواہیا۔ بھانڈے رہن نہ دیوے کایا ماٹی سکھن، سہجے دئے بھرائیا۔ جو ستگر پورے دے آ
 گئے پتن، بیڑا اگلے کنارے توں آگے دئے لنگھائیا۔ جتھے اوہ صاحب سُہیلے وسن، جنہاں دے شاستر سمرت وید پُران راگن ناداں وچ
 ڈھولے رہے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد مہر نظر ٹکائیا۔ پتاسا کہے میں مٹمکھاں سدا کھوردا، جنہاں
 پریم نظر نہ آئیا۔ جنہاں دا ناتا پنج چور دا، پنجاں وچ مل کے خوشی منائیا۔ اوہناں شوہ دریائے روڑھدا، چوڑاسی پار نہ کھئے کرائیا۔
 آگے ہو کھئے نہ ہوڑدا، سچ سندیشہ نہ کھئے درڑائیا۔ رائے دھرم آگے توردا، جو تڑت دئے سزائیا۔ کھیل ویکھاں پیندے شور دا، ہاباکار
 وچ خوشی منائیا۔ کلجگ لہنا جاناں اندھ گھور دا، چار گنٹ ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 اپنا کھیل ربیا ورتائیا۔ پتاسا کہے میں دساں سچ سلوکا، ڈھر فرمانا اک درڑائیا۔ اچی کوک جاناں ہوکا، حکم متو بے پرواہیا۔ جس

دے وچ نہیں کوئی دھوکھا، کوڑی کریا نہ کھئے جنائیا۔ مانس جنم ملیا موقع، مُکمل ملو شہنشاہیا۔ جس دا مارگ سب توں سوکھا، اُوکھی منزل دئے مُکائیا۔ پڑھنا پئے کوئی نہ پوتھا، پُستک بغل نہ کھئے ٹُکائیا۔ بھکھاری بن کے پھڑنا پئے نہ سوٹا، سواناں پرے ہٹائیا۔ بھیکھیاں وچ بنھنا نہ پئے لنگوٹا، تن خاک نہ کھئے رمائیا۔ ککھان دا بناؤنا پئے نہ کوٹھا، اگنی آگ نہ کھئے جلائییا۔ گرہستیاں گھروں منگنا پئے نہ توسا، بغلی بانہ نہ کھئے ٹُکائیا۔ گوبر نال دینا پئے نہ کوئی چوٹکا، سیس حدیث نہ کھئے نوائیا۔ جنہاں نوں پرہہ ملن دا شوفا، سیدھے ملو بے پرواہیا۔ جسنوں ملیاں کوئی جاوے نہ اؤنتا، اؤنت گیاں دے گھر جنم کھئے نہ پائیا۔ مالک مل جائے خالق اِکو کھوٹنا، جس نوں خصم کہہ کے سارے گئے گائیا۔ اوس دی گود وچ لاؤ ڈھونکا، جتھے سُنّیاں نہ کھئے اُٹھائیا۔ ساچی منزل چڑھو جتھے کھئے نہ پہنچا، سچ دوارا اِکو نظری آئییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کریال ہو کے کریں لئے ترائیا۔ پتاسا کہے جن بھگتو تھانوں کوئی رہے نہ سوگ، چنتا اندرون دینی کڈھائیا۔ تھادا جنم جنم دا کٹیا گیا روگ، جگت روگیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ اوس دے نال ہویا سنجوگ، جو پر ماتم آتم اپنی کھیل کھلائییا۔ ایتھے اوتھے سدا مانو مؤج، مجلس اِکو نظری آئییا۔ تھادا پورا ہویا جوگ، جگتی پرہہ نے دتی سمجھائییا۔ تھادے بدلے آپ تھانوں لیا کھوج، گرسکھاں لبھن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ جگت وچھوڑا گوائے وچوگ، وچلا لیکھا دئے مٹائییا۔ پریم پیار دا پریم نال کرو بھوگ، بھگون ہو کے بھگتاں وچ سمائییا۔ کلجگ اتھ پرہہ نوں دیوو روعب، اپنا بل دیو وکھائییا۔ نالے کہو، ہے پرہہو، جے اسپس نہ آؤندے تیرے نام دا پے جاندا بھوگ، کلجگ جیو بھوگی وشیاں وچ تیرا نام مٹائییا۔ سچ پُچھیں جے تینوں سیدھے یاد کریئے سارے کردے وروده، کیوں تیری صفت نوں پڑھ کے مورکھ جھٹ لنگھائییا۔ چنگا کیتا گرمکھاں نال منمکھاں دی لڑن واسطے بھیجی فوج، بنا سیما حد توں آگے پچھے کرن لڑائییا۔ تھوڑا جہا وِدیا دا دے کے بودھ، بُدھی سب دی دتی بدلائییا۔ مایا رانی نے بنا کے سارے نر تیتھوں بھلے بھوج، اڈیاں مار کے سُرَت دتی بھلائییا۔ کیسے نوں ہتھ آوے نہ مکتی موکھ، مُفت وچ ٹلیاں رہے کھڑکائییا۔ امرت رس دی ملے نہ انتر چوگ، چُغلی نندیا کر کے جھٹ رہے لنگھائییا۔ سری بھگوان تیرے اُتے رکھے کوئی نہ اوٹ، گر اوتار پیغمبر منّ کے اوہناں دا حُکم رہے اُٹائییا۔ اندرون کڈھے کوئی نہ کھوٹ، کھوٹے ہو کے کھٹیا سیج بندھائییا۔ بن بھگتاں توں لگے کیسے نہ چوٹ، جو چُکھی اندر چوری چوری تیرا درشن اندرون پائیا۔ جتھے بُدھی دی نہیں

سوچ، ودیا نہ کھئے پڑھائیا۔ ہرکھ نہیں کوئی سوگ، چنتا غم نہ کھئے دکھائیا۔ سنجوگ نہیں وجوگ، ناتا دُھر نہ کھئے جڑائیا۔ بن تیرے ملے نہ ساچی مؤج، مؤجودہ ہو کے درس نہ کھئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پندھ سب دا دے چکائیا۔ پتاسا کہے جن بھکتو میں ویکھاں تہاڈا پتن پنت پنت دیا کھائیا۔ جس دا اکو دُھر دا بچن، بچیاں وانگ رہیا منائیا۔ نرگن ہو کے لجا آیا رکھن، سرگن دیوے مان وڈیائیا۔ کایا گڑھ سہائے کنچن، ماٹی خاک وچے ودھائیا۔ نراکار ہو کے ساچے مندر آیا وسن، گھٹ بھیتڑ ڈیرہ لائیا۔ دُھر دا دیک ہو کے آیا جگن، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ سچ پریتی اندر رکھے مگن، مارگ اکو رہیا دکھائیا۔ اگتی پوہ نہ سکے ترے گن آگن، امرت میگھ رہیا برسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہستی وچوں ہستی آپ بدلائیا۔ بجلی کہے میں سنتاں کولوں کدے نہ جاواں مکر، پاسا دے نہ پلو چھڈائیا۔ جو صاحب دا کردے شکر، شکرے وچ اوہناں سیس نوائیا۔ جنہاں دی خاطر نرگن دھاروں آیا اتر، اتر پورب پچھم دکھن ویکھ دکھائیا۔ بنا مات پتا بنا کے اپنے پتر، پتا پوت گود سہائیا۔ سوامی ہو کے آیا پچھن، پورب جنہاں لیکھا رہیا مکائیا۔ شبدی دھار ہو کے آیا بکن، بکل وچوں بکل دئے کھلائی۔ سنت سہیلے جنم کرم دے کر کے میلے آگے دیوے نہ رُسن، رُسیاں نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بجلی کہے میری جگت کڑاوی چمک، سہارا پچھلا نظر نہ آئی۔ میری سمجھ نہ آوے سمجھ، بے سمجھ دیاں ڈھائیا۔ جنہاں نوں مُرشد والی وچ گئی رمز، اوہ رمضان دا لیکھا گئے مکائیا۔ اوہ چھڈ کے پڑھائی یے الف، عارفاں والی مت مٹائیا۔ اکے دی ہو گئے طرف، جس دی سمت نہ کھئے بدلائیا۔ جس دا لیکھا نہ جاوے کدے حرف، حرؤفاں وچ جمع نہ کھئے کرائیا۔ کروٹ دے کے دین دُنیا کر دیوے بے ترف، پاسا لئے اٹھائیا۔ مہروان ہو کے صوفی سنتاں میٹے حرص، ہوس اندروں دئے چکائیا۔ کون جانے کی رمز ماری شمس، پٹھی کھل لہائیا۔ ودیا والے احمق، جھگڑا کرے لوکائیا۔ مَلا کی جانے سر اُتے کُلا تیر تہمت، تہمت سبناں رہیا لگائیا۔ پتاسا کہے اوہناں نوں میرے وانگ کدے نہ آوے زحمت، بنا کھریاں توں خود اوسے وچ سمائیا۔ جنہاں اُتے ہو گئی رحمت، رحم وچ لئے اٹھائیا۔ سفر کرن دی سب دی لیکھے لا دئے محنت، در آیاں دئے وڈیائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے بن آگھ توں لا دئے سینت، بنا اشاریوں اشارہ دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جو بن ہتھیاراں لکھ چوراسی بنیا رہے مکینک، بن بجلی

ین الیکٹرک اپنا سچ کر سلیکٹ، ڈائریکٹ سِدھا دئے ملائیا۔ جس دے کول بنا کھمبیاں توں وڈا پروجیکٹ، کدی بند نہ ہووے
 وچ بریکٹ، کوئی ودیا والا کر نہ سکے سلیکٹ، سیلاں نال بند نہ کھئے کرائیا۔ جس دا مال بند ہو کے آوے نہ وچ کیسے پیکٹ، راہ
 وچ روکے نہ کوئی سنتری کھڑا اُتے ٹریفک، پڑدا باہروں نہ کھئے چُکائیا۔ جس نوں جانے کوئی نہ ایسٹ ویسٹ، جس دی کوالٹی سب
 توں بیسٹ، جس دے مالک نوں انکم ٹیکس وچ کرے نہ کوئی اریسٹ، انکوائری کرن کھئے نہ آئیا۔ جے اوہ کِرپا کرے بہاویں مارک
 دیوے انڈھیاں نوں کلاس فسٹ، دیا نال بنا لئے اپنے گیسٹ، اپنی مُحبّت دا رکھ دیوے ٹیسٹ، پرچہ جگت نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سب توں وکھری رکھے لسٹ، جنہاں دا اِکو اِک اِشٹ، جس نوں مندے گئے راما نال گرو
 وششٹ، جس نے گر اوتار پیغمبر دی حُکمے اندر رکھی فہرست، مکتی توں پرے جُگتی توں دُور لہنے وچ نہ رکھے دوزخ بہشت،
 تن وجود والا تتاں والا کدے کرے نہ عشق، جے بخت پئے تے بھگتاں کولوں کدے جائے نہ خِسک، دھرو پربلاد دین گواہیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ین بچلی توں جن بھگتاں اندر پریم پیار دی مار کے لیشک، لشکر اندروں چوراں والا دئے
 کڈھائیا۔ پتاسا کہے میں فرق رکھاں نہ رتی، کھیل دساں بے پرواہیا۔ جو کچھ ویکھاں اکھیں، سو سچ دیاں درڑائیا۔ جنہاں نوں مل
 گیا کھلاپتی، پت پریشور بے پرواہیا۔ اوہ گرمکھ سوانی بن گئی دُھر دی سکھی، ناتا سکیاں نالوں ٹڑائیا۔ اوہنوں لوڑ نہ رہی کیسے
 موم بٹی، گھر گھر وچ گھر دا مالک کرے رُسنائیا۔ جھلنی پئے نہ ہتھان نال پکھی، پون اُنجا سیو کھائیا۔ پڑھنی پئے کوئی نہ پئی،
 حرفاں والی نہ کھئے لکھائیا۔ لہنی پئے کوئی نہ ہٹی، جگت ونجارا راہ نہ کھئے تکائیا۔ اِکو مالک پرتپالک ساچا صاحب مل جائے جس دی
 آد جُگاد جُگ چوکرئی نام کہانی سدا سچی، ست ست دئے درڑائیا۔ جس دی نگری جوت اُجگری اِکو دوار وسی، واسطہ اِکو نال
 رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھا دئے جنائیا۔ بچلی کہے میں بھگتو کدے نہ بُجھدی، جنہاں نے
 دُھردرگاہوں میرا ناتا لیا جُڑائیا۔ میں کھیل اندرلی بُجھدی، بُجھیاں لوں اُٹھائیا۔ ایہہ کھیل نہیں کوئی لک دی، پڑدیاں وچوں پڑدے
 دیاں چُکائیا۔ مینوں یاد کہانی آئی گجری دی ککھ دی، جس دی لکھت نہ کھئے سنائیا۔ اوہ انت آخیری گھڑی ویکھی سکھ دی،
 جس ویلے گوہند ملی وڈیائیا۔ دھار جانی پتا پُت دی، اندر باہر اِکو رنگ سہائیا۔ جس نوں جھکیاں توں بنا جھکدی، جھکی نوں

جھکیاں لئے جگائیا۔ ایہہ میں کتھا دسی نہیں کیسے اُٹے رُکھ دی، نہ تتاں والے مُکھ دی، ابناشی سْت ملی مان وڈیائیا۔ کون کھیل جانے اوس رُت دی، رُتیاں وچوں رُتی رُت نہ کھئے بدلائیا۔ مینوں گھر گھر آسا آسا وچوں آس کدے نہ مُکدی، چوڑاسی وچ چوڑستہ اپنا لیا بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سدا اپنے رنگ سہائیا۔ بجلی کہے میں دھوکھے والی کراں کدے نہ بات، باطن دیاں سمجھائیا۔ سہنجی ہوئی رات، رین ملی وڈیائیا۔ بھگتاں بنیا ساتھ، گُرمکھ ڈھولے گائیا۔ مینوں آیا وشواس، وشو اکو رُپ درسائیا۔ اوس دے پہنچی پاس، جو پاسا سب دا دئے اُٹائیا۔ جتھے سدا نرگن نور جوت پرکاش، اکو رُپ رہیا درسائیا۔ جن بھگتاں پوری کرے آس، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ دُرمت میل دیوے کاٹ، کٹاکھش اکو نام لگائیا۔ سب دی لیکھے لاوے دُور نیڑے دی واٹ، وٹ اندر رہے نہ رائیا۔ جن بھگتاں دیوے اوہ اگئی دات، جو داتا ہو کے آپ ورتائیا۔ لہنا دینا چُکے تن ماٹی خاک، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ پورا کرے بھوکھت واک، واقفکار ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جن بھگت سہیلے انتر کر کے صاف، صفحہ کوڑی دئے مٹائیا۔ جنم جنم دی کِریا کر معاف، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ ہرجن رہے نہ کھئے گُستاخ، غُصہ غمی وچوں کڈھائیا۔ لہنا دینا کرے بےباق، پورب لیکھا جھولی پائیا۔ سوہاؤنت سہائے سہنجی رات، رین نین اگھ رہی کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن دیونہارا اکو ور، وارتا جگت نہ کھئے سیکھائیا۔ پتاسا کہے دھن وڈیائی ساچے سنت، جو صاحب ستگر وچ سہائیا۔ جنہاں دا مالک اکو کنت، سیج سہنجی سچ بندھائیا۔ نام دس کے دُھر دا منت، منتو جنم جنم دا حل کرائیا۔ گُرھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، پن اکھراں کرے پڑھائیا۔ لیکھا مُکا کے سورگ جتت، چرن کول دئے سرنائیا۔ کیسے دی کرنی پئے نہ منت، لکھ چوڑاسی وچوں باہر کڈھائیا۔ سچکھنڈ دوارا دس کے سمت، منزل منزل دئے پُچائیا۔ اپنی مہر دیوے بمت، حوصلہ سچ نال جنائیا۔ نال رلن نہ دیوے کوئی نندک، چُغل خور نہ کھئے ہمسائیا۔ جن بھگت سہیلا ساچی منزل اتوں کدے نہ جاوے تلک، اگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ نام اپارا دے کے خلعت، سیہرا ست ست بندھائیا۔ آتم پرما تم دس کے ملت، جوڑا دُھر دا لئے جُڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لہنا دینا دئے مُکائیا۔ پتاسا کہے میں گُرمکھ ویکھے سجدے، ہرمندر ڈیرہ لائیا۔ جتھے دپیک جوتی جگدے، آد جگاد ہووے رُشنائیا۔ گر اوتار پیغمبر اکو رُپ لگدے، دین

مذہب وند نہ کھئے وندائیا۔ بن بھگتاں توں بہیت کدے نہ لبھدے، سچا ربّ نظر کیسے نہ آئیا۔ لکھ چوڑاسی وین ویکھے وگدے، کوئن کوٹ جگ گئے پندھ مکائیا۔ کلجگ جیو روپ بنے بغلے بگ دے، بیڑے اندروں صاف نہ کھئے کرائیا۔ جو اکو سیری بھگوان دا نام چیدے، جمن مرن وچ کدے نہ آئیا۔ بن گرمکھاں پھل کدے نہ پکدے، کلجگ کرم جھکھڑ رسیا جھلائییا۔ جنہاں دے لہنے دینے ہندے حق دے، اوہ دُور دُراڑے آوندے چائیں چائیا۔ اوہ سندیشے سُنڈے اکو یک دے، اکو اوٹ رہے تکائیا۔ اوہناں نوں حُکم آ گئے پچھلے کرم کانڈ فق دے، بنا پٹواریاں قلم دینی چلائییا۔ جتھے لکھن والے کدے نہ تھکدے نہ اکدے، بنا عقلان توں لیکھے رہے بنائیا۔ بنا سفر توں سفر ملدے اُس ربّ دے، جو ربی خریف دوویں فصلاں اپنے وچوں اگائیا۔ جھگڑے نہیں چوڑاسی لکھ ییہ دے، جہاں دی چوٹ نہ کھئے لگائیا۔ بھگت بھگوان جگ چوکرئی میلے پرہو سبب دے، اپنی بدھی نہ کھئے بنائیا۔ کیسے نوں پتہ نہیں وچھڑے کد دے، قدیم توں قدماں دا پیار قُدرت دے قادر نال چلیا آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جھگڑے مُکا کے دین مذہب حد دے، مڑھیاں وچوں دعوے نال باہر کڈھائیا۔ جن بھگت کدے نہ جمدا مردا، مانس روپ بدلائییا۔ ایتھے اوتھے مالک رہے اپنے گھر دا، گھر وچوں کدے نہ ہوئے جدائیا۔ حُکمے اندر رہے چلدا، جگت جہان سیو کمائیا۔ بھانا رہے مندا، بھاری دا دکھ لاگے نہ رائیا۔ جگت ناتا سریر تن دا، آتم پرما تم وچ سمائیا۔ جس دا لیکھا پچھلا بل دا، دھرم دوارے سوہیا پائیا۔ جوت جوت وچ رلدا، جوتی جوت جوت رُشنائییا۔ لہنا دتا کلجگ کل دا، قلم لکھے کھئے نہ شاہیا۔ باؤن دوارے آیا چلدا، آيو پنج دو وڈیائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لہنا رسیا بھگتائیا۔ باؤن کول آیا بال، اوستھا بالی نظری آئیا۔ اوس پھڑ کے دُھر دا لال، گود اپنی لیا بُکائیا۔ پھل اگئی دتا کھوال، بھکھے رہ کے دتا رجائیا۔ اودھروں منگتی کیتا سوال، بھکھارن ہو کے دتی دُہائیا۔ میری کر پرتپال، دیاوان تیری وڈیائییا۔ میں وی اُس دی چاہوان، جو نڈھے دتا چھکائیا۔ باؤن کہا نہ ہو حیران، تینوں دیاں درڑائیا۔ ایہہ کوئی پکيا نہیں پکوان، تو پرات نہ کھئے وکھائیا۔ جس دے اُتے ہوواں مہروان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ انول وستو دیوان دان، چوڑاسی وچوں باہر کڈھائیا۔ بھگتاں وچ ملاواں آن، بھاونی پور کرائیا۔ جگت جھلاواں نشان، وچدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ منگتی کہے میں

کھڑی بھکار، بھکارن نظری آئی۔ منگیاں تیرا دوار، دوارے سپس جھکائی۔ سب کچھ تیرے اختیار، اختلاف نہ کھئے درڑائی۔ باون کہا نال پیار، سہج نال سمجھائی۔ تیری منزل دسے دُشوار، اوکھی گھاٹی پار نہ کھئے کرائی۔ تیرا جنم نہ جائے کوئی سوار، سوارتہ وچ نہ کھئے وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دا حُکم اک منائی۔ منگتی مانگت ہو کے پئی رو، نیناں نیر وہائی۔ کیوں میرے نال کراویں دھروہ، کی تیری بے پرواہیا۔ میں مُحبّت کراں موہ، تُوں ناتا رہیا تڑائی۔ پُرکھ ابناشی دتی سو، سمجھ اندرے اندر جنائی۔ میرا لیکھا جانے نہ کو، بُدھیوان نہ کھئے وڈیائی۔ جس ویلے جُگ بیتے چار نو تو، کلجگ اتم ویلا آئی۔ سچ پرکاش ہووے لو، اندھیرا جگت خُدائی۔ ساچا بیج دیواں بو، بھگت سہیلے مات پرگٹائی۔ تیرے کولوں کراواں دھروہ، دُھر دی لکھت اپنے ہتھ رکھائی۔ اپنی وست اپنیاں کولوں کھوہ، اپنے گھر ٹکائی۔ بال اوستھا دا میرا موہ، مُحبّت آگے ایہو چلی آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دا حُکم ویکھ وکھائی۔ دُھر دا حُکم رہے اتیت، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائی۔ حُکمے اندر سماں گیا پیت، ویلا وقت دئے گواہیا۔ کرے کراوے کرنہارا ٹھیک، ٹھاکر ہو کے ٹھوٹھے بہن وکھائی۔ آتم پرما تم بنا کے سچ پریت، پریت ہو کے توڑ نبھائی۔ جس نے بخشیا مرن جیت، اتم اپنے درلئے بُلائی۔ آتما پرما تم دا سچا میت، تن نال موہ نہ کھئے رکھائی۔ مات پت انتر رہے سیت، اگنی آگ نہ کھئے جلائی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آگے ہور کرے بخشیش، بخشش وچوں اُجڑے دئے وسائی۔

* ۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال *

جیٹھ کہے میں جُگ جُگ لوک مات رہیا تپدا، میری اگنی آگ نہ کھئے بُجھائی۔ راہ لبھدا رہیا سچ دا، مارگ ملے اکو بے پرواہیا۔ جلوہ تگاں اُس اگنی ربّ دا، جس نور نور وچ رُشنائی۔ آگے کھپڑا چھٹے الگ دا، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈائی۔ بنا اگنی ہووے دگدا، جوتی جاتا جلوہ گر نور خُدائی۔ شبد سندیشے ہووے سدا، بن حداں سدا اکو نام سمجھائی۔ سچ پیالہ دیوے اپنے پریم پیار مدھ دا، مدھم پرا پسنٹی بیکھری لوڑ رہے نہ رائی۔ لیکھا مُکاؤندا جاوے جگ دا، جاگرت جوت کر رُشنائی۔ جھگڑا مُکاوے کعبیانوالے حج دا، حاضر ہو کے ویکھ وکھائی۔ راگ سناوے اپنے ند دا، جگت تال نہ کھئے وجائی۔ جن بھگتاں پیارا ہووے

لگ دا، لگ ماتر دی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ درشن ملے اوس پرہ دا، جو پاربرہم ہو کے برہم رہیا اُچھائیا۔ کھیل ہووے خوشیاں
وچ گد گد دا، گداگد اپنی دھار لے بدلائیا۔ لیکھا بنا کے دُھردرگاہی جد دا، ہرجن اپنے رنگ رنگائیا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے بیڑے
کگ دا، کال پھاس نہ کھئے سزائیا۔ لیکھا مُکاوے کوڑ کڑیاریے دُرگندھ دا، سگندھ اکو نام جنائیا۔ جھگڑا مُکا دے آون جاون پندھ
دا، پاندھی ہو کے پھیرا پائیا۔ مالک بن جائے بندیخانے وچوں بند بند دا، بندنا اکو اک سمجھائیا۔ نظارہ دے دے آتم اند دا، پرمانند
پرم پُرکھ جنائیا۔ پرکاش کر دئے اپنے نوری چند دا، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ ناتا جوڑ کے اپنے چھند دا، سوہنگ روپ لے بنائیا۔
جیٹھ کہے میں ستجگ تریتا دواپر کلجگ اکو منگ آیا منگدا، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ جھگڑا مکے منوئے من فرنگ دا، ساچی
نیتی اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ جیٹھ کہے میں جگ چوکڑی رہیا پھردا، برہمنڈ
کھنڈ بن بن پاندھی راہیا۔ میں مالک بنیا رہیا لگھ چوڑاسی دل دا، گرہ اندر کایا بھیتر ویکھ وکھائیا۔ بن بھگتاں پُرکھ ابناشی کوئی نہ
ملا، ملنی کرے جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جیٹھ کہے میری اگن رہے نہ
دُھپ، تتوت نہ کھئے جنائیا۔ میرا مالک اپنی دھاروں آیا اُٹھ، پھیرا میرے وچ پائیا۔ ایکے نالوں دوئے اُتے گیا تھ، مہروان مہر نظر
اُٹھائیا۔ بن ہتھان باہواں گودی لیا چُک، چار کُنٹ کر رُشنائیا۔ وست اموک دے کے آد جُگاد سب کچھ، کچھ مچھ چرناں نال
دھوڑی وچ چُھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میٹنہارا آد جُگادی دُکھڑا دُکھ، دردیاں درد رہیا ونڈائیا۔ جیٹھ کہے
میں خوشیاں والا مہینہ جیٹھ، دو جہان خوشی منائیا۔ میرے وچ آیا مالک دُھر دا پُرکھ ابناشی وڈا سیٹھ، جس دا لیکھا لکھت نہ
کھئے گنائیا۔ جو جن بھگتاں رکھے سدا سایا ہیٹھ، ہیٹھوں اُپر لے کے اپنا چرن ٹکائیا۔ سچکھنڈ دوار وکھائے اپنا دیس، دیسنتر اکو
پڑدا دئے اُٹھائیا۔ جتھے سدا رہے ہمیش، ہم ساجن بن کے خوشی منائیا۔ لوک مات بن درویش، در در گھر گھر الکھ جگائیا۔ جس
دا لہنا دینا نال دسمیش، دہ دشا کھوج کھوجائیا۔ جوتی جامہ دھر کے بھیکھ، بھیکھادھاری بھیس وٹائیا۔ جس نوں جانے نہ کھئے
نریش، نراں دی بُدھی کم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار اگم سندیش، سدا دُھر دا اک
جنائیا۔ سدا دیوے سچ سندیش، صدیاں دے وچھڑے میل ملائیا۔ جس نوں آد جُگاد جگ چوکڑی لہدے پھرن انیکان، کوٹن

کوٹ بھجن واہو داہیا۔ کسے دا پور نہ ہووے لیکھا، لکھیا لیکھ نہ کھئے چکائیا۔ بن بھگتاں ساچے سنتاں کسے نہ ویکھا، درشتی وچ درشت دھرے نہ کھئے لوکائیا۔ کلجگ اتم بن کے ایکنکار ایکا، اک اکلا پھیرا پائیا۔ دینا جانے جیو جی کا، لہنا سب توں منگ منگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتائیا۔ سو گرمکھ سورا کھپئے سنت، جو ستگر سرن سیو کمائیندا۔ جس دا نام ندھان ایکا منت، منتر اور نہ کھئے درڑائیندا۔ گھر سوامی ہنڈھاؤندا دھر دا کنت، مالک خالق خلق وچ نہ کھئے بدلائیندا۔ تیس دا لہنا دینا اپنے ہتھ رکھے انت، انتر انتر لیکھا سرب چکائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، جنم کرم دا بن کے پانڈا پنڈت، بن ویدی بن سوڈھی بیدی بن اندر بھیدی بھيو بھاؤ بھو اپنے وچ رکھائیندا۔ اسمیدھ جگ بل لیا رچا، رچی انتر انتر بدلائیا۔ نو ست لیا بلا، پتر پنڈتاں تائیں پچائیا۔ سادھ سنت لیا منگا، سنہڑیاں وچ ودھائیا۔ بے انت بھوجن لیا پکوا، پدارتھاں سوہیا پائیا۔ خوشیاں نال لیا کھوا، سکھ آسن بہہ کے خوشی منائیا۔ اک باؤن نہ سکیا رجا، بھیکھا دھاری بہرم وچ بھلائییا۔ جس نوں کواری کنیا بھیا بھینا نال مل کے لیا منا، نمو نمستے کہہ کے سیس جھکائیا۔ گل پلو اک پا، بینتی دھر دی دتی سنائیا۔ میرے دوارے چرن ٹکا، ٹکے مستک دھوڑی نال وڈیائیا۔ رُکھا سُکھا بھوجن دیاں کھوا، جو راج دربار ہتھ کدے نہ آئیا۔ باؤن سہج دتا سنا، حکمی حکم وچ پرگٹائیا۔ جس ویلے بن لٹاں بانہواں توں جواں آ، اچرج اپنی کھیل کھلائییا۔ تیرا لہنا دینا دیاں چکا، چار جگ دا لیکھا جھولی پائیا۔ تیرے پچھے چار جگ دے گرمکھ منگتے دیاں رجا، در در گھر گھر بھوگ لگائیا۔ زوداس چمبارا، بنا گواہ، شہادت گوہند دیاں بھگتائیا۔ جس دا سدا چلے جگ ناں، تیرے ناؤں دئے وڈیائیا۔ دھر دا بن کے پتا ماں، وارث ہو کے ہوتے سہائیا۔ پریم پیار دا پکوان لوان کھا، خالص گرمکھ نال رلائییا۔ جنہاں رسنا لاؤنا نہ ہووے سورگان، غریباں مل کے دیاں وڈیائیا۔ بن ہتھان پکڑاں بانہ، پلو اپنے نال جڑائیا۔ اک ویراں کہہ دے ہاں وچ ہاں، جگ بیتدیاں دیر لگے نہ رٹیا۔ کنیا نیوں کے سیس دتا نوا، نیتر نیتاں نیر وگائیا۔ باؤن ہو کے مہرباں، مہر نظر اک اٹھائیا۔ تیرا لہنا دینا چکاوں آ، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ کوئی مینوں واپگرؤ کہے کوئی کہے خدا، رامان دا رام روپ وٹائیا۔ جز وچ وچھڑیاں نہ رہاں جدا، جذبے وچوں جزبا لوان پرگٹائیا۔ جس ویلے میرا دھر دا حکم ہویا رواں، روانگی سب دی دیواں پائیا۔ شبد سنڈیشہ اکو کہواں، ڈھولا دھر دا دیاں درڑائیا۔ ستجگ پھیر

لگاواں نواں، نوں کار کماٹیا۔ جن بھگتاں وچ خوشیاں نال بہواں، سچ دوار وجے ودھائیا۔ سب دا لیکھا کر کے ساواں، پچھلا مؤل جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر تگاں آ، آپ اپنی دیا کماٹیا۔ ست دھرم دا دس کے راہ، رہبر ہو کے دیاں سمجھائیا۔ جیہڑا پکوان بل دواویوں نہیں لیا کھا، بھگت دوارے کھا کے خوشی منائیا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن ہر بھگت دھر سنبندهی لواں بنا، ناتے کوڑے توڑ ٹڑائیا۔ سندیشہ اکو دیاں جنا، شبدي شبد شنوائیا۔ جس ویلے تیرا تیرا پر م پڑکھ کرے وواہ، وابوا وجے اک ودھائیا۔ سندیشیاں وچ سب نوں لئے بولا، جس دا بھلے شاہ اپنی کافی وچ ڈھولا گیا گائیا۔ شمش تبریز گیا جنا، کھلڑی دے اندر بیٹھا بے پرواہیا۔ منصور سولی چڑھ کے رہیا الا، اللہ توں علیحدہ نظر کھئے نہ آئیا۔ لیکھا نانک گیا لکھا، گھڑیاں پلاں وچوں اپنی ونڈ ونڈائیا۔ گرارجن ساہ گیا سدا، سدی ودی وچوں باہر نہ کھئے پرگٹائیا۔ گوہند من کے گیا رضا، پرہ آگے سیس جھکائیا۔ بیٹے پرہ دے پیٹے پا، پٹے توں کیتی جدائیا۔ کھتری دے بیٹے دی من کے دُعا، بچی نڈھی ویکھ وکھائیا۔ تتاں دا لہنا دینا دینا چکا، لیکھا چکے جگت لوکائیا۔ جن بھگتو آگے مارگ دینا لا، بھگت دوارے جو جوڑے جڑے اوہناں دی آگے ہوئے نہ کدے جدائیا۔ کیوں اٹھاراں ہاڑ ساہ لیا سدا، حکم دھر دا اک منائیا۔ اوس دن سرجیت دا سریر ہونا سواہ، ایہہ وست مولک اکیاں ہتھ پھڑائیا۔ جے تہانوں نہ بناؤندا گواہ، گرمکھاں نوں دیندا کون وڈیائیا۔ پارپرہم پرہ سدا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سائیا۔ ویکھو بینتی وچ بھل نہ رکھو را، ایسے کر کے پہلوں دتا لکھائیا۔ پھیر آگے ڈھولے خوشیاں والے لینے گا، جنی کہو آونی عمر دیاں ودھائیا۔ آگے توں گرمکھ گرسکھ بنا بچے توں کوئی خالی رہن نہ دیواں ماں، ایتھے اوتھے دیاں وڈیائیا۔ سمیں وچوں سماں دیاں بدلا، بدلہ پچھلا دیاں چکائیا۔ کوٹن کوٹ جگت جیو جہان گئے کھا، کھا کھا مری سرب لوکائیا۔ بل نالوں تہاڈا وڈا اسمیدھ یگ دتا رچا، جس دا بھوگ آپ لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرمکھاں کدے نہ دیوے سزا، سزا وچوں صاف باہر کڈھائیا۔

* ۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سنگت دے نوٹ بابو پرا ضلع گرداس پور * *

جیٹھ کہے میرا دُھر دا جرم، جنم لیا بدلائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں بدلے کرم، نہکرمی ہو سہائیا۔ جن بھگتاں بخشے اپنی نرگن دھار سرن، سرن سرنگت اک درڑائیا۔ جھکڑا رہے نہ کوئی من واسنا بہرم، بھانڈا بہرم کوڑ بھنائیا۔ ساچا پریم بخشے اکو دھرم، پت پرمیشور دیا کھائیا۔ نرگن ہو کے سرگن آئے ورن، ورن گوت دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ گرمکھاں انتر نرنتر اپنا نام آئے پڑھن، پُستک ودیا ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ گرسکھاں منزل پوڑی آئے چڑھن، چار کنت دہ دشا نو دوار پندھ مکھائیا۔ جن بھگتاں آگے آوے کھڑن، سٹمکھ ہو کے ساکھیات سوامی ہو کے صاحب درس دکھائیا۔ جگ چوکری کیتا قول اقراری پورا کرے پرن، پرماتم آتم اپنی گنڈھ پوائیا۔ ساچے سنتاں نیتر کھول کے انتر پھرن، فرنا منوا من بند کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ چیت کہے میں ویکھاں پرہہ دا اگئی چلتے، چیتن ہو کے دھیان لگائیا۔ جس دا کھیل وڈا پچتر، ورن برن بھیو کھئے نہ آئیا۔ جو نرگن دھاروں نرویر ہو کے آیا نکل، نرنکار نور نور خدائیا۔ بھگت سہیلا بن کے متر، میت پیارا اپنا میل کرائیا۔ جنم کرم دا پچھلا لیکھا اگلا لہنا چکا کے فکر، فقرہ ڈھولا اکو دئے سنائیا۔ گرمکھاں اندروں کدے نہ جاوے وسر، جگ جنم دے وچھڑے سرتی شبدی جوڑ جڑائیا۔ محبوب ہو کے محبت وچ چوٹی چاڑھے سخر، ساکھیات ہو کے نظری آئیا۔ بن رنگ روپ ریکھ پیار وچ دسے اکو چتر، جس دی چابوان آد جگاد بنی رہی لوکھائیا۔ نام ندھانا سری بھگوانا اکھری دھار دسے لکھن، سخر ست سچ درڑائیا۔ دین دنی درشتی ایشی دسے متھن، دُھر دا حکم اک سمجھائیا۔ گرسکھاں پوری کرے اچھن، اچھیا اندر بھچھیا اپنا نام جھولی پائیا۔ پریم پیار اندر آوے وکن، کرنی دا کرتا اپنی قیمت نہ کھئے رکھائیا۔ گرمکھ سنت سہیلے جس نوں دُھر دے پوت دسن، پتا ہو کے گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ چیت کہے میں جیٹھ دا ویکھاں حال، جیٹھ کہے میں جگہ بجگہ دھیان لگائیا۔ نو نو چار دا پورا کراں سوال، سوالیا فقرہ جواب وچ بدلائیا۔ گر اوتار پیغمبراں دا پورا کراں احوال، زوال ویکھاں خلق خدائیا۔ کوڑ نگارہ وجے کال، کلمہ کائنات بھلائییا۔ کچھ لہنا دینا گوبند نال روال، سمت چوڈاں رہیا سمجھائیا۔ جن بھگتاں پردا کراں وشال، کوڑ وکار وشیاں توں باہر کڈھائیا۔ ہر دی صفت سناواں بے مثال، جس دی مسل نہ کیسے بنائیا۔ گرمکھاں

اندر پریم دا و جاواں تال، ڈھولک چھینا نہ کھئے کھڑکائیا۔ بنا رسنا توں گیت گاواں بن اگئی قوال، تان طرز رسنا جہوا نہ کھئے جنائیا۔
 سچ مُحبت وچ بناں گوال، گوکل بندرابن کایا مندر دیاں سمجھائیا۔ بن وچ کھوجنا پئے کوئی نہ رام، سینتا سُرتی شبدی جوڑ جڑائیا۔
 من اچھیا بخشاں دُھر دا نام، منسا ممتا موہ باہر کڈھائیا۔ دُھر دا سجدہ حق حقیقت جناواں اک پیغام، کلمہ حق حق سنائیا۔
 مَورکھاں مُگدھاں کولوں کدے نہ ہوواں بدنام، بدیاں اندر بدلہ دیاں چُکائیا۔ نرگن نَور جوت سرُپ ہو سِری بھگوان، بھاگ بھگتاں
 دیاں وکھائیا۔ ساچے مندر دا بن کے کاہن، گوپی اکو اک انتر آتم دیاں وکھائیا۔ نام سندیشہ دساں اکو گان، بھگت بھگوان مل کے
 وجے ودھائیا۔ جن بھگتاں جھگڑے جنم جنم کرم میٹاں سرب تمام، طمع ترشنا کوڑی باہر کڈھائیا۔ سچ دوارے سچکھنڈ ست
 ستوادی بناواں اوہ مہان، جنہاں دا بھوجن اپنا نام بندگی رسنا دیاں لکائیا۔ ست سچ دا ہووے پکوان، پین کھان امرت رس
 وکھائیا۔ ست ستوادی جھلدا ہووے نشان، گر اوتار پیغمبر وشن برہما شیو بیٹھن سیس نوائیا۔ ملے حُکم دُھر دا اک فرمان،
 فرما بردار سارے دیاں سمجھائیا۔ کلجگ اتم ویکھو مار دھیان، نگاہ بان ہو کے کھوج کھوجائیا۔ مانس ذاتی جھگڑا کرے انسان نال
 انسان، انس بنس اپنا کئے بھلائییا۔ بن بھگتاں پرہو کسے نہ کرے پروان، پاربرہم برہم وچ نہ کھئے سمائیا۔ گرمکھ جودھے سورپیر بنا
 جوان، جاگرت جوت کرے رُشنائییا۔ کلجگ کوڑی کیریا ویکھن وچ میدان، مُدت توں وچھڑے سہجے لیا ملاییا۔ بنا چٹھی پتر توں
 کر پروان، پرا پسنٹی مدھم بیکھری وچوں باہر کڈھائیا۔ سچ دوار دس اک استھان، استھتی اندروں دتی اُٹائیا۔ گرمکھاں مانس
 جنم کدے نہ جائے حرام، پُرکھ اکال دین دیاں پتا ہو کے گود اُٹھائیا۔ ساچے گرسکھاں کرے آپ پہچان، پُورب جنم دا لہنا دینا
 کھوجنہارا تھاوں تھائیا۔ جن بھگتو تھادی لیکھے لا کے چرن کول پرنام، لوہے توں کنچن کنچن توں پارس پارس توں خالص خاص اپنے
 وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، امرت میگھ برکھے
 اگئی بارش، اگنی آگ جیٹھ تپش دے بُجھائیا۔

* ۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ چِلا سِنگھ دے گرہ وزارت روڈ جوں * ❊

جیٹھ کہے مین خوشیاں نال چڑھیا، چڑھدی کلا دیاں وکھائیا۔ پُرکھ اکال اکل کل دھاری لڑ پھڑیا، پلّو اپنی گنڈھ پوائیا۔ سچ سوامی ڈھولا اکو پڑھیا، پُستک ہتھو ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ سچ دوارا ویکھ کے گھریا، گرہ بہہ کے خوشی منائیا۔ کنت کنتوہل فُدرت دا مالک اکو وریا، وارتا جس دی سارے رہے گائیا۔ میرا انتر اتتر ہویا ہریا، باہر بسنتر اگنی جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، حُکم حُکم وچوں پرگنائیا۔ جیٹھ کہے مین منن آیا حُکم، حاکم حقیقت وچوں درڑائیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا میٹنا ٹخم، تاثیر اگلی دینی بدلایا۔ مینوں گر اوتار پیغمبر اکھئے ہو کے پُچھن، کِس بدھ ملیا بے پروا بیا۔ وشن برہما شو کہے کیوں کلجگ پیندا آیا مُکن، مُکمل دے جنائیا۔ کِس بدھ پُرکھ ابناشی جن بھگتاں آیا چُکن، چار کُنٹ دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ نرگن ہو کے ساچی دھاروں آیا اٹھن، دھرنی دھرت دھول ویکھ خوشی منائیا۔ شبد اگئی شبدی دھار شاہ سلطان آیا بکن، بکل سب دی دئے کھلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ جیٹھ کہے مینوں چڑھیا چاؤ وچوں گھنیرا، گھنڈیا ویکھ خوشی منائیا۔ پُرکھ ابناشی کرے اپنی مہرا، مہر مُحبّت وچ پرگنائیا۔ دُور دُراڈا نظری آوے نیرن نیرا، نرگن نرور نرنکار شہنشاہیا۔ جس دا جگت نیر نظر نہ آئے کوئی تتاں والا چہرا، چنہ ان بن نہ کھئے سمجھائیا۔ سو پرم پُرکھ پر ماتم سچ وسائے اک کھیڑا، بن دوارکا دوارے وجے ودھائیا۔ جس دا سمجھ سکے نہ کوئی ویہڑا، حد حدو نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کزنہارا حق نیڑا، لیکھا سب دا دئے چُکائیا۔ جیٹھ کہے مین تکیا اک حضور، حضرتان دا حضرت نظری آئیا۔ جس دے پچھے سولی چڑھیا منصور، سور پیر ملی وڈیائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیالا جن بھگتاں بنیا مزدور، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا وچوں کڈھ کپور، کرماں دا لیکھ دئے چُکائیا۔ غریب نانے کوچھ کله شبدی بیڑے چاڑھ اپنے پور، پُریاں لوآں توں باہر رکھائیا۔ منوآ پا نہ سکے کھئے فتور، فتویٰ اور نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جاتا ہو کے بخشے اپنا نور، نور نور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، داتا دیونہار سدا بھر پور، بھرم بھلیکھا بھرم دئے مٹائیا۔ جیٹھ کہے مین ویکھیا آ کے جگ، جگ جیون داتے دتی مان وڈیائیا۔ باہرو باہر سب نوں لاؤنی آگ، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ سرِشٹی درِشٹی کرنی وانگ کگ، شاہ سلطان دین دُباٹیا۔ جن

بھگت سُہیلے پریم پریتی اندر جان بجهّ، تُئی اپنے نال جُڑائیا۔ دین دُئی کوڑ نگارہ جائے وچ، وجہ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جگت پردھان کوئی نہ جاوے بچ، بچت وچ نہ کھئے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں اپنا نام سندیشہ دیوے سچ، سچ ست وچ ملائیا۔ جیٹھ کہے میں ہوئی کھولنا اپنا پڑدا، پڑدا اندروں دینا اُٹھائیا۔ لیکھا دسنا گھر گھر دا، اوبلا نظر کھئے نہ آئیا۔ لیکھا جاننا جل تھل دا، سمنڈ ساگر پھول پھولائیا۔ بھانا ورتنا پُکھ اکال دا، اکل کل دھاری عقلاں والے دینے بھلائیا۔ کوٹاں وچوں گرمکھ آتم پرما تم ہو کے رلدا، پریم پُکھ وچ سمائیا۔ کھیل جانے نہچل دھام اٹل دا، ولولے کوڑے دئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، لہنا دینا سب دا جانے پل پل دا، پلک توں پہلے خلق خالق ہو کے ویکھ وکھائیا۔

* ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ امرو دیوی دے گرہ وزارت روڈ جموں *

جن بھگت پریم پاوے سار، سار شبد شبد وچ ملائیا۔ نج نیتر نین دیوے دیدار، بن اکھاں اکھ پرتکھ کھلائیا۔ امرت رس نہجر حقیقی جام دئے پیال، من واسنا کوڑی ترشنا میٹ مٹائیا۔ کایا مندر اندر دُھر دا کعبہ وکھائے سچی دھرمسال، سچ دوارا اکو اک سہائیا۔ بن تیل باقی جوتی دیپک دیوے بال، دوس زین اٹھ پھر کرے رُشنائیا۔ نرگن ہو کے سرگن کرے سنبھال، رکھک رکھیا کرے تھائوں تھائیا۔ آتم پرما تم ہو کے وسے نال، نالش کوڑ نہ کھئے پرگٹائیا۔ جنم زندگی جیون اپنی جُگتی کرے بحال، گیڑے وچ پھیرے وچ بہرم نہ کھئے بھلائیا۔ پورب لہنا آسا منسا پورا کرے سوال، احوال اپنا اک جنائیا۔ سدا سُہیلا اک آکیلا پاربرہم برہم وسے نال، نالیش کوڑی چلے نہ کھئے چترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جن بھگت دیوے پریم حق دیدار، نور نور وچوں چمکائیا۔ سوئی سرتی کرے بے دار، آس غفلت نہ کھئے وڈیائیا۔ پڑدا لہ کے دہ دشا کُنٹ چار، چار ورن اٹھاراں برن جھگڑا دئے چُکائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی دس کے اک پیار، مُحبت محبوب نال جنائیا۔ قُدرت دا قادر کرنی دا کرتا پاوے سار، سرب ویاپی اپنا رنگ رنگائیا۔ ہر سنت سُہیلے گرو گُر چیلے میلے وچ سنسار، سنساری ہو کے خواری دئے گوائیا۔ کایا مندر

اندر وکھائے دھرم دوار، سچکھنڈ نیواسی پُرکھ ابناشی پڑدا اک اُٹھائیا۔ ناد شبد سُنائے سچّی دُهن دُهنکار، انحد نادى ناد الاٹیا۔ ویکھے وگسے پاوے سار، پڑدا اوہلا اندرون دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ جن بھگتاں پرہہ دسے ایکا ٹیک، ٹگا مستک نام لگائیا۔ انتر انتر کرنا بیک، سرتی سرت شبد وچ سائیا۔ کوڑ کڑیارا رہے کوئی نہ بھیکھ، پاکھنڈ روپ نہ کھئے بدلائیا۔ پرما تم آتم ایکنکارا ایک، ایک مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنے رنگ رنگائیا۔ جن بھگت دسے ایکا اوٹ، اوڑک اپنے نال ملائیا۔ گرمکھ تیرا ست سرُوپ ست نرمل جوت، پرکاش وچوں پرکاش کرے رُشنائیا۔ جھگڑا رہیا نہ ذات پات دین مذہب ورن گوت، ستگر شبد اکو کرے شنوائیا۔ لہنا دینا چُکے لوک پرلوک، لیکھا منگن کھئے نہ آئیا۔ من بُدھی دی کرے کوئی نہ سوچ، بن انہو ہم ساجن ملن کھئے نہ پائیا۔ رسنا جہوا بتی دند صفتاں والے سلوک، انتر انتر بن رسنا ہووے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ساچے لے اُٹھائیا۔ جن بھگت پرہہ پڑدا کھولے آپ، اپنی دیا کھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا سانجھا جاپ، دو جی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میرا نور سدا پاک، پاک پوت سوبھا پائیا۔ لبھیاں کوئی کر نہ سکے تلاش، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ کایا مندر اندر بن نرگن دھار جاواں گواچ، بہرم بھلاواں سرب لوکائیا۔ کوڑ کڑیاراں لاواں آنچ، اگنی اگ تپائیا۔ جن بھگتاں میل ملا کے کھلاپات، پت پریشور ناتا دیاں جڑائیا۔ ساچے سنتاں دُھر سندیشہ جاواں آگھ، آخر اکو حکم درڑائیا۔ من واسنا ہوئیو نہ کھئے گستاخ، پنجاں ناتا جانا تڑائیا۔ مانکھ مانو مائس ایکو ذات، دو جی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پریم پیار مُحبت وچ رکھو اتفاق، اطمینان اپنا نام دئے کرائیا۔ ہتھوں سٹو نہ کھئے رباب، احباب مل کے وجے ودھائیا۔ سفنے والا نہیں خواب، خالص مل کے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سب تُوں سجدہ کلمہ دسے اک آداب، عادت عبادت اندرون دئے بدلائیا۔

* ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سدھرو دیوی پنڈ دُمانا جموں *

جن بھگت اپنا تن وجود ویکھ جُسا، نظر وچوں نظر اُٹھائیا۔ آتم پر ماتم کدے نہ رُسا، من واسنا سرِشٹ درِشٹ ہلکائیا۔ ست سچ کرنا نہیں کدے عُصّہ، گلے وچ عُصّہ نہ کھئے پائیا۔ سچ دوار رہنا نہ رُسا، ساچی سیکھیا اک سمجھائیا۔ آتم نور رہے نہ لُکا، ہرجن ویکھ خوشی منائیا۔ کایا مندر اندر تُوں میرا میں تیرا پڑھنا اکو تُکا، جس نال تہمت لگے نہ کھئے لوکائیا۔ کرم کرم رہے نہ دُکھا، دلدران دئے چُکائیا۔ تن سریر کر کے سُچا، سنجم اکو دئے سمجھائیا۔ کلجگ اتم پیئدا رہیا مُکا، ستجگ ساچے وجے ودھائیا۔ جن بھگنو سری بھگوان ناتا شبدی دھار پتا پتا، پت پر میثور اپنی گود اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، مہر نظر اک اُٹھائیا۔

* ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کیسری دیوی ستواری ریلوے لائن جموں *

جن بھگت تیرا سچا رستہ، رہبر اکو نظری آئیا۔ بنھنا پئے کھئے نہ بستہ، پُستک سپس نہ کھئے اُٹھائیا۔ سچ بھنڈارا ملے سستا، بن قیمت جھولی پائیا۔ سچ مُحبت وچ ہونا وابستہ، آہستہ آہستہ دیونہار سرنائیا۔ مانس جنم لاہا گھٹنا ساچے جس دا، کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ نظارہ تگنا نچ نیر اکھ دا، دھئے لوچن بند کرائیا۔ چنگا نہیں لگدا وسنا وکھ دا، آتم پر ماتم کایا مندر اندر مل کے اکو گھر سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل رہیا سمجھائیا۔ جن بھگت تیری آتم سریشٹ صفتاں توں باہر ذات، ورنان دا ورن اکو نظری آئیا۔ سچ پریم پیار مُحبت دی تیری جماعت، اکھراں وچوں نراکھر تیری اکم پڑھائیا۔ آتما کدے نہ پائے وفات، مرن وچ مر کے اپنا آپ نہ کدے مٹائیا۔ اس دی صفت اکھراں وچ کرے نہ کھئے لُغات، لایق نا لایق بھيو کھئے نہ پائیا۔ جگ چوکری آتم پر ماتم میل ہندا پرہہ کریا اتفاق، پروردگار سانجھا یار اپنا رنگ وکھائیا۔ لہنا دینا پورب لیکھا کرائے بے باق، حساب کتاب نہ کھئے ودھائیا۔ سچ پریتی جوڑ کے اپنا نات، ناتوان توں نوجوان دئے بنائیا۔ بن صاحب سوامی انترجامی ستگر پورے دوسر کولوں سکھی کسے نہ جاچ، جگت میت حق وطن نہ کھئے پُچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی دسنہارا گاتھ، گاونہارا

گا گا خوشی منائیا۔ جن بھگت ست ست تیرا روپ منکھ منس، مُشکل رہے نہ رائیا۔ ماٹو آئے کوئی نہ دکھ، منتر اپنا دئے درڑائیا۔ ترشنا جگت رہے نہ بھکھ، ممتا موہ وچوں کڈھائیا۔ ساچے نام دی دس کے شک، تُوں میرا میں تیرا اکو گھر دئے وکھائیا۔ اگلا پینڈا جائے مُک، پچھلا لیکھا نہ کھئے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جن بھگت تیرے ہتھ سچ توفیق، یکطرف ملے وڈیائیا۔ تیرا رہے نہ کھئے فریق، فرقے کوڑے دینے چکائیا۔ کایا ماٹی کر کے اندروں سیت، اگنی آگ بھجھائیا۔ چار ورن بنا کے پریت، پریت اکو لینا منائیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر کر کے گئے تصدیق، شہادت شبد حکم بھگتائیا۔ سچ دوارے دا مالک بن وسنیک، واسطہ تہاڈے نال جڑائیا۔ ست سچ دی اک اُمید، عملان وچوں عمل اکو دینا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سدا سدا سد کایا ماٹی سچ گرہ وسن والا نزدیک، دُور دُراڈا سفر مُسافر ہو کے آپے دئے مکھائیا۔

* ١٠ جیٹھ شہنشاہی سمت ٢ بی بی بنتی دیوی وزارت روڈ جموں شہر * *

جن بھگت سد لیکھے لگے جرم، جنم جنم ملے وڈیائیا۔ اباشی کرتا کرنیہار دیوے اپنی سرن، سورن کنچن گڑھ کایا ماٹی سوہیا پائیا۔ اک پریتی دھر دی نیتی ایشٹ پُرکھ اکال چرن، درشتی دیا نال گھلائییا۔ پورب لیکھا رہن نہ دیوے کوئی کرم، کامنا کائنات وچوں پور کرائیا۔ نت نوت قول اقرار پورا کرے پرن، پرمانند نجانند نچ گرہ آپ وکھائیا۔ جھگڑا چکا کے ذات پاتی ورن برن، آتم برہم اک درڑائیا۔ جگت وکار شبدی دھار نرگن نرنکار آوے لڑن، نام کھنڈا سچ برہمنڈا اکو اک اٹھائیا۔ گرمکھ سنت فقیر اپنے فقرے نال آوے پھڑن، ڈوری تند مُحبت نال بندھائیا۔ ساچی منزل محبوب ہو کے آوے چڑھن، چار دیواری جگت دُشوارى شترُو دشمن آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مالک ہو کے ترنی ترن، جن بھگت تار بھوساگر پار سچ دربار دوارا اکو اک جنائیا۔

* ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ امرو دیوی وزارت روڈ جموں *

جن بھگتاں دیوے پرہہ اکو جوگ، جگتی اپنی اک درڑائیا۔ بن کپڑے رنگن توں بخشے اوہ اگتی مؤج، جس دا ماجرہ گاوے سرب لوکائیا۔ یاد اندر یاد دیوے روز، روزیاں توں بنا رحم وچ ملے سچ گوسائیا۔ نام بھنڈارا بخش اپنی چوگ، چغلی یندیا کوڑی کیریا توں لئے پچائیا۔ آتم پرما تم ملن دی دتے ساچی ہوش، ہوس حواس حمد اپنے لیکھے لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، گھر ساچے میل ملائیا۔ جن بھگت تپیشہر ہووے ست، تپدا پردا شانت کرائیا۔ اکو نام لئے جپ، اجپا جاپ وچ بدلائیا۔ کوٹ جنم دے مٹن پپ، پتیریاں دی کرنی پئے نہ کھئے پڑھائیا۔ مالک ملے جگت والا حق، حکمت نال حکم دئے سمجھائیا۔ دیاوان ہو پڑکھ سمرتھ، سمیں نال سماں دئے ٹکرائیا۔ جن بھگت میلے ٹٹھ ٹٹھ، دین دنی وچوں باہر کڈھائیا۔ سچ دوارا کھول کے ہٹ، وست دھر دی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ہرجن اپنے گھر وسائیا۔ ہر بھگت وڈ وڈا رکھی، ریکھا اپنی آپ بدلائیا۔ جس دے پاس نام ندھان دھر دی چٹھی، بن اکھراں پڑھ کے اپنی خوشی وچ سائیا۔ جس دی سطر مضمون وچ نیگی، قانون وچ وڈی نظری آئیا۔ دھار ہووے تکھی، ترکھا ترشنا دئے بھجھائیا۔ میلا مل کے نال ساچی سکھی، ساکھیات سخاوت والا پرہہ دا درشن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، جن بھگتاں بدل دیوے سمت والی متی، مٹر ماتحت نہ کیسے رکھائیا۔ جن بھگت پریم پیار دا وڈا رسیا، رس وچ رس سائیا۔ نیناں وچوں نین نیتراں وچوں نیتراں اکھاں وچوں اکھیاں، آخر اکو نال ملائیا۔ جس محبت پیار نوں جگاں پروان لہدیاں رہیاں سکھیاں، سو مہروان ہو کے بھگتاں اندر دئے ٹکائیا۔ سچ پیار دیاں رسماں چسماں اندروں کر کے پگیاں، جسم وچوں اسم گندھ پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کوڑ گڑیاں رہن نہ دیوے حصے والی پتیاں، پت پریشور ہو کے اکو حکم دئے ورتائیا۔

* ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ باز سنگھ دے گرہ پنڈ مٹو ضلع جموں *
*

جن بھگت سچ دھار دی تیری جگت، جوگی جگیشر صفت صلاحیا۔ سچ دا مارگ سدا دُرست، جوٹھ جھوٹھ کوڑی کریا
کَم کیسے نہ آئیا۔ مُحبت وچوں مُحبت پیار وچوں پیار لینا مُفت، یار نال یارانہ توڑ لینا نہائیا۔ دین دُنیا وچوں رہنا چُست، انتشکرن
آپ اپنا ویکھ وکھائیا۔ مڑ کے آؤنا نہ پئے مات گریہ اُلٹ، گیڑ گیڑ جنم رکھائیا۔ جا کے ویکھنا اپنا وچھڑیا ہویا مُلک، جتھے مالک
بے پرواہیا۔ جگت واسنا وچ نہ جانا اُلجھ، ممتا موہ نہ کھئے ودھائیا۔ مائس جنم جاوے سُلجھ، صلح گل مل کے صحیح سلامت اپنا
پندھ مکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حُکم اک سنائیا۔ جن بھگت تیرے انتر رہے نہ چُغلی نندا، ست
دھرم اک سمجھائیا۔ بھيو کھلائے داتا گہر گئی گہندا، گور صبر سور اک اپنا آپ جنائیا۔ تیرا مول نرگن دھار دسے بندا، مات پت دی
رکت بوند نانا دئے تڑائیا۔ مائس جنم کر کے ماٹی چرم دی رہے نہ چندا، بہرم گڑھ نہ کھئے وکھائیا۔ امرت دھار رہے ساگر سنداھا، رس
انرس ہو کے وس، وشو اپنا آپ سمجھائیا۔ کھیل وکھا کے جیو پنڈا، برہمنڈ کھنڈ پڑدا آپ اٹھائیا۔ نت نوت جیون جگتی بھگت
بھگوان دان دیندا، دیہہ وچ دیہہ اپنی خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا راہ اک درسائیا۔ جن بھگت
تیری منزل اک نرالی، بکھڑا راہ نہ کھئے وکھائیا۔ جتھے جلوہ نور جلالی، روشن رحم وچ پرگنائیا۔ تیرا لیکھا تت وجود جسم نہیں
جسمانی، نرگن دھار بوجھ بوجھائیا۔ تیرا مالک اک اسمانی، جو اسم اپنا آپ دئے سمجھائیا۔ سو مارگ دسے آسانی، اصل وچ وصل
وچ واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ سچ دوار کریا دھار کھاوے کھاوے اک مہانی، مہر وچ رس اک چکھائیا۔ لیکھے لائے پیار دی قربانی،
کائنات وچوں قائم مقام مُکمل دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگت تیری جگت
واسنا وچ ہووے نہ کدے بدنامی، بدیاں دا بدلہ اپنی بدولت اپنی خوشیاں وچ چُکائیا۔

* ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پرکاش چند وزارت روڈ جموں *

جن بھگت تیرا سچا سنیاس، چرن پریتی ہر جنائیا۔ باہروں لبھنا نہ پئے کوئی پرکاش، گھر وچ گھر کرے رُشنائیا۔ ہونا پئے نہ کدے اداس، خوشی وچ نہ غمی کھئے وکھائیا۔ آسا ہووے نہ کدے بے آس، بھگت بھگوان جگ چوکڑی چلدی رہے شاخ، شخصیت وچوں اصلیت آپ سمجھائیا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے دس دس ماس، مسلہ مستی والا حل کرائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ایہو تیرا ابھياس، من دا منکا بن منکیوں دئے بھوائیا۔ مالک اُتے بن کرپا ہووے نہ کدے وشواس، وشیاں والا وشا سب تُوں رہیا ڈلائیآ۔ رسنا تتاں والا جگت سواد، وساد ہو کے وشو رنگ نہ کھئے بدلائیآ۔ بن بھگتاں کھیڑا ہویا نہ کدے آباد، آبادی وچ ودھدی ویکھی لوکائیا۔ جے ستگر سجن گیا جاگ، جگہ جگہ کرے رُشنائیا۔ ہرجن پریتی سب توں وڈا تیاگ، ویراگ وچوں ویراگ سپس نوائیا۔ ہرجن تیرا جھگڑا نہیں وچ کیسے سماج، سمیں دا مالک سمجھ رمز وچ ملائیآ۔ جیوندیاں جگت سنبندھیاں جواب، مرن توں پہلے آداب، بعد وچ لینا نہ پئے خواب مل کے ڈھردرگاہی اک احباب، گرہ ساچے ڈیرہ لائیآ۔ بنس بننا نہ پئے کاگ، کتاں والا سُننا نہ پئے راگ، رسنا والا چکھنا نہ پئے سواد، وکاراں والا لبھنا نہ پئے وواد، ستاراں والا وجاؤنا نہ پئے ساز، چپوآں والا تکنا نہ پئے جہاز، جنہاں اُپر کرپا کرے آپ مہاراج، معرفت وچوں کر کے باہر، نام صفتی کر کے شاعر، سریر دی شرع وچوں باہر کڈھائیآ۔ جن بھگت تیرا اک ویراگ، ویری اندروں دئے کڈھائیآ۔ ڈرمت رہے نہ داغ، دویتی پندھ چکائیآ۔ دیابتی رہے نہ چراغ، زرگن نور جوت ہووے رُشنائیا۔ تئی لگے نہ اگنی آگ، امرت میگھ اک برسائیآ۔ سُننی پئے نہ کھئے آواز، نام شبد سنگیت کرے شنوائیا۔ ستجگ ست دھرم چلا رواج، رعیت وچ عنایت وچ حمایت وچ اشاعت وچ کفایت وچ ہرجن پاس کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں مارگ انڈیٹھڑے ڈھر دے آپ پُچائیآ۔

* ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بیبی رام کور دے گرہ وزارت روڈ جموں *

جن بھگت انتر ہووے کدے نہ اندھا، بن نیتر نین نور جوت رُشنائیا۔ من واسنا کوڑی کریا ہوئے کدے نہ گندہ، جگت ترشنا نہ کھئے ستائیا۔ سچ پرکاش آتم برہم چڑھیا رہے چندا، اوم سوم دوویں اکو رنگ رنگائیا۔ پرماندا وچوں لیندا رہے اندا، نجانند نیج اند سکہ ساگر روپ سمائیا۔ دھر دی بندگی وچ بنیا رہے بندہ، بندنا اندر بندھن سرب کٹائیا۔ ساچی منزل چڑھے شبد آگئی ڈنڈا، ڈنڈاوت وچ اکو سیس جھکائیا۔ کایا ماٹی ساچی ہاٹی کھلے چندا، زندگی وچوں زندگی جیون وچوں جیون لے بدلایا۔ لیکھا جان گہر گمبھیر گئی گہندا، ساگر گہرا کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ گرمکھ اندھ نہ ہووے اندھیار، ست سچ ست رُشنائیا۔ آتم آتم نال پیار، پر ماتم پر ماتم وچ سمائیا۔ بے خبر ہووے خبردار، بے قدر قدردان نال مل کے خوشی منائیا۔ جگت غفلت وچوں ہووے باہر، مشکل وچوں مشکل مُصیبت وچوں مُصیبت غمی وچوں غمی غمخوار دئے گوائیا۔ سچ دوارے حق محبوب دیدا دیوے دیدار، ظاہر ہو کے اپنا رنگ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ نور کر رُشنائیا۔ ہر سنت انتر ہوئے نہ کدے اندھیرا، جگت اکھ لوڑ رہے نہ رائیا۔ اکو لیکھا جانے تون میرا میں تیرا، ہوں ہنگ ہنگ برہم وچ سمائیا۔ آون جاون چوراسی چکے گیڑا، جھیرا جون رہے نہ رائیا۔ کایا کعبہ قدرت والا قادر وساوے کھیڑا، کعبہ محرابا اک جنائیا۔ درے دربار نظری آئے نیرن نیرا، دور ڈراڈا پندھ مکائیا۔ مہروان ہو کے مہر نظر کرے مہرا، بے نظیر اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جلوہ اکو دئے دکھائیا۔ گرسکھ انتر ہووے نہ کدے کالی رات، اندھ اندھیر نہ کھئے وڈیائیا۔ نرگن جوت کرے پرکاش، پرکاشوان بے پرواہیا۔ ساچے منڈل پاوے راس، رستہ وابستہ اپنے نال جڑائیا۔ جگت نین کوئی نہ لوے جھاک، چار کٹ پڑا نہ کھئے اٹھائیا۔ جنہاں رمز والی رمز اشارے وچوں جانی بات، کنارے تون کنارہ کر کے قادر وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا نور کر پرکاش، پرکاشت ہو کے ویکھ دکھائیا۔ جن بھگتاں اندر کدے نہ ہووے دھواں دھار، اندھ اندھیر نظر کھئے نہ آئیا۔ بن تیل باقی دپیک ہوئے اجیار، اجالا اکو دئے دکھائیا۔ میلا مل کے ساچے یار، مُحبتِ نانا لے جڑائیا۔ آتم آتم دے آدھار، پر ماتم پر ماتم ساچی خوشی دکھائیا۔ شبد سار پاوے سار، ثریا پد پینڈا ترت مکائیا۔ گُفت شنید کر

گفتار، ناد اگئی دئے و جائیا۔ جس دی سمجھ نہ آئی جگ چار، چو کڑی کوک کے دئے دُبائیا۔ لیکھا لکھ کے گئے پیغمبر گر اوتار، سیوا کر کے قلم شاہیا۔ صفتاں وچ کر اظہار، عبادت وچ عبادت گئے جنائیا۔ بن ہر کرپا کایا مندر اندر ہویا نہ کھئے پَسار، پسر پدر سارے دین دُبائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے سوہا پائیا۔ جن بھگتاں انتر ہووے روشن، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جس دا سمجھے کوئی نہ موشن، بھيو ابھید دئے کھلائیا۔ سنسار ساگر ویکھ ڈوگھا اوشن، اشارے اپنے نال پار کرائیا۔ کوئن کوٹ بُدھیوان جس نوں سوچن، من و دیا کر پڑھائیا۔ اوہ نظر نہ آیا بن بھگتاں والے لوچن، بن نیج نین درس کھئے نہ پائیا۔ کھوج کھوج تھکے چو داں لوکن، چار کُنٹ بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو اک رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں بنا اکھ توں کھلی رہندی اکھ، دئے لوچن کم کیسے نہ آئیا۔ نرگن روپ تگ پرتکھ، پاربرہم وچ سمائیا۔ جس دا شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی گر اوتار پیغمبر پیر بھگت سہیلے گاؤندے جس، جگت و دیا نال پڑھائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ بھیتر گرہ مندر کایا ماٹی اندر رہیا وس، رستہ رہبر ہو کے گرمکھاں آپ وکھائیا۔ خوشیاں اندر حق محبوب مُحبت وچ پئے بس، ہستی وچ مستی مستی وچ متوالہ ماتر بھومی کھوج کھوجائیا۔ جوگی جوگیشر تپی تپیشر رکھی مئی سادھو سنت فقیر صوفی لبھن تھ تھ، دوس رین بن جگت نین بھجن واہو داہیا۔ سو پُرکھ بدھاتا وست امولک دیوے وچوں اپنے ہٹ، نام بھنڈارا نرگن دھارا جھولی پائیا۔ ست سرُپ ہو پرگٹ، بھاگ لگائے کایا مٹ، مندر مسجد شو دوالا مٹھ، نظر کھئے نہ آئیا۔ بن بھگتاں انتر کھلے کیسے نہ اکھ، دین دُنی نالوں ہونے کدے نہ وگھ، حقیقت وچوں لبھ نہ اپنا حق، پرم پُرکھ اُتے سارے کردے شک، شکایت اندر شکوہ، شکوے اندر شنکار منوآ ہونے اداس، منڈل نہ ویکھے راس، وستو نہ لبھے پاس، بدی وچ گستاخ، بن سکھی درس نہ پاوے کوئی ساکھیات، دُھر دا کاہن نظر کیسے نہ آئیا۔ جو بن نیناں رہیا جھاک، لیکھا جانے کائنات، پڑدا لاپے نباتات، دین دُنی جانے حالات، جگ چو کڑی ویکھے واقعیات، بھيو کھولے قلم دوات، عالم علما عالمین یامین رحمت رحمان زمیں اسمان بندائے خاکی، خالقے خلق لیکھا جانے فرشے فلک، بن دیدے دیدے تورے چشم، روشنے ضمیر ظاہرہ پیر بے نظیر، آفتابے محبوب، لیکھا جانے اُچ عروج، کایا ماٹی دیوے

سچ ثبوت، بن بھگتاں انتر آئینہ ہووے کیسے نہ صاف، دل دا دل وچ نظر نہ آئے پرکاش، خوائش وچ خوشی خوشی وچ خصوصیت، خصوصیت وچون نصیحت، نشرے ناب عنایت کر جھولی نہ کھئے پائیا۔

* ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ صوبیدار تیج بھان دے گرہ پنڈ شیخسر ضلع جموں *

جن بھگت رکھے سدا اڈیک، نیتر لوچن نین اکھ کھلائیآ۔ رسنا جہوا بئی دند انتر آتم کردا رہے تعریف، صفتاں نال صاحب سوامی صفت صلاحیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی گھر مندر اندر ملے سجن میت، صاحب سہیلا اک اکیلا اپنی دیا کھائیآ۔ جھگڑا مٹا کے اوچ نیچ، راؤ رنگ ہست کپٹ کھتری براہمن شودر ویش اکو رنگ رنگائیآ۔ ڈھر دا نام ساچا کلمہ دس اپنی اک حدیث، حضرت ہو کے ہر جو کرے سچ پڑھائیآ۔ آسا منسا پوری خواہش کرے امید، آمد خوشامد اکو گھر وکھائیآ۔ تون میرا میں تیرا آتم پرما تم دس کے ساچا گیت، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی دھن آتمک راگ الاٹیا۔ اندر باہر گیت ظاہر نرگن سرگن بن کے ساچا میت، متر پیارا ایکنکارا اپنے گھر وسائیآ۔ کوڑی کریا جگت واسنا من منسا میٹ کے لیک، ست سچ اکو دئے سمجھائیآ۔ سچ دوار دا جن بھگت بنا کے حقیقت وچون وسنیک، واسطہ اپنے نال رکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آد جگاد جگ چوڑی نت نوت نرگن سرگن بھگت سہیلا دیا کھائیآ۔ پرہ ملن دی جو جن آس رکھدا، پردے ہر ہر آپ دھیائیآ۔ پاربرہم پت پریشور نرگن ہو کے اندر وسدا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرمل جوت کرے رُشنائیآ۔ سچ سوامی انترجامی گھٹ بھیت مارگ دسے سچ دا، کوڑی کریا ہوئے ہنگتا گرہ نڑائیآ۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں جن بھگتاں پیج رکھدا، سمرتھ ہو کے سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ لکھ چوراسی جھگڑا مکاوے آتم پرما تم اپنا وکھ دا، پاربرہم برہم اپنے وچ سہائیآ۔ نام ندھانا اکو ڈھولا دسے ڈھر دے جس دا، وید پُران شاستر سمرت انجیل قرآن کھانی بانی نام وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں میل کرے سدا نیچ نیتر اپنی اکھ دا، گیان نین اک کھلائیآ۔ جن بھگت اڈیک، وچ رکھے آسا منسا من ہی مانھے چھپائیآ۔ پاربرہم پت پریشور چرن کول دیونہار بھرواسا، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ کایا منڈل اندر نرگن نرور ہو کے پاوے راسا، سرت شبد گوپی کابن کھیل کھلائیآ۔ جھگڑا مکا کے

پرتھی آکشا، گگن گگنتر پندھ دئے چُکائیا۔ نرمل جوت کر پرکاشا، اندھ اندھیر دئے گوائیا۔ درشن وکھائے ساکھیاتا، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ حُکھے اندر منّ کے آکھا، آخر اپنی منزل دئے وکھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم جوڑ کے ناتا، دُھر دا سنگ اک بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں انتر رہن نہ دیوے منوآ من اُداسا، اُتم سریشٹ اپنا نام سمجھائیا۔ جن بھگت اُڈیک وچ جو رہیا تگ، تقویٰ اِکو اُپر رکھائیا۔ پرم پُرکھ پر ماتم پروردگار دیوے حقیقت والا حق، وست امولک کایا گولک جھولی پائیا۔ شبد اگئی سوئی سُرتی لاوے سٹ، سٹے بازی کوڑی دئے گوائیا۔ سچ بھنڈارا کھول کے اپنا ہٹ، وست اگئی اک ورتائیا۔ ناڑ بہتر کدے نہ اُبلے رت، اپ تیج وائے پرتھوی آکاش پنج تت ترے گُن مایا لیکھا دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان محبوب مُحبت وچ سرتے رکھے ہتھ، رکھک ہو کے رچھیا کرے تھاؤں تھائیا۔ جن بھگت جو اُڈیک وچ تگے راہ، بن آکھاں اگھ گھلائیا۔ پُرکھ ابناشی ملے بے پرواہ، پاربرہم اپنی دیا کھائیا۔ دو جہاناں بن ملاح، کھیوٹ کھیٹا بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیا۔ ساچے ناؤں دی دے کے اک صلاح، سچّی سیکھیا اِکو اک وکھائیا۔ مہر نظر نال کوٹ جنم دے پچھلے کٹے گناہ، گہر گمبھیر بے نظیر نظر اپنی اک اُٹھائیا۔ سچ دوارا ایکنکارا مقامے حق سچکھنڈ دئے وکھا، در دروازہ اک گھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں پڑدا دئے چُکائیا۔ جن بھگت جو اُڈیک، وچ رہیا ویکھ، انتر انتر دھیان لگائیا۔ بھگت اُدھاری رہیا پیکھ، جُگ چوکڑی ہوئے سہائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت بدل دیوے ریکھ، ریکھی مُنی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ نرگن ہو کے سرگن آوے دیس، ساڈھ تِن ہتھ کایا مندر اندر ڈیرہ لائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرگن نرّویر اپنا دھارے بھیکھ، بھیکھادھاری اچھل اچھل اپنی کار کھائیا۔ جس دا گن گائن کرن چار وید، جُگ چوکڑی چار ورن اٹھاراں برن بخشنہار سرنائیا۔ سو سنت سُھیلا اک آکیلا جن بھگتاں اندر وڑ کے مندر چڑھ کے کھولے اپنا بہیت، پڑدا اوبلا بجر کپاٹی دئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن اپنے رنگ رنگائیا۔ جن بھگت اُڈیک وچ جو رہیا ترس، تڑف تڑف وقت لنگھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا امرت میگھ دیوے برس، بوند سوانتی اک چوائیا۔ جنم جنم دی کرم کرم دی میٹنہارا حرص، دین دنی دی ہوس دئے گوائیا۔ غریب نہانیاں کوجھیاں کللیاں پریمیاں پیاریاں کرے ترس، رحمت وچوں رحمت رحیم جھولی دیوے پائیا۔ ساچی منزل چڑھدا جن بھگت کوئی نہ جاوے اٹک،

سُکھن ٹیڈھی بنک سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ پنج وکارا کوئی نہ پائے بھٹک، رِدھ سِدھ بیٹھے مُکھ چُھپائیا۔ دُھر فرمان نام سندیشہ ملے سخت، کلمہ اِکو اک جنائیا۔ نو نو چار پچھوں جن بھگتاں ملن دا آگیا وقت، گھڑی پل تہت وار دئے گواہیا۔ ملے وڈیائی لوک مات جگت، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ صاحب ستگر گُرمکھاں کارن آیا فقط، فِکریاں وچ فیصلہ دئے کرائیا۔ جودھا سُو رپر بن کے مردانہ مرد، مدد کرے تهاؤں تھائیا۔ دُور دُراڈا نیرن نیرا متے عرض، آرزو اندر بیٹھے دھیان لگائیا۔ کرے کھیل آپ اسچرج، جگت و دیا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، غریب نہانیاں ونڈے درد، دُکھیاں دُکھ دئے گوائیا۔ جن بھگت اُڈیک اندر جو کرے دھیان، نیرن نین اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ پُرکھ ابناشی مہروان، مہر نظر اُٹھائیا۔ سچ بینتی کر پروان، پروانہ دُھر دا دئے پھڑائیا۔ بن اکھراں بن پڑھیاں دیوے اک گیان، برہم و دیا اندرے اندر دئے جنائیا۔ جس دا نظر نہ آئے کوئی نشان، نشانہ اپنا اپنے نال رلائیا۔ ساچی منزل دس حق مقام، مقامے حق دئے پُچائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں سر کدے نہ کرے احسان، آسان اِکو رستہ دئے وکھائیا۔ جن بھگت اُڈیک وچ جو رہیا اُٹھ، آس نندرا نہ کھئے رکھائیا۔ جنہاں اُپر جائے تھ، دیناں انا تھان ہوئے سہائیا۔ ست جام نجہر دھار دیوے گھٹ، رسنا رس نہ کھئے چکھائیا۔ پنج وکارا اندروں کڈھے کٹ، کایا کٹییاں صاف کرائیا۔ جن بھگتاں سدا سہاؤنی مؤلے رُت، بسنت خوشی دئے وکھائیا۔ کرے کھیل ابناشی اُچت، گُرمکھ چاترک ترکھا دئے بُجھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی بُت، بُتخانہ اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پڑدا اوپلا رہن نہ دیوے لک، راز بنا نماز بھیو دئے جنائیا۔ ... .. جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں لیکھا جانے سچ مُچ، دیرگھ روگ دئے کٹائیا۔ جن بھگت اُڈیک وچ جو لاوے کن، کائنات وچوں باہر کڈھائیا۔ منسا وچوں روک کے من، ممتا کوڑی پرے تجائیا۔ لالچ وچوں ورول کے (تن)، اڈول بہہ کے ڈھولا گائیا۔ بھاگ لگے تس چھپری چھن، ساڈھے تِن ہتھ وچے ودھائیا۔ گھر سوامی ٹھا کر ملے سری بھگون، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ ہرجن ہر بھگت اگئی چڑھے چن، سُو رچ چند جس نوں سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو کھلا کے ہنگ برہم، پاربرہم پڑدا دئے اُٹھائیا۔ جن بھگت اُڈیک وچ جو ہویا مست، مست خُاری وچ سہائیا۔ جھگڑا مُکا کے کپٹ ہست، ہستی اِکو ویکھے بے پرواہیا۔ جو

زمین توں تھلے واسا رکھے اُپر عرش، عرشاں دا مالک پریم شہنشاہیا۔ سو بھگتاں جُگ جُگ میٹنہارا بھٹک، سنت سُہیلے اپنی گود اُٹھائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا کھیل کرے چٹک، جگت فرتیاں وچ بند نہ کھئے کرائیا۔ گرمکھاں ملن آوے سچکھنڈ نواسی پرت، پت پرمیشور اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرمکھاں ہون نہ دیوے کوئی حرج، حرجانہ پچھلا پُورب جھولی پائیا۔

* ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ راج سنگھ دے گرہ (پنڈ مہراج ضلع گرداس پُرا والا) جموں *

جن بھگت آسا وچ رکھے کوئی نہ آس، کوڑی نندرا اندروں باہر کڈھائیا۔ صاحب ستگر بن کے دُھر دا ثالث، صحیح سلامت لے اُٹھائیا۔ مارگ دس کے اپنا اک خالص، تن ماٹی خاکی دئے وڈیائیا۔ سنت سُہیلا بن کے دُھر دا بالک، پتا پوت گود اُٹھائیا۔ ٹھانڈے در بنا کے یاچک، ساچی سکھیا دئے درڑائیا۔ منوا من رہے نہ ناستک، واستوک واسا اکو گھر کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا مُکا کے معشوق عاشق، ہرجن ساچے اپنے وچ ٹکائیا۔ جن بھگت اڈیک وچ جو مارے جھاکی، انتر انتر پڑا لاپیا۔ صاحب ستگر لہنا دینا چکائے باقی، پچھلا لیکھا رہے نہ رائیا۔ جام پیالہ دیوے بن کے ساقی، امرت رس اک چکھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی خاکی، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ نرگن جوت جوتی جاتا کر پرکاشی، پرکاشوان ظہور اپنا دئے پرگٹائیا۔ میل ملا کے پُرکھ ابناشی، آون جاون پنت پاون لیکھا دئے مُکائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان سچکھنڈ دوار دا بن کے ساتھی، سگلا سنگ آپ نبھائیا۔ منزل اوکھی رہے کوئی نہ گھاٹی، دُشواری آگے نہ کھئے اٹکائیا۔ جن بھگت کایا مندر اندر بنیا رہے آپ سچا پاٹھی، پاٹھشالا جان دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دے جاگدیاں درشن دیوے سُنیاں راتی، رُٹری اپنے نال مہکائیا۔ جن بھگت اڈیک وچ جو سندا رہے سندیشہ، دُھر دا حُکم اک سنائیا۔ پُرکھ اکال وڈ نریشا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال اپنا بھیبو جنائیا۔ کلجگ اتم نرگن جوتی جاتا جامہ دھار کے ویسا، ویسوا روپ ویکھے سرب لوکائیا۔ بھگت ادھارنا جسدا پیشہ، پاربرہم اپنا پھیرا پائیا۔ کوڑی کریا کلجگ اتم صدی چودھویں مکے ٹھیکا، ٹھاہر ہو کے ٹھوکر گرمکھاں دئے لگائیا۔ سوامی سجن منو

ایکا، مالک خالق پروردگار سانجھا یار جلوہ گر نور خدائیا۔ ساچی منزل چڑھ کے تگّو اپنا وطن دیسا، جس وچوں ہوئی جدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن دیونہارا لیکھا، لیکھے وچوں لیکھا دئے بدلائیا۔ جن بھگت تیرا لہنا دینا لیکھا اخیر، آخر توں آخر دیوے مان وڈیائیا۔ بن مُصوّر توں وکھا کے اپنی تصویر، تجویز اپنی نال ملاییا۔ جنم کرم دی کٹ بھیڑ، ساچے مارگ دئے وڈیائیا۔ لگھ چوڑاسی بھرم دی رہے کوئی نہ پیڑ، لیکھا اگلا پچھلا دئے چکائیا۔ ذات پات دین مذہب جگت شرع رہے نہ کھئے زنجیر، بندھن کوڑا دئے کٹائیا۔ جس منزل چڑھیا جُلاہا کبیر، کایا قبر وچوں کڈھ کے کعبہ حق دے دئے پُچائیا۔ جتھے مالک بے نظیر، نظراں توں اوجھل بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں پریم دے بدلے وچ بدل دیوے تقدیر، تقریر تحریر وچ طرح سمجھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پیرن پیر، پاربرہم برہم اپنے گھر وسائیا۔

* ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کیسر سنگھ دے گرہ پنڈ جھان ضلع جموں *

جن بھگتاں پرہ بنے کھوجی، کھوجت کھوجت میل ملاییا۔ ساچا مارگ دسے پریم چوجی، کایا چولی راہ پرگٹایا۔ جنم کرم دا رہن نہ دیوے کوئی روگی، چنتا سوگ سرب گوائیا۔ بنن نہ دیوے جنگلاں وچ پھرن والا جوگی، جگت اپنی اک درڑائیا۔ دیوے درس درس اموگھی، امیوں رس امرت میگھ برسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں پرہ جگ جگ لبھدا، تھان تھنتر ویکھ وکھائیا۔ میل ملائے اپنے سبب دا، صُبح شام ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ پینڈا مُکا کے جگت والی حد دا، گھر اپنا اک وکھائیا۔ جتھے دپیک جوت جگدا، نرگن نور نور رُشنائیا۔ سیک لگے نہ مایا آگ دا، اگنی تت نہ کوئی تپائیا۔ سچ پریم دا وہن ہووے وگدا، سینتل دھارا نال پرگٹایا۔ روپ نظری آئے سوڑے سربگ دا، سرب ویاپی پڑدا لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت سُپیلے در ٹھانڈے سدا سدا، دُھر فرمانا حُکم سُنائیا۔ جن بھگتاں پرہ کردا رہے تلاش، چار کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ سمنڈ ساگر پریت ویکھے خاص، جنگل جوہ پڑدا لاپیا۔ پُورب جنم جنہاں بخشی نام راس، وست

دُھر دی نال رکھائیا۔ اوہناں بُجھاوَنہارا پیاس، سانتک ست دئے کرائیا۔ چوڑاسی وچوں کر خلاص، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ چرن دوارے کر واس، واسطہ اکو نال جڑائیا۔ مہروان ہو پُرکھ ابناش، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گھر ساچے سوہا پائیا۔ جن بھگتاں پرہہ جُگ جُگ ویکھے، پیکھ پیکھ خوشی منائیا۔ جنم کرم دے میٹے لیکھے، دُھر دا لیکھا دئے سمجھائیا۔ جگت وکار کڈھے بھلیکھے، بہرم بہرم نہ کھئے ڈُلائیا۔ پورب لہنا رکھے چیتے، چیتن ہو کے یاد کرائیا۔ شبدي دھار جس کارن ایتھے، اسم چشم چشم آپ بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں پرہہ لبھے پھردا پھردا، پھرت پھرت اپنا کھیل کھلائیا۔ سنت سہیلے صاف ویکھے ہردا، ہردک باردک دیونہار وڈیائیا۔ میل ملائے دُھردرگابی پر دا، پریتم ہو کے پریم بندھائیا۔ جو بھگت سہیلا وچھڑیا ہووے چر دا، سہجے سہجے ناتا لئے جڑائیا۔ دوارا دس کے گھر تھر دا، محل اٹل دئے وڈیائیا۔ جتھے امرت جھرنا جھردا، رس نچھر رہیا ٹپکائیا۔ سدا بھنڈارا بخشے مہر دا، مہر نظر پار کرائیا۔ جگت جھل وچ بکنا سدا کھیل شبد شیر دا، شاعر سکے نہ کوئی گائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چوچی پریتم ہو کے کھیل کھیلدا، خلق دا مالک اپنی دیا کھائیا۔

۱۱ * جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ جیون سنگھ دے گرہ پنڈ موئل ضلع جموں * *

جن بھگتاں پرہہ دیوے اند، ان دیا کھائیا۔ دُھر دا نام سنا کے سچا چھند، سنسا روگ دئے مٹائیا۔ آتم پرما تم پا گنڈھ، ناتا دُھر دا لئے جڑائیا۔ اندر باہر ہو کے سنگ، سگلا سنگ نبھائیا۔ سچ پرکاش چاڑھ کے چند، ابناشی کرتا ویکھ وکھائیا۔ آون جاون چکا کے پنڈھ، مسافر کافر رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سر اپنا ہتھ ٹپکائیا۔ جن بھگتاں سہائے سہاؤنی رت، سوہاؤنت سہائیا۔ نام بھنڈارا دے کے سب گچھ، کیشتی نیا نؤکا نام چڑھائیا۔ مہروان ہو کے جنم کرم دا لیکھا لئے پچھ، دھرم دی دھار اک سمجھائیا۔ جگت کِرپا میٹے دُکھ، دُکھڑا درد والا گوائیا۔ ساچے نام دا دیوے سُکھ،

سوہنگ ڏهولا اڪ سنائيا۔ مهارج شير سنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں بھگتي اندر گودي لئ ڇڪ، شڪتي اندر شهنشاه ڏئ وڏيائيا۔

* ۱۱ جيٽھ شهنشاهي سمت ۲ بسنتي ديوي ڏئ گھر پنڌ امبا رائ ڄمون *

جن بھگتاں سد منسا پوري، مانس جنم مل وڏيائيا۔ ڀرڪھ اڪال دين ڏيال ڪرپا ڪرے ضروري، ظاهر هو ڪے باطن ڀڙدا لاهيا۔ لکھ چوراسي اون جاون ڪئ مجبوري، مزدوري نام دي جهولي پائيا۔ جلوہ بخش ڪے اڪو نوري، اندھ اندھير ڏئ گوائيا۔ چرن ڪول سرنائي بخشه دھوڙي، حاضر هو ڪے ميلا ميله سهج سبھائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، در ٽھانڏا اڪ وڪھائيا۔ جن بھگت آتم پرما تم رکھدا رھے ملاپ، وچھوڙا وچ نه ڪھئ رکھائيا۔ ڏھر فرما نئ سنڌا رھے بات، شبد اناد ڏھن شنوائيا۔ دين مذهب وچون بنيا رھے آزاد، پابندي جگت نه ڪھئ لگائيا۔ بنا سادھنا تون سچ دوار نه بنيا رھے سادھ، صدق هر چرن اڪ سرنائيا۔ ساچا ڪھيڙا ڪردا رھے آباد، عبادت اڪو اول الله نور ڏنائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪھولدا رھے انتر راز، رحمت نال ڀڙدا آپ اٿھائيا۔ جن بھگت آلس وچ ڪڍے نه آوے نندرا، غفلت وچ غافل نه ڪھئ بنائيا۔ لبھنا پئ نه گوگل بندرا، بن بن نه پھيرا پائيا۔ ساڙنا پئ نه تن ماڻي پنجر، پنجر خاڪ نه ڪھئ رمائيا۔ مناونا پئ نه گنپت گنپش اندرا، سرپت سيس نه ڪھئ نوائيا۔ جگت جگياسواں ڪولون ڪھلاونا پئ نه چندرا، قفل بند نه ڪھئ ڪرائيا۔ من ٻڏھي اندر سوچني پئ ڪوئي نه ٻڏھنا، اشاره رمز نه ڪھئ لگائيا۔ ڏھر دا ليکھا ڀرڪھ اڪال سب دا ديوي جتنا، پورب لهنا ويڪھ وڪھائيا۔ سچ دوارے بن ڪے اڪو پتنا، پت پرميشور هئ سھائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، جن بھگتاں ليکھا حڪم اندر لکھنا، قلم شابي کاغذ ونڌ نه ڪھئ ونڌائيا۔ مهارج شير سنگھ وشنو بھگوان، گرمکھ هر جن هر بھگت پريم پرتي اندر جتنا، جيوت جي جاگرت جوت وچ سھائيا۔

* ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ ایشر سنگھ کے گرہ پنڈ ڈر جموں * *

جن بھگت تیرا ست سرُوپ، تتاں پڑدا اوہلا آپ رکھائیا۔ تیرا مالک داتا دانی ایکا شاہو بھوپ، پاربرہم پت پریشور شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی ایکا رنگ ایکا رُوپ، ریکھ بھیکھ اکو اک وکھائیا۔ اکو گرہ گھر گھرانہ لیکھا چار کوٹ، دہ دشا ملے وڈیائیا۔ اکو نور جوتی دیکھ جاگرت رُوپ جگے مہانا، ست ستواد نظری آئیآ۔ اکو نام شبد دُهن دُهر دا گانا، گات گات گا خوشی منائیآ۔ ایکا پُرکھ ایکا بھگونت ایکا سِری بھگوانا، بھگون دیونہار وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن ہر اپنے وچ ٹکائیآ۔ جن بھگت تیری مہا اکتھ، شاستر سمرت وید پُران کہن کھئے نہ پائیآ۔ تیرا مالک داتا سچ سوامی سمرتھ، پُرکھ اکال دین دیال بے پرواہیا۔ جو سدا سدا نت نوت آتم پرما تم سانجھا رکھے جس، حصے والی ونڈ نہ کوئی ونڈائیآ۔ نرگن ہو کے سرگن ملدا رہے ہس ہس، ہستی مستی نام خُماری دُهر دی اک چڑھائیآ۔ پیار اندر کر کے وس، محبوب ہو کے محو اپنا رنگ رنگائیآ۔ اشارے انتر نرنتر نج نیتر کھولے اکھ، پرتکھ رُوپ نظر آئے گوسانئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُهر دا نعرہ بول اک اکھ، اکھ اکوچر اکھ اتھاہ بے پرواہ دیونہار وڈیائیا۔ جن بھگت تیرا مندر سہیلا، صاحب سوامی انترجامی آپ منائیآ۔ جتھے وسے ایکا ایکنکار آکیلا، اکل کل دھاری سوہا پائیآ۔ سدا بھگتاں کدا رہے میلا، چوراسی ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ بنیا رہے سجن سہیلا، دُهر دا سنگی بھرنگی پھیرا پائیآ۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ سہاونہارا ویلا، در دربار در اپنے بتھ رکھے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سجن شہنشاہیا۔ جن بھگت تیرا محل اٹل اچ مینار، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیآ۔ دیا باقی جگے اکھ اپار، نرگن نور ہووے رُشنائیآ۔ شبد ناد وجے دُهنکار، دُهر دا راگ الائیآ۔ ساچی سکھیاں منگلاچار، گیت گویند سُنائیآ۔ جھگڑا مکے پُرکھ نار، نار کنت اکو رنگ وٹائیآ۔ ساچا در سوہے بنک دوار در دربار وجدی رہے ودھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھاگ حصے پورب اچھا ہرجن جھولی پائیآ۔

* ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پرتاپ سنگھ دے گرہ پنڈ دڑ ضلع جموں *

جن بھگت تیرا راہ تگن چوڈاں لوک، برہمنڈ کھنڈ راہ تکائیا۔ گر اوتار پیغمبر سنن اک سلوک، سوہنگ ڈھولا چائیں چائیا۔ پرکاش تگن نرمل جوت، وشن برہما شو اکھ کھلایا۔ سادھ سنت فقیر مانن مؤج، مجلس ویکھ بے پرواہیا۔ اپنی آپ مٹا کے سوچ، سمجھ وچوں سمجھ گئے گوائیا۔ جن بھگت تگن بنا تکلف ملی مؤج، مکمل اپنا رنگ چڑھایا۔ جنگلاں کرنی پئے نہ کھوج، ٹلے پربت کھئے نہ پھول پھولایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہرجن لیکھا دئے وکھایا۔ جن بھگت تیرا نرالا گرہ، گریستی ملے مان وڈیایا۔ جس گھر سوامی رہے، پت پریشور سوہا پائیا۔ سچ بھنڈارا امرت دئے، داتا دانی جھولی پائیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا کہے، کہہ کہہ اپنی خوشی منایا۔ سچ پیار وگا کے نیں، نئیا نوکا نام چڑھایا۔ زرگن وست امولک دے کے شے، شہنشاہ اپنا گھر سمجھایا۔ جتھے گرمکھ سجن بھے، بہشت سورگ دوویں سیس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ جن بھگت تیرا گھر سہنجنا، سوہاؤنت سہایا۔ دیک جوت جگے زرنجنا، نور ظہور کرے رُشنایا۔ صاحب ستگر درد دکھ بھے بہنجنا، بہو ساگر پار کرایا۔ درگاہ ساچی بنے سجن، سکلا سنگ رکھایا۔ نیر لوچن نین پاوے کجلا، اگیان اندھیر مٹایا۔ چرن دھوڑ کرائے مجنا، ڈرمت میل دھوایا۔ ساچی دسے دھر دی بندنا، بندگی سیس جگدیس وکھایا۔ آتم دے کے پرماندنا، نجانند کرے رسایا۔ دوجا درپئے نہ منگنا، سچ بھنڈارا جھولی دیوے پائیا۔ بھاگ لگائے کایا بنگلا، منگلا چار اکو اک سُنایا۔ پُرکھ اکال صاحب ملے رنگلا، رنگ رتڑا ویکھ وکھایا۔ جس دی ایتھے اوتھے کوئی نہ ونڈنا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ جن بھگت تیری منزل حق، دھر دے حکم نال بنایا۔ جتھے رہے کوئی نہ شک، شکایت کر نہ کوئی سُنایا۔ اگنی تپے کوئی نہ مٹھ، کوڑی وجے نہ کھئے ودھایا۔ تیرتھ دسے نہ اٹھسٹھ، جگت دھار نہ کوئی جنایا۔ ونجارا بھے کوئی نہ ہٹ، ہٹو ہٹ نہ کھئے پھرائیا۔ اکو میلا پُرکھ سمرتھ، جو سب دا پتا مائیا۔ نج نیر کھولے اکھ، باہروں کرے نہ کھئے پڑھایا۔ پیار مُحبت وچ کر کے وس، وصل یار دئے سمجھایا۔ نانا جوڑ کے دھر دا سچ، ست ستوادی میل ملایا۔ مارگ محبوب ہو کے دیوے دس، دہ دشا

پندھ چُکائیا۔ جن بھگتاں ساچا دس کے اپنا جس، ڈھولا اِکو اِک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، وچھوڑا رہن نہ دیوے وگھ، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔

* ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پرکاش سینگھ دے گھر پنڈ دڑ جموں *

جن بھگت تیرا جھگڑا رہے نہ پرتھی آکاش، گگن منڈل نہ کھئے لڑائیا۔ منڈل رہے کوئی نہ راس، گوپی کاہن نہ کھئے نچائیا۔ سرتی ہووے کیسے نہ داس، سیوک سیو نہ کھئے کھائیا۔ منوآ من نہ کرے گھات، داؤ چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جگت آئے نہ اندھیری رات، کوڑ اندھیر نہ کھئے چھپائیا۔ اِکو میلا ملے پُرکھ سمراتھ، جو بخشنہار بے پرواہیا۔ پورا کر بھوکھت واک، واقف کار اگلا لئے بنائیا۔ دُرمت میل اندروں کاٹ، باہروں برہم کرے صفائیا۔ جنم جنم دی میٹے واٹ، (بانکا) دُھر دا رنگ چڑھائیا۔ سدا سہیلا وسے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ مالک ہو کے کھلاپات، پت پرمیشور ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوباں دی دس کے اِکو ذات، زیر زیر دی کرے نہ کوئی پڑھائیا۔ سچ پریتی جوڑ کے نات، نیتر نین اگھ کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سدا سہیلا وسے پاس، پاسا دُنی والا اُلٹائیا۔ جن بھگت تیری کوئی نہ جانے حد، حدوُد سمجھ کھئے نہ پائیا۔ تیرا نُور پُرکھ اکال دی جد، پتا پوت ریتی چلی آئییا۔ جُگ چوکڑی حُکم اندر لوے سد، حُکمے اندر حُکم منائیا۔ اپنی دھاروں لئے کڈھ، پنج تت ناتا مانو ذاتی لئے بنائیا۔ لوک مات رہن نہ دیوے اڈ، نرگن ہو کے سرگن ویکھ وکھائیا۔ اندر وڑ کے دسے دُھر دا چھند، چھند اِکو اِک سُنائیا۔ سچ پریم دا دے کے اند، چند نُور کرے رُشنائیا۔ لیکھا چُکا کے بند بند، بندگی اِکو دئے درڑائیا۔ بھگت سہیلا اِک آکیلا واہو داہی مارے پندھ، ویکھنہار تھاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، آتم پرما تم سدا بخشند، تتاں دا لیکھا لیکھے وچ لیکھے لئے لگائیا۔

* ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ جھنڈو رام دے گرہ پنڈ جوڑیاں ضلع جموں * *

جن بھگت رہے نہ ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم پاربرہم میل ملائیا۔ دو جے در نہ ہووے منگتا، بھکاری بن نہ الکھ جگائیا۔ ناتا جڑ کے ساچی سنگتا، ہرجن ہر ہر میل خوشی منائیا۔ پُرکھ ابناشی کایا چولی رنگدا، کنچن گرہ اک سہائیا۔ جن بھگت کھیل وکھائے سورے سرہنگ دا، صاحب سوامی دیا کھائیا۔ پڑدا اٹھائے نجاند دا، امرت جھرنا دئے جھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگت سدا درشن تکے نیج نین، جگت اکھ نہ کھئے وڈیائیا۔ پُرکھ ابناشی ملے دُھر دا ساک سین، سجن اکو بے پرواہیا۔ جنم کرم دا بنائے لہنا دین، پُورب لیکھا جھولی پائیا۔ نام اکھڑا دیوے سچ رسائن، دُھر دی دات آپ ورتائیا۔ تُوں میرا میں تیرا بھگت سہیلے سدا کہن، گرُمکھ گا گا خوشی منائیا۔ سچکھنڈ دوارے ست ستوادی ہو کے بہن، سچ سچ وچ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن بخشے اک سرنائیا۔ جن بھگت پرہ دا بنے یاچک، یتھراتھ سیو کھائیا۔ اکھراں دی لوڑ رہے نہ واچک، ودیا وچ نہ کھئے چترائیا۔ منوآ من ہووے ساتک، امرت میگھ صاحب ستگر اک برسائیا۔ کوڑی کِریا رہے نہ ناستک، واستوک ناتا اکو نال رکھائیا۔ جس دی مہا کردے سمرت شاستر، شترُو اندروں دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں لیکھے لائے سوارتھ، ساہ ساہ اپنا نام چپائیا۔ جن بھگت کدے نہ ہووے درویش، جگت دوارا منگن کدے نہ جائیا۔ اکو مالک ملے نر نریش، نر نرائن دُھردرگاہیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی رہے ہمیش، نرگن ہو کے سرگن کھیل کھلائیا۔ گر اوتار پیغمبران جن بھگتاں دیندا رہے نام سندیش، کلمہ کائنات پڑھائیا۔ جس دا اکھراں دا باہر اپدیش، صفتاں تون پرے صاف دئے درڑائیا۔ جس دا قلم شاہی لیکھ کوئی نہ لیکھ، بے انت کہہ کے سارے پلُو گئے چھڈائیا۔ سو سوامی انترجامی جن بھگتاں دسے ویس، گرہ مندر ڈیرہ لائیا۔ جس دی لبھ کیسے نہ ریکھ، رُوپ رنگ نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے لئے اٹھائیا۔ جن بھگت کدے نہ ہووے نراسا، آسا آسا وچوں بدلایا۔ پُرکھ ابناشی دیوے ساتھا، آتم پرما تم میل ملائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں ہووے راکھا، لکھ چوراسی وچوں باہر کڈھائیا۔ نرگن نُوں جوڑ کے ناتا، سرگن میلا سہج سُبھائیا۔ سچکھنڈ دوارے کرے واسا، جوتی جوت جوت ملائیا۔ نرگن نُوں نُوں پرکاشا، اندھ اندھیر دئے گوائیا۔ جو شبدی حُکم

فرمان منّ دے آکھا، آخر منزل چڑھ کے دُھر سوامی درس دیکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نظری آئے ساکھیاتا، صاحب سلطان پڑدا لاپیا۔ جن بھگت دوسر کیسے نہ ہووے مُرید، مُرشد منن کوئی نہ جائیا۔ گھر سوامی ٹھاکر کرائے اپنا دید، درشن دیوے شہنشاہیا۔ جنم کرم دی پوری کرے اُمید، مہروان ہو کے مہر نظر اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں ہتھ رکھے سیس سیس جگدیش، جگدیشرا اپنے لیکھے لائیا۔

* ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ شورام دے گرہ جوڑیاں ضلع جموں * *

جن بھگت کدے نہ ہووے حیران، پریشانی نہ کوئی سنائیا۔ مالک ملے اک سِری بھگوان، دین دُئی دُکھ دلدر دئے گوائیا۔ سچ وکھائے نشان، دھرم دوارے آپ پرگنائیا۔ ستگر ہو کے ہووے مہروان، مہر نظر نال تکائیا۔ سچ دھرم دے گیان، اگیان اندھیرا دئے مٹائیا۔ درگاہ ساچی بخشے مان، سچکھنڈ دوارے سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھگت بھگوان ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں اندر کدے نہ آوے اداسی، چنتا غم نہ کھئے ستائیا۔ گل رہے نہ جم کی پھاسی، فیصلہ دُھر دا اک درڑائیا۔ میل ملائے سچکھنڈ نواسی، نواس استھان اک وکھائیا۔ جتھے نرگن نور جوت پرکاشی، دیا باقی اور نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جگ جگ جن بھگتاں بناؤندا رہے ساتھی، سخا سُہیلا ہو کے جوڑ جڑائیا۔ جن بھگت جگ واسنا کدے نہ ہووے دُکھی، دلدر وچ کدے نہ آئیا۔ سِری بھگوان رکھنہارا سُکھی، سُکھ آسن آتم سیج دئے بنائیا۔ اُجل کرے مات مُکھی، مُکھ انتر دُرمت میل دھوائیا۔ سچ دوارے اپنی گودی پھرے چُکی، چار گنٹ منزل اپنا پنڈھ مُکائیا۔ شبدی دھار اپنے وچ رکھے اُچی، رچنا باہر نہ کھئے ستائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن سرت اُٹھاوے سٹی، آس نندرا دئے گوائیا۔ جن بھگت کدے نہ کرے تلاش، لبھن بن کھئے نہ جائیا۔ پُرکھ اکال کایا گھر پوری کرے آس، آسن سنگھاسن سوہا پائیا۔ ساچی وست نام دیوے راس، رہبر ہو کے رستہ دئے سمجھائیا۔ نج گھر آتم رکھے واس، پرما تم پر م پُرکھ وڈیائیا۔ اگلی پچھلی نہکرمی جنم جنم دی میٹے واٹ،

کریا کانڈ اور نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرب ویاپی پرتاپی ہو کے وسے پاس، جاپی ہو کے اپنا نام چپائیا۔

* ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بھولا رام دے گرہ پنڈ جوڑیاں جموں *

جن بھگت کدے نہ مردا، مر جیوت روپ وٹائیا۔ مالک بنے ساچے گھر دا، سچکھنڈ دوارے سوہا پائیا۔ بھو بھو وچ کدے نہ ڈردا، بھیانک روپ نہ کھئے ستائیا۔ ساچی منزل چڑھدا، بھجے واہو داہیا۔ اکو ڈھولا پڑھدا، تُوں ہی تُوں ہی راگ الاٹیا۔ پن اکھاں درشن کردا، سچ دوارے خوشی منائیا۔ سرن سرنائی ساچی پڑدا، جتھوں سکے نہ کوئی اٹھائیا۔ پُرکھ اکال اگئی لڑ پھڑدا، دو جہان نہ کھئے تڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت سہیلے آپ وردا، وارتا پورب ویکھ وکھائیا۔

* ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کرمو دیوی دے گرہ پنڈ کرنگیل جموں *

جن بھگت کدے نہ آوے وچ چوراسی، چارے کھانی نہ کھئے بھوائیا۔ جگ چوکڑی میلا ملدا رہے پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتا اپنا جوڑ جڑائیا۔ چرن سیوک بناؤندا رہے داسی، داسن داس دے وڈیائیا۔ آتم پرما تم نرگن نرگن بنیا رہے ساتھی، سرگن ساچا سنگ وکھائیا۔ نج گھر ساچے مندر ساڈھے تِن ہتھ رکھے واسی، نواس استھان اکو اک سمجھائیا۔ ہرجن ہر پوری کرے آسی، اصل اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا مُکا کے جم کی پھانسی، فیصلہ دھر دا اک سنائیا۔ جن بھگت چوراسی بھوگے مؤل نہ سزا، دس دس ماس نہ اگن تپائیا۔ سدا پرم پُرکھ دی چلے وچ رضا، رازق رزق رحیم دے وڈیائیا۔ آتم رس دا چکھے مزہ، مزاج اور نہ کھئے بدلائیا۔ سرتے کوکے کوئی نہ قضا، قہر سکے نہ کوئی وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا

کر، دُھر فرمان اندر دیوے سدا، شبدی حُکمی حُکم سُنائیا۔ جن بھگت دُوسر کدے نہ تگے اوٹ، سہارا اور نہ کھئے رکھائیا۔ آتم مل کے نرمل جوت، پاربرہم وچ سہائیا۔ بھاگ لگا کے کایا کوٹ، گڑھ بنک دئے وڈیائیا۔ جھگڑا مُکا کے مکٹی موکھ، مُفت پرہ دے وچ سہائیا۔ آگے رہے کوئی نہ سوچ، جھگڑا چُکے کوڑ لوکائیا۔ درشن پا کے نیتر لوچ، اکھ اندروں لئے کھلاییا۔ سیچ دوارے مانے مَوج، مل مل ٹھا کر خوشی بنائیا۔ اباشی کرتا کرے چوج، کایا چولی رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں دیوے اکو جوگ، جُکتی اپنا نام رکھائیا۔ جن بھگت کدے نہ مارے آہ، نعرہ حق حق سُنائیا۔ ساچی منزل چڑھے راہ، رہبر ویکھے بے پرواہیا۔ وچھوڑا رہے نہ کوئی جُدا، جُز ونڈ نہ کوئی ونڈائیا۔ سِدھا مائس جنم وچ ملے آ، دُوجی کھانی نہ کھئے وکھائیا۔ گھر دیپک ہووے رُشنا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، نرگن میل لئے ملا، چیلا گر گر چیل اکو روپ وکھائیا۔

* ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بی بی لپلا دیوی پنڈ کرن نگر جموں *

جن بھگت ایکا اوٹ رکھے بھگونت، دُوسر آس نہ کھئے رکھائیا۔ ایکا نام چپے مٹیاں منت، من واسنا باہر کڈھائیا۔ دیوے وڈیائی دُھر دا کنت، پاربرہم بے پرواہیا۔ لیکھا چُکے وچوں جیو جنت، چارے کھانی کھنڈر دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن اپنے گھر وسائیا۔ جن بھگت گھر سیچ وسیرا، نہچل دھام ملے وڈیائیا۔ جتھے جھگڑا رہے نہ تیرا میرا، آتم پر ماتم وچ سہائیا۔ سدا وسدا رہے دُھر دا کھیڑا، سچکھنڈ دوارا سوہیا پائیا۔ آون جاون لکھ چوڑاسی چُکے جھیڑا، جنم مرن ونڈ نہ کوئی ونڈائیا۔ پُرکھ اکالا بھگتاں بٹھے بیڑا، شبدی ڈوری تند آپ بندھائیا۔ دُور دُراڈا نظری آئے نیرن نیرا، نرگن نرویر نراکار پڑدا دئے اٹھائیا۔ چرن کول سیچ سرنائی اکو گرہ کرائے وسیرا، باقی وسرے سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میٹنہارا کوڑ اندھیرا، سیچ نام کرے رُشنا۔ جن بھگت کوڑی کِریا کدے نہ چاڑھے رنگ، مایا ممتا نہ موہ ہلکائیا۔ اکو صاحب دا رکھے سنگ، ناتے سگلے کوڑ تڑائیا۔ پریم پیار دا وجاؤندا رہے سدا مردنگ، بن تند ستار بلائیا۔ جن بھگتاں وچ مان دا رہے اند، نجانند ہوئے رسائیا۔ تُوں

میرا میں تیرا ڈھولا گاؤندا رہے چھند، شمع دیپ جوت کرے رُشنائیا۔ دُھر دے حُکم اندر رہے پابند، بندی خانہ کوڑا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جُگ جُگ جن بھگتاں بیڑا بٹھ، ساچے پتن پار کینار درگاہ ساچی آپ لگائیا۔ جن بھگت دُو جے در منگے کدے نہ بھچھیا، جھولی جگت نہ کھئے وکھائیا۔ دین دنی کوڑی سرشٹی جانے مٹھیا، بن ہر اور نہ کھئے سہائیا۔ جن بھگت سچ دوارے سکھے دُھر دی سکھیا، جگت ودیا کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ پُرکھ ابناشی ست ستوادى نام پدارتھ پاوے بھچھیا وست امولک کایا گولک دئے کُکائیا۔ بن قلم شاہی لیکھا جائے لیکھا، ریکھا دُھر دی دئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن میتا ٹھانڈا سیتا، وسنہارا دھام انڈیٹھا، سچ دوارا ایکنکارا اکو اک سہائیا۔

* ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ چیف انجینیر آر • ایل • شرما کرن نگر جموں * *

جیٹھ کہے نو نو چار دا میں شُبھ مہینہ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ میرا راہ تکائیا۔ میں ویکھاں کھیل شاہ سلطان پرم پُرکھ پرینا، پروردگار سانجھا یار جلوہ گر پڑدا نور اٹھائیا۔ بھيو ابھیدا کھولان لکھ چوراسی نر مدینا، انڈج جیرج اُتبھج سیتج ویکھ وکھائیا۔ کوئن کوٹاں وچوں گرمکھ سنت سُھیلا تگاں جگت نگینہ، مانک موتی جگتی جوتی نور نور رُشنائیا۔ کھیل ویکھاں برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال لوک تینا، ترے گن مایا پنج تت تتو تت جنائیا۔ سجدہ کراں حق سلام دُھر درگاہ یا مبینا، دروبی طوبی طوبی طوب دُہائیا۔ منوآ من جگت واسنا دھار ویکھاں کمینہ، کامل مُرشد شبد ستگر صاحب سوامی درس نہ کیسے وکھائیا۔ انتر انتر نر نرائن کایا مندر اندر بن رسنا جہوا کیسے نہ چینا، جگت ودیا پڑھ پڑھ تھکی لوکائیا۔ ست سروپ شاہو بھوپ جوبنوتا جوت اکالن نرگن دھار وڈ حسینا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، مالک خالق ویکھ وکھائیا۔ جیٹھ کہے میں خوشیاں والا ماس، گر اوتار پیغمبر میرا دھیان لگائیا۔ کچھ لیکھا لکھ کے گیا چیمار روداس، روی اپنا دھیان لگائیا۔ کبیر بن نیتراں ویکھ کے گیا پرکاش، منزل چڑھ کے خوشی منائیا۔ پیغمبر لبھدے گئے ساتھ، عیسیٰ موسیٰ محمد دین دُہائیا۔ نانک گوبند منزل لبھدے رہے گھاٹ، بھجن واہو داہیا۔ گوپی کاہن کردے گئے ناچ، نرگن سرگن کھیل کرائیا۔ دُھر فرمانا شبد اگتی سارے رہے واچ، واچک ہو

کے کرن پڑھائیا۔ کوٹاں وچوں پرم پُرکھ دا جن بھگت سُہیلے ورلے ملدا ساتھ، سَجَن ملے بے پرواہیا۔ نظر آئے نال اتفاق، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَت ستوادى برہم برہمادی کھوج کھوجائیا۔ جیٹھ کہے میں آیا جگ، نو نو چار پندھ مُکائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی میرا گاؤندی گئی چھند، چھنداں وچ دُھر دا راگ الاٹیا۔ قلم شاہی مینوں کیسے نہ کیتا بند، کاتب چلی نہ کیسے چٹرائیا۔ رسنا جہوا گا گا گئے بتی دند، صفتاں نال صفت وڈیائیا۔ بن پرم پُرکھ دے میرا جانیاں نہ کیسے اگلا سنگ، سنگی ساتھی سارے دین دُہائیا۔ میرے گرہ مندر گھر بن دیا باقی کھلا پاتی نرگن نور چڑھا کے چند، رو سس دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سدا سوامی انترجامی نجھر دھار دیوے پرمانند، پاربرہم پت پرمیشور اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر گھٹ ویکھے تھاون تھائیا۔ جیٹھ کہے میں گیا جاگ، بن اکھاں اکھ کھلاٹیا۔ دُھر فرمانا سُنیا راگ، اگئی آواز بے پرواہیا۔ جس دا کھول نہ سکے کوئی راز، جگت سیاست کم کیسے نہ آٹیا۔ جو آتم پرما تم پرما تم آتم و جاونہارا ساز، تند رباب اک بلاٹیا۔ سو کھیلے کھیل وچ برہماد، پت پرمیشور اپنا حُکم ورتائیا۔ دین دُنی دائرے اندروں ہو کے آزاد، کلمہ حق سنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا جانے وُضو نماز، واحد اپنا حُکم ورتائیا۔ جیٹھ کہے میں آیا اپنی وار، وارتا اگلی دیاں جنائیا۔ لیکھا مُکاواں جگ چوکڑی چار، کلجگ لہنا دیاں اُٹھائیا۔ مینوں سجدے کردے دو جہان ہو کے خبردار، بے خبراں خبر دیاں سنائیا۔ اکو تگو سانجھا یار، رسولاں دا رسول نظری آٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر فرمانا اکو اک درڑائیا۔ جیٹھ کہے میں دیواں اک فرمان، فُرنے سب دے بند کرائیا۔ کھیل ویکھے والی دو جہان، دوزخ بہشت دوویں دین دُہائیا۔ سورگ نرک سرب کرلان، کوک کوک سنائیا۔ نظری آئے نہ کیسے بھگوان، ساکھیات درس کھئے نہ پائیا۔ چاروں کُنٹ دہ دشا جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پرت لبھدے جیو جہان، جاگرت جوت نہ کھئے رُسنائیا۔ صفتاں والا کرن بیان، اکھراں والا لیکھ وکھائیا۔ ساچی منزل چڑھ نہ کوئی مہان، محبوب مل کے خوشی نہ کھئے منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا اک فرمان، سندیشہ اک سنائیا۔ جیٹھ کہے سندیشہ دیواں دُھر دا ایک، ایکنکار رہیا جنائیا۔ مائس مائو مائکھ بُدھی کراں بیک، وویکی اپنی دھار پرگٹائیا۔ ہر گھٹ انتر پاربرہم پت پرمیشور لو

ویکھ، آتم برہم پاربرہم رنگ رنگائیا۔ بھرے بھلے جگت مایا ودیا وچ کرے کھیل، پڑدا اوہلا نہ کھئے چکائیا۔ نرگن نرگن کرے کھئے نہ میل، سرگن وجے نہ کھئے ودھائیا۔ جھگڑا پیا گرو گرجیل، مُرید مُرشد مل کے خوشی نہ کھئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ درستی سرستی ایشی کرے کھیل، حُکم دھر دا اک ورتائیا۔ جیٹھ کہے میں دیواں اک سندیش، سُنہڑا سچ سُنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بدل جانا بھیکھ، ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں پاربرہم پت پرمیشور پروردگار سانجھے یار سب نے کرنی اک آدیس، نمو نمو سیس سرب جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت ہمیش، بھانے اندر اپنا ہو کے اپنا حُکم ورتائیا۔ اپنا حُکم دے کرتار، فُدرت قادر ویکھ دکھائیا۔ نو نو چار ہووے پار، نو ست پڑدا دئے اٹھائیا۔ اٹھ پنچ کرے خبردار، پنچم پنچ پنچ سنوئیا۔ نام سندیشہ نر نرائن دے دے اپنی وار، اک اکلا سچ محلا کایا کھیڑا لکھ چوراسی ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دی دھار اک بندھائیا۔ جیٹھ کہے میں نو سو چرانوے جگ چوکڑی پچھوں آیا بھجا، بن کے پاندھی پندھ مُکائیا۔ سچ دوار بہ کے سجا، پُرکھ ابناشی دیونہار وڈیائیا۔ جس میرا ایتھے اوتھے دو جہاناں پڑدا کجا، شبدی اوڈھن سیس ٹکائیا۔ کوڑی کریا من واسنا جوٹھ جھوٹھ کلجگ اتم دیوے سزا، پچیا کھئے رہن نہ پائیا۔ جن بھگتاں انتر آتم اپنے نام دا دیوے مزہ، مذاق وچ رکھے سرب لوکائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور اچھل چھلہدھاری، بن ساچے سنتاں سب دے نال کرے دغا، بغاوت وچ سخاوت نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا حُکم اک ورتائیا۔ جیٹھ کہے میں آیا پرت، لوک مات پھیرا پائیا۔ ویکھیا کھیل اُپر دھرت، دھرنی دھول دئے ڈبائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کاغذ قلم شاہی نال لا کے گئے شرط، لیکھا اکھراں وچ لکھائیا۔ ابناشی کرتا چار ورن اٹھاراں برن ساچا مارگ سدھی دے اکو سڑک، سچکھنڈ دوارا ایکنکارا اکو گھر دکھائیا۔ جن بھگت چلائے دیا کھئے آپ ندھڑک، بھہ بھو خطرہ غم نہ کھئے رکھائیا۔ کوڑی کریا من واسنا جوٹھ جھوٹھ میٹھے حرص، ہوس اور نہ کھئے ودھائیا۔ مہروان ہو کے محبوب کرے ترس، رحمت اپنی نال پار لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل اک اسچرج، اسچرج وچ اسچرج ہو کے جائے سائیا۔ جیٹھ کہے میں ویکھاں دین دنی حال، حالت سب دی کھوج کھوجائیا۔ جس دا بھوکھتاں وچ ملدا احوال، راگاں ناداں

شبدان وچ ڈھولے گائیا۔ سو سب دا حل کرے سوال، جواب طلبی وچ پھیر رکھے لوکائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا سمت شہنشاہی کوکے کال، ڈنک و جاوے تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن سنت سُہیلے لئے بہال، لکھ چوراسی وچوں ویکھ وکھائیا۔ سنت سُہیلا ست سرؤپ مانکھ، مانو ذاتی نظری آئیا۔ دئی دوت رہے کوئی نہ دکھ، جھگڑا ہوں نہ کھئے بنائیا۔ آتم پرما تم اکو جانے سکھ، سچ ساگر وچ سمائیا۔ گھر سُہنجنی ہووے رُت، بسنت بہار اک پرگٹائیا۔ دوس زین اٹھے پھر گھڑی پل سُرتی شبد رہے خوش، سدا وجدی رہے ودھائیا۔ بن رسنا جہوا بئی دند رہے چُپ، شبدی ناد دُهن شنوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی دھاروں پئے اٹھ، نرگن ہو کے نرگن نور کرے رُشنائیا۔ نرگن نور نور پرکاش، پرکاشوان دیا کھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جس دا کھیل تماش، گر اوتار پیغمبر لوک مات سیو لگائیا۔ سو ویکھنہارا کھیل تماش، خالق خلق پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں پوری کرے آس، آہستہ آہستہ ساچے مندر اندر پڑدا دئے اٹھائیا۔ سچ دوارے بن گوپی کاسن وکھائے راس، منڈل منڈپ وجدی رہے ودھائیا۔ نرگن ہو کے نرکار وسے پاس، نرکار ہو کے اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل پُرکھ انباش، انباشی کرتا اپنا حکم حکم وچوں پرگٹائیا۔ جن بھگتاں دیواں سدا، صدقے واری گھول گھائیا۔ گرُمکھو کسے نال کوئی نہ کرے دغا، سچ پریتی سچ دوارے سوبھا پائیا۔ لکھ چوراسی وچوں مانس جنم لبھا منکھا، ہوئے ہنگتا لینی پرنائیا۔ ست دھرم سچ گھر گرہ و جاؤنا ڈگا، بوکا حق حق الایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا اک اندا، اند اند وچوں پرگٹائیا۔

* ١٢ جیٹھ شہنشاہی سمت ٢ پدمنی دے گرہ کالی جئی جموں *

جو سب کچھ سوئپ دیوے پرہ دے ہتھ، جگت مان وڈیائی نہ کھئے رکھائیا۔ تنہاں اُپر کِریا کرے صاحب سوامی پُرکھ سمرتھ، پاربرہم پت پریشور بے پرواہیا۔ سچ بھنڈارا ہر نرکارا دیوے نام وتھ، وست امولک کایا گولک آپ ٹیکائیا۔ نچھر دھار امرت دیوے اگئی رس، بوند سواتی آپ ٹیکائیا۔ نچ نین نرائن کھولے اگھ، نر اپنا پڑدا دئے اٹھائیا۔ آتم پرما تم رہن نہ دیوے وگھ، پاربرہم

برہم میلا سہج سُبھائیا۔ دھیرج سنتوکھ دان دیوے ست سچ، بُدھ بیک بنائیا۔ جیکارا سُنائے اک الکھ، الکھ اگوچر وڈ داتا بے پرواہیا۔ پردے انتر نرتتر ہو کے جاوے وس، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ساچا مارگ کایا مندر دیوے دس، منزل پوڑی پندھ مٹکائیا۔ حقیقت وچوں جھولی پا کے حق، جنم کرم دا لہنا دینا پورب ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں وکھاوے اگئی ہٹ، جتھے ونجارا دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ جو سب کچھ سوئپ دیوے سری بھگوان، لیکھا ہتھو ہتھ چکائیا۔ دیونہارا داتا وڈ مہروان، محبوب مَحَبَّت وچ ویکھ وکھائیا۔ کھیلے کھیل ہر گھٹ وسیا رام، رمیا رمنا سینتا سرتی سہج میل ملائیا۔ گھر مندر گرہ میلا کرے آسان، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پربت سمند ساگر پھرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تن من دھن پریم پیار سچ مَحَبَّت ہووے قربان، من واسنا ممتا رہے نہ رائیا۔ سچ پریتی دھر دی نیتی جن بھگتاں کرے پروان، پریم پُرکھ پرما تم آتم بندھن اکو اک جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ سبھ کچھ جو پرہہ نوں دیوے سوئپ، جگت اچھیا نہ کوئی رکھائیا۔ لوک مات مائس جامہ کدے نہ جاوے اؤنت، دیونہار داتار سیس وڈیائیا۔ مالک خالق پرتپالک نر دا نرائن ملے اک یزکار اک اکلّا ٹھاکر سوامی دھر دا کھوئنت، کنت کنتوہل اپنے انگ لگائیا۔ سچ دوار کر پیار دیوے اگئی مَوج، مجلس بھگتاں وچ رکھائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے سچ دوارے گرمکھاں کرے کھوج، پڑدا اوبلا دئے چکائیا۔ نت نوت سنجھ سویر جن بھگتاں درشن دیوے روز، جاگت سووت اپنے وچ سائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سری بھگوان آگے جو اپنا آپ کرے ارین، آپ آپا وچوں مٹائیا۔ جنم مرن لکھ چوراسی دی رہے کوئی نہ دھڑکن، اندج جیرج اُتہج سینتج نہ کھئے بھوائیا۔ دیا کھئے جودھا سوربیر مردانہ مردن، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پورے ستگر آگے جس دی پریم پیار وچ اک ویر جھک گئی گردن، مستک ٹکا دھوڑی خاک رمائیا۔ تِس دا لہنا لیکھا پرے توں پرے دھار گوردھن، گہر گمبھیر بے نظیر نظر اپنی وچ ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سب کچھ جو پرہہ دی دئے ہتھیلی، پن ہتھان ہتھ ٹکائیا۔ سو آتم رہے نہ کدے اگیلی، پرما تم مل کے خوشی منائیا۔ آد جگاد سچی سہیلی، ساجن دھر دا سنگ نبھائیا۔

وسنہاری دھام نویلی، سچکھنڈ دوارے بہہ کے خوشی وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں ستجگ تریتا دواپر کلجگ لیکھا رہیا میلی، سچ ملاپ بخش اپنا جاپ بنا رسنا جہوا بئی دند دُھن آتمک انادی راگ سُنائیا۔

* ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کرم چند دے گرہ جموں *

جن بھگت کیسے نہ جھکدا، یں سیری بھگوان ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ اپنے مارگ کدے نہ رُکدا، دین دُنی دوویں دیوے تجائیا۔ صلاح مشورہ کیسے کولوں نہیں پُچھدا، اکھراں والی کرے نہ کوئی پڑھائیا۔ چار جگ سدا ڈھولا گاوے اکو ٹک دا، سوہنگ راگ الاٹیا۔ جس نال آتم دا پینڈا مُکدا، پر ماتم وچ سائیا۔ سرُپ نظری آوے ست سچ دا، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھاپیا۔ پڑدا او بلا رہے نہ لک دا، بھيو ابھیدا دئے کھلاٹیا۔ دھیان رکھے سوندا اُٹھدا، چووی گھنٹے اکو رنگ سائیا۔ لیکھا مُکا کے جننی ککھ دا، کرماں دا گیڑا دئے کٹائیا۔ رُپ دھار کے سچ سٹ دا، پتا پُرکھ اکال منائیا۔ مندر سہا کے کایا بُت دا، حُجرہ حق خوشی وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سہارا دے کے اپنی اوٹ دا، کوٹن کوٹاں وچوں باہر کڈھائیا۔ جن بھگت ملے اک جگدیس، جگ جیون داتے آس رکھائیا۔ دوسر کدے نہ جھکے سیس، گلین یار نہ کھئے منائیا۔ منوآ جھکڑا کرے نہ کھئے ابلیس، شرع شیطان نہ کوئی لڑائیا۔ لیکھا رہے نہ اُچ نیچ، ورن برن نہ ونڈ ونڈائیا۔ ایکو ایک رکھے اڈیک، آسا منسا وچ سائیا۔ جس نال لگی پریت، سو صاحب ملے سچا ماہیا۔ پریم پریتی کرے بخشیش، نام ندھانا جھولی پائیا۔ ست دھرم دی دتے ریت، مندر مسیت مسلہ اکو حل کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا بھيو اک سمجھائیا۔ جن بھگت بنے نہ کیسے دی گولی، مزدوری جگت نہ کوئی کھائیا۔ اکو صاحب سوامی چرن گھولی، آپ اپنا بھیت چڑھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سمجھ کے بولی، دوجا راگ نہ کوئی الاٹیا۔ منوآ من نہ پائے رُوئی، جھکڑا دسے نہ کھئے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا وست انغولی، اٹل جھولی اکو دئے بھرائیا۔ جن بھگت دوسر دا نہ ہووے بھکھاری، منگن کھئے نہ جائیا۔ جس دا مالک اک مُراری، موہن مادھو شہنشاہیا۔ جگ چوکرئی رہن نہ دیوے خواری، خالص اپنے رنگ رنگائیا۔ سچکھنڈ دوار دیوے سچئی سرداری، سدا دا حُکم اک ورتائیا۔ برہم دا

بن ادھاری، پاربرہم اپنے گھر وسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن لیکھے وچوں باہر کڈھائیا۔ جن بھگت کيسے نہ جاوے در، دروازہ دہلیز نہ کھٹے کھڑکائیا۔ بھے بھو نہ رکھے ڈر، نیوں نیوں لاگے پائینا۔ اکو پُرکھ اکال پکڑے لڑ، ہو سکے نہ جدائیا۔ ساچی منزل جاوے چڑھ، در گھر ساچے سوہیا پائیا۔ جتھے وسے نرائن نر، نراں دا مالک دُھردرگاہیا۔ سہج سُبھاؤ کِریا دیوے کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ سنت سُہیلے گُرمکھ لے ور، وارث ہو کے چرن کول لے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت سُہیلے لے پھڑ، پھڑ باہوں پار کِنار سنسار آپ کرائیا۔

* ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ لال چند دے گھر وزارت روڈ جموں *

جن بھگت سُہنجی سُھاؤنی ساچی جھگی، اندراں وچوں اندر مندران وچوں مندر سوہیا پائیا۔ جتھے پرہہ دا وسیرا ہُندا باہر جُگیں، جُگ جُگ دیوے مان وڈیائیا۔ جس دی وچار کرے کوئی نہ بُدھی، من منن کوئی نہ پائیا۔ رمز اشارہ سینت لاوے گجھی، بلوئا پردے وچ پرگنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر ٹھانڈا اک درسائیا۔ جن بھگت جھگی جگدیش، ملے مان وڈیائیا۔ آتم پرما تم جتھے میلا ہووے بنا دھڑ سیس، تنہاں اندر وڑ کے خوشی منائیا۔ ساچا حُکم منن اک حدیث، حداں توں پرے جھگڑا ورنان والا مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے پوری کرے اڈیک، آسا منسا پور کرائیا۔ جن بھگت لیکھا جانے اپنے نہوں دا، تو نو چار ونڈ نہ کھٹے ونڈائیا۔ رس مانے اگتی میہوں دا، میگھ امرت روپ بدلائیا۔ جھگڑا رہے نہ توں میں کیوں دا، کامل مُرشد مل کے وجے ودھائیا۔ کھیل ویکھے الکھ ابھیو دا، پڑدا اوبلا دے چُکائیا۔ گھرانہ ویکھے دُھر دے دیو دا، دیوت سُر جس دا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں ناتا جوڑ کے پتا پوت پیو دا، پیا پریتم ہو کے گود اُٹھائیا۔ جن بھگت سدا رہے خوشحال، خوشی غمی نہ کوئی وکھائیا۔ منن دا رہے ایکا دین دیاں، جو دیاوچ دان جھولی پائیا۔ بناؤندا رہے بھگت سُہیلے ساچے لال، لال گلالا اپنا رنگ چڑھائیا۔ کدا رہے ایتھے اوتھے سدا سنہال، دوسر ہتھ نہ دے پھڑائیا۔

جھگڑا مُکاؤندا رہے شاہ کنگال، اوچاں نیچاں اِکو گھر ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، بھگت سُہیلے ساچے بہال، بہار سب دا دئے چُکائیا۔

* ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پرکاشو دیوی دے گرہ جموں *

اصلیت میں یہ بات بڑی، ودیا وچوں وڈی نظری آئیا۔ جن بھگت بھگوان دی منزل چڑھی، مانس جنم پندھ مُکائیا۔ سرگن دی سوبھاؤنت سلکھنی گھڑی، وقت سُہاؤنا رہی بنائیا۔ جنہاں نرگن نراکھہر دھار پڑھی، پن رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ اوہناں دے واسنا اندروں آپے مری، مارن دی لوڑ رہی نہ پائیا۔ بُدھ بیک ہووے کھری، بری جگت وچوں کرائیا۔ گھر سوامی سجن ملے ہری، پردے بہ بہ خوشی منائیا۔ بھگت بھگوان دی جگ چوکرئی چلدی رہے لڑی، اک دوجے دا لڑ سکے نہ کوئی چھڈائیا۔ پرماٹما آتما سدا سُہیلے بن کے رہی وری، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہر نظر اک اٹھائیا۔

* ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سیوا سینگھ دے گرہ پنڈ کلئے جموں *

جن بھگت ساچی رکھے شردھا، سدا سدا سد اِکو دھیان لگائیا۔ سچکھنڈ دوارے بنے بردا، ابناشی کرتے آگے جھولی ڈاہیا۔ جھگڑا مُکا کے در در دا، درویش ہو کے دوجے در الکھ نہ کھئے جگائیا۔ درشن پاوے اِکو نرائن نر دا، جو گھٹ گھٹ اندر ڈیرہ لائیا۔ ساچی منزل پوڑی چڑھا، محل اٹل بہ کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں میلے ساچے گھر، گرہ مندر اِک سُہائیا۔ جن بھگت آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت گاوے اِکو ڈھولا، آتم پرماٹم راگ الاٹیا۔ راگاں ناداں باہر جانے سوہلا، سو پُرکھ آد نرنجن ہو کے آپ پڑھائیا۔ وشنوں دھار روپا ویکھے مؤلا، مؤل منتر اِکو نظری آئیا۔ کھیلے کھیل اُپر دھرنی دھرت دھولا، لوک مات ودھائیا۔ جلوہ گر الابی نور اولا، ایکنکار سچا شہنشاہیا۔ جو بھگتاں چڑھا کے ساچی مزلا، منزل منزل

دئے پُچائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ جن بھگت کسے دا بنے نہ کدے مُحتاج، منگن دوّجے در کدے نہ جائیا۔ اکو آسا رکھے صاحب ستگر مہاراج، پُرکھ اکال اوٹ تکائیا۔ جو دیونہار ایتھے اوتھے دو جہاناں دُھردرگاہی اعزاز، کنگال شاہ اپنے رنگ رنگائیا۔ نام دُھن سُناونہارا شبد دُھن اگّی آواز، دُھر سندیشہ اک الہیّا۔ جھگڑا چُکائے وُضو نماز، سمرن جوگ ابھياس سادھن اکو دئے درڑائیا۔ پرہہ ملن دی ساچی اکو آس، نج نیتر لوچن نین اگھ گھلائیّا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن بنائے داسی داس، داستان پچھلی ویکھ وکھائیا۔ جن بھگت پرہہ دیونہارا وست، نام انٹڑی دوّلت آپ ورتائیا۔ جھگڑا مُکا کے کیٹ بست، ہستی وچوں ہستی دئے بدلایا۔ نام خُاری وچ رکھے مست، شبّدی شبد کرے شنوایا۔ جنم جنم دا کرم کرم دا لگھ چوڑاسی رہن نہ دیوے کشت، گیڑے وچ گیڑا نہ کوئی بھوایا۔ نور نورانہ شاہ سُلطانا اکو نظری آئے ایشٹ، ایش جیو جگدیش، جگدیش کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں گھلی رہے دریشٹ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہارا اک وڈیایا۔ جن بھگت کدے نہ مارے دہا، نیتر نیناں نیر نہ کھئے وہایا۔ جنہاں ملیا پرم پُرکھ بے پرواہ، انترجامی پڑدا اوہلا دئے چُکائیا۔ لوک مات بنے سچ ملاح، کھیوٹ کھیٹا ہو کے بیڑا بنے دئے لگائیا۔ سچکھنڈ دوارے ساچی درگاہ دئے پُچا، راہ وچ سکے نہ کوئی اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھا، ہرجن ویکھے تھاوں تھائیا۔ جن بھگتاں پرہہ تارنہارا آپ، آپ اپنی دیا کھائیا۔ انتر نرنتر منتر دسے جاپ، ساچا ڈھولا آپ سُنایا۔ رُوح بُت تن ماٹی خاک کرے پاک، پتت پُنیت اپنے رنگ رنگائیا۔ بجر کپائی کھول کے تاک، پڑدا اوہلا بن وچولا کایا چولا آپ چُکائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا برہمنڈ کھنڈ پرتھمی آکاش دیوے ساتھ، گگن گگنتر ناتا لئے نہ کوئی تڑایا۔ سچ گھر سچ دوار کایا مندر اندر ہو کے داس، آتم سیجا بہ بہ خوشی منایا۔ جھگڑا چُکائے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ تھے پربت پرہاس، پاربرہم پت پرمیشور اپنی دیا کھائیا۔ ست جوت نرگن دھار نورو نور کرے پرکاش، اندھ اندھیرا نظر کھئے نہ آئیا۔ لگھ چوڑاسی آن جاون مانس ذاتی مکے واٹ، اگلا پندھ اور نہ کھئے جنایا۔ سچ کنارہ دسے گھاٹ، پتن اکو رہے سہایا۔ جس دوارے بیٹھا رہے پُرکھ سمراتھ، سچکھنڈ نواسی شاہو شاباسی جوت پرکاشی، پرکاشوان ہو کے سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، لیکھا جانے منڈل راسی، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال کھوج کھوجایا۔ جن

بھگت کوڑی کدے منگے نہ منگ، مانگت ہو کے جھولی کدے نہ ڈاہیا۔ پُرکھ ابناشی دیونہارا سنگ، سگلا سنگ جنائیا۔ آتم پرما تم دیوے نجانند، اند اند وچوں وکھائیا۔ شبدی دُھن ساچی دھار جنائے ستسنگ، ست ستوادى دُھر دا ڈنک وجائیا۔ شبد اگمى وجدا رہے مردنگ، تند ستار اكو دئے درسائیا۔ بھيو کھلا کے ہنگ برہم، پاربرہم پڑدا دئے اٹھائیا۔ بھاگ لگے ناڑی ماٹی چم، چم درشٹی اندرون دئے بدلائیا۔ چنتا روگ سوگ رہے کوئی نہ غم، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ لیکھے لا کے پون سواسی دم، دامنگیر ہو کے پلو اپنے نال بندھائیا۔ جن بھگت سہیلے لوک مات نرگن نور چاڑھ کے ساچے چن، چار ورن اٹھاراں برن کرے رُشنائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم مل کے اک دوجے نوں کہن دھن دھن، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستواد اپنا حکم ورتائیا۔ جن بھگت ایکو چے ہر ہر ناں، ناؤں زینکارا اک دھیائیا۔ دوسر جائے کیسے نہ تھان، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی مل مل دین گواہیا۔ پُرکھ اکال اكو بنا کے پتا ماں، نرگن جوت بنے دھن جنیندی مائیا۔ صاحب سوامی انترجامی جن بھگتاں پکڑنہارا بانہ، بازو اپنے نال جڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل شہنشاہ، شاہی کوڑی دئے مٹائیا۔ جن بھگت کلجگ کوڑ کڑیار میٹے شاہی، جگت اندھیر رہن نہ پائیا۔ ابناشی کرتا سیری بھگوان پاربرہم پُرکھ اکال اكو نام پئے دہائی، چار کُنٹ دہ دشا طوبی طوبی کرے لوکائیا۔ آتم پرما تم مٹنا پئے سب نوں اک گوسائی، ایشٹ دیو اكو نظری آئیا۔ کلجگ جیو چار ورن چار کُنٹ جگت واسنا بھلے راہی، منزل حق نہ کوئی پُچائیا۔ اندر باہر گیت ظاہر رو رو سارے دین دہائی، دوہرا حق نہ کھئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنت سہیلے سبجن میت گھر ساچے لئے چڑھائیا۔ جن بھگت سہیلا دُھر دا مِتر، سیری بھگوان ویکھ وکھائیندا۔ جو نرگن دھاروں آیا نکل، سرگن اندر سوبھا پائیندا۔ جس دا گھڑے کوئی نہ چتر، روپ اور نہ کھئے سمجھائیندا۔ سو جن بھگتاں اندر کدے نہ جاوے وسر، وچھڑے آپ ملائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے اپنے (رنگ) وچ رنگائیندا۔

* ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پریتم سنگھ دے گھر پنڈ کلوئے ضلع جموں *

جن بھگت سد جنم شہنجننا، چوڑاسی وچوں پھاسی جائے کٹائیا۔ ملے میل آد پُرکھ نرنجنا، سرگن ناتا جڑے سہج سُبھائیا۔
 نیتر ملے گیان ساچا انجنا، اندھیرا اندھ اندھ اندروں دئے گوائیا۔ چرن کول سچ سرنائی دیوے مجنا، مجازی حقیقی عشق جس نوں
 دوویں سیس نوائیا۔ ست ست دسے اگئی بندنا، جو بندگی بند بند لیکھا دئے مکائیا۔ رس رسائن وکھائے پرماندنا، جو برہم توں
 پرے پاربرہم وچ سمائیا۔ جلوہ دسے اکو نوری چندنا، چند توں پرے جس دی ست جوت رُشنائیا۔ گرہ مندر دُھر دوار دے
 لنگھنا، منزل وچ کنڈا رہے نہ رائیا۔ گھر وکھائے ساچا انگنا، جگت دیواری حد ڈیرہ ڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، جن بھگتاں سدا بیڑا بنھنا، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ جن بھگت آسا وچ رکھے رُچی رچنا پرہ دی ویکھ وکھائیا۔ دھار ملے اُچی،
 جتھے وسے بے پرواہیا۔ آتم ہووے سچی، منوا میل نہ لاوے رائیا۔ شہنجنی ہووے رُتی، پھلواری آپ مہکائیا۔ بھاگ لگے کایا بُنیں،
 بُنخانے وجدی رہے ودھائیا۔ سرت سوانی اٹھے سُتی، شبدا بانی میل ملائیا۔ ساچے مارگ رہے نہ گھسی، گھنن گھیر نہ کھئے بھوئیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سدا گنڈھنہارا ٹٹی، ٹکڑیاں والی ونڈ نہ کوئی کرائیا۔ جن بھگت ناتا کدے نہ ٹنڈا، ڈوری
 گنڈھ نہ کھئے کٹائیا۔ دُھر دا رشتہ کدے نہ چھنڈا، چھٹے سرب لوکائیا۔ ساچا سوما اکو پھنڈا، امرت دھارا دئے وائیا۔ بھنڈارا ملے سچ
 سچ دا، جوٹھ جھوٹھ پنڈھ مکائیا۔ ویلا سوہوے ساچی رُت دا، گھڑی پل سوہیا پائیا۔ چوڑاسی لیکھا جاوے مُک دا، مُکمل اپنے
 وچ ملائیا۔ مان شہنجنی اکو ٹک دا، ترت لہنا دئے مٹائیا۔ سچکھنڈ دوارا دیوے سُکھ دا، سُکھ آسن آپ بہائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم پرماٹم ناتا جوڑ کے پتا پُت دا، سر اپنا
 بتھ رکھائیا۔

* ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ رینا رام دے گھر پنڈ کلوئے جموں *

جن بھگت یاد رکھے اک، ایکنکار دھیان لگائیا۔ جو ساچا لیکھا دیوے لیکھ، پورب لہنا جھولی پائیا۔ کوڑی کِرپا اندھ کڈھ
 کے وکھ، امرت جام دئے پیائیا۔ سچ پریم دا دسے بت، نوٹ اپنا رنگ رنگائیا۔ چاروں کُنٹ پئے دس، ہر گھٹ بیٹھا سوہیا پائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گھر ساچا اک وسائیا۔ جن بھگت ساچے گھر کرے وسیرا، سچکھنڈ دوارے ڈیرہ لائیا۔ جتھے جھگڑا ہووے نہ میرا تیرا، پاربرہم برہم مل کے وجے ودھائیا۔ وقت ہووے نہ سنجھ سویرا، رُتڑی رُت نہ کھئے بدلائیا۔ کیشنا سُکلا ہوئے نہ چند اندھیرا، نرگن نُر جوت رُسنائیا۔ بھو ساگر ڈبے کوئی نہ بیڑا، شوہ دریا نہ کھئے رُڑھائیا۔ وسدا اُجڑے کدے نہ کھیڑا، چھپر چھن نہ کھئے چُھائیا۔ پُرکھ ابناشی کرنہارا اِکو حق نیڑا، حقیقت دا مالک دیا کمائیا۔ جن بھگت اُدھارے کر کے مہرا، مہر نظر اُٹھائیا۔ نظری آوے نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ بھگتاں مُکا کے لکھ چوڑاسی گیڑا، چارے کھانی نہ کھئے بھوئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچے گھر لاوے ڈیرہ، مندر اِکو اک سہائیا۔ جن بھگت کدے نہ کرے سوگ، چنتا غم وچ دھیان نہ کھئے لگائیا۔ ہوئے ہنگتا رہے نہ روگ، منوآ من نہ کھئے بھٹکائیا۔ آتم پر ماتم نہ ہوئے وجوگ، وچھوڑے والا پینڈا دئے مُکائیا۔ پُرکھ اکال دی بیٹھا رہے گود، سچ سینکھاسن سوہبا پائیا۔ ساچے نام دی چُگدا رہے چوگ، چُغلی نِندیا نیڑ کھئے نہ آئیا۔ چرن پریتی کدا رہے جوگ، تن ماٹی کپڑ رنگ نہ کھئے بدلائیا۔ آتم سیجا ساچا بھوگدا رہے بھوگ، رسیا رس دئے وکھائیا۔ جھگڑا مکے لوک پرلوک، دو جہان ملے وڈیائیا۔ ساچے نام دا گا کے سلوک، شوک اندروں دئے تجائیا۔ جھگڑا مکے لاڑی موٹ، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ سچ دوارے جائے پہنچ، جس گھر وسے شہنشاہیا۔ جن بھگت سچے مارگ چلدیاں کوئی نہ سکے روک، روکڑ بوی کھاتہ چتر گپت نہ کوئی وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں دیوے پریم پیار وچ اپنی موج، محبوب ہو کے اپنی خوشی وکھائیا۔

* ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ رسیا رام دے گرہ پنڈ بدی پُر ضلع جموں *

جن بھگت کدے نہ کئے تنگی، تنگدست نہ کھئے اکھوائیا۔ نام وست ملے امنگی، صاحب ستگر جھولی پائیا۔ کایا چولی جائے رنگی، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ دین مذہب دی رہے نہ کوئی پابندی، بندھن جگت کھئے نہ پائیا۔ کوڑی واسنا اندروں نیکے گندی، سچ سُگندھی دئے بھرائیا۔ پون سواسی آوے ٹھنڈی، اگنی تت نہ کوئی تپائیا۔ سرت سوانی ہووے نہ رنڈی، مل ہر کنت وجے

ودھائیا۔ راہ رہے نہ اوجھڑ ڈنڈی، مارگ اِکو اک سمجھائیا۔ منوآ بھیکھ نہ کرے پاکھنڈی، پڑدا اوہلا دئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا مالک بن کے سنگی، سگلا سنگ نبھائیا۔ جن بھگت کدے نہ جائے سوں، آلس نندرا غفلت نہ کھئے رکھائیا۔ اِکو ایک ایکا جائے ہو، ایکنکار وچ سمائیا۔ انتر انتر سدا رہے لو، پرکاش پرکاش بے پرواہیا۔ جگت ناتا تئے موہ، مُحبت اِکو نال جُڑائیا۔ کوڑی کِریا دیوے کھوہ، خالص اپنا روپ پرگٹائیا۔ بھيو چُکا کے سوہنگ سو، ست ست وچ ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ جن بھگت کدے نہ پھرے کيسے دے گردے، چکر جگت نہ کھئے لگائیا۔ اِکو سِری بھگوان وساوے پردے، ہر مندر کایا لئے بنائیا۔ میلے ہوون وچھڑے چر دے، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ دروازے کھلن گھر تھر دے، تھر گھر ساچے وچ سمائیا۔ درشن ہوون اگتی پر دے، پت پر میشور نظری آئیا۔ جھگڑے مُک جان دھڑ سپس سِری دے، سر اپنا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھے لہنے دیوے دیر دے، پورب جنان ویکھ وکھائیا۔ جن بھگت جگت واسنا وچ نہ لاوے چکر، چکرورتیاں پلُو جائے جُھڈائیا۔ اِکو پریم وچ بہ کے فقّر، فقرہ دُھر دا ڈھولا گائیا۔ چوٹی منزل چڑھ کے سِخر، سِکھیا اِکو اِک لئے اپنائیا۔ بن ابناشی کرتے دُوجا کرے کوئی نہ ذکر، جگت والی نہ کوئی پڑھائیا۔ سِری بھگوان بنا کے اپنا مِتر، مِتر مُرار لئے منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں دیونہارا ساچا ور، ساچی دھاروں کایا مندر اندروں آوے نکل، پڑدا اوہلا بن وچولا کایا چولا سہجے دئے چُکائیا۔

* ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بیبی چتو دیوی دے گرہ پنڈ بدی پُر ضلع جموں *

جن بھگت پرہ دی رکھے سدا یاد، جگت واسنا وچ وِسر کدے نہ جائیا۔ اندرے اندر پریم پیار دی ماردا رہے آواز، سُرقتی شبد نال جُڑائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی جُگ جُگ سُننہارا فریاد، سچکھنڈ نواسی ویکھے تھائوں تھائیا۔ نام بھنڈارا وست امولک دیوے دات، کایا جھولی آپ بھرائیا۔ پڑدا اوہلا لاه کے اندر کھول دئے راز، اندھ اندھیر دیوے مٹائیا۔ جھگڑا مُکا کے کوڑ ساچ، سمگری اِکو دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں دُرمت میل دھو کے داغ، پت پت پُنت دئے

بنائیا۔ جن بھگت پرہ دی رکھے سدا لوڑ، ناتا دین دُنی ٹرائیا۔ کرے بینتی دوئے جوڑ، پرہ تیری اوٹ رکھائیا۔ پُرکھ ابناشی جائے بہڑ، جگ جگ اپنا پھیرا پائیا۔ لگی پریت نبھائے توڑ، سرگن نرگن میل ملائیا۔ منوآ رہن نہ دیوے کٹھور، ہردے ہر ہر جائے سمائیا۔ جھگڑا مکّے پنج چور، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار نہ کھئے ہلکائیا۔ سُرتی شبدي بنھے ساچی ڈور، تند اپنا نام رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کوڑی کِریا دیوے ہوڑ، بھگت بھگوان اپنے رنگ رنگائیا۔ جن بھگت مایا ممتا کوئی نہ کرے خواہش، کوڑی خصلت وچ کدے نہ آئیا۔ چدا رہے سواس سواس، ساہ ساہ ملے وڈیائیا۔ پُرکھ ابناشی سد وسنہارا پاس، گھر وچ گھر پڑدا دئے اٹھائیا۔ جن بھگت تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم دوہاں دی اکو ذات، روپ رنگ نہ کوئی ونڈائیا۔ تیرا میلا دوارے ساچ، سیج وجے اک ودھائیا۔ منوآ من نہ ہوئے اداس، چنتا غم نہ کوئی ستائیا۔ جنم کرم دی پوری ہووے آس، بہرم بہرم دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ کوڑ وکارا ہووے ناس سیج سیج دئے اُچھائیا۔ گھر سوامی وسے پاس، کایا مندر ہوئے رُشنائیا۔ نرمل جوت کرے پرکاش، اندھ اندھیر دئے مٹائیا۔ جن بھگتاں آد جگاد جگ چوکڑی دیونہارا ساتھ، سگلا سنگی آپ بن جائیا۔ جن بھگت سدا راہ رہیا تگ، تقویٰ اکو اُپر رکھائیا۔ بن نین توں کھلی رکھے اکھ، لوچن تیجا اک کھلائیا۔ پُرکھ ابناشی ہردے جائے وس، ہرجن ہر ہر اپنی بنت بنائیا۔ نام انیلا تیر مارے کس، تکھی مکھی دھار بنائیا۔ جگت وکارا ستھر جائے لٹھ، سوئی سُرتی آپ اٹھائیا۔ ناؤں بھنڈارا دے کے دھر دی وتھ، وکھر اکھر دئے وکھائیا۔ جتھے آتم پرما تم مل کے رہیا وس، ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو دپیک جوت رہیا جگ، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگت مارگ رستہ دسے اکو سیج، ست ستواد دیا کمائیا۔ جن بھگت جگت والی جانے کوئی نہ جگتی، جیون وچوں جیون لے بدلائیا۔ پرم پُرکھ پرما تم نال میلے سِدھی سُرتی، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ ابناشی کرتا کِریا کرے اکال مورتی، موہ مُحبت کوڑی دئے مکائیا۔ ناد سُناوے اکھی تورتی، تریا پد کرے رُشنائیا۔ دھار رہے نہ گڑھ ہنکار غرور دی، غریت اندروں دئے کڈھائیا۔ نام خُماری دیوے اپنے سرور دی، مستی ہستی وچوں پرگٹائیا۔ کھیل کھلائے حاضر حضور دی، ہرجن ساچے لے ترائیا۔ محنت مُشقت جھولی بائے گرمکھ مزدور دی، جو سدا اکو نام دھیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں منزل کٹے دُور دی، نیرن نیرا گھر وسیرا گرہ مندر ڈیرہ گھٹ سوامی نظری آئیا۔

* ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ گرانام سنگھ دے گرہ پنڈ سیڑ جموں * *

جن بھگت چُکے انتر پڑدا، پڑدا نشیں دیا کھائیا۔ اوہلا مٹائے اپنے گھر دا، گرہ وچوں گرہ لے پرگنائیا۔ ایشنان کرائے ساچے سر دا، سروور اکو اک وکھائیا۔ روپ درسائے اگئی ہر دا، جو ہر گھٹ ڈیرہ لائیا۔ بھيو کھائے تھر گھر دا، جتھے گرمکھ بہہ کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ جن بھگت تھر گھر سدا نہ رکھے آسن، آس اپنی آپ ودھائیا۔ تگے راہ پُرکھ ابناشن، نرگن زرویر بے پرواہیا۔ جس دا سچ دوار سنگھاسن، سوامی ہو کے سوہیا پائیا۔ نرگن جوت جوت پرکاشن، رو سس نہ کھئے وڈیائیا۔ گھڑی پل دوس راتن، ماس برکھ نہ ونڈ ونڈائیا۔ شاہو بھوپ جگت نہ کھئے راجن، سیس تاج نہ کھئے ٹکائیا۔ جگت ونجارا وقت نہ کھئے مہاجن، ہٹو ہٹ نہ کھئے بھوئیا۔ ناد دھن شبد نہ کھئے آوازن، تال تلواڑا نہ کھئے کھڑکائیا۔ گر اوتار پیغمبر پُستک کھئے نہ واجن، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن نہ کھئے پڑھائیا۔ کرے کھیل سرب گنتاسن، گن کرتا نور خُدائیا۔ جلوہ ظاہر کر باطن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگت تھر گھر آگے جاوے ودھ، بن قدمان قدم اٹھائیا۔ پُرکھ اکال سہجے لے سد، صدمہ پچھلا دئے چُکائیا۔ سچ دوارا وکھائے حد، حدوڈ پچھلی دئے مٹائیا۔ وشنوں دھار بنا کے اپنی جد، یدپ اپنے رنگ رنگائیا۔ بن تتاں ہو جان سنگ، وجود خاک ماٹی تت نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، آسا منسا پوری کرے منگ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگت سچکھنڈ دوارا ویکھ اک پرکاش، پرکاش وچ سائیا۔ نہ کوئی پجن نہ بلاس، انہو انتر راگ الاٹیا۔ نہ سیوک نہ داس، خالص ہو کے مالک وچ سائیا۔ نہ منڈل نہ راس، گوپی کاہن نہ صورت بدلاٹیا۔ نہ سیا نہ رام نہ جنگل بنباس، سمنڈ ساگر نہ کھئے پھول پھولائیا۔ نہ حضرت نہ رُوح پاک، نہ الفیے پڑھے لغات، کلمہ حق نہ کھئے جنائیا۔ سچ دوارے کھول کے تاک، کر پرکاش بن آفتاب، سچ رباب احباب ہو کے اپنی اک سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگت شہیلے کر کے آزاد، در گھر ٹھانڈے دئے ٹکائیا۔ در گھر دسے اکو ٹھنڈا، چرن کول ملے سرنائیا۔ جتھے بندگی کرے کوئی نہ بندہ، رسنا جہوا بٹی دند نہ کھئے پلاٹیا۔ نہ کوئی ڈھولا نہ کوئی چھندا، گیت راگ نہ کھئے سُنائیا۔ نہ کوئی سُکھ ساگر اندا، سدا اند چت نہ کھئے وڈیائیا۔ نہ کوئی ہنگ نہ کوئی برہما، نہ کوئی دھرم نہ دھرما، دھرمی دھول نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کوئی جیون نہ کھئے

مرنا، نہ کوئی نیت رکھلے ہرنا پھرنا، نہ کوئی گرو اوتار پیغمبر دیوے سرنا، سرنگت نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی منزل پوڑی ڈنڈا چڑھنا، نہ کوئی ودیا اکھر پڑھنا، نہ کوئی تتاں والا لڑ پھڑنا، جس دے نالوں ہوئے جدائیا۔ پُرکھ ابناشی جوت پرکاشی شاہو شاہاسی اک پرماٹما ورننا، جو ورننا برنا کھڑا دئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگت منزل چڑھ انوکھی، جگت جگ نظر کھئے نہ آئیا۔ جتھے پڑھنی پئے نہ کھئے پوتھی، بغل قرآن نہ کھئے ٹکائیا۔ درویش ہو کے منگنی پئے نہ روٹی، بھچھیا لکھ نہ کھئے وکھائیا۔ بردھ بال ہو کے پھڑنی پئے نہ سوٹی، قدمال نال چلے نہ واہو داہیا۔ اکو نور نرمل سچ پرکاش ہو کے جوتی، جوتی جوت وچ سائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جیہڑی منزل دتی زوداس چمارے موجی، مؤجودہ ہو کے اپنے وچ سائیا۔ جن بھگت سچکھنڈ دوارے چڑھ آپ، اپنا آپ بدلایا۔ اکو پُرکھ اکال مل کے باپ، سچ سنگھاسن سوہا پائیا۔ لوک مات پھیر کدے نہ لوے جھاک، لکھ چوراسی ناتا نہ کھئے جڑائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی سدا سدا وسے اوس دے پاس، جس دا پاسا نہ کھئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر بھگت شہیلے نرگن نور جوت جوڑے نات، تتاں والی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔

* ۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ سپڑ جموں * *

جن بھگت پرہ پوری کرے سدھر، سدا سدا سد اپنا رنگ وکھائیندا۔ لوک مات نرگن دھار سرگن کرے قدر، قدرت دا قادر ویکھ وکھائیندا۔ امرت رس نام پیالہ دیوے مدھر، مدھ پیاس نہ کھئے جنائیندا۔ جیون جگتی دیوے بدل، بدی نیکی وچ وٹائیندا۔ پور کرا کے منزل، منزل اپنی اک سمجھائیندا۔ سچ ترازو تول کے وزن، جھوٹھ سچ پھول پھولائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا حکم اک ورتائیندا۔ جن بھگت جاگرت جوت، شمع شمشان بھومی نہ کھئے سمجھائیا۔ سدا پرکاش ہندا رہے ساچے

کوٹ، کُٹیا وچوں کوڑ کُٹب باہر کڈھائیا۔ سُندا رہے سدا دُھر سلوک، سوہلا اکم اتھاہ بے پرواہیا۔ بیٹھا رہے گھرانے والے
چوک، چار کُنٹ جس دا رستہ اکو سوہیا پائیا۔ پرم پُرکھ دا پورا کردا رہے شوق، شاکر ہوکے سد سد سیس نوایا۔ ساچی منزل
جائے پہنچ، در گھر ساچے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بیہو ابھیدا دئے کھلائیا۔ جن بھگت کوئی نہ رہے
ترکھا، ترکھا جگت نہ کھئے ستائیا۔ پُرکھ ابناشی پاوے بھچھا، بھکھک جھولی دئے بھرائیا۔ من بُدھی پوری کرے اچھا، نراجھت ہو کے
دیا کھائیا۔ روپ بنا کے ساچے سیکھا، سیکھیا دُھر دی اک دِرڑائیا۔ جنم جنم دی میٹ کے وکھا، امرت پھل دئے کھوائیا۔ سچ
سندیش دیوے چٹھا، قلم شاہی نہ کھئے بنائیا۔ دھار وکھائے اک اندٹھا، جنم سے بے پرواہیا۔ جن بھگتاں دئے کدی نہ پچھا، ستمکھ
ہو کے گلے لگائیا۔ جگ چوکرئی جگت نیتر کیسے نہ دسا، پن بھگتاں لوچن اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ پن پریم پیار کتے نہ وکا، خالی ہتھ
دین دُہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگت دوجے گھر نہ بنن گاہک، وست لین کھئے نہ
جائیا۔ کدے ہور بنے نہ رابک، حصیدار نہ کھئے جنائیا۔ سدھا پُرکھ اکال بناوے ساک، سجن سین اک اکھوائیا۔ سہج نال کھلاوے
اندروں تاک، پڑدا اوہلا پرے ہٹائیا۔ کیسے ہیر دا بنے کدے نہ چاک، چاک دی ہیر بن کے اپنی سیو کھائیا۔ منگدا رہے اکو دُھر دی
دات، جو داتار بن طمع رہیا ورتائیا۔ آتم پرما تم ملن دا بنیا رہے اتفاق، وچھوڑے وچ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگت سدا لاوے اکو نعرہ، نر ہو کے نرائن دھیائیا۔ پریم پیار دا حق جیکارا، جے جے کار
وچ سہائیا۔ کوڑی کِریا جگت واسنا چھڈ کے دائرہ، دامن پھڑ کے خوشی منائیا۔ رمز والا سمجھ کے اک اشارہ، بہتی کرے نہ کھئے
پڑھائیا۔ پار ہووے دُور کنارہ، منزل نیڑے لے مکھائیا۔ گھر سجن ملے میت مُرارا، ٹھاکر ہو کے درس دکھائیا۔ حقیقت وچوں حق لے
لے سارا، مُجارا ہو کے دوجا حصہ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر بھگت اپنے وچ سہائیا۔

* ۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ جوگندر سنگھ دے گرہ پنڈ سیڑ جموں *

جن بھگت وِرا وچوں پدماں، پد ساچا ویکھ خوشی منائیا۔ دوسر چُکے نہ قدمان، قدیم دی ریتی پرہہ نؤں سیس جھکائیا۔ دھرم رائے دی عدالت بھگتے نہ مُقَدّمہ، سچ مقام جائے چائیں چائیا۔ لکھ چوڑاسی بھرمن دا رہے کوئی نہ صدمہ، دُکھ درد نہ کھئے ستائیا۔ جھگڑا رہے نہ پنج تت کایا ماٹی بدنا، بدلہ اگلا دئے مُکائیا۔ منوآ رہے نہ کوئی پگلا، سوئی سُرَت سُرَت اُٹھائیا۔ بھٹکنا پئے نہ وچ جنگلاں، جوہ کندراں نہ کھوج کھوجائیا۔ بھیرٹی گلی پئے نہ لنگھنا، مندر ساچے دئے ٹکائیا۔ منگتیاں کولوں پئے نہ منگنا، دوارا اکو منگے شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن دس کے ساچی بندنا، بندیخانے وچوں باہر کڈھائیا۔ جن بھگت دوہے گھر نہ کرے عرض، آرزو اور نہ کھئے جنائیا۔ پُرکھ اکال پورا کرے فرض، مہروان ہو کے دیا کھائیا۔ دُکھیاں دی دُکھ وچوں ونڈے درد، دین دیاں ہو کے ویکھ وکھائیا۔ پورب جنم دی پھول کے فرد، فرمانبرداراں اپنی گود اُٹھائیا۔ جگت واسنا لگن نہ دیوے ورگ، واحد کلمہ اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل سچ اسچرج، اچرج لپلا آپ ورتائیا۔ جن بھگت کیسے نہ ہووے ادھین، بھے بھو نہ کھئے منائیا۔ اکو پُرکھ اکال لئے چین، ہردے ہر ہر آپ وسائیا۔ مارگ چڑھ کے جگت مہین، پینڈا اگلا لئے مُکائیا۔ سِری بھگوان کرے تسلیم، تسبیح مالا گلوں سُٹائیا۔ تُوں میرا مین تیرا سانجھا دے یقین، یک حکم اک سُنائیا۔ بنا مُرشد تون دسے نہ کھئے تعلیم، مُرید مُردا نہ کھئے اُٹھائیا۔ گرُمکھ رہے نہ کھئے غمگین، عَصّہ گلہ دیوے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں دیوے ساچا ور، جھگڑا رہے نہ نر مدین، آتم روپ ست سرُپ سب دا اکو نظری آئیا۔

* ۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ مائی لچھمی دے گرہ پنڈ سیڑ جموں *

جن بھگتاں ہووے نہ کدے حیرانی، پسچاتاں نہ کھئے رکھائیا۔ من کرے نہ کوئی شیطانی، شرع زنجیر نہ کھئے بندھائیا۔ منزل ویکھے سچ آسانی، احسان وچ کیسے نہ آئیا۔ جوہ جانے نہ کھئے بیگانی، ہر گھٹ رمیا ویکھے دُھر دا ماہیا۔ جھگڑا رہے نہ بُتخانی، خالص رنگ وچ سہائیا۔ کیسے تون منزل پُچھنی نہ پئے رُوحانی، پوڑے دُنڈے ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ کیسے ادھار نہ بھئے پرانی، جگت ریت

نہ کھئے وکھائیا۔ اِکو تگے سچ نشانی، جس دا نشانہ جھلے تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جھگڑا چُکا و نھارا
 جنم کرم دیوانی، دعویٰ دائر پھر نہ کھئے کرائیا۔ جن بھگت مایا ممتا کرے کھئے نہ سوچ، غم وچ نہ کدے سہائیا۔ اِکو درشن رہیا لوچ،
 لوچا منسا پور ملے وڈیائیا۔ گھر وچ ٹھاکر کرے کھوج، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ستگر سرن چرن ساچی مَوج، مزہ اندروں
 دئے چکھائیا۔ بنا کپڑے رنگیوں دیوے جوگ، جُکتی اپنا نام سمجھائیا۔ درشن دیوے روز، روزیاں توں لوے بچائیا۔ وکاراں توں
 لوے روک، ہنگنا دئے مٹائیا۔ سنا کے اک سلوک، سوکھم میلا سہج سُبھائیا۔ گوا کے چنتا سوگ، سکلا سنگ نبھائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن میلا دُھر سنجوگ، جگ وچھڑیاں جوڑ جُڑائیا۔ جن بھگت دیوے نہ کیسے خراج،
 جزیا ڈنّ بھرن کھئے نہ آئیا۔ دوسر ہووے نہ کیسے مُحتاج، آسا وچ نہ نیر وہائیا۔ صاحب ستگر پورا کرے کاج، کرنی دا مالک ہوئے
 سہائیا۔ شبدی بیڑے چارھ جہاز، جگت جہان پار لنگھائیا۔ پورب کرماں دا بدل رواج، رواداری پچھلی دئے چُکائیا۔ ساچا دس
 کے اک آداب، سکھیا سکھ سکھ درڑائیا۔ دُهن آتمک سچّی نکلے آواز، سوہنگ ڈھولا سہج سُبھائیا۔ کوٹاں وچوں کھول کے راز،
 ہرجن ساچا آپ جگائیا۔ ڈرمت میل دھووے داغ، دغ بازی توں لوے بچائیا۔ جوتی دیپ جگا چراغ، چراگاہاں وچ نہ کھئے پھرائیا۔
 بھگت بھگوان دس سماج، سمگری اِکو جھولی پائیا۔ دُھر دا کھیڑا کر آباد، عبادت اپنی دئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، تن مائی خاکی ساچی دیوے پوشاک، پوشیدہ اپنا آپ رہیا لُکائیا۔ جن بھگت سد رکھے ہتھ پُشت، پناہ اِکو اک
 جنائیا۔ حُکم نام دیوے درُست، کوڑی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نام بھنڈارا ونڈے مُفت، قیمت کرتا نہ کھئے لگائیا۔ واسا ہووے نہ پھیر اُلٹ،
 گریہ جُون نہ پھیر بھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اِک ورتائیا۔ جن بھگت کدے نہ ہووے مُردا،
 مُرید مُرشد وچ سہائیا۔ آد جُگاد لہنا دینا ساچے ستگر دا، ست ستوادی دھار چلی آئیا۔ جو سچ پریم اندر جُڑدا، جوڑی اپنی لئے
 بنائیا۔ راگ سنا کے شبدی تال سُر دا، سُنّیاں لئے اُٹھائیا۔ جھگڑا مُکا کے اندھ گھور دا، گھرانہ ساچا دئے وسائیا۔ جھگڑا چُکا کے
 ٹھگ چور دا، چُرسے سارے صاف کرائیا۔ درشن دیوے اپنی لوڑ دا، لوک پرلوک ویکھ وکھائیا۔ پینڈا مُکاوے کایا مندر اندر اپنے

کول دا، کُل مالک اپنی دیا کمائیا۔ سچ دروازہ اکو کھولدا، جن بھگتاں دئے سمجھائیا۔ گُرمکھاں گُرم کدے نہ پھول دا، جگت کرماں دی کرے صفائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، شبد کنڈے ترازو ساچے تولدا، دھڑی وٹے سیر نال نہ کھئے رکھائیا۔

* ۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ مان کور دے گھر پنڈ سیڑ جموں * *

جن بھگت بدلے کدے نہ منسا، چرن کول دھیان لگائیا۔ سوہنگ روپ بنیا رہے ہنسا، چترمکھ ساچا ڈھولا گائیا۔ ناتا تئے جگت وکار ہنسا، اندر دے بندھو بندھن کھئے نہ پائیا۔ منوآ ہنکاری رہے نہ کنسا، کورٹا گرھ دئے تڑائیا۔ جنم مرن چکے سنسا، گیڑ چوراسی نہ کھئے بھوائیا۔ دئی دویت رہے نہ ہنسا، اکو رنگ ویکھے سرب لوکائیا۔ جگ چوگری حُکے اندر ہنسا، ابناشی اپنی کھیل کھلائی۔ پن بھگتاں جھگڑا کیسے نہ چُکیا جوہ پنڈ دا، برہمنڈ کھنڈ پنڈ نہ کھئے مکائیا۔ جگت جہان سرب ابناشی کرتا نند دا، نندک ہو کے دین دُبائیا۔ کوئی بھیو نہ جانے گھر گمبھیر ساگر سِندھ دا، سنگی ہو کے سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جگت مکان حُجرہ بنیا رہے چند دا، چنتا وچوں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ لیکھا مکے نہ کیسے زندگانی زند دا، زندگی وچوں زندگی نہ کھئے بدلائیا۔ راگ سُندے سارے سُران والی کینگ دا، ساچے شبد نہ کھئے سائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کھیل کھیل گئی گہند دا، گھر گور اک اکھوائیا۔ جن بھگت کدے نہ جاوے دوزخ بہشت، سورگاں وچ ڈیرہ کدے نہ لائیا۔ اپچھراں بھوگے نہ کھئے گربست، ممتا نہ کھئے ودھائیا۔ اکو پُرکھ اکال منے ایشٹ، عاشق معشوق دوہاں وچوں باہر کڈھائیا۔ سدا کھلی رکھے درِشٹ، دب نیتر وچ رُشنائییا۔ مانس جنم انت آخری چوراسی دی تارن آوے کِشت، پچھلا لیکھا حساب بےباق کرائیا۔ ایہہ اشارہ رام نوں دتا وِشٹ، وِشیاں والا رام وِشیش اکو وچ سائیا۔ جس دی کلپنا وچ انت نہ جاوے بہرِشٹ، بہرماں وچ نہ کھئے بھلائییا۔ ایڈھیا نواسی ویکھ لِسٹ، فہرست اگلی دتی وکھائیا۔ گوہند دھار پچھوں بھارت کھیل ہونا برِشٹ، ویری گھر گھر نظری آئییا۔ میرا ناؤں ہونا ٹانک جِست، اک دو ونڈ ونڈائییا۔ ست دھرم ہونا نِشٹ، نشیاں وچ ہووے لوکائیا۔ گر اوتار پیغمبراں لوک مات وچوں ساریاں جانا خِسک، پلُو جگت

نالوں چُھڈائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال اپنی پوری کرنی لیکھت، جو بھوکھتاں وچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک جنائیا۔ جن بھگت کدے نہ جائے مڑھی گور قبر، لیکھاں والا راہ نہ کھئے تکائیا۔ راہ تگے نہ دھرتی اُپر نیلا امبر، زمیں اسمان نہ کھئے وڈیائیا۔ پریم پیار اندر کر کے ساچا صبر، ثابت صُورت تگے دُھر دا ماہیا۔ جام پیالہ پی کے اکو مدھر، مدھم بیکھری پرا پسنتی چارے جائے تجائیا۔ سُنے سندیشہ دُھر دی خبر، شاستراں والی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ جس دا حُکم لیکھ کوئی کر نہ سکے رڑ، غلطی وچ دُرستی کر نہ کھئے وکھائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت گر اوتار پیغمبر سادھ سنت جس دا نگا جہا ٹبر، ٹپیاں والی سب نوں کر کے گیا پڑھائیا۔ بن بھگتاں پُرکھ اکال دین دِیال سچکھنڈ کیتی نہ کیسے دی قدر، بے قدری ہوئی لوکائیا۔ وششٹ نے کہا رام کلجگ جس ویلے کھتیاں نے پہنیا کھدر، کیسے دی پوری ہونی نہیں سدھر، پُرکھ اکال کرنا پدھر، اُپدر وچ ویکھے جگت لوکائیا۔ دین دُنی ہووے قتل، ساچا ملے نہ کیسے پتن، پیغمبراں دا چلے کوئی نہ یتن، یتھارتھ اکو حُکم ورتائیا۔ سنت سہیلے آوے رکھن، لکھ چوڑاسی وچوں ورو لے مکھن، دشا ویکھے اتر پورب پچھم دکھن، چارے کھانی کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، کوڑی جڑ آوے پتن چار ورن کرے صفائیا۔

* ۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ مایا دیوی دے گرہ پنڈ مگووالی جوں *

جن بھگتاں تالے لگی رہے سدا کنجی، قفل بند نہ کھئے کرائیا۔ سچ پریم دی ملی رہے پونجی، اتوٹ اٹھ دینی ورتائیا۔ دین مذہب دی دینی پئے نہ چنگی، شرع محسُول نہ کھئے لگائیا۔ رسنا رہے نہ کھئے گونگی، گن گہر گمبھیر سد گائیا۔ بن میری کِریا وست لبھے نہ کتے ڈھونڈی، سرشٹ سبائی پھول پھولائیا۔ جن بھگتاں کولی کرنی اوندھی، نابھ وچوں آب دینا چوائیا۔ در در گہر گہر کھا کے دال مسر مونگی، اثر اپنا دینا وکھائیا۔ بن میرے آتما دے نہ کوئی جیوندی، امر روپ نہ کھئے وٹائیا۔ دات بخشن لگے نیہوں دی، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ دھار مل جائے امرت میہوں دی، میکھلا اک شرمائیا۔ کھیل تکیئے اچھل ابھیو دی، جن بھگت جھولی ڈاہیا۔ سیج مانئے اوس پیو دی، جتھے متریا بھگت نظر کھئے نہ آئیا۔ پرہو تیرے آگے شریں رکھنی نہیں کیسے گہو دی، گہرت نال نہ

کھئے وڈیائیا۔ ساچی کھیل ویکھنی اگتی دیو دی، جس دا دیوت سُر دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر
 نظر اک تکائیا۔ جن بھگت کیسے نال نہ جوڑے رشتہ، بندھن اور نہ کھئے رکھائیا۔ لیکھا رکھے نہ کوئی فرشتہ، فہرست وچوں اپنا آپ
 باہر کڈھائیا۔ اکو سری بھگوان اُتے کرے نسچا، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ چار کُنٹ اور نہ کوئی دِسدا، دہ دِشا اکو روپ سہائیا۔
 گرہ ویکھے دُھر دے مت دا، پت پرمیشور پڑدا دئے اُٹھائیا۔ مانس جنم ویلا جت دا، ہار نیڑ کھئے نہ آئیا۔ ساڈا ناتا نہیں کوئی مُن رکھ
 دا، جو جنگلاں وچ بہہ کے دھونیاں رہے تپائیا۔ ساڈا پیار نہیں جگت والے سکھ دا، جو سکھ کارن تیرا نام دھیائیا۔ ساڈا لہنا دینا
 آد جگادی ایکنکار اک دا، اک اکلے دے وڈیائیا۔ جے بھگت نہ ہووے تُوں کس دا نام لکھدا، تیرے نام دی قدر کھئے نہ پائیا۔ لیکھا
 مُکا دے کروٹ والی پٹھدا، پچھلا اگلا دے بدلایا۔ اسیں سفر نہیں کرنا سوا گٹھ دا، کھنی وچ اپنا آپ نہ بند کرائیا۔ اسیں کوئی تیرا
 دوارا ویکھیا نہیں پتھر اٹ دا، جس تُوں بیٹھے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، جن
 بھگتاں ہر گھٹ دِسدا، دیس دیسنتر تیرا ڈھولا گائیا۔ جن بھگت نام لے کوئی نہ مُل دا، قیمت (کرتا) کوئی نہ پائیا۔ تیرے پیار اندر
 تُلدا، بھانے وچ سہائیا۔ لیکھا مُکا کے اپنی کُل دا، کُل مالک کُل تیری جھولی پائیا۔ نظارہ تگ تیرے اصل اصول دا، وصل وچ اپنا
 آپ سہائیا۔ مانس جنم ویلا وقت نہیں فضول دا، فیصلہ حق دینا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگت
 تیری یاد کدے نہ بھلدا، بھلیکھے وچ نہ کھئے بھرمائیا۔ جن بھگت پرہہ چلے تیرے بہاؤ، بہور وچ نہ کھئے بھوائیا۔ چے ساچا ناؤں، نئیا
 نوکا چرن نہ کھئے ٹکائیا۔ وسے تیرے گاؤں، گلی کوچے پھرے نہ واہو داہیا۔ کر کِریا پکڑ اوہناں باہوں، بل اپنا آپ پرگٹائیا۔ کلجگ
 انت دے ٹھنڈی چھاؤں، اگنی آگ دے بھجھائیا۔ تیرے ہتھ سچا نیاؤں، عدل انصاف دے دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر تینوں کردے واہو
 واہو، واہگرُو تیری سرنائیا۔ تیرے ملن دا سچا چاؤ، گھنیرا گھر گھر نظری آئیا۔ پاندھی بھلے نہ کوئی راہوں، جو تیری اوٹ تکائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے ہونا سہائیا۔ جن بھگت تیرا نُور اکو لبھدا، اندرے اندر کھوج کھوجائیا۔
 جتھے جھکڑا مکے ہبہ دا، جگت سبب نہ کھئے لڑائیا۔ وچھوڑا مٹے پچھلا کب دا، قدیم دے کرم دیوے کٹائیا۔ نُور نظری آوے اکو رب
 دا، جو رحمت رہیا کھائیا۔ حُکمے اندر بھگتاں سدا سدا، سُنہیڑا شبد دھار پہنچائیا۔ پریم پریتی اندر پرما تم آتم نال لگدا، لگ ماتر

نظر کھئے نہ آئیا۔ پرکاش ہو کے جگدا، جوتی جوت ہووے رُشنائیا۔ کایا بھوری وچوں کڈھدا، اشارہ اگلا اک وکھائیا۔ سچ سینگھاسن جتھے سجدا، ساجن اکو سوہبا پائیا۔ سچ نگارہ اکو وجددا، نام اگما ہوئے شنوائیا۔ دیپک نیرالا اکو جگدا، تیل باقی نہ کھئے وکھائیا۔ ابناشی کرتا جتھے وسدا، در گھر ٹھانڈا سوہنا نظری آئیا۔ جن بھگت مالک اوسے حق دا، جس حق وچ شک رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگ چوکرئی سدا پیج رکھدا، (بھہنجن) اپنا آپ جنائیا۔

* ۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پپی شاہنی دے گرہ چک ماجرہ جموں *

جن بھگت بھوے کیسے نہ کوٹ، کٹیا جگت نہ کھئے بنائیا۔ خاک رما نہ بنے اودھوت، ماٹی کھیہ نہ کھئے اڈائیا۔ گلی گلی نہ کرے کوچ، گھر گھر نہ الکھ جگائیا۔ بھاگ لگائے کایا پنج بھوت، بھاؤ اپنا پور کرائیا۔ چنتا غم مٹا کے دوکھ، دلدر دئے گوائیا۔ سنسا روگ جائے چوک، چوکٹا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ست سچ دی پاوے سوجھ، بڈھ بیک بنائیا۔ گھر تک محل عروج، پیکھ پیکھ خوشی پرگٹائیا۔ جھگڑا رہے نہ ایک دوج، دوآ ایک نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دے رنگ آپ سمائیا۔ جن بھگت وستو لبھے نہ کیسے بازار، گلی گلی نہ پھیرا پائیا۔ نیترووے نہ زارو زار، ہنجهواں دھار نہ کھئے وبائیا۔ انتر انتر کرے سچ پیار، منتر فرنے والا گائیا۔ بسنتر سکے کوئی نہ ساڑ، اگنی تت نہ کھئے جلائییا۔ پرکاش ہووے ناڑ ناڑ، ہاڈی ماٹی سوہبا پائیا۔ ساچا ویکھ اک اگھاڑ، سرتی شبدی مل کے رنگ رہے وکھائیا۔ شبد انادی وجے تاڑ تاڑ، پنچ وکارا سر نہ کھئے اٹھائیا۔ سدا گھلپا رہے کواڑ، بندھن بند نہ کھئے کرائیا۔ دینی پئے نہ کیسے آڑ، آڑھت جگت نہ کھئے وکھائیا۔ اکو درس کرے نرنکار، نرویر مل کے خوشی منائیا۔ جو سنے سدا پکار، پاربرسم بے پرواہیا۔ جن بھگتاں ہووے مددگار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کلجگ ہون نہ دیوے خوار، خواری گواری دوویں لیکھ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچا ادھار، دھیرج دھیر اک وکھائیا۔ جن بھگت پُستک پڑھے نہ کھئے کیتاب، کُتب خانہ پھولن کھئے نہ جائیا۔ ستار وجائے نہ کھئے رباب، سرنگا کندھ نہ کھئے لگائیا۔ مُحبت وچ

ملے اک احباب، جو مہر نظر اٹھائیا۔ پیالہ دیوے حیاتے آب، آبرو رکھے تھائوں تھائیا۔ ساچا بخش کے حق خطاب، خطا پچھلی مُعاف کرائیا۔ جنم جنم چوں کر آزاد، مارگ ساچا دئے دکھائیا۔ جیہڑا ہووے نہ کدے برباد، آبادی وچ بھتی سنکھیا نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچی داد، داستان اور نہ کھئے دوہرائیا۔ جن بھگت ہوئے نہ کدے دلگیر، جن دِل نظری آئیا۔ در در درویش نہ بنے فقیر، فقرہ پرہہ دا ڈھولا گائیا۔ شرع والی پائے نہ کھئے زنجیر، ڈوری تند نہ کھئے بندھائیا۔ ساگران وچوں لبھے نہ نیر، امرت آتم رس چوائیا۔ صاحب سوامی اکو کر کے دستگیر، دست دست نال ملائیا۔ سدا رہے بغلگیر، ہم ساجن ہو کے سوبھا پائیا۔ جتھے پڑھنی پئے نہ قرآن مجید، آیت سنن کھئے نہ آئیا۔ سدا خوشی رہے طبیعت، تبع طیب نہ کھئے بدلائیا۔ نظری آئے حق اصلیت، اصل ویکھے چاؤ چائیا۔ بھگت بھگوان جان ولایت، واحد اکو سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دسنہارا سچ نصیحت، دوجا نام نشر نہ کھئے کرائیا۔

* ۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پرکاشو دیوی دے گرہ پنڈ مکووالی جموں *

جن بھگت پڑھے کیسے نہ پاٹھشالا، سکھیا جگت نہ کھئے جنائیا۔ وڑے کیسے نہ دھرم سالا، جو اٹاں پتھراں نال سوبھا پائیا۔ نہاوے نہ کیسے تالا، جو بوند بوند مل کے وہن وبائیا۔ کوڑی گھالے نہ کوئی گھالا، گھائل مایا نہ کھئے کرائیا۔ اکو ملے پُرکھ اکالا، عقل اپنی چھڈ چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا مارگ دئے دکھائیا۔ جن بھگت پڑھے نہ کیسے مکتب مدرّسے، سبق لین کھئے نہ جائیا۔ لیکھا لکھے نہ اُپر کیسے پھٹے، پٹی پھٹی نہ کھئے بنائیا۔ قاعدہ خریدے نہ کیسے ہٹے، اُنگلان اکھراں اُتے گھسائیا۔ اکو اوٹ پرہہ دی رکھے، جو مالک دُھر دا نظری آئیا۔ جو سکھیا ساچی دتے، دسم دوااری توں آگے کرے پڑھائیا۔ پریتی وچ کرے پکے، مہر مہر نظر لگائیا۔ خوشی رکھے پھر اٹھے، اٹھاں تتاں وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جنم کرم دے میٹ کے رتے، لیکھا اگلا دئے چُکائیا۔ جن بھگت پڑھے نہ کول کیسے اُستاد، ہندسہ حرف نہ کھئے جنائیا۔ بندھن پائے نہ کھئے سماج،

ذاتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ لیکھا لکھے نہ کھئے حساب، ودھاؤ گھٹاؤ نہ کھئے رکھائیا۔ اکو پرہ دی رکھے یاد، یادداشت نہ کدے بھلائیآ۔ جس کایا کھیڑا کیتا آباد، عبادت اپنی دئے سمجھائیا۔ پریم اندر مارے آواز، سٹیاں لئے جگائیا۔ مانس جنم پورا کرے کاج، کرنی اپنی اک درڑائیا۔ سچ دوار دا سوراج، سروپا اک رکھائیا۔ جنم کرم دا بدل رواج، راہ اپنے لئے چلائیآ۔ کیسے دا ہون نہ دیوے محتاج، سچ بھنڈارا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچے بیڑے چاڑھ جہاز، جگت جہالت وچوں باہر کڈھائیا۔

* ۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دیوی سنگھ دے گرہ مگووالی جموں *

جن بھگت منکے ایکا دھوڑ، مستک مستی نام رمائیا۔ جھگڑا چھڈے کریا کوڑ، ست سچ سچ اکو لئے پرنائیا۔ چتر سگھڑ بنے مورا کھ موڑھ، بڈھ بیک نظری آئیآ۔ جلوہ جوتی ملے نور، اندھ اندھیر رہے نہ رائیا۔ من واسنا منوآ نہ پاوے فتور، مت متوالی نہ کھئے کر لائیا۔ گرہ ہومے تئے غرور، نوبت اندرون باہر کڈھائیا۔ کرے نہ کھئے قصور، قسم کھا کے پرہ دا ڈھولا گائیا۔ سچ دوارے بن مزدور، چاکر ہو کے سیو کھائیا۔ نام خُماری وچ ہو مخمور، محفل ویکھے دھر دی چائیں چائیا۔ درگاہ ساچی دا حج کر قبول، کعبیانوچوں پلا لئے چھڈائیا۔ جتھے ملے اکو محبوب، محبت دا مالک نور الابیہا۔ جس دا چار جگ دیندے گئے ثبوت، ثابت صورت دئے وکھائیا۔ بھاگ لگائے پنج تت کایا کلبوت، وجود اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دروازہ دئے کھلائیآ۔ جن بھگت در دروازہ اندرون لئے کھول، باہر پڑا نہ کھئے جنائیا۔ نرگن ہو کے نرگن نال لئے بول، شبد اگئی دھن سنے چائیں چائیا۔ آتم ہو کے پر ماتم وسے کول، قائل ہو کے اپنا آپ مٹائیا۔ لوک مات سٹیاں وچ رہے نہ کھئے انبھول، صلاح مشورہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سیدھا مارگ پر پُرکھ دا ویکھے اک نرول، انمول دھر دا نظری آئیآ۔ ست سچ وچ جائے مؤل، مؤلا مل کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیوے وڈیائی اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول کھیل دئے وکھائیا۔ جن بھگت

دوسرے نہ کدے سجدہ، نمستے وچ سیس نہ کدے جھکائیا۔ اکو پر پُرکھ دا بنے بردا، بندیخانے وچوں اپنا آپ باہر کڈھائیا۔ میلا منگے اکو ہر دا، ہر پردے اندر ویکھے چائیں چائیا۔ جس دا آد جُگاد جُگ چوڑی نرگن سرگن گپڑا گپڑا، لکھ چوڑاسی رہیا بھوئیا۔ جن بھگتاں نال بھگونت ہو کے آپے نپڑدا، گر اوتار پیغمبر دین گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، در گھر ساچا اک وکھائیا۔ جن بھگت ہووے نہ کدے گداگر، غداری وچ ڈیرہ نہ کھئے لگائیا۔ اکو منگ دُھر در، در دربارے منگ منگائیا۔ مالک ملے سچا ہر، محبوب ہو مُحبّت وچ سہائیا۔ منزل منزل اپنی جائے چڑھ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ بنا کلمے توں کلمہ جائے پڑھ، نام ندھانا سوہلا اکو گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سوامی انترجامی ست ستوادی لے بنائیا۔ جن بھگت مستی اندر ہونے متوالہ، مُتلاشی اور نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ ابناشی ہونے رکھوالا، رکھیا کرے تھاون تھائیا۔ نام خُماری اندر کرے دیوانہ، دیا باقی نرگن جوت کر رُشنائیا۔ سچ وکھائے اکو میخانہ، محبوب ہو کے مہر نظر اٹھائیا۔ لیکھا جانے آن جانا، آت جاوت اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا مندر ساچا گھر وسے اُچ محل اٹل ٹیکانا، محراب حُجرہ حق اک سمجھائیا۔ جن بھگت دوسر ہونے نہ خدمتگار، خادم ہو کے سیو نہ کھئے کمائیا۔ اکو درس منگے دیدار، دید عید چند رُشنائیا۔ اکو میلا پروردگار، پاربرہم پرہ بے پرواہیا۔ جس دا لہنا دینا سدا جُگ چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ بندھائیا۔ نت نوت پرگٹ ہونے وچ سنسار، دین دنی ویکھے چائیں چائیا۔ بھگت سہیلے لے اُٹھال، کایا مندر اندر سوئی سرتی رہن کھئے نہ پائیا۔ کر کِرپا بناوے اپنے لال، لالن اپنے رنگ دے رنگائیا۔ سچکھنڈ وکھا کے سچّی دُھر دی دھرمسال، دھرم دوارا اکو اک بنائیا۔ جتھے پوہ نہ سکے کال، سکیاں نالوں ناتا جائے تڑائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں ہونے بحال، جم کی پھانسی گل نہ کھئے پائیا۔ میل ملے دین دیال، دیناں بندھو بندھن دے کٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنم جنم دا مُشکل حل کرے سوال، احوال اپنا اک سمجھائیا۔

* ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ ہری سنگھ دے گرہ مگووالی جموں *

جن بھگت اوستھا سدا بال، پُرکھ اکال اپنی گود ٹکائیندا۔ لوک مات مات لوک دے ساچے لال، لال گُلا لاگتی رنگ چڑھائیندا۔ جُگ چوکڑی سد کدا رہے پرتپال، سیوک ہو کے اپنی سیو کائیندا۔ شبدا نادی بناؤندا رہے دلال، وچولا ہو کے وچلا بھيو گھلائیندا۔ مُریدان مُرشد ہو کے سُندا رہے حال، حالت سب دی پھول پھولائیندا۔ نرگن ہو کے وسدا رہے نال، سرگن میلا آپ کرائیندا۔ جُگ جُگ جگت چلے اولڑی چال، بھگت بھگونت اپنی کارے لائیندا۔ ساچا منتر انتر نرتت دیوے سیکھال، اشٹی درشٹی اکو گھر وسائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دوارا دس سچّی دھرمسال، دھرم دی دھر اپنے نال رکھائیندا۔ جن بھگت مانگے اک دوار، گھر ٹھانڈے ڈیرہ لائیا۔ جتھے ملے وست نام ہر تھار، تھر گھر وچدی رہے ودھائیا۔ ساچی چڑھی رہے خُمار، خوشی اپنا رنگ وکھائیا۔ بھرے بھلے نہ وچ سنسار، سنسا غم نہ کھتے ستائیا۔ آتم مانے اپنی بہار، بسنت بسنت وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیونہار ادھار، آدر اکو گھر رکھائیا۔ جن بھگت سد پوری ہووے مُراد، مُرید مُرشد مل کے خوشی منائیا۔ ٹھاکر کدا رہے امداد، مہروان ہو کے آپ سہائیا۔ اپنے اُپر رکھے شاکر شاد، شدید روگ نہ کھتے ستائیا۔ کرنی ہون نہ دیوے برباد، کرتا کرم ویکھ وکھائیا۔ لیکھا آگے منگے نہ کھتے جواب، جواب طلبی وچ نہ کھتے رکھائیا۔ دو جہان دین شاباس، وابوا کر کے ڈھولے گائیا۔ پُرکھ اکال ہویا ساتھ، سگلا سنگ نیھائیا۔ جھگڑا پرتھمی آکاش، گگناں اُتے منگل ویکھ وکھائیا۔ لیکھے لگا ساہ سواس، سوارتھ ملی مان وڈیائیا۔ دیا جوت ہوئی پرکاش، باقی کملاپاتی نام ٹکائیا۔ پرہہ چرن ملیا پرتاپ، پرت پھیر کھتے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھگت سُپیلے ویکھ کے آپ، اپنے گھر ٹکائیا۔ جن بھگت مالک ساچے گھر دا، گھرنا وچ کدے نہ آئیا۔ جتھے اکو دِپیک جگدا، جگہ جگہ نہ کھتے رُشنائیا۔ پُرکھ اکال سچ سنگھاسن سجدا، سوبھاؤنت ڈیرہ لائیا۔ حُکم سُنہیڑا جُگ جُگ گھلدا، فرمانا آپ اُپائیا۔ لکھ چوڑاسی چولی رنگدا، تن ماٹی کر صفائیا۔ جن بھگتاں سچ بینتی مندا، سُنہار گوسائیا۔ کدے کچّا نہ ہووے کَن دا، چُغلی نندیا سُنن کھتے نہ پائیا۔ پیارا بنے ساچے جن دا، جو جنم پرہہ دی جھولی پائیا۔ پورا لیکھا کرے پون سواس دم دا، دامن اپنا دئے پھڑائیا۔ لیکھا رہے نہ کوئی من دا، منسا موہ کوڑ دئے چُکائیا۔ کر

پرکاش ساچے چنّ دا، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ بھيو کھلا کے ہنگ برہم دا، پاربرہم اپنے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچا سد ساچے گھر ٹکائیا۔ ہر بہگت ویکھے گرہ ٹھنڈا، اگتی تت نہ کھئے تپائیا۔ جگت واسنا وچ نہ ہوئے گندہ، کوڑی کِریا نہ کھئے رکھائیا۔ رسنا والا سُنے نہ کھئے چھندا، اگتی ناد کرے شنوائیا۔ واسنا والا دسے نہ کھئے بندہ، بندگی وچ بندھن سارے جائے ٹرائیا۔ منزل پوڑی پار ہووے ڈنڈا، ڈنڈوٹ کر کے سپس جھکائیا۔ پوری ہووے منسا آسا امنگا، سہسا سہم رہے نہ رائیا۔ دھام سہاونا ملے چنگا، چنگیائیاں بُریائیاں دا لیکھا دئے مُکائیا۔ چرناں ہیٹھاں وِسندی وکھائے گنگا، گوداوری سُرستی جھنا جھک جھک لاگن پائیا۔ ملے میل سورا سرہنگا، صاحب سوامی نظری آئیا۔ جس دا پیار اک اندا، چنتا روگ دئے گوائیا۔ سچ دوارا وکھاوے دُھر درگاہ ٹھنڈا، سچکھنڈ نواسی مہر نظر اٹھائیا۔ جن بہگت پرہہ دیوے سچ سُگندھا، دُرگندھا اندروں باہر کڈھائیا۔ دین دِیال ہو بخشندا، بخشش رحمت آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سینگھ وِسنوؤں بھگوان، جن بھگتاں کارن سچ دوار دا سدا کھلا رکھے جندا، قُقل کافر بند نہ کھئے کرائیا۔

* ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ وکیل سینگھ دے گرہ پنڈ ہنسا جموں * *

جن بہگت پریم پیارا نرمل جوت، ایشٹاں دا ایشٹ اکو ویکھ وکھائیا۔ دھام ویکھے سچکھنڈ دوارا دُھر دا کوٹ، بنک دوار چھپر چھنّ نہ کھئے چُھپائیا۔ من بُدھی دی کرے نہ سوچ، انہو اندر اپنی اکھ کھلائی۔ لیکھا جانے نہ لوک پرلوک، برہمنڈاں کھنڈاں دھیان نہ کھئے لگائیا۔ اکو پت پریشور پُرکھ اکال دی رکھے اوٹ، اوڑک اپنا آپ اوسے وچ سمائیا۔ ساچا ڈھولا گاؤندا رہے سلوک، تُوں میرا میں تیرا راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں اندر ساچا نُور کرے رُشنائیا۔ جن بہگت اکو ہووے دھار، دھارنا وچ دوجی کدے نہ آئیا۔ نانا توڑ سرب سنسار، سنساری اندر اپنا آپ سمائیا۔ ست دھرم دا بول جیکار، تُوں ہی تُوں ہی راگ الاٹیا۔ در ویکھ ٹھانڈا دربار، نمستے کہہ کے سپس جھکائیا۔ کوڑی کِریا وچوں ہوئے باہر، مایا ممتا نہ کھئے ستائیا۔ منزل چڑھ جگت دُشوار، دُشمن اندروں باہر کڈھائیا۔ سُرتی شبدی کر پیار، پرا پستی مدھم بیکھری لیکھا دئے مُکائیا۔ ایکا رنگ

مانے کنت بہتار، آتم سیجا سو بہا پائیا۔ دیا باقی کمال پاتی گھر کرے اُجیار، اُجالا نیرالا اپنا اک درسائیا۔ جس دا حُکم چلے سدا جُگ چار، سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ نہ کھئے اُلٹائیا۔ سو بہگت سہیلا آوے اپنی وار، وارتا پچھلی ویکھ وکھائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں لئے اُبھار، نرگن ہو کے سرگن لئے جگائیا۔ جس دا لیکھا کاغذ قلم نہ لیکھنہار، کاتب چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ سندیشے وچ سُنیہڑا دیوے آپ نرنکار، حُکمے اندر حُکم آپ منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بہگت سہیلے لاوے پار، پارس رُوپ دیوے وکھائیا۔ جن بہگت دوسر کوئی نہ جانے جُگت، جُگتی وچ کدے نہ آئیا۔ کدی نہ منگے مکت، مکتی توں پرے اپنا گھر وسائیا۔ جتھے پرہ دا درشن ہووے مُفت، ٹکیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ مات گریہ پھیر نہ آوے اُلٹ، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ جن بہگت کوڑی کِرپا میٹے لیک، لکیر فقیر نہ کدے اکھوائیا۔ پرہ دا درشن منگے ٹھیک، ٹھاکر اکو لئے دھیائیا۔ جو دیوے وڈیائی اُچ نیچ، راؤ رنگاں ہوئے سہائیا۔ سدا بیٹھا رہے اتیت، ترے گن وچ سکے نہ کھئے پھسائیا۔ جن بہگتاں کایا ماٹی ٹھانڈی کرے سیت، امرت دھارا مُکھ چوائیا۔ سچ دوار دُھر دی دسے پریت، پاربرہم پرہ اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن میلا میلے سہج سُبھائیا۔ جن بہگت کیسے نہ بنے کدے خادم، خدمتگار اکو گھر دا نظری آئیا۔ مانس رُوپ جانے دُھر دا آدم، ہوا پون نال اڈائیا۔ لیکھا سمجھے نہ کوئی کاہنا یادو، یدپ اپنے رنگ وچ سمائیا۔ نرگن سرگن ہندا ویکھے تبادل، تبدیلی اندر خوشی منائیا۔ سچ دوارے انصاف تگے عادل، عدلی ہووے بے پرواہیا۔ جتھے دوجا رہے نہ کھئے قاتل، مقتول رُوپ نہ کھئے وٹائیا۔ جلوہ ہوئے باطن، ذرہ ذرہ رُشنائیا۔ پُرکھ ابناشی دسے ساتھن، سگلا سنگ نیہائیا۔ بہگتاں پڑھے گاتھن، ڈھولا اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سَت دوارا دسے دُھر دا پاتن، پتن اکو دئے وکھائیا۔ جن بہگت دوجے جائے کدے نہ پتن، گھاٹ نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال ملن دا اکو کرے یتن، دوس رین دھیان لگائیا۔ مڑ کے جانا اوس وطن، جس گرہ وچوں ہوئی جُدا ئیا۔ صاحب سَتگر پت آپے آوے رکھن، رکھیا کرے تھاوں تھائیا۔ درس وکھاوے اپنی اکھن، آخر اپنا پڑدا دئے اُٹھائیا۔ جن بہگتاں پردے آوے وسن، اوہلا اندر رہے نہ رائیا۔ سچا مارگ آوے دسن، سہجے کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لہنا دینا چُکائے اپنے بتھن، دوسر ہتھ نہ کھئے پھرائیا۔ جن بہگت آتم کدے نہ ہووے

آکیلی، آکل کل دھاری میل ملائیندا۔ پُرکھ آکال بنے بیلی، بیلے جنگل جوہ آجائز پہاڑ ویکھ وکھائیندا۔ ست پیار بنا کے چیلی، مُحبت محبوب وچوں پرگٹائیندا۔ شبدی دھار بنا سہیلی، سجن ہو کے سنگ رکھائیندا۔ اچرج کھیل پارپرسم آد جگاد جگ چوکرئی کھیلی، خالق ہو کے بھيو اپنے وچ چھپائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں سپس رکھے اوس ہتھیلی، جس ہتھ اتوں پھڑ پرے نہ کھئے سٹائیندا۔

* ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دولت رام دے گرہ پنڈ کوٹلی جموں *

جن بھگت کوڑی رکھے کھئے نہ حرص، ممتا من نہ کھئے دھرائیا۔ اکو پرہہ دا نیج لوچن منگے درس، جگت اکھ نہ کھئے وڈیائیا۔ پریم پیار مُحبت اندر رہے بھٹک، بھٹکنا باہروں سرب چکائیا۔ اباشی کرتا کرے سدا ترس، مہروان مہر نظر ویکھ وکھائیا۔ بوند سواتی امرت دھار نیچر جہرنا دیوے برکھ، اگنی تت کوڑ بھجھائیا۔ پنچ وکارا مٹے کٹک، کرم کانڈ دا لیکھا دئے چکائیا۔ اپنا گھر وکھائے پرت، جس گرہ وچوں ہوئی جدائیا۔ تخت نواسی نظری آئے اُپر سچکھنڈ دوارے ساچے تخت، جوتی جاتا نور رُشنائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم مل کے ناتا جڑائے بھگت بھگونت، بھاگ حصہ دوسر وند نہ کھئے وندائیا۔ جگت واسنا کوڑی کریا میٹے چنت، غم سوگ نہ کھئے ستائیا۔ گھٹ بھیت سدا بہار رہے بسنت، گلشن ویکھے بے پرواہیا۔ میل ملاوا ہووے دھر دے کنت، سیج سہنجنی وجے ودھائیا۔ جھگڑا مُک جائے سورگ جت، بہشتان دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سچکھنڈ دوارا ملے اکو انت، انتشکرن دا لہنا جھولی پائیا۔ بودھ آگادھ جن بھگت بنے آگمی پنڈت، نراکھر پڑھ کے اکھراں دئے بنائیا۔ ناتا توڑ کے جیرج انڈج، اُنہج سینج پلؤلے چھڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگت سہیلے اپنے رنگ رنگائیا۔ جن بھگت کدے نہ بجھے شرع وچ زنجیر، دین مذہب ذات پات اوچ نیچ وند نہ کھئے وندائیا۔ اکو منزل چوٹی چڑھے اخیر، آخر پرہہ نوں مل کے خوشی منائیا۔ جتھے جھگڑا رہے نہ کھئے تقدیر، کرماں دی کرے نہ کھئے لڑائیا۔ لیکھا رہے نہ امیر غریب، امرپد اکو نظری آئیا۔ امرت دھارا ملے دھر دا ٹھنڈا سیر، رس انڈٹھا آپ چکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے لے وڈیائیا۔ جن بھگت پرہہ درشن لوڑے لوچ، نیج نین اکھ کھلائییا۔ جتھے

بُدھی دی رہے کوئی نہ لوچ، من چنچل نہ کھئے چٹرائیا۔ جھگڑا رہے نہ دین دُنی لوک، سلوک اِکو سُن کے خوشی منائیا۔ سچ دوار
 دی مانے مَوچ، غمی اندرون باہر کڈھائیا۔ پرم پُرکھ دا ویکھے چوج، چولا اپنا رنگ رنگائیا۔ ساچی بھگتی دا پورا ہووے جوگ،
 جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ مین ممتا دا رہے نہ روگ، ہنگ برہم پڑدا دئے اُٹھائیا۔ آتم پرماتم ہووے دُھر سنجوگ، وچھوڑا دُئی
 والا چُکائیا۔ نرگن نرگن دیندا رہے درس اموگھ، سرگن سرگن وِجدی رہے ودھائیا۔ ہووے پرکاش نرمل جوت، جوتی جوت
 ڈگمگائیا۔ بھاگ لگے ساچے کوٹ، کوڑ کُٹمب اندرون دئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیوے نام خُہاری جن
 بھگتاں سدا رکھے مدبوش، مدھ اپنا جام پیائیا۔ جن بھگت کوئی نہ لوڑے جھگڑا، جھگرت وقت نہ کھئے گوائیا۔ اوہ مارگ سوچے
 اگلا، جس بدھ ملے پُرواہیا۔ لیکھا چُکے سگلا، لگھ چوڑاسی رہن نہ پائیا۔ سدا ہووے چار منگلا، گیت گوہند الاٹیا۔ تن
 ماٹی خاکی سوہے ساڈھے تن ہتھ بنگلا، بگ بیڑا ہنس روپ وٹائیا۔ منوآ من رہے نہ پگلا، جگت واسنا نہ کھئے ہلکائیا۔ پُرکھ
 ابناشی لبھنا پئے نہ وچوں جنگلاں، کایا مندر اندر مل کے خوشی منائیا۔ دواویوں پئے نہ منگنا، لوک لاج نہ کھئے جنائیا۔ کایا ماٹی
 چولا پئے نہ رنگنا، ستگر پورا چرن دھوڑی ٹکا خاک دئے رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں دسے اِکو
 بندنا، ڈنڈاوت وچ سخاوت دُھر دی جھولی پائیا۔ جن بھگت اِکو کرے بندگی، بندنا وچ سیس نوائیا۔ دوسر رکھے نہ کھئے مُشندگی،
 در در بھجے نہ واہو دابیا۔ من منسا کوڑی کِریا اندرون کڈھ گندگی، سگندھی ہر کا نام اندر ٹکائیا۔ لوڑ رہے نہ سورج چند دی،
 نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل سورے سربنگ دی، ہرجن ساچے میل ملائیا۔
 ہرجن ہر بھگت بھاؤ نہ جانے دوجا، دُئی وچ نہ کدے آٹیا۔ اِکو نیتر کھول کے تیجا، ترے گن لیکھا دئے مُکائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم نال
 پتیجا، پت پریشور اِکو لئے ہنڈھائیا۔ جس دے پریم اندر تن من سیجا، اگنی تت نہ کھئے جلاٹیا۔ ساچا نام دُھر دا کلمہ سُنے حدیثا،
 حضرت حضور کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیوے نام سدا انڈیٹھا، جگت نیتر نظر کیسے نہ آٹیا۔ جن
 بھگت سد منگے ایک منگ، خواہش جگت نہ کھئے ودھائیا۔ پُرکھ ابناشی ٹٹی گنڈھ، جوڑنہار تیری وڈیائیا۔ چوڑاسی رہے نہ کوئی
 ونڈ، چارے کہانی نہ کھئے بھوائیا۔ لیکھا چُک جائے بتی دند، اجپا جاپ دے سمجھائیا۔ میری آتم نہ ہوئے رنڈ، سہاگن گھر وچ دینا

بنائیا۔ اکو تیرا گاواں چھند، ساجن اور نہ کھئے منائیا۔ سچ دوارا دُھر دا تیرا جاواں لنگھ، نو دوار سکے نہ کھئے اٹکائیا۔ منوا کرے نہ کوئی پکھنڈ، بہرم وچ نہ کھئے بہرمائیا۔ پرکاش تگاں نہ سورج چند، اکو تیرا نور ویکھ کے اپنا آپ پرچائیا۔ جودھا سورپیر مردانہ بن کے وجا اگما مردنگ، ڈھولک چھینا سرون سُنن کھئے نہ پائیا۔ تیرے پریم دا تیرے گرہ ماناں اند، رسنا جہوا رس نہ کھئے چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت سہیلے پاٹھنڈ، امرت دھارا مکھ چوائیا۔ جن بھگت سدا لوڑے وست اک، دوجی منگن کھئے نہ جائیا۔ چار گنٹ دہ دشا آتم پرما تم آئے دس، دوجا روپ نہ کھئے وکھائیا۔ نہکرمی ہو کے کرماں دا لیکھا دیوے لکھ، پورب لیکھا دئے بدلائیا۔ ست دھرم دی سکھیا دے کے بناوے دُھر دا سکھ، شش اپنا رنگ وٹائیا۔ کروٹ دے نہ بدلے پٹھ، ستمکھ ہو کے درس دکھائیا۔ مانس جنم لوے جت، ہار شوہ دریا رڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سدا سد بننوالا مت، متر پیارا ہو کے میل ملائیا۔ جن بھگت لوڑے اکو متر، سجن اور نہ کھئے بنائیا۔ جس دا روپ سدا بچتر، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ جو اپنی دھاروں آوے نکل، جس نوں جنمے کوئی نہ مائیا۔ اوہ بھگتاں لیکھا آئے لکھن، دُھر دا مالک بن کے بنا قلم شاہیا۔ جگ چوکری دا لہنا آئے نجٹھن، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے آئے دسن، لکھ چوراسی نظر کھئے نہ پائیا۔ جن بھگت تگے اکو بے نظیر، نظر اپنی آپ بدلائیا۔ جس دی سمجھے نہ کھئے تصویر، تسبیح مالا والے سارے دین دُبائیا۔ جس دی سب توں وکھری تدپیر، تقدیر سب دی دئے بدلائیا۔ جن بھگتاں پچھے گھتدا، رہے وہیر، جگ جگ اپنا پھیرا پائیا۔ جس تارے سدھنا سین کبیر، جلاہے دتی مان وڈیائیا۔ سو بھگتاں ہونے ادھین، دھرو پرہلا د گیا سمجھائیا۔ شمس تبریز کہا آمین، منصور سولی چڑھ کے خوشی منائیا۔ کلجگ انت جن بھگتاں نوں دیون آئے آپ یقین، یکے بعد دیگرے سارے لئے اٹھائیا۔ اوبناں کہے آفرین، جو جگت آفت وچوں پرہ نوں رہے دھیائیا۔ لیکھا دوہاں دا سانجھا رکھے نر مدین، ناری پُرش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ در آئے سرب کرے تسلیم، جو نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ کیسے نوں پڑھن نہ دیوے نقطہ نوں (تے سین)، ڈنڈے والی میم نہ کھئے پڑھائیا۔ مارگ پار کرائے جو کایا مندر اندر مہین، سرتی شبد نال جڑائیا۔ گھر داتا کرنی دا کرتا ملے کریم، قائم مقام اپنا دئے جنائیا۔ جتھے جھگڑا رہے نہ لوک تین، ترے گن مایا پوہ نہ سکے رائیا۔ حصہ نہیں کوئی مذہب دین، ذات پات

نہ کھئے جنائیا۔ جن بھگت اِکو پُرکھ ابناشی ویکھن حق حسین، حُسن دا مالک نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد جُگاد جُگ چوکڑی جگت دیندا رہے ترمیم، تلقین حُکم وچ کرائیا۔ جن بھگت کدے لبھن نہ جائے بن، جنگلاں وچ نہ پھیرا پائیا۔ سدا درشن منگے اندر تن، کایا کعبہ کھول وکھائیا۔ پریم پِرتی اندر بنے ساچا جن، جنم مرن دا لیکھا جائے چُکائیا۔ نانا جوڑے اِکو سِری بھگون، بھاگ حصّہ اوسے دی جھولی پائیا۔ کوڑ کُڑیا را بھانڈا دیوے بھن، بھرم اندروں باہر کڈھائیا۔ دوس زین اٹھے پھر یاد وچ کردا رہے دھن دھن، دھن تیری بے پرواہیا۔ صاحب سوامی انتِرجامی بھگت سہیلا اِک اکیلا جن بھگتاں بیڑا دیوے بٹھ، جُگ جُگ اپنے کندھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں جگت میٹ کے واسنا غم، جھکڑا مُکا پھانسی جم، لیکھے لا کے پون سواسی دم، ہم ساجن بنا کے گھر ساچے دئے پہنچائیا۔

* ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سندر سنگھ دے گھر پنڈ مگووالی جموں *

جن بھگت پوجے کوئی نہ سل پتھر، پابن پاؤں نہ سیس جھکائیا۔ سُکھ جانے نہ وِدیا اکھڑ، کیتاباں دا کُتب نہ کدے اکھوائیا۔ سدا سچ پریم دے لتھا رہے ستھر، آپ اپنا آپ مٹائیا۔ سچ دیدار دا اندروں نکلے نہ کدے اثر، اصل اپنا راہ تکائیا۔ ہرچرن سرنائی کرے بسر، بستری مرگ سیج نہ کھئے ہنڈھائیا۔ وچھوڑے دی اندر لگی رہے درد، برہوں، چوٹ لگائیا۔ ویراگ دی چلدی رہے کرد، قاتل قتل کوڑ کُڑیا وکھائیا۔ من اندھیرا رہے نہ گرد، غبار گور نہ کھئے پرگٹائیا۔ پرہہ مل کے پوری کردا رہے سدھر، سد منسا جائے گوائیا۔ پُرکھ ابناشی مہر کرے ندر، نظر اِک ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر ہر اپنا بھبو کھلائییا۔ جن بھگت اِشٹ دیو سوامی اِکو تکے، اکھ اکھ نہ کھئے بدلائیا۔ رستہ مارگ سمجھ کے حقے، حکمت کوڑ چھڈے چٹرائیا۔ منزل چڑھدیاں موُل نہ تھکے، بھجے واہو داہیا۔ ناتے توڑے کوڑے ساک سبج سکے، صاحب اِکو اِک منائیا۔ جو سدا رہے سبج کھبے، اِکے پچھے بھوئے سہائیا۔ پاپ اندروں کڈھے دے، پڑدا موہ دئے چُکائیا۔ گھر سہاؤ نے سدا سدے، چرن کول دئے سرنائیا۔ جتھے ناد اگتی وجے، شبد دُھن شنوائیا۔ دیپک جوت جگے، دوس زین ہووے رُشنائیا۔ بن رسنا جہوا ملن مزے، جہرنا امرت دئے جھرائیا۔ رائے دھرم نہ

دیوے سزے، جم ڈنڈ نہ دیوے سزائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے رنگ چڑھائیا۔ جن بھگت دوجا تکے نہ کھئے وسیلہ، اوٹ اور نہ کھئے رکھائیا۔ پرہ ملن دا سدا کرے حیلہ، پردے ہر ہر آپ وسائیا۔ مالک لبھے اکو چھیل چھیللا، جوبنوتا بے پرواہیا۔ دو جہان جس دے ادھینا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دا نام رہے چینا، چاروں گنٹ وجے ودھائیا۔ آتم پر ماتم ہووے پرینا، پرہو بے عیب نور خدائیا۔ جس دا نہ کوئی مذہب نہ کوئی دینا، ذاتاں والی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ مہر وچ ہوئے نہ کدے کمینہ، بخشش اپنی رحمت جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگت ٹھانڈا کرے سینہ، سانتک ست ست کرائیا۔ جن بھگت کدے نہ جانے مُشکل، او جھڑ راہ نہ کھئے تکائیا۔ سدا سدا سد رہے خُش دل، خوشیاں وچ ڈھولا پرہ دا گائیا۔ کائر ہو کے بنے کدے نہ بزدل، سورپیر اپنا ناؤں دھرائیا۔ پریم پیارا ہردل، عزیز دُھر دا نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر بھگت دوارا لئے مل، در گھر ساچے سوہا پائیا۔ جن بھگت سچ جھوٹھ کدے نہ کرے ملاوٹ، دہئے دیوئے رنگ نہ روپ بدلائیا۔ پریم وچ کرے نہ کوئی بغاوت، منوا من نہ کھئے ستائیا۔ جھگڑے وچ نہ کوئی عداوت، دویت دئی نہ کھئے رکھائیا۔ مہر وچ مُحبّت کرے سخاوت، دُھر دی وست آپ ورتائیا۔ سچ دوارے ہرجن رکھے سانہ امانت، عملان در عمل نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، حُکمے اندر حُکم کرے بیانت، خیانت نیڑ کھئے نہ آئیا۔

* ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ ننتی دیوی دے گرہ پنڈ مگوالی جموں * *

جن بھگت آس نندرا وچ کدے نہ جاوے سوں، غفلت روپ نہ کھئے بدلائیا۔ جاگرت سووت ایکا گاؤندا ناؤں، ناؤں نزنکار اک دھیائیا۔ بندنا وچ مستک چھوہندا رہے پاؤں، پاربرہم چرن کول سرنائیا۔ بناؤندا رہے سہنجنا تھاؤں، آتم سیجا سوہا پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال جن بھگتاں پکڑدا رہے باہوں، لگھ چوراسی وچوں لئے اٹھائیا۔ سدا سدا سد کردا رہے نیاؤں، عدل دا مالک عادل اک اکھوائیا۔ ہرجن بناؤندا رہے ہنس پھڑ پھڑ کاؤں، بڈھی کاگ نہ کھئے رکھائیا۔ ایتھے بن دا رہے پتا ماؤں، مالک ہو کے اپنی

گود اُٹھائیا۔ سچ پریتی اندر کدا رہے واہو واہو، واہ واہ اپنا گن سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگت سہیلے پار کرے شوہ دریاؤں، ساچے کندھے آپ اُٹھائیا۔ جن بھگت کوئی نہ تگے اوٹ، آسرا نظر کھئے نہ آئیا۔ اک مُحبّت وچ ہوئے موہت، مالک مل کے خوشی منائیا۔ ساڈھے تِنّ کروڑ کھلے رکھے سوت، روم روم وِجدی رہے ودھائیا۔ بھاگ لگے کایا کوٹ، تن ماٹی رنگ چڑھائیا۔ جلوہ تگے نرمل جوت، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سُناوے اک سلوک، سوہلا دُھر دا اک دِرڑائیا۔ جن بھگت کدے نہ ہووے وشواس گھاتی، درِشٹ اپنی نہ کھئے بدلائیا۔ پرہہ دا درس منگے دوس راتی، اٹھ پھر دھیان لگائیا۔ امرت پیوے بوند سواتی، اگنی ترکھا جگت بُجھائیا۔ اپنی نرمل کرے ذاتی، اُجل ہو کے سوہیا پائیا۔ اکو رنگ ویکھے پرہاتی، سندھیا رُوپ نہ کھئے بدلائیا۔ ملے میل کملاپاتی، کول نین نین کرے رُشنائیا۔ گرہ مندر اندر دیوے شانتی، سانتک ست ست ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، دُھر دا بنے آپ ساقی، ساکھیات امرت جام دئے پیائیا۔

* ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ لچھی دیوی دے گرہ مؤسے چک جموں *

جن بھگت پیار بنے نہ کایا جھگا، تن ماٹی سچ سچ نہ کھئے رکھائیا۔ اندر پریم لبھے گجھا، پُرکھ اکال ڈھونڈے چائیں چائیا۔ جتھے بھاؤ رہے نہ دوجا، دویش رہے نہ رائیا۔ سہج نیتر کھولے تیجا، ترے گن لیکھا دئے مُکائیا۔ اپنا مارگ دتے سدھا، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ نہ کھئے پھرائیا۔ سچ گھرانہ دتے نگھا، در ٹھانڈے وِجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگت اپنے ملن دی دے کے بدھا، بدوالت اپنی دیا کھائیا۔ جن بھگت کدے پریم کرے نہ کایا کپڑ، کپٹی رُوپ نہ کدے بنائیا۔ سچ دوارے منزل جاوے اپڑ، پرہہ چرن ملے سرنائیا۔ بگا رہے مول نہ پڑ، ہنس سربنس ملے وڈیائیا۔ نہاؤنا پئے کیسے نہ چھپڑ، سچ سرورور اشنان دئے کرائیا۔ دوجا لڑ نہ لے پکڑ، آتم پرما تم گنڈھ پوائیا۔ کیسے ترازو تُلے نہ تگڑ، نام کنڈے وزن وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جگت کنارہ پار کرائے رگڑ، سچ دوار اک رکھائیا۔ جن بھگت کایا ماٹی کدے نہ منگے سُکھ، سُکھ آتم نظری

آئیا۔ جنم جنم دا میٹے ڈکھ، کرم کرم دا روگ گوائیا۔ پرہہ ملن دی رکھ بھکھ، ترشنا روگ نہ کھئے ودھائیا۔ لیکھ لاوے جامہ مانس
 منکھ، ماٹو در گھر سوہا پائیا۔ پُرکھ ابناشی صاحب سوامی اپنی گودی لوے چُک، چار کُنٹ دا جھگڑا دئے چُکائیا۔ تُوں میرا میں
 تیرا سوہنگ ڈھولا دس کے اک تُک، تَرْت اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا رہن نہ دیوے
 اوہلا لُک، گرْمکھ پڑدیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ جن بھگت کایا مندر اندر کرے ارداس، سیس جگدیس جھکائیا۔ ہر کرتے وسنا
 میرے پاس، سدا تیرا راہ تکائیا۔ موہے تیرا اک وشواس، وشیاں تون لینا پچائیا۔ تیرا تُوں جوت پرکاش، پرکاشت ہو کے ویکھ
 سرب لوکائیا۔ میں بن کے تیرا داسی داس، سیوک ہو کے ساچی سیو کائیا۔ میری پوری کرنی آس، ترشنا دینی بُجھائیا۔ تیرے
 مندر کران واس، تیرے چرن ملے سرنائیا۔ میری نیتر کھلے جاگ، آلس نندرا رہے نہ رائیا۔ مائکھ جنم ہووے وڈ وڈ بھاگ، حصہ
 تیری جھولی پائیا۔ میرا جگدا رہے چراغ، تیرا تُوں بھئے رُشنائیا۔ جلوہ تگاں وچ برہماد، برہمانڈ ویکھ خوشی منائیا۔ تُوں رچنا رچی
 آد، جُگاد تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان،
 وست امولک دے دے داد، دا تے دانی دیندیاں توٹ رہے نہ رائیا۔

* ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پرکاش چند دے گرہ پنڈ مگووالی جموں *

جن بھگت کدے نہ کرے خدی، ہنکار وچ نہ آئیا۔ سدا زرمل رکھ بڈھی، پریم پیار مُحبت وچ سمائیا۔ منزل تگے اچی،
 جتھے وسے بے پرواہیا۔ سُرتی رکھ سُچی، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار نہ کھئے ہلکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 جن بھگت کرے نہ کوڑ وچار، ممتا موہ نہ کھئے رکھائیا۔ اکو پرہہ دا منگے درس دیدار، چند تُوں بھئے رُشنائیا۔ منزل ملے اٹل مینار،
 درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ جتھے سورج چند نہ کھئے ستار، منڈل منڈپ نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو کھیل اکم اپار، الکھ اگوچر رہیا کرائیا۔
 جوتی جاتا ہو اُجیار، نورو تُوں تُوں ڈگمگائیا۔ جن بھگتتاں پاوے سار، مہاسارتھی ہو کے اپنے در پہنچائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں
 کڈھے باہر، جم کی پھانسی دئے تڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگت اکو منگو دھر دا

رنگ، رنگت کوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ آتم سیج سہائے پلنگ، پاوا چول نہ کھئے رکھائیا۔ شبد ناد وجے مردنگ، دُهن آتمک سُنے چائیں چائیا۔ نجانند وچوں پرے ہوئے پرمانند، پرم پُرکھ وچ سہائیا۔ جتھے اکو ڈھولا اکو چھند، گر اوتار پیغمبر سارے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل سورا سربنگ، بخشنند ہرجن بھگت لے ترائیا۔ جن بھگت چڑھے منزل محبوب، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ جس دا اکو عرش عروج، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ حضرت پڑھے نہ کھئے ہزارا درود، کلمہ نبی نہ کھئے سُنائیا۔ پروردگار سانجھا یار پرم پُرکھ پرماتم ہوئے موجود، ابناشی کرتا نظری آئیا۔ جس دی سمجھ نہ سکیا کھئے حدود، بے انت کہہ کے سارے رہے گائیا۔ جن بھگتاں سدا حاضر موجود، اوجھل ہو نہ مکھ چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سوامی انترجامی بھگت بھگوان ہو مہروان در ٹھانڈے دیوے مان وڈیائیا۔

* ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سردار چند دے گرہ پنڈ بالیوال ضلع جموں *

جن بھگتاں اندر ساچی راس، منڈل سوہنا نظری آئیا۔ گوپی کاہن پیندی راس، سرتی شبندی ناچ نچائیا۔ سچ دیپک ہوئے پرکاش، خالی ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ کھیل کھیلے جس رچنا رچی آد، انت دا مالک خوشی منائیا۔ جس منزل نوں کھوجدے سنت سادھ، دوس زین دھیان لگائیا۔ سو بھگتاں سہج ملے داد، پُرکھ ابناشی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد مہر نظر اٹھائیا۔ جن بھگت کدے نہ کرے دلیر، آس وچ کدے نہ آئیا۔ لیکھا جانے پورب بدر، بدھ سب نوں گیا درڑائیا۔ نرگن دھاروں آؤنا نکل، پڑدا مایا پرے ہٹائیا۔ پُرکھ ابناشی ملنا مِتر، میت مُرارا خوشی منائیا۔ چوٹی چڑھنا سِخر، گھر وجے اک ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ساچے گھر ٹکائیا۔ جن بھگت لیکھا جانے پورے ستگر دا، ست ستوادی سیس نوائیا۔ راہ تگے رستہ دُھر دا، دھرم دی دھار نال وڈیائیا۔ جھکڑا مکائے اندھ گھور دا، اندھ اندھیرا نہ کھئے بھرمائیا۔ لیکھا چُکا کے پنج چور دا، چوری چوری داؤ نہ کھئے لگائیا۔ لہنا رہے نہ منوئے شور دا، شہنشاہ دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں آپے بھڑدا، بھڑی بھڑی کرے لوکائیا۔ جن بھگت کدے نہ بنے جگیا سو، جگت والی ریت نہ کھئے بنائیا۔ جگت ممتا نیتر نیر ویائے کھئے نہ آنسو، چہہر نین نہ کھئے وکھائیا۔ جس دی دھار نور کٹ سکے نہ دھاؤ، کھنڈا کھڑگ نہ کھئے چھپائیا۔ جگت و دیا سمجھے کوئی نہ سادھو، سادھنا وچ جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن سوئے آپ اٹھائیا۔ جن بھگت سدا سد نرگن دھاروں اٹھے، نرویر دئے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال ابناشی کرتا تھے، مہروان ہوئے سہائیا۔ ہرجن رہن نہ دیوے سٹے، سوئی سرتی سوادھان آپ وکھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا تے، وطن پچھلے دئے پہنچائیا۔ جتھے پینڈا منزل مکے، لیکھا رہے نہ رائیا۔ صاحب سوامی پچھے، ستگر دیا کھائیا۔ جن بھگت سچکھنڈ دوار پرہہ سرنائی پچھے، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ٹھانڈے در سدا ٹکائیا۔

* ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ خزان سنگھ دے گھر زینیر سنگھ پُرا ضلع جموں *

جن بھگت دیوے ہر نام خزانہ، اتوٹ اٹھ آد جگاد رکھائیندا۔ بخشنہار پد نربانا، نرویر نرنکار نرکار اپنی دیا کھائیندا۔ محل اٹل وسے اچ مکانا، محبوب ہو کے محبت وچ سہائیندا۔ شبداگمی دھن آتمک راگ سنائے گانا، رسنا جہوا بتی دند نہ کھئے بلائیندا۔ نام خُماری انتر کرے مستانا، مستی وچ ہستی آپ بدلائیندا۔ سرتی شبدا میل کرائے گوپی کاہنا، بنسری دھر دی حق سنائیندا۔ ایتھے اوتھے نرگن سرگن دیوے وڈیائی دو جہاناں، جگت جہالت وچوں باہر کڈھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگت وکھائے دھر دا گھر، جس گرہ اپنا آسن لائیندا۔ جن بھگت ایک اوٹ رکھے نرنکار، دو جا راہ نہ کھئے تکائیا۔ نرگن نور جوت درس کرے اپار، پاربرہم پت پریشور اکو نظری آئیا۔ ناتا توڑ کوڑ جگت سنسار، وڈ سنساری مل کے خوشی منائیا۔ جس دی مہا صفت سدا چلے جگ چار، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی راگاں ناداں وچ سنائیا۔ سو بھگتاں میتا ٹھانڈا سیتا در ساچا ملے دربار، درگاہ ساچی حق مقام سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن میلے سہج سہائیا۔ جن بھگت اکو مئے بھگونت، دو جی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ آتم پرما تم دا مالک بنا کے کنت، کنت کنتوبل ساچی سیج سہائیا۔

اِکو نام چنہارا منیا منت، من کا منکا دئے بھوآیا۔ گڑھ توڑے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم پاربرہم اِکو نظری آیا۔ جھگڑا چھڈ بہشت جنت، سچ دوارا راہ تکآیا۔ میل ملاوا ہووے نرگن دھار انت، جوتی جوت وچ سہآیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر بہگت سہیلے پڑدا دئے اُٹھآیا۔ جن بہگت مئے اِک بھگوان، نرگن نرگن دھیان لگآیا۔ جتھے جھلے دھرم نشان، دُو جی ونڈ نہ کھئے ونڈآیا۔ دِپیک جوت جگے مہان، تیل باقی دی لوڑ رہے نہ رآیا۔ ناد شبد وجے دُھنکان، اگئی راگ سُنآیا۔ گُر اوتار پیغمبر جس در تے سیس نوان، نیوں نیوں لاگن پآیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی جن بھگتاں کرے پروان، نام پروانہ بن ہتھان ہتھ پھڑآیا۔ ساچا بن کے دُھر دا کاہن، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے لئے اُٹھآیا۔ جن بہگت ایکا مئے آد نرنجن، جوتی جوت دھیان لگآیا۔ جو داتا دانی درد دُکھ بھے بہنجن، بھو ساگر پار کرائیا۔ نیتز نام ندھان پاوے انجن، اگیان اندھیر مٹآیا۔ چرن کول دھوڑ کرائے ساچا مجن، دُرمت میل دھوآیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں نرگن سرگن بنے ساچا سجن، سچکھنڈ نواسی پُرکھ انباشی اپنا پڑدا لایا۔ ترے گن مایا کوڑی کِریا پنج ت وکارا پوہ نہ سکے اگن، مایا ممتا موہ نہ کھئے ستآیا۔ ملے میل سورا سربنگن، آتم پرما تم وجدی رہے ودھآیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی ساڈھے تہ ہتھ بدن، گھر وچ گھر ملے ور، نرائن نر نرگن نور نظری آیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترآیا۔ جن بہگت اِکو مئے انباشی کرتا، صاحب سوامی سیس نوآیا۔ جو آد جُگاد جُگ چوکرئی کدے نہ مردا، جنم وچ جنم نہ کھئے بدلاآیا۔ جو لکھ چوڑاسی مالک گھر گھر دا، وشن برہما شو سیوا رہیا لگآیا۔ جو منزل اگئی چڑھدا، سچ دوارے بہ کے حُکم ورتآیا۔ جو سنت سہیلے نت نوت پھڑدا، شبدی ڈوری سرتی لئے بندھآیا۔ بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا کھولے اپنے گھر دا، گرہ مندر ساچا نور کرے رُشنآیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں پلُو سدا پھڑدا، لوک مات سکے نہ کھئے چھڈآیا۔ جن بہگت اِکو آسا رکھے پاربرہم، پت پریشور اِک دھیآیا۔ جو کدے مرے نہ جائے جم، جم کی پھاسی نہ کھئے بھوآیا۔ جس دا آد جُگاد اِکو دھرم، ورن برن ونڈ نہ کھئے ونڈآیا۔ صوفی سنت فقیراں جن بھگتاں دیوے ساچی سرن، جو سیدھا ہر ہر اوٹ تکآیا۔ ساچی منزل آوے چڑھن، کایا پڑدا اوہلا دئے اُٹھآیا۔ نرگن دھار نراکھڑ آوے پڑھن، جگت اکھڑ وکھڑ حُکم اِک ورتآیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے لئے جگآیا۔ جن بہگت اِکو مئے ہری ہر، ہردے ہر

وسائیا۔ چُکے بہرم بھو ڈر، بھیانک نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ دوارے جائے کھڑ، کھٹکا اندروں دئے کڈھائیا۔ اِکو نظری آئے نرائن نر، نراں دا مالک بے پرواہیا۔ جو شبدی پیار اندر لئے پھڑ، آتم پر ماتم جوڑ جُڑائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی گھر، گھر وچ کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں مندر دئے دکھائیا۔ جن بھگت اپنا مندر لئے تگ، چھپر چھن نہ کھئے چھپائیا۔ جتھے لیکھا حقیقت حق، لاشریک رہیا چُکائیا۔ پُرکھ اکال رہیا دس، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں پوری ہوئے آس، ابناشی کرتا دئے مان وڈیائیا۔ ساچی پونجی ملے راس، وست امولک نام جھولی پائیا۔ مٹے کلجگ رین اندھری رات، ست ستوادی ساچا چند کرے رُشنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم پاربرہم برہم دسے اپنی گاتھ، دو جی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ میلا ملے پُرکھ سمراتھ، سمرتھ سوامی انترجامی ہرجن ساچے لئے جُڑائیا۔ جگ جنم دیاں وچھڑیاں پُچھے وات، بھو ابھیدا دئے کھلائییا۔ چرن پریتی ساچی نیتی دھر دا جوڑے نات، ساک سجن اِکو اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں دیوے ساچا ساتھ، دھر دا سنگی سنگ نیھائیا۔ جن بھگت اِکو پرہ دی کرے پوجا، سمرن جوگ ابھياس، اِکو نظری آئیا۔ اور نہ دسے دوجا، تیجے لوئن ہوئے رُشنائیا۔ کول نابھی ہوئے مودھا، جھرنا نچھر دئے جھرائیا۔ بھو ابھیدا کھلے گجھا، شبدا ناد کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں دکھاوے ساچا در، دھر دربارے پڑا لاپیا۔ جن بھگت کھلے در دروازہ، بند کواڑی پڑا آپ اُٹھائیا۔ راہ تگے غریب نواجا، شاہ پانشاہ سچا شہنشاہیا۔ جو آد جگاد دو جہاناں راجن راجا، شاہو بھوپ سلطان نظری آئیا۔ جو برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال زمیں اسمان کرنہارا کاجا، گگن گگنتر سوبھا پائیا۔ جو لکھ چوراسی اندر شبدا گمی انحد دھار جائے واجا، پون سواس نال رلائیا۔ نرگن جوت جوتی جوت پرکاشا، اصل اپنا رنگ رنگائیا۔ سچ دوارے دے کے اک بھرواسا، بھانڈا بہرم دے بھنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگت دکھاوے اوہ گھر، جس گھر اِکو نور نظری آئیا۔ جن بھگت تگے اوہ منار، جس دی منزل سمجھ کسے نہ آئیا۔ مارگ دسے دشوار، بہرے بھلی سرب لوکائیا۔ جس دی صفت مہا کردے گئے جگ چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا ڈھولا گائیا۔ جس دی ادھ وچکاری منزل دسم دوار، اس تون اُپر لیکھا بے پرواہیا۔ بھگت سہیلا جاوے خوشیاں نال، اگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ سن اگم کرے سہجے پار، پاربرہم پرہ اپنا رنگ دکھائیا۔ تھر گھر واسی درس کرے

دیدار، ہرجن اپنا آپ مٹائیا۔ سچکھنڈ دوارے ویکھ سچّی سرکار، سچ جگدیش دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن میلا ایکا ایکنکار، اکل کل دھاری اپنے وچ سمائیا۔ جن بھگت نام خزانے دا دُھر دا مالک، دیونہار دے دے خوشی منائیا۔ بخشنہار صاحب سوامی خالق، انترجامی بے پرواہیا۔ جھولی بھرائے ہر بھگت سہیلے بالک، انتر آتم آپ ٹکائیا۔ جتھے روپ نظری آئے خالص، خالص اِکو اِک درسائیا۔ من واسنارہے کوئی نہ لالس، لالچ اور نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں ساچے گھر لوک مات وچوں لے کے جائے واپس، جس گھر وچوں آد ہوئی جُدا ئیا۔ من شانتی دی اوستھا نہیں تھوڑی، بہتی تون بہتی نظری آئیا۔ جنہاں گُرمکھاں گُرسکھاں جن بھگتاں ساچے سنتاں ابناشی کرتا اپنے شبد نال دئے جوڑی، جوڑی دُھر دی لئے بنائیا۔ اوتھے من کرے نہ بہڑی بہڑی، دروہی دروہی نہ کھئے سُنائیا۔ ایہہ وارتا نہیں کوئی لمی چوڑی، پُرکھ اکال اپنے ہتھ رکھائیا۔ جدھر چاہے اُدھر کھچے ڈوری، جگت واسنا وچوں کھچ کے اپنے پریم وچ ٹکائیا۔ حُکمے اندر جائے توری، تُرت اپنا راہ بنائیا۔ اِکو منتر دس کے فُرنّا پھوری، دُھر دا فقرہ فکر سارے دئے گوائیا۔ من واسنا وچ کدے کرے نہ چوری، ستگر پُورا اندرے اندر لئے بٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ منوآ جگت جگیا سو جگت جگیا س، جگت جیون داتے دتی وڈیائیا۔ لکھ چوڑاسی دا کھیل تماش، منوآ ویکھ کے خوشی منائیا۔ اندریاں دے نال جوڑ کے نات واسنا دا دیوے ساتھ، کوڑی کریا نال شبدي دھار مل جائے سہج ہو جائے صاف، دیر لگے نہ رائیا۔ تھوڑی بہتی کوئی نہ سکے واچ، واچک ہو کے پچن نہ کھئے سُنائیا۔ اِکو سچ پریتی دا بنا دے اپنا نات، ناتا اِکو اِک جنائیا۔ تھوڑی تون بہتی ہووے خواہش، خالص اِکو دھیان لگائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال اپنا دے کے وشواس، وشیاں تون باہر کڈھائیا۔ نرمل نُور کر پرکاش، جوت سروپ جوت دی دھار وچ ٹکائیا۔ جن بھگت من دے پچھے کدے نہ ہووے اُداس، چنتا غم نہ کھئے رکھائیا۔ ایس نوں نیگی جیہی سمجھ کے شاخ، شہنشاہ اِکو لئے منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بہتی تھوڑی تھوڑی بہتی بہتی منوئے دی منسا والی راس، اگمتا وچ اپنا آپ جنائیا۔

* ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ جس کور دے گرہ نہال پُر سنبل جموں * *

جن بھگتاں دھام ملے انڈٹھا، جگ نیتز نظر کیسے نہ آئیا۔ ملے امرت رس اکو مٹھا، وکھ روپ نہ کھئے بدلائیا۔ جنم کرم دا لیکھا
 ہو جائے چٹا، کالی شاہی نہ رنگ رنگائیا۔ مائس جنم دا انت آخیری نکلے سٹہ، سٹیازی مکے جگت لوکائیا۔ پُرکھ ابناشی اکو ملے
 پتا، پت پرمیشور شہنشاہیا۔ جو ساچے بھگتاں کرے ساچا پتتا، بتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میل ملاوے نت نوتا، جگ
 چوکڑی کار کھائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں کدے نہ دیوے پچھا، پلوگنڈھ نہ کدے گھلائییا۔ سدا سُہیلا کردا رہے رچھا، رچھک ہو
 کے ویکھ وکھائیا۔ نام ندھانا پاؤندا رہے بھکھا، بھکھک جھولی آپ بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہرجن لیکھے
 لاوے وڈا نکا، نکا وڈا جن بھگت مانگے اکو سرنگت سرن سرنائیا۔ مالک ملے ترنی ترن، تارنہار بے پرواہیا۔ جس دی منزل سنت
 سُہیلے چڑھن، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ ڈھر دا ڈھولا پڑھن، بودھ اکادھ سمجھائیا۔ جیون وچ جیون مرن وچ ہووے نہ کدے
 مرن، مرجیوت روپ وٹائیا۔ سچ دوارے کھڑن، سٹمکھ ہو کے سوہا پائیا۔ نت نوت درشن کرن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، ہرجن لیکھا دئے چکائیا۔ جن بھگت روپ دھارے نہ کدے جل میں، وچھوڑا انتر نہ کھئے رکھائیا۔ لیکھا مُکا کے لوک
 تین، ترے گن ڈیرہ دیوے ڈھاپیا۔ اکو پرم پُرکھ دے ہو آدھین، سیس جگدیش دیوے جھکائیا۔ مارگ منزل چڑھے دُشوار مہین،
 محبوب مل کے خوشی منائیا۔ پروردگار اُتے رکھے یقین، دلیل دلیل وچوں نہ کھئے پرگٹائیا۔ سو سوامی آپے کرے تسلیم، تسبیح مالا
 پرے دئے سٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگتاں دیوے اک تعلیم، جس دی الفیے صفت کر کے خوشی
 منائیا۔ جن بھگت اگم پڑھے حرف، حرؤفاں جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ جو دین دنی نالوں کرے بے طرف، ناتا کوڑا دئے جھڈائیا۔ مایا ممتا
 مٹے حرص، ہوس دیوے بُجھائیا۔ جھگڑا مُکا کے اُتے عرش، سچ دوارے دئے بہائیا۔ لیکھا رہے نہ کوئی فرش، فریباں وچ نہ کھئے
 بھرمائیا۔ ملے میل مردانے مرد، مالک اکو نظری آئیا۔ جتھے شرع چھری چلے نہ کرد، قدیم دا مالک اکو سوہا پائیا۔ غریب نانیاں جن
 بھگتاں ونڈے درد، دیناں دکھ اپنے وچ چھپائیا۔ لوک مات سنت سُہیلا ہو کے آوے پرت، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ چار جگ چار
 ورن اٹھاراں برن مانو ذاتی لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت انڈج جیرج اُتبھج سینج چارے کھانی سب دی رکھے فرد، پچیا رہن

کھئے نہ پائیا۔ بھگتن میتا ٹھانڈا سینا کدے ہون نہ دیوے حرج، حرجانہ سِری بھگوانا نام یدھانا سب دی جھولی پائیا۔ کلجگ انت
 سِری بھگونت اپنی تال کھیل کرے اسچرج، اچرج دا مالک اچرج وچ اچرج ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، جن بھگتاں میٹ کے جنم جنم دی تڑپ، تپش بھٹک والی بُجھائیا۔ جن بھگت ویکھ دُھر دا گرہ، گرامی انامی اپنا دھیان لگائیا۔
 جتھے سمترتھ پُرکھ ابناشی رہے، دوجا رہبر نظر کھئے نہ آئیا۔ دین دئی سرشٹی درشٹی ہوئے کوئی نہ لے، وشن برہما شو نظر کھئے نہ آئیا۔
 حُکم سندیشہ دُھر فرمان تخت نواسی اکو کہے، تہر گھر واسی ساچے گھر آپ سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 ہرجن وکھائے دُھر دا گھر، گھرانہ اک درسائیا۔ جن بھگت ساچی منزل ویکھ محبوب، ادھ وچ ڈیرہ کھئے نہ لائیا۔ جس دا عرش توں
 اُپر عروج، قُرص کرہ نہ کھئے وکھائیا۔ جس دی سمجھ نہ کھئے حدود، حصّہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جو ہر گھٹ ہر تھان لکھ چوراسی
 موجود، نرگن ہو کے سرگن سوہا پائیا۔ سو صاحب سوامی جن بھگتاں رکھ محفوظ، سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بھاگ لگائے کایا کعبہ
 کلبوت، حُکم اکو دئے جنائیا۔ جس دا سچ دربار سچکھنڈ ملے ثبوت، ثابت صورت اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، جن بھگت سُہیلے در سہجے میل ملائیا۔ جن بھگت منزل چڑھے سچ اٹاری، اٹل پدوی اکو پائیا۔ جتھے نرمل جوت
 جگے نرنکاری، دیا باقی نظر کھئے نہ آئیا۔ تخت نواسی اکو سوہے شاہ پاتشاہ شہنشاہ وڈ بلکاری، سلطان بھوپ سوہا پائیا۔ جس دا
 حُکم چلے جگ چاری، برہمنڈ کھنڈ سکے نہ کھئے اُٹائیا۔ جس دی دھار پیغمبر گر اوتاری، نرگن سرگن کھیل کھلائیا۔ جو جن
 بھگتاں دئے ادھاری، انتر آتم بوجھ بُجھائیا۔ ساچے سنتاں دیوے نام خُماری، مست دیوانے دئے کرائیا۔ گرُمکھاں جائے پیج سواری،
 مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گرسکھ ساچی منزل جائے چاڑھی، اگم اتھاء دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگت
 سُہیلا کرے کھیل نیاری، نرنکار اپنی کار کرائیا۔ جن بھگت آد جگاد سدا سد رہے اُجل، اندھ اندھیر نہ کھئے کرائیا۔ اندر رہے کوئی
 نہ گنجھل، سُکھمن ٹیڈھی بنک نہ کھئے اٹکائیا۔ دُھر دا حُکم سندیشہ بُجھن، شبدي شبد ہوئے شنوائیا۔ لیکھا جانن آتھن اُگن، اُتر
 پُورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ پرہہ سرنائی چرن کول پن شستر جھوجن، قاتل مقتول اپنا روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں دیوے ساچی منزل حق محبوب، در دروازہ اک کھلائیا۔ جن بھگت چڑھے اگئی پوڑی، ڈنڈے ہتھ

نہ کھٹے ٹکائیا۔ گلی دسے نہ کوئی بھڑی سوڑی، ڈونگھی بھور نہ کھٹے بھوئیا۔ واسنا رہے نہ کھٹے کوڑی، سگندھی اکو اک پرگٹائیا۔ آتم پر ماتم ساچے مندر بن جائے ساچی جوڑی، لڑیندا ساجن گھر گھر نظری آئیا۔ منوا من کرے نہ بھڑی بھڑی، بدھی دیوے نہ کھٹے ڈبائیا۔ تتاں والی اکن نہ ایلے توڑی، ساڈھے تین ہتھ و جدی رہے ودھائیا۔ پنج وکارا کرے کوئی نہ چوری، چرستے سب دے بند کرائیا۔ اپنا درس دے کے بھوری، بھورے وچوں باہر کڈھائیا۔ جھگڑا چکا کے مڑھی گوری، گہر گور اپنے وچ سمائیا۔ جن بھگت آتما سچکھنڈ دوارے خوشیاں نال جائے دوڑی، بھجے واہو داہیا۔ پُرکھ ابناشی کھیل مُکا کے موری توری، تورا مورا اکو دئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں بھاگ کرے متھوری، متھیا دسے سرب لوکائیا۔

* ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بھگت سنگھ دے گرہ کیر پنڈ ضلع جموں *

جن بھگت درشن منگے پُرکھ اکال، اکل کل دھاری ملے بے پرواہیا۔ صاحب سوامی لبھے دین دیال، جو دین کر کے رچھیا خوشی منائیا۔ لیکھے لائے جنم جنم دی کیتی گھال، گھائل ہو کے پٹی نام بندھائیا۔ گودی چکے اپنے لال، بال آنجانے دئے وڈیائیا۔ سدا سہیلا ہو کے کرے پرتپال، پرتپالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ چرن دوار بخشے سچی دھرمسال، در گھر ساچے و جدی رہے ودھائیا۔ ہرہوں وچھوڑے وچ کدے نہ کرے بے حال، بہل روپ نہ کھٹے بدلائیا۔ نام شبد دے کے سچا دھن مال، دھنی دھر دے دئے بنائیا۔ نرماتنا وچ رکھ کنگال، ادھینگی اکو اک درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم اک سمجھائیا۔ جن بھگت سنے اک سندیشہ، اٹھ پھر دھیان لگائیا۔ ملے میل نر نریشا، جو نرائن ہو کے نراں دئے وڈیائیا۔ جھگڑا مکائے برہمنڈ کھنڈ دیس پردیشا، پُریاں لوآں وچوں باہر کڈھائیا۔ منت کرنی نہ پئے کیسے برہما وشن مہیش گنیشا، شنکر سیس نہ کھٹے نوائیا۔ دو جا منگے کوئی نہ لیکھا، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ منزل چڑھدیاں لگے کوئی نہ ٹھیدا، آگے ہو نہ کھٹے اٹکائیا۔ سچ دوار دا کھلے بھیدا، پڑدا رہے نہ رائیا۔ بھولنا پئے نہ چار ویداں، پُراں اٹھاراں نہ کھٹے کھلائییا۔ سدھا مہروان نال ملے دیدا، دیدا دانستہ اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دسے صفت نام تریفیا، تُعارف وچ پڑدا دئے اُٹھائیا۔ جن بھگت پڑدا دیوے چُک، چاروں کُنٹ اگھ کھلائیآ۔ انتر اوبلا رہے لُک، اندھ اندھیر نہ کھئے جنائیا۔ منوآ من نہ ہووے چُپ، اُچی کوک نہ کھئے سُنائیا۔ جگت ترشنا مٹے بھکھ، کام کرودھ نہ کھئے ہلکائیآ۔ لگھ چوڑاسی رہے نہ دُکھ، جوئی جوئی نہ کھئے بھوئیآ۔ گھر سوامی ٹھا کر ملے ابناشی اچت، چیتن سرتی دئے کرائیا۔ اندرے اندر بدل کے رُخ، رُخصت دے کے ناتا جگت دیوے ٹڑائیآ۔ اُجل کرے مُکھ، مُفت اپنا رنگ رنگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دھاروں پئے اُٹھ، نرگن ہو کے نُور کرے رُشنائیآ۔ جن بھگت کدے نہ ہووے دُکھیا، دلیر وچ کدے نہ آئیآ۔ آتم پر ماتم مل کے کرے سُکھیا، سُکھ ساگر وچ سہائیآ۔ اُکو دھیان رکھ رُچیا، رچنا باہر نہ کھئے رکھائیآ۔ بُدھی بیک کرے ... .. اپنا آپ لئے اپنائیا۔ من واسنا کئے کوئی نہ بُتیا، بُتخانے وچ دھائیآ۔ بھاؤ رہے نہ کوئی دُتیا، دویتی لیکھا دئے چُکائیآ۔ پریم پیار مُحبّت اندر مانے سدا خوشیاں، خوشحال مل کے اپنا آپ لئے بدلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھاگ لگائے کایا کُتیا، کُٹلتا اندروں باہر کڈھائیآ۔ جن بھگت کایا کُتیا کرے خیال، لیکھا ہور نہ کھئے رکھائیآ۔ جس گھر وسے دین دیاں، سو مندر سو بھیا پائیآ۔ سرتی شبدی سُنے تال، تلواڑا وچے چائیں چائیا۔ مایا ممتا تئے جنجال، جاگرت جوت بھئے رُشنائیآ۔ جیون زندگی حل بھئے سوال، فقرہ اور نہ کھئے پڑھائیآ۔ لیکھا رہے نہ شاہ کنگال، کنگرے کنگرے مردنگ نہ کھئے وجائیآ۔ نظری آئے دین دیاں، بے نظیر، اپنی نظر بدلائیآ۔ جن بھگتاں سد رکھ چرناں نال، چرنودک بوند سوانتی مُکھ چوائیا۔ لگھ چوڑاسی وچوں بھال، غفلت وچوں لئے اُٹھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا دھن مال، نام خزینہ اُکو دئے وکھائیآ۔ جن بھگت سد رکھ اُکو گھر وسیرا، جتھے وسر کدے نہ جائیا۔ جُگ چوکرئی بھئے نہ کدے اندھیرا، کیشنا سُکلا پکھ تھت نہ کھئے ونڈائیآ۔ جھگڑا رہے نہ میرا تیرا، تُوں میں نہ کھئے لڑائیآ۔ اُکو وسے نگر کھیڑا، جتھے صاحب سوامی ڈیرہ لائیآ۔ تتاں والا رہے نہ جھیڑا، دین مذہب رو رو دیوے نہ کھئے دہائیآ۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی کرنہارا مہرا مہروان اپنی دیا کئیآ۔ جن بھگتاں کرے حق نیڑا، حقیقت وچوں حقیقت کھوج کھوجائیآ۔ چرن سرن سرنائی آیا جھیڑا، جگت جھیڑے وچوں باہر کڈھائیآ۔ شوہ دریاے دُبن نہ دیوے بیڑا، بن ملاح کھیوٹ کھیٹا بئے دیوے لگائیآ۔ پُرکھ اکال دین دیاں سترگر سچا آد جُگاد جُگ چوکرئی اُکو بتھیرا، بھتے گرو کم کسے نہ آئیآ۔ اُکو

رنگ رُوے سدا سدا سد گرو گرو چِلا، گرو گوبند گیا سمجھائیا۔ مانس جنم ہووے وقت سُہیلا، سُہنجی گھڑی ملے وڈیائیا۔ جن بھگتاں پر ماتم لبھنا نہ پئے جنگل جوہ وچ بیلا، گھر بیٹھیاں گھر وچ گھر دئے سمجھائیا۔ جو وسنہارا دھام نویلا، نیچ گھر واسی پُرکھ ابناشی پڑدا دئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں کرے بند خلاصی، بندھن آگے نہ کھئے رکھائیا۔ جن بھگت کیسے دا بنے نہ کدے خادم، خدمتگار نہ کھئے اکھوائیا۔ جگت شرع نہ کھئے باندھن، بندھناں وچ نہ کھئے بھٹکائیا۔ پرکاش تگے نہ سورج چاندن، ست جوت ویکھے چائیں چائیا۔ پیسیاں ٹکیاں دی لبھے کدے نہ آمدن، آمد وچ خوشامد وچ برآمد وچ راہ تگے بے پروا ہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں نرگن دھار اپنے ملن دا دس کے سادھن، سدا اپنے رنگ سہائیا۔

* ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سیوا سنگھ دے گرہ کیر پنڈ جموں *

جن بھگت انتر آتم پر ماتم نال جائے جڑ، ناتا بدھاتا اک رکھائیا۔ کیسے آس نہ رکھے دیوت سر، وشن برہما شو سیس نہ کھئے جھکائیا۔ باہروں سنے نہ کھئے راگ تال سر، دھن آتمک سُن کے خوشی منائیا۔ جگت وست دی سمجھے کھئے نہ ٹھڑ، نام بھنڈارا لے کے ہسے چائیں چائیا۔ پاندھی بن کے منزل چڑھے دھر، دھام دوارے جا کے سوبھا پائیا۔ جتھے جا کے کوئی نہ آوے مڑ، پرہ چرن کول بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ پُرکھ ابناشی صاحب سوامی اکو ملے ستگر، ستگر گور وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت اکو در رہے حضور، حاضر ہو کے سیو کھائیا۔ سچکھنڈ دی لے منظوری، لیکھا پچھلا دئے چکائیا۔ واسنا رہے کھئے نہ کوڑی، کوڑ کٹمب نہ بھرم بھلائی۔ بدھی رہے نہ مورکھ موڑھی، چتر سگھڑ وچے ودھائیا۔ منزل رہے نہ نیڑے دوری، پینڈا اگلا دئے مکائیا۔ مانس جنم لیکھے لگے ضروری، چوراسی وچ نہ کھئے بھوائیا۔ اکو درشن کرے نوری، نور نورانہ نظری

آئیا۔ جنم جنم دی کرم دی لیکھے لگے مزدوری، مُشکل آگے نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ساچے لئے اُٹھائیا۔ جن بھگت کدے نہ رہے اوہلے، پڑدیاں وچوں پڑدا لئے اُٹھائیا۔ سُرتی شبدی پریم وچ مؤلے، مؤلا گھر میں نظری آئیا۔ دیوے وڈیائی اُپر دھرنی دھرت دھولے، دھول ہسے چائیں چائیا۔ کرے پرکاش نور الابی اولے، اوّل اکو ایکنکار بے پرواہیا۔ جن بھگت سُہیلے مستی اندر کرے بولے، بابل باورا اپنا رنگ لئے رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں وجاون نہ دیوے کوئی ہتھان والے طبلے، تپدے پردے شانت کر کے ست دئے سمجھائیا۔ جن بھگت سانک ہووے سدا ست، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ اکو اُچے برہم مت، برہم ودیا دئے سمجھائیا۔ نارّی نارّی نہ اُبلے رت، بہتر بھور نہ کھئے بھوئیا۔ اگنی کوڑ پوہ نہ سکے آگ، امرت میگھ دئے برسائیا۔ ہنس بُدھی بنائے کگ، کاگوں ہنس اُڈائیا۔ درس وکھا اُپر شاہ رگ، شمع بُجھی دئے جگائیا۔ جگت واسنا دُور کرائے حد، حدوڈ اپنی دئے وکھائیا۔ جتھے اکو ناد رہیا وج، آد جگاد کرے شنوائیا۔ دِپیک جوتی رہیا جگ، اندھ اندھیرا رہیا مٹائیا۔ بھگت بھگوان کدے نہ ہوون اڈ، سُنجنی سیج سوہا پائیا۔ پچھلا لیکھا پچھ جائے چھڈ، آگے آگلا مالک ملے بے پرواہیا۔ جس دی آد جگاد جگ چوکرّی بھگتاں نال مل کے بن دی جد، پُشت پناہ سد اپنا ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سنت سُہیلے ساچے گرہ لوے سد، سدا ہوکا اپنا نام سُنائیا۔ جن بھگت راہ تکے گہر گمبہر، گور اکو نظری آئیا۔ جس دا تتاں والا نہیں سریر، پنج تت کایا دیونہار وڈیائیا۔ جس دے حُکے اندر گر اوتار پیغمبر پیر، پرا پسنتی مدھم بیکھری چارے بانی چارے کھانی وچوں گائیا۔ شرع شریعت تن ماٹی خاکی پا زنجیر، زیر زیر گئے سمجھائیا۔ منزل دس کے چوٹی آخیر، واہوا کہہ کے ڈھولے رہے سُنائیا۔ جس دی نظر نہ آئے کیسے تصویر، مُصوّر روپ نہ کیسے درسائیا۔ جس توں سجدہ کیتا کبیر، قبران وچوں باہر ڈیرہ گیا لگائیا۔ حضرتاں کہا آمین، تیری بے پرواہیا۔ بھگتاں دیوے یقین، بھرواسا اکو اک رکھائیا۔ حُکے اندر دے تلقین، طلبے سارے دئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ساچے ساچے مارگ دئے لگائیا۔ جن بھگت لبھے اک ملاح، کھیوٹ کھیٹا اور نہ کھئے رکھائیا۔ جو سِدھا سچکھنڈ دا دسے راہ، دوجی بدھی نہ کھئے سمجھائیا۔ منزل منزل ساچی منزل دئے پہنچا، پندھ آگے رہے نہ رائیا۔ نراکھر وکھر سکھیا دئے سکھا، ودیا دا لیکھا دئے چُکائیا۔ پریم پیار دی بھجھیا دیوے پا، پاربرہم برہم

پڑدا دئے اُٹھائیا۔ پار کرا کے تھل اسگاہ، ٹلے پربت چوٹی چرناں ہیٹھ دبائیا۔ دُھر دا دس کے اِکو ناں، ناؤں نرنکار اندر دئے وسائیا۔ سدا سُھیلا ہو کے دیوے ٹھنڈی چھاں، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ بال آنجائیاں بنے پتا ماں، گودی اپنی لئے اُٹھائیا۔ جن بھگتاں وکھا کے دُھر دا تھاں، ڈیرہ پچھلا دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، جنہاں نال مل کے شبدی دھار ہاں وچ کر لئی ہاں، بار جت دا لیکھا دئے چُکائیا۔

* ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ فرنگی رام دے گرہ پنڈ جھنڈے جھجر کوٹلی کیمپ جموں *

جن بھگت چڑھ اگئی گھاٹی، ساچی منزل پنڈھ مُکائیا۔ آون جاون رہے نہ کوئی واٹی، چوڑاسی گیڑ نہ کھئے بھوئیا۔ صاحب سوامی انترجامی ملے کملاپاتی، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ نام بھنڈارا دیوے ساچی داتی، داتا دیاوان بے پرواہیا۔ درس وکھاوے اک اِکانتی، اک اِکلا نظری آئیا۔ امرت بوند دیوے حیاتی، حاضر ہو کے پڑدا دیوے اُٹھائیا۔ چرن پریتی جوڑے ساچا ناتی، سہارا اِکو اِک سمجھائیا۔ مانس جنم جن بھگتاں پُچھے واٹی، بھيو ابھیدا آپ گھلائی۔ جنہاں دی لیکھے لائے اک راتی، رُت وچوں رُت دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن دیوے مان وڈیائیا۔ ہرجن لیکھا چُکے چارے کوٹ، ہر بھگت وجے ودھائیا۔ پُرکھ اکال ہووے موجود، مہر نظر اک رکھائیا۔ کسے نوں پڑھنا پئے نہ ہزارا درود، اسم اعظم اک درسائیا۔ مہروان ہو کے رکھے محفوظ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جھگڑا رہے نہ کسے جن بھوت، جنت بے خبر خبر اُٹھائیا۔ جو ساچے پردیوں بن جان پوت، تنہاں دُکھ نہ لا کے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جن بھگت جگت دُکھ وچ کدے نہ رووے، ہاباکار نہ کھئے وکھائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی امرت جل مُکھڑا دھووے، دُرمت میل دھوئیا۔ امرت آتم بیج ساچا بووے، پھل پھلواڑی آپ مہکائیا۔ غفلت وچ کدے نہ سووے، سُنٹیاں لئے اُٹھائیا۔ کرے کرے سوئی جگ ہووے، کرن کراونہار بے پرواہیا۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے پار لنگھائیا۔ جن بھگت لوے کدے نہ ہوکا، غم غم نہ کھئے ستائیا۔ پُرکھ ابناشی
چڑھائے اپنی نوکا، نئی نام دئے سمجھائیا۔ درس کرائے شاہ پاتشاہ سچے شاہو کا، شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ ناتا جوڑ کے پتا پوت مانو کا،
گود سہنجی اک ٹکائیا۔ سہارا دے کے ٹھنڈی چھاؤں کا، اگنی تت دئے بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا
بتھ رکھائیا۔ جن بھگت کدی نہ مارے دہا، نیتز نیناں نیر نہ کھئے وائیا۔ جنہاں مل گیا بے پرواہ، بے پرواہی وچ رکھائیا۔ امرت آم
جام دیوے پیا، پیالہ مدھر اندروں باہر کڈھائیا۔ ساچی منزل دسے راہ، رستے وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ کوٹ جنم دے بخش گناہ، جوتی
جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچے سرنائیا۔ جن بھگت کدی نہ ہووے جدا، وکھرا رہن کھئے نہ پائیا۔ حق پریتی
ہووے فدا، اپنا آپ مٹائیا۔ مارگ ویکھے دُھر دا سدھا، سدھنے وانگ رہے نہ بنیا قصائیا۔ ساچی ملے دُھر درگاہ جگ، تھان بھومکا
سوہنی نظری آئیا۔ جتھے نام پدارتھ ملے مزہ، دوسرا رس نہ کھئے وکھائیا۔ پوہ نہ سکے کھئے قضا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
کِریا کر، حُکم اندر حُکم ورتائیا۔ جن بھگتاں پرہ دئے بھروسہ، صدق صدق وچوں اُپجائیا۔ جنم جنم دا رہن نہ دیوے روسا، رستے
ساچے دیوے لگائیا۔ بھاگ لگائے کایا کوٹھا، پنج تت وجے اک ودھائیا۔ نرمل پرکاش کرے جوتا، اندھ اندھیر دئے مٹائیا۔ لکھ
چوڑاسی وچوں مانس جنم سوچھ دے کے موقع، مُکمل پڑدا دئے اُٹھائیا۔ ابناشی کرتا دین دیال راہ دس کے سوکھا، منزل اپنی دئے
چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرمکھاں نال کدے
کرے نہ دھوکھا، دھکھدے دھوئیں ٹھنڈے ٹھار بنائیا۔

* ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پرکاشو دیوی دے گرہ چک پنڈت جھجر کوٹلی کیمپ جموں *

جن بھگت کدے نہ تگے درشتی چم، من کا موہ نہ کھئے رکھائیا۔ جھگڑا مُکا کے خوشی غم، اکو رنگ وچ سہائیا۔ بہرم بھہ نہ رہے جن، ممتا موہ نہ کھئے ہلکائیا۔ نام بھنڈارا ملے دھن، وست اموک جھولی پائیا۔ بھاگ لگے کایا ماٹی تن، تپدے پردے شانت کرائیا۔ ساچا نام سندیشہ دیوے کن، سرون سُنے آپ سُنائیا۔ بھانڈا بہرم دیوے بھن، گڑھ ہنکار آپ تڑائیا۔ سچ پرکاش چاڑھ چن، جلوہ نُور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں بیڑا دیوے بٹھ، بندھن اپنا اکو پائیا۔

* ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سائیں داس دے گھر پنڈ جھنڈا کیمپ جھجر کوٹلی جموں *

جن بھگت جھگڑا مُکا کے سنسار کوڑ ککرم، کٹلتا اندروں دئے کڈھائیا۔ ست سچ جانے سچ دھرم، دھیرج جت ست سنتوکھ ودھائیا۔ پرہو پرتی جانے دھر دا کرم، کانڈا دا جھگڑا دئے مکائیا۔ نرگن دھار کدے نہ کرے بہرم، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ جھگڑا رکھ نہ ورن برن، اکو رنگ تگے خلق خُدائیا۔ ابناشی کرتا جانے ساچی سرن، سرنگت مالک اکو نظری آئیا۔ بھہ رکھے نہ کوئی مرن، مرن جیون اکو رنگ سہائیا۔ ساچی منزل سکھ چڑھن، سُرَت شبد نال جڑائیا۔ دھر دا ڈھولا جانے پڑھن، سوہنگ ساچا سوہلا گائیا۔ پُرکھ ابناشی پکڑے چرن، چرنودک پی پی خوشی وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن بھو دئے کھلائی۔ جن بھگت ناتا توڑے کلجگ کوڑ گڑیار، ممتا موہ نہ کھئے رکھائیا۔ جوٹھ جھوٹھ جڑ دیوے اگھاڑ، اندروں کرے صفائیا۔ اکو وست منگے اپر اپار، پرہہ درشن کر کے خوشی منائیا۔ شبد ناد وجے دھنکار، اگئی راگ الہیہا۔ نرگن جوت بھوے اُجیار، بن چند سورج رُشنائیا۔ مندر سوہے سچ دوار، جس گرہ بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ بھگت سہیلا میت مُرار، مہروان دیا کھائیا۔ جن بھگتاں سد پاوے سار، سار شبد ناد سُنائیا۔ بنیا رہے سدا غمخوار، غمی چنتا دُور کرائیا۔ بھو ساگر کرے پار، بھور وچ نہ کھئے بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں رہیا ترائیا۔ جن بھگت کدے نہ لوڑے موہ ممتا، مایا بندھن کھئے نہ پائیا۔ گڑھ رہے نہ

ہوئے ہنگتا، پردے ہر ہر وسائیا۔ درویش روپ نہ دھارے منگتا، گھر گھر الگ نہ کھئے جگائیا۔ سچ دوار نہ رہے سنگدا، لوک لاج نہ کھئے وڈیائیا۔ رواج چھڈے دین دُنی جگ دا، پرہ چلے حُکم رضائیا۔ اگنی وانگ کدے نہ مکھدا، کوڑی تپش نہ کھئے جلائییا۔ بھو کھلے ہنگ برہم دا، پاربرہم میلا ملے سہج سُبھائیا۔ لیکھا دیوے در گھر ساچے جنم دا، کرم کرم نال بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مان بخش کے اپنی سرن دا، سہنسے سارے دئے مٹائیا۔ جن بھگت کدے پھسے نہ وچ دُنی، بندھن اور نہ کھئے رکھائیا۔ شبدی داتا بنے گئی، گھر گمبھیر ڈھولا گائیا۔ لہنا مُکا کے رکھی مُنی، مَن سُن توں آگے ویکھے چائیں چائیا۔ جتھے شبد ناد نہ کھئے ڈھنی، انحد راگ نہ کھئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں پُکار سدا رہیا سنی، سُن سُن ہر گھٹ ہر تھان ہر مندر ہر جو ہر ہر ہووے آپ سہائیا۔

۱۶ * جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پرہی دیوی دے گرہ پنڈ جھنڈا کیمپ جھجر کوٹلی جموں * *

جن بھگت ایکا سمرے ہر کا نام، ہر پردے سدا وسائیندا۔ دوسر بنے نہ کیسے غلام، چاکر ہو نہ سیو کھائیندا۔ جھولی پائے دھر دا دان، وست اگم آپ ورتائیندا۔ لوک مات وڈیائی دیوے مان، درگاہ ساچی سچکھنڈ دوار سہائیندا۔ جنم جنم دا پورن ہووے کام، اگلا پچھلا پنڈھ آپ چکائیندا۔ بھاگ لگے کایا کھیڑے نگر گرام، گرہ مندر سوہا پائیندا۔ منزل منزل پوڑے چڑھنا کرے آسان، مہر نظر نال پار کرائیندا۔ غفلت وچ غافل رہن نہ دیوے بال آنجان، بڈھ بیک ساچی ٹیک آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی دتے ست پہچان، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیندا۔ جن بھگت دوسر کیسے نہ جھکائے سر، سر پرہ دی بھیٹ کرائیا۔ انتر انتر نہ جائے پھر، دھیرج دھیر نال وڈیائیا۔ اکو مالک سمجھے پریم پر، پاربرہم بے پرواہیا۔ جس توں وچھڑیاں ہویا چر، اتم اوسے وچ سمائیا۔ سچ پھلواری وچوں گرمکھ غنچہ پھل جائے کھل، پت ٹہنی آپ مہکائیا۔ پریم پیارا بنیا رہے ہردل، پردے ہر ہر نام دھیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیا۔ جن بھگت کوڑا رکھے کوئی نہ ڈیرہ، گھر سچا اک سہائیا۔ جتھے رہے نہ اندھ اندھیرا، ستگر نام کرے رُسنائیا۔ وسدا رہے دھر دا کھیڑا، کھیڑکی کُندی آپ

کھلائی۔ نظری آئے نیرن نیرا، نج گھر بیٹھا سوبھا پائیا۔ جتھے اکو رنگ سنجھ سویرا، پرہاتی رُوپ نہ کھئے بدلائیا۔ چوراسی والا رہے نہ گیڑا، پھانسی والا پھند نہ کھئے بھوئیا۔ سدا سدا سد رہے چاؤ گھنیرا، من چنچل نہ کھئے چٹرائیا۔ بُدھی دا رہے کوئی نہ جھپڑا، مت متوالی نہ کھئے کُرائیا۔ پُرکھ اکال کرے مہرا، نظرے کرم آپ اُٹھائیا۔ اپنے رنگ رنگے چیرا، چیرا گر اکو رنگ سائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن پڑدا دئے چُکائیا۔ جن بھگت کدے نہ ہوتے بے صبر، صبوری صدق نال ہنڈھائیا۔ اندھیرا چُکا کے کایا قبر، کعبہ قبل ویکھ وکھائیا۔ دُھر دا تکے سچّا عدل، انصاف کرے بے پرواہیا۔ جو زندگی جیون دیوے بدل، من کا منکا دئے اُٹھائیا۔ سچ چاڑھ اپنی منزل، منزل اکو دئے وکھائیا۔ جتھے ناد گاوے دُھر دی غزل، غرض اور نہ کھئے رکھائیا۔ جن بھگتاں پوہ نہ سکے اجل، عزیز اپنے لئے اُٹھائیا۔ جگت واسنا کر کے قتل، مقتول اکو کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا وکھا کے پچھلا وطن، بے وطن پڑدا آپ اُٹھائیا۔ جن بھگت سدا لوڑے اپنا گھر، دو جے در نہ منگن جائیا۔ جتھے وسے مالک اکو ہر، ہرجن ساچے سدا ملائیا۔ کھلا رکھے دُھر دا در، دربان آگے نہ کھئے اٹکائیا۔ گرمکھ سنت سہیلے لئے پھڑ، پھڑ بابوں آپ اُٹھائیا۔ نرگن ہو کے سرگن منزل جائے چڑھ، پینڈا پنڈھ مُکائیا۔ شبدی دھار بٹھے لڑ، جورو زر چلن نہ دیوے چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگت نُہائے دُھر دے سر، سروور اکو اک وکھائیا۔ جن بھگت ستگر چرن دھوڑی کرے سچّا نہاؤن، تیرتھ تٹ نہ کھئے وڈیائیا۔ لیکھا جانے وِدیا اکھری باؤن، نرگن سرگن وجے ودھائیا۔ گر اوتار پیغمبر بھیو دس کے گئے اکاون، حُکمے اندر حُکم جنائیا۔ صاحب ستگر مہروان امرت میگھ برسے ساؤن، ساول سُندر دیا کھائیا۔ دُرمت میل دھووے پتت پاون، پُنت گرمکھ لئے بنائیا۔ دردوند ہو کے پکڑے دامن، دامنگیر آپ اکھوئیا۔ آتم دا بنے انت ضامن، جہاں توں لئے چھڈائیا۔ منوا من بنکاری بنکار کرے کوئی نہ راون، تیر انیالا اکو دئے چلائییا۔ سنت سہیلے ساچا نام اکو گاون، گا گا خوشی منائیا۔ پُرکھ ابناشی گھر ساچے درشن پاون، نیتر لوچن نین آگھ بگسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، لوک مات جن بھگتاں آوے آپ اُٹھاون، سویا غفلت اندر رہن کھئے نہ پائیا۔

* ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کرتار سنگھ دے گرہ پنڈ دھنگالی کیمپ جھجر کوٹلی جموں * *

جن بھگت پرہ ملن دا رکھے شوق، شمع انتر اپنی آپ جگائیا۔ ساچی منزل جائے پہنچ، جتھے جگت وکار نہ کھئے اٹکائیا۔ من
 بُدھی دی رہے کوئی نہ سوچ، واسنا کوڑ نہ کھئے بھرمائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوئی جیو لوک، جاگرت جوت ہووے رُشنائیا۔ نام ندھانا
 سُنے اک سلوک، جس دے سوہلے صفت صلاحیا۔ سچ دوارے لگی ویکھے مّوج، محبوب مجلس بھگتاں نال بنائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن اپنے گھر وسائیا۔ جن بھگت ویکھے اپنا پچھلا گھرانہ، جس وچوں ہوئی جدائیا۔ جس دا
 مالک اکو اک سری بھگوانا، پت پرمیشور نظری آئیا۔ اوتھے دے نہ کھئے بیگانہ، ویری ویر نہ کھئے کمائیا۔ کوڑا دے نہ کھئے نشانہ،
 جوٹھ جھوٹھ نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو تخت بیٹھا شاہ سلطانا، تخت نواسی سوہبا پائیا۔ جو گر اوتار پیغمبران دیوے نام دانا، بھگتاں
 بھگتی وچ لگائیا۔ جگ چوکڑی کھیل کھیلدا رہے وچ جہانا، زرگن سرگن ویس وٹائیا۔ نراکھر دھار اکھراں والا بناؤندا رہے گانا،
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتائیا۔ جن بھگت گھر مندر اپنے ویکھے میت، متر پیارا ہر جو نظری
 آئیا۔ جس دا جھگڑا نہیں ہست کپٹ، اوچ نیچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ساچا نام سب نوں دے حدیث، حاضر ہو کے حضرتاں کرے
 پڑھائیا۔ منوآ شیطان نہ رہے ابلیس، لعنت جامہ گل نہ کھئے پوائیا۔ جن بھگتاں رکھے سدا اڈیک، صوفی سنتاں راہ تکائیا۔ ساچے نام
 دی کرے تبلیغ، ترتیب وار سدا سمجھائیا۔ گرمکھان بدل دیوے نصیب، نسل دھر دی دے سمجھائیا۔ گھر وکھائے اک عجیب، زرگن
 جوت کر رُشنائیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر کر کے گئے تائید، سو سچکھنڈ دوارا دے جنائیا۔ جتھے بھگتاں پرہ ملن دی سدا رہے
 امید، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ساچے در دے ٹکائیا۔ جن بھگت
 اپنا گرہ مندر ویکھے کوٹھا، کٹیا سوہنی نظری آئیا۔ جس نوں سمجھے کھئے نہ لمبا چوڑا چھوٹا، ناپ وچ نہ کھئے رکھائیا۔ جتھے اکو پرکاش
 دیوے زرگن جوتا، آد جگاد سدا رُشنائیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت شہیلے ورلے ملدا موقع، جو مندر چڑھ کے اندر وڑ کے خوشی
 منائیا۔ حق حقیقت دا دیوے ہوکا، اچی کوک کوک سُنائیا۔ پینڈا مکے چوڈاں لوکا، چوڈاں طبقات لہنا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے آپ اٹھائیا۔ جن بھگت اپنا گرہ مندر ویکھے دھر دا مٹھ، پڑدیاں وچوں پڑدا فاش کرائیا۔

جتھے نُوْرانہ جوت روشن ہووے لٹ لٹ، اندھ اندھیر نظر کھئے نہ آئیا۔ اِکو سوبھاوَنَت سوبھا پائے پُرکھ سمرتھ، جس دی مہا سدا اکتھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ جس دے چرن کول پیغمبر اوتار گرو شُرُوع تون جان ڈھٹھ، انت نون اوسے وچ سمائیا۔ جو کلجگ انت سِری بھگونت شبدي دھار اندر کر اِکٹھ، اِیکنکار ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں کارن کھول کے ہٹ، بھگت دوار دتی وڈیائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن سب دا سانجھا رکھ کے حق، حقیقت ڈھر دی دتی جنائیا۔ دین مذہب دی رہے نہ کوئی وٹ، شرع کرے نہ کھئے لڑائیا۔ اوچ نیچ دا دِیسے کھئے نہ ہٹ، سب دا مالک اِکو نظری آئیا۔ جو سرن سرنائی جائے ڈھٹھ، چرن کول دھیان لگائیا۔ اوہ لوآں پُریاں برہمنڈ کھنڈ آکاش پرکاش وچ جاوے ٹپ، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ سچکھنڈ دوارے ساچے گھر جاوے وس، جتھے میلا ہووے شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنون بھگوان، جن بھگتاں سچکھنڈ دوارے دے کے ڈھر دا حق، حکمت نال کوڑی حکومت دئے بدلائی۔

* ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بیلا سنگھ دے گرہ پنڈ دھنگالی کیمپ جھجر کوٹلی جموں *

جن بھگت پرہہ چرن دھوڑی خاک رمائے جسم، روم روم وچ سمائیا۔ دھونی تائے نہ جگت کوڑی ویکھے بھسم، سواہ سیس نہ کھئے پوائیا۔ سچ سوگند پرہو پریم پریتی کھائے قسم، قسمت اپنی لئے بدلائی۔ سد درشن لوڑے نُوْرے چشم، آگھ پرتکھ نظر آئے گوسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت دئے وڈیائیا۔ جن بھگت نُوْر وچوں لوڑے نُوْر، ظہور وچوں ظہور کرے رُسنائیا۔ منزل وچوں منزل نیڑے کرے دُوْر، دُوْر دا درّہ بند کرائیا۔ حاضری وچوں حاضر تگے حضور، حضرت ڈھردرگاہیا۔ شکرئے وچ شکر کرے مشکور، مُشکل وچوں مُشکل اپنی حل کرائیا۔ وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ رہے مجبور، مجبوری مخموری وچ بدلائی۔ سدا سدا سد امرت رس دا چکھ اِک سرور، جو سورن پارس دوہاں تون آگے لیکھا دئے بتائیا۔ خوشی وچ سدا ہووے مشکور، صاحب مُصاحب اپنا اِک منائیا۔ عُربت تن نہ رہے غرور، غریب نانا ہو کے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، جنم جنم دا میٹ قصور، کُشل کُشلتا جھولی پائیا۔ جن بھگت کدے نہ ہووے اوکھا، دُکھڑے وچ نہ دُکھ سہائیا۔ اپنا پندھ مُکاوے سوکھا، سُکھمن وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ منوآ دیوے کوئی نہ دھوکھا، دھوواں دھار نہ کھئے کرائیا۔ پڑھنا پئے نہ کوئی پوتھا، پُستک بتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ پندھ مُکاوے لوک پرلوکا، بھجے واہو داہیا۔ گاوے اک سلوکا، سوہنگ راگ الاہیا۔ پرہ ملن دا رکھ کے شوفا، شاکر ہو کے سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نام ندھانا جن بھگتاں اندر وجائے اگئی دھوئسا، بھے وچ وکار دئے کڈھائیا۔ جن بھگت سُنے اکو دھوئسا ڈنکا، نعرہ بے پرواہیا۔ جو جانیا راجے جنکا، جن اندروں دتا کڈھائیا۔ جس کارن پھیریا من کا منکا، اٹھ بگر ملی وڈیائیا۔ بھاگ ہویا ساچے تن کا، تن ماٹی خاکی سوہیا پائیا۔ پرکاش ہویا اگئی چن کا، نور نور نور رُشنائیا۔ بھنڈارا ملیا دُھر دے نام دھن کا، گھر خزانہ دتا ٹکائیا۔ راگ سُننا چُکیا کن کا، کایا مندر اندر شبد سُنے شنوائیا۔ مان رہیا نہ ہوں ہم کا، ہنگ برہم روپ اپنا نظری آئیا۔ جھوٹھا ناتا دسیا چمڑی چم کا، چم درِشٹی لئی بدلائیا۔ لیکھا لا کے پون سواس دم دا، دامنگیر اکو سری بھگوان لیا بنائیا۔ جو نہ مرے نہ کدے جمدا، جونی وچ لکھ چوڑاسی رہیا بھوائیا۔ جن بھگتاں کدے نہ ڈنڈا، لکھ چوڑاسی سزا دئے بھگتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی جن بھگتاں وقت سہنجنا کرے دھن دھن دھن کا، دھرم دوارا ایکنکارا ساچا گرہ سچکھنڈ اکو اک وکھائیا۔

* ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ سرداری کیمپ مُاتل جموں * *

جن بھگت کیسے در نہ منگے آبا، امرت پرہ دا پی کے خوشی منائیا۔ مان رکھے نہ کھئے کوئی ناہا، ناہی توں پرے سوادا بے پرواہیا۔ سیس جھکا کے جگت اٹھ نہ کرے آدابا، سیس اکو اک نوائیا۔ آتم پرما تم پیار کرے سانجھا، ساچی ریتی آپ منائیا۔ کلجگ اندھیر جھکھڑ نہ ویکھے جھانجا، اڈول اڈل رہ کے خوشی وچ سہائیا۔ اٹھ پھر سوہنگ ڈھولا گیت رہے گاندا، گوت گا گا خوشی منائیا۔ ابناشی کرتا سب دا لیکھا رہے لاند، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن

ویکھے تھکا ماندا، جگت منزل وچوں پار کرائیا۔ ہر بھگت کوڑی کرے نہ کوئی بناوٹ، ٹھگاں والا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ پُرکھ ابناشی کولوں منگے نام نیامت، وست امولک جھولی ڈاپیا۔ جس دے نال رہے سدا صحیح سلامت، جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ پرہ دی بنیا رہے امانت، کایا ماٹی اندر بہہ کے وقت لنگھائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی آد جگاد سدا سد سب دا جانت، آنجانت کہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن اُجل آپ کرائیا۔ جن بھگت کئے جگت نہ کھئے غلامی، درویش در نہ لکھ جگائیا۔ کلمہ پڑھے نہ شرع کلامی، کائنات نہ کھئے سُنائیا۔ وڈیائی وچ نہ لئے بدنامی، نیکی بدی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ممتا موہ وچ من نہ کرے حرامی، کوڑی کرپا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ اکو دھیان پرہ چرن کرے دھیانی، اوٹ اکو اک تکائیا۔ جس دی درگاہ سچ نشانی، نشانہ اپنا رہیا جھلائییا۔ جن بھگتاں دیونہارا پد نربانی، پدماں دے وچوں باہر کڈھائیا۔ آتم رہن نہ دیوے بیگانی، بیگم دُھر دی لئے بنائیا۔ لیکھے لاوے بال پردھ اوستھا جوانی، جو بنونتا اپنا حُکم ورتائیا۔ جن بھگتاں سنگ سورا سرنگ کدے نہ کرے بے ایمانی، بیوہ رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، منزل اپنی دسے آسانی، احسان سر نہ کھئے چڑھائیا۔

* ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بیبی بھائیاں دیوی پنڈ دھنگالی کیمپ جھجر کوٹلی جموں *

جن بھگت کہے میں جاواں اپنے رستے، سچ دوارے خوشیاں پنڈھ مکائیا۔ وشن برہما شو راہ وچ ملن ہسندے، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ سانوں پرہ دا کھیل دس دے، کی کلجگ انت کل ورتائیا۔ اسیں چار گنٹ دہ دشا رہے تھدے، اُس دی سمجھ کھئے نہ آئیا۔ چرن کول سرنائی رہے ڈھتھدے، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ بھانڈے گھڑدے رہے اٹھ ت دے، پنجان تتاں مل کے خوشی وکھائیا۔ میل کردے رہے ہڈ ماس ناڑی رت دے، رتن امولک ہیرے سرب پرگٹائیا۔ سندیشے دیندے رہے سجن سچ دے، حُکمے اندر سُنائیا۔ سانوں کھیل دس دے اچ دے، در تیرے منگ منگائیا۔ کی ویس پُرکھ سمرتھ دے، کس بدھ بھگتاں دئے وڈیائیا۔ جن

بھگت کہے اسیں اوسدی سرنائی وسدے، چرن کول آس رکھائیا۔ ساڈے جھگڑے مُک گئے جگت والی اکھ دے، پرتکھ درشن پائیا۔ اکو ڈھولا رڈے، جو سہج دتا سمجھائیا۔ جھگڑے مٹ گئے دُئی والے وچھوڑے پھٹ دے، پٹی سہج دتی بندھائیا۔ کھیل کرے گرہ مندر ساچے جٹ دے، جٹا جوٹ دھاری نظر کیسے نہ آئیا۔ بھیس وٹا کے وانگ نٹ دے، نٹوآ ہو کے اپنا سانگ وکھائیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت تھوڑے لاہا کھٹ دے، جنہاں دی کھٹیاں آتم سیجا دتی سہائیا۔ امرت رس پریتی اندر چٹ دے، چٹک کوڑا دئے گوائیا۔ سدا سدا سد چرن سرن ڈھٹھدے، ڈگیاں لئے اٹھائیا۔ پریم پیار وچھونے دیوے پٹ دے، بسترے جگت نہ کئے سہائیا۔ عرشاں توں تھلے فرشاں توں اُتے اوہ تنبواں ٹینٹاں وچ وسدے، ٹٹے سارے گئے مکائیا۔ وشن برہما شو راہ ویکھن اوس اکھ دے، جو آخر منزل اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھے لہنے جانے گھٹ گھٹ دے، در در دینا دے کے خوشی منائیا۔

* ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بنتی دیوی دے گرہ چھمب جھجر کوٹلی کیمپ جموں *

جن بھگت کہے مینوں ملے گرو اوتار، پیغمبر ہس ہس خوشی منائیا۔ لوک مات دا دس وبار، کی کھیل پرہو رچائیا۔ کس بدھ لہنا دینا رہیا اُتار، بھگتاں بیٹے سہائیا۔ چار کُنٹ پاوے سار، دہ دشا کھوج کھوجائیا۔ جنم مرن توں کرے باہر، چوراسی گیڑ رہے نہ رائیا۔ سچ وکھاوے دھرم دوار، ناتے کوڑے دئے تڑائیا۔ محل اٹل چڑھائے اُچ منار، منزل اگلی پندھ مکائیا۔ ناتا جوڑے بن کے سانجھا یار، یارانہ اپنا اک وکھائیا۔ جس دی مہا کاغذ قلم نہ لکھنہار، شاہی رووے مارے دھاپیا۔ کرے کھیل اپر اپار، اپرمپر اپنا حکم منائیا۔ جن بھگتاں رکھے کس بدھ نال، شبد اشارے نال اٹھائیا۔ جن بھگتاں کیریا کیتی آپ نرنکار، نرگن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اکو سکھیا دتی سکھال، ساچی کرے پڑھائیا۔ دیناں بندھو ہو دیال، مہر نظر اٹھائیا۔ سچ مُحبّت کر پیار، پریتی اپنی وچ رکھائیا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دس جیکار، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑاں ٹلے پربتیاں سمند ساگراں جگت ابھاساں یوگاں دا کھپڑا دتا چھڈائیا۔

* ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ شوو دیوی پنڈ دھنگالی جھجر کوٹلی جموں *

جن بھگت کہے میں چڑھیا سچ منار، منزل ویکھی بے پرواہیا۔ جتھے اکو اک جیکار، اکو آواز الاہیا۔ جتھے اکو اک چمتکار، اکو نور رُشنائیا۔ جتھے اکو شہنشاہ سیکدار، تخت نواسی سوہیا پائیا۔ اکو حکم دیوے جگ چار، دھر فرمانا آپ سُنائیا۔ اکو بھیجے گر اوتار، پیغمبراں ونڈ ونڈائیا۔ اکو سنتاں بھگتاں دے ادھار، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ اکو وشن برہما شو کرے خبردار، دھر سندیشہ آپ سمجھائیا۔ اکو ترے گن مایا پنج تت بھرے بھنڈار، چارے کہانی سوہیا پائیا۔ اکو لکھ چوراسی کھیل کرے اپار، اپرمپر سوامی ہو کے ڈیرہ لائیا۔ اکو چار کُنٹ دہ دشا ہووے اجیار، رو سس دیونہار وڈیائیا۔ اکو منڈل منڈپ گگن گگنتر کھیلے کھیل بن کرتار، کرنی دا کرتا اک اکھوائیا۔ اکو اک دھرنی دھرت دھول دئے ادھار، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں بخشے سچ دوار، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ جن بھگت کہے میں تکیا مندر نیرالا، ہر جو ہر ہر نظری آئیا۔ جتھے بن دیک جوت ہووے اجالا، اندھ اندھیر نہ کھئے وکھائیا۔ سچکھنڈ دوار سوہے سچی دھرم سالا، دھرم دوارا اکو سوہیا پائیا۔ جتھے وسے پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری ڈیرہ لائیا۔ جس دا کھیل جگ جگ نیرالا، چوکڑی اپنا حکم ورتائیا۔ پوری کرے گھالا، جو سیوک ہو کے ساچی سیو کھائیا۔ انت انتشکرن وچوں پکڑ اٹھائے بالا، ننھے بچے اپنے رنگ رنگائیا۔ مارگ دس اک سُکھالا، سُکھمن وچوں باہر کڈھائیا۔ ترے گن مایا کوڑی کیریا توڑ جنجالا، جیون جگت دئے سمجھائیا۔ ہرجن ہون نہ دیوے کوئی بے حالا، مہر نظر نظر اپنی لئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگ چوکڑی جن بھگتاں کارن نرگن بدلدا رہے اپنی چالا، چار ورن اٹھاراں برن من مت بُدھی سمجھ کھئے نہ پائیا۔

* ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ فٹو رام دے گرہ پنڈ امبا رائے جموں * ❁

جن بھگت کہے پرہو دوارا سوہنا رمینک، سہاؤنا سہنجنا نظری آئی۔ جتھے دے نہ کھئے شریک، دویت ونڈ نہ کھئے ونڈائی۔ اندھیرا اندھ نہ ہووے تاریک، اکو نور جوت کرے رُشنائی۔ ٹھاگر سوامی ملے ٹھیک، نرگن اپنی دیا کھائی۔ آتم پرما تم کرے سچ پریت، حقیقت نوں حقیقت وچ رکھائی۔ ستمکھ سدا رہے نزدیک، منزل دُور نہ کھئے بنائی۔ سچکھنڈ دوارے دا بن وسنیک، آسن سینگھاسن ڈیرہ لائی۔ جگا جگنتر گر اوتار پیغمبران دیندا رہے ترتیب، ستنجگ تربتا دواپر کلجگ اپنے وچ بھوئی۔ ساچا نام کلمہ دسدا رہے حدیث، ست ستواد دئے جنائی۔ لکھ چوراسی جیو جنت ویکھدا رہے جگدیس، جگدیشر ہو کے پھیرا پائی۔ جن بھگتاں آسا منسا پوری کرے جو رکھ کے بیٹھے اڈیک، سنسا روگ دئے چکائی۔ کایا ماٹی ٹھانڈی کرے سیت، اگنی تت بھجائی۔ ناؤں نرنکارا دسے گیت، ست ستارا نال وجائی۔ جھگڑا مکا کے ہست کپٹ، آتم پرما تم پاربرہم برہم دئے جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں سدا کرے آپ تصدیق، تسلی نال حکم آپ سمجھائی۔ جن بھگت کہے سچ دوارا ویکھیا ٹھنڈا، اگنی آگ نہ کھئے تپائی۔ جو اُپر کھنڈاں برہمنڈاں، گگن گگنترن سوبھا پائی۔ جتھے نہ کوئی سورج نہ کوئی چندا، منڈل منڈپ نہ کھئے رُشنائی۔ تن وجود نہ خاکی بندہ، رسنا ڈھولا نہ کھئے سُنائی۔ چارے کھانی نہ جیرج انڈا، ..... من واسنا کرے کوئی نہ دنکا، بڈھی والی نہ کھئے لڑائی۔ سروور وہے کوئی نہ گنگا، گوداوری جمناسُستی نال نہ کھئے ملائی۔ ڈھولا گیت گائے کوئی نہ چھندا، جے جیکار نہ کھئے سُنائی۔ چترائی وچ بنے کوئی نہ چنگا، بدی روپ نہ کھئے وکھائی۔ اکو ایک ایکنکار پُرکھ اکال رہے بخشندا، جو بھگتاں مہر نظر نال پار کرائی۔ دو جہان ہووے ترندا، تارنہار اک اکھوئی۔ سنسار ساگر پار کرائے کنڈھا، شوہ دریا نہ کھئے رُڑھائی۔ منزل سچ چڑھائے ڈنڈا، ڈنڈاوت اپنی دئے سمجھائی۔ جن بھگتاں انتر دے کے پریم اندا، اند اند وچوں پرگٹائی۔ لہنا دینا چکائے وچوں ور بھنڈا، بھنڈی کوڑی دئے گوائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دیوے سچکھنڈ دوار چنگا، جتھے چُغلی نندیا کرن کھئے نہ آئی۔

* ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پُھمن سِنگھ دے گرہ پنڈ چھمب کیمپ منوال جموں *

جن بھگت سوہے سچکھنڈ، جتھے کھنڈا کھڑگ نظر کھئے نہ آئیا۔ اوتار پیغمبر ونڈے کوئی نہ ونڈ، اکو پاربرہم پت پرمیشور پُرکھ اکال جوت جوت وچ سائیا۔ نہ کوئی کلمہ ڈھولا گیت سناوے چھند، رسنا والی آواز نہ کھئے الاٹیا۔ نہ کوئی سوریہ دیسے چند، منڈل روپ بدلاٹیا۔ نہ کوئی بہرم بھلیکھا دئی دویتی شرع دی ہووے کندھ، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈاٹیا۔ نہ کوئی ایشٹ دیو وکھرا ہووے ڈھنگ، مندر مسجد شو دولا مٹھ گروڈوار نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ جلدھارا وہن وہے گنگ، سمنڈ ساگر روپ نہ کھئے بدلاٹیا۔ نہ کوئی چار کُنٹ دہ دشا مارنا پئے پنڈھ، نو ست بھجے کھئے نہ واہو داہیا۔ نہ کوئی کاغذ قلم شاہی لیکھا کرے بند، بند اکھر وکھر دئے جنائیا۔ نہ کوئی روپ ریکھ دسے رنگ، نرویر نیراکار نیراکار اپنا کھیل رہیا کرائیا۔ جن بھگتاں پریم پیار پریتی دیوے اپنا سچ اند، انرس لیکھا دئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دوارے اکو ایک ایکنکار اپنا دسے دھرم، دھر دی بان سب نوں دئے لگائیا۔ جن بھگت تکے سچکھنڈ محل، چھپر چھن نظر کھئے نہ آئیا۔ جتھے بن تیل باقی دیپک رہیا بل، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ پُرکھ اکال بیٹھا اٹل، پدوی اپنی آپ بنائیا۔ جتھے نہ کوئی جل نہ کوئی تھل، سمنڈ ساگر روپ نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کوئی کپٹ نہ کوئی چھل، اچھل اچھل وپس نہ کھئے دھرائیا۔ اکو شہنشاہ دھام سوہے نہچل، نہپر می اپنا ڈیرہ لائیا۔ سچ سنڈیشے آد جگاد جگ چوڑی شبدي دھار رہیا گھل، دھر فرمانا اک الاٹیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت چارے کھانی اندر جائے رل، نرگن ہو کے سوہا پائیا۔ مہروان ہو کے محبوب جن بھگتاں ہووے ول، ولولے کوڑے اندرون دئے کڈھائیا۔ ساچے نام دا دیوے پھل، رس اپنا دئے چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں وساوے ساچے اپنے گھر، جس گھر دا سوامی اکو اک اکھوائیا۔ جن بھگت ویکھے سچی درگاہ، مقارے حق خوشی منائیا۔ جتھے آتم پر ماتم دا انت آخری ہوئے نکاح، تتاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پون سواسی لینا پئے نہ ساہ، چمڑی ہڈ جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ پھرنا پئے نہ کیسے تھل اسگاہ، جنگلاں وچ نہ کھئے بھوائیا۔ لبھنا پئے کیسے نہ راہ، چارے کٹھاں بھجے نہ واہو داہیا۔ کریا کرے بے پرواہ، ابناشی کرتا پڑدا دئے اٹھائیا۔ گھر سجن ملے سہج سبھا، گرہ بیٹھا نظری آئیا۔ جس نوں جلوہ گر کھندے خدا، خدی تکبر دئے مٹائیا۔ اپنا نور کرے رُشنا، ظہور وچوں ظہور جنائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں ہوئے سدا مہرواں، مہرواں ہو کے اپنے رنگ رنگائیا۔ جن بھگت کدے نہ لوڑے سورگ نرک، بہشت جنت دوزخ لوڑ رہے نہ رائیا۔ جگت سکھ سارے کرے ترک، ثرت فیصلہ اک کرائیا۔ سیدھی پرم پُرکھ پرماتم نال میل کے اپنی سُرَت، ناتا ستگر شبد نال ملائیا۔ درشن کرے اکال مورت، اکل کل دھاری ویکھ وکھائیا۔ جس دی سمجھے کوئی نہ صورت، صفتاں وچ سارے کئے گائیا۔ جس دا ناد اگئی تورت، تریا پد توں پرے کرے شنوائیا۔ جس دی آد کری نہ کیسے مہورت، انت کہن کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی رکھدے گئے ضرورت، اوہ ضروری بھگتاں ہوئے سہائیا۔ ناتا توڑ کے کوڑو کوڑت، ممتا موہ دئے چُکائیا۔ چرن پریتی دے کے ساچی خاک دھوڑت، دُھر دا لہنا جھولی پائیا۔ چتر سُگھڑ بنائے مورت، اگیان اندھیر اندروں دئے کڈھائیا۔ کر پرکاش نور نورانہ نورت، نرگن اپنے وچ سہائیا۔ آسا منسا جن بھگتاں سدا ہووے پورت، پورب لیکھا بن لیکھیوں دئے ورتائیا۔ سرب کلا بن بھرپورت، بھرم بھلیکھا دُور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں در گھر ساچے دیوے مان وڈیائیا۔ جن بھگت کدے نہ کرے ممت، بھڑی بھڑی کر نہ کھئے کُرائیا۔ سدا جاوے پرم پُرکھ دی سمت، جگت سماج سکے نہ کھئے اٹکائیا۔ انتر آتم کر کے سمت، بھجے واہو داہیا۔ روک نہ سکے کوئی نندک، نندیا وچ جگت لوکائیا۔ منسا من رہے نہ چنتک، چنتا چکھا نہ کھئے جلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے سنگ نبھائیا۔ جن بھگت کدے نہ لوڑے جگ تیرتھ پانی، تیرتھ سرور بھگت جن بنائیا۔ اکو ابناشی کرتا لہے اپنا ہانی، جو ہر گھٹ ہر ویلے ہوئے سہائیا۔ جس دی بدل نہ جائے کدے جوانی، جوبنوتا اکو نظری آئییا۔ جس دا کھیل پرے زمیں اسمانی، جسمانی تت سب دے ربیا بندھائیا۔ جس دُنیا رکھی فانی، پیر پیغمبر گر اوتار بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جو دُھر دے کلمے دی کائنات مارے کانی، نام ندھانا تیر چلائییا۔ جس دا دوجا دسے کھئے نہ ثانی، لاثانی اکو نظری آئییا۔ جو جگ چوکڑی کھیلے کھیل مہانی، مہاپیر سورپیر آپ اُچائییا۔ جو جن بھگتاں انتر بخشے نور جوت نورانی، نر نرائن دیا کھائییا۔ منزل چڑھ کے سچ رُوحانی، رُوح بُت دوویں کرے صفائییا۔ آتم رہن نہ دیوے بیگانی، بیگانے گھر وچوں باہر کڈھائییا۔ آتم پرماتم مل کے پاوے پد نربانی، نرور ہو کے اکو رنگ سہائییا۔ جن بھگت سچ دوارے چڑھ کے جلوہ تگے شاہ سلطانی، شہنشاہ اکو سوہا پائیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت بھگتاں لیکھے لاؤندا ربیا

قربانی، جو آپا آپ بھیٹ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو
بھگوان، سب دا بنیا رہے بانی، باؤن اکاؤن اپنے وچ چھپائیا۔

* ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ ہشن سنگھ دے گرہ پنڈ دھنگالی منوال کیمپ جوں *

جن بھگت کہے میرا مالک شاہ سلطان، پاربرہم پت پرمیشور آد نرنجن نور الایہیا۔ سچکھنڈ دوار جس دی جوت جگے مہانی،
رنگ روپ ریکھ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی لوک مات نشانی، جگ چوکڑی نت نوت ویس وٹائیا۔ شبد ناد بودھ
اکادھ دیوے اگئی بانی، دھر سندیشہ نر نریشا ایکنکارا اکو اک جنائیا۔ وشن برہما شو دیوت سر بنیا رہے دانی، وست امولک
سب دی جھولی پائیا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا نام ندھانا دیوے سچ نشانی، ست ستوادی برہم برہمادی آپ ورتائیا۔ لیکھا جانے
انڈج جیرج اُتہج سیبج چارے کھانی، چار ورن اٹھاراں برن کرنہار پڑھائیا۔ نراکھڑ اکھڑ دھار بنائے شاستر سمرت وید پرائی، قلم شاہی
کاغذ بندھن دیوے پائیا۔ جیو جنت سادھ سنت گرہ مندر کایا ہووے جان جانی، انترجامی کھوچے تھاوں تھائیا۔ امرت رس نجھر
جھرنا بوند سواتی دیوے ٹھنڈا پانی، ترے گن مایا پنج تت اگئی اگ بھجھائیا۔ سرت سوانی سہج سبھاؤ میل ملائے شبد ہانی، ہر گھٹ
پردے اندر بہہ کے خوشی منائیا۔ چرن کول اُپر دھول نرگن سرگن بخشنہار اک دھیانی، ایشٹ دیو سوامی ستگر واحد نظری آئیا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں وکھائے سچ گھر، جس مندر بہہ کے نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ جن بھگت اکو
درس منگے گھر گمبھیر، بے نظیر نظر ٹکائیا۔ منزل چوٹی چڑھ ویکھے اخیر، آخر پینڈا دئے مکائیا۔ بن روپ توں تگے اوہ تصویر،
جس نوں تصور سکے نہ کھئے کرائیا۔ جس دی مہا صفت کرے کبیر، کایا کعبہ گیا جنائیا۔ سو مالک خالق پرتپالک ملے دستگیر،
دیاوان درشت ایشٹ دئے کھلائییا۔ دئی دویتی شرع مذہب دین کٹ زنجیر، ظاہرا پیر دئے ملائییا۔ نام کھنڈا تیکھی دھار سچ وکھائے
شمشیر، کوڑی کریا ہوئے ہنگتا مایا ممتا موہ دئے چکائیا۔ انتر آتم پریم رس نجھر دیوے نیر، نر نرائن اگئی اگ بھجھائیا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں ساچی منزل دئے چڑھائیا۔ جن بھگت منزل چڑھ کے ویکھے ایک، ایکنکار دھیان لگائیا۔

جس دا جُگ چوڑی نت نوت اولڑا بھیکھ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویس لئے وٹائیا۔ جس نوں وشن برہما شوگر اوتار پیغمبر سادھ سنت کرن آدیس، بن سیس جگدیش نیوں نیوں لاگن پائیا۔ دو جہاناں برہم گیانا دیوے ست اُپدیش، نراکھر وچوں اکھر دھار پرگٹائیا۔ جو آد جگاد جگ چوڑی نرگن ہو کے رہے سدا ہمیش، جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ جس نوں سیس جھکاؤندے شنکر گنیش، کروڑ تتیسا بیٹھا دھیان لگائیا۔ دیوت سُر جس دا لکھدے لیکھ، صفتاں نال جگت وڈیائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی ہر گھٹ و سے ساچے دیس، بن بھگتاں نظر کیسے نہ آئیا۔ دُھر دا مالک بن کے اک نریش، ناری نر دوویں دئے ترائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن نو کھنڈ ست دیپ مانو ذاتی کھیلے کھیڈ، کھڈاری ہو کے پھیرا پائیا۔ جوتی جلوہ نوری کر کے تیج، اپ تیج وائے پرتھی آکاش پڑدا دیوے اٹھائیا۔ جنہاں بھگتاں لوک مات سرگن دھار دیوے بھیج، نرگن دھار لہے چائیں چائیا۔ آتم پرما تم مانے ساچی سیج، سچ دوارا ایکنکارا آد نرجن کرے رُشنائیا۔ ساچے سنتاں ست سوامی انترجامی دُور دُراڈا نیرن نیرا ہو کے لئے ویکھ، سچ دوارے بن کے پاندھی راہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگت سہائے ساچے گھر، جس گھر دا دروازہ نظر کیسے نہ آئیا۔ جن بھگت تگے اکو میت، صاحب سوامی نظری آئیا۔ جس دا دُھر دا ساچا گیت، لوک مات سکے نہ کھئے بدلائیا۔ جگ جگ سچی دسے ریت، نیتوان دئے سمجھائیا۔ کوڑی کیریا بھانڈا بھنے ٹھوکر لا کے ٹھیک، ٹھاکر ہو کے اپنے رنگ رنگائیا۔ جھگڑا مُکا کے مندر مسیت، ساڈھے تن ہتھ اندر نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں نظری آئے بیٹھا اتیت، ترے گن لیکھا دئے چُکائیا۔ جھگڑا رہے نہ ہست کیٹ، راؤ رنگ اکو در بہائیا۔ پڑدا رہے نہ اوچ نیچ، کھتری براہمن شودر ویش اکو نام دیوے سمجھائیا۔ جن بھگتاں دس اگمی پریت، پریم اپنے وچ سمائیا۔ دوارا لنگھے بن قدماں حق دہلیز، پدماں وچوں گرمکھ جوڑ جڑائیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر چار جگ چارے بانی وچ کردے گئے اڈیک، وید ویاسا لکھ لکھ دئے گواہیا۔ محمد کر کے گیا تصدیق، عیسیٰ شہادت اک بھگتائیا۔ نانک گوہند بن کے گئے رفیق، مل مل اپنی خوشی منائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی نرگن داتا پُرکھ بدھاتا کلجگ انت اندھیری زین میٹے تاریک، ستجگ ساچا چند چمکائیا۔ غریب زباناں کوجھیاں کھلیاں چار ورنان دسے اک پریت، پاربرہم برہم میلا سہج سُبھائیا۔ مہروان ہو کے ست سچ کرے بخشیش، رحمت نال اپنا رحم کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن

بھگتاں دیوے اک توفیق، مارگ ساچے لئے چلائیآ۔ جن بھگت بن سِری بھگوان کرے نہ کدے سجدہ، بن پروردگار قدماں سیس نہ کھئے ٹکائیآ۔ دوسر ہویے نہ کدے بردا، نیوں نیوں نہ لاگے پائیآ۔ مالک اکو لبھے پُرکھ اکال ساچے گھر دا، جو آد جگاد جگ چوکرئی سب دا پتا مائیآ۔ جس دا نام ندھانا دو جہاناں چلدا، صفتی ڈھولے سارے گائیآ۔ رام کرشن عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گوہند وشن برہما شو اوم دھار آپے بن دا، سوئم اپنی کار کمائیآ۔ لکھ چوراسی جیو جنت اندج جیرج اُتہج سیبج چارے کھانی آپے جن دا، دھن جنیندی ماتا آپ اکھوائیآ۔ انتکال توڑ جم کال جن بھگت سہائی لوک مات بن دا، نرگن ہو کے سرگن پھیرا پائیآ۔ ساچے تخت شاہو بھوپ شاہ سلطان راج راجان ہو کے چڑھدا، تخت نواسی ہو کے سوبھا پائیآ۔ حق منار اُچ منزل محبوب ہو کے کھڑدا، پُرکھ اکال دین دیال پت پرمیشور اپنا رُپ دئے درسائیآ۔ جن بھگت سہیلا اک اکیلا آتم پرمام ہو کے وردا، کنت کنتوہل ہو کے اپنے رنگ رنگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکنک نرائن نر، کلجگ انت سِری بھگونت لیکھا جانے گھر گھر دا، کایا مندر اندر پڑدے اوہلے رہن کھئے نہ پائیآ۔

* ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ اندرو دیوی دے گرہ پنڈ دھنگالی کیمپ منوال جموں *

جن بھگت کہے میں پرہہ دا ویکھنا چمن، دوارا سوہنا سوبھا پائیآ۔ جتھے آد جگاد سدا امن، اگنی آگ نہ کھئے تپائیآ۔ پُرکھ اکال اکو سارے منن، نیوں نیوں بن سیس سیس جھکائیآ۔ جس دی دھار وچوں گر اوتار پیغمبر لوک مات جمن، جنم لے کے سرگن رُپ بدلایآ۔ بھے وچ دیوت سُر سارے کہن، سِر سکے نہ کھئے اُٹھائیآ۔ جتھوں وڈیائی ملی دُشت دمن، دامنگیر دامن لیا پھڑائیآ۔ سنت سہیلے سوہنے لبھن چندن، سگندھی سوہنا اپنا رنگ بدلایآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں بیڑا آئے بنھن، پھڑ باہوں آپ اُٹھائیآ۔ جن بھگت کہن پرہہ دا ویکھنا اوہ باغ، جو نرگن ہو کے رہیا لگائیآ۔ جتھے دیپک جگے اک چراغ، بن تیل باقی کرے رُشنائیآ۔ بنا تنبوری وجدے ساز، بن لوڑاں ناد، بن پڑھیاں گھلدا راز، بن سُنیاں ہویے شنوائیآ۔ بن کیتیاں ہندا کاج، کرمان دا لیکھا جائے چُکائیآ۔ بن سیوا بن دا چاک، چاکر ہو کے پھیرا پائیآ۔ لیکھا چُکاؤندا ماٹی خاک، خالص گھر وکھائیآ۔ نام ندھان

دو جا و جا ناد، نادى سٽ لئَ اُٿاڻيا۔ ڏرمت ميل دھو داغ، دردى ھو ڪے ديا ڪماڻيا۔ جوتى جوت سرُوپ ھر، آپ اپنى ڪرپا ڪر، جن بھگتاں دس ڪے دھردا اڪ سماج، سڄے دا گيڙا دئَ ٻھوآڻيا۔ جن بھگت ڪھے ميں پرڀھ دا ويڪھنا سچ باغيچھ، باغبان جتھے اڪو نظري آيا۔ کوئي بوٽا دسے نہ اوچا نيچا، اڪو رنگ ريبيا وڪھائيا۔ امرت دھار نال جس نے پریم رس سينچا، سچ سنجم ريبيا سمجھائيا۔ نام ٻھنڌارا دے ڪے ڪنڪا، ڪرن ڪرن ڪرے رُشناڻيا۔ لھنا دينا ديوے جن ڪا، جھان تون لئَ چھڏاڻيا۔ ڪھيل ڪرے اپنا چھن ڪا، شھنشاھ ھو ڪے ويڪھ وڪھائيا۔ جن بھگتاں مُحبت اپنہ پریم پيمانہ نال من دا، منتي گنتي ھور نہ ڪيسے سمجھائيا۔ نشانہ دس ڪے اپنہ چھن دا، چنتا کوڙي دئَ چُڪاڻيا۔ جھگڙا مُکا ڪے جيُو پنڌ دا، گھر ساچے دئَ ٻھائيا۔ جتھے سري بھگوان تون نہيں کوئي نند دا، نندڪ نظر ڪھن نہ آيا۔ جوتى جوت سرُوپ ھر، آپ اپنى ڪرپا ڪر، نہکلنڪ نرائن نر، مھاراج شير سنگھ وشنون بھگوان، ڪھيل ڪرے سدا بخشنند دا، بخشنھار پھيرا پائيا۔

* ۱۶ جيٿھ شھنشاھي سمت ۲ شاھني ديوي دے گرہ پنڌ چھمب ڪيمپ منوال جمون *

جن بھگت ڪھے ميں تڪني پرڀھ دي اوھ دھليز، جس در بھگتاں مل ڪے خوشي منائيا۔ سچ پيار اندر ڪرے ريچھ، مھروان اپنا رنگ چڙھائيا۔ اپني پھچان دي ديوے تمیز، پڙدا اندرون ديوے اُٿاڻيا۔ ليڪھا رھے نہ ڪھنہ اوچ نيچ، چارے ورن اڪو دئَ سرناڻيا۔ آتم ڪرے ٿھانڌي سیت، امرت ميگھ اڪ برسائيا۔ ساچي دسے دھرم دي ريت، سڪھيا اڪو اڪ سمجھائيا۔ سچ دوار دے بنے وسنيڪ، سچڪھنڌ ساچے ملے وڏياڻيا۔ اباڻشي ڪرتا سدا ڪرے ٿھانڌي اڏيڪ، جو دوس زين اڪو دھيان لگاڻيا۔ چار جگ دي شھادت ديوے تواربخ، سماں ربي سمجھائيا۔ جوتى جوت سرُوپ ھر، آپ اپنى ڪرپا ڪر، دھر دا حُڪم اڪ ورتائيا۔ جن بھگت ڪھے ميں پرڀھ دا بے خريد، سوڏا اور نہ ڪھنہ جناڻيا۔ ميري اڪو نال مل گئي ديد، ديدڙياں وچون باھر دتا ڪڏھائيا۔ ميري منسا پوري ھوئي اُميد، ڪامل مُرشد مل ڪے وڃي ودھائيا۔ جس دي شاستر سمرت ويد پُران ڪرن تائيد، تابعدار ھو ڪے اوسے دا ھو ڪے سيو ڪماڻيا۔ جس دي ڪھيل مھا عجب عجيب، عاجز ھو ڪے ويڪھاڻ چائين چائيا۔ جوتى جوت سرُوپ ھر، آپ اپنى ڪرپا ڪر، سچ در ديوے مان وڏياڻيا۔ جن

بھگت کہے میں ویکھ کے مالک دُھر، دھرنی دھرت دھول دِتا جنائیا۔ جتھے جھکدے پیغمبر اوتار گر، سُر بینتی کر سیس جھکائیا۔
 جھگڑا رہے نہ کیسے ٹھگ چور، کوڑ کُٹب نہ کھئے بنائیا۔ اکو نام شبَد سچا گھنگھور، گھنئیے مل کے ڈھولے رہے گائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں آد جُگاد جُگ چوکڑی نِت نوت اپنے بتھ رکھے ڈور، دوسر اوٹ نہ کھئے جنائیا۔

* ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ اندرو دیوی دے گرہ پنڈ نکیاں منوال کیمپ جموں *

جن بھگت کہے میں تکیا اوہ رام، جو ہر گھٹ رمیا بے پرواہیا۔ سو وسے اگتی ساچے دھام، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیا۔ گر
 اوتار پیغمبر جس دا مات لوک نشان، سرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی جس دے ڈھولے گان،
 راگاں ناداں صفتاں وچ صلاحیا۔ جو لکھ چوڑاسی گھٹ گھٹ و سیا کایا سچ مقام، در دوارا اک سہائیا۔ جو جن بھگتاں لوک مات
 جُگ چوکڑی ملے آن، نرگن ہو کے سرگن پھیرا پائیا۔ جو آتم پر ماتم کھیلے کھیل مہان، پاربرہم برہم پڑدا دئے اٹھائیا۔ جو ترے گن مایا
 پنج ت کرے پردھان، اپ تیج وائے پرتھی آکاش رجو طمعو ستو اپنی ونڈ ونڈائیا۔ جو شبَد سندیشے ناد انادی سناؤندا رہے دُھر
 فرمان، نِت نوت آپ جنائیا۔ جس دا ایشٹ دریشٹ اندر کرن سرب دھیان، سریشٹ سبائی مالک بے پرواہیا۔ جس نوں واحد
 لاشریک سارے تگن لامقام، حق مقامے سوہیا پائیا۔ جس نوں الفیے صفتاں وچ صلاحی گان، انت کہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں وکھائے اوہ گھر، جتھے مندر مسجد شودوالا مٹھ چھپر چھن نظر کھئے نہ آئیا۔ جن بھگت
 کہے میں تگنا اک اکلا، جو مالک سب دا نظری آئیا۔ سچ دوارے وسے اچ اگم اتھام محلا، در دربار دیوے مان وڈیائیا۔ جو گر
 اوتار پیغمبر نرگن دھار پھڑائے اپنا پلا، شبَد شبَدی گنڈھ پوائیا۔ جس نوں سارے کہندے واپگرُو گاڈ اللہ، عالمین کہے کے سیس
 جھکائیا۔ جو وسیا جلاں تھلاں، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ تھے پربت سمنڈ ساگر رہیا سہائیا۔ جو بھگتاں شبَد انیالا تیر مارے بن گھڑی
 پلاں، سچ نشانہ سری بھگوانا بن ہتھان آپ چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں دیوے اک ور، جس
 دی سمجھ جگت و دیا کھئے نہ پائیا۔ جن بھگت کہے میں تگنا دین دایلا، پت پرمیشور اکو نظری آئیا۔ جس دی سب توں وکھری

پاٹھشالا، نیراکھر کرے پڑھائیا۔ جس دا عجب نیرالا وِدیالا، برہم مت دئے سمجھائیا۔ جس دی سچ دوار سچکھنڈ سچّی دھرم سالا، دین مذہب ذات پات ورن گوت اوچ نیچ راؤ رنگ راج راجان شاہ سلطان ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جن بھگتاں توڑنہارا ترے گن مایا جگت جنجالا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ لہنا دینا لیکھا چُکائے کال مہاکالا، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ اپنی گود اُٹھائے نرگن دھار ساچا پچّہ نڈھا بالا، گُرمکھ گُر گر اپنے رنگ رنگائیا۔ جنم جنم دا کرم کرم دا حل کرے سواالا، پُورب لیکھا لہنا جھولی دیوے پائیا۔ چرن پریتی ساچی ریتی مارگ دسے سُکھالا، چار کُنٹ دہ دشا بھٹکن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ آتم پرماتم پرماتم آتم اکو دیوے پریم پیالہ، امرت جھرنا نجھر آپ جھرائیا۔ جن بھگت کہے میں بھگونت دے نام دی انتر آتم پاؤنی اوہ مالا، جو بنا منکیاں توں من کا منکا دئے پھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگتاں دُرمت میل داغ رہن نہ دیوے کالا، کلجگ کوڑی کیریا کرم کانڈ وچوں باہر کڈھائیا۔

* ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ لچھی دیوی دے گرہ پنڈ نگیال کیمپ منوال جموں *

جن بھگت کہے میں تکیا پُرکھ الکھ، الکھ اگوچر اتھاہ انامی نظری آئیا۔ خوشیاں وچ کہاں سچ، ست ست درڑائیا۔ پرہو دا ہتھ منہ ویکھیا نہیں کوئی نگ، کایا کنچن کچّ نہ کھئے بنائیا۔ رسنا والا سُنیا نہیں جس، دندان والی نہ کھئے پڑھائیا۔ کیتاباں والا کھلیا نہیں کوئی ہٹ، پُستکاں قیمت کھئے نہ پائیا۔ نہاؤن واسطے نہیں کوئی تٹ، تیرتھ وہن نہ کھئے وگائیا۔ سون واسطے نہیں کوئی کھاٹ، سیجا بستر رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ منزل پینڈا نہیں کوئی واٹ، جوجن گنت نہ کھئے گنائیا۔ جاں تکیا بھگتاں وسیا سدا ساتھ، گھر گھر بیٹھا سوہبا پائیا۔ جس نوں سپس نواؤندے گئے رگھپت رگھناتھ، بنسری والا جس دی دُھن اُپجائیا۔ سو صاحب سوامی پُرکھ بدھاتا تکیا ساکھیات، ست ستوادی سوہبا پائیا۔ جس دی ورنان برناں وچ ونڈی نہ جائے ذات، پاربرہم برہم ہر گھٹ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگتاں سدا دیوے دُھر دا ساتھ، جگت جہان وچوں باہر کڈھائیا۔ جن بھگت کہے میں

تکيا پر به دا راه کناره، جته نيا نوکا نظر کھي نه آيا۔ تکيا اوہ اجيارا، جته سورج چند نہ کھي رُشنائيا۔ تکيا اوہ دربارا، جته دربان در سيس نہ کھي جھکائيا۔ تکيا اوہ کرتارا، جو کرنی دا کرتا قدرت رسیا بنائيا۔ جس دے حکمے اندر بھجے پھرن واپوداہ گرو اوتارا، پیغمبر نٹھ نٹھ ڈھولے گاٹيا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال دئے سپھارا، شبدي ڈوری اپنی گنڈھ پوائيا۔ سو سجن سہیلا اک اکیلا جن بھگتاں ویکھے وگسے ویکھنھارا، جگ نیتز کلجگ جیو نظر کسے نہ آيا۔ جو نام ندھان سِری بھگوان بخشنھارا اٹت بھنڈارا، داتا دانی بے پرواہيا۔ سو سنت سہیلا آتم پرما تم بنیا رہے حق ونجارا، میلا میلے سہج سُبھائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جن بھگت سہیلے انتر نرنتر لئے پھڑ، بابروں بنتر وچ نظر کسے نہ آيا۔

* ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ دھنگالی کیمپ منوال جموں * *

جن بھگت کہے میں ویکھیا عالی جاہ، ظاہر نظری آيا۔ جلوے وچ خُدا، خُدائی وچ سہائيا۔ کدے نہ ہووے جُدا، جُدائی وچ بجائيا۔ جن بھگتاں کر وواہ، وِدیا اپنی دئے سمجھائيا۔ مارگ برہم کرو سِدھا، سادھنا دسو جگت لوکائيا۔ پرہ ملن دی جناؤ بدھا، بندھن دیو ٹزائيا۔ دوارا دسو نگھا، اگنی تت گوائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہر جو ہر بندھن اک درسائيا۔ جن بھگت کہے میں ویکھنا پرہ دا اوہ مک، جس دا مُقابلہ کرے نہ کوئی لوکائيا۔ جس گرہ وسے محبوب سکا، ساکھیات نظری آيا۔ منزل وچ کدے نہ تھکا، تھکاوٹ پچھلی دئے مٹائيا۔ یقین دواوے حقیقت حقا، حق الیقین آپ سمجھائيا۔ بھگت ادھارے وچوں کوٹاں لکھان، لکھی نرائن بوئے سہائيا۔ جس دیاں سمجھے کوئی نہ اکھان، آخر سب نوں ویکھ وکھائيا۔ اوس دی صفت مہا کی لکھان، جن بھگت کہے میرے نین رہے شرمائيا۔ جو وڈیائی دیوے گرمکھ پیاریاں سکھان، سِخر چوٹی دئے چڑھائيا۔ جته جنم مرن دی مٹے ترکھا، ترشنا وچ نہ کھي بھٹکائيا۔ اگنی والی بالے کوئی نہ چکھا، چنتا غم نہ کھي ستائيا۔ چرن کول لیا کے سِدھا، رستے وچ نہ

کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، جن بھگت اتم ویلے رہن نہ دیوے ونگا، ٹیڈھی بنک رستہ بھور دئے مٹائیا۔

* ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ منگل سِنگھ دے گرہ پنڈ دھنگالی کیمپ منوال جموں *

جن بھگت کہے میں پرہ دے نؤر دی ویکھی چمک، چند چاندنا سیس نہ کھئے اٹھائیا۔ مہروان ہو کے بخشش کرے رحمت، دیاندھ دیا کھائیا۔ بھگتاں نال ہو کے سہمت، سہم پچھلا رہیا چکائیا۔ بھگتی بھاؤ دی لیکھے لاوے محنت، جو ڈھولے رہے گائیا۔ سچ بھنڈار دیوے نیامت، کایا جھولی آپ بھرائیا۔ انت ہووے نہ کدے قیامت، چرن کولان دیوے مان وڈیائیا۔ سچ دوارے کھڑے صحیح سلامت، آتم چوراسی وچ نہ کھئے بھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہر سچن لئے بنائیا۔ جن بھگت کہے میں تکیا پرہ دا عرش، عرشاں توں اُتے دھیان لگائیا۔ میرے اُپر کیتا ترس، دین دیال ہویا سہائیا۔ دماں دا پلے بنھیا نہ کھئے خرچ، دھن دولت کندھ نہ کھئے اٹھائیا۔ مندر مسجد شہودوالے مٹھ گیا کیسے نہ چرچ، چرچا سنی نہ جگت لوکائیا۔ دھام نرالا ڈٹھا اک اسچرچ، جتھے اچرچ لیلے پروا بیا۔ دیناں دُکھیاں ونڈے درد، نائیاں بھئے سہائیا۔ جن بھگتاں سُنے عرض، جو بینتی رہے جنائیا۔ پورا کرے فرض، فرمانبرداراں ویکھ وکھائیا۔ اپنے ملن دی آسا ویکھ کے غرض، بھلے بھٹکے لئے جگائیا۔ اندر ناد سُنا کے طرز، طرفداری دئے مٹائیا۔ ممتا موہ رہے نہ مرض، مریضاں صفحہ دئے وکھائیا۔ جن بھگتاں ہون نہ دیوے بھگتی والا حرج، حرجانہ سہجے جھولی پائیا۔ جنہاں دا نام لیکھا زویداس راہیں کر لیا درج، درجہ اُہناں دا نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُں بھگوان، شبد سندیشے کہے گرج، نام سنیہڑے وچ سُنائیا۔

* ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ میلا رام دے گرہ پنڈ دھنگالی کیمپ منوال جموں *

جن بھگت کہے پرہہ دا ویکھیا تھر گھر، جتھے چرن کول ٹکائیا۔ جتھے شبدی سٹ رہیا کھڑ، دوئے جوڑ سیس جھکائیا۔ پُرکھ اکالے کیرپا کر، دین دیاں تیری بے پرواہیا۔ کلجگ اگنی وچ رہیا سڑ، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ ساچی ودیا کوئی نہ رہیا پڑھ، پُستکاں والی کرن لڑائیا۔ گر اتار پیغمبر جو مارگ آئے دھر، دھرنی دھرت دھول اُپر ٹکائیا۔ اوس نوں سارے گئے ہر، ہردے ہر نہ کھئے منائیا۔ پُرکھ ابناشی تیرا چُکیا ڈر، بھٹکنا وچ رہے کُرائیا۔ تُوں سچکھنڈ دوارے رہوں وڑ، سینگھاسن بہہ کے خوشی منائیا۔ جن بھگت سہیلے لوک مات مینتا رہے کر، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ سچ سوامی آساڈے گھر، گھرانہ ساچا دے بنائیا۔ جگ چوڑی پچھوں مانس جنم ملیا ور، کرم ریکھا دے بدلائیا۔ ستگر ہو کے دے ور، وست اپنی آپ ورتائیا۔ اتم لے کے جاویں اپنے گھر، گرہ ڈیرہ دینا لگائیا۔ تیرا پلُو لیا پھڑ، پلک نہ ہوئے جدائیا۔ تُوں آد جگادی چوٹی جڑ، ہبھ کچھ تیرے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جن بھگت اکو وار نہاوے اوس سر، جس سر وچوں سریر دا لیکھا رہے نہ رائیا۔

* ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پورن سنگھ دے گرہ پنڈ دھنگالی کیمپ منوال جموں *

جن بھگت کہے میں پرہہ دا ماننا اک اند، جو اند وچوں اند پرگٹائیا۔ آتم پرماٹم اکو دیوے ٹھنڈ، سپتل دھار اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ پریم پیار مُحبّت وچ بٹھے اوہ گنڈھ، ایتھے اوتھے دو جہان من بُدھی سکے نہ کھئے کھلائییا۔ ست سرُپ شاہو بھوپ انڈٹھڑا چاڑھ رنگ، جگت للاری جس نوں رنگن کھئے نہ آئیا۔ سیج سہاؤنی سچ سوامی بخشے اک پلنگ، جس دا پاوا چول بادھی گھڑ نہ کھئے وکھائیا۔ نام ندھان بن تند ستار وجائے اوہ مردنگ، جو چھٹی راگ توں باہر سچ جیکار دے درڑائیا۔ نرگن ہو کے سرگن سدا بخشے اپنا سنگ، سکلا ساتھی ہو کے لگی توڑ نبھائییا۔ جھگڑا رہے نہ جیرج انڈ، اُنبھج سینج چارے کھانی نہ کھئے بھوائیا۔ پرکاش تگنپے نہ سورج چند، جلوہ جوت کرے رُشنائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بہرماں ڈھائے جھوٹھی کندھ، بخشند

ہو کے رحمت آپ کھائیا۔ جن بھگت کہے میں تگنا پرہہ دا سانتک ست، ست ستوادی دئے درڑائیا۔ اکو دیوے برہم مت، پاربرہم پرہہ بھچھیا دھر دی جھولی پائیا۔ ساچا نعرہ جیکارا دئے الگھ، الگھ اگوچر دیا درشتی ایشی آپ سمجھائیا۔ پاربرہم برہم رہن نہ دیوے وگھ، دوجا در نہ کھئے وکھائیا۔ آتم پرما تم میلا ہووے نرگن دھار سچ، سچ دوارا اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں دیوے نام اگتی وتھ، وست دھر دی جھولی پائیا۔ جن بھگت کہے میں تگنا پرہہ دا نور اجالا، جو کرے سچ رُشنائیا۔ جتھے کلجگ کوڑ رہے نہ کالا، کائنات کرم نہ کھئے کھائیا۔ مارگ ملے دھرم سُکھالہ، ورن برن نہ کھئے ونڈائیا۔ لیکھے لگے پچھلی گھالا، گھائل ہو کے سیو کھائیا۔ محل اٹل چڑھ کے تگے سچ سچئی دھرم سالا، در دروازہ غریب نواجہ جس دا آپ گھلائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں درس وکھاوے اگے کھڑ، سوچھ سرؤپ شاہو بھوپ نظری آئیا۔

* ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ راجا سنگھ دے گرہ پنڈ دھنگالی کیمپ منوال جموں * *

جن بھگت کہے سُرتی شبدی میرا جوڑ، جوڑی جڑ کے خوشی منائیا۔ آتم پرما تم سانجھی رکھی لوڑ، دردی ہو کے درد درد ونڈائیا۔ پرہہ مالک سوامی ہو کے جائے بھڑ، اگلا پچھلا پنڈھ مکائیا۔ ساچے مندر لا کے اپنا پوڑ، آخر چڑھ کے لئے اٹھائیا۔ بن اکھاں ویکھے کر کے غور، گہر گمبھیر سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگت جگت وچوں لئے پرگٹائیا۔ جن بھگت کہے میرا پرہہ دے ارین جیون، جگت جیون دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ میں نام ندھان امرت رس آیا پیون، صاحب سچ پیالہ دین دیا لا بتھ پھڑائیا۔ چرن کول سرنائی آیا تھیون، بلہار ہو کے بل بل جائیا۔ غریب نانا ہو کے آیا نیون، نیون نیون لاگاں پائیا۔ تن پاٹا آیا سیون، کپڑ لباس لواں بدلائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگتاں اندر ساچا بیج آیا پیون، بیر رس امرت رس سواس رس پرکاش رس ابناش رس کر کے اپنے وس، واسطہ ایکنکار ایکا اپنے نال رکھائیا۔

* ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دھرمو دیوی دے گرہ پنڈ دھنگالی کیمپ منوال جموں * *

جن بھگت کہے پرہ ملے صاحب بخشندی، روگ سوگ چنتا دکھ جگت دئے گوائیا۔ ساچے نام پریم دی بخشے اک سُگندھی،
 دُرگندھی اندروں دئے کڈھائیا۔ جنم جنم دی رہے نہ کھئے پابندی، لکھ چوراسی آون جاون جھگڑا دئے مُکائیا۔ سِدھا مارگ دس کے
 ڈنڈی، درگاہ ساچی سچ دوارے دئے پہنچائیا۔ مایا ممتا وچوں لئے کڈھی، جگت جنجال نہ کھئے پھسائیا۔ آتم پرما تم ہون نہ دیوے
 رنڈی، سہاگن سوہاؤنت سدا سُکھدائیا۔ اپنے لیکھے لاوے مندی چنگی، جھگڑا رہے نہ جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ہر اپنے چرن ٹیکائیا۔ جن بھگت کہے پرہ تگنا اپنے نین، کتھا سُنن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس نوں
 نرگن دھار پُرکھ اکال جوت سرُپ سارے کہن، مالک دُھر دا اک اکھوائیا۔ اوہ نظری آوے اکو ساک سجن سین، ناتا کوڑ کُٹم
 ٹڑائیا۔ اپنا درشن دیوے نرگن دھار عین، اکھ پرتکھ آپ کھلایا۔ من منوآ سُکھ شانتی وچ کرے چین، واسنا اندر بھجے نہ واہو
 داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، در مندر دئے سہائیا۔ جن بھگت کہے میں تگنا اوہ نواب، جو نوبت دُھر دا نام
 وجائیا۔ جس دا صفتاں توں باہر خطاب، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکھوائیا۔ جس دا لیکھا لکھ نہ سکے کھئے کِتاب، حرف ہندسا صفت نہ
 کھئے صلاحیا۔ گا سکے نہ کھئے رباب، رسنا جہوا نہ کھئے وڈیائیا۔ پورا کر سکے نہ کھئے آداب، سجدیاں وچ سارے سیس جھکائیا۔ جو
 بیٹھا حق محراب، سچ سنگھاسن سوہا پائیا۔ سو کھیل کرے صاحب سوامی سری ستگرُو مہاراج، راجن بھوپ بے پرواہیا۔ جن
 بھگتاں بخشے اپنی دات، نام ندھانا جھولی پائیا۔ کلجگ اتم میٹ اندھیری رات، رُتڑی اپنے سنگ نبھائیا۔ چنتا روگ سوگ مٹے
 سنتاپ، سنسا اندروں دئے کڈھائیا۔ پورا کرے بھوکھت واک، واقف کار بھگت لئے کرائیا۔ نرگن ہو کے دیوے سچا ساتھ، سگلا
 سنگ نبھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سوہنگ دس کے ساچی گاتھ، گہر گمبھیر کرے پڑھائیا۔ لہنا دینا جنم کرم دیوے ہتھو ہاتھ، آگے
 ادھار نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، میٹنہارا
 اندھیری رات، نرگن ساچی جوت دُھر دا نور کرے رُشنائیا۔

* ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ مہندر کور دے گرہ کیمپ منوال جموں *

جن بھگت کہے میں پرہ دا بننا بالا سچا، نتا نکا نڈھا روپ وٹائیا۔ بھاگ لگاؤنا کایا ماٹی بھانڈا کچا، کنچن گرہ وچے سچ ودھائیا۔ شبدا نادی دھر دا راگ گاؤنا سچا، جگت ودیا نہ کھئے پڑھائیا۔ ساچی منزل چڑھ کے پرہ دا کرنا پورا پتہ، پت پرمیشور وسے کس کس تھائیا۔ سرتی دھار اندر پھراں نٹھان، بھجان واہو داہیا۔ کھپڑا چھڈا اٹھان سٹھان، سچ سروور نہا کے خوشی منائیا۔ جتھے من واسنا رہے نہ کوئی رٹا، جھگڑا ت نہ کھئے وکھائیا۔ مندر دسے نہ پتھراں اٹان، گروڈوارا نظری آئیا۔ کھوجنا پئے نہ کیسے بٹان، جگت بازار نہ کھئے بھوائیا۔ اکو لبا ہر سرنائی کھٹان، کھٹکا آگے رہے نہ رائیا۔ امرت آتم نچہر دھار جھٹان، ناہی کولی کول الٹائیا۔ پنچ وکارا ستھر گھٹان، کوڑ کڑیارا پرے ہٹائیا۔ پرہ دا درشن کراں بن اکھان، نیج لوچن ہونے رُشنائیا۔ آتم ہو کے پرما تم گرہ وسان، ساچے مندر بہہ کے خوشی منائیا۔ دین دُنی جگت جہان چھڈان، چھٹکے سرب لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ وکھاوے اپنا گھر، جن بھگت کہے نرگن درشن کر کے بسان، مستی وچوں نام مستی اک چڑھائیا۔ جن بھگت کہے میں چڑھاؤنی دھر دی مستی، جام اکو مکھ لگائیا۔ جس نال بھاگ لگے میری کایا بستی، کھپڑے ساچے وچے ودھائیا۔ پرہ دی نظر آئے نرگن دھار ہستی، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ میں اکو دا ہونا چرن پرستی، سپس اکو اک جھکائیا۔ کھیل ویکھنی درگاہ ساچی سچ دی، سچ سنجم لینا اپنائیا۔ مُحبت ویکھنی پرم پُرکھ پرما تم کلاپت دی، جو پت پرمیشور ہو کے آتم اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگت دھار دسے ساچی اکھ دی، اکھیاں توں پچھے سکھیاں دا روپ بدلائیا۔

* ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پیاری دیوی دے گرہ خیرووال منوال کیمپ جموں *

جن بھگت کہے تن من دینا پرہ دے دِما، اپنی ذمیواری نہ کھئے رکھائیا۔ پریم پیار مُحبت وچ ست ستوادی چرن چُما، رسنا رس اور نہ کھئے ودیائیا۔ مہروان کریا کر کے کوڑی وکھ رہن نہ دیوے تھے، امرت روپ دئے جنائیا۔ چارے کھانی لگھ چوراسی وچ

کدے نہ کھنّا، گھنمن گھیر ڈونگھی بھور نہ کھئے بھوئیا۔ اکو نام سندیش پُرکھ اکال دا سُنّا، سرون دُوچی آواز سُنن کھئے نہ پائیا۔ اکو اُپجے اگئی دھنّا، ڈھولک چھینا نہ کھئے کھڑکائیا۔ سوامی ملے سَتگر بھُگنّا، اوگن میرے دئے چھپائیا۔ تن ماٹی بھانڈا رہن نہ دیوے اوُنّا، وست امولک وچ ٹکائیا۔ انتکال کل پئے نہ رونا، جم کی پھاسی گل نہ کھئے لٹکائیا۔ مڑھی گور پئے نہ سوُنّا، بسترے مرگ سیج نہ کھئے ہنڈھائیا۔ آتم پرما تم حوالے بھہ کراؤنّا، اپنا آپ مٹائیا۔ سچکھنڈ دوارا اکو پاؤنّا، جس وچ رہ کے جھٹ لنگھائیا۔ پُرکھ ابناشی درشن کر کے آپا آپ بھیٹ چڑاؤنّا، باقی اور نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگت کہے موہے دیوے اک ور، ورم دَویت رہن نہ پائیا۔

* ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کرشنا دیوی دے گرہ پنڈ خیرووال کیمپ منوال جموں *

جن بھگت کہے میں پُرکھ اکال اکو بناؤنّا باپ، پتا پریشور نظری آئیا۔ جس دا آد جُگاد ساچا جاپ، جُگ چوکرئی جگت سُنائیا۔ جن بھگتاں کرے داسی داس، سیوک اپنے لئے بنائیا۔ رُوچ بُت دوویں کر کے پاک، پوتر دھارا وچ رکھائیا۔ آتم دا دیوے سچّا ساتھ، سکلا سنگ توڑ نہبھائیا۔ لہنا دینا چُکا کے مستک ماتھ، پورب لیکھا دئے مُکائیا۔ جنم جنم دی پوری کر کے آس، ترشنا روگ رہے نہ رائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، سَتجگ ساچا چند کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں ملن آوے آپ، نرگن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ترے گن میٹے روگ سنتاپ، پت پت پت دئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن لیکھا مُکائے وچ لوک مات، سچکھنڈ دوارے ساچا حصّہ جھولی دیوے پائیا۔

* ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ رسال سِنکھ دے گرہ پنڈ مناوَر کیمپ منوال جموں *

جن بھگت کہے پرہہ مالک بنے سچّے پت دا، پریم بندھن نام رکھائیا۔ جنم مرن جھگڑا مُک جائے نت دا، چوراسی پھند نہ کھئے پوائیا۔ ساچا لیکھا جاوے لیکھا، جنم کرم اُلٹائیا۔ نظری آوے دِسدا، ستمکھ سوہیا پائیا۔ ناتا جوڑے ساچے پت دا، پتا پوت گود

سُہائیا۔ گھر ملے اِکو ٹھاکر سَجَن اِک دا، اِیکنکار لئے ٹِکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ مارگ دیوے لگائیا۔ جن بھگت کہے میں پرہہ دا بننا سکھا، سَجَن نظر کھئے نہ آئیا۔ درس کرنا آگھاں، آخر منزل چڑھ کے خوشی منائیا۔ خوشی رہنا وس کے کَلّی ککھّاں، محل اٹل نہ کھئے وڈیائیا۔ جھگڑا چُکا کے کوڑ کُریار لکھاں، لکھی نرائن اِکو لَینا دِھیائیا۔ جس دی سرنائی سدا وساں، چرن کول دھیان لگائیا۔ خوشیاں وچ ڈھولے گا کے ہسّاں، گیت گوہند جنائیا۔ اوس دا پلّو کدے نہ چھڈاں، مالک دُھر دا اپنی گنڈھ پوائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی ہڈاں، ہردے وچوں ہر لَواں پرگنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت کہے چوڑاسی وچوں تینوں نرگن دھار ہو کے لبھاں، جگت کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔

* ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ رویلا رام دے گرہ پنڈ سرداری کیمپ منوال جموں *

جن بھگت کہے ساچی دھار تگاں ستگر شبد، تھر گھر واسی نظری آئیا۔ جس دا نہ کوئی دین نہ کوئی مذہب، ورن برن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ویاپک ہووے سرشٹی سرب، درشٹی دا مالک نظری آئیا۔ جسنوں جھکدے آرب کھرب، دو جہان سیس نوائیا۔ جسدا لہنا دینا شرکن غرب، پچھم دکھن سوہا پائیا۔ پریمیاں پیاریاں ونڈے سدا درد، دیناں دُکھیاں گلے لگائیا۔ ساچے سنتاں سُن کے انتر عرض، سرگن ہو کے دئے وڈیائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ پورا کدا آیا فرض، گر اوتار پیغمبر اپنا حکم جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتھ ٹِکائیا۔ جن بھگت کہے میں ستگر شبد ویکھنا اِک گردیو، دیوت سُر جس دا دھیان لگائیا۔ وشن برہما شو کردے سیو، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ جو دسے سدا نہچل دھام نہکیو، اٹل پدوی ڈیرہ لائیا۔ جس دی صفت کر نہ سکے کوئی رسنا جہو، کاتب لکھے نال نہ قلم شاہیا۔ گہر گمبہر ہووے الکھ ابھیو، بے انت بے پرواہ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ستگر سچا ہووے سہائیا۔ جن بھگت کہے ستگر شبد تکنا دُھر دا پیر، پیغمبران دا پیغمبر نظری آئیا۔ جو سب دا دستگیر، دست نال دست ملائیا۔ منزل چوٹی چڑھ کے بیٹھا اخیر، کایا کعبہ پڑدا دئے اٹھائیا۔ نرگن نروریر نراکار

و کھائے اپنی سچ تصویر، جس دا مُصوّر روپ رنگ ریکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ جن بھگتاں مُرشد ہو کے دتے سچ تدبیر، مُرید اپنے لئے جنائیا۔ سہارا دے کے جُلاہے کبیر، قبران وچوں باہر دتا کڈھائیا۔ نور ظہور کرے نظیر، نظریہ اندرون دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جھگڑا مٹاؤنہارا امیر غریب، جن بھگتاں امراید اکو اک وکھائیا۔ جن بھگت کہے میں ستگر شبد تگاں، پن اکھاں اکھ کُھلائیآ۔ پھرنا پئے نہ کیسے مدینہ مکہ، تیرتھ تٹ بھجنا پئے نہ واہو داہیا۔ کھوجنا پئے نہ مندر مٹھاں، گرو دوار پڑدا نہ کھئے اُٹھائیا۔ اکو اوسے دی اوٹ رکھاں، جو رکھیا کرے ہر ہر تھائیا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبر تگدے رہے نال آگئی اکھاں، دوئے لوچن بند دھیان کرائیا۔ جس دے چرن کول سرنائی سدا وساں، واسطہ اکو نال جڑائیا۔ من ہنکاری وکاری کر کے ڈھٹھاں، بڈھی چلے نہ کھئے چڑائیا۔ سچا لاہا ساچے نام پدارتھ در تون کھٹاں، آگے دا کھٹکا رہے نہ رائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی بنے سجن سکھا، سگلا سنگ آپ نبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، ستگر شبد جن بھگتاں ملائے اکو سچا، درگاہ ساچی سچ دھام وڈیائیا۔

* ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ چن سینگھ توتان والے دے گرہ کیمپ منوال جموں *

جن بھگت کہے میں پرہ لبھنا سچا کھوجی، جو کھوجت کھوجت ویکھ وکھائیا۔ سچکھنڈ دوارے دا بنیا رہے موچی، مجلس بھگتاں وچ جنائیا۔ پریم بنیا رہے چوچی، چوج نرالے آپ جنائیا۔ جن بھگت جنم کرم دا رہن نہ دیوے روگی، چوراسی دکھاں وچوں باہر کڈھائیا۔ سچ دوار دی دیوے اپنی سوچی، سمجھ وچوں سمجھ دئے بدلائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی ساچی کوٹھی، ساڈھے تِن ہتھ ویکھے چائیں چائیا۔ کر پرکاش نرمل جوتی، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ شبدی سرت اُٹھاوے سوتی، سُنیاں زین نہ کھئے وہائیا۔ آتم پرما تم بنا کے اپنا گوتی، گھر وچ گھر میل لئے جڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے رنگ رنگائیا۔ جن بھگت کہے میں پرہ لبھنا دینا بندھو، جو بدن اکو اک جنائیا۔ گھر گمبھیر ہووے ساگر سندنھو، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ منوآ من واسنا رہن نہ دیوے چندو، چنتا غم نہ کھئے ستائیا۔ مُسلم سکھ عیسائی سارے تارے بندو، دین مذہب ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے صفت صلاحیا۔ جن بھگت کہے میں ویکھنا سچ بھنڈار، جو بھنڈاری ہو کے رہیا ورتائیا۔ مکے کدے نہ سدا جگ چار، جگ چوکری دُون سوائیا۔ کلجگ اتم کھیل کرے اپار، اپرمپر ہو کے ویس وٹائیا۔ سْت دُلارا کر تیار، گوہند میلا سبھ سبھائیا۔ سچ سندیشہ دیوے اپنی دھار، اکھراں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ دھام وکھاوے اپر اپار، سمبل بہہ کے سوبھا پائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن مل کے شبد رکھے اپنے اختیار، دوسر ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ جس نُون حضرتان پیغمبران رسولاں مٹیا سانجھا یار، پروردگار نُون خدائیا۔ اوہ بھگتاں اُتے کرے اک اعتبار، بے اعتباری ویکھے جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے ساچے رنگ سبائیا۔ جن بھگت کہے میں ویکھنا شبد نیرالا گرو، جس نُون گردیو کہہ کے سارے گئے منائیا۔ جسدے کولوں پرم پُرکھ دا کارج ہندا شروع، آد آد رچنا جس رچائیا۔ جیہڑا منزل چڑھ کے پاندھی ہو کے مسافر کدے نہ مڑو، سچ دوارے بہہ کے سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں اندر شبیدی نام فُرننا ہو کے پھرو، فُرنے من دے بند کرائیا۔

* ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دیس راج دے گرہ کیمپ منوال جموں *

جن بھگت کہے میں پرہ دی لینی سکھیا، نیراکھر پڑھ کے خوشی منائیا۔ جیہڑا قلم شاہی نال نہ جائے لکھیا، رسنا گا نہ کھئے سُنائیا۔ جتھوں گر اوتار پیغمبران ملدی بھچھیا، امنگی، دولت رہیا ورتائیا۔ جس دی دھار نال آد جگاد کرے سب دی رچھیا، رچھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جگ نیترا نال ودیا وچوں کیسے نہ دسیا، چوڈاں ودیا رہی گر لائیا۔ جو دین مذہب ذات پات وچ آ کے کدے نہ جائے بھٹیا، بھٹروپ نہ کھئے وٹائیا۔ سدا سدا سچ سوامی بول بولے مٹھیا، انرس اپنا دئے چکھائیا۔ جن بھگتاں مارگ لا کے جگ جگ سدھیا، ساجن ساچا لئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد جگاد جگ چوکری نت نوت جن بھگتاں پریم پریتی اندر وکیا، بن قیمت توں قیمت سب دی دئے چکھائیا۔ جن بھگت کہے میں تکنا بھگوان اوہ، جس دی شناستر سمرت وید پُران اُست کر کے خوشی منائیا۔ جگت واسنا وچوں کرے نرموہ، مُحبّت اپنے نال جڑائیا۔ پرما تم ہو کے آتم جاوے چھوہ،

شہنشاہ ہو کے اپنا رنگ چڑھائیا۔ تن ماٹی خاکی مندر اندر دیوے ساچی لو، جوتی نور کر رُشنائیا۔ نام ندھانا ساچا بیچ دیوے بو، پت ٹہنی آپ مہکائیا۔ کوڑی کیریا اندروں لوے کھوہ، دھروہ من نہ کھٹے کھائیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار رہن نہ دیوے گروہ، شبدی کھنڈا اک چمکائیا۔ ساچا امرت نچھر دھار دیوے چو، چرن چرنودک اپنا نام پیائیا۔ بھگتاں اندر مل کے بھگتاں روپ جاوے ہو، نزویر نراکار اپنا آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوون بھگوان، جن بھگتاں شبد سندیشہ دے کے سوہنگ سو، سرب ویاپی پرتاپی گرمکھ لے بنائیا۔

* ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دھرمو دیوی پنڈ دھنگالی کیمپ منوال جموں *

جن بھگت کہے میں سیری بھگوان تکنا شہنشاہ، جو دو جہانان حکم چلائی۔ ست سچ درڑائے اک اپنا نار، ناؤن نرنکارا سرب جنائیا۔ بوئے سہائی ہر گھٹ تھان، تھان تھنتر دین دنی ویکھ وکھائیا۔ سدا سہیلا جگ جگ سر ٹھنڈی رکھے چھان، جگت اگنی اگ نہ کھٹے تپائیا۔ جن بھگتاں سنتاں گرمکھاں گرسکھاں سنت فقیراں پکڑے بانہ، سنسار ساگر وچوں باہر کڈھائیا۔ کوٹن کوٹ جنم دے بخش دیوے گناہ، ڈرمت میل پاپاں آپ دھوائیا۔ انتر آتم پرما تم ہو کے بخشے سچ دھیان، گیان اکو اک سمجھائیا۔ مانس جنم کرے کلیان، گیڑے وچ نہ کھٹے بھوائیا۔ ساچا دھرم دے ایمان، پُرکھ اکال اکو ایشٹ منائیا۔ جن بھگت اندروں رہے نہ کوئی بے ایمان، کوڑ شیطان نہ کھٹے لڑائیا۔ ہنکاری من نہ کرے گمان، غریت غیر نہ ونڈ ونڈائیا۔ اکو اک ابناشی کرتا گاوے گان، قُدرت دا قادر دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، جن بھگت بنا کے در گھر ساچے دے مہان، مہروان اپنی دیا کھائیا۔ جن بھگت پرہ دی سدا کرے تلاش، شاستر سمرت وید پُران پھول پھولائیا۔ جس دے وچ صفتاں دی شاخ، شناخت دی شہادت رہے بھگتائیا۔ پن ہر کیریا درس نہ ہووے ساکھیات، سمکھ ہو کے درس کھٹے نہ پائیا۔ جگ چوکڑی کھیلے کھیل تماش، نت نوت اپنا ویس وٹائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت جن بھگتاں دیونہارا دات، دانی ہو کے آپ ورتائیا۔ کوڑی کیریا مٹے اندھیری رات، ساچا نور چند کرے رُشنائیا۔ گرمکھ کدے غرُوب نہ ہووے آفتاب، ساچی چمک دے چمکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر،

جن بھگت ساچے نام دی سدا دیوے امداد، امثل دؤلت جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرمکھاں لہنا دینا پورب جنم کرم دا کرے بےباق، باقی اور اور نہ کھئے رکھائیا۔

* ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ راجو دیوی دے گرہ پنڈ دھنگالی کیمپ منوال جموں *

جن بھگت کہے میں ابناشی کرتے نال لاؤنا یارانہ، کوڑا یار نہ کھئے منائیا۔ جتھے دے نہ کھئے بیگانہ، ویری روپ نہ کھئے بدلائیا۔ اکو نظری آئے صاحب سلطانا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دا حکم چلے سدا دو جہاناں، جگ چوکڑی بیٹھے سپس نوائیا۔ دیندا رہے دھر فرمانا، گر اوتار پیغمبر حکمے وچ پھرائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت جوتی پھریا اپنا جامہ، روپ رنگ ریکھ نظر کیسے نہ آئیا۔ شبدی جودھا سوربیر ست بلوانا، گوبند اپنے نال رکھائیا۔ جس دا کھنڈا کھڑکے کوڑی کرپا شرع میٹھے شیطانا، سریر شیر رہن کھئے نہ پائیا۔ چار کٹ دہ دشا ہویے حیرانا، بیو ابھید سکے نہ کھئے کھلائیا۔ جن بھگت سہیلے گاون اکو گانا، تون ہی تون ہی راگ الائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے جیو جہانا، مانس مانو مانکھ پڑدا دئے اٹھائیا۔

* ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ گرو دے گرہ پنڈ جھنڈا کیمپ منوال جموں *

جن بھگت کہے پرہ پکار لے سن، سندیشہ تیرے در پچائیا۔ تھہ پن سہائی ہووے کون، لوک مات دیا کھائیا۔ کلجگ اگنی وکے تتی پون، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ سکھ ساگر وچ ملے نہ نہاؤن، تیرتھ تھ پھر پھر دتی دھائیا۔ منوا من ہنکاری مرے نہ روں، سچا تیر نشانہ انیالا نہ کھئے لگائیا۔ من واسنا پچھے آئے نہ کھئے ہٹاؤن، پڑدا اندروں نہ کھئے چکائیا۔ ورن برن ویکھے سارے تیرے ڈھولے گاؤن، مندر چڑھ کے اندر وڑ کے نیج نیر تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ چرن کول کوئی نہ بھل بخشاؤن، بخشش منگے نہ چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن آئیوں بھگت دوار بلاؤن، بلاوا اپنا نام سمجھائیا۔ جن بھگت کہے پرہو تیری یاد اندر گئے زل، اپنا آپ مٹائیا۔ پڑھ پڑھ تھک گئے بل، بتی دند دین دھائیا۔ قیمت پیا کوئی نہ مل، لیکھ لیکھا نہ کھئے لگائیا۔ سچ

بھنڈار گیا ڈلھ، وست امولک ہتھ کھئے نہ آئیا۔ کلجگ اندھیرا جھکھڑ ربیا جھل، ٹھنڈی پون نہ کھئے وکھائیا۔ مورکھ مگدھ ہو کے جے گئے بھل، اہل تیری اوٹ رکھائیا۔ بھاگ لگا دے ساچی کل، گل مالک تیرے آگے سیس رہے جھکائیا۔ سچ دوارا جائے کھل، خالص روپ تیرا نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن اپنے لے ترائیا۔ جن بھگت کہے پرہ تیری لگے کھئے نہ قیمت، نہکرمی کرم دے کھائیا۔ جن بھگت تیری آتم بن کے بنے تریمت، تریا ہو کے سیو کھائیا۔ مانس جنم چوراسی وچوں ملیا اک غنیمت، غماں توں دے چھڈائیا۔ ساڈی پوتر کر ذہن والی زہنیّت، زیر وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ ساچی سکھیا ست ست نصیحت، حکم فرمانا آپ سنائیا۔ بھيو کھول دے اصل اصلیت، ڈرمت میل میل دھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں اپنے ملن دی دے قابلیّت، کامل مُرشد مُرید اپنے وچ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ وراثت نام بھنڈارا جن بھگتاں کردے وصیت، مہروان ہو کے بن لیکھے لیکھ بنائیا۔

* ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پرما دیوی دے گرہ پنڈ دھنگالی کیمپ منوال جموں *

جن بھگت کہے پرہ کریا کر خُد، خادم اپنے لے بنائیا۔ نرمل ہووے بڈھ، بڈھی ملین نہ کھئے بنائیا۔ پنج وکارے کرنا پئے نہ یڈھ، جھگڑا من نہ کھئے لڑائیا۔ تیرا دوارا جائے سچھ، پڑدا اوبلا دے اٹھائیا۔ منزل چڑھدیاں رستے وچ نہ جاواں رُک، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ تیرا نوری درس کر کے بھگت شہپلا ہووے خوش، خوشیاں وچ تیرے وچ سمائیا۔ جنم کرم دا رہے کوئی نہ دکھ، بن دردی درد دینا گوائیا۔ ساچی گودی لینا چُک، پُرکھ اکال بن کے دُھر دا پتا مائیا۔ آون جاون پینڈا جاوے مُک، جھگڑا کرم رہے نہ رائیا۔ اپرادھی بناؤنا اپنا سٹ، صاحب ستگر دینی اک سرنائیا۔ بن قدم سیس جگدیش توہے جائے جھک، نیوں نیوں مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دینی مان وڈیائیا۔ جن بھگت کہے تیرا روپ تکنا خالص، خالص خالص اپنا لینا بنائیا۔ دو جہاناں بنا ٹالٹ، سچ ٹالشی آپ کھائیا۔ کوڑی بندرا رہے نہ آلس، غفلت ناتا دینا نٹرائیا۔ میں بالا نڈھا تیرا بالک، بال آوستھا دیاں ڈبائیا۔ ٹوں صاحب سوامی دُھر دا خالق، خاوند سب دا نظری آئیا۔ آد جگاد سدا سد بنیا پرتپالک،

سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگت سانہ اپنی امانت، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ جن بھگت کہے پرہہ کیوں بیٹھا چُھپ، اپنا آپ لُکائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیرا گھپ، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ ڈُونگھی بھوری بیٹھوں چپ، شبد سندیش نہ کھئے سُنائیا۔ کلجگ سرِشٹی درِشٹی دا بدلیا رُخ، بن تیری کِرپا سوانگ سکے نہ کھئے بدلائیا۔ من واسنا ہوئی بھکھ، ترشنا ترپت نہ کھئے کرائیا۔ بن پُرکھ اکال دین دیال سَتگر پورے گودی سکے کوئی نہ چُک، سپس بہار نہ کھئے اُٹھائیا۔ دین مذہب وچ آکے سارے گئے رُٹھ، آکے قدم نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں اُجل کر مُکھ، مُکھ انتر نرنتر منتر اپنا دے سمجھائیا۔

* ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ چوڑھ سنگھ دے گرہ پنڈ دھنگالی کیمپ منوال جموں * *

جن بھگت کہے پرہہ تیرا سُننا سچا ڈھولا، ڈھول ماہی دینا سُنائیا۔ بھاگ لگا دے کایا چولا، چولی اپنی رنگ رنگائیا۔ سُننا دے دُھر دا سوہلا، سوہنی آواز سُنائیا۔ جنم کرم دا رہے نہ اوہلا، رُونق اپنی دینی وکھائیا۔ تُوں مالک دُھر دا دِسیں مولا، ہر گھٹ رہیا سہائیا۔ نور خدائی اول، اول اک جنائیا۔ دے وڈیائی اُپر دھولا، دھرنی دھرت ویکھ خوشی منائیا۔ اپنا پورا اقرار کر قولا، جن بھگتاں ہوئیں سہائیا۔ من ہنگتا سپس مار پولا، پاہل امرت گرمکھاں انتر آتم دے چکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ جن بھگت کہے پرہہ سوہنے سُندر، سوامی تیری بے پرواہیا۔ دھوڑی خاک رماؤنی کن نہیں پاؤنی مُندر، سپس سواہ نہ کھئے سُنائیا۔ وژنا نہیں کیسے ڈُونگھی کُندر، کندر وچ ڈیرہ کھئے نہ لائیا۔ تیرے کولوں کھلاؤنا اپنا فُقل جندر، پڑدا سہجے دینا چُکائیا۔ پوجا کرنی نہیں کیسے سُرپت اندر، گنپت گنیش وشن برہما شو دھیان نہ کھئے لگائیا۔ تُوں مالک وڈ گجندر، پھندر تیرا راہ تکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حُکم دینا ورتائیا۔ جن بھگت کہن مالک سیدھا ہو کے آ، ول چہل کھیل نہ کھئے کھلائییا۔ تَدھ بن اور نہ دِسے کوئی ملاح، مُلاحظیدار سنگ نہ کھئے بنائیا۔ ساچا مارگ دس راہ، رہبر

ہو کے دے سمجھائیا۔ مالک خالق سانجھا بن خُدا، خُدی تکبر اندروں باہر کڈھائیا۔ واعظ وحدت اِکو دے سمجھا، عبادت تیرا نام نظری آئیا۔ فضل رحمت دے کما، اجل لیکھا دے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، جن بھگتاں اپنے چرن کول کر فدا، مان ہنکار ابھان اندروں باہر دینا کڈھائیا۔

❖ ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سیوا رام دے گرہ پنڈ چک پنڈت کیمپ منوال جموں ❖

جن بھگت کہے سری بھگوان کٹ دکھڑا، چنتا غم سوگ نہ کھئے ستائیا۔ تیری کِرپا اُجل ہووے لوک مات مُکھڑا، مُکھ انتر اپنا نام دے سمجھائیا۔ مات گربھ آؤنا پئے نہ اُلٹا رُکھڑا، چوراسی والی پھاسی دے کٹائیا۔ تیرے پریم پیار اندر سدا بھکھڑا، دے درس بھکھیاں بھکھ دے گوائیا۔ ساچے نام دا بخش اگتی ٹکڑا، جس نوں کھادھیاں توٹ رہے نہ رائیا۔ مانس جنم جائے سدھرا، سدھ بُدھ بیک بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ بھنڈارا دے ورتائیا۔ جن بھگت کہے پرہم جنم جنم دی کٹ تنگی، جگت کلیش رہن نہ پائیا۔ آتم پرماتم بن سنگی، دُھر دا سنگ بنائیا۔ نام وست ساچی دات دے منگی، انڈیٹھری جھولی پائیا۔ دئی دویت اندروں ڈھاہ کندھی، اندھ اگیان دے چُکائیا۔ جھگڑا رہے نہ خانہ بندی، چوراسی پھاسی نظر کھئے نہ آئیا۔ ساچا نام ڈھولا گائیے چھندی، چھند اند تیرا نظری آئیا۔ جنم جنم دی کرم دی وچھڑی آتم تیرے نال جائے گنڈھی، پاربرہم برہم مل کے خوشی منائیا۔ تیرے ساچے رس دی آوے اک سُگندھی، دُرگندھی در رہے نہ رائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں جن بھگتاں پٹھ ہوئے نہ ننکی، پُشت پناہ اپنا بتھ ٹکائیا۔ لوک مات وریبھندی وچ ہوئے مول نہ بھنڈی، بھانڈا بہرم دینا بھنائیا۔ ساچے نام دی ست ستواد سناؤنی اک سُرنگی، سُر تال دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جن بھگت آسا تیرا چرن بھرواسا پُرکھ ابناشا سدا سدا رہی منگی، مانگت ہو کے جھولی ڈاھیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا دے اک ور، ہر سنت سہیلے گر چیلے لا اپنے انگی، انکیکار ایکنکار نراکار آپ اکھوائیا۔

* ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دھرمو دیوی دے گرہ پنڈ خيرووال منوال کیمپ جموں *

جن بھگت کہے پرہہ تیرا میرا سانجھا ہووے رشتہ، رشتہ دُنی نہ کھئے وڈیائیا۔ نیڑ آئے نہ کھئے فرشتہ، جم دند نہ کھئے لگائیا۔ لہنا دینا پچھلا مُک جائے آہستہ آہستہ، ویلا وقت گیا آئیا۔ تیرے کول آد جُگادی ست فہرشتا، ہرجن اپنے لے جگائیا۔ جنہاں دے اندر وڑ کے ساچا دیویں نسچا، نہچل دھام دینا دکھائیا۔ اکو پُرکھ اکال ہو کے ایشٹا، دریشٹی دا دیرگھ روگ دینا مُکائیا۔ مہروان ہو کے جن بھگتاں ربیں دسدا، لوچن نین اکھ بند نہ کھئے کرائیا۔ لہنا دینا دینا جس جس دا، در گھر جا کے جھولی پائیا۔ حساب رکھے پُرکھ اکال اک اک دا، اُہل بھل وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، اہناں دا لیکھا آپ لیکھا، جنہاں دی لیکھت آگے سکے نہ کھئے مٹائیا۔

* ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دیوا سنگھ دے گرہ پنڈ دھنگالی کیمپ مانسر جموں *

جن بھگت کہے پرہہ کیرپا کر چھیتی، شہنشاہ اپنی دیا کھائیا۔ بھگت سہیلے بنا انتر آتم دے بھیتی، پڑدا اوبلا دے چُکائیا۔ آگے کوٹن کوٹ تینو کہے کے گئے نیتی نیتی، رسنا جہوا ڈھولا صفت صلاحیا۔ ٹوں آد جُگاد جُگ چوکرئی بنیا رہوں پردیسی، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ کلجگ انت سری بھگونت جن بھگتاں نال کر اپنی نیکی، نیکیاں توں وڈے لے بنائیا۔ تیری یاد کرے نہ کوئی ویکھا ویکھی، سدا اپنا رنگ رنگائیا۔ نام سندیشہ شبد سُنہیڑا دھر دا بھیجیں، بھجن بندگی اک سمجھائیا۔ جلوہ نور دینا تیجی، تپدے پردے شانت کرائیا۔ پریتی بنی رہے سچے نیہوں دی، نیہوں اندر اک جنائیا۔ دھار برسے امرت مینہ دی، اگنی آگ نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دی بخشنی اک سرنائیا۔ جن بھگت کہے پرہہ جھگڑا مُک جائے مورا تورا، تڑت پڑدا دے اٹھائیا۔ شبد اگمی بھیج گھوڑا، آسن پلانے لوڑ رہے نہ رائیا۔ ناد سنا دے دھر دا دوہرا، سچ سچ جنائیا۔ جن بھگت بنا لے اپنا بانکا چھوہرا، استری پُرش وند نہ کھئے وندائیا۔ آتم پرما تم بنیا رہے جوڑا، جُگ چوکرئی ہووے نہ کدے جدائیا۔ سوہنا لگدا رہے

تیرا سسے اُپر ہوڑا، ہاپے ٹپی ہر ہر رُوپ بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں سدا آسا پوری کر لوڑا، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، ڈوری تیرے ہتھ نظری آئیا۔

* ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ لال چند دے گرہ پنڈ موئل کیمپ مانسر جموں *

جن بھگت کہے پرہوؤ تُوں اپنی کر دے رحمت، مہروان مہر نظر اُٹھائیا۔ کوڑی کیریا اندروں کڈھ دے زحمت، جہاں دا روگ چلے نہ رائیا۔ نام بھنڈارا دے دے نیامت، نمکھ نمکھ تیرا دھیان لگائیا۔ گرمکھ کوئی نہ رہے احمق، موڑھاں ڈیرہ ڈھائیا۔ اپنے شبدا اشارے دی دس اگمی سینت، جگت نیر اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی سرن دینا جنائیا۔ جن بھگت کہے سری بھگونت بن دھر دا ساتھی، ساتھ اپنا دے نبھائیا۔ تیری بھینا کرنا نہیں کوئی ایراپت، ہاتھی، اسو بھیت نہ کھئے چڑھائیا۔ سمرن جوگ نہ پوجا پاٹھی، مالا منکا نہ کھئے پھرائیا۔ جاگیا نہیں جاندا راتی، جلدھار سیس نہ کھئے گرائیا۔ تیرتھاں اُتے ماری نہیں جاندی واٹی، ورقہ ورقہ نہ کھئے اُٹائیا۔ اکو سمجھیئے تُوں میرا مین تیرا دوہاں دی اکو ذاتی، دوْجا نظر کھئے نہ آئیا۔ تیری سندھیا کھیل پرہاتی، تیرا نُوں نُوں رُشنائیا۔ درشن منگیئے اک اکتی، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچے در دینی وڈیائیا۔ جن بھگت کہے پرہ کھول خلاصہ، خوشیاں دے وکھائیا۔ تیرا نُوں ہووے پرکاشا، اندھ اندھیر دے مٹائیا۔ ساچے گرہ ساچے مندر زرگن سرگن ویکھے کھیل تماشا، شمع دپیک اکو جوت ہووے رُشنائیا۔ جن بھگتاں پوری کر آسا، اصل اپنا آپ سمجھائیا۔ جنم جنم دا پورا کر دے گھاٹا، گھاٹ اپنے پار لنگھائیا۔ نین اٹھا کے ساتھوں تگیاں نہیں جاندیاں واٹاں، راتیں سُنیاں دے جاگدیاں سمکھ ہو کے درس دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، جن بھگت سہیلے تیریاں سچیاں شاخاں، شناخت تیری رہیاں کرائیا۔

* ۱۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سیوا سنگھ دے گرہ پنڈ دھنگالی کیمپ مانسر جموں *

جن بھگت کہے پرہہ شبدی دھار گوبند تیرا پرگٹ، پرگنے اپنے ڈیرہ لائیا۔ جتھے کدے نہ ہووے مرگھٹ، شمشان بھومی روپ نہ کھئے بنائیا۔ اکو اک ساچا ملے امرت رس، رستہ رہبر ہو کے دے سمجھائیا۔ آتم پر ماتم کر کے وس، نانا کوڑا دے چھڈائیا۔ نیج نیتر کھول کے دھر دی اکھ، بن اکھراں کر پڑھائیا۔ دھر دوارا دس کے اکو سچ، گھر ٹھا کر سوامی سجن لے ملائیا۔ سدا سہیلا رکھنہارا پت، پت پریشور مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگتاں رہن نہ دیویں کدے وگھ، وگھڑے گھر نہ کھئے ٹکائیا۔ مانس جنم پنج تت کایا چولا سب نے جانا چھڈ، ہڈ ماس ناڑی پنجر کم کیسے نہ آئیا۔ سچ دوارے ہرجن ساچے جانا وس، بھگت بھگوان مل کے اکو رنگ سائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرب کلا سمرتہ، جن بھگتاں دیوے اگمی وتھ، امرت آتم رس لینا چکھ، چسکا کوڑ رہے نہ رائیا۔

* ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ مہنگا رام دے گرہ پنڈ دھنگالی کیمپ مانسر جموں *

جن بھگت کہے پرہہ کرپا کریں آپ، ساڈے وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ جنم کرم دا دھوویں پاپ، کایا ماٹی کر صفائیا۔ نام بھنڈارا بخش دات، ست ستوادی جھولی پائیا۔ اندر رہے نہ اندھیری رات، کوڑ بہرم دینا کڈھائیا۔ سدا سدا سد رہے تیری یاد، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ بن تیری کرپا ہوئے نہ کوئی آباد، گھر ساچا دے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ جن بھگت کہے اپنی آپ کر کرپا، مینوں دسن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ مہروان ہو کے کٹ پتتا، دکھیاں دکھ دے گوائیا۔ ٹوں آد جگاد سب دا لیکھا لیکھا، بدھنا لیکھا دے مٹائیا۔ پیار کر ساچے بت دا، پتا پوت گود اٹھائیا۔ روپ دے دے ساچے سکھ دا، سکھیا دھر دی اک سمجھائیا۔ اندر جھگڑا رہے نہ کوئی کوڑی وکھ دا، امرت بوند سواتی مکھ چوائیا۔ جدھر ویکھاں اودھر سدا رہیں دسا، چاروں کٹ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگت کہے پرہہ ویکھ

میری حالت، آپ اپنا دھیان لگائیا۔ بن تیری کرپا ہووے نہ سچ عبادت، ڈھولا گیت نہ کھئے گائیا۔ کرپا کر کے بدل لے اپنی عادت، بھگتاں ہو سچ سہائیا۔ مایا ممتا میٹ جہالت، جہاں تہاں دے وڈیائیا۔ تیرا نام پدارتھ ملے نیامت، رس کھا کھا خوشی منائیا۔ وکار رہے نہ کوئی علامت، بنکار اندروں دینا کڈھائیا۔ لوک مات شبدی دھار دے ضمانت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در گھر ساچا دے وکھائیا۔ جن بھگت کہے پرہ آ کے ویکھ ساڈا حال، حال حال کر ڈھائیا۔ جگت ڈکھی ہویا وال وال، ولولے اندروں نہ کھئے کڈھائیا۔ پتا گود اٹھائے نہ کھئے بال، بچن لیکھے کھئے نہ پائیا۔ اندر باہر گیت ظاہر چلے نہ کھئے نال، سکلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ پریم پیار دا وجے نہ کھئے تال، ڈکھیاں ڈکھ رہے ڈرائیا۔ کوڑی کرپا وچوں کر بجال، اگلا لہنا دے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، جن بھگت منگے تیری سرنائیا۔ جن بھگت کہے میں کراں کی، سمجھ سمجھ وچ نہ آئیا۔ جگت واسنا نانا جڑیا پتر دھی، ساک سبندھ کٹمب گنڈھ پوائیا۔ نرمل ہوئے نہ انتر جی، پتت پتت پٹیت نہ کھئے کرائیا۔ جھگڑا رکھے نہ ساڈھے تن ہتھ سیں، ستگر سرن دیوے نہ کھئے وڈیائیا۔ بن تیری کرپا امرت برکھے کھئے نہ مینہ، اگنی تت نہ کھئے بھجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سد چرن بلہارے جن بھگتاں میں جاواں تھیں، تھان تھنتر اکو دے وکھائیا۔

* ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سنتو دیوی دے گرہ پنڈ دھنگالی کیمپ مانسر جموں * *

جن بھگت کہے پرہ آ کے ویکھ ساڈا رکھا سُکھا ٹکر، ٹکڑیاں والی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس نوں کھا کے کریئے تیرا شکر، دھن دھن دھن تیری بے پرواہیا۔ مہروان نرگن دھاروں آ اتر، اتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ کیتا قول اقرار نہ جاویں مکر، ویلا وقت دئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ جن بھگت کہے پرہ آپ آ کے ویکھ ساڈا دلدر، دلیل سکے نہ کھئے جنائیا۔ بھرے پھردے ادھر ادھر، ساچا گھر نہ کھئے بنائیا۔ دے وڈیائی وانگ بدر، کوچھے کھلے گلے لگائیا۔ نرگن

نرویر ہو جا پتر، پاربرہم بے پرواہیا۔ غریب نایاں بنا متر، ممتا اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگت کہے پرہہ دس کرئیے کی پکار، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ تُوں سب گچھ ویکھنہار، ائہل تیری بے پرواہیا۔ جگت وچ ہوئے خوار، گھر گھر پئی دُبائیا۔ سرشٹی طعنے رہی مار، انیالے تیر چلائییا۔ چھڈ گئے بہین بھائی ساک سجن یار، ناتے کوڑے گئے ٹڑائییا۔ کر کرپا ساچا دے ادھار، مہر نظر اک اٹھائییا۔ کوٹاں وچوں تھوڑے تیرے نام دا کرن جیکار، نعرہ دُھر دا اک لائییا۔ کوڑی کرپا کلجگ وچوں کڈھ باہر، بیرونی لیکھا دے مکائییا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیری کردے رہے انتظار، اڈیک وچ دھیان لگائییا۔ اتم کرپا کر کے ملیوں آن، آپ اپنا پھیرا پائییا۔ ناؤں رکھ کے مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھاگ ساڈا دے بدلائییا۔ دُکھ رہے نہ وچ جہان، دلیر اندروں دے تجائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرے دواویوں جن بھگت سہیلے منگدے سچا دان، دانشمندی اپنی پریتی پریم دے ورتائییا۔

* ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پرکاشو دیوی پنڈ نگیال کیمپ مانسر جموں *

جن بھگت کہے پرہہ نیڑے آ آگے، گھر آ کے ویکھ وکھائییا۔ ساڈے پاٹے چیتھڑ جھگے، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائییا۔ دُدھ دہی دے خالی مگھے، امرت رس نہ کھئے چکھائییا۔ دیپک سچ کوئی نہ جگے، اندھ اندھیرا رہیا ڈرائیا۔ بھکھے ننگے پھردے بھجے، ٹھپئے واہو داہیا۔ ساچی وست کوئی نہ لبھے، دوس رین گُرائیا۔ اکو تیری سرن لگے، باقی چھڈی سرب لوکائییا۔ پڑھنے چھڈے ککے کھکھے گگے گھگھے، سوہنگ ڈھولا رہے گائییا۔ دُکھ دُناوی سانوں دس وجھے، کیوں مات رہیا تڑپھائییا۔ اسیں چھوٹے ننھے تیرے بچے، پتا پُرکھ اکال ہو سہائییا۔ اسیں پجن کردے سچے، دُکھ اپنے رہے جنائییا۔ پن تیری کرپا کدے نہ ہوئیے پکے، کچے کرے جگت لوکائییا۔ اکو آسا منسا درشن کرئیے اپنی اکھے، آخر مل کے خوشی منائییا۔ سُکھاں والے کھائیے بھتے، بھٹکنا اور رہے نہ رائیا۔ کرم ماڑے جان کئے، سُکھ ملے سبئی تھائییا۔ جگت مخول کرے نہ ٹھٹھے، ٹھوکر سب نوں دے لگائییا۔ ویر رہے نہ گھڑے وٹے، ٹھیکر کوڑا بھن دے

سزائیا۔ جو تیرا نام رہے چپے، جامہ اُبنان دا ویکھ وکھائیا۔ سرن سرنائی تیری ڈھٹھے، سیس جگدیش ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگت کہن پرہو سائوں چرناں وچ کر لے اکتھے، چار کُنٹ وچھوڑے وچ جھلی نہ جائے جدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے در دوار ہر بھگت سہیلے سدا سدا سد آون ٹھے، آگے ہو کے نہ کھئے اٹکائیا۔

* ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ گردت سنگھ دے گرہ پنڈ چھمب کھون کیمپ جوں *

جن بھگت کہے کیوں بھگت سہیلا مات آؤندا، سچکھنڈ نواسی اپنا پھیرا پائیا۔ کیوں زرگن سرگن ویس وٹاؤندا، جوتی شبدی دھار بے پرواہیا۔ کیوں وشن برہما شیو سیو لگاؤندا، حُکے اندر حُکم لگائیا۔ کیوں ترے گن مایا پنج تت کھیل کھلاؤندا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ کیوں لکھ چوراسی ونڈ ونداؤندا، حُکے اندر حُکم ورتائیا۔ کیوں چارے کھانی روپ دھراؤندا، اندج جیرج اُتہج سیتج اپنا بیو جنائیا۔ کیوں چارے بانی شبداؤندا، پرا پسنتی مدھم بیکھری گائیا۔ کیوں چارے وید جئاؤندا، برہم وبتا کر پڑھائیا۔ کیوں چارے کُنٹ سہاؤندا، اُتر پورب پچھم دکھن کر رُشنائیا۔ کیوں چارے ورن بناؤندا، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ ونداؤندا۔ کیوں برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال رچاؤندا، کیوں دھرنی دھرت دھول جل وچ سہائیا۔ کیوں سمنڈ ساگر کھیل کھلاؤندا، ندیاں نالے ونڈ ونداؤندا۔ کیوں ٹلے پریت جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچاؤندا، پت ٹہنی کیوں لہرائیا۔ کیوں جیون مرن بناؤندا، گھڑیا بھن وکھائیا۔ کیوں زرگن ہو کے سرگن حُکم ورتاؤندا، شبدی شبدا کریں شنوائیا۔ کیوں گر اوتار پیر پیغمبر ویس وٹاؤندا، نو ست پھیرا پائیا۔ کیوں بھگت بھگوان راگ الاؤندا، انحد نادى ناد وجائیا۔ کیوں سنت سہیلے مات پرگٹاؤندا، سادھنا دھر دی دئیں سمجھائیا۔ کیوں گرمکھ گر گر ہو کے گود اٹھاؤندا، گہر گمبیر بے پرواہیا۔ کیوں گرسکھ اپنے رنگ رنگاؤندا، رنگ رنٹا شہنشاہیا۔ کیوں اٹھسٹھ تیرتھ ونڈ ونداؤندا، حُکے اندر حُکم بھوائیا۔ کیوں کھانی بانی رچن رچاؤندا، نراکھڑ اکھڑاں وچوں پرگٹائیا۔ کیوں پنج تت مندر آپ سہاؤندا، گرہ بہ کے سوہیا پائیا۔ کیوں کام کرودھ لوہ موہ ہنکار دھار چلاؤندا، سرشٹی درشٹی نال ملاییا۔ کیوں من مت بُدھ

وچار وکھاؤندا، سوچ سمجھ دا گہرا دتا بھوئیا۔ کیوں بھوت بھوکھ اپنی کار کھاؤندا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ کیوں دین دنی مٹاؤندا، تت رہن نہ کھئے پائیا۔ کیوں ودیا ودیالیاں وچ پڑھاؤندا، دھر سندیشہ حکم سنائیا۔ جن بھگت کہے پرہہ کیوں نہیں سرگن آپ ویس وٹاؤندا، موہے بھو دے کھلائی۔ دوئے جوڑ بینتی سیس چرن نواؤندا، نیوں نیوں لاگان پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا اک درڑائیا۔ جن بھگت کہے پرہو کیوں بنیوں آگم اتھاہ، کی تیری بے پرواہیا۔ کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ دتے رچا، رو سس کرن رُشنائیا۔ منڈل منڈپ دتے سہا، حکمے اندر حکم منائیا۔ ویس انیاں لئے وٹا، روپ رنگ نہ کیسے جنائیا۔ کھیلیں کھیل ہر گھٹ تھان، نور نورانہ کر رُشنائیا۔ تیرا لیکھا جانے کھئے نہ، بے انت ہو کے بے انت وچ ڈیرہ لائیا۔ کیوں سب دا بنیا پتا ماں، کیوں گود ربیا اٹھائیا۔ کیوں ہنس بنائے کان، کیوں کاگوں ہنس اڈائیا۔ کیوں دیویں ٹھنڈی چھاں، کیوں سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کیوں آون جاون کھیل دتا رچا، رائے دھرم ونڈ وندائیا۔ کیوں لیکھا لیکھائیں تھاون تھان، چتر گپت بیٹھا سیو کھائیا۔ کیوں لاڑی موٹ لئی اُپجا، جو گھڑیا بھن وکھائیا۔ جن بھگت کہے پرہہ میرا پڑدا دے لاہ، بھو ابھیدا رہے نہ رائیا۔ تون مالک محبوب میرا خدا، خود اکو نظری آئی۔ تیرا ڈھولا گیت ربیا گا، گہر گمبھیر تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنون بھگوان، شبدی حکم اندر دے سمجھا، بدھی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سنسار سنگھ دے گرہ پنڈ چھمب کیمپ کھون جموں * ۱۹

جن بھگت کہے پرہو کیوں آویں جگت، ست سچ دے درڑائیا۔ کیوں پرگٹ کریں اپنی شکت، شکتی اپنے وچوں اُپائیا۔ کیوں ادھاریں ساچے بھگت، بھگون ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کیوں اکو ڈھولا دسیں فقط، فقرہ سچ پڑھائیا۔ کیوں سہاویں سچ وقت، جگ چوکڑی پھیرا پائیا۔ کیوں جودھا سورپیر مردان بنیا مرد، زرگن ہو کے بھجیں واہو داہیا۔ کیوں غریب نائیاں ونڈیں درد، دکھیاں دکھ اپنی جھولی پائیا۔ کیوں شرع چھری چلائی کرد، قاتل مقتول اپنا کھیل وکھائیا۔ کیوں بینتی سنیں عرض، کیوں چرناں اُتے مستک ربیا رگڑائیا۔ جن بھگت کہے پرہو پڑدا کھول کر ناپڑد، اوبلا کایا چولا رہن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگت کہے پرہو کیوں آویں

مات، مِتر پیارے مینوں دے سمجھائیا۔ کیوں بنائے دوس رات، گھڑی پل ونڈ ونڈائیا۔ کیوں کھیلے کھیل تماش، برہمنڈ کھنڈ اپنی راس رچائیا۔ کیوں سُرتی شبدی کریں ناچ، نٹوآ ہو کے سانگ کرائیا۔ کیوں شبد سُنہیڑے دیویں ساچ، کیوں جوٹھ جھوٹھ اُچھائیا۔ کیوں سیجا سوویں جگت کھاٹ، کیوں انتر آتم بہہ کے خوشی منائیا۔ کیوں جُگ چوکرے کٹیں واٹ، نرگن سرگن بن کے پاندھی راہیا۔ کیوں بھگتاں دیویں ساتھ، سچ دینا سمجھائیا۔ کیوں بنیں ترلوکی ناتھ، کیوں سلوکی ڈھولا گائیا۔ کیوں کہیں بھوکھت واک، حُکم نال حُکم بدلائیا۔ کیوں سیوک کریں چاک، چاکر روپ دھرائیا۔ جن بھگت کہے میری پوری کر دے آس، ترشنا ترکھا دے گوائیا۔ کیوں لوک مات نرگن جوت کریں پرکاش، نور نور کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنا کھیل دس خاص، خصوصیتِ خصم ہو کے دے جنائیا۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کھیو دیوی دے گرہ پنڈ دھنگالی کیمپ کھون جموں * ❁

جن بھگت کہے پرہہ کیوں دتا خاکی تن، ناتا تتاں نال جُرائیا۔ کیوں بخشیا بُدھی من، مہر نظر اُٹھائیا۔ کیوں جنائے سرون کُن، ساچی ونڈ ونڈائیا۔ کیوں بخشیا مال دھن، خزینہ بے پرواہیا۔ کیوں بنایا اپنا جن، جنم کرم دے درزائیا۔ کیوں پڑدا رکھایا وچ برہم، پاربرہم لیکھا دے چُکائیا۔ کیوں خوشی رکھی غم، چنتا نال ملائیا۔ کیوں پون سواس دتا دم، رسنا جہوا نال وڈیائیا۔ کیوں ہڈ نال جوڑیا چم، رکت بوند ونڈ ونڈائیا۔ کیوں پرکاش کیتا ساچا نور جوت چن، سیتل دھار کیوں پرگٹائیا۔ کیوں بنایا مات کرم، کانڈ کیوں جھولی پائیا۔ کیوں ونڈ ونڈائی ذات پات دھرم، مذہب حصیاں وچ رکھائیا۔ کیوں لیکھا رکھیا بہرم، پڑدے اوپلے وچ چُھپائیا۔ کیوں بدلا روہیں جنم، لکھ چوڑاسی وچ بھوائیا۔ کیوں رکھیا حیا شرم، نیتر نین شرمائیا۔ کیوں دویتی لایا ورم، آر پار دتا کرائیا۔ کیوں نیتر کھولیا ہرن پھرن، نیج لوچن کر رُشنائیا۔ کیوں بھے وچ سارے ڈرن، بھو کون رہیا وکھائیا۔ کیوں منزل چوٹی تیری چڑھن، کیوں کرن پڑھائیا۔ کیوں برہوں ویراگ اندر مرن، وچھوڑا رہیا ستائیا۔ کیوں بخشیا سچی سرن، صاحب سوامی دے سمجھائیا۔ کیوں آد جُگاد جُگ چوکرے کریں پرن، بھوکھتاں وچ گنڈھ پوائیا۔ کیوں لکھ چوڑاسی نال آویں لڑن، ہنکاری وکاری کھیل کھلائییا۔

کیوں اگنی آویں سڑن، پنج تت کایا چولا دئیں تجائیا۔ کیوں گور آویں وڑن، مقبریاں وچ بہہ کے سوہیا پائیا۔ کیوں بھگت بھگوان آویں پھڑن، بھجیں واسو داہیا۔ جن بھگت کہے پرہہ کیوں تیرا بھانا گرمکھ جرن، ذرا ذرا آپ کٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جن بھگت کیوں لڑ تیرا پھڑن، بیہو ابھیدا دے کھلائیآ۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ شنکر داس دے گرہ پنڈ ملک کھون کیمپ جموں *

جن بھگت کہے پرہہ کیوں بنائے زمیں اسمان، جگت زمانہ کھیل کھلائیآ۔ کیوں پرگٹائے رو سس سورہ چند بھان، کِرن کِرن تیج جوت رُشنائیآ۔ کیوں بنائے برہمنڈ کھنڈ دو جہان، بے انت انت اپنے وچ چھپائیآ۔ کیوں گر اوتار پیغمبر دتا دان، شبد ندھانا نظری آئیآ۔ کیوں کھیل کھلائیں گوپی کاپن، کیوں سیتا رام وچ ودهائیآ۔ کیوں موسیٰ عیسیٰ محمد دتا فرمان، کلمہ دھر دا اک درڑائیآ۔ کیوں نانک دسیا ستنام، ست ست وچوں سمجھائیآ۔ کیوں گوبند فتح ڈنک وجایا آن، حُکمے اندر حُکم ورتائیآ۔ کیوں ناد دھن سُنائے گان، کیوں نام کری شنوائیا۔ کیوں جنگل پیلے بنائے بیابان، بن کھنڈ کیوں ونڈ ونڈائیآ۔ کیوں کھیلیں کھیل ہر گھٹ وچ درمیان، اُپر تھلے سمجھ کھئے نہ پائیآ۔ کیوں دئی دوتی شرع بنایا شیطان، چار کُنٹ کرے لڑائیآ۔ کیوں پنکھی پنچھی بنائے حیوان، کیوں انساناں ونڈ ونڈائیآ۔ کیوں شستر چلے بنائے تیر کمان، کیوں بھٹھے کندھ اُٹھائیآ۔ کیوں مان موہ ہنکار وکار بنایا گمان، بھیکھ پاکھنڈ کیوں رچن رچائیآ۔ کیوں بنایا پیون کھان، کیوں ترشنا جگت ہلکائیآ۔ کیوں کرایا مدھ پان، کیوں نشیاں وچ رُلائیآ۔ کیوں بھومکا بنائی شمشان، کیوں مقبریاں کھیل کھلائیآ۔ کیوں بنیا ربیا نادان، جگ ویکھن کھئے نہ پائیآ۔ کیوں حُکم حاکم بنائے ودھان، کیوں حکومت ربیا چلائیآ۔ جن بھگت کہے پرہہ اپنا کھول کے دے بیان، بے ایمانی وچ نہ کھئے رکھائیآ۔ کیوں ہوئیوں جانی جان، ہر گھٹ ویکھے تھاوں تھائیآ۔ کیوں کلجگ انت بنیوں ترکھان، تکھی دھار آپ پرگٹائیآ۔ کیوں بدلیا رُپ مہان، ویس جٹاں والا دکھائیآ۔ کیوں مارن آئیوں افغان، فیصلہ حق حق سُنائیآ۔ کیوں خالی کرن آئیوں میدان، مدد اور نہ کھئے منگائیآ۔ کیوں سرِشٹی کیتی حیران،

پردے ہر نہ کھئے دھیائیا۔ کیوں شبدی سُت لیا یا نال جوان، جو بنوتنا نظری آئیا۔ کیوں اپنے ہتھ پھڑی کمان، کامل مُرشد پھیرا پائیا۔ کیوں دو جہان بنیوں پردھان، پردھانگی اپنی رسیا وکھائیا۔ جن بھگت کہے پرہو جُگ جُگ کیوں نہیں بیٹھدا نال آرام، جھنجٹاں، وچ جھنجٹ پا کے جھگڑا ویکھیں جگت لوکائیا۔ ابناشی کرتا کہے جُگ چوکڑی چھیڑ چھیڑنی میرا کام، سب دی کرنی کرنی ناکام، من مت بُدھ میٹنی تمام، کوڑا رہن نہ دینا حرام، شرع شریعت میٹ شیطان، اکو روپ نظری آئے سب نوں بھگوان، بھگونت ہو کے اپنی کھیل کھلائییا۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پورن چند پنڈ ملک کھون کیمپ جموں *

جن بھگت کہے پرہو کیوں بنائے لوک پرلوک، کیوں پرلو اپنے حُکم وچ رکھائیا۔ کیوں ہر گھٹ تھان پرکاش کیتی جوت، اپنے نور نال چمکائیا۔ کیوں شبداگتی لاویں چوٹ، سوئے سرب اٹھائیا۔ کیوں سہاویں قلعہ کوٹ، بنک دوارے دئیں وڈیائیا۔ کیوں جاناویں سچ سلوک، اپنا نام کریں پڑھائیا۔ کیوں بخشیں مکتی موکھ، کیوں مُفت اپنے وچ سمائیا۔ کیوں نرگن ہو کے سرگن کریں کھوج، ویکھیں تھاوں تھائیا۔ کیوں پریم ہو کے پیار دا کریں چوج، چولے اندر وجے ودھائیا۔ کیوں پرہوں وچھوڑا لایا روگ، یاد ربی ستائیا۔ کیوں بیراگی بخشیا جوگ، جوگیشر دتے بھٹکائیا۔ کیوں امرت رس دی دے کے چوگ، سانتک ست دئیں کرائیا۔ کیوں بخشیں درس اموگھ، چنتا غم مٹائیا۔ کیوں بھوگیں ساچا بھوگ، آتم سیجا ڈیرہ لائیا۔ کیوں ملائیں سچ سنجوگ، میلا سہج سُبھائیا۔ کیوں کریں ویوگ، دو جہاناں سدا جُدا ئیا۔ کیوں لکھ چوراسی اندر دیویں جھوک، جُونیاں وچ بھوئیا۔ کیوں دکھ دین دا تینوں شوق، جن بھگت کہے مینوں دے سمجھائیا۔ تینوں کوئی نہ سکے روک، کیوں تیری بے پرواہیا۔ جن بھگت کہے پرہو تیرا کھیل ویکھیا ہُت، گنتی وچ نہ کھئے گنائیا۔ کیوں خُماری اندر کریں مدہوش، سُرتی سُرت بھلائییا۔ کیوں بیٹھا رہیں خاموش، سُنّ سادھ ڈیرہ لائیا۔ کیوں بھاگ لگاویں کایا ماٹی پوش، پُشت پناہ اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سد درشن دیوے روز، رضا اپنی وچ منائیا۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ انگریز سینگھ پنڈ دھنگالی کیمپ کھون جموں * ❁

جن بھگونت کہے پرہو کیوں کیتا اپنا آپ پرکاش، کیوں نور نور رُشناٹیا۔ کیوں سچ سوامی ہو کے پاوین راس، گوپی کاہن
 رُپ وٹائیا۔ کیوں وسیں اپنے پاس، آپ آپا دے سمجھائیا۔ کیوں پرگٹ ہوئیوں خاص، خصم ہو کے حُکم ورتائیا۔ کیوں سیوک
 بنیوں داس، سیوک سیوا سچ کمائیا۔ کیوں ترشنا رکھی آس، کیوں ممتا موہ جنائیا۔ کیوں بھکھ بنائی پیاس، سہجے دے سمجھائیا۔
 کیوں بنیوں سرب گنتاس، گونتا نظری آٹیا۔ گر اوتار پیغمبر بنائے اپنی شاخ، شرع دتی پرگٹائیا۔ کیوں کر کے مات لوک اداس، اتم
 ناتے لے تڑائیا۔ کیوں بھگتاں پُچھیں بات، نت نوت پھیرا پائیا۔ کیوں سوہنا ویلا بنایا پرہات، کیوں سندھیا ڈھولے گائیا۔ کیوں
 لیکھا لیکھیا پٹی نال قلم دوات، کیوں اکھراں جوڑ جڑائیا۔ کیوں سنتاں دئیں شاباس، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کیوں پتن بنایا گھاٹ، کیوں
 گرمکھاں پار لنگھائیا۔ کیوں نیرن نیرے رکھی واٹ، گرمکھاں دئیں سمجھائیا۔ کیوں جھگڑا پایا ذات پات، دین مذہب رہیا ٹکرائیا۔
 کیوں جیون رکھیا وفات، کیوں مُردا مُرید وچ سمائیا۔ کیوں اندرے اندر دُھن آتمک جنائیں اپنی بات، باطن ہو کے کریں شنوائیا۔
 کیوں بھگتاں سچ سنیہڑا جائیں آگھ، آخر اپنا حُکم منائیا۔ کیوں جھگڑا پاون والا اس وِساکھ، وساہ کے سب نوں رہیا پلاٹیا۔ کیوں
 کھڑکی کھولیں تاک، کیوں گنڈے رہیا کھڑکائیا۔ کیوں ہو کے پُرکھ ابناش، بھگتاں رہیا تڑپائیا۔ کیوں دیندا نہیں اپنی دات، داتار ہو
 کے جھولی پائیا۔ جن بھگت تینوں کہے بیٹھے اکو باپ، پتا پُرکھ اکال نظری آٹیا۔ پورا کر گوہند والا واک، بخت پئے تے جگت وچوں
 باہر کڈھائیا۔ سب دے ویکھ حالات، حالانکہ بدلی نہیں بدلن دا ویلا رہی تکائیا۔ کلجگ کوڑی رہنی نہیں جماعت، جمانے
 گھیرا لینا پائیا۔ جن بھگت کہے پرہو نوں اہناں پُچھنی بات، جیہڑے تیرا اکو نام دھیائیا۔ کیوں کلجگ اتم مُکنی واٹ، وٹا رہن کھئے
 نہ پائیا۔ کیوں سُرپیر جودھا بنیں راٹھ، حُکمے اندر حُکم بھوائیا۔ کیوں شوہ دریائے لہر مارے ٹھاٹھ، امرت دھارا اک وہائیا۔ کیوں بنے
 ساچا گھاٹ، پتن بہ کے خوشی منائیا۔ کیوں بھگتاں ہوویں داس، دس کے دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، تڈھ بن کھئے نہ پُچھے بات، وطن بے وطنان ہوئے نہ کھئے سہائیا۔

* ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ لچھمن سنگھ دے گرہ پنڈ دھنگالی کھون کیمپ جموں * *

جن بھگت کہے کیوں رچن رچائی، رچنہارے دے سمجھائیا۔ کیوں ترے گن مایا اُچائی، اپنا حُکم ورتائیا۔ کیوں پنج تت کری گڑمائی،
 ناتا جوڑیا سہج سُبھائیا۔ کیوں پرکرتی وچ ٹکائی، دتی مان وڈیائیا۔ کیوں سرتی شبد بھلائی، پڑدا دتا رکھائیا۔ کیوں مورت اکال
 چھپائی، نظر کیسے نہ آئیا۔ کیوں سُر تال وجائی، نادی ناد شنوائیا۔ کیوں گھر مندر بنت بنائی، گرہ اپنا رنگ چڑھائیا۔ کیوں جوت
 نرنجن ڈگمگائی، آد نرنجن ونڈ ونڈائیا۔ کیوں ٹیڈھی بنک سہائی، بھور گپھا کیوں چٹرائیا۔ کیوں سہنس گول رہیا بھوائی، دل اپنا
 نال ملائیا۔ کیوں ایڑا پنگل کری گڑمائی، حُکم اک ورتائیا۔ کیوں مارو ڈنڈ وچ کیتے شوڈائی، بُدھی چلی نہ کھئے چٹرائیا۔ کیوں سوا
 گٹھ ونڈ ونڈائی، حصہ اپنا آپے پائیا۔ کیوں نیناں پچھے نین کیتا رُشنائی، تیجی اکھ کھلائی۔ کیوں بن کے برہم گوسائی، پاربرہم
 اکھوائیا۔ کیوں آتم نور رُشنائی، رُوح بُت وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگتاں دے اک ور، وارتا
 اپنی دے درڑائیا۔ جن بھگت کہے کیوں بنایا تت وجود، ہر ساچے دے سمجھائیا۔ کیوں بنایا کایا ماٹی کچ کلبوت، کنچن گڑھ
 سہائیا۔ کیوں سہایا عروج، سچ دوارے ڈیرہ لائیا۔ کیوں بنیوں نرمل محبوب، مُحبّت اپنا رنگ رنگائیا۔ کیوں نہ دیویں اپنا سچ
 ثبوت، صبر صبوری وچ سمجھائیا۔ کیوں بھجّا پھریں چارے کوٹ، دہ دشا واپو داہیا۔ کیوں اُچایا جوٹھ جھوٹھ، مایا ممتا موہ
 ہلکائیا۔ کیوں اندروں گیوں روٹھ، اپنا مکھ بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگتاں سدا نظر آ موجود، گھر
 ساچے سوہا پائیا۔ جن بھگت کہن کیوں رچن لیا رچ، رچ ویکھ وکھائیا۔ کیوں بھانڈا بنایا کایا ماٹی کچ، تن ماٹی سوہا پائیا۔
 کیوں آتم رکھی سچ، وجے سچ ودھائیا۔ کیوں لوں لوں اندر رہیا رچ، اپنا آپ چھپائیا۔ کیوں لکایا برہم مت، پاربرہم دے
 درڑائیا۔ کیوں اُچایا دھیرج جت، ست سنتوکھ نال ملائیا۔ کیوں ابلے بہتر ناڑی رت، تن سؤ سٹھ ہادی رہی کُرائیا۔ جن بھگت
 کہے پرہو کیوں کھیل کھلایا جگت، جگ جیون داتے دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن نر،
 مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کیوں سرشٹی لائی آگ، ترکھا ترشنا وچ تپائیا۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ وزیرو دیوی دے گرہ پنڈ دھنگالی کھون کیمپ جموں * *

جن بھگت کہے کیوں مالک بنیوں دُھر، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ کیوں پرگٹ کیتے پیغمبر اوتار گر، حُکم سندیشے نال سُنائیا۔
کیوں کھیل کھلایا دیوت سُر، کروڑ تیتیسو وجے ودھائیا۔ کیوں زرگن سرگن ہو کے رہوں جُڑ، میلا میلیں تهاؤں تھائیا۔ کیوں لوک
مات آویں مڑ، نت نوت پھیرا پائیا۔ کیوں چار کُنٹ دہ دشا رہوں تڑ، نو نو بھجیں چائیں چائیا۔ کیوں فُرنہ ہو کے رہوں پُھر،
فُرنے اندر سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پڑدا دے اُٹھائیا۔ جن بھگت کہے کیوں اُچائے رکھی مئی،
مُنیشر کیوں وڈیائیا۔ کیوں بنایا دین دُنی، دوہری دھار چلائیا۔ کیوں ودیاوان کیتے گئی، گہر گمبھیر دے سمجھائیا۔ کیوں بھاگ
لگاویں کایا کئی، کعبہ گرہ گرہ دئیں پرگٹائیا۔ کیوں وست امولک دئیں اٹلی، امنگی دؤلت جھولی پائیا۔ کیوں سرشٹی تینوں بھلی،
پرہہ سہجے دے سمجھائیا۔ کیوں جگت اندھیری جھلی، چاروں کُنٹ دھگا رہی لگائیا۔ کیوں درشٹ اشٹ کیسے نہ کھلی، نیتز نین نہ
کھئے رُشنائیا۔ کیوں امرت دھار سب دی ڈلھی، نجھر رس نہ کھئے پیائیا۔ جن بھگت کہن پرہو تیری پُھلواڑی کس بدھ مات پُھلی،
سچ سچ دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن
بھگتاں لیکھے لائے سچ پریتی گھول گھلی، گھال سب دی جھولی پائیا۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ چرن جیت سنگھ دے گرہ پنڈ دھنگالی کھون کیمپ جموں *

جن بھگت کہے کر کِریا پرہہ گہر گمبہر، گور صبر اپنا دے بندھائیا۔ انتر آتم ساچا امرت بخش سپر، سپر خوار بچے سارے
 منگ منگائیا۔ تن من رہے نہ ہوئے پیڑ، دکھیاں درد دے گوائیا۔ تیرے ملن دی اکو رہے ریجھ، دوجا دھیان نہ کھئے لگائیا۔ تن مائی
 ٹھانڈی ہووے سیجھ، اگنی آگ نہ لاگے رائیا۔ جگ چوکڑی کئے پیت، جھل جھل تھکے تیری جدائیا۔ لہدے رہے ٹھاگر مندر وچوں
 مسیت، مسلہ حل نہ کھئے کرائیا۔ رسنا جہوا گاؤندے رہے گیت، دوس رین کوک کوک سنائیا۔ مانس جنم کیسے نہ لیا جیت، ناتا
 چھٹیا نہ جگت لوکائیا۔ پُرکھ اکال تیری کردے رہے اڈیک، راہ تگدے تھائوں تھائیا۔ ساڈی پوری کر امید، آسا ترشنا دے گوائیا۔
 نام بھنڈارا جھولی پا بھیکھ، بھکیا اپنی اک ورتائیا۔ سر ہتھ رکھ جگدیش جگدیش تیری بے پرواہیا۔ کلجگ مایا ممتا رہی پیس،
 مہر نظر نال پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر اپنے لینا ٹکائیا۔ جن بھگت کہے پرہہ چکا دے جھپڑے،
 جھنجٹ رہن کھئے نہ پائیا۔ اُجڑے وسا دے کھپڑے، گھر ساچے ملے وڈیائیا۔ اسیں بالک بچے ننھے تیرے، دوجا پتا نہ کھئے بنائیا۔
 چوراسی کٹ دے اگلے گیڑے، جنم جنم نہ کھئے بھوائیا۔ چار جگ دھکے کھادھے بتھیرے، بھجے واہو داہیا۔ پن پُرکھ اکال تیرے کوئی
 نہ آیا نیڑے، سنگی ساتھی سارے کئے تجائیا۔ چرن کولان لوا ڈیرے، ڈیرہ اپنا اک بنائیا۔ شبدی حکم کر گھیرے، گھرنا اندر رہے
 نہ رائیا۔ سدا بہا اپنے کھلے ویہڑے، جتھ دُکھ درد نہ لاگے رائیا۔ جمدوت نہ آوے نیڑے، بھاسی گل نہ کھئے لٹکائیا۔ سچ چڑھا اپنے
 بیڑے، باہوں پھڑ جگت اٹھائیا۔ تُوں ستگر ہوں بالک تیرے چیرے، تُوں ہی راگ الاٹیا۔ کیوں مہروان ہو کے نکھپڑے، بکھرے
 اپنے نال جڑائیا۔ کوڑی کِریا جگت رہن نہ جھپڑے، منوا کرے نہ کھئے لڑائیا۔ جگت واسنا چکر نال لیڑے، دُرمت میل دے
 دھوائیا۔ دُور دُراڈے وس آ کے نیڑے، اپنا پنڈھ مٹکائیا۔ کوٹان وچوں تھوڑے بھگت جھپڑے بیٹھے رکھ کے وڈے جیرے، جیرج
 انڈج اُتہج سینج وچوں دینا باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مہروان
 مہر نظر کر مہرے، میرا تیرا تیرا میرا رہن کھئے نہ پائیا۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دیوا سنگھ دے گرہ پنڈ دھنگالی کھون کیمپ جموں *

جن بھگت کہے میں سار نہ جاناں تیری، تیرا بھيو کھئے نہ آئيا۔ بن سیوک گھر دی چیری، گولی ہو سیو کھائيا۔ شوہ دریا ڈبن نہ دیویں بیڑی، پار کنارے آپ لگائيا۔ کلجگ انت کریں نہ ہیرا پھیری، بے پرواہ بے پرواہی وچ سہائيا۔ سائوں نظر آؤندی گرمکھ کہے رام ویلے ایتھے ہندی سی اک پیری، بیر کچے پکے دوویں رنگ وٹائيا۔ اک ایالی لائی ڈھیری، توڑ توڑ کے خوشی منائيا۔ اندر آسا کیتی ودھیری، بہہ ممتا لئی پرگٹائيا۔ ساچا رام مارے پھیری، بن کے پاندھی راہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا ورتائيا۔ جن بھگت کہے پرہ پھیرا پا، کیوں بیٹھا مکھ چھپائيا۔ ایالی داسی جیونا ناں، ماپے خوشیاں نال سنائيا۔ انتر بیٹھا دھیان لگا، بن اکھاں اکھ اٹھائيا۔ جنان چر میرا رام نہ جاوے آ، مینوں سرت رہے نہ رائيا۔ مار کے اچی دہا، کوک کوک دتا سنائيا۔ بھیلنی دی تے میری ماں دی اکو ماں، بھنیواں اوسے دا نظری آئيا۔ جنان چر نہ درش دیویں آ، جھلی نہ جائے جدائيا۔ رام شبدی روپ وٹا، بھجیا واہو داہیا۔ سہجے پہنچیا آ، پھڑ بابوں دتا بلائيا۔ نین لیا کھلا، خوشی وچ تالی دتی لگائيا۔ واہ میرے بے پرواہ، تیرے ہتھ وڈیائيا۔ رام نے وچوں پنج بیر لکے کھا، ادھا حصہ اُس دے منہ وچ پائيا۔ پھر سہجے سہجے دتا سمجھا، اشارے نال درڑائيا۔ جس ویلے تربتا دواپر گیا ویا، کلجگ اندھ اندھیرا چھائيا۔ رام دا رام تیرا اگلا لیکھا دئے چکا، باقی تیرے ہتھ پھڑائيا۔ نرگن ہو کے دیوے درس دکھا، جوتی جاتا شہنشاہیا۔ مہر نظر لکے اٹھا، مہروان ہو کے ویکھ وکھائيا۔ ایالی نیوں کے سیس دتا جھکا، دوئے جوڑ واسطہ پائيا۔ کی اوہ اکلا آوے تیرے وانگ اپنا آپ لکا، پڑدا جگت رکھائيا۔ رام کہا نہیں اوہ سنت سہیلے نال ملا، گرمکھ ساچے سنگ لیاٹيا۔ تیرے دوارے دیوے بھاگ لگا، بھگوان ہو کے ہوئے سہائيا۔ بچے کہا کی مینوں لوے پہچان، نرگن پڑدا دئے اٹھائيا۔ رام کہا ہاں اوہ کرے دھیان، داتا بے پرواہیا۔ پریم پیار دا کھاوے پکوان، کچیاں توں پکے دئے بنائيا۔ پورب لیکھا چکيا آن، پُرکھ اکال دتی وڈیائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پچھلا لہنا دیوا سنگھ دا دینا دے کے خوشی منائيا۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کلونت سنگھ پنڈ دھنگالی کھون کیمپ جموں *

جن بھگت کہن پرہو سہارے تگے سچ ستگر دے، ست ستوادی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ مہروان ہو کے جگت ادھار غریب
 غرے، دردی ہو کے دردیاں درد وندائیا۔ بن تیرے پریم سارے ہوئے مُردے، مُدتاں دے وچھڑے بیٹھے دھیان لگائیا۔ بن تیرے گرہ
 دو جے گھر مائل نہ تُردے، چار کُنٹ نہ اکھ بدلائیا۔ راگ دس دے اپنی سُر دے، سُنّیاں لے جگائیا۔ وچھوڑے میٹدے پچھلے اندر پُر
 دے، پُریاں لوآں وچوں لیکھا باہر کڈھائیا۔ اسیں مَورکھ ہو کے سارے رہے بھلے، ابھل تیرے ہتھ وڈیائیا۔ بن تیرے در توں
 رُلدے، کوچھیاں کملیاں گلے نہ کھئے لگائیا۔ توں ٹکڑے کھا کے چلھ چلھ دے، راجے بل دا لیکھا دے مُکائیا۔ اسیں بھگت اوس کُل
 دے، جتھوں بھگوان نظری آئیا۔ ساڈی سیوا دا سانوں مُل دے، قیمت نام والی جھولی پائیا۔ بن تیری کِریا تیرے تول کوئی نہ
 ٹلدے، جگت ترازو کم کیسے نہ آئیا۔ سانوں مان دے اوس کمل پھل دے، جو کول نین اپنے وچ چھپائیا۔ ٹکے لائے تیری سچّی دھول
 دے، دھوڑ مستک خاک رمائیا۔ راہ تکیئے تیرے سچ اصول دے، اصل وچ وصل دے وکھائیا۔ جھکڑے مُک جان گر اوتار
 پیغمبر رسول دے، رستہ اِکو دے درڑائیا۔ جتھے بھگت بھگوان اِک دو جے نوں قبول دے، مل کے وِجّدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جن بھگت کہے پرہہ کریں رچھا، رچھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ بل باؤن والی
 اچھا، سب دی لیکھے دینی لگائیا۔ اِس بن کھنڈ اندر تیراں سو ستاسی رشی رہندا سی اِکٹھا، اِک من ہو کے اِکو دھیان لگائیا۔
 جنہاں نوں بل نے بھیجیاں گٹھاں، گنڈھاں نال بلائیا۔ سب نے آؤنا نٹھا، بھجنا واہو داہیا۔ اسمیدھ یگ اِک رچا، رچنا کیتی
 بے پرواہیا۔ سنت سادھ سدنا سچّا، سچ ملے وڈیائیا۔ اوسے ویلے سب نے کر کے متا پکا، ارادہ لیا بنائیا۔ جس ویلے دِن آیا اچھا،
 بھجے واہو داہیا۔ بل دوارے کھا کھا سب رچّا، خوشی خوشی ڈھولے گائیا۔ باؤن بڈھا اُٹھ کے کول آیا پاسے سچّا، ڈنگورا سہج دتا
 پلائیا۔ رشیو مینوں دسو کپڑی وجہ، جس نال پرہہ نوں مل کے شکر منائیا۔ سب نے کھبّا ہتھ مار کے اُپر ڈھٹاں، ہوکا دے کے
 دتا جنائیا۔ ساڈا منگتیاں دا سڑ گیا پنڈا، پرہہ نوں کھوجیا تھاؤں تھائیا۔ اچے درس نہیں کیسے نوں دیندا، نظر کھئے نہ پائیا۔ باؤن کِہا
 آہ میں تھانوں دیوان نیندا، ستجگ دا تریتا تریتے دا دواپر دواپر دا کلجگ کلجگ دا انت کھیل بھگونت سہجے دیاں سمجھائیا۔ میں

اوس ویلے نرگن دھار ہو کے پھر ہونا جیوندا، جاگرت جوت روپ وکھائیا۔ لہنا دینا چکاواں ساچے نیہوں دا، نہکرمی ہو کے دیاں درڑائیا۔ تہاڈے نال پھیر ناتا جوڑاں پتا پیو دا، پُرکھ اکال ویس وٹائیا۔ جس کنیا میرے لئی تھال پروسیا کھنڈ گھیو دا، چار بھیناں پنجواں رل کے چھوٹا وڈا بھائیا۔ میں اوس دا کیتا دھن دھنیاں، خوشی وچ خوشی دتی بدلائیا۔ جس ویلے لوک مات نرگن چڑھیا چنیا، جوت نور ہووے رُشنائیا۔ اوس ویلے اک شبد سندیشہ تہاڈے پاواں کنیا، کتاں وچ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل رسیا سمجھائیا۔ سارے رکھی کر کے نمسکار، اک دوجے ول بیٹھے دھیان لگائیا۔ باون کہا تہاڈے نہیں کچھ اختیار، کرن کراونہار اکو نظری آئیا۔ جس دا کھیل سدا جگ چار، وچھڑیاں لے ملائیا۔ تسیں راجے بل دا کھا کے ابار، من شانت نہ کھئے کرائیا۔ کیوں تہانوں ملیا نہیں نرنکار، من وچی نہ سچ ودھائیا۔ اوہ میرے آہ میرے نام دا لوو پیار، تہاڈے ہتھ دیواں پھڑائیا۔ کلجگ انت تہاڈے وچوں لوان نکال، ایہہ میرے ہتھ وڈیائیا۔ میں لیکھے لاؤنا اوس کنیا دا تھال، جس دے پچھے گھر گھر جا کے گرمکھاں دے بھوک لگائیا۔ سب دا پورا کراں سوال، لیکھا سب دا دیاں چکائیا۔ اوس دا کاج رچنا وچ جہان، جہان جہان جگ اوس نوں سکے نہ کھئے پرنائیا۔ کچھ تھوڑا لیکھا رکھنا گوبند نال، پڑدا پڑدیاں وچوں ٹکائیا۔ آگوں رشی چرناں ول کر دھیان، سارے نیر وہائیا۔ سانوں سچ دس مہروان، کس بدھ ایتھے اکتھے لئیں کرائیا۔ باون کہا ایہہ میرا کھیل کمال، جگ جگ میرا بھیکو کھئے نہ پائیا۔ دُور ڈراڈے میلاں آن، ڈیرہ جنگلاں وچ لگائیا۔ پھیر اپنے نیوندے دا تہانوں سنہیا دیواں آن، ریشیاں دا رشی چیلا سنگھ نال ملائیا۔ تہانوں کھواواں اوہ پکوان، جس دے نال ملے بھگوان، سیوا کرے جگت مہان، بچے بنا کے گود اٹھائیا۔ گھر آؤندیاں نوں مڑ کے دے کے جیون زندگی دا دان، تہاڈا اگلا لیکھا کر پروان، پروانے گھر گھر دیاں پُچائیا۔ جن بھگنو تسیں خوشیاں نال کھایو آن، تیراں سو ستاسیاں وچوں جنہاں نوں ملیا مان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پورب لیکھے کارن سب نوں آیا اٹھان، اکتھیاں کر کے اکتھا حکم جنائیا۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پچن سنگھ دے گرہ پنڈ دھنگالی کھون کیمپ جموں *

رشی کہن کس بدھ آوانگے۔ کی ہووے تیرا ناؤں، کس بدھ درشن پاواں گے۔ باؤن کہا نرگن ہو کے پکڑاں باہوں، در در گھر گھر ساچا درس دکھاواں گے۔ پورب میٹ کے حرص، ہسدیاں ہسدیاں خوشی مناواں گے۔ وچھوڑے والی رہے نہ تڑپ، تڑپدیاں شانت کراواں گے۔ آگے کوئی نہ رہے اٹک، مارگ آکو اک سہاواں گے۔ ٹھاڈا میرا رہے کوئی نہ فرق، آکو گھر بہہ کے خوشی مناواں گے۔ ٹھاڈے نال پگی ہوئی شرط، شرع دا لیکھا سرب چکاواں گے۔ جس ویلے نرگن ہو کے آیا پرت، بھگت بھگوان ہو کے رنگ وکھاواں گے۔ بھاگ لگے ایس دھرت، اجڑی ہوئی پھیر وساواں گے۔ ہن تسان بل دا کیتا خرچ، پھیر ٹھاڈا خرچ اپنے خزانے وچوں ونڈ ونداواں گے۔ ٹھاڈے نالوں بہتی مینوں غرض، ہن دے وچھڑے پھیر اکٹھے ہو کے سوہیا پاواں گے۔ جن بھگتو میں اپنا پورا کراں فرض، مل کے دوویں دھراں کاج رچاواں گے۔ تسان پرہو دی متی اک عرض، بینتی اکٹھی اک پرگٹاواں گے۔ بھاویں جگت وہار دا ہو جائے حرج، اس ووبار نوں سرے چڑھاواں گے۔ تسیں میرے میں ٹھاڈا ونڈنا درد، دکھ وچوں سکھ پرگٹاواں گے۔ ایہہ کھیل ہونا اسپرج، ویلا وقت ویکھ خوشی مناواں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھے وچوں کڈھے سب دی فرد، فیصلہ اپنے ہتھ رکھاواں گے۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سردار سنگھ پنڈ سرداری کھون کیمپ جموں *

رشی کہن ساڈی بھومکا سوہے استھان، بردھ باؤن دھیان لگائیا۔ چوڈاں چوڈاں جوجن ساڈا نشان، چارے کٹ نظری آئیا۔ جتھے ملے پین کھان، مولکند کھا کے شکر منائیا۔ دوس رین یاد کریئے بھگوان، اندر آشا اک ودھائیا۔ تیراں سو ستاسیاں وچوں چھیواں حصہ کچھ آنجان، جو پچیاں وانگ بچے رہے اکھوائیا۔ جے پیٹ بھر کے نہ ملے پکوان، رو رو دین ڈھائیا۔ رشی بننا نہیں آسان، گھر کٹمب تجائیا۔ انہاں نوں دے کچھ دان، مہر نظر اٹھائیا۔ باؤن کہا ہن چھڈنا پئے جہان، لوک مات رہن نہ پائیا۔ پھر

میلا ہووے سچ استھان، بھومکا ملے وڈیائیا۔ سبناں بھگتاں نوں اِکو جہا دیواں گیان، وڈا چھوٹا رہن کھئے نہ پائیا۔ توں میرا میں تیرا بھگت بھگوان اک دوجے نوں کرن پروان، وچھوڑا وچوں دیاں کٹائیا۔ سانجھا رکھاں اک پکوان، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ بن آگھاں مار دھیان، ویکھاں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ رکھی کہن چوڈاں جوجن ساڈی بھوم، دھرنی سوہنی سوہیا پائیا۔ اسپں بالے نڈھے تیرے معصوم، بچے نظری آئیا۔ سانوں ساچا دس قانون، رستہ دے درسائیا۔ اِکو دس مضمون، اِکو دے پڑھائیا۔ تیرے پیار توں ہوئے نہ محروم، خالی ہتھ نہ کھئے بدلائیا۔ تیرا لہنا نہ معلوم، سمجھ وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ رکھی کہن باون ساڈی ویکھ آبادی، آبادکار دینا بنائیا۔ اسپں گھراں دی کر بربادی، اِس گھر وچ بیٹھے آئیا۔ جگت جنجال توں دے آزادی، پھاسی گل رہے نہ رائیا۔ باون کپا جس ویلے کنیا دی ہووے شادی، شادیا نے گھر گھر دیاں وجائیا۔ تہاڈا نواں ساجن لواں ساچی، ساجن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ پچھلا لیکھا یاد رکھاں ماضی، پورب بھل کدے نہ جائیا۔ تہاڈے لیکھے لاواں اوہ اراضی، جس نوں قانون سکے نہ کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لہنا اگلا دئے چکائیا۔ رشی کہن پرہو ویکھ ساڈی حد، باون بڈھے دھیان لگائیا۔ باون کپا میں ہوواں گد گد، کلجگ انت چرن لواں ٹکائیا۔ سارے اِکھے لواں سد، چوڈاں جوجن اندر دیاں وسائیا۔ اِکو سنا کے چھند، ڈھولا دیاں دِرڑائیا۔ رسنا جہوا گائے بتی دند، آتم پرما تم وجے ودھائیا۔ بھگت سہیلے ہو کے چمکو چند، نور جوت رُشنائیا۔ تہاڈا مُکاواں پھیر پندھ، سفر رہے نہ رائیا۔ پڑدا لاه کے برہم ہنگ، پاربرہم اپنا رنگ رنگائیا۔ تُساں مانس جنم وچ پینا جم، لوک مات تن ہنڈھائیا۔ تہاڈا کارج پورا کرنا کم، ایہ میری بے پرواہیا۔ میٹنا خوشی غم، چنتا دینی کڈھائیا۔ تہاڈا لیکھے لاؤنا پون سواس دم، جس نال پرہ نوں رہے دھیائیا۔ اوس ویلے نرگن دھار پردھ براہمن نہ ہووے ہووے پاربرہم، پت پریشور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ریشیاں رکھیاں مُنیاں مُنیشراں منسا سب دی ویکھ وکھائیا۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ رام لال دے گرہ پنڈ سرداری کیمپ کھون جموں *

رشی کہن دس مہروان، مہر نظر اٹھائیا۔ کس بدھ ملے بھگوان، ساکھیات درس کرائیا۔ اُچے سچ گیان، اگیان دئے مٹائیا۔
 وچھوڑا کئے آن، میلا سہج سُبھائیا۔ پتھر اٹے کرے پروان، اُجاڑ پہاڑ بھوئے سہائیا۔ سُنائے دُھر دا گان، اگئی آواز الاٹیا۔ دیوے
 ساچا دان، بھنڈارا اک ورتائیا۔ لیکھا چُکائے دو جہان، انت انتشکرن نہ کھئے بھوائیا۔ ساچا گھر وکھائے آن، نج اپنی اکھ کھلاٹیا۔ بھاگ
 لگا کے بیابان، سچ استھان دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ باون کہا دیا کماویگا۔ رکھی
 مُنی ویکھ وکھاویگا۔ دواپر تریتا کلجگ پنڈھ مُکاوویگا۔ پُرکھ ابناشی ویس وٹاوویگا۔ نرگن نور جوت رُشناویگا۔ شبدی دھار حُکم
 سُناوویگا۔ برہمنڈ کھنڈ کھیل کھلاویگا۔ لوآن پُریاں ویس وٹاوویگا۔ جوت سرُپ آپے ہو، ہوکا حق نام سُناوویگا۔ کسے نال نہ کرے
 دھروہ، کیتا قول توڑ نہاویگا۔ تہاڈا پچھلا یاد کر کے موہ، مُحبّت اپنے نال بناویگا۔ انتر آتم جائے چھوہ، باہروں نظر کسے نہ آویگا۔
 سچ پرکاش دی کر کے لو، اگیان اندھیر مٹاوویگا۔ تہاڈے جوگا جاوے ہو، برجن ساچے آپ پرناویگا۔ تہاڈا لیکھے لاوے جنم جنم
 اگلے نال مل کے ہون دو، دوہری اپنی کار کماویگا۔ سرِشٹی مایا نالوں کر نرموہ، دھرتی ایسے آپ ٹکاویگا۔ جس دا بھيو نہ جانے
 کو، ماتو بدھ نہ کھئے سمجھاویگا۔ جوتی جاتا جاوے ہو، پڑدا اوہلا آپ اٹھاویگا۔ کوڑی وست سب کچھ کھوہ، کھیڑا سچا آپ
 وکھاویگا۔ رشیو تہاڈا اکٹھا کر کے اک گروہ، سنگ سوہنا آپ بناویگا۔ لے کے آوے ڈھوا ڈھوہ، نیوندا نام ہتھ پھراویگا۔ تُسیں
 لبھن نہ جائیو کو، کوٹاں وچوں تہانوں آپ جگاویگا۔ تہاڈے ورگا آپے ہو، اندر تہاڈے سوہنا پاوویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم پرما تم جاوے چھوہ، شہنشاہ اپنی کار کماویگا۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ پریمو دیوی پنڈ خيروال کیمپ کھون جموں *

باون کہے چنگی بھومی، بہرم بھو نہ کھئے رکھائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کھئے نجومی، حساب کیتا نہ کھئے درڑائیا۔ جتھے کھیل کرے
 پرہ وڈ قانونی، قاعدہ اپنا اک سمجھائیا۔ جگت ودھا ناں سمجھے کھیل معمولی، نہ معلوم اپنا حُکم ورتائیا۔ سدا سدا سد کدے نہ

کے بے اصولی، اصل حکم اک ورتائیا۔ دین دنی جائے بھولی، بھلیاں راہ نہ کھئے وکھائیا۔ رشیو تہاڈی محنت دیوے دونی، دگنے دے چوگنے دئے بنائیا۔ تہاڈی اندروں بدل دیوے کوئی، سوہنگ ڈھولا اک پڑھائیا۔ ایسے ڈونگھی دھار نوں کہندے کھوہنی، جیہڑا حصہ کرشن کاہن جھولی پائیا۔ تہاڈی آتما رہے نہ اوئی، اُنتی کرے وچ لوکائیا۔ سچ پریتی کرے گوڑھی، رنگ اپنا دئے رنگائیا۔ چتر سگھڑ بنائے مؤڑھ مؤڑھی، پُرکھ اکال ویکھ وکھائیا۔ چرن ٹکا لاوے دھوڑی، دُھر دا پڑدا دئے اٹھائیا۔ تہاڈی آسا منسا کرے پوری، پوریاں دے تہاں پورن ستگر دئے ملائیا۔ جس دی پرتھا نہ جائے مزدوری، سیوکاں دی گھال لیکھے پائیا۔ درشن دے کے حاضر حضوری، اپنے ساجن لئے بنائیا۔ رشیو اوس ویلے سمجھیو نہ کوئی مجبوری، دُکھ دے بھکھ توں لئے چھڈائیا۔ بھگت ادھارنا پرہہ دا کم ضروری، جگ چوکڑی وچوں اپنے حصے رکھائیا۔ تہاڈی منزل کر کے پوری، مزہ اپنا دئے چکھائیا۔ جوتی درشن دے کے نوری، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ دُنیا دی پریتی دسے کوڑی، سچا میلا مالک دُھردرگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دے مستک لاوے مستی والی دھوڑی، مستی وچوں ہستی، ہستی وچوں ملے عرشی، عرشی پریم فرش اتے دئے وڈیائیا۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ شوو دیوی پنڈ بالے وال کیمپ کھون جموں *

رشی کہن ساڈی گنتی تیراں سو ستاسی، سینکڑے رہے جنائیا۔ کس بدھ مٹے اداسی، سچ دینا سمجھائیا۔ رہے نہ جم کی پھاسی، فیصلہ انت کرائیا۔ ہوئیے نہ مدھرا ماسی، رسنا جہوا نہ کھئے ہلکائیا۔ چڑھیئے منزل گھاٹی، اپنا پنڈھ مکائیا۔ کلجگ دور دُراڈی دسے واٹی، لمبا پنڈھ نہ کھئے پھرائیا۔ باون کہا تسیں میری مٹو آکھی، پریم نال سمجھائیا۔ تہاڈا لہنا دینا باقی، پُرکھ اکال ہتھ پھرائیا۔ تسیں جوت ملیو ساچی، سچ وچ سمائیا۔ پھر ملے دیہہ ماٹی کاجی، کنچن گڑھ بنائیا۔ تہاڈی بھگتاں دی ہووے ذاتی، دین مذہب نہ کھئے وکھائیا۔ پُرکھ اکال ہووے ساتھی، سگلا سنگ بنائیا۔ دُرمت میل جائے کاٹی، پڑدے دئے گھلائییا۔ پنڈھ مکاوے مکی واٹی، دُھر دا حکم جنائیا۔ تہاڈا بنے دُھر دا ساتھی، سگلا سنگ نبھائیا۔ میرا سنہیڑا لے لو بن اکھراں والی پاتی، پترکا دیاں

پھڑائیا۔ ٹہانوں ویکھن نہیں دینی کوئی کاشی، گنگا جل نہ کھئے ٹہائیا۔ پُرکھ اکال مہروان مہر کر کے بناؤنا داسن داسی، سیوک سیو
 آپ کرائیا۔ جھگڑا چکا پرتھی آکاشی، عقل اندروں دینی بدلایا۔ ملنا میل سچکھنڈ نواسی، نہانیاں اپنے رنگ رنگائیا۔ کلجگ لہنا
 دیوے باقی، باقی اور نہ کھئے رکھائیا۔ نرگن ہو کے کھیل کرے پُرکھ ابناشی، دُھر فرمانا آپ دِرڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ٹہاڈے کارن مارے واٹی، وٹیاں پتھراں وچ پھیرا پائیا۔

✱ ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ نانک چند دے گرہ پنڈ سرداری کیمپ کھون جموں ✱

باون کہا ٹہاڈی دھرتی ویکھ چنگی، چنگیراں چھابے لیکھ لائیا۔ سیوا ویکھ کیتی پیریں ننگی، بن کھنڈ پھرو واہو داہیا۔
 جگت ترشنا رہے نہ تنگی، تنگدست نہ کھئے وکھائیا۔ کایا چولی جائے رنگی، رنگ رنگیلا دُھر دا ماہیا۔ دیوے وست نام امنگی،
 دُھر دی دؤلت جھولی پائیا۔ ٹہاڈی آتما کر کے ٹھنڈی، اگنی تت دئے بُجھائیا۔ پچھلی ٹٹی جاوے گنڈھی، آگے پھیر نہ کھئے ٹڑائیا۔
 ساچی دیوے پریم سُگندھی، ست سرُوپ وکھائیا۔ جنم کرم دی رہن نہ دیوے پابندی، کانڈاں دا ڈیرہ دیوے ڈھائیا۔ سِدھا مارگ
 دس کے ڈنڈی، رستے اپنے لئے چلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ باون کہے ٹہاڈی دھرتی لگے
 بھاگ، چوڈاں جوجن ویکھ وکھائیا۔ ٹہاڈے جنم دا جگے چراغ، بھگوان بھگتاں وچ ونڈ وندائیا۔ دُرمت میل دا دھووے داغ، پاپاں
 کرے صفائیا۔ نام دا دے کے داغ، دؤلت سوہنی گھر ٹکائیا۔ سچکھنڈ دا چلا رواج، پچھلا لیکھا دئے مکائیا۔ ٹہانوں گھر گھر وچوں
 پا کے بھاج، اکٹھے سہجے لئے کرائیا۔ پھر لہنا دینا دیوے آپ، پچھلا کیتا قول بھل نہ جائیا۔ آگے دس کے (سوہنگ) جاپ، مہراج
 شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی جے دئے سُنائیا۔ نساں اندروں بابروں بنا صاف، کپڑ کوڑ نہ کھئے ہنڈھائیا۔ نام بھنڈارا دیوے اک
 سوغات، وست اتملی آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں
 بھگوان، سب دی پوری کرے آس، بھتیاں وچوں تھوڑے، تھوڑیاں وچوں تھوڑے رہن دیوے اداس، باقی پردے اپنے نال ملایا۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کھوجو رام دے گرہ خیروال کھون کیمپ جموں *

رشی کہن باون دس، انترگت جنائیا۔ انتر بدھ تیرے وس، میلا لینا ملائیا۔ ہن کدھر جانا تھ، کون کوٹ ڈیرہ لائیا۔ باون کہا میرا کھڑا دیو چھڈ، اکو حکم دتا سمجھائیا۔ میں ہو کے سب توں اڈ، اپنا آپ لینا بدلائیا۔ جس ویلے زرگن دھار ہو کے پُرکھ اکال آیا جگ، میری آشا نال لیائیا۔ میں تہانوں لوں لبھ، بھجّاں چائیں چائیا۔ اکتھے کر کے ایسے حد، چوڈاں چوڈاں جوجن اندر سوہیا پائیا۔ حکمے اندر لوں سد، سنیہڑا اک پُچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ رشی کہن باون کچھ کھول بھید، بھرم دے مٹائیا۔ کِس بدھ کرے پرہو بیت، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ باون کہا شہنشاہی سمت دا پہلا ہووے چیت، چیتن تہانوں دے کرائیا۔ تہاڈے گھر گھرانے کھوہ کے کھیت، سہجے ایتھے دے پُچائیا۔ جتھے لیکھا مکے مہینہ جیٹھ، جیٹھ پچھلا دے گواہیا۔ آکے رکھے سایہ ہیٹھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نام دوشالے لے لیٹ، اگنی آگ نہ کھتے تپائیا۔ شبد سندیشے حُکھے بھیج، بھجن بندگی اک وکھائیا۔ زرگن دھار دس کے تیج، تیج پرکاش آپ چمکائیا۔ تہاڈی گھر گھر دی لیکھے لا کے دیگ، دامن پکڑے دمان دا ہوتے سہائیا۔ جس کارن تہانوں لے بھیج، اوہ لیکھا پورا لے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم مانے ساچی سیج، سہنجننا سماں دے پرگٹائیا۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ گیان چند دے گرہ پنڈ خیروال کھون کیمپ جموں *

رکھی کہن اسیں رکھیے اڈیک، کلجگ انت راہ تکائیا۔ سری بھگوان جنا کے سچ پریت، پرماٹما ہو کے آتما اپنے نال ملائیا۔ جنم کرم دی بدل دیوے تواریخ، طریقہ اپنا اک درڑائیا۔ سچ پدارتھ نام پاوے بھیکھ، دُھر دی دات دیوے ورتائیا۔ کایا ماٹی کرے تہانڈی سیت، اگنی آگ نہ کھتے جلائییا۔ پاربرہم برہم دتے ساچا گیت، شاستراں والی نہ کھتے پڑھائیا۔ ست دھرم دی دتے ریت، مارگ اکو اک جنائیا۔ کلجگ انت آخری جائے بیت، لیکھا اپنا پنڈھ مکائیا۔ گر اوتار پیغمبر پنڈھ مکاون ٹھیک، ٹھاکر آگے سیس جھکائیا۔ اکو چہتر جھلے ہر سیس، دوجا نظر کھتے نہ آئیا۔ لیکھا چکے پس اکیس، ایکنکار وجے ودھائیا۔ پرہم پُرکھ پرماٹم آوے

ٹھیک، ٹھاکر ہو کے پھیرا پائیا۔ لہنا دینا چُکاوے ہست کیٹ، شاہ سلطان نظر کھئے نہ آئیا۔ تہاڈی پوری کرے امید، منسا من ہی وچ سمائیا۔ اکھئے کرے نال ترتیب، طریقہ ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حکم اک سمجھائیا۔ رشی کہن کس بدھ کریں کھیل، پرہ پرہو دے جنائیا۔ وچھڑیاں لئیں میل، وچھوڑا رہے نہ رائیا۔ وسیں دھام نویل، وکھری کار کمائیا۔ جو جو بنوتتا البیل، کھیلے کھیل شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ باون کپا ایہ بھو اول، ایکنکار آپ کرائیا۔ کھیلے کھیل جلا تھلا، سرشٹی درشٹی کھوج کھوجائیا۔ وپس وٹاوے گھڑی پلا، پلک پلک وچوں بدلائیا۔ کلجگ اتم وسے سچ محلا، سچ گھرانے ڈیرہ لائیا۔ جوتی شبدی دھار ہو کے رلا، نرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ تہاڈا سب دا اکٹھا پھڑے پلا، پھڑنہار دیر کھئے نہ لائیا۔ لیا کے ایسے جنگل جوہ وچ جھلا، جھلک اپنی اک وکھائیا۔ سب دا اکٹھا بنا کے اکو محلا، بھگت دوار دئے وکھائیا۔ جتھے اکو دیک جوت جلا، نور نور چمکائیا۔ تہاڈا میٹے دئی سلا، سلل اپنا رنگ چڑھائیا۔ سچ پکوان دیوے اوہ بھلا، جیہڑا بھالیاں بتھ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ سنہڑا آپے دیوے گھلا، گھور کلجگ وچوں دیوے آپ اٹھائیا۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ روبلو رام دے گرہ پنڈ خيرووال کیمپ کھون جموں *

رشیاں کپا اسیں بلکہ چوں جائے بھجے، بلڈری سوہنی نظری آئیا۔ جتھوں پکوان کھا کے رچے، اگوں پرہ ملن دی مل جائے وڈیائیا۔ جس دا سچا نور جگے، پرکاش ہووے رُشنائیا۔ سانوں ملے جگ آگے، اگلا پنڈھ مکائیا۔ باون نے نشانے دسے سچے، سچ دتا سمجھائیا۔ اسیں بُن نہیں رہنا کچے، پکی لئی پکائیا۔ جنان چر سری بھگوان دا درس نہ کریئے آکھے، کتھا سُن کے من نہ کھئے پرچائیا۔ سدا ساڈے اندر وسے، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ پچھا دے مؤل نہ تھے، ساجن ہو کے انگ لگائیا۔ کر کِریا سانوں پھیر کر اکھئے، دُور نیڑے لے ملایا۔ پورب لہنا دینا باقی کیسے نہ رکھے، سب دا دئے چکائیا۔ سچ پریم پیار مُحبت وچ ہسے، ہستی دوسر نہ کیسے سمجھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں پھڑ پھڑ لبھے، قول اقرار جنہاں نال رکھائیا۔ سچ پریم پیار دے دیوے مزے، پدارتھ اکو دئے

چکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پُرب پچن کرے سچے،
سچ سوامی ہو کے ویکھ وکھائیا۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ گیان چند دے گرہ پنڈ توتان والی کیمپ کھون جمون *

باؤن کپا جس ویلے کلجگ رین اندھیری ہوئی مسیا، مسلہ حل نہ کھئے کرائیا۔ ساچا مارگ دس ڈھنگیا، اگلا بھيو کھلائی۔
پُرکھ ابناشی کرتا آوے ٹھیا، لوک مات پھیرا پائیا۔ جہڑا جگت نیتر کیسے نہ لبھیا، کھوچے جگت لوکائیا۔ جن بھگتاں اندر سدا وسیا،
باہر ڈیرہ کدے نہ لائیا۔ نظری آئے دُھر دی اکھیاں، آخر اپنا رنگ چڑھائیا۔ جن بھگت سہیلے میلے ساچی سکھیاں، سخاوت اپنے
کولوں جھولی پائیا۔ نام رنگن نال جان رتیاں، رتن امولک لئے بنائیا۔ کیسے دیاں بھرن مول نہ چٹیاں، چیتک اکو اک وکھائیا۔ سچ
دوارے ہوون سچیاں، ست ستوادی مل کے خوشی منائیا۔ دین مذہب دیاں کتن رسیاں، پھانسی جم نہ کھئے پوائیا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ باؤن کپا جس ویلے ہووے کلجگ اندھ، رین اندھیری چھائیا۔ نرگن ہو کے
آوے سورا سربنگ، لوک مات پھیرا پائیا۔ لوک مات وجائے مردنگ، اکٹا راگ سنائیا۔ شبد اگئی دوڑائے ٹرنگ، ترت ویکھے تھائوں
تھائیا۔ تہاڈی پوری کرے منگ، منسا من بی وچ سہائیا۔ سچ دوار آوے لنگھ، منزل پنڈھ چکائیا۔ اک سنائے ڈھولا چھند، میرا
تیرا راگ الائی۔ ٹھاکر ہو کے دیوے اند، پرمانند وچ سہائیا۔ بھگت سہیلے بنا کے چند، چند چاندنی کرے رُشنائیا۔ شبدي دھار
ہوواں سنگ، سوہنا کھیل وکھائیا۔ سب دی کٹے بھکھ ننگ، دکھڑا درد رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
لیکھا سب دا پور کرائیا۔ رشی کہن سن سوامی، سچ دے جنائیا۔ کیس بدھ ہووے انترجامی، گھٹ بھیت ویکھ وکھائیا۔ ساڈا بنے
حامی، مل کے خوشی منائیا۔ باؤن کپا اوہ جان جانی، جانہار وڈی وڈیائیا۔ جگ چوکری بن کے بانی، کوئن باؤن بھیکھ وٹائیا۔
جس کھیل کرنا راون رامی، رام رمٹیا پھیرا پائیا۔ جس ویس وٹاؤنا کرشنا کاہنی، گھنٹیا ہو کے پھیرا پائیا۔ جنھ عیسیٰ موسیٰ محمد
پرگٹاؤنی اک نشانی، کلجگ دیوے مان وڈیائیا۔ جس نانک گوہند بخشنی جوت نورانی، نورو نور کر رُشنائیا۔ جس کلجگ انت

نہکلنک ہو کے منزل کرنی آسانی، احسان سر نہ کدے چڑھائیا۔ رکھیو تہاڈی جوہ نہ ہووے بیگانی، بیگانہ نظر کھئے نہ آئیا۔ کھیل کھیلے والی دو جہانی، جہاں تہاں لئے اٹھائیا۔ اُس دے آؤن دی اک نشانی، تہانوں سہجے دیاں سمجھائیا۔ کیسے نوں دینی پئے نہ قربانی، چار کُنٹ دہ دشا لبھن کھئے نہ جائیا۔ مہروان ہو کے تہاڈے گرہ آ کے گھر گھر کھاوے مہانی، جس مہانی کارن بل دوارے پھیرا پائیا۔ مہانی کھا کے ملی جوت نورانی، نور چشم نہ کھئے کرائیا۔ اوس ویلے تہاڈے اُتے کرے مہروانی، پڑدا اندروں دئے اٹھائیا۔ جھگڑا چکا کے چارے کھانی، خانے اپنے وچ ٹکائیا۔ بھگت بھگوان دی سدا اکو جہی جوانی، بال بڈھیپا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، رشیو، اوہ بنے دُھر دا دانی، داتا ہو کے دیا کھائیا۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بیلو رام دے گرہ پنڈ سرداری کیمپ کھون جموں *

باؤن کہا کلجگ اتم دھرے بھیکھ، جگ جیون داتا نظر کیسے نہ آئیا۔ کیسے بتھ نہ آوے رکھی کیش، کیشو اپنا روپ لئے بدلائیا۔ لہنا دینا دیوے دس دسمیش، دہ دشا وجے سچ ودھائیا۔ کرے کھیل جو آد جگاد جگ چوکڑی رہے ہمیش، ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائیا۔ پورب جنم سب دا جانے لیکھ، رکھی رکھیشر کھوج کھوجائیا۔ چرن پریتی بخشے دُھر دی ٹیک، ٹکا مستک نام لگائیا۔ بڈھی کرے آپ بیک، من چنچل نہ کھئے چٹرائیا۔ مانس جنم بدل دیوے ریکھ، شبدي چوٹ اک لگائیا۔ پہلوں تہانوں دیوے بھیج، لوک مات جنم دوائیا۔ پھر پرما تم ہو کے اتم مانے سیج، گھر ساچے سوہا پائیا۔ تہاڈا دیس کر پردیس، دیسنتر اپنا ویکھ وکھائیا۔ جس اُجل کرنا لیکھ، قلم شاہی ونڈ ونڈائیا۔ چوڈاں جوجن ہووے ہیبت، بتکاری پے پرواہیا۔ لیکھا لیکھ کے مہینے چیت، چیتن سب نوں دئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ باؤن کہے جس ویلے لگی آگ، آگنی آگ نہ کھئے بوجھائیا۔ بن ہر نامے خالی ہوئے ہڈ، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ ساک سجن بہین بھائی سارے جان چھڈ، نار کنت ناتا نہ توڑ نبھائیا۔ ساچے کعبے کرے نہ کھئے حج، حقیقت حق نہ کھئے سمجھائیا۔ نیتز روون شو دوالے مٹھ، گردوارا دوار دئے دُباؤیا۔ پڑدا رہے اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمناسرستی اوڈھن سپس نہ کھئے ٹکائیا۔ ساچا نام ملے نہ کیسے ہٹ کوٹن کوٹ سادھو بیٹھن

ویس وٹائیا۔ من واسنا جگت رہے نٹھ، دوس رین بھجن واپو داہیا۔ بن بھگتاں کیسے میل نہ ملے پُرکھ سمرتھ، جگت و دیا کم کیسے نہ آئیا۔ ابناشی کرتا تہاڈی جھولی پاوے حق، دیونہار دے دے خوشی منائیا۔ درس وکھا کے اپنی اکھ، لوچن دُھر دا دئے کھلائییا۔ نُوں میرا میں تیرا دس نام سچ، دھرنی دھرت دھول بھاگ لگے جتھے بھگت سہیلے جان وس، بھومکا اکو ملے وڈیائییا۔ رشیو کیسے دا چلے نہ کھئے وس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، حد سب دی بند کرائیا۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ گرا رام دے گرہ پنڈ سرداری کیمپ کھون جموں *

رشی کہن کی ویلا ہووے وقت، واقعہ دیو سمجھائییا۔ باون کہا اندھیرا ہووے جگت، سچ ست نہ کھئے رُشنائییا۔ پتا پوت پوے فرق، ساچا پریم نہ کھئے نبھائییا۔ سری بھگوان دیوے نہ کیسے درس، گر اوتار پیغمبر پلُو جان چھڈائییا۔ مایا ممتا در ملے حرص، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکائییا۔ سرشٹی درشٹی جائے تڑپ، ہوکیاں وچ ڈہائییا۔ منوآ جاوے بھٹک، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ منزل چڑھنوں سادھو جان اٹک، روحانی سفر نہ کھئے مکائییا۔ بنا پھاسیوں جان لٹک، جم پھاس نہ کھئے کٹائییا۔ پرہ کا حکم چلے سخت، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائییا۔ بھانے وچ ہون نہ دیوے فرق، فیصلے حق حق سنائییا۔ دین مذہب سارے کرے ترک، ثرت اپنا پھیرا پائییا۔ جن بھگتاں نال پوری کرے شرط، شرع وچوں باہر کڈھائییا۔ مان وڈیائی دے کے اُپر فرش، عرشاں دے اُپر دئے ٹکائییا۔ وڈیائی دیوے رشیو ایس دھرت، جتھے بہ کے پرہ دا نام دھیائییا۔ کلجگ انت کر کے ترس، ترے گن اتیتا ہوئے سہائییا۔ گھر سوامی دیوے درس، ٹھا کر نظری آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جنم جنم دی میٹ کے حرص، ویلا وقت دئے وڈیائییا۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بھاگ سنگھ دے گرہ پنڈ ملک کھون کیمپ جوں *

رشی کہن اسیں کردے رہے تپسیا، تامس جگت مٹائیا۔ اندر ہنیری مسیاء، ساچا نور نہ کھئے رُشنائیا۔ من دی کر نہ سکے
 ہتیا، منسا وچوں باہر کڈھائیا۔ کلجگ انت پوری ہوئی سمسیا، پرہہ سماں دتا بدلائیا۔ ہر جو ہو کے پردے وسیا، حسد دتا
 مٹائیا۔ بھگت بنا کے کرے جسیا، صفتاں نال صلاحیا۔ مان تان جگت رکھیا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پورب لہنا کر کے سچیا، سچ
 دیوے سرنائیا۔ ہرجن رہن نہ دیوے بھانڈا کچیا، کنچن گرھ دئے وکھائیا۔ سچکھنڈ نواسی آوے نسیا، بھجیا آوے واہو داہیا۔
 نرگن ہو کے درس دکھاوے اکھیاں، آخر پینڈا پنڈھ مکائیا۔ جو باون نال ہوئیاں پکیاں، پکوان پچھے بھوجن رہیا کھائیا۔ جن بھگتاں
 جمان دیاں بھرن نہ دیوے چٹیاں، طمع نہ کھئے ستائیا۔ پھرن نہ دیوے دیناں مذہباں دیاں ہتیاں، حصیاں وچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں لیکھا رہیا مکائیا۔ رشی کہن گندراں وچ رہے وڑدے، جنگل پہاڑ ویکھ وکھائیا۔
 جگت ہوس وچ رہے سڑدے، پرہہ ملیا نہ بے پرواہیا۔ اچیاں نیویاں تھواں رہے چڑھدے، قدم قدم نال بدلائیا۔ ہری اوم رہے
 پڑھدے، اوم اوم وچ شنوائیا۔ بھيو کھلے نہ اپنے گھر دے، پڑدا سکيا نہ کھئے اٹھائیا۔ برہوں وچھوڑے اندر رہے سڑدے، پرہہ درس
 کھئے نہ پائیا۔ نیت ہنجھو رہے کردے، اکھیاں وہن وبائیا۔ میل ملے نہ ساچے پر دے، پریم انگ نہ کھئے لگائیا۔ ایہہ یجن پراتن پُرانے
 چر دے، باون نال مل کے براہمنی صلاح پکائیا۔ جس دے لہنے دینے نہڑدے، کلجگ اتم جھولی پائیا۔ آگے جھگڑے مکنے فکر
 دے، فقرہ اکو سوہنگ ڈھولا گائیا۔ آتم پرما تم مل کے بھگت بھگوان کدے نہ وچھڑدے، لکھ چوراسی جون نہ کھئے بھوائیا۔ جن
 بھگت کہن اسیں بے شک مایا ممتا موہ وکار کلجگ بھرے چکڑ دے، پُرکھ اکال اپنی گود اٹھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں سنت سہیلے
 تھوڑے نکلدے، جو پرہہ دی اوٹ تکائیا۔ باقی بھانڈے جیو ملے پتل دے، درگاہ ساچی قیمت نہ کھئے چکائیا۔ باہروں روپ مانس
 والی شکل دے، اندر کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ہلکائیا۔ رشی کہن اسیں پیاسے اوس دے عشق دے، جس دی مُحبت بند نہ کیسے
 کرائیا۔ کیتے قول اقرار نہ خسکدے، اکھئے ہو کے ڈھولا گائیا۔ سگن ہو جان اکو وار اگتی تلک دے، تیل اپنا دے وکھائیا۔ جتھے
 جوتی نور لیشکدے، جگ مگ ہووے رُشنائیا۔ جس منزل توں رہے ولکدے، گھر بار چھڈ کے جنگلاں وچ ڈیرہ لائیا۔ بُن ویلے آ

گئے صدق دے، پرہ بھروسہ دے کرائیا۔ جھگڑے رہن نہ کیسے نندک دے، نندیا کلجگ جیواں جھولی دے پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں مان وڈیائی دیوے اپنی ہمت دے، حوصلہ جگت ولوں ودھائیا۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ وکیل سنگھ دے گرہ پنڈ دھنگالی کیمپ کھون جموں *

رشی کہن کس بدھ ساڈا ہووے جنم، جرم ملے وڈیائیا۔ کس بدھ ہووے ساڈا کرم، سچ وجے ودھائیا۔ کس بدھ ملے سرن، پرہ چرن سچی سرنائیا۔ کس بدھ ہووے ترن، تارنہار پار کرائیا۔ کس بدھ مٹے بہرم، بہانڈا بہرم بہنائیا۔ کس بدھ لیکھا چکے ماٹی چرم، چم درشتی دے گوائیا۔ کس بدھ ملے سرن، اوٹ اک تکائیا۔ کس بدھ کھلے ہرن پھرن، دھر دا روپ نظری آئیا۔ جھگڑا مکے ورن برن، منوا کرے لڑائیا۔ کس بدھ ڈھولے لگیئے پڑھن، سہجے دے سمجھائیا۔ باون کہا جس ویلے نرگن ہو کے آوے اُپر دھرن، دھرنی دھرت دھول پھیرا پائیا۔ بھگت سہیلے آوے پھڑن، فیصلہ حق جنائیا۔ اچی منزل آوے چڑھن، بن قدم ٹکائیا۔ تون میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا آوے پڑھن، سہجے سب تون دے پڑھائیا۔ بھگت بھگوان اک دوجے دا درشن کرن، پڑدا اندروں دے چکائیا۔ آتم پرما تم لگاوے ساچی لگن، لگ ماتر نہ کھئے جنائیا۔ ترے گن مایا میٹے اگن، بوند سوانتی اک چوائیا۔ سچ پرکاش دیکھ جگن، جن بھگتاں کرے رُشنائیا۔ ساچے پریم اندر کرے مگن، مگر لا لیکھا جھولی پائیا۔ ساچن ہو کے آوے سدن، سنیہڑا اکو اک پُچائیا۔ جن بھگت سہیلے آوے آئے لبھن، پڑدیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ ساچا نام آئے رنگن، رنگ رنگیلا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، در گھر ساچے آپ بہائیا۔ رشی کہن کس بدھ ہووے پہچان، سچ دے سمجھائیا۔ باون کہا اوہ لبھنہار سری بھگوان، مہروان اکھوائیا۔ سہجے ملے آن، آنا فنا لیکھا دے مکائیا۔ سچ پریتی دے کے دان، چرن چرنودک مکھ چوائیا۔ بھومکا سہائے استھان، سوہاوت دے وڈیائیا۔ ساچی درگاہ کرے پروان، پر پُرکھ بے پرواہیا۔ بھگت

سُہیلے کر پردھان، لوک مات دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، رشیو رشتے توڑ کے کوڑ جہان، جوڑا جوڑ کے سِری بھگوان، کاہن بنسری اپنا نام سُنائیا۔

* ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ شو سینگھ دے گرہ پنڈ شیخ سر کیمپ کھون جموں *

رشی کہن سچ دے ثبوت، سبناں اندر دھیان لگائیا۔ کِس بدھ بھاگ لگے کایا کلبوت، جسم اسم اکو نظری آئیا۔ چار گنت ہوویں موجود، ہر گھٹ رمیاں نظری آئیا۔ سانوں سدا رکھیں محفوظ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جنم مرن دی رہے نہ کوئی حدود، دائرہ اپنا دئیں وکھائیا۔ جتھے جوتی سورج ہوئے نہ کوئی غروب، دوس رین ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اچ محل نظر آئے اک عروج، عرشی پریم اندر بیٹھا سوبھا پائیا۔ ساچے گھر دی آوے سوجھ، بدھ بیک دئیں بنائیا۔ وگھو وگھ رکھیں پانی دا پانی دودھ دا دودھ، نرمل نرویر دئیں وکھائیا۔ بھو اندروں کھلے گوجھ، گنجھل کوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا لیکھا دے چکائیا۔ رشی کہن کِس بدھ حاضر ہوویں حضور، مل کے خوشی منائیا۔ معاف کریں قصور، کسراں نال اڈائیا۔ جگت جہان کریں عبور، دُور ڈراڈا چل کے آئیا۔ گڑھ ہنکاری توڑیں غرور، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ محنت دیویں بھگت مزدور، کیتی گھال جھولی پائیا۔ درس دیویں ضرور، درشن کر کے خوشی منائیا۔ منوآ من نہ پائے فتور، فاتحہ اکو وار پڑھائیا۔ ساچے نام دا دئیں سرور، سرتی شبدمیل ملائیا۔ جن بھگت کریں مشہور، مشورہ بھگتاں نال پکائیا۔ اپنی جوتی بخشیں نور، بن چند چند رُشنائیا۔ نانا رہے نہ کوڑو کوڑ، سچ سچ میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، شبدمی دھارا بخشے چرن دھوڑ، دھوڑ دا ٹکا لگاوے وڈا نکا، ماتا پتا پرہو اکو نظری آئیا۔

* ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بسو دیوی دے گرہ پنڈ سرداری کیمپ کھون جموں *

رشی کہن کس بدھ کرے یاد، باون سانوں دے سمجھائیا۔ سُنے سرب فریاد، ویکھے چائیں چائیا۔ چوراسی وچوں کاڈھ، اپنے نال ملائیا۔ پریتی وچوں کرے لاڈ، پریم اک سمجھائیا۔ بنائے دھر دے سادھ، سادھنا دئے سمجھائیا۔ میٹے واد وواد، دُرمت میل گوائیا۔ نام سُنائے ناد، وجے دُهن سنوئیا۔ بُدھی رہے نہ کاگ، ہنس دئے بدلائیا۔ ترشنا رہے نہ آگ، اگنی تت گوائیا۔ سچ سُنائے راگ، ڈھولا بے پرواہیا۔ آپے مارے آواز، سُنّیاں لئے اُٹھائیا۔ اندروں کھولے راز، پڑدا دئے چُکائیا۔ پرما تم دیوے ساتھ، آتم جوڑ جُڑائیا۔ گھر آوے رگھناتھ، رگ رگ کرے رُشنائیا۔ ساچی دے گاتھ، پڑھیئے اک پڑھائیا۔ لہنا دینا چُکائے مستک ماتھ، متا اپنے نال پکائیا۔ کوڑی زین اندھیری میٹے رات، رُت رُتڑی آپ مہکائیا۔ نظری آوے ساکھیات، سَمکھ ہو کے درس دکھائیا۔ لیکھا لکھ نال قلم دوات، دعویدار سچ گھر دے دئے بنائیا۔ اِکٹھی بنائے سب دی اک جماعت، جمع تفریق ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی رکھے یاد، یادداشت بھل کدے نہ جائیا۔

* ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سدھرو دیوی دے گرہ پنڈ دھنگالی کیمپ کھون جموں *

کرپا کرے پرہ آپ، رشیو رستہ دیاں جنائیا۔ اِکو نام دس کے جاپ، جیون جُگت دئے بدلائیا۔ جنم جنم دا کرم کرم دا لیکھا کر معاف، مُشکل حل کرائیا۔ دُھر درگاہی آ کے دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ مہروان آ کے پُچھے بات، واٹ پچھلی پنڈھ مُکائیا۔ میرا پچن رکھیو یاد، باون ربیا سمجھائیا۔ جگت کھیڑے کر برباد، گھر بار تجائیا۔ سُن تہاڈی آواز، لیکھا دئے مُکائیا۔ وست دیوے دات، نام بھنڈارا جھولی پائیا۔ تُساں سُنّیاں جانا جاگ، اَس نندرا پرے ہٹائیا۔ اِک اُپجاؤنا ویراگ، اِکو دھیان لگائیا۔ تہاڈی سادھنا دیوے سادھ، ست سوامی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے آپ ملائیا۔ گھر ساچا کھیڑا تھان، سہج سہج دے جنائیا۔ کس بدھ پکڑے بانہ، میل ملے بے پرواہیا۔ جیئے اپنا ناں، ناؤں نرنکارا دئے درسائیا۔ باون کہا بڑا

مہروان، مہر نظر اٹھائیا۔ کلجگ انت آوے وچ جہان، نرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ تہاڈا کوڑا چھڈا مکان، سچ دوارے لئے بلائیا۔ جتھے اکتھیاں سب نوں ملنا ہووے آسان، لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سو بھومکا سچ استھان، جوجن چوڈاں سوہبا پائیا۔ رشیو بھگتی دا دیوے دان، بھگون بے پرواہیا۔ آتم در دیوے آرام، سانتک ست کرائیا۔ پورن ہووے کام، کرنی کرتا ویکھ وکھائیا۔ تہاڈا پریم پیار مُحبت دا وسا کے نواں گرام، گھر ساچا دئے جنائیا۔ جتھے کدے نہ ہووے شام، شمع دیپ نہ کھئے رُشنائیا۔ لہنا دینا چُکائے آن، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنو بھگون، داتا دانی گن ندھان، گن سب دا ویکھ وکھائیا۔

* ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ گوڑھا رام دے گرہ پنڈ شیخ سرکیمپ کھون جموں *

دھرنی کہے میرا بنیا بھاگ، چوتھے جگ ملی وڈیائیا۔ پُرکھ ابناشی دیوے دات، دیاوان دیا کھائیا۔ رِشیاں دی پُورب جماعت، بھگتاں دا رُپ وٹائیا۔ دُھر دا بنا کے ساتھ، سوہنا وقت سہائیا۔ اپنا دس کے پاٹھ، سوہنگ کرے پڑھائیا۔ جھگڑا مُکا کے ذات پات، اکو برہم رہیا سمجھائیا۔ ساچا پروشٹا ویکھ ویکھے ساچی راس، دُھر رستہ کھوج کھوجائیا۔ جنہاں وچھڑیا اہناں دے آیا پاس، پاسا بدل کے آیا بے پرواہیا۔ سب دی سُن درخواس، در در ساجن میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن پڑدا دئے اٹھائیا۔ دھرنی کہے مینوں خوشی ہوئی بہت، بینتی دیاں جنائیا۔ سٹی نوں آئی ہوش، لئی مات انگرائیا۔ رسنا رہی نہ میری خاموش، کوکاں دیاں دُہائیا۔ پرہہ تکیا زمل جوت، جوت جوت رُشنائیا۔ جس دا سچکھنڈ دوارا ساچا کوٹ، بنک اکو اک وڈیائیا۔ انہاں میٹن آیا پچھلی سوچ، بھگت بنا کے بھگون اپنا رنگ رنگائیا۔ جھگڑا مُکا کے لوک پرلوک، لکیاں نوں رہیا اٹھائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پرما تم پاربرہم برہم دس کے سچ سلوک، سوہلا اپنا اک گوائیا۔ جس دا بھانا کوئی نہ سکے روک، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ سو بھگتاں دیونہارا ساچی مَوج، مجلس اپنے نال رکھائیا۔ ممتا میں رہے نہ روگ، ہوئے روپ نہ کھئے وکھائیا۔ ساچا دس پرہہ دا جوگ، جُگتی اکو دئے جنائیا۔ اندر رہے نہ چنتا سوگ، غمی دا غم نہ کھئے ستائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیونہار

وڈیائیا۔ دھرنی کہے مینوں دیو ودهائی، میں خوشیاں وچ سنائیا۔ ستجگ ریتی کلجگ انت پور کرائی، تریتا دوپر دین گواہیا۔ باون ملے وڈیائی، ریشیاں ہوئی گڑمائی۔ بھگتاں رنگ چڑھائی، کئی گئی جدائیا۔ میلا ہویا بھائی بھائی، بھاوی سر تے رہی نہ رائیا۔ دھرنی ہوئی سہائی، دھرت نین اٹھائی۔ دھول ڈھولے رہی گائی، دھول بھار چک کے خوشی منائیا۔ رو سس نور رُشنائی، منڈل منڈپ پڑا لاپیا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھن چائیں چائیں، گر اوتار پیغمبر وچی ودھائیا۔ آتم پرما تم ہوئی گڑمائی، بھگت بھگوان وجے شنوائیا۔ پورب لیکھا رہے نہ رائی، لہنا دینا سب دی جھولی پائیا۔ خوشیاں والی گھڑی سہنجنی آئی، مات لوک ملی وڈیائیا۔ دھرنی کہے میری بھومکا بھاونا خوشیاں گیت گائی، گا گا آپ سنائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری بے پرواہی، جو وچھڑیاں رہیا ملائیا۔ اجڑیاں رہیا وسائی، پکھڑیاں رہیا جڑائی، جوڑ اپنے نال کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چرن کول اپر دھول دھرنی کارن رہیا ٹکائیا۔

* ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ اندر سنگھ دے گرہ پنڈ دھنگالی کیمپ کھون جموں *

دھرنی کہے ستاسی سال ایتھے ریشیاں دا دھواں رہیا ڈھکھدا، آہوئی سگندھی والی پائیا۔ رس ماندے رہے نام والے سکھ دا، اندرے اندر رہے دھیائیا۔ سپس رہیا جھکدا، بھوئی خاک رمائیا۔ شنکر رہیا لکدا، نظر کیسے نہ آئیا۔ جاپ بنیا رہیا مکھ دا، رسنا نال وڈیائیا۔ پڑا گھلیا نہ اک ٹک دا، روپ روپ وچ نہ کھئے سمائیا۔ جگت جہان نشانیوں رہیا اگدا، تیر بے نظیر نہ کھئے چلائی۔ مانس جامہ ملدا رہیا منکھ دا، مانو دانو کھیل کھلائی۔ بھيو لبھیا نہ مالک اُس دا، جس دی اُسنت سارے گائیا۔ پڑا چکیا نہ بنیری گٹھ دا، نور ظہور نہ کھئے رُشنائیا۔ درد گیا نہ اندرلی ہک دا، ساہ ساہ ستائیا۔ شبد اگئی وچ ابناشی کرتا اک دن پُچھدا، کچھ مینوں دیو جنائیا۔ کی تہاڈا نانا جڑیا پیو پُت دا، پرما تم اپنی گود اٹھائی۔ ایہہ شبد سن کے ریشیاں دا دل دکھدا، نیتر روون مارن دھائیا۔ درشن ہویا نہیں ابناشی اچت دا، ملیا میل نہ بے پرواہیا۔ ایسے کارن اگلا پیٹنا نہیں مکدا، بھجیئے واہو داہیا۔ جگت جہان نہیں چھٹدا، چھٹی لو نہ کھئے لکائیا۔ سہارا تکیا بل دے ٹک دا، بھنڈارے وچوں کھا کے خوشی منائیا۔ باون کھیل دسیا

کچھ کچھ دا، کچھ سمجھ کھئے نہ آئیا۔ ساڈا دھوئی والا دھوواں دھکھدا، دھوواں دھار رہیا دکھائیا۔ نظارہ تکیا نہیں مکھ اُجل دا، صاف سُتھرا نظری آئیا۔ جیہڑا اپنی دھاروں اُتھدا، نرگن ہو کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پورب لیکھا رہیا سمجھائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے تپدا رہیا انگیٹھا، اگنی ایندھن بھیٹ چڑھائیا۔ ریشیاں دا جیون رہیا جیتا، سہارا اوٹ تکائیا۔ سدھی رکھدے رہے نیتا، اندر کوڑ کپٹ نہ کھئے ودھائیا۔ پُرکھ ابناشی لبھدے رہے میتا، تن بھوئی خاک رمائیا۔ ملیا میل نہ صاحب انڈیٹھا، نیتر نین نہ کھئے رُشنائیا۔ بھاگ لگیا نہ کیسے سیسا، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ برہم پایا نہ پاربرہم جگدیشا، جگدیشر مل نہ خوشی منائیا۔ پوری ہوئی کیسے نہ ریجھا، ملی مان نہ کھئے ودیائیا۔ سدھا ہویا نہ کیسے دیدہ، دید چند نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، پڑدا اوبلا نہ کھئے چُکائیا۔ دھرنی کہے دھوئے اُتے ریشیاں ماریا دھرنا، اک سو اٹھ دن لگائیا۔ پرہو ویراگ اندر مرنا، جیون دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ لبھنی ساچی سرنا، اوٹ اور نہ کھئے تکائیا۔ اکو منزل چڑھنا، جتھوں سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ اکو اکھر پڑھنا، جس دی وجدی رہے ودھائیا۔ اکو پلُو پھڑنا، جس نوں دو جہان نہ کھئے چُھڈائیا۔ اکو نیتر کھلے ہرناں پھرناں، نج آتم پرماتم میلا سہج سُبھائیا۔ اکو ملے سرنائی چرناں، چرن چرنودک پی کے خوشی دکھائیا۔ کوئی بھو رہے نہ ڈرنا، بہر اندروں دئے کڈھائیا۔ ڈونگی کندر ملے نہ وڑنا، جنگلاں وچ نہ کھئے بھرمائیا۔ اگنی آگ نہ پئے سڑنا، دھوئی دھول نہ کھئے تپائیا۔ جوگ ابھياس نہ پئے کرنا، کرتا ملے بے پرواہیا۔ سو کرتا بخشے اپنی سرنا، سرن سوامی اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ ریشیاں مرن دا کیتا ہتھ، اک سو اٹھ دن دھیان لگائیا۔ پُرکھ ابناشی آیا تھ، نرگن ہو کے پھیری پائیا۔ ہوئی ہوئی اندر وڑ کے دتا دس، سہج سہج سمجھائیا۔ ریشیو تسیں پیو ہس، بھیو ابھیدا دیاں گھلائییا۔ پُرکھ ابناشی حُکم دیوے سمرتھ، دھر فرمان آپ جنائیا۔ جو جُگ چوکرئی چلاوے رتھ، لکھ چوراسی رہیا بھوائیا۔ تہاؤں حُکم سندیشے دیواں سچ، سچ سچ درڑائیا۔ تسیں کایا ماٹی پنج تت سریر جانا چھڈ، انت رہن کھئے نہ پائیا۔ سرشٹی نالوں ہو کے اڈ، پرہ دی دھار جانا سمائیا۔ جتھوں کوئی نہ سکے لبھ، جگت نیتر نظر کھئے نہ پائیا۔ جس ویلے کلجگ اتم مُکیا پندھ، لوک مات تہاڈا جنم لے پرگٹائیا۔ سوہنگ ڈھولا سنا کے چھند، شنکا پچھلا دئے کڈھائیا۔ آتم پرماتم دے کے اند، سکھ ساگر وچ سمائیا۔ ایسے دھرتی آونا مارگ

پندھ، سب نے بھجنا چائیں چائیا۔ پُرکھ ابناشی چاڑھے رنگ، انمولا آپ رنگائیا۔ مانس جنم ہون نہ دیوے بھنگ، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ آتم پر ماتم پیار دا کر کے ڈھنگ، طریقہ اک اُچجائیا۔ حُکمے اندر سارے گنڈھ، اِکٹھے کر کے لئے بہائیا۔ اگنی دھوئے دی تھان امرت دی پاوے ٹھنڈ، لکڑی بالن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ نرگن ہو کے سرگن لاوے انگ، انگیکار آپ اکھوائیا۔ تہاڈی آتم سیج ہنڈھاوے پلنگ، پت پریشور سد اپنی آس کرائیا۔ جگت حیرانی وچ تُساں ہونا نہیں دنگ، دنگل ویکھنا سریشٹ سبائیا۔ تہاڈی آسا منسا پوری کرے منگ، آگے منگن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان سدا بخشند، پورب باقی دیوے بن کے ساتھی، بھاگ لگا کے دھرنی خاکی، دھونی دی جگہ پریت دیوے دوئی، دوہرا ناتا پُرکھ بدھاتا نرگن سرگن سرگن نرگن اپنے نال جڑائیا۔

* ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بابو رام دے گرہ پنڈ دھنگالی کیمپ کھون جموں *

دھرنی کہے میں دھونی نال رہی سڑدی، اندرے اندر رہی تپائیا۔ ریشیاں کولوں رہی ڈردی، کوئی سراپ نہ دیوے سُنائیا۔ پرہہ نون یاد رہی کردی، نیترو رو رو نیر وہائیا۔ مالک محرم ملے دردی، جو دکھیاں دکھ مٹائیا۔ میری شانت ہووے سڑدی، سانتک ست کرائیا۔ میں اکو گیت رہی پڑھدی، ٹونہی ٹوں راگ الاٹیا۔ پرہہ دا بھانا رہی جردی، سر اگنی تت تپائیا۔ پرہہ ویکھ کھیل اپنے گھر دی، کیوں بھگتاں رہیا ستائیا۔ تیری دھار لبھیاں نہیں کیسے لبھدی، سارے بھجن واہو داہیا۔ آہوتی دے کے بیٹھے آگ دی، اندروں آگ نہ کھئے بھجائیا۔ ریتی ویکھی جگ دی، جگ جیون داتا ملے نہ کیسے گوسائیا۔ کھیل ہو گئی انت آخیری حد دی، رو رو کے رہی کُرائیا۔ میری دھیرج نہیں بھدی، ست سنتوکھ نہ کھئے وکھائیا۔ میری آواز مُک گئی شاہ رگ دی، آگے کہن سُن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لیکھا دینا مُکائیا۔ دھرنی کہے مینوں آگ نال دتا تاء، دھونیاں والیاں دھونے لائیا۔ میری کیسے نہ سنی ہا، ہوکا لے کے رہی کُرائیا۔ کوئی نہ پکڑے بانہ، پھڑ باہوں نہ کھئے اٹھائیا۔ ساچا کرے نہ کھئے نیاں، عدالت حق نہ کھئے بنائیا۔ نالے سارے مینوں کہندے دھرتی ماں، سینہ ساڑ کے رہے وکھائیا۔ ساچا دے کوئی نہ

تہاں، پرہو بھجی واہو داہیا۔ کِریا کر سچّ شہنشاہ، تیری اوٹ تکائیا۔ پُکھ ابناشی ہسّ کے کِہا نیڑے آ، مہر نظر اٹھائیا۔ مینوں اپنیاں انگلیاں نال وکھا، جیہڑے تیرے اُتے دھونیاں رہے تائیا۔ دھرنی سہجے دتا سنا، پرہ تیری بے پرواہیا۔ اوہ ویکھ تیراں سو ستاسی اکٹھے نظری رہے آ، جٹا جوٹ ویس رہے وٹائیا۔ بُہتے ملکے تن سواہ، نین اکھ لال چمکائیا۔ بُہتے سوٹا کھچن نال چاء، سُلفا پی کے خوشی منائیا۔ بُہتے کر کے اُتاں بانہ، دوئے جوڑ سیس جھکائیا۔ بُہتے نین رہے شرما، مُکھ دھرت ول ٹکائیا۔ بُہتے آہوٹی رہے پا، پھل پھل بھیٹ کرائیا۔ بُہتے بھوٹی رہے رما، سواہ سیس وچ ٹکائیا۔ بُہتے لنگوٹی رہے لگا، بُہتے نگن پھرن دھائیا۔ مین ویکھ کے ہو گئی حیراں، حیرانی میرے اندر آئیا۔ اپنیاں دی پکڑی کیسے نہ بانہ، گھر ملیا نہ بے پرواہیا۔ پرہو تیرا کی پتہ، مینوں دے سمجھائیا۔ ابناشی کرتے دتا سنا، شبدا اگئی اک درڑائیا۔ اپنیاں دا لہنا باقی رہیا مُکا، جس دی سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ جس ویلے دوپر تریتا کلجگ دتا لنگھا، ستجگ واری آئیا۔ نرگن جوت کراں رُشنا، لوک مات ویس وٹائیا۔ شبدا دھار لواں پرگنا، روپ نہ کھئے وکھائیا۔ گوبند میلا لواں ملا، گھر ساچے میل ملائیا۔ رکھی رکھیشراں جنم لواں دوا، لوک مات آپ اُچائیا۔ تیرے اُتے اکٹھے لواں کرا، حُکمے اندر حُکم ورتائیا۔ پھر سہج سُبھاؤ جاواں آ، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ جتھے رشی دھوئی رہے تاء، اوتھے چرن کول دیاں ٹکائیا۔ اگنی اگ کوئی نہ مارے بھاء، تُوں میرا مین تیرا ڈھولے سارے گائیا۔ امرت میکھ تیرے اُتے جاواں چھڑکا، بھگتاں دی دھوڑ تیرے نال ملائیا۔ سمیں سار سد کراں نیاں، ایہ میری بے پرواہیا۔ بے شک تُوں دھرتی سب دی اکو رہنی ماں، بنا باپ توں ماتا کم کیسے نہ آئیا۔ تیرا لیکھا لہنا دینا دیاں چُکا، چُکنی ہو کے ویکھنا اپنی اکھ کھلائیا۔ کلجگ انت ہوواں سہا، سہائک ہو کے دیا کھائیا۔ دھرنی کِہا مین کی کہاں، پہچان مینوں دے سمجھائیا۔ ابناشی کرتے کِہا جس ویلے سوہنگ مہاراج سنگھ وشنوں بھگوان جن بھگتاں لینا گا، تُوں سمجھیں میرا ویلا وقت گیا آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی پھڑ پھڑ بانہ، سہائک نائک اکو اک اکھوائیا۔

* ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کرمو دیوی دے گرہ پنڈ دھنگالی کیمپ کھون جموں *

دھرنی کہے میرا ٹھانڈا ہویا پردا، امرت وہن دتا وایا۔ بھگتاں بھگوان ملیا وچھڑیا چر دا، چری وچھنے میل ملائیا۔ اگمی دھار آگیا پھردا پھردا، پھرت پھرت اپنا کھیل کھلائیا۔ گرمکھاں گھیرا رکھے چوگردا، گورور گردھار بھگتاں ..... سچ دوارے جنہاں دا لیکھا نبردا، لہنا رہیا چکائیا۔ مینوں یاد آیا لیکھا بدر دا، بدھ نال سمجھائیا۔ جیہڑا پرہ دی دھاروں نتردا، اپنی بھگتی نہ کھئے وکھائیا۔ سدا لایا لیا ساچے متر دا، الونا ساگ کھا کے دئے وڈیائیا۔ پریم پیار ویکھیا دھر دے عشق دا، مُحبتِ نانا اک جنائیا۔ جھگڑا چکيا ٹانک جست دا، جسم ضمیر دتی بدلائیا۔ بھروسہ دے کے چرن پریتی صدق دا، سدنا سین پار لنگھائیا۔ کبیر منزل کدے نہ خسکدا، روی پانہاں گنڈھ کے جھٹ لنگھائیا۔ دھرو پرہلاد مان دے کے ساچی ہمت دا، جگت نانا دتا تڑائیا۔ سو کھیل ویکھے اپنی سمت دا، اتر پورب پچھم دکھن کھوج کھوجائیا۔ جھگڑا مکا کے کلجگ کوڑ کڑیاری نندک دا، سکھ ساگر وچ سائیا۔ روگ رہے نہ چنتک دا، چنتا غم نہ کھئے ستائیا۔ رس دیوے جن بھگتاں کھادھ نمک دا، نمک حرام نہ کدے اکھوائیا۔ دینا دیوے پریم پیار دی مت دا، وست امولک آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ دھرنی کہے میرے انتر آئے ہاسا، باہروں نظر کیسے نہ آئیا۔ بھگتاں ویکھیا بھروسا، جو بیٹھے خوشی منائیا۔ پیندی ویکھی راسا، سرتی شبد ناچ نچائیا۔ پوری ہندی ویکھی آسا، ترشنا رہیا بھجائیا۔ رکھیاں دا سواسا، ساہ ساہ اپنے وچ ملائیا۔ جھگڑا پرتھی آکاشا، گگن گگنتران رہیا مٹائیا۔ پورب جنم دا گھاٹا، سہجے پور کرائیا۔ اگلی چکے واٹا، پچھا یاد کھئے نہ آئیا۔ ابناشی وسیا ساتھا، سوہنا سنگ بنائیا۔ سوہنگ دس کے گاتھا، گہر گمبھیر لیا اٹھائیا۔ باون دا من کے آکھا، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ نظری آئے ساکھیاتا، صاحب سوامی دیا کھائیا۔ جن بھگتاں پچھے واتا، واپوا وجدی رہے ودھائیا۔ جھگڑا مکائے ذاتا پاتا، اکو رنگ رہیا رنگائیا۔ بو کے داسی داسا، دھر دی سیوا سچ کھائیا۔ نرگن جوت سچ پرکاشا، پریم پُرکھ بے پرواہیا۔ سچ دوارے دیوے داتاں، پورب لہنا کھوج کھوجائیا۔ جتھے دھونے دھار والی دھکھدی آگا، آگن بھگتاں رہیا کرائیا۔ دیپک جوت جگا چراغا، چراگاہاں وچ دئے وڈیائیا۔ جس دا لیکھیا نہ کیسے ساک، سو لکھت بھوکھت رہیا درڑائیا۔ دھرتی کہے میری پوری کیتی آسا، ترشنا دتی بھجائیا۔ میں ویکھاں کھیل

تماشا، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ دھنّ بھاگ چرن چھوہیا میری مٹی خاگا، خاکی مٹی خالص دتی بنائیا۔ جیہڑی کدی تلی نہیں دھڑیاں
سیراں وچ چھٹاکاں، گرمکھ مستک لگ کے ملے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر،
مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھرنی دھرت دھول کہے میرا لیکھا آپ پچھاتا، پچھوکر روکر اوڑک آپ چکائیا۔

✽ ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ رام سنگھ دے گرہ پنڈ دھنگالی کیمپ کھون جموں ✽

دھرتی کہے کرپا کر سری بھگوان، سرب سوامی تیری آس رکھائیا۔ دھنّ بھاگ جے پہنچیوں آن، کلجگ ویلا انت دے دُہائیا۔
چار کُنٹ دے سے کوڑ نشان، نشانہ سچ نہ کھئے جھلائییا۔ دھواں دھار زمیں اسمان، نور چند نہ کھئے رُشنائیا۔ دین دُنی سرب گرلان،
بابا کار سُنائیا۔ سانتک ست نہ کوئی کرائے آ امرت پان، وکھ باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت سہیلے منگن تیتھوں دان، در
ٹھانڈے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ دھرنی کہے میں سٹی اٹھی، اک لئی
انگڑائیا۔ ویکھیا چوہ گٹھی، چار کُنٹ دھیان لگائیا۔ بنا بھگتاں پرہ نال کیسے دی لگی نہیں رُچی، جگت واسنا بھری لوکائیا۔ کوٹاں
وچوں تھوڑیاں آتم ویکھی سچی، جو اکو ڈھولا رہے گائیا۔ جنہاں نوں شبد فرمان سندیشہ دیوے تیرا دوتی، گھر گھر آپ اٹھائیا۔
جن بھگتاں بسنت رت مؤلی رتی، چوراسی جیو سمجھ کھئے نہ پائیا۔ ریشیاں دی ریکھا بھگتاں دی دھار وچ لکی، باون حاضر ہو کے
دے گواہیا۔ جنہاں کارن کھیل بنی بُتی، بُتخانیان کرے صفائیا۔ تیری کھیل صاحب انڈیٹی، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ دھار باریک
اگتی نکئی، نکئیوں وڈے دے بنائیا۔ میں خوشحال ہوئی تیری ویکھ کے ستگر والی سکھی، جنہاں دے اندر وس کے واسنا کوڑی
باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے درس دیدار
دی بھکھی، جگ جگ بیٹھی راہ تکائیا۔

* ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ ہنسراج دے گرہ پنڈ بالیوال کھون کیمپ جموں *

دھرتی کہے میں خوشی ہوئی ناتا جڑیا بھگت بھگونت، اتم پرما تم برہمنڈ کھنڈ و جی ودھائیا۔ نرگن نرگن پیار جڑیا برہم پاربرہم
 دھر دے کنت، وچھوڑا وچ رہیا نہ رائیا۔ بودھ اکادھ شبد ناد سُنیا دُھر دا منت، منتو اکو نظری آئیا۔ جو وڈیائی دیوے لکھ
 چوڑاسی سادھ سنت، جیو جنت بھیو ابھیدا مات کھلائیآ۔ پڑدا لاپے دیا کھئے مانو ذاتی ساچے سنت، ست ستوادی برہم برہمادی
 اپنے رنگ رنگائیآ۔ گرھ توڑے ہوئے ہنگت بودھ اکادھا بن کے پنڈت، بھیو ابھیدا اچھل اچھیدا آپ کھلائیآ۔ صفت مہا سنی
 اگت، جس دا شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی بھیو کھئے نہ پائیآ۔ لیکھا مُکا کے جیرج انڈج، اُتہج سیئج پینڈا رہیا
 مکائیآ۔ نام لکھت دُھر دی دے کے سنت، حق حقیقت خوشی منائیآ۔ کلجگ کوڑی کریا کر کے انت، ستجگ سچ دئے پرکھائیآ۔
 جن بھگتاں کارن بنائے بنت، گھرن بھنہار سمرتہ بے پرواہیا۔ جس دا شہنشاہی چلدا سمت، سماں ویکھے تھاوں تھائیآ۔ گرمکھاں اُتے
 کر کے رحمت، مُرید مُرشد لئے منائیآ۔ رہن نہ دیوے احمق، مُورکھ مُگدھاں چتر سُگھڑ سُجان بنائیآ۔ شبد اشارہ ایکنکارا نرگن دھارا
 پن اکھاں لائے سینت، سوئی سرتی اکال مُورتی کایا مندر ساچے اندر آپ اُٹھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا
 حُکم اک ورتائیآ۔ دھرنی کہے موہے چڑھیا رنگ، رنگت نظر کیسے نہ آئیا۔ ستجگ دی آشا پوری ہونی منگ، باون دا لیکھا بل دی
 دھار رشیان دا پیار جھولی پائیآ۔ جس نوں جگت جگ بیتڑے چار، کلجگ اتم آئی وار، جس نوں سمجھے نہ سنسار، من بھیو کھئے
 نہ پائیآ۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، اشارے دے کے گئے گرو اوتار، بھوکھتاں وچ جنائیآ۔ چوڈاں یوجن دا ادھار، لہنا دیونہار آپ کرتار،
 قدرت دا مالک بے پرواہیا۔ جو کلجگ اتم پہنچیا آن، سنت سہیلے لئے اُٹھال، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا دُھر دی کرنی اپنی کار کھائیآ۔
 وست امولک دیوے نام سچا دھن مال، لکھ چوڑاسی وچوں کرے بحال، آون جاون پنت پاون دئے کھائیآ۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن ہر
 بھگت پیارے ویکھے اپنے لال، سچکھنڈ بہائے سچی دھرمسال، دو جے در منگن کھئے نہ جائیا۔ لہنا دینا چکا کے شاہ کنگال، سچ
 پریتی دے پُرکھ ابناشی نبھ نال، دو جہان نہ کھئے تڑائیآ۔ دھرنی کہے سو وقت پہنچیا آن، جس دا ملیا دُھر فرمان، رکھیاں ہون لگا

کلیان، بھگتاں ملن لگا دان، جنم جنم دا لیکھا ربیا وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت سہیلا اک اکیلا ایکنکار کر پیار، نرگن داتا پُرکھ بدھاتا پُورب لہنا دے ادھار، بقایا سب دی جھولی پائیا۔

* ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ وریام سنگھ دے گرہ پنڈ ملک کیمپ کھون جوں *

دھرتی کہے میرا بنیا دھرم دوار، سچ دربارا نظری آئی۔ جتھے وسیا ہر نرنکار، نرگن داتا بے پرواہیا۔ بھگتاں پیچ رہیا سوار بھگون ہو کے دے وڈیائیا۔ جگ چوگری وچھڑے میلے یار، پُورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ پڑدا اوہلا رہیا اُتار، سنسا روگ رہیا چُکائیا۔ ریشیاں دا ادھار، باون دا پیار، پرم پُرکھ پرما تم اپنے ہتھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کھیل رہیا ورتائیا۔ دھرتی کہے میں خوشیاں اندر ہستان، ہستی ویکھ بے پرواہیا۔ بھگت بھگون بن نیتر اکھاں تگاں، جوتی نور نور رُشنائیا۔ دو جہاناں دساں، برہمنڈ کھنڈ سُنائیا۔ چاروں گنٹ ٹھان، بھجاں واہو داہیا۔ پرہ دے چرن کول سر سٹان، سیس دھڑ بھیٹ چڑھائیا۔ دے جوڑ واسطہ گھتاں، نیتر نین ہنجهواں نیر وہائیا۔ دھن وڈیائی جے آیا پُرکھ سمرتھا، اناشی ہو کے پھیرا پائیا۔ جس دی چار جگ گاؤندے گئے کتھا، گاتھا وارتا وچ الاہیا۔ سو بھگتاں بن کے سکھا، ساجن ہو کے پھیرا پائیا۔ لہنا دینا چُکاوے ہتھو ہتھا، حاضر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ دھرتی کہے جس پیار نال اس دھرتی اُتے ٹیک لیا اک وار متھا، مستک دا لیکھ لیکھ وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگون، بھگتاں دا بن کے سکا، ساکھیات سنمکھ ایکا درس وکھائیا۔

* ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دھرمو دیوی پنڈ چھمب کیمپ کھون جوں *

دھرتی کہے میرا ہویا وڈا کرم، نہکرمی دتی وڈیائیا۔ پُوربلا پالیا دھرم، میرا دھرم لیا رکھائیا۔ ریشیاں نوں دے کے جرم، جنم لیا اُچائیا۔ دکھیاں دے میٹ کے بہرم، بھانڈا بہرم بھو دتا بھنائیا۔ بھگتاں نوں دے کے سرن، سرنگت جنائیا۔ منزل دسیا چڑھن،

اوجھڑ راہوں پچائیا۔ اندر دسیا وڑن، پرہہ دا درشن پائیا۔ سچ دوارے دسیا کھڑن، ہر سنگت مل کے وچی ودھائیا۔ باؤن دا پورا کیتا پرن، پرما تم اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دیونہار سرنائیا۔ دھرتی کہے میں منسا وچ ہوئی پور، پرہہ پورن دتی وڈیائیا۔ میرا پچھلا پینڈا رہیا نہ دور، اگلا پنڈھ دتا مکائیا۔ ناتا توڑ کے کوڑ، کٹمب بھگتاں دتا دکھائیا۔ جتھے بنیا رہے مزدور، جگ چوگری سیو کائیا۔ دیندا رہے نور، جوت نور رُسنائیا۔ بھنڈارا کردا رہے بھرپور، اتوٹ اٹ ورتائیا۔ بینتی کردا رہے منظور، مزدوری سب دی جھولی پائیا۔ جنم جنم دا کٹ قصور، ڈرمت میل دھوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دھرتی کہے میری جگ چوگری آسا پنی، بھرواسا ملیا بے پرواہیا۔ میرے سپس توں اوڈھن لٹھا نہ چٹی، پرہہ نے پڑدا دتا پائیا۔ بھگت سہیلے ملے گئی، گہر گہیر دتا دکھائیا۔ من کے ساچی دھنی، دھن بھاگ کہہ کے شکر منائیا۔ جس ویلے سچ جیکار سنی، سوہنگ ڈھولا رہے گائیا۔ لیکھا چکایا رشی مئی، منکر ہو نہ مکھ بھوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوگری سب دی پکار سنی، اٹھل بھل کدے نہ جائیا۔

* ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ کیرپال سنگھ توتان والے دے گرہ کیمپ کھون جموں *

ریشیاں باؤن دی کیتی دھن دھن، دھن کہہ کے خوشی منائیا۔ ایہہ آواز شکر پروہت دے پے گئی کن، شنکیاں وچ پائے پائے سُنائیا۔ ایہہ کس دا پردھ تن، سمجھ کئے نہ آئیا۔ بل نوں دیون آیا ڈن، بھیکھ کئے بدلائیا۔ مینوں پے گیا جن، بہرم وچ رکھائیا۔ ہوئی جہی کول آ کے باؤن، پروہت دے وچ سُنایا کن، حکم ڈھردرگاہیا۔ جے توں ویکھیا سی چن، تینوں دیاں سمجھائیا۔ بنکاری ٹھیکر اندروں بھن، بھججا جا واہو داہیا۔ پنج وار ایشنان کر اپنے تن، تیرے ماٹی مندر ہوئے صفائیا۔ پھیر بھو کھلے برہم ہنگ، ہنگ برہم نظری آئیا۔ ترشنا رہے نہ تم، تانس دینی چکائیا۔ درشتی رہے نہ چم، نیتراکھ کھلائییا۔ خوشی رہے نہ غم، غمخوار ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ شکر پروہت ہویا حیران، حیرانی اندر آئیا۔ چوری سب

توں کراں اِشنان، مینوں ویکھن کھئے نہ پائیا۔ میرے ول کسے دا نہ ہووے دھیان، نیر اکھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ میں کراں جل پروان، بھجا واہو داہیا۔ پھر کچھ میں پُچھاں آن، سہجے دے سمجھائیا۔ اندروں ہویا اک فرمان، حکم دتا درڑائیا۔ تیتی منٹ وقت پچھان، ودھ گھٹ نہ کھئے رکھائیا۔ ہن تینوں بناؤنا آنجان، تیری ودیا دینی بھلائیآ۔ آگے سناواں اک فرمان، حکم سندیشہ بے پرواہیا۔ تیرا میلا ہونا وششٹ رام، رمیا ہو کے کھیل کھلائیآ۔ گوہند جنے تیرے گرام، راج محل ملے وڈیائیآ۔ انت آخیری کھیل سری بھگوان، اِبناشی کرتا آپ کرائیا۔ ساچے ریشیاں کرے پروان، پروانے سب دے ہتھ پھڑائیآ۔ تیرا اوہناں نال لیکھا چکائے آن، باقی پچھے نہ کھئے رکھائیا۔ پروہت چرن کول کر دھیان، سپس دتا نوائیا۔ باؤن دے کے اک فرمان، فُرنیاں وچوں فُرن دتا پرگٹائیآ۔ تیری کرے آپ کلیان، پُرکھ اِبناشی ہوئے سہائیآ۔ کلجگ جس ویلے وقت پہنچیا آن، سماں سماں دتا بدلائیآ۔ تیرا پھیر کرائے پنج وار اِشنان، نشان اپنا ویکھ وکھائیآ۔ ایسے کر کے راج نرین نؤں کھیچل دتی مہان، دیبان بان دُھر دا آپ لگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا سرب چکائے وچ جہان، قاعدہ قانون اپنے ہتھ رکھائیآ۔

* ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ رام چند دے گرہ دیوا پنڈ کیمپ کھوں جموں *

دھرتی کہے خوشی ہوئے روڑے پتھر، اِٹاں مٹی خاک خوشی منائیآ۔ جس ویلے ویراگ اندر سُتدے رہے اُتھر، بن نیناں نیر وہائیآ۔ گھاس پھوس اُتے جس دا ویکھیا ستھر، سیجا سچ ہنڈھائیآ۔ سو ساڈی پوری کرن آیا سدھر، جو سدھنا سین ترائیا۔ غریب نیاں کیتا قدر، قُدرت دے مالک ہو سہائیآ۔ سچ اِنصاف کیتا عدل، عدم دا لیکھا دتا مُکائیآ۔ چھڈ میداناں پدھر، اُچے نیویں ٹیاں چلیا چائیں چائیا۔ مہر کر کے اپنی کر ندر، نظر اپنی دیا کبائیآ۔ دین دنی ویکھے غدر، جھگڑا سرب لوکائیآ۔ سرشٹی ہووے محشر، درشٹی دئے دہائیآ۔ جن بھگتاں چوٹی چاڑھ سِخر، منزل اک درسائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیآ۔ اِٹاں پتھر کہن روڑے، رڑھدی دھاروں لیا پچائیآ۔ کر کِریا جس اپنے نال جوڑے، جگ چوگری دتی وڈیائیآ۔ سنت سہیلا ہو کے ہڑے، زرگن ہو کے ویکھ وکھائیآ۔ بھگت جنان سنا کے دوہرے، دُھر دا نام جنائیآ۔ لیکھے لا کے کوٹاں وچوں

تھوڑے، جوتی شبدی دھار ملائیا۔ نام اگے چڑھائے گھوڑے، برہمنڈ کھنڈ پار لنگھائیا۔ لیکھا مکے پیکے سوہرے، اکو گھر دے وکھائیا۔ جتھے غصے وچ کوئی نہ ہوڑے، بھے نال نہ کھئے ڈرائیا۔ لگی پریت کھئے نہ توڑے، ناتا کوڑ نہ کھئے جنائیا۔ ممتا موہ دے نہ ٹھگ چورے، ہنکار وکار نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ روڑے پتھر کہن ساڈے نال تریا گھاس، چرن چہوہ کے خوشی منائیا۔ بن کے داسی داس، سیوک نظری آئیا۔ کرے ہاس بلاس، خوشیاں رنگ وکھائیا۔ ویکھ جوت پرکاش، بھجیا واہو داہیا۔ جنم جنم دی پوری ہوئی آس، ترشنا لئی بھجائیا۔ جتھے رشی چدے رہے سواس سواس، اندر وڑ کے دھیان لگائیا۔ اوتھے وسیا سب دے پاس، گھر سوامی نظری آئیا۔ درشن دے کے ساکھیات، شناخت اپنی دے کرائیا۔ ہرجن بنا کے پارجات، پاربرہم پرہہ اپنا رنگ رنگائیا۔ خوشی ہوئی نباتات، کائنات وچی ودھائیا۔ بناسپت کدی نہ ہووے اُداس، لیکھا سب دا رہیا چُکائیا۔ دھرنی کہے لیکھے لگے سواس، ساہ ساہ جس نوں رہی دھیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی میٹے واٹ، وٹا سٹا جگت نال کرائیا۔

* ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ اندرو دیوی گرہ پنڈ دیڑے کیمپ منوال جموں *

خوشیاں وچ ہسے ٹبے ٹوئے، پدھر اپنا رنگ وکھائیا۔ ڈرمت میل ساڈا دھوئے، پاپاں رنگ دتا مٹائیا۔ سچ امولک وست دے کے اکو ڈھوئے، ڈھولا اکو دتا سنائیا۔ بھگت بھگوان مل کے گائے دوہے، دوہرا حکم آپ ورتائیا۔ امرت جام ساچا انتر چوئے، مکھ رسنا جہوا سمجھ سکے نہ رائیا۔ سچ پرکاش کیتا اپنا لہوئے، لوچن دُنی دا اک گھلائییا۔ جس ویراگ اندر روئے، سو ملیا بے پرواہیا۔ لیکھا سمجھ سکے نہ کھئے، کوک کوک کوک دُہائیا۔ کیسے نال کدے نہ کرے دھروہے، دھر دا مالک دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ ٹوئے ٹبے بسن پریت، چوٹیاں خوشی منائیا۔ پُرکھ ابناشی سچ دوارے پائی برکت، بے پرواہ دتی وڈیائیا۔ غریب نہانے امرت جام پیایا شربت، شرع کوڑ باہر کڈھائیا۔ خوشیاں اندر پریم دی آئی حرکت، بھجے تھے چائیں چائیا۔

لیکھے لگے جھاڑی بوٹے درخت، خطا سب دی مُعاف کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، پُورب لہنا سب دی جھولی پائیا۔

* ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بھائیاں دیوی پنڈ موئل کیمپ مانسر جموں *

درخت بوٹے کہن ٹاہنی پت، جڑ چوٹی خوشی منائیا۔ پرہہ ویکھیا کلاپت، کوچھیاں کملیاں ہوئے سہائیا۔ جو سانجھا گاوے جس، بھگت بھگوان ڈھولا اک الاہیا۔ پُورب لہنا دیوے حق، حاکم ہو کے ویکھ وکھائیا۔ دِندیاں کدے نہ جاوے تھک، اتوٹ اٹٹ بھنڈار آپ ورتائیا۔ آتم برہم پیار دیوے ست، ست ستوادی ویکھ وکھائیا۔ دھیرج سنتوکھ دیوے یت، منسا من نہ کھئے ہلکائیا۔ بھاگ لگائے ت ت اٹھ، ترے پنج وجے ودھائیا۔ لوک مات لَجیا لے رکھ، مہروان ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سنت سہیلے تگے اپنی اکھ، بھگت بھگوان جوڑ جڑائیا۔ گرمکھ رہن نہ دیوے وکھ، گرسکھ اکو گھر ٹکائیا۔ جتھے تُوں میرا میں تیرا سانجھا ہووے جس، وید پُران صفت نہ کھئے صلاحیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، ڈھر دا مالک نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پُورب لیکھا رہیا مُکائیا۔ ٹاہنی پتے بولی شاخ، شناخت ڈھر دی نظری آئیا۔ جو باون گیا اکھ، پتت پاون پور کرائیا۔ رشی رہے نہ کھئے اداس، سیکھی ساچی آپ اُچائیا۔ لیکھے لا کے ہڈ ماس، ناڑی ناڑی کرے رُشنائیا۔ منزل مُکا کے گھاٹ، پار کنارے دئے لگائیا۔ ساچی دس کے گاتھ، سیکھیا اک سمجھائیا۔ میل ملا پُرکھ اِبناش، اِبناشی کرتا اپنے رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، دھرنی دھرت دھول تیری پوری کر کے خواہش، اوّل اپنا نام اک سمجھائیا۔

* ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ سوہا سنگھ دے گرہ پنڈ موئل کیمپ رام کوٹ جموں * *

جن بھگت مانس جنم جگ جائے جیت، ہر دے ہر ہر اک وسائیا۔ پریم پیار دی چلا کے ریت، سرشٹی درشٹی دئے سمجھائیا۔ کھیل وکھا کے ہست کیٹ، اوچاں نیچاں جائے سمائیا۔ پُرکھ ابناشی سب دا میت، مِتر پیارا اکو ویکھ وکھائیا۔ جو ہر گھٹ وسے چیت، گھٹ گھٹ رہیا سمائیا۔ ساچا کرے نام بھشیش، وست واستک اک ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوڑی ویکھ وکھائیا۔ جن بھگت سفلی ہووے جنم، قفل اندروں لے کھلائییا۔ مٹے من کا بہرم، بھو جگت چکائییا۔ تگے ساچی سرن، اوٹ اک رکھائییا۔ مستک نوے چرن، جگدیش سپس جھکائییا۔ گھر ساچے ملے ورن، گرہ مندر سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار سرنائیا۔ جن بھگت مانس جنم لیکھ، ہر گنتی وچ گنائیا۔ نرگن ہو کے آپے ویکھ، سرگن میلے سہج سُبھائییا۔ جگ جنم رکھے چیتے، چاترک اپنے لے اٹھائییا۔ نام شبد دئے سندیشے، دُھر فرمان درڑائییا۔ اندر وڑ کے کھولے بھیتے، ممتا موہ مٹائییا۔ بھگت بھگوان سدا کھیل کرے جگ کیتے، کوٹن کوٹ کال گئے واپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن اپنے رنگ رنگائییا۔ جن بھگت جنم لیکھ جائے لگ، ماٹی خاک نہ کھئے رلائییا۔ آتم پرما تم رہے نہ الگ، دُھر دا میلا سہج سُبھائییا۔ ناتا کوڑ گڑیار تھے جگ، جگت پت دئے سرنائیا۔ پوہ سکے نہ اگنی آگ، تئی وا نہ کھئے لگائییا۔ نام ندھان سُنائے ند، حد کوڑی پار کرائیا۔ امرت جام پیائے مدھ، مدھ دُھن اک سُنائییا۔ درس دیوے اُپر شاہ رگ، پڑدا اوبلا آپ چکائییا۔ بن کعبیوں کرائے دُھر دا حج، حضرت ہو کے نظری آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن دیوے مان وڈیائییا۔ جن بھگت جنم جائے سوار، ماٹی خاکی ملے وڈیائییا۔ پورب لہنا لیکھا چکے ادھار، باقی اور نہ کھئے رکھائییا۔ ریشیاں لہنا دینا کرے آر پار، پار بہم پرہ بے پروا بیا۔ سچ سوڈاگر کرائے ونج وپار، سوڈا اکو ہٹ نام وکائییا۔ خریددار تھوڑے لہے بھگت سہیلے یار، دو جا لین کھئے نہ آئییا۔ کرے کھیل تخت نواسی ایکنکار، اکل کل دھاری اپنی کل ورتائییا۔ لہنا دینا چکا ونہار سدا جگ چار، چوکر اوکر سب دی ویکھ وکھائییا۔ کلجگ اتم ہو تیار، ترے گن اتیتا پھیرا پائیا۔ جن بھگت سہیلے کر کے خبردار، نام سندیشے آپ اٹھائییا۔ ساچی بھومکا کھڑی ویکھ آپ گزار، گلشن اپنا آپ مہکائییا۔ انت لہنا دینا بھگت بھگونت دئے اتار، اتر پورب پچھم دکھن چارے کُنٹ

خوشی منائیا۔ وار تہت دوس گھڑی پل لئے وچار، ولکھن اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں پیج جائے سوار، دھرنی دھرت دھول پاوے سار، ہبہ کچھ اپنے رکھ اختیار، افتراق اندروں دئے کڈھائیا۔

* ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ ہرنامو دیوی دے گرہ پنڈ موئل کیمپ رام کوٹ جموں *

جن بھگت کہن اسیں پورب لہنا آئے لین، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ تجائیا۔ سرشٹ سبائی آئے کہن، ابناشی کرتا متو بے پرواہیا۔ پاربرہم پرہہ درشن کرو اپنے نین، جگ لوچن حرص مٹائیا۔ اک اکلا بنے سچا ساک سجن سین، سمرتھ سوامی ہوئے سہائیا۔ جگ چوکڑی آد جگاد دیوے دین، قرضہ سب دا دئے چکائیا۔ جس رام دی مہا سندنے وچ رامائن، رام دا رام بھگتاں رہیا ترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دی کرنی کار کھائیا۔ جن بھگت کہن اسان پورب لینا لیکھا، باون دھاری نظری آئیا۔ چوٹھے جگ چکھیا ٹھیکا، گر اوتار پیغمبر گئے سیس نوائیا۔ جن بھگتاں ساہمنے کیتا ایکا، اکو ایکنکار لینا منائیا۔ دوچی رکھنی نہیں کوئی ٹیکا، سر سکے نہ کھئے جھکائیا۔ انت رہنا نہیں ویکھی ویکھا، بہرم اندروں دینا کڈھائیا۔ مالک تگنا نر نریشا، ابناشی کرتا شہنشاہیا۔ جس دا سچکھنڈ ساچا دیسا، مات لوک کرے رُشنائیا۔ جگ چوکڑی آوے وار انیکا، بن بھگتاں درس نہ کیسے وکھائیا۔ جس بل باون رکھیا چیتا، ستجگ دھار ستجگ دئے پرگٹائیا۔ سو دو جہاناں بن کے آیا نیتا، دھر فرمان حکم سنائیا۔ جن بھگتاں اندر کھولے بہیتا، بھیو اپنا دئے گھلائییا۔ سری بھگوان آد جگاد رہے ہمیشہ، جنم مرن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جن بھگتاں بدل دیوے ریکھا، کرم کانڈ دا لیکھا دئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگت کہن اسیں نہیں وڈے چھوٹے، نکه بال پردھ جوانی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جگت وچار وچ مارے کدے نہ غوطے، وسندنے وین نہ کھئے پائیا۔ اکو پرہہ دا درشن رہے لوچے، دو جہاناں دھیان نہ کھئے لگائیا۔ سچکھنڈ دی ساچی رہے سوچے، سمجھ جگت نہ کھئے بھلائییا۔ لکھ چوراسی وچوں مانس جنم ملن دے موقعے، پاربرہم پرہہ مل کے اپنا آپ سہائیا۔ مایا ممتا دے نہ سکے دھوکھے، کوڑی کیریا نہ کھئے ہلکائیا۔ اسان

منزل پوڑی چڑھنا سوکھے، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ اچی کوک ڈھولے گاؤنے ہوکے، حکم سُن کے خوشی منائیا۔ کلجگ جیو جگت جہان رہنے سوتے، سُنّیاں اکھ نہ کھئے کھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے رنگ رنگائیا۔ جن بھگت کہن اسپں لہنا دینا لین چُ وڈے، وڈیاں وچوں نظری آئیآ۔ پُرکھ اکال اپنی دھاروں کڈھے، چوڑاسی گیڑ نہ کھئے بھوئیآ۔ کوڑ گڑیارے ناتے چھڈے، آتم پر ماتم میل ملائیآ۔ سچ دوارے جائے بھجے، چلیئے واہو داہیا۔ جتھے اکو دیک جگے، نرگن جوت ہووے رُشنائیآ۔ بھگت بھگوان ناتے بننا سکے، سکیاں نالوں بھئے جدائیآ۔ چرن کول سرنائی ساچی رکھے، گھر ٹھانڈے دئے بہائیآ۔ جتھے جگت اکھ کوئی نہ تگے، نیج نیتر درشن پائیآ۔ ناتا بدھاتا کرے پکے، کچی گنڈھ نہ کھئے رکھائیآ۔ کوٹن کوٹاں وچوں بھگت سہیلے تھوڑے اچھے، جنہاں ملے مان وڈیائیآ۔ پرم پُرکھ سرنائی ڈھٹھے، نیوں نیوں لاگن پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دُھر دربار کر سچے، سچ سچ سچ وچ سہائیآ۔

* ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ جیت کور پنڈ دھنگالی کیمپ رام کوٹ جموں *

جن بھگت کہن اسپں ویکھے جگ چوڑی چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ نت نت ویس وٹائیآ۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی پاربرہم پت پریشور ملیا سانجھا یار، آد نرنجن ابناشی کرتا اپنا روپ بدلائیآ۔ سنت سہیلا اک اکیلا ایکنکار مارگ لاؤندا رہیا وچ سنسار، حکمے اندر حکم سُنائیآ۔ آتم پر ماتم پاربرہم برہم پاؤندا رہیا سار، سرگن نرگن نرگن سرگن اپنا کھیل وکھائیآ۔ شبدا سندیشہ نام ندھان قلم شاہی کاتب بن کے لیکھا لیکھا رہیا لیکھار، شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی رنگ رنگائیآ۔ پنج تت کایا ماٹی من مت بُدھ دیندا رہیا ادھار، ترے گن اتیتا ٹھانڈا سیتا کرنی کار کھائیآ۔ بھگت وچھل اچھل اچھل گُرمکھاں دیندا رہیا دیدار، نیج لوچن نین گیان اکھ پرتکھ کھلائیآ۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا چار گنٹ دہ دشا ہندا رہیا اُجیار، گر اوتار پیغمبر روپ وٹائیآ۔ جن بھگت کہن سدا سدا سدا ساڈا بنیا رہیا میت مُرار، وچھوڑے وچوں جوڑا آپ ملائیآ۔ اندر وڑھ کے مندر چڑھ کے شبدا گمئی

دسدا رہیا گُفتار، اکھراں توں باہر کرے پڑھائیا۔ آد انت جُگا جُگت جس دی پاوے کوئی نہ سار، بے انت کہہ کے سارے شکر منائیا۔ سو سوامی انترجامی جن بھگتاں مینا ٹھانڈا سینتا کرے حق پیار، حقیقت وچوں سچ کھوج کھوجائیا۔ جن بھگت کہن بن بھگتاں پرہہ دا کرے نہ کھئے اظہار، پڑدا اوبلا بیوی نہ کھئے کھلائییا۔ ایشٹ دریشٹ وچ کرے نہ کھئے پیار، سریشٹ کوڑ کڑیاریا ہلکائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت سہیلے لے ور، ورن برن ویکھ کھئے نہ پائیا۔ جن بھگت کہن اسیں آوندے رہیئے جگ، پرہہ اپنا جوڑ جڑائییا۔ لکھ چوراسی جیو جنت چھڈ، ساڈے اندر وڑ کے اپنی منزل دے وکھائییا۔ پنج ت کا یا ماٹی خاکی رہن نہ دیوے اڈ، نام ندھانا سیری بھگوانا اندر دے ٹکائییا۔ ست دھرم دا نشانہ گڈ، جس نوں دو جہان ویکھ وشن برہما شو سیس نیوئیا۔ بن بھگتاں پرہہ دی چلے مات نہ جد، بنا بھگونت گود نہ کھئے اٹھائییا۔ ساچی سکھیا گاوے کوئی نہ سچ، ست ستوادی روپ نہ کھئے وٹائییا۔ بھاگ لگے نہ کایا ماٹی کچ، نرگن نور جوت نہ کھئے رُشنائییا۔ درشن ملے نہ کیسے اگئی اگھ، جگت لوچن بند کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جن بھگتاں میلا میلاؤندا رہے پُرکھ سمرتھ، مہا اکتھ آپ سمجھائییا۔ جن بھگت کہن ساڈا میلا ہندا رہے گہر گمبھیر، دوسر اوٹ نہ کھئے تکائییا۔ پنجاں تٹاں والا لیکھے لاؤندے رہے سریر، من سریر پرے ہٹائییا۔ نظر تكدے، رہے بے نظیر، نظر نورانہ شہنشاہیا۔ جس دی باہر نظر نہ آئے کیسے تصویر، جوتی جوت جوت سمائییا۔ جو منزل چڑھ آخیر، کایا کعبے ساچے حُجرے دُھر دے مندر ڈیرہ لائییا۔ جس گڑھ وچ بہہ کے خوشی منائے کبیر، سو بھگت سہیلے سہجے اپنا پندھ مُکائییا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی جن بھگتاں بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنی اک سمجھائییا۔ تُوں میرا میں تیرا نام ندھانا جام پیائے ٹھانڈا سیر، اگئی تے دے بُجھائییا۔ جُگ چوڑی نت نوت بھگت بھگونت اک دوجے دی بنے رہے دھیر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوون بھگوان، شاہ امیر کنگال ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔

* ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ ڈھیرو رام دے گرہ پنڈ مناوَر کیمپ رام کوٹ جموں *

جن بھگت کہن ساڈی چُکی مایا ممتا، من واسنا بند کرائیا۔ نانا تٹییا ہنگ ہنگتا، وچئی سچ ودھائییا۔ میل ملیا ساچی سنگتا،

سرن ملی سرنائیا۔ ٹھاکر پایا دُھر دا پنڈتا، کرے نام پڑھائیا۔ لیکھا چُکا چوڑاسی جن کا، جنم دئے بدلائیا۔ لہنا چُکائے ساچے تن کا، تن من اپنے لیکھے پائیا۔ جُگ جنم بیڑا بنّھدا، کلجُگ انت ہونے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، لہنا جانے اپنے جن دا، بھل وچ بھل کھئے نہ جائیا۔

* ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بیبی سنتو دیوی دے گرہ پنڈتوں چک کیمپ رام کوٹ جموں *

جن بھگت کہے میں ستگر جوگا، جُگان دی دھار چلی آئیا۔ میرا پرہ دے نال بدلا رہے چوغا، کایا کپڑ ویس وٹائیا۔ ملدا رہے نام سلوکا، ساچا ڈھولا گائیا۔ دیندا رہوں ہوکا، حُکم من بے پرواہیا۔ دسدا رہاں لوکا، اوٹ اکو شہنشاہیا۔ جس دی لکھ چوڑاسی جوتا، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ جس نوں ملیاں کدے نہ آئے مؤتا، مر کے جیون جیون لئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں میٹے اگلی پچھلی سوچا، سچ ساجن ہو کے اپنے گھر وسائیا۔

* ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بھولا رام دے گرہ پنڈ سرداری کیمپ رام کوٹ جموں *

جن بھگت کہن ساڈا مٹیا کرم کانڈ، کنڈا کوڑ نہ کھئے چُہائیا۔ گھر ٹھاکر ملیا ٹھانڈ، اگنی آگ بُجھائیا۔ جن بھگتاں بخشیا گوانڈھ، در ساچے وچی ودھائیا۔ جنم جنم دی پوری کیتی تانگھ، ترشنا دتی مٹائیا۔ بدل کے آیا سوامی سوانگ، کلجُگ جیو نظر کسے نہ آئیا۔ امرت رس دی چاڑھے کانگ، وکھ اندروں دئے رُڑھائیا۔ گُرمکھاں پوری کرے مانگ، آشا پور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ جن بھگت کہن ساڈا تن من ہویا ٹھانڈا، اگنی رہی نہ رائیا۔ تن من ڈھولا گاندا، گا گا خوشی منائیا۔ سچ سروور اندر نہاندا، میل ممتا موہ مٹائیا۔ من کا منکا آپ بھواندا، گیڑا گیڑے وچوں چلائییا۔ پُرکھ ابناشی درشن پاندا، جلوہ تگے نور رُشنائیا۔ گھر ٹھانڈا اک رُشناندا، اندھ اندھیر رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں سہارا دے کے اپنے ناں دا، نئیئا نوکا جگت پار کرائیا۔ جن بھگت کہے میرے انتر آئی شانتی، ست دتا ورتائیا۔

ملیا امرت بوند سوانتی، اگنی آگ گوائیا۔ ماری اندر جھاتی، پڑدا لیا اٹھائیا۔ ملیا کملاپاتی، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ جس دی سب توں وکھری ساکھی، جگ جگ کردے گئے پڑھائیا۔ جن بھگت بنائے داسن داسی، سیوک سیوا آپ لگائیا۔ ساچے منڈل پاوے راسی، سوہنا اپنا رُوپ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سنت سُہیلے ویکھے شبد سواسی، سواس شبد پون پون سواس شبد وچ سمائیا۔

* ۲۱ جیٹھ شہنشاہی ست ۲ ملوکا رام دے گرہ پنڈ دیوا کیمپ رام کوٹ جموں *

جن بھگت کہن سانوں دکھ نہ کوئی ویاپے، سُکھ پرہہ چرن کول نظری آئیا۔ ملے میل پُرکھ ابناشی ساچے، جو دیونہار سچ سرنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران جس دی مہا آکھ، کتھا کتھ کتھ سنائیا۔ جو آتم پرما تم نرگن نرگن جوڑے ناتے، پاربرہم برہم اپنا میل ملائیا۔ جس دے جگ گاؤندے ساکے، ڈھاڈھی واراں وچ الائیا۔ کھیل ویکھدے بھگت بھگوان دین دُنی جگت تماشے، طمع اپنی نہ کھئے رکھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا چار کُنٹ لگی آچے، آنچل پلُو سکے نہ کھئے چھڈائیا۔ شبدي چوٹ کوئی نہ جاگے، ٹھگ چور ہوئی لوکائیا۔ منزل چڑھے کوئی نہ آگے، کایا اندر پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ دِپیک جوت جگے نہ کوئی چراغے، گھر گھر دیوے باقی رہے جگائیا۔ شبد ناد انحد سنے کوئی نہ واچے، باہر ڈھولک چھینے سرب رہے کھڑکائیا۔ دُرمت مَیل کوئی نہ دھووے داغے، پتت پُنیت نہ کھئے بنائیا۔ بن پُرکھ ابناشی ساچی ساچنا کوئی نہ ساچے، سجن دُھر دا نظر کھئے نہ آئیا۔ جن بھگت کہن اسیں اوسدے چرن لاگے، جتھے لاگت لگے کھئے نہ رائیا۔ سانوں بھل گئے جنم دین والے ماپے، مات پتا پُرکھ اکال اکو گود رہیا اٹھائیا۔ سچکھنڈ دوار دے نواسے، سُہنجنا گھر دئے جنائیا۔ جتھے اکو نُوَر جوت پرکاشے، اندھ اندھیر رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں لہنا دینا پار کرائے پرتھمی آکاشے، آکاشاں توں اُپر در گھر ساچے ٹھانڈے سچکھنڈ دوار دئے ٹکائیا۔

* ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بلونت کور دے گرہ پنڈ چھمب کیمپ رام کوٹ جموں *

جن بھگت کہے میرا مالک پُرکھ اکالا، سچکھنڈ نواسی اک اکھوائیندا۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی بنیا رہے دین دیا، بھگت سہیلے گود اُٹھائیندا۔ نرمل نرگن جوت کرے اُجالا، کوڑی کیریا اندھ اندھیر مٹائیندا۔ سچکھنڈ دوار وکھائے سچّی دھرم سالا، دھرم دوارا اکو سوہا پائیندا۔ بنیا رہے بھگتاں سدا رکھوالا، جُگ جُگ اپنی سیو کھائیندا۔ پاپاں میل دُرمت داغ دھووے کالا، پتت پُنت آپ کرائیندا۔ کوڑی کیریا ممتا موہ توڑے جنجالا، جوتی جاتا جوت رُشنائیندا۔ جن بھگتاں لیکھے لائے جنم جنم دی گھالا، گھائل آئل مسائل سب دا حل کرائیندا۔ نام پِرتی دیوے سچ نوالہ، کوڑی کیریا ترشنا بھکھ گوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ہرجن گود اُٹھائے اپنا بالا، بالیک رکھی ہو کے رشی آپ جنائیندا۔ جن بھگت کہے میرا مالک نرنکار، نر نر ویر نظری آئیا۔ جس دی دو جہان سچّی سرکار، سچ عدالت رہیا کھائیا۔ ٹھانڈے در جھکدے جس دے پیغمبر گر اوتار، نِمسکار کر کر سارے سیس نوایا۔ وشن برہما شو حکمے اندر خبردار، خواباں وچ ویکھن جگت لوکھائیا۔ پُرکھ ابناشی شبد سندیشہ دیوے جُگ چوکڑی وارو وار، وارتا اپنی آپ جنائیا۔ سنت سہیلے اُٹھائے وچ سنسار، وبار اپنے نال ملائیا۔ مارگ دس اکم اپار، الکھ اگوچر کرے پڑھائیا۔ ستجگ تریتا دوپر کلجگ انت سری بھگونت پاوے سار، سرب ویاپی سنت سہیلا دیا کھائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ سجن لے اُٹھال، چوراسی پھانسی جم دی دے کھائیا۔ جھگڑا مُکا کے شاہ کنگال، میل ملائے دین دیا، سچ دوار وکھائے سچّی دھرمسال، جتھے پوہ نہ سکے کال، مہاکال رہے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگتاں جیون حل کرے سوال، زندگی بندگی وچ بنا بندنا دے بدلائیا۔

* ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دھرم چند دے گرہ پنڈ چھمب کیمپ رام کوٹ جموں *

جن بھگت کہے جگت نالوں کیتا نرموہ، مُحبت اپنے نال جُڑائیا۔ جوت سروپ آپے ہو، نرگن ہو کے دیا کھائیا۔ نام دس کے سوہنگ سو، آد انت مدھ اکو رنگ رنگائیا۔ سچ پرکاش کر کے لو، لوچن دتا کھائیا۔ امرت رس چو، چوراں دتا بھجائیا۔ جس

دا بھیو نہ جانے کو، سمجھ سکے نہ رائیا۔ کوڑی کریا جگت واسنا کھوہ، ذات پات دتی گوائیا۔ ستجگ وچھڑے کلجگ انت نہیں کیتا دھروہ، دُھر دا میلا لیا ملائیا۔ پریم نال کہے سچ سندیش سُنو، سروان اندر گیان پرگنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال مالک اکو چنو، جو اوتار گرو پیغمبر سب دا پتا مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنو بھگوان، سُنائے ساچی دُھنو، دُھنیاں دی دھار جس وچوں پرگٹ کرے شنوائیا۔

* ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دھتا رام دے گرہ پنڈ امبا رائے کیمپ رام کوٹ جموں *

جن بھگت کہے میرا مالک اکا، دو اک دئے وڈیائیا۔ بھگت ادھارے وڈا نکا، آیو لیکھا نہ کھئے سمجھائیا۔ گرسکھ پار اُتارے ساچا سیکھا، سیکھیا دُھر دی اک سمجھائیا۔ پورا کرے جو باون لیکھا لیکھا، لیکھت بھوکھت نال ملائیا۔ ریشیاں پوری کر کے اچھا، سچ بھنڈارا لیکھے پائیا۔ آگے نام دی پا کے بھچھا، بھچھیک دُھر دے لے بنائیا۔ مانس جنم جنہاں جتا، لوک مات وچی ودھائیا۔ ابناشی کرتا کرے جتا، بتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ دُھر ٹھاکر ملے سدھا، وچولا وچ نہ کھئے رکھائیا۔ جگت نرالی کر کے بدھا، بدلہ سب دا رہیا چکائیا۔ جس نوں سمجھ نہ سکے کوئی کڈا، وڈا چھوٹا بھیو کھئے نہ پائیا۔ سو بھگتاں دا بھگتی دا پریم پیار اندر کڈھ سٹا، سٹیبازی جگت دئے تجائیا۔ جنم جنم دا لیکھا کر کے چتا، دُرمت میل دئے دھوائیا۔ ساچا گھر گرہ مندر دھام وکھائے اک انڈٹھا، سچکھنڈ ساچا سو بھا پائیا۔ جتھے یاد نہ رہے مات پت بھائی بھین ساک سجن سین پچھا، پتر دھی پیار نہ کھئے رکھائیا۔ اکو پُرکھ اکال دین دیال جوت سروپ سچ پرکاش دسا، جو گھٹ گھٹ رہیا سمائیا۔ سچ دوار ایکنکار جن بھگتاں کرے بتا، بتکاری ہو کے اتم اپنے وچ ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جگت بھگت سہیلے آپ پرگنائیا۔ جن بھگت کہن ساڈی جنم دی پوری ہوئی بازی، بازاں والے نال مل کے بازی لئی لگائیا۔ ساڈی آتم ہوئی راضی، رازق رحیم دئے سرنائیا۔ جھگڑا رہیا نہ کیسے پنڈت ملا قاضی، شرع شریعت نہ کھئے لڑائیا۔ منوآ من رہے نہ غازی، ہنکاری گڑھ دینا ٹڑائیا۔ سوئی سرت سوانی جاگی، شبد گرو رہیا اٹھائیا۔ آسا ترشنا رہے نہ پاچی، پاچ سب دا دینا کھلائییا۔ جن بھگت سہیلے در گھر ساچے سچکھنڈ دوار اکو سُنن راگی، جس دی

دُهن جگت نہ کھئے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنم کرم دی پریت ویکھے ساچی، لیکھے لاوے کایا ماٹی کاجی، کنچن گڑھ اندر وڑ، مندر چڑھ، سچ دوارے کھڑ، نرگن نؤر جوت دھر، میل ملا ہری ہر، سر ساچے دئے نہائیا۔

* ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ نندو دے گرہ پنڈ سرداری کیمپ چھلے جموں *

جن بھگت کہے میرا گرہ مندر سہنجنا، بھٹری زین و جی ودھائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم آتم پایا درد دُکھ بھہ بہنجنا، بھہ بھو بہرم سرب گوائیا۔ آد جگاد شاہ پاتشاہ آد یرنجنا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نؤر نؤر کرے رُشنائیا۔ ایکنکار کر پیار چرن دھوڑ کرائے دُھر دا مجنا، دُرمت میل اندر باہر کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان سیری بھگوان بنے ساچا سبجنا، سگلا سنگ سورا سربنگ آپ نہائیا۔ بھگت بھگوان اکو دیپ ہو کے جگنا، جاگرت جوت بن ورن گوت کرے رُشنائیا۔ پاربرہم برہم دیوے سچ اندنا، اند اند وچوں پرکٹائیا۔ گرُمکھاں دس کے دُھر دی بندنا، بندیخانے وچوں باہر کڈھائیا۔ نام ندھان چاڑھے دُھر دی رنگنا، رنگ رنگیلا سچا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے پار لنگھائیا۔ جن بھگت کہے پرم پُرکھ دا ویکھنا اگئی نؤر، نؤر نؤرانہ شاہ سلطانا گرہ مندر اندر نظری آئیا۔ جو سدا سہپلا اک اکیلا سرب کلا بھرپور، پت پرمیشور پاربرہم بے پرواہیا۔ جو آد جگاد جگ چوڑی جن بھگتاں آسا منسا کرے پور، کوڑی کریا مایا ممتا ترشنا بھکھ مٹائیا۔ چرن پریتی ساچی نیتی کول دھول دیوے دھوڑ، اول اپنا رنگ رنگائیا۔ چتر سگھڑ بنائے مورکھ موڑھ، نام ندھانا سیری بھگوانا اکو کرے پڑھائیا۔ جن بھگتاں پنڈھ مکائے نیڑے دُور، انتر آتم حاضر حضور، صاحب سوامی انترجامی، گھٹ بھیتر میلا میلے سہج سُبھائیا۔ بودھ آگادھ شبد اناد گر اوتار پیغمبر سُنائے بانی، بانی ہو کے اپنا حُکم ورتائیا۔ لیکھا جانے اندر باہر گیت ظاہر چارے کھانی، اندج جیرج اُتبھج سیتج پھول پھولائیا۔ جن بھگتاں دیوے نت نت داد برہم برہماد دُھر دی اک نشانی، جس دا نشانہ نظر کیسے نہ آئیا۔ جس نؤں جگت وِدیا سمجھے نہ کوئی ودوانی، چوڈاں وِدیا نیتر رووے مارے دھائیا۔ جن بھگتاں اُپر کرے آپ مہروانی، محبوب ہو کے مُحبّت وچ دئے درسائیا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، منزل کرے آسانی، دینی پئے نہ کھئے
قربانی، بخشے اکو پد نربانی، تھر گھر ساچا سچ دوارا اک جنائیا۔

* ۲۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ ویرو دیوی پنڈ دھنگالی کیمپ چھلے جموں *

رشی کہن پرم پُرکھ پرہ پایا دُھر دا رام، رمئیا رام نظری آئیا۔ دھرنی کہے پورا کر کے اپنا کام، میرا لہنا رہیا چُکائیا۔ آسا کہے
میں کراں پرنام، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ بھرواسا کہے میں ہویا بلوان، جس پچھلا پینڈا لیا مُکائیا۔ لہنا دینا کہے میرا پورا قول
ہویا آن، اقرار دتا بھگتائیا۔ بھاگ لگا کے جنگل بیابان، جوہ ملی وڈیائیا۔ سچ پدارتھ کھا کے پکوان، پکے کچے اپنے رنگ رنگائیا۔
بھومی سوہے استھان، وجے سچ ودھائیا۔ بھگت کرے پروان، بھگوان بے پرواہیا۔ منزل ہوئے آسان، مُشکل حل کرائیا۔ سچ
دوارے دیوے آرام، دھام شہنجانا اک سہائیا۔ جنھ اکو وار کرنی پئے پرنام، دوسر سر نہ کھئے جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
اپنی کِریا کر، لیکھا سب دا پور کرائیا۔ رشی کہن ساڈی راس آئی راسی، رستہ ملیا بے پرواہیا۔ گھر پا پُرکھ ابناشی، کرنی دا کرتا
نظری آئیا۔ جنم جنم دی لاه اداسی، اندروں چنتا دتی کڈھائیا۔ توڑ کٹ جہاں دی پھاسی، فیصلہ اکو حُکم سُنائیا۔ بھگت سہیلے کر
کے داسی، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ کِریا کر سرب گنتاسی، گنوتنا ہوئے سہائیا۔ جن بھگت کوئی نہ ہووے مدرا ماسی، سواس سواس
اکو نام دھیائیا۔ مہراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سب دے انتر ہو کے بنے سچا پاٹھی، پاٹھشالا کایا مندر آپ وکھائیا۔

* ۲۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ دھٹا سنگھ دے گھر پنڈ خيرووال کیمپ چھلے جموں *

پرہ کہے ہر سنگت میرا پروار، پاراوار کہن کھئے نہ پائیا۔ جنہاں نوں جگ جگ وچھوڑدا رہیا سنسار، انت اپنے نال ملائیا۔
سچ پریتی دے کے چرن پیار، پیار مُحبت وچوں لے پرگٹائیا۔ پورب لہنا لیکھا کرم وچار، ویکھ وکھائے تھائوں تھائیا۔ مہروان ہو کے
نکے وڈے جوین وتے سارے جائے تار، تارنہار بے پرواہیا۔ چوراسی وچ ہوئے نہ کھئے خوار، خالص اپنا رنگ چڑھائیا۔ اندر باہر کرے

سنہال، ایتھ اوتھ ہونے سہائیا۔ جن بھگت رہے نہ کھئے کنگال، نام بھنڈارا جھولی پائیا۔ پتا ہو کے کرے پرتپال، بالک اپنے گود اٹھائیا۔ اک اک دا لیکھا جانے احوال، بھل وچ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر سنگت دیوے مان وڈیائیا۔ سری بھگوان کہے ہر سنگت میری دھار، ستجگ سچ ملے وڈیائیا۔ جس دا لیکھا رہے جگ چار، چار کنت نہ کھئے مٹائیا۔ جگ چوکڑی گاؤندے رہن وار، وارتا وچ اپنا راہ وکھائیا۔ کردے رہن نمسکار، نو نو کہہ کے سپس جھکائیا۔ مناؤندے رہن تیوہار، خوشیاں وچوں خوشیاں آپ پرگٹائیا۔ جھکدے رہن ہر بھگت دوار، پینڈے پندھ مکائیا۔ گاؤندے رہن نرنکار نرنکار، وشنو بھگوان جیکار سنائیا۔ انت آخری شبد زنجیری آتم پرما تم جائے ڈار، اندر سکے نہ کھئے ٹرائیا۔ آگے ہون نہ دیوے خوار، خواری وچ رکھے لوکائیا۔ ریشیاں دا پورا کیتا وہار، ایسے کارن ایتھ لیا ٹکائیا۔ سو لہنا دینا پورب قرض چلیا اتار، مقروض آپ چکائیا۔ آگے دے کے سچ پیار، گھرانے ساچے دئے وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ہر سنگت تیرا بنیا رہے ادھار، سہارا اکو اک نظری آئیا۔

* ۲۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۲ بڈھو دیوی دے گھر کیمپ چیلے جموں *

ریشو تھادا پورا ہویا ور، ورے برس گن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ پرہہ درشن لیا کر، درشن دے کے خوشی منائیا۔ سب دا چکیا ڈر، جم ڈنڈ نہ کھئے لگائیا۔ اکو پلو لیا پھڑ، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ ساچے مندر جانا چڑھ، خوشیاں نال پندھ مکائیا۔ نہاؤنا اکو سر، ڈرمت میل رہے نہ رائیا۔ خوشیاں نال سب نے جانا اپنے گھر، گرہ گرہ و جدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سب دے اتے کریا جائے کر، مہروان ہو کے مہر نظر نال ترائیا۔

* پہلی ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار پنڈ جیٹھووال امرتسر * *

ہاڑ کہے میں تو نو چار رہیا ہڑدا، ہاڑے کڈھ کے دیاں دہائیا۔ جگ چوکڑی رہیا ڈردا، نیتز نین اکھ شرمائیا۔ توں ہی توں
 بی رہیا پڑدا، دوس زین ڈھولا گائیا۔ بھو لبھدا رہیا ساچے گھر دا، گرہ مندر لکھ چوراسی پھول پھولائیا۔ گر اوتار پیغمبر رہیا
 وردا، ناتا تتاں والا رکھائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھہ جل دھار رہیا ٹھردا، ویندا وین ویکھ وکھائیا۔ ٹلے پربت اچے رہیا چڑدا، منزل منزل
 پنڈھ مکائیا۔ پرہوں وچھوڑے اندر رہیا مردا، ویراگی ہو کے دھیان رکھائیا۔ نت نوت بھانا رہیا جردا، پائے اف نہ کھئے کڈھائیا۔
 سادھاں سنتاں پلو رہیا پھڑدا، صوفیاں کئی نال گنڈھ رکھائیا۔ دریاواں سمند ساگراں وچ رہیا تردا، تاری اپنی آپ پرگٹائیا۔ کندران
 اندر رہیا وڑدا، بھجیا واپو داہیا۔ میرا کارج کیتوں نہ سردا، آہ سرد لا کے دیاں دہائیا۔ دھن بھاگ جے ویلا وقت آیا نرائن نردا، دو
 جہاناں وچے ودھائیا۔ لہنا دینا مول چکائے سب دا، پورب لیکھا دئے مکائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوڑ کل دا، کلجگ میٹے کوڑی شاہیا۔
 جیہڑا بھنڈارا لیکھے لگا نہیں بل دا، باون ہو کے دئے گواہیا۔ لیکھا سمجھیا نہ کھئے اتن جل دا، جگ چوکڑی گئے واپائیا۔ ریشیاں مٹیاں
 بھو کھلیا نہ گھڑی پل دا، پلک اتوں پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ سچ دوار کوئی نہ ملدا، سنگھاسن حق نہ کھئے سوہا پائیا۔ جوتی دھار کھئے نہ
 ردا، شبدی شبد نہ کھئے سمائیا۔ گھر کھیل ویکھیا نہیں اچل دا، چلت وچ جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ساچا حکم رہیا ورتائیا۔ ہاڑ کہے میں کڈھاں ہاڑا، بھوکیاں نال جنائیا۔ جگ چوکڑی ڈھردرگابی ملیا کوئی نہ لاڑا، رنڈیا انت نہ
 کھئے کٹائیا۔ گر اوتاراں پیغمبراں وینہدا رہیا اکھاڑا، جو سکھیاں بن کے پرہہ دا ناچ نچائیا۔ نشانہ تکدا رہیا رو سس سورج چند
 ستارا، سطح حق نہ کھئے پہنچائیا۔ چار جگ ساچے در درویش بنیا رہیا ونجارا، وشن برہما شو جھولی ڈاہیا۔ ساچی منزل چڑھے نہ
 کھئے منارا، چرن ڈھپہہ کے سارے سیس نوائیا۔ جگ چوکڑی کھیل ویکھدا رہیا نیارا، نرنکارا آپ کھلائییا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا،
 شاہی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ کلجگ تگیا اکم اپارا، اتھاہ بے پرواہ بے نظیر دتا وکھائیا۔ بل باون والا ادھارا، بنا ادر توں رہیا مکائیا۔
 ساچے ریشیاں کر پیارا، پریم پریتی اک دھرائیا۔ بھگتی دا بھر بھنڈارا، بھگون اکو وار دئے ورتائیا۔ کلجگ میٹ کوڑ پسارا، ساچا نور
 کرے رُشنائیا۔ ستجگ بٹھے ساچی دھارا، دھرم دیا دا پوت اکھوائیا۔ جس دا انت نہ پاراوارا، بے انت آیا بے پرواہیا۔ ساچا کھیل

کرے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری وگاری لئے بنائیا۔ دوس رین نیر راون زارا، آگے چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا حکم اک ورتائیا۔ ہاڑ کہے میں رہیا ڈبدا، کنارہ نظر کھئے نہ آئیا۔ کیسے حال نہ پُچھیا مُجھ دا، مُشکل حل نہ کھئے کرائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ رہیا دھکھدا، دھواں دھار ویکھی لوکائیا۔ ویلا وقت ملیا نہ کھئے سکھ دا، چنتا غم نہ کھئے چکائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت ناتا جڑیا وینہدا رہیا اُلٹے رُخ دا، رُخصت دیہہ چھٹی نہ منائیا۔ جھگڑا رہیا انتر انتر آتم پر ماتم چپ دا، مل کے ڈھولا نہ کھئے سُنائیا۔ ناتا جڑیا نہ پتا پُت دا، کلمیاں وچ قائل ہو کے دتے بھلائییا۔ گھرانہ دسیاں نہ مالک اُچ دا، اگم اتھاہ نہ کھئے سرنائیا۔ میلا ملیا نہ ابناشی اچت دا، چیتن روپ نہ کھئے بنائیا۔ چار جگ نشانیوں رہیا اُکدا، تیر انداز روپ نہ کھئے وٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر سہارا تکدا رہیا ٹک دا، ٹکڑیاں وچ دین مذہب ونڈ ونڈائیا۔ بنا پُرکھ اکال سدھا گود کھئے نہ چکدا، بھگت بھگوان روپ نہ کھئے رکھائیا۔ جھگڑا مکے نہ آون جاون دُکھ دا، دلدران وچوں نہ باہر کڈھائیا۔ میں شکرانہ کراں اُس دا، جو مالک بے پرواہیا۔ جس لہنا دینا مُکایا جوجناں والے کوس دا، قسم وچوں بھسم دتی بدلائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پہلی ہاڑ کہے میں رہیا روندا، جگ جگ نیر وہائیا۔ ساچی سیج کدے نہ سوندا، سکھ آسن سوہیا کھئے نہ پائیا۔ چار کُنٹ رہیا بھوندا، بھجیا واہو داہیا۔ ورنان برنان رہیا ملاؤندا، دینان مذہبان لیکھا دیاں چکائیا۔ اکو پُرکھ اکال رہیا درڑاؤندا، جو سب دا پتا مائیا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبر دھیاؤندا، دوس رین منگے سرنائیا۔ اوہ مالک خالق پرتپالک اک اکھواؤندا، نہ مرے نہ جائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ لکھ چوراسی جیو جنت اُس توں کتی رہیا کتراؤندا، سمکھ ہو کے درس کھئے نہ پائیا۔ کوٹان وچوں تھوڑیاں اندر وڑ کے رہیا ملاؤندا، کبیر جلاہا دئے گواہیا۔ کلجگ انت اخیر راہ رہیا تکاؤندا، بن اکھاں اکھ بدلائیا۔ دھرنی دھول اپنا ویلا وقت سہاؤندا، سوہنی رُڑی سوہیا پائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے میل ملاؤندا، ملنی جگدیش آپ کرائیا۔ ساچی وار تہت آپ سہاؤندا، مہر مہر نظر اٹھائیا۔ پورب اچھیا پور کراؤندا، پورب لہنا جھولی پائیا۔ سچ سمگری نال رلاؤندا، جس دی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جن بھگنو تہاڈا مارگ اک چلاؤندا، جس دا چلن سکے نہ کھئے اٹکائیا۔ اند کارج اوہ رچاؤندا، جس وچوں رچنا دے شہنشاہیا۔ ساچا سگن جن بھگتاں مکھ لگاؤندا، دُکھ اندروں باہر کڈھائیا۔ ہاڑ کہے میں ہار کے اپنا آپ بدلاؤندا۔ بدل کے ویکھاں

دُھر دا ماہیا۔ جس دا چار جُگ راہ تکاؤندا، گُر اوتار پیغمبر اگھ کھلایا۔ اوس دا وقت سہنجا نیڑے آؤندا، گھڑی پل رہیا بیتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کھایا۔ ہاڑ کہے میں ویکھیا سب دا ہردا، اندرے اندر دھیان لگایا۔ جو بھگت وچھڑیا چر دا، چری وچھنے لینے ملائیا۔ میل کراؤنا ساچے پر دا، جو پریتم ہو کے گود اٹھایا۔ گھر وکھاؤنا ساچے تھر دا، جتھے گرمکھاں مل کے وجے ودھایا۔ لہنا دینا جگت جہان نہڑدا، باقی رہے نہ راتیا۔ جن بھگت سچ دوار وس کدے نہ اُجڑدا، اُجڑے کھیڑے سوہا پائیا۔ مانس جنم گرمکھاں سدا سُدھدا، سدا رستہ اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ ہاڑ کہے میں پھر پھر تھکا، تھکاوٹ اپنی دیاں جنائیا۔ سرشٹی درشٹی ویکھ کے ہویا ہکا بگا، حقیقت بیٹھی مکھ چھپایا۔ جگت واسنا پھاسی پیا رسا، رستیوں بھلی لوکایا۔ کیسے نہیں ویکھیا کیوں ہوڑا لگا اُپر سستا، چوتھے اکھڑ وجی ودھایا۔ کیوں ہاے اُتے ٹپی رکھی مسان، مسلے سب دے ویکھ وکھایا۔ چوراسی وچوں کیسے نہ کھولی اکھاں، آخر بیٹھے مکھ چھپایا۔ بھاگ لگا نہ کایا ماٹی گلی ککھاں، دیا باقی گھر جوت نہ کھئے رُشنایا۔ ہاڑ کہے میں کتھا کہانی ساچی دساں، دہ دشا دیاں جنائیا۔ درس منگاں اٹھے پھر بنا پاندھیوں پاندھی بن کے نساں، بھجّاں واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھایا۔ ہاڑ کہے میری اتم آگئی واری، وارتا دیاں جنائیا۔ جن بھگتو جاگنا نال ہوشیاری، حُکم دُھر دا اک سُنایا۔ کیسے دی اتم نہ رہے کواری، کنیا روپ لینا بدلائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم نال لاؤنی آگئی یاری، یارانے کوڑے دینے تجایا۔ لوک مات نہ رہے خواری، خُماری اگلی دئے چڑھایا۔ نو سو چرانوے چوکرئی جُگ پچھوں ایہہ بھگتاں دے ہتھ آئی ستاراں ہاڑی، ہاڑے کڈھدی گئی لوکایا۔ خوشی ویکھن مل کے پُرکھ ناری، نہ نرائن دئے وکھایا۔ گرمکھ کیسے در نہ رہے پنہاری، پنکھٹ توں باہر ڈیرہ لایا۔ محل اٹل دس کے اک اُچ اٹاری، ثلیاں پرنتاں دا کھپڑا دینا چھڈایا۔ کرے کھیل آپ بنواری، بوہاری بھیکھاہاری پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھایا۔ کرنی دا کرتا بن کرتار، قُدرت اپنی ویکھ وکھایا۔ ہر سنگت رہنا خبردار، بے خبراں خبر پہنچایا۔ جگت توں وکھرا وبار، چار جُگ جس دی سمجھ نہ کھئے سمجھایا۔ بھگتاں دا ادھار، پرتھمی دا سُدھار، گگناں دا چمتکار، مندلاں دا لیشکار، وشن برہما شو بیٹھے سیس نوائیا۔ گُر اوتار پیغمبراں دا جیکار، جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ مہر نظر کہے جن بھگتو ویلا آیا نازک، بے نظیر رہیا جنائیا۔ اک دے بن جاؤ عاجز، عزیز ہو کے سیس نوٹیا۔ منوئے من دی رہن نہیں دینی سازش، شرع وچوں شرع دینی بدلائیا۔ اگنی آگ رہے نہ آتش، سانتک ست دئے کرائیا۔ گرمکھ بن کے نھے جہے یاتک، یتھارتھ اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی بھگتاں جھولی پائیا۔ ہاڑ کہے میں سندیشہ دیواں اک، ایکنکارا دتا جنائیا۔ سوادھان رہنا اگنی سکھ، سکھیا بے پرواہیا۔ جُگ چوکرئی دا لہنا دینا لے نچھ، ویلا وقت دئے وڈیائیا۔ ماجھے والیو تہاڈا لیکھا چکائے جو گوبند دتی پٹھ، پچھلا پور کرائیا۔ آگے مانس جنم لیا جت، بنا یتن دئے وڈیائیا۔ ڈھردرگابی لیکھا لکھ، لکھت بھوکھت دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی قدرت وچ سمائیا۔ ہاڑ کہے میں آیا مات لوک، الوکک دیاں جنائیا۔ جن بھگتو پرہ ملن دا سچا شوق، شوقین ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تہانوں کوئی نہ سکے روک، آونا چائیں چائیا۔ پرکاش لے کے جانا ڈھر دی جوت، نور نور رُشنائیا۔ مرن توں پہلاں تہاڈی لیکھے لاوے موٹ، موٹ توں پچھوں خوٹ اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حکم اک سمجھائیا۔ ساچا حکم سُننا رُوداس، گرمکھ سچ دیاں درڑائیا۔ جس ویلے یاراں ہاڑ دی آوے رات، وقت یاراں یاراں سمجھائیا۔ نال رکھنی قلم دوات، پنجان نال سوبھا پائیا۔ بیٹھنا اک اکانت، چرن کول سرنائیا۔ دساں اک سیدھانت، جس نوں سمجھے نہ کھئے لوکائیا۔ وکھری ملے دات، داتا دئے ورتائیا۔ ستاراں ہاڑ دا لیکھا خاص، خصم نال ہوئے کُرمائیا۔ بھگت بھگوان دا ہووے اک وشواس، وشیاں چوں باہر کڈھائیا۔ پورب لہنا دینا دے کے آپ، اپنا پڑدا دئے اُٹھائیا۔ کرے کھیل ساکھیات، ظاہر ظہور نظری آئیا۔ شبہ اگنی ڈھر دی دات، اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، حکمے اندر حکم دئے سمجھائیا۔ حکمے اندر اک فرمان، سہج سہج جنائیا۔ سُننا نال دھیان، دھیان دھیان وچوں پرگٹائیا۔ ستاراں ہاڑ گندن سنگھ کراؤنا اشنان، گلاس اگنی ونڈ وٹھائیا۔ پُرکھ ابناشی ہووے مہروان، مہر نظر اک تکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا سب دا ویکھ وکھائیا۔ لیکھا کہے میں بڑا لکھار، جُگ جُگ لیکھ بنائیا۔ حکمے اندر پھراں جُگ چار، بھجّان واہو داہیا۔ امرجیت سنگھ سندیشہ دیاں ڈھر دی دھار، دھرم دی کار کھائیا۔ سیس بٹھ نیلی دستار، پوشاک چٹی تن چھپائیا۔ پنج لے کلیاں دے بار، پنجان پیاریاں دینے پہنائیا۔

کر کے نمسکار، دوئے جوڑ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا درسائیا۔ نمسکار کر کے جانا اٹھ، مکھ چڑھدی دشا رکھائیا۔ تیج بھان دا پھڑنا سجّا گٹ، انگلاں نیچے انگوٹھا اُپر نظری آئیا۔ اجیت سنگھ کولوں پانی منگنا گھٹ، جو بٹالیوں لے کے ایتھے دئے پہنچائیا۔ جسونت سنگھ اُپر دیوے سٹ، جو اٹارسی بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ منجیت کور ہووے سٹمکھ، جسیر کور پریم سنگھ دی بیٹی نال ملائیا۔ کلدیپ کور پڑھے ٹک، سوہنگ ڈھولا بٹن سنگھ دی جائیا۔ آئی ہر سنگت ساری ہووے خوش، وجے نام ودھائیا۔ مکھوں کہنا نانا جڑیا پتا پت، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال کہے تہاڈا جنم مرن دا میٹھا دکھ، ساچے چرن ملے سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ پنج پیارے پنجے بار، تن نال چھپائیا۔ پھیر کتن اپنی ننگی کٹار، ٹکڑے دو دو بنائیا۔ امرجیت سنگھ پھیر گلوں لئے اُتار، پرہ چرناں بھیٹ کرائیا۔ کرپا کرے آپ زرنکار، جم کی پھاسی سب دی دئے مکائیا۔ دعوے نال چوڑاسی وچوں کر کے پار، چُرسے وچوں باہر کڈھائیا۔ سچکھنڈ دوارے لے کے جائے ایکو وار، دوجی وار باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ آگے بور بہتا وبار، باڑ یاراں دئے لکھائیا۔ جن بھکتو تسیں ویکھن نوں رہو تیار، گھر ساچے دئے وکھائیا۔ پرہ دی مؤلن لگی بہار، خوشیاں دی رت اپنا رنگ بدلائیا۔ پورب لہنا دئے اُتار، کنیا دی شادی دا ووبار، سیکدار اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی پاونہار سار، سرسے والے ویکھے یار، شہنشاہ ہو کے کھوج کھوجائیا۔

* ۱۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال دربار وچ *

یاراں ہاڑ کہے میرا ت نہ سریر، سریر فقیر نظر کھئے نہ آئیا۔ میرے انتر پرہ ملن دی اک تدبیر، تقدیر میری نال گرمائیا۔ میرا دہاڑا دھنّ پہلی وار سُرتی شبد ملی کبیر، کایا کعبے وچ وڈھائیا۔ جس نے انتر انتر کہا میں غریب، من غائب کر کے غُربت دتی گوائیا۔ دھر فرمان سنی اک حدیث، ہر حضرت دتی پڑھائیا۔ جس دا لیکھا نہیں وچ بتیس، صفت وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ بن سرتوں جھک گیا سیس، بن سجدیوں سر نوائیا۔ گل کوئی نہیں قیض، کلیاں دا کملا نظری آئیا۔ پُرکھ اکال پھیر کہا میرے عزیز، پریم پیار وچ

بُلایا۔ حُکم دی دے تمیز، سچ نام کری شنوایا۔ کبیر تکیا نال نیجھ، بن اگھاں اگھ اٹھایا۔ پرم پُرکھ پرماتم آتم کردا ویکھیا پریت، پریتم بے پرواہیا۔ ہویا ٹھانڈا سیت، اگنی تت بُجھایا۔ گایا دُھر دا گیت، سوہنگ وچ سہایا۔ نکلی برسوں چیک، کوک کوک دُبایا۔ پُرکھ اکال آیا نزدیک، اندر وڑ کے پڑدا لایا۔ کبیرا، شہادت دیوان کہ کران تصدیق، کہ حُکم دیاں سمجھایا؟ باہر دساں کہ بہیت، بھے وچ وڈیایا؟ کبیر اندرے اندر ننگ نال کڈھی لیک، بن لائن لائن دتی لگایا۔ سری بھگوان تیرے نال بولنا نہیں میں نال جیہ، رسنا والی نہ کھئے پڑھایا۔ دُھر دا حُکم دے ٹھیک، ٹھاکر بے پرواہیا۔ ساچی دس تاریخ، تریک دے بدلائیا۔ جن بھگتاں بھچھیا پاویں بھیکھ، نام ندھان ورتایا۔ سری بھگوان کہا پہلوں تیری پوری کران ریجھ، رحمت رحم نال ترایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ یاراں ہاڑ کہے کبیر نے ویکھیا نور، نراکار نظری آیا۔ تکیا اوہ حضور، جو سب دا پتا مایا۔ ویکھیا حق دستور، حُکم بے پرواہیا۔ جتھے پائے نہ کھئے فنور، فتوے وچ نہ کھئے لوکایا۔ گر اوتار پیغمبر بیٹھے مزدور، بن سیس جگدیس جھکایا۔ مالک دے اک حضور، حاضری سب دی ویکھ وکھایا۔ سرب کلا بھرپور، داتا بے پرواہیا۔ بن اچھیا چرناں دے انتر لائی دھوڑ، دھول اپنے نال چُھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل دتا وکھایا۔ یاراں ہاڑ کہے کبیر سویا دُھر دے کجے، کلمہ سُنیا دُھردرگاہیا۔ نظارہ تکیا حق محرابے، محبوب ملیا بے پرواہیا۔ سجدہ کر آدایے، نمستے سیس نوایا۔ اشارہ دتا نانک بڈھے بابے، بن تتاں اگھ کھلایا۔ جس دی آد جگاد اک مریادے، دُھر دا حُکم سچ ورتایا۔ جن بھگتاں دے صاف کرنے ارادے، کوڑی کرپا میٹ مٹایا۔ جو آتم پرماتم ساجن ساچے، سجن بے پرواہیا۔ جس دے حُکمے اندر وجائے واچے، ناد دُھن شبد شنوایا۔ گر اوتار پیغمبر جاگے، لوک مات لئی انگڑایا۔ جو لہنا دینا چُکائے حصاے، پورب ویکھ وکھایا۔ میں نظارہ تکیا اک بغدادے، بغل قرآن ٹکایا۔ بستر پہن کے جگت وبار سادے، سادھن اپنا اک جنایا۔ میں سنی اک آوازے، اگم دتی درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ ہاڑ یاراں کہے نانک تکیا نال کبیر، بن سریر نظری آیا۔ شہنشاہ ویکھیا بے نظیر، داتا دُھردرگاہیا۔ جس دا حُکم حُکم وچوں ہووے تعمیر، نُخم وچوں تاثیر لوے بدلائیا۔ منزل ویکھے اخیر، چوٹی نور لایا۔ ساچی ست جاگیر، حق وچ سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنا بھيو چُکایا۔ کبیر

کہے یاراں ہاڑ ملی داد، میرے انتر و جی ودھائیا۔ پُرکھ اکال سُنی فریاد، مہر نظر اُٹھائیا۔ ویلا وقت مینوں یاد، بھل وچ نہ کھئے
 بھلائیآ۔ نانک کہا میرا لیکھا وچ بغداد، دوس ایہو سوبھا پائیآ۔ دُھر دی سُنی سچ آواز، نعرہ حق الائیآ۔ ست سطران والی کتاب،
 پُرکھ اکال باہروں دتی وکھائیا۔ جس دے وچ اوسدا آد، انت اوسے وچ چھپائیآ۔ نانک کہا میں کر نہ سکیا کوئی سوال جواب، نیوں
 نیوں اپنا سیس جھکائیآ۔ کبیر کہے میں پُچھ نہ سکیا راز، نین آگہ نہ کھئے کھلائیآ۔ ابناشی کرتے اک وجا اگئی ساز، سجن ہو کے دتا
 جنائیآ۔ آد جگادی جس دے ہتھ واگ، اوہ مالک نظری آئیآ۔ جتھے وجاؤنی پئے نہ کھئے رباب، تند ستار نہ کھئے بلائیآ۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا حکم اک ورتائیآ۔ کبیر کہے دوس چنگا، مینوں پچھلا نظری آئیآ۔ چرناں وچ وسندی ویکھی
 گنگا، جس ویلے پرہ نے دیا کھائیآ۔ میرا چم پنڈا ننگا، اوڈھن نظر نہ کھئے وکھائیآ۔ ونگا ٹیڈھا ہتھ وچ ڈنڈا، پنج فٹ ست انچ نظری
 آئیآ۔ ہویا پرکاش بن سورج چندا، نورو نور نور رُشنائیآ۔ میں بھاگ ہین بندہ، بن بندگیوں لیا ترائیا۔ بھو گھلیا ہنگ برسہا، آتم
 و جی سچ ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، میرا لیکھا ویکھ وکھائیآ۔ کبیر کہے یاراں ہاڑ ہویا وادھا، پُرکھ اکال دتی
 وڈیائیآ۔ سُنیآ اک اگئی راگا، میرا تیرا راگ الاہیا۔ دُرمت میل دھویا داغا، پت پت پت دتا بنائیآ۔ سچ دوارے ہویا وادھا، پچھلا
 پینڈا مول چکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، گھر ساچا رہیا وکھائیآ۔ کبیر کہے یاراں ہاڑ میری اندرون کھلی آگہ، بن
 آگہاں سب کچھ نظری آئیآ۔ پرم پُرکھ ویکھیا پرتکھ، جوتی جاتا نظری آئیآ۔ جس دا حکم سدا جگت سچ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیآ۔
 لیکھا جانے کایا ماٹی کچھ، کنچن گڑھ سوبھا پائیآ۔ بھاگ لگا کے ہڈ ماس ناڑی رت، رتن امولک دئے بنائیآ۔ ہر گھٹ اندر رہیا وس،
 واسطہ اپنے نال جڑائیآ۔ اکو مینوں دسیا جس، سوہنگ ڈھولا دتا سمجھائیآ۔ کبیر بن قبران توں جانا وس، بن کعبیوں کلمہ دیاں
 جنائیآ۔ میں چرنیں ڈگا ڈھٹھ، جلاہا دئے دُبائیآ۔ ابناشی کرتے مینوں دس، کی تیری بے پرواہیا۔ کیوں جگ جگ بھگتاں لاویں سٹ،
 لوک مات بھٹکائیآ۔ تیرا وڈا ڈونگھا ویکھیا ہٹ، جتھے توٹ رہے نہ رائیا۔ کیوں بھگتاں توں رویں وگھ، دُور دُراڈا ڈیرہ لائیآ۔ پچن
 امولک دے سچ، سچ سنجم نال سمجھائیآ۔ ٹوں پرمیشور کلاپت، پاربرہم اکھوائیا۔ سب کچھ تیرے ہتھ، دوجے در نہ منگن
 جائیا۔ پُرکھ اکال پیا بس، خوشیاں نال دِرڑائیآ۔ میرا کھیل الگھنا الگھ، لیکھے وچ نہ کھئے رکھائیآ۔ کبیر میرے چرناں لا ہتھ، سجا

کھبے نال چھپائیا۔ بیہو کھولان پُ رکھ سمرتھ، جو سمیں دئے بدلائیا۔ جُگ چو کڑی کراں بہتھ، کھپڑے خاک وچ ملاییا۔ نرگن ہو کے رہیا نٹھ، سرگن ویکھاں تهاؤں تھائیا۔ حُکم سندیشہ دیواں سچ، دُھر دی دھار اک جنائیا۔ کلجُگ انت ہواں پرگٹ، کل کلکی وپس وٹایا۔ جس دی صفت کر نہ سکے کوئی بہٹ، گر اوتار پیغمبر سپس جھکایا۔ نرگن نُوں ہو کے آواں نٹھ، جوتی جاتا ہو کے بیہو چُکایا۔ سب دا لہنا دینا دیواں حق، پُرب لیکھا دیاں چُکایا۔ بہگت سہیلے گودی چک، چک چک اپنا رنگ رنگایا۔ آون جاون وچ نہ جاواں تھک، دو جہاناں اپنا کھیل ورتایا۔ اکو نام سندیشہ دے کے ست، ست ستوادی لوان اٹھایا۔ شبدی حُکم دے کے مت، ممت دیاں گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتایا۔ کبیر تینوں سچ سچ درڑاوانگا۔ بن تیرے حق سریر، حُکم دُھر دا آپ سناوانگا۔ بن کے مالک پیراں پیر، پیغمبران نال وکھاوانگا۔ شرع دی توڑ زنجیر، دُھر دا حُکم اک درساوانگا۔ شبدی شب کھچ شمشیر، کھنڈا کھڑگ اک چمکوانگا۔ ستجُگ سچ کر تعمیر، طمع کوڑ جگت گواوانگا۔ جھگڑا رہے نہ جگت امیر، اُمرؤ خاک ملاوانگا۔ جن بہگت سہیلے ویکھ فقیر، فقرہ اکو اک پڑھاوانگا۔ تیرے نال کراں تحریر، بن اکھراں لیکھ لیکھاوانگا۔ کلجُگ انت ہووے اخیر، شہنشاہ ہو کے دیواں دھیر، حُکم شہنشاہی چلاوانگا۔ جن بہگتاں اندروں کٹ کے دوتی پیر، ہرہوں روگ آپ گواوانگا۔ چار ورن اٹھاراں برن ہووے بھیڑ، ڈونگی دھار آپ وپاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ درساوانگا۔ ساچی کھیل آپ درساویگا۔ ویلا وقت آپ سہاویگا۔ لیکھا جانے جیو جہان جگت، دو جہاناں پندھ مُکاوے۔ جن بہگتاں لہنا دینا لیکھا مُکاوے فقط، فقرہ اپنا آپ سمجھاویگا۔ جیہڑا حُکم شبدی دتا بنا دستخط، دستیاب آپ کراویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم اک مناویگا۔ کبیرا، میرا ایہ اُچ دہاڑا، پُ رکھ اکال جنائیا۔ کبیر کہے میں پایا لاڑا، دُھر دا مالک بے پروا بیا۔ پُ رکھ اکال کہے میں ہاڑ دا سُنیا ہاڑا، جو ہوکیاں وچ جنائیا۔ پُرب ملدا ویکھنا اُدھارا، باون نال بھگتایا۔ ریشیاں دتا لارا، ویلا وقت دئے گوا بیا۔ کھیل اکم اپارا، ہر کرتا دئے بھگتایا۔ آئی کلجُگ اتم وارا، وارتا پچھلی دئے صفایا۔ سچ دوار دا اک اکھاڑا، اکو گھر وچ دھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتایا۔ کبیر سُن ہاڑا بات، باطن دیاں جنائیا۔ شب سندیشہ چلیا آکھ، حُکم وچ منایا۔ کلجُگ ہووے اندھیری رات، سماں جائے

بدلائیا۔ ساچی رہے نہ کھئے جماعت، حقیقت حق نہ کھئے سمجھائیا۔ بھگت رہے نہ کوئی خاص، خالص روپ نہ کھئے وٹائیا۔ اوس ویلے
 آواں آپ، نرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں بناں باپ، پتا پُرکھ اکال وڈیائیا۔ تُوں میرا مین تیرا دس کے جاپ، جیون جُگت دیاں
 بدلائیا۔ کوٹن کوٹ میٹ کے پاپ، دُرمت میل دھوئیا۔ درشن دے کے ساکھیات، پُورب لیکھا دیاں چُکائیا۔ رَوَداس ہتھ پھڑا کے قلم
 دوات، پنجناں نال کراں شنوئیا۔ جن بھگتو تہاڈا لہنا دینا دساں خاص، خالص اپنا حُکم ورتائیا۔ جس منزل تے کبیر نوں دتی دات،
 وست ائمٹری جھولی پائیا۔ تہاڈی اوس نال مل کے آگے ہو گئی جماعت، آگے پٹیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ستاراں ہاڑ آگے اکو وار دے
 دینا وشواس، واسنا کوڑی باہر کڈھائیا۔ پنجناں پیاریاں کر سچ پرکاش، نُوں نُوں وچ رُسنائیا۔ ایہ لیکھا جُگاد آد، آد وچی ودھائیا۔
 جس کارن رچیا ایہ کاج، بل باؤن ہو کے پھیرا پائیا۔ جس پنج پروان کر کے ماری آواز، پنج پردھان روپ وٹائیا۔ در سوہے پنج
 بھگتاں وچ سماج، ساجن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتو تہاڈا اندروں بدل دیوے سواد، سوا دا سوا سوا سوا سمجھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ کبیر کہیا مین سُنیا شبد انوکھا، سوہنا دتا دِرڑائیا۔ بھگتاں نال کریں نہ
 دھوکھا، ایہ اتم منگ منگائیا۔ میرا متر اک چھوٹا، عُمَر تیتی سال درسائیا۔ جس مینوں پنج ست دا دتا سوٹا، ونگا ٹیڈھا ہتھ
 پھڑائیا۔ غریبی نال تیر رکھے لنگوٹا، اوڈھن ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ کچّا مٹی دا رکھے لوٹا، آسن ککھّاں والا رکھائیا۔ بہار چُکن نوں رکھیا
 کھوتا، گدھا کہے سرب لوکائیا۔ مستانا ہو کے دیوے ہوکا، مٹی خاک نال اڈائیا۔ دُنیا دارو صاف کر لو کایا کوٹھا، محل اٹل کم کیسے نہ
 آئیا۔ کبیر کہے پرہو اوس نے اک دن میری اُنگل دا چُنگھ لیا پوٹا، سچ ہتھ دا وڈّا حصّہ نظری آئیا۔ میرے اندر مار کے غوطہ،
 مانک موتی تیرا نام لیا اٹھائیا۔ میرے جُلاہے دا صاف ہو گیا چوٹکا، بھٹ رہی نہ رائیا۔ اک امرت سچ تراونکا، سانتک دتی
 ورتائیا۔ بھو کھلیا تیرے ناؤں دا، نوکا ملی بے پرواہیا۔ میرا روپ نہ رسیا کاؤں کا، ہنس ہو کے سوہنگ ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کماٹیا۔ کبیر کہیا میرے متر دا چھوٹا اک بہرا، عُمَر ستائی سال وکھائیا۔ اوہ ہندا سی
 بے پرواہ، غمی خوشی نہ کھئے منائیا۔ اُس نوں سارے کہندے ہویا شدا، شدا کول نہ کھئے بہائیا۔ اک دن مینوں ہس کے کہندا کبیرا
 مینوں وکھا خُدا، جو خُدی دئے مٹائیا۔ سدا ہو کے اُپر دھیان لیا لگا، آگھاں اُنگلاں نال اٹھائیا۔ نیر نیناں نیر رسیا وحا، رو رو دئے

دُہائیا۔ میں ہُن نہیں رہنا جُدا، وکھری ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ کبیر کہے اودھروں حُکم دتا بے پرواہ، شبد سندیشے وچ جنائیا۔ کبیرا انہاں نوں لے پرچا، پرچہ میرے نام دا اک وکھائیا۔ اگلا لیکھا دیواں بنا، سہجے دتا سمجھائیا۔ جس ویلے بن کے آواں شہنشاہ، پاتشاہاں دا پاتشاہ روپ بدلائیا۔ دوہاں دا ناتا لَواں جُڑا، جگت وچھڑے میل ملائیا۔ دوہاں نوں بنا کے بہین بہرا، لیکھا اگلے گھر رکھائیا۔ کبیر کہیا مینوں وی دینا وکھا، جھولی تیرے آگے ڈاہیا۔ پُرکھ اکال کہیا ایہو دوس دیاں سہا، ہاڑ یاراں وجے ودھائیا۔ دوہاں دا میلا لَواں ملا، تیری شہادت دیواں بھگتائیا۔ باوَن دا لہنا دیواں چُکا، جُگ چوکڑی پندھ مُکائیا۔ پڑدیاں وچوں پڑدا دیواں اٹھا، ایہہ میری بے پرواہیا۔ جس نوں کہندے ہویا شُدا، عُمَر ستائیویں سال سمجھائیا۔ دُو جے دا لہنا دیواں بنا، وڈے دی وڈے نال وڈیائیا۔ جس اُنکلی نوں اُنکل دتی لا، اُگن آتھن تائیں ہونے رُشنائیا۔ ایسے سُرستی دا منی سینگھ لیکھا گیا لکھا، سنگرور وچ بہہ کے قلم چلائیا۔ اوس دا پچھلے جنم دا بہرا، سروپ سینگھ دتا سمجھائیا۔ کبیر دوہاں دا وچولا بنیا جُلاہ، گنڈھ اپنے نال رکھائیا۔ جس کنیا دا ہونا وواہ، وعدے وچ قاعدے دئے بنائیا۔ ساڈھ نو دا وقت جانا آ، اٹھاراں ہاڑ وجے ودھائیا۔ پنجان پیاریاں تلوار پنج وار پرہ دے سیس اُتے دینی ٹکا، ٹھوکر نال دینی پلائییا۔ اکیاں جیکارے دینے لا، اگی وار وجے ودھائیا۔ سُرستی تلک دینا لگا، بھجے چائیں چائیا۔ بڈھی دادی دوہاں دے سر تے ہتھ دینا ٹکا، ٹکٹکی اکو وچ رکھائیا۔ لال سینگھ نے کریان دینی پھڑا، سچے ہتھ نال چھپائیا۔ براہمن تیر کمان آگے دینا ٹکا، ٹکے پنج نال وکھائیا۔ امرجیت پنجے ہار لینے اٹھا، پرہ چرناں اُتوں چُک کے ہر سنگت اُتے دینے برسائیا۔ پھر اگلا وبار ہووے رواں، سماں اپنا رنگ بدلائیا۔ جن بھگتو تہانوں اوہ سندیشہ کہواں، جس دی کہانی نہ کھئے سُنائیا۔ سدا تہاڈے اندر رہواں، بہہ کے خوشی منائیا۔ ویکھیو کوئی نہ کریو غما، غمی اندروں دیاں کڈھائیا۔ مینوں تہاڈے ملن دی طمع، نساں لالچ میرا بنت بنائیا۔ میں بدل کے سارا سماں، جگت وبار پرے دینے سٹائیا۔ تہاڈا لیکھا لا کے دم دما، دمڑے چمڑے سارے اپنے ہٹ وکائیا۔ تہاڈا جیون کر کے نواں، رنگ دینا رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریان کر، دُھر دا اک حُکم ورتائیا۔ ستارا ہاڑ کہے مینوں حُکم ملدا سخت، حیرانی میرے اندر آئییا۔ جوں جوں ویلا نیڑے آوندا وقت، ویکتی رہیا پلائییا۔ میری مُکدی جانندی شکت، شکتی نظر کھئے نہ آئییا۔ میں وینہدا چار کُنٹ جگت، نو ست آگھ کھلائییا۔ بہڑی پائے دروہی اُف مینوں

تھوڑے دسدے بھگت، بھاگ وان سوہنا پائیا۔ باقی اُتے پھردی دسے کرد، قدماں توں دُور خُدائیا۔ گُر اوتار پیغمبر ونڈے کوئی نہ درد، دُکھی دین دین دُہائیا۔ گُرمکھاں پوری کرن آیا غرض، غزل اپنا نام سُنائیا۔ مین حیران ہویا اسچرح، اچرح لیلای کی ورتائیا۔ پُورب جنم دی کڈھ کے فرد، فیصلے سچ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ حُکم اک ورتائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے مین دساں سچ وچار، جو پرہہ رہیا جنائیا۔ پرہہ چرناں توں قدم آگے چار، فُٹ دس ونڈ ونڈائیا۔ جتھے ہونا سچ وبار، آسن سوہنا نظری آئیا۔ ساڈھے تِن تِن ہتھ چاروں گنٹ لکار، سہجے دینی لگائیا۔ چارے جھنڈے ہون اُجیار، اپنا رنگ دکھائیا۔ اٹھاراں انچ دا اُچا منار، سوہنا لینا بنائیا۔ ست چار دی ہووے دھار، طُول عرض ویکھ دکھائیا۔ پُھلاں ہووے بہار، گلشن اک مہکائیا۔ اکیاں دی قطار، دس دس ونڈ ونڈائیا۔ دادی دا پیار، سوہنا سوہنا پائیا۔ ماتا دا وستھار، بینتی بے پرواہیا۔ بھگتاں دا جیکار، دو جہان سنوئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے مین اُٹھ اُٹھ تگاں، طاقت اپنی نال لوان انگرائیا۔ ویکھاں اوہ آکھاں، جو پرہہ نے بھگتاں اندر دتیاں لگائیا۔ جنہاں دے نال مل کے بساں، بابروں سمجھے کھئے نہ رائیا۔ اوہناں نال وسار، جنہاں کدے نہ ہوئے جدائیا۔ جُگ چوکڑی بہاویں کوئن کوٹ کارج ہنڈے کروڑاں لکھاں، سِری بھگوان دے آگے بھگت بھگت دی اچے تگ ہوئی نہ کدے گُرمائیا۔ اٹھاراں ہاڑ پُورب جنم سب دے لیکھے دساں، بچے بچیاں اپنی جھولی پائیا۔ عُمَر وچ آئیو وچ جوہن وچ بہاویں تھوڑا سماں، دو چار دن لوک مات وچ رکھائیا۔ پھر وی جوڑی بنا گھوڑی (رکھاں)، درگاہ ساچی دیاں پُچائیا۔ گُرمکھاں سڑن نہ دیواں اگنی ککھاں، جنم مرن دے دُکھاں وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، پچھلا لیکھا پورن کرن آیا، اگلا لیکھا کچا رہے نہ رائیا۔

* ۱۳ ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ ٹھاکر سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال *

جن بھگت کہے مین پریتم ویکھیا چوجی، نرگن نرویر نرنکار نظری آئیا۔ جو آتم پرمامت نرگن سرگن بنیا رہے کھوجی، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال ویکھ دکھائیا۔ شبد دھار ایکنکار دیوے اگنی سوجھی، نراکھہ دھار آپ پرگٹائیا۔ گُرمکھ جنم مرن دا رہن

نہ دیوے کوئی روگی، کرم کانڈ دے وچ نہ کھئے پھسائیا۔ بھيو ابھید لکھ کے لوک پرلوکی، سچ سلوکی نام ندھانا دئے سنائیا۔ من مت کوڑ کیریا وچ ہون نہ دیوے بے گوشی، سچ سروپ اپنا دئے درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہرجن اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھکت کہے پرہہ پایا پُرکھ اگم، مہا کتھ نہ کھئے جنائیا۔ جس دا لہنا دینا لکھ چوراسی جیو برہم، پاربرہم بے پرواہیا۔ ست ستواد برہم برہماد آد جگاد ایکا دھرم، دُھر دھام بیٹھا سوہا پائیا۔ نہکرمی ہو کے کرے اپنا کام، کائنات اندر ویکھ وکھائیا۔ شبد سندیشہ نر نریشا دیوے اک پیغام، بن کلمہ حق پڑھائیا۔ سجدہ دس کے سچ سلام، سماں اپنا دئے سمجھائیا۔ بردا کر کے دُھر غلام، گہر گمبہر ویکھ وکھائیا۔ جن بھکتاں منزل کرے آسان، اصل وصل یار دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست سوامی انترجامی گرہ مندر ویکھ وکھائیا۔ جن بھکت کہے پرہہ پایا پُرکھ اپار، اپرپر ملیا بے پرواہیا۔ جس نوں گاؤندے گئے سدا جگ چار، چوکرئی وچ صفت صلاحیا۔ لیکھا لکھدے گئے گر اوتار، پیغمبر پیغام وچ جنائیا۔ سو لہنا دینا دیونہار وچ سنسار، مہاسار تھی ہو کے پھیرا پائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نرگن سرگن پاوے سار، ست سوامی انترجامی پڑدا اوہلا دئے اٹھائیا۔ بھکت سہیلا اک اکیلا اپنے رنگ زوے کرتار، قُدرت دا مالک خلق دا خالق، خالص اپنا رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در گہر ساچے سوہا پائیا۔ جن بھکت کہے پرہہ آیا پُرکھ اکال، اکل کل دھاری نظری آئیا۔ دین دُنی دا دین دِیال، دیاندھ وڈی وڈیائیا۔ لیکھا چُکا کے کال مہاکال، وکھائے سچّی دھرمسال، دھرم دوارا اکو دئے درسائیا۔ جتھے پوہ نہ سکے کال، شبد اگتی وجے تال، دیا باقی دیوے بال، ساچا چند نور جوت کرے رُشنائیا۔ جن بھکتاں کر سنہال، لیکھے لائے جنم جنم دی کیتی گھال، گود اٹھا کے اپنے لال، دُرمت میل دئے گوائیا۔ جھگڑا رہے نہ شاہ کنگال، اتم حل ہووے سوال، فقرہ اکو دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ جن بھکت کہے میں ویکھیا پر م پُرکھ سری بھگونت، بھگون اکو نظری آئیا۔ اتم پر ماتم دا دسیا ساچا کنت، ناتا دُھر دا رہیا جڑائیا۔ گڑھ رہیا نہ ہوئے ہنکت، ہنگ برہم دتا سمجھائیا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، نراکھّر دتا پڑھائیا۔ جن بھکتاں جگ جگ دی سُن کے منت، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سچ پیار دی دے کے ہمت، اندروں حوصلہ دتا ودھائیا۔ جن بھکتو تھادی نو کھنڈ دی اکو سمت،

اُتر پورب پچھم دکھن ونڈ نہ کو ونڈائیا۔ دو جے در کرنی پئے نہ منت، متتاں توں دتا چھڈائیا۔ منوا کرے کوئی نہ علت، واسنا جگت نہ کھئے ہلکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تھادی میٹ خواری ذلت، زاہد توں واحد نال دتا ملائیا۔ جن بھگت کہے پرہہ پایا ایک، ایکنکار نظری آئیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر رکھدے ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی لیا پیکھ، بن نیتر لوچن نین آگھ کھلائیا۔ جو وسیا سچکھنڈ دوارے ساچے دیس، حق مقامے سوبھا پائیا۔ مالک بن کے پرہہ نریش، نرائن حکم ورتائیا۔ جس دا قلم شاہی لکھ نہ سکے لیکھ، کاغذ ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ سو بھگت سہیلا اک اکیلا نرگن دھار کھولے بہیت، پڑدا اندروں آپ چکائیا۔ نظری آوے نیتن نیت، نج گھر بیٹھا سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ستگر دیاوان دیا کھائیا۔ جن بھگت کہے میں پایا گہر گمبہر، گور نظر کیسے نہ آئیا۔ بن تتاں چوٹی منزل چڑھہ آخیر، آخر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جس دی نظر نہ آئے کوئی تصویر، تصور سب نوں دئے کرائیا۔ جن بھگت بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنی اک درزائیا۔ لیکھا مکا کے غریب امیر، امراپد دئے جنائیا۔ جتھے وسے بے نظیر، جوتی جاتا سوبھا پائیا۔ جن بھگتاں لہنا دینا چکا کے تت سریر، من سریر دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں ہون نہ دیوے کدے مات دلگیر، عزیز اپنے لئے بنائیا۔

* ۱۴ ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ امیر چند گلاٹی دے گرہ پنڈ جیٹھووال *

پاربرہم پت پریشور صاحب سلطان مالک گھر گھر دا، گرہ گرہ لکھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ آد انت مدھ منزل اگمی چڑھدا، نرگن نرویر نراکار اپنا پنڈھ مکائیا۔ نت نوت لوک مات ویس دھردا، دھرنی دھرت دھول وجے ودھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت کھیل کرے نرائن نر دا، نر ہر اپنا حکم ورتائیا۔ سنت سہیلے گرمکھ گرمکھ بھگت پیارے پھڑدا، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ منزل منزل پوڑی ڈنڈے چڑھدا، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن اپنے وچ سبائیا۔ جن بھگت پرہہ کدا رہے ملاپ، ملنی جگدیش اپنے نال کرائیا۔ بابوں پھڑ گودی چکدا رہے آپ، ڈھر دا جاپ بن

اکھراں دئے سمجھائیا۔ کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، رُڑی رین سہنجی دئے وڈیائیا۔ جن بھگت ساچی منزل چڑھا کے اپنے گھاٹ، گرہ مندر اندر دیوے مان وڈیائیا۔ سچ پریتی بخش کے ست وشواس، دھیرج دھیر اک بندھائیا۔ گرمکھاں لیکھے لا کے سچ پریم دی ساچی دات، داتار بو کے دیا کھائیا۔ جگت جہان وچوں لئے راکھ، رچھیا کرے تھاوں تھائیا۔ درشن دیدار دید اندر دیوے ساکھیاں، سُکھیاں دا مالک سُکھ اپنے گھر وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، گرمکھ رہن نہ دیوے کوئی گستاخ، رُوح بُت پوتر پاک پُنیت پوت لئے کرائیا۔

* ۱۵ ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال جموں سنگت دی آمد وچ *

دھر شبد سندیشے دے کے آئے سدے، صدیاں دے وچھڑے پھیرا پائیا۔ دھرم پریتی اندر بدھے، بندگی وچ کھائیا۔ سچ دوارے بہ بہ سچے، سجنان مل کے خوشی منائیا۔ پورب لہنا ملے مزے، رس اکو دئے وکھائیا۔ بل دواریوں جیہڑے رچے، رسنا کھا کے پیٹ وکھائیا۔ باون سندیشے دتے ادھے، دھر دا حکم ورتائیا۔ کلجگ انت بھگونت جوت اکو جگے، جاگرت نور نور رُشنائیا۔ تہاڈا لہنا دینا لیکھا دیوے ہتھ بدھے، آسا منسا پور کرائیا۔ ست دھرم دا کھیل کرے آگے، اگلا حکم ورتائیا۔ نام بھنڈارا دھر دا ونڈے، اتول اٹل ورتائیا۔ ساچے چاڑھ نام پوڑے ڈنڈے، ڈنڈاوت اکو اک سمجھائیا۔ ویلا وقت اخیر ویکھے کنڈھے، کنڈھی والے لئے بُلایا۔ جگت غریبی وچ ہوون ننگے، شبد اوڈھن اکو سیس ٹکائیا۔ ہر بھگت پیارے کر کے چنگے، بھگتاں وچ ملائیا۔ بنا بندگیوں بنا کے بندے، بندھن سارے دئے تڑائیا۔ جگ جنم دے تپدے کرے ٹھنڈے، امرت میگھ برسائیا۔ ساچی رنگن اپنی رنگے، رنگت اکو دئے چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ لیکھا کہے رشی آگئے چھڈ کے رکھی کیش، کیشو کُشلتا پُچھ پُچھائیا۔ وچھڑیاں نوں میلے سدا ہمیش، ہم ساجن آپ بنائیا۔ جنہاں آگے نہیں تکیا دس دسمیس، سہجے درشن دئے کرائیا۔ جس دا مالک ایکنکار ایک، پُرکھ اکال وڈیائیا۔ دیونہارا جگ جگ ٹیک، ٹکے مستک نام لگائیا۔ باون نالوں چنگا دھر کے بھیکھ، ویس اپنا آپ بدلائیا۔ ویکھ کے تہاڈا دیس، پردیسی لئے منگائیا۔ سچ در کرے بیت، نیت نیت نظری آئیا۔

ساچے پریم پیار دی ہر سنگت آئی توں دیوے اپنی بھیٹ، نام ندھان سچ ورتائیا۔ سب دے کرم گکرم پاوے اپنے پیٹ، کوڑ کپٹ ڈیرہ ڈھائیا۔ پچھلا لہنا پورا کر کے لیکھ، لیکھا اگلا دئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ساچا دیوے سچ سندیش، شُبھ سگن لگن وچ منائیا۔

* ۱۵ ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ بیبی پیارو دے گرہ پنڈ جیٹھووال *

ویلا کہے میرا شہنجا وقت، تہت وار سوبھا پائیا۔ سچ دوار سہائے بھگت، بھگوان آگن وچ خوشی منائیا۔ پریم پیار وڈیا کے وچ جگت، مُحبّت سہمت رحمت نال کرائیا۔ دُھر پریتی آتم نیتی ساچی ریتی دیوے شکت، شناخت رفاقت وچ جنائیا۔ نام ندھان سِری بھگوان دیوے اپنی وست، واستک آستک ناستک اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں سِری بھگوان بنے پیار پرست، پاربرہم پت پرمیشور اپنی دیا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن ہر دیونہار وڈیائیا۔ سِری بھگوان بھگت سہائے ویلا، دوس رین ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جگت کھیل کر ٹویلا، نو تو چار کھوج کھوجائیا۔ ست ست کر کے میلا، است اندروں دئے کڈھائیا۔ بھگتاں بن کے سجن سہیلا، صاحب سوامی بوئے سہائیا۔ آتم پرما تم پرما تم کر کے میلا، ملّت وچ ذلت خواری دئے مٹائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت کرے کھیل اک اکیلا، ایکنکار نر نرنکار نرگن نرویر بے پرواہیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت دُھر دا کنت لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت نالوں ہو کے وبلا، وست امولک کایا گولک گرہ مندر اندر بھگتاں آپ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جھگڑا نام رہن نہ دیوے جھمیلا، گر چیل اکو رنگ رنگائیا۔

* ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ ہر بہگت دوار پند جیٹھووال *

سو پُرکھ نرنجن اگم اتہا، الکھ اگوچر وڈ وڈیائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن بے پرواہ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ ایکنکار جلوہ گر خدا، نور نورانہ نور کرے رُشنائیا۔ آد نرنجن ڈگمگا، بھیو ابھیدا دئے کھلایا۔ ابناشی کرتا پڑدا لاه، اوہلا اندروں دئے چکایا۔ سری بھگوان دیاکا، داتا دانی اک اکھوایا۔ پاربرہم اپنا ناؤں دھرا، کرے کھیل اگم اتہاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھایا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ شاہو بھوپ بن سکدار، دھر فرمانا حکم سُنایا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار نراکار کر اجیار، جوت اُجالا پُرکھ اکالا اپنا مندر کرے رُشنائیا۔ تھر گھر کھول ٹھانڈا دربار، سچ سوامی انترجامی ویکھ وکھایا۔ دوسر اور نہ کھئے نال کرے کھیل کمال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگم اگم دی کھیل آپ پرگٹایا۔ دھر دی کھیل کرے پرہ آپ، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ نرگن نور جوت پرکاش، جوتی جاتا ویکھ وکھایا۔ سچ دوارے پرگٹ ہو کے کھلاپات، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ کھیلنہارا کھیل تماش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھایا۔ ساچی کرنی دا کرتار، ہر کرتا اک اکھوایا۔ جس دا سچکھنڈ دوار، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ نرگن نور جوت اجیار، سورج چند نہ کھئے رُشنائیا۔ ایکا حکم ساچی دھار، ناد دھن نہ کھئے شنوایا۔ نہ کوئی گر اوتار پیغمبر دے یار، سگلا سنگ نہ کھئے نبھایا۔ کرے کھیل اپر اپار، اپرپر اپنے ہتھ رکھ وڈیائیا۔ نرگن ہو کے خبردار، اپنا پڑدا دئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک ورتایا۔ دھر دا حکم دئے جگت، اپر اپار اک جنایا۔ کرے کھیل آپ بے انت، بھیو ابھید سمجھے کھئے نہ راتیا۔ لیکھا جانے آد انت، مدھ اپنی کار کھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھایا۔ ساچا کھیل کرے بھگوان، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ نرگن ہو کے مہروان، محبوب مہر نظر اٹھایا۔ برہما وشن شو کر غلام، بردے حکم سُنایا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال رچ دو جہان، سرشٹی درشٹی ونڈ وندایا۔ ترے پنج کر پردھان، ڈھولے دھر دے رہیا سُنایا۔ پرگٹ ہو کے جانی جان، بھیو دیوے کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کرنی کار کھایا۔ دھر دی کرے گوہند گہر گمبھیر وڈی وڈیائیا۔ شبدی دھار بنا کے اپنی بند، بندگی اکو اک سمجھایا۔ برکھ سوگ نہ کھئے چند، چنتا غم نہ کھئے اپایا۔ داتا دانی بن کے

گہر گمبھیر گئی کہند، گور اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ دُھر فرمانا اک اکال، ایکنکارا آپ جنائیا۔ شاہو بھوپ بن سلطان، راج راجان وڈی وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوار ہو پردھان، پردھانگی اپنے ہتھ رکھائیا۔ تہر گھر ساچے دیوے دان، سْت دُلا رے تیری وڈیائیا۔ وشن برہما شو کر پردھان، ترے پنج کرے کُرمائیا۔ نرگن سرگن کھیل مہان، لکھ چوراسی ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جاتا ہو بلوان، نرگن سرگن ڈگمگائیا۔ سچ سندیشہ دے دُھر فرمان، نام ندھانا آپ جنائیا۔ ویکھنہارا مار دھیان، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ دوسر سکے نہ کوئی جان، بھیسو سچ نہ کھئے کھلائییا۔ رچنارچ سرب جہان، ویکھنہارا تھائوں تھائیا۔ سْتجگ تریتا دواپر دے کے دان، کلجگ دیوے مان وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کر بلوان، لوک مات دئے انگڑائیا۔ شبد سندیشہ دو جہان، نام ندھانا اک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ شبد سندیشہ دیندا رہیا جگ چار، سْتجگ تریتا دواپر کلجگ آپ سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر بناؤندا رہیا سیوادار، چاکر اپنے گھر بنائییا۔ دُھر فرمانا دیندا رہیا ایکنکار، اک اکلا کر پڑھائیا۔ جوتی نور کردا رہیا اجیار، آتم برہم بھیسو چُکائیا۔ محل اٹل سہاؤندا رہیا مینار، کایا بنک وجے ودھائیا۔ نام سندیشہ دیندا رہیا اپر اپار، اپرمپر سوامی آپ جنائیا۔ بھگت سہیلے کردا رہیا اجیار، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کھیل آپ کھلائییا۔ دُھر دی کھیل کرے نرنکار، نر ہر وڈی وڈیائیا۔ لیکھا جان سدا جگ چار، نو نو چار پندھ مکائیا۔ ویکھنہارا بھگتاں اظہار، پڑدا اوبلا آپ اٹھائیا۔ جس نوں کہندے گئے سانجھا یار، واحد لاشریک اکھوائیا۔ وسے سچکھنڈ دوار، حق مقام ڈیرہ لائیا۔ روپ رنگ توں وسے باہر، ہر گھٹ موئے شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کھائیا۔ ہر گھٹ بولن والا رام، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ بھگت ادھارنا جس دا کام، نہکرمی بے پرواہیا۔ منزل دسے حق آسان، بن پوڑی ڈنڈے دئے چڑھائیا۔ بھگت سہیلے کر پروان، دُھر فرمانا آپ درڑائیا۔ کایا کعبہ سچ مقام، مندر اکو اک سہائیا۔ اندر شرع نہ رہے شیطان، کوڑی کرپا باہر کڈھائیا۔ جگ چوڑی ہو پردھان، حکمے اندر حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جو سْتجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتار پیغمبر گیا دس، حکمے اندر حکم جنائیا۔ کلجگ انت اندھیری ہونی زین مس، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔

چار ورن اٹھاراں برن ناڑ بہتر ایلے رت، ساتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ انتر آتم رہے نہ کوئی برہم مت، منمت ہوئے ہلکائیا۔ بہرمدے رہے تیرتھ تٹ اٹھسٹھ، جھگڑا پئے مندر مسجد شودوالے مٹھ، دین مذہب کرے لڑائیا۔ آتم پر ماتم نال جوڑے کھئے نہ نت، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ نج نیتر لوچن نین کھولے کھئے نہ اکھ، پڑدا سکے نہ کھئے چکائیا۔ کایا مائی کھیڑا سب دا دے سے بھٹھ، بھانڈا بہرم نہ کھئے بھنائیا۔ جو ویلا وقت لوک مات مار جہات باون بل دوارے گیا دس، بن اکھراں کر پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بل دوارے باون گیا اکھ، بلدھاری بل اپائیا۔ کلجگ اتم پرگٹ ہوئے پُرکھ ابناش، جس نوں جنے کھئے نہ مائیا۔ ویلا وقت جن بھگتاں سہنجنی کرے پرہات، اندھ اندھیر دئے گوائیا۔ آتم پر ماتم جوڑے ساچا نات، ٹوں میرا میں تیرا دھر دا ڈھولا دئے سنائیا۔ پورا کرے چار جگ دا بھوکھتاں والا واک، واقف کار ہو کے دیا کمائیا۔ گرمکھاں دے کے اگئی دات، نام بھنڈارا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب سوامی ویکھ وکھائیا۔ صاحب سوامی ویکھنہارا، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کردے گئے جس دا اظہارا، راگاں ناداں ڈھولیاں وچ کر شنوائیا۔ جس نوں نرگن نور کہن اجیارا، پاربرہم بے پرواہیا۔ جس دا شبداگم نگارہ، دو جہاناں رہیا اٹھائیا۔ سو کھیلے کھیل کھیلنہارا، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت جوتی جامہ سیری بھگوانا نرگن زرویر لئے اوتارا، لوک مات کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں پورب لہنا جنم دے ادھارا، کرم کانڈ دا گیڑا آپ مٹائیا۔ سچ پریتی دھر دی نیتی چرن کول دے سہارا، پُشت پناہ اپنا ہتھ رکھائیا۔ جس دا کاغذ قلم شاہی لیکھا لیکھ نہ لیکھنہارا، گر اوتار پیغمبر بے انت کہہ کے سپس نوائیا۔ سو سوامی انترجامی کل کلکی لئے اوتارا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ ویکھنہارا ہر کرتار اکمڑا یار سرب سنسارا، سریشٹی دریشٹی ایشٹی کھوج کھوجائیا۔ جن بھگتاں دسے سچ دوارا، جتھے دغا نہ کھئے کمائیا۔ بن تیل باقی دیپ ہوئے اجیارا، اجرت کوئی نہ لاگے رائیا۔ گھر سوامی دے میت مرارا، پیا پریم نظری آئیا۔ جس دا وچھوڑا رہیا جگ چارا، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دئے وڈیائیا۔ جن بھگت سہیلے دئے وڈیا، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ دھر دا مالک بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ کیتے قول اقرار دے کارن گیا آ، آون جاون سمجھے کھئے نہ رائیا۔ نرگن نور جوت کر رُشنا، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے لئے بولا، چرناں وچ ٹکائیا۔ حکم دیوے

شہنشاہ، نہ کوئی میٹھ میٹھ مٹائیا۔ جس دے آگے سجدیاں اندر کردے گئے دُعا، دوارکاواسی ہو کے پھیرا پائیا۔ جس نوں مٹیا نوری نور خُدا، خود مالک ویس وٹائیا۔ جو ہر گھٹ بولے سو صاحب سوامی گیا آ، آمد وچ خوشی جنائیا۔ رہبر بن کے بے پرواہ، تہاڈے پڑدے دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ مہر نظر کہے میں ہوئی حیران، حیرانی میرے اندر آئیا۔ نرگن روپ سری بھگوان، کس بدھ اپنا پھیرا پائیا۔ جیہڑا جگ چوکڑی لبھیا نہ وچ جہان، ٹلے پربت پہاڑ نہ نظری آئیا۔ سو کھیل کرے آپ مہان، مہما اکتھ کتھ درڑائیا۔ پورب لیکھا چُکاوے آن، بھگت سہیلے آپ جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ جن بھگتو نساں جانا جاگ، جاگن ویلا جگت آئیا۔ تہاڈا بدل دینا سماج، سمے دی شہادت آپ بھگتائیا۔ اندر رہن نہیں دینا داغ، دُرمت میل آپ دھوئیا۔ بھگت جگت رہے نہ کوئی کاگ، گُرمکھ ہنس دینا بنائیا۔ اپنے نور دا دے کے چراغ، جوتی جوت کران رُشنائیا۔ اندر باہر دا دیواں ساتھ، دوس رین پنڈھ مکائیا۔ ساچا ڈھولا دس کے گاتھ، اکو اکھڑ دتا پڑھائیا۔ جن بھگتو تہانوں میلیا اپنی ذات، جتھے کبیر جُلابا سیس نوئیا۔ دیواں ساچی دات، سمت شہنشاہی وڈیائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں آوے مات، متا پرہ دے نال پکائیا۔ پُرکھ ابناشی پُچھے جس دی بات، داتا دانی ہو کے سرب لوکائیا۔ تہاڈا لہنا دینا حصہ کران بے باق، لیکھا دُھر دا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جن بھگتو کھولو اپنی اکھ، نیتر نین اُٹھائیا۔ پرم پُرکھ ویکھو پرتکھ، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ جس دا اکھراں نال دسدے رہے جس، وید پُراناں صفت صلاحیا۔ سو آگیا کلاپت، پت پرمیشور ویس وٹائیا۔ چرن پریتی جوڑ کے ست، ہرجن ساچے لئے ملائیا۔ گر اوتار پیغمبر گئے دس، دہ دشا کھوج کھوجائیا۔ بن کرنیوں تہاڈے ہویا وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ شبد انیالا تیر مارے کس، کسر تہاڈی دئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، خبردار سب نوں دئے کرائیا۔ جن بھگتو جانا اُٹھ، سویا رہن کئے نہ پائیا۔ ستگر اکو گیا تھ، بہتے گرواں دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ شبد بھنڈارا کدے نہ جاوے مُک، جو گر اوتار پیغمبران جھولی رہیا بھرائیا۔ جنہاں اکو گائی سوہنگ ٹک، ٹخم تاثیر دیاں بدلائیا۔ دو جہاناں بدل کے رُخ، راکھا بنیا دُھردرگاہیا۔ وچھوڑے والی میٹھ کے بھکھ، ترشنا دئے مٹائیا۔ سچ سہنجی کر کے رُت، رُڑی اپنے نال مہکائیا۔ سو بھگت سہیلے گئے پُج، پاندھی

بن کے پندھ مُکائیا۔ پڑدا رہے نہ گُجھ، سویاں اگھ آپ اُٹھائیا۔ جن بھگتو کھول دیو اپنا نیتر نین، نج نین دیاں کھلائیآ۔ اِکو حُکم سندیشہ آیا کہن، جس دا بھیو نہ کھئے سمجھائیا۔ بھاگ لگنا اِکو رین، ملے سچ دوار وڈیآیا۔ نام جھولی پاواں رسین، دینا دُھر دا دیاں چُکائیا۔ کوڑی کِریا وچ نہ وین، گرُمکھ ساچے سوہیا پائیا۔ نیتر تگُو نر نرائن، جس دا صفتاں نال سارے ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی کرنی کار کھائیا۔ جن بھگتو ویلا گیا آ، اگمن وچ خوشی منائیا۔ تہاڈا لہنا دینا دیاں مُکا، چاروں گنٹ کھوج کھوجائیا۔ باون دی آشا نال ملا، ویلا وقت دیاں سُہائیا۔ ریشیاں دا میلا رہیا ملا، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا بتھ رکھائیا۔ سر بتھ رکھے کرتار، کرنی کرتا ویکھ وکھائیا۔ دھن وڈیائی جو آئے بنک دوار، بھگون خوشی منائیا۔ کھیل ہون لگا اپر اپار، پارہم دئے سمجھائیا۔ جس دا راہ تگدے گئے گرُو اوتار، پیغمبر ین نیناں نین اُٹھائیا۔ کلمے ڈھولے گیت جگ جگ گاندے گئے وارو وار، شبد اناد ناد کر شنوائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی لکھدے رہے اکھراں نال کر پیار، نراکھر دھار لئے جنائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا کلجگ اتم ویکھے اندھیری راتا جس دی پاوے کوئی نہ سار، مہاسارتھی اپنی کار کھائیا۔ گرُمکھو آئی تہاڈی وار، جس دی سمجھ نہیں جگ چار، چارے وید گئے ہار، پڑدا اوہلا نہ کھئے چُکائیا۔ جن بھگت کہن کویں وقت ہوئے سُہنجنا، پرہ دیویں کی وڈیآیا۔ کی داتا دانی دُکھ بھے بھنجنا، بھو ساگر پار کرائیا۔ کی نیتر دیویں نام انجنا، اگیان اندھیر مٹائیا۔ کی اتم پرما تم بے سجننا، سگلا سنگ نبھائیا۔ اُتر پورب پچھم ویکھیں دکھنا، چارے گنٹاں کھوج کھوجائیا۔ کی ساڈے اندر مل کے تُوں وسنا، واسطہ اپنے نال جُڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پڑدا اوہلا آپ اُٹھائیا۔ سری بھگوان کہے سُن بھگت میت، دُھر دے مِتر دیاں جنائیا۔ درس دِکھا کے اِک اتیت، ترے گن لیکھا دیاں مُکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے گیت، پڑدا اوہلا دیاں چُکائیا۔ جھگڑا رہے نہ اُچ نیچ، ذات پات نہ ونڈ ونڈائیا۔ وڑنا پئے نہ کیسے مسیت، مندر مٹھ نہ کھئے بھوائیا۔ گھر دساں اِک انڈیٹھ، جس دی چھپر چھن نہ کیسے چھپائیا۔ اِکو پرما تم ہووے پریت، دُوچی اور نہ کھئے گرُمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا بھیو کھلائیآ۔ سری بھگوان نہ لاویں ڈیر، جن بھگت رہے درڑائیا۔ ابناشی کرتے کر مہر، مہروان ہو سہائیا۔ کلجگ لہنا انت نیڑ، لیکھا پورب دے چُکائیا۔ لیکھا چُکے چوراسی گیڑ، مات

گرہ نہ کھئے پھرائیا۔ تیرے نال کچھ قول کیتا گوہند انت ندیڑ، جس دا ادھیڑ نہ کھئے کرائیا۔ جس کارن لکھ چوڑاسی اندر چھپڑاں رہوں
چھیڑ، ہر گھٹ وسیا رام اپنی کار کھائیا۔ مائو نال مائو مائو رہوں بھیڑ، مٹکھ نال مٹکھ کرے لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلائییا۔ سری بھگوان کہے سُن میرے سجن، جن بھگت دیاں جنائیا۔ چرن پریتی دیواں دُھر دا مجن،
دھوڑی ٹگا اکو لائییا۔ کوڑی کرپا بھانڈے بھجن، بہرم گڑھ دیاں ٹڑائییا۔ سچ دوارے آواں سدن، ہوکا اکو نام سُنائییا۔ لکھ چوڑاسی
وچوں آواں کڈھن، آون جاون دیاں مٹائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائییا۔ جن بھگت کہے پرہ
ندیڑ کیتا کی قول اقرار، گوہند شبدي شبد روپ جنائیا۔ جس دا لیکھا لیکھا نہ کیسے لیکھار، بُدھیوان نہ کھئے چترائییا۔ پڑھ سکيا نہ کھئے
وچ سنسار، نراکھہر دھار نہ کیسے سمجھائییا۔ بھید کھول آپ نرنکار، پڑدا دے چکائییا۔ ویلا وقت ویکھ اپنی بہار، خزاں رہی روپ
بدلائییا۔ تیرا سوہے اک دربار، مندر سچ وجے ودھائییا۔ بھگت سُہیلے بن بھکھار، بھچھیا دُھر دی منگ منگائییا۔ تُوں دیونہار داتار،
دیاوان تیری ودیائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوپلا دے چکائییا۔ سری بھگوان کہے سُن میرے بھگت
سُہیلے، سہجے دیاں جنائیا۔ گوہند شبدي دھار میلے، جوتی جوت جوت رُشنائییا۔ کھیلے کھیل اک اکیلے، دوجا نظر کھئے نہ آئییا۔ گوہند
منگی اکو ایک رنگن گرو چیلے، دوجا فرق رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائییا۔ جن
بھگت کہے پرہ مینوں پے گیا شک، ول چھل دے چکائییا۔ کس بدھ مینوں آوے سچ، گوہند ایہو گیا سُنائییا۔ پُرکھ ابناشی پیا
ہس، خوشیاں وچ مُسکرائیا۔ جن بھگت در کھول کے ویکھے اکھ، گوہند ملے سچا ماہیا۔ بن گوہند میرا کرے کوئی نہ جس، وید
پُران کم کیسے نہ آئییا۔ میرا لہنا اوسے دے ہتھ، جو آپا گیا مٹائییا۔ شبد دھار ہویا پرگٹ، جوتی جوت جوت سہائییا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ سمجھائییا۔ جن بھگت کہے ایہ مینوں نہیں منظور، دئے جوڑ سیس نوائیا۔ ول چھل
کرنا تیرا دستور، آد جگاد کھیل چلی آئییا۔ مینوں گوہند ملا ضرور، جو پڑدا دئے اٹھائییا۔ ساچا کھیل دئے سرب کلا بھرپور،
بے پرواہ تیری بے پرواہی دئے جنائیا۔ کوٹن کوٹ جگ لنگھ گئے تیرا پندھ نہ مکیا دُور، نیرن نیرے تیرا انت کھئے نہ آئییا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم دے سمجھائییا۔ سری بھگوان کہے سُن بھگت میرے پیارے، پرہی پُرکھ دے جنائیا۔ حکم

اندر کھیل نیارے، نرگن سرگن آپ سمجھائیا۔ جنہاں نوں جگ چوکڑی دیندا گیا لارے، بندھن اپنے نال پائیا۔ اوہناں اتم پیج سوارے، جگ جگ دیونہار وڈیائیا۔ شبد اگئی آواز اکو مارے، سندیشہ حق سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر آؤ سچ دوارے، مل کے سچے ماہیا۔ پڑدا اوہلا رہے نہ وچ سنسارے، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ وکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں دیاکواوانگا۔ سُن بھگت سُہیلے میت، بھيو ابھیدا آپ جناوانگا۔ جگ چوکڑی بدلنی ریت، ایہہ اپنا حُکم ورتاوانگا۔ گوہند دس کے ساچا گیت، ڈھولا اکو اک سناوانگا۔ ٹہانوں چھڈنی پئے مندر مسیت، کعبہ اکو اک درسوانگا۔ جتھے بُدھی دی رہے نہ کوئی تمیز، انہو اپنا پڑدا لاہوانگا۔ پوری آسا ہووے اُمید، آمد وچ خوشی مناوانگا۔ جیہڑی گوہند کر کے گیا تائید، تعریف اوسے کولوں سناوانگا۔ ساچی سچ کر بخشیش، بخشش رحمت آپ کماوانگا۔ ساچا کلمہ دس حدیث، حضرت اکو اک وکھاوانگا۔ جھگڑا مُک جائے اُچ نیچ، ہست کپٹ پندھ مُکواوانگا۔ لیکھا مکے بیچو بیچ، پڑدا باہر نہ کھئے وکھاوانگا۔ آتم پر ماتم لگے پریت، پریم پُرکھ اکال جناوانگا۔ جس دے چہتر جھلے سیس، چہتر دھاری ہووے جگدیس، جگدیشر اکو اک ملاوانگا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال تراوانگا۔ جن بھگت کہے میں منگاں منگ، ہاڑ ستاراں جھولی ڈاہیا۔ پُرکھ اکال سؤرے سربنگ، وست مولک دینی ورتائیا۔ ہر گھٹ بولن والے چاڑھنا رنگ، رنگت اپنی اک وکھائیا۔ میرا تیرا بنیا سنگ، سکلا سنگ نبھائیا۔ شبد ناد و جاؤنا مردنگ، من منوآ اک اٹھائیا۔ ساچی منزل آؤنا لنگھ، نو دوار نہ کھئے اٹکائیا۔ سہاؤنی سیجا ویکھنی پلنگ، کنت بہتار بے پرواہیا۔ میری بھن نہ دیویں کایا ماٹی کاچی ونگ، کنچن گڑھ دینا سہائیا۔ پورب جنم دی آسا منگ، باؤن دئے گواہیا۔ رشی تیرا دوارا آئے لنگھ، اپنا پندھ مُکائیا۔ جوتی چاڑھ دے چند، اندھ اگیان مٹائیا۔ ٹوں صاحب سؤرا سربنگ، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اکو دے دے پرمانند، نجانند وچوں باہر کڈھائیا۔ لوڑ رہے نہ جمن سُرستی گنگ، گوداوری چرناں ہیٹھ دباہیا۔ سائوں منگدیاں نہیں کوئی سنگ، لوک لاج نہ کھئے رکھائیا۔ تیری دین دُنی ویکھ کے ہو گئے تنگ، جھگڑا ویکھیا سرب لوکائیا۔ دروہی پھری وچ ورہنڈ، برہمنڈ رہے کُرائیا۔ سانت ملے نہ جیرج انڈ، اُنہج سیبج رہی کُرائیا۔ جن بھگت کہے پرہ تیری آتما رہے کدے نہ رنڈ، کنت سہاگی اک بندھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سِری بھگوان کہے میں ہر گھٹ بولن والا

رام، رمتا رمتا کھیل کرائیا۔ گر اوتار پیغمبران پورا کر کے کام، دشا تھادی ویکھ وکھائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیری شام، شمع سچ دیاں جگائیا۔ اکو دس دھر پرنام، ٹکا مستک دیاں لگائیا۔ جن بھگنو تھانوں رہن نہ دیاں غلام، شرع زنجیر دیاں تڑائیا۔ کایا مندر اندر رہنا دساں آسان، احسان سر نہ کھئے چڑھائیا۔ جے کوئی تھادا گھر گرام پُچھے بے مقام، بھگت دوارا دینا سُنائیا۔ جتھے راستہ براستہ کرے نہ کھئے بدنام، سدھا دھر دا میل ملائیا۔ گر اوتار پیغمبران والا کھانی وچوں بانی وچوں سُننا پئے نہ کھئے پیغام، پرا پستی مدھم بیکھری دی لوڑ دیاں مُکائیا۔ اکھاں میٹ کے من گھسیٹ کے سُرتی پیچ کے ویکھنا پئے نہ سُوریہ بھان، رو سس دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ مندران وچ اندران وچ کندران وچ لبھنا پئے نہ سیتا رام، رام دھر دا تھادا میت تھانوں دئے وکھائیا۔ گوپیاں والی راس تکنی نہ پئے جگت کاہن، انگلاں والی بنسری نہ کھئے وجائیا۔ اکو دیوے سچی دھنکان، جس دا ملے نہ کھئے نشان، نشان اپنا اک لگائیا۔ پڑھنی پئے نہ کھئے کلام، بدلنا پئے نہ کھئے نظام، پینا پئے نہ کھئے جام، بنا آب توں بے تاب دیاں بنائیا۔ لینا پئے نہ کھئے خواب، کرنا پئے نہ کھئے آداب، پڑھنا پئے نہ کھئے حساب، جھگڑا رہے نہ کھئے پاپ، جدھر تگو نظری آواں آپ، آپ اپنے وچ ملائیا۔ پریتی اندر داس، سیوا وچ پرکاش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے میں بھگت بھگوان دا کی کچھ سُنیا جھگڑا، سمجھ کچھ نہ آئیا۔ میں بینتی کراں کچھ بھید دس آگلا، پچھلی کرنی کی پڑھائیا۔ کلجگ جیو ہتھ ویکھیا جھگڑا پیا سگلا، سوہنا تن بنائیا۔ بھوندا پھرے وچ جنگلاں، ٹلے پربتاں کھوج کھوجائیا۔ کدا پھرے چار منگلا، تیرا نام شبد سُنن کھئے نہ پائیا۔ کی ہویا جے تیرا بھگت تیری پریتی وچ کنگلا، کھلا کوجھا نظری آئیا۔ جگت جہان وچوں ہو کے اندھلا، اکھ تیری اک کھلائییا۔ سچ بینتی ہر جو اک من لا، چرن کول سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان ویکھ وکھائیا۔ سری بھگوان کہے میں سب کچھ رہیا جان، آنجانت جگ نوں نظری آئیا۔ حکم دے رہیا فرمان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ہاڑ ستاراں کر لے کان، سچ سندیشہ دیاں جنائیا۔ میرے حکم دا اٹھن والا طوفان، آگے ہو نہ کھئے بچائیا۔ گوبند دا چلہ چڑھن والا کمان، کامل مُرشد ویکھ وکھائیا۔ جس ابناشی کرتے توں سارے کردے گئے بدنام، نام اپنا جگت جنائیا۔ اوبنوں اکھراں والا بنا کے بھگوان، متھے چرناں اُتے ٹکائیا۔ بن کے چتر سُجان، سُرتی من دے وچ بھسائیا۔ کپندے گوپیاں توں گاؤ مل گیا کاہن، جس نے لکھ چوراسی لئی پرنائیا۔

جن بھگتو تہاڈے بنا ہر گھٹ بولن والا ملیا کیسے نہ رام، رمتا رمتا چلدی ویکھو لوکائیا۔ دیونہارا دیونوالا داتا آد جگادی اک ججمان، جو جہاں توں لئے چھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دے اٹھائیا۔ جن بھگت کہن کیوں پرگٹ ہوویں، سانوں دے سمجھائیا۔ کیوں لکھ چوڑاسی نام کنڈے تولیں، تول ترازو اپنے ہتھ رکھائیا۔ کیوں گر اوتار پیغمبر بنائے گولے، در ساچے سیو کھائیا۔ کیوں جگ چوڑی مانس سُنائے ڈھولے، اپنا نام بدلائیا۔ کیوں لکھ چوڑاسی گھٹ گھٹ رویا مؤلیں، مؤلا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کیوں وسیا پڑدے اولے، جگ نیتز نظر کھئے نہ آئیا۔ کیوں بھاگ لگاویں کایا چولے، چولی اپنا رنگ چڑھائیا۔ کیوں دسیں ساچے ڈھولے، ڈھولک چھینا نہ کھئے کھڑکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا حکم دے سمجھائیا۔ میں ہر گھٹ بولن والا رام، جن بھگتو اس بدھ اکھوائیا۔ سچکھنڈ دوارے ہو پردھان، ڈھر دا حکم اک جنائیا۔ تھر گھر چرن کول کھول دکان، شبدی تت دیاں وڈیائیا۔ وشن برسما شو کر پروان، پروانہ اپنا اک پھڑائیا۔ ترے پنج کر پردھان، لکھ چوڑاسی سوہیا پائیا۔ چارے کہانی کر اک نشان، چارے بانی کراں اک پڑھائیا۔ نرگن سرگن کھیل مہان، کھیل کھیلان بن کے شہنشاہیا۔ گر اوتار پیغمبر دے کے دان، داتا ہو کے آپ ورتائیا۔ بھگتاں ہو کے مہروان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سنت سہیلے کر پہچان، کوڑی کرپا دیاں گوائیا۔ گرمکھاں بخش چرن دھیان، پریتی ریتی اک سمجھائیا۔ گرسکھاں وکھا کے سچ نشان، کوڑا لالچ دیاں مٹائیا۔ جگ چوڑی بدل کے ودھان، ستجگ تریتا دواپر کلجگ دیاں ٹکائیا۔ شبد سندیشہ دے گیان، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن دیاں لکھائیا۔ بھوکھتاں وچ دس فرمان، شبد اگمی اک جنائیا۔ سب دا بن کے حکمران، زمیں اسمان رہیا پھرائیا۔ رو سس ہوئے حیران، منڈل منڈپ سیس جھکائیا۔ دیوت سر کرن پرنام، اسر نیناں نیر وہائیا۔ کتر یشپ گائن گان، مدھر دھن اک سُنائیا۔ برسمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر کراں کھیل مہان، مہا اکتھ کتھ سمجھائیا۔ سب دا مالک بن کے سری بھگوان، بھيو اپنا اپنے وچ رکھائیا۔ اپنی دیا کرپا نال ہر گھٹ وس کے بولاں رام، رحمت وچ دیا کھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی چام، چم درشتی دیاں بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ہر گھٹ بولن والا جگ، جگ جیون داتا نظری آئیا۔ جن بھگتو تہاڈا میلا اُپر شاہ رگ، نو نو لیکھا دئے مکائیا۔ بڈھی رہے نہ جگت، کگ، ہنس گرمکھ لئے پرگٹائیا۔ ترے گن لگے نہ کوئی آگ، سچ خاری پیا

کے مدھ، وست اگئی ہتھ پھڑائی۔ بھگت دوارے سدّ، پورب لیکھا دیاں چکائی۔ جن بھگتو رشیو تہاڈا یگ، بل نالوں کوئن درجے ملے وڈیائی۔ جس نوں کھا کے سکھالے ہوئے ہڈ، ہڈیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ آتم پرما تم مل کے ہونا گد گد، گداگراں دا لیکھا دئے چکائی۔ ستجگ تہانوں بنا کے اپنی جدّ، بھگت سہیلے نام پرگٹائی۔ تہاڈی اکو منزل اکو پد، اکو مندر دیاں وکھائی۔ جس دی آر پار کیسے نہ سمجھی حد، حد سکیا نہ کھئے سمجھائی۔ اوتھے خوشیاں نال جانا وس، وصل اکو یار خدائی۔ ساچے پریم دا دیوے رس، رسنا دے رس دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ حقیقت وچ تہانوں کر کے وس، واسطہ اپنے نال رکھائی۔ سانجھا کر کے جس، سوہنگ ڈھولا دتا پڑھائی۔ دویتی رہے کوئی نہ پھٹ، اکو گوبند ملیا سچا ماہیا۔ نچھ امرت لینا جھٹ، جھنجٹ من دا دینا چکائی۔ پُرکھ اکالا لینا رٹ، جھگڑا مکے تھوآنٹ، سوانگی سوانگ نہ کھئے درسائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دئے وڈیائی۔ جن بھگت کہن اسیں آئے دوارے، بن کے پاندھی راہیا۔ پریم پُرکھ تیرے تگنے سچ نظارے، نظریہ اپنا دے وکھائی۔ چار جگ تیرے نالوں رہے کوارے، آتم پرما تم کری نہ کیسے کڑمائی۔ منزل چڑھدے جگ جگ بارے، ساڈا پندھ نہ کھئے مکائی۔ سانوں باون کیتے اشارے، آشا نال ملائی۔ جس ویلے پیتے جگ چارے، کلجگ اتم پھیرا پائی۔ جس نے گوبند نال کیتے ادھارے، ندیڑ اندر حکم سُنائی۔ اوہ پرگٹ ہووے اپنی دھارے، دھرنی دھرت دھول سہائی۔ جس دا انت نہ پاراوارے، بے پرواہ آپ اکھوائیا۔ شبدی شبد وجائے نگارے، نوّبت نام حق وکھائی۔ جوتی نور کرے چمتکارے، اندھ اندھیر دئے گوائیا۔ جن بھگتاں چاڑھ کے ساچے کھارے، کھوٹے کھرے لئے بنائی۔ کر کے اگم وہارے، ووباری دھار چلائی۔ ستجگ ساچی دتے کارے، کرتا ہو کے آپ اُچھائی۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شودر ویش ناتے اکھئے جڑنے سارے، اوچ نیچ رہن کھئے نہ پائی۔ اکو پُرکھ اکال دے لگنے جیکارے، چاچیاں دے نام سارے دینے بھلائی۔ ہر گھٹ وسیا بولے رام کرے حکم آپ نرنکارے، نرنکار آپ جنائی۔ جن بھگت رہن نہ دیوے دکھیارے، وچھوڑا دکھ والا گوائیا۔ آگے تہانوں درشن ہووے ساکھیات دن دہارے، بجر کپائی توڑ وکھائی۔ شبد چلے حکم نال اپارے، دُھر دا پڑدا آپ اٹھائی۔ تہانوں اوس اندر واڑے، جس گھر اندر کبیر ورگے بیٹھے دو چارے، باقی روون مارن دھائی۔ سری بھگوان دے سمجھن والے اشارے، اشاریاں توں باہر گپت ظاہر کر پیار وانگ پُرکھ نار، آتم پرما تم پرما تم اپنا رنگ رنگائی۔

جن بھگت کہن کیوں ہر گھٹ سے، پرہہ سائوں دے جنائیا۔ سِری بھگوان کہے ایہہ کھیل میرے ہتھے، دوسر ہتھ نہ کدے پھڑائیا۔
 گر اوتار پیغمبر بنا کے ننھے ننھے بچے، لوک مات اُنکلی لا دتے پھرائیا۔ سب نوں دتے کایا مائی بھانڈے کچے، نانا تتاں نال رکھائیا۔ اپنا
 درس دیندا رہیا اپنی اکھے، جگت نین جگت وچ ملائیا۔ گوہند جو ندیڑ دتے پتے، پت پریشور دتے سمجھائیا۔ جس نے چوتھے جگ
 ہوڑا لا کے اُپر سسے، ہا ہا بندی ٹپی دتی بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ سِری بھگوان
 کہے گوہند منگی اک نشانی، آسا انت ندیڑ رکھائیا۔ پُرکھ اکال اپنی پریت میری کر قربانی، کیوں جگت نال لڑائیا۔ تیرا حُکم سدا
 لاثانی، لاشریک تیری بے پرواہیا۔ آہ لے بھتھا تیر کمانی، میرے کم کیسے نہ آئیا۔ میری شبد والی جوانی، جگ چوکڑی نہ کھئے
 بدلائیا۔ میں سدا تیرے گھر کھاندا رہاں مہمانی، نرگن ہو کے نرگن پھیرا پائیا۔ جس ویلے تیرا کلجگ اتم جھگڑا پئے دیوانی، چار جگ
 دا لیکھا نہ کھئے مُکائیا۔ مندر مسجد شِودوالے مٹھ تیری کرن بدنامی، پُرکھ اکال تیرا نام نہ کھئے دھیائیا۔ اوس ویلے تیرے نال نانا جوڑاں
 باہمی، وجود اپنا نہ کھئے جنائیا۔ ایسے کر کے جُجھار نوں نہیں دتا پانی، نانا جگت نالوں مُکائیا۔ سرِشٹی سمجھ کے فانی، منگ تیرے
 کولوں منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر دینی اُٹھائیا۔ گوہند کہا سُن میرے پُرکھ اکال، اکل کل دھاری
 دیاں جنائیا۔ میں تیرے اتوں وارے لال، لال ہو کے سیو کھائیا۔ میں ویکھی تیری سچکھنڈ سچی دھرمسال، اکلا بیٹھا نور
 چمکائیا۔ جگ چوکڑی کی رکھی اولڑی چال، بھگتاں رہوں تڑپھائیا۔ میرا من اک سوال، خالی جھولی رہیا وکھائیا۔ کلجگ اتم
 ہونا پردھان، مہر نظر ٹکائیا۔ بھگت سہیلے لبھنے بال آنجان، لگھ چوراسی وچوں پھول پھولائیا۔ توں مالک خالق ابناشی کرتا سِری
 بھگوان، پروردگار سانجھا یار اک اکھوائیا۔ جے تیتھوں نہیں کچھ ہندا میرے ہتھ دے دے کمان، برہمنڈ کھنڈ تیرے دیواں بلائیا۔
 جیہڑا تیرا نام نہ لوے زبان ذبح کر کے دیاں وکھائیا۔ جودھا سورپیر بن کے بلوان، شبدي گر آپ اکھوائیا۔ گھر گھر اندر وڑ کے مندر
 چڑھ کے دیواں پیغام، پیغمبراں توں دیواں چھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گوہند کہا
 میرے پرہو اُٹھ کے لے انگڑائی، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ تیرے نام دی سرب دُہائی، کوک کوک سُنائیا۔ نگاہ مار کے ویکھ میں
 بوٹا پٹیا کابی، کائنات دتی بلائیا۔ میں ستھر سیج ہنڈھائی، آسن سنگھاسن اک وکھائیا۔ دھار دھار وچ ملائی، نانا مٹی خاک

ٹرائیا۔ لیکھا لیکھا نہ کیسے نال قلم شاہی، شہادت سکے نہ کھئے بھگتائیا۔ کلجگ انت آخیری میری تتاں والی رات آئی، پھیر مینوں جنے کھئے نہ مائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویکھنا تھائوں تھائیا۔ گوبند کہا میری عرض آخیر، آخر دیاں جنائیا۔ میں کیسے دے ہتھ بھگتاں دی پھڑاؤنی نہیں تقدیر، کرماں دا حساب نہ کھئے بنائیا۔ اوہناں دا بن نہیں دینا کوئی دوجا پیر، بنا ستگر شب توں دوجے سیس نہ کیسے نوائیا۔ تیرے کولوں لے کے تیرا نام بدلنی سب دی ضمیر، ضامن ہو کے لینا پچائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گوبند کہے میری مٹو اکو عرض، آرزو دتی جنائیا۔ بھگت ادھارنا تیرا فرض، فرضی روپ نہ کھئے بنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں مینوں اکو تیری غرض، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ سری بھگوان کہا ایہ کھیل میرا اسچرچ، بھید ابھیدا دیاں کھلائییا۔ کلجگ انت بن بھگونت دھر دا کنت جن بھگتاں اندر کایا مندر ساچے نام دی بدل دیواں طرز، طرح طرح نال سمجھائیا۔ گوبند کہا ایہ میری انت بینتی، چرن کول سرنائیا۔ گرمکھ آتم ہووے نہ کیسے دی منگتی، جھولی دوسر آگے نہ ڈاہیا۔ پرہو تیرے نام دی جس اکو پڑھ لئی پنکٹی، وید پُراناں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ایہ کھیل ویکھنی کلجگ اتم جوت جگدی، جاگرت جوت کرے رُشنائییا۔ میں کہانی یاد رکھنی اج دی، حُکمے وچ سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا لیکھا دینا مُکائیا۔ گوبند تیرا لیکھ مُکاوانگا۔ کر کے ویس آویس روپ وٹاوانگا۔ وسان ساچے دیس، گھر ٹھانڈے سوبھا پاوانگا۔ بن کے دھر نریش، نر نرائن بن کے حُکم ورتاوانگا۔ ویکھاں دیس پردیس، دو جہانا کھوج کھوجاوانگا۔ وشن برہما شو گنیش، گنپت پڑدا آپ اٹھاوانگا۔ گر اوتار پیغمبر جو لکھ کے گئے لیکھ، لیکھا پورا انت کراوانگا۔ جو بالک کیتے بھیٹ، لیکھا سب دی جھولی پاوانگا۔ تیرے اندر جاواں لیٹ، مندر اکو اک سہاوانگا۔ کوئی جننی مینوں جنے نہ اپنے پیٹ، رکت بوند نہ رنگ رنگاوانگا۔ بن کے سب دا کھیوٹ کھیٹ، نئیا نوکا اپنے کندھ اٹھاوانگا۔ بیس اکیسے توں بعد رت بدل کے شہنشاہی سمت دی پہلی چیت، چیتن سب نوں آپ کراوانگا۔ جن بھگتاں کھول کے بھیٹ، انتر آتم کر کے ہیٹ، درشن وکھا کے نیتن نیت، نج لوجن نین آگھ کھلاوانگا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکاوانگا۔ گوبند کہا پرہو تیرے اُپر بھرواسا، بھرم رہیا نہ رائیا۔ میری پوری کرنی آسا، آسا آسا وچوں پرگٹائیا۔ میں وی ویکھاں تیرا تماشا، نرگن ہو کے نرگن سوبھا پائیا۔ توں میرا بنیا پاپا، پتا پُرکھ

اکال وڈیائیا۔ میں تیرا کران جاپا، اور نہ کھئے پڑھائیا۔ دوہاں دا سانجھا ہووے ساکہ، چار جُگ آگے وجے ودھائیا۔ ابناشی کرتے میں تیرے پیار دے اندر مارنا ڈاکا، ڈاکو ہو کے کھیل وکھائیا۔ پُرکھ اکال کپھا گوبند تُوں میرا نِگا جہا کاکا، ننھاں گودی بہہ کے خوشی منائیا۔ گوبند کپھا جنان چر میرے گُرمکھان دا اندروں نہ کھولیں تاکا، پڑدا نہ مات اُٹھائیا۔ نرگن ہو بنیا نہ راکھا، سرگن سیو کھائیا۔ مالک ہوویں نہ کھلاپاتا، پت پریشور بے پرواہیا۔ جھگڑا مُکاویں نہ ذاتاں پاتاں، دین دُنی نہ پڑدا لاپیا۔ میرا مئے نہ سچّا آکھا، مہر نظر اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کپیا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ ساچی کرنی کار کھوانگا۔ دھرت دھرنی سوبھا پاوانگا۔ نرگن نروریر جوت جگاوانگا۔ پُرکھ اکال روپ دھراوانگا۔ دین دیاں ویس وٹاوانگا۔ سچ دھرمسال اک بناوانگا۔ چار کُنٹ حُکم ورتاوانگا۔ دہ دشا پڑدا لاپوانگا۔ جن بھگتاں حصّہ آپ ونداوانگا۔ جیہڑا گوبند بن اکھراں تون لیکھ لیکھا، انت اوہو پور کراوانگا۔ تُوں پُتران نالوں پیارے کیتے سیکھا، سخر چوٹی آپ چڑھاوانگا۔ جھگڑا مُکا کے وڈا نِگا، بُڈھا بال چرن ٹیکاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کپیا کر، دُھر دا حُکم اک ورتاوانگا۔ دُھر دا حُکم ورتے کی، سری بھگوان دے سمجھائیا۔ سری بھگوان کپھا جن بھگت بنا کے پُتر دھی، دھندا جگت والا ٹُڑائیا۔ ستجگ سچ رکھا کے نیہ، نام اِکو اک پڑھائیا۔ ساچے مارگ دی لا کے لیہ، چار ورن دیاں کھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کپیا کر، ساچا حُکم آپ سمجھائیا۔ گوبند کپھا کی کریں پُرکھ سمرتھ، ست ستوادی تیری وڈیائیا۔ ابناشی کپھا سب کچھ میرے ہتھ، ہر گھٹ رمیا رام نظری آئیا۔ بولنہارا سچ، شبدی شبد پڑھائیا۔ جن بھگتاں جوڑاں نت، ناتا اِکو اک وکھائیا۔ نارٹی نارنہ اُبلے رت، اگنی تت نہ کھئے جلائییا۔ سریشٹی دریشٹی نالوں کر کے وگھ، ایشٹ پُرکھ اکال سمجھائیا۔ نج نیتر کھول کے آگھ، اکھراں دی پڑھائی دیاں مُکائیا۔ اُس گھر وچ جاؤ وت، جس وطن تون ہوئی جُدائیا۔ میل ملاواں بن کے کھلاپت، پت پریشور ہو کے ہوواں سہائیا۔ جوں بھاوے تون لواں رکھ، راکھا ہو کے سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کپیا کر، ویلا وقت دئے سہائیا۔ ستاراں ہاڑ کپھ میری آئی واری، واہوا وجی ودھائیا۔ جُگ چوکری میں بنیا رہیا وپاری، لوک پرلوک بھجیا واہو داہیا۔ وشن برہما شوگر اوتار ویکھے کھلاری، کھیل جگت والی چلائییا۔ جُگ چوکری بن دی ویکھی پنہاری، سیوک روپ وٹائیا۔ لگھ چوراسی ہندی ویکھی خواری، چار کُنٹ دہ دشا ہوئے دُبائییا۔ قلم شاہی کاغذ لیکھتی

لکھدی رہی دُھر دی دھاری، نیراکھڑ اکھڑاں وچ ونڈ ونڈائیا۔ ودیا ویکھی ودھدی رہی جگ چاری، چار کُنٹ کر رُشنائیا۔ سادھ سنت لیکھا وچ جنگل جوہ پہاڑی، ٹلے پربت کھوج کھوجائیا۔ رکھی مُنی تپی تپیشر تپدے ویکھے وچ انگیاری، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ بن بھگتاں لیکھے لگے نہ کیسے دِباڑی، جگت مزدور جگت واسنا کھاری سپس اٹھائیا۔ من مت بُدھ گلکھنی وِہچارن ناری، نر ہر کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ سوہاوت بنائے نہ کھئے اٹاری، محل اٹل نہ کھئے وڈیائیا۔ جن بھگتو تہاڈی رہے نہ کھئے دُشواری، دُشمن اندروں دیاں کھپائیا۔ آتم رہن نہ دیوان کھاری، کنت سہاگی اک ملائیا۔ مات گرہ آؤنا پئے نہ دوجی واری، گیڑے وچ نہ کھئے بھوئیا۔ رائے دھرم نہ کرے خواری، چتر گپت نہ حساب کھلائیا۔ نیڑ نہ آوے مؤت لاڑی، جمدوت نہ کھئے ستائیا۔ انتر میلا بیوے جوت نرنکاری، جس توں وچھڑے او سے وچ سہائیا۔ گوبند نال پگی ہووے یاری، یارانہ اکو نال نہائیا۔ لیکھے لگے جنہاں داہڑی، دمان دا سنسا دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر مندر اک سہائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ ویکھ ساڈا مندر، من واسنا کھوج کھوجائیا۔ ڈونگھی دے اندھیری کندر، نوری جوت نہ کھئے چمکائیا۔ ممتا موہ نہ کھلے جندر، دھاتو گرہ نہ کھئے تڑائیا۔ منسا من نہ ٹکے بندر، بھجے واہو داہیا۔ کوڑی کِریا میٹ کے گندھل، غریب زانیاں ہو سہائیا۔ مستک دھوڑی ٹکا دے چندن، چند سورج دا روپ نہ کھئے چمکائیا۔ سچ سہنجی دُھر ارداس اکو من بندن، نین کرنی نہ پئے پڑھائیا۔ کیسے در نہ جائے منگن، در در نہ الکھ جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دینی اک سرنائیا۔ ساچی دینی سرن سرنگت، پرہہ تیری اوٹ تکائیا۔ توں صاحب سوامی کنت، دولہا نظری آئیا۔ تیرے آگے میری منت، بینتی اک سنائیا۔ ساچی دینی ہمت، حوصلہ اک ودھائیا۔ کہے نہ کوئی کنت، غماں دا ڈیرہ ڈھائیا۔ من کرے نہ کوئی علت، ہووے سچ جنائیا۔ تیرے پریم دی ہووے ملت، طمع کنچن دینی مٹائیا۔ ساتھی بنے کھئے نہ نندک، بھگتاں میلا لینا جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر پردے ڈیرہ لائیا۔ اے ہر گھٹ وسن والے میرے بھگوان، بھگون دے جنائیا۔ کی تیرا سچ نشان، نشانے دے بدلائیا۔ کی تیرا تیر کمان، چلیاں مکھ بھوئیا۔ کی تیرا روپ دُھر دا کاہن، گویا کاہن بیٹھے سپس نوئیا۔ کی پیغمبر کرن سلام، سجدیاں وچ وڈیائیا۔ کی گرو گُردیو تینوں ستگر مَن آن، دو جہان حُکم ورتائیا۔ کی تیرا سچا نام، سانوں دے جنائیا۔ کیوں بدلیں وچ جہان، جگ جگ حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا مارگ اِک رکھائیا۔ ساچا مارگ دے دے اِک، ایکنکار تیری سرنائیا۔ ساچے نام دی پا دے بھکھ، بھچھیا اپنی اِک ورتائیا۔ گوبند دھار بنا دے سکھ، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ ہوں بالک تُوں ساڈا پت، پت پرمیشور اکھوائیا۔ سدا سہیلے وس چت، من ٹھگوری رہے نہ رائیا۔ ساڈی پوری کر دے اچھ، اچھیاوان منگ منگائیا۔ چاروں کُنٹ آویں دِس، بن اکھان سوبھا پائیا۔ اسیں تیرے چرن کول دوارے گئے وک، دوجا راہ نہ کھئے تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان ویکھ وکھائیا۔ گوبند کہے میں اتم منگی منگ اولی، دُنیا (سمجھ) کیسے نہ آئیا۔ بن کے جودھا سوربیر چھلی، بہرم بھلیکھا گیا پائیا۔ ماتا پتا پتران دی دے کے بلی، بالن ہڈیاں نال رلائیا۔ وچوں آتم ویکھ کے اِکلی، اکل کل دھاری نال جڑائیا۔ سوہنی سچ اگتی کلی، دُھر دی مہک نال مہکائیا۔ جس دا لیکھا لیکھا کچھ علی، محمد نال صلاح پکائیا۔ ہتھ لے کے تیل دی پلی، سوا تولا پٹیاں اُتے لگائیا۔ مَکھ رکھ لُون دی ڈلی، اکھان میٹ دئے دُہائیا۔ کلجگ اتم گھڑی آونی بھلی، بھانا پرہو دئے ورتائیا۔ ہوکا دینا گلیو گلی، مُرید مُرشد لئے اُٹھائیا۔ دُنیا باوری ہونی جھلی، کائنات گُرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ گوبند کہیا پُرکھ اکل ویکھان تیرا سچ دربارا، درگاہ ساچی نظری آئیا۔ میرا بھوکھ دا اشارہ، لیکھا تیرے ہتھ پھڑائیا۔ کوار کنیا دا ادھارا، جُجھار نال گُرمائیا۔ جس تُوں سمجھے نہ کھئے سنسارا، بن تیرے میرے بھیو نہ کیسے آئیا۔ میں کیتا نہیں پیارا، پانی جل نہ کھئے پیائیا۔ دے کے اندر شبد اشارہ، اندرون دتا سمجھائیا۔ جا کے ویکھو پُرکھ نرنکارا، جو سب دا پتا مائیا۔ اوہ کر کے نِمسکارا، بھجا واہو داہیا۔ جھوجیا نال کٹارا، بند بند کٹائیا۔ کنیا ماریا اِکو آہ دا نعرہ، لوکان دئے سنائیا۔ گوبند تیرا میرا اِکو ادھارا، دوجا سمجھے کھئے نہ رائیا۔ میرا باون نال پیارا، جو بھگتان بھاؤ ربیا جنائیا۔ میں آونا لوک مات دوجی وارا، لیکھا لیکھ نہ کھئے مٹائیا۔ کھیل ہونا نر نرنکارا، نرگن نرویر وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گوبند کہیا میری ندیڑ دی اتم آسا، آشا دیاں جنائیا۔ جس کنیا نے کیتا بھرواسا، بھروسہ اُس دا توڑ نہائیا۔ جس دی چار جگ چلادی آئی شاخا، شناخت کرے نہ کھئے لوکائیا۔ میں اوس دا مٹنا آگھا، جو آخر اپنا رنگ چڑھائیا۔ جس بھگتان دیاں میٹیاں واٹان، پندھ دتا مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان ویکھ وکھائیا۔ گوبند کہے میری شبدي دھار دلیل، من واسنا نہ کھئے رکھائیا۔ پُرکھ اکل آگے

اپیل، دوسرے آگے نہ کھٹے شنوائیا۔ تیری دھار دے پہرے بستر نیل، نیلے والا دئے دہائیا۔ تُوں مالک یا مُبین، عظیم تیری سرنائیا۔ ساچے حُکم دی کر تعمیل، فرمان دینا سُنائیا۔ نرگن ہو کے آوُنا اُتے زمین، نہکلنک ویس وٹائیا۔ رکھنی دھار مہین، جگت نظر کھٹے نہ پائیا۔ بن بھگتاں ہووے نہ کیسے یقین، یکے بعد دیگرے سارے دینے ہلائییا۔ اپنی چلے کمان والی دے کے تعلیم، سوہنگ بھٹھا دینا سمجھائیا۔ جھگڑا رہے نہ نر مدین، مُدعا اِکو نظری آئییا۔ سب دا سانجھا کرنا دین، ورن برن ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا گرہ ویکھ وکھائییا۔ گوبند کہا میرا انت آخیر اِکو ارادہ، اِکو وار جنائیا۔ جن بھگتاں گُرمکھاں بناں پتا پُرکھ اکال ملاواں دادا، جو دُھر دا مالک اِک اکھوائیا۔ اوس دا ویکھاں اگئی سوانگا، جو کلجگ سنت لے پرگٹائییا۔ جس دیاں ساریاں رکھیاں تانگھاں، نرگن ہو کے نرگن وچ دھیان لگائییا۔ جس پریم دیاں چڑھاؤنیاں سچیاں کانگاں، کاگوں ہنس بنائیا۔ جس دے نام دیاں پینیاں دھاکاں، گر اوتار پیغمبر سیس نوئییا۔ اوس پرہو نے پھنیاں نہیں کوئی ڈانگاں، حُکم نال حُکم دینا بدلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میری اچھا پور کرائیا۔ گوبند کہا میری اچھا منسا، ست دھار جنائیا۔ گُرمکھ روپ سوہنگ ہنسا، بُدھی کاگ نہ کھٹے گر لائییا۔ جن بھگتاں دا سوہنا بناواں ہنسا، ہنسی والا ویکھے چائیں چائیا۔ منوا ہنکاری رہے نہ کنسا، دوئی دُشت دیاں کھپائییا۔ کوٹن کوٹ ویکھ سہنسا، سنت سہیلے لوآن اٹھائییا۔ اپنے بنا کے انسا، پتا پوت گود سہپائییا۔ بہم بھلا کے سرشتی جنتا، پڑدے اوپلے وچ ٹکائییا۔ گرہ بنا کے بوئے ہنگتا، ہنگ برہم نہ کھٹے سمجھائییا۔ بودھ آگادھ بن کے پنڈتا، گُرمکھاں کراں پڑھائییا۔ جن بھگتاں دُکھ لاه کے کوڑی چنتا، چرناں ہیٹھ دہائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میری آسا ویکھ وکھائییا۔ گوبند کہے میری آسا شبد دھار، روپ اور نہ کھٹے وکھائییا۔ کلجگ اتم لہنا دینا قرض دئے اُتار، مقروض اپنی کرے صفائییا۔ بھگتاں دا سانجھا کرے پیار، شبدي تند اِک رکھائییا۔ پورب لہنے دا ادھار، کنیا دی جھولی پائییا۔ گوبند دا لیکھا نال جُجھار، بن جھوجیاں دئے چُکائییا۔ جس دا ہونا سچ وبار، ویلا وقت گیا آئییا۔ باون بول کے سچ جیکار، ریشیاں دتا سمجھائییا۔ جنہاں پورا کیتا اعتبار، اہناں لیا پرگٹائییا۔ ساچی کرنی کار، کرتا قیمت آپے اپنے ہتھ رکھائییا۔ پھیر جنم لینا پئے نہ جُگ چار، بنا گوبند نہ ہوئے گُرمائییا۔ سوہنا محل لیا اُسار، جس دی نیہ نہ کھٹے اکھڑائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی ریتی اِک وکھائییا۔ گوبند کہے

میں سچ چلاؤنی ریت، ریتوان درڑائیا۔ بھگت بھگوان دی دس پریت، پرما تم آتم میل ملائیا۔ ساچا مارگ دس کے ٹھیک، ٹھاکر دینا دکھائیا۔ جن بھگتو سدا رہے نہیں مندر مسیت، شو دوالے مٹھ توڑ سنگ نہ کھئے نہائیا۔ جن بھگت سہیلے اکھئے ہو کے ساچی کرو تصدیق، شہادت اپنا پیار بھگتائیا۔ اکیاں دی اُمید، گوہند انت ندیڑ گیا رکھائیا۔ اٹھاراں ہاڑ نوں سب نے آؤنا نزدیک، نیرن نیر سمجھائیا۔ پُرکھ اکالا وسنا بھیت، بھیت ہو کے کھوج کھوجائیا۔ پس اکیسا گیا پیت، سمت شہنشاہی وڈیائیا۔ جن بھگتاں کایا چولی چڑھنا رنگ مجیٹھ، لوک مات اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی ریت اک درڑائیا۔ گوہند کہے میری انت آخری منگ، پُرکھ اکال آگے جھولی ڈاہیا۔ گُرمکھاں چاڑھ ساچا رنگ، مہر نظر نال ترائیا۔ نام وجاؤنا حق مردنگ، دو جی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ جنہاں دا نانا تٹا اہنن دا لینا گنڈھ، گنڈھنہار گویال سوامی تیری اک سرنائیا۔ کوار کتیا پاؤنی ٹھنڈ، جو باؤن بھوجن بھاگ کڈھائیا۔ جس دے کارن سب نوں بھیجی گنڈھ، گُرمکھ گُرسکھ لئے ملائیا۔ جن بھگتو کریو کوئی نہ رنج، دُکھڑا اندروں دئے کڈھائیا۔ ڈوری نالوں تئن نہیں دیندا تند، بندھن جگت نہ کھئے دکھائیا۔ ڈھولا سنا کے سوہنگ چھند، شام کوڑی دئے گوائیا۔ چرن پریتی دے کے اند، چند اکو دئے چمکائیا۔ جن بھگتو ساڈھے پنج پریم پیار دی چڑھنا جتج، لاڑا دہارا اکو نظری آئیا۔ جل دھارا لے کے آئے جھنا سُرستی گوداوری گنگ، گنڈن سنگھ ہتھ پھڑائیا۔ جس دا گوہند نال میلا پُری اند، سیوا ساڈھے ست سال کھائیا۔ بھوجن کھاندا سی اک ڈنگ، دو جے ڈنگ رسنا چرناں نال چھپائیا۔ اک دن خوشیاں نال پھڑ کے تیر کمنڈ، چلہ اُپر لیا اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان ویکھ دکھائیا۔ گوہند کہے میں انت آخری دساں، پُرکھ اکال جنائیا۔ میں کلجگ ویلا ویکھاں آگھاں، جگت نیت لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیرا پوت تیرا دوت ہو کے تیرا کلبوت ہو کے ٹھاں، بھجنا واہو داہیا۔ خوشیاں وچ نچاں، اپنا تال وجائیا۔ جن بھگتاں نال نانا کر کے پگا، پکی تیری گنڈھ پوائیا۔ جس کنیا دا لچھمن سنگھ پچھلا تیا سکا، سکن لے کے سکن منائیا۔ اوسے دا گوانڈھ اوسے دساں، جو نانا راج نرین نال رکھائیا۔ جس دے کول مؤلی اٹا، تند سوہنا رہیا جڑائیا۔ بادام بدلی کرن والا اچھا، جو شرع دئے بدلایا۔ اک زپئیا جس دے نال رکھا، دوآبے والیاں ملی وڈیائیا۔ جنہاں وچوں کیڑی روپ لال سنگھ سچا، جو ماچھوواڑے گوہند سیو کھائیا۔ مالوے والیاں لاہا دھر دا کھٹا، کنگن دھر دا لیا چھپائیا۔ جموں

والیاں مٹیا پھٹا، تن شنگار اک وکھائیا۔ ماجھے والیاں بھلیاں دھوتا گھٹا، دُرمَت میل گوائیا۔ گُرمکھ پونہ اٹاریسی کر کے اکٹھا، دلی دلوں لے جگائیا۔ جن بھگتو تہاڈا سدا لئی میٹ کے رٹا، سماجاں توں دینا چھڈائیا۔ سچکھنڈ دا لے پٹا، دستخط اُتے دینا کرائیا۔ تہاڈے کارن آیا تہا، گوہند ویس وٹائیا۔ جھکڑا مُک جائے اٹھ سٹھا، تتاں اٹھاں لیکھے پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ گوہند کہے جن بھگتو میں تہاڈا ویکھیا سہاونا سماں، شامت سرِشٹی اُتے آئیا۔ جس کارن تہانوں کیتا جمع، ضامن ہو کے لواں چھڈائیا۔ مینوں تہاڈے پریم دا طمع، دوجی لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ تَساں وبار کرنا نواں، نو کھنڈ پرِتھمی وجے ودھائیا۔ پُرکھ اکال دا حُکم ہونا زواں، روانگی سب دی دیوے کرائیا۔ کلجگ اتم ہونا نکما، نکرمن ہو کے دئے دُبائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تہاڈے لیکھ دا سب توں وکھرا رکھیا پٹا، شاستر سِمرت وید پُران انجیل قرآن گرتھ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگتو تہاڈی سہنجنی ہووے دہاڑی، ہاڑ اٹھاراں سوہیا پائیا۔ پریم پیار دا ویکھنا لاڑا لاڑی، دھار دو دھار دئے وکھائیا۔ کلجگ انت آئی واری، وارتا پچھلی رہیا دُبرائیا۔ جو ستجگ توں کنیا چلی آئی کواری، آسا اکو اوٹ تکائیا۔ اوس دا نور ہووے اُجیاری، اُجرت منگے کھئے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سِری بھگوان کہا گوہند میں ویکھی تیری کھنڈے دھار، کھڑگ خوشی منائیا۔ گُرمکھان تکیا پیار، گُرسکھان وچ سائیا۔ نانا توڑ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری ویکھے تھانوں تھائیا۔ اکو پُرکھ اکال اُتے کر اعتبار، بھروسہ چرن کول جنائیا۔ اوس دی ویکھنی اتم وار، ویلا وقت دئے گواہیا۔ جن بھگتو ہونا ہوشیار، ہوچھی مت نہ کھئے بنائیا۔ خوشیاں نال بھگتے ایہہ وبار، ووباری دئے بھگتائیا۔ تَساں سوہنگ ڈھولے لاؤنے مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان کرنی جیکار، جے جیکار وچ سائیا۔ آگے سب کچھ پرہو اختیار، مُختار نامہ ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ تہاڈے کولوں پورا کرنا ایہہ ادھار، دُھر فرمانے نال درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگتو کس بدھ خوشی مناوگے، پُرکھ ابناشی منگ منگائیا۔ کیہڑا رنگ چڑھاوگے، جو ایتھے اوتھے اتر نہ جائیا۔ کیہڑا سگن پاوگے، جس دی وست نہ کیسے سمجھائیا۔ کیہڑا جشن وکھاوگے، جس دا نور نہ کھئے چمکائیا۔ کیہڑا گلشن مہکاوگے، سگندھ اک پرگٹائیا۔ کیہڑا نام دھیاوگے، ڈھولا اک شنوائیا۔

کِس نوں گھوڑ چڑھاؤگے، جو اپنا جوڑ جڑائیا۔ کِس نال توڑ نبھاؤگے، ادھ وچکار نہ کھئے ٹڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر سہنجنا سچ سہاؤگے۔ گھر سہنجنا سچ سہاواں گے۔ بھگت سہیلے مل کے سوبھا پاواں گے۔ تیرے ڈھولے ہر جو گاواں گے۔ جگت وچولے سرب تجاواں گے۔ جو تیری پریتی اندر مؤلے، اوبناں دا درشن کر کے خوشی پرگٹاواں گے۔ جنہاں دے نال کیتے اقرار قؤلے، اوبناں حق ونڈ ونڈاواں گے۔ تُوں ہر گھٹ اندر بولیں، انبولت تیرا راگ سُن کے اپنے انتر خوشی مناواں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ اک وکھاواں گے۔ کی اپنا رنگ وکھاؤگے؟ کی پریم پیار ودھاؤگے؟ کی گرمکھ سبج نظر آوگے؟ کی گرسکھ سوہنی ونڈ ونڈاؤگے۔ کی جو باؤن گیا لکھ، اوس دا پورنا آپے پاؤگے۔ کی جو گوہند منگی بھکھ، اُس دا لیکھا ویکھ وکھاؤگے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر ساچے سوبھا پاؤگے۔ گھر ساچے سکن مناواں گے۔ پچھلے ناتے آپ پرگٹاواں گے۔ بھگت سنگھ تے بٹن سنگھ پچھلے مامے نام دھراواں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اک تیری اوٹ رکھاواں گے۔ جے پرہ دی اوٹ رکھاؤگے۔ گھر بیٹھے درشن پاؤگے۔ باہر لبھن کدے نہ جاؤگے۔ سُرتی شبد نال جڑاؤگے۔ نرمل نور جوت ڈگمگاؤگے۔ بھاگ لگا کے کایا کوٹ، کایا کعبہ ویکھ وکھاؤگے۔ شبد اگئی لگے چوٹ، سوئی سُرتی آپ اٹھاؤگے۔ ایس پیار نوں بھگنو لینا سوچ، اپنی سمجھ وچ ملاؤگے۔ ویلے وقت نہیں آوندے روز، نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھتاؤگے۔ گوہند دے نڈیڑ والے چوج، پُرکھ اکال نال مل کے ویکھ وکھاؤگے۔ ایسے کر کے تہاڈے جنم مرن دے کٹے روگ، لکھ چوراسی وچ پھیر نہ آؤگے۔ تہانوں کرنے نہیں پینے جوگ، چنتا سوگ سرب مٹاؤگے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچے گھر اک سہاؤگے۔ جن بھگت کہن پرہ ساڈی ساچی اکو آس، اگم اگمڑے دیئے جنائیا۔ تیرا ویکھ نور پرکاش، وجے نام ودھائیا۔ بھگتاں دا بھگتاں نال ہووے ساتھ، سوہنا رنگ رنگائیا۔ پورب دے لہنے دا کاج، کرنی دے کرتے تیری ودھائیا۔ سانوں سکھیا دس دے جاچ، یاچک ہو کے منگ منگائیا۔ کِس بدھ ویکھئے کھیل تماش، پڑدا دینا اٹھائیا۔ تُوں ہر گھٹ وسیا آپ، بولنہار شبد شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل دینا درڑائیا۔ ساچا کھیل دساں سچ ایک، ایکنکار جنائیا۔ جنہاں دی پورب پرہ چرن دی ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی لائیا۔ سب نے خوشیاں رنگ لینا ویکھ، نیتر لوچن نیناں دیاں

وکھائیا۔ بھگتو بھگت دوارا بناؤ دیس، پردیس پُرکھ اکال پھیرا پائیا۔ صرف بدن آیا تہاڈی ریکھ، کرم کانڈ دا گیڑ چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر کہے میں دساں حال، پورب ماضی ویکھ وکھائیا۔ حُکھے اندر پُرکھ اکال، اک اکلّا شہنشاہیا۔ جن بھگتو پنج پیارے وچ رکھے دلال، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ اکیاں دی مثال، ساچی سکھی دئے اُچائیا۔ ہر بھگت سہیلے کر خوشحال، وڈے نگے اکو رنگ چڑھائیا۔ رچھیا کرے بن پرتپال، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ساچا حُکم مٹنا اک جو بنے سوال، فقرہ روپ بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ ساڈھے پنج دا ہووے وقت، گھڑی گھڑی نہ کھئے بدلائیا۔ کندن سنگھ وبار کرنا جگت، اگی گلاس سوہا پائیا۔ سب نے میٹنی اپنی حرص، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ پُرکھ اکال امرت میگھ دیوے برس، دُرمت میل دھوائیا۔ پورب لہنا پورا ہووے فرض، پچھلا لیکھا دئے ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر سر اپنا حُکم سمجھائیا۔ جن بھگتو تہاڈی بدل دینی عادت، ناتا بھگتاں نال رکھائیا۔ اک دوجے دا آپے بنا ثالث، کوڑے رشتے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تہاڈی گوہند دئے شہادت، موقعے سر آپ بھگتائیا۔ تہانوں کرنی پئے نہ کھئے عبادت، مہر نظر نال ترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگتو دوآبے والیاں دا وکھرا وبار، سنگت ساری سیو کھائیا۔ جس دا وارنا اک اک وار، اک اک زینیا دیوے گواہیا۔ جیہڑا دینا تھلے بھگت دوار، ایہہ پال سنگھ دا پیار، جو پچھلا ربیا پرگٹائیا۔ سوہنا کرے وبار، ووباری آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل دئے وکھائیا۔ ساچی کھیل کرے زرنکار، زرنگن ہتھ وڈیائیا۔ جانجی سوہنے دسو سنسار، من موہنا روپ بدلائیا۔ تہاڈے اندر اک گفتار، جو تُوں ہی تُوں ہی راگ الاٹیا۔ جن بھگتو اس تون وڈا نہیں دربار، جتھے بھگت بھگوان مل کے خوشی منائیا۔ تہاڈے اندر کارج کرنے جگت وبار تون باہر، سنسار والی نہ کھئے گرمائیا۔ جنہاں پچیاں دا ہر سنگت وچ بنیا ربیا پیار، مَحبت سکے نہ کھئے تڑائیا۔ نہ کوئی پنڈت نہ کوئی مُلا نہ کوئی گرتھی لاواں پڑھے چار چار، چار ورن دا ساچا ناتا پُرکھ بدھاتا بھگتاں ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حُکم آپ ورتائیا۔ ساچا حُکم ورتے سنسار، نہ کوئی میٹھے میٹ مٹائیا۔ جن بھگتو آؤنا بھگت دوار، پرہہ دا میلا سہج سُبھائیا۔ جتھے ناتا جڑے اگم اپار، کوڑی کرپا رہے نہ رائیا۔ سرشٹی والے بن

کے کنت بہتار، دوویں مل کے پُرکھ اکال اک منائیا۔ کیوں ہر گھٹ بولے رام، رمیئا سب دے وچ سمائیا۔ جس دا کھیل سدا جُگ چار، گر اوتار پیغمبر سیوا لائیا۔ انت ویکھے تہاڈی مؤلے آپ بہار، بسنت خوشی منائیا۔ صُبح ستّ چالی تے ہونا اوہ وبار، جس دی دھار بھگت رہے پرگٹائیا۔ نرین سنگھ پھولن برکھا پنج پنچ مٹھی لائے پنج پنچ وار، جوڑی جوڑی اُتے سٹائیا۔ ہر سنگت بول کے جے جیکار، خوشی لین منائیا۔ ساڈھے دس نوں کھڑا ہونا اٹھ کے اک وار، بیٹھا رہن کھئے نہ پائیا۔ اُچی کوک کے کہنا پُرکھ اکال تیرا اک پیار، دوُجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک سمجھائیا۔ دُھر دا حُکم کہے ایہہ جگت نہ سمجھیو شادی، شادیانہ بے پروا بیا۔ جن بھگتو تہاڈی تھوڑی دے آبادی، گنتی گنت نہ کھئے گنائیا۔ پُرکھ اکال ساجن رہیا ساجی، سجن ہو کے ہونے سمجھائیا۔ ایہہ آشا بُرج توں ڈگدی آکھی سی بڈھی دادی، دعوے نال جنائیا۔ میری ایویں نہ جائے مانس جنم دی بازی، بازاں والے تیرے آکے سُنائیا۔ ... .. اتم من نے کیتا باغی، مایا پڑدا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ ہر گھٹ وسیا اک رمیئا، راما نظری آئیا۔ آد جُگاد جُگ چوکرئی ست چلائے نئیا، نوکا نام اُچائیا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا بنے دُھر دا سئیا، صاحب سوامی انترجامی کھوجے تھاون تھائیا۔ پت پریشور ہو کے پکڑے بہیا، سگلا ساتھ اپنا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حُکم اک ورتائیا۔ ساچا حُکم اک ورتنت، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ کرے کھیل سری بھگونت، پت پریشور بے پروا بیا۔ سنت سہیلے اکٹھے کر کے انت، انتشکرن ویکھ وکھائیا۔ گرُمکھو تہاڈا گیت اکو منت، منتر سچ دتا سمجھائیا۔ ہووے میلا دُھر دے کنت، دُباگن رہن کھئے نہ پائیا۔ سدنا پئے کھئے نہ پنڈت، جگت ویدی نہ کھئے گڈائیا۔ مُلا دی کرنی پئے نہ منت، جگت شرع نہ کھئے نکاحیا۔ آتم پر ماتم دی لانو چوتھی نانک بولی جگت واسنا کھیل نہ کھیلنا عِلت، دُھر دا حُکم ورتائیا۔ ایسے کر کے جوڑیاں اندر بُندی ذلت، ضامن نظر کھئے نہ آئیا۔ بن ستگر پورے شبد سوامی انترجامی دیوے کھئے نہ نام دی خِعلت، حق پوشاک نہ کھئے پہنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتو تہاڈے اندر شبد نام دی پمّت، حوُصلے دُھر دے دئے ودھائیا۔ جن بھگتو تہاڈا ہون والا سنجوگ، دُھر سنجوگی میل ملائیا۔ جگت سماج وچوں ہون لگا وِجوگ، گوہند کرے جُدائیا۔ تہاڈا اِس وچ نہیں کوئی دوش، دوشی سرِشٹی لے بنائیا۔ تُسیں سدا رہنا خاموش، بھانے اندر سیس

نوائیا۔ آگے تہانوں درشن دیوے روز، روضے بانگ دی آس نہ کھئے تکائیا۔ سدا مانیو موج، مجلس بے پرواہیا۔ گھر ٹھاکر لؤ کھوج، پڑدیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیرا دئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے گھر دئے وسائیا۔ ساچے گھر ہونا وسیرا، استھر اک سہائیا۔ بہرما چکے ڈیرہ، ڈنڈاوت اک درڑائیا۔ تون میرا میں تیرا، ایہو سچ پڑھائیا۔ شبدی ستگر سنگھ شیرا، تتاں والا نظر کھئے نہ آئیا۔ وشنوں بھگوان سہاون والا کھیڑا، در ٹھانڈا سوہا پائیا۔ بھگت دوارے آگیا جیہڑا، انتر آتما پریم ودھائیا۔ اوس دا مانس جنم ڈبن نہیں دینا بیڑا، دعویٰ نال پار لنگھائیا۔ جو جگت واسنا وچ مارن آئے پھیرا، رائے دھرم ہتھ سزائیا۔ جن بھگتو تہاڈا دوس بھئے چنگیرا، چنگیراں والے چنگی طرح تہاڈے نال ملائیا۔ تہاڈا سوہنا ویکھے گھیرا، ارد گرد وجے ودھائیا۔ رات دے اندھیرے بننا سویرا، گرمکھاں صبح لینی بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مہروان ہو کے کرنی مہرا، محبوب ہو کے محبت وچ سہائیا۔

* ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال *

شاہ پاتشاہ سچی سرکار، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ سچکھنڈ دوارا سوہے سچ دربار، مقامے حق بھئے رُشنائیا۔ تیرا کھیل اکم اپار، الکھ آگوچر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اکٹھے بھئے گرو اتار، پیر پیغمبر سیس نوائیا۔ چرن دھوڑی لا کے چہار، مستک ٹکا نام رمائیا۔ کرپا کر ہر نرنکار، وڈ دا تے تیری اوٹ تکائیا۔ جگ چوکرئی بیتے وچ سنسار، کلجگ ویلا اتم آئیا۔ بھوکھتاں وچ کر کے اظہار، شاستر سمرت وید پُراں، انجیل قرآن کھانی بانی دئے گواہیا۔ شبدی ڈھولا ساچا سوہلا نہ کوئی گائے وار، نرگن سرگن کر پڑھائیا۔ لکھ چوراسی پاؤندے گئے سار، اندج جیرج اُتبھج سیتج کھوج کھوجائیا۔ تیرا انت نہ پاراوار، بے انت کہہ کے پلّو گئے چھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اتار پیغمبر سچ دوارے جھکاؤندا سیس، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ تون کرنی کرتا ہر جگدیش، والی دو جہان اکھوائیا۔ ساچا کلمہ دس حدیث، اکو نام دے سمجھائیا۔ جھگڑا رہے نہ رسنا جہوا دند بتیس، آتم پرما تم پڑدا دے اٹھائیا۔ ویلا چکیا بیس اکیس، صدی چوڈھویں ربی گرلائیا۔ سرشٹی درشٹی مول ربی نہ

ٹھیک، ٹھاکر سچ نہ کھئے منائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا اندھیرا تاریک، نرگن جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ تیرا مارگ ملے نہ کیسے باریک، منزل ملے نہ بے پرواہیا۔ جُگ چوکڑی تیری کردے گئے اڈیک، ستجگ تریتا دواپر کلجگ دھیان لگائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت شبدی گر کر تصدیق، شہادت گوہند اک بھگتائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی سچ دوارے وسنہار وسنیک، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ آسا منسا پوری کر ریجھ، ترشنا پچھلی دے چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان دیا کمائیا۔ گر اوتار پیغمبر رہے جھک، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ کِرپا کر ابناشی اچت، چاترک وانگ رہے بللائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن لگا دکھ، ساچی سکھیا گئے بھلائیا۔ بھاگ لگا کیسے نہ ککھ، جنی ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ کوڑی کیریا اندروں باہر کڈھے نہ کوئی منکھ، واسنا موہ وچ ہلکائیا۔ آتم پرما تم ناتا گیا تٹ، ساچا میل نہ کھئے ملائیا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راؤ رنگ چار کُنٹ پئی پھٹ، گوہند امرت جام ہتھ کیسے نہ آئیا۔ کوڑی کیریا من واسنا ہوئی لٹ، ست دھرم نہ کھئے سمجھائیا۔ کایا ماٹی خالی بھانڈے دیسے ٹھٹھ، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حکم دے سمجھائیا۔ ساچا حکم دے فرمان، گر اوتار منگ منگائیا۔ پیغمبر کرن سلام، بن سجدے سیس جھکائیا۔ نرگن نور سچ امام، لاشریک تیری سرنائیا۔ دھر درگاہی ساچے رام، بے انت تیری بے پرواہیا۔ ڈنڈاوت بندنا کر پرنام، نمستے کہہ سنائیا۔ کلجگ اتم ویکھ آن، سیری بھگوان پھیرا پائیا۔ بھوکھتاں وچ تیرا بیان، شہادتاں نال گواہیا۔ جودھے سورپیر بلوان، کل کلکی ویس وٹائیا۔ دین مذہب جھگڑا نہ رہے شیطان، شرع نہ رہے لڑائیا۔ آتم پرما تم سب نوں دے گیان، کھتری براہمن شودر ویش اکو رنگ رنگائیا۔ کایا مندر ساچا کعبہ دس مکان، حُجرہ حق دے دکھائیا۔ جلوہ جوت نور مہان، نرگن نور کر رُشنائیا۔ امرت آتم دے پین کھان، جگت ترشنا بھکھ مٹائیا۔ ساچا مارگ دس جہان، جھگڑا جگت رہے نہ رائیا۔ جُگ چوکڑی نرگن سرگن تیرا کھیلیا کھیل مہان، لوک مات ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ گر اوتار پیغمبر دیون ہوکا، اچی کوک کوک سنائیا۔ پھری دروہی چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق رہے گر لائیا۔ تیرا پڑھے نہ کھئے حق سلوکا، ڈھولا نام نہ کھئے شنوائیا۔ بھاگ لگے نہ کایا کوٹھا، ماٹی تن نہ کھئے وڈیائیا۔ پرکاش ہووے نہ نرمل جوتا، ساچا نور نہ کھئے رُشنائیا۔ منزل چڑھے کوئی نہ چوٹا، چوٹیاں پندھ نہ کھئے مکائیا۔ کلجگ جیو جگت واسنا ہویا کھوٹا، ست

سچ نہ کھئے اپنائیا۔ بن تیری کرپا شاہ سلطان دے پھوکا، بگ پڑا روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حُکم دے ورتائیا۔ ساچا حُکم دے سری بھگوان، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ کلجگ اتم بدل دے ودھان، شبد سنہڑا سچ سُنائیا۔ جھگڑا رہے نہ سیتا رام، گوپی کابن نہ کھئے لڑائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد شرع رہے نہ کھئے شیطان، لاشریک دے سمجھائیا۔ نانک گوہند حق پہچان، پڑدا اوہلا آپ اُٹھائیا۔ ساچا مالک مہروان، محبوب دے درڑائیا۔ چار ورن کرن پروان، برن اٹھاراں بھل نہ جائیا۔ اتم پرما تم اپنے نال کر پروان، پروانہ دُھر دا دے پھڑائیا۔ منوآ من نہ رہے افغان، شبد کھنڈا ہنٹھ اُٹھائیا۔ جگ چوکڑی منگدے آئے دان، خالی جھولی آگے ڈابیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا دے چُکائیا۔ گر اوتار پیغمبر سچ دوارے منگن منگ، انت اخیر دھیان لگائیا۔ کرپا کر سُرے سرینگ، پاربرہم تیری سرنائیا۔ کلجگ اتم رہیا لنگھ، لیکھا مات رہے نہ رائیا۔ سرشٹ سبائی ہوئی دنگ، حیرانی اندر دے لوکائیا۔ ساچی دئے کوئی نہ گنڈھ، اتم پرما تم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ شبدی نام نہ وجے مردنگ، سوئی سُر ت نہ کھئے اُٹھائیا۔ دیناں مذہباں جھگڑا پایا کندھ، دئی دویت نہ کھئے گوائیا۔ پڑدا لٹھا نہ برہم ہنگ، پاربرہم نہ کھئے سائیا۔ ساچا نور نہ دے چن، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ ساچا راگ سُنے کھئے نہ کن، سرون دھار نہ کھئے بندھائیا۔ دئے لوچن سرشٹی ہوئی اٹھ، تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ ساچے مندر مئے کوئی نہ پندھ، گرہ مندر نہ کھئے رُسنائیا۔ کرپا کر سُرے سرینگ، در ٹھانڈے سیس جھکائیا۔ سچ پریم دا دے اند، اند اپنا دے وکھائیا۔ لیکھا مُک جائے جمن سُرستی گوداوری گنگ، اٹھسٹھ نہ کھئے بھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آسا سب دی ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کر نمسکار، سچ دوارے سیس جھکائیا۔ ستجگ ساچی دس دے دھار، شبدی حُکم پرگٹائیا۔ کس بدھ ہووے جگت ووبار، ووباری آپ کرائیا۔ ذات پات نہ رہے سنسار، اتم برہم دے سمجھائیا۔ اوچ نیچ نہ بیوے خوار، راؤ رنگ نہ کھئے وڈیائیا۔ ساچا دس دے اک پیار، سانجھے یار تیری وڈیائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، شاستر سمرت وید پُران سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچا مارگ دس بھگونت، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ اتم پرما تم میل کنت، کنت کنتوبل تیری وڈیائیا۔ بھگت سہیلے سنت، ستگر ہو کے پیج دھرائیا۔ اکو نام تیرا منت، منتر ساچا دے سمجھائیا۔ گرھ تے ہووے ہنگت، ہنگ برہم نظری آئیا۔ چار ورن

اٹھاراں برن اِکو بن جائے سنگت، جھگڑا دُنی رہے نہ رائیا۔ سچ برہم دی ہووے پنکت، پنکتی اپنی دے سمجھائیا۔ جتھے کوئی مُلا شیخ نہ ہووے پنڈت، بودھ اکادھ کر پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا وقت آپ سہائیا۔ ساچا وقت سہا بھگوان، دُھر دی منگ منگائیا۔ کھیل کھیل وچ جہان، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ ست دھرم دا بنا اک ودھان، ودیا دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ آتم انتر دے برہم گیان، پاربرہم پڑدا آپ اٹھائیا۔ سچ پریتی دے کے دان، دانو دیوت سُر لئے بنائیا۔ گھر سوامی ملے آن، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا میل لئے ملائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرن عرض، آرزو حق سنائیا۔ جگ بدلنا پرہو تیرا فرض، ستجگ تریتا دواپر کلجگ رہن نہ پائیا۔ کلجگ اتم پوری کر غرض، نرگن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ دین دُنی ویکھ اسیں ہوئے اسپرج، حیرانی ساڈے اندر آئیا۔ شرع چھری پھرے جگت وچ کرد، قاتل مقتول دوویں رہے گر لائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ ہوئے ناپڑد، اوڈھن شبد نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرے نام دا سارے منگدے دھڑت، چنگی خانہ لیا بنائیا۔ نانک نے آتم پر ماتم چوٹھی لانو کیتی لکھت، تیرا روپ من نال تن نہ کھئے گرمائیا۔ گرمکھ مل کے رہے کوئی نہ فرق، فیصلہ حق دینا سنائیا۔ چار جگ دی پچھلی کر دے ترک، توت اپنا حکم منائیا۔ توں مالک اُتے عرش، فرش تیری وجے ودھائیا۔ جن بھگتاں دے درس، سنمکھ ہو کے سوہیا پائیا۔ امرت میگھ اِکو برس، بوند سواتی مُکھ چوائیا۔ پورب لہنا دینا قرض، مقروض حساب مُکائیا۔ اپنا کھیل کر ندھڑک، گر اوتار پیغمبر سیس جھکائیا۔ تیرا نام اِکو ہووے کھنڈا کھڑگ، چلہ دُھر دا دے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا مارگ اِک لگائیا۔ ساچا مارگ لا دے چار ورن، وارتا اپنی اِک درڑائیا۔ جھگڑا رہے کوئی نہ برن، ذات پات نہ کھئے لڑائیا۔ جیو جنت سادھ سنت تیرا ڈھولا اِکو پڑھن، سوہنگ بولا ست سمجھائیا۔ سچ پریتی دس دے پرن، پرنام اِکو دے سمجھائیا۔ توں کِریا کر کرنی کرن، قادر قُدرت درڑائیا۔ بھہ بھو چکاؤنا ڈرن، سماج دا جھگڑا رہے نہ رائیا۔ سچ دوارے دس ورن، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ سنت سہیلے پوڑی چڑھن، گھر مندر ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حکم دے ورتائیا۔ سِری بھگوان کہے سن پیغمبر گر اوتار، اوترا دئے جنائیا۔ کلجگ لیکھا مکے اتم وار، وارتا اپنی دئے سمجھائیا۔ اگے کھیل کرے نرنکار، نرگن داتا وڈ وڈیائیا۔ حکم سندیشے دیوے وچ سنسار، وشن برہما شو نال سمجھائیا۔

سرِشٹی درِشٹی لئے اُتھال، سُنہڑا اک سُنائیا۔ جھگڑا رہے نہ شاہ کنگال، اوچ نیچ نہ کھئے وکھائیا۔ سب دی سُرُتی لئے سنبھال، سمبل بہہ کے خوشی منائیا۔ پُچھنہار مُریداں حال، مُرشد ہو کے پھیرا پائیا۔ سَتگر شبد بنا دلال، سانجھا پیر آپ ہو جائیا۔ جوتی نُوں جلوہ کر جلال، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ نرگن دھار اک امام، کامل مُرشد پھیرا پائیا۔ شرع دے جھگڑے میٹ تمام، تمنا کوڑی دئے گوائیا۔ دین مذہب دا رہے نہ کوئی غلام، عُربت اندروں دئے کڈھائیا۔ اِکو پروردگار پُرکھ اکال ساچے رام کرنی پئے سرب پرنام، سلام اِکو دئے درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر سُنو شبدی بات، حُکم سندیشے وچ جنائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، سَتجگ سچا لوں اُتھائیا۔ ساچا جوڑ کے دُھر دا نات، نرگن ہو کے میل ملائیا۔ جو گوبند گیا آکھ، بھوکھتاں وچ سمجھائیا۔ سو کھیل کھیلاں ساکھیات، پڑدا اوبلا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس نرکھ نُوں سکیا کوئی نہ واچ، بُدھیوان سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ اُس دا پڑدا کراں فاش، نقاب نظر کھئے نہ آئیا۔ ساچا مارگ کر جگت پرکاش، نُوں نُوں دیاں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی کار کھائیا۔ سو پُرکھ نرنجن ویکھ وکھائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن رنگ چڑھائیا۔ آد نرنجن جوت جگائیا۔ ایکنکارا کھیل کھلاوئیا۔ ابناشی کرتا سوہیا پائیا۔ سِری بھگوان پڑدا لاہوئیا۔ پاربرہم ونڈ ونڈاویگا۔ برہم اپنا روپ درسائیا۔ شبدی ڈھولا راگ لاویگا۔ سوہلا ساچا اک سُنوئیا۔ مولا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کایا چولا آپ سہاویگا۔ پنج تت کھئے نہ پائیا۔ ترے گن لیکھا انت کراویگا۔ بھگت سہیلا سنت اپائیا۔ گر چیلانگ لگاویگا۔ سجن سہیلا دیا کھائیا۔ کلجگ اتم آیا ویلا، کوڑی کِرپا ڈیرہ ڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ ساچی کرنی کار کھائیا۔ نرگن ہو کے حُکم ورتاوانگا۔ سرگن تیری دھار سمجھاوانگا۔ لکھ چوڑاسی پھول پھولاوانگا۔ دین مذہب جھگڑا انت چکاوانگا۔ چار ورتاں اِکو ادب، بے ادبی وچوں باہر رکھاوانگا۔ پُرکھ اکال دے سب نُوں پُوجنے پین قدم، پین قدم تون سپس سرب نواوانگا۔ آتم پرما تم ساچے ڈھولے وچن، شبد ناد گیت درڑاوانگا۔ ناتا جوڑ کے پنج تت کایا ماٹی بدن، بدلہ سب دا آپ چکاوانگا۔ دو جہاناں کر کے عدل، انصاف اِکو اک رکھاوانگا۔ کلجگ کوڑی کِرپا دیواں بدل، سَتجگ ساچا مارگ پرگٹاوانگا۔ من واسنا رہن نہ دیواں نقل، عقل سب دی اک رکھاوانگا۔ ساچا دے کے یقین حق ال، حقیقت اپنی اک

سمجھاوانگا۔ گر اوتار پیغمبرو تہاڈا حکم کلجگ کریا مُعطل، مُطالع سب نوں آپ کراوانگا۔ جھوٹھا چھڈنا پئے وطن، بے وطن آپ ملاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ ساچا آپ جگاوانگا۔ ستجگ ساچے اٹھ بلوان، تیری واری آئی۔ کریا کرے سری بھگوان، مہر نظر اک اٹھائی۔ کلجگ ویلا انت پہنچیا آن، گوبند چلہ رہیا اٹھائی۔ پُرکھ اکال دے ہتھ ہونی کمان، کامل مُرشد حکم ورتائی۔ گھر گھر مٹے پین نہ مول ججان، جہاں دا لیکھا دینا مُکائی۔ سب نوں مارگ دے آسان، پڑدا اولہا آپ چکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، حکم سندیشہ اک درڑائی۔ ستجگ اٹھ کے چرن رہیا جھک، نیناں نیر وبائی۔ کلجگ پینڈا کس بدھ رہیا مُک، پُرکھ اکال دے سمجھائی۔ ابناشی کرتے کہا گوبند کولوں پُچھ، جو بالے نیہاں ہیٹھ دبائی۔ اکو ساچی رکھ کے اوٹ، چوٹ جگت وچ شنوائی۔ سچکھنڈ دوارے بہ کے کوٹ، قلعہ گڑھ اک درسائی۔ میلا مل کے نرمل جوت، جوتی جوت کرے رُشنائی۔ شبد ستگر ہو کے مارے چوٹ، چوٹی چڑھ کے لئے اٹھائی۔ جس نوں لبھدے کوٹی کوٹ، لبھیاں ہتھ کسے نہ آئی۔ جو جھگڑا مُکا کے گیا ورن گوت، امرت جام اک پیائی۔ اُس دی کری کسے نہ سوچ، دوت کوٹ اندروں نہ کسے کڈھائی۔ سدھراں نال کردے کھوج، پردے ہر نہ کھئے وسائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر سرنائی اک سمجھائی۔ ستجگ کہے سُن گوبند میرے ستگر، بینتی اک درڑائی۔ کی لہنا دینا کلجگ اتم دُھر، مستک سب دا ویکھ وکھائی۔ کس بدھ چھڈیا اند پُر، لہنا جگت چکائی۔ کس حکم نال آویں مُڑ، نرگن ہو کے پھیرا پائی۔ جن بھگتاں پریت نیہاویں لگی توڑ، ٹٹی گنڈھ پوائی۔ ساچے شبد چڑھیں گھوڑ، بھجیں واہو داہیا۔ سچ دوارے آئیوں واگل موڑ، ایہ تیری بے پرواہیا۔ تیریاں سیکھاں نوں تیری سدا لوڑ، لوہڑے وچ لوکائی۔ ماچھوواڑے سیج ہنڈھائی ستھر روڑ، روڑا آگے نہ کھئے اٹکائی۔ اپنا لیکھا دس دے نواں نکور، قلم شاہی سمجھ سکے نہ رائی۔ کلجگ ویکھ اندھیرا گھور، تیرا درس کھئے نہ پائی۔ من واسنا اٹھے ہونے ڈھور، پشو پریت روپ وٹائی۔ جھگڑا مکے نہ مور تور، تیرا میرا نہ کھئے سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم دے ورتائی۔ گوبند کہے سُن ستجگ سچے مٹر، مٹرا دیاں درڑائی۔ میں نرگن دھاروں آیا نکل، مینوں جنے کھئے نہ مائی۔ میری لبھ کسے نہ شکل، گیانی دھیانی سمجھ کسے نہ آئی۔ مینوں کرے کوئی نہ قتل، تن دھڑ نہ کھئے وکھائی۔ سچکھنڈ دوارا میرا وطن، پُرکھ

اکال پتا مائیا۔ میں آیا بھگتاں دے پتن، پت پرمیشور نال ملائیا۔ کلجگ کوڑی کریا دا رہن نہیں دینا یتن، بیتھارتھ لیکھا دینا چکائیا۔ ماٹی بھانڈے کرنے سکھن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گوبند اوہ ویکھ تیئی اوتار، بیٹھے سپس نوائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کرن پکار، دروہی تیرا نام خدائیا۔ یامبین سانجھے یار، لاشریک اوٹ تکائیا۔ واحد تیرا کلمہ کائنات جس دی پاوے کوئی نہ سار، سر سکے نہ کھئے کرائیا۔ صدی چودھویں سب دا گیا اعتبار، بے اعتباری ہوئی لوکائیا۔ جو سکھیا آیا سکھال، حکم اک درڑائیا۔ اُس دا اتم ہویا زوال، ظاہر ظہور نہ کھئے رُشنائیا۔ تیرے آگے اک سوال، عرض نال شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کر سلام، بن سجدیوں سپس جھکائیا۔ کریا کر وڈ امام، آمد تیری ویکھ وکھائیا۔ ساچا مندر کایا کعبہ نظر نہ آئے جہان، بھجن واہو داہیا۔ ست رہیا نہ کھئے اسلام، اسم اعظم نہ کھئے درڑائیا۔ شرع وچ سارے بھئے بدنام، بدی گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچا راہ رہبر دے سمجھائیا۔ گوبند کہے سُن ستجگ دھر دے ساتھی، سچ دیاں درڑائیا۔ پُرکھ اکال دی متی پئے اکھی، آخر اکو نظری آئیا۔ جس میٹنی کلجگ اندھیری راتی، کوڑ کڑیارا دئے کھپائیا۔ دین مذہب دی رہن نہ دیوے باقی، گر اوتار پیغمبر لئے بُلاییا۔ لوک مات ویکھو مار کے جھاتی، بن پُرکھ اکال اکھ تکائیا۔ ساچا دے کوئی نہ ساقی، جام حق نہ کھئے پیائیا۔ منزل چڑھے کوئی نہ گھاٹی، مل محبوب درس کھئے نہ پائیا۔ صوفیاں لبھے کھئے نہ ذاتی، سادھ سنت رہے گر لائیا۔ منوآ چڑھیا وکار دے راکی، ایرا غیرا رہیا جگائیا۔ بن بھگتاں ٹھنڈی ہووے کیسے نہ چھاتی، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ کوٹن کوٹ تیرے نام پرہہ گاؤندے دوس زین پرہاتی، صفتاں وچ صلاحیا۔ تیری آتم جوت کیسے نہ جھاکئی، پر ماتم مل نہ وجی ودھائیا۔ بجر کپاٹ کیسے نہ پاٹی، ناہی کول ترشن نہ کھئے مٹائیا۔ بن اکھراں تون تیری پُستک کیسے نہ واچی، گرنتھ پڑھ پڑھ شکر منائیا۔ تیری سب تون اتم ذاتی، جتھے الفیے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ نہ کوئی جھگڑا دے سماچی، نہ کوئی مُلا دے قاضی، نہ کوئی پنڈت ہووے راضی، نہ کوئی گرنتھی سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا مارگ دے وکھائیا۔ گوبند کہے ستجگ ساچے پرہہ دا اک دستور، چار جگ سمجھ کیسے نہ پائیا۔ جگ چوکڑی حاضر حضور، حضرت ہو کے ویکھ وکھائیا۔ پیغمبراں دے کے نور، کلمیاں نال پڑھائیا۔ اتم لیکھا مُکا کے ضرور،

ضرورت سب دی پھول پھولائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد بنا مزدور، سیوا سچ لگائیا۔ کلجگ ناتا جوڑ کے کوڑو کوڑ، کوڑ کُٹب دتا
 دکھائیا۔ بڈھیوان بنائے مورکھ موڑھ، چتر سگھڑ نہ کھئے چٹرائیا۔ منوا اندر پاوے فنور، فنوے سب دے اُپر لگائیا۔ اپنا سمجھے نہ کھئے
 قصور، قسم کھا کھا رہے سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا سب دا ویکھ دکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار
 پیغمبرو آؤ آکے، اگلا لیکھ جنائیا۔ جوتی نور اِکو جگے، سچ پرکاش ملے وڈیائیا۔ سچ دوارا اِکو سچے، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ساچا
 مارگ اِکو لگے، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جھکڑا رہے نہ کھئے چوئڈی پگے، سنجگ سچا مارگ لگے، لگ ماتر نظر کھئے نہ آئیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بیہو ابھیدا دئے کھلائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر دیو بیان، بن قلم قلم بند کرائیا۔ بن
 سیس کرو پرنام، جگدیشر ویکھ خوشی منائیا۔ سارے کہو ساڈا لیکھا مُکیا جگت کلام، ڈھولے دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ جس وچ
 مات ہونے بدنام، بدی دا لیکھا نظری آئیا۔ تیرے آگے کریئے سلام، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ پروردگار سانجھے یار، لاشریک
 تیرے ہتھ حق توفیق، توحفہ اپنا دے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ حکم سُنو تئی
 اوتار، اوتار تئی آپ جنائیا۔ سارے ہووو خبردار، بے خبراں خبر الائیا۔ نیر تگو جگت سنسار، درشتی جیو لوکائیا۔ آتم پرما تم
 کپڑا کرے پیار، سُرتی شبد کون جڑائیا۔ تسیں ویاہ کردے آئے جگ چوکڑی چار، ناتا تتاں نال جڑائیا۔ انتر اتم اُتریا کوئی نہ پار، پرا
 پسنتی مدھم بیکھری گا کے خوشی منائیا۔ راگاں ناداں وچ کردے گئے اظہار، اِشتہار میرا نام چھپوئیا۔ صفتاں والے اکھڑ دس دتے
 دو چار، جنہاں نوں کہندے وید پُران شاستر سمرت وچ جہان، انجیل قرآن ہونے پردھان، کھانی بانی ونڈ ونڈائیا۔ اِس توں پرے
 بھگت بھگوان، جتھے جھلے دھرم نشان، نہ کوئی زمیں نہ اسمان، نہ شبد نہ دھنکان، نہ کوئی راگی گاوے گان، نہ کوئی مسلہ پڑھ
 قرآن، نہ کوئی ویداں مارے دھیان، اچھل اچھید اپنا حکم ورتائیا۔ ایکا شبد گرو بلوان، لیکھا جانے زمیں اسمان، برہمنڈاں کھنڈاں
 مار دھیان، جگ چوکڑی میٹے آن، کلجگ لیکھا دئے مکائیا۔ تہاڈا پروانہ کرے پروان، اِبناشی کرتا مہروان، پُرکھ اکالا نوجوان، جن
 بھگتاں بنائے اِک ودھان، وادھا اپنے نال کرائیا۔ گر اوتار پیغمبرو مناوو خوشی، خوشحالی وچ جنائیا۔ سنجگ دھار چلاواں سچی،
 سچ سنجم ویکھ دکھائیا۔ منوا کرے کھئے نہ رچی، آتم پرما تم وجے ودھائیا۔ جن بھگتاں پدوی دے کے اُچی، اُچ اگم اتہاہ نال ملائیا۔

مت ہون نہ دیواں پُٹھی، شبدی شبد اک شنوائیا۔ وڑیا رہن نہ دیواں کوئی وچ ترے کئی، دسم دواوی پہلی جھلک پرگٹائیا۔ جن بھگتاں کرنی نہ پئے کیسے دی بُتی، بُتخانے وچوں باہر کڈھائیا۔ ساچی پریت کدے نہ جاوے لٹی، ٹھگ چور یار سکے نہ کھئے چڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سماج دئے بنائیا۔ سچ سماج اک بناوانگا۔ شبد اگئی سنا کے آواز، پڑدا اوہلا آپ اٹھاوانگا۔ آتم پر ماتم کھول کے راز، رازق رحیم میل ملاوانگا۔ جن بھگتو تہانوں لبھنا پئے نہ کھئے اُستاد، میں اکو نام پڑھاوانگا۔ جس دی سیکھیا چار جگ رہنی یاد، اگلا مارگ آپ لگاوانگا۔ بُدھی ہنس رہے نہ کاگ، سوہنگ ڈھولا اک درڑاوانگا۔ جس دی کردے رہے تانگھ، آخر اوسے نال میل ملاوانگا۔ حُجریاں وچ دینی پئے نہ بانگ، مسیتاں دا رگڑا رنگ چُکاوانگا۔ سچ دوارا دیاں سُکھالا لایہ، بھگت دوار اک وکھاوانگا۔ جتھے دُھر دا وجے ناد، ڈھولک چھینا نہ کھئے کھڑکاوانگا۔ جس رچن رچائی آد، اتم اوس دے رنگ رنگاوانگا۔ تہاڈا مانس جنم نہ ہووے برباد، بربادی وچوں باہر کڈھاوانگا۔ ستجگ ساچا کر آباد، نیہہ لوک مات پرگٹاوانگا۔ سچ پریم دی دے کے داد، نانک دادک آپ اکھاوانگا۔ گرمکھ پُھلواڑی ویکھ کے سوہنا باغ، گوبند باغیچہ سچ مہکاوانگا۔ ستجگ ہووے وڈ وڈ بھاگ، بھگن ہو کے دیاکھاوانگا۔ دُرمت میل دھو کے داغ، زرمل رُپ آپ وکھاوانگا۔ سچ وڈیائی ملنی آج، سمت شہنشاہی آپ سمجھاوانگا۔ گر اوتار پیغمبر دیون ساتھ، سکلا سنگ آپ بناوانگا۔ پُرکھ اکال دُھردرگاہی بن مہاراج، سری بھگونت ناؤں دھراوانگا۔ جن بھگتاں بھگتاں نال رچ کے کاج، شبد وچولا گرو وچ ٹیکاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ستجگ ساچی رسم آپ وکھاوانگا۔ ستگر شبد جن بھگت وچولا، ایتھے اوتھے میل ملائیا۔ توں میرا میں تیرا گا کے سوہلا، سوہنا جوڑ جڑائیا۔ جس گھر دا ستگر نانک بنیا گولا، چاکر ہو کے سیو کھائیا۔ اُس دا نام سدا انبولا، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جس کوڑی کِرپا کلجگ مٹاؤنا رولا، ستجگ سچ وجے ودھائیا۔ گوبند چُکاؤنا اوہلا، پڑدا دئے اٹھائیا۔ چار ورن دا اکو بولا، شبد جیکارا اک الائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ست ستوادی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ستجگ تیرا مارگ سِدھا، صاحب سوامی آپ لگائیا۔ گوبند ہتھ رکھائی بدھا، جو کر کے گیا شنوائیا۔ اتم جوتی دھار شبدی لے کے آئے سیدھا، نرویر ہو کے ویس وٹائیا۔ بھاگ لگائے جیو پنڈا، ساڈھے تین ہتھ سوہا پائیا۔ جن بھگتاں تن من جس نے ودھا، انیالا تیر چلائی۔

سچ دوارا دے کے نگھا، سانک ست دے کرائیا۔ دُھردرگاہی بن کے پتا، پت پریشور نال ملائیا۔ پہلوں آتم پر ماتم جن بھگتاں کرا کے پتا، نانا دُھر دا آپ جڑائیا۔ پھر تن ماٹی خاک پنج تت بدھا، لڑکا لڑکی ہوئے کڑمائیا۔ چرن کول دوارے دے کے جگ، جگ اپنی دے سمجھائیا۔ شبدي ستگر شیر بگا، کلجگ کالی دھار وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم آپ پرگٹائیا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگتاں ہووے نانا، سرگن سرگن میل ملائیا۔ پُرکھ اکال جوتی جاتا، ہر گھٹ رمیاں ویکھ وکھائیا۔ ستجگ پوری کرے آسا، ترشنا کوڑ دے مٹائیا۔ جن بھگتاں دے بھرواسا، سماج سچ دے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ستگر شبدا کراؤندا کاج، دوجے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بھگتاں نال بن دا سماج، گرمکھاں ایہہ وڈیائیا۔ پنجاں جیکاریاں دی سچ آواز، سنے دُھردرگاہیا۔ چار ورنان دا ساتھ، اٹھاراں برن کڑمائیا۔ پُرکھ اکال حکم رہیا آکھ، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیا۔ ستجگ سب نوں منئی پئے بات، باطن پڑدا آپ چکائیا۔ ابناشی کرتا نر نرنکارا سب نے کرنا یاد، یادداشت وچ لوکائیا۔ جس نے ستجگ کھیڑا کرنا آباد، کلجگ کوڑا دے مٹائیا۔ جن بھگتو تہاڈا شروع ہویا کاج، کجل دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ آتم انتر سنا اکو ناد، ناد دُھن شنوائیا۔ سوئی سرتی جائے جاک، نام وجے ودھائیا۔ ابناشی کرتا کریا کرے آپ، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا مارگ اک وکھائیا۔ ساچا مارگ لگنا جگ، جگ جیون داتا دیا کھائیا۔ بھگت سہیلے سجن سد، ہر سنگت وچ بہائیا۔ ستگر ڈھولا شبدا گایو سد، راگ دُھردرگاہیا۔ کارج ہووے بہہ، اوہلا رہے نہ رائیا۔ پریتی جاوے بجھ، وجے سچ ودھائیا۔ ترشنا میٹے آگ، ہوس نہ کھئے رکھائیا۔ ہنس بنائے کگ، سوہنگ مانک موتی چوک چکائیا۔ سچ دوارے بہنا ودھ، پچھلا پنڈھ مکائیا۔ جن بھگتو تسیں سری بھگوان دی جد، ہنس اکو نظری آئیا۔ ویکھیو ذات پات وچ نہ ہوئیو اڈ، گوبند حکم اک منائیا۔ ایسے کر کے نانک سب نوں گیا چھڈ، پڑدا اوہلا وچ ٹکائیا۔ جیہڑے کھاندے مچھی ڈڈ، ارجن گرو نہ ہوئے سہائیا۔ جیہڑے کہندے گوبند بکرے دتے ودھ، ست دیاں وکھائیا۔ ستگر شبدا پروانہ سدا سد، جگ جگ دین گواہیا۔ سچ پریتی چڑھیا رنگ کھڑگ، کٹار لال وکھائیا۔ دین مذہب جھگڑا مکائے سچ، پنجاں پیاریاں آپ سمجھائیا۔ میں تُوں تُوں میں اندر جاواں رچ، جو گرسکھ میرا روپ وٹائیا۔ سو ویلا سہنجنا ہووے آج، وجے سچ ودھائیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ، لیکھا

جانے دُھر درگاہیا۔ جن بھگتو دُھر سندیشہ دیواں دس نو کھنڈ پرتھی دینا سمجھائیا۔ جو سب نوں گیا چھڈ، بھجیا واہو داہیا۔ سو دھرم نشانہ دئے گڈ، ست رنگ نشان جھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستجگ مارگ اک لگائیا۔ ستجگ مارگ بھگتاں لیک، لکیر سکے نہ کھئے مٹائیا۔ پُرکھ اکال ہتھ توفیق، شبدی شبد حکم چلائیآ۔ ستگر شبدی حکم کرے تصدیق، شہادت نام بھگتائیا۔ بھگتاں نال بھگتاں میل ٹھیک، پر پُرکھ دئے وڈیائیآ۔ پُورب جنم دی آسا پوری ہووے ریجھ، جو سٹمکھ سوہیا پائیا۔ چرن پریتی اک حدیث، ساچا حکم دتا پڑھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے دئے وڈیائیآ۔ ہرجن ساچے جوڑے جوڑے، پُورب جنم ویکھ وکھائیآ۔ دوجے ناتا دئے توڑ، کوڑا سنگ نہ کھئے لیہائیآ۔ لاگی لاگن دیوے ہوڑ، ہوکا اکو نام جنائیآ۔ سماج اٹکائے نہ کوئی روڑ، اڑکا دنی دتا مکائیآ۔ جھگڑا رہیا نہ مور تور، تورا مورا نظری آئیآ۔ نیتر دے کے فرنا پھور، فوورن اپنا پڑدا لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سہیلے میل ملائیآ۔ بھگت سہیلے کر ملاپ، میلا ہر جگدیش کرائیا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان چینا جاپ، دوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کوٹ جنم دے اترن پاپ، ڈرمت میل دھوئیآ۔ آتم پرما تم بنے ساک، پاربرہم برہم لئے پرنائیا۔ جو کبیرا منزل چڑھ کے گیا آکھ، ڈھولا گیت سنگیت سنائیآ۔ سو لیکھا جانے وڈ پرتاپ، بے پرواہ بے پرواہیا۔ رُوح بُت دوویں کر کے پاک، اپنا رنگ رنگائیآ۔ بھاگ لگا کے ماٹی خاک، تن وجود کرے صفائیآ۔ لہنا دینا چکائے ہتھو ہاتھ، جگت ادھار دئے چکائیآ۔ جن بھگتو تہاڈا اکو پوجا پاٹھ، سمرن جوگ ابھاس دتا سمجھائیآ۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی بھگتاں کایا مندر اندر کھول کے تاک، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ٹلے پربت سمند ساگر کھوجن کھئے نہ جائیا۔ کسے ہتھ نہ آئے شہودوالے مندر ماٹھ، مُلا قاضی جگت مسیت رہے گر لائیآ۔ جن بھگتاں دا سب توں وکھرا سماج، رواداس چمار دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ جوڑی جوڑا لڑکا لڑکی، ناری نر دی نظری آئیآ۔ جن بھگتو ایہہ کھیل پرہو دے گھر دی، دوجا سنگ نہ کھئے بنائیآ۔ اوہ آتم پیاری تردی، جو پرہہ دا درشن پائیا۔ سو کنت سہاگی وردی، جو وارتا پچھلی یاد کرائیا۔ تہاڈی کلا ہووے چڑھدی، ڈھپندی دسے جگت لوکائیآ۔ جیہڑی تُوں ہی تُوں پڑھدی، اوہ اوسے وچ سہائیآ۔ کھیل رہی نہ کلجگ کل دی، ستجگ سچی دھار پرگٹائیآ۔ کچھ آسا باون بل دی، بل دوارے لئی تکائیآ۔

کھیل ویکھنی پُرکھ اٹل دی، جو اٹل پدوی رہیا پُچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سہیلے لئے ترائیا۔ جن
 بھگتاں ہویا دھرم وواہ، وعدہ پور کرائیا۔ کیسے گرتھ دی لوڑ رہے نہ را، بغل قرآن نہ کھئے ٹکائیا۔ پاندھائے نہ کھئے سیدا، ویدی آہوتی
 نہ کھئے کرائیا۔ اکو پُرکھ اکال لینا دھیا، جس نوں گر اوتار پیغمبر سیس نوئیا۔ جو سدھا ملے آ، لکھن پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔
 لکھ چوراسی وچوں پکڑے بانہ، نرگن ہو کے لئے جگائیا۔ اکو کایا مندر اندر دس کے اپنا ناں، ناؤں نرنکارا دئے سمجھائیا۔ ایتھے اوتھے
 دو جہاناں دیوے ٹھنڈی چھاں، اگنی آگ نہ کھئے تپائیا۔ پت پریشور بن کے پتا ماں، بھین بھنیا ساک سین نظری آئیا۔ جن بھگنو
 سدھا پرہ دا دھرو دھیاں، حاضر ہو کے بھئے سہائیا۔ سدا وسیا ٹھاڈے ساڈھے تن بتھ ماک، کایا مندر ڈیرہ لائیا۔ جس ویلے
 چاہو سچ پریت وچ کراؤ نیاں، عدل انصاف اک وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر دے کے گئے بیاں، اپنا آپ لیا پرگٹائیا۔ پُرکھ اکال توں
 مالک دو جہاں، دوہری اپنی کھیل ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم دئے سُنائیا۔ ساچا حکم سُنائونا
 ساڈھے نو زین، اٹھاراں ہاڑ نظری آئیا۔ ستگر دھارا دسے عین، نقطہ عین نہ کھئے بنائیا۔ ساچا بن کے دھر دا سین، سمجھ دئے
 سمجھائیا۔ چار جگ جس دے حکم اندر رہن، اوہ حکم اک پرگٹائیا۔ کوڑی کرپا کھائے کوئی نہ ڈین، ممتا موہ نہ کھئے ہلکائیا۔ کرپا
 کرے نر نرائن، نر ہر پھیرا پائیا۔ ودیا مکھ چھپائے جگت ودوائن، وعدے خلاف نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ساچا راہ اک چلائی۔ جن بھگنو سچا رستہ، رہبر ہو کے دیاں جنائیا۔ پچھلا کھولنا پئے کیسے نہ بستہ، ودیالا لبھن کھئے نہ
 جائیا۔ اکو اشارہ رکھاں ٹھاڈے اندر دی اکھ دا، دھئے لوچن کم کیسے نہ آئیا۔ لہنا دینا دیواں حق دا، حقیقت ٹھاڈی ویکھ وکھائیا۔
 پڑدا اوہلا رہے نہ شک دا، بھرم دینا مٹائیا۔ جیہڑا چار جگ پُرکھ اکال رہیا تکدا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ دھیان لگائیا۔ اوہ
 مالک بن کے سچ دا، جوتی جاتا پھیرا پائیا۔ جو سمبل گوبند دسدا، ہر مندر ڈیرہ لائیا۔ جو جھگڑا ماکاوے دین مذہب وٹ دا،
 ڈنکا اکو دئے سُنائیا۔ مارگ لا کے ست دا، ست دھرم پرگٹائیا۔ جن بھگنو ٹھاڈا راکھا بنے پت دا، جگت پتیاں باہر کڈھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا آپ کرائیا۔ ساچا میلا وچ سنسار، وڈ سنساری آپ کرائیا۔ سنت سہیلے لبھدے دو
 چار، چار کھانی پھول پھولائیا۔ پورب لہنا پاوے سار، جنم جنم پڑدا دئے اٹھائیا۔ پچھلا قرضہ دئے اُتار، نہکرمی کرم کھائیا۔ جنہاں دا

اج ہویا وبار، اگی اگی نظری آتیا۔ ایہناں دا گوبند نال پیار، سر سے شہادت دے کے گئے بھگتائیا۔ ڈبے پہلی دھار، اکو اوٹ تکائیا۔
 جے ملیوں کیوں وچھوڑا دتا سنسار، آسا اک ودھائیا۔ پُرکھ اکال دتی آواز، اگئی آپ جنائیا۔ ایہہ دُھر دا کھیل تماش، بھانے وچ
 رکھائیا۔ جس ویلے کلجگ انت بدلاں رواج، سماج دیاں مٹائیا۔ چھتر دھاری ہو کے دیواں دُھر دا راج، سیکداری اک اکھوائیا۔ پریم
 پریتی اپنے نال رچ کے کاج، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ پھر جگت بنا سُبھاگ، ناتا دین دُئی مُکائیا۔ ساچا چلا کے اک جہاز، وکھائے
 سرب لوکائیا۔ تُساں پرہ دی رکھنی لاج، نیتز نین آگھ شرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم اک ورتائیا۔
 ساچے حُکم اندر دئے سندیشہ، سُنیہڑا اک جنائیا۔ تہاڈا لہنا دس دسمیسا، پُورب رہیا مُکائیا۔ بھگت اُدھاری جس دا پیشہ، پیشتر
 دئے سمجھائیا۔ جن بھگتو متو کوئی نہ وشن برہما شو مہیشا، گرو اوتار پیغمبر دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جے لبھنا تے لبھو اکو گوبند پُرکھ
 اکال دا بیٹا، جو آد جگاد سیو کھائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں کھیوٹ کھیٹا، نیا نُوکا اپنے کندھ اٹھائیا۔ جس دا کدے نہ بھلیا چیتا،
 چیتن سب نوں دئے کرائیا۔ تہاڈا کھاؤن آئے نیندا، یندکاں دئے ڈرکائیا۔ جو بن آگھاں رہے وینہدا، برہمنڈ کھنڈ پھول پھولائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ سر ہتھ رکھے سوامی، سماں ملے وڈیائیا۔ جن بھگتو آتم پرما تم پڑھنی بانی،
 شبَد نِشانی اک وکھائیا۔ پُرکھ اکال کرے مہروانی، محبوب دُھردرگاہیا۔ تہاڈی لیکھے لگے جوانی، جوان مرد ہوئے سہائیا۔ ناتا جڑیا
 باہمی، سکے نہ کھئے تڑائیا۔ جگت واسنا وچ لیکھا ہونا کامی، کوڑی کِریا باہر کڈھائیا۔ شرع دی کٹنی غلامی، تن زنجیر نہ کھئے
 وکھائیا۔ لوک مات ملے نیکنامی، نکیاں توں وڈے دتا بنائیا۔ جگ جگ دی تہاڈی جوڑی تریتے ویلے دی پُرانی، پُورب وچوں
 وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ جن بھگتو ہویا اند، اند ستگر اک جنائیا۔ خوشی
 کرائے بند بند، بندھن نام دتا وکھائیا۔ سانتک ست پا کے ٹھنڈ، اگنی تت بُجھائیا۔ ہر سنگت وچ تھاوں تھائیں پئی گنڈھ، دوجے دی
 لوڑ نہ کھئے وکھائیا۔ ایتھے اوتھے نوری چمکاوے چند، سیتلاں وچ سیتل ہو سہائیا۔ پُورب ہوئی آسا منسا پوری منگ، منگلاچار
 خوشی منائیا۔ نو سو چرانوے چوڑی جگ پچھوں جن بھگتو تہاڈا ہندا ایہہ پر بندھ، چار جگ پچھے نہ کھئے لوکائیا۔ پہلوں رسنا
 جہوا مدرا ماس چھڈا کے کوڑا گند، ستگر شبَد کر گُرمائیا۔ پھر چاڑھ جگت دا رنگ، رنگت اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جیون جیون وچوں بدلائیا۔ جیون وچوں بدلیا جیون، جگ جیون داتا دیا کھائیا۔ بھگت سہیلے امرت رس بیون، نچھر جھرنا رسیا جھرائیا۔ پن پُرکھ اکال لوک مات کیسے نہ بیون، سر دتا واپس ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جو ابناشی کرتے چرناں تھیون، نانا توڑن جگت لوکائیا۔ ساچا بیج اگئی بیون، پھل پھلواری آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دھر دا حکم اک ورتائیا۔ دھر دا حکم دئے سلطان، ستیاں آپ اٹھائیا۔ جن بھگتو تھادی بھگتی ہوئی پروان، پرم پُرکھ دئے سرنائیا۔ تسیں سچکھنڈ دے بنے مہان، جگت مہانی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ساچے نام دا کھادھا پکوان، کچیاں تون پگے ہو کے کھائیا۔ گھر سوہنا نظری آوے کابن، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ جس دا بدلے نہ کھئے ودھان، وادھا تھادا دئے کرائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا شبدی حکم دیوے فرمان، دھر درباری آپ درڑائیا۔ کلجگ میٹے کورٹا نشان، ست دھرم اک پرگٹائیا۔ چلہ چڑھے اوس کمان، جس نوں لوہار ترکھان نہ کھئے گھڑائیا۔ گوہند سورا اک بلوان، دو جہاناں ویکھے چائیں چائیا۔ رحمت وچ رحمان، مُحبت نال خُدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ جن بھگتو ویکھو کایا گرہ، قرآن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تھانوں سارے جگ نے کہنا بُرا، درگاہ ساچی ملے وڈیائیا۔ تھادے سر تے شرع نہ پھرے چھرا، دین مذہب دا جھگڑا نہ کھئے بنائیا۔ سارا جہان سریشٹی دریشٹی اندر بے گرا، پن بھگتا ستگر پُرکھ اکال نہ کھئے منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر کہے میں آگئی مات، پُرکھ اکال دتی وڈیائیا۔ جن بھگتاں دیواں دھر دی دات، وست امولک جھولی پائیا۔ گرسکھو بنا اک جماعت، اکو کرنی سچ پڑھائیا۔ جس نوں گوہند بنایا باپ، اوہ پُرکھ اکال سب دا پتا مائیا۔ اوسے دا کرنا جاپ، صفتی نام نہ کھئے صلاحیا۔ جو سب دا پورا کرن آیا بھوکھت واک، واقف کار ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تھادے کایا مندر اندر کھول کے تاک، پڑدا پڑدے وچوں اٹھائیا۔ لہنا دینا پورا کر کے حساب کتاب، آگے نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دھر فرمانا اک سمجھائیا۔ دھر فرمان سُنو بھگت، سری بھگوان آپ جنائیا۔ جھوٹھا نانا ویکھو جگت، سجن ساتھی نظر کیسے نہ آئیا۔ جنہاں دا وبار کھانا پینا فقط، فقرہ حق نہ کھئے سُنائیا۔ ہڈ ماس ناڑی ابلے بوند رکت، رتی رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ آتم پر ماتم لبھے کیسے نہ شکت، من واسنا ہوئی ہلکائیا۔ تھادا گوہند نالوں سمجھدے فرق، آپ نوں گوہند پتر کہہ سُنائیا۔ کیسے نوں ہتھ نہ آئی گوہند والی سڑک، منزل چڑھیا نہ چائیں چائیا۔

بُدھی اندر سارے گئے اٹک، اگلا گھر نہ کھئے وکھائیا۔ بکرے رہے جھٹک، بدنام گوبند رہے کرائیا۔ بُن آؤن والا وقت، ہونی سرب جُدائیا۔ کیسے نہیں ونڈنا درد، گر پیر ہوئے نہ کھئے سہائیا۔ کیسے نہیں مٹی عرض، دکھیاں دکھ نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگت لئے اُٹھائیا۔ جن بھگتو تہاڈی دُھر دی شادی، شمع شمع ہوئے رُشنائیا۔ کوٹاں وچوں تھوڑی دِسے آبادی، اچل نگر بہہ کے خوشی منائیا۔ تہاڈا نہ کوئی ڈھاڈی نہ رباہی، جگت ستار نہ کھئے وجائیا۔ نہ شرع تے نہ سماجی، نہ کوئی لہنا رہیا وکھائیا۔ تہاڈا بھگوان تہاڈے نال راضی، اوتھے کی کرے لوکائیا۔ جیہڑی جگت بندرا وچوں نہیں جاگی، آلس سکیا نہ کھئے مٹائیا۔ پرہہ دی یندیا کرنی انہاں دی دُھر دی وادی، وادھا کوڑ وکار رکھائیا۔ جنہاں دا منوآ ہویا باغی، سرتی سوئی نہ کھئے اُٹھائیا۔ کلپنا وچ ہوئے داغی، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ بن کے تتاں والے پاندھی، بھجن تھاوں تھائیا۔ کیسے نے کھادھا سور کیسے نے کھادھی ڈھانڈی، دوویں آنڈھی گوانڈھی، رائے دھرم دئے سزائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نر نرائن ویکھ وکھائیا۔ نر نرائن کہے میرا ستگر شبد سورا، ست ساچا اک جنائیا۔ جس نے کلجگ بونجھنا کوڑا، کوڑی کِرپا دئے مٹائیا۔ جس نے میرے نام دا وجاؤنا اکو تورا، تریا توں آگے کرے پڑھائیا۔ سرب کلا ہووے بھرپورا، بھرپوری ویکھے تھاوں تھائیا۔ چتر سگھڑ بنائے مَورکھ مَورھا، جنہاں امرت جام پيائیا۔ چرن پریتی مستک یگا لاوے دھوڑا، اندروں کرے صفائیا۔ کایا ماٹی رنگ چڑھائے گوڑھا، دو جہاناں اتر نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا راہ اک پرگٹائیا۔ ساچے راہ دا جگت وادھا، واپگرُو پُرکھ اکال کرائیا۔ جس نوں دوسر جانے کھئے نانہ، نانہ نانہ کرے سرب لوکائیا۔ ساچے بھگتاں اتتر ہوئی ہاں، ہاں ہاں وچ رکھائیا۔ سچ دوارے کر نیاں، عدل انصاف اک درڑائیا۔ جن بھگتو اک دوجے دی پھڑنی بانہ، ناتا سکے نہ کھئے تڑائیا۔ سب نے سمجھنا پُرکھ اکال پتا ماں، جگت ماتا پتا نہ کھئے بھیو چُکائیا۔ پُرکھ اکال دا فرمانا ہون لگا رواں، پہلا دن دئے درڑائیا۔ جس دا سماج مٹنا نواں، نو تو ویکھ وکھائیا۔ حکمے اندر کیسے نہیں مارنا دما، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتو پُرکھ اکال دیاکھاؤندا اے۔ سو پُرکھ نرنجن نرگن دھار نرویر ہو کے رنگ چڑھاؤندا اے۔ ست دوار سچی دھرمسال، ساچا مندر اک وکھاؤندا اے۔ جتھے پوہے کھئے نہ کال، شاہ کنگال اکو روپ رنگ چڑھاؤندا اے۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا نام اک سمجھاؤندا اے۔ ساچا نام سوہنگ مہراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان جیکار، چار جگ سمجھ کسے نہ آئیا۔ آؤندے رہے گرو اوتار، پیغمبر پھیرا پائیا۔ اپنا حُکم بدلدا رہیا وچ سنسار، رام کرشن عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گوہند ناؤں پرگٹائیا۔ پڑدا کھول کے انت دسیا نہ پاراوار، بے انت کہہ کے سارے شکر منائیا۔ دو جہاناں وچ کردا رہیا اظہار، تھوڑا تھوڑا نام جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا نام اپنے ہتھ رکھائیا۔ ساچا نام پُرکھ اکال سو، سو صاحب آپ درڑائیا۔ ہنگ برہم آپے ہو، لگھ چوڑاسی ڈیرہ لائیا۔ مہراج شہنشاہ دوجا اور نہ جانے کو، پاتشاہ بے پرواہیا۔ شیر سنگھ بَر ہو کے شبدی کسے نال نہ کرے دھروہ، بلدھاری وڈ وڈیائیا۔ وِشنوں ہو کے سیوا نال کرے موہ، حُکم پرہہ دا منّ منائیا۔ بھگوان ہو کے گھٹ گھٹ انتر دیوے لو، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں جیرج انڈاں ویکھ وکھائیا۔ آتم پرما تم نال جاوے چھوہ، میلا میلے سہج سُبھائیا۔ جن بھکتو پُرکھ اکال ستگر شبد اکو بڑا گروآں دا چاہیئے نہیں گروہ، بھتے گرو گم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہر حُکم اک سمجھائیا۔ ہر دا حُکم حُکم انوکھا، شاستر سمرت وید پُران بیٹھے سیس نوائیا۔ جس دے وچ نہیں کوئی دھوکھا، عدل انصاف اک درڑائیا۔ جگ جگ ویکھ اپنا موقع، نرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ کلجگ اتم آپے پنچا، پاربرہم پرہہ وِس وٹائیا۔ جن بھکت کلجگ انت کوئی نہ جاوے اؤنتا، ساچا میلا آپ کرائیا۔ اندر وڑ کے کرے صاف چوٹکا، جگت گوبر دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ امرت رس گوہند دھار اک تراؤنکا، دُرمت میل دھوائیا۔ سنت سُہیلے گر چیلے چڑھا کے اپنی نوکا، نئیا ساچی پار لنگھائیا۔ جن بھکتو گوہند سٹا اکو ڈھٹیا لایا ڈھونکا، برس برسی سمجھ کسے نہ آئیا۔ انت شبدی دھار وجایا دھونسا، نام رنجیت نگارہ اک پرگٹائیا۔ جس نے چھڈیا پٹنا پوٹنا، پاٹل ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ساچے آپ ترائیا۔ ہرجن ساچے تارن جوگا، جگت اپنے ہتھ رکھائیا۔ چنتا غم رہن نہ دیوے سوگا، ہرکھ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ مہروان ہو کے جگ چوگری کایا پنج تے بدلے چولا، جھگی سب دی ویکھ وکھائیا۔ جن بھکتو تہاڈا ویکھ کایا ساڈھے تِن ہتھ دا کوٹھا، کوٹھڑی پڑدا آپ گھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ سرن کہے میں آئی لوک مات، ماتر بھومی ویکھ وکھائیا۔ میرا اکو مائی باپ، دوجا ناتا نہ کسے جڑائیا۔ بھگتاں بنا ساتھ، ساتھن ہو کے سیو کائیا۔ جو گوہند گیا اکھ، اوہ

ویکھاں چائیں چائیا۔ جس دی ندیڑوں چُکی نہ کیسے راکھ، راکھی کرے تھائوں تھائیا۔ گُرمکھاں پُچھے وات، واتاؤرن دئے بدلائیا۔ جو اپنا انت آخیری دس کے گیا جاپ، سوہنگ بھتھا تیر کمان سمجھائیا۔ سو لہنا دینا رسیا واچ، واچک گیانی بھو نہ کھئے کھلایا۔ پترے پڑھ پڑھ سارے رہے واچ، منزل چڑھ مندر کایا وڑ، دُھر دا حُکم سچ فرمانا لوک مات نہ کھئے سُنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی آپ کھائیا۔ جن بھگتاں بھاگ اولڑا، لیکھا لکھت نہ کھئے جنایا۔ اِکو جانے پُرکھ اکال اِکلڑا، ایکنکارا بے پرواہیا۔ جو وسیا سچ محلڑا، سچ دوارے سوہیا پائیا۔ شبدی رُپ بھڑایا پلڑا، تند سکے نہ کھئے تڑایا۔ سچ دوارے کھلڑا، سَمکھ ہو کے نظری آئیا۔ جوتی شبدی دھار رلڑا، پنج تت نہ کھئے رکھائیا۔ سچ سینگھاسن اِکو ملڑا، آتم سیجا ڈیرہ لائیا۔ دِپیک جوت ہو کے بلڑا، بن تیل باقی کرے رُشنایا۔ دھام وکھائے نہچل اِک اٹلڑا، سچکھنڈ ساچا سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال پار کرائیا۔ جن بھگتاں مان جگت وڈیا، ہر وڈا ویکھ وکھائیا۔ نانا بدھاتا جوڑ کے دئے پرنا، پرم پُرکھ ہو سہائیا۔ ساچا سب دا سانجھا بھوے وواہ، وکھری ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ جن بھگتاں اگلا ساہ لینا سُدھا، اِگی ہو کے پندھ مُکایا۔ ساڈھے نؤ دا وقت لینا بنا، بناوٹ کوڑی باہر کڈھایا۔ ساڈھے پنج رنگ لینا چڑھا، دُرمت میل دھوایا۔ سوہنا لاڑا لینا سجا، جس دا سجن بے پرواہیا۔ گوبند سورا لینا منا، شبدی ستگر نظری آئیا۔ جو پکڑنہارا بانہ، باہو بل نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی کرنے آیا، کرتا پُرکھ گہر گمبھیر۔ جن بھگتاں نانا توڑے کوڑی مایا، سانتک سانت ست کرے سریر۔ گہر ابناشی ٹھاکر جس نے پایا، شرع تن نہ رہے زنجیر۔ ہردے ہر گن منگل گایا، منزل چوٹی چڑھ آخیر۔ سو ویلا بھگتاں تھادے اُتے آیا، تھادے بدل دیوے تقدیر۔ چرن پریتی جھولی پایا، امرت آتم دیوے ساچا سیر۔ جگ جنم دے وچھڑے میل ملایا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اتم پندھ چیر۔ بھگت دوارے بہ کے کاج رچایا، مُلا قاضی شیخ مسائک پنڈت پاندھا کرے نہ کھئے دلگیر۔ سب نے سوہنگ ڈھولا دُھر دا بولا مل کے گایا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اِک اٹھایا۔ سیری بھگوان کہے جن بھگت تیری پوری ہوئی منسا، واسنا کوڑ رہی نہ رائیا۔ گُرمکھ رُپ ہویا ہنسا، سوہنگ رُپ سہایا۔ ہر سنگت تیرا ہنسا، سربنس دتا وکھائیا۔ من ہنکاری مارنا کنسا، دُشت دُراچاری باہر کڈھایا۔ پرہ ملن

دی رکھنی ممتا، مایا موہ کوڑ تچائیا۔ گڑھ رہے نہ ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم نظری آئیا۔ پُرکھ اکال دا دوجا چلیا سمتا، شہنشاہی نو دھرائیا۔ جس نے کھیل کرنا رمتا رمتا، رام سب نوں دینا دکھائیا۔ دوجے آگے کرے نہ کوئی ممتا، منگن دا جھگڑا دئے چُکائیا۔ تُساں کی کرنا سَوَرگ بہشت جتتا، سچکھنڈ دوارے سہجے دیاں پُچائیا۔ کنارہ ملے کوئی نہ نندا، جُگ جُگ پرہ دی دھار چلی آئیا۔ تہاڈا پڑدا کھولان جیو پنڈ دا، برہمنڈ کھنڈ ہووے رُشنائیا۔ امرت بخشاں ساگر سِندھ دا، نجہر جہرنا اک جہرائیا۔ درشن ہووے گنی گہند دا، گہر گور پڑدا دئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ اند وچوں اند دئے پرگٹا، پرگٹ اپنا حُکم منائیا۔ گُرمکھو تُساں وکنا اکو ہٹا، ہٹوانے بھتے جگ نظری آئیا۔ جس دوارے نہیں کوئی رٹا، دویت وچ نہ کھئے رکھائیا۔ شرع دا نہیں کوئی پٹا، کوڑ کٹار نہ کھئے اُٹھائیا۔ اکو پُرکھ اکال سچا، سچ دوارے سوہیا پائیا۔ گُرسکھو تہاڈا اک دوجے دے نال ناتا ہویا پکا، آگے سکے نہ کھئے تڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنو بھگوان، گر اوتار پیغمبراں توں کلجگ اتم اخیر لے کے سب بچھا، بچھی طرح آگے اپنا حُکم چلائییا۔ ستگر شبد کرے پروان، پرانی سمجھ کھئے نہ پائیندا۔ جس نوں بُدھی جانے نہ نال گیان، پڑدا پاڑ نہ کھئے اُٹھائیندا۔ اکو جانے سری بھگوان، ابناشی کرتا ویکھ وکھائیندا۔ ست ستوادی دیوے دان، برہم برہمادی جھولی آپ بھرائیندا۔ آد جُگادی کھیلے کھیل مہان، جُگ چوکڑی سوہیا پائیندا۔ نت نوت بھئے پردھان، نرگن سرگن ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچا کھیل آپ درڑائیندا۔ ساچا حُکم دیوے آپ، اپنی دیا کھائیا۔ اکیاں دا ویکھ جاپ، انتر میل ملائییا۔ سچا سُن کے واک، وقت دئے سہائیا۔ جن بھگتو جدوں اکٹھے ہو کے سدو لوک مات، نرگن ہو کے آواں چائیں چائینا۔ تہاڈا کھول کے اندروں تاک، پڑدا دیاں اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی سرن اک تکائیا۔ جن بھگتو تہاڈی منگ چنگی، چار کُنٹ وچی ودھائیا۔ جس دی دھار کیسے نہ کیتی نگی، اوبلا سکیا نہ کھئے اُٹھائیا۔ پانی دھار سمجھ نہ سکی گنگی، گوداوری سُستی جمنا نظر کھئے نہ آئیا۔ سرشٹی ہوئی رہی رنڈی، کنت سہاگ نہ کھئے ہنڈھائیا۔ دیناں مذہبیاں دی چلدی رہی پکڈنڈی، گر اوتار پیغمبر ہون سہائیا۔ کلجگ اتم شرع دی کوڑ کڑیاری ویکھی منڈی، ونج جگت نال دسائیا۔ چار کُنٹ جگت گُرو بھتے بن گئے دمبھی، بھیکھ پکھنڈ وکھائیا۔ دھرنی

دھرت دھول دھول تھلیوں کھی، رو کے پرہہ نون دتا سنائیا۔ پُرکھ اکال میں تیری ککھوں جھی، بالی نڈھی بچی نظری آئیا۔ کلجگ جیواں مینوں کیتا نکھی، نکرم ہوکے دیاں دہائیا۔ پُرکھ اکال بیڑا بتیں، شوہ دریا نہ انت رڑھائیا۔ مایا ممتا ویکھی ہتے دھنی، موہ جگت ہلکائیا۔ تیرے درس نون سرشٹی ہوئی اٹھی، جگت روپ تگن چائیں چائیا۔ صاحب سوامی میری اکو مئیں، تیرے در عرض سنائیا۔ کوڑ گڑیا را اتم ڈئیں، ڈنکا اکو نام وجائیا۔ گڑھ ہنکاری بھئیں، بھانڈا بہم ٹڑائیا۔ گرمکھ سوانی ویکھیں وئی، واہوا تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ کھیل کہے میں ویکھنا کرنی کرتا، قدرت دا مالک بے پرواہیا۔ جو کھیل جانے گھر گھر دا، لکھ چوراسی پھول پھولائیا۔ جن بھگت منزل چڑھا، چوٹی چڑھ کے خوشی منائیا۔ ساچا ڈھولا پڑھا، اپنا راگ الاٹیا۔ اوسے دا کارج جن بھگتاں مل کے سردا، سچ نام سمجھائیا۔ اکیاں دا ہو کے بردا، ڈھر دی سیو کھائیا۔ گرمکھو ایہہ لیکھا نرائن نر دا، نر ناری مل کے لینا چکائیا۔ ویکھو ایویں خالی ایتھوں کھا کے نہ جائیو زردا، مٹھیاں وچوں مٹھا رس ہتھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم اک سمجھائیا۔ جن بھگتو اگلا سُنو حکم اتھاہ، سہج دیاں سمجھائیا۔ جتھے بھگتاں دا ہووے ویاہ، اوتھے جگت ناتا رہن کھئے نہ پائیا۔ دو چار اک اکٹھے ہو کے جاوو آ، آمد وچ وجے ودھائیا۔ ٹھاڈا لہنا دینا نال بے پرواہ، جو پرم پُرکھ اکھوائیا۔ اکیاں مل کے سرجیت سنگھ دا ساہ لیا سُدھا، سُدی ودی رہی نہ رائیا۔ باران راسی مارے دھاہ، نیر نیناں نیر وبائیا۔ جن بھگتاں ساڈھے پنج ویلا لینا سہا، سوہنیک دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھاویں سمجھو خُدا، بھاویں جانو ہویا شُدا، بھاویں ویکھو لکھ چوراسی تون لئے پچا، جم کی پھاسی دئے ٹڑائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت بن کے کنت سچ دوارے بھگون ہو کے گیا آ، آمد وچ خوشامد وچ دامن ہو کے ضامن ہو کے کامل ہو کے کامل مُرشد مُرید عید دید کرے رُشنائیا۔ جن بھگتو خوشیاں وچ ہو جاؤ چپ، سُن سادھ نین شرمائیا۔ ویکھے کھیل ابناشی اچت، پاربرہم بے پرواہیا۔ شبدی گوہند موئی رُت، رُتری اپنی آپ مہکائیا۔ پڑدا اوہلا رہیا نہ لک، ڈھر دی وجی حق ودھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ڈھر دا حکم اک ورتائیا۔ جن بھگتو سُنو شبد سندیش، ویلا سندھیا آئیا۔ ٹھاڈا مالک اک نریش، نر نرائن اکھوائیا۔ لہنا دس دسمیش، گوہند دھار چکائیا۔

جس دا حُکم جُگ چوکرئی چلے ایک، ایکا رہیا ورتائیا۔ ساچے سنتاں دیوے ٹیک، دھوڑی مستک نام دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سِر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جن بھگتو تہاڈا خوشیاں دا آیا ویلا، بھگت دوار وچی ودھائیا۔ اکو روپ ہویا گرو چیلا، چیلا گرو روپ وٹائیا۔ ایہ کوئی جگت وبار دا نہیں میلا، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ جو سدا وسے پاس نویلا، سچکھنڈ بیٹھا سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ جن بھگت سوہنے نچے ٹپے کدے، قُدرت ویکھ دکھائیا۔ اتم سریشٹ ہوئی بُدھے، من ممتا دتی گوائیا۔ اندروں بھيو کھلے گجھے، پڑدا رہے جگت نہ رائیا۔ دو جے گھر پینڈے مکے، مُکمل اپنا گھر سہائیا۔ جنہاں نوں شبد سندیشے دتے رُقعے، دُھر فرمانے نال وڈیائیا۔ اوہناں دے لکھ چوراسی پینڈے مکے، آون جاون دتا مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرتا ویکھ دکھائیا۔ جن بھگتو تہاڈا ویکھیا حق پریم، مُحبّت وچ وڈیائیا۔ گوہند نبھیا نیم، نرنکار اک سرنائیا۔ جس تپسیا کیتی گنٹ ہم، ہم گھر ساجن ہو کے ویکھ دکھائیا۔ پورب لہنا آیا دین، دیونہار پھیرا پائیا۔ دُھر فرمانا آیا کہن، شبد سُنہیڑا اک دِرڑائیا۔ کلجگ ویکھو اندھیری زین، ساچا چند نہ کوئے چمکائیا۔ نانا تٹا بھائی بہین، نار کنت ہوئے جدائیا۔ ساچی سنگت ملے کیسے نہ بہن، کوڑی کرپا مات ہلکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا میلا دیاں ملائیا۔ جن بھگتو تہاڈا سہنجنا لگا ویلا، گوہند گیت الاٹیا۔ پریم پیار دا بولا، برہمنڈ کھنڈ ہلاٹیا۔ ستگر شبد وچولا، سوہرے بیئے کھوج کھوجائیا۔ ساچے کنڈے رہیا تولا، ترازو نام ہتھ دکھائیا۔ بھگت دوارا اکو کھولا، خالق خلق پڑدا آپ اٹھائیا۔ جتھے مذہب دا رہے نہ رولا، ذات پات نہ کوئے لڑائیا۔ اکو سب نوں نظری آئے مولا، مہروان محبوب بے پرواہیا۔ باون والا پورا کرے قولاً، ریشیاں رشی کیش وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میلا اکو گھر کرائیا۔ اکو گھر سہنجنا، سو پُرکھ رہیا جنائیا۔ پرہ پايا ٹھاکر سجننا، گرہ مندر وجے ودھائیا۔ درشن کر کے رجنا، ترشنا ترکھا مٹائیا۔ کرپا کرے دین درد دکھ بھے۔ بھنجنا، بھو ساگر پار کرائیا۔ چرن دھوڑی دیوے مجنا، دُرمت میل دتے گوائیا۔ ساچے گرہ دکھائے انگنا، انگیکار آپ ہو جائیا۔ جن بھگتو جس دا تہاڈے پریم وچ ہویا منگنا، انت اوسے وچی ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھے لائے حُکمے اندر سدنا، سدے دا سدا صاحب اپنے نال رکھائیا۔

* ساڈھے نوّ وجے دا وہار اٹھاراں ہاڑ * *

باوَن کہے مین ویکھیا جگ نظارہ، بے نظیرِ دتا وکھائیا۔ ریشیاں دا چھٹیا اُدھارا، پورب لیکھا رسیا نہ رائیا۔ دُھر شبدی اک
 ووبارا، ہر آپ بھگتائیا۔ ستجگ دا انت بھنڈارا، کلجگ سہجے دیاں بھگتائیا۔ لیکھا جان سرب جگ چارا، ستجگ تریتا دواپر
 کلجگ ویکھ وکھائیا۔ کرے کھیل اکم اپارا، الکھ اگوچر وڈ وڈیائیا۔ نرگن زرویر نر نرنکار لے اوتارا، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ باوَن کہے مین ویکھیا گرہ، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ جنھے پُرکھ
 ابناشی ایکو رہے، بھگتاں دیوے نام وڈیائیا۔ سچ سندیشہ دُھر دا کہے، نراکھر آپ پڑھائیا۔ کوڑی مایا کرے لے، ٹھانڈے در رہن
 نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر کرتا کھیل رچائیا۔ باوَن کہے مین ویکھیا کھیل عجیب، آخر وجی ودھائیا۔
 جن بھگتاں بجھی دھیر، دھیرج اک وکھائیا۔ بخشیا ساچا نیر، امرت جام پیائیا۔ کڈھی برہوں پیڑ، ہومے روگ مٹائیا۔ نرالا مار
 کے تیر، سوئی سرت اٹھائیا۔ جن بھگتاں دس تدپیر، تقدیر دتی بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم
 اک ورتائیا۔ دُھر دا حُکم کہے مین آیا مات، دُھر دھار دیاں جنائیا۔ جن بھگتو تہاڈی خوشیاں والی رات، دوس نالوں رین رسی اپنا
 رنگ وکھائیا۔ پُرکھ اکال دسیا ساتھ، ابناشی کرتا جوڑ جڑائیا۔ پورب لہنا چُکیا ماتھ، لہنا رسیا نہ رائیا۔ جو باوَن گیا اکھ، آخر
 اوبو پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پڑدا اوبلا دئے اٹھائیا۔ پڑدا اوبلا کہے میرا رہے کھئے نہ مول، اتم مل کھئے نہ
 پائیا۔ ترے گن کرے کھئے نہ بھول، پنج تت نہ کھئے ہلکائیا۔ پرہہ دا سُنیا اک اصول، اصل حُکم دتا درڑائیا۔ ستجگ سچ بنا قانون،
 قاعدہ اکو اک پرگٹائیا۔ جس دا شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی جانے نہ مضمون، اکھراں وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم اک اُچائیا۔ ساچا حُکم دیوے کرتار، کرنی کرتا آپ کھائیا۔ جن بھگتو ویکھو کھیل
 وچ سنسار، سنساری بھنڈاری وگاری تہاڈے دتے بنائیا۔ جس نوں لہدے رہے جگ چار، گر اوتار پیغمبر اکھ کھلائییا۔ کھانی
 بانی کردی گئی اظہار، ڈھولے گیت سُنائیا۔ سو آیا اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت کر اُجیار، نرگن نور
 نور کر رُشنائیا۔ باوَن دا لیکھا ویکھے بہال، بہار سب دا دئے سٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لہنا آپ

چُکائیا۔ باؤن کہے ویکھو رشی تیراں سو ستاسی، جموں والیاں دیاں جنائیا۔ کٹاں گلوں سرب جم پھاسی، رائے دھرم دئے نہ کھئے سزائیا۔ کلجگ مٹے اندھیری راتی، ساچا چند چمکائیا۔ ٹہانوں بنا کے سچ دوارے دے وڈ جماعتی، نرگن اکھڑ دیاں سمجھائیا۔ منزل پوری ہووے گھاٹی، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ کھیلے کھیل نہ کھئے منوآ بازی گر ناٹی، نٹوآ سوانگ نہ کھئے ورتائیا۔ بل دوارے باؤن دسی ساکھی، سہج سہج سمجھائیا۔ ایہہ کنیا تیراں سال دی ننھی کاکھی، جس دا کارج رہیا رچائیا۔ جس توں گویند دتی شبدی پاتی، بن اکھڑاں آپ پھڑائیا۔ اوس دا بن کے رواداس ساتھی، سگلا سنگ آپ بنائیا۔ گرمکھو ٹھاڈی ویکھ کے خوشیاں والی ہاسی، ہستی اندروں دئے بدلائیا۔ جیہڑی بچ ٹپ کے ٹساں پائی راسی، گوپی کابن ویکھ خوشی منائیا۔ جیہڑا نیندا دتا باؤن بھاجی، سو لیکھ چُکائے تھانوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم اک ورتائیا۔ ساچا حکم دسے بھگوان، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ سچکھنڈ نواسی ہو پردھان، نرگن نرویر دیا کھائیا۔ لکھ چوڑاسی سکھیاں دا ساچا کابن، پاربرہم پت پرمیشور وپس وٹائیا۔ ویکھنہارا دو جہان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال کھوج کھوجائیا۔ سب دا لہنا دینا چُکائے آن، نت نوت اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ست دھرم دا بندھائے اک ودھان، کوڑا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ سچ دھرم دا مارگ دیوے ایک، ایکنکارا آپ بتلائیا۔ ست دھرم دی ساچی ٹیک، دوجی اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ ست دھرم کرے بڈھ بییک، منوآ من نہ کھئے ہلکائیا۔ ست دھرم وکھری ریکھ، جگت لکیر نہ کھئے بنائیا۔ ست دھرم، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل آپ وکھائیا۔ ست دھرم دا مارگ ست، ست ستواد آپ درڑائیا۔ جن بھگتو دیوے برہم مت، ودیا اکو دئے درڑائیا۔ اندروں کھول ٹھاڈی اکھ، پڑدا دئی مٹائیا۔ گھر میلا پُرکھ سمرتھ، اکل کل دھاری نظری آئیا۔ آتم مل کے گاوے جس، سوہنگ ڈھولا دئے سمجھائیا۔ مُحبت وچ جائے پھس، پھانسی جم دی دئے کٹائیا۔ جوں بھاوے توں لئے رکھ، رکھنہار آپ گوسائیا۔ جھگڑا مکا کے اٹھ ت، بن تتوت دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل آپ پرگٹائیا۔ ساچی کھیل کرے سنسار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جس دا لہنا رہے جگ چار، آگے نہ کوئی میٹ مٹائیا۔ بھگت سہیلے بنا میت مُرار، متز اپنا آپ اکھوائیا۔ کاغذ قلم نہ لیکھنہار، لیکھا سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جن بھگتو ٹھاڈی منزل رہے نہ کھئے دُشوار، دُکھیاں دا درد وندائیا۔ اندروں سطح کر

ہموار، کوڑا کرکٹ باہر کڈھائیا۔ نرمل جوت کر اُجیار، نور نوراہ ڈگمگائیا۔ سوہنگ شبد دس جیکار، مہاراج شیر سنگھ
 وشنوں بھگوان جوت ملائیا۔ جس نون سجدے کرن گرو اوتار، پیغمبر نین شرمائیا۔ واحد تہاڈا یار، کلمیاں دا مالک نظری آئیا۔
 جس نون کھندے پروردگار، اوہ پڑدا دئے اٹھائیا۔ جس دا ناؤں سچا نرنکار، نرگن داتا بے پرواہیا۔ برہمنڈ کھنڈ وشن برہما شو جس
 دے بن بھکھار، در تھانڈے سیو کھائیا۔ اوہ کل کلکی لئے اوتار، نرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ سمبل وسے دھام نیار، گوبند میلا سہج
 سُبھائیا۔ سچکھنڈ نواسی ہو پردھان، حکم سندیشہ اک درڑائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹے جہان، جہالت اور رہن نہ پائیا۔ شبدی
 کھنڈا لے کے آوے وچ میدان، بھیمو ابھیدا دئے کھلائیا۔ گرمکھو سوہنے اٹھو نوجوان، نوت نام نال رکھائیا۔ چار ورنان دیوے اکو
 دان، کھتری براہمن شودر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سرب جیاں دا اکو بھگوان، دو جانا نظر کھئے نہ آئیا۔ کوڑی شرع میٹ شیطان، رمز
 سب نون دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ سری بھگوان کہے ویکھاں جگ چار،
 چوکری اپنا کھیل کھلائیا۔ تھوڑا تھوڑا گر اوتار پیغمبران دے اختیار، لوک مات حکم سنائیا۔ نیوں نیوں کردے گئے نمسکار،
 سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ الفیے دا کر کے گئے اظہار، اوڑیاں ایڑیاں وچ پڑھائیا۔ پرہہ دا حکم سب توں باہر، اکھراں وچ بند نہ
 کھئے کرائیا۔ تہاڈا ویکھنا محل اٹار، کایا کعبہ کھوج کھوجائیا۔ جتھے وسے آپ نرنکار، نرگن ہو کے ڈیرہ لائیا۔ ستجگ ساجی بٹھ کے
 جائے دھار، دھرنی دھرت وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر فرمانا حکم سنائیا۔ جن بھگتو تہاڈا
 ستجگ دا سماج، گرمکھ سوہنے نظری آئیا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان گاؤنا راگ، چھٹی راگاں دی لوڑ رہے نہ
 رائیا۔ گھر بیٹھیاں اندرون تہاڈی سرتی جائے جاگ، ستگر شبد دئے بلائیا۔ ترے گن مایا بھجے آگ، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ گھر
 سوامی ملے کنت سہاگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دا دو جہاناں آد جگاد جگ چوکری بدلے کھئے نہ راج، رعیت لکھ
 چوراسی لئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر فرمانا اک سمجھائیا۔ دھر فرمانا آوے بھجّا، تھے واہو داہیا۔
 ستجگ ساچے ویکھے آگا، کلجگ پچھا پرے ہٹائیا۔ نام نگارہ اکو وجّا، برہمنڈ کھنڈ شنوائیا۔ پُرکھ اکالا دیوے سدا، سنت سہیلے
 آپ اٹھائیا۔ نام خُماری دیوے مزہ، جام پیالہ اک پیائیا۔ جن بھگتو بھگت دوارا تہاڈی جگ، شودوالے مندر مسیت مٹھ گرو دوارے

دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہر سرنائی آوے بھجّا، بھجن بندگی اِکو ڈھولا گائیا۔ کلجگ انت اِس دی سمجھ سکے نہ کھئے وجہ، واقف کار نظر کھئے نہ آئیا۔ لکھ چوڑاسی نال کر کے دغا، ہرجن ساچے لئے پرگنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آتم پر ماتم اپنے نام دا دے کے ساچا مزہ، مذاق دُنیا نال وکھائیا۔ جن بھکتو ویکھو بھگتی دا ووبار، ووباری آپ کرائیا۔ جس نوں سمجھے نہ سنسار، دین دُنی دئے دُہائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، شاہی رہی کُرائیا۔ وشن برہما شو کرنِ نمسکار، کروڑ تیتیسا نیر وہائیا۔ گر اوتار پیغمبر تگن نال پیار، پریتم پیارا نظری آئیا۔ جس نوں لبھدے گئے سدا جگ چار، شبدی اندر کھوج کھوجائیا۔ سو کل کلکی لئے اوتار، کل کاتی دئے مٹائیا۔ سمبل وسیا دھام اپار، دھرم دی دھار اک جنائیا۔ ساچا مارگ لا کے اپر اپار، اپر پیر سوامی دئے وڈیائیا۔ جن بھکتاں کر کے خبردار، بے خبراں دئے اُٹھائیا۔ سرشٹی دی درشٹی وچوں کڈھ کے باہر، اِشٹی اِکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان مہر نظر نال ترائیا۔ جن بھگت کہے پرہ دے دے وست انمول، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ ساڈے اندر رہے نہ پول، کوڑی کِریا دے کڈھائیا۔ بھکتاں نال ماریں نہ رول، ممتا موہ نہ کھئے پھسائیا۔ تیرے حُکمے اندر آئے اُپر دھول، دھرنی اُتے سوہا پائیا۔ تیرا باؤن نال قوُل، اقرار اپنا دے نبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچے گھر دے وسائیا۔ جن بھکتو ساچے گرہ وسنا کھیڑا، مندر اِکو نظری آئیا۔ جتھے بھکتاں بٹھے بیڑا، نئیا نوکا اپنے نام چڑھائیا۔ لکھ چوڑاسی آون جاون کئے گیڑا، جم کی پھاسی دئے تڑائیا۔ مہروان ہو کے محبوبِ مُحبت وچ کرے مہرا، محو اپنا حُکم سُنائیا۔ بیج کایا مندر دِسه نیرن نیرا، دُور دُراڈا پنڈھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم اِک رکھائیا۔ ساچا حُکم دیوے کرتا پُرکھ، کرنی دا مالک دیا کھائیا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کھئے جنائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں بھگت سُہیلے لئے پرکھ، نام کسوٹی اُتے گھسائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے سچ دوارے دیوے درس، جوتی جوت کر رُشنائیا۔ غریب زانیاں کوجھیاں کھلیاں جگت یتنیاں ونڈے درد، دیناں اپنی گود اُٹھائیا۔ جن بھکتو تھانڈے اُتے دین مذہب دی چلے کوئی نہ کرد، کرماں دا مان دے کے دئے مٹائیا۔ جس دے کول آد جگاد جگ چوکڑی برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ گگن گگنتر گر اوتاراں پیغمبراں دی فرد، فیصلے حق حق سُنائیا۔ تھانڈی منّ کے ساچی عرض، پورب لہنا چُکائے قرض، شبد اگئی سُنائے طرز، ڈھولا اِکو اِک دِرڑائیا۔ ڈھولا سُنو سچ سنگیت، ہر کرتا

آپ جنائیا۔ جھگڑا چُکے مندر مسیت، ہر مندر اِکو دئے سمجھائیا۔ جتھے بیٹھا رہے اتیت، ترے گن پندھ نہ کھئے ہنڈھائیا۔ آتم کردا رہے پریت، پر ماتم ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کلجگ انت بدل کے ریت، ساچی نیتی اک وکھائیا۔ دُھر دا کلمہ دس حدیث، حضرت کرے پڑھائیا۔ پچھلا لیکھا سب دا رہیا بیت، باقی نظر کھئے نہ آئیا۔ کرے کھیل آپ انڈیٹھ، پُرکھ ابناشی بے پرواہیا۔ لکھ چوڑاسی دے کے پیٹھ، جن بھکت لئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ سِری بھگوان کہے سَتجُگ ساچی دھار، بھکت ملے وڈیائیا۔ سچ شبد سچ جیکار، ڈھولا گیت سُنائیا۔ جس نون سنت سہیلے ویکھن آن، گر چیلے مل کے خوشی منائیا۔ پڑدا اوہلا چُکائے سِری بھگوان، نقاب رہن کھئے نہ پائیا۔ دُھر دا حُکم دئے فرمان، فُرنا من دا رہے نہ رائیا۔ منزل چڑھنا دسے آسان، پوڑی ڈنڈا نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دئے اُٹھائیا۔ پڑدا اوہلا چُکے آپ، پرہ اپنی دیا کھائیا۔ نون میرا میں تیرا دسے جاپ، جگ جیون داتا اپنے ہتھ رکھ وڈیائیا۔ ترے گن مایا ممتا میٹے تاپ، پنچ وکار کام کرودھ لوہ موہ ہنکار نہ کھئے بلکائیا۔ جن بھگتاں درشن دیوے ساکھیات، نرگن ہو کے دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک لگائیا۔ ساچا مارگ لاوے آپ، اپنے ہتھ رکھ وڈیائیا۔ رُوح بُت دوویں کر کے پاک، پنت پُنیت دئے کرائیا۔ آتم پر ماتم بنا کے سچا ساتھ، ساچن ہو کے میل ملائیا۔ مندر چڑھ کے کھولے تاک، پڑدا دئے اُٹھائیا۔ پورا کر بھوکھت واک، اگلا لیکھا دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے وڈیائی سَتگر ساچ، سچ سوامی ہونے سہائیا۔ سچ کہے میں سدا سچا، کوڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ کیسے ہتھ نہ آواں مدینہ مکہ، کعبے کوئی نہ کھوج کھوجائیا۔ پھڑیا جاواں نہ تیرتھ تھان، اٹھسٹھ رہے کُرا لئیا۔ کدے وڑیا نہ مندر مٹھان، شودوالے دین دُہائیا۔ جگت پیار کولوں دُور نٹھان، اپنا مُکھ بھوئیا۔ اِکو پرہ دے آگے واسطہ گھٹان، دئے جوڑ سپس نوائیا۔ سِری بھگوان جن بھگتاں دے ساچیاں متان، من مت رہے نہ رائیا۔ جنہاں دے جوبن اندر رٹان، رنگ رتے تیری سیو کھائیا۔ اوہناں دی اندروں کھول اگھان، جو تیرا دھیان لگائیا۔ میں شبد کہانی دساں، ڈھولا راگ اک سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حُکم اک ورتائیا۔ حُکم کہے پرہ آیا اٹھاراں ہاڑ، ہاڑا کڈھ لوکائیا۔ لگی اگ ہتھ ناز، ہاڈی ہاڈی دئے دُہائیا۔ سچا ملے نہ کھئے سیکدار، دُھر دا حُکم نہ کھئے منائیا۔ پلُو چھڈ گُراوتار، ییغمبر پرہ دے وچ سہائیا۔

دین مذہب ہابکار، بھڑی بھڑی کر کُرائیا۔ کِرپا کر آپ نرنکار، تیری بے پرواہیا۔ کلجگ آئی اتم وار، وارتا پچھلی دے چُکائیا۔ سچ سنڈیشہ دے سنسار، صدی چوڈھویں منگ منگائیا۔ بیس اکیسا ہویا پار، گوبند نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ آگے تیرے سرب اختیار، حُکم نامہ دے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیا۔ ساچا حُکم دے بھگونت، ساچی منگ منگائیا۔ تُوں مالک ہر ہر کنت، کنتوہل تیری سرنائیا۔ تیرا بھیو نہ پائے کوئی بے انت، انت گھر کھیل کھلائیا۔ کوئن کوٹ لبھدے سنت، جنگل جوہاں پھیرا پائیا۔ کوئی نہ توڑے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم نہ کھئے درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حُکم اک ورتائیا۔ سری بھگوان کہے گر اوتار پیر پیغمبر کرن لگے ارداس، بینتی انت سُنائیا۔ ساڈی پوری کر دے خواہش، جھگڑا دین دُئی چُکائیا۔ اکو نظری آوے تیری راس، سُرُتی شبدی گوپی کاہن بنائیا۔ ساچی پٹی دس اگم جماعت، جس دا اکھ نظر کیسے نہ آئی۔ دُھر درگاہی بن باپ، پتا پُرکھ تیری اوٹ رکھائیا۔ ستجگ ساچا جوڑ نات، ناتواں کلجگ دے کھپائیا۔ جو بڈھا ہو کے رہیا کانپ، پاپاں اندروں دتا بلائییا۔ اکو منگ منگی خاص، خالص خالصہ چار ورن دینا اُپجائیا۔ جن بھگتاں وسنا پاس، وچھوڑا انتر رہے نہ رائیا۔ سُنجنی ہووے پرہات، وجے نام ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، چرن کول دے سرنائیا۔ چرن کول دا سچ سہارا، سر سر ہتھ ٹکائیا۔ بھگت بھگت دا حق وبارا، حقیقت وچوں پرگٹائیا۔ جس دا حُکم چلے جگ چارا، حُکمے حُکم سرب بھوائیا۔ اوہ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دس جیکارا، ناتے جگت والے بندھائیا۔ جن بھگتو اکٹھے ہو کے بولو پنج وارا، پنجاں دا لیکھا دئے مکائیا۔ تہاڈے کایا مندر نالوں چنگا نہیں کوئی گرو دوارا، شودوالا مٹھ سوہا کھئے نہ پائیا۔ تھاکر سوامی ملو گرہ پریم پیارا، پریمی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس دا باون نے تکیا نظارہ، نظریہ تہاڈا دئے بدلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گروآں اوتاراں پیغمبراں مول چُکائے ادھارا، باقی لیکھا رہے نہ رائیا۔ جن بھگتو آگے جس ویلے ہووے ویاہ، گھر گھر کاج لینا رچائیا۔ پنجاں مل کے سچ جیکارا لینا لا، پُرکھ ابناشی سٹمکھ نظری آئییا۔ شبد ستگر ہو کے بنے گواہ، نام شہادت اک بھگتائیا۔ لڑکا لڑکی اک دو جے تُوں لوے پرنا، پر نے پھڑن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ لاگی لاگن جن بھگتو تہانوں دتا بنا، نام وست تہاڈی جھولی پائیا۔ جس نال کوٹ جنم دے مک جان گناہ، گناہ گار گرمکھ رہن کھئے نہ پائیا۔ تئیں

کوئی کرنا نہیں ہُن اوم سواہ، سہائتا منگن کھئے نہ جائیا۔ جنہاں دے روم روم اندر گیا سما، سمیں دا سماں دئے پرگٹائیا۔ جن بھگتو جس کارن تہانوں کیتا جمع، ضامن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ بل دوارے باون ریشیاں نال کیتا طمع، ملن دی آسا لئی ودھائیا۔ سو ویلا وقت آیا سہاونا سماں، سوہنا اپنا رنگ رنگائیا۔ تہاڈے مندر اندر رہن نہ دیوے کوئی غما، خوشیاں دا ڈھولا راگ سنائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی چمّا، چمّ درشٹی لئے بدلائیا۔ لیکھے لا کے پون سواساں دماں، دامنگیر ہو کے ہونے سہائیا۔ گرمکھو پرہہ دا حکم چلیا نواں، نو ستّ آپ بھگتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سماج اک وکھائیا۔ جن بھگتو سماج ویکھو اکو حق، جگت وچوں نظری آئیا۔ جتھے ایلے کھئے نہ رت، رتن امولک گرمکھ لے اُچائیا۔ نام خُاری دیوے پُرکھ سمرتھ، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ لہنا دینا چُکائے ہتھو ہتھ، پورب لیکھا جھولی پائیا۔ سنت سہیلے در گھر سدّ، سدّے دُھر دے نال منگائیا۔ آگے جم کی پھاسی دیوے وڈھ، شبد کٹار اک اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا تھان تھائیا۔ ویکھنہارا تھان تھنتر، تھر گھر واسی گرمکھ دئے اُٹھائیا۔ ساچا نام دس کے منتر، منتو اگلا حل کرائیا۔ زرگن جوت دے زرتتر، زرویر ہونے سہائیا۔ سرب جیاں بدھ جانے انتر، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ جھگڑا رہے نہ گگن گگنتر، پُری لوء نہ کھئے وڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتائیا۔ ساچا حکم سُنو صاحب سوامی، ستّ ستّ سمجھائیا۔ جن بھگتو تہاڈے کول اک نشانی، جس دا نشانہ نہ کھئے وکھائیا۔ گوہند دا چلہ پرہہ دی کہانی، بھتھا ستگر سوہا پائیا۔ جس دی پچھلی ویکھی اڑھ جوانی، بال اوستھا وجے ودھائیا۔ جس کنیا دا دان سب نوں بنیا دانی، دُور ڈریدے لے منگائیا۔ پنڈھ مکا کے آئے زمیں اسمانی، منڈل بھجے چائیں چائیا۔ خوشی ہوئی چارے کہانی، انڈج جیرج اُتہج سینج وجے ودھائیا۔ صفت کرے چارے بانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری ڈھولا گائیا۔ جن بھگتو تہاڈا تلک لائے پٹنے دی رانی، جس دی گودی گوہند بہہ کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ سمجھائیا۔ جن بھگت کہن سائوں ہونے حیرانی، حیرت اندر آئیا۔ کی کھیل ہويا زمیں اسمانی، من مت بُدھ سمجھ سکے نہ رائیا۔ واسطہ گھتیا آگے آد شکت بھوانی، بھاونا پور نہ کھئے کرائیا۔ چتر بھج نوں سمجھ کے دانی، سیس سیس اک جھکائیا۔ راجے رام نوں سمجھ کے بانی، بابھی منگ اک منگائیا۔ کابن کرشن سمجھ کے ساچا کابنی، بہار اوہدے ہتھ پھڑائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ویکھے

جان جانی، جاننہار نہ کھئے وڈیائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا دسے بے ایمانی، بیوہ رُوپ سرب وکھائیا۔ جنہاں دے پچھے تئی لوح تے بیٹھا
سُت بھانی، ارجن عرض پرہہ نؤں آپ سُنائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال بھگتاں آتم رہن نہ دیویں بیگانی، بیگانہ گھر نہ کھئے جنائیا۔ انتر آتما
بالی نڈھی بچی اک آنجانی، سوچ سمجھ نہ کھئے ودھائیا۔ سُندی رہی جُگ چوکڑی شاستر سِمرت وید پُران انجیل فُراناں دی کہانی،
تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ رسنا جہوا بتی دند سُندی رہی اکھراں والی بانی، نِراکھَر نہ کھئے سمجھائیا۔ آؤندی جاندی رہی چارے کہانی،
انڈج جیرج اُتہج سینج اپنا تن ہنڈھائیا۔ اے پرہو کُلجگ انت کر مہروانی، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جن بھگتاں لہنا دینا چُکا جسم
جسمانی، ضامن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھیو ابھیدا دے کھلائییا۔ بھیو ابھیدا کھولنہارا،
خالق خلق دئے سمجھائیا۔ جن بھگتو تہاڈا ووبارا، لہنا پچھلا جھولی پائیا۔ شبد ہویا حق وبارا، برن اٹھاراں وجی ودھائیا۔ سوہنا
ویکھیا دُھر دربارا، پُرکھ اکال نال جنائیا۔ سب دا لہنا چُکیا اتم وارا، گوبند میلا سہج سُبھائیا۔ اگلا حُکم سچّی سرکارا، سہجے دئے
سُنائیا۔ گُرمکھو گُرسکھو جن بھگتو جس ویلے دھرم ویاہ دا ہووے ووبارا، پنجاں دا لیکھے لگے جیکارا، جیکارے پنجاں وچ ناتا دئے
جڑائیا۔ بنا پرہو توں کیسے ہور دی نہیں گاؤنی وارا، ورقہ ورقہ نہ کھئے اُٹھائیا۔ سچکھنڈ تہاڈا سچّا دربارا، جتھے ملے دُھر دا ماہیا۔
جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سب دا پار کر کے آپ کنارہ، سہارا اکو دئے وکھائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ ساڈے اندر
آئی خوشحالی، خوابش ایکا دئیے جنائیا۔ ساڈی کایا چڑھی لالی، جوہن اپنا رنگ بدلایا۔ تیرے در دے بنے سوالی، بھکھک ہو کے
جھولی ڈاہیا۔ کلجگ میٹ زین اندھیری کالی، کلمہ اپنا دے سمجھائیا۔ تیرا حُکم بے مثالی، مسل وچ بند نہ کھئے کرائیا۔ پرہو تیرے
در تے گر اوتار پیغمبر ہوئے اقبالی، اقبال دے کے جگت ناتا گئے نڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک
اُٹھائیا۔ سِری بھگوان کہے میں سب کچھ دتا آپ، بھگتاں جھولی پائیا۔ رہے کوئی نہ پاپ، اکو منگ منگائیا۔ نظری آئے ساکھیات،
شاہ پاتشاہ سچّا شہنشاہیا۔ جو پورا کرے بھوکھت واک، گوبند دئے گواہیا۔ جس کنیا دا ناتا جُڑیا ساک، سگن دوآبے وچوں آئیا۔
جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پورب کھیل رہیا وکھائیا۔ ساچا سگن آیا وچوں دوآبے، دوہرا پھیرا پائیا۔ خوشیاں
وجے انحد واجے، دُھنی اپنا راگ سُنائیا۔ ور پایا وڈ راجن راجے، کوڑی کِرپا رہی نہ رائیا۔ لیکھا مُکیا کوڑ سماجے، بھگت بھگوان

ملی وڈیائیا۔ جس نے کھیل رچایا وچ ماجھے، سبمل بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ اوہ ویکھنہارا دُور دُراڑے، آندھ گوانڈھے دئے تجائیا۔ ساچے ناتے رکھے سانجھے، سبجن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ وبار رسیا بھگنائیا۔ دوآبے والے سگن لے کے آئے بور، بہار سر اُتے وکھائیا۔ پرہہ تے آسا رکھ کے ڈور، ناتا تند ستار جُڑائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیرا گھور، اندرے اندر رہے پچھتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ مہر نظر کہے میرا کوئی نہ جانے بہیت، بہاوی وچ سرب رکھائیا۔ میں ہر گھٹ رسیا ویکھ، گرہ گرہ کھوج کھوجائیا۔ جس دا ضامن بن کے دس دسمیش، شبدی شبد گیا جنائیا۔ سو کھیلے کھیل اک نریش، نر نرائن وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ سر کہے میں کدے نہ ہوواں سر، جن بھگتاں دیاں جنائیا۔ میں اکو لبھنا ہر، جو پردے بہ کے رنگ چڑھائیا۔ بھہ بھو چکاوے ڈر، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ ساچے مندر بہے چڑھ، ڈھولا گیت کرے شنوائیا۔ زرگن جوت آپے دھر، نور ظہور دئے وکھائیا۔ سنت سہیلے لئے پھڑ، پھڑ بابوں گود ٹکائیا۔ جگت ہوس وچ سارے رہے مر، بن ستگر چرناں مرنا کم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا حکم آپ پرگٹائیا۔ دوآبے والیو سُننا اک پیغام، پیغمبراں توں پرے پڑھائیا۔ تہاڈا حصہ ست ست بادام، گوبند ماجھوواڑے لال سنگھ گیا سمجھائیا۔ جس نے تریتے جگ وچ پیتا جام، رام رام ڈھولا گائیا۔ اوہناں کھیل دس آسان، مُشکل اگلی دتی مٹائیا۔ سُن کے سچ پیغام، بھجے واپو دابیا۔ کی حکم دیوے بھگوان، بھگوت بھو کھئے نہ آئیا۔ کی رحمت رحیم کرے رحمان، مہر نظر ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دھر دا کھیل اک وکھائیا۔ دھر دا کھیل کہے میں روہاں جگ چار، ورن برن وچ سمائیا۔ جن بھگتاں کراں پیار، بھگتی مارگ ویکھ اپنی خوشی ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، وسنہارا ساچے دیس، جنھے رہے سدا ہمیش، زرگن ہو کے سوہیا پائیا۔ جن بھگتو تہاڈا وبارا ست بادام، بدن دے اندر ہونے رُشنائیا۔ ملے دھر دا رام، رحیم ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جھگڑا میٹھے تمام، طمع دئے گوائیا۔ ملنا ہووے آسان، سہجے درشن پائیا۔ روک رُپنیا آگے رکھنا آن، جو حکم اندر گھر بیٹھیاں دتا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، ساچا دیونہارا دان، دانی گرمکھ ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں سگن دوہرا دیناں پا، نواں جنم پھیر بدلائیا۔ جس

سُرجیت سنگھ دا اٹھاراں ہار نوں ناتا تئنا سی وچ جہاں اُس نوں پھیر دتا پرگٹا، ستھ سال دی آئیو دتی ودھا، وادھا اپنے نال ودھائیا۔ جس کنیا گردرشن دا ساندھے تن سال نوں سریر ہونا سی سواہ، ہڈیاں راکھ کم کیسے نہ آئیا۔ جن بھگنو اوہ تہاڈے کولوں لئی بچا، وچولا گرمکھ نال ملائیا۔ ایسے کر کے جُگ چوکڑی صدیاں دا ساہ لیا سُدھا، صدمہ مات رہے نہ رائیا۔ قدمان دا سہارا دتا وکھا، پدماں دے وچوں باہر کڈھائیا۔ عرشاں توں عرش ساچی منزل دتا چڑھا، پچھلا پینڈا رہے نہ رائیا۔ جنم وچوں جنم دتا بدلا، اکی سنگ ملانے گواہ، شہادت پنجاں کولوں بھگتائیا۔ جے اک گرمکھ وی وچوں کر جاندا ناہے، پھیر ہونی نہیں سی گُرمائیا۔ جن بھگنو تہاڈی مہا دیوت سُر گن گندھرب وشن برہما شوگر اوتار پیغمبر تہاؤں تھائیں رہے گا، سوہلے ڈھولے بنا راگاں ناداں سوہنا راگ الائیا۔ ہُن خوشیاں نال اپنے ویرے دا ویکھو ویاہ، ہیرے تہاڈے آگے ٹکائیا۔ جس بھوجن پچھے باؤن نے اکتھے لے کرا، اوہ تہاڈا پکوان کھا کے سری بھگوان خوشی منائیا۔ منمکھ مورکھ مُکدھ آنجان دا لگن نہیں دتا داء، خالی ہتھ آئے تے خالی ہتھ دئے بھوا، سمرتھ دیوے نہ کھئے وڈیائیا۔ جنہاں پریم پیار ستکار نال اک وار سیس دتا جھکا، تنہاں نوں چار کُنٹ وچوں باہر کڈھ کے، من واسنا کوڑی کریا اندروں وڈھ کے، ساچے دھام دئے ٹکائیا۔ جن بھگنو خوشیاں نال خوشی مناؤنی رچ کے، رضا پرہ دی ساچی بھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ دوا بے والیاں وارناں کرنی گری ٹھوٹھی، پوکھرا نال جڑائیا۔ تہاڈی آتما رہے نہ روٹھی، رُسیاں لے منائیا۔ جھگڑا رہے نہ دشا کوٹی، ممتا موہ دئے گوائیا۔ منوآ من نہ بھجے دوٹی، دُشمن اندروں دئے کھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سب دا مالک اک اکھوائیا۔ دوا بے والیو تہاڈا سوہنا سنگ، پال سنگھ نظری آئیا۔ جس دے کول پرہ ملن دا وڈا ڈھنگ، طریقہ نواں رہیا سمجھائیا۔ جس کارن گرہ گرہ کھاوے ڈنگ، ڈنکا شبد نام شنوائیا۔ اوہناں بھگتاں در آیاں لاوے انگ، انگیکار اکھوائیا۔ آتم سہائے پلنگ، پاوا چول نہ کھئے جنائیا۔ گھر پرکاش چاڑھ چند، زرگن نور جوت رُشنائیا۔ امرت دھار پاوے ٹھنڈ، اگنی اگن بھجائیا۔ سرتی ہون نہ دیوے رنڈ، شبدي کنت جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا اند، اند اند وچوں وکھائیا۔ جن بھگنو دوہرا سگن تہاڈا ایک، دوہرا جنم بنائیا۔ جیہڑا لچھمن پچھے کیتا بھیٹ، اُس دا وادھا دتا ودھائیا۔ ست دھرم دی کھیل کے کھیڈ، خالص خالق خلق آپ جنائیا۔ نام سندیشہ

دُھر دا بھیج، بھجن بندگی وچوں باہر کرائیا۔ آتم پر ماتم بن کے مانے سیج، ساجن ہو کے ڈیرہ لائیا۔ لہنا دینا شبد گرو دہ دشا
وسنہارا دس دسمیش، نرگن نرویر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج
شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں سہائی ہو کے سدا ہمیش، ہم ساجن ہو کے بھل کدے نہ جائیا۔

* ۱۹ ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال *

ستگر سرن ملے سچ سکھ، مانس جنم ملے وڈیائیا۔ اُجل ہووے مکھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گرمکھ سنت سہیلے بنا کے اپنے
سُت، بن جنی گود اٹھائیا۔ آون جاون میٹے دکھ، جگت دلدر دئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سدا اپنے گھر
وسائیا۔ جن بھگتاں ہووے سچ وسیرا، گرہ مندر اکو نظری آئیا۔ جتھے ڈھولا سوہنگ ہووے تیرا میرا، میری میں نہ کھئے وکھائیا۔
نظری آوے نیرن نیرا، دُور دُراڈا ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں بنھن آئے بیڑا، کھیوٹ کھیٹا ہو کے کندھ اٹھائیا۔ کلجگ انت سری
بھگونت مہروان محبوب ہویا سنگھ شیرا، شبدی گر ستگر ہوئے سہائیا۔ آتم پر ماتم تن ماٹی خاک کرے نیڑا، باقی رہن کھئے نہ پائیا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ سہارا اک درسائیا۔ سچ سہارا دے کے ایک، ایکنکار ویکھ وکھائیا۔ جنہاں دے
پُورب جنم دے لیکھ، تنہاں دا میل لئی ملائیا۔ سچ وسائے بھگتاں دیس، جتھے اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ کرم کرم دی بدل کے ریکھ،
لیکھا اپنے ہتھ بنائیا۔ جو وچھڑے نالوں دس دسمیش، سو سہجے رہیا جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک
نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرمکھاں پریم پیار سچ مُحبّت کر کے بھیٹ، بیٹی بیٹ اپنے انگ لگائیا۔ جن بھگنو
ٹھاڈا دھرم پکوان، سچکھنڈ نواسی دئے وڈیائیا۔ جس دھاروں گوہند امرت کیتا پان، پاربرہم اوبو رس ٹھاڈے وچ بھرائیا۔ شبد انیالا
مار اگمی بان، باون دا لیکھا دتا مکائیا۔ اتم ہون نہ دتا حیران، پشچاتاپ نہ کھئے لوکائیا۔ ساچا دے کے دُھر فرمان، دُھر دا حکم اک
درڑائیا۔ لہنا دینا ویکھو سری بھگوان، اباشی کرتا جھولی پائیا۔ بھگت وچھل ہر بن کے کاہن، نہکرمی ہو کے کھوج کھوجائیا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگتو ہویا یگ دھرم، دھرم آتما خوشی منائیا۔ جھگڑا رہیا

نہ کوئی برن ورن، سرن نہ کھئے جنائیا۔ کِرپا کر ترنی ترن، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا پورا دتا کرائیا۔ جن بھگتو تہاڈا پریم ویکھیا رس انڈٹھا، رستیاں وچ گاؤندی دسی لوکائیا۔ مُحبت اندر جنہاں ہر جو جتا، ویری دشمن اندروں باہر کڈھائیا۔ اکو پُرکھ اکال منّ کے پتا، پت پریشور ویکھ وکھائیا۔ جس دی یاری دا نکلے سٹہ، سٹ ٹھوکر نام لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا رنگ دئے چڑھائیا۔ جن بھگتو تہاڈا پریم پکوان پگا، سوہنا نظری آئیا۔ میں حیران ہویا ہکا، حقیقت کھوج کھوجائیا۔ میرا سنسا چُکیا شکا، شکایت آگے نہ کھئے لگائیا۔ میریاں اندروں باہروں کھلیاں آگھاں، اکھراں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میں سچ کہانی دساں، کوک کوک اُپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا رنگ دئے وکھائیا۔ جن بھگتو تہاڈا سچ دھرم دا یگ، جگتی پرہ دتی بنائیا۔ بن کعبیانوالا حج، گھر مندر دتا پرگٹائیا۔ ناتا توڑ ساڈھے تِن ہتھ، ہتھیلی اُتے سیس ٹکائیا۔ اکو ڈھولا پرہ دا گاوے جس، دوجی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ نیتر تکے کیسے نہ آگھ، ہرجن ویکھے بہین مائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان ہو کے مہر کرے سچ، ست ستوادی جوڑ جڑائیا۔ جن بھگت کہن اسیں بالی بُدھ، چلے مات نہ کھئے چٹرائیا۔ ساچے سر دی رہے نہ سُدھ، سُدی ودی رہے نہ رائیا۔ تہاڈا لیکھے لایا سب کچھ، بھیٹا دان اپنی جھولی پائیا۔ لنگر سانجھا کر کے پیو پُت، پتا پُت خوشی منائیا۔ جنم جنم دی کٹ کے تہاڈی بھکھ، بھکھیاں دتا رجائیا۔ باون دا سلّ ربیسا نہ دُکھ، لیکھا پور کرائیا۔ جن بھگتو گھر جا کے ماننا سُکھ، دُکھیاں دا دُکھ دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان گیا تھ، نظر نظر نال دئے بدلائیا۔

* ۲۳ باڑ شہنشاہی سمت ۲ اودھم سنگھ دے گرہ جلالاباد ضلع امرتسر *

پریم بوٹا آد جگاد جگ چوکرئی ویکھ بھگت، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال پریم پُرکھ پرماٹم دئے وڈیائیا۔ جس دا لہنا دینا ایتھے اوتھے دو جہاناں اُپر عرش، پُرکھ اکال دین دیال پت پریشور ویکھ وکھائیا۔ نرگن زرویر زرنکار ہو کے آوے پرت، پڑدا اوہلا بھیو ابھیدا دئے کھلائییا۔ دیوے مان وڈیائی اُپر دھرت، دھرتی دھرت دھول مہر نظر بے نظیر اک اُٹھائیا۔ جنم جنم دی کرم دی میٹ

حرص، ہوس اگلی دئے مکائیا۔ ست سوامی انترجامی ہو کے کرے ترس، ترے گن اتینا ٹھاندا سینا دینن اپنے رنگ رنگائیا۔ اندر وڑ مندر چڑھ درشن دیوے ندھڑک، پنچ وکارا ہومے ہنگنا گڑھ دئے ٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان وکھائے اکو گھر دھر دا پالی جوت اگلی اکل کل دھاری اپنی دیا کھائیا۔ ساچا بوٹا آد جگادی ایکا سنت، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی ستگر دیونہار اک وڈیائیا۔ جس دی نرگن سرگن دھار موئی رہے رت بسنت، پھل پھلواری پت ڈالی آپ مہکائیا۔ آتم پر ماتم میل ملاوا کرے شبدی میلا نار کنت، سرت سوانی سوہا پائیا۔ بھو ابھید بودھ آگادھ مہما دسے آگت، نراکھ وکھ اپنی دھار جنائیا۔ کایا ماٹی ساچی ہاٹی گڑھ توڑ ہومے ہنگت، ہنگ برہم پاربرہم دئے جنائیا۔ ناؤن نرنکارا نرگن دھار بنائے ساچا پنڈت، جگت و دیا پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ نام امولا آگئی چاڑھ رنگت، ایتھے اوتھے دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر نال ترائیا۔ ساچا بوٹا لوک مات ایکا ایک گرمکھ، گر ستگر شبدی دھار وڈیائیا۔ جس انتر آتم اکو اچے سکھ، سانتک ست نظری آئیا۔ جنم مرن دا رہے کھئے نہ دکھ، آگنی تہ نہ کھئے جلائی۔ مات گرہ ہووے نہ الٹا رخ، چوراسی گیڑ نہ کھئے بھوئیا۔ بن رسنا جہوا بتی دند ٹوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم پڑھے ساچی ٹک، ڈھولا وچولا سوہلا اکو اک گائیا۔ آون جاون پینڈا جائے مک، جگت پاندھی پندھ نہ کھئے کرائیا۔ سدا سہیلا اک اکیلا ایکنکارا دیوے سکھ، سکھ ساگر وچ سائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ ساچا بوٹا ایکو سکھ، گر ستگر دیونہار وڈیائیا۔ بن قلم شاہی لیکھا دیوے لکھ، اکھراں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ نام بھنڈارا آگئی پاوے بھکھ، پر ماتم ہو کے آتم جھولی دئے بھرائیا۔ بن جگت نیتراں پئے دس، نبج لوچن نین کرے رشنائیا۔ جدھر ویکھے مالی نظری آئے اک، ایکنکارا سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان محبوب محبت وچ رکھائیا۔ جن بھگت کہے ساچا مالی اکو مالک، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ نرگن دھار سچا خالق، خلق مخلوق ویکھے تھاون تھانیا۔ آد جگادی دھر دا پالک، پت پریشور بے پرواہیا۔ جس دی سمجھے کھئے نہ عادت، جگ چوگری گر اوتار پیغمبر بھو کھئے نہ پائیا۔ حکمے اندر سب نون دسدا رہیا عبادت، نام کلیمے ڈھولے گیت راگاں نادان وچ شنوائیا۔ ستگر شبد آگئی دھار کولوں کراؤندا رہیا سفارش، صفحے وچوں صفحہ آپ الٹائیا۔ جس دی بن اکھراں تون لکھی

ہوئی سمجھی نہ کیسے عبارت، بے انت کہہ کے سارے خوشی منائیا۔ سچکھنڈ دوارا جس دا محل اٹل سب توں وکھری عبارت، دیا باقی کھلا پاتی بن تیل باقی ڈگمگائیا۔ جگت نیتراں نال جس دا کرے نہ کھئے تُعارف تعریف وچ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی سیوا رہی کھائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جس دی سمجھے نہ کھئے وزارت، حُکم وچوں حُکم نت نوت دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک سہائیا۔ ساچا سنت کہے پرہہ مالک مالی ویکھیا ایک، ایکنکارا نظری آئیا۔ جس دی وشن برہما شو رکھدے ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبر کر آدیس، ڈنڈاوت نمستے کہہ کے سارے سپس جھکائیا۔ جو سچ سہیلا وسیا سچکھنڈ ساچے دیس، سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن سوہا پائیا۔ جس دی نظر نہ آئے روپ رنگ ریکھ، ریکھا سب دی دئے بدلائیا۔ جس نے سْت بنایا گوہند دس دسمیش، شبد گرو ستگر ایکا ایک اکھوائیا۔ جگ چوکڑی سدا رہے ہمیش، جنم مرن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ بدلدا آوے بھیس، بھیکھادھاری سوانگی اپنا سوانگ رچائیا۔ نام سنیہڑا دیندا رہے سندیش، کلمہ کائنات جنائیا۔ چرن کول اُپر دھول دسدا رہے ٹیک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اکو اک وکھائیا۔ گرمکھ کہے پرہہ مالی حق محبوب، مُحبت وچ سہائیا۔ جس دا عرش فرش توں اُتے عروج، مقامے حق لاشریک سوہا پائیا۔ دین دُنی وچ نہ ہویا کدے محدود، حدان وچ بند نہ کھئے کرائیا۔ جس دا پیغمبران دُھر اشارے نال تھوڑا جہا دتا ثبوت، ثابت صورت سکیا نہ کھئے سمجھائیا۔ حُکم سناؤندا رہیا کایا کعبہ کلبوت، نہکرمی ہو کے اپنا کرم کھائیا۔ جدھر تگن اودھر موجود، مُفلس مُطالع سارے رہیا کرائیا۔ جس دا نام کدے نہ ہووے نیست و نابود، لکھ چوراسی اندر وڑ مندر چڑھ گھر وچ گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل اک وکھائیا۔ گرسکھ کہے ساچا مالی ویکھیا اگم اتہا، بے پرواہ نظری آئیا۔ جو برہمنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر لکھ چوراسی رہیا سما، ایش جیو جگدیش کھانی بانی انڈج جیرج اُتبھج سیتج اپنا رنگ رنگائیا۔ شبد اگم ناد دُھن رہیا جنا، پرا پسنتی مدھم بیکھری اپنا حُکم ورتائیا۔ گرہ مندر اندر ساچے گھر کرے رُشنا، آد نرنجن نرگن جوت کر رُشنائیا۔ دُھن آتمک راگ رہیا الا، عالمن یامبین مِحبان بیدوبی خیر یا اللہ اپنی آواز جنائیا۔ بجر کپائی پڑدا رہیا اُٹھا، ساچی ہائی اکو نام ہت وکائیا۔ اندھ اگیان

رہیا چُکا، بودھ اکادھ کر پڑھائیا۔ سُکھمن ٹیڈھی بنک پینڈا رہیا مُکا، ایڑا پنگل نہ کھئے اٹکائیا۔ جن بھگتاں ویکھے تھائوں تھان، چار کُنٹ دہ دشا پھول پھولائیا۔ سنت سہیلے رہیا ملا، سُرُتی شبدی جوڑ جڑائیا۔ گُرمکھ گُر گُر گود رہیا اُٹھا، گہر گمبہر اپنا رنگ رنگائیا۔ گُرسکھ سَجَن میت رہیا بلا، نام سندیشہ اک سُنائیا۔ امرت آتم جل رہیا بلا، سچ سروور اکو اک وکھائیا۔ پنج تت کایا ماٹی ساڈھے تِن ہتھ ساچا بوٹا رہیا لہرا، رُتری اپنے وچ مہکائیا۔ ساچا پانی رہیا پا، پن پیالے آپ چھڑکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حُکم اک ورتائیا۔ ساچا بوٹا ہر ستگر شبد پیار، پریم پریم وچوں پرکھائیا۔ جس دا پھل اگم اپار، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جن بھگتاں رس دیوے جگ چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ وجدی رہے ودھائیا۔ ملے ودیائی وچ سنسار، سری بھگوان دئے سرنائیا۔ جس دا لیکھا کاغذ قلم نہ لکھنہار، اکھراں وچ نہ ونڈ ونڈائیا۔ جگت شرع توں دسے باہر، شریعت وچ نہ کھئے پھسائیا۔ چڑھ کے ویکھے منزل حق منار، پن پاندھیاں پندھ مکائیا۔ جتھے اکو نُور ہوئے اجیار، جلوہ گر کرے رُشنائیا۔ سجدے کرن پیغمبر گر اوتار، پن سیس سیس جھکائیا۔ تت وجود نظر نہ آوے کوئی دھار، دھول ملے نہ کھئے ودیائیا۔ درگاہ ساچی سوہے پروردگار، پاربرہم پت پریشور بے پرواہیا۔ جن بھگتاں پریم پیار دی کھڑی ویکھے گلزار، گلشن اپنا اک مہکائیا۔ جتھے نہ کوئی پُرکھ نہ کوئی نار، نراں دا نرائن سوہا پائیا۔ قُدرت دا کرتار قادر خود مختیار، مُفت اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، امرت میگھ رہیا برسائیا۔ بوٹا کہے میں آد جگاد جگ چوگری پھلدا پھلدا، پت ٹہنی انتر سوہا پائیا۔ میرا رُپ ہووے اوس اگمی کل دا، جس نوں کل مالک کہہ کے سارے سیس نوائیا۔ جو آد جگاد جگ چوگری لہنا لیکھ کدے نہ پھلدا، قدیم دا مالک قُدرت دا خالق سرب دا ثالث نظری آئیا۔ جس دا کھیل اتول اٹل دا، جگت ترازو تت بازو ہتھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دوارے دئے ودیائیا۔ بوٹا کہے جو مینوں رہیا پال، ہری سنج کیاری آپ کرائیا۔ اوہ سب دی لیکھے لاوے گھال، کرنی کرتا ویکھ وکھائیا۔ دیناں بندھپ ہو کے دیال، دیاندھ اپنا رنگ چڑھائیا۔ سنت سہیلے گُرمکھ سَجَن بہال، لکھ چوڑاسی وچوں لئے اُٹھائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ کایا مندر اندر دسے سچی دھرمسال، گھر وچ گھر سوہا پائیا۔ انحد نادى ناد وجائے تال، تلواڑے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پن تیل باقی دپیک جوتی دیوے بال، دوس زین اٹھے پھر کرے رُشنائیا۔ آتم پرماتم پرماتم آتم دسے

نال، من دی نالِش دئے گوائیا۔ جتھے پوہ نہ سکے کال، مہاکال لیکھا دئے چُکائیا۔ جو کلجُگ اتم ویلا وقت ویکھنہارا حال، ماضی دا جھگڑا رہیا مُکائیا۔ جس دا گر اوتار پیغمبر بھوکھتاں وچ دے کے گئے احوال، شبداں وچ شنوائیا۔ سو کھیل کرے کمال، کامل مُرشد ویس وٹائیا۔ جس دی جگت جگت اوٹری چال، نرالی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جن بھگتاں کرے سنبھال، سنبھل اپنا ڈیرہ لائیا۔ سنت ستگر لئے اٹھال، شبد سُنہڑا اک گھلائی۔ گُرمکھ ویکھے دُھر دے لال، لالن ہو کے میل ملائی۔ گُرسکھ لکھ چوڑاسی وچوں کر کے بھال، آون جاون پتت پاون پندھ مُکائیا۔ جو پریم بوٹا بھگتی اندر بھگتاں لیا پال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اک سمجھائیا۔ بوٹا کہے میری ویکھو سوہنی چھایا، شہنشاہ دتی مان وڈیائیا۔ جس دے نیڑ نہ آوے ترے گُن مایا، ممتا موہ رہیا نہ رائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی اک اپایا، سنکیت ڈھولا دُھر دا راگ لائیا۔ گھر سوامی ٹھاکر پایا، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ مندر چڑھ کے ڈھولا گایا، گیت گوبند جنائیا۔ کوڑ کپٹ گنڈا لاپیا، پڑدا اوہلا دتا اٹھائیا۔ نج گھر واسی نرُویر نظری آیا، مورت اکال سوہیا پائیا۔ جس دا تیج بے پرواہیا، اپ تیج وائے پرتھی آکاش کرے رُشنائی۔ بنا نیتر نین دئے کھلایا، بنا نین اکھ کرے رُشنائی۔ محل اٹل سوہیا پایا، جتھے چھپر چھن نہ کھئے چھہائیا۔ سورج چند نہ کھئے رُشنایا، منڈل منڈپ نہ کھئے وڈیائیا۔ پریم پُرکھ پریشور پاربرہم برہم داتا نظری آیا، دانی ہو کے دیا کمائیا۔ زمیں اسمانی پندھ مُکایا، برہم گیانی گیان اکو اک جنائیا۔ منزل حق ساچی کھیل کھلایا، جتھے شک شکوک جھگڑا رہے نہ رائیا۔ گُرمکھ بوٹا سوہنا نظری آیا، چارے کوٹاں سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ بوٹا کہے میرا کوئی نہ سمجھے جسم ضمیر، پڑدا اوہلا نہ کھئے اٹھائیا۔ کس بدھ مالی کیتا تعمیر، تا اخیر اپنا حُکم جنائیا۔ میرا روپ شاہ کنگال امیر، سُلطان راجان نظری آئی۔ میری سمجھے نہ کھئے جاگیر، مال دھن نہ کھئے وڈیائیا۔ جس وچوں پانی ملیا کبیر، کعبیاں دا لیکھا گیا مُکائیا۔ بن اکھراں توں ہویا فقیر، فیکریاں توں بغیر بے نظیر درشن پائیا۔ جھگڑا رہیا نہ کھئے حقیر، حُکم دا مالک حکمت رہیا سمجھائیا۔ منوآ من نہ ہونے دلگیر، واسنا جگت نہ کھئے ہلکائیا۔ جن بھگتو کلجُگ انت ابناشی کرتے اگتی کر تدبیر، تقدیر تھادی دتی بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا رہیا وکھائیا۔ بوٹا کہے میرا پت تھنی ویکھو شاخ، شناخت ستگر ہتھ وکھائیا۔ جو میری دو جہاناں پت رہیا راکھ، رکھیا کرے چائیں چائیا۔ جُگ

چوڑی گُر اوتار پیغمبر گیا آکھ، آخر اوہو رنگ چڑھائیا۔ بھوکھتاں وچ دے کے گئے واک، واقف کار اِکو نظری آئیا۔ جس دے نال ملن دا ہویا اتفاق، بے اتفاق اندرون دے گوائیا۔ آتم پر ماتم ناتا جوڑ کے دھر دا ساک، سجن ہو کے دیا کھائیا۔ رُوح بُت دوویں کر کے پاک، پنت پُنت اپنا رنگ چڑھائیا۔ پورب جنم دا لہنا دینا کر بے باق، حساب بن کتاب اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا دھر دی دات، وست اموک جھولی پائیا۔ بوٹا کہے میری ویکھو موئی ٹہنی، ٹہک مہک اپنی رہی وکھائیا۔ شبد ستگر ملیا ہانی، آيو عمر سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جس جھگڑا مکاؤنا چارے کھانی، چارے بانی اندرون دتی سمجھائیا۔ امرت امیوں رس دے کے ٹھنڈا پانی، سانتک ست دتا کرائیا۔ جھگڑا مکا کے آون جانی، جانہار اپنا بھيو کھلائی۔ ٹوں میرا میں تیرا دوہاں دی اکٹھ کھانی، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی جس دی سوہا کر کر خوشی منائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لاگھٹ بھیت سرب جیاں جان جانی، جانہار گوپال دین دیاں دیا سمجھے نہ کھئے گیانی، جگت بدھی پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کھیلے کھیل دو جہانی، جہاں تہاں اپنی کار کھائیا۔ بوٹا کہے میں اک نون کران سجدہ، بن سر سر جھکائیا۔ اوس دا بناں بردا، جو بندیخانے رہیا مکائیا۔ مالک ویکھاں اپنے گھر دا، جو گھر گھر آب ِ حیات رہیا پیائیا۔ منزل ساچی چڑھدا، بن قدمان پندھ مکائیا۔ بنا الفیے کلمہ پڑھدا، کائنات تون پرے سوہا پائیا۔ لیکھا جانے جل تھل دا، مہیئل اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دوارا سوہاؤنت رہیا سہائیا۔ بوٹا کہے میں ویکھیا اکم پیار، پرہی پرم پُرکھ جنائی۔ جس دے وچوں نکلے گرو اوتار، پیغمبر ویس وٹائیا۔ پنج تت کردے گئے شنکار، تن ماٹی خاک رمائیا۔ سندنے رہے اگمی گفتار، گُفت شنید شنوائیا۔ ملدے رہے سانجھے یار، جو کلمہ حق رہیا پڑھائیا۔ جھکدے رہے وچ سنسار، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ لیکھا لیکھدے رہے اپار، قلم شابی کاغذ جوڑ جڑائیا۔ رسنا جہوا بتی دند بولدے رہے جیکار، واہ واہ بے انت بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ نام رکھاؤندے رہے گرو اوتار، پیغمبر کہے جگت لوکائیا۔ پروردگار دے بن دے رہے فرمانبردار، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ بوٹے ہو کے پھلدے پھلدے رہے جگ چار، چوڑی اپنی سیو کھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت ویکھنہار، ویکھے وگسے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا جانے خزاں بسنت بہار، محض اپنا

حُکم ورتائیا۔ بوٹا کہے کرے میری سب توں ڈونگھی جڑ، ماٹی خاک وچ نہ کھئے دبائیا۔ جگت جلدھار وچ کدے نہ جاواں ہڑ، شوہ دریا نہ کھئے رڑھائیا۔ اگنی وچ نہ جاواں سڑ، ڈونگھے کھات نہ کھئے دبائیا۔ مین وساں اوس گھر، جس گرہ نظر نہ کھئے اٹھائیا۔ اکو سرن سوامی جاواں پڑ، پُرکھ اکال اوٹ تکائیا۔ بھہ بھو چُکے ڈر، بھیانک روپ نہ کھئے دکھائیا۔ شبدی پلُو لَواں پھڑ، اگے سکے نہ کھئے چُھدائیا۔ سچ دوارے جاواں کھڑ، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیا۔ پت پرمیشور لَواں ور، مالک اکو نظری آئیا۔ جس نوں کھندے نرائن نر، آد جُگاد جُگ چوکرے سب دا پتا مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دوارے سوہیا پائیا۔ سچ دوار کہے مین بوٹا ویکھنا لوک مات، متا پرہ دے نال پکائیا۔ جس دے انتر اکو یاد، پت پرمیشور رہیا دھبائیا۔ پریم پیار دا وجے ناد، دھنی دھن وچوں شنوائیا۔ اکو نام رہیا ارادھ، رادھا کرشن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ سچ مُحبّت وچ ہو وسماد بسمل ہو کے اپنا آپ گوائیا۔ سچ گھرانے وچ ہو آباد، آبادی پچھلی دیوے تجائیا۔ رسنا جہوا رہے نہ کھئے سواد، رس امرت اک چکھائیا۔ جس نے رچنا رچی آد، مدھ اپنا حُکم ورتائیا۔ جس دا کھیل ہونا جُگاد، جُگ چوکرے رہیا بھوائیا۔ اوس دا بوٹا سب توں سہنجنا باغ، باغبان مالی مالک نظری آئیا۔ جس نے انتر جگاؤنا اک چراغ، چراگاہاں وچ کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دوارا سوہیا پائیا۔ بوٹا کہے مین دساں اپنی کہانی، بیتی پچھلی نظری آئیا۔ فرید فاقے وچ توں دواریاں توں باہر ایتھے گاؤندا رہیا اگنی بانی، بان نرالا تیر انتر لگائیا۔ دھر دے مُرشد کر مہروانی، محبوب اپنا رنگ چڑھائیا۔ سجدے وچ اپنی کر قربانی، من واسنا دتی بھیٹ کرائیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ رہے شیطانی، شرع دی شرم دتی مٹائیا۔ ہتھ مار کے اُتے پیشانی، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ میری منزل نہیں کوئی رُوحانی، رُوح بُت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ مین وساں تیرے اوس عالمے جاودانی، جتھے اکو نور نظری آئیا۔ پروردگار میرا تن نہیں جوہ بیگانی، پرہاس روپ نہ کھئے بدلایا۔ تُوں مالک اک اسمانی، جسمانی خاک ویکھ سوہیا پائیا۔ کوڑ کِرپا ہوئی طغیانی، لہر لہر وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حُکم اک ورتائیا۔ فرید کہے مین کتیا فاقہ، فقرہ تیرا ڈھولا گائیا۔ آمل محبوب میرے آقا، عقل بُدھی دی چلی نہ کھئے چٹرائیا۔ تُوں سجن میرا ساکا، ساکھیات درس دینا وکھائیا۔ کھول اندروں تاکا، پڑدا دے چُکائیا۔ تُوں میرا پتا ماتا، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ مین پڑھاں تیری حق نمازا،

اکھراں دا گیت نہ کھئے الاٹیا۔ سچ سنا اگئی آواز، اول اللہ نور خدائیا۔ و جا اوہ ربابا، جو رحمت وچ تیرا نام سنائیا۔ آوے اوہ سوادا، جس نون رسنا چکھ نہ سکے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سمجھائیا۔ حکم آیا ڈھردرگاہ، کلمہ کلمے وچوں درڑائیا۔ پروردگار بویا مہرواں، محبوب مہر نظر اٹھائیا۔ انتر کر اکو زشنا، اندھ اندھیرا دتا مٹائیا۔ فریدا تیرے بخشے سرب گناہ، بھکتی دا مالک بھگوان دیا کھائیا۔ اٹھ ویکھ حق امام اکھا، جو عملان تون لئے چھڈائیا۔ کوڑی میٹے جگت طمع، تمنا اکو دئے جنائیا۔ ہرکھ سوگ رہے نہ غما، غائب ہو کے مصاحب ہو کے عجائب اندرون رنگ وکھائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی چما، چم درشتی دئے بدلائیا۔ لیکھے لا کے پون سواسی دماں، دامنگیر ہو کے پلو گنڈھ بندھائیا۔ تیرے اندرون جگا کے اپنی شمع، شمشان بھومی وچوں باہر کڈھائیا۔ جیون کر کے نوان، نوان رنگ دئے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ فرید کہا کی کیتا ذکر، ظاہر ظہور دے جنائیا۔ میرے انتر چنتا رہے نہ فکر، فاقہ پورا کر وکھائیا۔ اپنی دھار وچوں نتر، نزویر ہو کے درس دینا وکھائیا۔ تون آتم دا سچا مٹر، پرما تم بے پروا ہیا۔ تیرا چترے کھئے نہ چتر، میں چاترک بوند سوانتی منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہرواں مہر نظر اک اٹھائیا۔ فرید نے منگی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاھیا۔ دھرنی وجایا مردنگ، دھول ہو کے خوشی منائیا۔ دوہاں دا بنیا سنگ، وجی نام ودھائیا۔ پھرکن لگا انگ، انگیکار ہووے بے پروا ہیا۔ کئے بھکھ ننگ، دکھڑا دکھ گوائیا۔ وسے سدا سچ اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ دسے ڈھولا چھند، نام ندھان سمجھائیا۔ ہووے پرکاش چند، نور جوت رشنائیا۔ لیکھا چکے ورہنڈ، برہمنڈ پنڈھ چکائیا۔ دوار وکھائے سچکھنڈ، درگاہ ساچی سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ فرید کہے میں تو دن کیتا فاقہ کشی، قسم کھا کے دیاں جنائیا۔ ایہہ دھرنی دھول لگی چنگی، جتھے بیٹھا آسن لائیا۔ پریم پیار دی آئے سگندھی، ڈرگندھ رہی نہ رائیا۔ منسا اندر آسا آسا وچ خواہش چنگی، پرہہ چرن کول ملے سرنائیا۔ جس دی دھار سدا بہہ رنگی، بھيو ابھیدا سکے نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سمجھائیا۔ ساچا حکم ہویا ڈھردرگاہی فرید، فقرہ اک جنائیا۔ تیری آسا منسا پوری ہووے امید، عامل کامل مُرشد دئے گواہیا۔ درس ہووے دید، نین نور رشنائیا۔ حکمے اندر تائید، سچ دتا سمجھائیا۔ دھرنی دے بھاگ وڈ

نصیب، نسبت سکے نہ کھٹے کڈھائیا۔ نوں دن فریدا توں یاد کیتا ٹھیک، ٹھاکر اکو اک منائیا۔ جس دی جگت ودیا کرے نہ کھٹے تصدیق، تتاں والا سریر شہادت نہ کھٹے بھگنائیا۔ اکھراں والی پائی نہ کیسے لیک، گناں وچ گن نہ کھٹے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال بنیا تیرا میت، مٹر پیارا سوہیا پائیا۔ دھرنی رو کے ماری چیک، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ مین کیتاں دی کیٹ، نیچاں دی نیچ نظری آئیا۔ تیرا کھیل پرہو انڈیٹھ، اکھیں ویکھ نہ کھٹے سمجھائیا۔ مین فرید نال کیتی پریت، پریمکا ہو کے سیو کھائیا۔ میرا سینہ ہویا ٹھانڈا سیت، جتھے بیٹھا آسن لائیا۔ مین سنی تیری تمہید، صفتاں وچ صلاحیا۔ مین خوشی وچ کہا آ مُرید، آمد وچ رُشنائیا۔ میری آسا اک امید، سہجے دیاں سُنائیا۔ جس بدھ تاریا فاقے والا فرید، فقرہ اک سمجھائیا۔ میرے لیکھے وچ اڈیک، دھیان دھیان وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ فرید پڑھن لگا نماز، نوازش کہہ کے سیس جھکائیا۔ اندروں آئی اک آواز، طرح طرح سمجھائیا۔ کھلیا دُھر دا راز، پڑدا رہیا نہ رائیا۔ بن اکھاں کھلی جاگ، نیتر نین رُشنائیا۔ چُکیا جگت حساب، باقی دتی مٹائیا۔ ویکھی اگتی کتاب، پُرکھ اکال لیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا پڑدا رہیا اٹھائیا۔ فرید نماز وچوں سنی آواز حق، حقیقت والی نظری آئیا۔ انتر سنسا رہیا نہ شک، جھگڑا دتا چُکائیا۔ ہبھ کچھ مٹیا سچ، کوڑا ناتا دتا ٹڑائیا۔ پریم پریتی اندر رچ، رچنا ویکھے بے پرواہیا۔ تھلیوں دھرنی پئی ہس، خوشیاں وچ ڈھولے گائیا۔ فریدا میرا گا جس، جس آتے بہہ کے پرہہ دا درشن پائیا۔ تیری اندروں کھلی اکھ، وجی نام ودھائیا۔ کجھ مینوں بھیو دس، پڑدا دے چُکائیا۔ میرا دے حق، لہنا جھولی پائیا۔ مین نوں دن بہار چُک کے گئی تھک، توں پاسا نہ کھٹے بدلائیا۔ میرے اندر لگا پھٹ، گھاؤ ڈونگھا نظری آئیا۔ جنان چر ملے نہ پُرکھ سمرتھ، میری آشا نہ کھٹے بُجھائیا۔ اگوں فرید ہتھ مستک اُپر رکھ، نین مؤند دھیان لگائیا۔ تن وجود توں ہو کے وگھ، وکھڑے گھر بیٹھا پھیرا پائیا۔ شبدي دھار ہو کے چرن کول گیا ڈھٹھ، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ جھگڑا مُکا کے تت اٹھ، گرہ مندر ویکھے چائیں چائیا۔ اپنی آسا اک رکھ، سچ بینتی دتی سُنائیا۔ کِرپا کر پُرکھ سمرتھ، صاحب تیری سرنائیا۔ دھرنی دھرت دے پُورب حق، حاکم ہو کے جھولی دے بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ فرید کہا میری اگتی عرض، آرزو اک سُنائیا۔ میری آشا پوری کر غرض، غرض کہ دوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ دیناں دُکھیاں دا ونڈ درد، دیاوان

تیری سرنائیا۔ تُوں جوان سُو رپیر مردانہ مرد، گُر اوتار پیغمبر تیری اوٹ رکھائیا۔ کِرپا کر اُپر دھرت، دھوُل دے اِک سرنائیا۔ میرا لہنا چُکا قرض، مقرُوض ہو کے لیکھا دینا مُکائیا۔ پتت اُدھارنا تیرا فرض، پُنت دینا کرائیا۔ ماٹی خاکی نہ ویکھ گرد، گردش کوڑی دینی گوائیا۔ لکھ چوڑاسی تیرے کول فرد، بن اکھراں لیکھے وچ رکھائیا۔ تیرا کھیل پرہو اسچرچ، اچرچ لپلا دے ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ پُرکھ اکال کپا فرید سُن، شبد شبدی حُکم جنائیا۔ کوٹاں وچوں بھگت سہیلے تھوڑے لوں چُن، لکھ چوڑاسی وچوں باہر کڈھائیا۔ کوٹن کوٹ لہدے رکھ مَن، اینگت بیٹھے دھیان لگائیا۔ تیری پُکار لئی سُن، بینتی اپنے وچ رکھائیا۔ ساچے بھینو توں جانے کون، کون گُن کہہ کے شکر منائیا۔ حُکمے اندر پانی پون، دیوت سُرگن گندھرب وشن برہما شو سیو کھائیا۔ کھیل کرے اُون گون، لکھ چوڑاسی بھینو کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ مہر نظر کہے میں دساں آخیر، فرید دیاں جنائیا۔ پرہ دے ہتھ تدبیر، تحریر وچ نہ کھئے لکھائیا۔ لیکھا جانے شاہ حقیر، جھگڑا لکھ چوڑاسی ویکھ وکھائیا۔ کلجگ انت کرنی کر بے نظیر، جگت نیت نہ کھئے وڈیائیا۔ ساچی بھومکا دی ہونی تعمیر، ملے مات لوک وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا لیکھا دے وکھائیا۔ لیکھا کہے میں اگم لیکھاری، شاستر سمرت وید پُران بھینو کھئے نہ پائیا۔ میرا میلا نال جوت نرنکاری، جو نرگن ہو کے سرگن کھیل کھلائییا۔ فرید جتھے نو دِن نو رات گزاری، گزارے وچ اپنا گزر کرائیا۔ اُس دی اوئی کلجگ اتم واری، وارتا اگلی دیاں سمجھائیا۔ جیہڑی باون ویلے دی کنیا کواری، بل دا بھوگ حصہ ونڈ ونڈائیا۔ اوس دی ایتھے پیج جانی سواری، جتھے بہہ کے اِکو دھیان لگائیا۔ لیکھا چُکاؤنا وڈ سنساری، سنسا اندر رہے نہ رائیا۔ بھگت وچھل بن گردھاری، سنت سہیلا پھیرا پائیا۔ گُرمکھاں دیونہارا نام خُھاری، گُرسکھاں منتر اِکو اِک سمجھائیا۔ پُورب لہنا قرض دیوے اُتاری، لیکھا لیکھے وچوں پُور کرائیا۔ نرگن نُوَر جوت کر اُجیاری، جوتی جاتا ویکھ وکھائیا۔ دھرنی دھرت دھوُل دھوُل پیج جائے سواری، چار ورن اٹھاراں برن اِکو رنگ چڑھائیا۔ لیکھا چُکاوے اپنی واری، وارتا پچھلی دئے دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سہیلا اِک اکیلا ایکنکارا بے پرواہیا۔ فرید کپا واہ میرے خُدا، نُوَر نُوَرانے تیری بے پرواہیا۔ واحد تیرا کلمہ لیا گا، این عین عین این وچ نہ کھئے پڑھائیا۔ تیرے نالوں تیرا نہ بھئے جُدا، جُز ونڈ نہ کھئے

ونڈائیا۔ پیار مُحبت وچ ہوواں فدا، آپ آپا تیری بھیٹ چڑھائیا۔ تیرا گھر گرہ مندر ویکھ سدھا، صدق صبوری لوان ہنڈھائیا۔
 ٹوں مالک خالق پرتپالک پرم پُرکھ آتم پرما تم پتا، پت پریشور بے پروا ہیا۔ تیرا کھیل نت نوتا، جن بھگتاں کریں پتا، چیتن چتا دیا
 کھائیا۔ ایکنکار کی مستک دھوڑی دیویں ٹگا، وڈا نیکا نظر کھئے نہ آئیا۔ اپنے نام دا دے چٹھا، جیہڑا ہووے شبدی دھار انڈٹھا،
 اکھراں وچ ونڈ نہ کو ونڈائیا۔ انت آخری نکلے سٹا، سب دا لہنا دینا ہووے چٹا، چٹک اپنا دینا لگائیا۔ دھرنی دھول ویکھنا چتا،
 پتکاری ہو کے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا ایکنکارا اکو دینا وکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے دساں،
 حق حقیق، حکمت دیاں جنائیا۔ جس ویلے کلجگ اندھیرا ہویا تاریک، طریقہ دیاں سمجھائیا۔ میرے انتر حق توفیق، توحفہ ساچا
 دیاں پُچائیا۔ مٹر پیارا بن رفیق، رقابت اندروں دیاں کڈھائیا۔ بھگت سہیلا ویکھ عزیز، رحمت وچ سہائیا۔ سنت ساچے دے تمیز،
 طمع دیاں چُکائیا۔ گرمکھاں کر تصدیق، گرسکھاں شہادت آپ بھگتائیا۔ جس دھرنی نے رکھی اڈیک، اُس دا لیکھا دیاں مُکائیا۔
 جس کنیا دی اُمید، بل باؤن نال وڈیائیا۔ ساچی ویکھ پریت، پریم ہو کے ہوواں سہائیا۔ سرشٹی درشٹی دی بدل کے ریت، ایشٹی
 ہو کے ویکھ وکھائیا۔ فریدا جیہڑا ڈھولا انتر تینوں دسیا گیت، واحد کلمہ دتا جنائیا۔ سو بھگتاں دساں ٹھیک، ٹھاگر ہو کے آپ
 منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ فرید کہے تیرا دھنواد، بن قدماں سیس نوایا۔ دھرنی کہے
 دھن بھاگ جے میرا کھیڑا ہووے آباد، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں جگ چوکرئی رکھاں یاد، اہل بھل کدے نہ جائیا۔
 سچ دوارے دیواں داد، وست دھر دی جھولی پائیا۔ دو جہاناں بن کے شاہ نواب، شہنشاہ ہو کے حکم سنائیا۔ پورب دی سن آواز
 لہنا اگلا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اک وکھائیا۔ فرید کہا میں ویکھیا اپنا آپ نہیں فائدہ، دُکھ
 سُکھ وچ بدلائیا۔ پروردگار تیرے نال ہویا معاہدہ، شبدی شبد گنڈھ پوائیا۔ کلجگ اتم اپنی دھار بدلیا قاعدہ، قانون اپنا اک
 جنائیا۔ لکھ چوراسی نالوں ہو علیحدہ، بھگت سنت گرمکھ گرسکھ لینے اٹھائیا۔ لکھ چوراسی اندر وڑ کے لئیں جائزہ، پچیا رہن
 کھئے نہ پائیا۔ ایوں جاپدا اوس کنیا نوں ہونا فائدہ، جو باؤن نال باہمی ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا
 کھیل آپ ورتائیا۔ دھرنی کہے مینوں لگا بھاگ، بھاگاں بھری ملے وڈیائیا۔ میری کھلی جاگ، جاگرت جوت ہووے رُشنائیا۔ بھگتاں

بُجھنی آگ، اگنی تت نہ کھئے جلائیآ۔ پُورب لبھنا راز، پڑدا دینا اُٹھائیآ۔ جتھے فرید پڑھی نماز، نمو سوس جھکائیآ۔ اوس دا ساجن
لینا ساج، صاحب سوامی دیا کھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب سوامی سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ دھرنی کہے
میری سوہنی ہونی دھرت، ملے مان وڈیائیآ۔ پُرکھ اکال پروردگار آؤنا پرت، پت پرمیشور ویس وٹائیآ۔ باؤن دی پوری ہونی شرط،
فرید دا قول توڑ نہائیآ۔ میری مٹنی حرص، ترکھا دینی گوائیآ۔ بھگتاں اُتے ہونا ترس، رحمت رحم آپ وکھائیآ۔ کھیل کرنا والی
عرش، فرش بہہ کے خوشی منائیآ۔ لہنا دینا پورا کرنا قرض، لیکھا اور رہے نہ رائیآ۔ منسا وچوں پوری ہووے غرض، جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے سوہا پائیآ۔ سچ دوارا سوہاؤنت، سوہنیک دھرتی نظری آئیآ۔ فرید کہے میں
ویکھی رُت بسنت، پت ڈالی سوہنی مہک مہکائیآ۔ مالک ملیا عرش، فرش وچی ودھائیآ۔ مُحبّت وچ کیتا ترس، رحمت وچ پار
لنگھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا پور کرائیآ۔ دھرنی کہے میرا بہار ہویا ہؤلا، ہؤلی ہؤلی رہی
جنائیآ۔ ملیا مالک مولا، مل کے وچی ودھائیآ۔ پڑدا رہیا نہ اوہلا، نقاب دتا چکائیآ۔ پورا ہویا قول، اقرار دتا بھگتائیآ۔ شبدي
ستگر بن وچولا، جگ وچھڑے میل ملائیآ۔ سوہنگ دس کے ڈھولا، توں میرا میں تیرا ناتا لیا جڑائیآ۔ کوڑ رہیا نہ اوہلا، رُونق
اپنے نال ودھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا رہیا مُکائیآ۔ پورب لیکھا کہے میں مُکيا آج، عاجز ہو کے
دیاں جنائیآ۔ بنا کھبیوں ہویا حج، حضرت ملیا بے پرواہیا۔ درشن کر کے گیا رَج، رضا وچ چل کے خوشی منائیآ۔ جس کارن آیا وچ
جگ، دھرنی دھرت دھول دئے وڈیائیآ۔ گر اتار پیغمبر گئے سد، ہوکا حق دے کے جگت شنوائیآ۔ زرگن دھار ہو کے آیا بھج، شاہ
پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ باؤن ہویا گد گد، بن رنگ روپ ویکھ خوشی منائیآ۔ نمستے کرے آگے ودھ، آپ اپنا سوس جھکائیآ۔ ریشیاں
دا پورا کر کے یگ، جگ جیون داتے دتی وڈیائیآ۔ بھگت سہیلے لئے لبھ، لکھ چوراسی وچوں کھوج کھوجائیآ۔ کنیا دے کارج پورے
کر کے ہتھ، ہم ساجن ہو کے نظری آئیآ۔ فرید دا پیار یاد آیا جھب، لہر لہر وچوں پرگٹائیآ۔ دھرنی دھرت دھول اُتے آیا بھج، بن
بھجن بندگی سوہا پائیآ۔ چرن کول نال سہجے دتا دب، سوئی سرتی آس نندرا وچوں لئی اُٹھائیآ۔ درشن کر اب، اچل دا مالک
سوہا پائیآ۔ جس دا گرمکھ بوٹا رہیا پھب، برہم پیار وچوں لہرائیآ۔ باؤن ہویا گد گد، خوشی خوشی وچوں بدلائیآ۔ دھرنی دی

سوہنی لگی حد، جتھے بیٹھا سوہا پائیا۔ جوتی دھار ہو کے رہیا جگ، جاگرت جوت ہو کے کرے رُشناٹیا۔ سنت سہیلے رہیا سد، شبد اگتی حکم جناٹیا۔ اپنا لیکھا لین آگے ودھ، بن قدماں قدم بدلائیا۔ دیونہار وڈیائی اُپر جگ، جگ جیون داتا اک اکھوٹیا۔ سچ بھنڈارے دا پورن ہویا یگ، جگ وچوں جگ بجگہ نظری آٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جگ کہے میں جگدی ویکھی جوت، دھرنی خوشی غمی وچوں بدلائیا۔ میرا دوارا سہایا سوہنا کوٹ، کٹمب بھگتاں نظری آٹیا۔ جگت سٹی نوں لگی چوٹ، چوٹی چڑھ کے لیا اٹھائیا۔ میرے پلن نہیں دتے ہونٹھ، اندرے اندر دتا سمجھائیا۔ میں اوتھے گئی پہنچ، جتھے سنت سہیلے ڈیرہ لائیا۔ پرہ دا درشن کردے روز، روزہ نماز بانگ دی شرع کئے گوائیا۔ پریم دی مانن مؤج، مجلس بہہ کے خوشی منائیا۔ من دی گئی سوچ، سمجھ دتی مکائیا۔ اکو درشن رہے لوچ، لوچن انتر اکھ کھلاٹیا۔ رسنا ہوئی خاموش، پڑھن لکھن دا لیکھا گئی مکائیا۔ مدھ خُماری وچ ہو کے مدہوش، مدھ پرہ دا نام نظری آٹیا۔ اکو تنگ کے ساچی اوٹ، اوڑک اوسے وچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا لہنا رہیا چُکائیا۔ دھرنی کہے میری نمسکار، نمو نمو سپس نوٹیا۔ فرید کہے میں کریا دیدار، حاضر حضور سوہا پائیا۔ باؤن کہے میرا لٹھا ادھار، پنت پاون ویس وٹائیا۔ لہنا دینا اوس کنیا چُکیا سنسار، جس دا سنساری بھنڈاری لیکھا نہ کھئے مکائیا۔ کیرپا کیتی پُرکھ اکال، اکل کل دھاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ بھاگ لگا کے ساچی دھرنی دھرت دھول دھرمسال، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بھگت سنت گرمکھ گرمکھ لے بجال، بجالی لکھ چوراسی وچوں آپ کرائیا۔ آگے پوہ نہ سکے کال، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ آون جاون توڑ جنجال، کوڑا بندھن دئے کٹائیا۔ سُننہار مُریداں حال، مُرشد ہو کے پھیرا پائیا۔ کرنہار سدا پرتپال، پرتپالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ دیناں بندھپ ہو کے دین دیاں، دین اپنی گود اٹھائیا۔ دھرنی دا حصہ جھولی دتا ڈال، پت ڈالی اپنا آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، پڑدا اوہلا رہیا اٹھائیا۔ پڑدا اوہلا رہیا چُک، چار کُنٹ کرے رُشناٹیا۔ کوار کنیا دا پورب لہنا گیا مُک، باؤن خوشی وکھائیا۔ گردشن ستگر وچھوڑے دا رہے نہ آگے دکھ، بن جگت نین دوس رین نظری آٹیا۔ من واسنا مٹے بھکھ، جگت ترشنا نہ کھئے تپائیا۔ ملے میل ابناشی اچت، چیتن سرتی آپ کرائیا۔ سدا سہنجنی ہووے رُت، مؤلا ہو کے آپ مہکائیا۔ نرگن دھار بدل کے آیا رُخ، مانس منکھ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جن بھگت ساچے سنت گرمکھ

گرسکھ صوفی فقیر بنا کے اپنے ست، اپرادھ کوٹن دئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جوت سروپ شبدی دھار سچ دوار گیا پُچ، جتھے فرید بہہ کے نو دین رہ کے کئی بھکھ، بھکھ وچوں فاقہ، فاقے وچوں کھلیا تاکا، تاکے وچوں ملیا آقا، آقے نال مل کے بھلیا پچھلا ماپا، بنیا دھر دا ساتھ، پرم پُرکھ سمراتھا، جو آد جگاد جگ چوکرئی جنائے اپنی گاتھا، کھانی بانی چلائے راتھا، لہنا دینا چکائے ہاتھو ہاتھا، ہوئے سہائی ناتھ اناتھا، گھٹ بہتر لکھ چوراسی اندر رکھے واسا، نرگن جوت کرے پرکاشا، بن گر اوتار پیغمبر شبد اگمی دسے کیسے نہ بہاشا، اکھراں والی سریشٹی دریشٹی اندر کرے پڑھائیا۔ بھگت پھلواری دا سوہنا باغیچہ، مالی رکھک اکو نظری آئیا۔ بوٹا دسے نہ اوچا نیچا، راؤ رنگاں اکو رنگ رنگائیا۔ آتم پر ماتم دا بنے ساچا میتا، پاربرہم برہم میلا سہج سُبھائیا۔ ست ستوادی دسے ساچا گیتا، ایکنکار اکو ایک کرے پڑھائیا۔ ترے گن مایا تپن نہ دیوے انگیٹھا، امرت میگھ دیوے برسائیا۔ جھگڑا مکائے ہست کیتا، کوڑ کٹمب دئے کھپائیا۔ ست دھرم چلا کے ریتا، ریتوان ویکھ وکھائیا۔ کھیلے کھیل ترے گن اتیتا، ترے بھون اون گون کھوج کھوجائیا۔ جن بھگتاں ساچا کلمہ دسے حدیثا، حضرت ہو کے دئے سمجھائیا۔ نرگن نام ندھان دئے اندیٹھا، اندیٹھڑی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، چرن کول اُپر دھول سچ مَحبت دسے پریتا، پریتم ہو کے پاربرہم برہم اپنے وچ سہائیا۔

* ۲۴ ہاڑ شہنشاہی سمت ۲ اودھم سنگھ دے گرہ جلالاباد ضلع امرتسر *

ستگر شبد اگمی جٹ، ورن برن ونڈ نہ کئے ونڈائیا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکرئی سچکھنڈ دوار ساچا ہٹ، دو جہاناں وست امولک آپ ورتائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال دیوے وتھ، وشن برہما شوگر اوتار پیغمبر جھولی آپ بھرائیا۔ دھر دی کرنی کرتا ہو کے دسے سچ، ست ستوادی برہم برہمادی اپنا حکم ورتائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی پنج تت کچ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش سوہبا پائیا۔ رنگن رنگ چڑھائے ہڈ ماس نارڑی رت، رتن امولک کایا گولک آپ ٹکائیا۔ بودھ آگادھا شبد انادا ہو کے گائے جس، وید پُران شاستر سمرت حقیقی راگ الاٹیا۔ امرت آتم نچھر جھرنا سچ سروور دیوے رس، رستہ وابستہ ہو کے اپنا آپ سمجھائیا۔ بن

اگھاں نج نیتز نین کھولے اگھ، پرتکھ رُپ نظری آئے گوسائینا۔ حقیقت وچوں دیوے حق، لاشریک پروردگار جلوہ نُور خُداِئیا۔ چار کُنٹ دہ دشا سرِشٹی درِشٹی اندر جس نُوں رہی لبھ، من مت بُدھ بھجے واپو داہیا۔ تِس دا میلا نِرگن دھار سرگن نال سبب، کرے کھیل شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا جٹّ اک اکھوئیا۔ دُھر دا جٹّ پُرکھ اکال، اکل کل دھاری کھیل کھلائیندا۔ جو وسے سچکھنڈ سچّی دھرمسال، مقامے حق ڈیرہ لائیندا۔ جس نُوں پوہ نہ سکے کال، جنم مرن رُپ نہ کھئے بدلائیندا۔ شبَد گرو بن دلال، دو جہاناں کھیل کھلائیندا۔ سنت سُہیلے بھگت بھگونت لئے بھال، لکھ چوڑاسی وچوں پھول پھولائیندا۔ ساچا منتر انتر دس سُکھال، نرنتر نرویر نراکار اپنا پڑدا لائیندا۔ مایا ممتا توڑ جنجال، جاگرت جوت اک جگائیندا۔ ویکھنہار مُریداں حال، مُرشد ہو کے پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل آپ ورتائیندا۔ ساچا جٹّ پُرکھ اگم، الکھ اگوچر وڈی وڈیائیا۔ جو آد جگاد جگ چوکرّی نت نوت کدے نہ پئے جم، تتوت نہ کھئے رکھائیا۔ ہرکھ سوگ رہے نہ غم، چنتا چکھا نہ کھئے جلائییا۔ یوں سواس نہ لئے دم، رسنا جہوا نہ کھئے ہلکائییا۔ نہکرمی ہو کے جانے اپنا کم، کرنی دا کرتا اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر دیوے بیڑا ہتھ، کھیوٹ کھیٹا ہو کے بھجے تھاوں تھائینا۔ کر پرکاش سورج چن، نوری جلوہ اک وکھائیا۔ سرِشٹی درِشٹی اندر کرائے دھن دھن، شبَد انادی ناد کر شنوئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا جانے جننی جن، پڑدا اوبلا دئے چُکائییا۔ شبَدی جٹّ سری بھگونت، پاربرہم پت پریشور اک اکھوئیا۔ جو لکھ چوڑاسی آتم پرما تم دُھر دا کنت، کنتوبل نظری آئییا۔ کایا چولی چاڑھنہارا رنگ بسنت، لوک مات اتر کدے نہ جائیا۔ گڑھ توڑنہارا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ بودھ اکادھا بن کے پنڈت، نراکھر نرویر ہو کے دئے سمجھائیا۔ دوسر گھر کرنی نہ پئے ممت، ہمت اندرے اندر ودھائیا۔ لبھنا پئے نہ اتر پورب پچھم دکھن سمت، ساچے گھر گرہ مندر نظری آئییا۔ من واسنا وکار وچ کرے نہ کھئے علت، دہ دشا نہ کھئے ہلکائییا۔ مہروان ہو کے مُحبّت وچ دیوے خلعت، سر اپنا ہتھ ٹکائییا۔ جگت واسنا ہون نہ دیوے ذلت، خواری اندروں باہر کڈھائیا۔ کوڑی کِرپا میٹے جگت واسنا نندیا نندک، ڈراچار وِبھچار کر پیار کرے صفائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ساچا جٹّ سری بھگوان، جٹا جوٹ نظر کھئے نہ آئییا۔ جس نُوں وشن برہما شو کرن پروان، پروانے دے کے سب نُوں

رہیا سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبران دیوے دان، شبدی ڈھولا کلمہ کائنات اک سنائیا۔ ویکھنہارا مار جہات، سچکھنڈ نواسی پُرکھ
 ابناشی سچ دوارے سوبھا پائیا۔ نام پدارتھ وست امولک اگمی دیوے دات، داتا دانی ہو کے آپ ورتائیا۔ ویکھنہارا کھیل تماش،
 جگ چوگری ویس وٹائیا۔ دھنّے دی پُچھنہارا بات، پابن پاتھر کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا
 کھیل اک سمجھائیا۔ ساچا جٹّ شبد گردیو، سوامی اکو نظری آئیا۔ جس دی دھنّا کردا سیو، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ اوہ وسے
 دھام نہکیو، نہچل اپنا ڈیرہ لائیا۔ بُدھی پاوے کوئی نہ بھیو، انہو اپنی کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 مہروان مہر نظر اک اٹھائیا۔ ساچا جٹّ صاحب سلطان، پرم پُرکھ اک اکھوائیندا۔ آد جگادی مہروان، جگ جگ ویکھ وکھائیندا۔
 دھنّا جٹّ کر پروان، ٹھاکر اپنا پڑدا لائیندا۔ پورب جنم دا دے کے دان، خالی جھولی آپ بھرائیندا۔ مُحبّت پیار وچ بن کِرسن،
 ساچی کِرس آپ کھائیندا۔ ہل کھوہا واہے بن بلوان، کیارے موڑ توڑ جوڑ نہھائیندا۔ انتر انتر دے کے برہم گیان، ساچی ودیا اک
 سمجھائیندا۔ من واسنا رہے نہ کھئے شیطان، شرع کوڑی میٹ مٹائیندا۔ جدھر ویکھے نظری آئے نوجوان، نؤیت حق حق سنائیندا۔
 لیکھے لا کے پین کھان، امرت رس جام پيائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا آپ چکائیندا۔ ساچا جٹّ
 صاحب سمرتھ، پُرکھ اکالا اک اکھوائیا۔ جو بھگتاں دیوے اگمی وتھ، بن ہتھان ہتھ پھڑائیا۔ کایا مندر اندر ساچی منزل چڑھ کے
 دیوے رکھ، جتھے سورج چند نہ کھئے رُشنائیا۔ جگت ویکھن والی ہووے کوئی نہ آکھ، بُدھی سمجھ کھئے نہ آئیا۔ اکو نور جوت پرکاش،
 نورو نور نور ڈگمگائیا۔ جتھے بھگت بھگوان دی پوری ہووے خواہش، خالص اپنا رنگ چڑھائیا۔ آتم پرماتم ہووے ساتھ، سگلا
 سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گرہ ویکھ وکھائیا۔ ساچا جٹّ بنیا اک دھنّا، دھن دھنّاڈھ نظر کھئے
 نہ آئیا۔ جس نے دھر دا حُکم منّا، من واسنا دتی تجائیا۔ جگت نیتر بین ہو کے اٹھا، نیج نین آکھ کھلائییا۔ ابناشی کرتا نرگن سرگن
 ہو کے آیا بھٹّا، پُریاں لوآن برہمنڈاں کھنڈاں پنڈھ مکائیا۔ آکے ویکھیا جگت کسان دا بنّ، کھیت کیارے سنساری ونڈ ونڈائیا۔ کول
 بہ کے کھوہ دے چنّا، چنّ اپنا کیتا رُشنائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی تنّا، تنوت دتا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ ساچا جٹّ کرے ساچی کِرس، محنت ستگر جھولی پائیا۔ شبد گرو میٹے حرص، ہووس اگلی دئے

مٹائیا۔ پُرکھ اکال کرے ترس، مہر نظر نال تکائیا۔ گھر سوامی آ کے دیوے درس، پاتھر پاپن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ جنم جنم دی مکی بھٹک، اٹک آگے نہ کھئے وکھائیا۔ کوڑ گڑیار رہیا نہ اندر کٹک، ناتا جھوٹھا دتا مُکائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم دویٹ دویٹ رہیا نہ فرق، رنگ اِکو دتا چڑھائیا۔ سرِشٹی درِشٹی کر کے ترک، تِرت اپنے نال ملائیا۔ بھکھے دا بھکھیاں والا پھیر رہن نہ دتا ورت، نام بھنڈار ایکنکار اِکو لیا چھکائیا۔ آگے لا کے گیا شرط، شرع دی شریعت دتی سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ ورتائیا۔ ساچا جٹ زبردست، ستگر شبدی نظری آئیا۔ جس دا کھیل کِٹ ہست، ہستی سب دی دئے بدلائیا۔ جو وشن برہما شو دیونہارا رسد، بھنڈارا دُھر دا اِک ورتائیا۔ بھگت بھگوان نام خُماری وچ رکھے مست، مست دیوانے لئے بنائیا۔ کوڑی کرپا رہن نہ دیوے اندر حسد، وکار ہنکار دیوے کڈھائیا۔ من ممتا میٹے آتش، اگنی آگ نہ کھئے جلائییا۔ ساچا حُکم دیوے سخت، دُھر فرمانا اِک دِرڑائیا۔ کلجگ ویلا آوے وقت، انت اخیر بے نظیر دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اوبلا پڑدا رہیا چُکائیا۔ دھتا جٹ مُورکھ نہ جانو گوار، منسا من بی مانہیں سہائیا۔ دوس زین اٹھے پھر منگے دیدار، بن لوچن نین آگھ کھلائییا۔ تُوں میرا مین تیرا گاؤندا رہے ساچی وار، وارتا اِکو اِک الائییا۔ گھر مندر سوہے ٹھاکر ٹھاکر دوار، ٹھوکر اپنا نام لگائییا۔ بند کیوڑی کھلے کواڑ، بجر کپائی پار نظری آئیا۔ امرت بخشے ٹھنڈا ٹھار، دُھر دا جھرنا اِک جھرائیا۔ شبد اگتی وجے ناد، انحد نادی ناد شنوائیا۔ پرم پُرکھ دی آوے یاد، دُوجا گُن نہ کھئے وڈیائیا۔ سرتی شبد ہووے بساد، بسمل اپنا رنگ کرائیا۔ ساچا ملے اِک احباب، مُحبّت وچ وڈیائیا۔ آسا منسا پوری کرے مُراد، مُدّتاں دے وچھڑیاں دئے ملائییا۔ گھر سوامی آ کے سُنے فریاد، فیصلہ حق دئے کرائیا۔ انتر اندر پریم پیار دی پُرکھ اکال سنی اِک آواز، بھجّا واہو داہیا۔ ناتا توڑ جگت سماج، جگت سمگری پرے بٹائییا۔ بھگت بھگوان دا ساچا دس رواج، روایت کر کے کفایت کر کے عنایت وچ آشا پور کرائیا۔ دُرمت میل دھو کے داغ، پت پُتیت دتا بنائیا۔ نوری جوت جگا چراغ، کایا مندر کرے رُشنائیا۔ نام پدارتھ دے کے کھاج، بھوگ باہروں دتا لگائییا۔ سیوک سیوادار بن کے چاک، مَجھی چھیڑ ہل واہ خوشی رکھائییا۔ چار جُگ وچ اِک وار دھنے نال ملن دا ہویا اتفاق، دُوجا دھنا نظر کھئے نہ آئیا۔ جن بھگتاں جُگ چوکری لہنا دینا سب دا کرے بے باق، پُرکھ اکال دین دیاں دیاونت مہر نظر اِک اُٹھائییا۔ جوتی جوت سرُوپ

ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچے جٹ لے پرگٹائیا۔ ساچا جٹ ایکا سِدھا، صدق صبورِی وچ سہائیا۔ جس نوں پوہ نہ سکے نو دِنھا، اٹھاراں سِدھاں نیڑ کھتے نہ آئیا۔ جس دا شبد گرو تیر انیا لے نال ودھا، کایا ودیا لے اندر کری پڑھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس کے ساچی بدھا، بدھنا دا لیکھا دتا چکائیا۔ بھاگ لگا کے جیو پنڈا، برہمنڈ کھنڈ وچے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھيو ابھیدا دتا کھلائیا۔ دھتا جٹ کہے میں ہویا دھناڈھ، ملی نام سچي ودیائیا۔ جس نے کھوہا واہیا آج، کیارے موڑ خوشی وکھائیا۔ میں اوس دا ہویا داس، آپا آپ اوسے دی جھولی پائیا۔ میرا لیکھے لگے سواس، ساہ ساہ اکو نام دھیائیا۔ نرگن جوت ہووے پرکاش، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ اکو دسے جاپ، ساچا ڈھولا دئے جنائیا۔ رُوح بُت دوویں کرے پاک، پاربرہم بے پرواہ اپنا رنگ چڑھائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں بنے سچا باپ، پت پریشور اپنی گود اٹھائیا۔ نانا جوڑے دُھر دا ساک، سجن اکو نظری آئیا۔ مہروان ہو کے سر تے رکھے ہاتھ، سمرتھ اپنی دیا کھائیا۔ جس کارن دھتے دے آیا پاس، آشا منسا پور کرائیا۔ جن بھگتو گرمکھو جے ایہو جہی سب نوں آجئے جاج، پھر باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ستگر شبد گھر گھر دا لیکھا لیا وچ، اپنا دینا جانے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا کرنی دا مالک قُدرت دا قادر اکو نظری آئیا۔ دھتا بنن دا جس نوں چاء، چاؤ گھنیرا اندر لینا پرگٹائیا۔ ستگر شبد آپے بنے ملاح، بیڑا شوہ دریائے پار کرائیا۔ کوٹ جنم دے بخش دیوے گناہ، پتت پاپی لے ترائیا۔ اکو نام سندیشہ دئے سنا، دُھر دا ڈھولا راگ الاٹیا۔ گھر مندر دئے سہا، کایا کعبے وچے ودھائیا۔ امرت آتم جام دئے پیا، جگت ترشنا بھکھ مٹائیا۔ بن دیا باقی کرے رُشنا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ آتم سیجا دئے سہا، صاحب سوامی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ دامنگیر ہو کے اپنا دامن دئے پھڑا، سُرتی شبدي پلُو گنڈھ پھڑائیا۔ بنا سدیاں گھر سوامی ٹھا کر جاوے آ، ٹھوکر نال لے اٹھائیا۔ دھتا جٹ شہادت وچ بنے گواہ، جو گھر گمبھیر مل کے خوشی منائیا۔ من واسنا اندروں دیو گوا، کوڑی کِریا رہے نہ رائیا۔ مایا ممتا دا لگن دیو نہ داء، ہنکار وکار نہ کھتے ودیائیا۔ اکو چرن کول پُرکھ ابناشی کرو دھیاں، صاحب ستگر ہونے سہائیا۔ جس ویلے چاہو نیتر درشن لوو پا، اکھ پرتکھ ساکھیات ست سروپ نظری آئیا۔ اپنا حق سچ دوارے لو جنا، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی دُھر دا حصہ ونڈ ونڈائیا۔ آتم ہو کے پر ماتم نالوں کدے نہ ہووے جُدا، برہم ہو کے پاربرہم وچ سہائیا۔ ایہو دھتے دا بن دھن

توں سچّا راہ، مارگ چل کے سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، وکھاوَنہارا ساچا گھر، گرہ مندر اندر پڑدا دے اُٹھائیا۔ دھنّے جٹّ نے پایا ٹھاگر، سوامی اکو نظری آئیا۔ بھاگ لگا کایا گاگر، گہر گمبہرِ دتی مان وڈیائیا۔ نرمل کرم ہویا اُجاگر، دُرمت مَیل دھوئیا۔ اکو ونج کیتا بن کے حق سوڈاگر، دوُجی وست ہتھ نہ کھنّے چھپائیا۔ یاد کردا رہیا ہو اِکاگر، من واسنا نہ کدے ہلکائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال گھر آ کے دتا آدر، عادت ٹھاگراں والی دتی بدلائیا۔ جھگڑا رہیا نہ مقتول قاتل، باطن اپنا درس کرائیا۔ لیکھا جان دُھر رساتل، رسیا ہو کے رس چوئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، درشن دیوے ستگر باطن، جن بھگت دوارے آ کے خوشی منائیا۔

* پہلی ساون شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال *

بل کہے میرے دُھر دے باون، واہ واہ تیری پے پرواہیا۔ جن بھگت سُہیلے بنیوں ضامن، نرگن ہو کے میل ملایا۔ شبدی ڈور بندھایا دامن، ست ستوادی کھیل کھلایا۔ آسا منسا پوری کر کے کامن، کام کرودھ لوہ موہ ہنکار دینا گوائیا۔ دُھر درگاہی بن کے پنت پاون، پُنت گرمکھ دتے کرائیا۔ سچ سرور تیرے نہاون دُرمت مَیل رہے نہ رائیا۔ دھنّ وڈیائی پرت کے آیا ساون، شہنشاہ ویکھے چائیں چائیا۔ گر اوتار پیغمبر ڈھولے گاوں، سچکھنڈ وچے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار اک سرنائیا۔ بل کہے میرے باون بھگون، بھگت ہو کے سیس نوائیا۔ لیکھا چُکیا اون گون، گہر گمبہرِ ملی سرنائیا۔ تیرا لیکھ کیسے نہ پڑھیا واحد دُشت دمن، دماں والا سار کھنّے نہ پائیا۔ لکھ چوراسی تیرا کوئی نہ جانے چمن، چمتکار تیرا جلوہ نور خُدائیا۔ بن گوہند شبید دھار دو جہاناں کرے کوئی نہ امن، آمد وچ نظر کھنّے نہ آئیا۔ ہر کا بھيو جانے کون، پڑدا اوہلا نہ کھنّے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گھر ساچا اک وکھائیا۔ بل کہے میرے باون، پرم پُرکھ پرما تم تیری وڈ وڈیائیا۔ سچ سرُوپ جس ویکھی آتم، انتر انتر کھوج کھوجائیا۔ پڑدا اوہلا چُکیا باطن، نور نور رُشنائیا۔ سچ سوامی بن ساتھن، سکلا سنگ آپ پرگٹائیا۔ جس دی آد جُگاد نت نوت دو جہان، بن رسنا جہوا بئی دند گاؤندے گاتھن، سوہلے ڈھولے شبیدی ناد انادی دُھن شنوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیا۔ بل کہے میری نمستے، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ جو سہج سُبھاؤ پچن

کہا ہسڈے ہسڈے، ہستی وچوں ہستی آپ پرگٹائیا۔ جس برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال ویکھے وسدے، واسطہ لاکو نال
 جڑائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھے نسڈے، جگ چوگڑی بھجن واہو داہیا۔ نرگن نرویر نرنکار اشارے دئے اگئی اگھ دے،
 آخر منزل چڑھ کے خوشی منائیا۔ جتھے بن اکھراں توں ڈھولے پرم پُڑکھ دے جس دے، الفیے اکھر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کھیل ویکھے
 پرم پُڑکھ سمرتھ دے، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جیکارے ویکھے الکھ الکھ دے، نعرہ حق حق درڑائیا۔ بھنڈارے ویکھے ڈھر دے
 ہٹ دے، گر اوتار پیغمبر وشن برہما شو بیٹھے جھولیاں ڈاہیا۔ بھگت سہیلے ست ستواد ویکھے رڈے، جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بل کہے باون میں ویکھیا عجب نظارہ، بے نظیر دتا جنائیا۔ ڈھائیاں کرماں وچ میرا ہویا کنارہ،
 کشتی نیا باہر نہ کھئے لنگھائیا۔ سہیل دیس ہویا اوتارا، اوتر اپنا حکم بنائیا۔ جس دا انت نہ پاراوارا، بے انت آپ اکھوائیا۔ سو کھیلے
 کھیل کھیلنہارا، پت پرمیشور وڈ وڈیائیا۔ جگ چوگڑی پاوے سارا، نرگن ہو کے ویس وٹائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، قلم شاہی چلے نہ
 کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیا۔ بل کہے تیرا کھیل اولا، آد پُڑکھ تیرے ہتھ
 وڈیائیا۔ جگ چوگڑی ویس وٹائے اک اکلا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ لکھ چوراسی آتم پرما تم پھڑائے پلا، پرم پُڑکھ تیری بے پرواہیا۔ توں
 وسیں جلاں تھلاں، ڈونگھے ساگر گہر گمبھیر اپنا آسن لائیا۔ تیرا محل اٹل اچ منار اٹلا، ساچے در وجدی رہے ودھائیا۔ دپیک
 جوت لاکو بلا، نورو نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا کھیل دئے سمجھائیا۔ باون کہے سُن بل بالی بُدھ،
 سچکھنڈ دوار تینوں دیاں جنائیا۔ جس دی چار جگ کیسے نہ پائی سُدھ، گر اوتار پیغمبر نیوں نیوں سیس نوائیا۔ جو دیونہارا سب
 کچھ، پڑدا اوہلا دئے چکائیا۔ جس دا بھنڈار آد جگاد کدے نہ جائے مُک، اتوٹ اٹھ آپ ورتائیا۔ جس دا روپ نظر نہ آوے مانس
 مٹکھ، تتان وچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کوئی نہ ویا پے دکھ سُکھ، چنتا غم نہ کھئے ستائیا۔ جس دا شبدا اگئی لاکو جس
 وچوں لکھ چوراسی لئی پرگٹائیا۔ حُکمے اندر پھرے چارے کُنٹ، دہ دشا ویکھے تھائوں تھائیا۔ پرہہ چرن دوارا دسے دھام بیکٹھ،
 در دوارا اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سوامی انترجامی ڈھر دا پڑدا آپ
 اٹھائیا۔ بل کہے سُن میرے بھگت، بھگت بھگت تائیں سمجھائیا۔ جس کھیل رچایا جگت، باون ہو کے ویس وٹائیا۔ جس دا کارن

اِکو فقط، فقرہ سمجھے کھئے نہ رائیا۔ چار وید اٹھاراں پُران لکھ نہ سکے لکھت، وید ویاسے چلی نہ کھئے چٹرائیا۔ میرا جان نہ سکیا اِشٹ، اوہلا پڑدا کھئے نہ لاییا۔ رامامل کے نال وِشِشٹ، وِشیا والا گُرو گیا منائیا۔ جس دی نامِ مِلدی رہی کِشت، دین دُنی وِجِدی رہی ودھائیا۔ چار جُگ پُورا ہویا کیسے نہ صدق، بھروسے وِچ نہ کھئے لوکائیا۔ عَصّہ آؤندا رِسیا جے کوئی دُشٹ ویکھے نِندک، دُراچاراں دہلیز دُرکائیا۔ اِکو پُرکھ اِکال جس وِچ آد جُگادی ساچی بَمت، حوصلہ اپنے نال رکھائیا۔ لکھ چوڑاسی آتم پر ماتم سب دی سانجھی رکھے سِمت، دِشا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جنم کرم دا پاپی نہ ہووے نِندک، نیوں کے لاگے پائیا۔ دُو جی وار کراوے کدے نہ مِنت، مہر نظر نال پار لنگھائیا۔ من دی رہن نہ دیوے عِلت، کوڑی کِریا دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ بل کہے باؤن کُچھ دس دے بہیت، چوٹھ جُگ منگ منگائیا۔ جس کارن نظری آویں نیتن نیت، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ پار اندھیرا کریں بہیت، پریمی ہو کے پریم وکھائیا۔ نہکرمی ہو کے لکھیں لیکھ، بن قلم شاہی دیویں مان وڈیائیا۔ جن بھگتاں لے کے جاویں ساچے دیس، سچکھنڈ دوارا سوہیا پائیا۔ مالک بن کے نر نریش، نر نرائن نظری آئیا۔ تیرا مُچھ داہڑی نہ دِسے کھئے کیس، مؤنڈ مُنڈایا ت نہ کھئے وکھائیا۔ تیرا شبد گاؤندا اِک دسمیش، دہ دِشا وِچ سمائیا۔ جس دے اِکے چلے کھئے نہ پیش، پیشوا سارے سیس نوئیا۔ جو سدا رہے ہمیش، ہم ساجن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کوئی نہ جانے رنگ روپ ریکھ، رکھی مُنی سارے دین دُہائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے اِک اِکلا اِیکنکارا دسے بہیت، نر نرنکارا ہو کے پڑدا آپ اُٹھائیا۔ سچ دوارے آپے لے ویکھ، ویکھنہار تیری بے پرواہیا۔ میں بھگتی اندر ہویا تیرے پیش، شکتی اندر شکت نہ کھئے وکھائیا۔ مینوں اِگلا دسدے لیکھ، لیکھا لیکھے وِچوں کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ باؤن کہہ بل ویکھ وِچار، بُدھی رہے نہ کھئے چٹرائیا۔ نو نو دتا وار، حِصّہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دھرنی اُتے پیر پَسار، اپنا آپ دتا مٹائیا۔ تیری سمگری کیسے کم نہ آئی کار، کرتا بھوگ نہ مُکھ لگائیا۔ رِشی روندے گئے جگت ہزار، اگت دین دُہائیا۔ میری کیسے نہ پائی سار، پڑدا سکیا نہ کھئے چُکائیا۔ حُکمے اندر سارے ہونے بے اختیار، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ کھیل کِریا پروردگار، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ بل نیتر نیر وحا کے رویا دھاہاں مار، اِکو اِک اِک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لیکھا دے بنائیا۔ بل کہے میرے بھگونت، تیرا انت کھئے نہ آئیا۔ تُوں آد

جُگادی کنت، ویس انیکا رُوپ دھرائیا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، پڑدا اوبلا دئیں چُکائیا۔ در بھکاری ہویا منگت، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ باوَن کِہا سُن بل نال پریم، شبدی دھار جنائیا۔ نیتر پُٹ کے ویکھ تینوں نظری آوے وچوں ہیم، کُنٹ اپنے وچ چُھپائیا۔ جس دا لہنا اُس دا دین، دُوچی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ شبدی دھار گوہند جس نُوں کہن، دو جہان جس گائیا۔ اُس دا کھیل وکھایا پِن نین، پِن آگھاں آگھ بدلایا۔ پِن بھگتاں ساک سین، سجن اک ہو جائیا۔ جس دا لیکھا بالمیک لیکھنا وچ رمائن، رام ہو کے رمنا رمنا میرے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا بھيو آپ کُھلائییا۔ بل کہے مین مَورکھ مَورھ، سار تیری نہ آئییا۔ کر کِرپا دے چرن دھوڑ، ٹکا مستک لائیا۔ نظری آئی حاضر حضور، نرگن جوت کریں رُشنائیا۔ میرا معاف کر قصور، قسم کھا کے دیاں جنائیا۔ میری بینتی کر منظور، گھر میرے بھوگ لگائیا۔ باوَن کِہا ایہہ پینڈا اچے دُور، کلجگ اتم دیاں وکھائیا۔ تیرے در آواں ضرور، نرگن ہو کے ویس وٹائیا۔ من ممتا پائے فنور، فتویٰ لگے سرب لوکائیا۔ گڑھ ہنکاری ہووے غرور، عُربت وچ لوکائیا۔ ماٹی تن تپے تندور، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ نہکلنک ہو کے ہوواں مشہور، مشورہ بھگتاں نال بنائیا۔ پندھ مُکا کے نیڑا دُور، درگاہ ویکھاں چائیں چائیا۔ سچ بھنڈار کر بھرپور، بہرم دیاں مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ بل کِہا پرہہ کھا لے اک دانہ، دیاوان دیا کھائیا۔ میرا تیرے اُتے مانا، ممتا موہ نہ کھئے رکھائیا۔ تُوں چتربھج سری بھگوانا، بھاگ سب دا دئیں بنائیا۔ نرگن تیرا ہویا آنا، سرگن ویس وٹائیا۔ بخشیں چرن دھیانا، اکو اوٹ تکائیا۔ ہویا بال آنجانا، ڈھیہہ پیا سرنائیا۔ باوَن کِہا اُٹھ ویکھ کر دھیانا، تینوں دیاں وکھائیا۔ تیری نگری وچ بال آنجانا، چار بھیناں اکو بھائیا۔ جس دے گرہ دا منظور ہویا کھانا، چارے کھانی وچوں باہر کڈھائیا۔ او سے در منظور ہونا پکوانا، پاربرہم اپنا رنگ رنگائیا۔ نرگن ہو کے کھیلاں کھیل دو جہاناں، دوہرا حُکم ورتائیا۔ جن بھگت سُہیلے دیواں اک گیانا، ایکا ایک کر پڑھائیا۔ میل ملا کے سچ دوار سری بھگوانا، بھگون اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ باوَن کِہا بل اُٹھ کے مار دے لیک، ساڈھے تن ہتھ لمی نظری آئییا۔ میری چرن نال کرا تصدیق، شبدی حُکم نال سمجھائیا۔ میری اوس ویلے رکھنی اڈیک، پِن آگھاں آگھ کُھلائییا۔ نال ملاؤنا بٹوارا بالمیک، جس نے راما دینا پرگٹائیا۔ روداس

چارا جس نے چوگھر لینے گھسیٹ، کھلڑی گھل لہائیا۔ جگت ذاتی وچوں ہونا نیچ، اوچو اوچ ملے سرنائیا۔ جس دا پُرکھ اکال ہونا میت، مِت پیرا بے پرواہیا۔ جس نے پاہن گنڈھدیاں گاؤنا گیت، ٹوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ساچی ہونی حق پریت، پریتم اکو لینا منائیا۔ نرگن دھار بن اکھراں توں شبد دینی رسید، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا حکم اک درڑائیا۔ باؤن کہا بل کھول کے ویکھ اگھ، آخر دیاں جنائیا۔ نرگن دھار گوبند پرتکھ، سرگن پنج تہ ہنڈھائیا۔ پُرکھ اکال دا کرے جس، ڈنکا فتح نام وجائیا۔ حکم مئے ہس ہس، ہستی ہستی وچوں بدلایا۔ سب کچھ پرم پُرکھ دی جھولی گھت، وت اپنا آپ بدلایا۔ لیکھے لا کے اپنی بوند رت، بھیٹا پرہ دی دئے کرائیا۔ شبد نرالے تیر مار کے پھٹ، پھٹ کرے سرب لوکائیا۔ بھگت سہیلے ویکھے تھ تھ، پاندھی ہو کے پندھ چکائیا۔ جانہارا گھٹ گھٹ، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ اکو شبد سندیشہ دیوے سچ، ساچا حکم آپ درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی آپ سمجھائیا۔ باؤن کہے بل ویکھ بے نظیر، بن نظر نظر اٹھائیا۔ جو بدلے سرب تقدیر، تدبیر دئے سمجھائیا۔ جس نوں کئے نہ کھئے شمشیر، شمع سکے نہ کھئے بھجھائیا۔ جس دی نظر نہ آئے تصویر، تسبیح مالا نہ گل لٹکائیا۔ چوٹی چڑھ اخیر، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ جس نوں سجدے کرن پیغمبر پیر، گر اوتار سپس جھکائیا۔ جس نے شرع پاؤنا زنجیر، شریعت وچ پھسائیا۔ جس نے جھگڑا وکھاؤنا غریب امیر، امرا پد نہ کیسے جنائیا۔ کلجگ کایا بدلی ضمیر، خمیر اندر دینا ٹکائیا۔ حکم دے کے شاہ حقیر، سنسا روگ دینا گوائیا۔ سندیشہ دے کے اک کپیر، کایا کعبے وچوں کرے رُشنائیا۔ میلا ملے گہر گمبھیر، گور اک سرنائیا۔ جو آد توں رہیا قدیم، قدماں تے قائم مقام اکو دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ باؤن کہے بل ہور کر وچار، دھر دی دھار جنائیا۔ جس ویلے پیتے جگ چار، کلجگ اتم پھیرا پائیا۔ کل کلکی لئے اوتار، نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ جس کنیا دا پروسا ویکھیا تھال، بل نگری وچوں سوہا پائیا۔ اوس دا ناتا جوڑ کے گوبند نال، شبدی شبد میل ملائیا۔ اتم لیکھا جان ماضی حال، اوبلا دئے گوائیا۔ سچ سوامی کر کے بہال، میلا میلے سہج سُبھائیا۔ انترجامی وسے نال، نہکامی کرم کمائیا۔ بالمیک دئے احوال، روداس شہادت اک بھگتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا لیکھا آپ جنائیا۔ باؤن کہا بل ویکھ اک اشارہ، بن اکھاں دیاں وکھائیا۔ جس ویلے نرگن نرویر

ہووے اُجیارا، لوک مات نُور رُشنائیا۔ سچ دوار ہووے سچ وِوہارا، وِوہاری اپنی کار کھائیا۔ جن بھگتاں بھرے بھنڈارا، بھکھیاں
 بھکھ مٹائیا۔ اُٹھ ویکھ لیکھ اپارا، اپرپر ہو کے دیاں جنائیا۔ عالمِ علم توں باہرا، زیرِ زیر نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، ساچا پڑدا آپ چُکائیا۔ بل کِہا باوَن کھول دے پڑدا، اوپلے وِچوں اپنا آپ جنائیا۔ مین منزل جاواں چڑھدا، اَکے ہو
 نہ کھئے اٹکائیا۔ اِکو نام جاواں پڑھدا، جس نوں پڑھیاں دُو جے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیرا درشن جاواں کردا، قدم قدم تے سیس نوئیا۔
 در دوارے بن دا جاواں بردا، بندگی وِچ تیری سیو کھائیا۔ تیرا روپ جان کے نرائن نر دا، نر ہر تیری اوٹ تکائیا۔ جس کارن تُوں
 بھگتاں مات گھلدا، گھل کے اپنا جوڑ جڑائیا۔ اَکے جھگڑا چھڈ دے ول چھل دا، اچھل اچھل تیرے اَکے منگ منگائیا۔ جن بھگت
 تیرے پیار اندر پلدا، اِکو سمجھے پر پُرکھ جنیندی مائیا۔ رس لوے امرت تیرے جل دا، دُو جا نیر نہ کھئے چوائیا۔ اوکھا ویلا جسدا
 کلجگ کل دا، کلمے والیاں اِکلا پر پُرکھ دینا بھلائییا۔ جھگڑا پینا سوُر گو کھل دا، خالص نظر کھئے نہ آئییا۔ لیکھا ہونا کام کرودھ
 لوہ موہ ہنکاری دل دا، دلدری ہونی جگت لوکائیا۔ پرہ دے بھانے اندر کھئے نہ چلدا، چلیتران وِچ جگت لوکائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ باوَن کِہا مین دساں دُوں دُرادا، اَکے توں اگا دیاں جنائیا۔ جس ویلے پُرکھ اکل
 آیا ڈاڈھا، نرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ شبدا گئی جنائے راگا، دُھر دا حُکم منائیا۔ جن بھگت کھولے جاگا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔
 دُرمت میل دھووے داغا، دغیاں توں لے پچائیا۔ ہر جو میلے کنت سہاگا، جگت رنڈیا دے کٹائیا۔ ہنس بنائے پھڑ پھڑ کاگا،
 سوہنگ جاپ چپائیا۔ بل جس کنیا رکھیاں میریاں تانگھاں، طمع وِچ شمع دیاں جگائیا۔ جتھے جھکنے سوُر ج چاندا، گرُمکھ چند کراں
 رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نرگن جوت بدل کے سوانگا، سوانگی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ بل کہے پرہ
 بے پرواہ، بے پرواہی وِچ سہائیا۔ دُوئے جوڑ کے سیس نوا، بینتی دتی جنائیا۔ ہوں بالک تُوں پتا ماں، تیری اوٹ تکائیا۔ اِکو لوآن
 تیرا ناں، دُو جا گیت نہ کھئے جنائیا۔ تُوں صاحب سوامی پکڑیں بانہ، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ تیرے چرن کول بل بل جاں، نیوں نیوں
 لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ باوَن کِہا بل آہ لے میری چٹھی، ڈھائیاں لائیناں وِچ
 لکھائیا۔ جس دی دھار اگئی چٹی، قلم شابی نہ کھئے وڈیائیا۔ جس دے اَکے لکھی اگئی، ایکنکار دتی وڈیائیا۔ جس دا بھو کسے نہ

دسی، دہ دشا نہ کھئے جنائیا۔ اہناں دی دھار ہووے مٹھی، انڈھی کار کھائیا۔ سرشٹی جانی جتی، پتی بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک پرگنائیا۔ چٹھی بل نے لئی ویکھ، ایکنکار دتی پڑھائیا۔ جس دا پہلا سوہنا لیکھ، نہکلنک نظری آئیا۔ جو وسے بھگتاں دیس، سچ دوارے سوہا پائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دے ہوون پیش، چار جگ دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ دو جہاناں بن نریش، اکو حکم دئے سنائیا۔ اندر وڑ کے کھولے بہیت، پڑدا آپ چکائیا۔ جس دے حکمے اندر ارجن سر وچ پینی ریت، تتی آگنی آگ جلائییا۔ بالے وارنے دس دسمیش، دہ دشا روپ درسائیا۔ پُرکھ اکال دے ہو کے پیش، ماچھوواڑے سیس جھکائیا۔ انت ہو کے ایک دا ایک، ایکنکار ویکھ وکھائیا۔ بل جس کنیا نے تیری نگری کھانا کیتا بہیت، بہت بن کے اوسے دا جس گائیا۔ جن بھگتاں گھر گھر جا کے سب دا پوتر کرے پیٹ، پٹنے والا نال ملائییا۔ جنم کرم دا بن کے کھیوٹ کھیٹ، بیڑا دو جہاناں پار کرائیا۔ چٹھی میری لے لپیٹ، چار جگ نہ کھئے کھلائییا۔ پھیر تینوں سچکھنڈ دا بناواں سیٹھ، سچ بھنڈارا جھولی پائیا۔ بل چرناں اُتے کر آدیس، سیس دتا جھکائیا۔ باون کہا میرا تیرا بہیت، انت وجے ودھائیا۔ گھر آ کے لوں پیکھ، پیکھت پیکھت اپنی خوشی پرگنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ بل چٹھی لگا لپیٹن، تیجا حصہ دتا اٹھائیا۔ کی آگے لگا ویکھن، بالمیک بیٹھا روپ بدلائییا۔ روداس کرایا چیتن، چنتا رہی نہ رائیا۔ اگلا کھلیا بہیتن، پڑدا اک اٹھائیا۔ ویکھیا نر نریشن، نر نرکارا نظری آئیا۔ جو وسیا سچکھنڈ دوارے ساچے دیسن، تخت نواسی ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک پرگنائیا۔ چٹھی دا چوتھا حصہ مروڑ، بل اپنی سیو کھائیا۔ نظری آیا لیکھا ہور، ہور دی ہور ہوئی پڑھائیا۔ کلجگ تکیا اندھ گھور، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ من واسنا ہوئی چور، گھر گھر بیٹھی مکھ چھپائیا۔ ساچا نام نہ کیسے کول، خالی دسے لوکائیا۔ کورٹا ڈنکا وجے ڈھول، ڈھولک چھینے سرب کھڑکائیا۔ آتم پرما تم جائے کوئی نہ مؤل، نرگن نرگن وچ نہ کھئے سمائیا۔ باون کہا بل تیرے نال میرا قول، کلجگ انت دیاں درڑائیا۔ جس ویلے آواں اُپر دھول، تیری دھرنی بھاگ لگائیا۔ سچ دوارا سچ بھنڈارا بن ورتارا دیواں کھول، تیئی مکھ سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سمجھائیا۔ بل چٹھی دا پاسا دتا پلٹ، بن آگھاں آگھ اٹھائیا۔ ساری سرشٹی دسی غلط، بن بھگتاں سچ وچ نہ کھئے سمائیا۔ بل

دی تھوڑی کھلی پلک، پلکاں توں پرے پت پت پُنت نظری آئیا۔ جس دی اگئی جھلک، جھلیاں دے وڈیاں۔ جو راکھا ہلت پلت، پت پرمیشور بے پروا ہیا۔ سد وسے اُپر فلک، خلق ویکھے نور خُداآیا۔ جس دی جھلے کھئے نہ جھلک، نین آگہ نہ کھئے اُٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا پڑا آپ چُکایا۔ بل نے چٹھی دی کیتی تہ، آپ اپنی سیو کھایا۔ دُنیا ہندی ویکھی لے، لائیناں وچ ویکھی صفایا۔ چار جگ دی کرنی ہندی ویکھی کھے، بے خبراں خبر نہ کھئے سُنایا۔ پُرکھ اکال دین دِیال اِکو ساچا رہے، رہبر سارے مُکھ چُھپایا۔ جو بھگتاں اندر بھے، بھگون ہو کے نظری آئیا۔ سچ بھنڈارا نام دے، من دینت دے کھپایا۔ جھگڑا رہے نہ کوئی گرہ، گرہ بھیتر وجے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم اک ورتایا۔ چٹھی کہے میں ہوئی اِکٹھی، اپنا آپ روپ بدلائیا۔ پرہ چرناں اُتے ڈھٹھی، نیوں کے دیواں دُہایا۔ میں وکنا کسے نہیں ہئی، گر اوتار پیغمبراں ہتھ نہ کھئے پھڑایا۔ میں جگنا نہیں بن کے موم بتی، کملاپتی تیری اوٹ تکایا۔ میں کوئی نام منگنا نہیں اک رتی، رتن امولک تیرا نور نظری آئیا۔ میں کسے دی بھرنی نہیں چٹی، حصہ ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ چار جگ نہیں پھرنا تھی، بھجاں واہو دابیا۔ میری بنا گوبند پڑھ کوئی نہ پٹی، اکھڑ اکھڑ نہ کھئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم دے سمجھایا۔ پُرکھ اکال کِہا چٹھی تیرے اُتے میرا کوئی نہیں دستخط، تیری حد نہ کھئے بنایا۔ جس ویلے پرت کے آواں وت، وطن مات لوک پرگٹایا۔ تیرے اندروں پرگٹا کے سچ، ست دیاں سمجھایا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی کچ، کنچن گرھ دیاں سہایا۔ جن بھگتاں مارگ دُھر دا دس، اگئی اگم کراں پڑھایا۔ نج نیتر لوچن کھول کے آگہ، اکھراں توں کھپڑا دیاں چُھڈایا۔ تُوں میرا میں تیرا بھگت بھگوان دا سانجھا ہووے جس، وید پُراناں دی لوڑ رہے نہ رایا۔ ست دھرم دا کھول کے ہٹ، دوارا اِکو دیاں پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم رہیا سمجھایا۔ چٹھی کہے میں تیرے حُکم دی دھار معمولی، جگت معاملیاں وچ کدے نہ آئیا۔ پرہو ویکھیں میرے نال نہ ورتیں بے اصولی، اصل تینوں دیاں درڑایا۔ تُوں مالک کنت کنتوہلی، دو جہاناں اکھوایا۔ تیرا نام وڈا قانونی، جس دا قاعدہ نہ کھئے بدلائیا۔ تینوں سمجھے نہ کھئے نجومی، پنڈتاں دی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ تیرا بالک نڈھا اِکو شبد معصومی، ننھاں ننھاں نظری آئیا۔ جس دی یاد کدے نہ بھولی، بھلیاں لے سمجھایا۔ جس دے باغ پھلواری پھولی، پت تہنی مات مہکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، سد دینی مان وڈیائیا۔ چٹھی کہے میں ہو گئی پڑدے اولے، اندروں نظر کیسے نہ آئیا۔ میں چُھپ گئی ساچے چولے، جو چوچی پریم دتا پہناییا۔ ہے پرہو مینوں بنا گوبند کوئی نہ کھولے، میری تیرے آکے دُہاییا۔ سَتجگ تریتا دواپر کلجگ گُر اوتار پیغمبر بننے بڑے وچولے، وچے وچ پھیریاں پائیا۔ دیناں مذہباں پاؤنے رولے، جھکڑا جگت ہووے لوکاییا۔ جن بھگت تیرے بن سدھے گولے، دوجے در نہ منگن جایا۔ آتم پرما تم گاون ڈھولے، ڈھوآ دینا بے پرواہیا۔ اگنی تت مول نہ کھولے، پنچم پنچ نہ کھئے لڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھایا۔ جس ویلے بل نے چٹھی لے لئی مُٹھ، باؤن سیس جھکایا۔ کنیا کواری گھر توں آئی اُٹھ، بھجی واہو داہیا۔ بدلایا اپنا رُخ، بل دوارے سوہیا پائیا۔ میں بُن نہیں رہنا چپ، مینوں اندروں کھئے پلائییا۔ میں ویکھاں کلجگ اندھیرا گھپ، میرا پڑدا دتا اُٹھایا۔ لہنا دینا بھگتاں جاوے نہ مُک، میں آسا ہور ودھایا۔ باؤن جے تون بھگتاں لاہویں نہ بھکھ، بھکھیاں نہ دئیں رجایا۔ پرہو دی سفلی ہونی نہیں ککھ، کلکھنی نار بن کے دئیں دُہاییا۔ جنان چر بھگتاں نوں سری بھگوان کہے نہ پت، ناتا جگت نالوں ٹڑایا۔ اوناں چر میں تیرے نالوں پینا رُٹھ، چار جگ مل نہ سیس نوایا۔ باؤن نے پریم جام دے کے گھٹ، گھٹ کے گلے نال لگایا۔ ہوئی جہی لیا پُچھ، کی کچھ ویکھیا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال تکایا۔ بالی کہا جس ویلے مینوں گھٹیا، باؤن پیار ودھایا۔ ماتا پتا نالوں پیار ٹٹیا، پُرکھ اکال اکو نظری آئیا۔ جس دا تن وجود کوئی نہ جُسیا، ماٹی خاک نہ کھئے ہنڈھایا۔ جس دا بوٹا بھگت کیسے نہ پٹیا، بھگون ہو کے سیو کھایا۔ جس دا بھنڈارا نہ کدے نکھٹیا، جگ جگ رہیا ورتایا۔ جو مارگ اتوں کدے نہ گھٹھیا، گُر اوتار پیغمبران رہیا چلائییا۔ اوس سہجے نال مینوں اندر وڑ کے پُچھیا، شبدی شبد منگ منگایا۔ مینوں نظر آیا اوہ رُقیعا، جو رُکا بل اپنے ہتھ چھپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میری نظر دتی بدلائییا۔ ننھی کہے ننھی پچیا، پچن اپنا دیاں جنایا۔ میں شبد کہانی دساں سچیا، اکھراں والی نہ کھئے پڑھایا۔ پریم پُرکھ سب دا ویکھ کے کھلاپتیا، پت پریشور سیس جھکایا۔ جس نے مینوں پڑھائی پٹیا، پٹنے والا دتا دکھایا۔ جس دے کولوں مینوں ملنی گھٹیا، کھٹکا رہے نہ رائییا۔ سوڈا دیوے اکو ہٹیا، ہٹوانا آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اگلا لیکھا آپ بھجایا۔ ننھی کہے میں ویکھیا نکا، ست سروپ سوہیا پائیا۔ جس دا سب تون وکھرا حصہ، بھگتاں

جھولی رہیا بھرائیا۔ سچ دا بن کے پتا، پوت سپوتے گود ٹکائیا۔ کوڑی کریا سڑن نہ دیوے چکھا، اگنی آگ نہ کھئے جلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا پڑدا دتا چکائیا۔ پڑدا چکیا ہوئی حیران، اندرے اندر خوشی منائیا۔ مینوں اُچیا برہم گیان، پڑھن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ نظر آیا نشان، نشانے رہیا گوائیا۔ ملیا صاحب سلطان، پاتشاہ بے پرواہیا۔ حکم دتا فرمان، سندیشہ شبد جنائیا۔ کلجگ اتم ویکھ مار دھیان، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ کریا کرے سری بھگوان، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا بھو آپ گھلائییا۔ بھو کھولیا نظری آیا بالیک، قلم شاہی مور پنکھ چلائییا۔ روداس چہارا دسیا ٹھیک، جو ٹھاکر اکو رہیا منائیا۔ کلجگ انت بدلی ویکھی ریت، ریتوان دیا کھائییا۔ سچ پریم دی ویکھی پریت، پریم پُرکھ نال وجی ودھائییا۔ ڈھولا سوہیا ساچا گیت، سوہنگ شبد شنوائیا۔ من آتما ہوئی اتیت، ترے گن لیکھا رہیا نہ رائیا۔ گوبند نظری آیا ٹھیک، شبدی شبد ویکھ وکھائییا۔ جس دی شہادت کرے تصدیق، اوسے دی ست گواہیا۔ جو اندر وسے قریب، بابروں میل ملائییا۔ ایہ کھیل عجب عجیب، پریم پُرکھ دتا درڑائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائییا۔ مہر نظر وچ تکیا روداس، روی اکو نظری آئییا۔ قلم دوات جس دے پاس، شاہی شہنشاہ وڈیائییا۔ جس دے انتر پریم سواس، ساہ ساہ دھیائییا۔ پرہ پا سرب گنتاس، گن اپنا گیا بھلائییا۔ چرن دھوڑی ٹکا لا کے راکھ، راکشس من اندروں دتا کڈھائییا۔ آتم پرما تم کر اتفاق، میل ملایا سہج سُبھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھو ابھیدا رہیا گھلائییا۔ رویداس پھڑ کے کاغذ کورا، بل دوارے دتا وکھائییا۔ میرا جے تے جگ وچھوڑا، وچھڑن تون پہلے دتا جنائییا۔ جس دا کوئی نہ جانے ہوڑا، ہوکا دے سرب لوکائییا۔ جس دا اتم اکو پوڑا، پوڑی اکھ نہ کھئے پڑھائییا۔ اوس دی سب نوں پئے لوڑا، خالی نظر کھئے نہ آئییا۔ جس ویلے کلجگ ہونا اندھ گھورا، ٹھگ چوراں یاراں نال وجنی کوڑ ودھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائییا۔ ننھی بچی کھا میں ویکھیا کاغذ چٹا، بل باون سیس نوائیا۔ کی اس دا اتم سٹا، مینوں دے سمجھائییا۔ باون کھا جس ویلے پھیر آواں میرے نشان ہووے اُپر گٹا، اٹاں پتھر متن کھئے نہ جائیا۔ جن بھگتاں بن کے پتا، نرگن نور جوت کراں رُشنائییا۔ تیری پوری کراں اچھا، در در گھر گھر بھوک لگائییا۔ جیہڑا کھیل کسے نہیں دسا، چار جگ دیاں پرگٹائییا۔ تیرا یاد رکھاں پچھا، آگے ہوواں آپ سہائییا۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان مہر نظر اُٹھائیا۔ باؤن خوشی نال پھڑ کے ہتھ، کنیا نہی دتا بلائیا۔ اوس ویکھیا پُرکھ سمرتھ، جو سماں رسیا بدلائیا۔ اندر آسا اُچی کُچھ تیرا لکھاں جس، صفتاں صفت صلاحیا۔ پُرکھ اکال کہا بس، آگے منگ نہ کھئے منگائیا۔ جس ویلے کلجگ اتم اپنا کھولاں ہٹ، نرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ پُورب لہنا دے کے وتھ، وست امولک جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ کلجگ انت اخیر آوانگا۔ بے نظیر کھیل کھلاوانگا۔ دستگیر آپ اکھواوانگا۔ شاہ حقیر پڑدا لہوانگا۔ منزل چڑھ اخیر، جلوہ جوت نور رُشناوانگا۔ ساچی دس تدبیر، تقدیر آپ بدلاوانگا۔ کُچھ لیکھا ہتھ کپیر، کایا قبر وچوں باہر کڈھاوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی سیوا اک درساوانگا۔ ساچی سیوا اکو دسانگا۔ ہردے ہر جو ہو کے وسانگا۔ کوڑی کِرپا کولوں نسانگا۔ جن بھگتاں اندر بہہ کے ہسانگا۔ نویں رچنا جگ وچ رچانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارے اکو وسانگا۔ سچ دوارا اک وساوانگا۔ لہنا دینا مۇل چکاوانگا۔ سچ اصول اک بناوانگا۔ لیکھا کدے نہ جاواں بھول، اہل ہو کے آپ پرگٹاوانگا۔ چرن پریتی دے کے دھول، ٹکا دھوڑی اک رماوانگا۔ ستجگ سچ بنا اصول، اصل اپنا رنگ رنگاوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پُورب اچھا ویکھ وکھاوانگا۔ پُورب اچھیا کہے کنیا، پرہ تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں صاحب سوامی ٹھا کر مٹیا، مینتاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ دھن جنیندی مائی جس جنیا، جن کے تیری گود ٹکائیا۔ میرا میں رسیا نہ انیا، تیری کِرپا ملی سرنائیا۔ بھانڈا گڑھ ہنکاری بھنیا، بالی بڈھ دتی وڈیائیا۔ میں تیرا کراں دھن دھتیا، شکر کہہ کے خوشی منائیا۔ تُوں بھیتر بھیتر رمیا، جگ نیتر نظر کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جس ویلے بدلیں اپنا سمیاں، سماں اپنا دینا وکھائیا۔ باؤن کہا جس ویلے سماں ہووے تبدیل، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ شبدی شبد سُن سرب اپیل، پچھلے کھاتے ویکھ وکھائیا۔ جنہاں ساچی رکھی دلیل، دل دے پڑدے دیاں اُٹھائیا۔ حُکمے اندر کر تعمیل، گھر ساچے لوان بلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پچھلی چٹھی دیاں وکھائیا۔ میری چٹھی اندر اکو اکھڑ، جس دا چن نہ کھئے سمجھائیا۔ سب توں نرالا وکھڑ وکھڑا حُکم سمجھائیا۔ جس نون لکھے نہ کوئی سلیٹ پتھر، قلم شاہی نہ رنگ چڑھائیا۔ جو پرہ دے سٹا ستھر، یارڑا سیج اک ہنڈھائیا۔ جس دی مہا کیسے نہ لکھی وچ نشر، اکھڑاں نال

آخر اپنا آپ گوائیا۔ میں اوسے نال اپنا آپ کرنا بسر، بشرطے کہ اوبو ملے دُھردرگابیا۔ جس دا سب توں وکھرا جشن، بھگتاں نال خوشی منائیا۔ سچ پریم دا لے کے مشن، چاروں گنٹ ویکھ وکھائیا۔ جس نے اشارہ تھوڑا دتا کابن کرشن، گوپیاں گوالیاں والیاں نچائیا۔ اوس دے کھیل اگمے دسن، دشا وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، آخر بھيو دئے جنائیا۔ اپنا بھيو دسے پرہہ آخر، اکھراں صفت صلاحیا۔ پُرکھ اگما ہووے ساتھن، سگلا سنگ بنائیا۔ آتم پرما تم گاتھن، ڈھولا گیت سنائیا۔ نرگن ہوکے سرگن آوے واچن، واچک وِدیا دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پریم پِرتی اندر آوے ناچن، کوڑ سوانگ نہ کو رچائیا۔ درس دیوے اگمی باطن، باہر کھوجن دی لوڑ دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حُکم اک سنائیا۔ حُکم سُنن نوں اُٹھ کھلوتا رَوی، داس ہو کے سیس نوائیا۔ پُرکھ اکال شبد اگمی کہویں، رسنا والی نہ کھئے پڑھائیا۔ جس ویلے تیری دھار چلنی نویں، کلجگ وچوں سَنجگ لینا بدلائیا۔ سچ سِنگھاسن اکو بہویں، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جن بھگتاں سار لویں، لایق نا لایق دینے بنائیا۔ اوس ویلے تینوں ساریاں کہنا اوتار چووی، چوہ جگاں دا لہنا دینا مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بہم بھلیکھا دینا مُکائیا۔ جس ویلے ہوویں چوویاں اوتارا، کل کلکی ناؤں دھرائیا۔ تیرا رَوداس ہوئے لیکھارا، بالمیک نال گواپیا۔ جیہڑا کنیا دا ادھارا، کلجگ اتم جھولی پائیا۔ تیرا وقت سماں ہوئے اپارا، شہنشاہی دو وجے ودھائیا۔ گوبند دا پچھلا چُکے ادھارا، جُجھار نال گُرمائیا۔ گھر ساچے منگلاچارا، گیت گوبند سنائیا۔ دیویں اک اشارہ، شبد شبد پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک منائیا۔ باؤن کہا سب کچھ ہووے پُورا، پُورن پرہہ دئے وڈیائیا۔ جس ویلے آوے پُرکھ اکال سورا، سَنگر ساچا پھیرا پائیا۔ رَوداس نال ہووے ضرورا، ضرورت پچھلی ویکھ وکھائیا۔ سب دی عرض کرے منظُورا، مزدوری سب دی جھولی پائیا۔ جن بھگتاں کایا اندروں ہونجے کوڑا، دُرمت میل دھوائیا۔ چتر سگھڑ بنائے مُورکھ مؤڑھا، در دیوے مان وڈیائیا۔ جس ویلے کنیا پرہہ دے نام دا پایا رنگلا چوڑا، منگلاچار وچ جنائیا۔ شبدي ناد دی دے کے تورا، ترت اپنا پڑدا لاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، رَوداس نال میلا میلے سہج سُبھائیا۔ رَوداس کہے کی اگمی بات، پرہہ ساچے دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہا اگی دِن ایسے کنیا دے ہتھ پھراونی قلم دوات، ڈھائی گھنٹے نت سیو کھائیا۔ تُوں خوشیاں نال کول گاؤندے

رہنا گاتھ، ایہہ کردی رہے لکھائیا۔ پُرکھ اکال دوہاں دے وسے پاس، پردے ہر سہائیا۔ پہلی پٹی تے پہلی جماعت، پہلا سبق دے سمجھائیا۔ جن بھگتو سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان توں وڈی نہیں کوئی کرامات، جو کرماں دا لیکھ چُکائیا۔ اگی ساون نوں سب دے اُتے خوشیاں دی پئے برسات، برکھا مہر آپ برسائیا۔ ایس دا پھیر جواب، تین آسُو دیاں درڑائیا۔ گُرمکھ سنگھ رکھنا حساب، بھل وچ بھل کدے نہ جائیا۔ گوہند دے ہتھ اوہ کتاب، جتھے اجیت جُجھار سوہا پائیا۔ چھوٹیاں دا سب توں وکھرا واک، جو واقف کار بھگتاں دے اکھوائیا۔ جن بھگتو تہاڈے رہن کوئی نہ پاپ، پت پت پُتیت دتے بنائیا۔ پُرکھ اکال بنیا تہاڈا باپ، جمن والی اکو مائیا۔ جس نے گوہند رکھیا ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ اوہ ہووے تہاڈا داس، زردھن ہو کے سیو کھائیا۔ اندر وڑ کے کرے پاک، پت پت پُتیت بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوار دیوے سرنائیا۔ قلم دوات کہے میرا لیکھا بننا نال شاہی، شہنشاہ دے وڈیائیا۔ بل باون دوویں دین گوہی، شہادت سچ سچ بھگتائیا۔ بالمیک بھلنا ناہیں، پڑدا پڑدے وچوں چُکائیا۔ رواداس ویکھیا سچا تھائیں، بھگت دوارا سوہا پائیا۔ جتھے ہر بھگتاں ملے وڈیائی، گُرمکھاں رنگ چڑھائیا۔ دُرمت میل دھووے شاہی، کالکھ ٹکا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوار دے سرنائیا۔ سچ دوارا سوہاوت، سو صاحب آپ سمجھائیا۔ جتھے میلا بھگت بھگوت، آتم پرما تم وجے ودھائیا۔ سچ دوارے سوہن اگے سنت، جنہاں سجن اک اکھوائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ دوجے در کرن نہ مِتت، نمو نمو نہ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن ہر ساچے پار لنگھائیا۔ جن ہر ساچا اترے پار، پرم پُرکھ دیا کھائیا۔ کرنی دا کرتا کرے اُدار، مہر نظر اُٹھائیا۔ جس دی آسا رکھدے گئے جُگ چار، چارے کھانی چارے بانی دھیان لگائیا۔ سو آیا اتم وار، کلجگ میٹے کوڑی شاہیا۔ جن بھگتاں دیونہارا نام بھنڈار، اتول اتل ورتائیا۔ ساون برکھے امرت دھار، رس انتر انتر چوائیا۔ سوئی سرتی کر کے خبردار، آلس نندرا دے مٹائیا۔ جن بھگتو پرہہ تکو اپنے بھگت دوار، دوجے در نظر کدے نہ آئیا۔ پنج وار سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان بولو جیکار، جیکاریاں وچوں زرنکار نظری آئیا۔

* ۲ ساون شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ بٹالا *

ہر جیکار اگتی شبد، سرت اکال مورت وچ ملائیا۔ جھگڑا رہے نہ کھئے دین مذہب، شرع وچ نہ کھئے لڑائیا۔ سچ دوارے
 ہووے ادب، آداب اکو دئے سمجھائیا۔ حیرانی وچ نہ ہووے غضب، غرض سب دی پور کرائیا۔ جودھا سورپیر مردانہ بن کے مرد،
 مدد بھگتاں کرے چائیں چائیا۔ دیناں دکھیاں ونڈے درد، ناتھ اناتھاں ہوئے سہائیا۔ بھگتاں سنے عرض، جگ چوڑی ویکھ وکھائیا۔
 جنم کرم دی کٹ کے مرض، مزہ اپنا نام چکھائیا۔ ساچا کھیل دس اسچرج، اچرج لایا آپ درڑائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ اندھیرا
 گرد، ست جوت کرے رُسنائیا۔ پورب کرم دی کڈھ کے فرد، فیصلے حق حق سنائیا۔ گرمکھ جان نہ دیوے کوئی ناولد، ولدیت
 اپنے نال بنائیا۔ مارگ پنٹھ دتے نہ کھئے غلط، کوڑا راہ نہ کھئے چلائییا۔ سدا سہائی ہلت پلت، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ کلجگ انت
 نرالا کرے چلت، چلتر ویکھ جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ ہر شبد سچ
 جیکار، نعرہ حق اکھوائیا۔ خوشی کرن گر اوتار، پیغمبر ڈھولے گائیا۔ کل ویکھ کلکی اوتار، کلام سارے گئے بھلائییا۔ امام امامان
 دا سیکدار، بھگت غلاماں کرے رہائیا۔ سب کچھ رکھ اپنے اختیار، مختار نامے سب دے دئے مٹائیا۔ حکم دے کے ایکا وار، ایکنکار
 کرے شنوائیا۔ جس دا جس سدا رہیا جگ چار، چوڑی راگ الائییا۔ اوہ وسیا بھگت دوار، بھگون ہو کے پھیرا پائیا۔ ویکھنہارا
 اندر باہر، گیت ظاہر کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر ساچا اک درسائیا۔ جے جیکار ہووے ہر
 شبد سچ سنگیت، ناد اکو اک شنوائیا۔ جس دی جگ چوڑی بدلدی آئی ریت، مندر مسیت دین گواہیا۔ سو کرے کھیل
 انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کھائیا۔ جن بھگتاں درس دیوے اپنی دید، نور چند جوت رُسنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 ساچا نام اک سمجھائیا۔ نام شبد جیکارا ست، ست ستوادی آپ جنائیا۔ گھٹ بھیترا اچے برہم مت، پاربرہم پت پرمیشور کرے
 پڑھائیا۔ جن بھگتاں کھول نیر لوجن آگھ، آخر اپنا پڑدا لاپیا۔ سوامی ہو کے اندر وس، انترجامی ہو کے میل ملائییا۔ نام ندھانا انیالا
 تیر مارے کس، پرتکھ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کلجگ انت ہو پرگٹ، ہٹ ساچا اک گھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرب کلا سمرتھ، مہا اکتھ کتھ درڑائیا۔

* ۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ پریم سنگھ دے گرہ نظام پُرا ضلع امرتسر *

ہر نام بھگت بھنڈار، پُرکھ اکالا دین دیا آد جگاد جگ چوکڑی لوک مات ورتائیا۔ دیونہار نت نوت سدا جگ چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو جس در کھڑے بھکھار، مانگت ہو کے نرگن سرگن جھولی ڈاہیا۔ سو دیونہارا داتا اک اکلایکنکار، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی آپ ورتائیا۔ جس دی شاستر سمرت وید پُراں گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی پا نہ سکی سار، بے انت کنت بھگونت کہہ کے سارے شکر منائیا۔ سو نرگن نرویر نراکار کل کلکی لے اوتار، لکھت بھوکھت اندریشٹ ویکھے سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نیواسی اپنی کل ورتائیا۔ جن بھگت بھنڈارا ایک ہر ہر نام، انتر آتم آپ جنائیا۔ امرت رس نجہر جھرنا دیوے سچا جام، ترشنا بھکھ جنم مرن دے چکائیا۔ نام سندیشہ دھر دا دے پیغام، بن اکھراں توں نراکھ کرے پڑھائیا۔ مقالے حق منزل دے آسان، پُری لو برہمنڈ کھنڈ آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ بن رسنا جہوا بتی دند شبد ناد دے دھن کان، بودھ آگادھ کرے پڑھائیا۔ دیا باقی کملاپاتی پت پریشور آپ جگائے مہان، ست سوامی انترجامی نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ جس دا بھو ابھید لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت سمجھ نہ سکے کوئی پنج تت انسان، من مت بڈھ چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ سو کرنی دا کرتا کرتا پُرکھ کرے کھیل آپ سری بھگوان، بھگن میتا ٹھانڈا سیتا سچ سچ ساچی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، وسنہارا ساچے گھر، درگاہ ساچی سچکھنڈ ساچا اک سہائیا۔ جن بھگت بھنڈارا امرت رس، نجہر جھرنا آپ جھرائیا۔ آتم پرماتم کر کے وس، من واسنا کوڑی کیریا اندروں دے کڈھائیا۔ ساچا مارگ شبد اگئی اکو دس، چار کُنٹ دہ دشا پینڈا دے مکائیا۔ نرگن نور جوت کر پرکاش، اندھ اگیان کوڑی کیریا متا موہ چکائیا۔ کایا مندر اندر ساڈھ تے بتھ دیوے نام امولک وتھ، جگت نیت سریشٹی دریشٹی نظر کیسے نہ آئیا۔ سرب کلا پرہ آپ ہو سمرتھ، جن بھگت مہا لکھائے بودھ آگادھ اکتھ، جگت بڈھی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، گرہ مندر اندر پڑدا آپ چکائیا۔ جن بھگت بھنڈار سدا امول، جگت ترازو تول نہ کھئے ٹلائییا۔ پُرکھ ابناشی دھر دا مالک سچ دوارا دیوے کھول، نو دوارے پرے پرماتم آتم پڑدا دے اٹھائیا۔ شبد اگئی ناد

وجا اپنا ڈھول، سوئی سرت اکال مورت ناد تورت آپ جنائیا۔ نج گھر واسی پُرکھ ابناشی نرگن نرور نرکار نرنکار وسے کول، بن تتان
تت گیان دئے سمجھائیا۔ امرت آتم نجر دھار دے کے ساچی پاہل، پرم پُرکھ پرماتم پریم رس اکو اک چکھائیا۔ جس دا لیکھا کوئی جان
نہ سکے پنڈت پاندھا رؤل، مُلا قاضی شیخ مساک سمجھ کیسے نہ آئیا۔ سو سوامی انترجامی نرگن جوت بن ورن گوت پرگٹ ہووے
اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول ویکھے تھاؤں تھائیا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا اکل کل دھاری جگ جنم دا پورا کرے قول، پورب لیکھا
ویکھے چائیں چائیا۔ شبدي دھار ہر نرکار گھٹ سوامی گیا موئل، موُلا ہو کے پڑدا اوہلا دئے اُٹھائیا۔ جس دا نت نوت جگ چوکرئی
سدا سدا گر اوتار پیغمبر بدلے گئے بول، دیناں مذہباں ذاتاں پاتاں وچ ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
کرے کھیل ساچا ہر، بھگتن میتا تھاندا سیتا ایکنکارا اکو نظری آئیا۔ جن بھگت بھنڈار دیونہارا سری بھگوان، بھگوان اپنی دیا کھائیا۔
جس دا آد جگاد نت نوت جھلدا رہے نشان، دھرم نشانہ اکو دئے وکھائیا۔ جس نوں جھکدے رہے سیتا رام، کاپنا کرشن سیس
جھکائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد سندنہ رہے پیغام، کایا کعبے اندر کھوج کھوجائیا۔ نانک گوہند کردے گئے پرنام، سیس جگدیس جھکائیا۔
جس دا منتر شبدا اگئی وچ جہان، برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآں کرے ست جنائیا۔ درگاہ ساچی وسے سچکھنڈ دھام، بھومکا
استھان جگت دوارے سمجھ کھئے نہ پائیا۔ سو کلجگ انت سری بھگونت کھیل کرے مہان، صفت صلاحی بے پرواہی قلم شاہی
لیکھا لکھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں جگ جگ دیونہار وڈیائیا۔ جن بھگتاں دیوے آتم
پرماتم درس، نج لوئن نین کھلائییا۔ جنم جنم دی کرم دی مٹے حرص، ہوس اگلی دئے مکھائیا۔ مہروان محبوب مُحبت وچ کرے
ترس، ترے گن لیکھا دئے چکھائیا۔ پرہہ درشن جو جن رہے تڑپ، دُور دُراڈا نیرن نیرا مل کے اپنی خوشی وکھائیا۔ من واسنا کوڑی
کریا جگت میٹ کے بھٹک، اٹک اگلی دئے چکھائیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار تت نواس رہن نہ دیوے کٹک، گھر وچ گھر در
دروازہ ساچا آپ کھلائییا۔ بوند سوانتی امرت میگھ جن بھگتاں انتر آپے برس، اگنی اگ دئے بھجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
اپنی کریا کر، نرگن دھار آوے پرت، پت پرمیشور ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں نام دیوے بھگونت، بھگوان اپنی دیا کھائیا۔ ناتا جوڑ کے
آتم پرماتم نار کنت، سیج سہنجنی دئے سہائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا دس کے ساچا منت، منتو اگلا حل کرائیا۔ شبدي

مہما دس اگت، بن اکھراں کرے پڑھائیا۔ سو سجن سچا سنت، جس گھر بیٹھا نظری آئیا۔ ہنگ برہم بودھ اکادھا بن کے پنڈت، برہم ودیا اک سمجھائیا۔ جھگڑا مکا کے بہشت جت، سچکھنڈ دوارا اکو دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، برجن ساچے دیوے مان وڈیائیا۔ جن بھگت بھنڈارا پُرکھ اکال دیوے ساچی دھوڑ، مستک ٹکا نام لگائیا۔ چتر سگھڑ بنائے مورکھ موڑھ، ہوئے ہنگتا روگ گوائیا۔ نانا توڑ کے کوڑو کوڑ، سچ سچ دھر دا سنجم دئے سمجھائیا۔ شبد اگمی وجا کے ناد تور، تریا پد وچ رکھائیا۔ ساچی جوتی دے کے نور، نرنجن جوت کرے رُشنائیا۔ پندھ مکا کے دُورن دُور، نیرن نیرا نظری آئیا۔ کایا مندر اندر ہو کے حاضر حضور، حضرت ہو کے پڑدا لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جنم دی بھگتی کر منظور، منزل اگلی پندھ مکائیا۔ جن بھگتاں نام بھنڈارا دیوے ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ چرن پریتی دس کے ساچی ٹیک، ٹکیاں دا لیکھا دئے مکائیا۔ سچکھنڈ دوار دس کے اپنا دیس، کوڑ گڑیارا دیوے پرے ہٹائیا۔ نام اگما سب توں وکھرا دے کے سندیش، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی توں باہر کرے پڑھائیا۔ بن قلم شاہی کاغذ لیکھ لیکھ، بن حرُوف حرُوف آپ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا مالک بن کے نر نیش، سچ فرمانا اکو رانا گرمکھاں آپ سمجھائیا۔ جن بھگتاں پرہ دیوے وست امولک، سچ پریتی کایا جھولی پائیا۔ کلجگ انت بدل کے نیتی، نج گھر اپنا دئے وکھائیا۔ کایا ماٹی کر کے ٹھانڈی سیتی، سیتل دھارا آپ وکھائیا۔ پھل پھلواری گوہند دھار اگم اتیتی، گرمکھ بوٹا اک مہکائیا۔ جس دا کلمہ اکو نام سچ حدیثی، حضرتان کرے پڑھائیا۔ سو ویکھنہارا ہست کیٹی، اوچاں نیچاں کھوج کھوجائیا۔ اپنی دھار رکھ انڈیٹھی، جگت نیتر نظر کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں دے کے سچ پریتی پرہ پُرکھ پرما تم آتم اپنے نال جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وسنہارا ساچے گھر، سچ دوارا اک وکھائیا۔ جن بھگتاں دیوے اکو نام سلوک، سوہلا ہر جو حق سُنائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی کوٹ، کوٹ کنچن گڑھ دئے جنائیا۔ بن جگت نیتر درشن دیوے روز، روضے بانگ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم پرہ دسے ساچی موج، مجلس اپنے نال رکھائیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر کردے گئے کھوج، بے انت کہہ کے ڈھولے گائیا۔ سو پرہ پُرکھ پرما تم جن بھگتاں نال کرے اپنا چوج، چوجی ہو کے کرم کائیا۔ لکھ چوراسی جنم کرم دا کئے روگ، ورن برن

جھگڑا دئے مکائیا۔ نام پیالہ دے کرے مدبوش، سچ خُماری اک وکھائیا۔ کایا ماٹی جُون اجوئی سب دا بدلدا رہے پوش، پشو پربت چارے کھانی انڈج جیرج اُتہج سینج دئے ڈہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگتن میتا، بھگون اکو نظری آئیا۔ جن بھگت بھنڈارا ستگر چرن کول، بن اکھاں آپ درسائیا۔ دیوے وڈیائی اُپر دھرنی دھرت دھول، دھول ویکھ چائیں چائیا۔ جس نوں کہندے نور خُدائی اول، عالمین کہہ کے سارے سیس نوئیا۔ جو ہر گھٹ رہیا مؤل، لکھ چوراسی ڈیرہ لائیا۔ سو بھگتاں کرے اُلٹا نابھ کول، امرت جھرنا اک جھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، تاکی پڑدا آپ اُٹھائیا۔ جن بھگت بھنڈارا رکھے کایا مندر، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بجر کپاٹی توڑ کے جندر، ترے گن لیکھا دئے چُکائیا۔ من واسنا دہ دیش نہ دوڑے بندر، شبد ڈوری تند بندھائیا۔ بھاگ لگا کے ڈونگھی کندر، یرگن جوت کرے رُشنائیا۔ لوڑ رہے نہ سؤریا چندر، رو سس اکھ نہ کوئی گھلائی۔ پُرکھ اکالا دین دایلا جن بھگتاں لاوے اپنے انکن، انگیکار اک ہو جائیا۔ سنت سہیلا دو جے در کدے نہ جاوے منکن، جس دا مالک بے پرواہیا۔ کایا کھے اندر وجے ڈھولا نام مردنگن، پرا پستی مدھم بیکھری چارے بانی اندر بہ بہ خوشی منائیا۔ پریم پرتی چاڑھے رنگن، رنگ مجیٹھ چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جودھا سؤریہ بن مردنگن، مرد مردانہ اکو دیونہار سرنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم دس کے سچ اندن، نجاندن پرمانند وچوں پرگٹائیا۔ جنہاں پریم پُرکھ پاربرہم پرہہ ڈھولا گایا سوہنگ چھندن، سنسے روگ مل یرگن جوت جگت گئے چُکائیا۔ لکھ چوراسی آون جاون مات گریہ رہیا کوئی نہ بندھن، جم کی پھاسی نہ کوئی لٹکائیا۔ رائے دھرم چتر گپت لیکھا کوئی نہ منکن، لاڑی مؤت نہ کھئے پرنائیا۔ سچ دوارا سچکھنڈ بن پوڑی ڈنڈے لنگھن، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہیر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں دیونہارا ساچا گھر، گھر سوامی ٹھا کر اکو سوہنا رہیا سہائیا۔ جن بھگت بھنڈارا دیونہارا ٹھا کر، ٹھوکر اکو نام لگائیا۔ یرمل کرم کرے اُجاگر، دُرمت میل دھوائیا۔ جو سچ ونجارا بنے سؤداگر، ودی سُدھی دا لیکھا دئے مکائیا۔ آتم پرما تم سچ دوارے دیوے آدر، آدرش اپنا اک درڑائیا۔ کِریا کر کریم قادر، قُدرت دا مالک خلق دا پالک فلک اُپر نور کرے رُشنائیا۔ ستگر شبد جودھا سؤریہ بہادر، پر ساچے لے پرگٹائیا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک لرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سریشٹی دریشٹی ایکا ایشٹ کرے
تبادل، تبادلے وچ تبلیق آپ جنائیا۔

* ۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ چند سنگھ دے گرہ نظام پُرا ضلع امرتسر *

جن بھگتاں پرہ دیوے گیان، دُھر دی دھار آپ جنائیا۔ پڑدا اوہلا چُکے وچ جہان، من جہالت رہے نہ رائیا۔ حُکم دیوے
دُھر فرمان، حق سندیشہ آپ سُنائیا۔ سچ پریتی کرو سِری بھگوان، اوٹ پُرکھ اکال تکائیا۔ جس دا گر اوتار پیغمبر ڈھولا گان،
کہانی بانی صفتاں نال کرے صفائیا۔ سو سوامی انترجامی نِج نیتر درس کرے وچ جہان، لوک مات ملے مان وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی
رین اندھیری مٹے رات، ست ستوادی ساچا چند نؤر کرے رُشنائیا۔ اکو ڈھولا نام گاؤ پرہ دی گاتھ، رسنا جہوا بتی دند ملے مان
وڈیائیا۔ جو ایتھ اوتھ دو جہاناں سدا وسے ساتھ، نرگن ہو کے دُھر دا سنگ نبھائیا۔ جس دی کاہن پاؤندے کئے راس، گر اوتار
پیغمبر رستے کئے وکھائیا۔ جس دے پچھے رام کتیا بناس، بنیا پاندھی رابیا۔ تس دا ویکھے جلوہ جوت نؤر پرکاش، بن تتا سوبھا پائیا۔
جو وسے پرتمھی آکاش، گگن گگنتر رہیا سمائیا۔ بھگت سہیلا ہو کے داس، داسی داس روپ وٹائیا۔ لہنا دینا پورب ویکھ کے آد،
انت میلا رہیا ملائیا۔ جنم جنم دی سُننہار فریاد، پورب لیکھا رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں
کھپڑا کر آباد، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ جن بھگتاں مالک گہر گمبھیر، پرم پُرکھ اکھوائیا۔ جو بھاگ لگاوے کایا ماٹی ساڈھے تِن ہتھ
سریر، تتو ت سوبھا پائیا۔ امرت آتم نِجہر جہرنا بخشے ساچا نیر، جنم جنم دی ترشنا دئے بُجھائیا۔ ساچی چوٹی چڑھ کے ویکھے
آخیر، حقیقت حق کھوج کھوجائیا۔ اپنے ملن دی سچّی دس تدپیر، تقدیر دئے بدلائیا۔ اکو رنگ رنگا کے شاہ حقیر، اوچاں نیچاں دئے
مان وڈیائیا۔ بن کے ٹھاکر دُھر دا پیر، پرم پُرکھ پرماٹم آتم اپنا پڑدا لاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن بھگت
سہیلے تارے سنت فقیر، فقرہ اکو اپنا نام سُنائیا۔

* ۳ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ بیبی دھتو دے گرہ نظام پُر ضلع امرتسر *

جن بھگتاں پوری کرے آسا، ترشنا مات نہ رہے رائیا۔ چرن پریتی ساچا دے بھرواسا، بھانڈا بھرم کوڑ ٹڑائیا۔ مانس جنم کر دے راسا، رستہ اپنا دئے سمجھائیا۔ نام جیا کے سواس سواسا، ٹوں میرا میں تیرا اکو رنگ رنگائیا۔ سچکھنڈ دوارے کر کے واسا، میلا میلے سہج سُبھائیا۔ جھگڑا مُکا کے پرتمھی آکشا، جوتی جوت وچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچّی سرنائیا۔ جن بھگتاں دیوے ساچی سرن، دوجی اوٹ نہ کھئے دسائیا۔ جھگڑا مُکا کے جنم مرن، مارگ اپنے دئے لگائیا۔ لیکھا رہے نہ ورن برن، ذات پات نظر کھئے نہ آئیا۔ جو پورب کیتا پرن، پرما تم ہو کے توڑ نیہائیا۔ جن بھگتاں آیا پھڑن، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ چوٹی آیا چڑھن، منزل دسے بے پرواہیا۔ کوٹاں وچوں بھگت سہیلے درگاہ ساچی ورن، پچھلا پنڈھ مُکائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی جو درس کرن، جوتی جوت ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، داتا ہو کے ترنی ترن، جن بھگت تار تارت اپنے وچ سہائیا۔

* ۳ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ اقبال سنگھ دے گرہ نظام پُر ضلع امرتسر *

جن بھگتاں سدا پرتپالے، پرتپالک ہو کے دیا کھائیا۔ ساچا مارگ دسے سُکھالے، جگ چوکری حُکم ورتائیا۔ لہنا دینا دیوے شاہ کنگالے، اوچ نیچ نہ کھئے چٹرائیا۔ ست دوارا وکھا اکو سچّی دھرمسالے، دھرم دوارا دئے بُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگت لئے ترائیا۔ جن بھگتاں دسے ساچی کھوج، انتر انتر بوجھ بُجھائیا۔ چرن پریتی بخش کے اوٹ، دوجا جھگڑا دئے چُکائیا۔ ساچا میل ملا کے نرمل جوت، جُگاں دے وچھڑے جوڑ جُڑائیا۔ جنم مرن دا کٹ کے روگ، سد ہووے آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں سوار کے لوک پرلوک، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نام اپنا اک درڑائیا۔

* ۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ ہریجن سنگھ، گربخش سنگھ، گردیال سنگھ دے گرہ مینیاں ضلع امرتسر *
 جن بھگتاں ہوئے جنم سُہیلا، پرہہ چرن ملے سرنائیا۔ جُگ جُگ وچھڑیاں ہووے میلا، جگت دیا کھائیا۔ نظری آئے آد پُرکھ
 اپر مپر سوامی آکیلا، اکل کل دھاری بے پرواہیا۔ مائس جنم سُہنجنا ہوئے ویلا، وقت وار تھت اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن ہر ساچے پار لنگھائیا۔ جن بھگتاں ہوون وڈ وڈ بھاگ، ہر ستگر بھاگ لگائیا۔ گھر ویکھیا جوت جگا
 چراغ، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ رسنا دیوے انرس سواد، جس دا رس چکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ شبدی نام مار آواز، واد وواد دئے
 مُکائیا۔ در دُرمت میل دھو کے داغ، دردی ہو کے ونڈ ونڈائیا۔ جگت مایا ممتا موہ میٹ کے ہنس بنائے کاگ، بُدھی بیک آپ کرائیا۔
 سچ پریتی بخش ویراگ، ویری اندروں دئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں بنا کے سچ سماج، ساچا
 مارگ اک وکھائیا۔ جن بھگتاں پرہہ دیوے اگمی مت، جگت والی نہ کھئے پڑھائیا۔ میل ملا کے پرم پُرکھ پر ماتم ہو کے ست، ست
 ستوادی جوڑ جڑائیا۔ پرم پُرکھ ہو کے سر رکھے ہتھ، سمرتھ دیا کھائیا۔ وید پُراناں توں باہر گاوے جس، نام نامے نال وڈیائیا۔
 چرن کول سہارا دیوے سچ، سچ ساجن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لُوں لُوں اندر جائے رچ،
 رچنا اپنی دئے بُجھائیا۔ جن بھگتاں پرہہ سدا سنگی، وچھوڑا وچ نہ کھئے رکھائیا۔ دیوے وست سدا امنگی، پدارتھ نام جھولی پائیا۔
 ساچی منزل جاوے لنگھی، کوڑ کُریارا پندھ مُکائیا۔ منوآ من میٹ فرنگی، فرما بردار اپنا لئے بنائیا۔ ہون نہ دیوے ننگی کنڈی، پٹھ
 اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں اگھ رہن نہ دیوے اندھی، اگیان اندروں دئے چُکائیا۔ جن
 بھگتاں پرہہ سدا دیال، دین دُنی وچوں باہر رکھائیا۔ شبدی دھار بنا کے اپنا لال، گودی دُھر دی لئے ٹکائیا۔ جتھے پوہ نہ سکے کال،
 رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ سچکھنڈ دوارا وکھائے سچّی دھرمسال، درگاہ ساچی اک جنائیا۔ جتھے دیپک جوت جگے بے مثال، نُور نُور
 کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں درگاہ ساچی دئے سوال، جتھے سُنّیاں بنا پُرکھ اکل نہ کھئے
 اُٹھائیا۔ جن بھگتاں پرہہ دیوے سچ گھرانہ، گرہ مندر اک وکھائیا۔ جتھے وسے سری بھگوانا، پُرکھ ابناشی ڈیرہ لائیا۔ نرگن جوت
 دیپ جگے مہانا، نُورو نُور ڈگمکائیا۔ سچ پریم دا ہووے مے خانہ، جام اکو اک پیائیا۔ مست خُاری اندر کرے دیوانہ، سرتی شب

نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا دے کے اک گیانا، پڑدا اوہلا دئے اُٹھائیا۔ جن بھگتاں بخشے ستسنگ جماعت، سچ دربارا اک جنائیا۔ جتھے وسے ایکنکار، اک اکلا ڈیرہ لائیا۔ در منگتے گر اوتار، پیر پیغمبر جھولی ڈاپیا۔ ویکھنہارا پاوے سار، لیکھا جانے تھاوں تھائیا۔ کلجگ اتم لے اوتار، نرگن ہو کے سرگن دئے وڈیائیا۔ لیکھا جان جن بھگت دوار، ہرجن ساچے لہنا دئے چُکائیا۔ چرن پریتی دے کے اک پیار، پاربرہم پرہہ بخشے سچ سرنائیا۔ کر کرپا جائے تار، دُتر بیڑا پار لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، جھگڑا مُکا کے کوڑ سنسار، دھوڑ چرن ٹکا مستک دیوے لگائیا۔

* ۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ وریام سینگھ دے گرہ پنڈ تلونڈی ضلع امرتسر *

جن بھگتاں پرہہ دئے بھنڈار، نام ندھانا سری بھگوانا آپ ورتائیا۔ شبدا اگئی دے خُار، نام خُاری اک چڑھائیا۔ نرمل جوتی کرم اُجیار، اندھ اندھیرا دئے چُکائیا۔ محل اٹل وکھائے اُچ منار، اکم اتھاہ بے پرواہیا۔ پڑدا اوہلا دیوے پاڑ، دئی دویتی شرع شریعتی رہن کھئے نہ پائیا۔ گھر ٹھانڈا وکھا سچا دربار، در دوارا اکو دئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت سہیلا اک اکیلا ایکنکار، اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں ہر چاڑھے رنگ، پرہ پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ گھر گمبھیر بے نظیر مرد مردان نام وجائے مردنگ، دُھن آتمک کرے رُشنائیا۔ بیو ابھیدا کھولے برہم ہنگ، ہنگ برہم پاربرہم دئے جنائیا۔ لیکھا جان پون سواس دم، چم درشٹی ایشٹی اندرون دئے گھلائییا۔ لیکھا مُکا کے ہرکھ سوگ چنتا غم، سانتک ست ست دئے سمجھائیا۔ پنچ وکارا ممتا موہ میٹے تم، منسا جگت نہ کھئے ودھائیا۔ ست ستواد برہم برہماد شبدا اناد دُھر دا دئے دھرم، دین مذہب ذات پات اوچ نیچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نر ہر اپنی کار کھائیا۔ جن بھگتاں پرہہ دئے ٹھانڈا دربار، درگاہ ساچی حق مقام اک وکھائیا۔ جتھے وسے پروردگار اک اکلا ایکنکار، بیکنٹھ نواسی سوہا پائیا۔ جس دی صفت کرے جگ چار، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی ڈھولیاں وچ صلاحیا۔ جس نوں نمستے نمسکار کردے گر اوتار، پیغمبر

سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ وشن برہما شو دیوت سُر کھڑے در بھکار، خالی جھولی رہے وکھائیا۔ سو لہنا دینا آد جُگاد جُگ چوکڑی جانے چار، نرگن سرگن سرگن نرگن کھوج کھوجائیا۔ نام ندھانا سِری بھگوانا دو جہاناں شبد آگما سُنائے اپنی دھار، نراکھہر اکھراں وچ بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگن مینا ٹھانڈا سینتا، ست ستوادی در گھر ساچا اک پرگٹائیا۔ در گھر ساچا اک سہنجنا، جن بھگتاں آپ وکھائیا۔ جوت جگا آد نرنجنا، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ داتا بن کے درد دکھ بھہ بھنجنا، آن جاون لکھ چوڑاسی گیڑا دئے مُکائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم بن کے دُھر دا سبنا، سہیلا ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ سچ پِرتی دیوے دُھر دا مچنا، دُرمت میل اندر باہر گیت ظاہر دئے دھوئیا۔ سچ للاری ہو کے چاڑھ اگتی رنگنا، جس دا رنگ ویکھے نہ کھئے لوکائیا۔ ساچے سنتاں ستگر پورا دیوے پرماندنا، نجانند جس دی کرے شنوائیا۔ پاربرہم برہم دسے اکو بندنا، تتاں والی سکھیا نہ کھئے درڑائیا۔ جس آد جُگاد نِت نوت جن بھگتاں ناتا نرگن دھار نرگن نال گنڈھنا، شبیدی ڈوری تند بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سہیلا اک اکیلا در گھر ٹھانڈا اک وکھائیا۔ در گھر ٹھانڈا سچا دربار، دُھر درباری آپ سہائیندا۔ جتھے وسے ایکنکار، اک اکلّا ڈیرہ لائیندا۔ دیا باقی کملا پاتی کر اجیار، جوتی جوت جوت رُشنائیندا۔ سِت دُلارا شبیدی کر کے خبردار، نام سندیشہ نر نریشا آپ جنائیندا۔ تھر گھر چرن کول کھولنہارا حق کیوڑ، حقیقت اپنے وچوں پرگٹائیندا۔ حُکم وچوں حُکم چلا کے شبد سار، مہاسارتھی اپنا کھیل کھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگتاں وکھاوے سچ گھر، جس گرہ مندر اندر اپنا ڈیرہ لائیندا۔ ساچا مندر ہر کا دوار، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جتھے جھکدے گر اوتار، پیر پیغمبر بیٹھے سیس نوئیا۔ سورج چند نہ کھئے اجیار، منڈل منڈپ نہ کھئے رُشنائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن دئے نہ کھئے گواہیا۔ تُوں میرا میں تیرا اکو آئے اگتی دھار، شبیدی شبد شبد شنوائیا۔ سو کھیلے کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر اپنی کار کھائیا۔ نِت نوت جُگ چوکڑی نرگن سرگن لئے اوتار، تت نواسی جوت پرکاشی کرنی کرتا آپ ہو جائیا۔ کھیلے کھیل اپر اپار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دروازہ غریب نوجا جن بھگتاں آپ کھلائیا۔ جن بھگتاں کھولے ساچا در، پڑدا اوبلا آپ اٹھائیا۔ نظری آوے نرائن نر، نر نرائن اکو روپ پرگٹائیا۔ کرے کھیل اُپر دھرنی دھر، دھرت دھول

ویکھ وکھائیا۔ گُرمکھ سنت سہیلے آتم پر ماتم ہو کے لئے پھڑ، سُرُتی شبدی ڈوری تند بندھائیا۔ ساچے مندر کایا کعبے حق محبوب ویکھے کھڑ، جلوہ گر کرے سچ رُشنائیا۔ لیکھا چُکا کے سیس دھڑ، کر پرکاش بہتر نڑ، نورو نور ڈگمگائیا۔ بن رسنا جہوا بئی دند نام ندھانا سری بھگوان نراکھڑ لئے پڑھ، جگت ودیا دا لیکھا دئے مُکائیا۔ بھگت بھگوان اکو سوہن ساچے گھر، گھر وچ گھر وجدی رہے ودھائیا۔ جتھے بھوؤ بھیانک دا نہیں کوئی ڈر، نرہوؤ ایک سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے لئے اُٹھائیا۔ جن بھگتاں دسے گھر اولّا، سچ دوارا اک سہائیا۔ لہنا دینا چُکا کے جلا تھلا، برہمنڈاں کھنڈاں پار کرائیا۔ جس گرہ وسے اک اکلّا، ایکنکارا بیٹھا سوہا پائیا۔ جوتی شبدی دھار آپے رلا، نرگن ہو کے نرگن ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا ایکنکارا گھر ٹھانڈا اک پرگٹائیا۔ ٹھانڈا گھر سوہاؤنت، جن بھگت ملے ودیائیا۔ پُرکھ ابناشی ملے دُھر دا کنت، مالک خالق اکو سوہا پائیا۔ لیکھا چُکے لکھ چوڑاسی جیو جنت، چارے کھانی جھگڑا دئے مُکائیا۔ گڑھ توڑ کے بھوئے ہنگت، ہم ساجن ہو کے اپنا رنگ چڑھائیا۔ بودھ آگادھا ہو کے پنڈت، دُھر دی سکھیا دئے سمجھائیا۔ پڑدا رہے نہ بہشت جتت، سچ دوار چڑھ کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں میلے نرگن دھار انت، انتشکرن انتر انتریو ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں دسے سچ ترانہ، گہر گمبھیر اپنی دیا کھائیا۔ دُھر دا دیوے نام ندھانا، اکھراں والی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ سرشٹی گائے نہ کوئی گانا، ہوکا حق حق جنائیا۔ ملے محبوب مُحبت وچ پریم پیار دا دیوے دانا، داتا ہو کے جھولی آپ بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوارا دیوے مانا، ابھان اندروں دئے کدھائیا۔ جن بھگتاں پرہ کرے کھوج، جگ چوکڑی ویکھ وکھائیا۔ جنم کرم دا اتوں لاہوے بوجھ، بھانڈا بھرم بھوؤ بھنائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اندھ اگیان دئے چُکائیا۔ کوڑی کِریا رہے نہ بھوئے روگ، ممتا موہ نہ کھئے ودھائیا۔ دین دیاں دسے اپنا جوگ، جوگیشراں توں پرے کرے پڑھائیا۔ بھگت بھگوان مل کے جگت واسنا رہے کوئی نہ روگ، سنجوگی ہو کے اپنا جوڑ جڑائیا۔ بھاگ لگا کے کایا کوٹ، کوڑ کُٹب دیوے تجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں درشن دیوے آپ اموگھ، بن تتاں تت کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں دیوے ساچا درس، جگت اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ انتر انتر میٹے حرص، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ پورب جنم دا لہنا دینا

دیوے قرض، مقرّوض ہو کے جھولی دئے بھرائیا۔ بھگت اُدھارنا پرہہ دا فرض، فیصلہ حق حق سُنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا اندر وڑ کے مندر چڑھ کے دسے اپنی طرز، طرح طرح نال جنائیا۔ دین دیاں دینا ناتھ ہو کے ونڈے درد، دُکھ وچھوڑے والا دئے مٹائیا۔ جن بھگتاں چھری حلال کرے کوئی نہ کرد، جگت کھلّ نہ کھئے لہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا جانے سدا اسپرج، اچرج لپلا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جن بھگتاں پرہہ دیوے نام گہر گمبھیر، جگت بُدھی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ ساچا جیون زندگی وچوں کرے تعمیر، کامل مُرشد بے پرواہیا۔ منزل چوٹی چڑھ آخیر، آخر اپنا آپ آپ دئے سمجھائیا۔ جس دوارے بہہ کے ڈھولا گایا جلاہے کپیر، قبران دا لیکھا گیا مُکائیا۔ امرت رس پی کے دُھر دا سپر، شرع دے زنجیر گیا تڑائیا۔ اندروں بدل کے اپنی ضمیر، ظاہر ظہور پرہہ دا درشن پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں دیونہارا ساچا ور، واحد اِکو نظری آئیا۔ واحد اِکو لاشریک، شَرکت وچ کدے نہ آئیندا۔ جس دے ہتھ حق توفیق، تعریف اپنی جگت پیغمبران آپ سُنائیندا۔ کلمہ دس حق حقیق، کائنات الفیے نال پڑھائیندا۔ صوفیاں دے کے اِک اُمید، آمد وچ خوشامد وچ خواہش سب دی ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے سچ دوارے آپ سہائیندا۔ ہرجن ملے دوار سچ، سچ سچ وچ سمائیا۔ بھاگ لگے کایا ماٹی کچ، پنج تت ہوئے رُشنائیا۔ منوآ من نہ جائے نچ، دہ دشا نہ کھئے وڈیائیا۔ نیج نیتر نیج لوچن نیج گیان کھولے آگھ، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سرب سوامی پرم پُرکھ پرماتم آتم نظری آئے پرتکھ، ساکھیات سوچھ سرُپ جن بھگت درشن پائیا۔ دیونہار وڈیائی پُرکھ اکال سمرتھ، سرب جیاں دا داتا دیاوان ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں حقیقت وچوں دئے حق، کوڑی کِرپا وچوں باہر کڈھائیا۔ جن بھگتاں پرہہ دیوے سہارا چرن کول، کول چرن اِک درسائیا۔ ملے وڈیائی اُپر دھول، دھرنی دھرت وجے ودھائیا۔ نرگن دھار ہو کے جاوے مول، آتم پرماتم اپنا رنگ رنگائیا۔ بوند سوانتی امرت بخشے نابھ کول، جھرنا جھرے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں وکھاونہارا ساچا در، بند کواڑی کُنڈا لاپیا۔ جن بھگتاں کھولے بند کواڑی تاکی، تقویٰ اِکو اِک جنائیا۔ جام پیائے بن کے ساقی، پیالہ دُھر دا ہتھ پھڑائیا۔ جنم کرم دا لہنا رہے نہ باقی، لکھ چوڑاسی پھاسی دئے کٹائیا۔ پورب پوری ہووے آسی، آسا ترشنا دئے مٹائیا۔ مانس جنم ہووے راسی، رستہ

اِکو دئے وکھائیا۔ جتھے ملے پُرکھ ابناشی، دُوْجا اِشٹ نہ کھئے منائیا۔ پِن رَسنا چہوا بئی دند پِن تَت وجودِ پَریم پیار بھگت بھگوان دی ہندی رہے ہاسی، ہستی وچوں ہستی نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں شبدي دھار جگت لاپوے اُداسی، سواس سواس اِکو نام دِرڑائیا۔ صفتی نام کوئن کوٹ دین صلاح، اکھراں والی دیناں مذہباں وچ ونڈ ونڈائیا۔ ستگر شبد نِراکھَر دھار اِک ملاح، جو آد جُگاد جُگ چوکرئی سب دا بیڑا بنے لائیا۔ جس نوں عیسیٰ موسیٰ محمد مٹیا نوری خُدا، خُدی تکبر سب دا دئے مٹائیا۔ جس دے اندر رام کرشن کوئن کوٹ گئے سما، ناتا تَت وجود تڑائیا۔ جس نوں نانک گوہند سپس گیا جھکا، بھانے وچ مئی سچ رضائیا۔ سو سب دا مالک خالق پرتپالک اِک رہیا اکھوا، جس نے وشن برہما شو لکھ چوراسی دین دُنی دتی اُچجائیا۔ جس نے اپ تیج وائے پرتھی آکاش رجو طمعو ستو دتی بنا، پون پانی حُکم ورتائیا۔ رو سس دھرت دھول زمیں اسمان دتے سجا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش کری رُشنائیا۔ جو گھٹ گھٹ اندر بیٹھا ڈیرہ لا، نرگن ہو کے سرگن حُکم ورتائیا۔ اوہ لبھ مندر مسجد شودوالے مٹھ کیسے نہ تھان، ٹلے پربت سمنڈ ساگر ڈونگھی دھار ہتھ کیسے نہ آئیا۔ اوہ ساڈھے تِن ہتھ کایا مندر اندر بیٹھا ڈیرہ لا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے بیٹھا سوہیا پائیا۔ دُهن آتمک راگ سب نوں رہیا سنا، پِن ستگر سمجھ کیسے نہ آئیا۔ ستگر پورا کایا مندر چڑھ کے، بجر کپائی پڑدا لاه کے، دیپک جوت جگا کے، ساچا میلانے ملائیا۔ در آ کے، گھر آ کے، دُر دراڈا نیرن نیرا سوچھ سرُوپی درس جائے دکھا کے، پِن دیکھیاں پِن پیکھیاں جن بھگتاں ساچے سنتاں دھرواس کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد جُگاد جُگ چوکرئی نِت نوت لوک مات اپنا مارگ جائے لا کے، دین دُنی جائے بدلا کے، ستجگ تریتا دواپر کلجگ پار لنگھا کے، اپنا کھیل سدا ورتائیا۔ سب دا ستگر آد جُگادی اِک، دُوْجا نظر نہ آئیا۔ جو ہر گھٹ رہیا ویکھ، شبدي شبد شبنوائیا۔ بُدھی کرے بیپک، ممتا موہ چُکائیا۔ سچ دوارا وکھاوے اِکو سچا دیس، سچکھنڈ پڑدا دئے اُٹھائیا۔ پَریم پیار پرتی اندر آتم پرما تم دا کھلے بہیت، سرتی شبد نال جڑائیا۔ ستگر پاؤنا کوئی چچیاں والی نہیں کھیڈ، بنا ہر کِریا ستگر ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جو ویکھے نیتن نیت، جس بھگت اُدھارے کیتی کیت، جُگ جُگ اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مالک بن کے اِک نریش، دُھر دا حُکم اِک ورتائیا۔ جے مارگ لبھو

سچّا، سچ سواسی دئے سمجھائیا۔ ستگر شبد کدے نہ ہووے کچّا، کچیاں نوں پکّے دئے بنائیا۔ جن بھگتو تہانوں کپہڑی لوڑ جان دی مکّہ، کایا کعبے ہوئے رُشنائیا۔ پڑھن دی لوڑ نہیں بٹّا، بھبّا والی پڑھائیا۔ من نے سب دے اُتے پایا دبا، سُرتی اندر دتی چھپائیا۔ بن ستگر کِریا کیسے نہ لبھا، روندی ویکھو جگت لوکائیا۔ سدا سدا ستگر شبد مالک سب دا ہبّھا، جس شبد دے شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان کھانی بانی ڈھولے سرب گائیا۔ اوبدا کوئی آکار نہیں اوڑا ایڑا ایڑی سسّا ہاہا گکا، الفیے ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جو سدا سہیلا اک آکیلا چار کُنٹ دہ دشا پھرے ٹٹھا، دوس رین اپنی سیو کھائیا۔ سدا سدا سد جن بھگتاں خاطر کھولے اپنا ہٹّا، ہٹوانا ہو کے اپنا نام دئے ورتائیا۔ اندروں سہج نال من دا باہر کڈھ کے رٹّا، راہ اپنا دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پُرکھ اگمی لا کے سٹّا، سویاں سٹیاں لئے جگائیا۔ سرشٹی ویکھی جگت بہّے واس، دین دُنی نظری آئیا۔ صفتاں والی سارے گاؤندے گاتھ، اللہ واپگرُو رام نام اوم جگت پڑھائیا۔ سب دا مالک اک ابناش، جو ہر گھٹ رکھے واس، نرگن جوت پرکاش، شبد سروپ گنتاس، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے جنائیا۔ جے اوس دے حوالے کر دیو اپنا آپ، تہاڈے اندروں کوٹ جنم دے دُور ہو جان پاپ، پت پُنیت دئے کرائیا۔ ستگر ہو کے تہاڈی میٹ دیوے اندھیری رات، سدا چڑھی رہے پرہات، آواز اِکو اک سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ستجگ دا سچّا رستہ آد جگاد اِکو نظری آئیا۔ ستگر رستہ کدے نہ دیوے بدل، بدلی کرے جگت لوکائیا۔ سچکھنڈ دوارے بہّے کے کرے عدل، دو جہاناں حُکم ورتائیا۔ گرمکھو بنا ستگرُو کیسے کمّ نہیں آؤندا یتن، یتھارتھ پرمارتھ سوارتھ ساچے گھر نہ کھئے ملائیا۔ ستگر شبد لے جائے تہانوں اوس وطن، جس وچوں ہوئی جدائیا۔ جتھے ہندو مُسلم سیکھ عیسائی دا اِکو پتن، گر اوتار پیغمبر بہّے کے پرہ دا ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نت نوت ساچے بھگتاں سنتاں گرمکھان صوفیاں اپنا مارگ راہ رہبر ہو کے کایا مندر اندر آوے دسن، دہ دشا بہرم نہ کھئے بھلائیا۔ شبد گرُو ناتا نال دیہے، دیہے شبد گرُو اکھوائیا۔ نرگن سرگن لگے نینہ، دو جہان وچے ودھائیا۔ جس ویلے تن ماٹی ہو جائے کھپہ، مڑھی گور وچ سہائیا۔ ستگر شبد پھیر وی بھگتاں اُتے برکھ اپنا مینہ، میگھ امرت آپ برسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا کر، دیہے شبد جوت مل کے اپنی کار کھائیا۔ دیہے شبد جوت نہ ہندا رشتہ، پرہ دا سجن نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی حُکم

دیندا جبرائیل اِزرائیل میکائیل اسرافیل فرشته، فہرست ہتھ نہ کھٹے پھڑائیا۔ ایہہ بھیو سمجھن والا آہستہ آہستہ آہستہ، جس ویلے چوٹی منزل چڑھ کے پرہہ دا درشن پائیا۔ پھیر پکا ہو جائے نسچا، جگت واسنا سکے نہ کھٹے ڈلائیآ۔ جدھر ویکھے اودھر ایکا روپ دِسا، گھٹ گھٹ رمیا بے پرواہیا۔

* ۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ امریک سینگھ دے گرہ پنڈ روپو والی ضلع امرتسر *

جن بھگتاں پرہہ دیوے ساچی اوٹ، چرن کول سیج سرنائیا۔ شبدي دھار اندروں کڈھے کھوٹ، کوڑی کِریا دئے مٹائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی ساچے کوٹ، کنچن گڑھ دئے وڈیائیا۔ کر پرکاش زرمِل جوت، اندھ اندھیار دئے گوائیا۔ من مت بُدھی دی رہن نہ دیوے سوچ، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ ہوئے ہنگتا میٹ کے روگ، ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ ساچا نام دُھر دا جوگ، کپڑ تن نہ کھئے رنگائیا۔ جھگڑا مُکا کے چوڈاں لوک، پرلوک دا لیکھا دئے گوائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ساچا دس سلوک، سوہنگ کرے حق پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ جن بھگتاں پرہہ دئے سہارا، لوک مات مہر نظر اُٹھائیا۔ سچّا دسے اک کنارہ، جس پتن بیٹھا بے پرواہیا۔ سچ بُجھائے سچکھنڈ دوارا، درگاہ ساچی نظری آئیآ۔ جتھے وسن گر اوتارا، پیغمبر پرہہ درشن کر کر خوشی منائیا۔ بھگتاں ملے سچ بھنڈارا، ہر کرتا آپ ورتائیا۔ وشن برہما شو در درویش منگن بھکھارا، بھکھک ہو کے جھولی آگے ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں دیونہار سرنائیا۔ جن بھگتاں دیوے سرنگت، صاحب سوامی دیا دیا کھائیا۔ انتر آتم اُچے برہم مت، پاربرہم نراکھہ دھار سمجھائیا۔ ناڑ بہتر تن وجود کایا ماٹی نہ اُبلے رت، رتن امولک نام پدارتھ وست امولک جھولی پائیا۔ بھیو ابھیدا اچھل اچھیدا کھول کے سچ، ست ستواردی برہم برہمادی شبد انادی دُھن دئے اُچھائیا۔ نام جیکارا بول الگھ، پرگٹ ہو آپ پرتکھ، ساکھیات سوچھ سروپی اپنا پڑدا دئے چُکائیا۔ آتم پرما تم سانجھا دس کے جس، حقیقت وچوں پرگٹائے حق، حُکم نال حُکم دئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل صاحب سمرتھ، داتا ہو کے دیا کھائیا۔ جن بھگتاں پرہہ دیونہارا دات، دیاوان اکھوائیا۔ جُگ چوکڑی بدلنہارا سماج، دیناں مذہبیاں لیکھا دئے مُکائیا۔ ست دھرم

چلاوَنہارا رواج، اوچاں نیچاں اِکو رنگ رنگائیا۔ نام بھنڈارا بخشنہارا داد، دؤلت دُھر دی آپ وکھائیا۔ تُوں میرا مَیں تیرا بھکت بھگوان دسے گاتھ، گہر گمبھیر کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، شبد اگمّی سنا آواز، سوئی سُرَت آپ اُٹھائیا۔ جن بھگتاں پرہہ کھولے سُرَتی، ست ست نال ملائیا۔ دھار دسے اگمّی دُھر دی، دھرم دوارا اِک جنائیا۔ کھیل وکھائے پورے ستگر دی، جو آد جگ چوکرّی نت نوت اپنا کھیل وکھائیا۔ لوڑ رہے نہ دیوت سُر دی، پیغمبر پیر نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں دیونہارا ساچا ور، ساچی دات اِک ورتائیا۔ جن بھگتاں پرہہ دیوے نام امولک، انملّڑا جھولی پائیا۔ آپ ٹکائے کایا گولک، گولا من لئے بنائیا۔ کرے کھیل صاحب ادولت، ادل دئے جنائیا۔ نام جنائے بن رسنا جہوا انبولت، دھار دھار وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن میلے سہج سُبھائیا۔ جن بھگتاں پرہہ کھولے پڑدا، اوہلا رہن کھئے نہ پائیا۔ بھيو کھلاوے اپنے گھر دا، گھر مندر کرے رُشنائیا۔ رُوپ وکھائے نرائن نر دا، نر ہر اپنی کار کھائیا۔ اِشنان کرائے ساچے سر دا، دُرمت میل دھوائیا۔ جو تُوں میرا مَیں تیرا آتم پرماتم ڈھولا پڑھدا، چارے کھانی چارے بانی لیکھا جائے مُکائیا۔ ساچی منزل بن پوڑی ڈنڈے چڑھدا، مقارے حق مل کے اپنا رنگ رنگائیا۔ بن نین بن نیتر بن اگھ پرتگھ پرہہ دا درشن کردا، جوتی جوت جوت ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھکت سہیلے سچکھنڈ دوارے کھڑدا، درگاہ ساچی لئے ٹکائیا۔ جن بھگتاں پرہہ دیوے گھر اگمّ، محل اٹل اِک سُبھائیا۔ جتھے نہ جنئے نہ جائے مر، مرن جمن وچ کدے نہ آئیا۔ نہ کھئے پون سواس لینا پئے دم، تتاں دا لیکھا دئے چُکائیا۔ نہ کوئی کوڑ کڑیار ہووے بھرم، منسا من نہ کوؤ ودھائیا۔ نہ کوئی دین مذہب ذات پات دھرم، اِشٹ تتاں والا نہ کھئے وکھائیا۔ کرے کھیل آپ نہکرمی ساچا کرم، کرم کانڈ دا لیکھا دئے مُکائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں چرن کول دیوے ساچی سرن، سرنگت اِکو اِک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جھگڑا مُکا کے ورن برن، آتم برہم دئے درڑائیا۔ جن بھگتاں دسے انتر آتم ست، دوچی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دھیرج سنتوکھ دے کے یت، یتھارتھ اپنا بھيو کھلائیا۔ نام ندھانا دے کے وتھ، وست امولک جھولی پائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں لبھ، پڑدا اوہلا دئے اُٹھائیا۔ جنم کرم دا لیکھا مُکا کے سب، لکھ چوڑاسی گيڑا دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا امرت جھرنا جھرائے کول نہہ، بوند سوانتی مُکھ پوائیا۔

جن بھگتاں دیوے بوند سوانت، امرت رس اک چکھائیا۔ نظری آئے اک اکانت، اک اکلّا سو بھا پائیا۔ جو ویس وٹائے جُگ چوڑی بہہ بدھ بھانت، بھاؤنا ویکھے جگت لوکائیا۔ کلجگ انت میٹے اندھیری رات، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن نو کھنڈ پرتھی ستّ دیپ اکو دتے ذات، دُھر دی کرے سچ پڑھائیا۔ سب دا لہنا دینا کرم دھرم لے واچ، واچک کوئی پجن نہ سکے الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں نال اپنا کرے اتفاق، وفات اندروں دے کڈھائیا۔ جن بھگتاں دیوے اطمینان، تسلی نال سمجھائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا مٹے جہان، لوک مات رہن نہ پائیا۔ ساچی سیکھیا دیوے اک بھگوان، پر م پُرکھ آتم پر ماتم کرے پڑھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن منتر دُھر دا اکو گان، گاوت گا گا خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوتی جوت دھر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ساجن دیوے ساچا دان، داتا ہو کے آپ ورتائیا۔

* ۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ سُرین سنگھ دے گرہ جنڈیالا ضلع امرتسر *

ست کہے میرا مالک پاربرہم، آد جگادی ایکنکارا اک اکھوائیندا۔ جس دوارے ہووے میرا جرم، جنم مرن گیڑ نہ کھئے رکھائیندا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی بخشے اکو سرن، دو جی اوٹ نہ کھئے تکائیندا۔ تہر گھر دوارے میرا اُپجے کرم، کانڈا وچ حصہ نہ کھئے جنائیندا۔ کھیل کرائے کرنی کرن، کرتا پُرکھ حُکم ورتائیندا۔ جھگڑا مُکاواں ورن برن، ذات پات دین مذہب وچ کدے نہ آئیندا۔ تن وجود میرا جانے کھئے نہ ماٹی چرم، ہڈّ ماس ناڑی رنگ نہ کھئے رنگائیندا۔ اکو پُرکھ اکال دین دیال پروردگار رکھاں سرن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو آپ کھلائییندا۔ ست کہے میرا جانے نہ کھئے سروپ، جگ نیناں نظر کیسے نہ آئیا۔ جُگ چوڑی اندھیرا اندھ کوپ، کلجگ تریتا دواپر آپ ہنڈھائیا۔ جھگڑا مُکاواں جوٹھ جھوٹھ، کوڑی کرپا مایا ممتا موہ چُکائیا۔ ڈنکا وجاواں چاروں کوٹ، نام ندھانا کر شنوائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں سنت سہیلے لبھن دُھر دے پوت، سپوت اپنا پڑدا لاپیا۔ محل اٹل وکھا کے اُچ عروُج، فرش عرش توں پرے کراں رُشنائیا۔ مالک حق ویکھ محبوب، مُحبّت وچ ملائیا۔ لیکھا مُکا کے ایکا دوُج، ایکا گھر دیاں سمجھائیا۔ تُوں میرا مین تیرا آتم پر ماتم آوے ساچی سُو جھ، من واسنا چلے نہ کھئے چترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، سَت کہے سچ اک دِرڑائیا۔ سَت کہے سچ محلا، پرہ چرن ملے سرنائیا۔ جُگ چوکڑی پھراں اک اِکلا، دُو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ پاواں سار جلاں تھلاں، ڈُونگھے ساگر کھوج کھجائیا۔ ویکھ وکھاواں چوٹی پرت تِللا، پہاڑ اُجاڑ ویکھ وکھائیا۔ جن بھکت پھڑا کے انتر آتم پلا، پارہم برہم میلا میلان سہج سُبھائیا۔ دھام وکھاواں اک نہچل اٹلا، گھر وچ گھر وچدی رہے ودھائیا۔ ساچی دھار اندر رلا، باہروں نظر کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سَت سچ آپ ورتائیا۔ سَت کہے پریم ایکنکار، پُرکھ اکالا نظری آئیا۔ میرا ناتا نال پروردگار، جلوہ گر نور رُشنائیا۔ مقامے حق میرا سیکدار، مالک بیٹھا دُھر درگاہیا۔ جو جُگ چوکڑی حُکم دیوے وارو وار، گر اوتار پیغمبراں کر پڑھائیا۔ جس دا چارے کھانی چارے بانی صفتاں نال کرے اظہار، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی نکے نکے ڈھولے گائیا۔ سرگن ہو کے پاوے کوئی نہ سار، بے انت کہہ کے پلُو سرب چُھڈائیا۔ ننھے ننھے بچے وچ سنسار، شبدی گر حُکم نچائیا۔ لکھ چوڑاسی ویکھ وگسے ویکھنہار، گھٹ گھٹ بیٹھا سوہیا پائیا۔ سو ناتا جوڑ میرا سنسار، ساچا مارگ اک پرگٹائیا۔ کلجگ اتم ویکھ دُشٹ دُراچار، من وکار کھوج کھوجائیا۔ درِشٹی اندر سرِشٹی باباکار، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ روندے دھاہاں مار، گنگا گوداوری جمنا سُرستی رہی کُرائیا۔ پھری دروہی مندر مسجد شودوالے مٹھ گرودوار، سَت کہے میرا روپ نظر کیسے نہ آئیا۔ میں درویش در ٹھانڈے منگاں بھکھار، سچکھنڈ نواسی آگے جھولی ڈاہیا۔ کر کِریا میرے کرتار، فُدرت دے مالک کلجگ انت نہ کر بے وفائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دین مذہب ساچا ملے نہ کیسے پیار، مُحبّت وچ جگت نہ کھئے بنائیا۔ کاغذ قلم شاہی جو تیرا لکھ لکھ تھکی بیان، اگیان اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ شرع میٹے نہ کھئے شیطان، شریعت وچ لڑے لوکائیا۔ کِریا کر سری بھگوان، مارگ اپنا دے دِرڑائیا۔ جس نوں لبھدے گئے جُگ چار، سَتجگ تریتا دواپر کلجگ اکھ کھلائییا۔ بھوکھتاں وچ بناؤندے گئے اعتبار، صلاح کار بن کے پرہ دا حُکم سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا مارگ اک درسائیا۔ سَت کہے مینوں اتم ہویا دُکھ، کلجگ کوڑ وچّی ودھائیا۔ ساچا دے نہ کھئے منکھ، من ممتا نہ کھئے مٹائیا۔ جنی سفل نہ ہووے کُکھ، لکھ چوڑاسی جن جن تھکی مائیا۔ گیڑا چُکے نہ اُٹاڑکھ، آون جاون پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ دین دُنی بدلے کوئی نہ رُخ، سَت دھرم نہ کھئے سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر گئے لک، ستمکھ ہو کے درس نہ کھئے دکھائیا۔ کر کِریا ابناشی اچت، پارہم تیری

بے پرواہیا۔ دین دُنی دا بدل دے رُخ، کروٹ لے کے درِشٹی دے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سہنجنی
 کر رُت، مولا ہو کے آپ مہکائیا۔ ست کہے میں آؤندا رہیا جُگ چار، نت نوت ویس وٹائیا۔ کھیل ویکھدا رہیا وشن برہما شو وچ
 سنسار، چاروں کُنٹ بھجّان وابو داہیا۔ لہنا دینا جاندا رہیا گرو اوتار، پیغمبران نال مل کے سوّمبر جگت رچائیا۔ بھگتان نال مل
 کے ہندا رہیا خوار، جگت سماج دھکا رہیا لگائیا۔ بن اگھاں نیتروندا رہیا زارو زار، بن نینان نیر وبائیا۔ ساچی بھچھیا منگدا رہیا
 اگم اپار، اگھ آگوچر آگے جھولی ڈاہیا۔ کِریا کر کِریا ندھ سرجنہار، سر سر رزق سبائیا۔ میرا ناتا جوڑ سچ دوار، در دربار ملے
 وڈیائیا۔ ڈنکا وچدا رہے سدا جُگ چار، چوکڑی سکے نہ کوئی بدلائیا۔ تُوں میرا میں تیرا وچھوڑا ہووے نہ وچ سنسار دوجی وار،
 وارتا پہلی دے دہرائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، شاہی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ بنا ست دے ست پُرکھ تیری چلے کوئی نہ کار، ست دھرم
 نظر کھئے نہ آئیا۔ بنا دھرم دے دھرنی دھول نہ ہووے پار، دھرنی دھرت رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، سچ دوارے دے وڈیائیا۔ ست کہے میں پرہو لوک مات تیرا بنیا ست، کلجگ اتم لوان انگرائیا۔ پاربرہم ابناشی اچتا، پت
 پریشور اک اکھوائیا۔ اُجل کر مات مُکھا، دُرمت میل دھوائیا۔ تیرے چرن کولان سیس جگدیش جھکا، اشٹ دیو اکو لیا منائیا۔
 میرا کوڑی کِریا نالوں پینڈا مُکا، مُکمل اپنا رنگ چڑھائیا۔ میں رہن نہ دیوان کوئی دُکھا، دردیاں درد وندائیا۔ اک دساواں تیری اوٹا،
 اوڑک تیرے وچ سبائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ ست کہے پرہو میرے ستوت، ست
 ستوادی تیری دھار نظری آئیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک والی دو جہاناں کنت، کنت کنتوہل تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی
 کِریا مایا ممتا موہ کر دے انت، انتشکرن سب دا ویکھ وکھائیا۔ لکھ چوراسی دُکھی ہویا جیو جنت، جاگرت جوت کرے نہ کھئے
 رُشنائیا۔ گڑھ بنیا ہووے ہنگت، ہنگ برہم نہ کھئے سمجھائیا۔ بودھ آگادھا بنیا کوئی نہ پنڈت، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن
 دی کردے سرب پڑھائیا۔ (بن تیری کِریا پاربرہم پت پریشور کوئی بنیا نہ دُھر دا سنت، ستگر لوک مات نظر نہ آئیا۔ تیری مہا سدا
 اگت، گر اوتار پیغمبر کہہ کے انت کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا دینا اک ور، وارث ہو کے ہونا
 انت سہائیا۔ ست کہے میرے ست ستوادی سری بھگوان، بھگون مہر نظر اٹھائیا تیرے نام دا جھلاواں نشان، نشانے سارے دیاں

گوائیا۔ لکھ چوڑاسی دا اِکو جناواں کاہن، گنتی والیاں گوپیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سب گھٹ رمیاں دسا رام، بنواس والا رام جس نوں سیس جھکائیا۔ جس نوں عیسیٰ موسیٰ محمد کردے سلام، پیغام سُن کے خوشی منائیا۔ جس نوں نانک گوبند کردے پرنام، ستنام گا کے فتح ڈنکا اک وجائیا۔ جو سچکھنڈ نواسی مالک دو جہان، جہالت کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ ساچا دِسے نہ کیسے مکان، کایا مندر اندر چڑھ کے پرہہ دا درس کھئے نہ پائیا۔ باہروں تتاں والے دسدے سرب انسان، اندر بھریا کوڑ شیطان، شرع دئے دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ پریتی ست دھرم ستجگ ست پُرکھ ست ستواد دے دے سچا دان، دانشمند لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔

* ۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ گلزار سنگھ دے گرہ جنڈیالا ضلع امرتسر *

ست کہے میری ارداس، مانگت ہو کے منگ منگائیا۔ کِریا کر پُرکھ ابناش، تیری اک سرنائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیری رات، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ ساچی ملی کیسے نہ دات، تیرا نام نہ کھئے ورتائیا۔ چار جگ دی پڑھ پڑھ تھکے گاتھ، گہر گمبھیر ملے نہ کھئے سرنائیا۔ جو گر اوتار پیغمبر گئے آکھ، بھوکھتاں وچ سمجھائیا۔ سو نرگن نور ہویا پرکاش، پڑدا اوہلا دئے چُکائیا۔ سچ دوارے دے نواس، ملے مان وڈیائیا۔ کوڑی کِریا کر گھات، شبد کھنڈا اک اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھرم دوارا دے جنائیا۔ ست کہے پرہہ بخش دے سنتوکھ، سرشٹی درشٹی دے بدلائیا۔ ساچے نام دی دے موکھ، مُفت جھولی آپ بھرائیا۔ چرن کول بخش اوٹ، اوڑک اپنا رنگ رنگائیا۔ نام ندھان لا چوٹ، ستیاں لے اُٹھائیا۔ کوڑی کِریا کڈھ کھوٹ، گکرم دے بدلائیا۔ نام خُماری دے مدہوش، مدھر دُھن اک اُچائیا۔ نیج نین کھول لوچ، لوچا پور کرائیا۔ کوڑی میٹ دے اندروں سوچ، سچ سنجم آپ پرگٹائیا۔ شبد گیان دے بودھ، بُدھ بیک دے بنائیا۔ ہوئے رہے کوئی نہ روگ، چنتا دینی چُکائیا۔ اتم پرما تم ملن دا دسنا اِکو جوگ، جگتی اور کم کیسے نہ آئیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جوت ہووے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پریم پیار مُحبّت اندر کر موہت، موہ اِکو اک رکھائیا۔ ست کہے ساچی دے دے دھیر، دھرم اک درڑائیا۔ کلجگ میٹ لکیر، کوڑی نظری آئیا۔ جھگڑا رہے نہ سنت فقیر، شرع کرے نہ کھئے لڑائیا۔ بھگت ہوئے نہ کھئے دلگیر، سانتک ست دے کرائیا۔ شرع کٹ

کوڑ زنجیر، چیر اندروں دے بدلائیا۔ تیری سمجھ نہ سکے کھئے تدبیر، تقدیر لیکھا دے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وڈّ داتے گہر گمبھیر، غرض سب دی ویکھ وکھائیا۔ ست کہے میرے دُھر دے کاہن، تیرے ہتھ وڈّیائیا۔ سچ دوارے آمہان، مہروان پھیرا پائیا۔ اکو نام دے گیان، اگیان اندھیر چُکائیا۔ تُوں سب گھٹ جانی جان، لکھ چوراسی رسیا سائیا۔ تیرا حُکم سچا فرمان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ گر اوتار تیرا ڈھولا گان، پیغمبر کلمہ کہے کے کامل مُرشد اکھوائیا۔ تُوں نہ ہندو نہ مُسلماں، جلوہ گر نور رُشنائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت ساچے مندر وس مکان، کایا کعبے سوہا پائیا۔ جتھے ملے اکو آن، سیری بھگوان نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، بھاگ لگا کے کایا گڑھ بنک، راؤ زک اکو دینا وکھائیا۔

* ۶ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ سنتوکھ سینگھ دے گرہ جنڈیالا ضلع امرتسر *

ست کہے میں آیا منگن، ست دوارے سیس نوائیا۔ ست ستوادى چاڑھ رنگن، ہر کرتے دیا کھائیا۔ پُرکھ ابناشی لا انگن، سیری بھگوان دے وڈّیائیا۔ سچ پرکاش کر نوری چندن، کلجگ اندھ اندھیر گوائیا۔ چار ورنان اٹھاراں برناں دس اکو بدن، اکو نام دے سمجھائیا۔ نیج آتم رس دے اگئی پرمانندن، نیجانند وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کوڑی کِریا کٹ بندھن، بندگی اکو دے سمجھائیا۔ ست کہے میں ہویا منگتا، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ پُرکھ ابناشی ست ستوادى گڑھ توڑ ہوئے ہنگتا، دوتی اندروں باہر کڈھائیا۔ جھگڑا مُکا دے بھکھ ننگ دا، اوڈھن سب دے سیس ٹکائیا۔ نگارہ وجا دے اپنے مردنگ دا، مرد مردانے اپنا حُکم ورتائیا۔ ویکھ کھیل وچ وربھنڈ دا، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، زرگن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ست کہے میں ہویا درویش، در گھر ساچے الکھ جگائیا۔ تُوں آد جگاد پرم پُرکھ رسیں سدا ہمیش، جگ جگ اپنا حُکم ورتائیا۔ منگتے ویکھے وشن برہما مہیش، شنکر سیس جھکائیا۔ گر اوتار کرن آدیس، پیغمبر سجدیاں وچ سیس رہے جھکائیا۔ کلجگ اتم بدل دے ریکھ، کوڑی کِریا دے مٹائیا۔ اندر وڑ کے دے ساچا بھیت، پڑدا اوبلا رہے نہ رائیا۔ جن بھگتاں کر ساچا بیت، پرم پُرکھ تیری اک سرنائیا۔ نظر آویں نیتن نیت، نیج نیتر کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا

دینا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی جگت پت جگدیشر جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ ست کہے میں آیا در دربار، ناتا کوڑا جگت ٹٹائیا۔ کِریا کر میرے نرنکار، نرگن آسا پور کرائیا۔ وست امولک جھولی ڈار، ڈر بھو رہے نہ رائیا۔ مارگ لاواں اک سنسار، سنسا روگ دے چکائیا۔ چار ورنان دساں اک پیار، کھتری براہمن شوڈر ویش لڑے کھئے نہ رائیا۔ ساچا مندر اک وکھال، جتھے وسن شاہ کنگال، راؤ رنگ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ٹوں داتا دین دیاں، دیاندھ اکھوائیا۔ ساچا دھرم سچّی دھرمسال، کعبہ اکو دے پرگٹائیا۔ دیا باقی کھلاپاتی نرگن جوت دے بال، بڈھے بالے اکو نظری آئیا۔ آکے ویکھ مریداں حال، مُرشد ویس وٹائیا۔ جگت کِریا توڑ جنجال، جیون جگت اک سمجھائیا۔ ست کہے سدا دھرم میرے نال، بنا ست توں دھرم دھرنی اُتے سوہا کدی نہ پائیا۔

* ۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ سورن سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر *

ست کہے پرہہ کِریا دھار، سو پُرکھ نرنجن تیری آس رکھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ہویا اندھیار، ہر پُرکھ نرنجن تیرا بھہ نہ کھئے منائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر ہاباکار، آد نرنجن تیرا نور نہ کھئے رُشنائیا۔ اوچ نیچ راؤ رنگ کرن پُکار، ابناشی کرتے تیرا میل نہ کھئے ملائیا۔ دین دنی ہندی دسے خوار، سری بھگوان تیرا سچ نشان نہ کھئے جھلائییا۔ آتم پرما تم منزل دسے مہا دُشوار، من واسنا چڑھ سکے کھئے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ست دوارا دے درسائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ تیری اوٹ، کلجگ انت انت رکھائیا۔ بن تیری کِریا پرکاش ہووے نہ یرمل جوت، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ جھگڑا پیا ورن گوت، دین مذہب کرے لڑائیا۔ تیرے نام دی کرے کوئی نہ سوچ، جگت ودیا ہوئی ہلکائیا۔ ساچی منزل سکے کوئی نہ پہنچ، کوٹن کوٹ سادھ سنت بھجن واہو داہیا۔ تیرا نام ندھانا سری بھگوانا کوئی نہ سکے گھوکھ، رسنا جہوا بتی دندان پڑھ پڑھ بھو نہ کھئے کھلائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا مارگ دے درسائیا۔ ست کہے پرہہ کِریا کر، پُرکھ اکال تیری آس رکھائیا۔ کلجگ بھرمے بھلے ناری نر، نر نرائن نظر کیسے نہ آئیا۔ من واسنا بھوئندے در در، درگاہ ساچی بن درویش الکھ نہ کھئے جگائیا۔ امرت آتم نہائے کوئی نہ سر، اٹھسٹھ تیرتھ بھجن چائیں چائیا۔ کایا توڑے نہ کوئی گڑھ، مایا ممتا موہ نہ کھئے مٹائیا۔ ساچا درشن سکے کوئی نہ کر، شاستر سمرت وید

پُران انجیل قُرآن کہانی بانی سارے رہے پڑھ، بودھ اکادھ نام ندھان دُھن آتم راگ نہ کھئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، وست امولک دے ساچے گھر، کایا مندر اندر وجدی رہے ودھائیا۔ ست دھرم کہے میں ویکھیا دین دُنی، صدی چوڈھویں ویکھ وکھائیا۔ ساچا دسے نہ کھئے رکھی مئی، ست رُوپ نہ کھئے بدلائیا۔ ساچی اُپجے نہ کیسے اگئی ناد دُھنی، ڈھولک چھینے سارے رہے کھڑکائیا۔ سچ دوارے بنے نہ کھئے وڈا گئی، نام ندھانا جھولی کھئے نہ پائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا چارے کہانی لکھ چوراسی سرشٹی چھانی پئی، اندج جیرج اُتبھج سینج ویکھ وکھائیا۔ پاربرہم پت پریشور آتم پر ماتم پاربرہم برہم بدلی کیسے نہ کوئی، ہنگ برہم پڑدا نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا مارگ دھرنی دھر، دھول رہی کُرائیا۔ ست کہے پرہم میرے پرہم پُکھ آد، نمو کہہ کے سپس جھکائیا۔ تُوں ویکھیں کھیل جُگاد، جُگ چوکڑی ویس وٹائیا۔ تیرے نام دا وجے کھئے نہ ناد، انحد نادی ناد نہ کھئے شنوائیا۔ تیرے پریم اندر ہوئے نہ کھئے وساد، بسمل ہو کے اپنا آپ نہ کھئے مٹائیا۔ بن رسنا جہوا بئی دند تینوں کرے کوئی نہ یاد، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ کایا کھڑا سب دا بُندا ویکھیا برباد، محل اٹل گھر وچ گھر نُور کرے نہ کھئے رُشنائیا۔ ساچی وست امولک نام ندھان دیوے کھئے نہ داد، داستان پچھلی سارے رہے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنے نام دی اگئی دے آواز، جگت سروناں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ست کہے میرے صاحب سُلطان، شاہ پاتشاہ تیری وڈیائیا۔ کلجگ اتم کوڑی کِرپا میٹ نشان، ست نشانہ اک جھلائییا۔ جس نوں لبھن سرب انسان، حیوانیت کھئے رہن نہ پائیا۔ بُدھی اندر دے گیان، منمت کوڑی باہر کڈھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سکھیا دے جہان، جہالت کوڑ رہے نہ رائیا۔ من کامنا میٹ ابھان، چرن دھیان اک سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہر گھٹ وسیا نظری آسب نوں رام، رحمت وچ رحم کر رحمت آپ کھائیا۔ ست کہے پرہو مٹا دے چنتا سوگ، ہرکھ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ آتما پر ماتما ملن دا سچا دس دے جوگ، تن بھوئی خاک نہ کھئے رمائیا۔ کر پرکاش یرمل جوت، نُورو نُور ڈگمگائیا۔ سہنجنا کر کایا بنک ساچا کوٹ، کوئی جنم دا لیکھا دے چکائیا۔ پاربرہم برہم تیری گوت، دوجا ورن نہ کھئے رکھائیا۔ جتھے بُدھی دی کوئی نہ پُجے سوچ، بنا سوچ سمجھ تون اپنا نام دے دِرڑائیا۔ سرشٹی دا درشٹی اندر کٹ دے روگ، ہر سجن لے بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دوارے دے درس اموگھ، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔

سَت کہے میرے صاحب سوامی، سرب گنونت تیری بے پرواہیا۔ تُوں آد جُگادی انترجامی، جُگ چوڑی ویکھ وکھائیا۔ تیری مہا تیری بانی، تیرا ڈھولا گائیا۔ آون جاون تیری کھیل مہانی، جُگ چوڑی اپنا ویس وٹائیا۔ تیرے چرن کول دو جہاناں سچ نشانی، دوجا نشانہ نظر کھئے نہ آئیا۔ بن تیری کرپا پاربرہم برہم مل کے بنیا نہ کھئے گیانی، الفیے کم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان اپنی کر مہروانی، محو اپنا بھیو کھلائیا۔ سَت دھرم کہے پرہہ سوہنا چاڑھ دے رنگ، جگ نیتر نظر کھئے نہ آئیا۔ اپنے نام دا وجا اک مردنگ، مرد مردانہ ہو کے کر شنوائیا۔ آتم سیجا سُہا سُہنجنا پلنگ، پاوا چول نظر کھئے نہ آئیا۔ بن پوڑی ڈنڈے جانا لنگھ، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ تیرا شبداگمی اک تُرنگ، تُریا پد توں آگے دینا پُچائیا۔ جتھے لیکھا رہے نہ ہنگ برہم، پاربرہم اکو نظری آئیا۔ نہکرمی ہو کے کرنا اپنا کم، کرم کانڈ دا لیکھا دینا چُکائیا۔ آد جُگاد جُگ چوڑی نت نوت گر اوتار پیغمبر سنت بھگت صوفی فقیر تیرا من دے گئے اکو سچا دھرم، بنا سَت دھرم سوارتھ نہ کھئے بنائیا۔

* ۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ سُرین سنگھ دے گرہ پنڈ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر *

سَت کہے پرہہ ویلا کر سُہنجنا، سَتجگ ساچی بنت بنائیا۔ چرن دھوڑ کرا اپنا مجنا، کلجگ کوڑی کرپا ڈرمت میل دھوائیا۔ نام ندھان نیتر پا انجنا، نیتر لوچن ہووے رُشنائیا۔ ساک سین نظری آدھر دا سَجنا، سگلا سنگ نبھائیا۔ بھیو ابھید کھلا آگلا، پڑدا رہے نہ رائیا۔ کلجگ جیو ویکھ جگ پڑا بغلا، مایا ممتا موہ ہلکائیا۔ ہوئے کیتا پگلا، چاروں کُنٹ بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا دے سمجھائیا۔ سَت کہے پرہہ سرشٹی دے اپنی مت، کلجگ مت رہے نہ رائیا۔ ناڑی ناڑ نہ ایلے رت، اگنی تے نہ کھئے جلائییا۔ گھٹ گھٹ اندر وسا دے سچ، جوٹھ جھوٹھ باہر کڈھائیا۔ وست امولک دے دے ہتھ، نام بھنڈارا اک ورتائیا۔ بودھ آگادھ کتھا کہانی سنا اگمی گاتھ، جس نوں سمجھے نہ کھئے لوکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم بنا دے سگلا ساتھ، دو جہاناں وِجدی رہے ودھائیا۔ کوڑی کرپا کلجگ میٹ رین اندھیری رات، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام سوغات اک ورتائیا۔ سَت کہے میں منگاں سچ دوار، در ٹھانڈے سپس نوئییا۔ سَتجگ ساچی دس دھار، سَت ستوادی پڑدا

دے اُٹھائیا۔ بھگت وچھل بن گردھار، سنت سہیلے آپ جگائیا۔ گُرمکھ گُر گُر کر خبردار، آس نندرا رہے نہ رائیا۔ سیکھ ساجن کر پیار، صاحب سوامی میلا میل سہج سُبھائیا۔ راہ تنگدیاں پیتے جُگ چار، سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ انت گیا وبائیا۔ بھوکھتاں وچ گاؤندے کئے سناؤندے کئے گُرو اوتار، پیغمبر کلمیاں وچ شنوائیا۔ ست دھرم دا ساچا کر ووبار، ووباری ہو کے اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کھتری براہمن شوڈر ویش ایکا رنگ دینا رنگائیا۔ ست کہے پرہو ذات پات رہے نہ دین مذہب، دھرم اکو دے جنائیا۔ تیری آتم پرما تم تیرے وچ ہوے جذب، وکھری دئے نہ کھئے وڈیائیا۔ سچ دوارے دینا ساچا ادب، بخشنا مان دھر سرنائیا۔ گُرو اوتار پیغمبر جھکدے تیرے قدم، قدیم توں ریتی تیری چلی آئی۔ تیرے نام دا ڈھولا سوہلا گیت گاؤندے نظم، منتر ان وچ تیرا راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا مارگ دینا پرگٹائیا۔ ست کہے پرہو ساچا مارگ دینا لا، چار گنٹ اکو نام دھیائیا۔ پُرکھ اکال دین دُنی دا بن ملاح، مالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ آتم نال پرما تم ہو کے کر صلاح، پاربرہم برہم مل کے وجے ودھائیا۔ گُرو اوتار پیغمبر چار جُگ دے پچھلے بنا گواہ، شہادت تیری دینی بھگٹائیا۔ سچ دوارا ہر نرنکارا اک وکھا، مندر مسجد شودالا مٹھ جس دی یاد رہے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ دینا رنگائیا۔ ست دھرم کہے پرہو چوتھے جُگ دے دے ساچی سیکھیا، سریشٹی وچ ایشٹی دے بدلائیا۔ سَتجُگ پوری کر اچھیا، (نر) اچھت ہو کے منگ منگائیا۔ ٹوں آد جگاد دیونہارا بھچھیا، بھکھکاں جھولی دینی بھرائیا۔ جو گُرو اوتار پیغمبر تیرا بھوکھتاں وچ لیکھا لکھیا، سو پورا دینا کرائیا۔ ٹوں مالک پرتپالک پاربرہم برہم مل کے کدے نہ جاویں بھٹیا، ورن گوت نظر کھئے نہ آئی۔ بن گیان نیتر جگت اگھاں نال کیسے نہ دسیا، لبھدی ویکھی کوڑ لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوارا دینا سہائیا۔ ست کہے پرہو لیکھا مُکا دے چار ورن، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ آتم ہو کے پرما تم سارے اون تیری سرن، سرنگت اکو دے جنائیا۔ چرن کول تیرے لکھ چوراسی جیو جنت ترن، جم کی پھاسی دینی ٹرائیا۔ جن بھگت ہو کے تیرے نام دا ڈھولا پڑھن، چوڈاں ودیا جھکڑا دینا مُکائیا۔ گھر وچ گھر گرہ وچ گرہ ہر کے مندر ساچے چڑھن، ایڑا پنگل سُکھمن جگت واسنا نو دوار آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا مارگ دینا پرگٹائیا۔ ست کہے پرہو لکھ چوراسی سمجھا

دے دین دُنی، دعوے نال جنائیا۔ بن پرہہ کِرپا کھئے نہ بنیا وڈا گئی، بن گہر گمبہیر بے نظیر درس کھئے نہ پائیا۔ تڈھ بن جگت پکار کيسے نہ سنی، گر اوتار پیغمبر پلُو گئے چھڈائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت ساچی اُچے نہ کيسے دھنی، دُهن آتمک راگ نہ کھئے شنوائیا۔ خالی دسی کایا کئی، کلاپت دھرنپت دھرنی دھرت دھول دھول اُپر تیری وجے نہ کھئے ودھائیا۔ آد انت سِری بھگونت دُھر دے کنت سب کچھ تیرے ہتھ، تُوں صاحب سوامی سمرتھ، گر اوتار پیغمبر گا کے گئے تیری گتھ، مہا اکتھ کتھ درڑائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال کایا سچّی دھرمسال آ کے وس، مندر مسجد شوڈوالے مٹھ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پاربرہم برہم مل کے سدا وجدی رہے ودھائیا۔

* ۶ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ سوڈاگر سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر *

ست کہے میری عرضوئی، عاجز ہو کے سیس نوایا۔ تیرے نام دی دروبی، بہڑی بہڑی حال دُبائیا۔ تیرا بھیو نہ پائے کوئی، کوک کوک سُنایا۔ پرہو بن تیرے در بھگتاں ملے کتے نہ ڈھوئی، سہارا اور نہ کھئے وکھایا۔ امرت رس اپنا چوئیں، نچھر دھار وپایا۔ سریشٹ اٹھاویں سٹی سوئی، شبدي شبد جگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک تکایا۔ ست کہے میری عرض، عاجز ہو کے رہیا جنائیا۔ جن بھگتاں پوری کرنی غرض، غزل اپنا نام سُنایا۔ پورب لہنا دینا قرض، پچھلا لیکھا ہتھ پھڑایا۔ دیناں دکھیاں ونڈاؤنا درد، نانا دُنی ٹڑایا۔ تیرا کھیل تگاں اسچرج، اچرج دینا وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جگت وچھوڑا میٹنی مرض، گرمکھ مریض بن طیب طبع دینی بدلائی۔

* ۶ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ کیشن سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر *

ست کہے پرہہ سدا سمرتھ، سرب ویاپی نظری آئی۔ ستجگ ساچا مارگ دس، درشن تیرا کرے لوکایا۔ امرت اکٹا دے رس، جھرنا دُھر دا آپ جھرائیا۔ آتم گاوے تیرا جس، پرما تم وجے ودھایا۔ سدا کھلی رکھ اکھ، نیر نین رُشنایا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ست کہے پرہو اپنے نام دا دے سواد، انرس اکو اک پرگٹائیا۔ سچ سوال دا دے جواب، دُھر دی منگ منگائیا۔ بن اکھراں تیری کیتاب، چار جگ نہ کیسے سنائیا۔ پڑھیا کوئی نہ بن احباب، باب حصہ نہ کھئے درڑائیا۔ سب کردے گئے آداب، سر سر جھکائیا۔ کرپا کر آپ مہراج، شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ ستجگ دھارا سچ دھرم بدل دے رواج، روادار وچ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حُکم اک ورتائیا۔ ست کہے میں ویکھنا سہاں، سچ دھیان لگائیا۔ کس بدھ حُکم ملے نوں، نو نو وچے ودھائیا۔ میں بھگتاں سنگ رواں، سگلا سنگ بنائیا۔ نام درڑاواں سچ دماں، دامنگیر ہو کے ضامن دیاں وکھائیا۔ بھاگ لگے کایا ماٹی چاں، چمن گلشن اک مہکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست دھرم دا کرنا اپنا کما، کامل مُرشد کرنی آپ کھائیا۔

* ۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ شنکارا سنگھ دے گرہ پنڈ پکھو کے ضلع امرتسر *

ست کہے پرہ مارگ لا دے سچ، کلجگ کوڑا دے مٹائیا۔ ہر گھٹ انتر اچے برہم مت، شبدی دُھن وچے شنوائیا۔ من واسنا رہے نہ تتوت، لوہہ ہنکار نہ کھئے ودھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پرما تم دس ساچی گتھ، کھتری براہمن شوڈر ویش چار ورن کر پڑھائیا۔ نیج نیتر لوچن نین کھول اکھ پرکھ، مل صاحب گوسائیا۔ جو گر اوتار پیغمبر پیر گئے دس، ستجگ تریتا دواپر کلجگ شبد بھوکھت درڑائیا۔ سو کھیل کر ہو پرگٹ، پرگٹ ہو کے اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک سمجھائیا۔ ست کہے پرہ چار ورن دے گیان، سرشٹ سبائی تیرا ڈھولا اکو گائیا۔ اکو پُرکھ اکال چرن کول ہووے پرنام، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ اکو سجدہ ہووے سلام، ادب نال اکو سیس جھکائیا۔ اکو کلمہ دس کلام، کائنات حق پڑھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرے صفتی کوٹن نام، مہا شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گائیا۔ ٹوں آد جگاد برہم برہمادی شبد انادی اک بھگوان، پت پریشور بے پرواہ اکھوائیا۔ ست دھرم دا دو جہان جھلا نشان، دین مذہب دا جھگڑا رہے نہ رائیا۔ ساچی منزل حقیقت والی دس مقام، اصل پڑدا آپ اٹھائیا۔ انحد شبد وجا سچے دھنکان، انادی دُھن آپ اُچائیا۔ نوری جوت جگے مہان، گھٹ

بھیتر ہونے رُشناٹیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نظری آئیں نوجوان، پردھ بال نہ رُوپ وٹائیا۔ ست دھرم لگا وچ جہان، جہالت کوڑی باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستجگ ساچا راہ وکھائیا۔ ست کہے پرہ میرے گہر گمبہیر، گنوت تیری سرنائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت دے دھیر، ست سنتوکھ اک سمجھائیا۔ ہونے ہنگتا مایا ممتا کوڑی اندرون کڈھ پیڑ، جگت وکار نہ کھئے ستائیا۔ امرت رس نہجر دھار بخش اپنا سیر، ترشنا بھکھ مٹائیا۔ جس منزل تے چڑھ کے بیٹھا کبیر، قبران دا لیکھا دیاں مکائیا۔ سو بے نظیر لاشریک اپنی دس حق تصویر، رُوپ رنگ ریکھ نظر کھئے نہ پائیا۔ جتھے جھگڑا رہے نہ غریب امیر، راؤ رنگ نہ کھئے وڈیائیا۔ نظر نہ آئے شاہ حقیر، در دربارا اک درسائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی منزل چڑھ آخیر، محبوب مل کے وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سانتک ست بخش ساچی دھیر، دھرنی دھرت دھول رہی کُرائیا۔ ست دھرم کہے لوک مات دسے اندھیرا، سچ سچ نظر کھئے نہ آئیا۔ جیو جنت کردے میرا میرا، ممتا موہ نہ کھئے مٹائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال کوئی ناؤں نہ لئے تیرا، سچکھنڈ دوارے بہ کے خوشی نہ کھئے منائیا۔ لکھ چوراسی جم کی پھاسی جیواں جنتاں پیا گیڑا، جھیرا چارے کھانی وچ پوائیا۔ کرے حق نہ کھئے نیڑا، گر اوتار پیغمبر جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ کلجگ انت سری بھگوت پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی کیوں لائی دیرا، نرگن ہو کے نرور نراکار کر رُشناٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستجگ سچ چلا دھر دا بیڑا، بندھن کوڑ رہے نہ رائیا۔ ست کہے پرہ منگاں اکو منگ، دھر دربارے آس رکھائیا۔ تیرا ناؤں میرے ہووے سنگ، سکلا سنگ نبھائیا۔ پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں گگن گگنتران آواں لنگھ، زمیں اسماناں چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ چار کُنٹ اکو پُرکھ اکال و جاواں مردنگ، دوجا ڈنکا نہ کھئے شنوائیا۔ گر اوتار پیغمبران پوری کر کے منگ، جو بھوکھتاں وچ گئے لکھائیا۔ جودھ سورپیر مردانے سورے سربنگ، شاہ پاتشاہ تیری سچی شہنشاہیا۔ لکھ چوراسی وچوں بھگت شہیلے گرو گرو چیلے لا اپنے انگ، انگیکار آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ اک وکھائیا۔ ست کہے میرے پرہو پُرکھ اکال، اکل کل دھاری تیری اوٹ رکھائیا۔ سچکھنڈ دوارا تیری سچی دھرمسال، تھر گھر بیٹھا سوہبا پائیا۔ جتھے پوہ نہ سکے کال، مہاکال نہ کھئے چٹرائیا۔ وشن برہما شو بنے نہ کھئے دلال، ترے پنج نانا جوڑ نہ کھئے وکھائیا۔ سچ سپوت بن رنگ رُوپ شبدی دھار تیرے لال،

پاربرہم لیکھا دینا مُکائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت ست دھرم کہے میرا منّ سوال، سوالی ہو کے تیرے آکے جھولی ڈاہیا۔ کلجگ کوڑی کریا ساچے سنتاں کینا کنگال، وست اموک ہتھ کیسے نہ آئیا۔ چار گنٹ دہ دشا ٹلے پربت سمنڈ ساگر تینوں رہے بہال، کھوجت کھوجت بھجن واپو داہیا۔ پرم پُرکھ پت پرمیشور بن تیرے مُریداں کوئی نہ پُچھے حال، حالت بگڑی جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا دینا اکو ور، در دوارے سیس نوائیا۔ ست کہے پرہو ویکھ کلجگ کوڑ گڑیار، سچ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوٹھ جھوٹھ ڈنکا رہیا مار، دھرم دوارے پئے ڈہائیا۔ مندر شودوالے مٹھ کرن پکار روون دھائیں مار، نیتر نیناں نیر وئایا۔ اٹھسٹھ تیرتھ کوئی نہ پاوے سار، گنگا گوداوری جمن سُرستی کھلی مینڈھی بھجی واپو داہیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن پڑھ پڑھ تھکا سرب سنسار، شبد سار سرتی سرت نہ کھئے اٹھائیا۔ سچکھنڈ دوارا کیسے نظر نہ آیا وچ جہان، شبد چڑھیا نہ کھئے بیان، منزل منزل پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ بودھ اکادھا کیسے ہتھ نہ آیا گیان، نراکھر کرے نہ کھئے پروان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ ست دھرم کہے میرے پُرکھ ابناشی، میری آسا اک تیرے آکے رکھائیا۔ ٹوں آد جگاد جگ چوکڑی زرگن جوت کریں پرکاشی، پرکاشوان ہو کے ویکھیں سرب لوکائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے داسن داسی، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ منڈل منڈپ پاؤندے راسی، گوپی کاہن کھیل کھلائیا۔ تیری سمجھ نہ سکیا کوئی ورن برن والی ذاتی، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ کلجگ انت پاربرہم پت پرمیشور آد پُرکھ ابناشی کرتے پروردگار سانجھے یار دھر دی دے اگتی ذاتی، داتار ہو کے دیاوان آپ ورتائیا۔ ست دھرم کہے پرہو ویکھ مار کے جھاتی، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیا۔ سچ دوار دا دسے کوئی نہ ساتھی، ادھواٹے بیٹھی جگت لوکائیا۔ کوئن کوٹ رسنا جہوا بنے پاٹھی، کایا پاٹھشالا اندر تیرا ہر نام نہ کھئے بکائیا۔ بھاگ نہ لگا کیسے ماٹی کاجی، کنچن گرھ روپ نہ کھئے بدلائیا۔ منوآ من سب دا ہویا عاقی، خاکی تن پت پت پندت نہ کھئے بنائیا۔ بن تیرے دھر دا بنیا کھئے نہ ساتی، نام پیالہ دین دیا ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستجگ ساچے پوری کر آسی، ست ست کہے کے تینوں سیس نوائیا۔ ست کہے میرا ناؤں رکھ ستجگ، ست دھرم دیاں سمجھائیا۔ بھگت شہیلا مات چگ، چغلی نندیا وچوں باہر کڈھائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے بیہو کھلاواں گجھ، پڑدا دیاں اٹھائیا۔ صاحب سمرتھ تیری دھار جاون بھجھ، سرتی

شبد جوڑ جُڑائیا۔ جھگڑا مکے چوڈاں لوک، چوڈاں طبق لیکھا رہے نہ رائیا۔ تُوں میرا مین تیرا آتم پر ماتم گاؤن سچ سلوک، سوہنگ ڈھولا اک سمجھائیا۔ انت کنت بھگونت سنت مل کے ساچی جوت، نرگن سرگن بھيو رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، در دوار تیرے بدن کراں کوٹ، کوٹی کوٹن وار سپس نوائیا۔ ست دھرم کہے میرے صاحب محبوب، مُحبت وچ تیری بے پرواہیا۔ عرش فرش توں اُپر تیرا عروچ، مہروان مہر نظر اک اُٹھائیا۔ منزل دس حق حدوڈ، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در دروازہ غریب نوجا ست دھرم دینا گھلائییا۔ ست دھرم کہے میری پرہو اکو عرضی، عاجز ہو کے سپس نوائیا۔ دُنیا تینوں مندی فرضی، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ بنا دکھاں توں کوئی نہ بن دا دردی، دیدہ دانستہ درس کھئے نہ پائیا۔ کلجگ اتم ویکھاں اندھیر گردی، سچ سچ نظر کھئے نہ آئییا۔ لکھ چوراسی جیو جنت رسنا جہوا اکھراں والا گیت پڑھدی، نراکھ کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سار پا جیو جنت سادھ سنت گھر گھر دی، گرہ گرہ پڑدا دے اُٹھائیا۔

* ۶ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ بلکار سنگھ دے گرہ پنڈ ٹھٹھیاں ضلع امرتسر *

ست کہے پرہ کھول پڑدا، پڑھن لکھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اندھ اندھیر مٹے کوڑ کڑیاں کردہ، گردش مایا دے مٹائیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت پلُو تیرا پھڑدا، گرمکھ دھر دا نظری آئییا۔ کلجگ جیو جنت جن جائے رُڑھدا، شوہ دریا بیڑا پار نہ کھئے لنگھائیا۔ ساک سجن سین کوئی ساتھ نہ ملے دھر دا، سچکھنڈ دوار نہ کھئے بہائیا۔ لیکھا جانے نہ کوئی اندپر دا، پُری اند کیوں ہوئی جدائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، بھيو ابھیدا دے گھلائییا۔ ست کہے پرہ تیرا وسے پُر اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ دھر دا نام دس چھند، سنسا روگ دئے گوائیا۔ خوشی ہووے بند بند، بندنا اکو دے سمجھائیا۔ جنم کرم دا مٹے پنڈھ، آون جاون لکھ چوراسی گپڑا دے کٹائیا۔ تیرا چرن سروور ملے ساچی گنگ، اٹھسٹھ پنڈھ دینا مکائیا۔ آتم سیج سہاؤنی سہنجی پلنگ، گھر وچ گھر ڈیرہ لائیا۔ انت کال جم نہ دیوے دنڈ، رائے دھرم نہ کھئے سزائیا۔ تیرا ویکھاں اکو پرمانند، پاربرہم پرہ تیری بے پرواہیا۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دین دِیال صاحب بخشنند، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ ست کہے پرہ کلجگ ویکھ کوڑ پسارا، پاسا سکے نہ کھئے بدلائیا۔ چاروں کُنٹ اندھ اندھیارا، تیرا نام نہ کھئے رُشنائیا۔ پڑھ پڑھ تھکے جیو گوارا، آتم پرما تم جوڑ نہ کھئے جُڑائیا۔ ساچا دِسے نہ کھئے دربارا، نو دوارے پندہ نہ کھئے چُکائیا۔ انحد شبد سُنے نہ کوئی سچئی دُھنکارا، انحد نادى ناد نہ کھئے وجائیا۔ نرمِل دِیا باقی جوت نہ ہووے اُجیارا، گھر ٹھانڈے نہ کھئے رُشنائیا۔ بھرے بھلا سرب سنسارا، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھنائیا۔ گھر ٹھا کر سوامی ملے نہ کِسے نرنکارا، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پریت کھوجن جگت راسیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا دِس اک دوارا، جتھے وجے حق ودھائیا۔ ست کہے میرے پرم پُرکھ پرما تم، پیا پریت تیری اوٹ تکائیا۔ کھیل ویکھ اگئی اپنا باطن، ظاہر ظہور کر رُشنائیا۔ پروردگار پت پریشور پُرکھ اکال تینوں آکھن، گر اوتار پیغمبر جگ جگ تیرا حُکم جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوار دینا دِرڑائیا۔ ست کہے میں پیغمبر ویکھ گر اوتار، لوک مات دھیان لگائیا۔ کھیل ویکھیا سدا جگ چار، ستجگ تریتا دوا پر کلجگ آپ ہنڈھائیا۔ کہانی بانی کردی ویکھی پُکار، پرا پسنتی مدھم بیکھری تیرا ڈھولا گائیا۔ تون آد جگادی اک اِکلا ایکنکار، اکل کل دھاری تیری سرنائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت آتم پرما تم بنیا رہیا میت مُرار، متر پیارا اِکو نظری آئیا۔ کلجگ انت میٹ دھواں دھار، دھرنی دھرت دھول دھول کر رُشنائیا۔ سنت سُہیلے گرُو گر چیلے گرمکھ بھگت بھگونت دے اُٹھال، سرتی شبدی آپ جگائیا۔ جھگڑا مُکا شاہ کنگال، اوچ نیچ اِکو گھر وسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا دینا ایکا ور، واہوا تیرے نام وڈ وڈیائیا۔ ست کہے پرہ ساچا نام دے چار ورن، کھتری براہمن شوڈر ویش اِکو کرن پڑھائیا۔ دوجا رہے نہ کوئی برن، بھرم کوڑا دینا بھنائیا۔ بھاگ لگا کایا ماٹی چرم، چم درشتی وچوں باہر کڈھائیا۔ مانو مانکھ مانس اِکو دھرم، دھرم دا پرمارتھ سوارتھ وچ دینا سنگ بنائیا۔ نت نوت جو کدا رہیا پرن، قول اقرار پورا دینا کرائیا۔ جن بھگتاں بخش دے اپنی سرن، جگت ناتا دینا ٹڑائیا۔ گرمکھ تیرا ڈھولا پڑھن، تیرے نام دی وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ستجگ تیری ساچی منگے سرن، ست ستوادى ہو کے سیس نوائیا۔

* ۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ تیجا سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر *

لائیچے مشے چشے چین ناشی وشو چیپے چائی چیچے کن چیتچ چن کیریا وناولیم ایا چپی ماشی چولی آلا انجیلانی چانتے لائی
 تانتیوائی کماونن کما چنی ششو بولیم بلائی بسے بسو بسین مم مکو نیمم نکسچا چوانے چاؤ جو بلے جو کوستے کوا چمپی چا حکمے خدا
 بندگی دوا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نچنھے نوانوی نو کمی زی زائلو زولے زیم ظاہرے ظہور سلطانے نور ونے
 ونم نرنکار بے پرواہیا۔ ست کہے کچھ دے حکم، حکم وچوں بدلائیا۔ دین دنی دا بدل دے ٹخم، تاثیر اپنی مات پرگٹائیا۔ تیرا
 لیکھا اگم اتھاہ کسم، کچھ کہنا کہن نہ پائیا۔ تن ماٹی ویکھ جسم، چوراسی اپنی پھول پھولائیا۔ درے دربار دس اسم، اشاریاں دی
 لوڑ رہے نہ رائیا۔ اپنے نام دی دس قسم، قسمت لوک مات بدلائیا۔ کھیل ویکھاں ساچی چشم، پڑدا او بلا رہے نہ رائیا۔ جس
 کارن کھادھی قسم، ویلا وقت دے بدلائیا۔ کیسے کم نہ آونی ماٹی بہسم، تن خاکی دے ڈہائیا۔ سچ دھار چلا رسم، رستہ اک پرگٹائیا۔
 دو جہان ویکھن تیرا جشن، خوشیاں رنگ چڑھائیا۔ چار ورنان سانجھا کر مشن، مشن بنے جگت لوکائیا۔ کچھ لیکھا لیکھا تیرھویں
 دھیائے وچ کرشن، کشت اپنی نال رکھائیا۔ کچھ گوبند آیا لکھن، لکھ کے گیا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچا کھیل دینا جنائیا۔ ست کہے دے فرمان، فریناں دا لیکھا دے مکائیا۔ دھرم بنا اک ودھان، ویدا دا جھگڑا رہے نہ رائیا۔ شب
 دے گیان، سرتی سرت گھلائییا۔ بہرم چکے جیو جہان، جاگرت جوت کر رُشنائییا۔ تیرا سندیشہ اکو کاہن، لکھ چوراسی سن کے
 سیس نوائیا۔ تون مالک دو جہان سری بھگوان، بھگون ہو کے ویکھ وکھائیا۔ چار کُنٹ کوڑی ویکھ دکان، دنی دویت گھر گھر
 ڈیرہ لائیا۔ شرع شریعت ہوئی شیطان، شرکت وچ لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رہبر ہو کے ہو سہائیا۔
 ست کہے پرہ میرے چائیک، چلوہ ویکھ جگت لوکائیا۔ دو جہاناں کل ولائک، ویچنی بھیو ابھید گھلائییا۔ تیرا لیکھا جین جبالک،
 نتے چے کہن کئے نہ پائیا۔ تون ٹھا کر سوامی کومنے اخلاق، خالق مخلوق نظری آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا
 حکم دے ورتائیا۔ ست کہے نوچنے چوکیئم، جانکار نظری آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کر کھیل ساچے ہر،
 تیرا گھیرا خلق خدائیا۔ ست کہے سنونیم سنن سائلو سوائیا۔ چمینی چونکی چائینی، چار جگ تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، حکمے اندر حکم ورتا، کامل کامن کمنچی قاعدہ
قانون آب چلائی۔

* ۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ دلپ سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر *

بیفتے ولیکوم کولے جاپتے زوبا ذرا دوستانے گلستانے بلستانے چوکیم سخمے جغیر سائتے نوا فتوالے زمیں قُرصائے ازیں لواجہ
جکیولے رما نپھوزے کویز نوغم نلئیت وزیم وزنے ادا کوہیم کوست دیوانے امشٹ رہے ناکلیول کمد وزیلے الللنشدا پاکے رسول ہمدے
اللہ خرازیں خانہئے کروح نیزائے زیبب مہاہ ذکرے زوا چکلے یزراہ نغائے ہجرہ بسودد بسلے بیسے مآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
اپنی جوت دھر، قُدرتے قادر قادرے قُدرتے قُدرتے خُدا عالمونے نوا نوشے خُدا ززنو ربا ولینے جُدا شاعرے شاکارے روا زینے ہوا
مدینے موا محمدے لوا حسینے نوا علی عالی جاہ اکو نظری آئی۔ زویل جعفر تعمیلے کافر سمیلے سافر مسافرے پندھ مکائی۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مکیدے مکا قبیلے کرا محضینے نموضو زار زیدے نظری آئی۔ فلکے پہلان تختے ترائ وقتے حشران حاضر
حضور بے پروا بی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، خُداے خدوش مہدراے دروش دشا کون کیشے کیشا سوبھا پائی۔ الوج
الونے حق آفتابے غروب، تابعے تناہلتک ہزرتے ثبوت ککائے واحدے خط موشرے محبوب، لاشرے عروج شیول سجا سبحان اللہ
کہے کے سارے شکر منائی۔ کوری ورتا ونوست مہوہ، اتمینانے دوست دستے دراز نواسطے نواب اک اکھوائی۔ جوتی جوت سروپ
ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہضرتے ہجو، حافظے بینائی اندر کرے حق رُشنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر،
نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبدے قاصب خلقے مقاصد قدیم قُدرت وچ سہائی۔

* ۷ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ دلیپ سنگھ دے گرہ پنڈ ٹانگرا ضلع امرتسر *

ست کہے میری کرے نہ کھئے ویاکھیا، وکھ بھری جگت لوکائیا۔ کوٹاں وچوں گرمکھ ورا بھاکھیا، شبدی دھار وچ جنائیا۔ نراکھڑ سندیشہ گوبند آکھیا، ڈھر فرمان درڑائیا۔ نرگن نرور نؤر جوت کر پرکاشیا، پاربرہم پرہ بے پرواہیا۔ جس دا دو جہان کھیل تماشیا، برہمنڈ کھنڈ اپنا حُکم ورتائیا۔ جن بھگتاں پوری کرے آسیا، ترکھا ترشناں وچوں باہر کڈھائیا۔ سچ پریتی سمرتھ بھرواسیا، نام اکتھ کتھ درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد حُکمے وچ سہائیا۔ ست کہے ست رہیا کیسے نہ صبر، صواب وچ نظر کھئے نہ آئیا۔ نوری درس پائے نہ کھئے اُتے امبر، سومبر آتم پرما تم نہ کھئے رچائیا۔ کوڑی کرپا جگت واسنا ممتا موہ اڈمبر، مارگ سچ پنڈھ نہ کھئے وکھائیا۔ کایا ماٹی اندھیری ہوئی کھنڈر، گرہ دیپک جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حُکمے اندر حُکم چلائیا۔ ست کہے سُرتی ملے کھئے نہ شبہد، شبہد شرع نہ کھئے بدلائیا۔ ستگر پر سے کوئی نہ قدم، مُقدر سکے نہ کھئے بدلائیا۔ جھگڑا پیا تن ماٹی خاق بدن، مابدولت دیوے نہ کھئے وڈیائیا۔ ساچی کرپا کھیل بھيو جانے نہ کھئے تمدن، تمسکا طرف نہ کھئے رکھائیا۔ جگت واسنا سارے ودھن، واحد سپس نہ کھئے جھکائیا۔ سچ دواویوں ہوئے بے وطن، وطن ڈیرہ کھئے نہ لائیا۔ بن ہر کرپا ساچا دسے کوئی نہ پتن، جگت نوکا نئیا پار نہ کھئے کرائیا۔ جن بھگت سہیلے پرہ سرنائی وسن، وسیع اپنا گھر بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جان حسین حسن، مسیح مُحبّت وچ پرگٹائیا۔ ست کہے مسیح مُحبّت مبین گانخواتین خاتون خطوط ختا نہ کھئے ڈرکائیا۔ نواز شہ آمین، تُرکائے تلقین مُفسلے یقین، یاولہ لیولل لو وائیا۔ کشتے مُردا بستائے زُردا دوزخے درداہ دوالے جاہ زنوم زما مے مزار پرگٹائیا۔ گلوکش شمئے بھوش مسیح ال طالش، تشرے تعمیر بد نے مُدیر مُدئیں مُدعا اکو نظری آئیا۔ کلائلے ترک زریفول مُشرق زیارتے زواہد زیدے زمانہ اکھوائیا۔ متعلقے تُعارف صوفی نہارف ہر یفول امان مجوزل کماں مشتاقے مشیار بے پرواہیا۔ شگو نے ستو دولزے چیں از برؤ رو حے رکشا کھنے مُتسا مُردا مُرید نظری آئیا۔ زیکل زرگاہ واہوزے ہوا با آدمے دوا کلینے نوا نواز شہ ارماں مہروان محبوب بے پرواہیا۔ مہاراجے ملجوه شیرے کلنوه سنگھ واحدے وجوہ وشنوں گہاشتہ کونا نے نوح بھگون بھالنجچ چیمے

چکشا درویشے بھکشا فاقہ فقیر نظری آئیا۔ جوتی جالونے سارو پے سالونے کیرپائے کواونے کلنکی این کلام نظری این امام مہہزولے عوام فضلے رحمان پے پرواہیا۔

* ۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ گیان سنگھ دے گرہ پنڈ بھورسی ضلع امرتسر *

ولو ہل لُج آئے وزی، جہام پیشانی رویں تمیزے گنات واہدے محبوب نظری آئیا۔ داوچے دزی ناکوسے کسین وزیئم وزا توڑے زمون نور الاہیا۔ محمدے گ نچ نویدے کزو کفائے کش گشتو کشا کردے کڈیار اک اکھوآئیا۔ ہزینے نمروہ زینے شمو شوپول شیا خواب شباب شہروز ڈگمگائیا۔ بے نظیرے نکاہ گلظیرے زرگاہ واحدہو اللہ عالمین وڈ وڈیائیا۔ جوازے جزیں کاشتم تہرانے کو نمو فلکے زہو خلقے کھارا خاوندے خاتین اک اکھوآئیا۔ کہوزر زوج مسیول طمع کرسچین گنہاں پاکیزہ پاجشت پوشاکے خاک در بدلائیا۔ مسیول عہد نشرے نظے نفعے چیزویدے وزیلائش لاشریک سچ وڈیائیا۔ دوزنے وکولل زآ ضعیفے نہ بالا نورے خدا خانکاه کنوش دیوانے دیاہ سیاہ سیاہ سیکہزوں شہنشاہیا۔ کتلن کوست نزودے بہشت بہودے ایشٹ اشارے شیو زینے زواحق من چنچتے اسلمائے اسم چشا سرب جنائیا۔ حضرتے زوت پیغمبرے رود رسولے زہوک نورے نوزین فقرے تسوین خنائے صوفی چشمے چراغ بے داغ نظری آئیا۔ ہیوشن مزوزل زمان محبتے محبوب مخاطبے خدا بجرے زمیں گوشے گناں کائنات عظیم قدیم سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، پیغمبرے پاکش امے نوزا کلچ چامائے زحق آفتا بے تلوع شرکنے شاعر شرع شمع اک اکھوآئیا۔

* ۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ بھورسی ضلع امرتسر *

ست کہے میرے پُرکھ اکال، سری بھگوان تیری سرنائیا۔ گرمکھ سنت سہیلے ویکھ اپنے لال، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ جو دوس زین تیرے نام دی گھالدے رہے گھال، انتر آتم نرگن سرگن ہو دھیائیا۔ ساچا مندر ویکھ کایا بنک سچی دھرمسال، ساڈھ تِن بتھ اندر وجے ودھائیا۔ شبد اگئی نام دے دھنکان، انراگی راگ سنائیا۔ نرمل جوت جگا مہان، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ چار

کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ پرتھی ویکھ مار دھیان، چار ورن اٹھاراں برن کرے لڑائیا۔ ساچی سکھیا سمجھے نہ کوئی تیرا گیان، من مت رہی گر لائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرا دے کے گئے بیان، کہانی بانی راگاں ناداں وچ سنائیا۔ پرم پُرکھ تیری کرے نہ کھئے پہچان، نبج نیتر لوچن نین درس کھئے نہ پائیا۔ سرشٹی درشٹی ہوئی ویران، پنچ وکارا گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ جگت شرع ہوئی شیطان، سچ سنتوکھ دھیرج جت رہن کھئے نہ پائیا۔ نام سندیشہ نر نریشا دُھر دا دے اک فرمان، حُکھے اندر حُکم منائیا۔ جوٹھ جھوٹھ میٹ نشان، ہوئے ہنگتا گڑھ لڑائیا۔ گرمکھ سنت سہیلے کر پروان، پرم پُرکھ پر ماتم آتم پڑدا دے اٹھائیا۔ تُوں آد جُگادی داتا دیونہارا دان، وست امولک کایا گولک دے ٹکائیا۔ سچکھنڈ دوارے ایکنکارے جن بھگت سہیلے سیس جھکاؤں، نیتر لوچن نین اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ کر کیرپا مہروان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نرگن سرگن دیوے وڈیائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ ویکھ کلجگ کاتی، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ ملے میل نہ کھلاپاتی، پت پرمیشور درس کھئے نہ پائیا۔ من واسنا ہوئی اندھیری راتی، بُدھ بیک نہ کھئے بنائییا۔ ساچی منزل چڑھے کوئی نہ گھاٹی، اندر وڑ کے جگت دوارے پار کر کے گھر وچ گھر مل کے خوشی نہ کھئے منائیا۔ امرت بوند پیوے نہ کھئے سوانتی، نجھر جھرنا نہ کھئے جھرائیا۔ ساچا جام ملے نہ کیسے ساقی، ساکھیات ستگر مل کے خوشی نہ کھئے منائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت سب دا لہنا دینا دے باقی، اگلا لیکھا آپ سمجھائیا۔ گرمکھ ویکھ تن وجود ماٹی خاکی، خالص خالص خالص آپ پرگٹائیا۔ تیرا نام بھنڈار دُھر دی ہاٹی، جُگ چوکرئی بھگتاں رہیا ورتائیا۔ آتم پر ماتم بن ساتھی، سگلا سنگ نبھائیا۔ بن رسنا جہوا بٹی دند گرسکھ بنا اپنا پاٹھی، اجپا جاپ دے درڑائیا۔ جنم جنم دی کرم دی مٹے واٹی، لکھ چوراسی گیارہ رہے نہ رائیا۔ تیرا نور تیرا ظہور تیری آتم تیری ذاتی، پر ماتم تیرے وچ سمائیا۔ تُوں کریں کھیل آد جُگاد سدا بہہ بھاتتی، نت نوت اپنا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ستجگ ساچا جھولی ڈاہیا۔ ست کہے پرہہ کلجگ اتم ویکھ مار جہات، پڑدا آپ اٹھائیا۔ پھری دروہی وچ کائنات، کلیمیاں والے رہے گر لائیا۔ ساچی نظر نہ آئے کوئی جماعت، جُملا حق نہ کھئے پڑھائیا۔ گرمکھاں وچ پریم پیار دا کر اتفاق، بفاق اندروں دے کڈھائیا۔ پریم پریتی اندر بنا سچا ساک، سجن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ بند کواڑی کھول تاک، بجر کپاٹی کُنڈا لاپیا۔ شبد اگئی وجا ناد، دُھن آتمک راگ سنائیا۔ نرمل جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا رہے نہ رائیا۔

دُھر دا مارگ دس ساچ، سچ سُنہڑا اک سُنائیا۔ سنت سہیلا لئے واچ، واچک ہو کے کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پُرکھ اکال دین دِیال تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ لوک مات ویکھ آ، اکل کل دھاری تیری بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرا تگدے گئے راہ، بھوکھتاں وچ تیرا ڈھولا گائیا۔ تُوں آد جگادی دو جہاناں بنے ملاح، برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال ورہنڈ تیری اوٹ تکائیا۔ شبدي گر ستگر ساچے سچ دے صلاح، بن ستگر شبد سمجھ کيسے نہ آئیا۔ کلجگ جیو کایا کپڑ باہر پلِیت اندروں کرے گناہ، پت پُنیت نہ کھئے کرائیا۔ مہروان مُحبت وچ ہو سہا، سہانک نائک اک اکھوائیا۔ تُوں داتا دانی بے پرواہ، گہر گمبھیر تیری وڈ وڈیائیا۔ کلجگ رین اندھیری چاروں کُنٹ ديسے چھا، نرمل جوت نُور نہ کھئے رُسنائیا۔ کوئن کوٹ سادھ سنت بیٹھے دھُونیاں تا، تن بھوتی خاک رمائیا۔ کوئن کوٹ بھجن واہو داہ، ٹلے پربت سمند ساگر ڈُونگھی کھائی اپنا آپ چُھپائیا۔ کوئن کوٹ جل دھارا رہے وحا، تن ماٹی اگنی نال جلائییا۔ بن تیری کِرپا پُرکھ اکال دین دِیال سچا ملیا کيسے نہ راہ، آتم پر ماتم جوڑ نہ کھئے جُڑائیا۔ ست دھرم کہے پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی ستجگ ساچا مارگ لا، سنت سہیلے میرے نال رلائییا۔ نرگن ہو کے پکڑ بانہہ، سرگن دے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایتھے اوتھے دو جہاناں کر نیاں، عدل عدالت اک کھائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ کر عدل، انصاف تیرے ہتھ نظری آئیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا دے بدل، بدلا چُکے کوڑی جگت لوکائیا۔ تیرا ناؤں کدے نہ ہووے قتل، مقتول ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ تیری کِرپا پُورے ہوون سب دے یتن، بیتھارتھ اپنا گھر دے سمجھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت تیتھوں وچھڑ بھوئے بے وطن، سچکھنڈ دوار ایکنکار نراکار اکو دے وکھائیا۔ دوجا نظر نہ آئے کوئی پتن، بنا پُرکھ اکال سیس جگدیش نہ کھئے جھکائیا۔ جگ چوکڑی جن بھگتاں پیج آویں رکھن، پت پریشور تیری وڈ وڈیائیا۔ کلجگ انت یقین دے حقن، حقیقت اپنی اک سمجھائیا۔ من واسنا کوڑی کِرپا حُکے نال کر مُعطل، گرہ مندر اندر رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا مارگ اک پرگٹائیا۔ ست دھرم کہے اپنی ویکھ کائنات، پروردگار کھوج کھوجائیا۔ اندر وڑ کے مار جھات، پڑدا اوہلا دے چُکائیا۔ سرشٹی اک دوجے دا کرے گھات، گھائل ویکھی سرب لوکائیا۔ ودیا پڑھدے وچوں لُغات، تیرے نام دی سمجھ کيسے نہ آئیا۔ سچ دوارے بنیا کوئی نہ داس، سیوک روپ نہ کھئے بدلائیا۔ پوناں وچ سارے لیتندے سواس، بن ساہ تون ملاح بیڑا

کندھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ کچھ لیکھا لکھ کے گیا چمیار رِوداس، حُکمے اندر حُکمِ دِرڑائیا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچّا مارگ دے پرگٹائیا۔ سچ کہے پرہ کلجگ اتم کر کِرپا، کِرپا بندھان تیری سرنائیا۔ کوڑی کِرپا کٹ پیتا، پیریت پیریت وچ بدلایا۔ گرسکھاں روپ دے دے ساچے سکھ دا، جو سکھیا تیری وچ سمائیا۔ جنہاں دا لیکھا بھوکھتاں وچ گوبند گیا لکھدا، فتح ڈنکا نال وجائیا۔ نانا جوڑ دے پتا پُت دا، سُرُتی شبدی تند بندھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سماں سہا دے اپنی رُت دا، کلجگ رُتڑی دے مہکائیا۔ ست دھرم کہے پرہ پرم پُرکھ پریتم سچّے، سچ تیری سرنائیا۔ کلجگ جیو بھانڈے کچّے، کنچن گڑھ بہ کے خوشی نہ کھئے وکھائیا۔ من واسنا کردے متے، گُرمِت ہردے نہ کھئے دھرائیا۔ کوڑی کِرپا وکدے ہٹّے، سچ ونجارا سو بھا کھئے نہ پائیا۔ ہر کا نام لاہا کوئی نہ کھئے، ٹھگ ٹھگوری اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جگت جیو کر اچّھے، من مت بُدھ نال سمجھائیا۔ ست دھرم کہے پرہ صاحب میرے زرنکار، زرنکار تیری بے پرواہیا۔ میں کھیل ویکھیا جگ چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ بندھائیا۔ میں روندے ویکھے تیئی اوتار، حُکمے اندر پھیرا پائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد گلشن ویکھے وچ بہار، محبوب تیری مُحبّت وچ مہکائیا۔ نانک زرنگن ویکھیا کھیل اپار، نام ست ست سمجھائیا۔ گوبند ست ڈلارا تیری دھار، آپا وار وارتا ساری گیا بدلایا۔ سندیشہ دے کے گیا (آوے) کل کلکی اوتار، نہکلنک اکھوائیا۔ جس نوں جنے مائی کھئے نہ وچ سنسار، پتا گود نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت کرے اُجیار، نُوَر نُوَرانہ شہنشاہیا۔ شبدی شبد کرے ورتار، حُکمے اندر حُکم ورتائیا۔ جس دی مہا بودھ اگادھ، کاغذ قلم شاہی نہ لکھنہار، لیکھا لکھ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کلجگ اتم ویکھ اپنا گھر، لوک مات دیا کھائیا۔ ست دھرم کہے چار ورن دے اندھیرا، اٹھاراں برن، سمجھ کھئے نہ آئیا۔ منوّا من کرے میرا میرا، ممتا موہ ہوئی ہلکائیا۔ پُرکھ اکال دے دے اپنے شبدی حُکم دا گِیرا، سرِشٹی اشٹی درِشٹی دے بدلایا۔ جن بھگتاں ساچے سننار گُرمکھاں صوفی سنت فقیراں نظری آئی نیرن نیرا، دُوَر دُرادّا پندھ مُکائیا۔ ستجگ کہے من چاو ہونے گھنیرا، گھر خوشیاں نال گائیا۔ پرہ درشن پاواں تیرا، بن تیرے چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ لوک مات بنھے بیڑا، ست دھرم اک

اُچائیا۔ نو کھنڈ ستّ دیپ وساؤنا اک کھیڑا، چار کُنٹ دہ دشا آپ کھلائیا۔ تیرے ہتھ حقیقت والا نیڑا، جوتی جوت سرؤپ ہر،
آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، دیاوان داتار دین دُنی تیری نظری آئیا۔

* ۷ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ سوہن سنگھ دے گرہ پنڈ رامپُر ضلع امرتسر *

ستّ دھرم دی لا جڑ، ستّجگ ساچا منگ منگائیا۔ سرب سرشٹ تیرا ناؤں پرہہ ایکا جائے پڑھ، چار ورن اکو ڈھولا گائیا۔
سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی تیری منزل جائن چڑھ، حق دوارے محبوب مل کے خوشی منائیا۔ چرن دھوڑ نہاؤن سر، جنم کرم دی
دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا مارگ اک پرگٹائیا۔ ستّ کہے پرہہ کھول دھرم دوار،
چار ورن اٹھاراں برن اکو اوٹ تکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں تیرے چرن کول ہووے نمسکار، ایشٹاں دا ایشٹ سرشٹی دا مالک اکو
سرب تکائیا۔ ذات پات دین مذہب جھگڑا رہے نہ کھئے وچ سنسار، آتم پرماٹم ایکا نور دینا سمجھائیا۔ خوشیاں وچ ہووے تیرا
چاروں کُنٹ منگلاچار، اُتر پورب پچھم دکھن وچدی رہے ودھائیا۔ بھگت سہیلے کرن اکم پیار، پریتی ریتی نیتی تیرے نال رکھائیا۔
دُھر دا نور ہووے چمتکار، کلجگ اندھیرا دینا گوائیا۔ تیرے درس دے ہوون سارے خواستگار، خواہش اکو دینی پرگٹائیا۔
جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ رستہ دینا وکھائیا۔ ستّ کہے پرہہ سچ دوارا ایکو کھول، ایکنکار تیری سرنائیا۔
ایکا ڈنکا تیرے نام دا وجے ڈھول، دوسر کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ پورب لیکھا لہنا دینا جن بھگتاں کر قؤل، اقرار اپنا توڑ نہھائیا۔ نرگن
ہو کے پرگٹ دسیں اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول سہائیا۔ سوامی صابر ہو کے جاویں مؤل، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی
کِریا کر، ساچا در اک سہائیا۔ ستّ کہے پرہہ دُھر دا دے ستّ ستواد، لوک مات دیا کھائیا۔ جن بھگتاں پورن کر کاج، کرنی دے
کرتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا بدل دے رواج، سچ سچ سرشٹی دی جھولی پائیا۔ من ماریا رہے نہ کھئے اپاہج، سُرتی
سوادھان کرائیا۔ نواں ساجن دینا ساچ، سجن ہو کے درس دکھائیا۔ جس سوال دا حل نہ ہویا جواب، انکڑے اوس دے دینے
سمجھائیا۔ کِریا کر آپ مہاراج، ماضی دا جھگڑا دینا مُکائیا۔ تیرے قدماں اُپر پدماں پڑھن نماز، مسلہ حل دینا کرائیا۔ دین دُنی کرے

آداب، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ اک رنگائیا۔ ست کہے پرہہ ویکھ سرِشٹ سبائی ڈُونگھا ساگر، گہر گمبھیر کھوج کھوجائیا۔ کیسے امرت نہ ملے کایا گاگر، گرہ گرہ کوڑی کِریا کرے لڑائیا۔ بن بھگتاں سورِپیر بنے نہ کھئے بہادر، من واسنا من نہ کھئے گھائیا۔ گہر سہیلا لہے کوئی نہ ساجن، آتم پرما تم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ حکم سُنے نہ کھئے شاہو بھوپ راج راجن، سلطان مہروان سیس نہ کھئے نوائیا۔ ساچی نندرا وچوں مَول نہ جاگن، مایا ممتا کارن بھجن واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رستہ اک سمجھائیا۔ ست کہے پرہہ نرگن دھار ویکھ پرتکھ، پاربرہم دیا کھائیا۔ کلجگ ملے کوئی نہ سچ، ست نظر کھئے نہ آئیا۔ گر در مندر مسجد شودوالے ہوئے بھٹھ، کھیڑا ستھر یار نہ کھئے ہنڈھائیا۔ بھاگ لگے نہ ت ت اٹھ، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش من مت بُدھ ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ رسنا جہوا بتی دند سارے رہے رٹ، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں کلجگ کوڑ کڑیار شوہ دریائے گھٹ، ستجگ ساچا راہ وکھائیا۔ ناڑ ناڑ ایلے کیسے نہ رٹ، رتن امولک گُرمکھ لے بنائیا۔ گہر درس دے سوامی کلاپت، پت پرمیشور اپنا پڑدا لاپیا۔ ٹوں سرب کلا سمرتھ، آد جگاد جگ چوکڑی دیونہار سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوارا وکھا اکو ہٹ، ہٹوانا ہو کے نام ندھانا سری بھگوانا آپ ورتائیا۔

* ۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ اتم سنگھ دے گرہ پنڈ ویرووال ضلع امرتسر *

ست کہے پرہہ گرواں اوتاراں ویکھ بھوکھت، چار جگ دی بانی کھانی شبد جنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت سب نے دسیا سانجھا ایشٹ، دوجا اور نظر کھئے نہ آئیا۔ آتم پرما تم پاربرہم برہم ناتا جوڑ سرب سرِشٹ، کھتری براہمن شودر ویش ورن گوت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سچکھنڈ دوارا سچ جنا جھگڑا مکے سورگ بہشت، منزل حق حق سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا مارگ اک پرگٹائیا۔ ست کہے گر اوتار پیغمبر پُرکھ اکال کردے گئے عرضوی، شبد انادی برہم برہمادی تال وجائیا۔ بن پُرکھ اکال پروردگار سانجھے یار کلجگ انت رہے نہ کوئی، کایا کپڑ کوڑ جگ ہنڈھائے لوکائیا۔ بن بھگتاں ستگر شبد سرت اٹھائے

نہ کھئے سوئی، ناد تورت تریا پد نہ کھئے وجائیا۔ امرت میگھ نجھر رس ساچی دھار سکے نہ کھئے چوئی، بوند سوانتی ٹھانڈی ٹھار جام حق نہ کھئے پیائیا۔ چار ورنان اٹھاران برنار برہمنڈ کھنڈ پوری لوء آکاش پاتال پیر فقیر مُلا شیخ مسائک تیرے نام دی کرن دروہی، ٹوں ہی ٹوں ہی راگ الاٹیا۔ گہر گمبھیر گنی گہند صاحب بخشنند تیرے آگے کر کے گئے عرضوئی، عرض آرزو خواہش واحد آکو اک رکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دے ڈھر دا ور، ست ست ستجگ ساچا ست ستوادى ایک منگ منگائیا۔ ست کہے پرہہ لیکھا ویکھ شاستر سمرت وید پُران، اکھڑ اکھڑ پھول پھولائیا۔ جنہاں وچ صفتی تیرا گیان، جگ چوڑی ونددے گئے لوکائیا۔ بن ہر کرپا ستگر شبد ملے نہ آن، آن فان لہنا دینا نہ کھئے چکائیا۔ سرشٹ سبائی جگت دھن سندی کان، آتم دھن راگ نہ کھئے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ست ستوادى برہم برہمادی شبد انادی ناد دھن کر شنوائیا۔ ست کہے گر اوتار پیر پیغمبر کردے گئے بینتی، بھڑی بھڑی کر سنائیا۔ بن پُرکھ اکال دین دیاں گڑھ توڑے نہ کھئے ہوئے ہنگتی، ہنگ برہم لیکھا نہ کھئے درڑائیا۔ دین دنی درویش در ٹھانڈے ہوئی منگتی، گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو نیوں نیوں سارے سیس نوائیا۔ صاحب سلطان مہروان تیرے آد انت دی جانی کیسے نہ پنگتی، حکمے اندر حکم من کے سارے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی جگ جیون داتے لوک مات ویکھ وکھائیا۔ ست کہے گر اوتار پیغمبر سندنے گئے سندیشہ، لوک مات اک جنائیا۔ کلجگ اتم پرگٹ ہووے نر نریشا، نر نرائن اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ شبدی دھار اٹھا کے گوہند دس دسمیشا، دہ دشا اپنا حکم منائیا۔ جس دا نت نوت جوتی شبدی دھار اولڑا ویسا، روپ رنگ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ بھگت ادھارنا جس دا پیشہ، پیشوا ہو کے پیشتر شبدی حکم کرے شنوائیا۔ جو لیکھا جانے دو جہان پری لوء برہمنڈ کھنڈ آکاش پاتال دیس پردیسا، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی کار کھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت ت وجود کایا ماٹی اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بڈھ کھیل کھیلا، رجو طمعو ستو ست اپنا اک جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستجگ کہے کلجگ پورا کر لیکھا، کوڑی کرپا لوک مات رہن نہ پائیا۔ ست کہے گر اوتار پیر پیغمبر ماردے گئے نعرہ، حق حق جنائیا۔ تیرا کھیل آگم اپارا، الکھ آگوچر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ٹوں شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن وسین

باہرا، اکھراں وچ پتھراں وچ ستھراں وچ ڈیرہ کدے نہ لائیا۔ جن بھگتاں پت آد جگاد جگ چوڑی کھیل اوتارا، نرگن ہو کے سرگن دیویں مان وڈیائیا۔ قلم شاہی کاغذ تیرا لکھ نہ سکے انت پاراوارا، گر اوتار پیغمبر بے انت کہہ کے تیتھوں پلؤ گئے چھڈائیا۔ ٹوں مالک خالق پرتپالک سرشٹ سبائی ایکنکارا، اکل کل دھاری اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کلجگ ویکھ زین اندھیارا، ستجگ ساچا چند کر رُشنائیا۔ ست دھرم کہے میرا انت آخری ہوکا ہا، ہا کر کے دیاں جنائیا۔ پار لنگھے کیسے نہ نوکا جگت ملاح، ونجھ مہانے بیٹھے رڑھائیا۔ ساچا دے نہ کوئی ملاح، رہبر ہو کے پلؤ نہ کھئے پھڑائیا۔ چار جگ تیریاں پاؤندے گئے ونڈاں رام وایگرؤ اللہ کہہ کہہ خدا، خدی اندروں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راؤ رنگ جھگڑا دتا پا، آتم برہم پاربرہم بھیو نہ کھئے کھلائییا۔ ٹوں سرب ویاپی وڈ پرتاپی، شاہو بھوپ وڈ اخلاقی عدل عدالت اکو دے لگائیا۔ رُوح بت پروردگار لاشریک سانجھے یار کر پاک پاک، پت پت اپنا رنگ رنگائیا۔ ٹوں بے نظیر گہر گمبھیر دھر دربار دھر دا ساقی، ساکھیات ہو کے درس دکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کلجگ انت سری بھگونت نرگن دھار مار جھاتی، چار ورن اٹھاراں برن ساچا دھرم نہ کھئے سمجھائییا۔ ست دھرم کہے گر اوتاراں پیغمبراں جس نوں متیا دھرم، دھرتی اُتے نظر کھئے نہ آئییا۔ دین دُنی اُتے پیا بہرم، بھانڈا بہرم نہ کھئے بھنائیا۔ ابا نشی کرتے پت پریشور سری بھگوان آد نرجن جوت سروپ تیری لے کوئی نہ سرن، تتاں والا ایشٹ درشٹ من کے خوشی منائییا۔ اوڑا ایڑا ایڑی سسا ہا الفیے والا ڈھولا پڑھن، نراکھر دھار مل کے بن اکھراں تیرا شبد سنے نہ کھئے شنوائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی جھگڑا پیا جیون مرن، مرجیوت روپ نہ کھئے وٹائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ساچا راہ بن ملاح دھر درگاہ دینا وکھائییا۔ ست کہے گر اوتار پیغمبر کر کے گئے اچھیا، آسا تیرے نال رکھائییا۔ کلجگ انت حق محبوب پورا کرے لکھتی لکھیا، لکھت بھوکھت اپنی کار کھائییا۔ وست امولک پاوے دھردرگاہی بھچھیا، دردیاں اپنا درد ونڈائییا۔ مان وڈیائی دیوے وڈیاں نیکیاں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست دوارا اکو اک دینا کھلائییا۔ ست کہے پرہ سچ دوارا اکو کھول، خالق خلق دے سمجھائییا۔ تیرے نام دا وجے اکو ڈھول، دوجا مردنگ ہتھ نہ کھئے اٹھائییا۔ جوتی دھار شبد سروپی سب انتر مؤل، مؤلا ہو کے نظری آئییا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم سدا

سُہیلا ہو کے وس کول، آتم سیجا سوہیا پائیا۔ ست ستوادی ہو کے دھرم کنڈھے تول اپنا تول، سچ ترازؤ ہتھ اٹھائیا۔ سرِشٹ سبائی کلجگ اتم سرب رہی ڈول، دھیج دھیج نظر کھئے نہ آئیا۔ بن تیری کیرپا چکے نہ پڑدا اوہل، ست سرُوی روپ نہ کھئے درسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نام جیکارا چار ورن اٹھاراں برن اکو بول، انبولت اپنا راگ سُنائیا۔

* ۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ بوٹا سنگھ دے گرہ پنڈ ایکلگڈا ضلع امرتسر *

ست کہے پرہ کلجگ مٹا چنتا سوگ، کوڑی جرس رہے نہ رائیا۔ ساچا نام دس آگمی جوگ، جس دی کھوج بنا تیرے ہتھ کیسے نہ آئیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا رہے نہ روگ، سچ سچ مل کے وجے ودھائیا۔ نام بھنڈارا امرت رس دے دھر دی چوگ، چُغلی نندیا جھکڑا دے مکائیا۔ ہووے پرکاش کایا ماٹی ساچے کوٹ، کعبہ دو دوآبہ نور ظہور رُشنائیا۔ من واسنا دُرمت رہے کوئی نہ کھوٹ، بڈھ بیک تیری ٹیک اک سرنائیا۔ سچ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتے ڈگمگائیا۔ بن نیتر لوچن نین آگھاں تیرا درشن ہووے اموگھ، گھر سوامی ٹھا کر سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، پڑدا اوہلا دینا اٹھائیا۔ ست کہے میرے پُرکھ اکال سجن، میت پیارے تیری بے پرواہیا۔ چرن دھوڑی کرا دھر دا مجن، اٹھسٹھ تیرتھ لوڑ رہے نہ رائیا۔ نام ندھان نگارے تیرے وجن، ساچا شبد کر شنوائیا۔ ترے گن آگنی تہ رہے نہ آگن، امرت میگھ اک برسائیا۔ سرتی شبد لگے ساچی لگن، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ست دھرم کہے پرہ میٹ دے کلجگ کوڑا ڈکھ، دردی ہو کے دردیاں ونڈ ونڈائیا۔ ممتا موہ وکار میٹدے بھکھ، سانتک ست ست کرائیا۔ جن بھگت سُہیلے بنا اپنے ست، سٹیاں لوک مات اٹھائیا۔ کیرپا کر ابناشی اچت، پارپرہم تیری اوٹ تکائیا۔ تیرا بھانا آد جگاد جگ چوکرئی کدے نہ جاوے رُک، گر اوتار پیغمبر بیٹھے سپس نوائیا۔ شبد نشانہ دو جہاناں سری بھگوانا کدے جائے نہ رُک، تیر انیالا اپنا اک چلائییا۔ گر مگھاں اُجل کر

مُکھ، جو دوس رین تیرا نام دھیائیا۔ امرت رس نجھر جھرنا بوند سوانتی جام دے گھٹ، جنم جنم دا کرم کرم دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آتم پرما تم نِج گھر دے ساچا سُکھ، نِجانند پرمانند وِچ سہائیا۔ ست دھرم کہے پرہ دیناں ناتھ، دینن ہو کے دیاں دُبائیا۔ تیرے نام دی گاوے کوئی نہ گاتھ، گر اوتاراں پیغمبران دے ڈھولے سرب سُنائیا۔ چرن پریتی سوہے نہ کھئے مستک ماتھ، ٹِکا نام بھوئی حق خاک نہ کھئے رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ ست دھرم کہے پرہ کلجگ کوڑ وِجدا ڈنکا، سچ نظر کھئے نہ آئیا۔ جھگڑا پیا راؤ رنکا، جگت شاہ نہ کھئے سہائیا۔ پوتر دسے کوئی نہ بنکا، مندر مسجد شودوالے مٹھ رہے گر لائیا۔ منوآ من مٹے کوئی نہ شنکا، سنسا روگ نہ کھئے چُکائیا۔ نام بھنڈارا دیوے کوئی نہ کینکا، کنک کامتی سب نوں رہی ستائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال جن بھگتاں لہنا دینا دے جن جن کا، جن اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویلا وقت دے بدلائیا۔ ست دھرم کہے پرہ میرا بن اکھاں وگے نیر، رو رو دیاں دُبائیا۔ ساچی منزل چوٹی چڑھے نہ کھئے اخیر، کایا کعبہ تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ دین مذہب دی شرع تے نہ کھئے زنجیر، شریعت وچوں اصلیت نہ کھئے بدلائیا۔ جگت واسنا بدلے نہ کھئے تقدیر، نام تدبیر نہ کھئے درڑائیا۔ مایا ممتا وچ پھسے سنت فقیر، صوفی روپ نہ کھئے درسائیا۔ تیرا نور نظر نہ آوے بے نظیر، حُجرہ حق نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، کلجگ لیکھا دینا مُکائیا۔ ست دھرم کہے پرہ میرا نیر ویائے نین، نین مُدھاری دیاں جنائیا۔ میں کلجگ اتم آیا کہن، حُکے اندر سیس نوائیا۔ کلجگ مایا ممتا ہوئی ڈین، شاہ سُلطاناں رہی کھائیا۔ ناتا تٹا بھائی بھین، دھرم پریم نہ کھئے ہنڈھائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیری رین، رو رو ماراں دھانپیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال گھر ٹھاکر سوامی ملے نہ سجن سین، آتم پرما تم مل کے وجے نہ کو ودھائیا۔ کیسے کم نہ آئی شاستر سمرت وید پُران پڑھی رمان، دُھر دا رام سچ پیغام نہ کھئے سُنائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں ساچا بنیا کھئے نہ ساک سجن سین، سگلا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ اتم میرا دے دے دین، ستجگ سچا جھولی ڈاپیا۔ ست کہے میرے ستگر شبد ملاح، بیڑا تیرے کندھ ٹکائیا۔ گر اوتار پیغمبر میرے گواہ، شہادت سارے دیاں بھگتائیا۔ جو بھوکھتاں وچ لیکھا گئے لکھا، ناتا جوڑ کے کاغذ قلم شاہیا۔ شبدی ڈنکا گئے وجا، راگاں ناداں وچ کر شنوائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت زگن دھار

جوتی جامہ لئے پا، کل کلکی ویس وٹائیا۔ پروردگار بنے بے پرواہ، بے پرواہی وچ سہائیا۔ جلوہ گر نور خُدا، خُدی سب دی دئے گوائیا۔ کل کاتی کوڑ کڑیارا دئے مُکا، مُکمل اپنا حُکم منائیا۔ سو ویلا وقت گیا آ، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ گر اوتار پیغمبر حُکے اندر پلُو کئے چھڈا، کئی گنڈھ نہ کھئے بندھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی جوتی جوت کر رُشنائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ کر کِرپا کِرپا ندھان، نانا ہو کے سیس جھکائیا۔ سرِشٹ سبائی ایکا دے گیان، کھتری براہمن شوڈر ویش آپ سمجھائیا۔ جھگڑا رہے نہ وچ انسان، من مت بُدھ ایکارنگ رنگائیا۔ تیری پریتی ساچی ریتی دُھر دی نیتی کرن سرب پروان، پروانہ اپنا نام سُنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو اُچے دھیان، سرِشٹ درِشٹ اکو رنگ رنگائیا۔ تُوں آد جُگادی شبدا نادی برہم برہمادی سب دا والی دو جہان، جہالت سچ عدالت لا کے دے کڈھائیا۔ تیرے چرن کول وٹوں قُربان، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کلجُگ کوڑ کُٹمب دے کھپائیا۔ سَتجُگ کہے پرہہ میرے ست ستونت، صاحب سوامی ویکھ وکھائیا۔ آتم پرما تم جگت وِہوونی نار وچھڑیا کنت، سیج سہنجنی سو بھا کھئے نہ پائیا۔ کایا چولی رنگ چڑھے نہ کھئے بسنت، دُرمت مِیل نہ کھئے دھوائیا۔ بودھ اکادھا مِیلے کوئی نہ پنڈت، جو نِراکھَر دئے سمجھائیا۔ مِیل مِلائے ساچی سنگت، جو ہر پردے وچ وسائیا۔ لہنا دینا مکے تن ماٹی خاک انت، لکھ چوڑاسی گیڑ نہ کھئے بھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سَتجُگ ساچی بنا بنت، کلجُگ کوڑی ریکھا دے مٹائیا۔ ست دھرم کہے میرے نال دے سپہوگ، سِری بھگوان تیری سرنائیا۔ تیرا نام نگارہ وجے چوڈاں لوک، پرلوک ہووے شنوائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن تیرا پڑھن سلوک، ڈھولا اکو اک گائیا۔ تیرا نور نظری آئے نِرمَل جوت، ورن برن نہ کھئے لڑائیا۔ من مت بُدھ دی رہے کوئی نہ سوچ، سچ سنجم اندر دینا پرگٹائیا۔ جن بھگت سہیلے تیرا درشن کر کے مانن مِوج، مجلس تیرے نال رکھائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت جنگل جُوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پربت سمنڈ ساگر تیری کردے کھوج، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کلجُگ کوڑی کِرپا ہوے کٹ دے روگ سوگ، چنتا غم جن بھگتاں اندروں دے مٹائیا۔ ست کہے پرہہ حُکم دے فرمان، بھے بھو اِک جنائیا۔ کلجُگ کوڑی کِرپا مٹے نِشان، ساچے نام دی وجے ودھائیا۔ چار ورن کرن پروان، اٹھاراں برن سیس جھکائیا۔ شبیدی ہووے گیان، مذہبی گُڑھ تڑائیا۔ ساچا

دسے سِری بھگوان، اِشٹ سوامی بے پرواہیا۔ جن بھگتاں دے مان، اِبھان موہ مٹائیا۔ امرت رسِ ملے پین کھان، ترشنا اگن نہ لاکے رائیا۔ آون جاون چُکے کان، لکھ چوڑاسی پندھ مُکائیا۔ ساچے مندرِ ملنا آن، کایا کجے خوشی منائیا۔ تُوں داتا دانی گنِ ندھان، گہر گمبھیر اکھوائیا۔ بن تیری کرپا ہووے نہ کیسے کلیان، کلے تے قایم نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گہر ساچا ویکھ وکھائیا۔ ست دھرم کہے پرہ بدل دے اپنا پکھ، کروٹ وچ لے انگرائیا۔ ستجگ مارگ دس، کرپا کوڑ کھپائیا۔ پردے اندر وس، پریم رنگ چڑھائیا۔ نیج نین کھول اکھ، پرتکھ مل گوسائیا۔ تُوں آد جگادی سِری بھگوان سچ، سچ تیری سرنائیا۔ دے وڈیائی ماٹی کچ، کنچن گڑھ سہائیا۔ لوک مات اُچا دھیچ ست، سنتوکھ ملے لوکائیا۔ جن بھگتاں جان مت گت، نرگن ہو کے کھوج کھوجائیا۔ کلجگ کایا کھیڑا کر بھٹھ، اگنی اگ دینی بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دھرم کر پرگٹ، پرگٹ ہو کے اپنا حُکم ورتائیا۔ ست دھرم کہے پرہ ویکھ ہاکار، جیو جنت رسیا گُرائیا۔ گہر گہر دسے سرب وپچار، گکرم دئے دُبائیا۔ ممتا موہ نہ چُکے سنسار، ستگر سرن نہ کھئے رکھائیا۔ کوڑ ڈنکا وجے اپار، آپا چین تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ من واسنا ہوئی بہار، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار نال ہلکائیا۔ تھہ بن کرے نہ کوئی سچ پیار، پریم پریتی توڑ نہ کھئے نبھائیا۔ تیرے بھگت ہوئے دُکھیار، دُکھیاں درد لینا ونڈائیا۔ نرگن ہو کے پاسار، مہاسار تھی اپنی سیو کھائیا۔ بھگت وچھل جگ چوڑی تینوں کہن پُکار، صفتاں وچ تیرے ڈھولے گائیا۔ کلجگ ویکھ اتم وار، وارث رہن کھئے نہ پائیا۔ جگت دنی ہوئے خوار، رکھی مئی بیٹھے مُکھ چھپائیا۔ تیری منزل چڑھے نہ کھئے دُشوار، اندروں دوتی دُشمن باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ کرپا کر آپ نرنکار، زرویر تیری اوٹ رکھائیا۔ ستجگ ساچا مارگ لا اپار، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچی دس حق گفتار، گُفت شنید کر پڑھائیا۔

* ۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ سنت سنگھ دے گرہ پنڈ بندالا ضلع امرتسر *

سنت کہے ست دھرم دی پا گنڈھ، ڈوری اپنا نام رکھائیا۔ جن بھگتاں ننگی ہووے کدے نہ کنڈ، مہروان مہر نظر پار کرائیا۔ آتم ہووے کیسے نہ رنڈ، جگت ڈباگن روپ نہ کھئے وٹائیا۔ خوشی کرنا بند بند، بندگی دس کے بندی خانہ دینا تڑائیا۔ ساچا ٹوری چاڑھ کے چند، چند گرمکھ لینے پرگٹائیا۔ سچ پریم دا دے کے اند، پُر اند دئے بہائیا۔ سچ دوارے منگی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کِریا کر سورے سرینگ، بے پرواہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پڑدا رہے نہ برہم ہنگ، اوہلا اندروں دینا اٹھائیا۔ جھگڑا مُک جائے ماٹی چم، آتم پر ماتم میلا لینا ملائیا۔ سہنا پئے نہ دنڈ جم، چوراسی گیڑ نہ کھئے بھوئیا۔ اکو کپیئے دھن دھن، تیرا نام دھیائیا۔ منسا کوڑ رہے نہ من، ممتا رہے نہ رائیا۔ کلجگ اتم بیڑا ہتھ، کھیوٹ کھیٹا ہو کے پار لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ست دھرم کہے پرہ دے دے ساتھ سکلا، سنگی ہو کے خوشی وکھائیا۔ پریم بن اگمی رنگلا، رنگت اپنا نام رنگائیا۔ ساچے نام دی دس بندنا، باندی گرمکھ لے بنائیا۔ دوجا دریئے نہ منگنا، بھنڈارا اکو دینا ورتائیا۔ نرگن ہو کے لا انگنا، انگیکار اک اکھوائیا۔ دویتی ڈھاہ کوڑی کندھنا، ڈرمت میل ہووے صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوارے آپے لنگھنا، پچھلا پنڈھ مکائیا۔ ست کہے پرہ ساچی دے دے بڈھی، بڈھ لیکھا گیا لکھائیا۔ جس ویلے کلجگ اوڈھ ہووے بڈھی، وڈا چھوٹا نہ کھئے وڈیائیا۔ جھگڑا آپے جانے تہت ودی سدی، اماوس سنگراتی میل نہ کھئے کرائیا۔ اوس ویلے پُرکھ اکال سب دی دھار بدلے دوجی، پہلا لیکھا دئے مکائیا۔ جن بھگتاں رمز مار کے گجھی، سوئے آپ اٹھائیا۔ مہر دی دھار لوک مات رہے نہ لکی، لوک پرلوک کرے شنوائیا۔ ساچا مارگ لا کے پنج مکھی، مکھ بھگتاں دے صلاحیا۔ جنم کرم دا رہے کوئی نہ دکھی، چوراسی پھاسی دئے کٹائیا۔ بھاگ لگا کے کایا کئی، کوڑ کٹب دئے مٹائیا۔ آون جاون چوراسی اوہناں چھٹی، چھٹکارا ملیا تھاون تھائیا۔ بھگت آتم رہے نہ سٹی، الس نندرا دئے مٹائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اک سہا کے رتی، رنگ اپنے وچ رنگائیا۔ جس دی کل دھار کدے نہ مکی، مکمل اپنا حکم منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در ٹھانڈے سوہا پائیا۔ ست کہے پرہ ویکھ اندھیری شام، شام رام نظر کھئے نہ آئیا۔ حقیقی حق ملے نہ جام، ضامن ہو نہ کھئے چھڈائیا۔ پیغمبراں سنے نہ کھئے پیغام، پیغام اپنا دینا جنائیا۔ تیرے نام نوں کرن

سرب بدنم، بدی گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ نام چپ کے سارے کرن تیرے سر احسان، اپنی آشا نہ کھئے بنائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ
 ابناشی گھر ساچے کر بسرام، بن بستر آتم سیج سہائیا۔ جن بھگت سہیلے ویکھ غلام، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ تُوں مالک سب دا
 بن امام، عملان دا لیکھا دینا مَکائیا۔ سچ دوارے کرے نہ کھئے حرام، پردے وس کے ہر اپنا میل ملائیا۔ چار کُنٹ اکو تیری کلام،
 کلمہ کائنات سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، در ٹھانڈے سوہا پائیا۔ ست کہے پرہ دے دے ساچی سمجھ،
 حُکمی حُکم جنائیا۔ شبد اشارے مار رمز، رستے اندروں دے بدلائیا۔ لیکھا دینا پئے نہ وانگ شمش، تبریز کھل نہ کھئے لہائیا۔ من
 واسنا رہے کوئی نہ ہوس، حسن حُسین وانگ بن آب نہ کھئے تڑپھائیا۔ تیرا میلا ہووے اُپر عرش، فرش میل کے وجے ودھائیا۔ ٹھاگر
 ہو کے کر ترس، تسلیم کر کے اپنے نال ملائیا۔ سچ دوارے دے درس، داساں آسا پور کرائیا۔ پریم پیار امرت دے برس، ورکھا اپنا
 نام لگائیا۔ جن بھگت وچھوڑے اندر رہے بھٹک، بھٹکنا سب دی دے بُجھائیا۔ گھر سوامی آپرت، پت پریشور تیری آس رکھائیا۔
 دے ودیائی اُپر دھرت، دھول خوشی وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
 وشنو بھگوان، جن بھگتاں تیرے درس دی غرض، آسا اور نہ کھئے وکھائیا۔

* ۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ شو سنگھ دے گرہ پنڈ بندالا ضلع امرتسر * *

ست کہے پرہ بھاگ لا دے دھرت مات دی جھگی، مندر اپنا دے سہائیا۔ تیرا آؤنا ہووے تو نو چار چوکر جُگی، جگت
 دے مالک دیا کائیا۔ بن تیرے نام دھار رہے کھئے نہ دوجی، ایکنکار ایکا رنگ دینا رنگائیا۔ نرمل بییک کر سرب بدھی، گیان
 دھیان اکو دینا سمجھائیا۔ سرتی دھار کر اُچی، محل اٹل دینا وکھائیا۔ شبد نال لگے رُچی، ناتا کوڑ کڑیاریا تڑائیا۔ تیری آتم سدا
 سچی، وکاراں وچ نہ ہوتے ہلکائیا۔ تیرے درس دی رہے بھکھی، پیار اکو منگ منگائیا۔ وچھوڑے وچ رہے نہ دکھی، درس دے کے
 ترپت کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ گرہ دینا سہائیا۔ ست کہے پرہ دے دے ساچی سکھیا، سکھ تیرا

رُوپ نظری آئیا۔ تیرا آد جُگادی لیکھ اِکو لیکھیا، جس نوں میٹ سکے کھئے نہ رائیا۔ جس دھاروں گر اوتار پیر پیغمبر لے کے آوندے بھکھیا، بھاشا تیرے نام دی سُن کے جگت دین سُنائیا۔ تِس دوارے ایکنکارے جن بھگتاں پوری کرنی اچھیا، آسا وچ بھرواسا دینا بندھائیا۔ جگت جہان آد جُگادی دسدے مٹھیا، تیری کِرپا نال جگ جیوت نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اِک اٹھائیا۔ ست کہے پر م پُرکھ پر ماتم دے دے سوجھی، سَجَن دُھر دے دیا کھائیا۔ تیرا بھگت تیرے پریم دا ہووے جوگی، جُگتی اِکو دینی درڑائیا۔ من ہنگتا رہے نہ روگی، سنگتا ساچی دینا ملائیا۔ پندھ مکے لوک پرلوی، سلوک ڈھولا سوہنا گائیا۔ منزل رہے کوئی نہ اؤکھی، اؤکڑ پچھلی دینی چُکائیا۔ پڑھنی پئے کھئے نہ پوتھی، پُستک سپس نہ کھئے ٹکائیا۔ بٹھنی پئے نہ کھئے لنگوٹی، جنگلاں وچ نہ کھئے بھوائیا۔ پربتاں چڑھنا پئے نہ چوٹی، کندراں مکھ نہ کھئے چُھپائیا۔ سِری بھگوان ست دوار جن بھگتاں اِک پریم پیار وہار دی کھا کے روٹی، رٹا چوراسی دینا چُکائیا۔

* ۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ کِرپا سنگھ دے گرہ پنڈ بندلا ضلع امرتسر *

ست کہے پر بھو پورا کر کاج، ستجگ ساچا راہ بنائیا۔ دین دنی بدل سماج، سمگری سب دی ویکھ وکھائیا۔ ست دھرم جنا راج، رعیت اِکو رنگ رنگائیا۔ دوسر رہے نہ کوئی مُحتاج، آشا سب دی پور کرائیا۔ نام بلوئے نال جاون جاک، کلجگ جیو ستے دے اٹھائیا۔ ہنس بُدھی ہووے کاگ، من مت نہ کھئے کُرائیا۔ دُرمت میل دھو داغ، پت پُنت بنائیا۔ میلا ملے کنت سہاگ، آتم وچھوڑا رہے نہ رائیا۔ دِپیک جوت جگے چراغ، اندھ اندھیر دینا چُکائیا۔ آتم پر ماتم اپنے ہتھ پکڑنی واگ، مارگ ساچے دینا چلائی۔ جن بھگتاں آگے دینا پئے نہ کیسے جواب، سدھے سچکھنڈ دوار دینے پُچائیا۔ بن تیرے نام دی سُنن نہ کھئے آواز، راگاں ناداں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیرے شبد دی اِک رباب، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دوارے دینی وکھائیا۔ ست کہے پر بھ کر دے حُکم اگم، لیکھا سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ بھيو کھلا دے پون سواس دم، دامنگیر ہو کے میل ملائیا۔ پرکاش نور چاڑھدے چن، چندرما چند سپس جھکائیا۔ جن بھگتاں میٹ کے چنتا غم، سوگ اندروں دینا کڈھائیا۔ نام بھنڈارا دے کے دھن،

ترشنا تم دی دینی مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وِشنوں بھگوان، تیرا
نور ہنگ برہم، پاربرہم اپنے وچ سہائیا۔

* ۸ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ بڈھا سینگھ دے گرہ پنڈ بندالا ضلع امرتسر *

ست کہے پرہہ اپنا مارگ دے چنگا، چنگیائی بُریائی وچوں پرگٹائیا۔ جن بھگتاں بنا سینگا، سگلی چنت گوائیا۔ جانا پئے کیسے
نہ گنگا، امرت اندروں دینا دکھائیا۔ وچاؤنا پئے نہ کھئے مردنگا، ناد دھن کر شنوائیا۔ کرنا پئے نہ کوئی دنگا، من واسنا نہ کھئے لڑائیا۔
ویکھنا پئے نہ کوئی کندھا، پار کنارے دینا لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھے لاؤنا اپنا بندہ، بندگی اکو اک
سُنائیا۔ ست کہے پرہہ وقت سہا دے ویلا، تھت وار سمجھ کھئے نہ پائیا۔ اپنا دھام دس نوپلا، نرگن ہو کے آپ سمجھائیا۔ شبدی
دھار تیرا چیلا، سرت سوانی جوڑ جڑائیا۔ ساڈھے تن بتھ کایا جنگل جوہ اُجاڑ بیلا، دھواں دھار نظری آئیا۔ تیرا نام ندھان پھرے
وچ اکیلا، بلدھاری سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ گرہ اپنا آپ پرگٹائیا۔ ست کہے پرہہ ویکھ اپنا گھر
گھرانہ، گھرنا اور دے چکائیا۔ جتھے بھگتاں لگے یارانہ، ناتا جڑے سہج سُبھائیا۔ شبدی اُپجے اک ترانہ، سرتال نہ کھئے سُنائیا۔ مٹے
تیج رو سس بھانا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ مندر بیٹے سہانا، وجے سچ ودھائیا۔ تیرا کھیل سری بھگوانا، بن تیری کِریا سمجھ کھئے نہ
پائیا۔ در درویش ہو کے منگاں دانا، داتے دینا آپ ورتائیا۔ تون لکھ چوراسی دھر دا کاہنا، گوپی کروپی وچ نہ کھئے پھسائیا۔
جودھا سورپیر بن مرد مردانہ، مدد کرنی تھاو تھائیا۔ تیرے نام پیار مُحبّت وچ جن بھگت ہوئے دیوانہ، مستی ہستی وچوں دینی
پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وِشنوں بھگوان، تیرا نظری آوے اک
نشانہ، نشاور ہو کے تیری سیو کھائیا۔

* ۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ بندالا ضلع امرتسر *

ست کہے پرہ دھرنی ویکھ حال، ہوئی ہوئی دئے ڈہائیا۔ ساتھی نبھیا کھئے نہ نال، گر اوتار پیغمبر گئے پھیریاں پائیا۔ تھر رہی نہ کوئی دھرمسال، مندر مٹھ شو دوالے جگ جگ بدل کے اپنا نام وٹائیا۔ پچیا رہیا نہ کوئی کولوں کال، کال جنجال نہ سکیا کھئے ٹڑائیا۔ جو آیا سو دے کے گیا تیرے احوال، نام بانی صفت صلاحیا۔ مُشقتاں کر کے گھالدا گیا گھال، سیوک سیوا سچ کھائیا۔ دھرم کرم دا و جاؤندا گیا تال، جگت دُھن نال دھائیا۔ انت نبھیا کوئی نہ تیرے نال، نویں توں نواں ویس انیک روپ ویکھ وکھائیا۔ جگ چو کڑی بدلی رہی چال، ایشٹ دین دنی اپنا رنگ وٹائیا۔ میرا حل نہ ہویا سوال، جواب وچ نہ کھئے شنوائیا۔ صفتاں کوٹن کوٹ کر دے گئے کوال، رسنا چہوا نال ملائیا۔ اتم سب دا ہویا زوال، زیر زبر نشانہ نہ کھئے وکھائیا۔ کر کرپا سری بھگوان، مہروان دیا کھائیا۔ چرن بینتی کر پروان، پرم پُرکھ تیری اوٹ تکائیا۔ تیرے نام دا بنے اک ودھان، ودیا دی دھارا توڑ نہ کھئے رکھائیا۔ جو آیا سو دے کے گیا فرمان، بن پُرکھ اکال آد انت نہ کھئے سہائیا۔ توں جگ چو کڑی سدا نوجوان، بردھ بال نہ کھئے روپ وٹائیا۔ بھگتاں اُپر ہو مہروان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سچ دوارا ایکنکارا اکو دے مکان، مقبریاں دا جھگڑا دینا مکھائیا۔ ست سندیشہ دے کے دُھر فرمان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تُدھ بن کرے نہ کوئی پہچان، بے پہچان نظر کیسے نہ آئیا۔

* ۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ بیبی سنتو دے گرہ پنڈ بندالا ضلع امرتسر *

ست کہے کروٹ بدلی باشک تشک، وشنوں دھیان لگائیا۔ ساچا نظر نہ آیا کوئی عشق، عاشق معشوق شکوک وچ لوکائیا۔ دھرم پریتی پورا دے کوئی نہ صدق، صبر سچ نہ کھئے وکھائیا۔ دریشٹی دُنیا ہوئی نندک، چُغلی مُکھ وڈیائیا۔ من واسنا کیتا بھرشٹ، بھرشٹاچار کھیل کھلائی۔ بن بھگتاں گھلی کیسے نہ دریشٹ، پڑدا اوہلا نہ کھئے اٹھائیا۔ ساچی دھاروں سارے گئے خِسک، سمبھل قدم نہ کھئے ٹکائیا۔ نوری لگا کھئے نہ تلک، جوت نین نہ کھئے رُشنائی۔ پیٹ کارن ایہہ ہندی ویکھی علت، علم نال لڑائیا۔ جگت خواری کرے

ذلت، جو رو زر دے دُہائیا۔ بھرم مٹے کوئی نہ چنت، چکھا رہی جلائیآ۔ ساچی دسے کوئی نہ بمت، حوصلے گر اوتار پیغمبر بیٹھے
 ڈھائیآ۔ تیرے درس دی ہوئی قلت، قلعہ کوٹ کایا بنک نہ کھئے سہائیآ۔ پُرکھ اکال تیرے آگے اکو ممت، نیوں نیوں سیس جھکائیآ۔
 جن بھگتاں چُکا پورب جنم دی قیمت، کرماں دا لیکھا دے مُکائیآ۔ دھرنی کہے میرا بھاگ ہووے وڈ غنیمت، گرمکھ ویکھ خوشی
 منائیآ۔ میں کوئی لنگاں والا نہیں تریمت، سب دی مٹیا اک اکھوائیا۔ تیری پرہو سمجھے کھئے نہ شان و شوکت زینت، زیب عیب کرے
 گنہیآ۔ کلجگ انت کھئے نہ کھئے مُصیبت، مُبتلا ہو کے نہ کھئے چُھڈائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پرگٹا اپنی
 اصلیت، دھرم جنا حق نصیحت، وصیت سب دی پور کرائیا۔

* ۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ دیدار سنگھ دے گرہ پنڈ شفی پورا ضلع امرتسر * *

ست دھرم کہے پرہہ کلجگ ویکھ کوڑی کالکھ، کلمہ کائنات حق نہ کھئے گائیآ۔ انتر آتم بنے کوئی نہ ثالث، پرما تم میل نہ کھئے نہ
 ملائیآ۔ گرمکھ لبھے کوئی نہ خالص، من منسا دے دُہائیآ۔ چار ورن اٹھاراں برن کرے نہ کوئی سچ عدالت، دُھر فرمانا نہ کھئے سُنائیآ۔
 جیو جنت سادھ سنت جگت کرپا پئی بغاوت، جھکڑا انتشکرن نہ کھئے چُکائیآ۔ میں تُوں چُکے نہ کھئے عداوت، بیہو ابھید نہ کھئے
 کھلائیآ۔ ساچا نام بھنڈار کرے نہ کھئے سخاوت، وست امولک کایا گولک نہ کھئے ٹکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کلجگ اتم لیکھا دے چُکائیآ۔ ست دھرم کہے پرہہ چار گنٹ ویکھ اندھیرا اندھ، سچ نور نہ کھئے رُشنائیآ۔ سچ سوامی انترجامی نیرگن
 دھار تیرا گاوے کوئی نہ چھند، آتم پرما تم میلا میل نہ کھئے ملائیآ۔ شبد رُوحانی مکے کیسے نہ پنڈھ، جسمانی پڑدا نہ کھئے اُٹھائیآ۔ سچ
 سروور ملے کیسے نہ دُھر دی گنگ، گنگا گوداوری جمناسرستی جگت واسنا تاریاں لائیآ۔ ست پیار ایکنکار تیرا پاوے کوئی نہ اند،
 نجانند پرمانند وچ نہ کھئے سہائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دین دیال صاحب بخشند، ست ستوادی تیری آس
 رکھائیآ۔ ست دھرم کہے پرہہ ویکھ کلجگ انت کلیش، چار گنٹ دہ دشا دے دُہائیآ۔ سہائی دسے نہ کھئے وشن برہما مہیش، سچ
 سندیش نہ کھئے سُنائیآ۔ گر اوتار پیغمبر لکھ کے گئے لیکھ، شبد ڈھولا گیت پرگٹائیآ۔ لہنا دینا دس دسمیش، شبد گرو تیرے ہتھ

وڈیائیا۔ کِریا کر واسی سچکھنڈ نر نریش، شاہ سلطان تیری اوٹ تکائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ ہندے گئے کیت، کوئن کوٹ پھیریاں پائیا۔ بن تیرے آتم پر ماتم نرگن سرگن کرے کوئی نہ ہیت، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے سچ دوارے کھول بھیت، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لوک مات ویکھ اپنا دیس، دہ دشا ربی کُرائیا۔ ست دھرم کہے میں ہویا انت حیران، حیرانی میرے اُتے آئیا۔ چار کُنٹ شرع ہوئی شیطان، ڈھولا حق نہ کھئے سُنائیا۔ لیکھا مُکدا جائے انت انجیل قرآن، صدی چوڈھویں پندھ چُکائیا۔ تیرا ڈنکا وجے دو جہان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال اِکو نام کر سنوائیا۔ تیرا دھرم ہووے وچ پردھان، ساڈھے تِن ہتھ وجے اِک ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ستجگ ساچی آس رکھائیا۔ ست کہے پُرکھ اکل اُٹھ کے ویکھ، بن اگھاں اگھ کھلائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا ودھیا بھیکھ، چار کُنٹ دہ دشا چار ورن اٹھاراں برن ہوئے ہلکائیا۔ تیرا کیسے نہ دسے دُھر دا ویس، محل اٹل ویکھ خوشی کھئے نہ آئیا۔ کوئن کوٹ تیرا لبھدے گئے بھیت، پڑدا اوہلا سکیا نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کوڑی کِریا میٹ کھید، خالق خلق دے سمجھائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ بینتی کر منظور، عرض اِکو اِک سُنائیا۔ پرگٹ ہو حاضر حضور، نرگن جوت کر رُشنائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی بھگت ادھارنا تیرا دستور، دست بدست اپنا لہنا دینا چُکائیا۔ جو بھگتی اندر بنے تیرے مزدور، دوس رین تیرا نام دھیائیا۔ جنم جنم دا معاف کر قصور، لکھ چوراسی پینڈا دینا مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی بخش اگتی دھوڑ، بن چرناں چرن کول دے سمجھائیا۔ ست کہے میرے صاحب سِری بھگوان، بھگون تیری اوٹ تکائیا۔ پرتھی آکاش دے گیان، پنجار تتاں آپ سمجھائیا۔ بُدھی رہے نہ کھئے نادان، مت چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ شبد نرالا مار بان، انیالا ہتھ اُٹھائیا۔ لیکھا چُکے دو جہان، جہالت کوڑ باہر کڈھائیا۔ دُھر دا دے اِک پیغام، پیغمبراں لے اُٹھائیا۔ تیئی اوتار کرن دھیان، عیسیٰ موسیٰ محمد کرے سنوائیا۔ نانک گوبند کر پروان، پروانہ دُھر دا ہتھ پھڑائیا۔ بھوکھتاں وچ دے کے گئے بیان، نام سندیشہ اِک سُنائیا۔ کل کلکی کھیل کرے مہان، جس دی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ وسے نگر سمبل دھام، استھان بھومکا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس نور جھکدے زمیں اسمان، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جو آد جُگادی جیو جنت لکھ چوراسی سب دا کاہن، پُرکھ ابناشی نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، دھرم دوارا دُھر دا دینا دکھائیا۔ ست کہے کلجگ اؤدھ رہی پگ، پرہہ بینتی اک سنائیا۔ اتم بدل دے اپنا جگ، جگیشہ رہے گُرائیا۔ اپنے نام دی دے دے اکو ٹک، چار ورن سچ پڑھائیا۔ آون جاون لگھ چوراسی بھگتاں پینڈا جائے مُک، اکو جوت جوت وچ ملائیا۔ جنم مرن دا رہے کوئی نہ دُکھ، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ نانا جوڑ پتا پُت، گوبند گُر دیاں سمجھائیا۔ مات گرہہ اُلٹا ہونا پئے نہ رُکھ، دس دس ماس اگنی نہ کھئے تپائیا۔ کر پرویش سچ سچ، سچ سنجم اپنا دے جنائیا۔ پڑدا اوہلا رہے نہ لک، ساکھیات زرگن نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دھرم کہے کلجگ کوڑ کُریار دا بوٹا پُت، دھرم اکو اک پرگٹائیا۔ ست کہے میرا دھرم انوکھا، جگ چوکڑی گُر اوتار پیغمبر گئے سمجھائیا۔ لگھ چوراسی وچوں مانس جنم ملے موقع، بنا مانو ہتھ کسے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال دین دیال بھگت وچھل گِرور گِردهار کسے نال کدے کرے نہ دھوکھا، سنت سُہیلے گُر گُر چیلے اپنے رنگ رنگائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی پنج تت کوٹھا، گرہ مندر اندر بہہ کے خوشی دکھائیا۔ نام ندھان شبد اگئی لائے چوٹا، سوئی سرت آپ جگائیا۔ نرمل نُور جوت کر پرکاش پرگٹ ہووے جوتی جاتا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ سچ دوار چڑھنا دسے سوکھا، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ جن بھگت سُہیلا چوڈاں لوک دیوے کوئی نہ دھوکھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان محبوب مہر نظر اک اٹھائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ کرپا کر میرے ٹھاگر، ٹھوگر اپنا نام لگائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا ویکھ ڈونگھا ساگر، گہر گمبھیر اپنا پھیرا پائیا۔ جودھا سورپیر دسے نہ کھئے بہادر، جو من واسنا دئے کھپائیا۔ میلا ملے نہ کرتے کریم قادر، تیری قُدرت ویکھ حیرانی میرے اُتے آئیا۔ ساچا ونج کرے نہ کوئی بن سوڈاگر، سوڈا ہٹ نہ کھئے وکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ کوڑی کرپا کر تبادل، ادلی بدلی تیرے ہتھ جگ چوکڑی چلی آئیا۔ ست کہے پرہہو میں تیرا ستجگ سچا، جگ جگ ویس وٹائیا۔ میں آواں تیرا بچہ، جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ میرا کوئی نتاں والا بھانڈا نہیں کچا، مانس روپ نہ کھئے وٹائیا۔ میریاں کوئی ویکھن والیاں نہیں اکھاں، تیرا نُور جوت رُشنائیا۔ تیرے چرن کول سدا وساں، سچکھنڈ بیٹھا سوبھا پائیا۔ میں کوئی لہنا دینا چکاؤنا نہیں نال ہتھان، تیرا دھرم سدا دھرمیاں دیاں دکھائیا۔ میں سڑیا نہیں نال ککھاں، مڑھی گور نہ کھئے دبائیا۔ میں بھگت سُہیلا بناں سکا، ساجن ہو کے سیو کھائیا۔ سدا تیرے نام دا گاواں جسا، وید پُران

شاستر سمرت کہانی بانی تیرا رنگ دکھائیا۔ میں لیکھا جانا رسنا جہوا بتی دند بھٹا، سوپلے ڈھولے وچولے بن گئے جنائیا۔ تُوں صاحب سلطان پُرکھ سمرتھا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کلجگ انت لیکھا پورا کردے لہنے دینے والا پٹا، حق حقوے میرے ہتھ پھڑائیا۔ ست کہے پُرکھ اکال میں تیرا نہاں پُت، پت پرمیشور تیری آس رکھائیا۔ تُوں صاحب سوامی ابناشی اچت، چاترک ہو کے رہیا بللائیا۔ کِرپا ندھان ٹھاگر اپنی گودی چُک، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا پینڈا جاوے مُک، مایا ممتا موہ کوڑ جگت نہ کھئے ستائیا۔ میں تیرا نام ہر پردے وچ دساں سچ سچ، ست کران پڑھائیا۔ پڑدا اوہلا رہے نہ کیسے منکھ، مانو ذاتی دیاں سمجھائیا۔ سب دی سُوپھل ہووے مات ککھ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دوارا اکو دینا دکھائیا۔ ست کہے میرے صاحب گہر گمبھیر، گور غور نال جنائیا۔ تیرے ہتھ سرب تقدیر، تدبیر دے جنائیا۔ جھگڑا رہے نہ غریب امیر، راؤ رنگ اکو گھر وسائیا۔ جن بھگتاں انتر آتم دے سیر، نجھر جھرنا اک جھرائیا۔ جس منزل تے چڑھیا کبیر، سنت سُوپھلے اوتھے دینے پُچائیا۔ شرع رہے نہ کھئے زنجیر، شریعت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ گرمکھاں اندروں بدل دے ضمیر، ضامن ہو کے پار لنکھائیا۔ تیری نظر نہ آوے کیسے تصویر، مَصور سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ امرت آتم دے ساچا نیر، نر نرائن آپ دیا کھائیا۔ کلجگ انت ہوئی اخیر، آخر لیکھا دے مکھائیا۔ ستجگ ساچا دھرنی اُتے بٹھے دھیر، دھرم پوت ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا دینا اکو ور، ست دوارے اکو آس رکھائیا۔ ست کہے پرہو مہر نظر نال جھاک، دیاوان دیا کھائیا۔ کوڑ کڑیاں دا لہنا دینا کرے باق، باقی اور رہے نہ رائیا۔ چار ورن دس اتفاق، پریم پریتی بندھن پائیا۔ آتم پرما تم سچ بنا ساک، سجن اکو اک اکھوائیا۔ منوا رہے نہ کھئے گستاخ، بدھی بیبک دینی کرائیا۔ گوبند پورا کر بھوکھت واک، جو لیکھا لیکھیا بن قلم شاہبیا۔ کلجگ مٹے اندھیری رات، ساچا چند کرے رُشنائیا۔ پُرکھ اکال سب نوں گاؤنی پئے گاتھ، نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ اکو ڈھولا جے جیکار کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نہکلنک نرائن نر، بن تیرے زرگن سرگن دو جا کھئے دسے نہ ساتھ، جگت ساتھی سنگی کم کھئے نہ آئیا۔

* ۸ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ ہرنام سنگھ دے گرہ پنڈ پندوری ضلع امرتسر *

ست کہے پرہ سُن پُکار، پُنہ پُنہ سیس نوائیا۔ تیرا حُکم ورتے سدا جُگ چار، گر اوتار پیغمبر بیٹھے سیس نوائیا۔ وشن برہما شو ہوئے گرفتار، بندھن سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ ترے پنج تیرے پنہار، نت نوت سیو کھائیا۔ تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچی سرکار، تخت نواسی سوہا پائیا۔ نرگن زرویر زینکار کر کھیل وچ سنسار، وڈ سنساری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ نو نو چار تیری کسے نہ پائی سار، کھنڈ برہمنڈ لوک مات شاستر سمرت وید پُران لکھ لکھ لیکھا گئے ہار، قلم شاہی کاغذ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا دینا اک ور، در دربارے دُھر دے منگ منگائیا۔ ست کہے پُرکھ اکال خالی جھولی بھر، سری بھگوان تیری آس رکھائیا۔ زربھو بھے چکا ڈر، بھیانک ریکھا دے بدلائیا۔ مان وڈیائی دے اُپر دھرنی دھر، دھرم دھول دینا بنائیا۔ سچکھنڈ نواسی کریا ندھان کریا کر، کریں ہو کے سیس جھکائیا۔ ساچی منزل تیرے حق دوارے جاواں چڑھ، حقیقت وچ تیرا درشن پائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آد جُگاد نت نوت تیرا ڈھولا لَواں پڑھ، جگت وِدیا دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کلجگ کوڑی کریا ہوئے ہنگتا توڑ ہنکاری گڑھ، ہنگ برہم دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اک وکھاؤنا ساچا در، در دروازہ آپ کھلائیا۔ ست دھرم کہے پرہ کھول دروازہ، درے دربار نظری آئیا۔ تیرا ناؤں غریب نواجا، غریب نیانیاں ہو سہائیا۔ سیس جگدیش اکو سوہے تیرے تاجا، تخت نواسی پُرکھ ابناشی سچکھنڈ دوارے سوہا پائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت نرگن سرگن رچ کاجا، فُدرت دے مالک خالق ہو کے اپنا وپس وٹائیا۔ بھوپن بھوپ ست سروپ راجن راجا، شاہ شہانا اک اکھوائیا۔ کلجگ کوڑی کریا دُرمت میل دھو داغا، پنت پُنت سرشٹی درشٹی دے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارے ایکنکارے نرگن نور کر رُشنائیا۔ ست کہے پرہ نرمل پرگٹ کر جوت، جوتی جاتے اپنا پڑدا دے اُٹھائیا۔ بھاگ لگے سچ دوارے ساچے کوٹ، کوڑ کُٹم دینا مُکائیا۔ نام ندھانا دسنا اپنا گوت، ورن برن نہ کھئے جنائیا۔ جن بھگتاں دے کے ساچی اوٹ، اوڑک اپنا رنگ چڑھائیا۔ من واسنا کوڑی کریا تن وجود کڈھنا کھوٹ، انتر زرتتر منتر دینا سمجھائیا۔ من بڈھی دی رہن نہ دینی سوچ، سمجھ سمجھ وچوں بدلائیا۔ نیتر کھول کے اکھ لوچ، گیان انجن دینا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان بن درد دُکھ

بھے بہنجن، بھو ساگر پار کرائیا۔ ست کہے پرہہ سچکھنڈ نواسی، نواس استھان اپنا ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں آتم ہوئی اداسی، سنسا روگ نہ کھئے مٹائیا۔ پنڈت ملے کھئے نہ کاشی، جگت ودیا ہوئی ہلکائیا۔ منزل چڑھے کھئے نہ گھاٹی، در دروازہ نہ کھئے کھلائیا۔ آتم پر ماتم بنے کھئے نہ ساتھی، سکلا سنگ نہ کھئے نیہائیا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں دی اکو ذاتی، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ میٹ اندھیری راتی، رت اپنی دے بدلائیا۔ جن بھگتاں درس دے ساکھیاتی، سوچھہ سروپی ہو کے سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل سدا بہہ بدھ بھاتی، بھاونا سب دی ویکھ وکھائیا۔ ست کہے میرے صاحب سوامی ستگرؤ، گردیو بندنا وچ سیس نوائیا۔ ست دھرم ست ستوادی کردے شروع، شرع دا لیکھا دے چکائیا۔ تیرے حکمے اندر بندہ بندگی والا ترو، ترت اپنا رنگ دینا رنگائیا۔ سرت شبد نال جڑو، اگنی آگ نہ لا کے رائیا۔ اکو منتر تیرا فرؤ، پھرنے سارے بند کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوبلا دینا اٹھائیا۔ ست کہے پرہہ ویکھاں تیرا دھرم دوار، دوارکا واسی جتھے بیٹھے سیس نوائیا۔ کوٹن کوٹ رام اوتار، رام رام کہے کے شکر منائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد سجده کرن وارو وار، کلمہ حق حق سنائیا۔ وشن برہما شو روون زارو زار، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ دیوت سُر پاوے کوئی نہ سار، دُور دُراڈے دھیان لگائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ دھوڑی منگن چہار، مستک ٹکے نام رمائیا۔ جگ چوکری کھیل تیرا اپر اپار، الکھ اگوچر تیری بے پرواہیا۔ پورب لہنا دینا لیکھا لے وچار، وبھچار کوڑا دینا مکائیا۔ ساچا مارگ لا وچ سنسار، سنسا روگ رہے نہ رائیا۔ ست دھرم دا ستگر شبد کرے پرچار، پرچہ بھگتاں آگے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اک ٹکائیا۔ ست کہے میرے دھرنا پت، دھرنی دھرت دھول دے وڈیائیا۔ تڈھ بن رکھے کوئی نہ پت، پت پریشور سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ نرگن ہو کے لوک مات آوت، وطن اپنا کھوج کھوجائیا۔ نار بہتر سب دی ابلے رت، تن سو سٹھ ہاڈی سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ نج نیتر کھولے کوئی نہ اکھ، نرگن نور نہ کھئے چمکائیا۔ من واسنا سرشٹی ہوئی وس، واسطہ کوڑ جڑائیا۔ جیوندیاں جگ کھپڑا کرے کوئی نہ بھٹھ، مرجیوت روپ نہ کھئے وٹائیا۔ موہ پیار محبت وچ رہے تھہ، دوس رین بن کے پاندھی راہیا۔ جھگڑا کیسے نہ مکیا تہ اٹھ، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش من مت بڈھ کم

کیسے نہ آئیا۔ ابناشی کرتے ساچا مارگ شبدی دھار سب نوں دس، ایکنکار اپنا حُکم منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، تیرا کھیل الکھنا الکھ، لکھ سکے کھئے نہ رائیا۔

* ۸ ساوَن شہنشاہی سمت ۲ کرنیل سنگھ دے گرہ نؤرنگاباد ضلع امرتسر *

سَت کہے پرہ لگا اپنی گل، جن بھگت لوک مات وڈیائیا۔ جو تیرے نام کنڈے گئے تُل، ترازو چڑھ کے سوہا پائیا۔ سچ پریتی اندر گئے گھل، آپ اپنا بھیٹ کرائیا۔ اوہناں دپیک کدے ہووے نہ گل، جُگ چوکری کر رُشنائیا۔ ساچی درگاہ پاؤنا مُل، قیمت اپنا نام رکھائیا۔ تُوں مالک آد جُگادی صلح گل، راکھا دو جہان اکھوائیا۔ تیرا سنت سہیلا کدے نہ جاوے زل، نرگن ہو کے سرگن لینا اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بے پرواہ میل ملائیا۔ سَت کہے پرہ جن بھگتاں دے اگئی جُگتی، جگت جیون دے بدلائیا۔ ساچے نام ملے سرتی، سرت شبد وچ سہائیا۔ آواز سُننی اگئی دھر دی، دُهن آتمک راگ دے جنائیا۔ سمجھ آوے پورے ستگر دی، بنا ستگر شبد سیس نہ کیسے نوائیا۔ دھار دس اند پُر دی، جس اند وچ گوبند رہیا سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر در مندر دے دکھائیا۔ سچ کہے پرہ ساچا نام دے نیامت، نِش اکھڑ آپ جنائیا۔ بھگتاں آتم کر سچ امانت، ایتھے اوتھے ہو سہائیا۔ دو جہاناں دے ضمانت، آگے ہو آپ چھڈائیا۔ سچکھنڈ دوارے جانڈیاں کرے نہ کھئے ممانت، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ تیرا میلا ہووے نرگن نرؤیر نرنکار صحیح سلامت، جوتی جوت وچ ملائیا۔ من واسنا کوڑی کِریا رہے نہ کھئے علامت، علم توں باہر اپنا درس دینا دکھائیا۔ جھگڑا رہے نہ کیسے قیامت، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، درگھر ساچے دینا سمجھائیا۔ سَت دھرم کہے پرہ میرے حق جگدیش، جگدیش تیرا راہ تکائیا۔ جُگ چوکری گئے پیت، بھگونت واری اتم آئیا۔ جوٹھ جھوٹھ دی بدل دے ریت، سَتجگ سچ سچ پرگٹائیا۔ جھگڑا رہے نہ مندر مسیت، کایا کعبہ دے درسائیا۔ جتھے بیٹھا رہیں اتیت، ترے گن لیکھا دے مکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا اتم پر ماتم جنا دے ساچا گیت، راگ اپنا اک پرگٹائیا۔ جھگڑا مُک جائے بست کیٹ، اوچ نیچ اکو گھر بہائیا۔ جوتی جاتے تیری ہووے سچ پریت، پاربرہم برہم میلا سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ

ہر، آپ اپنی کِریا کر، ست کہے میری آسا منسا پوری کر اُمید، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ ست دھرم کہے پرہ پوری کر دے منسا، من دا موہ رہے نہ رائیا۔ جن بھگت گُرمکھ بنا ساچا ہنسا، سوہنگ دُھر دا جاپ جپائیا۔ مانس جنم بنے بنتا، لکھ چوڑاسی گیتا دے کٹائیا۔ دے وڈیائی ساچے سنتا، جو ست وچ رہ کے تیرا ڈھولا گائیا۔ ٹوں مالک آد جگادی اتنا، بھگوت بے پرواہیا۔ پر ماتم آتم کنتا، گہر گمبہر اکھوائیا۔ ساچا چاڑھ رنگ بسنتا، مجیٹھ انڈیٹھ آپ رنگائیا۔ بودھ اکادھا بن پنڈتا، دُھر دا نام دینا درڑائیا۔ لیکھا چکا وچوں جیو جنتا، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوارا دینا پرگٹائیا۔ ست دھرم کہے میری آسا کر پوری، پورن پریشور تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اپنا درشن دے نوری، نور نورانہ نظری آئیا۔ جگ جنم دی پچھلی چکے مزدوری، لیکھا پورب جھولی پائیا۔ ممتا رہے کوئی نہ کوڑی، کایا کِریا ہوئے صفائیا۔ اکو تیرے چرن دی مستک لگے دھوڑی، ٹکا تیرا نام رمائیا۔ چتر سگھڑ ہووے مورکھ موڑھی، بڈھ بییک دینی کرائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم پریتی لگے گوڑھی، رنگ اکو نظری آئیا۔ تیرا درس منگاں حضرت حاضر حضور، حضور مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آسا منسا کر پوری، ادھوری رہن کھئے نہ پائیا۔ ست کہے میں دھرم دی دھجھ، دھرم آتم دیاں جنائیا۔ جن بھگتاں دے کے سب گجھ، کوڑی کِریا وچوں باہر کڈھائیا۔ نرمل کر کے بڈھ، من منسا دیاں کھپائیا۔ ساچی بخشاں سُدھ، سِدھا تیرے نال ملائیا۔ پڑدا اوہلا بھیو رہے نہ گجھ، اندھ اندھیرا دیاں چکائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم جن بھگتاں پوری آوے سَجھ، سوچنا دے کے سچ دیاں درڑائیا۔ پر پُرکھ پاربرہم پت پریشور پروردگار دین دیال ہونا خوش، خوشیاں وچ وست دست ہتھ دینی پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ست دھرم دی وکھاؤنی ساچی رت، کلجگ رین اندھیری دینی مٹائیا۔

* ۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ دارا سنگھ دے گرہ پنڈ نورنگاباد ضلع امرتسر *

ست کہے پرہو ست دھرم کر امن، عمل سب دا ویکھ وکھائیا۔ جوٹھ جھوٹھ اپنے اتتر کر دمن، دماں دا سماں دے بدلائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیتھوں کمن، در ٹھانڈے سپس نوائیا۔ کوڑ کُریارے پکڑ بنا سمن، شبدی حکم اک جنائیا۔ ستجگ پھلواڑی مؤلے چمن،

بہار گلشن اک مہکائیا۔ مَورکھ مُگدھ مَول نہ جمن، تَت تن نہ کھنڈ ہنڈھائیا۔ ساچا راگ سُنا کَن، دُھر دی دھار پرگٹائیا۔ اِکو اِشٹ پُڑکھ اِکال تیرا مَن، مائس مَنتا نہ کھنڈ ودھائیا۔ جن بھگت سہیلے بیڑا بنھن، بندنا تیرے در کر کے خوشی پرگٹائیا۔ نِم واس وچوں کڈھن چندن، سچ سگندھی دینی پرگٹائیا۔ سنت سہیلے تیرے انتر رن، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ سچکھنڈ دوارا اِکو ملن، پُریاں لوآں ڈیرہ ڈھائیا۔ مہر نظر اندر پلن، پرورش کرنی چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لہنا دینا ورتائیا۔ ست کہے جن بھگتاں بن دہر، دھیر اِکو دے درسائیا۔ جھگڑا مکے دھڑ سِیس سر، صدق بھروسہ دینا بنھائیا۔ تیرا درشن منگن نروریر نر، نرنکار اوٹ رکھائیا۔ تُوں گھر وکھاؤنا تہر، در اپنا پڑدا لاپیا۔ نو سؤ چرانوے چوکڑی بیتدیاں کوئی لگا نہیں چر، تیرے حُکمے اندر سارے گئے پندھ مکائیا۔ پُڑکھ اِکال دین دِیال تُوں پرت کے آئیوں پھر، نرگن ہو کے سرگن ویس وٹائیا۔ سچ میدان ویکھ پھر، نو ست کھوج کھوجائیا۔ کلجگ اتم کوڑا گیڑا جاوے گِڑ، ست سچ پاسائے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھرم دوارا دے جنائیا۔ ست کہے پرہہ جن بھگتاں دے دے دید، در تیرے اندروں باہر کڈھائیا۔ غفلت وچ نہ آوے نیند، سوئی سرتی شبد جگائیا۔ نیج لوچن کرن دید، درشن دیناں تھاوں تھائیا۔ جھگڑا رہے نہ ہست کپٹ، نیچاں اوچاں مل کے خوشی منائیا۔ ساچی دسنی اِک پریت، جس پریت وچوں پریت مل کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان سچ جگدیش، جگدیش تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ست کہے پرہہ اِک بھروسہ تیرا صدقہ، سد سد دھیان لگائیا۔ میرا لہنا دینا کد کا، پُرب ویکھ وکھائیا۔ جھگڑا رہے نہ بھگت بھگوان دی جد کا، یدپ اپنا رنگ چڑھائیا۔ مان دینا نہ جھوٹھے پد کا، در گھر ساچے سوہا پائیا۔ لیکھا رہے نہ کوڑی حد کا، ہر مندر دینا سہائیا۔ وسنا چنگا نہیں الگ دا، آتم پرما تم مل کے وجے ودھائیا۔ جھگڑا چھڈ دے ممتا والے جگ دا، جگ جیون داتے اپنی دیا کائیا۔ سڑنا مُک جائے اگنی اگ دا، ترشنا اگ نہ کھنڈ تپائیا۔ پندھ مُکا دے شاہ رگ دا، گھر وچ گھر دینا سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، راہ لا دے ستجگ ساچے جگ دا، کلجگ کوڑ گڑیار دینا گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل سؤرے سرگ دا، سمرتھ اپنی کل دینی ورتائیا۔

* ۸ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ مسا سنگھ دے گرہ پنڈ نؤرنگاباد ضلع امرتسر * *

ست دھرم کہے سب سرشت بنا اپنی نگری، کھیڑا تیرا سوہا پائیا۔ نام بھنڈارا دے سچ سمگری، وست ائمل آپ ورتائیا۔
 چنتا میٹ کوڑ گڑیار سگلی، ہوئے روگ رہے نہ رائیا۔ کر پرکاش کایا بدنی، بدلا اندروں دے چکائیا۔ دھوڑ کرا چرن مجنی، اٹھسٹھ
 ڈیرہ دینا ڈھائیا۔ تینوں لبھنا پئے نہ وچوں جنگلیں، کایا مندر ہووے رُشنائیا۔ سڑنا پئے نہ تت اگنی، امرت میگھ دینا برسائیا۔ آتم
 بناؤنی اپنی پتنی، پت پرمیشور ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کلجگ اتم لاج رکھنی، ڈور تیرے ہتھ پھڑائیا۔ بھگتاں آسا رہے نہ سکھتی،
 دھر دی دات دینی ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دوارے تیری نگری اکو وسنی، وشو دینا رنگ
 رنگائیا۔ ست کہے پرہہ وسا لے اپنا نگر، نو کھنڈ ست دپ ملے وڈیائیا۔ تخت نواسی ہو کے کما لے عدل، انصاف دینا پرگٹائیا۔
 جن بھگتاں پوری ہووے سدھر، صدمہ دکھ رہے نہ رائیا۔ تیرے نام دی ہووے قدر، قدرت دے مالک تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ممتا
 موہ کرے کیسے نہ قتل، قاتل کلجگ دینا کھپائیا۔ اپنے ملن دا آپے دسنا یتن، پڑدا اوہلا جگت اٹھائیا۔ تیرا پرت کے دیکھن سنت
 سہیلے وطن، بے وطنان کٹ جدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لہنا دینا دے چکائیا۔ ست کہے پرہہ ساچی دے
 دلیل، شبدی حکم ورتائیا۔ تیرے آگے اک اپیل، اپرمپر سوامی دتی سُنائیا۔ جن بھگتاں لبھنا پئے نہ کھئے وکیل، سدھا میلا لینا ملائیا۔
 لوک مات نہ ہون ذلیل، جگت خواری نیڑ کھئے نہ آئیا۔ ٹوں جودھا سورپیر مرد مردانہ چھیل چھیل، جوبنوتا اک اکھوائیا۔ تیرا رنگ
 سدا نوین، نو نو چار دینا چڑھائیا۔ تیری دھار سدا مہین، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ گرمکھ گرمکھ کرنے تسلیم، جو در ٹھانڈے
 سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ وچ کر ترمیم، ستجگ ساچا سچ وکھائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ
 میٹ دے کوڑی کریا، کرم کرم رہن نہ پائیا۔ میں چار کُنٹ دہ دشا پھریا، بھجیا واپو داہیا۔ سادھ سنت جیو جنت مایا ممتا وچ
 گھریا، پلؤ سکے نہ کھئے چھڈائیا۔ منزل ویکھے نہ کوئی گھر تھریا، چرن کول سوہا کھئے نہ پائیا۔ جگت واسنا جگت جہان گریا، منزل
 چڑھ کے تیرا نام نہ کھئے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ ملے سرنائیا۔ ست کہے پرہہ میں
 ویکھیا جگت سموہ، تھاؤں تھائیں کھوج کھوجائیا۔ تیرا روپ نظر نہ آیا ہو بہو، نور نور نہ کھئے رُشنائیا۔ ممتا وچوں باہر دسی کوئی نہ

رُوح، من واسنا نال لڑائیا۔ نام سُنیا نہیں تُوں ہی تُوں، ڈھولے جگت والے گائیا۔ کر کِریا ابناشی کرتے پر ماتم ہو کے آتم نال جاہ چھوہ، شرع دا لیکھا دے مُکائیا۔ تُوں آد جُگاد جُگ چو کُڑی سچا سَنگرو، گردیو سوامی اکو نظری آئیا۔ جس دا منتر نام جگت جہان ہونا شُرُوع، شہنشاہ ہو کے دے ورتائیا۔ سب دے انتر نرنتر نام پھرو، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچے گھر دینی وڈیائیا۔ ست کہے میں ویکھے ست دیپ، ست ست ہو کے پھیرا پائیا۔ پرہ تیرے وسیا نہ کھئے قریب، دُور ڈراڈے بیٹھے ڈیرے لائیا۔ جگت دھار ویکھی عجیب، کوٹن کوٹ ایشٹ رہے منائیا۔ جھگڑا پا کے مایا والا نصیب، قسمت قسمت نال ٹکرائیا۔ کھیل ویکھے کے امیر غریب راؤ رنگ حیرانی وچ آئیا۔ دیناں مذہبیاں پائی لیک، ذات پات کرے لڑائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں پروردگار سانجھے یار اکو تیرے وچ توفیق، چار ورن اٹھاراں برن اپنی گود اٹھائیا۔ ست دھرم کہے میرے جگدیش، جگ جیون داتے جگ دی کلا دے بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں تیری بھل نہ جائے پریت، پرتی دِن پربت چڑھ کے سچ دوارے کایا مندر کھڑ کے سوچھ سروپی تیرا درشن پائیا۔

* ۸ ساون شہنابی سمت ۲ مکھن سینگھ دے گرہ پنڈ نورنگاباد ضلع امرتسر *

ست کہے کِریا کر پُرکھ سمرتھ، جگت جگت تیری نظری آئیا۔ وشن برہما شو تیری سرنی رہے ڈھٹھ، ڈنڈاوت وچ اپنا آپ بھیٹ کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر کر اکٹھ، مل کے بینتی اک سنائیا۔ دیوت سر جوڑن ہتھ، نو نو لاگن پائیا۔ چارے جگ سَنجگ تریتا دواپر کلجگ حُکے اندر رہے نچ، بھجن واپو داہیا۔ پُرکھ ابناشی کھول اکھ، پرتکھ روپ وٹائیا۔ کلجگ کھیرا کوڑی کِریا کر بھٹھ، ست سچ مات پرگٹائیا۔ دھرم دوارا کھول ایکو ہٹ، ایکنکار دیا کمائیا۔ تیرا نام سریشٹ سبائی لئے رٹ، ایشٹ اکو سب دا نظری آئیا۔ مایا ممتا موہ وکار سارے جان چھڈ، سنسا شک بھرم نہ کھئے بھلائیا۔ تیری آتم پر ماتم رہے نہ اڈ، وکھرا گھر نہ کھئے بنائیا۔ دھرم نشانہ دو جہاناں اکو گڈ، گاڈ خُدا واپگرؤ رام اپنا نام سمجھائیا۔ بھگت سہیلے گرمکھ لہ، مانو ذاتی کھوج کھوجائیا۔ سنسا

روک میٹ جھب، زرگن ہو کے پڑدا لاپیہا۔ من واسنا بدی رہے نہ کوئی بد، بدکاری اندرون دینی کڈھائیہا۔ سچ دوار دا دینا پد، پدماں وچوں گرمکھ آپ ترائیا۔ تیرا درس ہووے سدا اُپر شاہ رگ، شہنشاہ ہو کے جلوہ نؤر کر رُشنائیہا۔ سڑنا پئے نہ کلجگ اگ تئی وا نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شاہ پاتشاہ سورے سرگ، سمرتھ اپنا پھیرا پائیہا۔ ست دھرم کہے پرہہ کلجگ انت کر پڑتال، لکھ چوراسی جیو جنت ویکھ وکھائیہا۔ سرشٹ سبائی ہوئی بے حال، بہل ہو کے دئے دُہائیہا۔ لیکھ لگے کیسے نہ گھال، گھائل ہو کے مارن دھاپینا۔ سب دے سرتے کو کے کال، کلمہ سکے نہ کھئے پچائیہا۔ مایا ممتا پیا جنجال، جم کی پھاس نہ کھئے ترائیا۔ شاستر سمرت وید پُراناں دا دیندے سرب احوال، تیرا حکم نہ کھئے سمجھائیہا۔ کابن مندے جیہڑا کھیلدا رہیا نال گوال، دُھر دے کابن تینوں سیس نہ کھئے جھکائیہا۔ اکھراں والا دیندے سرب پیغام، سچ تلاش وڈ امام نہ کھئے جنائیہا۔ شرع وچ کرن تینوں سرب بدنام، مایا ممتا نال رلائیہا۔ کلجگ انت پرگٹ ہو سیری بھگوان، بھاگ بھگتاں دے جنائیہا۔ مینوں سمجھے کوئی نہ عوام، عام کہہ سکے کھئے نہ رائیا۔ گرمکھ بندیخانے وچوں کڈھ غلام، لکھ چوراسی زنجیر دینا ترائیا۔ آون جاون جھگڑا میٹ تمام، طمع دی لوڑ نہ کھئے رکھائیہا۔ کلجگ کوڑ اندھیری میٹ شام، شمع نام گھر گھر دیک جوت کر رُشنائیہا۔ تیرے قدماں اُتے پرنام، سجدیاں وچ دیاں دُہائیہا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ست دوارا دینا سہائیہا۔ ست دھرم کہے میرے پریم چوجی، چوج نرالا دے وکھائیہا۔ لکھ چوراسی انتر انتر آتم بن کھوجی، کھوجت کھوجت ویکھ وکھائیہا۔ تیری دھار جانے کوئی نہ جوگی، رکھیاں مَنیاں ہتھ کیسے نہ آئیہا۔ پاوے بھیو کھئے نہ بودھی، لکھ چوراسی سیجا رہی ہنڈھائیہا۔ دین دُنی جگت واسنا ہوئی روگی، دکھ دارو نہ کھئے جنائیہا۔ جھگڑا پیا لوک پرلوکی، سلوک سچ نہ کھئے سُنائیہا۔ گر اوتار پیغمبر تیری رکھ کے گئے اوٹی، اوٹ اکال اک جنائیہا۔ تُوں کایا مندر سب دے اندر وسیں چڑھ کے چوٹی، چوٹ شبد نگارہ آپ لگائیہا۔ گرمکھاں اندر رہن نہ دینی واسنا کھوٹی، کھوٹیاں توں کھرے لینے بنائیہا۔ آتم دھار تیری گوتی، گوتم بُدھ دئے دُہائیہا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر لینی اُٹھائیہا۔ ست کہے میرے صاحب آد جگادی سدا حاضر، حضور تیری وڈ وڈیائیہا۔ ستجگ ساچا بن تاجر، وست امولک اک ورتائیہا۔ کلجگ کوڑی کِریا کر قاتل، نام کھنڈا اک چمکائیہا۔ جلوہ نؤر دے باطن، پڑدا اوبلا آپ اُٹھائیہا۔ نج گھر آتم رکھ واسن، سچ دوارے سوہا

پائیا۔ نرگن نؤر جوت ہووے پرکاشن، اندھ اندھیرا دینا گوائیا۔ جن بھگت سُہیلا بنے تیرا داسی داسن، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ منزل رہے نہ پرتھی آکاشن، گگن گگنتر چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ سچکھنڈ دوارے دینا حق نواسن، نواس استھان اکو دینا وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، مہروان خوشی منائیا۔ ست کہے پرہ سب دا ویکھ گرہ، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جگ چوکڑی تیرا مٹے بھے، بھاؤ اپنا دے درڑائیا۔ کلجگ اتم کر کھے، خالص ستجگ لے پرگٹائیا۔ جو اکو نام تیرا لئے، دین دُنی دے سمجھائیا۔ کوڑے وہن کدے نہ وہے، دُھر دی دھار اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان ہو سہائیا۔ ست دھرم کہے پرہ کلجگ اتم کر سوڈا سچا، کاجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ستجگ اٹھا اپنا پچھ، دھرتی مائی سوہیا پائیا۔ اپنا مارگ دس اچھا، اچھی طرح درڑائیا۔ کلجگ زین اندھیری مٹے مسّا، نوری چند دے چمکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب گچھ تیرے دسے ہتھا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ست دھرم کہے پرہ اٹھ ویکھ اپنے بھگت، کوٹاں وچوں تھوڑے نظری آئیا۔ جنہاں نؤں طعنے دیوے جگت، مہنیاں وچ لوکائیا۔ اوہناں تیرا بھروسہ اکو فقط، فقرہ اپنا دے سمجھائیا۔ جنہاں کر کے نرگن سرگن ہو کے آئیوں پرت، پت پریشور ہو کے روپ وٹائیا۔ اوہناں دا لیکھے جنم برتھ، ڈے نائیٹ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ساچے پریم نال کر ارتھ، دوجا راہ نہ کھئے تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پورب پوری کر شرط، قول اقرار توڑ نہ پائیا۔ ست کہے پرہ جن بھگتاں دے اپنا نام ندھان، اندرے اندر دے ورتائیا۔ ملے اگئی جام، ضامن ہو کے لئے چھڈائیا۔ پورن ہوئے کام، اچھیا بھچھیا جھولی پائیا۔ ساچے مندر کر بسرام، ساڈھے تین ہتھ ڈیرہ لائیا۔ توں گھٹ نواسی سری بھگوان، ابناشی کرتا ناؤں دھرائیا۔ تیرا جھلدا رہیا سدا نشان، جگ چوکڑی حکمے اندر رہیا بھوائیا۔ جن بھگت سُہیلے ساچی درگاہ کر پروان، سچکھنڈ دوارے دے وڈیائیا۔ جو تیرا ناؤں کلجگ انت سری بھگونت ستجگ دھار اندر گاؤندے سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، وشیش اپنا رنگ چڑھائیا۔

* ۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ بیبی عجیب کور دے گرہ پنڈ باٹھ ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے پرہہ ویکھ کلجگ کوڑی رین، اندھ اگیان جگت لوکائیا۔ رسنا جہوا بئی دند تیری صفت سارے کہن، اکھراں والے ڈھولے گائیا۔ نرگن دھار تیرا سچ سروپ پیکھے کوئی نہ نین، گیان نیترا اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ مایا ممتا موہ وکار ناتا جڑیا ساک سجن بھائی بہین، آتم پر ماتم مل کے خوشی نہ کھئے منائییا۔ جگت واسنا کیسے نہ چکیا لین دین، توں میرا میں تیرا پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائییا۔ ہومے ہنگنا گڑھ وکاری سارے وہن، ساچی نئیا نوکا نام نہ کھئے چڑھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پُرکھ ابناشی نر نرائن، نرگن سرگن دے سمجھائییا۔ ست دھرم کہے ویکھ پرہہ، پاربرہم اپنا دھیان لگائییا۔ امرت جہرنا جہرے نہ کیسے نہ، کول کول پُھل نہ کھئے مہکائییا۔ جگت وکارا سب توں رہیا دب، من واسنا وشیان وچ ہلکائییا۔ ساچی منزل چکے کوئی نہ پنڈھ، چارے کھانی چوراسی وچ بھوائیا۔ ست سوامی انترجامی نرگن نرور تیرا گاوے کوئی نہ چھند، گر اوتاراں پیغمبران ڈھولے گا کے شکر منائییا۔ سچکھنڈ دوارے تیرا مانے کوئی نہ سچ اندھ، رسنا جہوا چکھ چکھ رس دین دنی خوشی وکھائییا۔ ست جوت پرکاش جلوہ نور تکے کوئی نہ چند، جوتی جوت نہ ڈگمگائییا۔ آون جاون پنت پاون پن تیری کرپا مکے کوئی نہ پنڈھ، گیڑے وچوں گیڑا باہر نہ کھئے کڈھائییا۔ نام ندھان سری بھگوان کایا مندر اندر وجائے نہ کوئی مردنگ، نام ترانہ حق نہ کھئے سنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان سورے سرہنگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ ست دھرم کہے پرہہ کلجگ کوڑا کردا اپنا زور، جورو زر رہیا کر لائییا۔ لکھ چوراسی مٹھا رس ہویا کوڑ، امرت وکھ سرب گیا بدلائییا۔ درشٹی واسنا سرشٹی رہی دوڑ، من چنچل سب توں رہیا بھوائیا۔ تیرا نور حاضر حضور تکے نہ کوئی کر کے غور، گہر گمبیر تیرا بھیو کھئے نہ پائیا۔ ساچے مندر منار شبد اگئی لائے کوئی نہ پوڑ، منزل چڑھ کے حق حقیقت والا نعرہ نہ کھئے سنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سلطان تیری سرن ملے سنائییا۔ ست کہے پرہہ ویکھ گرمکھ ساچے سکھ، لوک مات دھیان لگائییا۔ پن تیری کرپا نام پائے کھئے نہ بیکھ، بھکھشو ویکھی جگت لوکائییا۔ جنہاں دا گوہند شبدی دھار لیکھا گیا لیکھ، جگت بڈھی کم کیسے نہ آئییا۔ جگت لوچن کیسے نہ پئے دس، نظر بے نظیر سب دی دئے بدلائییا۔ توں آد جگادی ضامن مالک پرتپالک اک، ایکنکار پروردگار سانجھا یار اک اکھوائیا۔

نام بھنڈارا امرت رس دے مٹھ، انڈٹھ اگئی دھار آپ ورتائیا۔ ہر گھٹ مؤلے سوامی ہو کے وس چت، چتوت ٹھگوری رہن کھئے نہ پائیا۔ تیرا درشن ہووے نت، نیج نین کر رُشنائیا۔ آتم پرما تم کر ساچا پت، بتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تُوں بھگت سہیلا اگمڑا پت، پت پرمیشور پُرکھ اکال تیرے ہتھ سرشٹ سبائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ستجگ ساچا جھولی ڈاپیا۔ ست کہے میں تیری کِرپا لوں مات انگڑائی، سوادھان ہو کے دیاں جنائیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا مٹا شاہی، دُرمت میل رہے مات نہ رائیا۔ جن بھگتاں اندر تیرے پریم دی وجے ودھائی، دوس رین خوشیاں اندر ڈھولے گائیا۔ ساچا منگلاچار ہووے تھاوں تھائیں، تھان تھنتر سرب نرنتر انتر منتر اپنا دینا سمجھائیا۔ گُرمکھاں نرگن دھار پکڑیں باہیں، شبد وچولے اپنی دیا کھائیا۔ سنت سہیلے تیرے پاندھی راہی، دوس رین بھجن چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی، بے نظیر اپنی اکھ کھلائی۔ ست دھرم کہے پرہو کور کُریار مٹا دے سوچ، سوچ سمجھ اپنی دے بدلائیا۔ تیرے درشن تُوں نیتر رہے لوچ، لوچا سب دی پور کرائیا۔ مایا ممتا موہ وکار ودھ گیا ہت، صدی چوڈھویں چاروں کُنٹ رہیا کُرائیا۔ ایکا اپنا نام سنا دے سچ سلوک، سولے ڈھولے جس دی صفت صلاحیا۔ تیرا بھانا کوئی نہ سکے روک، گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے سپس نوائیا۔ وشن برہما شو دیوت سُر رکھ کے تیری اوٹ، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ تُوں نرگن دھار ایکنکار وچ سنسار پرکاش کر نرمل جوت، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیرا جلوہ اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نام خُماری دے مدہوش، سچ پیالہ مدھر جام پیائیا۔ سچ دھرم کہے پرہ نام خُماری دے دے مستی، مست مستانے دے بنائیا۔ تُوں آد جگادی مالک فرشی عرشی، عرشے اعظم اپنا ڈیرہ لائیا۔ تیرا کھیل جگ چوکری گر اوتار پیر پیغمبر چلاؤندے رہے بن کے دردی، دیناں اناتھاں ہو سہائیا۔ سچ دوار ایکنکار ٹھانڈے دربار اکو عرضی، عاجز ہو کے سپس نوائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ ست دیپ میٹ اندھیر گردی، گردش اپنی دے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ ست دھرم کہے پرہو میں رو رو دساں حال، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ چاروں کُنٹ ہوئی بے حال، راؤ رنگ رہے کُرائیا۔ ساچی وست نام دھن کیسے نہ دے نال، من دی نالش سب تُوں رہی ستائیا۔ بن ہر نامے ہوئے کنگال، دؤلت دنی چلے نہ کھئے چترائیا۔ ترے گن مایا پیا جنجال، جاگرت جوت

نہ کھئے رُشنائیا۔ کایا مندر اندر شبد سرُپی وجے کوئی نہ تال، ڈھولک چھینے سرب رہے کھڑکائیا۔ بن تیری کِریا امرت آتمِ نچھر جھرنا دئے نہ کھئے پیال، بوند سوانتی ست ست نہ کھئے ٹپکائیا۔ بن پُرکھ اکال دین دِیال مُریداں پُچھے نہ کوئی حال، مُرشد ہو کے پھیرا نہ کھئے پائیا۔ چار کُنٹ دہ دِشا سرِشٹ سبائی سر تے کوکے کال، کالکھ ٹِگا مستک دھووے کھئے نہ شاہیا۔ پروردگار سانجھے یار تیرا جلوہ نُور تگے نہ کھئے جمال، مقامے حق لاشریک تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان محبوب سمرتھ، تیری مہا آد جُگاد جُگ چوکڑی نت نوت اکتھ، گر اوتار پیر پیغمبر ستجگ تریتا دوپر کلجگ پتہ مارگ گئے دس، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی نام سندیشہ دیوے سچ، بھگت بھگوان نوجوان مرد مردان نرگن دھار کھول اکھ، سنت سُہیلے گُرو گُریچلے کر اپنے وس، گُرمکھ گُرسکھ سجن نام پدارتھ دے اگتی وتھ، صوفی سنت فقیر تیرا گاون جس، ڈھولا سوبلا راگ ناد وچ برہماد صفتی صفت صلاحیا۔ ست دھرم کہے پرہہ میٹ دے سگلی چند، چنتا چکھا رہے نہ رائیا۔ بھگت سُہیلے بنا اپنی بند، بندرابن جان دا لیکھا دے مکائیا۔ تُوں داتا دانی گہر گمبھیر گنی گہند، پاربرہم بے انت انت تیرا کہن کھئے نہ پائیا۔ تُوں اگم اتھاہ ڈونگھا ساگر سُمند، جل تھل تیری کھیل اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھاگ لگا جیو پند، برہمنڈ کھنڈ وجدی رہے ودھائیا۔ ست دھرم کہے میرے صاحب سرب کلا بھرپور، سوامی انترجامی تیری بے پرواہیا۔ اپنا جوتی دے دے نور، نور نورانہ کر رُشنائیا۔ کلجگ میٹ دے کوڑو کوڑ، کوڑ کُریار رہن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں بخشیں چرن دھوڑ، ٹِگا مستک نام رمائیا۔ چتر سُگھڑ بنا مُورکھ مُوڑھ، نام امولک وست دینی ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد جُگ چوکڑی تیرا شبدي حُکم سچ دستور، حُکمے اندر حُکم دے بدلائیا۔

* ۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ گندن سنگھ دے گرہ پنڈ مال چک ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے پرہہ روندے کلجگ جیو جنت، دھیرج دھیر نظر کھئے نہ آئیا۔ مایا ممتا گُڑھ بنیا ہوئے ہنگت، پاربرہم برہم بھيو نہ کھئے کھلائیا۔ چار کُنٹ دہ دِشا ساچا دسے کوئی نہ سنت، ست ستواد شبد اناد نہ کھئے جنائیا۔ بودھ اکادھ نظر نہ آئے کوئی

پنڈت، نراکھہ نام نہ کھئے جنائیا۔ آتم پر ماتم میلا ہونے نہ ساچے کنت، پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ کوڑی کِریا میٹ بندک، چُغلی اندروں دے کڈھائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ دین دُنی لگا دُکھ، دردیاں درد نہ کھئے ونڈائیا۔ غریب نائیاں میٹے کھئے نہ بھکھ، ترشنا آگ نہ کھئے بُجھائیا۔ سچکھنڈ نواسی سچ دوارے کیوں بیٹھا لک، زرگن دھار کر رُشنائیا۔ سنت سہیلے تیرا درشن کر کے ہون خوش، گرہ مندر اندر وجے نام ودھائیا۔ شبدی حُکم دے فرمان کیوں ہوئیوں چُپ، کلمہ اکو اک درڑائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا جھوٹھی دھار بدل دے رُخ، ستجگ ساچا مات لوک کر رُشنائیا۔ سفل کرا جنی ککھ، جن بھگت دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ ویکھ دُکھی دین، اناتھاں ہو سہائیا۔ اپنا مارگ دس مہین، رہبر ہو کے رستہ اک پرگٹائیا۔ جھگڑا رہے نہ نر مدین، مُدعا مالک اکو دے سمجھائیا۔ تیرا حُکم کرن سرب تسلیم، سِر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ بھگت اُدھارنا تیری عادت قدیم، قُدرت دے مالک کرماں دا لیکھا دینا چُکائیا۔ تیرا محل اٹل گرہ گھر شانے عظیم، زرگن نُور تیرا رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچے نام دی دے اک تعلیم، چار ورن اٹھاراں برن طُلبے دے پڑھائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ ساچا دس دے سانجھا ناؤں، ناؤں زرنکار اپنا بھيو کھلائی۔ تیرا دُنکا وجے تھائیں تھائوں، برہمنڈ کھنڈ کر شنوائیا۔ ہنس بُدھی کر کلجگ جیو کاؤں، کاگ رہن کھئے نہ پائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی نت نوت تیرے بتھ نیاؤں، سچ عدالت دے لگائیا۔ جن بھگتاں بن کے میت سِر رکھ ٹھنڈی چھاؤں، اگنی آگ نہ کھئے تپائیا۔ بیڑا پار کر شوہ دریاؤں، در دوارا اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا بن کے پتا ماؤں، بالک آنجانے ہرجن اپنی گود بہائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ دین دُنی گھتے وبیر، واہو داہی جگت لوکائیا۔ ست سرُپہی سب دے لٹھے چیر، اوڈھن نظر کھئے نہ آئیا۔ من واسنا کیتا دلگیر، چنتا چکھا نہ کھئے بُجھائیا۔ ساچا مندر کرے نہ کھئے تعمیر، بُنیاد آد سمجھ کیسے نہ آئیا۔ لیکھا مکے نہ امیر غریب، شاہ سلطان راؤ رنک اکو رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال ستجگ ساچے سرِشٹی اندر دے ساچی ترتیب، طرح طرح نال سمجھائیا۔ کلجگ ویلا انت دِسے قریب، نیرن نیرا ہو کے کوڑی کِریا دے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کلمہ دس حدیث، حضرت ہو کے حق کر پڑھائیا۔ ست دھرم کہے میرے پرم پُرکھ مہروان، محبوب تیری

اوٹ رکھائیا۔ دھرنی دھرت دھول مار کے ویکھ دھیان، دھول رو رو مارے دھائیا۔ سرِشٹی اندر درِشٹی دا دسے نہ کھئے گیان، وشو
 وشیش نظر کھئے نہ آئیا۔ بن تیری کِریا کلجگ کایا کرے نہ کھئے کلیان، کپڑ کور نہ کھئے دھوائیا۔ چار کُنٹ دہ دِشا من واسنا بھجے وانگ
 سوان، دوس زین پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ بن تیری کِریا تیرا کرے نہ کھئے دھیان، آتم پر ماتم میل نہ کھئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، سب دا لیکھا ویکھ آن، زِگن ہو کے پھیرا پائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ کلجگ کورِی کِریا ویکھ لیکھ، لیکھا اپنا دے
 سمجھائیا۔ مایادھاری ودھیا بھیکھ، بھیکھادھاری چاروں کُنٹ رہے بھرمائیا۔ ساچا دسے نہ کوئی دیس، جگت دِشا سارے ونڈ
 ونڈائیا۔ ٹوں آد جگاد سدا رہیں ہمیش، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ دو جہاناں نر نریش، نر نرکارا اک اکھوائیا۔ شبد سُنہپڑا
 حُکمی دُوت اکھا بھج، چار کُنٹ کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر فرمانا دے سندیش، کلجگ
 سندھیا دے بدلائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ ستجگ ساچا دے نام، نام نِدھانا اک پرگٹائیا۔ ست دھرم دا وکھا نشان، نِشانے سارے
 سیس نوائیا۔ سچ دھرم دا وکھا استھان، بھومکا اکو سوہا پائیا۔ جتھے ٹوں میرا میں تیرا ڈھولے جیو جنت سادھ سنت بہ کے گان،
 گاوت گاوت خوشی منائیا۔ ہر گھٹ وسیا نظری آوے رام، کاہن سب دا مالک بے پرواہیا۔ پیغمبراں والا دیندا رہیا پیغام،
 حضرتان والی ہر جو کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ انت سِری بھگونت شبد حُکم نال بدل دے
 نظام، نوبت اپنا نام وجائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ اپنا حُکم دے فرمان، دو جہاناں کر شنوائیا۔ وشن برہما شو سُنن کان، بن کتاں
 دے سُنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرو دھیان، سچکھنڈ بیٹھے اکھ کھلائییا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال نیوں نیوں سیس جھکان،
 سِر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ لوک مات ستگر شبد ہو پردھان، پردھانگی اکو دے وکھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن جس دی مَن آن، آتم
 پر ماتم پڑدا دینا اٹھائیا۔ سرِشٹی درِشٹی دی رہے نہ کھئے دکان، سچ دوارا اکو دینا سمجھائیا۔ جس گرہ مندر دسے سِری بھگوان،
 پُرکھ ابناشی دُھر دا کرتا ڈیرہ لائیا۔ جھگڑا چکے زمیں اسمان، سورج تارا چند رُشنائی نہ کھئے وکھائیا۔ بھگت وچھل گِرور گِردھار
 پارہم پت پریشور تیرا محل اٹل نظری آوے اک مکان، مقبریاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیری سرِشٹی تیری درِشٹی تیرا دین تیری
 دُنی تیرا رکھی تیرا منی سب دی پُکار جائے سنی، انسنت رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ستجگ

ساچے دے ور، ور داتے تیری آس رکھائیا۔ ست کہے پرہہ بخش دے اپنی دات، داتے داتار اپنی دیا کھائیا۔ تیرے نام توں وڈی نہیں کوئی کرامات، کرماں دا لیکھا دے مکائیا۔ آتم پرما تم مل کے ساچی گاوے گاتھ، دُھر دا ڈھولا اِکو گائیا۔ ٹوں سدا سہائی اناتھاں ناتھ، دیناں درد لینا ونڈائیا۔ گھٹ گھٹ اندر تیرا واس، نرگن جوت تیرا پرکاش، شبدا اگتی تیرا ناد، دُھن آتمک راگ دینا سُنائیا۔ کر کیرپا پُرکھ سمراتھ، سچکھنڈ نواسی سب کچھ تیرے ہاتھ، ست دھرم منگے ہو کے داس، چرن کول کول چرن ڈھیہہ پیا سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوگری نت نوت تیرے ساچے نام دا بیٹے مات پرکاش، پرکاش وچوں پرکاش سرشٹی وچ دکھائیا۔

* ۹ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ گرنام سینگھ دے گرہ پنڈ کنگ ضلع امرتسر *

ست کہے پُرکھ اکال ساچی بخش سرن، ست پُرکھ نرنجن دیا کھائیا۔ سرشٹ سبائی ایکنکار ایکا تیرا ڈھولا لگے پڑھن، نام ندھان سری بھگوان جھولی پائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوئی ذات پات دین مذہب ورن برن، رنگ اِکو دینا رنگائیا۔ ٹوں آد جگادی کرتا پُرکھ کرنی کرن، قدرت دا مالک خالق اِک اکھوائیا۔ گرمکھ ساچے سنت تیری منزل اگتی چڑھن، جگت دوارا کوڑ پنڈھ مکائیا۔ نیج لوچن جوتی دھار درس کرن، شبدا دُھن وجے ودھائیا۔ نین کھول ہرن پھرن، فُرن من دا بند کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دوارا اِک وکھائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ ساچی دسدے اپنی (استت)، سیکھیا سرشٹی درشٹی آپ درڑائیا۔ تیرے شبدا دی واچئے اِکو پُستک، نام ندھان تیرا سوہلا ڈھولا گائیا۔ سب دا مالک سانجھا یار نظری آ مرشد، مُریداں دید عید چند کر رُشنائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا کولوں کرا فرصت، مایا ممتا موہ شرع زنجیر کٹائیا۔ کوڑی کیریا ہوئے ہنگتا رہے کوئی نہ عُرت، گہر گمبھیر بے نظیر امرت سیر جام دینا پینائیا۔ جنم جنم دی پاپاں میل دھو دُرمت، پنت پُنیت اندر باہر گیت ظاہر کر صفائیا۔ ساچی سیکھیا دو جہان سری بھگوان شبدا ستگر دے گرمت، من مت لیکھا دے مکائیا۔ تیرا پڑدا چکے کایا ماٹی پنج تت، روپ انوپ ست سروپ دے سمجھائیا۔ آد جگاد نت نوت دُھر سلطان سب کچھ تیرے ہتھ، دو جگاد نظر کھئے نہ آئیا۔ اِک اِکلا ایکنکار پُرکھ

سمرتھ، جُگ چوڑی اپنے حُکمے اندر بھوئیا۔ کلجُگ کوڑی کِریا دے متھ، سَتگر ساچا لوک مات دے پرگٹایا۔ اِکو نام اِکو بھنڈارا کھول ہٹ، اِکو ونجارا ہو کے ونج لے کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نرگن دھار پرگٹ کر سچ، سَت ستواد اپنا حُکم ورتایا۔ سَت دھرم کہے پرہہ ساچا دے دے دُھر دا رستہ، رہبر اِکو نظری آئیا۔ بنہنا پئے کوئی نہ پُستکان والا بستہ، سیس بہار نہ کھئے اُٹھایا۔ اِکو ڈھولا ہووے تیرے جس دا، دوس رین صفتاں وچ صلاحیا۔ اِکو اشارہ ہووے تیری اگھ دا، آخر تیرے وچ ملائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوڑے جگ دا، جاگرت جوت کر رُشنایا۔ پینڈا مُک جائے سنساری جج دا، کایا کعبہ دے وکھایا۔ جتھ نرگن نروریر نراکار ہو کے وسدا، پروردگار ہو کے سوہا پائیا۔ اِکو راگ ہووے اگئی انحد ند دا، شبدی شبدی ڈھولا آپ سُنایا۔ جوت پرکاش ہووے سچ دا، سَت جوت ہووے رُشنایا۔ تیرا کھیل ویکھاں الکھنا الکھ دا، الکھ اگوچر تیری وڈی وڈ وڈیایا۔ کر سوانگ روپ پرتکھ دا، پاربرہم پرہہ اپنا پھیرا پائیا۔ جُگ چوڑی نِت نوت سَتجگ تریتا دوپر کلجُگ جن بھگتاں پیج آیا رکھدا، رکھک ہو کے اپنی سیو کھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تُوں ہر گھٹ انتر آپے وسدا، واسطہ اپنے نال جڑایا۔ سَت دھرم کہے پرہہ لوک مات کر وسیرا، وسریاں لے جگایا۔ جن بھگتاں انتر چاؤ کر گھنیرا، پریم پریتی اِک ودھایا۔ ساچا منتر دس دے تُوں میرا میں تیرا، دوجا رہن کھئے نہ پائیا۔ من واسنا کوڑ رہے نہ ڈیرہ، جھگڑا جھوٹھ دینا مٹایا۔ ساڈھے تِن ہتھ وساپنا کھیڑا، بند کواڑی کھڑکی دے کھلایا۔ اندر رہے نہ کھئے اندھیرا، گپھا بھور اور نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں ٹھاکر صاحب پاربرہم برہم تیرا دے چیرا، چیلار گرا ایکا گھر بہہ کے خوشی منایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لوک مات دھرم بنا ویہڑا، کوڑی کِریا کرم مٹایا۔ سَت دھرم کہے پرہہ سَت دھرم دی دے مت، مت متوالی دُور کرائیا۔ جن بھگتاں رکھ پت، پت پریشور ہو سہایا۔ نجھر جھرنا دے دے رس، امرت بوند سوانتی آپ ٹپکایا۔ سب کچھ تیرے ہتھ، داتے دانی تیری وڈی وڈ وڈیایا۔ نج نیتز نین کھول اگھ، پرتکھ مل گوسایا۔ سَت دھرم دا مارگ لا دے سچ، سَت ستوادی ہو کے سوہا پائیا۔ بہرم بھلیکھا کڈھ کایا ماٹی کوڑی کچ، کنچن گڑھ دے سہایا۔ لُوں لُوں اندر جا رچ، ساڈھے تِن کروڑ تیرا ڈھولا گایا۔ سَتجگ تریتا دوپر گیا لنگھ، کلجُگ لیکھا دے مکایا۔ جن بھگتاں آتم پرما تم مان سہنجنی سیج سدا وس سنگ، سگلا سنگ نبھایا۔ نام شبد دا وجے اِک مردنگ،

دُھنی دُھن وچوں پرگٹائیا۔ ساچے سنتان صاحب ستگر پُرکھ اکال دین دِیال دُنی دے مالک اک اگما دے اند، جس اند دا رس رسنا چکھ سکے نہ رائیا۔

* ۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ تریں سنگھ دے گرہ پنڈ کنگ ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے پرہہ شبد اگمی ناد و جا اپنا ڈنکا، کلجگ کوڑ ملیچھ دے مٹائیا۔ بودھ آگادھ شبد جانا چار ورن اٹھاراں برن راؤ رنکا، اوچان نیچان ذاتاں پاتاں دیناں مذہباں بہرم گڑھ دے ٹڑائیا۔ من واسنا کوڑی کیریا ہوئے ہنگتا تن وجود رہے کوئی نہ شنکا، شہنشاہ ہو کے شاہ پاتشاہ اپنا پڑدا دے اٹھائیا۔ تیرا کھیل آد جگاد جگ چوڑی لوک مات نرگن سرگن دھار بار انکا، نت نوت اناشی اچت پاربرہم پرہہ اپنا پھیرا پائیا۔ ستجگ ساچی پُرکھ اناشی ست سچ بنا بنتا، گھڑن بھنہار سمرتھ سوامی انترجامی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرا کھیل نويلا جگ چوڑی سرب گنوتا، گہر گمبھیر بے نظیر لاتصویر حکمے اندر حکم دے بدلائیا۔ نو ست لکھ چوراسی ویکھ جیو جنتا، انڈج جیرج اُتہج سینج چارے کھانی پڑدا اوہلا آپ چکائیا۔ بن تیری کیریا ہر محبوب ساچا صوفی سنت فقیر ملے نہ پنڈتا، بودھ آگادھ نام ندھان نش اکھر نراکھراں وچوں باہر نہ کھئے سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر پیر بھگت سہیلے تیرے در درویش ہو کے کردے مٹتا، وشن برہما شو کوٹن کوٹ بیٹھے سیس نوائیا۔ سجدیاں وچ اُتر پورب پچھم دکھن جھکدے ویکھے سمتا، پُرکھ اکال دین دِیال تیرا انت بھکونت کہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کوڑ گڑیار گڑھ ہنکار مایا ممتا موہ وکار توڑ کلجگ ندکا، مانو مائکھ مائش آتم پرماتم پرماتم آتم تیرا روپ نظری آئیا۔ ست دھرم کہے پرہہ کلجگ اتم دے دے ست اپدیش، اکو نام تیرا سرشٹی درشٹی اندر نظری آئیا۔ تُوں شاہ سلطان سری بھگوان سچکھنڈ نواسی پُرکھ اناشی درگاہ ساچی دا سچ نریش، نر نرائن بن نیناں اپنا بھیو ابھید دے گھلائییا۔ تیرا نام شبد اپارا ایکنکارا جس دا سرگن کھیل ہویا تیئی اوتارا، عیسیٰ موسیٰ محمد بول کے گئے تیرا نعرہ، نانک نرگن سرگن دھر کے روپ دس دسمیش، دہ دشا ونڈا کے حصہ اکو ڈنکا فتح تیرا گیا وجائیا۔ تُوں آد

جُگادِ نِتِ نوتِ سدا رہیں ہمیش، کلجُگِ انتِ تیرے دوارے سارے ہوئے پیش، پیشوا سارے بیٹھے سیسِ نوائیا۔ سجدیاں وچ بندنا وچ ڈنڈوٹِ وچِ نستے وچِ کرنِ آدیس، بنِ سیسِ جگدیشِ سیسِ رہے جھکائیا۔ تیرا آدِ جُگادِ نِتِ نوتِ دو جہاناں اولڑا ویس، جوتی جاتے پُرکھِ بدھاتے نرگنِ دھار لے اوتارِ پاربرہمِ پرہہ دُھر فرمانا اپنا حُکمِ دے چلائیا۔ جوتی جوتِ سرُپِ ہر، آپِ اپنی کِرپا کر، سچ سہاؤنا اکِ دوار، دُھر دربارِ وِجْدی رہے ودھائیا۔ ستِ دھرمِ کہے پرہہ کلجُگِ اتمِ پا پھیری، نرگنِ ہو کے ویس وٹائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنتِ ویکھِ گروُ گرِ چیری، چِلا گرُ گرِ چِلا اکِ رنگِ نہ کھئے سہائیا۔ چار ورنِ اٹھاراں برنِ رینِ ہوئی اندھیری، بنِ ستگرِ شبدِ ساچا چندِ اگئی نورِ ظاہرِ ظہورِ کرے نہ کھئے رُشنائیا۔ رسنا جہوا گا گا تھکی بئی دند، تیرا ہتھ نہ آیا کیسے پرمانند، نِجانند وڑ کے مندرِ چڑھ کے گرہِ بہترِ انترِ نرنترِ تیرا درسِ کھئے نہ پائیا۔ تُوں آدِ جُگادی اکِ، برہمِ برہمادِ تیرا سکھ، گرِ اوتارِ پیغمبرِ تیرا بھوکھ، چوڈاں وِدیا تیرا لیکھ نہ سکے لیکھ، قلمِ شاہی کاغذِ لوکِ ماتِ ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ بنِ گوبندِ دھار کیسے نہ آویں دس، کھیل کریں اگئی نِت، نرورِ ہو کے نراکارِ اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوتِ سرُپِ ہر، آپِ اپنی کِرپا کر، ستِ دھرمِ کہے اکو دینا دُھر دا ور، دھرمِ آتما پرمانما اپنے رنگِ رنگائیا۔ ستِ دھرمِ کہے پرہہ نرگنِ سرگنِ ہو کے مار گِڑا، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ جیو جنتِ سادھ سنتِ من متِ بھیدِ وچِ پایا جھپڑا، اندرِ وڑ کے تیرا درسِ کر کے ستِ سوامی انترجامی ممتا موہ نہ کھئے چُکائیا۔ گرِ اوتارِ پیغمبرِ شاسترِ سمرتِ ویدِ پُرانِ انجیلِ فُرانِ کہانی بانی کہندے نیرن نیرا، دُورِ دُراڈا کیسے ہتھ کیوں نہ آئیا۔ جن بھگتاں وسا دے ساچا کھپڑا، جتھے بنا ملاحِ بٹھیں بیڑا، کھیوٹِ کھیٹا اپنا روپِ بدلایا۔ پرِمِ پُرکھِ پرمانمِ آتمِ کر دے سچّی مہرا، مہرِ والی مُحبّتِ محبوبِ اپنے گھرِ دی دینی پرگٹائیا۔ اکو رنگِ نظری آوے سنجھِ سویرا، نِتِ نوتِ درشنِ ہووے تیرا، جوتی جوتِ رُشنائیا۔ جوتی جوتِ سرُپِ ہر، آپِ اپنی کِرپا کر، ستجُگِ کہے لوکِ ماتِ موہے دھرنی دھرتِ اُپرِ دھر، دھرتِ دھولِ ہوؤلا بھار دینا کرائیا۔ ستِ کہے میرے پرہہ اگئے میت، مِتِ پیارے دیا دے کھائیا۔ کلجُگِ اندرِ ستجُگِ سوہنی لگے ریت، ریتیان ساچا مارگ دے وکھائیا۔ جن بھگتاں کایا ماٹی کرنی ٹھانڈی سیت، امرتِ میگھِ نِجھرِ جھرنا اکِ جھرائیا۔ تُوں میرا مین تیرا آتمِ پرمانمِ پاربرہمِ برہمِ سانجھا ہو جائے گیت، اللہِ واپگرُ رامِ نامِ گاڈِ خُدا سارے تیرا نامِ کہے کے تیرے وچِ سہائیا۔ جھگڑا رہے نہ مندرِ مسیت، نظری آویں ہر گھٹِ انترِ بہیت، لیکھا چُکے

ترے گن مایا پارہم پت پریشور اپنا کھیڑا دے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو رنگ رنگا ہست کیٹ، کوڑ کٹب دے کھپائیا۔ ست دھرم کہے ستجگ ساچا مارگ رکھ، رکھیا کر تھاوں تھائیا۔ سرشٹ سبائی نیج نیتر لوچن کھول اکھ، دو اکھاں باہروں درشٹی وچوں انتر اپنے وچ سائیا۔ تیرا حکم سندیشہ نام دھر دا ستگر سچا، جگت گرو کم کیسے نہ آئیا۔ تیرا کھیل دو جہاناں سب دا بنے سخا، سخا سخائی ہو کے اپنی دیا کھائیا۔ بن تیرے تیریاں بھگتاں دوسرے آگے کدے جھکے نہ متھا، مستک دھوڑی خاک اور نہ کھئے رمائیا۔ گر گوبند دس دسمیش شبدی حکم دے کے آیا سکھاں، بنا پُرکھ اکال دوجا پتا نہ کھئے منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارا ایکنکارا لوک مات دینا پرگٹائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ تیری کوئی نہ رکھے اوٹ، چار ورن اٹھاراں برن کھوج کھوجائیا۔ شبدی کیسے نہ لگے چوٹ، سرتی سوئی نہ کھئے اٹھائیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا لگا روگ، سنسا وچوں نہ کھئے چکائیا۔ تیرے پریم دا جانے کوئی نہ جوگ، باہروں تن وجود کیڑ سارے رہے رنگائیا۔ تیری سیجا دا جانے کوئی نہ بھوگ، ناری کنت مل مل اپنی خوشی منائیا۔ تیرے گرہ دا کوئی نہ جانے سنجوگ، آتم پر ماتم مل کے کون دوارے سوبھا پائیا۔ گھٹ اندر گرہ بھیتر جگے کوئی نہ جوت، اندھ اگیان نظری آئیا۔ من بڈھی دی سارے کردے سوچ، شبدی حکم سن کے خوشی نہ کھئے دکھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان کھانی بانی پڑھدے روز، روضے نماز رکھ کے تیرا نور نور وچوں نہ کھئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کلجگ انت سری بھگونت نرگن دھار ایکنکار وچ سنسار حکمے اندر آپے پہنچ، دور دراڈا پندھ مکائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ کلجگ انت ویلا ویکھ آخیر، آخر سپس جگدیش جھکائیا۔ پلو چھڈ گئے پیغمبر پیر، ناتا توڑ نہ کھئے نبھائیا۔ شرع مار سرب زنجیر، دین دنی گئے بندھائیا۔ تیرا بھیو نظر نہ آئے بے نظیر، نظر سارے گئے اٹھائیا۔ تیرے ہتھ وڈی تدبیر، دو جہاناں دے سمجھائیا۔ جھگڑا رہے نہ غریب امیر، امراؤ امراید دے دکھائیا۔ تیرا حکم نرالا عجیب، شبدی فرمانا اک درڑائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال تیری اکو نظری آوے دید، دائریاں وچوں لیکھا دینا چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، میری آسا منسا پوری کر امید، آمد وچ آ کے عملان دا لیکھا ویکھ دکھائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ سرشٹ سبائی ویکھ سگلی، چاروں کٹ کھوج کھوجائیا۔ نام رنگن چڑھے کوئی نہ رنگلی، رنگ رنگیلا مادھو نظر کیسے نہ آئیا۔ تیرے حق

پیار دی کرے کوئی نہ بندگی، غرضان کارن فرضان کارن تیرا نام رہے دھیائیا۔ ساچی دھار کیسے نہ ملے اند دی، اندر پیار
 واسی تیری داسی بھگت نہ کھئے بنائیا۔ لہنا دینا چُکیا نہ کیسے پون سواسی، پون پونان وچوں پاربرہم مل کے خوشی نہ کھئے منائیا۔
 کلجگ سنتان اندر آئی اداسی، مایا ممتا موہ رہی ستائیا۔ ساچا شبد دُھر دا نام کیسے کول نہیں اگتی راسی، پچھلی ودیا پڑھ پڑھ
 سارے رہے سنائیا۔ تیری چرن دھوڑی ملے نہ دُھر دی راکھی، رکھ رکھی والی ہتھ کیسے نہ آئیا۔ رُوح بُت تن ماٹی خاک ہویا نہ
 پاک پلکی، پتت پتت پوت اپنا آپ نہ کھئے کرائیا۔ صاحب سمرتھ تیری مہا اکٹھ جن بھگتاں دے اپنی وتھ، نام ائملا دے رس، آتم
 پرما تم تیرے ہووے وس، دوجا ناتا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مارگ اکو لا دے سچ، بھاگ لگے
 کایا ماٹی کچھ، لوں لوں اندر جانا رچ، ساڈھے تین کروڑ تیری گاتھا گا گا شکر منائیا۔ ست دھرم کہے پرہ تون آد جگادی اکو پُرکھ
 اکال بہ تیرے نام، گنتی وچ گنت کیوں دتی گنائیا۔ تیرا ست دلارا شبد اکو والی دو جہان، گر اوتار پیغمبر بہ روپ کیوں آیا
 بدلائیا۔ تیرا اکو آد جگادی سچا نام، کیوں اللہ واپگر رو رام کہے کے تینوں رہے پرگٹائیا۔ تیرا آد جگادی اکو جام، کیوں پیالے وگھ
 وگھ کایا ماٹی اندر دتے ٹکائیا۔ تون سچکھنڈ دوارے اکو گھر کریں بسرام، مقالے حق ڈیرہ لائیا۔ کی دیناں مذہباں وچوں تینوں ملدا
 آرام، سچ سچ دے سمجھائیا۔ کی پیار آوندا وچوں اسلام، اسم اعظم پڑدا دے اٹھائیا۔ کیوں کہے دتا کرشن کاہن، گھنٹیا ہو کے
 بنسری جگت وکھائیا۔ کیوں پرگٹ کیتا ستنام، نانک نرگن سرگن ڈھولا گائیا۔ کیوں فتح ڈنک وجایا آن، واپگر رو دے جاپ جپائیا۔
 تون آد جگادی اک بھگوان، کیوں ونڈاں وچ سرشٹی دتی پائیا۔ ایسے کر کے شبد گرو تینوں کر کے انت پرنام، پُرکھ اکال تیرے آگے
 منگ منگائیا۔ جس ویلے کلجگ انت لیکھا چُکے وچوں جہان، لوک مات رہن نہ پائیا۔ اوس ویلے پرم پُرکھ سرشٹ سبائی دینا اپنا
 اک پیغام، وشن برہما شو گر اوتار پیغمبر بھگت سہیلے نال ملائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال گگن گگنتر تیرا متن اک ودھان،
 چوڈاں لوک چوڈاں طبق سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ ساریاں کلمیاں دا کلمہ ہووے تیرا نام، علمیاں دا علم تینوں کرے پرنام، بڈھی دا
 لیکھا جانے نہ جیو آنجان، بڈھی تون پرے تیری شروع ہندی شرع، اکو روپ نر ہرا، دوجا نظر کیسے نہ آئیا۔ جیو آنجانا کلجگ من
 ممتا وچ، سنساری دھاراں وچ، جگت وچاراں وچ، دیناں مذہباں دیاں کھاراں وچ تیرے نال لڑے، منزل حق کوئی نہ چڑھے،

سُرتی شبد کیسے نہ پھڑے، آتم پر ماتم ڈھولے کھئے نہ پڑھے، سچکھنڈ دوار کوئی نہ وڑے، پُرکھ اکال سرن کوئی نہ پڑے، جیو جنت جیوت جگ نہ مرے، بھے بھو وچ نہ تیتھوں ڈرے، اوہدی واسنا کی کرے، جنہاں دے اندر بھلیا بے پرواہیا۔ ست دھرم کہے پرہہ کچھ مارگ دس دے اگلا، بھيو ابھیدا دے کھلائیآ۔ گوہند شبد ملا دے ستگر سگلا، سنگی دھر دا نظری آئیآ۔ کلجگ جیو پیڑا بغلا، مانک موتی چوگ سچ سرور وچوں ہتھ کھئے نہ آئیآ۔ پُرکھ اکال دین دیال تینوں لبھدے وچوں جنگلا، سمنڈ ساگر ٹلے پربت ڈونگھے کندر پھول پھولائیآ۔ شوودوالے مٹھ مسیتاں وچ کر کے بندنا، بندے اپنا بندی خانہ رہے تڑائیآ۔ پروردگار سانجھے یار جن بھگت سہیلے اپنے انگ لا، بنا انگیکار توں بیڑا پار نہ کھئے کرائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب ستگر دھر دے ٹھاکر کلجگ کوڑی کیریا دین دنی ویکھ ڈونگھا ساگر، گہر گمبھیر بے نظیر اپنا آپ بدلائیآ۔ ست دھرم کہے پرہہ سچ لا دے اُتے دھرتی، دھرم دوار اک وکھائیآ۔ سب دا بن جا ندھ پرتی، پریم ہو کے ویکھ وکھائیآ۔ توں مالک دو جہاناں عرشی، فرشی ہو کے دے وڈیائیآ۔ گر اوتاراں پیغمبراں تیرے آگے پائی عرضی، عاجز ہو کے سیس نوائیآ۔ سب نے آسا منسا رکھی اپنی عرضی، غرضیکہ تیری اوٹ تکائیآ۔ تیری دھار نہکلنک نرائن ہووے نہ دی، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا پھیرا پائیآ۔ توں سار پاویں پُرکھ اکال گھر گھر دی، گرہ گرہ اپنا پڑدا لاپیآ۔ تیری آتم تیرا ڈھولا ہووے پڑھدی، دھر دا ناد کریں شنوائیآ۔ کھیل جانے چوٹی جڑدی، مدھ اپنا حکم ورتائیآ۔ دھار بخش اگئی سر دی، سرور اکو دئیں پرگٹائیآ۔ کلا پٹیں کلجگ کل دی، کلمے والے دئیں کھپائیآ۔ کھیل بدل کے دئی دویتی سلّ دی، صلح کل ہو کے نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، آسا سب دی پوری کر پریم پیار وچ جن دی، جن بھگت سجن گرمکھ گرسکھ اپنے وچ ملائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نہ، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیل تیری ہووے نہچل دھام اٹل دی، اچھل چھل رہن کھئے نہ پائیآ۔

* ۹ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ گرجش سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

ست کہے پرہہ شبدی شبد وجا دمامہ، ڈنکا راؤ رنک اک وجائیا۔ تیرا پرسدھ ہووے کل کلکی اتم جامہ، ضامن ہو کے دے سمجھائیا۔ نظری آگمی رام، رام رمیا سوہا پائیا۔ بنسری سنا ساچے کاہنا، نام دُهن کر شنوائیا۔ صاحب سلطان بن مہروانا، پیغمبر دھار سمجھائیا۔ ساچا نام دے گن ندھانا، گرو گریو کھائیا۔ تیرا کھیل ہووے جگت مہانا، بھيو ابھیدا دے کھلائیآ۔ سب نوں مٹنا پئے بھانا، لاگے ہو نہ کھئے اٹکائیآ۔ ست سچ دھرم لا چتر سجانا، کوڑ کڑیا دینا کھپائیآ۔ آتم دے سرب گیانا، اگیان اندھیر دینا مٹائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، پرگٹ ہو وشنوں بھگوانا، وشو واسنا دے بدلائیآ۔ ست کہے پرہہ وشو دے وچار، دھار شبدی اک درڑائیآ۔ سارے منگن تیرا دیدار، چار کُنٹ دھیان لگائیآ۔ ڈنکا شبد وجے اپار، پرہہ پڑدا دینا اٹھائیآ۔ پورب لہنا دینا قرض لاه ادھار، دُهر دی بھگتی بھگتاں جھولی پائیآ۔ سچ دھرم دا دس وبار، ووباری ہو کے کار کھائیآ۔ گر اوتار پیغمبر تیرا کردے گئے انتظار، اڈیک وچ تاریخ گئے بدلائیآ۔ توں آد پُرکھ اپرمپر سوامی کلکی اک اوتار، جس دی کلا ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں پا سچ دوارے سار، سار شبد نال سارتھ سب دا پور کرائیا۔

* ۹ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے پرہہ جن بھگتاں لیکھے لا رین گھال، نام ندھان مزدوری سب دی جھولی پائیآ۔ پریم پیار مُحبت وچ بنا اپنے لال، رنگ اولٹرا اک چڑھائیآ۔ دیا باقی کھلاپاتی جوتی جوت دے بال، نرگن نور ہووے رُشنائیآ۔ ترے گن مایا ناتا تئے جنجال، پنچ وکار نہ کھئے ہلکائیآ۔ شبد آگمی وجا تال، انحد راگی راگ سنائیآ۔ کایا مندر اندر وکھا سچی دھرمسال، گرو دوار ساچا سوہا پائیآ۔ جتھے پوہ نہ سکے کال، جم ڈنڈ نہ کھئے لگائیآ۔ مالک ہو کے وسین نال، پرما تم آتم جوڑ جڑائیآ۔ جھگڑا رہے نہ شاہ کنگال، راؤ رنک اکو گھر وسائیآ۔ تیرے وچھوڑے وچ جن بھگت بھئے نہ کھئے بے حال، وجوگی نظر کھئے نہ آئیآ۔ دُهر سنجوگ میلنا آن، آپ اپنی دیا

کھائیا۔ در دوارے ٹھانڈے دینا مان، سچکھنڈ دوارے بھشنی سچ سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کلجگ کوڑ دینا کھپائیا۔ ست دھرم کہے پرہ جن بھگتاں پوری کردے منسا، آسا آشا وچوں بدلائیا۔ سوہنگ روپ بنادے ہنسا، نام ندھانا مانک موتی چوگ چکائیا۔ من وکاری ہنکاری میٹ دے کنسا، سرتی شبد شبد اٹھائیا۔ آتم پرما تم تیری بن جائے انسا، پوت سپوتا ساچا دینا وکھائیا۔ دے وڈیائی وچوں سہنسا، سنت سہیلے آپ ترائیا۔ ڈھر درگاہی بن کتا، مالک ہو کے کھوج کھوجائیا۔ پھری دروہی وچ جیو جنتا، سادھ سنت دین دہائیا۔ گڑھ کیسے نہ ٹٹے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ تیرے دوارے پُجے کوئی نہ منگتا، پاندھی ہو کے پندھ نہ کھئے مکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کر پرکاش اگتی چند دا، نرگن نور ہووے رُشنائیا۔ ست دھرم کہے پرہ جن بھگتاں توڑدے بہرم، سنسا روگ رہے نہ رائیا۔ بھاگ لگا دے کایا ماٹی چرم، چانن جوت نور کر رُشنائیا۔ سچکھنڈ دوارے دے دے اکو سرن، سرن اپنی دے سمجھائیا۔ لیکھا مکا دے جن مرن، گیڑ چوراسی دینا کٹائیا۔ تیرے نام دا ڈھولا اکو پڑھن، تون میرا میں تیرا دوس زین گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہرجن بھگت سہیلے تیرے ٹھانڈے دربارے ترن، تارنہار سمرتھ سوامی پُرکھ اکال نرگن دھار اپنی دیا دینی کھائیا۔

* ۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ گرمکھ سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے پرہ سرشٹ سبائی اکو کر دے پوجا، ستجگ ست ست مات پرگٹائیا۔ تڈھ بن دوسر رہے کھئے نہ دوجا، اشٹ درشٹ اندر اکو نظری آئیا۔ انتر بھيو کھلا دے گوجھا، برہم پڑدا آپ اٹھائیا۔ نابھی کول کر مؤدھا، جھرنا اگم دے جھرائیا۔ تیرے سچ دوار دی آوے سوچھا، سمجھ دینی بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا بھيو آپ درڑائیا۔ ست دھرم کہے پرہ اپنی کردے کیرپا، کیرپا ندھان دے وڈیائیا۔ کلجگ مایا ممتا موہ مٹ جائے پیتا، پیریت دا لیکھا دے چکائیا۔ جہان سیوک ہووے اک دا، ایکنکار اکو نظری آئیا۔ نانا جوڑدے ساچے بت دا، بتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جھگڑا مکا دے سدا نت

دا، نرویر ہو کے اپنا رنگ چڑھائیا۔ پاسا بدل دے اپنی پٹھ دا، کروٹ وچ لے انگرٹایا۔ چار کُنٹ اِکو پُرکھ اکال تُوں ہی دِسا، تُوں ہی تُوں ہی ڈھولا سرب گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مان دے دُھر دے پت دا، پتا پُوت گود اُٹھائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ جن بھگتاں سُنیں کوک، ساہ ساہ نال کُراٹایا۔ کلجُگ ممتا موہ رہی پھوک، اگنی آگ رہی جلاٹیا۔ پڑدا لاه دے کایا اندر پنج بھُوت، پنچم پنچ شبد کر جنائیا۔ کر پرکاش ساچی کوٹ، دِشا تیری نظری آتیا۔ لیکھا رہے نہ جوٹھ جھوٹھ، جھگڑا کوڑ دینا مُکائیا۔ دیاوان ہوکے جانا تُٹھ، دیناں اناٹھاں ہو سہائیا۔ امرت جام دے گھٹ، پیالہ دین دیا لہتھ پھڑائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی جیہڑا جاوے چُھٹ، چُھٹکارا ملے دین دُنی لوکائیا۔ اِکو تیرے نام دی گائے ٹک، سوہنگ ڈھولا سہج سُبھائیا۔ اگلا پینڈا جائے مُک، سچکھنڈ بہہ کے وجے ودھائیا۔ تیرے قدماں اُتے سپس جائے جھک، دوجا اِشٹ نہ کھئے منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وشنوں بھگوان، اپنی دھاروں آپے اُٹھ، مات پت جگت نہ کھئے بنائیا۔

* ۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ سرمکھ سِنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے پرہہ جن بھگتاں کر اتم بُدھی، سریر وچوں بے نظیر نظری آتیا۔ پگھ رہے نہ کھئے ودی سُدی، سدا سدا سد اِکو رنگ وکھائیا۔ ہووے پرکاش کایا ماٹی ساچی جھگی، ساڈھے تین ہتھ دِپیک جوت ہووے رُشنائیا۔ اگنی منزل سب دی جائے مُکی، چوراسی گیڑا جیہڑا چارے کھانی دینا مُکائیا۔ اپنا نام سمجھاؤنا اپنی دُھر دی ٹکی، گیت گا کے تیرے وچ سہائیا۔ پُرکھ اکال تیرے وچھوڑے دا بھگت جن رہے کھئے نہ دُکھی، سُرتی شبدی جوڑا دینا جُڑائیا۔ تیرے نام دی رمز رہے کھئے نہ لکی، اشارہ نر نرنکارا دینا وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں اوٹ تیرے اُتے سٹی، سہارا تیرا رہے تکائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ جن بھگتاں دے اگنی شکتی، نام ندھان جھولی پائیا۔ سب دی پوری ہووے بھگتی، بھگون مل کے خوشی منائیا۔ دوس رین رہے مستی، خُماری اِکو دینی چڑھائیا۔ ساکھیات نظر آوے تیری ہستی، ہست کپٹاں وچ پڑدا دینا اُٹھائیا۔ تُوں مالک آد جُگاد دُھر دا عرشی، پریم ہو کے پریم دینا بنائیا۔ کلجُگ انت کر کھیل اُپر دھرتی، دھرنی دھول تیری آس رکھائیا۔ کھیل جان گھر گھر

دی، گرہ گرہ پڑدا دینا اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سَت دھار تیرا پیار اِکو منگدی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ سَت دھرم کہے پرہہ بھگتاں بندھا اپنا ناتا، بندھن اِکو دینا پائیا۔ جگت سماج وچوں باہر سُننا اپنی گاتھا، گہر گمبھیر کر پڑھائیا۔ ساچے نام دی نِمرتا وچ دے داتا، سِمرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیرے حُکم دا جو شبدی مَن آگھا، آخر منزل چڑھ کے تیرا درشن پائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا بدل دے پاسا، پاشا جگت اُٹھائیا۔ سچکھنڈ نواسی سَتجگ ساچی دھرم دوارے پار آسا، گوپی کاہن اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وشنوں بھگوان، چار جگ تیری گاؤندے گئے گاتھا، کہانی بانی تیرا نام وڈیائیا۔

* ۹ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ گرُمکھ سِنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

سَت دھرم کہے جن بھگتاں دے پورن بھرواسا، وِشیاں وچ وِسر کھئے نہ جائیا۔ پریمیاں پیاریاں نال کدے کریں نہ روسا، جگ جنم دیاں رُسیاں لینا منائیا۔ گرُمکھ وچھڑ نہ جائے کوئی نردوشا، دوشی چرن آئے پار لنگھائیا۔ ساچے نام دا پیغام دے دے وچ ہوکا، حُکماں توں باہر اپنا حُکم منائیا۔ دوارا نرنکارا اپنا دسدے سوکھا، مالک سیج دینا سمجھائیا۔ جن بھگتاں برتھا جان نہ دینا مانس جنم دا موقع، مُکمل اپنا لیکھا دینا چُکائیا۔ بُدھ ملین رہے کھئے نہ تھوتھا، پتت پُنیت دینا کرائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی ساڈھے تِن ہتھ کوٹھا، ہر مندر سوہنا دینا سہائیا۔ جتھے نرمل جگے جوتا، جوتی نور ہووے رُشنائیا۔ دُھن اُچے اک سلوکا، سوہنگ سو ہووے شنوائیا۔ من کرم دیوے کوئی نہ دھوکھا، دھرم بھرم نہ کھئے بھلائییا۔ بُدھی چلے کھئے نہ سوچا، مت ممتا نہ کھئے ودھائیا۔ چنتا برکھ رہے نہ سوگا، غم اندروں دے کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، جن بھگتاں سیج گرہ بخش سچی سرنائیا۔

* ۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ کندن سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے پرہ جن بھگتاں ہو سہائک، سہائتا تڈھ بن نظر کھئے نہ آئیا۔ دھر دا نام سچ کر ہدایت، سرت شبدا گیان سمجھائیا۔ انڈھڑا گیان کر عنایت، گھر وچ گھر دینا ٹکائیا۔ تیری ایتھے اونھے دو جہاناں منگدے سدا حمایت، ہم ساجن بن کے سنگ دینا نبھائیا۔ چرن پریتی اندر مہر نظر کرنی روایت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ست دھرم کہے پرہ جن بھگتاں دے دے اپنا نور، نیج نیتر دے کھلائییا۔ امرت سر دا دے سرور، سرتی شبدا وچ سمائیا۔ بھنڈارا نام ہووے بھرپور، توٹ رہے نہ رائیا۔ پینڈا چکے نیڑا دور، گھر وچ بیٹھا سوہا پائیا۔ اکو وار سب دی بینتی کر منظور، دو جی وار متتاں کڈھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ درشن دے حاضر حضور، ضرور اپنا پھیرا پائیا۔ کوڑا گرہ نہ رہے غرور، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سرن دینی وکھائیا۔ ست دھرم کہے پرہ بھگتاں کر سچ ملاپ، مل مل اپنا بھو کھلائییا۔ دھر دا دس اگتی جاپ، ستجگ ساچا راہ چلائییا۔ جنم کرم دا رہے نہ پاپ، ڈرمت میل دھوائیا۔ جدھر تکن نظری آویں ساکھیات، سوچھ سروپی اپنا پڑدا دینا اٹھائیا۔ دے وڈیائی وچ کائنات، دین دنی وجدی رہے ودھائیا۔ بہ صفت لکھی پچھے وچ کاغذات، قلم شاہی رنگ چڑھائیا۔ حُکے اندر دے شاباس، مہروان مہر نظر تکائیا۔ سچ دوارے سچکھنڈ آپے کر آباد، گھر اندر اکو دے وکھائیا۔ جتھے کھیڑا کدے نہ ہووے برباد، قلعہ کندھ نہ کھئے ڈھائیا۔ اکو پُرکھ اکال تیری آوے یاد، یادداشت سکے نہ کھئے بھلائییا۔ بھگت بھگوان پریم پریتی اندر کھول راز، رازق رزق رحیم رحمت آپ کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا لیکھے لا سواس سواس، جو جن تیرا نام دھیائیا۔

* ۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ گردیال سنگھ بردیپ سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے پرہ جن بھگتاں دے چرن نواس، سچکھنڈ دوارے بہ کے خوشی منائیا۔ جنہاں تیرا نام جیبا سواس سواس، سوارتھ پرمارتھ اپنے نال دینا بنائیا۔ مانس جنم کرنا راس، چوراسی والا گیڑ نہ کھئے بھوائیا۔ جوتی جوت کر پرکاش، پرکاش پرکاش وچ ملائییا۔ سچ دوارے تیرے ہووے داسی داس، آتم پرماتم تیری سیو کھائیا۔ پینڈا مُک جائے پرتھی آکاش، گگناں توں اُپر تیرا

درشن پائیا۔ تیرا نورِ ملے وچ نورانی ذات، وکھرا گھر نہ کھئے وکھائیا۔ لیکھا پورا کر دے قلم دوات، شاہی نال شہنشاہی دے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں دے اوہ سواد، جو سواد رسنا چکھ نہ سکے رائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ جن بھگت تیرا نام رس لین چکھ، بن دندان دے وکھائیا۔ سرِشٹی نالوں درِشٹی ہو جائے وکھ، اِشٹی اِکو نظری آئیا۔ تیرے نام دا ڈھولا گاون جس، شبدي تیرا گیت الائیا۔ تُوں مہروان محبوب ہو کے دینی ساچی وتھ، وست امولک جھولی پائیا۔ دھرم دھار چلاؤنا رتھ، وڈ رتھواہی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ستجگ ساچی سمجھاؤنی گتھ، کہانی کتھ اکتھ پرگٹایا۔ تُوں سرب کلا سمرتھ، تیرے نام دی وجے اِکو ودھائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت سرِشٹ سبائی جگ، جگ جیون داتے جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹ اگنی اگ، سانتک ست اک ورتائیا۔ جن بھگتاں اپنے ملن دا آپ دس سبب، سب دا لہنا دینا پورا دے کرائیا۔ جگت کِریا نانا تھے سماج سب، اِکو تیرا میرا ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سنت سہیلے لکھ چوراسی وچوں لبھ، لایق نا لایق دینے بنائیا۔ ست دھرم کہے تیرا بھگت کدے نہ ہووے موركھ، موركھ مت نہ کھئے رکھائیا۔ تُوں سب دی آسا منسا پورت، پورن اچھیا دینی کرائیا۔ تیرے نام دی سن کے ساچی تورت، تریا پد توں آگے چڑھ کے منزل خوشی منائیا۔ نرگن دھار نرگن جوت اپنی دسنی اگتی صورت، جس دی ریکھا جگت نہ کھئے وکھائیا۔ نانا توڑ کے کوڑو کوڑت، کوڑ کُٹب وچوں باہر کڈھائیا۔ جن بھگتاں سری بھگوان اِکو تیری رکھی ضرورت، ضروری مزدوری اپنیاں دی جھولی دینی پائیا۔ ستجگ ساچے دی ساچی کرنی بھگتاں نال مہورت، دوجا ساتھی سنگ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، سرب کلا بھرپورت، بھرم بھے بھو سب دا دینا چکائیا۔

* ۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ سکھدیو راج دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے پرہہ جن بھگتاں نیڑ نہ آون پنچے، پنچے وچوں گرمکھ دینے چھڈائیا۔ شبدي دھار پھڑنے اپنے شکنچے، شکایت دسن دی کیسے نیتی رہے نہ رائیا۔ تیری وڈیائی سورے سربنگے، تیرے ہتھ سوہیا پائیا۔ نو دواریاں توں باہر ایہہ سپجے رہن ٹنگے،

اندر وڑ نہ دین دُہائیا۔ من نال مل کے کرن نہ دنکے، جھکڑے وچ چھیڑ نہ کھئے چھڑائیا۔ ڈردے رہن تیری دھار تیکھی کھنڈے، کھنڈر
 وچوں سر نہ کھئے اُٹھائیا۔ تیرے بھگت آتم پیار ہوں نہ کدے رنڈے، رنڈیا سب دا دینا مُکائیا۔ سدا وسن تیرے سنکے، گھر
 سوامی مل کے سوہیا پائیا۔ ساچا دینا پرماندے، پر م پُرکھ رس چکھائیا۔ امرت دینا دُھر دی گنگے، جھرنا اپنا اک جھرائیا۔ کوڑ
 کریا میٹ کھبے، ساجن ہو کے لینا اُٹھائیا۔ لیکھے لاؤنا پون سواس دے، دماں دا دامن آپ ہو جائیا۔ کوڑا لالچ رہے نہ طمعے،
 تامس اندروں دینی بُجھائیا۔ جو سنت سُہیلے گرمکھ ستگر گھر جھے، جنم مرن دا لیکھا دے مُکائیا۔ مہروان ہو کے بیڑا لوک مات
 بنھے، ویندی دھار نہ کھئے وہائیا۔ پنج وکار کدے نہ ڈنّے، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 مہروان سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ست دھرم کہے پرہ جن بھگتاں نیڑ نہ آون پنج دوت، دوتی دُشت دینے بھجائیا۔ سنت سُہیلے بناؤنے اپنے
 سپوت، پتا ہو کے گود اُٹھائیا۔ بھاگ لگاؤنا کایا مندر اندر دسم دواہی ساچی کوٹ، گنیا اکو دینی وکھائیا۔ جتھے جھکڑا رہے نہ
 جوٹھ جھوٹھ، ست سُچ مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھاگ لگاؤنا کایا ماٹی پنج بھوت، پنجاں
 دا پنچہ پنچے نال اُپر رکھائیا۔ ست دھرم کہے پرہ پنج وکار نہ آون نیڑے، جنہاں ستگر دیا کھائیا۔ بھاگ لگے ساچے کھیڑے، کایا مندر
 ہووے رُشنائیا۔ مایا ممتا رہن نہ جھیڑے، کام کرودھ لوہ موہ ہنکار نہ کھئے ہلکائیا۔ پنچے وسدے سدا منمکھاں دے ڈیرے، گرمکھاں
 دوارے بہن کدے نہ پائیا۔ جگت وچ جگو جگ تتاں والے گرو دسن بتھیرے، شبد گرو اکو نظری آئیا۔ جس دا حکم چلے چار
 گنٹ چار چھیرے، دہ دشا کرے شنوائیا۔ لیکھا حقو حق حقیقت والا نیڑے، شریکت وچ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں ہو سہائیا۔ ست دھرم کہے پرہ جنہاں گرمکھاں لئی تیری سرن، سرنگت اک
 رکھائیا۔ تنہاں دے اندروں پنچ وکار آپے مرن، مر کے پھیر نہ کھئے جوائیا۔ نیوں نیوں کے بھگتاں سرنائی پڑن، نیوں نیوں سیس
 جھکائیا۔ شبدي دھار کولوں ڈرن، اپنا بل نہ کھئے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا ڈھولا ست ستوادی ہو کے پڑھن، تنہاں دا لیکھا پنجاں وچ رہے نہ رائیا۔

* ۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ درشن سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر * *

ست دھرم کہے پرہہ جن بھگتاں سہارا دے کول چرن، دو جا راہ نہ کھئے تکائیا۔ نیج نین کھول ہرن پھرن، بن اکھاں تیرا درشن پائیا۔ آتم پر ماتم مل کے شبد اگمی ڈھولا پڑھن، سچ سندیشہ دینا سنائیا۔ جھگڑا رہے نہ ورن برن، ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو تیرا بھانا جرن، سیس جگدیش سرب جھکائیا۔ ست دوارے ساچے وڑن، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جھگڑا رہے نہ جیون مرن، مرجیوت تیرے رنگ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سہیلے لینے ترائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ بھگت سہیلے دینے تار، تارنہار تیری سرنائیا۔ جگت ساگر وچوں کرنے پار، پاربرہم اپنا میل ملائیا۔ گرہ وکھاؤنا ایکنکار سچا گھربار، محل اٹل اگم اتھامندر دینا وکھائیا۔ جتھے نرگن نور جوت ہووے اجیار، دیا باقی کھلاپاتی پُرکھ ابناشی اکو اک ڈگمگائیا۔ آد جگاد سدا سدا جگ چوکڑی سدا رہے اجیار، اندھ اندھیر روپ نہ کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں اک دوار دینا وکھال، جس گھر بہہ کے اپنا آسن لائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ جن بھگتاں دے سچ ٹکانا، درگاہ ساچی ملے وڈیائیا۔ اکو بخش شبد بانا، پُریاں لوآں پینڈا دئے مکائیا۔ تُوں شاہو بھوپ وڈ سلطان والی دو جہاناں، شہنشاہ اکھوائیا۔ تیرا نام اگمی سُنن اک ترانہ، ساچی دُھن کر شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت سہیلے اکو رکھے چرن دھیانا، سرن سرن وچ ملائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ بھگتاں وکھا دے اپنا گرہ، مندر دُھر دا سوہا پائیا۔ جتھے نرگن دھار نرور ہو کے رہے، نراکار اپنا ڈیرہ لائیا۔ جس دی بھومکا کدے نہ ہووے لے، شنکر چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جس دواریوں گر اوتاراں پیغمبراں وست دئیں، سچ بھنڈارا سچ ورتائیا۔ سو سنگھاسن پُرکھ ابناشن تیرا سدا رہے، رحمت وچ سہمت ہو کے سنت سہیلے لینے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، لیکھا چکا کے مایا گن ترے، پنج پنج پرپنج دینا مکائیا۔

* ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ جگندر سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

ست کہے پرہ اپنے سنت فقیر ویکھ صوفی، جو سپن سکھوپت تیرا درشن پائیا۔ اوہناں دا جنم کرم دا لہنا کر منسوخی، آسا وچ بھرواسا اپنا اک جنائیا۔ دے وڈیائی شبد دھار حرؤفی، نانا قلم شاہی بنائیا۔ ٹوں آد جگادی مالک حق محبُوبی، مُحبت وچوں مُحبت لینی پرگنائیا۔ تیری منزل اُچ اتھاہ مقصودی، مقصد سب دا حل کرائیا۔ تیرا اپر اپار عرش عروُجی، سچ دوارا نظری آئیا۔ جتھے دھار اور نہیں کوئی دوُجی، ایکنکار اک اکلا اکو حُکم ورتائیا۔ سمجھ سکے نہ کھئے بُدھی، ودیا بھیو نہ کھئے کھلائیا۔ تیری نام رمز سدا اشاریاں باہر گجھی، دھر فرمانے وچ وڈیائیا۔ کلجگ انت ویکھ اوڈھ پُگی، ویلا وقت دئے گواہیا۔ جن بھگتاں آتما رہن نہ دے بُھکی، درس نال تریپت دے کرائیا۔ وچھوڑے وچ رہن نہ کھئے دُکھی، دردی ہو کے درد لینا ونداٹیا۔ تیری دھار رہے کدے نہ لُکی، پُرکھ اکال کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ ست دھرم کہے پرہ اپنے ویکھ بھگت فقیر، جو فقرہ ڈھولا تیرا گائیا۔ اگم اتھاہ بے نظیر، تیرے وچ سہائیا۔ منزل چوٹی چڑھن اخیر، درس کرن وڈ پیرن پیر، پیغمبراں دے پیغمبر تیرے چرن کول سرنائیا۔ من واسنا ہون نہ دیویں دلگیر، شرع کئے نہ کھئے شمشیر، تقدیر تدبیر تیرے ہتھ نظری آئیا۔ ٹوں قادر کرتا کریم، تیرا دھام اٹل عظیم، کلجگ اتم دے ترمیم، طرف دو طرف اپنی دھار چلائیا۔ جنہاں تیرے اُتے رکھیا یقین، اوہناں لوک مات کہے آفرین، ساچے نام دی کر تلقین، مارگ اپنا دس مہین، دلیل اندروں دے بدلائیا۔ سجدیاں وچ کہن آمین، پردیوں کرن تسلیم، ٹوں مالک خالق پرتپالک آد انادی قدیم، قُدرت تیری قادر تیرا راہ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگت سہیلے لینے پھڑ، صوفیاں صفحہ دینی بدلائیا۔ ست دھرم کہے پرہ جیہڑے صوفی سنت فقیر تینوں جھکدے، ڈنداوت وچ سیس نوائیا۔ اوہناں دے پینڈے بن تیری کِریا کدے نہ مُکدے، منزل حق نہ کھئے چڑھائیا۔ سنساری کایا ماٹی بھانڈے بھرے شک دے، سنسا روگ نہ کھئے گوائیا۔ جیہڑے اکو اوٹ تیری تگدے، تقویٰ اپنا بیٹھے بنائیا۔ پُرکھ اکال اوہناں نام بھنڈارا دھر دی وتھ دے، وست امولک آپ ورتائیا۔ اوہ پری پیارے سچ دے، سچ وچ بہہ کے خوشی منائیا۔ باہروں ماٹی بھانڈے کچ دے، انتر تیرا کنچن گڑھ رہے سہائیا۔ بن رسنا جہوا بٹی دند شبدی دھار تیرا نام رڈے، ایشٹ دیو اکو اک منائیا۔ پت پاون اوہناں دا آون

جاون لکھ چوڑاسی گیڑا کٹ دے، جنم مرن دا دکھ رہے نہ رائیا۔ سچ دوارے زرگن دھار آتم رکھ دے، پر ماتم بے پرواہ سدا سہنجنے گھر رہن وسدے، جس دواویوں باہر نہ کھئے کدھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن نر، سر سبنان بتھ دے، سمرتھ ہو کے بیڑا پار کرائیا۔

* ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے تیرے صوفی پڑھن کھئے نہ الف، یہ یاد نہ کھئے رکھائیا۔ تیری دین دنی نالوں بیٹے بے طرف، ناتا جگت موہ تڑائیا۔ وچھوڑے اندر رہے ویراگی بن کے تڑپ، سرتی سرت سرت بھلائییا۔ درشن کارن رہے بھٹک، کوک کوک دین دہائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کر کے بھروسہ صدق، آسا تیرے ول ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا میلا لینا ملائییا۔ ست دھرم کہے پرہ تیرے صوفی پڑھدے تیرا ڈھولا، ڈھول مابی کر کے تینوں رہے گائیا۔ اوہناں اکھراں والا بنایا نہیں کدے وچولا، صفتان والا پیر نہ کھئے صلاحیا۔ اکو زرگن دھار تینوں جان دے مؤلا، تیرے انتر مؤل کے اپنی رت بدلائییا۔ توں وڈیائی دے اوہناں اُپر دھؤلا، دھرنی اُتے سوہیا پائیا۔ تیرا ناؤں نور خدائی اولا، آد جگاد تیری وجدی رہے ودھائیا۔ پورا کر شبدی دھار اقرار قولا، نراکھہ ہو کے اکھہ دینا جنائیا۔ جگت واسنا صدی چوڈھویں چار کُنٹ پاوے رولا، رہبر ہو کے راہ دینا وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دوار دینی وڈیائییا۔ ست دھرم کہے پرہ تیرے فقیر اوہی یاد دا کٹدے فاقہ، فقرہ فقرے والا گائیا۔ زرگن دھار تینوں منن آقا، مالک اکو اک کہہ کے خوشی منائییا۔ بند کواڑی اوہناں کھول تاکا، پڑدا اندروں دے چکائییا۔ جنہاں دا تیرے نال مل کے بنے سچا ساکا، لکھت بھوکھت دئے گواہیا۔ پُرکھ اکال پروردگار من بینتی سچی دے داتا، داتار ہو کے آپ ورتائییا۔ کلجگ ویکھ اندھیری راتا، زین بھنڑی روپ نہ کھئے بدلائییا۔ تیرا سنت فقیر صوفی بن کے داسی داسا، داستان تیری رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ور داتے وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔

* ۱۰ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ لال سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے پرہہ صوفیاں مُکا دے صبر، لہنا دینا سفرے نال اڈائیا۔ تن ماٹی کھل وجود چکا دے کفن، کائف ہو کے دے سرنائیا۔ اپنے مُحبت گوشے وچ کر لے دفن، جس دے اُتے دفعہ حُکم نہ کھئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، در دتی مان وڈیائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ تیرے صوفیاں دا بنا اکھراں توں ہزارا درُود، دروبی در نہ کھئے سُنائیا۔ تیرا اشارہ اوہناں گرہ موجود، سَمکھ سوہنا نظری آئیا۔ تیری بھیٹا کر کے اپنا تن وجود، مُفلس ہو کے مُفت تیرا نام منگ منگائیا۔ سدا سدا سد تینوں دینا پئے ثبوت، نرگن سرگن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اوہناں دا صدق بڑا مضبوط، مجبوری تینوں دین وکھائیا۔ تینوں وسنا پئے کایا کلبوت، کایا دا کعبہ دئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لہنا پُورب دئے چکائیا۔ ست دھرم کہے صوفیاں رہے کوئی نہ فکر، پھکا رس نہ کھئے جنائیا۔ اکو تیرا کرن ذکر، زکریئے وانگ تن نہ کھئے چرائیا۔ اوہناں دی دھاروں اپنی دھار بن کے آویں نکل، پرگٹ ہو پرگنا دینا وسائیا۔ امرت دھار بخش کے سیٹل، آب حیات مُکھ چوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دوارے دینا دُھر دا ور، واحد عبادت اک سمجھائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ صوفیاں سکھنی نہیں کوئی عبادت، پٹی ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ اوہناں نوں تیرے ملن دی عادت، دوجا درس نہ کھئے پائیا۔ من دی واسنا رہے نہ کوئی عداوت، علم وچ عالم نہ کھئے اکھوائیا۔ صدق صبوری اندر ہو کے ثابت، ثابت تیرا درشن نوری پائیا۔ اوہناں کرنی مہر سخاوت، وست امولک ورتائیا۔ اپنے دوارے دینی دعوت، نام بھنڈارے وچ مہانی دینی کھوائیا۔ تیرے نال مل کے سدا رہن صحیح سلامت، سمیں دا سماج سمجھ سکے نہ کھئے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے ہتھ تیرا کاج، کرنی دا کرتا اک اکھوائیا۔

* ۱۰ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ سادھو سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے پرہ صوفیاں آکے چاڑھیں کدے نہ سولی، صلح نال دیویں مان وڈیائیا۔ پار اٹارنا تیری مہر معمولی، دیا نال دین لینا ترائیا۔ پریمیاں نال کدے نہ کریں بے اصولی، بے مکھاں دینی سزائیا۔ فقیراں نوں بخشدا رہیں اپنی چرن دھولی، دھوڑ ٹیکیاں والی سرنائیا۔ توں سب توں وڈا آد جگادی قانونی، قانون آکے دے بدلایا۔ کیوں سزا دیندا رہیں بیرونی، باہروں پنجاں تئاں کھل لہائیا۔ جس طرح تیرا نور اندر اندرونی، باہر ایسے طرح دے مان وڈیائیا۔ پیاریاں دکھ دینا گل نگنی، گنوت گنوان سیری بھگوان ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچا راہ دینا لگائیا۔ ست دھرم کہے پرہ صوفی کیسے نہ لتھے کھل، آکے سبھا دینی بدلایا۔ جنہاں نوں پیار حکم اندر دیویں کھل، اوہ لوک مات آکے تیرے نام دا ڈھولا گائیا۔ اوہناں نال کدے کریں نہ چھل، فریب وچ نہ کدے پھسائیا۔ کیوں تیرا وچھوڑا سہ نہ سکن گھڑی پل، پلکاں دے اوپلے تیرا پلنگ رہے وچھائیا۔ پروردگار سدا اوہناں توں جایا کر بل بل، جو بلوان ہو کے تیرے بھانے وچ سائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنے رنگ رنگائیا۔ ست دھرم کہے پرہ پریمیاں کدے نہ دیویں پھانسی، فیصلہ سچ دینا سنائیا۔ جو بن جائے تیری داسی، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ حکمے اندر منٹی آکھی، آخر اپنا آپ بھیٹ چڑھائیا۔ اہناں دا لہنا دینا دکھاں وچ نہ دیویں باقی، سکھ چرن پریت اک بنائیا۔ اپنی منزل چڑھاؤنا گھاٹی، پینڈا اگلا پچھلا دینا مکائیا۔ سکھ وچ ہونا ساتھی، سکلا سنگ دھر دا دینا نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نت والی نہیں آکھی، سمت والی سیماں دینی بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست دھرم کہے میں کوئی کردا نہیں گستاخی، بھکھک ہو کے اپنی جھولی ڈاہیا۔

* ۱۰ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ سورن سنگھ، ہربھجن سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے پرہ صوفیاں ساچے در کر قیام، مقام اپنا اک سمجھائیا۔ ساچے نام دا دے انعام، انعامی ہو کے جھولی پائیا۔ دھر کلے دا دے پیغام، سندیشہ اک سنائیا۔ حقیقت دا دے جام، آب حیات مکھ چوائیا۔ سنسا مٹے تمام، طمع دینی چکائیا۔

بردا بنا کے غلام، سیوا دینی سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پُورن اچھا کر کے کام، کامل مُرشد ہو کے ہونا آپ سہائیا۔ ست دھرم کہے پرہ صُوفیاں دے صلاح، ہمت اپنے نال رکھائیا۔ گھر وکھا سچّی درگاہ، دُھر دربارے وچے ودھائیا۔ ساچا مندر دے وکھا، بن چھپر چھنّ سوہیا پائیا۔ تیرے نام دی سدا منگدے رہن دُعا، نیوں نیوں سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ تُوں ہی تُوں ہی گاؤندے رہن خُدا، خود اپنا آپ تیری بھیٹ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اُہناں توں ہوویں نہ کدے جُدا، جذب اپنے وچ کر کے ادب نال دینی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا دینا اک ور، واہوا دیونہار اک اکھوائیا۔

* ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ ناظر سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے پرہ صُوفیاں کدے نہ دیویں سزا، بھانے وچ تیرا کلمہ رہے گائیا۔ اُہناں نیڑ نہ آوے کدے قہر والی قضا، گھر گمبھیر سدا تیرے وچ سہائیا۔ ساچے نام رس دا دیویں اگّی مزہ، اُہناں مذاق کرے نہ کھئے لوکائیا۔ مُحبّت وچ اپنے ملن دی دس کے وجہ، وجُود وچوں ثبوت دینا کرائیا۔ چرن کول دے کے ساچی جگہ، جگدیش ہونا آپ سہائیا۔ تیرے حُکے اندر رہے بدھا، بندگی کر کے خوشی منائیا۔ اگے کریں کدے نہ دغا، فریباں والی فرد دینی گوائیا۔ درویشاں پھیریں نہ گھر گھر (کرن گجا)، گداگر رُوپ نہ کھئے وٹائیا۔ جو تیرے چرن کول لگا، لاگت اُہناں دینی مُکائیا۔ تیرا سہارا تگدے سدا، سدا تیرا نام ڈھولا گائیا۔ لوک مات رکھنی لجا، مہر نظر اک تکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچے صُوفی سنت فقیراں کدے نہ دیویں دغا، دغہ بازی توں باہر لینا کڈھائیا۔

* ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ پورن سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے پرہ صوفیاں سن آواز، جو بن رسنا جہوا رہے گائیا۔ انتر پڑدا کھول راز، صفحہ کوڑی دے اٹھائیا۔ اکو وار لیکھے لا نماز، وُضوآں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیری بیٹھن سچ جماعت، دُھر دا اکھڑ دینا سمجھائیا۔ مہر مَحَبّت کر عنایت، علم دے عالم عالم دے علما دینے بنائیا۔ اکو منگدے تیری حمایت، ہمت حوصلہ دینا ودھائیا۔ تیرے حُکم دی منن ہدایت، حدود اندر رہ کے سیس نوائیا۔ چرن کول بخشیں سچ رہائش، در دوارا اکو اک وکھائیا۔ ویکھیں کلجگ انت کریں نہ کھئے آزمائش، آزمائش وچ پورا بنا تیری کیرپا رہن کھئے نہ پائیا۔ مہر نظر نال کرنے لایق، لیاقت اندروں دینی پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دا دینا ساچا ور، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔

* ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ ہرنام سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے صوفیاں نال کریں کدے نہ دغا، دھوکھے والا ایمان نہ کھئے بنائیا۔ ایہناں نال مل کے تیرا ودھدا آگا، مات لوک وجے ودھائیا۔ جگ چوکرئی نرگن تینوں دیندے رہندے سدا، دھرنی دھرت دھول اُپر تیرا راہ تکائیا۔ تیرا دپیک جوت پرکاش دیا انہاں اندر جگا، تیرا نام کرن رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا در دینا وڈیائیا۔ ست دھرم کہے پرہ صوفیاں نال رہے تیرا ملاپ، دُھر دا کلمہ اپنا نام درڑائیا۔ تیرا گاؤندے رہن آگئی سدا جاپ، مُرشد تینوں من کے خوشی منائیا۔ رُوح بُت کر کے پاک، پاکیزہ ہو کے تیری سیو کھائیا۔ اہناں بخشیں اپنی دات، وست آگم اتہا جھولی پائیا۔ تیری سچی گاؤندے رہن گاتھ، گا گا خوشی منائیا۔ جنم کرم دا لیکھا شبدي حُکم لکھ دینا نال قلم دوات، کلجگ دا کالکھ ٹکا مستک دینا لاییا۔ چرن پرتی دُھر دا ناتا سچ بناؤنا ساک، سجن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ دوس رین اٹھے پھر اکو جہی رکھنی پرہات، سندھیا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، پیغمبراں دے پورے کرنے بھوکھت واک، صوفیاں دا سفر دینا مکائیا۔

* ۱۰ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

ست پُرکھ نرنجن پرہہ ساچے نام دی اگمی دس کلام، کلمہ کائنات جنائیا۔ صوفیاں مل بن کے وڈ امام، کامل مُرشد ہو کے پھیرا پائیا۔ شرع زنجیر رہے نہ کھئے غلام، مذہبیاں دا مضمون دینا مٹائیا۔ درگاہ ساچی تیرا تگن حق مقام، سچکھنڈ دوار اکو نظری آئیا۔ جتھے بھگت سہیلے نرگن دھار کردے بسرام، سُکھ آسن بیٹھے سوبھا پائیا۔ تیرے چرن کول ہووے قیام، قیامت دا ڈر رہے نہ رائیا۔ پیغمبر جس دا دے دے گئے بیان، بھوکھت وچ بھیکھ گئے سمجھائیا۔ سو کھیل کرے ہو کے مہروان، محو محبوب بھگتاں دیوے وڈیائیا۔ کلجگ انت منزل چڑھنی دسے آسان، گن ندھان دیا کھائیا۔ سچ پریتی چرن کول دوار سچ دسے ایمان، عملان دا لیکھا آپے دئے سمجھائیا۔ سچ دوارے کوئی نہ دسے بے ایمان، بیوہ روپ نظر کھئے نہ آئیا۔ صوفیاں نال سنتاں نال بھگتاں نال پرہہ دا خالص بننا خاندان، خالص خالص اپنے وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سب نون کرہارا سوادھان، شبدی حکم نال اٹھائیا۔ ست پُرکھ نرنجن پرہہ تیرا آد جگادی عہد، اقرار پچھلا نظری آئیا۔ جن بھگتاں دھار بخش سفید، چٹی دھاری وچ سہائیا۔ ساچا نام کر راج، راج رعیت اکو اک بنائیا۔ تیرا نام خدائی واحد، واحد کلمہ دینا پڑھائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ تینوں پھیر نہ ملے آونا شاید، گر اوتار پیغمبر تیرے حکمے اندر سیو کھائیا۔ بالے نھے نڈھے فرمانبردار ہوون نائب، نصیحت وچ وصیت کر کے اصلیت دے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا آد جگاد جگ چوکڑی سچ قانون اک قواعد، قاعدہ باقعدہ حکم رہیا جنائیا۔

* ۱۰ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ ہری سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

ست پُرکھ نرنجن پرہہ صوفی سنت فقیر تیرے نھے بالک، بچن بچیاں والا نظری آئیا۔ نون دھر دا مالک سریشٹی دا خالق، خلق تیرا نور رُشناٹیا۔ سدا سہیلا ہو کے بننا ثالث، ست سچ اک سمجھائیا۔ سچ دوارے تیری اگم عدالت، عدل انصاف اپنا لینا کھائیا۔ جگ جنم دا لہنا دینا چکاؤنا امانت، نام دا رام بھنڈار جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ صدق

دینا بندھائیا۔ ست پُرکھ نرنجن پرہہ صوفی فقیر تیرا ادنیٰ، اعلیٰ دینی مان وڈیائیا۔ بھاگ لگاؤنا کایا ماٹی بدنا، بدلہ اندرون دینا چُکائیا۔ تینوں لبھنا پئے نہ وچوں جنگلاں، کایا کعبے کرنی آپ رُشنائیا۔ رشوتاں نال نہ پئے سدنا، وڈھیاں نال نہ ونڈ وڈائیا۔ واسنا اندر نہ پئے بھجنا، کلجگ بن کے پاندھی راہیا۔ ٹوں پُرکھ اکال ہو کے بننا سَجنا، پروردگار سانجھا یار اکھوائیا۔ تیرا ستجگ مارگ لگنا، کلجگ کوڑا ڈیرہ ڈھابیا۔ نام نگارہ اِکو وِجنا، ڈنکا دُھر دا دینا سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، سچ پرکاش دِپیک اِکو جگنا، جگہ جگہ کرے رُشنائیا۔

* ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ بکن سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

ست پُرکھ نرنجن پرہہ سب دی منسا کرنی پور، چنتا جگت گوائیا۔ نام خُماری دے سرور، سُرتی شبدا نال جُڑائیا۔ ساچی پریتی بخش چرن دھوڑ، پاپاں میل دینی دھوائیا۔ درشن دینا حاضر حضور، ستمکھ ہو کے سوہیا پائیا۔ لیکھا مُکاؤنا کلجگ کِرپا کوڑ، ست دھرم دینی مان وڈیائیا۔ جن بھگتاں بیڑا بھر کے اپنا پور، پاربرہم پار کنارے دینا لگائیا۔ جگ چوگری تیرا دستور، غریب نائیاں ہوئیں سہائیا۔ سچ بینتی کرنی قبول، منسا اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، ساچے نام دا دس کے آپ مضمون، مزے والی سیکھیا دینی سمجھائیا۔

* ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

ست پُرکھ نرنجن پرہہ تیرا بھگت رہے نہ اکلا، سگلا سنگ دینا بنائیا۔ ساچا وسدا رہے تیرے نام دا محلا، گلی کوچے وِجدی رہے ودھائیا۔ تیرے شبدا دا ہندا رہے ہلا، جگت وِکار ٹھہر سکے نہ رائیا۔ گرُمکھاں پھڑاؤندا رہیں سدا پلا، شبدا ڈوری اپنی گنڈھ پوائیا۔ ہوویں سہائی سدا جلا تھلا، سمنڈ ساگر ویکھ وکھائیا۔ جس کارن لوک مات گھلا، پنج تت کایا ماٹی جنم دوائیا۔ اوس دا دینا ساچا پھلا، پہلی بھوت دینا کرائیا۔ تیرا ویکھن نہچل دھام اٹلا، سچکھنڈ دوارے چڑھ کے خوشی منائیا۔ جتھے دِپیک

جوتی اِکُو بلا، نِرگن نُوْر نُوْر رُشنائیا۔ پُرکھ اِکال ساچے دھام سوہویں اِک اِکلا، اِکلیاں دی کلا دینی بدلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں جوڑ جُڑایا۔ سَت پُرکھ نِرجن پرہ جن بھگتاں کدے نہ ہووے وچھوڑا، وچھڑیاں میل ملائیا۔ سُرَت شبد دا رہے جوڑا، دُھر سنجوگی نام پلُو دینا پھڑایا۔ تیرے نام دا سدا گاؤندے رہے دوہرا، نِرگن سرگن مل کے وجدی رہے ودھایا۔ بھے رہے نہ کایا مندر اندر پنج چورا، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار دینا مٹایا۔ امرت رس نِجھر دھار پریم پریتی اندر دینا بھورا، بھرم گڑھ رہن کھئے نہ پائیا۔ آتم پرما تم مل کے بھو رہے نہ تورا مورا، میں ممتا وچوں دینی کڈھایا۔ سدا سدا سد جن بھگتاں تیری لوڑا، آسا منسا سب دی ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا دینا ساچا ور، سنت سہیلے انگ لگایا۔ سَت دھرم کہے پرہ جن بھگتاں ہندا رہے میل، مل مل خوشی منایا۔ ہووے پرکاش پن باقی تیل، جوتی جوت ڈگمگایا۔ شبدی سِجَن بے سہیل، سنگی سگلا اِک اکھوایا۔ دھام جناوے حق نویل، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جتھے اچرج پاربرہم دا کھیل، دُوْجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، جن بھگتاں بننا سِجَن سہیل، صحیح سلامت بنا علامت نِرگن جوت میلا لینا ملائیا۔

* ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ ارُوڑ سِنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

سَت دھرم کہے پرہ صوفیاں مانس جنم کردے سہیل، سفیاں سفر دے مکایا۔ کایا مندر اندر کھول کے قفل، کعبہ اپنا دے جنایا۔ سچ سروور اندر کرا غُصل، میل پاپاں آپ دھوایا۔ خوشیاں وچ پُچھ اند گُشل، پریم وچ پریم دے بدلایا۔ تیری دھار اندر اٹھن، بھجَن واہو دابیا۔ چرن سرنائی تیری پُجن، پچھلا پنڈھ رہے نہ رایا۔ چوڑاسی جوُن وچ کدے نہ ڈکھن، جم کی پھاسی دینی تڑایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ ہونا آپ سہایا۔ سَت دھرم کہے پرہ صوفیاں کوڑی کِرپا میٹدے صفحہ، صفحہ اپنے ہتھ رکھایا۔ نام نِدھانا دے گپھا، بے انت آپ ورتایا۔ کلجگ کوڑا کرم کردے رفع، ممتا موہ رہے نہ رایا۔ دُرمت میل دھو دھبا، پتت پُنت دے بنایا۔ سچا مالک نظر آ ابا، پتا ہو کے گود اٹھایا۔ اپنے نام دا دس چھندا، ڈھولا اِک

سُنائیآ۔ منوآ من رہے نہ گندہ، اندرون ہویئے صفائیآ۔ لیکھے لآے اپنا بندہ، بندگی اپنی اک جنائیآ۔ سچ جوت دا نوری چاڑھدے چندا، اندھ اندھیرا دینا مٹائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، آد جگاد سد بخشندا، بخشش وچ وست امولک نام جھولی دینا پائیآ۔

* ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ مغل چک ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے پرہہ کلجگ کوڑ اندھیرا گیا چھا، چار کُنٹ دہ دشا چار ورن اٹھاراں برن نوری چند نہ کھئے چمکائیآ۔ گر اوتار پیغمبر سچ دوارے اکٹھے ہو کے کرن صلاح، درگاہ ساچی مل مل اپنا متا پکائیآ۔ سرشٹی درشٹی اندرون بھلیا ہر کا ناں، ناؤں نرنکار پروردگار سانجھا یار ایشٹ نہ کھئے منائیآ۔ سچ بھومکا ست سروپ رہیا کھئے نہ تھان، مندر مسجد شودوالے مٹھ تیرتھ اٹھسٹھ گنگا گوداوری جمنا سُستی رہی گر لائیآ۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت سر دیوے کوئی نہ ٹھنڈی چھاں، پاربرہم پت پرمیشور بن تیری کِریا کوڑی کِریا پڑدا کھئے نہ لاپیآ۔ من واسنا سرشٹی بُدھی ہوئی کان، سوہنگ ہنسنا مانک موتی چوگ نہ کھئے چُکائیآ۔ دیناں مذہباں ذاتاں پاتاں جھگڑا پیا سورگان، غریب نواز تیری حق نماز شبد اناد دھن کایا مندر اندر سُنن کھئے نہ پائیآ۔ صدی چوڈھوی گہر گمبھیر بے نظیر ساچے بھگتاں صوفی سنتاں پکڑے کھئے نہ بانہ، تخت نواسی پُرکھ ابناشی بن تیرے مہر نظر نہ کھئے اٹھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ اتم دھرت دھول ویکھ اپنا گہر، نرگن ہو کے اپنا پھیرا پائیآ۔ ست دھرم کہے پرہہ سچکھنڈ دوارے گر اوتار پیغمبر مل کے کرن صلاح، مشورہ اپنے نال رکھائیآ۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ بن پُرکھ اکال ساچا دِسے نہ کھئے ملاح، کھیوٹ کھیٹا بیڑا پار نہ کھئے لنگھائیآ۔ صفتاں اندر ڈھولیاں اندر راگاں ناداں اندر سارے کردے واہ واہ، ستگر شبد وچ نہ کھئے سہائیآ۔ کلجگ کوڑی کِریا من واسنا ممتا وچ دین دُنی لایا داء، چگر وچ فقر سارے دتے بھوئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ اتم ویکھ اپنا گہر، نرگن نرویر نراکار نرنکار اپنا پھیرا پائیآ۔ ست دھرم کہے پرہہ گر اوتار پیغمبر رہے بول،

انبولت راگ سُنائیا۔ کلجگ کوڑی کریا چار کُنٹ وچا ڈھول، نام شبد ڈنکا سچ نہ کھئے سُنائیا۔ سچ وست دِسے نہ کول، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہویا ہلکائیا۔ نرگن دھار ساچے کنڈے تولے کوئی نہ تول، جگت ترازو تگر سادھ سنت کوئن کوٹ ہتھ اٹھائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم پاربرہم برہم جائے کھئے نہ مؤل، سرتی شبد میلا میل نہ کھئے کرائیا۔ نیترووے دھرنی دھرت دھول دھول، کھلڑے کیس آگے دس دسمیش واسطہ دروہی کہہ کے رہی سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ بدل دے کوڑی کریا ریکھ، بھیکھ جوٹھ جھوٹھ رہن کھئے نہ پائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ گر اوتار پیغمبر سچکھنڈ دوارے بیٹھے رہے تگ، لوک مات دھیان لگائیا۔ سرشٹ سبائی بھلی درس پُرکھ سمرتھ، نیج نیترووے نین اکھ نہ کھئے کھلایا۔ من واسنا ملا شیخ مساک پنڈت پاندھے ہوئے وس، بھانڈا بہرم بھو نہ کھئے بھنائیا۔ چار جگ دی پچھلی کتھا کہانی پڑھ پڑھ سارے رہے دس، بودھ آگادھ شبد اناد دھر دا شبد سٹمکھ ہو نہ کھئے سمجھائیا۔ ساچی جوت نرمل نور کرے نہ کھئے پرکاش، دیا باقی کھلا پاتی تیرا نور ظہور کرے نہ کھئے رُشنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن سب دے اندر ہوئی اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم گاوے کوئی نہ گاتھ، سوپلے ڈھولے پڑھ کے سارے شکر منائیا۔ کریا کر پُرکھ ابناش، پرگٹ ہو سرب گنتاس، دیناں اناتھاں دے ساتھ، سکلا اپنا سنگ بنائیا۔ کھیل ویکھ پرتھی آکاش، منڈل منڈپ جھوٹھی پیندی راس، گوپی کاہن پوری کرے کھئے نہ آس، ترشنا جگت نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا دے دھر دا ور، ست ستواد برہم برہما شبد اناد بن وچولا لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت دے سمجھائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ گر اوتار ویکھن اٹھ کے پیر، پرا پسنتی مدھم بیکھری چارے بانی پرے نگاہ لگائیا۔ بن تیرے چار ورن اٹھاراں برن دیوے کھئے نہ دھیر، سرشٹی درشٹی اندر ہوئی ہلکائیا۔ ساچا بستر نام ندھان لہے کیسے نہ چیر، پاٹے چیتھڑ تن ماٹی خاک رہے لائیا۔ شبد نرالا انبالا مارے کھئے نہ تیر، ثریا پد توں پرے بجر کپاٹی چیر ساچا درس کھئے نہ پائیا۔ شرع کٹے نہ کھئے زنجیر، اندروں شرکت لاشریک باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ جھگڑا پیا غریب امیر، ساچا امرت ملے کیسے نہ سیر، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال تیرے ہتھ آد جگاد جگ چوگری سچی تدبیر، سچ طریقہ نیکن نیکا ایکا دے سمجھائیا۔ کلجگ انت کر آخیر، وڈ داتے گہر گمبھیر، بے نظیر اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا حکم دینا ورتائیا۔ ست

دھرم کہے پرہہ گُر اوتار پیغمبر اِکٹھے ہو مقامے حق، حق حقیقت دھیان لگائیا۔ سَتجگ تریتا دواپر کلجگ حکم سندیشے دے دے آئے تھک، شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی بودھ اکادھ شبد گیت جنائیا۔ دین دُنی اندر لبھے کوئی نہ سچ، ست وچ جیو جنت نہ کھئے سہائیا۔ شبدي نانا سارے گئے چھڈ، صفتی ڈھولے باہروں رہے گائیا۔ آتم پرما تم نالوں ہوئی اڈ، من واسنا گھیرا لیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی گھٹ نیوامی پُرکھ ابناشی تیری آس تکائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ گُر اوتار پیغمبر تیرے در موجود، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیا۔ کیسے دسیا ہزارا درُود، کوئی کلمے گیا پڑھائیا۔ تیرے نام دا دے کے ثبوت، سوہلا راگان ناداں وچ گائیا۔ ڈنکا وجا کے تیری کوٹ، دشا اپنی رہے دکھائیا۔ اتم سارے کر کے کئے کوچ، پنج تت نانا جگت تڑائیا۔ اُچی پکار گئے کوک، بن پُرکھ اکال آد انت نہ کھئے سہائیا۔ جس دا شبد اگمی دوت، برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآں آکاش، پاتالاں گگن گگنتران اپنا حکم سُنائیا۔ سدا وسے عرش فرش اُتے عروچ، سچ دوارے زرگن دھار سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ انت سِری بھگونت سچ دوار ایکنکار اِکو دینا کھلائی۔ ست دھرم کہے پرہہ ساچا مارگ دے انوکھا، گُر اوتار پیر پیغمبر منگ منگائیا۔ جس وچ دین مذہب ذات پات دا ہوئے کوئی نہ دھوکھا، وڈا چھوٹا نظر کھئے نہ آئیا۔ من واسنا بُدھی وچ کرے کھئے نہ سوچا، گہر گمبھیر اپنا پڑدا دینا لاپیا۔ نج نیتر لوچن نین کھول پوری کر لوچا، آسا منسا منسا وچ سہائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت تیرا درس کرنا ہویا اوکھا، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ بھاگ لگا ساڈھے تِن ہتھ ہر مندر کایا کوٹھا، گہر وچ گہر پڑدا دے اُٹھائیا۔ تیرا پرکاش ہووے نرمل دھار جوتی جوتا، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار امرت بخش ٹھنڈی ٹھار، رس نیچر جہرنا دینا جھرائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ گُر اوتار پیر پیغمبر رہے منگ، خالی جھولیاں آگے رہے ڈاپیا۔ کِریا کر سورے سرینگ، صدی چوڈھویں دئے دُہائیا۔ تیرے نام دا چار ورن وجے اِک مردنگ، مدد اور نہ کھئے رکھائیا۔ کوڑی کِریا جگت وچوں کڈھ بھکھ ننگ، سمیں دی دھار سماں دینا بدلایا۔ ست پریم دا دے اِک اند، اندپرِ واسی جوت پرکاشی، پرکاشوان کر سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، خوشی کر بند بند، بندنا اِکو دے درڑائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ گُر اوتار پیغمبر دکھاؤن اپنا بھوکت،

چار جُگ دا لیکھا پچھلا نال ملائیا۔ جس وچ لیکھا سب نوں متناپئے اِکو اِشٹ، پُرکھ اکال پروردگار دُھردرگاہیا۔ جس دے کول آد انت جُگا جُگنت سنت بھگت گُرمکھ گُرسکھ صوفیاں دی لسٹ، بن حرف حرُوفان دتی لکھائیا۔ اُہناں نِت نوت کر کے پِت ابناشی اچت انتر آتم پرما تم کھولے درِشٹ، دین دِیال اپنی دِیا کھائیا۔ من واسنا کوڑی کِریا موہ وکار اوہناں کر نہ سکے بھرشٹ، بھانڈا بھرم نہکرمی ہو کے آپ بھنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوارے دیونہار وڈیائیا۔ ست دھرم کہے پرہ، گر اوتار یِغمبر وکھاوَن اپنا لیکھ، جس دا لیکھا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ کس کارن پُرکھ اکال کلجگ دھرے بھیکھ، نرگن نرُویر ویس وٹائیا۔ جس دی آسا رکھی گوہند دس دسمیش، شبدی شبد جنائیا۔ سو آد جُگاد رہے سدا ہمیش، جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ کلجگ انت جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا کھئے نہ لئے پیکھ، بن اکھاں اکھ کھلائیا۔ جس دی نظر نہ آئے کسے رُوپ رنگ ریکھ، جس نوں لہدے گئے کیتی کیت، کوئن کوٹ دھیان لگائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی، جن بھگتاں انتر پارپرہم برہم مل کے کھیلے کھیڈ، جگت کھلاری اپنی دھار پرگٹائیا۔ شبد سندیشہ نر نریشا ایکنکار نراکار نرنکار اپنا دیوے بھیج، بھجن بندگی بنا مُچھندگی اِکو دئے سمجھائیا۔ جوتی جلوہ کر کے تیج، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ دیوے اتم ور، نہکنک نرائن نر، وسنہارا سچکھنڈ دوارے ساچے دیس، دشا دین دُنی اپنے وچوں آپ پرگٹائیا۔

* ۱۰ ساوَن شہنشاہی سمت ۲ کیشو رام دے گرہ پنڈ سرہالی جنڈو کے ضلع امرتسر * *

ست دھرم کہے پرہ، اگلی دھار دے سمجھائیا۔ کیوں سرِشٹی پاپاں تھلے دتی دب، جگت وکار وچ پھسائیا۔ کوئی پار نہ کرے سنساری حد، پینڈا کوڑ نہ کھئے مکائیا۔ تیرے نالوں ہو کے اد، وشیاں وچ وشو ہلکائیا۔ ست دھرم نشانہ لوک مات گڈ، دو جہاناں دے وکھائیا۔ تیرا کوئی نہ بھلے ناؤں وچ جگ، تھاوَن تھائیں تیرا دھیان لگائیا۔ سنت سہیلے سجن سچ دوارے سد، سدھنے نالوں ادنے پار لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب دا لہنا ویکھ وکھائیا۔ ست دھرم کہے پرہ کیوں کلجگ

پایا بہرم، بھلیکھے وچ لوکائیا۔ کوئی قیمت نہ پائے مانس جنم، جرم ایویں رہے گوائیا۔ چل آئے نہ تیری سرن، اوٹ اک نہ کھئے وکھائیا۔
 ٹوں آد جگادی ہار بہن گھڑن، سمرتھ پُرکھ اک اکھوائیا۔ تیرے مندر مول نہ وڑن، سچکھنڈ دوارے درس کھئے نہ پائیا۔ تیرا نام اگمی
 کلمہ کھئے نہ پڑھن، جگت سوپلے رہے گائیا۔ کوئی نہ پر سے تیرے چرن، جگ تیرتھاں نہا نہا خوشی منائیا۔ تیرے کولوں مول نہ ڈرن،
 بھے شستراں سپس ٹکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سچ دے پرگٹائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ انت اپنی کر دیا،
 دیال کلکی روپ وٹائیا۔ ساچا نام چار ورن جنائیا، نوکا اک وکھائیا۔ گرمکھ سکھیاں بن گھنئیا، شام ہو کے سوہا پائیا۔ میلا میل
 دھر دا بن رمئیا، سینتا سرتی آپ پرنائیا۔ دو جہاناں بن سجن سنیا، سگلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، ہر گھٹ لیکھا دینا مکائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ کلجگ اتم دے دے ڈھوئی، ڈھور ڈھون والا نال ملائیا۔ تیرا لیکھا بن
 رویداس لکھے نہ کوئی، بن قلم شاہی کٹاکش نہ کھئے لگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرن عرضوئی، عرضاں وچ سپس نوائیا۔ سوئی سرت اٹھ
 نوئیں نروئی، نر نرائن دے انگڑائیا۔ تیرے نام دی چار کُنٹ بھئے دروبی، طوبی طوبی کرے خلق خدائیا۔ دو جا رہے نہ کوئی
 ودروبی، اکو رنگ دینا رنگائیا۔ سب دی آتم جائے موبی، مَحبت وچ پیار لینا بندھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، کل اتم ویکھ وکھائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ، کھیل دس وڈ امام، نرگن داتے دیا کھائیا۔ چوتھے جگ پورن کر کام، جگتی اپنی
 آپ پرگٹائیا۔ سب دا سجدہ قبول کر سلام، کلام اپنی دے درڑائیا۔ جودھا سوربیر بن بلوان، نوجوان ہو کے حکم ورتائیا۔ لکھ
 چوراسی سکھیاں آتم پرما تم بن کاہن، گوپ گوپالا اپنا آپ پرگٹائیا۔ نام بھنڈارا مولک دے دان، دیاوان دو جہان ورتائیا۔ جن
 بھگتاں ملیچھاں وچوں کر آسان، درویشاں اپنے در بہائیا۔ نظرے کرم کر کلیان، فضل رحمت آپ کھائیا۔ گھر سجن میل بن کے دھر دا
 رام، رمئیا ہو کے سوہا پائیا۔ حضرت ہو کے دے پیغام، پیغمبر ہو کے کر پڑھائیا۔ ستگر ہو کے دھر دا منتر دس ستنام، گن
 ندھان آپ سمجھائیا۔ کلجگ مٹے زین اندھیری شام، شام ہو کے شمع ساچی دے جگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں ساچا دے جام، رس اکو اک وکھائیا۔

* ۱۰ ساون شہشاہی سمت ۲ اتم سنگھ دے گرہ پنڈ شہاب پُر ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے پرہہ، ستجگ رکھدے نینہہ، نیاں زرنکار آپ کرائیا۔ سنت سہیلے بنا پتر دھی، پتا پوت پت پرمیشور آپ اکھوائیا۔ شبدي دھار نرمل کر سب دا جی، جیون جگت اک سمجھائیا۔ امرت برس اکٹا مینہہ، ترشنا ترکھا دے گوائیا۔ لیکھا مکے ساڈھے تن ہتھ کایا سیں، سچکھنڈ دوارا دینا دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست ست ست آپ اُچھائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ ستجگ اُچھا سچ گرمکھ، جو مکھ رسنا تیرا نام دھیائیا۔ تیرے پریم پیار اندر مانن سکھ، جگت وکاراں وچ نہ کھئے پھسائیا۔ اتم پرما تم ساچی پڑھن ٹک، تون میرا میں تیرا راگ الاٹیا۔ ممتا ترشنا میٹ بھکھ، اگنی آگ نہ کھئے جلاٹیا۔ لکھ چوراسی وچوں گودی چک، باہوں پکڑ آپ اٹھائیا۔ اہناں آون جاون چوراسی گیڑا جائے مک، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ کرپا کر ابناشی اچت، شاہ سلطان اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی بھکھیا دینی جھولی پائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ، ستجگ وقت کر سہنجنا، سوبھاؤنت سہائیا۔ دیناں دکھ وند بن کے درد دکھ بھہ بھنجنا، بھو ساگر وچوں پار کرائیا۔ نیر نام ندھان دے اگنی انجنا، آنچ کلجگ نہ کھئے ستائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی سچ دوارے بن سجننا، سین ہو کے نج نین دینا کھلاٹیا۔ تیرا نام مردنگا شبدي تال بھگتاں انتر وچنا، گرہ گرہ مندر اندر دینا سُنائیا۔ جن بھکت سہیلا کوئی رہے نہ سکھنا، سچ بھنڈارا ایکنکارا دینا ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کلجگ اگنی آگ دینی بھجھائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ ستجگ دے سچ نشانی، نشانہ اپنا نام جنائیا۔ محبت وچ کر مہروانی، مہروان ہو سہائیا۔ تون آد جگادی دھر دا دانی، داتار ہو کے دات دے ورتائیا۔ تیرے بنا تیری منزل چڑھنی نہ ہوتے اسانی، اصل وصل یار دینا دکھائیا۔ کیسے دینی پئے نہ فربانی، سیس دھڑ وند نہ کھئے وندائیا۔ دھر دا بخش پد زربانی، درگاہ ساچی سوبھا پائیا۔ جتھے دیپک جوت جگے نورانی، نورو نور ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، ریکھا وچوں ریکھا دینی بدلائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ سچ پریتی دے سہارا، ستجگ ساچا راہ چلاٹیا۔ کلجگ کوڑی کرپا کر پار کنارہ، لوک مات رہن کھئے نہ پائیا۔ جیو جنت جس نے کیتا دکھیارا، دکھیاں بھکھیاں بھکھ نہ کھئے مٹائیا۔ چار کُنٹ چار ورنان باباکارا، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ ساچا ملے نہ کیسے میت

مُرا، پاربرہم تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ سرشٹ سبائی ہویا دھندوکارا، دھواں دھار دے جگت لوکئیا۔ ساچا نور ظہور کر اُجیارا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ دُھر دا کھیل دس کلکی اوتارا، کلمہ کائنات سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا چار ورن اٹھاراں برن اکو دے سیچ دربارا، جس دربارے بہ کے دو جہاناں حکم چلائییا۔

* ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ بدھاوا سنگھ دے گرہ پنڈ شہاب پُر ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے پرہہ جن بھگتاں گھال لیکھے لا سیوا، سوامی صاحب اپنی دیا کئیا۔ امرت رس اگئی دے میوہ، بدلا نام والا چکائیا۔ کوستک منی مستک لا تھیوا، تھر گھر ساچا دے وکھائیا۔ محل اٹل سہا نہچل دھام نہکیوا، نرگن نرویر اپنی دیا کئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ جن بھگتاں بھگتی سیوا کر پروان، پرہ پُرکھ اپنی دیا کئیا۔ مانس جامہ لیکھے لا جگت انسان، نشانہ اپنا دے چکائیا۔ ایتھے اوتھے رکھ دھیان، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ لکھ چوراسی چھٹے آون جاون کان، جنم مرن رہن کھئے نہ پائیا۔ سچکھنڈ دوارا دے سیچ مکان، چرن کول ملے سرنائیا۔ کیرپا کر سری بھگوان، بھاگ سب دا دے بنائیا۔ لیکھے لا گرہ گرہ پکوان، پکے ناتے لے جڑائیا۔ جن بھگتاں لوک مات مڑ کے پھیر نہ ہووے پین کھان، پی کھا کے اوہناں دا لیکھا دے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگت ادھارنا تیرا کم آسان، قیمت کھئے نہ لا کے رائیا۔

* ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ گرچن سنگھ ارجن سنگھ دے گرہ پنڈ اُسا ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے پرہے، تیرا ستجگ اُچے ایک نام، ناؤں نرنکار چپ کے سارے خوشی منائیا۔ مست خُماری امرت ملے دُھر دا جام، جگت نشیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بھاگ لگے کایا ماٹی ت ت چام، چم درِشٹی سرِشٹی اندروں دینی بدلائیا۔ شرع دا رہے نہ کھئے غلام، دیناں مذہباں دا لیکھا دینا مُکائیا۔ سچ دھرم چلاؤنا اک نشان، نو کھنڈ ست دپ اکو دھار دینی بندھائیا۔ دُھر شبداں لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت مانو ذاتی کرنی کلیان، کلمہ بودھ اکادھ سمجھائیا۔ وشن برہما شو دیوت سُر مئن تیری آن، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر چرن کول سپس جھکان، سجدیاں وچ ڈنڈوت کر کے سو بھا پائیا۔ تیرا حکم سنديشہ نر نریشا چلے وچ دو جہان، نرگن سرگن سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ پاربرہم پت پریشور کلجگ انت ہونا مہروان، محبوب مُحبت وچ اپنا حکم ورتائیا۔ کاغذ قلم شاہی جس دا بھوکھتاں وچ کر کے گئے بیان، راگاں ناداں وچ صفتی ڈھولے گائیا۔ سو کھیل کرنا مہان، جس نوں جانے جیو نہ کھئے جہان، من مت بُدھ چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ بر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا حکم دینا ورتائیا۔ ست دھرم کہے پرہے حکم دے دے ایک وار، ایکنکار تیری وڈیائیا۔ تینوں جھکدے سدا جگ چار، ستجگ (تریتا دواپر کلجگ) سپس سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی تیرے در دی پنہار، سیوک ہو کے نت نوت سیو کھائیا۔ لکھ چوراسی اندج جیرج اُتہج سینج بنیا رہیا ٹھٹھیار، کاجی ماٹی ویکھ وکھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت کوڑی کیریا دے نوار، مایا ممتا موہ و بھچار رہن کھئے نہ پائیا۔ تیرے بھگت سنت گرو گرو چیلے گرمکھ گرسکھ ہوئے لاچار، صوفی رو رو دین دُہائیا۔ ساچی منزل کيسے نہ ملے درشن ہوئے نہ دید دیدار، جوتی نور نہ کھئے رُشنائیا۔ پڑھ پڑھ تھکے رسنا جہوا بئی دند وارو وار، تیری وارتا بن اکھراں نہ کيسے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ بر، آپ اپنی کیرپا کر، بھيو ابھیدا دینا کھلائیا۔ ست دھرم کہے پرہے تیرے حکم اندر گرو اوتار پیغمبر، بیٹھے سپس نوائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا میٹ اڈمب، رین اندھیری رہن کھئے نہ پائیا۔ تُوں سرب کلا بھرتبر، بھرپور رہیا سرب ٹھائینا۔ لیکھا جانیں لکھ چوراسی گھٹ بھیترا اندر، گرہ مندر کھوج کھوجائیا۔ تیرا سچ دوار ایکنکار اکو سوہے دُھر دا مندر، جتھے دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راؤ رنگ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ من واسنا دہ دشا بھوے کھئے نہ بندر، ممتا موہ نہ کھئے ستائیا۔

ترے گن مایا وجے کھئے نہ جندر، بند تاکی کُنڈا اِکو وار دینا کھلایا۔ ست سرُپ شاہو بھوپ پرم پُرکھ پرماتم آتم اپنا دے سچ اندن،
 نرگن اند اند وچوں پرگٹایا۔ ٹھانڈے دربار ایکنکار تیرے در ہووے بدن، دوُجے سیس نہ کوے جھکایا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے در
 توں منگن، جُگ چوُکری بھچھیا لے کے خوشی منایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا دینا دُھر دا ور، کلجُگ
 انت انتشکرن سب دا ویکھ وکھایا۔ ست دھرم کہے پرہ، گر اوتار پیر پیغمبر تیرے نام دا دسدے گئے سلوک، سوہلا ڈھولا جگت
 سُنایا۔ اتم رکھ کے گئے اوٹ، آسا اِکو اک بنایا۔ صدی چوڈھویں کلجُگ انت اخیر بیس اِکیسا ہر جگدیشا پرگٹ ہووے نرمل
 جوت، نہکنک اپنا ناؤں پرگٹایا۔ جس نوں سمجھ نہ سکن کوٹن کوٹ، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پربت سمند ساگر کھوجیاں ہتھ
 کیسے نہ آیا۔ تس دا رُپ رنگ ریکھ نہ کوئی ورن گوت، ذات پات وچ ڈیرہ کھئے نہ لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، دُھر دا وکھاؤنا اِک گھر، گرہ مندر آپ وکھایا۔ ست دھرم کہے پرہ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے کردے گئے اشارے، نام سندیشہ
 اِک سُنایا۔ کلجُگ انت سِری بھگونت نرگن نرویر لے اوتارے، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنا ویس وٹایا۔ ساچے دھام وسے سمبل
 تھارے، تھر گھر نواسی اپنا پھیرا آپے پائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن سوہن اِک دوارے، دوُجا در رہن کھئے نہ پائیا۔ کلجُگ کوڑی کِرپا
 پار اُتارے، ستجُگ ساچا چند کرے رُشنایا۔ سنت بھگت سہیلے شبدی حکم نال اُٹھالے، سویا کھئے رہن نہ پائیا۔ بھيو مُکا کے شاہ
 کنگالے، راج راجاناں اِکو رنگ رنگایا۔ کایا مندر اندر سچ وکھائے سچے دھرمسالے، باہروں لبھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ ساڈھے تِن
 ہتھ وٹڈ وکھائے سچے دھرمسالے، شو دوالے شو شنکر دی پوجا وشن برہما پوجن دی آسا دے مُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، سچ دوارے دے ور، دُھر درباری اپنی دیا کھایا۔ ست دھرم کہے پرہ، گر اوتار پیر پیغمبر تیرے نام دسدے گئے
 سچا دھرم، دھرم دوُجا نظر کھئے نہ آیا۔ تیرے پریم دا کردے گئے کرم، کرم کانڈ دا ڈیرہ گئے ڈھایا۔ سب نوں تیری دسدے گئے ساچی
 سرن، گردیو سوامی انت اِکو نظری آیا۔ دین دنی کلجُگ انت سِری بھگونت مایا ممتا موہ من منسا پایا بھرم، بھانڈا گڑھ نہ کھئے
 ٹڑایا۔ ست ستوادی تیرا پر سے کوئی نہ چرن، سچکھنڈ دوارے چڑھ کے نوری نور جوت درس کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، جن بھگتاں کھول بھرن پھرن، نیج نیتر لوچن نین کر رُشنایا۔ ست دھرم کہے پرہ کوئی نہ

پُوچے پابن پتھر، سِل سِیس نہ کھئے نوائیا۔ تیرے یار پیار اندر گوہند وچھایا ستھر، یارڑا سیج اک ہنڈھائیآ۔ جگت موہ وچ نہ وایا اتھر، نیتز نیر نہ کھئے وایا۔ اتم چوٹی چڑھ کے سِخر، سچکھنڈ دوارے بہہ کے سوہا پائیآ۔ جس نوں گرمکھاں دا نت نوت سدا فکر، فقریاں وچ ذکر اپنا نام سُنائیآ۔ نرگن دھار ہو کے جوتی اُجیار ہو کے شبدی جے کار ہو کے آیا اُتر، اُتر پورب پچھم دکھن دشا ویکھ وکھائیآ۔ بھگت سہیلے سنت سجن شبدی دھار بنائے اپنے پُتر، پتا پوت ہو کے گود اُٹھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، کلجگ کوڑی کِریا لوک مات رہن نہ پائیآ۔ ست دھرم کہے گر اوتار پیر پیغمبر بن اکھاں لائی بیٹھے دھیان، دو جہاناں ویکھ وکھائیآ۔ کی کھیل کرے بھگوان، کلجگ انت بے پرواہیآ۔ جس دا نام سچا نشان، دو جہاناں رہیا جھلائیآ۔ جس نوں بے انت بے انت کہے کے سارے گان، انت کہن کھئے نہ پائیآ۔ سو پرگٹ ہو کے نہکلنک بلی بلوان، بل اپنا آپ جنائیآ۔ جس نوں سمجھ نہ سکے شاستر سمرت وید پُران، انجیل قرآن پڑا نہ سکی اُٹھائیآ۔ جگ چوکری سارے کردے دھیان، نیوں نیوں بیٹھے سِیس نوائیا۔ سو صاحب مہروان انترجامی کلجگ انت کھیل کرے مہان، مہا اکتھ کتھ جنائیآ۔ کوڑی کِریا میٹے وچوں جہان، جہالت پچھلی دئے گوائیا۔ مانس بُدھی بُدھ بیک کر چرن پریتی دیوے ساچا دان، دُھر دی ریتی نیتی آپ سمجھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست ستوادی دُھر دا ڈھولا اگئی راگ دینا جنائیآ۔ ست دھرم کہے پرہ تیرا نام اکو ہووے ڈھولا، گیت گوہند گیا جنائیآ۔ شبد ستگر سب دا ہویا وچولا، آتم پرما تم میل لائے ملائیآ۔ من واسنا جگت بُدھی رہے کھئے نہ رولا، وِدیا وچار کم کیسے نہ آئیآ۔ کایا مندر ڈونگھی کندر ساچے اندر چکے پڑا اوہلا، دئی دویتی در نظر کھئے نہ آئیآ۔ نام رنگلا کھیلے اگئی اپنا ہولا، رنگ گللا اک چڑھائیآ۔ بھاگ لگے کایا ماٹی ساچے چولا، جیون وچوں جیون زندگی وچوں زندگی حیات وچوں حیاتی دھار دینی بدلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، چار ورن اٹھاراں برن آتم پرما تم پرما تم آتم دسنا سب نوں سچا بولا، انبولت راگ سُنائیآ۔ ست دھرم کہے، ستجگ ساچا پُرکھ انباشی دے اُجھا، کلجگ کرم رہن نہ پائیآ۔ بھگت سہیلے گرمکھ گرسکھ لوک مات پرگٹا، سُرتی شبد شبد ملائیآ۔ ناد دُھن آتمک راگ سُنا، سروناں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ نرمل جوت دیا باقی کلپاتی اک جگا، سوریہ چند بیٹھن مکھ چھپائیآ۔ کایا مندر بنک دوارا سچ سہا، پرما تم ہو کے آتم سیجا ڈیرہ لائیآ۔ دُھر دا میلا

گروگر چيلا در ساچے لے ملا، ملياں وچھڑ پھير کدے نہ جائيا۔ ساچے دھام دينا بہا، جتھے نرگن جوت ہووے رُشنائيا۔ نور نورانہ شاہ سلطانا اکو دے سہا، درس ہووے پروردگار حق خدا، خدی تکبر رہے کوئی نہ، صبر پیالہ جام دينا پيائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنے نام دی سنا حق صدا، صدیاں دے وچھڑے صدیاں وچوں قدماں وچ ٹکائيا۔

* ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ پورن سنگھ دے گرہ پنڈ اُسا ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے پرہہ سرشٹ سبائی دس دے آتم برہم، پاربرہم اپنا پڑدا اُٹھائيا۔ ذات پات رہے کوئی نہ بہرم، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائيا۔ مانس مانکھ ذاتی ویکھ کرم، نہکرمی ہو کے پھیرا پائيا۔ تیرا آد جگاد جگ چوکڑی اکو سچا دھرم، دھرم دی دھار اپنا ناؤں دے پرگٹائيا۔ جس دی صفت کردے جگ چار ستجگ تریتا دواپر کلجگ شاستر سمرت وید پُراناں وچ الاٹيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، سچ دوارا اکو دے وکھائيا۔ ست دھرم کہے پرہہ تیرا دھرم دوارا ہووے اک، مندر مسجد شہودوالا مٹھ نظر کھئے نہ آٹيا۔ ہندو مسلم سیکھ عیسائی تیرا پری ہی ہووے پت، پاربرہم پت پرمیشور وایگرؤ اللہ گاڈ کہے کے سارے شکر منائيا۔ ساچے نام دُھر دے کلے دی پا بھکھ، وست اموک آپ ورتائيا۔ چار کُنٹ دہ دشا ہر گھٹ اندر آویں دس، گرہ گرہ اپنا ڈیرہ لائيا۔ مایا ممتا کوڑی اندرون کڈھ وکھ، امرت رس گرہ گرہ دينا چوائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، نرگن ہو کے پھیرا پائيا۔ ست دھرم کہے پرہہ وڈا چھوٹا رہے کوئی نہ نیچ، اوچو اوچ نہ کھئے اکھوائيا۔ ٹوں ہر گھٹ وسیا بیچ، آتم پرما تم روپ پرگٹائيا۔ تیری چار ورنان نال سانجھی پریت، کھتری براہمن شوڈر ویش دُور نہ کھئے رکھائيا۔ تیرا اکو رنگ بست کیٹ، راؤ رنگاں راج راجاناں شاہ سلطاناں اکو گھر دے وکھائيا۔ کلجگ انت اپنی دین دنی کائنات سرشٹی دس اپنی پریت، پریت ہو کے اپنا پڑدا لایيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، سب ٹوں نظری آویں ٹھا کر ٹھیک، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ ست دھرم کہے پرہہ ذات پاتی کلجگ انت کر نیڑا، ستجگ ساچا راہ چلاٹيا۔ ستگر شبد بھو کھلا دے تیرا میرا، پڑدا اوبلا رہے نہ رائيا۔ چار

ورناں من ہووے چاؤ گھنیرا، دُکھیاں دُکھ نہ کھئے ستائیا۔ تیرے چرن کول سب دا ہووے ڈیرہ، ڈنڈاوت وکھری نہ کھئے سمجھائیا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، آتم پرما تم پاربرہم برہم نرگن دھار
سرگن بٹھ بیڑا، کلجگ انت دینا مکائیا۔

* ۱۰ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ دیدار سینگھ دے گرہ پنڈ جٹا ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے پرہہ نیترونندے سمند ساگر، گہر گمبھیر گور تیرا دھیان لگائیا۔ جگت دوارے ملے نہ کوئی آدر، آدرش تیرا
نظر کھئے نہ آئیا۔ نرمل کرم نہ ہووے اُجاگر، جل وچ جل نرمل نیر نہ کھئے بنائیا۔ ساچا ونج کرے نہ کوئی بن سوڈاگر، لکھ چوراسی
سار کھئے نہ آئیا۔ تیری کھیل ویکھ کرتے کریم قادر، قدرت دا حال دیاں جنائیا۔ جنانا چر بھاگ نہ لگاویں ساڈھے تین ہتھ ماٹی گاگر،
پنج تہ نہ رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اگلا لہنا دینا بنائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ بھاگ لگا دے کایا
ماٹی چم، چاروں کٹ تیرا نام وجے ودھائیا۔ دھار بدل دے پون سواسی دم، دامنگیر ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ ہرکھ سوگ چنتا
رہے کوئی نہ غم، ست وچوں ست دینا سمجھائیا۔ گڑھ ہنکاری بھانڈا دینا بہن، مایا ممتا موہ ڈیرہ ڈھائیا۔ نام پدارتھ وست امولک
دینا دُھر دا دھن، دھن دھن دھن کہے لوکائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوئی واسنا من، من کا منکا دینا بھوئیا۔ اپنا نام ندھان سری
بھگوان سناؤنا بنا کن، انادی دُھن کر شنوئیا۔ سچ پرکاش نوری چاڑھنا چن، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
اپنی کِرپا کر، دُھر دا دینا اک ور، وارتا اگلی دینی سمجھائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ ساچا دے کے شبدا گیان، اگیان اندھیرا دے
مٹائیا۔ تون داتا دانی سری بھگوان بھگون ہو کے ہو سہائیا۔ در درویش مہیش سیس جھکان، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کِرپا
کر کرپن اُتے ہو کے مہروان، محبوب سچ عروج پڑدا دینا چکائیا۔ پن تیری کِرپا کرے نہ کھئے کلیان، پیتا جگ نہ کھئے کٹائیا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر سندیشہ نر نریشا نرگن دھار ایکنکار ساچا دے دھرم فرمان، حُکم حاکم اکو اک سمجھائیا۔
ست دھرم کہے تخت نواسی حُکمران، پروردگار تیری سرنائیا۔ ستجگ ساچے در دوارے دے مان، ابھان رہن کھئے نہ پائیا۔ لوک

مات تیری کِریا نال ہووے پردھان، پردھانگی اِکو ہتھ پھڑائیا۔ سب نوں متنی پئے آن، سر سِکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن سیس جگدیس جھکان، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ لیکھا رہے نہ انجیل قرآن، کایا کعبہ دینا پرگٹائیا۔ جتھے مہینہ ہووے نہ کھئے رمضان، کیشنا سُکلا پکھ سُوریہ چند نہ کھئے بدلائیا۔ اِکو جوتی نُورِ دِپیک جگے مہان، جلوہ گر کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وِشنو بھگوان، تیرا حُکم ورتے دو جہان، ایکا دوآ دوآ ایکا ایکنکار اِکو رنگ رنگائیا۔

* ۱۱ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ بھگونت سینگھ دے گرہ پنڈ جٹا ضلع امرتسر * *

سِت دھرم سُن اگئی فرمان، اگم دیاں جنائیا۔ سچکھنڈ نواسی ہو سِری بھگوان، تخت نواسی اپنا حُکم ورتائیا۔ دو جہاناں پاواں آن، حُکے اندر حُکم بندھائیا۔ ساچا نام کراں پردھان، سچ دواریوں آپ پرگٹائیا۔ جیو جنت سارے مل کے ڈھولاگان، دیوت سُر خوشی منائیا۔ چار کُنٹ کرے پروان، سر سِکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ سِت دھرم سُن، پرہ دسے نر نریش، نر ہر اپنا حُکم ورتائیا۔ شبد سندیشہ بھیجاں دیس پردیس، برہمنڈ کھنڈ آپ سُنائیا۔ سب نوں مٹنا پئے پُرکھ اکال ایک، ایکنکار اوٹ تکائیا۔ چرن پریتی دیواں دُھر دی ٹیک، ٹکیاں والا گرو نہ کھئے منائیا۔ پرما تم ہو کے آتم کراں ہیت، گھر میلا میلان سہج سُبھائیا۔ سَتجگ ساچی رُت بسنت مؤلے چیت، چیتن سُرقتی سب دی دیاں کرائیا۔ کلجگ کوزی کِریا ہووے کھیت، کھپہ ماٹی خاک اُڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوارا دئے کھلائییا۔ سِت دھرم سُن دھرم دی بات، نام شبد جنائیا۔ شبد اگئی دساں گاتھ، نرگن سرگن کر پڑھائیا۔ سَتجگ سچ چلاواں راتھ، رتھوابی اپنا حُکم جنائیا۔ لہنا دینا سب دا دیواں مستک ماتھ، پورب لیکھا رہن کھئے نہ پائیا۔ جنہاں سیکھیا دیواں دُھر دی دات، نام ندھان آپ سمجھائیا۔ جھگڑا رہے نہ کھئے دین مذہب ذات پات، پتن اِکو دیاں وکھائیا۔ سرشٹ سبائی نظری آوے پرم پُرکھ سچا باپ، پتا پوت بھگت بھگوان مل کے وجے ودھائیا۔ سِت دھرم دی تھاپنا دیواں تھاپ، کوڑ کڑیاں لیکھا دیاں مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کِرپا کر، سچ دوارا اک سُهائیا۔ ست دھرم سُن انوکھی گل، دُھر فرمانے وچوں جنائیا۔ کلجگ کوڑ کپٹ رہے نہ چھل، اچھل چھلدھاری ہو کے دیاں مٹائیا۔ مان وڈیائی رہے نہ کیسے تیرتھ اٹھسٹھ جل، امرت رس اکو دیاں پرگٹائیا۔ ساچا دھام اک اٹل، پرہہ چرن درگاہ ساچی اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ست دوارا اک وکھائیا۔ ست دھرم کر دھیان، ریتی نیتی دیاں بدلایا۔ سرِشٹ سبائی اُچے اک گیان، گہر گمبھیر ہو کے دیاں سمجھائیا۔ اکو اِشٹ مٹے سرب جہان، دُو جا راہ نہ کھئے تکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولے سویلے گاون گان، گا گا خوشی منائیا۔ گر اوتاراں پیغمبراں اچھیا کراں پروان، پروانے دیوانے اپنے لیکھے پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچا مارگ دُھر دا راہ بن ملاح، لوک مات دئے لگائیا۔

* ۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ جوکندر سنگھ دے گرہ پنڈ جٹا ضلع امرتسر *

ست دھرم ستجگ بناواں ساچی بنت، پُرکھ اکال دین دِیال آپ سمجھائیا۔ گرُمکھ پرگٹاواں ساچے سنت، بھگت وچھل آپ ہو جائیا۔ آتم گر پر ماتم میلا میلان نار کنت، گہر سُهنجی سیجا آپ سُهائیا۔ کایا چولی چاڑھاں رنگ بسنت، ایتھے اوتھے دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ من ممتا کوڑی کیریا لہواں چنت، ہرکھ غم نہ کھئے ستائیا۔ گرھ توڑاں ہوئے ہنگت، برہم پڑدا دیاں چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا مارگ اک وکھائیا۔ ست دھرم ساچا دساں راہ، ابناشی کرتا آپ جنائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں من صلاح، بھگتان سنتاں لوان اٹھائیا۔ شبد گرو بنا ملاح، بیڑا سب دا پار لنگھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اک چپا ناں، نام ندھانا دیاں سمجھائیا۔ کوڑی کیریا میٹاں تھاون تھان، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ کھوج کھوجائیا۔ جھگڑا رہے نہ سور گان، جیو بدھ نہ کھئے کرائیا۔ سارے پرم پُرکھ دی گاون اپیا، اُپدیش اکو سُنے لوکائیا۔ جگت گُریار پینڈا مُکنا، ویلا وقت دئے گواپیا۔ صاحب سلطان پُرکھ اکال اکو اٹھنا، جس دا حکم من سارے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست دوارا اک کھلائییا۔ ست دھرم ساچا وجے نام نگارہ، نو نو چار دیاں سُنائیا۔ غفلت رہے نہ وچ سنسارا،

بے دار سب نوں دیاں کرائیا۔ تُوں میرا مین تیرا آتم پر ماتم لاون درِشٹی اندر نعرہ، سرِشٹی ڈھولا اِکو گائیا۔ ساچا مندر ڈھر دا دسے اِکو گرو دوارا، جس گرہ بیٹھا پُرکھ اکال سو بھا پائیا۔ نو نو نمستے ڈنڈاوت کرنِ نمسکارا، سیسِ جگدیش سرب جھکائیا۔ محل اٹل سو پے سچ منارا، دیا باقی کھلا پاتی نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ ستجگ ساچا لوک مات لے اوتارا، پُرکھ اکال ہوئے سہائیا۔ جس دا ورتے ست ورتارا، ناتا بھگتاں نال جُڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در دروازہ آپ کھلائی۔ ست دھرم کِریا کرے پت پتیت، ڈرمت میل دے دھوائیا۔ ستجگ ساچی چلے ریت، ریتوان اِکو نظری آئی۔ لیکھا مکے ہست کیت، اوچ نیچ راؤ رنگ ساچی سکھیا کرے پڑھائیا۔ ست ستوادی چلے ستجگ ریت، کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھائیا۔ آشا رہے نہ مندر مسیت، دھرم دوارا اِکو سو بھا پائیا۔ جتھے وسے ہر انڈیٹھ، پُرکھ ابناشی ڈیرہ لائیا۔ گر اوتار پیغمبر مل کے گاؤندے گیت، تونہی تونہی راگ لائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی کلجگ انت سیری بھگونت سب دا بنے سانجھا میت، اوچ نیچ اِکو گھر وسائیا۔

* ۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ نرنجن سنگھ، کرتار سنگھ دے گرہ پنڈ چمبل ضلع امرتسر *

ست دھرم، ستجگ ساچا مات لگیگا۔ پُرکھ ابناشی ساچے تخت سجیگا۔ نرگن نور جوت ہووے پرکاش، دپیک اِکو جکیگا۔ وشن برہما شو ہوون داس، گر اوتار پیغمبر کول سجیگا۔ برہمنڈ کھنڈ ساچے نام دی پوے راس، گوپی کابن اِکو گھر نیچیا۔ حکم چلے پرتھی آکاش، دو جہان سیس جگدیش قداما اُتے سٹیگا۔ لکھ چوراسی اندر کرے واس، گھٹ نواسی ہر پردے اندر وسیگا۔ سب دی منزل پوری کرے گھاٹ، محل اٹل چڑھ کے آتم مل کے ہسیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست دوارے آپے وسیگا۔ ست دھرم ستجگ سچ مات پرگٹاوانگا۔ کلجگ کوڑا انت مُکاوانگا۔ نرگن نور جوت رُشناوانگا۔ شبدي ڈنکا اِک وجاوانگا۔ برہمنڈ کھنڈ آپ اُٹھاوانگا۔ لوآن پُریاں حکم مناوانگا۔ دھرت دھول سو بھا پاوانگا۔ کیتا قول اقرار توڑ نیہاوانگا۔ ہر گھٹ اندر جاواں موئل، موُلا اپنا نام رکھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کماوانگا۔ ساچی کرنی کار کریگا۔ سیری بھگوان آتم سب دی وریگا۔ کایا مندر اندر نرگن دھار ہو کے وڑیگا۔ سچ دسم دواوی کر

کے پار، محل اٹل آئے کھڑیگا۔ سیج سہنجی کر تیار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کریگا۔ ساچی کرنی کار کہاوانگا۔ زرگنِ نرویر رُپ وٹاوانگا۔ کلجگ کوڑی کرپا مٹے قہر، ستجگ ساچا چند چمکاوانگا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو نام دی دے کے لہر، زہر کوڑا اندروں باہر کڈھاوانگا۔ من واسنا کوئی کرے نہ غیر، غیرت سب دی اپنے وچ سماوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حُکم اک ورتاوانگا۔ ساچا حُکم اک ورتائیگا۔ سو پُرکھ زرنجن کھیل کھلائیگا۔ ہر پُرکھ زرنجن ویکھ وکھائیگا۔ ایکنکارا پڑدا لایہیگا۔ آد زرنجن جوت رُشنائیگا۔ ابناشی کرتا پھیرا پائیگا۔ سری بھگوان حُکم ورتائیگا۔ پاربرہم برہم سمجھائے گا۔ شبد انادی سٹ اٹھائیگا۔ وشنوں اپنی اکھ کھلائیگا۔ برہما پاربرہم دھائیگا۔ شنکر نیوں نیوں سیس نوائیگا۔ ترے گن ڈیرہ آئے ڈھائیگا۔ پنج تت پکڑ بلائیگا۔ زرگن سرگن کھیل کھلائیگا۔ مایا ممتا موہ چکائیگا۔ گرہ ہنگتا توڑ ٹڑائیگا۔ ساچی سنگتا میل ملائیگا۔ گرمکھ دو جے در نہ ہووے منگتا، اکو شبد امولک جھولی پائیگا۔ لیکھا رہے نہ بھکھا ننگتا، مانو ذاتی اکو رنگ رنگائیگا۔ ستجگ جن بھگتاں، ساچی سکھیا اک سمجھائے گا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن ہر بھکت صوفیاں رُپ بنا کے سوہنگ ہنسا، ہستی ہستی وچ اپنے سمائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ کوڑی کرپا میٹ کنسا، نام بنسری اک سُنائیگا۔ نام بنسری اک وجائیگا۔ دین دیال ویکھ وکھائیگا۔ کال مہاکال حُکمے اندر پھرائیگا۔ چار گنٹ دے بے حال، سرشٹی دھیر نہ کھئے دھرائیگا۔ سنت سہیلے لبھ لال، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیگا۔ دیپک جوتی بال کے بے مثال، مسل اگلی اپنے نال رکھائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا نام، ناؤں زرنکارا اک درڑائیگا۔ ناؤں زرنکارا اک درڑاویگا۔ ایکنکارا کھیل کھلاویگا۔ دو جہاں سیس نواویگا۔ جگدیس حُکم ورتاویگا۔ کلجگ کوڑی کرپا جائے پیس، ست دھرم آپ پرگٹاویگا۔ پاربرہم ابناشی کرتا سب دے وسے چیت، چتوت ٹھگوری نہ کھئے رکھاویگا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم بناوے پریت، پریت ہو کے ہر گھٹ نظری آویگا۔ ست دھرم، جن بھگتاں کایا کر کے ٹھنڈی سیت، امرت میگھ برسواویگا۔ ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا گاؤنا سدا گیت، پاربرہم برہم گھر بہ کے خوشی مناویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ انت ستجگ سچ چلاوے ریت، مندر مسیت لیکھا پندھ مکاویگا۔

* ۱۱ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ پورن سنگھ دے گرہ پنڈ چمبل ضلع امرتسر *

ست دھرم، ستجگ چلے سچ مریدا، مریدا پُرشوتم آپ جنائیا۔ جس دا گوبند شبد ہووے پتا پُرکھ اکال ہووے دادا، داتار ہو کے دیا کھائیا۔ جن بھگتاں ہووے وادھا، ست ست ڈھولا سارے گائیا۔ نام اگتی وجے نادا، نو کھنڈ کرے شنوائیا۔ ہنس بُدھی ہووے کاگا، کوڑ وشٹا نہ کھئے پھولائیا۔ ملے وڈیائی سچ سادھا، جو سادھناں کر کے پرہ توں رہے دھیائیا۔ پروردگار نظری آئے سب توں آقا، عقلاں توں پرے میل لئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی لئے کھائیا۔ ست دھرم ساچا نام چلے اکتھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ سب کچھ پُرکھ اکال رکھے اپنے ہتھ، منگتے دو جہان اکھوائیا۔ بھگتاں دس کے دھر دا جس، ساچا نام دئے سمجھائیا۔ نج ملن دی کھول کے اگھ، اکھراں توں پرے میل لئے ملائیا۔ بھید کھلا کے ست سچ، سچ دھرم دئے درڑائیا۔ چار ورنان دے کے برہم مت، وڈیا اکو اک وکھائیا۔ نام ندھان سب نے لینا رٹ، پرما تم آتم راگ الاٹیا۔ جو وسنہارا گھٹ گھٹ، لکھ چوراسی ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سب توں کرے اپنے وس، بستیاں دا واسطہ رہن کھئے نہ پائیا۔

* ۱۱ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ چن سنگھ دے گرہ پنڈ چمبل ضلع امرتسر *

ست دھرم، ستجگ سچا مات سہاویگا۔ جیو جنت سرب سمجھایگا۔ منیا منت نام درڑاویگا۔ سادھ سنت آپ پرگٹاویگا۔ بودھ اکادھ پنڈت اکھواویگا۔ ہنگ برہم بھو چکاویگا۔ ساچا دھرم اک درساویگا۔ نہکرمی کرم کھاویگا۔ ورنی برنی ڈیرہ ڈھاویگا۔ ساچے چرنی سیس سرب نواویگا۔ دھول دھرنی مات اٹھاویگا۔ پرہ کرنی کار کھاویگا۔ ست سچ دا کر پرچار، پرچہ سب دے آگے پاویگا۔ مانس جنم نہ ہووے کھئے خوار، خواری سب دی میٹ مٹاویگا۔ اکو ایشٹ دس پُرکھ اکال، اکل کل دھاری نال جڑاویگا۔ لیکھے لائے سب دی گھال، مزدوری سب دی جھولی پاویگا۔ چار ورنان اکو دھرمسال، دھرم دوارا اک پرگٹاویگا۔ بھگت سہیلے

گرمکھ بنا کے لال، رنگ گلالا آپ چڑھایگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
ویشنوں بھگوان، لکھ چوڑاسی وچوں لئے بہال، بہرم دا گڑھ آپ تڑاویگا۔

* ۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ کلونت سنگھ دے گرہ پنڈ چمبل ضلع امرتسر *

ست دھرم، ستجگ ضرور مات آویگا۔ سرب کلا بھرپور، سمرتھ کھیل کھلاویگا۔ ناتا کلجگ توڑ کے کوڑ، گڑیاراں ڈیرہ
ڈھایگا۔ جو پریہ بھگتی دے بھئے مزدور، تنہاں دی مزدوری صبوری وچ لیکھے لاویگا۔ منوا پاوے نہ کھئے فتور، فتح ڈنکا اک
وجاویگا۔ شاہ سلطاناں توڑ کے گڑھ غرور، پلو اپنا نام پھڑاویگا۔ لیکھا مکا کے نیڑ دور، در گھر ساچا اک وساویگا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نام خُماری دے سرور، سرب دی چنتا دور کراویگا۔ ست دھرم، ستجگ ہووے لوک مات
پرکاش، پرکاشت کرے سرب لوکائیا۔ حکمے اندر پُرکھ ابناش، دھر دا شبد دئے سمجھائیا۔ جن بھگتاں بن کے داس، سیوک سیوا وچ
سائیا۔ پورا کر کے گھاٹ، لہنا دئے مکائیا۔ میٹ اندھیری رات، رتن نور کرے رُشنائیا۔ چوڑاسی وچوں کر آزاد، پھاسی وچوں
فیصلہ دئے سُنائیا۔ بنا کے دھر دے سادھ، سدا چرناں وچ ٹکائیا۔ سنا کے سچا ناد، انادی دُھن دئے اُپجائیا۔ کھلا کے نیتر جاگ،
ندرا دئے مٹائیا۔ بُجھا کے اگنی آگ، سانتک ست دئے ورتائیا۔ جگا کے جوت چراغ، نور کرے رُشنائیا۔ جس رچنا رچی آد، انت
اوبو ویکھے پُرواہیا۔ کلجگ کوڑ کر برباد، ستجگ ساچا دئے وسائیا۔ پورب لیکھا سب دا رکھے یاد، گر اوتار پیغمبران قول بھل
کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دے نام دی دئے اک آواز، نعرہ اکو اک سُنائیا۔ ست دھرم
ستجگ سچا دسے اکو نعرہ، نر نرائن آپ لگائیا۔ جن بھگتاں لگے پیارا، پریہی ہو کے ڈھولا گائیا۔ دھر دا شبد ساچی سیوا کرے بن
کے سیوادارا، سیوک ہو کے اپنی کار کمائیا۔ گرمکھ آتم نوں رہن نہ دیوے کوارا، پرما تم میلا میلے سہج سُبھائیا۔ گھر مندر ٹھاگر
وکھائے گرو دوارا، گھر وچ گھر پڑدا دئے اُٹھائیا۔ اکو ملے میت مُرارا، متراں دا متر دھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچکھنڈ نواسی ستجگ ساچی بٹھے دھارا، دھرنی دھول اُپر دیوے مان وڈیائیا۔

* ۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ تیجا سنگھ دے گرہ پنڈ چمبل ضلع امرتسر *

ست دھرم ستجگ ساچا مات جائے لگ، جگت وکار لگا بدھا رہن کھئے نہ پائیا۔ موہ وکار ترشنا بھجے آگ، سانتک ست دئے کرائیا۔ سنت سُہیلے سجن سادھ سد، مل کے خوشی منائیا۔ سب نوں کایا کعبے کرنا پئے حج، مندر دھرم دوارا دئے وکھائیا۔ جھگڑا رہے نہ اٹھسٹھ، تیرتھ تٹ نہ کھئے وڈیائیا۔ اکو ڈھولا سارے گاؤں چھند، سوہنگ سو راگ الاٹیا۔ خوشی ہووے بند بند، بندنا کر کے ملے وڈیائیا۔ انتر آتم ملے اند، دکھ روگ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں پورا کرے پنڈھ، سفریاں سفر دئے کھپائیا۔ ست دھرم، ستجگ دھرنی اُتے جاوے آ، آتم پر ماتم میل ملاٹیا۔ بھاگ لگاوے تھل اسگاہ، ٹلے چوٹی وجے ودھائیا۔ سارے گاؤں پر پُرکھ دا ناں، ناؤں زینکارا اک دھیائیا۔ یاد رکھن ساہ ساہ، سواس سواس نہ کھئے بھلاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا مارگ لگے مات دھرنی، دھول ستجگ نال سُہائیا۔ پُرکھ اکال دی اکو ملے سب نوں سرن سرنی، سرناگت اک وکھائیا۔ مہروان مہر کرے تارن ترنی، ہرجن تارے تھائوں تھائیا۔ لیکھا مکائے ورنی برنی، آتم برہم دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرشٹ سبائی دئے اکو سرنی، سرناگت سب نوں آپ سمجھائیا۔

* ۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ رتن سنگھ دے گرہ پنڈ چمبل ضلع امرتسر *

ست دھرم، کریا کرے وشنوں بھگوان، ستجگ ساچے دئے مان وڈیائیا۔ نام بھنڈارا دے کے دان، پدارتھ اپنا اک ورتائیا۔ ڈنکا وجا کے دو جہان، جہالت کوڑی دئے کڈھائیا۔ دُھر سنڈیشہ دے پیغام، کائنات دئے سمجھائیا۔ پرہ نوں ملنا ہوئے آسان، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ اکو چرن کرنی پئے پرنام، سجدہ اکو اک درسائیا۔ اکو لبھنا پئے رام، جو ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ اکو کھوجنا پئے

کاہن، جو نام بنسری دُھن آتمک راگ سُنائیا۔ اِکو لبھنا پئے اِمام، جو مالک خلق خُدا نُور و نُور ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہ، بے پرواہی وِچ سَمائیا۔ سَت دھرم، سَتجگ سچا ہووے پرگٹ، پاربرہم دئے وڈیائیا۔ ہوئے پیار ہر گھٹ، لکھ چوڑاسی خوشی منائیا۔ پھرے دروہی تیرتھ تٹ، اٹھسٹھ نیر وِہائیا۔ جھگڑا رہے نہ مندر مٹھ، شو دوالے پینڈا در در مُکائیا۔ اِکو نام پرہہ دا سارے لَین رٹ، رٹا دین مذہب چُکائیا۔ ساچا لاہا سَت دربار سَت ستوادی پُرش لَین کھٹ، مَورکھ مُگدھان ہتھ کِچھ نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کلجگ اتم تیری وار، کرے کھیل نرگن دھار، سوانگی ہو کے سوانگ ورتائیا۔

* ۱۱ ساوَن شہنشاہی سمت ۲ تارا سینگھ دے گرہ پنڈ چمبل ضلع امرتسر *

سَت دھرم سَتجگ ساچی ملے دات، ہر داتا آپ ورتائیا۔ چار ورنان بنے اِک جماعت، اِکو ہووے سچ پڑھائیا۔ اِکو ملے سچ خطاب، رُتبہ اِکو دئے وکھائیا۔ اِکو نظری آئے سچ جناب، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ ساچے ناؤں دا ہووے پرتاپ، پُرکھ اکال ڈھولا سارے گائیا۔ اِکو پوُجا اِکو رہ جائے پاٹھ، اِکو شبد ہوئے شنوائیا۔ اِکو نظری آوے تیرتھ تاٹ، تٹ کنارہ اِکو دئے سمجھائیا۔ اِکو منزل مکے واٹ، پاندھی اِک دوارے بہ کے سوہا پائیا۔ اِکو دسے سانجھی سب دی ذات، اتم رُوپ نظری آئیا۔ نام ندھان گاون گاتھ، سوہنگ ڈھولا سچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل پُرکھ اِبناش، اِبناشی کرتا اپنی کار کھائیا۔ سَت دھرم، سَتجگ سچّی ملے وست، وستواں دئے ورتائیا۔ جس دے نال خُھاری کرے مست، ساچے نام دی وِجّدی رہے ودھائیا۔ لیکھا مُکاوے فرش عرش، عرشی پریم دئے ملائیا۔ سچ دوارے بُندا رہے درس، درس دیدار وِچ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان ہو کے کرے ترس، رحمت اپنی نال ترائیا۔ سَت دھرم سَتجگ دا ساچا ہووے رُتبہ، ملے مان وڈیائیا۔ جس نوں سیس جھکاوے دُرگا، سو صاحب دُھر فرمان سُنائیا۔ جس دا حُکم کدے نہ مُڑدا، نہ کوئی میٹھ میٹھ مٹائیا۔ سَتگر اِکو ہووے دُھر دا، سچکھنڈ دوارے بہ کے سوہا پائیا۔ شبد سندیشہ دیوے اپنی سُر دا، سُرّتی سُرّتی لَئے جگائیا۔ لہنا دیندا

دینا اند پُر دا، لوآن پُریاں توں باہر لیکھا اپنا دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، ستجگ آد کھیل کرے حُکمے اندر شُرُوع دا، شرع دا شاعر شمع اپنی نہ کھئے رُشنائیا۔

* ۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ موہن سینگھ دے گرہ پنڈ چمبل ضلع امرتسر *

ست دھرم، پُرکھ اکال ستجگ ایکا دسے نام سلوک، سولان کلادھاری جس دا ڈھولا گائیا۔ خوش ہوون چوڈاں لوک، چوڈاں طبق قدماں وچ سجدہ کر کے خوشی منائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا رکھے ساچی اوٹ، اوڑک پاربرہم برہم دئے سمجھائیا۔ بھیو ابھید کھول کے چار ورنان دسے اکو گوت، پنج تت کایا ماٹی وجدی رہے ودھائیا۔ سچ دوار ایکنکار نرمل دھار کرے پرگٹ جوت، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ شبدا نادی ستگر لاوے چوٹ، چوٹی چڑھ کے چور یار اندروں دئے بھجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ستجگ ساچا مات پرگٹائیا۔ ست دھرم ستجگ ساچا مات جائے جم، جاں دا ڈر رہے نہ رائیا۔ ستوادی ہو کے کرے اپنا کم، نہکرمی بن کے خوشی منائیا۔ جن بھگتاں لیکھا جانے دمو دم، ضامن ہو کے دامن لئے پھڑائیا۔ ہرکھ سوگ رہے نہ کوئی غم، خوشی اندر خوشی رُچی اندر رُچی سچی دئے وکھائیا۔ ملے وڈیائی وجود تن، تامس ترشنا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شبدا اگئی سنائے بنا کن، دھن دھن وچ دھن اپنی دئے پرگٹائیا۔ ست دھرم، کلجگ ستجگ کرے بدلی، بدلا پرہم پُرکھ چُکائیا۔ سچکھنڈ نواسی سدا عدلی، انصاف کرے نال لوکائیا۔ رہن نہ دیوے اندھیرا گردی ساریاں دے گھر گھر دی، گرہ گرہ کھوج کھوجائیا۔ دھار چلے اکو نرائن نر دی، نر نرنکار حُکم دھر دا دئے ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کھیل جانے چوٹی جڑ دی، پڑدا اوبلا دئے اٹھائیا۔ ست دھرم، ستجگ ساچے اکو گاون گاتھ، گھر گمبھیر دئے سمجھائیا۔ سب دا اڈے ہووے بھاگ مستک ماتھ، پورب جنم لیکھا ویکھ وکھائیا۔ ہونے سہائی اناتھاں ناتھ، دین دیال دیناں اپنے گلے لگائیا۔ سچ دوار منزل پوڑی چاڑھے گھاٹ، گھاٹا پچھلا دین کھئے نہ پائیا۔ جس دا لیکھا چار جگ لکھدے رہے نال قلم دوات، کلیمیاں دا مالک خالق اپنا حُکم ورتائیا۔ جس دا نور ظہور چمکے اکو آفتاب، مشرق مغرب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا مارگ دئے سمجھائیا۔ ست دھرم ستجگ لوک مات آوے بھجّا، بھجن بندگی اپنے نال لیائیا۔ جن بھگتاں دست ملا کے سجّا، سبّج ہو کے جوڑ جڑائیا۔ سب نے چلنا پرّم پُرکھ دی رضا، من واسنا نہ کھئے ہلکائیا۔ لکھ چوراسی وچ پھیر دیوے نہ کوئی سزا، مات گریہ اگنی تہ نہ کھئے تپائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال سچکھنڈ دوار چرن کول دیوے ساچی جگ، بھومکا اکو اک سہائیا۔ جس دوارے ناؤں نرنکارا اگنی ناد وچّا، باقی دُھن سُنن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ستجگ ساچا دیوے ساچا ور، دُھر دا حُکم اک سمجھائیا۔ ست دھرم ستجگ سچ ہووے پردھان، پردھانگی پرہہ اکو ہتھ رکھائیا۔ مان رہنا نہیں سینتا رام، کرشن کاہن نہ کھئے وڈیائیا۔ جگت رہنا نہیں انجیل فُراں، عیسیٰ موسیٰ کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ لیکھا جانے نانک گوہند صاحب سُلطان، شاہ پاتشاہ سچّا شہنشاہیا۔ جو سچ دوارے ہووے حُکمران، حاکم ہو کے اپنا حُکم منائیا۔ سو کلجگ انت سِری بھگونت کوڑی کِرپا میٹے وچوں جہان، جہالت سچ عدالت وچ رہن کھئے نہ پائیا۔ کِرپا کرے گن ددھان، سچ جھلائے اک نشان، نشانے کوڑے دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ستجگ ساچے ہووے آپ مہروان، مہروان مہر نظر بے نظیر آپ اٹھائیا۔

* ۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ ہیرا نند دے گرہ پنڈ چمبل ضلع امرتسر *

ست دھرم، ستجگ ساچا نام سوہنگ سو، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ ہنگ برہم آپے ہو، ہر پُرکھ نرنجن ہو کے آپے سیو کھائیا۔ اوری دھار رہے نہ دو، ایکنکارا ہو کے دیاں سمجھائیا۔ سچ پرکاش کران لو، آد نرنجن ہو کے جوتی نور کران رُشنائیا۔ اناشی کرتا ہو کے کوڑا توڑاں موہ، مُحبّت اکو نال بندھائیا۔ سِری بھگوان ہو کے کیسے نال نہ کران دھروہ، دھرو پربلا دوانگ بھگت لوان پرگٹائیا۔ پاربرہم ہو کے پریم نال جاواں چھوہ، اندر اوبلا پڑدا نہ کھئے رکھائیا۔ شبدي دھار سنسار وچوں کران نرموہ، مُحبّت اکو گھر بنائیا۔ پنچ وکارا گرمکھاں اندر رہن نہ دیواں گروہ، حُکمے اندر باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیواں مان وڈیائیا۔ ست دھرم، ستجگ بخشاں ساچی دھیر، دھرم اکو اک وکھائیا۔ شکت رہے نہ کیسے پیر فقیر، فقرہ نہ کھئے

دِرڑائیا۔ مان دسے نہ کیسے سیر، سیر اپنا نام سمجھائیا۔ سب دی بدل جائے تقدیر، تقریر اکو دیاں سُنائیا۔ درس وکھا کے بے نظیر، نظر دیاں بدلایا۔ گھر وکھاواں اگم آخیر، مندر دُھر دا اک پرگٹایا۔ جتھے ہوئے ہنگتا رہے کھئے نہ پیڑ، دُکھ درد نیڑ کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دوارا دئے وکھائیا۔ ست دھرم، ستجگ سچا خوشیاں نال آوے ہسدا، لوک مات لئے انگڑائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء دیوت سُر گن گندھرب اکو ڈھولا گاوے جس دا، سوہنگ سو ساچی کرے پڑھائیا۔ اشارہ کُردا آوے اپنی اگمی اگھ دا، پلک وچوں پلک بدلایا۔ گیت گاؤ سارے پُرکھ اکال دے جس دا، وید پُراناں توں پرے جس دی پڑھائیا۔ جو مالک خالق پرتپالک ہووے سب دا، لکھ چوڑاسی مندر وڑ کے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل کلاپت دا، پت پرمیشور ہو کے اپنی دیا کھائیا۔ ست دھرم، ستجگ دی سہنجی ہووے رُت، رُتڑی پرہہ اپنے نال مہکائیا۔ سنت سہیلے بنا کے اپنے سُت، سُنیاں لئے اُٹھائیا۔ کِرپا کر ابناشی اچت، چیتن سُر تی دئے کرائیا۔ جنم کرم دی ترشنا مٹا کے بھکھ، اگنی اگ نہ کھئے تپائیا۔ سفل کرائے جنی ککھ، دئے وڈیائی جنیدی مائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دھرم دوارا وکھائے اپنے نام دی سچ، سنجم سچ والا سمجھائیا۔ ست دھرم، ستجگ ساچا سری بھگوان اپنی ہتھیں لاوے بوٹا، بٹوارا کرن کھئے نہ پائیا۔ ساچے پریم دا دیوے جھوٹا، دو جہان جھوٹا اک وکھائیا۔ کلجگ کورٹی کیریا مؤدھا کر کے ٹھوٹھا، ٹھوکر اپنا نام لگائیا۔ ستجگ ساچے امرت نام دیوے اٹھٹھا، انرس اپنا دئے چکھائیا۔ جن بھگت بنا کے ساچا پوٹا، سپوت اپنے رنگ رنگائیا۔ وجے ڈنکا چارے کوٹا، ایک نام ہووے شنوائیا۔ جن بھگت ساچا سنت گرمکھ گرسکھ مایا ممتا موہ رہے کوئی نہ لوٹھا، وکار وچ ہنکار نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، ویکھنہارا گھر گھر گلی کوچا، جگت چکر وچوں گرمکھ گر گر باہر کڈھائیا۔

* ۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ فوجا سینگھ دے گرہ پنڈ سرہالی کلاں ضلع امرتسر *

ست دھرم، ستجگ اوچاں نیچاں چڑھ اکو رنگ، پُرکھ اکال دین دیاں آپ چڑھائیا۔ چار ورن سانجھا وجے نام مردنگ،

ہر نام ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ امرت آتم ساچی پاوے ٹھنڈ، دُھر دا جھرنا آپ جھرائیا۔ آتم پر ماتم وسے سدا سنگ، جگت وچھوڑا
 دُور کرائیا۔ ساچی جوتی نُوڑ چڑھے چند، اندھ اندھیر دئے گوائیا۔ بھرماں رہن نہ دیوے کندھ، سنسا روگ چُکائیا۔ گر اوتار
 پیغمبراں پوری کرے منگ، آسا سب دی اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سَتجُگ ساچی دھار
 بندھائیا۔ سَتجُگ ساچے ملے سچا جام، امرت رس پرہہ آپ پیائیا۔ ماٹکھ ذاتی اِکو ملے سچا رام، دُوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ اِک وکھائے
 دُھر دا دھام، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ اِکو نگر کھیڑا گرام، ہرجن ساچے ملے مان وڈیائیا۔ کوڑی کِریا رہے نہ وچ جہان، مایا ممتا
 موہ مٹائیا۔ من واسنا ملے نہ کھئے شیطان، شرع شریعت لیکھا دئے مُکائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ایکا ڈھولا گاون سِری بھگوان، سچ
 جیکارا اِکو لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سَتجُگ ساچے دیوے ور، لوک مات ملے وڈیائیا۔ ست دھرم،
 سَتجُگ لائے آپ، پرہہ اپنی دیا کھائیا۔ سرشٹ سبائی لیکھ لکھاوے کھلاپات، صاحب سوامی ہوئے سہائیا۔ جن بھگناں میلا میلے
 دُھر دا بن کے ساتھ، سکلا سنگ نبھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس کے ذات، سوہنگ ڈھولا دئے سمجھائیا۔ اندروں میٹ
 اندھیری رات، سَتجُگ چند ہووے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کوڑی کِریا توڑے نات، گھر مندر اِک
 وکھائیا۔ ست دھرم، سَتجُگ ساچا ہووے نُوپلا، ست ستوادی آپ کرائیا۔ کِریا کرے سجن سہیلا، شاہ پاتشاہ سچا شہشاہیا۔
 جو آد جگاد وسے رنگ نُوپلا، سچ مندر بیٹھا سوہیا پائیا۔ کلجگ انت لہنا دینا چُکائے گرُو گر چِیلا، چِیلا گر جوتی شبدی دھار
 کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستواد مات پرگٹائیا۔ ست دھرم، سَتجُگ
 ملے وڈیائی چار ورن، کھتری براہمن شوڈر ویش رہن کھئے نہ پائیا۔ پرم پُرکھ پرہہ دیوے ساچی سرن، چرن دوارا اِک سرنائیا۔ جتھے
 مر کے پھیر نہ ہووے مرن، جنم وچ جنم نہ کھئے رکھائیا۔ جھگڑا رہے کوئی نہ کرم، نانا کوڑ دئے ٹڑائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال ساچی بخشے
 اِکو سرن، سرنگت اِک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو
 بھگوان، سَتجُگ ساچے تیرا رکھے اِکو آتم پر ماتم ورن، برن دا جھگڑا دئے مُکائیا۔

* ۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ چولا کلاں ضلع امرتسر *

ست دھرم، ستجگ پرہ ساچی دیوے ٹیک، گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پت پرمیشور اپنی دیا کھائیا۔ من واسنا سب دی
 بُدھی کرے بیک، ست ستوادی برہم برہادی شبد انادی ناد سُنائیا۔ کوڑی کریا مایا ممتا موہ وکار بنکار بدل کے ریکھ، سچ سچ
 آتم پر ماتم ناتا جوڑے سہج سُبھائیا۔ نام سنديشہ نر نرنکارا اِکے گھلے ست دپ نو کھنڈ دیس پردیس، دو جہاناں مرد مردانہ اِکو حُکم
 ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ست ستوادی راہ وکھائیا۔ ست دھرم، ستجگ ساچا لوک مات جاوے آ،
 کلجگ انت رہن نہ پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں پاربرہم پت پرمیشور ابناشی کرتا سب دا بنے ملاح، پروردگار سانجھا یار جلوہ گر اِکو
 نظری آئیا۔ نام سنديشہ نر نریشا دُھر دی دھار دئے سمجھا، بودھ اگادھ اگم اتھاہ کرے پڑھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اِک اکلا بنے
 مات ملاح، بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیا۔ ست دوارا آتم پر ماتم اِکو دئے وکھا، کایا ماٹی ہاٹی ساچے مندر اندر کر رُشنائیا۔ دُھر دا رس امرت
 جام نچھ دئے پیا، بوند سوانتی امیوں رس آپ برسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستجگ ساچی دھیر بندھائیا۔
 ست دھرم، ستجگ لوک مات آوے ضرور، سمرتھ پُرکھ دئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں آسا منسا کرے پور، پورب اچھیا ویکھ وکھائیا۔
 نرگن دھار پرگٹ ہوئے حضور، حاضر ہو کے اپنا پڑدا دئے اُٹھائیا۔ ناتا توڑ کے کڑو کوڑ، سچ سچ دئے سمجھائیا۔ چتر سگھڑ بنا کے
 مورکھ موڑھ، نام دھندے دئے لگائیا۔ پنڈھ رہے نہ نیڑ دُور، کایا کعبہ ساچا مندر اِکو دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، کرے کھیل سرب کلا بھرپور، جگ چوکڑی اپنے ہتھ رکھائیا۔ ست دھرم، ستجگ ساچے پُرکھ اکالا دیوے مان،
 مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ ساچا دیوے دُھر فرمان، سنديشہ بے پرواہیا۔ جس نوں جانے نہ جیو جہان، عقل بُدھی وِدیا کرے نہ کھئے
 لڑائیا۔ کوٹاں وچوں بھگت سہیلے گرمکھ ورلے کر پروان، مہروان اپنا ناؤں دئے سمجھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے دھرم اِک گیان،
 اگیان اندھیرا دئے مٹائیا۔ ساچا نام سُنائے بن رسنا جہوا بتی دندکان، آتمک دُھن کر شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، اپنا حُکم اِک ورتائیا۔ ست دھرم ستجگ لوک مات جگ آؤنا، آون جاون پرہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ سرِشٹ سبائی درِشٹی اندر
 اِشٹی اندر اِکو ڈھولا گاؤنا، اِکو نام ملے وڈیائیا۔ ست سرُپ ست دوارے سب نے درشن پاؤنا، نچ نیتر لوچن نین ہووے حق

رُشنائیا۔ سچ دوارا ایکنکارا سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اِکو اِک سہاؤنا، دُوجا در رہن کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیغمبراں مل کے ٹونہی ٹونہی راگ الاؤنا، واہوا تیری بے پرواہیا۔ انت اخیر بے نظیر لاشریک جھولی پاؤنا، پچھلا لیکھا رہے نہ رائیا۔ اگلا لیکھا دھرم درگاہی آپ ورتاؤنا، جس دے آگے وشن برہما شو سیس جھکاؤنا، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ ست دھرم، ستجگ پرہہ بخشے اِک گیان، اِکو نام دئے سمجھائیا۔ اِکو وکھائے دھرم نشان، دو جہاناں آپ جھلائییا۔ اِکو شبدر گرو سب نوں کرنا پئے پروان، جو ہر گھٹ ڈیرہ لائییا۔ اِکو مندر دتے وچ جہان، جس وچ جہالت کدے نہ آئییا۔ جس نوں بنائے ڈھائے نہ کھئے انسان، باڈھی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس دے اندر اٹھے پھر دوسرین شبدر آوے دھنکان، راگاں ناداں توں باہر کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھرم دوارا کھولے وچ جہان، چار ورتاں ایکا حکم منائییا۔ ست دھرم، ستجگ ساچا چلے کرم، پُرکھ اکال آپ بنائییا۔ سرشٹ سبائی اِکو ہووے دھرم، ذات پات دین مذہب رہن کھئے نہ پائیا۔ بھيو ابھیدا کھولے سرتی شبدر برہم، پڑدا اوہلا دئے چکائییا۔ لیکھا جانے کایا ماٹی لکھ چوراسی چرم، مانو ذاتی اپنا رنگ رنگائییا۔ سچ دوارا ایکنکارا اِکو بخشے ساچی سرن، سرنگت اپنی آپ درڑائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ ساچا سوہیا پائییا۔ ستجگ ساچے آئے اُتے دھرنی دھرت دھول، دھول ہؤلا بہار کرائیا۔ ہر گھٹ اندر جائے مول، مولا مل کے خوشی منائییا۔ جن بھگتاں اُلٹا کرے ناہ کول، امرت جھرنا اِک جھرائیا۔ نور الابی دتے اول، عالمین سرب خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ ساچے سرنگت اِکو اِک سہائیا۔ ست دھرم، ستجگ سچے ملے وست انمول، صاحب ستگر جھولی پائییا۔ جس نوں جگت کنڈا سکے نہ تول، ترازو وچ نہ کھئے ٹکائییا۔ ودیا والا دتے کوئی نہ بول، ین ستگر شبدر سمجھ کھئے نہ آئییا۔ سچ دوارا دیوے ایکا کھول، ایکنکار اپنا حکم ورتائییا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پرما تم سوہنگ شبدر سو سوامی وجائے ڈھول، ڈھولک چھینے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جس دا بھيو کھئے نہ پائیا۔ پنڈت پاندھا رول پُجاری، ریکھا سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ ستجگ ضرور آوے واری، وارتا پچھلی دئے مکائییا۔ کلجگ کوڑ ہووے خواری، نیتر رووے مارے دھائیا۔ سدا رہے نہ محمدی یاری، عیسیٰ موسیٰ لیکھا دئے مکائییا۔ لگے آگ بہتر

ناڑی، مایا ممتا رہی ساڑی، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ کرے کھیل اگم اپاری، نرگن داتا شہنشاہیا۔ جگے جوت اک نرنکاری، جوتی جوت ہووے رُشنائیا۔ جو دیونہارا وست تھاری، نام انمولا جھولی پائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہاری، شاہی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جگ چوکرئی کھیل بُندا رہیا وارو واری، واہوا پرہ دی وجدی رہے ودھائیا۔ سیوا کر گئے تیئی اوتاری، عیسیٰ موسیٰ محمد جوت کر اُجیاری، نانک گوہند ایکا حُکم ورتائیا۔ نہکلنک بھیو سمجھے نہ کھئے جیو سنساری، سمبل پرہ دے ملے میل ہر بنواری، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پربت ڈونگھے ساگر ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل اپر اپاری، الکھ اگوچر اپنا حُکم آپ ورتائیا۔ ست دھرم، ستجگ لہنا دینا دینا لہنا لیکھا، لیکھا پرہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ کلجگ کوڑ کُریار مٹے بھلیکھا، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ نرگن نور جوت پرم پُرکھ اپنا کرے ویسا، در درویشا سمجھ کیسے نہ آئیا۔ بھگت ادھارنا جس دا پیشہ، سنت سہیلے لے جگائیا۔ دو جہاناں نظری آوے نیتا، نیج نیتر لوچن نین کرے رُشنائیا۔ چوڈھویں صدی پورا ہووے ٹھیکا، آگے پٹا نہ کھئے بنائیا۔ جس گوہند کیتا بنس سربنس بھیٹا، کلجگ عمر گیا کھپائیا۔ چار لکھ بتی ہزار کیسے پورا ہون نہیں دینا نیندا، نینہ سب دی رہیا اُکھڑائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی ایکنکار اک اگلا پروردگار مقامے حق لاشریک سب نوں وینہدا، بن اگھاں پرتکھ روپ گوسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی ستجگ تریتا دوپر کلجگ گر اوتاراں پیغمبراں بھگتاں سنتاں پورا دتا نہیں کیسے بھیتا، شبدی حُکم اندر لوک مات نرگن سرگن سرگن نرگن سیوا گئے کھائیا۔

* ۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ بیبی گرنام کور دے گرہ پنڈ چولا خرد ضلع امرتسر *

ست دھرم، ستجگ ساچا چڑھے رنگ، سو پُرکھ نرنجن آپ چڑھائیا۔ ست سہنجی سیج ہوئے پلنگ، ہر پُرکھ نرنجن آپ سہائیا۔ ناؤں نرنکارا وجے مردنگ، ایکنکارا کرے شنوائیا۔ ست پرکاش چڑھے چند، آد نرنجن کرے رُشنائیا۔ ساچا ڈھولا اُچے چھند، سری بھگوان کرے جنائیا۔ دئی دویتی کوڑی کیریا بہرماں ڈھاپے کندھ، ابناشی کرتا حُکم ورتائیا۔ آتم پرما تم ملے سچا اند،

پاربرہم برہم پڑدا آپ اُٹھائیا۔ شبدا اگئی ناد وجے مردنگ، دو جہان حُکم سُنائیا۔ وجے ودھائی سچکھنڈ، مقامے حق خوشی
 پرگٹائیا۔ وشن برہما شو مان اند، کروڑ تیتیس نیوں نیوں سیس نوٹیا۔ گر اوتار پیغمبر کھیل ویکھن سورا سربنگ، تھر گھر نواسی
 کی کی کار ورتائیا۔ بھگت بھگوان دا مل کے گاون چھند، سنت سہیلے اکو نام دھیائیا۔ گرمکھ گر درشن منکن منگ، گرسکھ گر
 چرن پریت ودھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا مایا ممتا ہووے بھنگ، موہ وکار رہن نہ پائیا۔ ترشنا مٹے کوڑ پکھنڈ، گرہ ہنکار دے تڑائیا۔
 چار ورن اٹھاراں برن اکو ڈھولا گاون بئی دند، سوہلا رسنا نال گائیا۔ دین دیال کِرپال ہووے بخشند، پُرکھ اکال اپنی دیا کھائیا۔
 جن بھگتاں خوشی کرے بند بند، بندگی والے بندے دے پرگٹائیا۔ آون جاون مٹے پندھ، لکھ چوراسی نانا دے تڑائیا۔ ست ستوادی
 ہو کے دیوے سنگ، سکلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ستجگ ساچا دیوے دھر دا ور، بخشے نام
 سچی وڈیائیا۔ ست دھرم، ستجگ پرہہ بخشے چرن پریت، پریم ہو کے لوے پرنائیا۔ چار ورن چلے اکو ریت، کھتری براہمن
 شوڈر ویش پُرکھ اکال سیس جھکائیا۔ دہ دشا ڈھولا گاون اکو گیت، گوہند گوہند صفت صلاحیا۔ لیکھا رہے نہ مندر مسیت، سچ
 دوارا اکو نظری آئیا۔ بہرم رہے نہ ہست کپٹ، اوچ نیچ پرہہ دے وچ سمائیا۔ کرے کھیل صاحب انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کھائیا۔
 جیواں جنتاں سادھاں سنتاں پرکھے سب دی نیت، نیتوان آپ ہو جائیا۔ کلجگ کوڑی کریا من واسنا بُدھی رہن نہ دیوے پلپت،
 پنت ادھاری پنت پُنت دے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ست دھرم اک وکھائیا۔ ست دھرم، ستجگ دے
 وڈیائی ست، پُرکھ پُرکھوتم دیا کھائیا۔ چنتا سوگ رہے نہ ہرکھ، ہوس جگت نہ کھئے ودھائیا۔ مہروان محبوب ہو کے کرے ترس،
 رحمت وچ اپنا رحم کھائیا۔ زرگن دھار ہو کے سرگن دیوے درس، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ دھرنی اُتے چل کے آوے مالک عرش، عرش
 فرش اپنا حُکم ورتائیا۔ امرت میگھ دو جہاناں دیوے برس، اگنی آگ رہے نہ رائیا۔ جن بھگتاں پورب جنم دی میٹے بھٹک، جنم
 وچوں جنم اپنے لیکھے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ست ستوادی سد سد وکھائیا۔ ست دھرم، ستجگ پرہہ
 دیوے وست اگم، اگمڑی کار کھائیا۔ جس نون جانے کوئی نہ جن، بھیو ابھیدا دے کھلائییا۔ لیکھا رکھے وجود باہر تن، تتان وچ بند
 نہ کھئے کرائیا۔ بہرم نہ پائے بُدھی من، منسا نہ کھئے وکھائیا۔ کرے کھیل سری بھگون، پاربرہم اپنے بتھ رکھے وڈیائیا۔ ساچا دیوے دھر

درگاہی اپنا دهن، نام خزانہ اک ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست سنتوکھ جھولی پائیا۔ ست دھرم، ستجگ پرہہ بخشے وست اتہا، اینگت جھولی پائیا۔ جس دا لیکھا کوئی جانے نہ، قلم شاہی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پاوے سار تہل اسگاہ، جل تہل مہیئل کھوج کھوجائیا۔ ٹلے پریت ویکھے جا، اجاڑ پہاڑ پڑدا لاپیا۔ سمنڈ ساگر ورو لے آ، نام مدھانا ہتھ اٹھائیا۔ کرے کھیل سچا شہنشاہ، شاہی کوڑی دیوے بدلایا۔ کلجگ انت اخیر رووے مارے دہا، ہاباکار کر کے دئے دہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستجگ ساچے لوک مات دھرائے نار، دھرنی دھرت دھول اُپر لہنا دئے بنائیا۔ ست دھرم ستجگ آون ہووے جگ، جاگرت جوت کرے رُشناٹیا۔ کوڑی ترشنا میٹے آگ، مایا ممتا نہ کھئے ستائیا۔ بنا کعبیوں کرائے حج، پڑدا اندروں دئے اٹھائیا۔ جن بھگت سہیلے اپنے دوارے سد، سدا اپنا نام جنائیا۔ دُھن اُچائے انحد، انہت اپنا راگ الایا۔ کوڑ وکارا اندروں جاوے بھج، بھجن بندگی اکو دئے سمجھائیا۔ من وکار جائے تج، بدھی بییک دئے بنائیا۔ آتم پر ماتم مل کے گاوے چھند، سوہنگ ڈھولا جگت وچولا پُرکھ اکال دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکنک نرائن نر، ستجگ ساچا دیوے اک اند، اند اند وچوں پرگٹایا۔

* ۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ رتو کے ضلع امرتسر *

ست دھرم، ستجگ کرپا کرے پُرکھ اناشا، سو پُرکھ نرنجن دین دیال دیا کھائیا۔ گر اوتاراں پیراں پیغمبراں پوریاں کرے آسا، ہر پُرکھ نرنجن مہروان محبوب مُحبت وچ کھیل کھلایا۔ کلجگ اتم نرگن نور جوت کرے پرکاشا، ایکنکار اک اکلا نرگن دھار اپنا ویس وٹایا۔ آتم پر ماتم پاربرہم چلا کے ساچی گاتھا، آد نرنجن جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ایکا نور ڈگمگایا۔ ست دھرم لوک مات چلائے ساچا، سری بھگوان سچ نشان دو جہان اک جھلایا۔ ستگر شبدا گئی ناد وجائے اپنا واجا، اناشی کرتا کرتا پُرکھ دھرنی ماتا آپ درڑایا۔ پاربرہم برہم ویکھے کھیل تماشا، لکھ چوراسی جیو جنت چارے کھانی پھول پھولایا۔ کوڑی کرپا چار ورن اٹھاراں برن نو کھنڈ پرتھی ست دیپ مٹے اندھیری راتا، دُھر دا چند کھنڈ برہمنڈ پُری لوء آکاش پاتال آپ کرے رُشناٹیا۔ بودھ آگادھ شبدا ناد

چلائے سچی گاتھا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ ساچا راہ وکھائیا۔ ست دھرم، ستگر شبد اٹھے بلوان، پُرکھ اکال آپ اٹھائیا۔ وشن برہما شو سارے کرن دھیان، نیتر لوچن نین اکھ اکو اوٹ رکھائیا۔ دُھر سندیشہ دیوے دو جہان، بن رسنا جہوا بتی دند کرے پڑھائیا۔ دھرنی دھرت دھول ویکھے آن، چار کُنٹ دہ دشا اپنا پھیرا پائیا۔ سرشٹی درشٹی ایشٹی پڑدا لہے جیو جہان، مایا ممتا کوڑ وکار رہن نہ پائیا۔ ساچا لیکھا دیوے آتم پرما تم برہم گیان، برہم ویتا آتم نیتا اکو نام دئے درڑائیا۔ چرن پریتی بخشے دُھر دا دھیان، مالک خالق پروردگار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دھار دئے پرگٹائیا۔ ست دھرم، ستگر شبد اٹھے سورا، جودھا سورپیر اکھوائیا۔ جوتی جلوہ دیوے نورا، اندھ اندھیرا نظر کھئے نہ آئیا۔ سرب کلا ہووے بھرپورا، پاربرہم برہم پت پریشور بے پرواہیا۔ کلجگ کوڑی کرپا ہونجھے کوڑا، کایا ماٹی ہاٹی اندر کرے صفائیا۔ چتر سگھڑ بنائے مورکھ مؤڑھا، نام ندھانا اک سمجھائیا۔ نام اگنی رنگ چاڑھے گوڑھا، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ ساچے سنتاں تھے سگل وسورا، وکھ امرت دئے بنائیا۔ گرُمکھاں ناد دیوے انادی نورا، ثریا پد وچوں باہر کڈھائیا۔ گرسکھاں درس دیکھائے حاضر حضورا، حضرت ہو کے ہر پردے پڑدا دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ سچا مارگ لوک مات پرگٹائیا۔ ست دھرم، ستجگ لوک مات آونا، پُرکھ اکال حکم سنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سب نے ڈھولا گاؤنا، دو جہاناں وجدی رہے ودھائیا۔ دیوے سنیہڑا پونا، پون پوناں وچ سائیا۔ چوڈاں لوک چوڈاں طبق اک دھیان لگاؤنا، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ جوتی جامہ پُرکھ اکال دین دیال نرگن دھار پاؤنا، پت پریشور اپنا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، کل اپنی آپ پرگٹائیا۔ ست دھرم، شبد گرو اٹھے اک اکل، اکل کل دھاری آپ اٹھائیا۔ دو جہان پُری لوء برہمند کھنڈ آکاش پاتال دھرنی دھرت دھول ویکھے اپنا اک محلا، چار کُنٹ دہ دشا نرگن سرگن دھار بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ کرے کھیل آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی اچھل اچھلا، ول چھل دھاری اپنی کار کھائیا۔ جس نے ستجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتار پیغمبر اپنے حکم اندر گھلا، نام سندیشہ نر نریشا دُھر دی بانگ سب تُوں رہیا سنائیا۔ سوانت کنت بھگونت لکھ چوراسی دین دُنی پکڑے پلا، اندج جیرج اُتہج سینج چارے کھانی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ اتم دُئی دویتی میٹے سلا، سچ سچ لوک مات دئے پرگٹائیا۔ ست دھرم، ستگر شبد سدا مہروان، آد جگادی اک اکھوائیندا۔ جگ چوکڑی دیونہارا دان، نت نوت جھولی سرب بھرائیندا۔ جس نون شاستر سمرت وید پُران سارے گان، راگان ناداں وچ اپنا نام سمجھائیندا۔ سو کھیلے کھیل دو جہان، جیو جنت سادھ سنت گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی ویکھ وکھائیندا۔ کوڑی کِریا رہن نہ دیوے وچ جہان، ستجگ ساچا ست کرے پردھان، اکو نام چار ورن گان، گا گا خوشی منائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر فرمان، سچ سندیشہ حق مقام، سچکھنڈ دوار اکو اک سمجھائیندا۔ ست دھرم، ستگر شبد ویکھ چار کُنٹ، دہ دشا پھول پھولائیا۔ دیوے حُکم واسی بیکٹھ، دُھر فرمانا آپ درڑائیا۔ جس دا لیکھا آد جگاد جگ چوکڑی سدا اگت، قلم شاہی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ سو سوامی ستجگ ساچی بنائے بنت، گھڑن بھننہارا اپنے ہتھ رکھ وڈیائیا۔ بھگت سہیلے پرگٹاوے اُچاوے ساچے سنت، ستگر ہو کے انترگت اپنی اک سمجھائیا۔ اکو دیوے نام ندھانا زرنتر انتر منت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ تیری اتم ور، ستجگ سچا نام اک وکھائیا۔ ست دھرم، ستجگ ساچے شبد ستگر دتے ساچا ناؤں، ناؤں زرنکارا آپ درڑائیا۔ جو وسے ہر گھٹ تھائوں، تھان تھنتر سوہبا پائیا۔ جس دا نہ کوئی پتا نہ کوئی ماؤں، جن جنیندی نظر کھئے نہ آئیا۔ سو کھیلے کھیل اگم اتھابو، بے پرواہ اپنا حُکم ورتائیا۔ کلجگ انت سچ عدالت شبدی کرے نیاؤں، حاکم ہو کے حُکم اک سُنائیا۔ درگاہ ساچی سچ دوارے جن بھگتاں ٹھانڈا دیویں تھائوں، دھرم دوارا اکو سوہبا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ست دئے پرگٹائیا۔ ست دھرم، ستگر شبد آوے سوامی، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ ہر گھٹ ہو کے انترجامی، پڑدا اوبلا دئے چُکائیا۔ دُھر دا شبد گاوے اگتی بانی، بان نیرالا تیر چلائییا۔ حُکم ورتے چارے کھانی، چارے کُنٹ کرے شنوائیا۔ لیکھا جانے دو جہانی، زرگن سرگن پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ اتم کرے آپ مہروانی، مہروان ہو کے اپنا بھو کھلائییا۔ ست دھرم، ستگر شبد سب دا دسے رفیق، پیار مُحبت وچ سہائیا۔ جگت واسنا من پنے نہ کھئے فریق، فقرہ جگت نہ کھئے بنائیا۔ صدی چوڈھویں انت کرے تصدیق، شہادت گویند نام اک بھگٹائیا۔ جس نون پیغمبر اوتار رہے اڈیک، بن اکھاں دھیان لگائیا۔ شاستر سمرت وید پُران رکھ کے بیٹھے

اڈیک، آسا وچ آسا بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَتجگ سچا راہ وکھائیا۔ سَت دھرم، سَتجگ سچ شبد سَتگر جاوے آ، آمد وچ اپنا حُکم پھرائیا۔ سرِشٹ سبائی سوئی سرتی دئے جگا، دُھن آتمک راگ اِکو اک سُنائیا۔ امرت آتم نِجھر جھرنا جام دئے پیا، بوند سوانتی سچ ٹپکائیا۔ نرگن جوتی جوت کرے رُشنا، کایا مندر اندر سوہیا پائیا۔ جگت واسنا کوڑی کِریا دئے چُکا، ہوئے ہنگنا گڑھ ٹرائیا۔ آتم سیج سُنجنی دئے سہا، پرما تم ہو کے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَت دوارا آپ پرگٹائیا۔ سَت دھرم سَتگر چلے ساچی دھارا، دھرنی وجے سچ ودھائیا۔ کِریا کرے ایکنکارا، اکل کل دھاری ویکھ وکھائیا۔ جس دا انت نہ پاراوارا، پر م پُرکھ بے پرواہیا۔ سو کھیلے کھیل وچ سنسارا، وڈ سنساری پھیرا پائیا۔ جس دا لیکھا کاغذ قلم نہ لکھنہارا، گر اوتار پیغمبر بے انت کہہ کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سَتجگ ساچا لوک مات لے پرگٹائیا۔ سَت دھرم، سَتجگ ساچا آوے لوک مات، متا پرہ دے نال پکائیا۔ کوڑی میٹ اندھیری رات، زین بھنڑی دئے بدلائیا۔ بھگت سہیلے لبھ سجن ساک، گرمکھ مل مل خوشی وکھائیا۔ سَتجگ ساچے سنتاں کھولے بند تاک، بجر کپائی کُنڈا لاییا۔ گر اوتار پیغمبر پورا کرے بھوکھت واک، جھگڑا مکے ذات پات، دین مذہب نہ کھئے لڑائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد لہنا دینا کرے بے باق، صدی چوڈھویں جھولی پائیا۔ سچ دوارے سب دا کر اتفاق، نام سندیشہ اک سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر مَن دھر دی بات، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ تُوں میرا مین تیرا پاربرہم برہم مل کے گاؤ ساچی گاتھ، دوجا اکھر نہ کھئے پڑھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اوچ نیچ راؤ رنگ ذات پات راج راجان شاہ سلطان بنو اک جماعت، سچ دوارے بہ کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سَتجگ ساچے دیوے ور، وارتا اگلی دئے سمجھائیا۔ سَت دھرم، سَتجگ شبد سَتگر دینا ور، وست امولک جھولی پائیا۔ بھہ بھو چکاؤنا ڈر، بھیانک وچ نہ کھئے رکھائیا۔ اک وکھاؤنا ساچا گھر، سچکھنڈ وجدی رہے ودھائیا۔ جتھے وسے نرائن نر، پُرکھ ابناشی ڈیرہ لائیا۔ دِپیک جوت دتا دھر، آد جگاد کرے رُشنا۔ بھگت سہیلے لے پھڑ، شبدی ڈوری تند بندھائیا۔ پریم پیار مُحبّت جو بھئے لڑ، پلُو سکے نہ کھئے چُھڈائیا۔ سو پُرکھ اکال دین دِیال سَتجگ ساچا لوک مات دیوے دھر، دھرم دوارا اِکو دئے سہائیا۔ اِکو اِشٹ مَنے ناری نر، نر نرائن سوہیا پائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا جاوے

ہر، پردے سب دے کرے صفائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کلجگ وچ ستجگ وسے گھر، تھر گھر بیٹھا تھر
 دربارا دئے وکھائیا۔ ست دھرم، ستجگ نال قول اقرار، تریتا دواپر کلجگ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ نرگن نرویر نراکار نرکار لئے اوتار،
 کل کلکی پھیرا پائیا۔ جگے جوت اگم اپار، نرگن نور ہووے رُشنائیا۔ سمبل وسے دھام نیار، جس دی دشا وند نہ کھئے سمجھائیا۔
 شبد ڈنکا وجاوے وچ سنسار، راؤ رنکا دینا اناتھاں آپ سُنائیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا کرے پار، پاربرہم اپنا بھیو کھلائییا۔ ستجگ
 ساچا مارگ دئے سکھال، سکھیا دیوے تھائوں تھائیا۔ جھگڑا چکے شاہ کنگال، اوچ نیچ اکو گھر بہائیا۔ چار ورنان اٹھاراں برنان
 کھتری براہمن شوڈر ویش اکو ہووے دھرمسال، مندر مسجد شودوالے مٹھ، دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، ستجگ تیری پریتی رکھے اپنے نال، من نالش دی عادت دئے بدلائییا۔ ست دھرم، ستگر شبد سدا ہووے خوشحال،
 خوشیاں وچ سماں دئے بدلائییا۔ پہلوں کلجگ پاسوں پُچھے احوال، پریم پیار نال سنگ رلائییا۔ اٹھ میرے لاڈلے لال، مینوں دے
 سمجھائیا۔ دین دنی دا کی حال، پڑدا دے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ست دھرم،
 کلجگ سری بھگوان دا چھوٹا سٹ، چوٹھا جگ ناؤں دھرائیا۔ کچھ اوس کولوں پُچھ، تینوں سچ دئے سمجھائیا۔ پڑدا اوبلا رہے نہ
 لک، بھیو ابھیدا دئے کھلائییا۔ جس اپنی موئی رُت، رُتھی اپنے نال مہکائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حکم
 اک سُنائیا۔ ساچا حکم دیوے فرمان، پُرکھ ابناشی آپ جنائیا۔ کلجگ نیڑے آبال نادان، دیاں مان وڈیائییا۔ کچھ لیکھا دس جیو
 جہان، دھر سندیشہ اک سُنائیا۔ کلجگ پرہ چرن کر دھیان، خوشیاں وچ ڈھولے گائیا۔ پرہو مینوں تیرے اُتے مان، تون میرا
 مالک اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ کلجگ کہے میرے بھگونت، میں سچ دیاں
 درڑائیا۔ میں ثابت رہن نہیں دتا کوئی کلجگ سنت، مایا وچ سارے دتے پھسائییا۔ سہاگن رہن نہیں دتی ساچی نار کوئی کنت،
 کنت کنتوبل سیج نہ کھئے ہنڈھائییا۔ ویراگی تیراگی وسن نہیں دتا تیرا منیا منت، من واسنا ساری سرشٹی کیتی ہلکائییا۔ جھگڑا
 پا کے جیو جنت، سادھ سنت دتے لڑائییا۔ گڑھ بنا کے ہوئے ہنگت، برہم پاربرہم دتا بھلائییا۔ کوئی رہن نہیں دتا بودھ آگادھا
 پنڈت، مایا ممتا وچ بیوئے ہلکائییا۔ ساچا میلا رہن نہیں دتا وچ سنگت، گرمکھ گرمکھ مل کے پرہ دا شکر نہ کھئے منائییا۔ جھگڑا پا کے

اندر جیرج انڈج، اُتہج سیتج تیرے در توں دتی بھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مینوں دے مان وڈیائیآ۔ کلجگ کہے پرہ میں تیرا تہاں پچہ بال نادان، چوتھا جگ نظری آئیآ۔ میں شرع کر شیطان، شریعت وچ سارے دتے بھلائیآ۔ شاستر سمتر وید پُراں ہویئے حیران، انجیل قرآن نیتر نیر ویاوے مارے دھائیآ۔ ساچا رہیا نہ کیسے دھرم ایمان، کامل مُرشد نظر کھئے نہ آئیآ۔ چاروں کُنٹ دسے ویران، ویری گھر گھر بیٹھے پنج چور رہے ستائیآ۔ تیرا نام سندیشہ سُنے نہ کھئے فرمان، ایہو میری وڈی وڈیائیآ۔ جوٹھ جھوٹھ چلا کے دکان، گیانی دھیانی ودوانی وچ دتے پھسائیآ۔ کچھ پرہو مینوں دے انعام، تھوڑے سمیں وچ بہتی سیوا کر وکھائیآ۔ کام کرودھ دے بنا کے سارے غلام، نو دواریاں وچ چکر دتے لگائیآ۔ تیرا درس مول نہ پان، ستمکھ ہو کے سیس نہ کھئے جھکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے در کر پروان، دُھر درباری تیری ساچی سیوا کھائیآ۔ پُرکھ اکال کہے کلجگ شاباس، پُشت پناہ ہتھ کھائیآ۔ تُوں اپنی پوری کیتی آس، جگت آسا اپنے نال ملائیآ۔ ایہہ کارج تیرا خاص، جو صدی چوڈھویں پورا دینا کرائیآ۔ کلجگ ویکھ اندھیری رات، نوری چند دینا چھپائیآ۔ آگے لیکھا جانے پُرکھ ابناش، بے پرواہ اپنا حُکم ورتائیآ۔ تینوں دے کے سچ پریم دی دات، بھنڈارا خالی دتے بھرائیآ۔ تیرا گوبند نال نات، رشتہ فرشتیاں توں دتے ترائیآ۔ اوس دی رکھنی یاد، جو یادداشت وچ رکھے لوکھائیآ۔ جس نے ستجگ ساچا کرنا آباد، آبادی بھگتاں دی نال ودھائیآ۔ جس تُوں سمجھے نہ کھئے دماغ، بُدھی وچار نہ کھئے وکھائیآ۔ جنم مرن ورن برن ذات پات دین مذہب توں کرنا آزاد، پُرکھ اکال اکو ایشٹ دینا وکھائیآ۔ جیہڑا فرمان بنا اسلام نانک زربان دسیا وچ بغداد، جس تُوں لیکھا لکھ کے دسے نہ کوئی قلم دوات، اوہ آؤنی اگمی آواز، جس اندرون کھولنا راز، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیآ۔ کلجگ تیرا انت، پُرکھ ابناشی آپ جنائیآ۔ ستجگ ساچے ساچا ملنا منت، منتر اپنا نام دینا جنائیآ۔ آتم پرما تم ناتا جڑنا نار کنت، سیج سہنجنی سوہیا پائیآ۔ کوٹاں وچوں گرمکھ تھوڑے لبھنے سنت، ست ستوادی مل کے خوشی منائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ ساچی دھار دتے اُچائیآ۔ کلجگ تیرا اتم چکنا لہنا، لوک مات رہن نہ پائیآ۔ ستجگ ساچے دینا دینا، جگ چوگری پرہ دی ریتی چلی آئیآ۔ تُوں واپوا سوہنا متیا کہنا، سیوا سچ کھائیآ۔ تِن جگ پرہ چرناں وچ بہنا، نیوں نیوں سیس جھکائیآ۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، تیرا لیکھا دئے مُکائیا۔ کلجُگ، پُرکھ اکال آد جُگاد دا عدلی، عدالت سچ لگائیا۔ شبدي حُکم کرے بدلی، بدلا چُکے جگت لوکائیا۔ پندھ مُکایا منزلو منزلی، ویلا اتم گیا آئیا۔ جس دی دھار وچ لوک مات سنسار او سے نے سد لئی، سدا دے کے لیا بُلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی اپنا حُکم ورتائیا۔ ست دھرم پرہہ دا حُکم چلے جُگ چار، چوکڑی میٹ نہ کھئے مٹائیا۔ کلجُگ اتم لئے اوتار، جوتی جاتا پھیرا پائیا۔ شبدي ڈنکا وجے وچ سنسار، چاروں کُنٹ لئے اٹھائیا۔ ست دھرم دا اک وبار، وبار اندر دئے درسائیا۔ اکو نام شبد جیکار، ڈھولا اکو اک سُنائیا۔ ایک نام ونج کرائے واپار، وست اکو ہٹ کھلایا۔ بھگت بھگوان دا مارگ دس سُکھال، شاہ کنگال دئے وڈیائیا۔ جنہاں بھوئے سہائی دیناں بندھپ دین دیاں، دین اپنی گود بہائیا۔ سمرتھ سوامی بن رکھوال، رکھیا کرے تھاون تھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ستجُگ ست دھرم کرے بحال، بہل کرے سرب لوکائیا۔

* ۱۲ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ بلی سنگھ دے گرہ پنڈ کیروں ضلع امرتسر *

ست دھرم، ستجُگ دا مالک ہووے پرہہ آپ، پرم پُرکھ پرہہ اپنی دیا کھائیا۔ چار کُنٹ اکو دسے جاپ، جگ جیون داتا اپنا ناؤں پرگٹایا۔ اتم پرماتم دیوے دُھر دا ساتھ، زرگن زرگن سکلا سنگ نبھایا۔ شبد اگتی گھر گھر وجائے ناد، انحد نادى ناد سُنایا۔ زرگن نور جوت کر پرکاش، گرہ مندر کرے رُشنایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ست دوارا اک پرگٹایا۔ ست دھرم، ستجُگ دا مالک ہووے اک، ایکنکار نظری آئیا۔ وست امولک پاوے بھکھ، نام بھنڈارا اک ورتائیا۔ بھگت سہیلے سجن بنا کے دُھر دے سکھ، سکھیا ساکھیات سمجھایا۔ اگلا مارگ دیوے لکھ، بھوکھت دے درڑایا۔ ساچے سنتاں درشن دیوے نت نوت، اپنا پھیرا پائیا۔ ٹھاکر ہو کے وسے چت، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا گھر دئے وسایا۔ ست دھرم، ستجُگ دا مالک ہووے پُرکھ سمرتھ، پت پریشور پے پرواہیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دسے اکو گتھ، سوہلا ڈھولا ستگر آپ سُنایا۔ نام پریتی دُھر دا جوڑے نت، اتم پرماتم میلا سہج سُبھایا۔ دھیرج دیوے سنتوکھ ست، دھرم دیا آپ کھائیا۔ گھر گھر اُچے

برہم مت، من واسنا ہوئے نہ کھئے ہلکائیا۔ نیج نیتر لوچن کھولے آگھ، اکھراں توں باہر کرے پڑھائیا۔ امرت امیوں دے کے رس، رستہ دھر دا دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگت بھگوان دا سانجھا کر کے جس، صِفتاں نال صِفت صلاحیا۔ ست دھرم، ستجگ دا مالک ہووے اک اِکلا، آد پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ بنائے اک محلا، گلی کوچا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پاوے سار جلاں تھلاں، ڈونگھے ساگر پھول پھولائیا۔ آتم پرما تم سب نوں پھڑائے شبدی پلا، جگت تند نہ کھئے بندھائیا۔ دھام وکھائے نہچل اک اٹلا، سچ محلا سوبھا پائیا۔ جتھے آد جگادی دیپک بلا، جوتی نور کرے رُشنائیا۔ شبدی دھار آپے رلا، رُپ رنگ ریکھ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ستجگ ساچا لوک مات لئے پرگٹائیا۔

* ۱۲ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ کیروں ضلع امرتسر *

ست دھرم، ستجگ ست ستوادی لگے جڑ، کرنی دا کرتا آپ لگائیا۔ اِکو ناؤں سرِشٹی جائے پڑھ، اِشٹ دھیان اِکو اک لگائیا۔ اِکو منزل جاون چڑھ، پُرکھ اکال ملے سرنائیا۔ اِکو پرکاش ہووے گھر گھر، ہر پردے وجے نام ودھائیا۔ اِکو نہاؤن سرور سر، ستگر چرن دھوڑ دُرمت میل دھوائیا۔ اِکو کنت سہاگی لینا ور، آتم پرما تم ناتا جوڑ جڑائیا۔ اِکو سہنجنا ہووے در، ہر بھگت دوارا سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ستجگ دیوے مان وڈیائیا۔ ستجگ ساچے سوہے اک دربار، دین دیال آپ سہائیا۔ وڈیائی ملے ورن چار، اٹھاراں برن خوشی منائیا۔ رسنا جہوا گاوے اک جیکار، ڈھولا دھر دا راگ الاٹیا۔ وست امولک سرب ملے بھنڈار، در خالی رہن کھئے نہ پائیا۔ اوچ نیچ دا رہے نہ کھئے وچار، ذات پات دی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پُرکھ اکال دا سانجھا ہووے پیار، پروردگار حقیقت وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ست بجنشے اک سرنائیا۔ ستجگ ساچا بنے اک دھام، دھرم دوارا سوبھا پائیا۔ نظری آئے دھر دا رام، رمٹیا ہر گھٹ ڈیرہ لائیا۔ سوبھا پائے اگتی شام، لکھ چوراسی گوپی کابن بندھائیا۔ سندیشہ دیوے دھر پیغام، پیغمبران دا مالک نور خدائیا۔ نام درڑائے ستنام، نرگن سرگن پڑدا آپ اٹھائیا۔ سچ

گرہ دسے پرنام، بن قدماں سیس جھکائیا۔ شرع دا رہے نہ کھئے غلام، مذہباں بندھن نہ کھئے پائیا۔ منزل چڑھنا ہووے آسان، ٹلے
 پریت کھوجن کھئے نہ جائیا۔ کایا ماٹی اندر ساچے مندر ملے سیری بھگوان، آتم سیج سہنجنی ڈیرہ لائیا۔ بن نور کرے بسرام، آسن
 سنگھاسن اکو رہیا سہائیا۔ جن بھگتاں میلے میلا وچ جہان، جہاں تہاں لے اٹھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا نام دس کے سیج نشان، نشانہ
 دھرم دئے جنائیا۔ کریا کرے ہو مہروان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سنت سہیلے گرمکھ گرمکھ ٹھانڈے در کرے پروان، جنم کرم دا لیکھا
 دئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ستجگ ساچے
 اکو رکھے آن، حکمے اندر چلے سریشٹ سبائیا۔

* ۱۲ ساون شہنشاہی سمت ۲ بیبی بیرو دے گرہ پنڈ کیوں ضلع امرتسر *

ست دھرم، ستجگ ساچی کھیل کرے ابھو، ابھو اکم اکم اکم بے پرواہیا۔ پروردگار نظری آئے سب دا مالک دیو، دیوت
 سُر وشن برہما شو سیس سرب نوائیا۔ آتم پرما تم جنائے سچا نیہوں، ناتا سرتی شبد آپ جڑائیا۔ امرت رس برکھے سچا میہوں، بوند
 سوانتی پریم برسائیا۔ بھگت وچھل ساچے سنتاں بنے پیو، گرمکھ گرمکھ اپنی گود اٹھائیا۔ بکھیا رس اندر رہن نہ دیوے وہوں، کوڑ
 کڑیارا باہر کرائیا۔ بھے اندر دو جہان وچ کوئی کہہ نہ سکے کیوں، پرہ نے ستجگ مارگ دتا لائیا۔ پُرکھ اکال اپنی بدھ کرے ایوں،
 جو گر اوتار پیر پیغمبر گئے لکھائیا۔ جن بھگتاں جھکڑا مکا کے ساڈھے تین ہتھ سیوں، سمکھ ہو کے اپنا بھو کھلائی۔ آد جگاد
 جگ چوکی پُرکھ اکال ایکا رہوں، رہبر بن کے جگ جگ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل
 آپ پرگٹائیا۔ ست دھرم، ستجگ ہووے ست ستواد، ودیا دھر دی آپ پڑھائیا۔ آتم پرما تم سب دی سانجھی ہووے یاد، اکو نام
 جیو آتما ڈھولا گائیا۔ منوا کرے نہ کھئے فساد، گھر پنچ پرینچ نہ کھئے لڑائیا۔ ناد دھن سنائے ساچی آواز، سن سادھ وچوں بودھ اگادھ
 درڑائیا۔ ست دھرم دا کھلے سچا راز، کوڑی کریا پڑدا رہے نہ رائیا۔ دھرنی دھرت دھول دا کھیڑا ہووے آباد، گرمکھ بوٹے لوک
 مات لہرائیا۔ سوئی سرتی سنتاں جاوے جاگ، آس نندرا دئے گوائیا۔ بنس بڈھی ہووے کاگ، سوہنگ ڈھولا سریشٹی دریشٹی

اندر گائیا۔ پرہ ملن دا اُچے سرب ویراگ، ویری دوت دُشت نہ کھئے ستائیا۔ جگت ترشنا ممتا بھجے آگ، ہوے روگ نہ کھئے اُچائیا۔ گھٹ دیپک جگے چراغ، ستگر جوت ہووے رُشنائیا۔ کھتری براہمن شودر ویش چار ورن بنے اک سماج، اوج نیچ اک ملے وڈیائیا۔ ست دھرم دا بیڑا چلے جہاز، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، لیکھا جانے جگاد آد، آد جگاد جگ چوکری سدا سدا اپنا حکم ورتائیا۔

* ۱۲ ساون شہنشاہی سمت ۲ بیبی کنسو دے گرہ پنڈ ٹھکر کوڑا ضلع امرتسر *

ستجگ ساچا دھرم چلائے نرنکارا، نرگن نرویر دیا کھائیا۔ اکو ایشٹ مئے سرب سنسارا، ورن برن ایکا نام دھیائیا۔ ایکا نام ڈنکا وجے جیکارا، چار کنت دہ دشا کرے شنوائیا۔ نرمل دیپک جوت ہووے اُجیارا، کلجگ اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستواد دی دیا کھائیا۔ ست دھرم، ستجگ ساچا اکو ہووے ایشٹ، پُرکھ کال سیس سرب جھکائیا۔ دین دنی دی سانجھی ہووے درشت، آتم پرما تم پرہ پڑا دئے اٹھائیا۔ من واسنا کوڑی کیریا سانتک ست کرے ترپت، پنج تت اگنی آگ نہ کھئے جلائییا۔ وشن برہما شو دیوت سُر کیسے دی کرنی پئے نہ ممت، پابن پوجن کھئے نہ جائیا۔ گر اوتاراں پیغمبراں پت پریشور پورا کرے بھوکھت، نرگن سرگن سرگن اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستواد برہم برہما شبد اناد اک چلائییا۔ ست دھرم، ستجگ سچے چلے ایکا ناؤں، ناؤں نرنکارا اک درڑائیا۔ پُرکھ کال گاون تھائیں تھائیں، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال ڈھولا سوبلا دھر دا گائیا۔ سچکھنڈ ابناشی کرے سچ نیاؤں، حق عدالت پروردگار سانجھا یار مقامے حق اک لگائیا۔ بھگت سہیلے سنت سجن نرگن نرگن پکڑے باہوں، آتم پرما تم میلا دھر دا لئے ملائییا۔ ہنس بڈھی گرمکھ کرے کلجگ کوڑ نہ رہے کاؤں، سچ سچ اپنا نام دئے سمجھائیا۔ مانکھ مانو مانس بھاگ لگاوے ساڈھے تن بتھ گاؤں، گرہ مندر اندر نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا دھرم

ایکنکار اک اکلّا دئے پرگٹائیا۔ ست دهرم، ستجگ سچا پُرکھ اکال دیوے جاپ، اجپا جاپ آپ درڑائیا۔ کِریا کرے ہر گھٹ و سیا آپ، اپنی دیا کھائیا۔ آتم پر ماتم بند کیوڑی پڑدا کھول دیوے تاک، نو دوارے لیکھا دئے چکائیا۔ نجر جھرنا امرت بوند دیوے سوانت، امیوں رس اپنی دھار وبائیا۔ انحد شبد وجائے انادی ناد، دُهن آتمک راگ کرے شنوائیا۔ نرمِل نُور جوت کرے پرکاش، آد نرنجن جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ کوڑی کِریا اندر باہر گپت ظاہر میٹے اندھیری رات، صاحب ستگر نُوری چند شبد چمکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم بودھ اکادھ دسے اپنی گاتھ، بیہو ابھیدا اچھل اچھیدا اپنا دئے کھلایا۔ ست دهرم، سچ دوارا سچکھنڈ دسے آپ رگھناتھ، رگھپت ہو کے رمیا سئیا پڑدا دئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ ساچے دیوے مان وڈیائیا۔ ست دهرم، ستجگ ساچے پُرکھ اکال ایکا وجے ڈنکا، چار کُنٹ دہ دشا سر نہ کھئے اٹھائیا۔ حکم سُنائے دُھر فرمانا راؤ رنکا، شاہ سلطانا جیو جہانا بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ کرے کھیل ابناشی کرتا دُھر دا کنتا سِری بھگونت، دو جہان ایکو کار کھائیا۔ ویس وٹائے آد اتنا جگا جگنتا، گر اوتار پیر پیغمبر نرگن سرگن اپنا کھیل کھلایا۔ دیوے مان پنج تت کایا ماٹی سریر ساچے سنتا، شبد دھار ایکنکار اپنا ناؤں پرگٹائیا۔ من منسا رہن نہ دیوے گڑھ ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ بن ستگر شبد دوجا نظر نہ آوے کوئی پنڈتا، چوڈاں وِدیا کم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بار انکا، انک کل دھاری اپنی کل وکھائیا۔ ست دهرم، ستجگ ساچا پر پُرکھ دیوے اُپدیش، دو جہاناں آپ جنائیا۔ جس تُوں جھکدے وشن برہما مہیش، شنکر در بیٹھا سیس نوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرن آدیس، سجدیاں وچ نیوں نیوں سیس نوائیا۔ سو مالک خالق پرتپالک سچکھنڈ نواسی اک نریش، نر نرائن وڈی وڈیائیا۔ کلجگ انت ست ست دیوے اک سندیش، سنیہڑا اپنا حکم سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گر اوتار پیغمبراں پورا کرے لیکھ، لیکھت بھوکھت اپنے وچ رکھائیا۔ ست دهرم، ستجگ ساچا چلے راہ، رہبر اکو پر پُرکھ اکھوائیا۔ نام ندھان سِری بھگوان سب دی جھولی دیوے پا، خالی رہن کھئے نہ پائیا۔ ستگر شبد گہر گبھیر بے نظیر دُھر دا بنے ملاح، بیڑا منجھدھار نہ کھئے رڑھائیا۔ سچکھنڈ دوارا ایکنکارا جن بھگتاں دئے وکھا، نرمِل جوتی کھلا پاتی اکو ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد جگاد جگ چوکڑی کرے حق نیاں، حقیقت وچوں اصلیت ویکھ وکھائیا۔

ست دهرم، ابناشی کرتا ساچی دتے اک کلام، کلمہ کائنات پڑھائیا۔ پرگٹ ہو کے نظری آوے اک امام، اماماں دا امام جلوہ گر نور
 خُدائیا۔ جو عیسیٰ موسیٰ محمد دیندا رہیا پیغام، حضرتان کردا رہیا پڑھائیا۔ وسنہارا حق مقام، لاشریک اپنا ناؤں دھرائیا۔ ستجگ
 ساچا مارگ دتے آپ آسان، احسان سر نہ سکے اُٹھائیا۔ اکو ایشٹ دتے جیو جہان، جاگرت جوت بیوئے رُشنائیا۔ چوڈاں طبق نیوں
 نیوں سیس جھکان، سر سر نہ کھئے اُٹھائیا۔ جس دی صفت کرے انجیل قرآن، الفیے نال جگت پڑھائیا۔ سو کھیل کرے والی دو
 جہان، حُکمے اندر دتے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی دُھر دی دھار اپنے
 بتھ رکھائیا۔ ست دهرم، ستجگ ساچے ایکا اُچے گیان، اگیان رہن کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ ابناشی بخشے دُھر دا چرن دھیان، پنجاں تتاں
 والا گرو نہ کھئے منائیا۔ شبد گرو ہووے پردھان، نو کھنڈ پرتمھی ست دیپ برہمنڈاں کھنڈاں حُکم جنائیا۔ جس دی شاہ سلطاناں
 راج راجاناں جیو جہانا متی پئے آن، دیوت سر بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ بھگت سہیلے گرو گر چیلے سنت جن جن بھگت گرمکھ گرسکھ
 کرے پہچان، لکھ چوراسی وچوں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ستجگ ساچے اکو دیوے اپنا دان،
 نام ندھانا سری بھگوانا جھولی پائیا۔ ست دهرم ستجگ ساچا اکو ہووے رستہ، پگڈنڈی رہن کھئے نہ پائیا۔ پرم پُرکھ دے نام دا کایا
 مندر اندر سب توں کھولنا پئے بستہ، باہر پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سچ پریم دُھر دے نیم نال کرے سستا، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ
 لبھن کھئے نہ جائیا۔ آتم رس نام خُاری نال کرے مستا، شبد دیوانہ سری بھگوانا آپ بنائیا۔ لہنا دینا چُکائے ارشا فرشا، عرشاں توں
 پرے یرگن دھار اپنی دتے سمجھائیا۔ دیوے درس جن بھگتاں جنم جنم دی میٹے حرصا، ہوس آگے نہ کھئے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ سچے ساچی دھار اک دکھائیا۔ ست دهرم، ستجگ ساچی دے اک پریت،
 پریم ہو کے دیا کھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو چلے ریت، ریتوان اپنا حُکم چلائییا۔ جھگڑا پئے نہ مندر مسیت، پنڈت پاندھا مَلا
 شیخ کم کسے نہ آئییا۔ سب دا مارگ اکو ہووے ٹھیک، ٹھاکر نوری کرتا نظری آئییا۔ آتم پرمام پاربرہم برہم مل کے گاون سارے
 گیت، گوبند شبد ڈھولا وجے نام ودھائیا۔ کایا ماٹی ہووے سب دی ٹھانڈی سیت، اگنی تت نہ کھئے تپائییا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جھگڑا مکائے اوچ نیچ، راؤ رنگ ذات پات دین مذہب لیکھا دتے گوائیا۔ ست دهرم، ستجگ سچے اکو

ہووے دھار، دھرنی دھرت دھول ملے وڈیائیا۔ لیکھا رہے نہ محمدی چار یار، چاروں کُنٹ اِکو کھیل پرہہ دا نظری آئیا۔ تُوں میرا
میں تیرا سرِشٹی درِشٹی اندر ہووے پیار، وشیاں والا گروُ مَن کھئے نہ جائیا۔ سب دا مالک خالق پرتپالک ہووے پُرکھ اکال، دین
دُنی اپنے حُکمے اندر چلائییا۔ سَتجگ سَتگر شبد سب دا ہووے ثالث، خالص خالص لے پرگٹائییا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹے نندرا
اَلَس، غفلت رہن کھئے نہ پائییا۔ مہروان ہو کے محبوبُ مُحَبَّت وچ جگت جگیا سوآں بدلے عادت، امیرِ غریب ضمیر اپنے نال ملائییا۔
جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے نام دی بخشش کر سخاوت، جھولی سب دی دئے بھرائیا۔

* ۱۲ ساوَن شہنشاہی سمت ۲ بوڑ سینگھ دے گرہ پنڈ برنالہ ضلع امرتسر *

سَت دھرم، سَتجگ کِریا کرے گہر گمبھیر وڈ گُن ساگر، اکم اتھاہ بے پرواہ اپنی دیا کجائییا۔ نام ونج کرائے پُرکھ اکال دین دیاں
بن کے دُھر سوڈاگر، چار کُنٹ دہ دشا وست امولک کایا گولک اِکو پائییا۔ ساچے سنتاں بھگتاں نرمل کرم کرے اُجاگر، دین دُنی دا
مالک وڈ اکالن دُرمت میل انتر انتر دھوائیا۔ حُکمران دو جہان ہووے کریم کرتا قادر، پاربرہم پت پرمیشور ابناشی کرتا اپنا حُکم
ورتائییا۔ جودھا سوُرپیر ہووے وڈ بہادر، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائییا۔ ساچی کرنی
کرے کرتار، کرتا پُرکھ بے پرواہییا۔ جس دا کھیل سدا جگ چار، جگ چوکرئی حُکمے اندر رہیا بھوائیا۔ نام سندیشہ منڈے رہے
گر اوتار، پیغمبر سجدیاں وچ سیس جھکائییا۔ وشن برہما شو آون جاون وارو وار، تھر رہن کھئے نہ پائییا۔ دیوت سُر سدا پنہار،
کھانی بانی مل کے ڈھولا گائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَت دوارا اک پرگٹائییا۔ سَت
دوارا کھولے ایک، ایکنکار اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ لکھ چوڑاسی بخشے دُھر دی ٹیک، ٹکے مستک نام دھوڑی دئے لگائییا۔ من
واسنا کوڑی کِریا جگت رہے نہ بھیکھ، مایا ممتا موہ ہوئے ہنگتا گرہ ٹرائیا۔ جھگڑا رہے نہ مُلا شیخ، جوتی جوت سرُوپ ہر،
آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَت ستواد شبد اناد اِکو دئے سُنائییا۔ شبد اناد اُپجے جگ، لوک مات وچے ودھائییا۔ جن

بھگتاں میلا ہووے اُپر شاہِ رگ، نو دوارے پندھ دئے مُکائیا۔ جگت واسنا رہے کوئی نہ حد، ممتا موہ نہ کھئے رکھائیا۔ دُھر دی دھار ساچا شبد جنائے انحد، آتمِ درسی اپنی دیا کھائیا۔ سچ دوار ایکنکار گرہ مندر اندر جاوے لنگھ، ایڑا پنگل سُکھمن سکے نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگتاں بخشے ساچا پرمانند، نجانند وجدی رہے ودھائیا۔ ست دھرم جن بھگتاں پرہہ ہوئے سہیلا، سجن اکو نظری آئیا۔ آتم پر ماتم کر کے میلا، ملنی جگدیش اپنے نال کرائیا۔ بھيو رہے نہ گرو چيلا، چيلا گر سرتي شبد اپنا پڑدا لاپيا۔ وسنہارا سچکھنڈ دوارے دھام نوپلا، نرگن نور جوت پرکاش سرگن ساچے کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اکو اک سہائیا۔ سچ دوار ہووے سوبھاوت، سچکھنڈ وجے ودھائیا۔ تھر گھر بنائے اگتی بنت، گھڑن بھنن سمرتھ اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ شبدی دھار جنائے حکم اگتی منیا منت، سندیشہ نریشا اکو اک سمجھائیا۔ لکھ چوراسی مالک خالق پرتپالک بن کے دُھر دا کنت، سیج سہنجنی انتر اپنا پڑدا دئے اٹھائیا۔ جھگڑا مُکا کے جیو جنت، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سوامی انترجامی گھٹ بھیتر گرہ گرہ ویکھے تھاون تھائیا۔ ویکھنہارا تھان تھنتر، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ جس دا آد جگاد شبد فرمانا منتر، رسنا جہوا پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکائیا۔ بن بھگتاں بھيو نہ پایا کیسے نرتتر، انتر برہم وچوں پار نہ کھئے کرائیا۔ لہنا دینا چکاوے گرمکھ ساچے سنتن، ستا اپنی دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا جانے نو تن، نو نو چار جھگڑا رہے نہ رائیا۔ ست دھرم، ستجگ ساچے ملے وست انمول، پُرکھ ابناشی جھولی پائیا۔ دُھر دے کنڈے دیوے تول، جگت ترازو نظر کھئے نہ آئیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار وچ وربھنڈ برہمنڈ کھنڈ دیوے کھول، خالق خلق اپنی وست آپ ورتائیا۔ بھاگ لگائے دیاکھائے دھرنی دھرت دھول اُپر دھول، دیادوت سچ سپوت اپنا حکم منائیا۔ گر اوتاراں پیغمبران پورا کرے کیتا قول، صدی چوڈھویں ویلا وقت دئے گواپیا۔ پرہہ کا بھيو کھئے نہ جانے پنڈت پاندھا رول، بندسیاں اکھراں انکاں وچ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ستجگ ساچے ساچی دھارا جائے مول، مؤلا ہو کے اپنا حکم ورتائیا۔ ست دھرم، ستجگ ساچا دیوے پرہہ بھروسہ، ابناشی کرتا دیا کھائیا۔ اکو نام دو جہان چلے بوکا، حکم اکو اک سنائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا ٹھاکر سوامی آتم پر ماتم سچ سلوکا، سو

صاحب جیوان جنتاں آپ دِرڑائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں مانس دیہی پرہہ ملن دا مَؤقع، وچھڑیاں پھیر میل نہ کھئے کرائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال اِکو ایکا اوٹا، جو اوڑک جوتی جوت وچ رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ کوڑی کِریا من واسناگرہ مندر کڈھ کھوٹا، سَت سَت دئے سمجھائیا۔ سَت دھرم سَت ستوادی دیوے دُھر دی دات، داتا دانی آپ ورتائیا۔ سَتگر شبد بنا وڈی نہ کوئی کرامات، مَورکھ مُگدھ سمجھ کِیسے نہ آئیا۔ جس سِمرت کوٹ جنم دا اُترے پاپ، پت پُتیت دئے بنائیا۔ ملے وڈیائی ماٹی خاک، پنج ت وچے ودھائیا۔ سبج بنے دُھر دا ساک، پُرکھ اکالا اپنا جوڑ جُڑائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں نرگن دیوے ساتھ، جگت وچھوڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ بال آنجانے گُرمکھ گُرسکھ ہرجن بھگت بہاوے چُکے گودی آپ، آپ اپنی دِیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سَتجگ سچے تیرے وچ بخشے اِک اِتفاق، اِتفاق دا جھگڑا دئے گوائیا۔ سَت دھرم، سَتجگ ساچے ساچا ہووے ملاپ، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ سَت دھرم دا ودھے پرتاپ، کوڑی کِریا رہے نہ رائیا۔ کرتا پُرکھ کرے اِنصاف، عدلی ہو کے عدل کھائیا۔ رُوح بُت دوویں کرے پاک، بھگتاں اندر وجدی رہے ودھائیا۔ بند کیوڑی کھولے تاک، چاروں طرف کرے رُشنائیا۔ نام ندھانا سُنائے ناد، انحد راگی راگ سُنائیا۔ سَت جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دئے چُکائیا۔ سچکھنڈ دوارے کر نواس، دھرم دوارا اِک وکھائیا۔ جتھے نظر نہ آئے کوئی مائی باپ، بھائی بھین ساک سبج سبج نار کنت سیج نہ کھئے سہائیا۔ اِکو نُور جوت پرکاش، تخت نواسی نظری آئے آپ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَتجگ ساچا مات دھر، دھرنی دھرت دھول دھرم دوار اِک بنائیا۔ سَت دھرم، دھرنی اُتے ہووے دھرم دوار، چار ورن ملے وڈیائیا۔ اِکو نام ہووے جیکار، ڈنکا وچے تھاوں تھائیا۔ خوشی مناؤن گر اوتار، پیغمبر ڈھولے گا گا رنگ رنگائیا۔ کرے کھیل آپ کرتار، کرنی دا کرتا قُدرت اپنی ویکھ وکھائیا۔ چوٹھا جگ کرے پار، پاربرہم پرہہ لیکھا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، سرشٹ سبائی دا اِکو اِک کرے آہار، رسنا رس جگت سواد نہ کھئے وکھائیا۔

* ۱۲ ساون شہنشاہی سمت ۲ لچھمن سنگھ دے گرہ پنڈ بھورے ضلع امرتسر *

ستجگ ساچے کرپا کرے پرہہ دین دیاں، دیناں اناٹھاں ویکھ وکھائیا۔ بھگت وچھل ہو کرپال، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ سنت سُپیلے گرمکھ ویکھے اپنے لال، ورنان برناں وچوں باہر کڈھائیا۔ ساچی سیکھیا دیوے نام سیکھال، جگت و دیا توں باہر کرے پڑھائیا۔ امرت جام پیالہ دئے پیال، رس اگئی آپ چکھائیا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے شاہ کنگال، اوچاں نیچاں اکو گھر وسائیا۔ ست دھرم وکھائے اپنی دھرمسال، گر در مندر اکو اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے دئے سرنائیا۔ سچ دوار سری بھگوان چرن، دو جہاناں سوہیا پائیا۔ جتھے مکے مرن ڈرن، جنم گیڑ نہ کھئے بھوائیا۔ نیتر کھلے ہرن پھرن، نیچ نیتر لوچن ہونے رُشنائیا۔ پُرکھ اکال ملے کرنی کرن، قدرت دا قادر میل ملائیا۔ سنت سُپیلے ساچی منزل چڑھن، نو دوارے پنڈھ مکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ٹھانڈا در دئے وکھائیا۔ ٹھانڈا در پُرکھ ابناش، سچکھنڈ دوارا اک وکھائیا۔ جیہڑا آد جگاد ہونے نہ کدے وناس، چھپر چھن روپ نہ کھئے بدلائیا۔ سو اکو نرمل جوت رہے پرکاش، سورج چند نہ کھئے رُشنائیا۔ بھگت بھگوان مل کے پیندی رہے راس، آتم پرماٹم مل کے گوپی کابن روپ وٹائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا پاربرہم برہم مل کے گاوے گاتھ، شبدی شبد ہووے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچی دات، نام بھنڈارا سچ ورتائیا۔ نام بھنڈارا دھر دی دات، جن بھگتاں آپ ورتائیندا۔ اندھ اندھیر میٹے اندھیری رات، ست ستوادی ساچا چند چڑھائیندا۔ شبدی سرتی ناتا جوڑے پُرکھ بدھات، آتم پرماٹم میلا آپ ملائیندا۔ سوہنگ شبد آد جگادی گاتھ، گر اوتاراں پیغمبراں آپ سمجھائیندا۔ چار ورن اٹھاراں برن دتے اک جماعت، ورن برن راہ نہ کھئے چلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے اک اکانت، اک اکلّا سوہیا پائیندا۔ اک اکلّا ایکنکار، آد جگاد اکھوائیا۔ کلجگ کوڑا دھرتی اتوں کڈھ باہر، ستجگ ساچا مات دھرائیا۔ مایا ممتا موہ وکار نہ رہے ہنکار، آشا ترشنا نہ جگت ستائیا۔ ساچا بخشے اک پیار، پتا پوت کرے نہ کھئے لڑائیا۔ آتم پرماٹم مل کے ڈھولا گاوے اگم اپار، سوہلا ساچا راگ الاٹیا۔ ست ستوادی ستجگ ساچی اُچے دھار، دھرم دوارا اک پرگٹائیا۔ اوچ نیچ رہے نہ کھئے وچار، کھتری براہمن شوڈر ویش شرع نہ کھئے بنائیا۔ سرب جیاں دا سانجھا کرے پیار، جگت و بھچار ڈراچار وروڈھ وکار اندرون دئے کڈھائیا۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ست دھرم دھرے وچ سنسار، سنسا کوڑا جگت روگ دئے مٹائیا۔ جگت روگ مٹے جگ، مٹا موہ نہ کھئے ستائیا۔ کوڑی ترشنا رہے نہ آگ، تتوت نہ کھئے تپائیا۔ مہر کرے پُرکھ سمرتھ، دیاوان دیا کھائیا۔ ساچے نام دی دے کے وتھ، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ اندر کھول کے نرگن اکھ، سرگن کرے رُشنائیا۔ آتم پرما تم کدے رہن نہ دیوے وگھ، میلا میلے سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ کوڑی کِرپا دیوے متھ، ست دھرم، ستجگ لوک مات کرے پرگٹ، پرگٹ ہو کے ساچا ہٹ کھلائییا۔

* ۱۲ ساون شہنشاہی سمت ۲ گوپال کور دے گرہ پنڈ بھورے ضلع امرتسر *

جن بھگتاں آتم پرما تم پرہ دیوے ساچا سُکھ، ترے گن آگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ لوہ وکار مایا مٹا ویا پے کھئے نہ دکھ، کوڑ کڑیاریا وپہچار نہ کھئے ستائیا۔ جگت ترشنا رہے کوئی نہ بھکھ، ساتک ست دئے ورتائیا۔ لیکھے لاوے مانس دیہی پنج تت مٹکھ، آون جاون گیڑا دئے کٹائیا۔ سفل کرائے جنی ککھ، مہروان مہر نظر نال پار کرائیا۔ شبدي دھار گودی لے چک، گوبند شبد ہتھ وڈیائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی گیڑا جائے مُک، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں دیوے مان وڈیائیا۔ جن بھگتاں کدے نہ ہووے چنتا روگ، سنسا غم نہ کھئے ستائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں دیوے درس اموگھ، جوتی نور کر رُشنائیا۔ چرن پریتی ساچی نیتی بخشے ساچا جوگ، جُگیشتر تپیشتر مُنیشتر لیکھا دئے چُکائیا۔ آتم پرما تم بہ کے سچ دوار دی دسے مَوچ، مٹا موہ وکار مٹائیا۔ سرتی شبد کرا کے کھوج، پڑدا اندروں دئے اُٹھائیا۔ آتم سیجا کرے چوج، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جن بھگتاں کوئی نہ رہے سنناپ، سنسا جگت نہ کھئے ستائیا۔ کر کِرپا میٹے تینو تاپ، ترے گن لیکھا دئے چُکائیا۔ آتم پرما تم دس کے ساچی ذات، دئی پڑدا دئے اُٹھائیا۔ شبد آگنی چپا کے جاپ، انحد نادى ناد سُنائیا۔ نرمل جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ امرت دے کے بوند سوانت، نچھر جھرنا دئے وکھائیا۔ کوٹ جنم دے پورب لاه کے پاپ، دُتر میل

دُرمَت آپ دھوائیا۔ رُو ح بُت دوویں کر کے پاک، پنت پُنیت بخشے سچ سرنائیا۔ جن بھگتاں اُپر تُوھے پرم پُرکھ پرہہ آپ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں نِرگن سرگن دیوے ساتھ، سگلا ساتھی پُرکھ ابناشی اِکو اِک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل سرب گنتاس، بھگتن میتا گہر گمبھیر گوسائیا۔ جن بھگتاں من منسا رہے کوئی نہ جھپڑا، جگت درد نہ کھئے دُکھائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال سَتگر سچا بٹھے بیڑا، سُمند ساگر سنسار وچوں پار کرائیا۔ کایا ماٹی ساڈھے تِن ہتھ گھر مندر وسے کھپڑا، محل اٹل ہووے رُشنائیا۔ پنچ وکار رہے نہ اندر ڈیرہ، شبد ڈنکے نال باہر کڈھائیا۔ شبد جنائے دیا کھائے بھو کھائے آتم برہم سمجھائے تُوں میرا میں تیرا، دُو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ گھر ٹھانڈے ساڈھے تِن ہتھ ہووے چاؤ گھنیرا، سَتگر شبد وجے ودھائیا۔ ملے میل گرو گُر چیرا، چیللا گرو ایکا گھر بہہ کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں کرے دُھر دا میلا، بن وچولا سیو کھائیا۔ جن بھگتاں کوڑ کُڑیاں کوئی نہ سکے موہ، جگت ممتا وچ نہ کھئے پھسائیا۔ کلجگ کر سکے نہ دھروہ، جگت جنجال کھئے نہ پائیا۔ اُبنان دے انتر وسیا پرم پُرکھ سو، جو ہنگ برہم رسیا سمجھائیا۔ جس دا بھو جگت بُدھی نہ جانے کو، پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکائیا۔ جو آد جگاد جگ چو کُڑی نت نوت نِرگن سرگن جاوے ہو، سرگن نِرگن اپنی کھیل کھلائی۔ سچ پرکاش نوری جوت اگئی کرے لو، دیا باقی کھلا پاتی ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ جس آتم نال پر ماتم ہو کے جاوے چھوہ، پڑدا اوہلا اندر باہر گیت ظاہر رہن کھئے نہ پائیا۔ لیکھا چُک جائے اِک دو، دُو اِکا اِکو رنگ سائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں وکھاونہارا اپنا سچا گھر، گرہ سچ سِنگھاسن پُرکھ ابناشن اِکو اِک رکھائیا۔ جن بھگتاں پرہہ دھام دتے سدا انڈتھ، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ مہروان کروٹ لے بدلے پٹھ، دین دِیال دین دنی دئے بدلائیا۔ آتم انتر کرے ساچا پت، پرہم ہو کے پرہم وکھائیا۔ شبدی دھار وسے چت، من چت ٹھگوری رہن کھئے نہ پائیا۔ دیاوان دین دِیال ٹھاکر سوامی جن بھگتاں درشن دیوے نت، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ دُھر دا مالک سدا پرتپالک وڈا وڈ خالق بنے اگئی پت، پتا پوت گرمکھ گُر گُر اپنی گود اٹھائیا۔ شبدی دھار ایکنکار وچ سنسار دُھر دا لیکھا دیوے لیکھ، جس دی ریکھ نہ کھئے بدلائیا۔ سدا سدا سد وڈیائی دیندا آیا گرمکھ ساچے سیکھ،

جنہاں ستگر سکھیا انتر لئی وسائیا۔ نام بھنڈار دیندا آیا وست انڈٹھ، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں انتر آتم سدا کرے بت، بتکاری ہو کے نرنکاری ہو کے جگت وکاری کر کرپا پار لنگھائیا۔

* ۱۲ ساون شہنشاہی سمت ۲ ہردیپ سنگھ دے گرہ پنڈ ڈبی پرا ضلع امرتسر *

ستگر شبد سدا دیال، آد جگاد جگ چوڑی نت نوت دیا کھائیا۔ بھگت سہیلے گرمکھ ویکھے اپنے لال، لکھ چوراسی جیو جنت وچوں آپ اٹھائیا۔ کوڑی کرپا مایا ممتا موہ توڑ جنجال، جاگرت جوت اک رُشنائیا۔ شبد اگئی انحد وجائے تال، دُهن آتمک بھو کھلائی۔ پورب جنم دی لیکھے لائے گھال، لہنادینا دُهر دی دات ورتائیا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، سچکھنڈ دوار اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سہیلے لے ور، مہروان محبوب اپنے رنگ وچ رنگائیا۔ جن بھگتاں پاربرہم پت پرمیشور بخشے چرن دھوڑ، نام ندھانا دُهر دی دات جھولی پائیا۔ مایا ممتا موہ وکار بنکار ناتا توڑے کوڑو کوڑ، ست دھرم ست ست ایشٹ دیو سوامی پُرکھ اکال اکو نظری آئی۔ مہروان مُحبّت وچ دین دیال دیا کر کے چتر سُگھڑ بنائے مورکھ موڑھ، نام رس انتر جپ اجپا جاپ اک آپ چپائیا۔ جوتی جلوہ ست پرکاش دیوے اگئی نور، اندھ اگیان جیو جہان رہن کھئے نہ پائیا۔ آسا منسا در ٹھانڈے پور، پورن برہم گیان دئے سمجھائیا۔ درس وکھائے حاضر حضور، نیج گھر واسی سوچھ سروپ روپ بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت سہیلا اک اکیلا ایکنکار اپنا گھر وکھائیا۔ جن بھگتاں پرہہ گھر وکھائے آد نرنجنا، نرگن نرویر اپنی دیا کھائیا۔ مہروان ہو کے داتا دانی درد دکھ بھہ بھنچنا، کلجگ بھو ساگر پار لنگھائیا۔ آتم پرماتم ساچے گھر گرہ نجانند دیوے ساچا پرماندنا، پرا پستی مدھم بیکھری دُهن آتمک راگ اگئی آواز سُنائیا۔ بن سپس جگدیش دئے کر دسے بندنا، بندگی مُشندگی اکو دئے سمجھائیا۔ بھگت سہیلا دو جہان چاڑھ ساچا چندنا، بن سورج چند کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت سہیلے لائے اپنے انگنا، انکیکار آپ اکھوائیا۔ جن بھگتاں جگو جگ پرہہ لائے اپنے انگ، نرگن سرگن میل ملائی۔ دیوے وڈیائی سورا سرینگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ نام ندھان وجائے مردنگ، راگ انادی آپ پرگٹائیا۔ نو دوارے پار لنگھ،

اندر منزل دئے وکھائیا۔ سچ جوت چاڑھ کے چند، نؤر نؤرانہ ڈگمگائیا۔ خوشی کر کے بند بند، بندیخانے دئے ٹڑائیا۔ جھگڑا مکائے چوڈاں لوک چوڈاں طبق پُری لوء برہمنڈ، سچکھنڈ دوارا اکو سوہبا پائیا۔ جتھے رسنا جہوا بئی دند صفتاں والا ڈھولا گائے کوئی نہ چھند، راگ ناد سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بھگتاں دیوے اک گھر، سچ گھرانہ سری بھگوانا سچ دوار ایکنکار اپنا اک وکھائیا۔ بھگت سہیلا وسے گھر، درگاہ ساچی سوہبا پائیا۔ جتھے نہ جتھے نہ جائے مر، مر جیوت روپ نہ کھئے بدلائیا۔ انت آخری منزل جائے چڑھ، پوڑی ڈنڈے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال سرنگت سرنائی جائے پڑ، سیس جگدیش اک جھکائیا۔ سو سوامی صاحب سلطان ہو مہروان کیرپا دیوے کر، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا جوتی جوت وچ ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچکھنڈ دوارے سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن آپے چڑھ، چار کٹ دہ دشا اتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔

* ۱۲ ساون شہنشاہی سمت ۲ مکھن سنگھ، بخشیش سنگھ دے گرہ پنڈ بھگوان پُرا ضلع امرتسر *

ستجگ ساچے تیرا ساچا جاپ، سو پُرکھ نرنجن آپ پرگٹائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت دیوے آپ، ہر پُرکھ نرنجن دیا کھائیا۔ دین دنی میٹے روگ سنتاپ، ایکنکارا مہر نظر اٹھائیا۔ نرمل جوت کرے پرکاش، آد نرنجن نؤر نؤرانہ ڈگمگائیا۔ شبد اگئی وجائے ناد، بودھ اکادھ کرے پڑھائیا۔ لیکھا جانے گرمکھ گرسکھ سنت سہیلے سادھ، سری بھگوان سچ نشان ہو مہروان اک وکھائیا۔ ست دوارے پڑدا کھولے راز، پاربرہم برہم لیکھا دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا منتر اک سمجھائیا۔ ستجگ ساچے ساچا شبد چلے اکم، اگمڑی کار کھائیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی نہ مرے نہ پئے جم، جیون مرن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جس نؤں جنے نہ کوئی جننی تن تن، اپ تیج وائے پرتھی آکاش کھیل نہ کھئے کھلائیا۔ جس نؤں ایتھے اوتھے دو جہاناں سکے کھئے نہ بھن، ٹھٹھیار ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جس نؤں چار جگ ہووے کدے نہ غم، چنتا چکھا جگت طمع نہ کھئے ستائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کھیل آپ درڑائیا۔ ستجگ ساچا ناؤں دھرے کرتار، فُدرت دا مالک دیا کھائیا۔ جس دی آسا رکھدے

کئے گرو اوتار، پیغمبر نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ سو لیکھا جانے سرب سنسار، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دا حکم سدا چلے
 جگ چار، نرگن سرگن اپنی کار کھائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، شاستر سمرت وید پُراں بھيو کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ ستجگ شبد چلے اتھاہ، ہر کرتا آپ جنائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت نرگن سرگن بنے ملاح،
 کھیٹ کھیٹا اکو دو جہاناں اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ انتر آتم پرما تم ہو کے سب دی پکڑے بانہ، سچکھنڈ دوارا ایکنکارا اکو اک
 سمجھائیا۔ جن بھگت شہیلے گرو گرو چیلے بہائے ساچی تھان، سچ مقام اکو اک درڑائیا۔ کر کیرپا کوٹ جنم دے میٹے بے انت گناہ، پتت
 پتت دئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا حکم اک درڑائیا۔ ستجگ، شبد چلے گر شبدی دھار، جس
 دی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ سنیہڑا دیوے گر اوتار، لوک پرلوک آپ سنائیا۔ کلجگ کوڑی کیرپا کرے خوار، ستجگ ساچا لوک مات
 دئے دھرائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن خالص خالصہ کر تیار، ترے گن اتینا ٹھانڈا سینتا اکو رنگ دئے رنگائیا۔ ثالث بن کے آپ نرنکار،
 نزویر ہو کے سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا جانے دھر دربار، درگاہ ساچی بہ کے خوشی منائیا۔
 ستجگ ساچا ناؤں جنائے آد نرنجن، آد پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ جیواں جنتاں ہووے درد دکھ بھ بھجن، دیناں اناتھاں لئے اٹھائیا۔ سرب
 جیاں دا ہووے سجن، ذات پات دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سچ دوارے سچ سروور کرئے اکو مجن، اٹھسٹھ دی لوڑ رہے نہ
 رائیا۔ لکھ چوراسی وچوں آوے کڈھن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا ایکنکارا اکو
 اک وکھائیا۔ ستجگ ساچے ناؤں چلائے سری بھگونت، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ شبد گرو گردیو سب دا سوامی ہووے کنت،
 کنت کنتوہل اک اکھوائیا۔ لیکھا جانے لکھ چوراسی جیو جنت، انتشکرن سب دا پھول پھولائیا۔ کوڑی کیرپا گڑھ توڑے ہوئے
 ہنگت، ہنگ برہم پڑدا دئے اٹھائیا۔ بودھ آگادھا شبد انادا دھر دا بنے پنڈت، کلمہ حق نام سچ سچ دوارے اک درڑائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی دھار آپ جنائیا۔ ستجگ ساچا ناؤں دیوے پُرکھ ابناش،
 ابناشی کرتے ہتھ وڈیائیا۔ جو منڈل منڈپ پاوے راس، گوپی کاہن سرب نچائیا۔ لیکھا جانے سینتا رام وچ بنباس، جنگل جوہ اجاڑ
 پہاڑ لٹے پریت کھوج کھوجائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد پوری کرے خواہش، کلمہ کائنات درڑائیا۔ نانک نرگن سرگن وسے پاس، گوبند

ڈنکا شبد سنائیا۔ سب دی پوری کرے آس، ترشنا برہما وشن دئے بُجھائیا۔ زِرگن نُوَر جوت کر پرکاش، پرکاشوان کرے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَتجگ ساچے درگاہ ساچی دیوے مان وڈیائیا۔ سَتگر سچا سَتجگ ہووے شبد اگمی سَت، پُرکھ اکال دئے وڈیائیا۔ سَت دھرم دی موئے رُت، لوک مات وجے ودھائیا۔ جگت وکارا کڈھ کُٹ، نام کھنڈا ہتھ چمکائیا۔ چار ورنان اٹھاراں برنان دیوے سچ سچ، کوڑ وکار رہن نہ پائیا۔ جن بھگتاں اُجل کرے مُکھ، دُرمت مِل دھوائیا۔ ساچے سننان ہووے سُکھ، سُکھ آتم وچوں پرگٹائیا۔ گُرمکھ گودی لئے چُک، پھڑ بابوں گلے لگائیا۔ گُرسکھاں ترشنا میٹے بُکھ، وست امولک نام آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَتجگ سچے دیوے چرن سرن سچّی سرنائیا۔ سَتجگ سچا ناؤں چلے چوڈاں لوک، پرلوک وجے ودھائیا۔ گاون سارے حق سلوک، ڈھولا اکو شہنشاہیا۔ بھاگ لگے کایا کوٹ، وجے نام ودھائیا۔ پرکاش ہووے زِمَل جوت، اندھ اندھیر چُکائیا۔ من بُدھی دی رہے کوئی نہ سوچ، انہو پڑدا دئے اُٹھائیا۔ لیکھا مُکا کے برکھ سوگ، چنتا غم باہر دئے کڈھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں ساچی دس کے اکو اوٹ، اوڑک اپنے وچ ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نام خُماری اندر کرے مدبوش، سَت پیالہ جام اک پیائیا۔

* ۱۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ پرتاپ سنگھ دے گرہ پنڈ سکا ضلع امرتسر *

سَتجگ ساچے پُرکھ اکال دسنی گاتھ، گا گا سارے سُکر منائیا۔ سہارا دینا اتاتھاں ناتھ، غریباں مان وڈیائیا۔ بھگتاں جوڑنا ساچا نات، سگلا سنگ بنائیا۔ نام بھنڈارا کھولنا ڈُونگھا کھات، اتوٹ اٹ ورتائیا۔ سچ در پرہ دی سوہنی ذات، آتم پڑدا آپ چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، تیرے نام دئے وڈیائیا۔ سَتجگ ساچے سب نوں دینی دھیر، دھیرج دھیر اک رکھائیا۔ امرت ٹھانڈا بھشنا سیر، رس سَتگر نام جام پیائیا۔ ہوئے ہنگتا کڈھنی پیڑ، دردیاں درد دُکھیاں دُکھ دینا ونڈائیا۔ ساچا بستر دینا چیر، شبد اوڈھن سوہیا پائیا۔ سچ سمجھاؤنا دھر دا پیر، پیغمبر نُوَر خُدائیا۔ مان دینا غریب امیر، جو چل آون

سرنائیا۔ ساچا کھنڈا نام کٹار ست کھڑگ کھچی رکھنی شمشیر، من شرارت کرن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر تیرے ہتھ ٹکائیا۔ ستجگ سچے سچا دینا سندیش، ہر گھٹ سچ جنائیا۔ وسو پرہ دے دیس، سچکھنڈ کہہ کے سارے گائیا۔ جس دا مالک اک نریش، دوجا حکم نہ کھئے بدلائیا۔ وشن برہما شو جس دوارے درویش، دو جہاناں مالک بے پرواہیا۔ آتم پر ماتم مل کے کھولے بہیت، بہانڈا بہرم بھو بہنائیا۔ درشن کرو نیتن نیت، نت نوت خوشی منائیا۔ مانس جنم بناؤ اپنا لیکھ، لیکھا لیکھے وچ سمائیا۔ پرت کے جاؤ اپنے دیس، جس گھر وچوں ہوئی جدائیا۔ سدا زندہ رہو ہمیش، مر کے مرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پُرکھ اکال اولٹا ویس، نرگن نور کرے رُسنائیا۔ جس نوں لبھدے کیتی کیت، کوئن کوٹ دھیان لگائیا۔ سو کھیلے کھیل اپنی کھید، شبد کھلاڑی ویس وٹائیا۔ جس نے مات پنج تے دتے بھیج، آتم پر ماتم اپنی دھار پرگٹائیا۔ اوس پرہو دی مانو ساچی سیج، جتھوں سٹیاں نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستجگ سچے بخشنہار سرنائیا۔ ستجگ جن بھگتاں نام اگتی لکھتی دینا خط، تقریر تحریر وچ بدلائیا۔ ٹھاڈا مالک کلاپات، پت پریشور اک اکھوائیا۔ لہنا دینا اوس دے ہتھ، جگ چوڑی رہیا چکائیا۔ دیونہارا نام وتھ، بہنڈارا ڈھر دا آپ ورتائیا۔ سرب کلا سمرتھ، اوٹ اکو اک جنائیا۔ سچا مارگ دیوے دس، رہبر ہو کے آپ سمجھائیا۔ نوں میرا میں تیرا گاؤنا جس، ڈھولا سوہلا ڈھر دا آپ پرگٹائیا۔ سگل وسورے جان لٹھ، جو در ٹھانڈے درشن پائیا۔ سدا کھلی رہے آگھ، لوچن بند نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ستجگ ساچے تیرا دھرم لگاوے سچ، بہاگ لگا کے کایا ماٹی کچ، کنچن گڑھ دئے بنائیا۔

* ۱۳ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ گنڈا سنگھ دے گرہ پنڈ دراجکے ضلع امرتسر * *

گرمکھ ساچا ادھرے پار، ادر وچ کدے نہ آئیا۔ لیکھا مکے کایا ماٹی وچ سنسار، تن وجود ملے وڈیائیا۔ گر شبد کرے پیار، پری پیارا بہ کے ویکھ وکھائیا۔ آون جاون دیوے گیڑ نور، چوراسی پھانسی دئے کٹائیا۔ ساچا دسے دھام نیار، دوارا اکو اک سمجھائیا۔ جتھے وسے ہر نرکار، سچکھنڈ بیٹھا سوہا پائیا۔ میلا ہووے اتم وار، جوتی جوت جوت سمائیا۔ تنہاں گرمکھان سد

بلہار، جو ستگر حُکے اندر سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پار اُتارنہار بے پرواہیا۔ گُرمکھ سچا آون جاون لے کٹ، کٹک کوڑ رہے نہ رائیا۔ ساچا لاہا مائس جنم لے کھٹ، ملے شبد نام وڈیائیا۔ کرے ونج ساچے ہٹ، گر چرن پرتی سیو کھائیا۔ دُرمت میل جاوے لٹھ، پاپاں روگ رہے نہ رائیا۔ کِریا کرے پُرخہ اکال سمرتھ، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ لکھ چوراسی وچوں لے رکھ، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ ناڑی ناڑ اُبلن نہ دیوے رت، امرت میگھ اک برسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں ہوئے سہائیا۔ گُرمکھ سچا پار جائے لنگھ، شوہ دریا نہ کھے رُڑھائیا۔ ملے میل صاحب سورے سرینگ، شبدی گر دیا کھائیا۔ نام سنائے اگتی مردنگ، نادی ناد وجائیا۔ جوتی نور چاڑھ چند، اندھ اندھیرا دے گوائیا۔ آتم سیج سہا پلنگ، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ نج گھر دے نجانند، پرمانند سکھ وکھائیا۔ جنم کرم دی ٹٹی دیوے گنڈھ، گنڈھنہار گویال سوامی اپنی نظر اُٹھائیا۔ رائے دھرم نہ دیوے دند، چتر گپت لیکھا منگن کھے نہ آئیا۔ انتکال پُرخہ اکال ہووے سنگ، آتم اپنے نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گُرمکھاں دیوے مان وڈیائی سورا سرینگ، سرتی شبد شبد سرت جاگت سووت اکو رنگ رنگائیا۔

* ۱۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ تیجا سنگھ دے گرہ پنڈ باسرکے ضلع امرتسر *

ستجگ ساچے دین دُنی سانجھا ہووے ایشٹ، چار ورن اٹھاراں برن سوہلا ڈھولا اکو اک دھیائیا۔ سرت شبد کھلی رہے برہم دھار سدا نت، کوڑ گُریار موہ وکار ہنکار رہن کھے نہ پائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش پریم پیار مُحبت ہووے سریشٹ، ذات پات دین مذہب جھگڑا رہے نہ رائیا۔ ست اُپدیش پاربرہم پت پریشور پورا ہووے راما وشیشٹ، جگت واسنا وشیش لے بدلایا۔ جن بھگتاں پیار رہے نہ سورگ بہشت، پُرخہ اکال دین دیاں اکو چرن دھیان لگائیا۔ لیکھا مکے عیسیٰ موسیٰ محمد کرسٹ، صدی چوڈھویں اپنا پنڈھ مکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست دھرم دھرنی دھرت دھول اُپر دے پرگٹایا۔ ستجگ ساچے دیوے ست، ست ستوادی روپ وٹایا۔ سانتک سانت کرے پنج ت، ترے گن اگتی

نہ کھئے تپائیا۔ ناڑ ناڑ نہ اُبلے رت، امرت میگھ دئے برسائیا۔ من واسنا دہ دشا نہ جائے بھج، کوڑی کیریا اندرون دئے کڈھائیا۔ کایا مندر اندر پرگٹ کر سُچ سُچ، سچ سنجم اِکو دئے سمجھائیا۔ پریم پیار مُحبّت اندر نو کھنڈ ستّ دیپ جان وس، جھگڑا جگت نہ رہے لوکائیا۔ جن بھگتاں نیچ لوچن نین پریم پُرکھ کھولے آگھ، گیان انجن نام یدھان اِکو پائیا۔ نرگن نُوَر جوت پرکاش کرے گھٹ گھٹ، گرہ گرہ کرے رُشنائیا۔ شبداگمی مارے سٹّ، سوئی سُرَت اکال مورت دئے جگائیا۔ سر سرور ساڈھے تِن ہتھ اندر وکھائے سرور اٹھسٹھ، امرت جل نیچر دھار دئے وبائیا۔ دُرمت میل پریم پُرکھ پرما تم دیوے کٹّ، پنت پُنیت دئے کرائیا۔ ساچا مارگ ستّ ستوادی برہم برہمادی شبدا نادى دو جہان، سِری بھگوان دیوے دس، سرِشٹ سبائی اِکو نام دھیائیا۔ پاربرہم برہم کرے اپنے وس، سچ دوارے میلا ہس ہس، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ اٹھ تت اپنا حُکم منائیا۔ بھاگ لگاوے کایا ماٹی کچّ، لوں لوں اندر جائے رچ، رچنا انتر نرتنر نرور اپنی دئے وکھائیا۔ ہر پردے اندر جائے وس، کرے پرکاش اپنی آگھ، نظر آئے گوسائی پرتکھ، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دُھر دا نام دیوے دس، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ ساچی دھار آپ سمجھائیا۔ ستجگ ساچا دیوے بودھ، پڑدا اوہلا رہے نہ رائیا۔ من واسنا سب دی دیوے سودھ، کوڑی کیریا دئے مُکائیا۔ کایا مندر اندر بھيو دسے گوجھ، نو دوار پینڈا دئے مُکائیا۔ دُھن آتمک شبدا لگا کے ساچی چوٹ، چوٹی چڑھکے نرگن نُوَر کرے رُشنائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی ساچے کوٹ، گرہ بنک اِک سہائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جلوہ نُوَر ڈگمگائیا۔ من بُدھی دی رہن نہ دیوے کوئی سوچ، دُھر شبدا حُکم آپ سمجھائیا۔ ایکا کلمہ ایکا نام ایکا ناد وجے چوڈاں لوک، چوڈاں طبق اِکو دوار سیس نوئیا۔ جن بھگتاں اندر رہن نہ دیوے چنتا غم ہرکھ سوگ، امرت آتم ساچا جام پیائیا۔ یں آگھاں جگ نیتراں دیوے درس اموگھ، سوچھ سرُوپی شاہو بھوپپی بنا رنگ روپی اپنا بھيو گھلائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شودر ویش اُوچ نیچ ذات پات راج راجان شاہ سلطان دیوے اِکو سچا جوگ، جو پیر پیغمبر مُلا شیخ مسائک پنڈت اِکو دھیان لگائیا۔ کوڑی کیریا کام کرودھ لوہ موہ ہنکار تن ماٹی خاکی رہن نہ دیوے کوئی روگ، ہنگ برہم پاربرہم اچھل اچھل بھيو ابھیدا آپ گھلائیا۔ سُرَت شبدا یں دین مذہب کرے دُھر سنجوگ، جُگ جنم وچھڑے آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ انت کنت بھگونت سچ دوار ایکنکار دے کے دُھر دی

اوٹ، دوارا نرنکارا اکو اک سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستجگ ساچے دیوے مان وڈیائیا۔ ستجگ ساچے پُرکھ اکال دیوے مان، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ مالک بن کے والی دو جہان، لکھ چوراسی دئے سمجھائیا۔ وشن برہما شو کر دھیان، کروڑ تینتیس اکھ پرتکھ کھلائییا۔ گر اوتار پیغمبر مَن آن، سر سکے نہ کھئے اٹھائییا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال گگن گگنتر سر جھکان، زمیں اسمان رو سس بھجن واپو داہیا۔ دھر سندیشہ نر نریشا ناؤں نرنکارا ایکنکارا ایکا دسے وچ جیو جہان، مانو مانس مانکھ پڑدا اوبلا دئے چکائییا۔ سچ دھرم ست دیپ ہووے پردھان، جوٹھ جھوٹھ کوڑی کرپا چار گنٹ رہن کھئے نہ پائییا۔ آتم پرما تم نرگن سرگن ہووے گیان، اکھراں توں باہر شبدی شبد کرے پڑھائییا۔ سچ دوارا سچ بھومکا دسے اک استھان، مندر مسجد شودوالا مٹھ گرو دوار اکو اک وکھائییا۔ جس گرہ ملے سری بھگوان، ابناشی کرتا بیٹھا سوہیا پائییا۔ دیا باقی کھلاپاتی نرگن جوت جگائے مہان، آد جگادی ڈگمگائییا۔ کھیلے کھیل خالق خلق وچ جہان، پروردگار سانجھا یار لاشریک مقامے حق سچ توفیق اپنے ہتھ رکھائییا۔ جس دا بھيو جیو بُدھی سمجھے نہ کھئے انسان، شاستر سمرت وید پُران بے انت کہہ کے خوشی منائییا۔ سو صاحب سوامی انترجامی جودھا سورپیر بلی بلوان، بلدھاری اپنا کھیل کھلائییا۔ جو گر اوتار پیغمبران ستجگ تریتا دواپر کلجگ نت نوت دیندا رہیا دان، وست امولک کایا گولک نام ندھانا آپ ٹکائییا۔ سو پُرکھ نرنجن کھیل کرے مہان، ہر پُرکھ نرنجن اپنی کل ورتائییا۔ ایکنکارا ہوئے آپ اپنا جانی جان، آد نرنجن آد پُرکھ اپنا نور کر رُشنائییا۔ ابناشی کرتا جھلائے سچ نشان، سری بھگوان دو جہاناں اپنا حکم سنائییا۔ پاربرہم کرے پروان، چرن پریتی بخشے چرن دھیان، دوجا اشٹ نہ کھئے وکھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ تیری اتم ور، ستجگ ساچا دیوے ور، لوک مات آؤنا چل، دھرنی دھرت دھول بیٹھی راہ تکائییا۔ ستجگ ساچا حکم دیوے فرمان، فُرنما من دا بند کرائیا۔ جیو جنت رہے نہ کھئے ندھان، آلس نندرا سب دی دئے کھلائییا۔ ست اُپدیش دیوے نام ندھان، نرگن سرگن سرگن نرگن کرے حق پڑھائییا۔ جھگڑا مکائے شرع شرع دین ایمان، ذات پات کھلاپاتی لیکھا دئے چکائییا۔ ہر گھٹ اندر باہر نظری آئے سری بھگوان، برہم نرنتر وجے سچ ودھائییا۔ جگت بسنتر رہے نہ کھئے نشان، گر منتر اکو اک دئے درڑائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی اپنی دھار چلائییا۔ ستجگ ساچا

حُکم مئے جگدیش، جگدیش نیوں نیوں لاکے پائیا۔ تُوں میرا مین تیرا آتم پر ماتم گاوے گیت، ڈھولا پارہرہم برہم دئے سمجھائیا۔ کایا کعبہ دسے حق مسیت، مندر دُھر دا اکو نظری آئیا۔ جتھے جھگڑا نہیں کوئی اوچ نیچ، ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پت پر میثور پُرکھ اکال پروردگار سانجھی ہووے پریت، پتیاں والے حصے رہن کھئے نہ پائیا۔ ست دھرم ساچی چلے ریت، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو دھیان لگائیا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناشی ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی لیکھا جانے تھاؤں تھائیا۔ مان وڈیائی دیوے ہست کیٹ، راؤ رنکاں راج راجاناں شاہ سلطاناں اکو گھر بہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، ستجگ ساچے ست دھرم کرے بخشیش، رحم کرے رحمت آپ کھائیا۔

* ۱۳ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ بیبی جیتو دے گرہ پنڈ باسر کے ضلع امرتسر *

ستجگ تیرا حُکم ہووے سچا، پرہہ حُکم سچ سمجھائیا۔ گُرمکھ کدی نہ ہووے کچا، منمت نہ کھئے ہلکائیا۔ ساچے نام اندر جائے رتا، رتن امولک ہیرا اپنا ناؤں بدلائیا۔ شبدی دھار اندر پھرے تھیا، ستگرؤ دوارے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ست دھرم دئے پرگٹائیا۔ ستجگ تیرے وچ پرگٹ ہووے ساچا بھکت، ساچی بھکتی پرہہ دی سیو کھائیا۔ نانا کوڑا توڑے سریشٹی جگت، پریت پرم پُرکھ نال ودھائیا۔ نام ندھان ملے اگمی شکت، سنسا روگ دئے چکائیا۔ درشن کر کے والی عرش، فرش اُتے سوہیا پائیا۔ جنم جنم دی میٹے بھٹک، کوڑی ترشنا دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا راہ اک وکھائیا۔ ست دھرم ستجگ تیرے وچ اُچن ساچے سنت، ستگر اکو اک منائیا۔ پر ماتم من کے دُھر دا کنت، بن سوانی سیو کھائیا۔ چرن دوارے کردے رہن منت، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ جگت مایا موہ نہ ویا پے چنت، حرص ہوس نہ کھئے ودھائیا۔ ملے میل نہ کیسے نندک، دُشت ڈراچار سنگ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنے ملن دی دینی ساچی ہمت، پردے وس کے لینا اٹھائیا۔ ستجگ تیری آسا منسا پوری ہووے شردھا، سدا سد کریالو دیا کھائیا۔ پڑدا چکے ساچے گھر دا، ہر ہر نام وچے ودھائیا۔ کلجگ کوڑا جائے ڈردا، لوک مات رہن نہ پائیا۔ امرت سروور کھلے ساچے سر دا، ہر چرن ملے سرنائیا۔

جن بھگت منزل اگئی جائے چڑھدا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم ڈھولا جائے پڑھدا، پڑدیاں وچوں سڑدا لئے پچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت گھر گھر دا، گرہ ماٹی ہاٹی کایا تہ پھول پھولائیا۔

* ۱۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ نارلا ضلع امرتسر *

ستجگ ناؤں ہوئے پتہ ادھارن، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دیا کھائیا۔ جن بھگتاں ہووے پیج سوارن، ساہ ساہ لیکھ دئے لگائیا۔ ساچے سنتاں ہووے پار اُتارن، اُتر پورب پچھم دکھن دشا ویکھ وکھائیا۔ گرمکھاں ہووے پیج سوارن، جنم مرن دا گیڑا دئے چکائیا۔ گرمکھاں ہوئے ہنکارن مارن، کوڑی کریا اندروں باہر کڈھائیا۔ چارے کھانی پاوے سارن، مہاسارتھی ہو کے سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا ناؤں اک سمجھائیا۔ ستجگ ساچا ناؤں ہوئے بھگتاں سنگ، سگلا سنگ نبھائیا۔ مانس جنم نہ ہووے بھنگ، لہنا اپنے ہتھ وکھائیا۔ ست سروپ چاڑھ رنگ، کوڑی رنگ دئے بدلائیا۔ آسا منسا پوری کرے منگ، ممتا موہ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ست دھرم دئے درڑائیا۔ ستجگ ساچا ناؤں جن بھگتاں لاوے پار، پاربرہم اپنی دیا کھائیا۔ دکھ نوارن ہووے وچ سنسار، ڈونگھا ساگر کھوجے تھاون تھائیا۔ انحد ناد وجے سچی ڈھنکار، سوہلا دھر دا اک سنائیا۔ امرت آتم سنے ٹھنڈا ٹھار، جھرنا جھر اک جھرائیا۔ نرمل دیک جوت کرے آکار، نراکار ساکار کھیل کھلائی۔ چار ورن اٹھاراں برن شبد سروپی دیوے سچ ادھار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا منتر اک سمجھائیا۔ ستجگ ساچا ساچے سنتاں دیوے مان، ابھان رہن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ کوڑی کریا ناتا تے جیو جہان، مایا ممتا اندروں دئے کڈھائیا۔ ست دھرم وکھائے اک نشان، چاروں کنت آپ جھلائی۔ ٹوں میرا میں تیرا سوہنگ شبد سچ گیان، آد جگادی پرہ دی دھار چلائی۔ گر اوتار پیغمبر ایہو ڈھولا گان، بن اکھراں نراکھر جاپ وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل سری بھگوان، دوجا نظر کھئے نہ آئی۔ ستجگ ساچا کھیل کرے بھگوانا، بھگون اپنی کار کھائیندا۔ ساچا منتر کر پردھانا، دو جہاناں حکم

منائیندا۔ وشن برہما شو منن آنا، گر اوتار پیغمبر سیس نہ کھئے اُٹھائیندا۔ ساچا دیوے اگم ترانہ، تار ستار نہ کھئے بلائیندا۔ لیکھا جانے جیو جہانا، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجائیندا۔ پڑدا لاپے شاستر سمرت وید پُرانا، انجیل قرآنا بھرم نہ کھئے بھلائیندا۔ حُکم دیوے شاہ سلطانا، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی ایکا حُکم منائیندا۔ ستجگ ساچا لوک مات ہووے بلوانا، بلدھاری اپنا بل پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستواد برہم برہماد اپنا حُکم منائیندا۔ ستجگ ساچا ساچی بھگتی دیوے گہر گمبھیر، بے نظیر نظر کیسے نہ آئیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنی اک درڑائیا۔ اکو رنگ رنگائے بست کیٹ، شاہ فقیر اوچاں نیچاں اکو در دئے جنائیا۔ مہروان محبوب مُحبت وچ بدلے ضمیر، من واسنا کوڑی کِرپا نو دوار نہ کھئے ستائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ستجگ ساچے امرت آتم دیوے دُھر دا سیر، باہروں رس نہ کھئے چوائیا۔ ستجگ سچا پرہ دیوے حُکم آپ، اپنی دیا کھائیا۔ سوہنگ سو چار ورن اٹھاراں برن دتے جاپ، آد جگادی دھار پرہ دی چلی آئیا۔ جس سمرت کوٹ جنم دے اُترن پاپ، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ تن ماٹی خاک ہوئے پوت پاک، وجود ثبوت اپنا دئے سمجھائیا۔ سُرتی شبدی بٹھے نات، ناتا بدھاتا اپنے نال جڑائیا۔ اک اِکلا ایکنکارا نظری آئے اک اِکانت، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی درگاہ ساچی سوہبا پائیا۔ شبد اگتی دو جہاناں دیوے دات، منمت بُدھی توں پرے دتے گاتھ، سوہلا اپنا راگ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا آبِ حیات، حیاتی دین دُنی دئے بدلائیا۔ ستجگ سچا دیوے چرن پیار، پریتی اکو اک سِکھائیا۔ تیرا کھلے بند کواڑ، بجر کپاٹی پڑدا رہے نہ رائیا۔ اگنی تت نہ لگے ہاڑ، میگھ امرت آپ برسائیا۔ ویکھے کایا ماٹی جگت اُجاڑ، تن کھیرا دئے وسائیا۔ پنچ وکارا اندروں کڈھے کوڑی دھاڑ، دھرم دوارا اکو اک جنائیا۔ کر پرکاش بہتر ناڑ، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کھیلے کھیل ساچا لاڑ، لکھ چوڑاسی آتم پرماتم ہو کے لاڑی لئے بنائیا۔ ستجگ سچا ہووے دھرم، دھرم دی بان آپ جنائیندا۔ کرمی کرے اپنا کرم، کرم کانڈ لوک مات رہن نہ پائیندا۔ جھگڑا چُکے ورن برن، دین مذہب ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی ڈھولا سارے اکو پڑھن، شبد راگ ناد گرہ مندر آپ سُنائیندا۔ ساچی منزل سچ دوارے ورن، چار کُنٹ ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیندا۔ سچکھنڈ دوار پرہ بھگتاں آپے آئے کھڑن، لکھ چوڑاسی وچوں

ویکھ اپنا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت دو جہاناں پرتھمی آکاش کرنی دا کرتا قدرت دا مالک قادر کریم اکو نظری آئیا۔

* ۱۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ سمنڈ سنگھ دے گرہ پنڈ ماڑی میکھا ضلع امرتسر *

ست دھرم تیرا نیڑے سماں جگ، نیرن نیرا نظری آئیا۔ جو جن پُرکھ اکال سرن سرنائی گیا لگ، مایا ممتا موہ چکائیا۔ جگت ترشنا بُجھا آگ، ہوئے ہنگتا گڑھ ٹڑائیا۔ درشن کرے چڑھ اُپر شاہ رگ، نو دوارے ڈیرہ ڈھائیا۔ ناد سنے آگئی انحد، دُهن آتمک راگ بے پرواہیا۔ امرت آتم پیئے رس، نجھر جھرنا آگم جھرائیا۔ جوتی نور ہووے پرکاش، اندھ اندھیر مٹائیا۔ آتم پرما تم مل جائے ساتھ، وچھوڑا رہے نہ رائیا۔ ساچے منڈل ویکھے راس، سرتی شبدی گوپی کاہن نچائیا۔ لیکھے لگے پون سواس، جگت سماج سمجھ کیسے نہ آئیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا دیوے دات، نام بھنڈارا اک ورتائیا۔ اہناں گرمکھاں اندروں نکل گئی کلجگ اندھیری رات، اج دی رات سہنجنی بھگتاں دا روپ لے بدلایا۔ پرہ چرن وسن پاس، پاسا دین دنی بدلایا۔ منزل پوڑی چڑھن گھاٹ، در ٹھانڈے وجے ودھائیا۔ جن بھگتاں منزل پوری ہوئی واٹ، پاندھی پنڈھ نہ کھئے بھوائیا۔ جنہاں دے انتر آتم پرما تم وسیا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ خوشیاں وچ کرے ہاس بلاس، رنگ انوکھا دئے چڑھائیا۔ اہناں دی ستجگ سدا اکو جہی رکھے پرہات، اندھ اندھیر نظر کھئے نہ آئیا۔ گرمکھو اندر ویکھو مار جہات، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیا۔ بند کیوڑی کھولو تاک، ترے گن اتینا لہنا دئے مکائیا۔ اپنا آپ آپے لہو ذات، پاربرہم برہم روپ دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ ساچا ست ست دئے سمجھائیا۔ ستجگ ساچا سدا نیڑے، دُور دُراڈا پنڈھ نہ کھئے وکھائیا۔ جو گرمکھ ستگر دے وس گئے کھیڑے، ناتا کوڑ کوڑ ٹڑائیا۔ من واسنا مک گئے جھیڑے، جھکڑا کرے نہ کھئے لوکائیا۔ اوہناں دے پر پُرکھ پرما تم آپے آ جائے ویہڑے، دُور دُراڈا پنڈھ مکائیا۔ کلجگ ستجگ دوباں دا فیصلہ حقیقت حق وچوں نیڑے، عدل انصاف اپنا آپ کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کریا کر، سَتجگ ساچے گھر دئے سمجھائیا۔ سَتجگ سچا نہیں کوئی دُور، منزل منزل پندھ نہ کھئے مکائیا۔ جنہاں دے اتر پُرکھ اکال حاضر حضور، حضرت ہو کے بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جلوہ دیوے نؤر، شبد اناد کرے شنوائیا۔ ناتا توڑ کے کوڑو کوڑ، سچ سچ دئے ورتائیا۔ چتر سگھڑ بنا کے مورا کھ موڑھ، نام دھندے دئے لگائیا۔ آسا ترسنا کرے پور، جگت ترشنا دئے بچھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ست دوارا اک وکھائیا۔ سَتجگ کدے نہ ہووے ڈراڈا، دُورن دُور نظر کھئے نہ پائیا۔ جنہاں صاحب ستگر پت پریشور مٹیا آگھا، آخر منزل چڑھ کے بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ اوہناں دوارے سَتجگ سدا داسی داسا، سیوک ہو کے سیوا آپ کھائیا۔ جنہاں دا مارگ آتم پر ماتم ساچا، سچ سچ سنجم اکو اک بنائیا۔ بھاگ لگے کایا ماٹی کاچا، کنچن گڑھ دئے سہائیا۔ ویلا وقت سو سہنچنا سبھاگا، جس ویلے آد نرنجن کرے رُشنائیا۔ کلجگ کوڑ کریا دُرمت میل رہے نہ داغا، پت پت پت تھانڈا سیت دئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں اندر سَتجگ ساچا سدا سدا رکھے دھرم دا سماجا، کوڑ کڑیا را گُرمکھاں نیڑ کدے نہ آئیا۔

* ۱۳ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ ملکھا سنگھ دے گرہ پنڈ ماڑی میگھا ضلع امرتسر *

سَتجگ سچا پرہ چرن کول پیار، بن ستگر کریا سَتجگ کم کسے نہ آئیا۔ جتھے امرت برکھے سدا ٹھنڈی دھار، امیوں رس امرت دئے برسائیا۔ کایا ہٹ آگنی تت کرے ٹھنڈی ٹھار، مایا ممتا موہ نہ کھئے تپائیا۔ جنم کرم دا لیکھا دئے نوار، لکھ چوراسی پھند کٹائیا۔ ساچے گرہ کرے دُھر دربار، سچکھنڈ دوارا ایکنکارا اکو دئے وکھائیا۔ جتھے دیا باقی کملاپاتی اکو کرے اجیار، نرگن نؤر جوت رُشنائیا۔ سدا بھگت بھگونت لگی رہے بہار، گلشن دُھر دا آپ مہکائیا۔ کھیڑا اچڑے نہ کدے جگ چار، کوٹن کوٹ جگ اکو رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ٹھانڈے دربار دئے مان وڈیائیا۔ ناتا توڑ کے کوڑو کوڑ، کوڑی کریا دئے کھپائیا۔ دُھر دا بخش آگئی نؤر، نؤر نؤرانہ چند چمکائیا۔ جگت دلدر دکھ کر کے دُور، دُرمت میل صاف کرائیا۔ نظری آوے حاضر

حضور، دُھر درباری شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ دوارا اِکو دئے پرگٹائیا۔ سچکھنڈ دوارا سَتجُگ ساچی اوٹ، پُرکھ اکال دین دِیال دِیا کھائیا۔ بھاگ لگے کایا ماٹی ساچے کوٹ، بنک دوار ساڈھے تِن ہتھ دئے وڈیائیا۔ جتھے من واسنا نہ رہے کوئی روگ، جگت ترشنا نہ کھئے ستائیا۔ اِکو ملے درس اموگھ، بھانڈا بہرم بھوؤ بھنائیا۔ میلا ہووے نرگن جوت، جوتی جوت وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سَتجُگ سچ گرہ دئے وکھائیا۔ سَتجُگ مانن دا جنہاں گرسکھاں جاء، آسا منسا وچوں پرگٹائیا۔ سو دوس رین گھڑی پل اٹھے پھر پُرکھ اکال دا جیو نان، مایا ممتا موہ چُکائیا۔ کایا مندر اندر سُہاؤ سچا تھان، بھگت دوارا سوہیا پائیا۔ رسنا لاؤ نہ سور گان، امرت رس پی کے نام خُماری لینی چڑھائیا۔ بنس بُدھی رہے نہ کان، سوہنگ ہنسا جاپ جپائیا۔ دیوے وڈیائی پرم پُرکھ سچا شہنشاہ، شاہ پاتشاہ اپنا رنگ رنگائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال بھگت وچھل کِریال کوٹ جنم دے بخش گناہ، پتت پُنت پوت دئے کرائیا۔ جو جن سرن سرنائی ڈگے آ، من کا موہ ایہمان مٹائیا۔ تِس صاحب سَتگر بابوں پکڑ لئے اٹھا، سرتی شبد نال جڑائیا۔ کھیوٹ کھیٹا دو جہانان بے حق ملاح، نئیا نوکا اپنا نام اٹھائیا۔ لے کے جاوے درگاہ ساچی سچکھنڈ ساچے تھان، جتھے نہ کوئی پتا نہ کوئی مائیا۔ جتھے نہ کوئی بھین نہ کوئی بہرا، ساک سجن سین نظر کھئے نہ اتم آئیا۔ جوتی جوت لئے سما، کرے کھیل بے پرواہیا۔ دیوے وڈیائی اگم اتھاہ، جو جن چرنی لگے آ، سَتجُگ ساچا دئے وکھا، جتھے کلجُگ رُپ نہ کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھرم دوارا اِکو اِک سُہائیا۔ جس جن سَتجُگ ہووے بہنا ست دھرم دا دھیان لگائیا۔ وسنا ہووے ساچے دیسا، ناتا کوڑ جگت تڑائیا۔ اوس سُنا اِک نام دُھر سندیشہ، جو سندھیا سرگھی اِکو رنگ رنگائیا۔ مات لوک وچ آتم ہو کے آئے پردیسا، بے وطنان وطن دئے وکھائیا۔ جتھے قلم شاہی دا نہیں کوئی لیکھا، کاغذ کاغذ شاہی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اِکو پرم پُرکھ پر ماتم واحد بیٹھا نر نریشا، نر نرائن سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد جُگاد جُگ چوکری نت نوت سادھ سنت بھگت بھگونت آتم پر ماتم دیوے ساچا ور، ور داتا پُرکھ بدھاتا، کلجُگ میٹے اندھیری راتا، سَتجُگ ساچا سچ کرے پرکاشا، جو جن شبد سَتگر اُتے رکھے بھرواسا، سنسا روگ غم چنتا ہنسا اندر باہر رہن کھئے نہ پائیا۔

* ۱۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ مئی سنگھ دے گرہ پنڈ سدھواں ضلع امرتسر *

ساجی سرن سیری بھگوان، جگ چوکرئی جن بھگتاں دیوے مان وڈیائیا۔ شبد ندھانا دیوے دان، نام امولک جھولی پائیا۔ کوڑی کیریا میٹے وچوں جہان، مایا ممتا موہ چکائیا۔ سرتی دیوے شبد گیان، بودھ اکادھ کرے پڑھائیا۔ نیتر لوچن نین کھولے اکھ مہان، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیا۔ ساچا مندر دے والی دو جہان، سچکھنڈ دوار ایکنکار اکو اک سہائیا۔ سنت سہیلا اک اکیلا گنونت ہووے مہروان، محبوب مُحبت اک سمجھائیا۔ لکھ چوراسی آن جاون چُکے کان، جم کی پھاسی رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، چرن کول دے وڈیائیا۔ ساجی سرن پُرکھ اناش، دیونہار سچی وڈیائیا۔ مانس جنم کرے راس، دُرمت میل دھوئیا۔ ساجی جوت کرے پرکاش، زگن نور نور رُشنائیا۔ کوڑی کیریا کرے گھات، من وکار کایا مندر رہن نہ پائیا۔ کلجگ مٹے اندھیری رات، ستجگ ساچا چند اپنا نام کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں دیوے آتم پرماتم ہو کے ساتھ، سگلا سنگی اکو اکھوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، جن بھگت چاڑھ اپنی منزل گھاٹ، ادھ وچکار سکے نہ کھئے اٹکائیا۔ ساجی اوٹ پُرکھ سمرتھ، نت نت اپنی دیا کھائیا۔ جن بھگتاں پردے جائے وس، آتم پرماتم جوڑ جڑائیا۔ نام انیالا تیر مارے کس، تکھی مکھی دھار آپ چلائیا۔ کوڑ گڑیار تن وکار دیوے متھ، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ وست امولک ساجی دھار اندر دیوے رکھ، رکھک ہو کے سیو آپ کھائیا۔ اپنے ملن دی ساچے سنتاں کھولے اکھ، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ امرت نام نیجھر رس دیوے بس بس، ہستی وچ مستی نام خُماری اک چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، نام جیکارا دے اک الکھ، الکھ اگوچر بھيو ابھیدا آپ کھلائیا۔ ساجی سرن پُرکھ اناشی، ایتھے اوتھے دو جہان دے وڈیائیا۔ ساچے مندر اگم اتھاہ وکھائے راسی، گوپی کاہن سرتی شبدی اکو رنگ رنگائیا۔ کرے کھیل پاربرہم پت پریشور کھلاپاتی، بے انت بے پرواہ پڑدا اوہلا دے چکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرماتم دو جہاناں بنے سگلا ساتھی، آن جاون پنت پاون لیکھے دے لگائیا۔ جن بھگتاں نام ندھان سُنائے دُھر دی ساکھی، ساکھیات ہو کے اپنا درس دے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، نام سندیشہ دیوے دُھر دی پاتی، پترکا اکو ہتھ پھڑائیا۔ ساجی اوٹ پُرکھ اکال، اکل کل دھاری دیا کھائیا۔ جس دوارے پوہ نہ سکے کال، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ ترے گن مایا نہ رہے جنجال، پنج

وکار نہ کھئے لڑائیا۔ آپے پُچھے مُریداں حال، مُرشد ہو کے پھیرا پائیا۔ لوک مات کرے سنبھال، سمبل نِرگن جوت کر رُشنائیا۔ لہنا دینا چُکاوے شاہ کنگال، راؤ رنگ ویکھے تهاؤں تھائیا۔ بھگت سُہیلے سنت سبجَن لئے بہال، گرُمکھ گُرسکھ کھوج کھوجائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں بنا کے اپنے لال، لال گُلالا دین دِیلا اِکو رنگ رنگائیا۔ کایا مندر اندر ساچا مندر دے دُھر دی دھرمسال، دھرم دوارا اِکو اِک پرگٹائیا۔ شبدا ناد دُھن اگمّی وجائے تال، جگت تلوڑے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ساچا دِپیک جوت جگے بے مثال، جس دی مسل جگت نہ کھئے سمجھائیا۔ جن بھگتاں سچ دوار ایکنکار اِک اِکلا ملے آن، پاربرہم پت پرمیشور اپنا جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، ست ستوادی ست پُرکھ ست دھرم لوک مات بن ورن گوت ذات پات بھگت بھگوت میلا کر کے ساچے سنت، انت کل اپنی دئے سمجھائیا۔

* ۱۳ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ موتا سینگھ، دلپ سینگھ دے گرہ پنڈ کلسیاں ضلع امرتسر *

ستجگ دھارا پرہ بدلے والی دو جہان، نِرگن سرگن سرگن نِرگن اپنا حُکم ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر خوشی سرب منان، سچکھنڈ دوارے وجے سرب ودھائیا۔ کرے کھیل جودھا سُو رپر وڈ بلوان، پاربرہم پت پرمیشور اپنا حُکم منائیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآں پائے اِکو آن، چار کُنٹ دہ دِشا سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ ساچا نام منتر نرنتر دے اِک گیان، بودھ اگادھ شبدا اناد برہم پاربرہم کرے پڑھائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر کرے پروان، سوبلا ڈھولا نام وچولا اِکو راگ دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سوامی انترجامی انبولت اپنا راگ سُنائیا۔ ستجگ ساچا ست دھرم دا گاوے اِکو ڈھولا، ڈھوا لوک مات جنائیا۔ شبدا گرو ہووے وچولا، وچلا بیہو دیوے کھلائییا۔ آتم پرماتم سانجھا ہووے بولا، نِرگن مل کے نِرگن خوشی وکھائیا۔ منوآ من نہ پاوے روؤلا، ہاباکار نہ کھئے لوکائیا۔ ملے وڈیائی اُپر دھرنی دھرت دھوؤلا، دھرم دی دھار اِک پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ ساچا ست ستوادی آپ سمجھائیا۔ ستجگ ساچا دے نام اگمّی اِک، ایکنکار کرے پڑھائیا۔ ورن برن دے ساچی ٹیک، ٹکے مستک دئے رمائیا۔ کوڑی کِریا مٹے ریکھ، جوٹھ جھوٹھ جگت اپرادھ

سادھ رہن کھئے نہ پائیا۔ لیکھا رہے نہ کیسے مُلا شیخ، مسائک پیر روون مارن دھائیا۔ پنڈت پاندھائے کوئی نہ بھیٹ، باران راسی وچ پُرکھ اباشی نہ کھئے پھسائیا۔ سب دی سُرتی کرے چیتن چیت، چت وت ٹھگوری رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھگت سہیلا اک اِکلا آتم پرما تم کرے ساچا بیتن ہیٹ، سچ پیار ایکنکار شبدی دھار آپ سمجھائیا۔ ست دھرم ستجگ ساچی دیوے سانت، دھیرج دھیر سرب بندھائیا۔ جن بھگت اُچائے کھیل کرے بہ بدھ بھانت، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا حُکم ورتائیا۔ ساچے سنتان لکھ چوراسی وچوں پُچھے بات، واتا ورن ورن برن کھوجے تھائوں تھائیا۔ لیکھا جانے برہمنڈ کھنڈ پرتھمی آکاش، گگن گگنتر ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، چار ورن اٹھاراں برن بنائے دُھر دی سچ جماعت، ضامن ہو کے رامن ہو کے کامن کامنی دئے کھپائیا۔ ستجگ ساچے پرہ ساچا دیوے آپ ثبوت، صاحب سُلطان دیا کھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی پنج تت کلبوت، کلمہ دُھر دئے پڑھائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں رکھے محفوظ، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ حق وکھائے عرش عرُج، زمیں اسماناں ڈیرہ ڈھائیا۔ سچ چڑھائے منزے مقصود، مسلہ اِکو دئے درڑائیا۔ کلمہ درڑائے ہزارا درُود، در ہور نہ کھئے پھرائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا دسے حاضر موجود، نرگن نور کر رُشنائیا۔ لہنا دینا جھگڑا مُکائے تن وجود، وُضو بانگ روزہ لیکھا دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اِکو اک پرگٹائیا۔ ست دھرم سب دے اندروں کھولے راز، رحمت اپنی آپ کھائیا۔ دُھر دا کلمہ لیکھا جانے کائنات، قاعدہ قانون اندروں دئے بدلائیا۔ نام اگمی وجائے رباب، احباب ہو کے کرے آپ شنوائیا۔ جگ چوکرئی پورب رکھے یاد، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ستجگ ساچا کھیڑا کرے آباد، آبادی بھگتاں وچ سہجے سہجے دئے ٹکائیا۔ ساچا ستجگ سب دا نور، نور نورانہ آپ چمکائیا۔ جگ چوکرئی جس دے مزدور، نت نوت سیو کھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت بدل کے اپنا دستور، دست بدست لیکھا سب دا دئے مُکائیا۔ ستجگ ساچا لوک مات دھرم دی دھار دھرے ضرور، ضرورت بھگتاں ویکھ وکھائیا۔ سچ پریم پیار مُحبّت وچ کرے مجبور، مُشکل وچوں مُصیبت وچوں غنیمت اپنا نام دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ ساچا ست ستواد اپنا نام سمجھائیا۔ ستجگ ساچا مات لوک دیوے اشارہ، عیش و عشرت کوڑا رہن کھئے نہ

پائیا۔ مایا ممتا موہ دُور ہووے کنارہ، تٹ کنارہ خالی دئے کرائیا۔ ساچا نام شبد بودھ اگادھ بول جیکارا، جے جیکارا سرشٹ سبائی دئے سمجھائیا۔ نرمل دیا جوت کر اُجیارا، چار گنٹ دہ دشا کرے شنوائیا۔ ستجگ ساچا سچ ورتے ورتارا، جس دا وارث ورشے دا مالک سری بھگوان بے پروا بیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایتھے اوتھے دو جہان حکمے اندر بنے سچ سکدارا، نام فرمان سری بھگوان گن ندھان نوجوان مرد مردان اک اکلا نو ست محلا جلاں تھلاں پہاڑ ٹلے پربت چوٹی سمنڈ ساگر آپ جنائیا۔ ستگر شبد کرے سچ کرپا، کرپا ندھان دیا کھائیا۔ مانس جنم دی کٹے پینتا، پریم پریتی وچ سمائیا۔ تیجی وارا جنم وچوں جنم بدلے پھیر سکھ دا، سکھیا وچ ساکھیات دئے سمجھائیا۔ انت ویلا جیہڑا کیسے نہیں دسدا، ستگر شبد دئے درڑائیا۔ جو پرہ چرن دوارے وکدا، ہر کرتا آپے قیمت دیوے پائیا۔ جن بھگتو ایہہ لہنا نہیں کوئی اندر سنگھ اک دا، ساریاں اُتے رحم کر کے مؤت دا سہم اندرون دئے کڈھائیا۔ سب دی آسا منسا پوری کرے پیار ہووے سچے بت دا، بتکاری ہو کے نرنکاری ہو کے نراکار ساکار دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگت نیتراں نال جگت جیوان نہیں دسدا، جن بھگتاں اندر وڑ کے مندر چڑھ کے آتم پرما تم پھڑ کے گھر گھر میلا ربیا ملاییا۔

* ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ سیوا سنگھ دے گرہ پنڈ کلسیاں ضلع امرتسر *

گرسکھاں جگ جگ سار سما لدا، مہاسارتھی پرمارتھی دیا کھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت وچوں بھالدا، ان کھوجت کھوج کھوج لئے اٹھائیا۔ جھگڑا مکاوے کوڑ کرپا جنجال دا، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیا۔ سچ دوارا اک وکھالدا، جس گرہ ملے مان وڈیائیا۔ جن بھگتاں سدا سنگی ہووے نال دا، نا لایق لایق لئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مانس جنم لیکھے لاییا۔ گرمکھاں سدا پیج سوارے، پرتپالک دیا کھائیا۔ دیوے وست نام ہر تھارے، تھر گھر دوارا اکو دئے سمجھائیا۔ امرت بخش امیوں رس ٹھنڈی دھارے، دھرناپت دھرنی دھرت اُتے سوہا پائیا۔ ساچا دس سچ گھر اک دوارے، دھام اولڑے دئے بہائیا۔ جتھے کال مہاکال

چلے نہ کھئے چارے، چارے کھانی لیکھا دئے مُکائیا۔ گُرمکھاں سار سدا سمالے، سمیں دا مالک سمیں وچ دئے وڈیائیا۔ جو نام پریتی گھال رہے گھالے، دوس رین دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ سیکھ سار سمالن یوگ، جگت مالک اک اکھوائیا۔ کرم کرم دا کٹ روگ، ست دھرم دا بندھن پائیا۔ درس وکھا نیترا موگھ، بیج نین کرے رُشنائیا۔ رسنا رس دیوے امرت چوگ، چُغلی نندیا کوڑی کِریا وچوں باہر رکھائیا۔ کرے پرکاش نرگن ساچی جوت، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنا کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ جن بھگتاں سمالے سار، ساہ ساہ ویکھ وکھائیا۔ بخنٹے سچ پیار، چرن پریتی وچ وڈیائیا۔ مانس جنم جائے سوار، سوارتھ جگت نہ کھئے رکھائیا۔ ساچی منزل جاوے چاڑھ، ٹھانڈے دربار دئے وڈیائیا۔ جتھے وسن گر اوتار، پیغمبر سوہیا پائیا۔ جن بھگت سوہن او سے گھر بار، جس دا مالک اکو نظری آئیا۔ چوراسی وچ نہ آون دوجی وار، جونیا وچ نہ کھئے بھوائیا۔ وچھوڑے وچ ہونا نہ پئے خوار، غمی دی چوٹ نہ کھئے لگائیا۔ منزل رہے نہ کھئے دُشوار، مُشکل گھاٹی دئے چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنا کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گُرمکھاں سدا بیڑا کرے پار، پاربرہم ہو کے اپنی سیو کھائیا۔

* ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ بیبی سُرچیت کور دے گرہ پنڈ کلسیاں ضلع امرتسر *

جن بھگتاں سار سماں سدا پرہہ ویکھے، ویکھن یوگ اک اکھوائیا۔ جنم کرم دی بدل دیوے ریکھے، رکھیاں مُنیاں نوں اکلا گھر دئے وکھائیا۔ جتھے ملدے نام شبد سنڈیشے، سُنّیاں ستنگر آپ اُٹھائیا۔ حُکم فرمان اکٹا بھیجے، بھجن بندگی اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنا کِریا کر، کوڑ کُڑیاں میٹ کے ریکھے، رکشک بنے آپ گوسائیا۔ سار سماں سمالے سرت، سرتی شبد نال ملائیا۔ نام ندھانا دیوے ترت، تریا پد دا پڑدا لاپیا۔ نور اُپائے اکال مورت، اکل کل دھاری وپس وٹائیا۔ سوچھ سروپ دسے اپنی صورت، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے دسائیا۔ نانا توڑ کے کوڑو کوڑت، کوڑ کُٹب دئے چھڈائیا۔ مان وڈیائی بخش کے مورکھ موڑت، مُدھ دا بھيو دئے کھلائیا۔ آسا منسا سب دی کرے پورت، پورن اچھیا کر وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنا کِریا کر، کھیل

کرے سدا اپنی آپ ضرورت، ضرورت دا کارن اپنے ہتھ رکھائیا۔ سار سماں سدا پرتپالے، پرتپالے ہتھ وڈیائیا۔ جو ساچے نام دی گھالن رہے گھالے، گھائل ہون توں لئے بچائیا۔ اندر باہر چلے نالے، نالیش من دی دئے مٹائیا۔ ساچا مارگ دتے سکھالے، صلح نال سمجھائیا۔ جھگڑا رہے نہ شاہ کنگالے، کوچھے کھلے جوڑ جڑائیا۔ سچکھنڈ وکھائے درگاہ سچّی دھرمسالے، دھرم دوارا اکو اک پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دوسر دیوے نہ کھئے حوالے، حکم اپنا اک منائیا۔ سار سماں سدا حضور، حاضر ہو کے دیا کمائیا۔ سرب کلا بھرپور، بھرپور رسیا سرب تھائیا۔ بھگتاں دیوے نام سرور، سوئی سرتی آپ اٹھائیا۔ پندھ مکا کے آگے پچھے نیڑے دور، گھر ٹھانڈے ڈیرہ لائیا۔ بھگت ادھارنا پرہ دا آد جگاد دستور، ایسے کارن مشہور ہو کے لوک مات لئے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی آسا منسا پور، پوری اچھیا پا کے نام بھچھیا پور دئے کرائیا۔

* ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ بیبی بیرو دے گرہ پنڈ کلسیاں ضلع امرتسر *

گرمکھ ادھرے ہر ستگر چرناں، چرنامت پی کے خوشی منائیا۔ ساچی ملے دھر درگاہ دی سرنا، صاحب سمرتھ سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جیوت جی پئے مرنا، مر کے اپنا جیون کرے رُشنائیا۔ دھر دا حکم پئے پڑھنا، پنڈیاں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ ساچے گھر پئے چڑھنا، کوڑی ممتا موہ مٹائیا۔ ہر ستگر درشن پئے کرنا، نیج لوچن اکھ کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے اک سہائیا۔ جن بھگتاں پُرکھ اکال سدا سہارا، سہائک اکو نظری آئییا۔ دین دنی دا پار کرے کنارہ، نئیا سئییا اپنے کندھ اٹھائیا۔ سچ پریتی بخشے چرن دوارا، نرنکارا ایکنکارا ہوئے سہائیا۔ دھر دا دتے نام جیکارا، جے جیکار اندر اپنا آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے لئے ترائیا۔ ساچے سنتاں پرہ دیوے نام امل، امل قیمت کھئے نہ لائیا۔ ساچے کنڈے تولے تول، دوجا تگر ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ نام بھنڈارا دیوے اہل، بھلیاں دئے سمجھائیا۔ بھاگ لگا کے ساچی کل، گرمکھ

گرسکھ لئے پرگٹائیا۔ ہیرا مانک موتی گرسکھ نہ جائے رُل، جگت کِریا وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ جن بھگتاں دیوے دُھر دی گاتھ، گہر گمبھیر سمجھائیا۔ پُورب لہنا چُکے مستک ماتھ، جنم جنم دا لیکھا جھولی پائیا۔ سوامی ہو کے نیج گھر کرے واس، وصل اصل دسے ہر ساچے نُوڑ خُدائیا۔ ساچا نُوڑ کرے پرکاش، قدم قدم منزل پندھ مُکائیا۔ مانس جنم کرے رہ راس، رستے وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ آون جاون ہووے بند خلاص، بندی خانہ دئے تڑائیا۔ سدا سدا سد بخشے چرن کول نواس، سچکھنڈ دوارے دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرُمکھاں پُوری کرے آس سواس سواس لیکھا اپنے نال رکھائیا۔

* ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ شام سنگھ دے گرہ پنڈ کلسیاں ضلع امرتسر *

جن بھگت بنے سچا بردا، بندی خانہ بند تڑائیا۔ درشن کرے سچے ستگر دا، سوئی سرت آپ اٹھائیا۔ لیکھا ملے سچکھنڈ ساچے اندپر دا، جتھے دوجا رس نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد جگاد جگ چوکڑی کھیل کرے اپنی لوڑ دا، دُھر دا حُکم اپنے ہتھ رکھائیا۔ جن بھگتاں سدا منسا کرے پور، آسا ترکھا بُجھائیا۔ سرب گناں بھریور، دیاوان دیا کھائیا۔ دیوے درس ضرور، پڑدے اولے اندروں اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنا کِریا کر، ساچے نام دی دے کے تُوڑ، ترت اپنا رنگ چڑھائیا۔ جن بھگتاں رنگ چاڑھے دُھر دا سچا، رنگنہارا اک اکھوائیا۔ گرُمکھ بنائے اپنا پچھ، پچن اپنی گودی چرن کول دئے درسائیا۔ اکلا مارگ دسے سچا، کوڑی کِریا چھڈ پڑھائیا۔ سچ دوار در دیوے پتہ، پت پریشور پڑدا اوبلا آپ اٹھائیا۔ اپنے ملن دی دے کے اکھا، آخر اپنے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی کسے دا نہ بنیا سکا، رشتہ اکو اک آتم پر ماتم لئے بنائیا۔

* ۱۴ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ پرتاپ سنگھ پُھمن سنگھ دے گرہ پنڈ کلسیاں ضلع امرتسر *

جن بھگتاں سدا جنم مرن کڈدا، کایا وچوں باہر کڈھائیا۔ بھنڈارا دیوے نام آگے ہٹ دا، وست امولک ورتے بے پرواہیا۔
 جھگڑا مکاوے تیرتھ اٹھسٹھ دا، سروور ساچے دے نہائیا۔ اشارہ دے آگے اکھ دا، نیچ لوچن کر رُشنائیا۔ جیکارا دے اپنے نام سچ
 دا، ڈھولا اکو اک اُچائیا۔ جھگڑا رہے نہ من مت دا، گرمت اپنے رستے لائیا۔ ہووے میل کلاپت دا، پت پرمیشور نظری آئیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں میلا کرے اپنے
 سنگ دا، سنگی ساتھی کوڑے موڑکھ موڑھے سارے دتے بھلائییا۔

* ۱۴ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ گلاب کور دے گرہ پنڈ ڈل ضلع امرتسر *

بن ستگر پورے کوئی نہ اترے پار، لکھ چوراسی آون جاون جم کی پھاسی نہ کھئے تڑائیا۔ دکھ روگ چنتا غم سکے نہ کوئی نوار،
 مایا ممتا موہ وکار نہ کھئے تجائیا۔ ساچا نام شبد سنے نہ کھئے ڈھنکار، انحد نادی ناد نہ کھئے سُنائیا۔ امرت بوند نہ ملے ٹھنڈی ٹھار، آگنی
 ت نہ کھئے بھجھائیا۔ سرشٹ سبائی رووے دھاہاں مار، کلجگ انت رہے گر لائیا۔ ساچا ملے نہ دھر دا میت مُرار، سنت سہیلا دھر
 دا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش کرن باباکار، اُچی کوک دین دُہائیا۔ گھر گھر گرہ گرہ پسارا
 ہویا کوڑ و بھچار، لوہہ موہ ہنکار ترشنا جگت نہ کھئے بھجھائیا۔ پتا پوت نہ کرے کھئے پیار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، سد دیونہار سرنائیا۔ بن ستگر کِرپا کھئے نہ اترے پار، سچکھنڈ دوارا ویکھن کھئے نہ پائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کوٹن کوٹ رہے
 بہال، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی پڑھ پڑھ اپنا من رہے پرچائیا۔ ساچا مارگ سچ دوار سکے نہ کھئے وکھال، آتم
 پرما تم میلا میل خوشی نہ کھئے کرائیا۔ جگت واسنا دین دُئی ہوئی بے حال، ذات پات دین مذہب اوج نیچ راؤ رنک کرے لڑائیا۔ ساچا
 کلمہ دھر دا نام بے پرواہ آگم اتھاہ نہ دیوے کیسے سیکھال، سیکھیا حق ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنا کِرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ انت ویکھ جگت لوکائیا۔ بن ستگر کِرپا بیڑا کرے کوئی نہ پار، کلجگ کہہ کے دے دُہائیا۔ سرشٹ

سبائی جگت وکارے ہوئی نار وبھچار، کنت سہاگی پُرکھ اکال نہ کھئے ہنڈھائیا۔ گھر گھر دسے دھواں دھار، نرگن جوتی جوت نہ کھئے
 رُشنائیا۔ جوٹھ جھوٹھ مایا موہ کرے سرب پیار، ستگر شبد گا بیڑا بنے کھئے نہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 ویکھنہارا تھل اسگاہ، دو جہاناں سری بھگوانا پڑدا رہیا اٹھائیا۔ بنا ہر کیرپا جگت ساگر کوئی پار نہ جاوے لنگھ، ونجھ مہانا کھئے نہ
 آئیا۔ ساچی سیجا برہم پاربرہم چڑھے کھئے نہ حق پلنگ، سنگھاسن آسن ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ نام ندھان سچ دوارے سنے نہ کھئے
 مردنگ، ڈھولک چھینے جیو جنت سارے رہے کھڑکائیا۔ نیج آتم نیج رس نیج گرہ نیج مندر کوئی نہ مانے اند، ہس ہس ہستی وچ
 مستی نام خُماری نہ کھئے چڑھائیا۔ ستمکھ درس کرے نہ کھئے پُرکھ سمرتھ، مہا اکتھ سُن کے شبدی پڑدا نہ کھئے چُکائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگتاں اندر جائے وس، وصل یار نور کرے خُدائیا۔ بن ستگر کیرپا کوئی اُترے نہ ساچے گھاٹ،
 نٹیا نوکا جگت پار نہ کھئے لنگھائیا۔ لکھ چوراسی پینڈا نہ مکے واٹ، اندج جیرج اُتبھج سینج پینڈا سکے نہ کھئے چُھڈائیا۔ کلجگ مٹے نہ
 اندھیری رات، ہر کا ناؤں چند نہ کھئے رُشنائیا۔ ساچی پٹی پڑھے نہ کھئے جماعت، نراکھڑ دھار سمجھ کیسے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال گھٹ
 نیواسی بیٹھا اک اِکانت، اک اکلا سچ محلا ساڈھے تن ہتھ بیٹھا سوہیا پائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم جوڑ کے دُھر دا نات، رشتہ
 اپنے نال رکھائیا۔ ست دھرم در دے وشواش، وشیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ کلجگ زین اندھری میٹ کے واٹ، ستجگ ساچا نور
 کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں دیوے اگتی دات، دیاوان ہو کے آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، ست دوارا اِکو اک سہائیا۔ بن ستگر سنسا چُکے نہ روگ، بہرم گڑھ نہ کھئے ٹڑائیا۔ دُھر دا ملے نہ آتم پرما تم جوگ،
 ساچی رنگن رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا پت
 پرمیشور ہر گھٹ ویکھ وکھائیا۔ بنا ستگر کیرپا کوئی نہ دسے سہارا، سہائک نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ کوڑی کیرپا جگت پَسارا،
 کالکھ ٹکا دھووے کھئے نہ شاہیا۔ چار کُنٹ دہ دشا من واسنا جگت ہویا ونجارا، جوٹھ جھوٹھ خریدے چائیں چائیا۔ نو کھنڈ پرتھی
 ست دیپ ہویا دُھندوکارا، ہاہاکار کرے لوکائیا۔ جن بھگتاں دے کے اک سہارا، چرن پرتی ساچی ریتی دئے درڑائیا۔ جس دی مہا
 کاغذ قلم نہ لیکھنہارا، شاہی شان نہ کھئے ودھائیا۔ سو آد جگادی ایکنکارا، اک اکلا حُکم ورتائیا۔ سدا وسے جلا تھلا، سمند ساگر

رڑے ڈُونگھر ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
وِشنوں بھگوان، جن بھگتاں غریب نائیاں کوجھیاں کلمیاں در دیوے آدر، دھام وکھائے جتھے نُر جوت تیغ بہادر، گوبند دھار شبند
جوت وچ سائیا۔

* ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ بیبی پارو دیوی گرہ پنڈ کھاڑا ضلع امرتسر *

جن بھگتاں سیوا ہووے پوری، ستگر پورا پور کرائیا۔ سدا بخشے چرن حضور، حضور حاضر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ پنہ
کرم رہے نہ دوری، نہکرمی لیکھا دئے چکائیا۔ لکھ چوراسی جنم من دی کٹ مجبوری، صبوری صدق پریم پرتی دئے سمجھائیا۔
دیوے درشن جوت پرکاش نوری، اندھ اندھیر مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دین دیاں دیا کرے سرب کلا
بہر پوری، بھہ بھو اپنا اک رکھائیا۔ جن بھگتاں لیکھے لائے پرہ مزدوری، جو چاکر ہو کے سیو کائیا۔ آگے وچھاؤنی نہ پئے کھئے پھوڑی،
ابھاس جوگ نہ کھئے کرائیا۔ اندروں کڈھ واسنا کوڑی، کٹمب کوڑا دئے تھائیا۔ کر پرکاش اپنا نوری، نرگن نُر جوت کرے رُشنائیا۔
جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ پریم دی دیوے مزدوری، نام ندھانا جھولی پائیا۔ جن بھگتاں پیج لئے راکھ، رکھیا
کرے تھاوں تھائیا۔ سرشٹی نال کر مذاق، مجلس مورکھاں والی جنائیا۔ گرمکھاں آتم پرماں کر اتفاق، یفاق اندروں دئے کڈھائیا۔ منوا
رہن نہ دیوے گستاخ، غصہ غم نہ کھئے ستائیا۔ سب دا لہنا دینا لیکھا کرے بے باق، باقی ہر جو ہتھ پھڑائیا۔ ساچے سنتاں بن کے
ساچا باپ، پتا پوت گود اٹھائیا۔ کلجگ انت ہر کِریا دیا کر کے آپ، اپنا مارگ دتا لگائیا۔ سوہنگ دس کے دھر دا جاپ، ست
سچ وچ لئے سائیا۔ سب دی پوری کر کے آس، ترشنا ترکھا دئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں
سیوا کدے نہ جائے برتھا، مانکھ جنم نہ کھئے زلائیا۔ لہنا دینا دیوے سد سر دا، گھر گھر کھوج کھوجائیا۔ ٹھکانا دیوے گھر تھر دا،
وڈا چھوٹا اکو رنگ وکھائیا۔ کرے کھیل پرہ جو وچھڑیا چر دا، جگت وچھڑے لئے ملائیا۔ آد جگاد جگ چوگری دو جہاناں لکھ
چوراسی اندر پھردا، دوس زین بھجے وابو داہیا۔ کلجگ اتم جن بھگتاں نال مُحبت وچ نہڑدا، نیڑا اگلا دئے کرائیا۔ ایہ کھیل نہیں

کوئی سل پوچ پتھر دا، ساکھیات ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگت لئے ترائیا۔ جن بھگتاں کدے نہ
 تھے ملاپ، ہر جو مل مل خوشی منائیا۔ ساچا ناتا جوڑ کے ساک، نرگن نرگن میل ملائیا۔ شبد انادی دے آواز، راز اندروں دئے
 کھلائیا۔ جن بھگتاں مانس جنم دیوے سادھ، سادھنا اپنی اک دِرڑائیا۔ جتھے رہے نہ کھئے وواد، دُکھ ست رُپ وٹائیا۔ ست دھرم
 دا کھیڑا کر آباد، آبادی بھگتاں دئے وسائیا۔ دھرم دی دھار دا ہووے راج، رعیت اِکو اِک سمجھائیا۔ جن بھگتاں دے کے دات،
 دیاوان جھولی دئے بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان،
 کلجگ انت جن بھگتاں دے سوغات، سگلی چندا دئے گوائیا۔

* ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ سرجن سنگھ دے گرہ پنڈ بھچر خرد ضلع امرتسر * *

بھگتاں گھال لگے لیکھا، گھالی گھال تھیں پائیا۔ سنسا بھرم نہ رہے کوئی بھلیکھا، بھرم وچ نہ کھئے بھلائیا۔ کِریا کرے نر نریشا،
 نر نرائن نین اپنا اک کھلائیا۔ جوتی جامہ دھار کے بھیسا، بھسم ماٹی خاک دئے وڈیائیا۔ جگ اولڑی کھیلے کھیڈا، جگ چوکڑی حُکم
 منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ جن بھگتاں ملے ساچی بھوم، بھومی دھرنی سوہیا پائیا۔
 جس نوں سمجھے نہ کھئے نجوم، نجومیاں پڑدا نہ کھئے اُٹھائیا۔ بند کرے نہ کوئی وچ قانون، قانون قاعدہ نیڑ کھئے نہ آئیا۔ جس صاحب دا بن
 اکھراں سدا چلے مضمون، بن نُقطے نُقطہ دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر
 سنگھ وشنوں بھگوان، ہرجن ویکھے بال معصوم، معصومان محروماں خالی بھانڈے دئے بھرائیا۔

* ۱۴ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ سوبل ضلع امرتسر * *

ستگر شبد سدا سمرتھ، آد جگاد جگ چوکرئی دیونہار سچئی وڈیائیا۔ نام امولک اگئی لوک مات دیوے وتھ، نرگن سرگن سرگن اپنا حکم منائیا۔ بودھ آگادھ مہا جنائی اکتھ، بھید ابھیدا اچھل اچھیدا آپ کھلائیآ۔ سدا سدا سد چلاؤنہارا رتھ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائیآ۔ گر اوتار پیغمبر دے کے اپنا حق، حقیقت والا سدا بے پرواہ آپ سمجھائیآ۔ ساچے بھگتاں سنناں نیج لوچن کھول کے اگھ، پرتکھ نرگن دھار نظر کیسے نہ آئیآ۔ سچ جیکارا ایکنکارا بول الگھ، الگھ آگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ دو جہان کرے شنوائیا۔ ست دھرم نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ کھول کے اپنا ہٹ، وست امولک کایا گولک جیواں جنتاں آپ بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیآ۔ ستگر شبد سدا مہروان، محبوب مُحبت وچ سمائیآ۔ جوتی دھار وسے سچ مکان، اوچ اگم اتھاہ بے پرواہ سچکھنڈ دوارے سوبھا پائیآ۔ جس دا جلوہ نور ہووے مہان، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نور نور کر رُشنائیآ۔ جس دا جودھا سورپیر شبدی ست بلوان، آد انت اکو رنگ وکھائیآ۔ جو وشن برہما شو کرے پردھان، حکمے اندر حکمی حکم سنائیآ۔ جو ترے پنج لیکھا جانے وچ جہان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہ، ستگر شبد سچا شہنشاہ، والی وارث اک اکھوائیا۔ جس نور برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش رہے سیس جھکا، رو سس منڈل منڈپ سر نہ کھئے اٹھائیآ۔ جگ چوکرئی حکمے اندر بھجے وابو داہ، چار کُنٹ دہ دِشا سر نہ کھئے اٹھائیآ۔ گر اوتار پیغمبر سیوا رہے کما، بھانے اندر سیس نوائیا۔ بھگت سہیلے مات پرگٹا، نام ندھانا اک جنائیآ۔ جوتی جاتا ویس وٹا، کلجگ اتم کھیل کھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستگر صاحب شبد سلطان، اکو اک نظری آئیآ۔ ستگر شبد سرب کلا بھرپور، آد جگاد اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں وست امولک دیوے اک ضرور، پرما تم آتم پرما تم رنگ دئے چڑھائیآ۔ سدا سہیلا اک اکیلا نظری آئے حاضر حضور، در گھر ٹھانڈے سوبھا پائیآ۔ ست جوت کرے نور، ظہور اپنا دئے درڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ صاحب ستگر جن بھگتاں گرمکھاں آسا منسا سدا پورے، خالی رہن کھئے نہ پائیآ۔ ناتا توڑ کے کوڑ کوڑے، کوڑی کرپا وچوں باہر کڈھائیآ۔ نام رنگن رنگ چاڑھ کے گوڑھ، امولک ہیرے لئے

بنائیا۔ چرن پریتی بخشے ساچی دھوڑے، دُرمت میل دئے دھوائیا۔ پریم پیار اندر اُتارے سگل وسوڑے، وکھ امرت سرب بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ ساچے سنتاں پرہ دیونہارا مان، من کا منکا آپ بھوائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم انتر دے کے برہم گیان، ساچی ودیا دئے سمجھائیا۔ آون جاون لکھ چوڑاسی جم کی چُکے کان، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ ساچا مندر محل اٹل اکم اتہاہ دسے اک مکان، مقبریاں دا کھڑا دئے چُھڈائیا۔ پنڈھ مکا کے زمیں اسمان، چرن کول دے کے اک دھیان، آتم پرما تم میلا میلے سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرنی دا کرتا قُدرت دا مالک سَتگر سچا اک اکھوائیا۔ سَتگر سچا دین دیاں، سَت پُرکھ نرنجن وڈی وڈیائیا۔ جس دی آد جگاد اکو دھرمسال، دوْجا در نہ کھئے وکھائیا۔ پوہ سکے نہ کوئی کال، مہاکال نہ کھئے ستائیا۔ جن بھگتاں پورا کرے سوال، آسا منسا ویکھ وکھائیا۔ شبد گرو گُر چیلا دُھر دی دھار وچوں بنے آن، ڈھولا اپنا نام درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، جنہاں گرمکھاں در کیتا پروان، اوہناں گُر اوتار پیغمبر دین مان، سچکھنڈ دوارے ساچے مل کے اکو وجے حق ودھائیا۔

* ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ پجن سینگھ دے گرہ پنڈ سوہل ضلع امرتسر *

ستگر چرن کول سچ بندھن، بندگی مُچھندگی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ نیج آتم دیوے پرمانندن، رس رسیا اک چکھائیا۔ ساچی ڈنڈاوت منظور کرے صاحب بخشندن، بخشش رحمت آپ کھائیا۔ ڈھولا گاؤنا پوے نہ کھئے بتی دندن، رسنا جہوا نہ کھئے پلائییا۔ سچ پرکاش چاڑھے نوری چندن، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ نیم واس مہکا کے وانگ چندن، کوڑی کریا اندروں باہر کڈھائیا۔ جگت دوارا گرمکھ پار لنگھن، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ آتم سیجا سہاؤنی سیج پلنگن، جس دا پاوا چول نظر کیسے نہ آئییا۔ نام ندھان وجے مردنگن، سُر تال کرے شنوائیا۔ کرے کھیل سورا سربنگن، گھٹ بہیتر پڑدا اوہلا دئے اٹھائیا۔ جودھا سورپیر بن مرد مردنگن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک سہائیا۔ سَتگر چرن سدا سکھ جگ جگ، جگ جیون داتا دئے وڈیائیا۔ مایا ممتا موہ وکار ترشنا رہے نہ آگ، بوئے ہنگتا ہنکار نہ کھئے جنائیا۔ کوڑی کریا جھوٹھا ناتا جاون چھڈ، آتم پرما تم

مل کے وجے سچ ودھائیا۔ جھگڑا مکے تیرتھ اٹھسٹھ، نچھر ملے امرت رس، گنگا گوداوری جمنا سُستی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سُرتی شبدی ہووے وس، منوآ دہ دشا نہ جائے نس، بھہ بھو اک وکھائیا۔ نچ نیتر کھلے اکھ، ستگر نظری آئیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا وست امولک دیوے وتھ، جلوہ نُور کرے رُشنائیا۔ کِرپا کرے پُرکھ سمرتھ، دین دیال دِبانده ٹھا کر مہروان محبوب مُحبت وچ ملائیا۔ مالک دسے اکو سچو سچ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا ایکنکارا اک اکلّا دئے وکھائیا۔ ستگر شبد دیوے سچ سندیشہ، سوئی سُرتی آپ اٹھائیا۔ حُکمے اندر کھیل کرے نر نریشا، نر نرائن اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ لیکھا جانے دو جہان برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ دیس پردیسا، گگن گگنتر زمیں اسمان کھوج کھوجائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت منگنہارا لیکھا، چار کُنٹ دہ دشا پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیغمبر اپنا آپ جس نوں کر کے گئے بیٹا، تن ماٹی خاک لوک مات ناتا گئے تڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ کورُی کِرپا دا انت کنت بھگونت کڈھ بھلیکھا، وڈ و بھچاری کورُ سنسار رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جوتی جامہ دھارے بھیکھا، رُپ رنگ ریکھ جگ نیتر نظر کسے نہ آئیا۔

* ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ پورن سنگھ، ہری سنگھ دے گرہ پنڈ سوبل ضلع امرتسر *

پُرکھ اکال رکھو سہارا، چار ورن اٹھاراں برن دین مذہب اک دھیان لگائیا۔ جو آتم پر ماتم کرے سچ پیارا، پریم ہو کے پروردگار اپنی دیا کھائیا۔ وست امولک اگمی نام دیوے ٹھنڈا ٹھارا، سچکھنڈ نواسی تھر گھر دیوے مان وڈیائیا۔ کورُی کِرپا ترے گن مایا پنج تت لہنا دینا چُکائے وچ سنسارا، لکھ چوڑاسی جم کی پھاسی پنت پاون آن جاون دئے کٹائیا۔ درگاہ ساچی اوچ محل اٹل بخشے سچ دوارا، دھام اولٹا اک اکلٹا اکو اک وکھائیا۔ جتھے دیا باقی کملاپاتی نرگن جوت کرے اُجیارا، رو سس سورج چن نظر کھئے نہ آئیا۔ کاغذ قلم شاہی لیکھ لکھے نہ کوئی بن لیکھارا، چوڈاں و دیا جگت بُدھی سو بھا کھئے نہ پائیا۔ کرے کھیل آپ نرنکارا، نرگن نروریر نراکار

خوشی دکھائیا۔ جن بھگتاں ایتھے اوتھے دو جہان نِرگن سرگن سرگن نِرگن کرے پیارا، پاربرہم برہم مل کے اپنے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی اوٹ اِکو اِک جنائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال رکھو اِکو آس، بال پردھ جواناں ساچے گھر دئے وڈیائیا۔ جنم جنم دی کرم دی کرم کِرپا میٹھے پیاس، کوڑی ترشنا من واسنا موہ وِکار دئے گوائیا۔ وست امولک نام بھنڈارا اگئی دیوے دات، دِیاوان ہو کے داتار سوامی آپ ورتائیا۔ کلجگ اندھ اندھیری جوٹھ جھوٹھ جگت دُہاگن میٹھے رات، بھنڑی رین لوک مات کرے رُشنائیا۔ جھگڑا مُکائے دین مذہب ذات پات، اوچ نیچ راؤ رنک دوار بنک اِکو اِک دکھائیا۔ کرے کھیل مہروان محبوب ہر کملاپات، پت پریشور دین دُنی کھوجے تهاؤں تھائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں سچ دوارے آپ پُچھے بات، مِتر پیارا ہو کے پڑدا اوہلا دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گُرمکھاں درس دِکھائے ساکھیات، سِخر چوٹی چاڑھ کے منزل اپنی دئے دکھائیا۔ جن بھگتاں سِخر چاڑھے چوٹی، چوٹ شبد نگارے لائیا۔ نام کِرپا اندروں واسنا کڈھے کھوٹی، ترشنا طمع نہ کھئے تائیا۔ آتما پرماٹما دھار دسے اِکو گوتی، ورن برن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کر پرکاش اگم اتھاہ بے پرواہ نرمل جوتی، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ جس دوار بُدھی سوچ کدے نہ سوچی، اوہ مندر گھر دوار دئے دکھائیا۔ جس سوامی انترجامی نوں لبھدے کوٹن کوٹی، اوہ پرم پُرکھ پرماٹم کایا مندر اندر وچوں نظری آئیا۔ جس دی ویکھن وچ دھار باریک سب توں چھوٹی، ورتمان وچ دُور دُور دُور شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں آتم رہن نہ دیوے سوتی، جگ سُنیاں لئے جگائیا۔ جن بھگتاں کر کِرپا لاہے آلس نندرا، غفلت وچوں باہر کڈھائیا۔ جان دیوے نہ کسے بن بندرا، متھرا گوکل پھولن دی لوڑ دئے گوائیا۔ سہارا لینا نہ پئے کسے سُرپت اندرا، سینگھاسن سارے دئے تجائیا۔ کر کِرپا جنہاں دے اندروں آپے کھولے جندرا، زندگی دی بندگی بندگی دا بندہ بندے دا چندا چندا نور نور وچوں ظہور سرب کلان بھرپور آپ دکھائیا۔ گہر گمبھیر گئی گہندا، دین دِیال سدا بخشنا، آد جُگاد جُگ چوکڑی لہنا دینا سب دا دیندا، دیونہار سمرتھ سوامی اِکو اِک ایکنکار جن بھگت اُچائے اپنی بندا، مَورکھ مَورھ لگائے اپنی نندا، گُرمکھ سار پاوے جیو پندا، برہمنڈ کھنڈ کایا مندر اندر دئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنو بھگوان، آد جُگاد جُگ چوکڑی نت نوت نِرگن دھار سرگن سدا وست امولک دیندا، دیونہار بے پرواہ اپنی دیا کھائیا۔

* ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ گردپ کور دے گرہ پنڈ سوبل ضلع امرتسر *

ستگر شبد سدا سچ سنگ، دو جہاناں سدا سہائیا۔ سچ پرتی چاڑھے دُھر دا رنگ، لوک مات اتر کدے نہ جائیا۔ شبد نام ندھان وجائے مردنگ، اگئی راگ سنائیا۔ پڑدا لاه کے برہم بنگ، بنگ برہم پڑدا دئے چکائیا۔ کوڑی میٹ کے ترشنا تم، آشا اکو دئے ودھائیا۔ ستگر سرنائی لگے من، منسا موہ نہ کھئے ہلکائیا۔ رائے دھرم نہ دیوے ڈن، ڈنکا موٹ نہ کھئے وجائیا۔ اتم میلا ملے سری بھگون، جوتی جوت وچ سہائیا۔ جن بھگت سچ دوارے چڑھے ساچا چن، نرگن نور ہووے رُشنائیا۔ کایا ماٹی ٹھیکر جاوے بھن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے گھر دئے وڈیائیا۔ جن بھگت ہووے کدے نہ مُردا، مُرید مُرشد دیا کائیا۔ اہو کھیل آد جگادی شبدی ستگر دا، جو ستیاں لوک مات اٹھائیا۔ لہنا دینا دئے جنم کرم پورب دُھر دا، مستک ریکھا دئے بدلائیا۔ جگت جہان گرمکھ بیڑا کدے نہ زڑھدا، پُرکھ اکال دین دیاں دیا کر کے پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشہار اک سرنائیا۔ جن بھگتاں ہونا نہ پئے ذلیل، خواری جگت نہ کھئے رکھائیا۔ درگاہ ساچی اکو وار سنی جائے اپیل، اپرپر سوامی ہوئے آپ سہائیا۔ شبدی حُکم کر تعمیل، تڑت اپنے نال ملائیا۔ جگت واسنا وچ بدلن نہ دیوے دلیل، من کا منکا دیوے بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگون، جنہاں دی بندگی کرے تسلیم، جگت تعمیل دا لیکھا دئے چکائیا۔

* ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۲ دلپ سنگھ دے گرہ پنڈ گگوبوا ضلع امرتسر *

ستجگ کہے پرہ ست دھرم دا کھول میرا ہٹ، کلجگ ہٹیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں اپنی وست اگئی وچ رکھ، ناؤں نرنکارا آپ چکائیا۔ ساچا مارگ دو جہان سہج سبھاؤ دس، چار کُنٹ دہ دشا کر پڑھائیا۔ سرتی اندر تیرے شبد دا ہووے جس، ستگر اپنی دھار کھول اکھ، پرتکھ روپ نظری آویں گوسائیا۔ کیوں پڑدے اندر رہوں ڈھک، ساچی دھار باہر

کڈھ، سِکھیا دے ماس ناڑی ہڈ، ڈھر فرمان سِری بھگوان آپ سمجھائیا۔ پچھلی ریتی کرتے چھڈ، آکے پر ماتم ہو کے ودھ، بھگت سہیلے دوارے سد، صدا اپنا نام سُنائیا۔ کوڑی کِریا میٹ آگ، دیا کر سورے سربگ، بھگتاں چڑھ جا اُپر شاہ رگ، رگھپت ہو کے رگ رگ کر سُنائیا۔ جگت بُدھی رہے نہ کگ، تیرا نام سُنن انحد، ڈھولا گیت اِکو گاؤن چھند، تُوں ہی تُوں ہی راگ اِلابیا۔ نام خُماری دے مدھ، منزل دے دے پہلی وار چوٹھا پد، آکے مل پُرکھ سمرتھ، نرگن نُوں جوت کر سُنائیا۔ بن مگے کعبیوں کرا دے ایکا حج، ساچے کلمے نال کائنات جاوے بجھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا دینا اک ور، ورداتے دیا کھائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ قبول کر لے انت سلام، اسلام علیکم کہہ کے سیس نوائیا۔ شاہ سُلطانے وڈ امام، نُوں نُوں رانے بے پرواہیا۔ حقیقی حقیقت والا دے جام، ضامن ہو کے آپ پیائیا۔ سدھا اپنے کولوں بھیج پیغام، آزاد ہون غلام، زنجیر شرع دینی کٹائیا۔ نام خنجر نال کر قتلِ عام، کایا ماٹی اندر نہ رہے حرام، جھکڑا مُکا کوڑ تام، طمع دا لیکھا دینا مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، کلجگ بدلنا تیرا کام، ستجگ لاؤنا جگت آسان، لگھ چوراسی اندر بنا جگت کسان، امرت جل دینا پیابان، گرمکھ بوٹا لاؤنا سُکھڑ سُجان، سنت فقیر پل کے ہووے جوان، شاہ حقیر اِکو روپ نظری آن، دو جہان تیرا حُکم ہووے فرمان، فرمانبردار اپنے اپنے وچوں لے پرکھائیا۔

* ۱۵ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ گرنخش سینگھ دے گرہ پنڈ گگوہا ضلع امرتسر * *

جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، پنج ت ملے وڈیائیا۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، ترے گن مایا لیکھے لائیا۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، من واسنا دئے گوائیا۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، ست ستوادی ہوئے نہ کوئے لڑائیا۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، بُدھ بییک دئے بنائیا۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، نو دوارے پار کرائیا۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار مٹائیا۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، کوڑی کِریا جو جھ جھوٹھ ہوئے ہنگتا گرہ لڑائیا۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، سُکھمن

ٹیڈھی بنک پار لنگھائیا۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، شبد انادی دُھن دئے اُچھائیا۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، امرت رس جام بیائیا۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، زرگن نؤر جوت کرے رُشنائیا۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، آتم پرماتم جوڑ جڑائیا۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، آتم سیجا پُرکھ ابناشی سوہیا پائیا۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، سرتی شبیدی مل کے دسم دواری اکو وجے ودھائیا۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، مہروان محبوب دسم دواری وچوں باہر کڈھائیا۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، اُچ عرُوج اگم اتھاہ اپنا کھیل وکھائیا۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، سُن سہادھ رہن نہ پائیا۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، تہر گھر دوارا بن آگھاں دئے جنائیا۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، ساچے کول چرن دئے سرنائیا۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، بیکنٹھ نواسی ساچے دھام دئے ٹکائیا۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، جوتی جوت جوت ملائیا۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، لگھ چوڑاسی اپنی راسی رستے اپنے وچوں پار کرائیا۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، بخشے چرن دھیان۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، میٹے مان ابھان۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، نام بھنڈارا دیوے دان۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، شبد سُنائے بن رسناکان۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، بھاگ لگائے کایا ماٹی سچ مکان۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، گھر ٹھاگر سوامی ملے آن۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، دیپک جوت جگدا رہے مہان۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، سچ بھومکا ملے سچ استھان۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، اینھے اوتھے میلا ملیا رہے سری بھگوان۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست پُرکھ زرنجن دُھر دا کابن۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، چنتا غم رہے نہ ہرکھ سوگ۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، ماٹی چم اندروں باہر کڈھے ممتا روگ۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، نام ندھانا چُگائے ساچی چوگ۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، چرن پریتی دسے اگمی جوگ۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، آتم پرماتم سیج سہنجنی جنائے اکو بھوگ۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، وجے ودھائی ساچے کایا کوٹ۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، شبد اگمی لگے چوٹ۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، من واسنا رہے نہ کھوٹ۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، گھر ساچے ملے دُھر دی جوت۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، انتکال کل پوہ نہ سکے موٹ۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، جُگ چوکرئی کدے نہ جاوے اوٹ۔ جو جن

سمرے پرہہ کا ناؤں، سچکھنڈ دوارے بن ڈنڈے پوڑھی جائے پہنچ۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، پُرکھ اکال دین دیال پروردیگار ہنڈھائے اکو کھوئت۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ مندر آپ سہائیا۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، مٹے دُکھ روگ سنتاپ۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، کوٹ جنم دے اترے پاپ۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، ملے وڈیائی لوک مات۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، ناتا تھے کوڑ سجن ساک۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، بند کیواڑی گھلے تاک۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، نام ندھان سُنائے سچّی گاتھ۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، وست امولک ملے دات۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، میٹے زین اندھیری رات۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، پُرکھ ابناشی پُچھے بات۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، دُرمت میل دیوے کاڈھ۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، ساچا ونج کرائے اپنے ہاٹ۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، جھگڑا مُکائے تیرتھ تاٹ۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، جنم کرم دی پوری ہووے واٹ۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، شبدی شبد سُنائے بات۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، نظری آوے ساکھیات۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ بھگوان، سدا سہیلا دیوے اپنا ساتھ۔

* ۱۵ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ گگوبوا ضلع امرتسر * *

جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، جگت سنتاپ نہ ویاپے دُکھ۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، جنم کرم دی ترشنا مٹے بھکھ۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، اُجل ہووے مات مُکھ۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، ملے وڈیائی جننی ککھ۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، گر شبدی دھار بنائے اپنا سٹ۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، آون جاون پینڈا جائے مُک۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، آتم پرما تم مل کے ہوئے خوش۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، جگت واسنا وکار وچوں ہو جائے چپ۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، ہوئے پرکاش اندھیرے گھپ۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، اُلٹا گرہ نہ ہووے رُکھ۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، آوے جاوے سدا جامہ

پائے منکھ۔ جو جن سِمرے پرہ کا ناؤں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جو جن سِمرے پرہ کا ناؤں، گلوں تھے جم کی پھاسی۔ جو جن سِمرے پرہ کا ناؤں، من ممتا نہ رہے اداسی۔ جو جن سِمرے پرہ کا ناؤں، شبیدی گرو بنے دھر دا ساتھی۔ جو جن سِمرے پرہ کا ناؤں، سرت سوانی مٹے اندروں آکھی۔ جو جن سِمرے پرہ کا ناؤں، بند کواڑی کھلی رہے تاکی۔ جو جن سِمرے پرہ کا ناؤں، امرت جام پیائے دھر دا ساقی۔ جو جن سِمرے پرہ کا ناؤں، بھاگ لگے تن ماٹی خاکی۔ جو جن سِمرے پرہ کا ناؤں، منوآ من رہے نہ عاقی۔ جو جن سِمرے پرہ کا ناؤں، پریم پِیتی انتر آتم پرما تم اکو جانے ذاتی۔ جو جن سِمرے پرہ کا ناؤں، گھر ہر مندر ملے کلا پاتی۔ جو جن سِمرے پرہ کا ناؤں، امرت بوند دیوے سوانتی۔ جو جن سِمرے پرہ کا ناؤں، منزل اوکھی چاڑھے گھاٹی۔ جو جن سِمرے پرہ کا ناؤں، بنک دوارا ملے درگاہ ساچی۔ جو جن سِمرے پرہ کا ناؤں، ملے جوت جوت ابناشی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا لہنا چکائے جم جم جم دا باقی۔

* ۱۵ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ اتم سنگھ دے گرہ پنڈ گگوبؤا ضلع امرتسر *

جو جن سِمرے ہر کا ناؤں، ناتا تھے جگت کورو کور۔ جو جن سِمرے پرہ کا ناؤں، چتر سگھڑ بنے مورکھ موڑھ۔ جو جن سِمرے پرہ کا ناؤں، کایا چولی چڑھے رنگ گوڑھ۔ جو جن سِمرے ہر کا ناؤں، شبدا نادی اُچے انتر تور۔ جو جن سِمرے پرہ کا ناؤں، نرمل جوتی پرگٹ ہووے تور۔ جو جن سِمرے ہر کا ناؤں، آسا منسا پرہ کرے پور۔ جو جن سِمرے ہر کا ناؤں، پُرکھ ابناشی درس وکھائے حاضر حضور۔ جو جن سِمرے پرہ کا ناؤں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیوے وڈیائی سرب کلا بھر پور۔ جو جن سِمرے ہر کا ناؤں، آون جاون مکے پنڈھ۔ جو جن سِمرے ہر کا ناؤں، جنم کرم دھرم آسا منسا پوری ہووے منگ۔ جو جن سِمرے ہر کا ناؤں، لگھ چوراسی جم کی پھاسی کئے پھند۔ جو جن سِمرے ہر کا ناؤں، ٹوں میرا میں تیرا آتم ڈھولا

سُنے چہند۔ جو جن سِمرے پرہہ کا ناؤں، من واسنا کوڑی کریا اندروں کڈھے گند۔ جو جن سِمرے پرہہ کا ناؤں، سچ پرکاش نرمل جوت ہووے چند۔ جو جن سِمرے پرہہ کا ناؤں، دین دِیال ہووے بخشنند۔ جو جن سِمرے ہرِ کا ناؤں، جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے صاحب سورا سربنگ۔ جو جن سِمرے پرہہ کا ناؤں، ملے وڈیائی لوک مات۔ جو جن سِمرے پرہہ کا ناؤں، پُرکھ ابناشی سچ پریتی چرن بخشے دات۔ جو جن سِمرے پرہہ کا ناؤں، بن رسنا جہوا انتر انتر اُچے ساچی گاتھ۔ جو جن سِمرے ہرِ کا ناؤں، انتر مٹے اندھیری رات۔ جو جن سِمرے پرہہ کا ناؤں، گھر سوامی ٹھا کر ملے آپ۔ جو جن سِمرے ہرِ کا ناؤں، کوٹ جنم دے اُترن پاپ۔ جو جن سِمرے ہرِ کا ناؤں، جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، درس دیوے سوچھ سرُپی ساکھیات۔

* ۱۵ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ گگوبوآ ضلع امرتسر *

جو جن سِمرے ہرِ کا ناؤں، آون جاون رہن نہ پائیا۔ جو جن سِمرے ہرِ کا ناؤں، پتت پاون دئے وڈیائیا۔ جو جن سِمرے ہرِ کا ناؤں، لکھ چوراسی جم کی پھاسی پھند کٹائیا۔ جو جن سِمرے ہرِ کا ناؤں، بھيو کھلائے منڈل راسی، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیا۔ جو جن سِمرے ہرِ کا ناؤں، وست امولک دیوے نام داتی، اتوٹ اٹھ آپ ورتائیا۔ جو جن سِمرے پرہہ کا ناؤں، اٹھے پھر رہے پرہاتی، سندھیا رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ جو جن سِمرے پرہہ کا ناؤں، ٹوں میرا میں تیرا اکو دئے ذاتی، پاربرہم برہم پڑدا آپ چکائیا۔ جو جن سِمرے ہرِ کا ناؤں، درس وکھائے اک اکتی، کایا مندر اندر سوہا پائیا۔ جو جن سِمرے ہرِ کا ناؤں، سدا سہیلا بنے کلپاتی، پت پریشور ہو سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جو جن سِمرے پرہہ کا ناؤں، اک دھیان لگائیا۔ درگاہ ساچی دیوے تھائوں، لکھ چوراسی نہ کھئے بھوائیا۔ سچ عدالت کرے حق نیاؤں، درگاہ ساچی دیوے مان وڈیائیا۔ بن ہتھ پکڑے بابوں، شبد ڈوری تند بندھائیا۔ گھر وکھائے نہچل اٹل اتھابو، بے پرواہ بے پرواہیا۔ جتھے نہ کوئی پتا نہ کوئی ماؤں،

ساک سجن سین نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار اک سرنائیا۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، چرن کول ملے سرنائیا۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، دھرت دھول اُپر سوہا پائیا۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، اُٹا کر ناہہ کول، امرت رس وچ ٹپکائیا۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، آتم پر ماتم جاوے موں، بھيو ابھیدا دئے کھلائیا۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچي سرنائیا۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، ہر میلا میلے گہر گمبہر۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، شانت کرے سریر۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، امرت جل دیوے ٹھانڈا نیر۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، مکھ لگائے دھر درگاہی اپنا سپر۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، پُرکھ اکالا بدل دیوے تقدیر۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، مان وڈیائی دیوے نال کبیر۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، ایکا رنگ رنگائے شاہ فقیر۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، آون جاون لکھ چوراسی جم کی پھاسی کئے بھیر۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، ہومے ہنگنا کڈھے پیڑ۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، شرع کئے زنجیر۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، ساچی منزل چوٹی چڑھے اخیر۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، میل ملاوا دھردرگاہی پیرن پیر۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، میلا ملے بے نظیر۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، کوہ نہ سکے کھڑگ کھنڈا شمشیر۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچی دھیر۔ جو جن سمرے پرہہ کا ناؤں، ملے مات لوک وڈیائیا۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، انتر آتم وجدی رہے ودھائیا۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، سرت شبد ہووے گڑمائیا۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، اگلی منزل پینڈا دئے چکائیا۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، پُرکھ اکال ہووے سہائیا۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، دین دیال دیا کھائیا۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، ناؤں نرنکارا اک درڑائیا۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، محل اٹل کایا کعبے ہووے رُشنائیا۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، لہنا دینا چکائے جل تھل، سمنند ساگر پار کرائیا۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، لیکھا رہے نہ گھڑی پل، پورب لہنا دئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جوت سروپ دیپک ہو کے گرہ گرہ جائے بل، بلدی اگن وچوں گرمکھ گرسکھ ہرجن ہر بھگت باہر کڈھائیا۔

* ۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ مائی ایشر کور دے گرہ پنڈ گگوہوا ضلع امرتسر *

جو جن سمرے ہر کا ناؤں، اتم ہووے سرشٹی جگ۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، ملے میل سورا سرگ۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، دیوے درس اُپر شاہ رگ۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، جنم کرم دی میٹے آگ۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، کایا کعبے کراوے سچا جج۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، موہ وکار اندروں جائے بھج۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، شبد اگتی وجے ناد انحد۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، نجہر دھار امرت ملے رس۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، نرگن جوت ہووے پرکاش۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، درگاہ ساچی بنے داسی داس۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، ملے میل پُرکھ ابناش۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچکھنڈ دوارے دیوے سچ نواس۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، پائے پرم پُرکھ پارہسم۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، سچ جنائے اکو دھرم۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، جھگڑا رہے نہ ماٹی چرم۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، سچ سرنائی دیوے اکو سرن۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، آون جاون چُکائے ڈرن مرن۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، نیتر کھلے ہرن پھرن۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، پن اکھراں ڈھولے گیت اگتی پڑھن۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، کایا ماٹی منزل اپنی چڑھن۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، سچ دوارے اندر نرگن درشن کرن۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نرگن سرگن آوے پھڑن۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، نیوں نیوں لاگے پاؤ۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، پُرکھ ابناشی پکڑے بابوں۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، درگاہ ساچی دیوے تھائوں۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، میلا ملے اگم اتھابو۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارا ایکا سوہیا پاؤں۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، دپیک جگے گھٹ انتر۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، شبد ناد سُنائے گر منتر۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، پڑدا چُکے برہم نرنتر۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، ملے وڈیائی وچ سادھ سنتن۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، ناتا جوڑے اتم پر ماتم نار کنتن۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، لہنا دینا چُکے کایا ماٹی تو تن۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، مہروان واسنا بدلے جگت من۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، بھانڈا بھرم بھو دیوے بھن۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، اپنا راگ سُناوے کت۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، سچ دوار وکھائے پن چھپر چھن۔

جو جن سمرے ہر کا ناؤں، گرمکھ گرسکھ ستگر چڑھائے درگاہ ساچی چن۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ بھنڈارا بھگتیاں دیوے اپنا نام دھن۔

* ۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ چن سنکھ دے گرہ پنڈ گگوہاؤ ضلع امرتسر *

جو جن سمرے ہر کا ناؤں، من بڈھی چکے سوچ۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، جھکڑا رہے نہ ورن گوت۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، کوڑی کرپا رہے نہ کھوٹ۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، ستگر آلیوں ڈگے اٹھاوے بوٹ۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، بھاگ لگے ساڈھے تین ہتھ کایا ماٹی کوٹ۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، ستگر شبد لگائے اگئی چوٹ۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، گرہ پرکاش جگاوے نرمل جوت۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، پینڈا مکے چوڈاں لوک۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، آتم پرما تم گاوے اک سلوک۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، چنتا رہے نہ ہرکھ دوکھ۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، پُرکھ اکال بخشے ایکا اوٹ۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا نام بھنڈارا بہت۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، من بڈھی نہ کھئے وچار۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، گھر مندر ہووے اجیار۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، گھر ٹھا کر پریم کرے پیار۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، امرت رس ملے ٹھنڈا ٹھار۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، لیکھا چکے کوڑ نو دوار۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، گھر ٹھانڈے ملے کنت بہتار۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، مایا ممتا موہ دیوے نوار۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، ملے میل پُرکھ پُرکھو تم اکال۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، کوڑی کرپا توڑے جگت جنجال۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، لگھ چوراسی وچوں لے بہال۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، پھڑ بابوں اٹھائے گرمکھ لال۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، دوس زین کرے پرتپال۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، گھر ٹھانڈا وکھائے سچی دھرمسال۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، میل ملائے آپ کرپال۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت شہیلے کر کر میلے سدا سدا سد رکھے اپنے نال۔

* ۱۵ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ دلپ سنگھ دے گرہ پنڈ نور پُر ضلع امرتسر *

جو جن چے ہر کا ناؤں، سو پُرکھ نرنجن دیا کھائیا۔ شبدی دھار پکڑے باہوں، ہر پُرکھ نرنجن بے پرواہیا۔ سچ دوار سے تھاوں، ایکنکار اکل کل آپ ورتائیا۔ دو جہاناں کرے سچ نیاؤں، نر نرنکار اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جن بھگتاں اندر دیوے ساچا چاؤ، اباشی کرتا مہر نظر اک اٹھائیا۔ سدا سہیلا اک اکیلا دو جہاناں بھشے ٹھنڈی چھاؤں، اباشی کرتا اپنے ہتھ رکھائیا۔ سچ دوار سچکھنڈ درگاہ ساچی سے بے پرواہو، پاربرہم برہم پڑا دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد دینا ور، جگ چوکرے ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ بندھائیا۔ جو جن چے ایک نر نرنکار، نرگن نرور دیا کھائیا۔ شبدی شبد دے ادھار، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ چارے کھانی وچوں کرے باہر، اندج جیرج اُتہج سینج ویکھ وکھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں لبھ گرمکھ اپنا لال، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دھرم وکھئے دھر نشان، برہمنڈ کھنڈ پری لوء زمیں اسماناں سری بھگوانا آپ جھلائییا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پرماتم برہم پاربرہم دیوے اک گیان، جگت اکھر کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ چرن کول اُپر دھول دیوے مان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جو جن چے ہر کا ناؤں، ستجگ ساچے سچ دئے وڈیائیا۔ ہنس بُدی پھڑ کے بنائے کاؤں، سوہنگ ہنسا اپنا جاپ چپائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں نرگن بنے پتا ماؤں، گرمکھ اپنی گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادى شبد انادی بودھ آگادھی اپنا حکم سنائیا۔ ساچا حکم دیوے دھر فرمان، نام نگارہ اک جنائیا۔ جس نوں سمجھے نہ بُدی جیو انسان، اکھراں وچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نراکھر شبدی دھار چلائے سری بھگوان، بھگت سندیشہ اکو اک درڑائیا۔ جس دا گر اوتار پیغمبر دے کے گئے بیان، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی صفتاں والے ڈھولے گائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ بھیتر ہووے جانی جان، چار ورن اٹھاراں برن چار کُنٹ دہ دشا پچیا کھئے رہن نہ پائیا۔ سرب دا مالک خالق پرتپالک والی دو جہان، پروردگار سانجھا یار جلوہ گر واحد لاشریک اکو نور حُدائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آتم پرماتم پرماتم آتم بھیو ابھیدا کھولے مہروان، محبوب مُحبت وچ اپنا نام درڑائیا۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں، دھر دوارا دئے وکھائیا۔ جتھے سے بے پرواہو، دوْجا نظر کھئے نہ آئیا۔ تخت نواسی پُرکھ اباشی

سچکھنڈ دوارے حقیقت والا کرے حق نیاؤں، عدل عدالت شاہ حقیر اکو اک وکھائیا۔ سچ بھنڈارا دھر دا کلمہ نام نیامت، نرگن سرگن جھولی دئے بھرائیا۔ آد انت جگا جگنت سدا رہے صحیح سلامت، صاحب سلطان شاہ پاتشاہ اکو اک اکھوائیا۔ جو کلجگ انت سری بھگونت مہروان محبوب ہو کے کوڑی کریا میٹے بغاوت، مائکھ مانو مانس انتر انتر کھوج کھوجائیا۔ سچ پرتی دھر دی ریتی کرے آپ سخاوت، وست امولک کایا گولک آپ ٹکائیا۔ مایا ممتا موہ کوڑ مٹائے لالچ، ہنکار وکار وبھچار اندروں دئے کڈھائیا۔ ستجگ کلجگ اندروں دواں دا بنے ثالث، خالص اپنا روپ پرگنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ کوڑی کریا کرے پار جہالت، ست دھرم ست ستوادى اپنا اک پرگنائیا۔ جو جن سمرے ہر کا ناؤں نرنکارا، نرویر نرگن دیا کھائیا۔ ویکھے وگسے پاوے سارا، پڑدا اوہلا دئے چکائیا۔ ساچا دیوے اک جیکارا، وشن برہما شو کروڑ تیتیساگر اوتار پیغمبر جس نوں گا کے شکر منائیا۔ سچکھنڈ دوارا در درویش نیوں نیوں کرن نمسکارا، سجدیاں وچ بردے بن کے دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جو جن چپے نر نرنکار ناؤں اگم اتھاہ، ہر وڈا وڈی وڈیائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ نرگن سرگن پھیرا پا، کوڑی کریا دئے مٹائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد رووے مارے دھاہ، صدی چوڈھویں رہی کرائیا۔ وڈا امام پھیرا پا، صحیح سلامت تیری اوٹ تکائیا۔ خدی تکبر امت امتی گیا سما، حقیقی جام آب حیات پیالہ مکھ نہ کھئے لگائیا۔ قدم قدم تے کرن گناہ، رُوح بُت پوت نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا حکم دینا سنائیا۔ دھر دا حکم دے فرمان، سچ دھرم منگ منگائیا۔ کوڑی کریا مٹے نشان، ورن برن رہن کھئے نہ پائیا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی اکو ڈھولا تیرا گان، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ٹوں مالک خالق پرتپالک ہر گھٹ وسین رام، کاہن ہو کے لکھ چوراسی گوپی رہیا پرنائیا۔ گر ستگر ہو کے دیویں شبدي گیان، بودھ اکادھ کر پڑھائیا۔ بھاگ لگاویں کایا ماٹی ساڈھے تن ہتھ مکان، مندر شوڈوالا مٹھ اکو گھر دینا وکھائیا۔ جس گرہ نیج آتم پرما تم وسین سری بھگوان، پاربرہم پت پرمیشور اپنا آسن لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، ست ستواد ٹھانڈے در اکو منگ منگائیا۔ جو جن چپے ہر کا ناؤں ایک، ایکنکارا دئے مات وڈیائیا۔ چرن دھوڑی دیوے ٹیک، مستک ٹکا خاک رمائیا۔ بڈھی کرے بییک، من واسنا نہ کھئے بلکائیا۔

سُرتی کرے چیتن چیت، شبدی شبد لئے جگائیا۔ تُوں میرا مین تیرا آتم پر ماتم دس کے ساچا بیت، پاربرہم برہم میلا لئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اک وکھائے سچکھنڈ ساچا دیس، جس گرہ اپنا حُکم ورتائیا۔ سچکھنڈ وسے کرتار، فُدرت دا مالک دیا کھائیا۔ جتھے سنت سہیلے بھگت گر اوتار، بیٹھے سیس نوائیا۔ وشن برہما شو کھڑے بھکار، خالی جھولی آگے ڈھاپیا۔ اکو جوت ہووے اُجیار، دیا باقی نہ کھئے رکھائیا۔ اکو نام ہووے جیکار، پن رسنا جہوا ڈھولا رہیا سُنائیا۔ اکو دسے ساچا گہربار، جس دی چہر چہن نہ کھئے چھہائیا۔ جتھے سورج چن کرے نہ کھئے پَسار، منڈل منڈپ نظر کھئے نہ آئیا۔ کاغذ قلم شاہی لکھے نہ کھئے لکھار، کھانی بانی رُپ نہ کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيو ابھید آپ کھلائیا۔ بھيو ابھیدا کھولے سِری بھگوت، پاربرہم اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ پڑدا لاپے گرمکھ ساچے سنت، سوئی سُرتی آپ اُٹھائیا۔ آتم پر ماتم میلا میل کے نار کنت، سیج سہنجنی دئے سہائیا۔ اکو نام منیاں منت، من واسنا کوڑی باہر کڈھائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے بنگت، بنگ برہم دئے سمجھائیا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، نون س اکھرن بن اکھراں آپ وکھائیا۔ جھگڑا مُکا کے بہشت جنت، جن بھگتاں چرن کول دئے سرنائیا۔ جوتی جوت میلا ہونا انت، انتشکرن دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ اکو رُپ ہونا بھگت بھگوت، سچکھنڈ ساچے مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوون بھگوان، لیکھا جانے آد مدھ انت، جگ چوکرئی اپنا حُکم ورتائیا۔

* ۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ کرتار سینگھ دے گرہ پنڈ بھوجیاں ضلع امرتسر *

ہر سنگت دیرگھ روگ جائے درہ، دُکھ درد رہن نہ پائیا۔ دیوے وڈیائی مالک سرب، صاحب سلطان سچا شہنشاہیا۔ میل ملائے وچوں ارب کھرب، کوٹن کوٹاں وچوں پار لنگھائیا۔ تپنا پئے نہ مات گریہ، دس دس ماس اگن نہ کھئے تپائیا۔ کوڑی کِریا لاوے ضرب، جگت چوٹ نہ کھئے وکھائیا۔ پُٹھی کدے نہ ہووے نرد، مانس جنم نہ کھئے گوائیا۔ کر کِریا پرہہ جنہاں بھگتاں دی سُنے عرض، عرش فُرس لیکھا دئے مکائیا۔ اپنی سانجھی رکھ کے غرض، بھگت بھگوان جوڑ جڑائیا۔ شرع کئے نہ کھئے کرد، قتل گاہ نہ کھئے

دکھائیا۔ منوآ من کرے نہ فرق، وشا وکار نہ کھئے رڑھائیا۔ ساچی جنائے شبد طرز، نام ندھانا آپ اُچھائیا۔ دکھائے کھیل ہر اسچرج،
 اچرج لیل دئے جنائیا۔ دیا کرے مردانہ مرد، مدد اپنی اک سمجھائیا۔ ہر سمرت دکھ روگ نہ ویا پے، ویا پک ہو کے ویکھ دکھائیا۔
 سگل وسورے ویکھ سنتا پے، ست است پڑدا دئے اُٹھائیا۔ نیج نیتر کھلے آنکھ، اکھ پرتکھ ملے گوسائیا۔ ستگر شبد سنے سا کے،
 جگت و دیا لوڑ رہے نہ رائیا۔ سرتی شبد ویکھ تماشے، بازی گر ڈنک نہ کھئے وجائیا۔ ساچا کرے بھوگ بلا سے، آتم پر ماتم مل کے
 دھر سنجوگ جوڑ جڑائیا۔ سچ دوار ہووے واسے، نواس استھان اکو درسائیا۔ جتھے نرگن نور جوت پرکاسے، پُرکھ اکال سوبھا
 پائیا۔ بھگت بھگوان اک دوجے دی پوری ہووے آسے، نراشے رہن کھئے نہ پائیا۔ بن رسنا جہوا شبدی پچن ہون خلاصے، انبولت
 بولت اپنا راگ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں دے کے اک بھرواسے، بھاونا اپنے نال رکھائیا۔ ہر کا
 ناؤں جو سمرے سچ دھار، دھرنی دھرت دھول ملے وڈیائیا۔ پڑھنے پین نہ وید چار، چار کٹ نہ بھجے واپو داہیا۔ شاستر سمرت
 پھولنے پین نہ وچ سنسار، ورقہ ورقہ نہ کھئے اُٹھائیا۔ گیتا گیان نہ کرنا پئے وچار، اٹھ دس پچھن کھئے نہ پائیا۔ انجیل قرآناں شبد دسے نہ
 کھئے معیار، مُحبت اکے نال لگائیا۔ کلمہ حق کرے اُجیار، نوبت حق حق نہ کھئے وجائیا۔ ست ست کرنا نہ پئے جیکار، رسنا جہوا بتی
 دند نہ کھئے بلائیا۔ جنہاں انتر آتم پر پُرکھ ملیا آن، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی سچ مکان، مکہ کعبہ اندروں دئے
 دکھائیا۔ نام سندیشہ دے کے دھر فرمان، دھرم دوارا دئے سمجھائیا۔ جن بھگتاں بخش کے اک دھیان، سرن دیوے چرن کول
 سرنائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں بخشے مان، سچکھنڈ نواسی درگاہ ساچی در گھر ساچے دئے وڈیائیا۔ جتھے دیا باقی کھلا پاتی جگائے آن،
 نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی جن بھگتاں سہج سبھاؤ ملیا آن، کھوجن دی لوڑ کیسے رہے نہ رائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنے در توں اپنا دیوے آپ
 دان، بھگتی والی بھاونا بھے وچ پور کرائیا۔

* ۱۵ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ پرتاپ کور دے گرہ پنڈ بھوجیاں ضلع امرتسر *

ہرِ سمرت اُپجے ساچا دھرم، سچ دوارا نظری آئیا۔ جوٹھا جھوٹھا مٹے بہرم، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ بھاگ لگے کایا ماٹی چرم، چمِ
 درشتی دئے بدلائیا۔ لیکھے لگے مانس جنم، جنم مرن دا پینڈا دئے چکائیا۔ نہکرمی اپنا پورا کرے کرم، کانڈاں دا لیکھا دئے گوائیا۔
 جھگڑا رہے نہ ورن برن، ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پُرکھ اکال دیوے ساچی سرن، بھگت وچھل ہو سہائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا منتر نام سمجھائیا۔ ہرِ سمرت ہوئے جائے روگ، جگت سنتاپ نہ کھئے ستائیا۔ شبد پریتی ملے جوگ،
 جگت پُرکھ اکال دئے سمجھائیا۔ بھاگ لگے کایا ماٹی کوٹ، بنک دوارا سوبھا پائیا۔ نام اگتی لائے چوٹ، سوئی سرتی شبد جگائیا۔
 کرے پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ سچ سنائے نام سلوک، سوہلا اکو اک اُپجائیا۔ جھگڑا رہے نہ چوڈاں لوک،
 چوڈاں طبق ڈیرہ ڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک وکھائیا۔ ہرِ سمرت سرب دوکھ وناس، ابناشی
 کرتا دیا کھائیا۔ وست امولک دیوے راس، نام ندھانا جھولی پائیا۔ کوڑی کرپا کرے فاش، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ چرن پریتی دے کے
 دات، داتار ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، ستجگ ساچا چند چمکائیا۔ آتم پرما تم دس کے دھر دی گاتھ، ساچا
 ڈھولا دئے پڑھائیا۔ منزل پوڑی چڑھا کے گھاٹ، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ سدا سہیلا اک آکیلا ایکنکارا سدا ہووے ساتھ، دو
 جہاناں سنگ نیھائیا۔ سچکھنڈ دوارے کرے نواس، بھومکا اکو اک وکھائیا۔ جتھے دیپک جوت ہووے پرکاش، ابناشی کرتا ڈگمگائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ہرِ سمرت ملے شبد گن ندھان، گنوتنا جھولی
 پائیا۔ ساچا دسے دھرم نشان، دو جہاناں اک لہرائیا۔ سہائے اکو بنک مکان، بے پرواہ اپنا بھو گھلائییا۔ جتھے گر اوتار پیغمبر منگن
 دان، وشن برہما شو جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، سچ دوارا اک پرگٹائیا۔ ہرِ
 سمرت ویکھے ہر کا دوار، ہر ہر وچ سمائیا۔ جھگڑا رہے نہ کھئے وبھچار، کوڑی کرپا دئے کھپائیا۔ لکھ چوراسی اترے پار، جم کی
 پھاسی لئے کٹائیا۔ ساچی داسی بن کے سیوادار، سیوک ہو کے نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ محل اٹل اچ منار، در گھر ساچے چڑھ کے
 درشن پائیا۔ جتھے پوہ نہ سکے کال، مہاکال نہ کھئے وڈیائیا۔ سچ دوار اکو دھرمسال، پُرکھ ابناشی سوبھا پائیا۔ ترے گن مایا دسے نہ

کھئے جنجال، جاگرت جوت ہووے رُشناٹیا۔ جن بھگتاں سنتاں اندر سٹا دسے سدا نال، وچھوڑا رہن کدے نہ پائیا۔ جنم جنم دی کرم کرم دی لیکھے لاوے کیتی گھال، جو گھائل ہو کے اپنا آپ کئے مٹائیا۔ سنت سہیلے گرمکھ گرسکھ سجن لبھے لال، مانک موتی پیرے لئے پرکٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوارے دیوے مان، جس گھر وسے سری بھگوان، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ سوہن سنگھ دے گرہ ترن تارن ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے کرپا کر ابناشی اچت، پاربرہم پت پرمیشور تیری اوٹ تکائیا۔ لوک مات دھرت مات مؤلے اگئی رُت، چار کنت دہ دشا بہار اکو نظری آئیا۔ سنت سہیلے گرو گُر چیلے سچ دوار بنا اپنے سٹ، جگت اپرادھی رہن کھئے نہ پائیا۔ کوڑ وکارا لوہہ بنکارا اندروں کڈھ کٹ۔ نام کھنڈا ساچا چمکائیا۔ شرع شرعیتی دئی دویتی جگت واسنا رہے کوئی نہ لٹ، ایک رنگ سورے سربنگ دینا رنگائیا۔ امرت جام سچ پیالہ نجھر دھار امیوں رس دینا گھٹ، جگت رسنا دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ آد جگاد آون جاون پنت پاون لکھ چوراسی جنم مرن دا رہے کوئی نہ دکھ، دردی ہو کے درد لینا ونڈائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا گاون اکو ٹک، ٹخم تاثیر دینی بدلائیا۔ تیرے گھر ٹھاگر سوامی آتم پرماٹم دا ساچا سکھ، بن ستگر باہروں آسا پور نہ کھئے کرائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال بھگت وچھل کرپال سچکھنڈ نواسی کیوں بیٹھا چپ، شبدا ناد بودھ آگادھ سری بھگوان دے جنائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا ویکھ اندھیرا گھپ، ساچا نور کرے نہ کھئے رُشناٹیا۔ پتا پوت جگت ناتا گیا ٹٹ، سکلا سنگ سنگی ہو کے توڑ نہ کھئے نہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت ترشنا کوڑی میٹ بھکھ، امرت میگھ اکو اک برسائیا۔ ست دھرم کہے میرے بھگونت، پاربرہم تیری آس تکائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا پائے بے انت، ہوم ہنگتا گڑھ نہ کھئے ٹڑائیا۔ منزل چڑھیا دسے کوئی نہ سنت، ست ستوادی برہم برہمادی شبدا ناد نہ کھئے سناٹیا۔ تیرے دوارے نر نرنکارے ست کرے اکو منٹ، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال سرب رکھوال شبدا دھار جان اپنی بمت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در ٹھانڈے

مَنگ منگائیا۔ سَت دھرم کہے میرے پُرکھ ابناش، پروردگار تیرا دھیان لگائیا۔ منڈل منڈپ پرتھی آکاش کوڑی کریا ویکھ پکھنڈی راس، سُرتی شبدی گوپی کاہن ناچ نہ کھئے نچائیا۔ تیری آتم تیرا روپ کوئی نہ جانے تیری ذات، بھرمان وچ بھلی سرب لوکائیا۔ تیری کھوج کردے الفیے وچوں لُغات، نراکھَر دھار تیرا گرہ ویکھن کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نرگن ہو کے ویکھ اپنی کائنات، دین دُنی پھول پھولائیا۔ سَت دھرم کہے میرے پاربرہم، پرہ تیری اوٹ اک تکائیا۔ سَتجگ ساچا وکھا اک دھرم، دوارا اکو اک کھلائیا۔ جھگڑا رہے نہ ورن برن، ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جن بھگتاں نیتر کھلے ہرن پھرن، دوئے لوچن کم کیسے نہ آئیا۔ بن پوڑے ڈنڈے تیری منزل چڑھن، سچ دوارے حق محبوب تیرا درشن پائیا۔ تُوں پُرکھ سمرتھ ترنی ترن، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ایکنکار اکو منگ منگائیا۔ سَت دھرم کرے میرے آد جگادی آد نرنجن، جوتی جوت تیری بے پرواہیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت دیناں اناتھاں درد دکھ بھے بہنجن، بھو ساگر پار کرائیا۔ نیتر نام ندھان دے انجن، آگیان اندھیر رہے نہ رائیا۔ تُوں ایتھ اوتھ دو جہاناں نرگن دھار سرگن دھار سجن، ساچا میت اک اکھوائیا۔ چرن کول اُپر دھول سچ کرا مجن، اٹھسٹھ تیرتھ لہنا دینا دے مکائیا۔ تیرے نام دے ڈھولے ناد دُھن شبد اگمی تال وچن، جگت تلواڑا ویکھن کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال آگم اتھاہ بے پرواہ اگمی چاڑھ رنگن، جگت للاری دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سرشٹی درشٹی اندروں بجا اگن، امرت میگھ اپنا آپ چوائیا۔

سچ سروتا جو ہووے جگ، سرون ملے وڈیائیا۔ سروناں راہیں اندر آوے گُرت، گر شبد سُرت اُٹھائیا۔ درشن ہووے اُپر شاہ رگ، نو دوارے پندھ مکائیا۔ جگت ترشنا کوڑی کریا بچھے آگ، ممتا موہ نہ کھئے ہلکائیا۔ بن مکے کعبیوں گھر وچ ہو جائے حج، حق محبوب مل کے خوشی منائیا۔ سچ دوار کر پیار بن پنجاں تئاں جاوے سچ، جتھے سجن ملے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جگت سروتیاں دیوے اوہ وتھ، جیہڑی وست جگت ہٹوانیاں کولوں ہتھ کدے نہ آئیا۔ سروتا ہووے ستگر پیار، پرم پُرکھ دیوے مان وڈیائیا۔ کایا مندر اندر دیوے شبد سچی دُھنکار، آتمک راگ الاٹیا۔ کوڑی کریا جگت دکھڑا سہجے دئے نوار،

جگت طیب لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بن پوڑی ڈنڈے اپنی مہر نال منزل پوڑے دیوے چاڑھ، جتھے نرگن نرگن درشن پائیا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں دا سانجھا ہو جاوے دوار، بھگت بھگوان مل کے وجدی رہے ودھائیا۔ سو سروتا جس انترا انترا وڑ کے کیرپا کرے آپ نرنکار، نرنتر منتر ایکا دئے جنائیا۔ تس دا سنیا لیکھے لگے جو ستگر شبد دھرے پیار، بن ستگر شبد لیکھا سکے نہ کھئے چکائیا۔ سنن والیاں سروتیاں توں صاحب ستگر سدا بلہار، جو اُس دا نام سن کے اپنے اندر خوشی رہے پرگٹائیا۔ سروتیاں دا پرہ سدا میت، مٹر پیارا نظری آئیا۔ بنا سروتیاں توں پرہ دے نام دا سنے کھئے نہ گیت، جگت وکاری بھجن تهاؤں تھائیاں۔ ایہہ پرہ پُرکھ دی آد جگادی ریت، گرمکھاں اپنا نام سہجے اندر دئے ٹکائیا۔ اوہناں نوں نظری آون ڈہ پئے مندر مسجد شودوالا مٹھ مسیت، جتھے مسلہ حق سناٹیا۔ پُرکھ اکال دین دیال دُور ڈراڈا دسے گھر مندر نزدیک، گروڈوارا اکو دئے وکھائیا۔ جتھے سروتیاں دی سرت شبدی لگی رہے پریت، پریم اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سروتیاں دی خواہش پوری کرے ٹھیک، ٹھا کر ہو کے ٹھوکر نام اندر دئے لگائیا۔

* ۱۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ دلپ سنگھ دے گرہ پنڈ ترن تارن ضلع امرتسر *

سوہنگ مہراج شیر سنگھ وشنو بھگوان آد جگادی نام ست، چار جگ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جس دی دھاروں وشن برہما شو لگھ چوراسی ہوئی اُتت، برہمنڈ کھنڈ اپنی کھیل کھلاٹیا۔ کاج رچایا ترے گن پنج تت، ہڈ ماس ناڑی بوند رکت جوڑ جڑائیا۔ پیار وکار کھول کے کایا ہٹ، نو نو چار نو دوار رنگ رنگائیا۔ من مت بڈھ اندر رکھ، جگت واسنا نال کڑمائیا۔ کر کھیل پُرکھ سمرتھ، گھٹ بہتر سوہا پائیا۔ امرت اکٹا پرگٹا کے رس، شبد انادی ناد شنوائیا۔ نرگن جوت کر پرکاش، گھر وچ گھر کرے رُشناٹیا۔ آتم سچا بھوک بلاس، پرما تم مل کے وجے ودھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھنہارا کھیل تماش، لگھ چوراسی جیو جنت سوہا پائیا۔ گر اوتار پیغمبر پاونہارا اپنی راس، مارگ دھر دا آپ وکھائیا۔ پڑدا اوبلا چکاو نہارا پون سواس، ساہ ساہ اپنی دھار وکھائیا۔ نرگن سرگن کھولن والا ہٹ، سچ دوارا کایا ماٹی دئے بنائیا۔ سو کھیل کرے کرنی دا کرتا پُرکھ ابناش، پاربرہم اپنا ویس

وٹائیا۔ کلجگ میٹے اندھیری رات، راتی رُتی تھتی وار چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ کرے کھیل سرب گنتاس، گہر گمبھیر آپ سُنائیا۔ سب نوں جینا پئے ایکا جاپ، ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ بھگت وچھل بن کے آپ، لیکھا کرے تهاؤں تھائیا۔ چرن پرتی جوڑ کے نات، ساچا میلا ربیا ملاٹیا۔ سنت سہیلا بن کے باپ، پتا پوت گرمکھ گود اٹھائیا۔ کوٹ جنم دے میٹ کے پاپ، مانس جنم لیکھے لائیا۔ سچ سرنائی رہے نہ کھئے نراش، آسا منسا سب دی پور کرائیا۔ جھگڑا مُکا کے جنگل جوہ اجاڑ پرہاس، چرن کول دیوے سچ سرنائیا۔ ساچی منزل چاڑھے اپنے گھاٹ، گہر مندر دئے وکھائیا۔ اکو نور جوت کر پرکاش، پرکرتی کوڑی باہر کڈھائیا۔ پندھ مُکا کے پرتھی آکاش، سچ دوارے دئے ٹکائیا۔ جن بھگت سہیلا ہو کے آپ، اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد پُرکھ دا آد جگادی اپنا جاپ، گر اوتار پیغمبر ہتھ نہ کدے پھڑائیا۔

* ۱۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ بسنت کور دے گرہ پنڈ ترن تارن ضلع امرتسر *

جے جے جیکار سُنن گن گندھرب دیوت سُر جن، جانکاری سب نوں ربیا کرائیا۔ برہمنڈ کھنڈ کہن دھن دھن دھن پرہیو دھن، دھن تیری بے پرواییا۔ تیرے نام دا لوک مات چڑھیا چن، چندن باس نم دے مہکائیا۔ کوڑ گریارا ہنکاری بھانڈا دیویں بھن، جن بھگتاں بہم دا کرم دئیں بنائیا۔ کرے پرکاش اگیان نیر اٹھ، اندھکار اندر دیک جوت کرے رُشنائیا۔ ساچا نام ندھان سُنائے جگت کن، سروناں دے اندر کایا مندر وچ ٹکائیا۔ بھیو رہے نہ کھئے برہم ہنگ، ہم ساجن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ لیکھا مُکا کے درشتی چم، ایشٹ اکو اک سمجھائیا۔ ممتا موہ گوا کے تم، سچ سچ سچ وچ سہائیا۔ ہرکھ سوگ مٹا کے غم، خوشی دھر دی دئے وکھائیا۔ بھٹکنا رہے نہ کوئی من، شبد ناد کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ گرہ دیوے اک سرنائیا۔ جے جیکار سُنن برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش، گگن منڈل خوشی منائیا۔ تیرا نور جوت پرکاش، پت پریشور برہم کرے رُشنائیا۔ تیرا شبد نام وکاس، چار کُنٹ دہ دشا نظری آتیا۔ تیرا فرمان حُکم سرب گنتاس، دو جہاناں ربیا جنائیا۔ تیرا کھیل پرتھی آکاش، نرگن

نور جوت رُشنائیا۔ تیرا نرگن سرگن ساتھ، جوتی شبدی میل ملائیا۔ تیرا نام ندھانا اگتی گاتھ، آتم پر ماتم کرے پڑھائیا۔ تیرا روپ اگتا پُرکھ ابناش، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت بن کے داسی داس، جن بھگتاں ساچی سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جے جیکار کرا ہر گھٹ سواس، راس اپنی اک ورتائیا۔

* ۱۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ ارجن سنگھ دے گرہ ترن تارن ضلع امرتسر *

جے جیکار کرو رسنا جہوا، انبولت اپنا راگ سُنائیا۔ دیوے وڈیائی الکھ ابھیوا، درس اموگھ گرہ گرہ آپ درسائیا۔ لیکھے لاوے جنم دی سیوا، سیوک ستگر اپنے رنگ رنگائیا۔ نام پدارتھ دیوے اپنا میوہ، مہروان ہو کے مہر اکھ اُٹھائیا۔ بخشے دھام سچ دوارے نہچل نہکیوا، محل اٹل سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ جے جیکار کرے جن بھگت، بھگتی پورن دئے کرائیا۔ مانس جنم سہنجنا ہووے وقت، بے وقت اوکھی گھڑی نہ کھئے رکھائیا۔ رحمت وچ آ کے کرے ترس، جنم جنم دی ترکھا دئے بچھائیا۔ دیوے وڈیائی اُپر فرش عرش، عرشی پریم ہو سہائیا۔ پورب رہن نہ دیوے کوئی سواساں دا قرض، راس پونجی ساری ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جنم مرن دی میٹ کے حرص، دکھ جم کی پھاسی دئے تڑائیا۔ جے جیکار جو جن رہے کردا، قدرت دا مالک دیا کھائیا۔ سچ دوارے بنائے بردا، بندی خانہ توڑ تڑائیا۔ پڑدا اوہلا لاپے اپنے گھر دا، گھر وچ گھر کرے رُشنائیا۔ کلجگ در سہائے نرائن نر دا، نر نرائن دیا کھائیا۔ ساچے مندر آپے چڑھدا، سچ سنگھاسن سوہیا پائیا۔ گرمکھ شبدی دھار پڑھدا، سرتی شبد ڈور بندھائیا۔ سچ دوارے آپے وردا، نار کنت کھیل کھلائییا۔ جو جن ڈھولا پڑھدا، بن وچولا بیڑا پار دئے لگائیا۔

* ۱۶ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ دھرم ویر دے گرہ پنڈ جلالاباد ضلع امرتسر *

سو پُرکھ نرنجن دیوے ایکا نام، ناؤں نرنکارا آپ درڑائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن پورا کرے کام، دوسر سنگ نہ کھئے رلائییا۔ ایکنکارا دیوے حقیق جام، بے پرواہ آپ اٹھائییا۔ آد نرنجن نرگن نور کرے مہان، جوتی جاتا شہنشاہییا۔ ابناشی کرتا دیوے ڈھر دا دان، وست امولک جھولی پائییا۔ سری بھگوان جھلائے نام نشان، دو جہاناں آپ جھلائییا۔ پاربرہم برہم دیوے اک گیان، ٹوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئییا۔ شبد شبدی شبد کھیل ہووے مہان، مہا اکتھ کتھ درڑائییا۔ سچکھنڈ نواسی جودھا سورپیر بلوان، بل اپنا لئے پرگٹائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارے اکو کار کھائییا۔ ایکا حکم ورتائے ایک، ایکنکار دیا کھائییا۔ برہمنڈ کھنڈ پری لوء دیوے ڈھر دی ٹیک، سر سکے نہ کھئے اٹھائییا۔ لوک مات آتم پر ماتم سب دی بدھی کرے بییک، کوڑی کیرپا دئے کڈھائییا۔ جنم کرم دی بدل دیوے ریکھ، مستک ٹگا لائے ڈھر دی شاہییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نرویر نراکار نرنکار بدلے اپنا بھیکھ، سچ ست پنچم تتو اپنا کھیل کھلائییا۔ اپنا کھیل کرے کرتار، قدرت دا مالک دیا کھائییا۔ پرگٹ ہو سانجھا یار، جلوہ نور کرے رُشنائییا۔ لہنا دینا چکائے محمد یار، چار یاری پھول پھولائییا۔ لیکھا جانے جیو جہان، نرگن جوت کر رُشنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لکھ چوراسی جیو جنت گھٹ بھیترا اندر ویکھ وکھائییا۔ ست دھرم تیرا دے نام اکم، الکھ اگوچر دئے وڈیائییا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی چم، چم درشتی دئے بدلائییا۔ کر پرکاش تن خاکی وجود سنسا میٹے من، ممتا موہ مٹائییا۔ سچ بھنڈارا دیوے ڈھر دا دھن، خزانہ خزینہ دیوے آپ بھرائیا۔ ایکا راگ سنا بنا کتھ، شبد انادی ناد جنائییا۔ بھانڈا بھرم بھو دیوے بھن، پاربرہم پت پریشور پروردگار سانجھا یار جلوہ گر نورو نور کر رُشنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کوڑی کیرپا میٹ ترشنا تم، تامس اندروں دیوے گوائیا۔ ست دھرم پرہم دیوے ساچی دات، دین دیا دیا کھائییا۔ رتھوہی ہو کے چلائے اکٹا راتھ، جگت نیر نظر کیسے نہ آئییا۔ پرگٹ ہو کے لوک مات، دھرنی دھرت دھول لہنا دینا دئے چکائییا۔ چار ورن بنا کے اک جماعت، نراکھڑ اکھڑاں صفت دئے سمجھائییا۔ دین دیا ہو کے ویکھے واقعیات، چار گنٹ

دہ دشا پھول پھولایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگت سہیلا اک اکیلا سدا وسنہارا ساتھ، سمرتھ اکتھ مہا اپنی دئے جنائیا۔

* ۱۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ بلونت سنگھ دے گرہ پنڈ جلالاباد ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے پرہو ستجگ تیرے چرناں کرے نمسکار، نو نو نمستے کہہ کے سیس جھکایا۔ دئے جوڑ منگن درویش در بھکار، بھکھیا دھر دی منگ منگایا۔ نام اکم اتہاہ وست امولک جھولی ڈار، ڈر بھ بھو بھیانک رہے نہ راتیا۔ ساچی سکھیا دیوان وچ سنسار، وڈ سنساری جوت زینکاری زنگن تیری سیو کھایا۔ تیرا حکم اپر اپار، پاربرہم برہم سکے نہ کھئے الٹایا۔ ساچی کرنی کرتے اپنی دس سرجنہار، مہروان مہر نظر اٹھایا۔ میں تیرا نہاں نڈھا نگا برخوردار، خدی تکبر مان ابھان نہ کھئے رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ ست دھرم کہے پرہو ستجگ تیرے چرناں رہیا ڈھٹھ، بن سیس جگدیش جھکایا۔ ست دوارا پرہو کھول ہٹ، ونج ساچا سچ وکھایا۔ جھکڑا رہے نہ تیرتھ تٹ، کنارہ اکو دینا وکھایا۔ جتھے ملے پُرکھ سمرتھ، مہا اکتھ کتھ سُنایا۔ منوا ہووے وس، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھایا۔ امرت ملے رس، بوند سوانتی مکھ چوائیا۔ نیتر کھلے اکھ، لوئن کرے رُسنایا۔ نظری آئیں پرتکھ، پاربرہم پرہو بے پروا بیا۔ سانجھا ہووے جس، وید پُراناں اوٹ نہ کھئے تکایا۔ دھیرج ہووے یت، ست سنتوکھ ودھایا۔ اکو دیوے برہم مت، پاربرہم اپنا رنگ رنگایا۔ پرگٹ کر کے سچ سچ، ساجن ہو کے ویکھ وکھایا۔ جن بھگتاں لیکھے لا کے کایا ماٹی کچ، کوٹ کنچن دئے سہایا۔ لوں لوں اندر جائے رچ، رچنا اپنی ویکھ وکھایا۔ دھر دا مارگ اکو دس، دسم دواری دئے کھلایا۔ جتھے آتم پرما تم سانجھا گھر بنا کے رہے وس، واسطہ اصل نال رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، ستجگ ساچا ساچا تیرا نام دھیایا۔ ست دھرم کہے پرہو ستجگ تیرا ہووے سیوادار، سیوک ہو کے سیو کھایا۔ کلجگ کوڑی کریا کرے گفتار، تیرے نام اندر بھے تھاوں تھانیا۔ سچ دی سچ در ہووے جیکار، چار گنٹ خوشی منایا۔ شبد ہووے سکدار، برہمنڈ کھنڈ سیس جھکایا۔ جن بھگتاں بیڑا کرے پار، لوک مات نہ کھئے زڑھایا۔ ساچا دے

کے محل اٹل منار، درگاہ ساچی دئے بہائیا۔ جتھے وسے آپ نرنکار، نرگن ہو کے سوہا پائیا۔ دیا باقی جگے اپر اپار، اپرمپر سوامی ڈگمگائیا۔ سو تھان سہاوا کرے آپ کرتار، قدرت دا مالک دیا کھائیا۔ جن بھگتاں دے کے سچ سہار، چرن پریتی اک پیار، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دھرم ست ست تیری ساچی سیو کھائیا۔

* ۱۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ گلزار سنگھ دے گرہ پنڈ جلالاباد ضلع امرتسر *

ست کہے پُرکھ اکال میرا سہارا، سے سے سمجھ دئے سمجھائیا۔ دیوے وڈیائی وچ سنسارا، سرب تھائیں ہوئے سہائیا۔ اپنا بخشے نام پیارا، پریم ہو کے جوڑ جڑائیا۔ دھول ہوئے سکدارا، حکم فرمان منائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سیوک سیوا سچ سمجھائیا۔ ست کہے میرا ناتا اک اکال، اکل کلا اکھوائیا۔ سچکھنڈ وئے سچی دھرمسال، تخت نواسی سوہا پائیا۔ تہر گھر سہاوے بھگت سہیلے لال، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نام بھنڈارا دیوے دان، داتا بے پرواہیا۔ چرن دھوڑی بخش اشنان، پت پندت بنائیا۔ خُماری دے کے جام، جہاں توں لئے چھڈائیا۔ منزل چاڑھ کے آسان، اصل گھر دئے وکھائیا۔ جتھے ہونا پئے نہ کدے غلام، بندیخانے نہ کھئے پائیا۔ متنا پئے نہ کھئے اسلام، مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نظر آئے اک بھگوان، ابناشی کرتا دھر درگاہیا۔ جس دا جھلے سچ نشان، نشانہ اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنی کار کھائیا۔ ست کہے میرا پریم اک اکال، ایکنکار ہتھ وڈیائیا۔ جو سدا چلے نال نال، جگ چوکرئی ہوئے سہائیا۔ ستگر شبد بنائے دلال، دو جہاناں ونج کرائیا۔ بھگتاں لیکھے لائے گھال، تھاوں تھائیں کھوج کھوجائیا۔ مریداں پُچھ حال، مُرشد ہو کے ویس وٹائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ ست دھرم وجائے تال، کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ نام بھنڈارا دیوے دھر دا مال، خزانہ اکو اک ورتائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ ست کہے میرا صاحب اک اکال، آد جگادی سد اکھوائیا۔ جس دی جگ چوکرئی اولڑی

چال، بیہو ابھیدا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ لیکھا جانے دو جہان، زِرگن سرگن کھیل کھلائیا۔ بن بن ویکھے سٹیا رام، ست ستوادى ويس وٹائیا۔ کھیل کھلا گھنٹیا شام، نام بنسرى اک سُنائیا۔ پیغمبر ہو کے دئے پیغام، کائنات کرے پڑھائیا۔ منتر دس کے ستنام، ستیاں دئے جگائیا۔ جن بھگتاں بخش چرن دھیان، اوٹ اکو اک وکھائیا۔ اتم ہو کے مہروان، محبوب ہو کے میل ملائیا۔ نانا توڑ کوڑ جہان، جہالت اندروں دئے کڈھائیا۔ کایا کعبے وس سچ مکان، مندر اندر اک سُہائیا۔ کریا کر سرى بھگوان، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ در ٹھانڈے کر پروان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دوارے دئے سُہائیا۔ ست دھرم کہے میرا سمرتھ پُرکھ اکال، مہا اکتھ کتھی نہ جائیا۔ جس دا کدے ہوئے نہ زوال، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ شبد اگتی وجا کے تال، سووت جاگت اکو رنگ رنگائیا۔ سچکھنڈ دوارا دتے سچی دھرمسال، دھرم دوارے سو بھا پائیا۔ دیا باقی کملاپاتی اپنا آپے بال، زِرگن جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنی کھیل کھلائیا۔ ست کہے میرا میتا پُرکھ اکال، مٹر پیارا اک اکھوائیا۔ جس نے لکھ چوراسی وچوں کرنا بحال، پھاسی جم دی دئے کٹائیا۔ پورب جنم دا حل کرے سوال، لہنا دینا جھولی پائیا۔ پوہ نہ سکے کال، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، در گھر ساچا اک سُہائیا۔ ست دھرم کہے میرا آسرا اک اکال، ناسرا ہو کے اوٹ رکھائیا۔ آد جگاد کرے پرتپال، نت نوت سیو کھائیا۔ لیکھا لکھ کے بے مثال، مسل جگ دی دئے بنائیا۔ کوٹاں وچوں بھال، گرمکھ اپنی گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ست کہے ساچا سجن پُرکھ اکال، ساجن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس نوں گر سُناوندے اپنا حال، کوک کوک دین دہائیا۔ بھگت سُہیلا ہو کے اندر باہر پھرے نال، جگت جدائی نہ کھئے رکھائیا۔ کلجگ انت سرى بھگونت کھیل کر کمال، بھگت وچھل دین دیال دین اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کریا وچ ہو کریال، کیرت کرم وچھڑے پچھرت آپ ملائیا۔

* ۱۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ ڈاکٹر پال سنگھ دے گرہ پنڈ بھلائی پُر ڈوگراں ضلع امرتسر *

ست کہے پرہ تیرا ستجگ ست شہنجا جگ، رسنا جہوا بتی دند دئے وڈیائیا۔ جنم جنم کرم کرم دے اترنے کوئن پپ، پت پُنیت ٹھانڈے سیت گرمکھ دئے بنائیا۔ نیڑ نہ آئے ممتا موہ وکار ڈسنی سپ، ترشنا ترکھا ہنکار نہ کھئے ہلکائیا۔ پڑدا کھلے نظری آئے اپنا آپ، ہنگ برہم نور جوت ہووے رُشنائیا۔ سو پُرکھ نرنجن نظری آئے ستھ، سکلا سنگی بہرنگی ویس وٹائیا۔ چار جگ توں وکھری تیری اکھری گتھ، گر اوتار پیغمبر سُن کے جس نوں خوشی منائیا۔ وشن برہما شیو دیوت سُر رہے ہس، ہستی وچ مستی عرشی پریم دتی چڑھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ کہن دھن وڈیائی جس بھگت بھگوان دا سانجھا کیتا جس، وکھری دھار رہن کھئے نہ پائیا۔ نرگن نرویر نراکار ہو کے دتا اپنا امیوں رس، رسیا رہبر ہو کے سوانتی بوند آپ ٹپکائیا۔ گن ندھان دین دیال ہو کے بھگتاں کھولی اکھ، پرتکھ ہو کے ملیا صاحب گوسائیا۔ سوامی انترجامی نہکرمی ہو کے سر رکھیا ہتھ، نام بانی دھر دی کرے پڑھائیا۔ کوڑی کریا جگت واسنا وچوں کر کے وکھ، سچ سندیشہ نر نریشا دتا سُنائیا۔ پورب جنم دا لہنا دینا جھولی پا کے حق، حقیقت لاشریک اپنی دتی سمجھائیا۔ منزل پوڑے چڑھ کے آپ نس، نصیب دی نسبت چھڈ، تقدیر تدبیر نال درڑائیا۔ توں میرا میں تیرا نام جیکارا بول لکھ، لکھ اگوچر بودھ آگادھ کری پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نام بھنڈارا دے کے سچ، ست اندر دتا ٹکائیا۔ ست کہے پرہ تیرا نام سدا ست، ستجگ ست ست دئے وڈیائیا۔ ساچی دے کے برہم مت، برہم ودیا دئے سمجھائیا۔ پریشور ہو کے پاربرہم بھگتاں رکھیں پت، پت پتنی اپنی دھار چلائی۔ صدق بھروسہ دیویں چرن کول ہتھ، چپ تپ اپنا آپ جنائیا۔ جھگڑا مکا کے گہر گمبھیر بے نظیر اٹھسٹھ، سچ سروور امرت دئیں ٹھائیا۔ سچ دوار ایکنکار نرگن دھار کھول کے ہٹ، بھگت ونجارا وچ سنسارا اپنا لے بنائیا۔ آد جگادی وسنہارا گھٹ، گھٹ بھیت ہو کے گرہ مندر اندر بھگتاں کریں رُشنائیا۔ تیرا نام ندھان ہر سنت سُبجان لین رٹ، رٹا جھگڑا دین دُنی مکائیا۔ شبد اگتی سچ دوارے لاویں سٹ، سوئی سرتی آپ اٹھائیا۔ کوڑی کریا بھیکھی دیویں کٹ، کٹاکھش اپنا اک جنائیا۔ جگت سنساری کھیل کھلاویں بازی گر تھوآنٹ، سوانگی ہو کے اپنا سوانگ ورتائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت نرگن دھار ہو پرگٹ، پاربرہم پت پریشور اپنا حکم ورتائیا۔ جن بھگت سہیلے گرو گُر چیلے نرگن دھار

کر اِکٹھ، پڑدا اوہلا کایا چولا دے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوارے جانا وس، واسطہ بھگتاں نال رکھائیا۔ ست کہے پرہ تیرے بھگتاں اِکو نام، نر نرنکارا نظری آئیا۔ جس دواویوں ملے حقیقی جام، جہاں دا جھگڑا دئے مُکائیا۔ سنسا روگ مٹے تمام، طمع ترشنا نہ کھئے ہلکائیا۔ مایا ممتا موہ چُکے ماٹی چام، چم درِشٹی دئے بدلائیا۔ بھاگ لگائے کایا نگر گرام، کھیڑا اِکو دئے وسائیا۔ جتھے وسے دُھر دا رام، رحمت دا مالک بے پرواہیا۔ نام سنديشہ دیوے پیغام، پرا پسنتی مدھم بیکھری تون پرے کرے پڑھائیا۔ من واسنا کوئی لا نہ سکے الزام، لعنت کوڑ نہ کھئے جنائیا۔ سرتی شبد کرے غلام، زنجیری پریم پریتی پائیا۔ دین دُنی کر نہ سکے کھئے بدنام، بدی دا لیکھا ساچا نام دئے ورتائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکرئی کرے کھیل سِری بھگوان، بھگتاں میتا ٹھانڈا سیتا اپنا رنگ رنگائیا۔ ست دھرم چڑھائے اِک نشان، نِشانے نِشاوَر کر کے سارے دئے دکھائیا۔ جس دا کھیل سمجھ سکے نہ کھئے انسان، بُدھی تون پرے نر ہرے نرُویر اپنی کار کھائیا۔ جن بھگتاں سنتاں دے کے اِک گیان، درِشٹی وچ دِشا اپنی دئے سمجھائیا۔ جتھے سُنے دُھر فرمان، دماں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ضامن ہو جائے اِکو کابن، کامنا پوری دئے کرائیا۔ نظری آوے اِک امام، عملان تون ربت بے پرواہیا۔ ستگر ساچا دسے نگاہبان، پن اکھاں ویکھ دکھائیا۔ جو وسے سچکھنڈ ساچے مکان، حقیقت دا مالک نظری آئیا۔ جس نوں سجدے کرن تمام، گر اوتار پیغمبر بندنا وچ سیس جھکائیا۔ سو سوامی کھیل کرے مہان، مہما اکتھ کتھ درڑائیا۔ کلجگ انت پرگٹ ہو وچ جہان، جگت جہالت کوڑی دے کڈھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اِکو دس کے سانجھا نام، نام نامہ دئے درڑائیا۔ جس تون وگھ نہیں مہروان، محبوب مُحبّت وچ سمائیا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمان، دو جہان لاگن پائیا۔ سو پُرکھ نرنجن ہنگ برہم میلے آن، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، ساچے جُگ دی سچ جیکار، جے جے وچ اپنی دھار رکھائیا۔

* ۱۷ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ مہندر سینگھ دے گرہ پنڈ بھلائی پُر ضلع امرتسر *

ست کہے پرہ تیرا نام شبد گوبند، گنونت گن نِدھان نظری آئیا۔ جس دی بھگت سُہیلے سجن ساچی بند، آد جُگادی ست اکھوائیا۔ جس نوں جھکدے وشن برہما شو سُریت اِند، اِندراسن سینگھاسن سیس نہ کھئے اُٹھائیا۔ دین دِیال سدا ہووے بخشنند،

بخشش وچ رکھیا کرے تهاؤں تھائیا۔ من واسنا کوڑی کریا سگلی میٹے چند، انتر آتم سانتک ست دئے کرائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی جیو پنڈ، ساڈھے تین ہتھ دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، شبدی دھار ہو کے سنگھ، بھو دینا درڑائیا۔ ست کہے تیرے نام دا آد جگادی اک سہارا، صاحب سلطان نظری آئیا۔ کلجگ ویکھ انت کنارہ، نیا ڈولے تهاؤں تھائیا۔ اکو ملے نہ میت مرارا، سجن سین نہ کھئے اکھوائیا۔ جھگڑا پیا ورن چارا، چار کنت کرے لڑائیا۔ تیرا نام نہ کیسے پیارا، پریتم پریم نہ کھئے ودھائیا۔ سرشٹ سبائی دھندوکارا، گیان نیترا آگہ نہ کھئے کھلائییا۔ چارے دشا رووے زارو زارا، اتر پورب پچھم دکھن نیناں نیر وٹائیا۔ ساچی رت مؤلے کوئی نہ بہارا، خزاں پتچھڑ اپنا رنگ بدلایا۔ من واسنا کلجگ جیو ہویا گوارا، گہر گمبھیر تیری سار کیسے نہ پائیا۔ تون ہر گھٹ وسنہار نرنکارا، نرگن ہو کے ڈیرہ لائیا۔ ساچے بھگتاں کھول بند کیوڑا، کایا کعبہ دے دکھائیا۔ جتھے تیرا نور ہووے اجیارا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ وشن برہما شو ہووے پنہارا، کروڑ تینتیسا جھولی ڈاپیا۔ گر اوتار پیغمبر دے سیوادارا، یاچک ہو کے تیری سیو کھائیا۔ تون سب تون وسیں نیارا، سچکھنڈ دوارے سوہا پائیا۔ تیرا شبد گرو آد جگادی اکو نظری آئے اوتارا، دوجا ستگر وپس نہ کھئے وٹائیا۔ تون بے انت بے پرواہ پروردگارا، پت پریشور تیری اک سرنائیا۔ ست دھرم دا سن کے تیرا سچ جیکارا، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا بخش چرن پیارا، وست اکو منگ منگائیا۔ ست کہے پرہ تیرے نام دا اگما رس، رستے بھگتاں مارگ لائیا۔ منوآ ہووے وس، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ نرگن تیری کھلے آگہ، نج لوچن ہوئے رشنائیا۔ رسنا گائے جس، تونہی تون راگ لائیا۔ وست امولک آوے ہتھ، بھنڈارا تیرا بے پرواہیا۔ کایا کھیڑا نہ ہووے بھٹھ، چوراسی گیڑا نہ کھئے بھوائیا۔ بھاگ لگے تے اٹھ، تار ستار اندرون دے بلائییا۔ تیرے نام دا ڈھولا سارے اکو لین رٹ، آتم پر ماتم مل کے خوشی منائیا۔ پاربرہم برہم رہے کدے نہ اڈ، وکھڑا گہر نہ کھئے وسائیا۔ کوڑی کریا کلجگ وچوں کڈھ، کامنا کام نہ کھئے ستائیا۔ پوتر کر ہڈ ہڈ، ماس ناڑی اندر کر صفائیا۔ تیرے بھگتاں دی چلے تیری جد، وشنون ڈنکا دینا وجائیا۔ بنا مکے کعبیوں کراؤنا حج، حضرت ہو کے نظری آئیا۔ تیری بھگتاں دے اندر سچی حد، باہروں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سرب کلا سمرتھ، پرہ تیری بے پرواہیا۔ سچ پریتی بخشیں وچ جگ، جگ جیون داتے تیری وڈ وڈیائیا۔ جگت ترشنا

بُجھے اگ، اگنی موہ نہ کھئے تپائیا۔ سچ دوارے جاوَن سچ، گرمکھ گر گر خوشی منائیا۔ تیرے نام دا گا کے چھند، سوہنگ دُھر دا راگ الائیا۔ مہاراج شیر سینگھ وشنوؤں بھگوان، سرب کلا سمرتھ، نہکلنک نرائن نر، تیرا نام تیری صفت صلاحیا۔

* ۱۷ ساوَن شہنشاہی سمت ۲ ہرہجن سینگھ دے گرہ پنڈ بھلائی پُر ڈوگرا ضلع امرتسر *

ست کہے پرہ تیرے نام دا اگما رس سوغات، رسنا جہوا بئی دند جگت وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ کر کریا دتی امولک دات، وست اپنی آپ ورتائیا۔ ست سچ اُچے اک ناد، انادی دُھن شنوائیا۔ سندیشہ دیوے برہم برہماد، کرے سچ سُنائیا۔ کوڑی کریا میٹے واد وواد، وکھ امرت دئے بنائیا۔ نرگن دھار کھولے راز، مایا ممتا موہ پڑدا اُٹھائیا۔ ست دھرم دا دسے رواج، سماج اِکو اک جنائیا۔ سوئی سرتی کھولے جاگ، نیترا کھ کھلائی۔ اُچے من ویراگ، اندر ویری مُکھ چُھپائیا۔ ہنس ہوئے کاگ، بڈھی کاگ نہ کھئے کُرائییا۔ مایا ممتا کرے تیاگ، دھیان اِکو وچ لگائیا۔ گرمکھ سچن بن جائے سادھ، سدھا تیرا راہ تکائیا۔ تیرا نام بودھ آگادھ، کرے سچ پڑھائیا۔ پُورب لیکھا آوے یاد، پچھلا دینا جھولی پائیا۔ ساچا کھیڑا کر آباد، دپیک جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہونا سہائی جُگاد آد، آد انت انتشکرن سب دا ویکھ وکھائیا۔ ست کہے پرہ تیرے نام دی سچئی سانجھ، آتم پرما تم نظری آئییا۔ سرتی رہے نہ کوئی بانجھ، جو تیری اوٹ تکائیا۔ بہرماں رہے نہ کوئی کندھ، کنچن گرھ ملے وڈیائیا۔ تیرا نُور چمکے چند، اندھ اندھیر چُھپائیا۔ سوہنا اُچے چھند، میرا تیرا ڈھولا گائیا۔ ملے اگنی اند، رسنا نہ سکے سمجھائیا۔ ترشنا چُکے چند، گہر گمبھیر دیا کھائیا۔ بخشے پرمانند، نجانند ہووے رسائیا۔ جھکڑا چُکے جیرج انڈ، اُتبھج سینج نہ کھئے بھوائیا۔ خوشی ہووے بند بند، بندگی اِکو دے سمجھائیا۔ منوآ کدے کرے نہ رنج، غم چنتا نہ کھئے ستائیا۔ تیرے کول آد جُگادی سچا ڈھنگ، طریقے نال دئی وڈیائیا۔ تیرا ویس انیک ویکھیا بہرنگ، جُگ چوکڑی پھیرا پائیا۔ دوارے تیرے منگاں منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تُوں صاحب سورا سربنگ، دیونہار اکھوائیا۔ ست کہے میری آسا منسا پوری کر منگ، پاربرہم پت پریشور بن تیرے منسا پور نہ کھئے کرائیا۔ تُوں اپنے نام دا آپ دسیا چھند، گر اوتاراں پیغمبراں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ داتے دانی سورا سربنگ، سرب کلا سمرتھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے نام دا اک ترنگ،
تُرت اکال مورت تیرے نال ملائیا۔

* ۱۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ بھلائی پُر ڈوگرا ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے پرہہ تیرا شبہ دو جہاناں دے راتھ، حُکمران اک اکھوائیا۔ جس دی دو جہان سیری بھگوان مَن بات، داتار
مالک نظری آئیا۔ دوجی رہے نہ کیسے ٹھاٹھ، ٹھور پئے کھئے نہ تھائیا۔ جودھا سورپیر ہووے سمرائھ، سبناں لیکھا دئے مُکائیا۔ مہروان
ہووے آن باٹ، (الپ) بڈھی پار کرائیا۔ دیناں ناتھ دیا کرے کراوٹھ، کورئی کیریا کور کُٹمب کھپائیا۔ لیکھا جانے لکھ چوراسی جیو
جنت نرلاٹھ، ناری نر ویکھ وکھائیا۔ کلجگ انت سب دا انت اتر ویکھ کُراٹھ، کلگھاتی کھوج کھوجائیا۔ گوبند انک سمجھاوے
اُناٹھ، پنج ناؤں بھيو کھلائیا۔ پڑدا چکاوے ساکھی بابٹھ، بہشت دوزخ دوویں پنڈھ مُکائیا۔ حُکم سُنائے اٹھاٹھ، اٹھسٹھ لیکھا
رہے نہ رائیا۔ نام دھرم چلائے راہٹ، ہلٹ اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ست
دھرم کہے پرہہ تیرا نام لگے چنگا، چنگیائیاں بُریائیاں وچوں پرگٹائیا۔ سدا سہیلانے سنگا، سدھنا سین ترائیا۔ پیار دے امنگا، پریتی
جھولی پائیا۔ کھیل کرے ہرنگا، انہو پرکاش وکھائیا۔ سچ وجائے مردنگا، تلواڑا اک شنوائیا۔ دیوے اگم اندا، نجاند رمائیا۔ بھاگ
رہے نہ مندا، کور و اسنا باہر کڈھائیا۔ نہاؤنا پئے نہ کیسے گنگا، چرن سروور اشنان کرائیا۔ چڑھنا پئے نا کوئی ڈنڈا، اکو ڈنڈاوت وچ
منزل پار کرائیا۔ لبھنا پئے کوئی نہ کنڈھا، تٹ کنارے لیکھا دئے مُکائیا۔ پھیرنا پئے نہ کوئی کھنڈا، نام چند پرچنڈ آپ چمکائیا۔ پوجنا پئے
نہ کوئی جنڈا، نرگن نور نظری آئیا۔ انتر آتم کرے ٹھنڈا، اگنی اگ نہ کھئے تپائیا۔ سچ دوار جاوے لنگھا، اندر وڑ کے سوہا پائیا۔
سیج سہائے پیار پلنگا، وچھوڑا پلک نہ کھئے رکھائیا۔ نام وجائے حق سرنگا، سُر تال دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ منوآ من نہ رہے نورنگا،
گوبند اپنی خوشی پرگٹائیا۔ سچ دوارے بنا کے بندھ، بندگی اکو اک درڑائیا۔ لکھ چوراسی رہے نہ پھندا، جم کی پھانسی نہ کھئے
سزائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، پڑدا لابوے بنگ برہما، پاربرہم پرہہ اپنا بھيو چُکائیا۔ ست کہے پرہہ تیرا نام

سدا سمرتھ، سیمیہ سیمیہ سُہائیا۔ مہا سدا اکتھ، رسنا جہوا نہ کھئے وڈیائیا۔ پردے اندر جاوے وس، وشو رنگ چڑھائیا۔ بول جیکارا
 الگھ، لکھیا لیکھ مٹائیا۔ سرشٹی نالوں کر کے وگھ، درشٹی پڑدا دئے چکائیا۔ سانجھا بنا کے جس، سوہنگ ڈھولا دئے پڑھائیا۔ نیر
 کھول کے اکھ، آخر منزل اک وکھائیا۔ لچ پت لئے رکھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ چرن کول پردے اندر لئے ڈھک، اوڈھن اپنا نام دسائیا۔
 جن بھگتاں اندر سچا دے کے رس، رسیا ہو کے کرے رسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر،
 مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھر دا مارگ لاوے سچ، سچ کرنی کار کھائیا۔

* ۱۷ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ شنگارا سنگھ دے گرہ پنڈ بھلائی پُر ڈوگرا ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے پرہہ تیرا نام وڈا اُجل، نرمل نرمل نظری آئیا۔ من واسنا رہن نہ دیوے کوئی گنجھل، کوڑی کیریا گڑھ ٹڑائیا۔
 نندا وچ نہ رہے چُغل، کوڑ گڑیارا باہر کڈھائیا۔ من واسنا رہے نہ مُغل، مورا کھ مُگدھ دئے سمجھائیا۔ اشارے والی جھوٹھی کرے
 کوئی نہ اُنگل، پنچہ تیرا نام نظری آئیا۔ جلیباں والا رہے نہ کُنڈل، گھنڈی اپرا دھ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیریا کر، سب دی واسنا آوے سُنکھن، گندگی وچوں سُنکدھی آپ پرگٹائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ تیرا نام سب دا سوامی، سما سما
 سمجھائیا۔ تیری صفت دی گاوے بانی، بان نیرالا تیر چلائی۔ تیرے پریم دی دتے کہانی، گا گا خوشی منائیا۔ تیرے رس دا دیوے
 امرت پانی، پی پی شانت کرائیا۔ تیری جوت دا بخشے نور نورانی، اندھ اندھیر مٹائیا۔ تیری منزل دا دسے پد نربانی، نربان پد
 سمجھائیا۔ تیرے گرہ دا دتے سچ مکانی، مقام اکو سوہا پائیا۔ جتھے وسے نہ کھئے ڈرائی، دئی دویت نظر کھئے نہ آئیا۔ منڈل دسے نہ
 کھئے اسمانی، جسمانی دھار نہ کھئے پرگٹائیا۔ شرع کرے نہ کھئے بے ایمانی، بیوہ روپ بدلایا۔ تیری ہووے نہ کھئے بدنامی، بدیاں دا بدلہ نہ
 کھئے وکھائیا۔ سچ دوارے تیرا جلوہ نور نورانی، ظہور وچ تیری بے پرواہیا۔ تون کامل مُرشد دو جہانی، مُریداں ویکھ خوشی منائیا۔
 تیری مُحبت آخر تون آخر منزل روحانی، رُوح بُت وجے ودھائیا۔ جتھے ملے کلمہ حق پیغامی، پیغمبراں والی پڑھائیا۔ جھگڑا رہے نہ
 کوئی دیوانی، دعویٰ پوریلے جنم دا لیکھے لئے لگائیا۔ ایہو تیری وڈی مہروانی، جُگ جُگ بھگتاں پیج رکھائیا۔ کلجگ انت سری

بھگوت، مہاراج شیر سنگھ دی دے کے نشانی، نشیاں وِشیاں وِچوں باہر دتا کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، تیرے قدماں توں قُربانی، جس پدماں وِچوں گُرمکھ لے اُٹھائیا۔

* ۱۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ بھلائی پُر ڈوگرا ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے پرہ تیرا نام انرس میٹھ، رسنا رس نہ کھئے سمجھائیا۔ سد وسے دھام انڈیٹھ، جگ نیتز نظر کیسے نہ آئیا۔ کایا چولی چاڑھ رنگ مجیٹھ، دُرمت میل دھوائیا۔ مٹھا کرے کوڑا ریٹھ، وکھ امرت دئے بدلائیا۔ کدے نہ بدلے پٹھ، جن بھگتاں مُکھ صلاحیا۔ جگ چوکڑی بدلن والا ریت، ریتوان اک ہو جائیا۔ بناونہارا مندر مسیت، شودوالے مٹھ دئے سمجھائیا۔ اُچاؤنہارا ساچا گیت، نام ندھان درڑائیا۔ وکھاونہارا ہست کیٹ، اُچاں نیچاں بھيو کھلائییا۔ دھرم دوارے بنہنہارا ریت، سجن بے پرواہیا۔ سب دے وسنہارا چیت، من منوا ٹھگوری نہ پائیا۔ پرکھنہارا نیت، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ سرب نوں جائے جیت، درہ وچ نہ کھئے بھرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرا نام سدا اتیت، ترے گن وچ نہ کھئے بھرمائیا۔ ست دھرم کہے پرہ تیرا نام نرالا، نراکار تیری صفت صلاحیا۔ بھيو کھولے پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری دے سمجھائیا۔ پڑدا لاپے دین دیاالا، دیاندھ دتے تیری بے پرواہیا۔ سچ وکھائے سچی دھرم سالا، دھرم دوارا اک پرگٹائیا۔ جن بھگتاں لیکھے لائے کیتی گھالا، گھائل ہو کے مائل ہو کے آئل ہو کے مُسائل وچ جو تیرا نام دھیائیا۔ گُرمکھ حل کرے سوالا، مُشکل پینڈا دئے مُکائیا۔ تیرے گرہ دا دس احوالا، ٹھانڈے در دئے پُچائیا۔ جتھے ملے نہ کھئے خیالا، جاگرت جوت ہووے رُشنائیا۔ تیرے پیار دی بن کے مالا، من کا منکا دئے بھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، ساچا نام دس سُکھالا، سُکھ ساگر وچ سُکھ روپ جائے سمائیا۔

* ۱۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ بھلائی پُر ڈوگرا ضلع امرتسر * *

ست دھرم کہے پرہ تیرا نام میرا سچا سچن، سمجھ توں پرے کرے پڑھائیا۔ جن بھگتاں جگ جگ آوے پڑدے کجبن، مہروان
 ہو کے دیا کھائیا۔ ست پرکاش ہو کے آوے جگن، جاگرت جوت اندھ اندھیر مٹائیا۔ جن بھگتاں مکھ لگاؤن آوے سگن، آتم پرما تم
 میل ملائیا۔ کوڑی کریا اندروں آوے کڈھن، ہوکا حق نام سنائیا۔ سنت سہیلے آوے لبھن، مانو ذاتی پھول پھولائیا۔ جگت وکارا
 آوے دبن، دھر دا پڑدا ایک پائیا۔ کلجگ کوڑی کریا جڑ آوے وڈھن، ساچی کل آپ دھرائیا۔ دھر دا دھرم لوک مات آوے
 چھٹن، دھرنی دھرت دھول نال ملائیا۔ بھاگ لگاوے کایا ماٹی بدن، بدلہ چکاوے تھاوں تھائیا۔ گرمکھ گر گر آوے سدن، سنیہڑا
 لوک مات پچائیا۔ گرسکھ چلو اپنے وطن، بے وطنان دئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور،
 تیرا ناؤں صفت صلاحیا۔ ست دھرم کہے پرہ تیرا ناؤں بھیو کھلائے جگ ایشر، جگیشر صفتاں وچ صلاحیا۔ تیری وڈیائی کرائے کولوں
 مئیشر، تامس دئے گوائیا۔ ڈھولے گائن رکھیشر، رکھی مئی دھیان لگائیا۔ تیرا بھیو کھلائے گورکھ برہما دس کے ایشر، ایش جیو نال
 وڈیائیا۔ جن بھگتاں مان وڈیائی دیوے شیکھر، شہنشاہ ہو کے دیا کھائیا۔ ترے گن مایا اگنی سڑن نہ دیوے ایندھن، دھواں دھار نہ
 کھئے وکھائیا۔ غفلت سون نہ دیوے نیندر، آس کوڑا دئے چکائیا۔ سوامی ہو کے وسے چیتن، چیتن سرتی آپ کرائیا۔ درگاہ ساچی بنے
 میتن، مٹر پیارا اک اکھوائیا۔ دھر دی دسے سچ پریتن، پریم ہو کے پریم ودھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا دس کے گیتن، گیت گویند دئے
 سمجھائیا۔ جھگڑا مکائے اوچ نیچن، راؤ رنگ اکو رنگ رنگائیا۔ ساچا کلمہ دئے حدیثن، حاضر ہو کے دئے سمجھائیا۔ جن بھگتاں دے
 کے دھر دی بھیکھن، بھیچھیا اکو جھولی پائیا۔ ویراگ تیاگ جاگ وچوں مول نہ دیوے چیکن، ساچا نور کرے رشنائیا۔ برہوں وچ نہ
 مول اڈیکن، سنمکھ ہو کے درس دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
 وشنوں بھگوان، ایک چھتر جھلن تیرے سیسن، سر سر ہوویں آپ سہائیا۔

* ۱۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ اجیر سنگھ دے گرہ پنڈ بھلائی پُر ڈوگرا ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے پرہہ اپنا سچا نام دس گاؤنا، جن بھگتاں دے سمجھائیا۔ پردے ہر جو آ جائے وساؤنا، جگت وشیاں وچوں
 باہر کڈھائیا۔ گھر سوامی درشن آ جائے پاؤنا، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ وچھڑے ستگر آ جائے مناؤنا، نیوں نیوں سیس
 جھکائیا۔ ساچے مندر آ جائے وساؤنا، ساڈھے تین ہتھ ڈیرہ لائیا۔ تیرے چرن دھوڑ آ جائے نہاؤنا، دُرمت میل دھوائیا۔ تیری سیجا
 ساچی آ جائے سؤنا، جگت ترشنا آگ نہ کھئے تپائیا۔ تیرا درشن بن لوچن نیناں آ جائے پاؤنا، نج اکھ دے گھلائی۔ لکھ چوراسی پھند آ
 جائے کٹاؤنا، جم کی پھاسی نہ کھئے لٹکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں تیرے آگے واسطہ پاؤنا، گل پلّو سیس جھکائیا۔ تُوں چھڈ دے بھگتاں
 نُوں ترساؤنا، مہر نظر نال لیکھا دے چُکائیا۔ بن بھگتاں تیرا نام نہیں کیسے دھیاؤنا، لوک مات ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دے سچ ور، ستجگ ساچا ست آس رکھائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ اپنا نام دس دے کہنا، کہہ
 کہہ شکر منائیا۔ سرنگت سچ سرنائی دسدے بہنا، بہ بہ اوٹ تکائیا۔ ساچے نیتر درشن کرنا دس دے نیناں، نراکار نرنکار سوہا
 پائیا۔ تیرا بھانا آ جائے سہنا، روگ سوگ چنتا دکھ نیڑ کھئے نہ آئیا۔ تُوں میرا میں تیرا آد جگاد جگ چوکرئی جن بھگتاں لہنا دینا، دے
 دے کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، ٹھاکر ہو کے جن بھگت نہ کھئے ٹھکرائیا۔
 ست کہے پرہو بھگت ادھارنا تیرا کم معمولی، مہر نظر اک اٹھائیا۔ تُوں صاحب سلطان جگت پت اصولی، اصل سکھیا دے درڑائیا۔
 جھگڑا رہے نہ پیغمبر کیسے رسولی، اسم قسم اپنی نال ملائی۔ آگے تیریاں بھگتاں توں کرے نہ کھئے وصولی، لیکھا منگن والا رہن کھئے
 نہ پائیا۔ تیری آتم پرما تم رہے نہ بھولی، اٹھل دے سمجھائیا۔ تُوں آد جگادی وڈ قانونی، قاعدے گر اوتار پیغمبراں رہیا درڑائیا۔
 کلجگ انت ساچے سنتاں کولوں کرا لوپن نہ حکم ادولی، بھانے اندر لینا چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نہکلنک
 نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جھگڑا رہے نہ کھئے بیرونی، اندرونی لیکھا اپنے نال رکھائیا۔

* ۲۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ مادھا سنگھ جتھیدار دے گرہ پنڈ چیا ضلع امرتسر *

اگی ساون کہے پرہ تیری پریم پیار دی برکھا، کوٹن کوٹ کوٹ برکھاں پچھوں رہی برسائیا۔ پیوے رس جو بھگت سُہیلا گیا پرکھا، آگے پرکھ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ رحمت وچ آ کے مہروان کیتا ترسا، ترس وچ حرص دینی مٹائیا۔ سچ دوارے سچکھنڈ نواسی ہو کے دینا درسا، درشن وچ دید دینا کرائیا۔ چنتا سوگ غم رہے کوئی نہ ہرکھا، ہوس کلجگ کوڑی دینی مٹائیا۔ امرت دھار تیری یاد کراوے سرسا، صدیاں دا سدا سہجے رہی جنائیا۔ گرمکھاں دا پورب لاه قرضہ، مقروض لیکھا دینا مکائیا۔ اپنے ملن دی پوری کر غرضہ، خواہش گرمکھاں نال ملائیا۔ پُرکھ اکال ہو کے پورا کر فرضہ، عدل انصاف اپنے نال کرائیا۔ کیسے دا ہووے مول نہ حرجا، حاضر ہو کے لیکھا دینا چکائیا۔ ابناشی کرتے گرمکھاں دا اکو جہا رکھنا درجہ، وڈا چھوٹا نہ کھئے بنائیا۔ گرمکھاں اپنے حکم دا پاوے کدے نہ پرچہ، مہر نظر نال جگت پار کرائیا۔ دیاوان ہو کے اپنے نام دا سب دی کئی بٹھدے خرچہ، ایتھے اوتھے توٹ رہے نہ رائیا۔ جن بھگتاں اندر تیرے پریم دا رہے چرچا، چرچ گرجا لیکھا جان مکائیا۔ صاحب ستگر ہو کے ساچا دینا نسچا، نہچل دھام دینی وڈیائیا۔ غریب زانیاں نال لائیں نہ کھئے داؤ پیچا، سر اپنا سمرتھ ہتھ رکھائیا۔ تیرا نام ندھان دو جہان تکھا نیزہ، نیر نین دینا بنھائیا۔ پاربرسم پت پریشور تُوں بھگتاں کارن آئیوں اُچیچا، اُچ پدوی دے مالک خالق فرش خاکی اُپر سوہا پائیا۔ کچھ یاد کر ماچھوواڑے دی سیجا، جس کارن گویند بھیجا، نرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ سمرتھ سوامی تیری خالی بھئے کدے نہ جیبا، سب دا مالک بھٹیا بن بیبا، سٹیا صاحب سلطان اکھوائیا۔ سری بھگوان پن تیری کرپا جن بھگتاں لوک مات نہیں وسیبا، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ کرپا کر کھول دے بھیتا، بھجن بندگی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پُرکھ اکال تیرے ورگا اور نہ جیڈا، اُچ اتھاہ اگم نہ کھئے وکھائیا۔ تیرے ہتھ سمرتھ دین دنی دی ریکھا، رکھیاں مٹیاں سمجھ کھئے نہ آئیا۔ دھن وڈیائی جے وسیوں بھگتاں دیسا، بھگت دوارے سوہا پائیا۔ اپنی جھولی پا لے پورب لیکھا، آگے منگے کھئے نہ رائیا۔ وسنا دور نہیں پردیسا، پرتھمی آکاش دینا تجائیا۔ رہنا سدا جن بھگتاں تیرے چرن ہمیشہ، ہم ساجن اک بنائیا۔ تُوں مالک بن کے دھر نریشا، نر نرائن ہونا سہائیا۔ آد جگادی ایکنکار ایکا، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کوٹاں وچوں تھوڑیاں رکھی تیری ٹیکا، ٹکے مستک دھوڑی دینے لگائیا۔ جنہاں کارن پیج سوارن

گوہند بال چڑھائے بھیٹا، بھیٹیاں گلے لگائیا۔ پُرکھ اکال دا بن کے بیٹا، پتا اکو اک سمجھائیا۔ اوسے گوہند دا رکھ لے چیتا، جو چتاوئی وچ دِرڑائیا۔ اوس وڈ کِرسا نے دا وڈا کھیتا، جس وچ لکھ چوڑاسی بوٹا رہیا مہکائیا۔ سب دے نال سانجھا کر دے ہیٹا، دوسر دھار نہ کھئے جنائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت اکو بن سرب دا نیتا، نت دا مالک نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں اُپر گھر گھر تیرا امرت برسے میگھا، جو نوواں گر تیغ بہادر منگ کے گیا تیغا، ترے ترے تیری آس رکھائیا۔

* ۲۳ ساون شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر *

اگی ساون کہے پرہ دا کھیل دو جہان جگ لئی، جگ جگ دئے وڈیائیا۔ جس پنج دھار ریشیاں والی سد لئی، بل باون مؤل چکائیا۔ نرگن نور جوت پرکاش آپ اپنی وچوں کڈھ لئی، اکل کلا کلجگ آپ ورتائیا۔ مہر کر اُپر شاہ رگ لئی، رگ یجر اتھربن سام لیکھا گئے مکائیا۔ پرگٹ ہو کے بھگت بھگوان سرحد لئی، بندی خانہ توڑ ٹڑائیا۔ کھیل کرا کے اج لئی، اجل منزل توں دتا پچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھر دا حکم آپ ورتائیا۔ اگی ساون کہے میرا سما نہیں ہویا سمپت، راہ اگلا ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکال کھیل کھیلنا صحیح سلامت، ست دھرم دی ساچی کار کھائیا۔ جن بھگتاں اندروں کڈھنی کوڑی علامت، بے علمان توں عالم دینا بنائیا۔ ضامن ہو کے دینی ضمانت، جہاں توں لینا چھڈائیا۔ بل دی سانہہ کے رکھی امانت، باون اپنا پورا فرض کرائیا۔ ریشیاں اندر نام نیامت، نرگن سرگن دینا ٹکائیا۔ سچ دوارے رہے نہ کھئے ممانت، مہان خانہ پرہو دوارا دینا جنائیا۔ جگت بدھی رہے نہ کھئے سیانپ، چرن سرن وڈی وڈیائیا۔ مورکھ مگدھ نہ رہے آنجانت، سوجھ سمجھ اک دِرڑائیا۔ منوآ من نہ کرے بغاوت، کوڑی کِریا نہ کھئے لڑائیا۔ اگی ساون کہے میری منظور ہوئی دعوت، رشی پچھلے گئے آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پورب لیکھ ویکھ وکھائیا۔ اگی ساون کہے آئے رشی مہا رکھیشر، رکھ مَن سار کھئے نہ آئیا۔ پرہ چرناں دے وڈ تپیشر، تپی تپدیاں توں پرے دیاں ہٹائیا۔ مہا سندنے سدا مُنیشر، پردے ہر ہر دھیان رکھائیا۔ میلا کر جگت پت ایشر، جگدیشر سیو کھائیا۔ ملما

رہے کوئی نہ پیتل، سونا کنچن روپ وٹائیا۔ سوامی سدا سہیلا میتل، مٹر اکو اک منائیا۔ آتم پر ماتم کر کے کیرتن، کیرت اپنی رہے کھائیا۔ اینھے اوتھے کدے نہ ولکن، غمی چنتا نہ کھئے ستائیا۔ گرمکھو ٹھاڈی سیوا جیہڑی وچ کرائی تلکن، تلکن بازی توں لیا پچائیا۔ بھگتی دا لیکھا چھن وچ آوے پرکھن، پرکھیا ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ سیوا نال بھاؤ ہویا درشن، سچ چند رُشنائیا۔ جس کارن جُگ چوکڑی ترسن، کوٹل کوٹ رکھ مَن سادھ سنت دھیان لگائیا۔ ویراگی تیراگی تیاگی ہو کے تڑپھن، رو رو دین دُہائیا۔ جگت وکار رہے اٹکن، پندھ پار نہ کھئے کرائیا۔ سو صاحب سوامی ٹھاڈے اُتے کر کے ترسن، ترکھا جنم جنم بُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہروان ہو سہائیا۔ اگی ساؤن کہے میرا لیکھا لیکھا نہیں باقی، بقایا اپنے ہتھ رکھائیا۔ دُھر دا بن کے آپ ساقی، پیالہ سہج سہج پیائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیری راتی، رُتڑی اپنے وچ چُھپائیا۔ یاد آئی باؤن والی پاتی، بل ہتھ وچوں۔ جس دا کُچھ لیکھا پرہ دی بھانتی، سمجھے کھئے نہ رائیا۔ کلجگ اتم بنی ساکھی، ساکھیات دئے وڈیائیا۔ اک کنیا دی منئی آکھی، بھوگ گھر گھر لگائیا۔ پنجاں دی ریشیاں وچوں ہونی اتم ذاتی، تیراں سو ستاسی ملے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال بننا ساتھی، سگلا سنگ بنائیا۔ بل دی یاد آؤنی گاتھی، پچھلا حال سُنائیا۔ جس نوں باؤن پُچھیا، ملیا پُرکھ ابناشی، رشی سچ دے سمجھائیا۔ اوس دے اندروں آئی ہاسی، ہس کے دتا سُنائیا۔ وچھوڑے وچ ہوئی اداسی، بل دوارے ملیا نہ بے پرواہیا۔ منزل پوری ہوئی نہ گھاٹی، پینڈا پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ باؤن کھا پچن دساں ساچی، ست ست دِرڑائیا۔ تُوں منی میری آکھی، بن اکھراں دیاں پڑھائیا۔ کھیل ہووے کھلا پاتی، پت پریشور ویس وٹائیا۔ تیری بدل کے پھیر حیاتی، جیون جیون وچوں وکھائیا۔ گوہند تیرا ساتھی، سگلا سنگ نبھائیا۔ پریم دھار ملے پرہاتی، سندھیا روپ نہ کھئے بدلائیا۔ پھیر ہووے مات نجاتی، پُرکھ اکال دیوے وڈیائیا۔ تیری سیوا بہہ بدھ بھانتی، بھاؤنا اپنے نال ملائیا۔ امرت میگھ برسے بوند سواتی، ہر سنگت مُکھ چوائیا۔ تیرے ہتھ پھڑا کے داتی، داتار خوشیاں نال اپنی کار لگائیا۔ پچھلے ہونے تیرے جماعتی، سوہنا سنگ بنائیا۔ ایہہ کھیل بہہ بدھ بھانتی، بڈھی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ لیکھا لیکھا نہ جائے وچ کتابی، کُتب خانیاں وچ نہ کھئے چُھپائیا۔ لہنا دینا نہیں کوئی حسابی، انکڑیاں وچ نہ کھئے گنائیا۔ صفتاں وچ گائے نہ کھئے ربابی، تند ستار نہ کھئے شنوائیا۔ بنک سہائے نہ کھئے محرابی، مجلس حق نہ کھئے بنائیا۔ جس ویلے کلجگ انت موڑھ مُگدھاں دی ودھی آبادی، سرشٹی بھلے بے پرواہیا۔

اوس لہنے دی ہووے شادی، جس دا شادیانہ وجے چائیں چائیا۔ رويداس دیوے پریم دی دادی، داد اکو نظری آئی۔ سرتی ہووے جاگی، شبد ہووے شنوآئی۔ لاؤنی پئے نہ کھئے سمدھی، من کا منکا نہ کھئے بھوآئی۔ دُرمت میل رہے نہ داغی، پتت پُنت کرائیا۔ کِریا کرے موہن مادھو مادھی، مدھر بین سہج سُکھدائی۔ نرگن نرور بدل سوانگی، سوانگ اپنا دئے جنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کرائیا۔ اگی ساون کہے رشیو تہادی سیوا دھن، رشتہ ملیا بے پرواہیا۔ جنی وڈیائی دھن، جس جن کے سیو کرائیا۔ ترشنا مٹی تن، اگی تت بُجھائی۔ نام سُنائے کن، کرماں دا روگ کٹائی۔ جنم دا بیڑا بٹھ، پرہہ اپنے کندھ اٹھائی۔ بھيو کھلا کے ہنگ برہم، پاربرہم دتا درڑائی۔ تہاڈا سِپھل ہویا جنم، لیکھا آگے منگے کھئے نہ رائیا۔ پورا ہویا پرن، پرما تم وچ سمائی۔ من کا رہے نہ بہرم، بھانڈا بہرم بھنائیا۔ کم کاج سیوا کردیاں نہیں کوئی شرم، شرع توں باہر لیکھا دتا کرائیا۔ سانجھا کر کے دھرم، دھرماتما بنا کے دیوے مان وڈیائی۔ آگے اپنی کرنی آیا کرن، کرتا پُرکھ دئے سمجھائی۔ پنجان نے پنجھی، ساون توں منگنی سرن، بٹھ مستک اُتے ٹکائی۔ رسنا ڈھولا سچ پڑھن، نعرہ سچ سُنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ اگی ساون کہے اگی اگی اگی لیکھ، پن لکھت لکھت لکھت سمجھائی۔ جس دی یاد رہے ہمیش، لوک مات نہ کھئے مٹائی۔ جس دا وچولا دس دسمیش، دو جہاناں جوڑ جڑائی۔ اتم کر کے دوائے دا ایک، ایک دوا گندھ پوائیا۔ بھگتاں سانجھی کر کے ٹیک، ٹکے مستک دئے لگائی۔ قلم شابی والا لیکھ، کوئی میٹ نہ سکے اولیاں شیخ، پیغمبر ویکھ خوشی منائی۔ تہاڈا سہنجنا کر کے دیس، دشا اپنی دئے جنائی۔ جتھے جھکدے وشن برہما مہیش، شنکر سیس نوائیا۔ گر اوتار پیغمبر ہندے بھیٹ، تن ماٹی وجود سیو لگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا لیکھ وچ لئے رکھائی۔ اگی ساون کہے میرا لکھیا نہ کھئے لیکھا، وقت ویلا گیا وہائی۔ حکم دیوے نر نریشا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دا جگ چوکری گر اوتاراں پیغمبران نال لوک مات ٹھیکا، حصے نام والے پائیا۔ سو کھیلے اپنی اگمی کھیدا، خلق سمجھ کیسے نہ آئی۔ اپنے جہا بن کے اپنے جیڈا، دوجا سنگ نہ کھئے ملائی۔ اکھراں وچ دسے کیسے نہ بھیدا، بانیاں وچ بہرم نہ کھئے ٹڑائی۔ اکل کل دھاری بن کے اچھل اچھیدا، اکل کل اپنی کار کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پورب لیکھا رسیا مکائی۔ پورب لیکھا بڈھ نڈھ بال، جوین جوان اکو رنگ وکھائی۔ پریم پریتی اندر وکھا

سچی دھرمسال، دھرم دوار دتا سہائیا۔ گرمکھ سوہنے پرگٹا کے لال، اٹلڑے ہیرے رہیا جنائیا۔ سیوا وچ کمال، کمالا کبیر دا نیوں
 نیوں لاگے پائیا۔ دُھر دا کھیل بے مثال، مسل وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ بردا جانے نہ کھئے وشال، بڈھی بودھ نہ کھئے درڑائیا۔ جنہاں گھالی
 سچی گھال، لیکھے دُھر دے لئے لگائیا۔ دیناں بندھپ دین دبال، دیاندھ آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی نہکلنک نرائن نر، نر ہر در اپنا رنگ رنگائیا۔

* ۲۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ بلونت کور دے گرہ امرتسر *

ستجگ سری بھگوان پُرکھ اکال دی اکو ہووے پوجا، کلجگ کوڑی کریا مایا ممتا موہ وکار رہن کھئے نہ پائیا۔ چار ورن
 اٹھاراں برن سریشٹ سبائی مارگ رہے کوئی نہ دوجا، ایشٹ دیو سوامی انترجامی اکو اک منائیا۔ جن بھگتاں گرمکھ ساچے سنتاں نیج
 لوچن کھلے نین تیجا، پڑدا اوبلا کایا مندر اندر دئے اٹھائیا۔ پاربرہم برہم آتم پرماتم میل ہووے ساچے میتا، ساک سجن سین کھول نین
 اکو اک نظری آئیا۔ ست دھرم نو کھنڈ ست دیپ چلے ساچی ریتا، دین مذہب ذات پات اوچ نیچ رہے نہ کھئے لڑائیا۔ پروردگار
 سانجھا یار کر کے کھیل اگم اتہاہ انڈیٹھا، جگت نیتز دین دنی نظر کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سدا سہیلا اک اکیلا ایکنکار اپنا حکم ورتائیا۔ ستجگ تیرا چار کُنٹ دہ دشا اکو ہووے پاٹھ، سمرن جوگ ابھياس پرہ
 اپنا نام چپائیا۔ کایا مندر اندر سچ سروور وکھائے لیکھا چکے آٹھ ساٹھ، نیر سیر امرت دھار اگمی مکھ چوائیا۔ انحد شبد انادی دُھن
 آتمک وجائے ساچا ناد، جگت ساز لیکھا دئے مکائیا۔ نرمل نور ظاہر ظہور جوت کرے پرکاش، اندھ اگیان سری بھگوان کایا ماٹی دئے
 چکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرماتم دس کے ساچی گاتھ، مانو مائکھ مانس کرے اک پڑھائیا۔ مہروان ٹھاکر سوامی پرم پُرکھ رگھناتھ،
 ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی اکو ناد وجائیا۔ گرمکھ سنت سہیلے کلجگ انت کوڑی مایا وچوں جان جاگ، آس نندرا
 رہن کھئے نہ پائیا۔ پرہ ملن دا من بڈھی توں پرے اچے ویراگ، جگت واسنا وچ نہ کھئے ہلکائیا۔ ستگر پریم کرے کوڑ کایا کیڑ ہنس
 کاگ، مانک موتی اپنا نام چوگ چکائیا۔ دُرمت میل اندر باہر گپت ظاہر رہن نہ دیوے داغ، پتت پتت پتت پاون دئے کرائیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سَتجگ تیری ساجن دیوے ساج، کلجگ کوڑ کُٹب لیکھا دئے مُکائیا۔ سَتجگ تیرا سچا اِکو اُپجے نام، ناؤں نرنکار آپ دِرڑائیا۔ لکھ چوڑاسی اِکو نظری آئے رام، جو ہر گھٹ رمیا سوہیا پائیا۔ نام سندیشہ اگتی دیوے حق پیغام، پیر پیغمبر گر اوتار اپنا حُکم منائیا۔ جس نوں سَتجگ تریتا دواپر کلجگ کردے گئے سلام، نمو نمو کہہ کے سارے سیس جھکائیا۔ سو کھیل کرے سری بھگوان، پاربرہم پت پریشور اپنا حُکم منائیا۔ جس دا برہمنڈ کھنڈ حُکم چلے زمیں آسمان، گگن گگنتر اِکو منتر نرنتر اپنا آپ سمجھائیا۔ ست دھرم ست ستواد جھلائے سچ نشان، جگت نشانے کوڑ دئے مٹائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں بن کے حُکمران، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا حُکم منائیا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر بھوکھتاں وچ کردے گئے بیان، سو صاحب سُلطان دُھر دا مالک اپنا حُکم منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سَتجگ ساچے دیوے ور، لوک مات ساچی دات تیری جھولی پائیا۔ سَتجگ ساچے تیرا اِکو ہووے سچ دوار، دوارکا نواسی جتھے سیس نوایا۔ جتھے آد جگاد جگ چوکرئی نام ست دا بھریا رہے بھنڈار، اتوٹ اتٹ اگم اتھاہ اپنے وچ چھپائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں دیندا رہے سدا جگ چار، ست ستوادی آپ ورتائیا۔ کرنی دا کرتا قُدرت دا قادر کرے کھیل اپار، اپرپر سوامی اپنا حُکم ورتائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت شبد اگتی دُھر فرمانے کرے خبردار، بے خبراں خبر پُچائیا۔ سریشی دریشی دئے ہلار، کایا کعبہ کائنات حق مقام بھیو ابھیدا دئے کھلائییا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی آتم پرماتم پاربرہم برہم ملے سچا یار، میت مُرارا وچ سنسارا اِکو نظری آئییا۔ کلجگ کوڑ گڑیار کرے خوار، سَتجگ ساچے تیرا سہائے بنک دوار، در دروازہ اِکو اک سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ست ستوادی اپنی کھیل رچائیا۔ سَتجگ تیرا ہووے اِکو جاپ، رسنا جہوا بئی دند ڈھولے سرب گائیا۔ جنم جنم دا رہن نہ دیوے کیسے پاپ، کوٹ جنم دے پاپی لئے ترائیا۔ رُوح بُت دوویں کرے پاک، پت پُنیت لئے بنائیا۔ شبدی شبد ہووے اتفاق، من چنچل نہ کھئے چٹرائیا۔ من وکارا کرے گھات، شبد کھنڈا اِک رکھائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، سَتجگ ساچے ساچا چند چمکائیا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناش، دوجا سنگ نہ کھئے ملائییا۔ نیج گھر واسی ہر گھٹ انتر رکھے واس، نرگن نور جوت کر پرکاش، ایکا ایک کرے رُشنائیا۔ دُھن آتمک سُنائے اپنا راگ، مایا ممتا میٹ جگت وواد، رس اِکو اِک چکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ

اپنی کِریا کر، نام بھنڈارا دے کے بودھ اگا دھ، سَتَجُگ تیرا ساچا مارگ دے لگائیا۔ سَتَجُگ تیرا نام ہووے ایکا ایک، ایکنکار دے وڈیائیا۔ جن بھگتاں بخشے ساچی ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک نام رمائیا۔ انتر انتر کرے بُدھ بییک، باہروں ودیا پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم اندر وڑ کے مندر چڑھ کے ساڈھ تن بتھ کھولے بہیت، نو دوارے پینڈا دے چُکائیا۔ تُوں میرا مے تیرا سچا کر کے بہیت، پتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ نظری آوے نیتن نیت، نج لوچن نین کرے رُشنائیا۔ کوڑی کِریا میٹے کلجگ بھیکھ، پاکھنڈ و بھچار دے گوائیا۔ ترے گن مایا مائل نہ لائے سیک، اگنی تت نہ کھئے جلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، چرن کول بخشے ساچی ٹیک، دھرنی دھرت دھول اُپر دیوے مان وڈیائیا۔ سَتَجُگ تیرا ساچا دھرم، ست ستوادی آپ لگائیا۔ جھگڑا مکے چار ورن، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ لیکھا رہے نہ اٹھاراں برن، ورن آتمک ایکا راگ دھن کرے شنوائیا۔ جن بھگتاں نیتر کھول کے ہرن پھرن، نج لوچن پڑدا دے اٹھائیا۔ کِریا کرے کرتا پُرکھ کرنی کرن، قُدرت دا مالک بے پرواہیا۔ سچ دوارا دس کے دُھر دی سرن، سرناگت اکو دے درڑائیا۔ آون جاون پینڈا مکے ڈرن مرن، لکھ چوڑاسی گیترا دے کٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سَتَجُگ تیرا سچا راہ ستگر شبد بنے ملاح، دوْجا رہن کھئے نہ پائیا۔ سَتَجُگ تیرا اکو نام ہووے دُھر دا شبد، اگنی راگ سنائیا۔ جس نوں متن دین دنی سارے مذہب، ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ایتھ اوتھ دو جہاناں ملے ادب، آداب نال سارے بیٹھے سیس جھکائیا۔ گر اوتار پیغمبر ساچے در جھک جھک مستک لاؤندے قدم، دھوڑی خاک رمائیا۔ جھگڑا مکے تن ماٹی خاکی وجود بدن، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی چاڑھ اکو رنگن، رنگنہارا اپنا نام رنگائیا۔ سَتَجُگ تیرا ست ستوادی چلے راہ، رہبر اکو اک نظری آئیا۔ جس نوں کھندے جلوہ گر خُدا، مقامے حق سو بھا پائیا۔ پت پر میثور کر کے سیس رہے جھکا، ابناشی کرتا کہہ کے ڈھولے رہے گائیا۔ سو پُرکھ نرنجن کہہ کے مستک دھوڑی لاؤندے چہا، ہر پُرکھ نرنجن کہہ کے اپنا آپ بھیٹ کرائیا۔ سری بھگوان کہہ کے سارے ہندے فدا، فطرت اپنی رہے گوائیا۔ ابناشی کرتا کر کے سارے کرن دُعا، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ پارہم من کے واسطہ رہے پا، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ برہم روپ نظری آئے سرِشٹ سبا، دوْجا ویس نہ کھئے وٹائیا۔ پنج تت اندر سارے رہے سُہا، اپ

تیج وائے پرتھی آکاش دُھر دی بنت بنائیا۔ رجو طمعو ستو ساچا سنگ رہی نہا، آد جُگاد جُگ چوکرئی ساچی سیو رہی کھائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت بنے تیرا ملاح، پت پرمیشور سیوا آپ کھائیا۔ گُرمکھاں گُرسکھاں جن بھگتاں صوفی فقیراں کوٹن کوٹ جنم دے بخش کے گناہ، مہر نظر نال پار ترائیا۔ نرگن ہو کے سرگن پکڑے بانہ، پار کنارہ ہر نرکارا اکو دئے وکھائیا۔ مہروان محبوب ہو کے سر دیوے ٹھنڈی چھاں، شاہ پاتشاہ سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ستجگ تیرا سچ دوارا سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی دئے سہا، ست ستوادی اپنا نرگن نور جوت کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جُگاد جُگ چوکرئی نت نوت نرگن سرگن اپنا کھیل رہیا رچا، کھانی بانی شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن نام سندیشہ صفتاں صفت صلاحیا۔

* ۲۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ آندلُو ضلع لدھیانہ *

ستجگ سچکھنڈ دوارے ملے سچ اوٹ، پُرکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھا یار ہووے سہائیا۔ شبد اگئی ستگر ساچا لائے ایک چوٹ، چوٹی چڑھ کے سچ دوارے کھڑ کے بھیو ابھیدا آپ گھلائی۔ کلجگ کوڑی کریا جگت واسنا من ممتا کڈھے کھوٹ، ہوئے ہنگتا کوڑ وکار لوک مات رہن کھئے نہ پائیا۔ جھگڑا مکاوے دین مذہب ذات پات ورن گوت، آتم پرما تم پاربرہم برہم بھیو دئے چکائیا۔ لیکھا مکائے جگت ودیا من بدھی سوچ، انہو دھار اپنا لیکھا دئے درڑائیا۔ دین دیال سد کیرپال آسا منسا پوری کرے گر اوتار پیغمبر جس توں رہے لوچ، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی جس دا دھیان لگائیا۔ ایک نام ندھان دو جہان برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال بہت، صفتی نام لیکھا دئے چکائیا۔ اکو ڈنکا وجے چوڈاں لوک چوڈاں طبق پرلوک، اکو حکم کرے شنوائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں چنتا غم رہن نہ دیوے کوئی نہ روگ، مایا ممتا ہوئے ہنگتا دور کرائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پرما تم نرگن نرگن دے کے ساچا جوگ، سرگن ساچی سکھیا دئے سمجھائیا۔ گھر پرکاش کایا مندر اندر کرے نرگن جوت، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنی دیا کھائیا۔ نام رس نجر جہرنا امرت دیوے دُھر دی چوگ، جگت ترشنا کوڑی اگنی آگ بھجھائیا۔ ایتھے اونھے دو جہاناں ہون نہ دیوے

کدی وِجوگ، دُھر سنجوگی اپنا میل ملائیا۔ سَتجُگ تیرے اندر لیکھا رہن نہ دیوے کوڑ کام کروده، لوبھ موہ ہنکار اپنے اندر
 بہسم کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوارا ایکنکارا اِکو اک وکھائیا۔ سَتجُگ ساچے بخشے ایکا اوٹ اکال،
 اکل کل دھاری اپنی دیا کھائیا۔ سچکھنڈ دوارا وکھا اِکو سچّی دھرمسال، جگت مندران دا لیکھا دئے مُکائیا۔ نرگن دِپیک جوت اگّی
 دیا دیوے بال، تیل باقی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جتھے بیٹھن شاہ کنگال، اوچ نیچ راؤ رنک راج راجان ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جگت
 وچولا لبھنا نہ پئے کوئی دلال، چار گنٹ دہ دشا بھجنا پئے نہ واہو داہیا۔ نام انمولا ملے دُھر دا لال، جس دی قیمت جگ چوکڑی
 سکے نہ کھئے چُکائیا۔ جتھے گر اوتار پیغمبر جلوہ نور تگن جمال، سچکھنڈ دوارا مقارے حق نظری آئیا۔ جھگڑا رہے نہ زمیں اسمان،
 ناد دُھن سُننا نہ پئے کوئی پیغام، پیغمبران والی نہ کھئے پڑھائیا۔ گرُو گردیو دیوے نہ کوئی دان، تتاں والی وست نہ کھئے ورتائیا۔ اک اکلا
 کھیلے کھیل سِری بھگوان، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی ٹھانڈے در سوہا پائیا۔ جس دی مہا آد جُگاد جُگ چوکڑی مہان، قلم
 شاہی لکھ نہ سکے رائیا۔ وشن برہما شو کوٹن کوٹ سپس جھکان، سِر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی لکھ چوڑاسی
 کلجُگ ویکھنہارا مار دھیان، پِن اکھاں اگھ اُٹھائیا۔ جس دا سَتجُگ تربتا دواپر کلجُگ بھوکھتاں وچ کردے گئے بیان، نام اشاریاں
 وچ گر اوتار پیغمبر گئے درڑائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دایلا تخت نواسی پُرکھ ابناشی شاہ پاتشاہ سچا سُلطان، دُھر سنديشہ نر نریشا
 ایکا ایکنکار اک اکلا آپ سُنائیا۔ جس دی چار ورن اٹھاراں برن جیو جنت سادھ سنت متن آن، حُکمے اندر برہمنڈ کھنڈ پُری لوء
 رہیا بھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اِکو اک وڈیائیا۔ سچکھنڈ ساچی اوٹ
 پُرکھ سمرتھ، دوجا نظر کیسے نہ آئیا۔ سَتجُگ ساچے دیوے تیری دات تینوں وتھ، وست امولک آپ ورتائیا۔ دھرنی دھرت دھول
 دھول اُپر دیوے رکھ، رکھیا کرے تھاوں تھائیا۔ جس دا چار جُگ گاؤندے گئے جس، اکھڑ ہو کے ستھر گئے وچھائیا۔ سو دیونہارا
 سب دا حق، پاربرہم پت پریشور ویکھنہارا چائیں چائیا۔ سَت دُلارا دھرم ونجارا کھولے اپنا ہٹ، نام ندھان سِری بھگوان وچ
 ٹُکائیا۔ جگت واسنا کوڑی کِریا لوک مات وچوں دیوے کڈھ، کلجُگ انت جیو جنت وچ رہن کھئے نہ پائیا۔ بھگت بھگوان چار
 ورن بنائے اپنی جد، کھتری براہمن شوڈر ویش وکھرا رہن کھئے نہ پائیا۔ نام ندھان سِری بھگوان سُنائے دُھر دا چھد، چھند اکھراں وچ

لکھائیا۔ نو نو چار پار کرا کے حد، حدود محدود عرش عروج اپنا دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادى برہم برہمادی پاربرہم پت پریشور اپنا حکم ورتائیا۔ ستجگ ساچی اوٹ ایکا ایکنکار، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دا دوارا سچکھنڈ اپر اپار، نرگن نور ہووے رُشنائیا۔ تھر گھر ویکھے ویکھنہار، آپ اپنی اکھ کھلائییا۔ سیوا لاگر اوتار، پیغمبر جگو جگ جگتی اک سمجھائیا۔ بھگت وچھل بن کردھار، گرہ اپنا ویکھ وکھائیا۔ جتھے سدا سدا سدا ایکا دھار، بن گوپی کاہن ساچی راس رہیا رچائیا۔ بن دیا باقی کھلاپاتی کر اُجیار، گھر گمبھیر اپنا نور کرے رُشنائیا۔ سو صاحب سہیلا اک اکیلا لوک مات نت نوت آوے وارو وار، ستجگ تریتا دوپر کلجگ آپ ہنڈھائیا۔ فُدرت دا قادر کرنی دا کرتا سرب عالم کرے پیار، نرگن سرگن سرگن اپنا میل ملائییا۔ ستجگ ساچا مارگ ست ستوادى دتے وچ سنسار، اکل کل دھاری اپنی کل پرگٹائییا۔ سنت سہیلے گرو گرو گر چیلے لکھ چوراسی وچوں لے اُہار، بھگت بھگوان اپنا میل ملائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مندر اکو دئے سہائیا۔ ستجگ ساچی اوٹ ست سوامی آد نرنجن، آد جگادی اکو نظری آئیا۔ دیناں ناتھ سدا درد دُکھ بھہ بہنجن، بھو ساگر پار کرائیا۔ نام ندھان نیتر دیوے انجن، نج نیتر لوچن نین اکھ کھلائییا۔ آتم پرما تم بنا کے ساچا سجن، من واسنا پرے دئے کرائیا۔ کوڑی کِریا جگت ترشنا میٹے اکن، امرت میگھ اک برسائیا۔ سچ دوارا آوے لنکھن، گھر وچ گھر چڑھ کے سوبھا پائییا۔ سچ پریتی آوے منگن، جن بھگتاں انتر آپ اُچائیا۔ کایا چولی چاڑھ اگئی رنگن، ایتھے اوتھے دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ نج آتم پرما تم گرہ نجانند دیوے سچا اک اندن، رس اپنا آپ پرگٹائییا۔ سچ دوارے دُھر دی ڈنڈاوت دتے اگئی بندن، جس بندگی وچوں بندہ بندی خانہ جائے تڑائییا۔ کیسے دا بننا نہ پئے مسندن، مچھندگی وچ سپس نہ کیسے جھکائییا۔ سرتی شبدی ڈوری بجھے تندن، ایتھے اوتھے جگت جہان توڑ سکے کھئے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سورا سربنگن، سمرتھ سوامی اپنا حکم ورتائیا۔ ساچی اوٹ پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتا دیونہار وڈیائییا۔ جن بھگتاں مانس جنم کرے رہ راسی، رستہ مارگ اپنا اک وکھائییا۔ من چندیا کوڑی لاپے اداسی، سنسا روگ دئے گوائیا۔ جیون وچوں بدل دیوے حیاتی، زندگی اپنے نام رنگ رنگائییا۔ دُھر سندیشہ دے کے سچ سناوے ساکھی، ساکھیات ہو کے پڑدا دئے اٹھائییا۔ بھاگ لگا کے ماٹی خاکی، خاک وچ زلدے

سچکھنڈ دوارے دئے پُچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں ہو کے داس داسی، سیوک ہو کے سیوا سچ کھائیا۔ سَتجُگ ساچی اوٹ پارہس، برہم دیوے مان وڈیائیا۔ جس دا آد جُگاد سدا اکو دھرم، ریتی نیتی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ بھگت اُدھارنا جس دا کرم، نہکرمی ہو کے اپنا کرم کھائیا۔ ساچے سنتاں بخشے سرن، سرناگت اکو اک درڑائیا۔ گرنکھاں کھول کے ہرن پھرن، نیج نیتر دئے ملائیا۔ گرسکھاں لگھ چوراسی لیکھا چُکا کے جنم مرن، جم کی پھاسی دئے تڑائیا۔ کوئن کوٹاں وچوں آوے پھڑن، پڑدیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیوے سہارا اکو چرن، امرت جام مُکھ چوائیا۔ سَتجُگ ساچی اوٹ اکو اک سِری بھگوان، بخشنہار سرنائیا۔ جتھے جھلے دھرم نشان، نشانہ کوڑ نہ کھئے وکھائیا۔ بنا اکھراں توں ہووے گیان، بنا ودیا توں کرے پڑھائیا۔ بنا منزل چڑھن توں ملے مقام، مقامے حق ڈیرہ دئے لگائیا۔ جن بھگتاں دے چرناں ہیٹھ دبا کے زمیں اسمان، سورج چند دا لیکھا دئے چُکائیا۔ جگت واسنا نہ رہے دھیان، گن ندھان دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دی اوٹ اک جنائیا۔ سَتجُگ ساچی اوٹ ایکا ایک دسے انترجامی، لگھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت کھوج کھوجائیا۔ نرگن سرگن بن کے بھگت وچھل سوامی، دیناندھ دیناں اناتھاں دیا آپ کھائیا۔ نام صفت سوہلا ڈھولا گا اگتی بانی، بان نیرالا انیالا تیر دئے چلائیا۔ سُرتی شبدی میلا ہووے گھر سجن ساچے بانی، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ نجھر جھرنا امرت رس دیوے ٹھنڈا پانی، بوند سوانتی آپ ٹپکائیا۔ جھگڑا مُکا کے چارے کھانی، انڈج جیرج اُتہج سیتج لیکھا دئے مُکائیا۔ دے کے اکو پد نیربانی، لگھ چوراسی وچوں ناتا دئے تڑائیا۔ کِریا کر شاہ پاتشاہ سچا سُلطانی، سچ دوارے دیوے مان وڈیائیا۔ کلجُگ انت سِری بھگونت جن بھگتاں دے کے سچا نام اکو دھرم نشانی، اوٹ اپنی آپ سمجھائیا۔ مہروان محبوب مُحبّت وچ کرے مہروانی، مہر نظر بے نظیر آپ اُٹھائیا۔ جن بھگتاں منزل دس کے اک آسانی، اصل وصل یار دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چار جُگ دی کرن آیا نظرے ثانی، لیکھا سب دا ویکھ وکھائیا۔

* ۲۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ ہرنام سنگھ دے گرہ پنڈ گمان پُرا ضلع امرتسر *

ستجگ ساچے ساچی اوٹ ست پُرکھ، سہارا اکو اک جنائیا۔ چنتا رہے نہ سوگ ہرکھ، ہوس کوڑی دئے مٹائیا۔ بھکت سہیلے گرمکھ لئے پرکھ، لکھ چوراسی جیو جنت کھوج کھوجائیا۔ ساچے سنتاں جنم جنم دی میٹے تڑپ، وجوگ وچھوڑا دئے کٹائیا۔ دُھر سنجوگی دے کے درس، آتم پرما تم میلا میل ملائیا۔ مہروان ہو کے کرے ترس، دیناں انا تھان گلے لگائیا۔ اپنا کھیل کرے اسچرچ، لیل مات ورتائیا۔ جن بھگتاں دُھر درگاہ نام کر کے درج، درد پچھلا دئے مٹائیا۔ شرع چھری کوہے نہ کرد، قتل گاہ نہ کھئے وکھائیا۔ بینتی پور کرے عرض، آسا منسا ویکھ وکھائیا۔ پنجاں ہوون نہ دیوے حرج، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بخشنہار سچے سرنائیا۔ ستجگ ساچے ساچی اوٹ پُرکھ اکم، دیونہار سچے وڈیائیا۔ کوڑی ترشنا میٹے تم، تامس راجس نہ کھئے چٹرائیا۔ ہرکھ سوگ رہے نہ غم، چنتا چکھا نہ کھئے جلائییا۔ لیکھے لاوے پون سواس دم، دامنگیر ہو کے آپ اپنی گنڈھ بندھائیا۔ بھيو کھلا کے آتم برہم، پاربرہم دئے سمجھائیا۔ سفل کرا کے مانس جنم، جن ساچے لئے بنائیا۔ کوڑی کیریا میٹ کے بہرم، بھانڈا بہرم بھنائیا۔ دے کے وڈیائی خاکی چرم، چم درشٹی دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں بخش کے ساچی سرن سمیے دا سماج دئے بدلائیا۔

* ۲۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ سورن سنگھ دے گرہ پنڈ گمان پُرا ضلع امرتسر *

ستجگ ساچی اوٹ پر پُرکھ حق سلطان، حقیقت ساچی دئے سمجھائیا۔ جس نوں سجدے کردے زمیں اسمان، شرکن غریب سپس نوائیا۔ کلمے پڑھدے دو جہان، ساچا نام دھیائیا۔ سجدیاں وچ سپس جھکان، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ پیغمبر منن امام، کامل مُرشد بے پروا بیا۔ جس دا لیکھا بنی نو انسان، مہروان دیا کھائیا۔ سو کلجگ اتم کوڑی کیریا ویکھے عنوان، عوام پڑدا پھول پھولائیا۔ جودھا سورپیر بن کے مرد مردان، حکم اپنا اک ورتائیا۔ سچ سنديشہ دے فرمان، فرمانبردار گرمکھ لئے اٹھائیا۔ چرن پریتی بخش کے اک دھیان، ساچا ایشٹ دئے وکھائیا۔ سوہنگ ست سروپی دے کے شبديان، بیابان وچوں باہر کڈھائیا۔ سچکھنڈ دوارے دس

کے دُھر آرام، دھام اِکو اِک وکھائیا۔ ساچے سنتاں اُپر ہووے مہروان، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ گُرمکھاں ہون نہ دیوے کدے نقصان، جُگ جُگ ہوئے سہائیا۔ گُرسکھاں بھاگ لگا کے کایا کھیڑا نگر گرام، گرہ اندروں پھول پھولائیا۔ سچ پریم دا کھا کے طعام، طمع تامس دئے بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، لکھ چوڑاسی وچ رہن نہ دیوے کیسے غلام، جو جن ساچی اِکو اوٹ تکائیا۔

* ۲۵ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ ناظر سنگھ دے گرہ پنڈ گمان پُرا ضلع امرتسر *

ستجُگ ساچے ساچی اوٹ سِری بھگونت، جن بھگتاں سد دیونہار وڈیائیا۔ لکھ چوڑاسی آتم پرما تم ہووے دُھر دا کنت، پاربرہم پت پریشور اِک اکھوائیا۔ لیکھا جانے لکھ چوڑاسی جیو جنت، سادھ سنت چار کُنٹ دہ دِشا کھوج کھوجائیا۔ نام ندھان شبد اگئی دیوے منت، کلمہ کائنات اِک درڑائیا۔ بودھ آگادھا دو جہان سِری بھگوان بن کے دُھر دا پنڈت، ساچی وِدیا گُن ندھان اِک سمجھائیا۔ بھيو کھلائے پڑدا لاپے گڑھ توڑے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اِکو اِک جنائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ پکڑ اُٹھائے ساچے سنت، سچن ہو کے نیج نیتراجن اِکو پائیا۔ نام بانی اپنی مہا دِستے اگت، شاستر سمرت وید پُران، انجیل قرآن انت کھئے نہ پائیا۔ سچ دوارے گر اوتار پیغمبر وِشن برہما شو کردے منت، ٹھانڈے دربار بیٹھے سیس جھکائیا۔ چار کُنٹ دہ دِشا نظر آوے نہ کھئے نندک، دُشٹ دُراچار وِبھچار نہ کھئے لڑائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال ساچی دِستے اِکو سِمت، بھگت بھگوان مل کے وچے ودھائیا۔ ہرکھ سوگ غم رہے نہ چنت، ممتا موہ نہ کھئے ستائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ستجُگ ساچے دیوے دُھر دا ور، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ستجُگ ساچے ساچی اوٹ صاحب سوامی ست ستواد، ساجن راجن اِکو نظری آئیا۔ جو لیکھا جانے آد جُگاد، جُگ چوکرئی حُکمے وچ بھوائیا۔ وِشن برہما شو دیوت سُر دیوے داد، وست امولک اپنی آپ ورتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر زرگن دھاروں کاڈھ، سرگن پنج تت کرے پڑھائیا۔ شبد اگئی اپنا وِجا کے ناد، دُھر سندیشہ نر نریشا اِکو دئے سمجھائیا۔ بن رسنا جہوا بئی دند دس کے اگئی سواد، نیج نیترا لوجن نین اگھ کھلائییا۔ آلس نندرا وچوں لاہ کے جاگ، جگ جیون داتا جاگرت جوت کرے رُشنائییا۔ پڑدا

لاه کے برہم برہماد، پاربرہم اپنا روپ سوچھ سرُوپ دئے درسائیا۔ دُھن آتمک اُچے دُھر دا راگ، جگت راگان دی لوڑ رہے نہ رائیا۔
 سُرتی شبد ہووے وسما، بَسمل ہو کے اپنا آپ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سَتجُگ تیرا بدل کے سچ
 سماج، چار ورن اٹھاراں برن، دینِ دُنی اکو رنگ رنگائیا۔ سَتجُگ ساچے تیری اوٹ اکم اتھاہ، رہبر اکو نظری آئیا۔ جس نوں
 کہندے جلوہ گر خُدا، بے نظیر نور رُشنائیا۔ مقامے حق ڈیرہ رہیا لا، لاشریک واحد بے پرواہیا۔ سو کھیل کرے دو جہاں،
 جہالت کلجُگ اتم ویکھ وکھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ویکھے تھاوں تھان، زمیں اسماناں پھول پھولائیا۔ ساڈھے تین ہتھ ماٹو کھیڑا ویکھے
 گراں، کایا ماٹی پڑدا اوپلا رہے نہ رائیا۔ من واسنا جگت جیو بھئے کلجُگ کان، کاگ ہنس روپ نہ کھئے بدلائیا۔ سچ سہیلا بن کے
 سر دیوے نہ کوئی ٹھنڈی چھاں، گر اوتار پیغمبر پلُو سارے کئے چھڈائیا۔ جھگڑا پا کے سور گاں، دین مذہب دی کرن لڑائیا۔ پر
 پُرکھ پرما تم آتم تینوں ملن دا رکھے کھئے نہ چاء، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ کِریا ندھان ٹھاکر سوامی سچکھنڈ نواسی شہنشاہ، شاہ
 پاتشاہ اپنی دیا کھائیا۔ جن بھگتاں نام سندیشہ نر نریشا دئے سنا، انبولت اپنا راگ الاٹیا۔ دُھر دا مالک خالق پرتپالک بن پتا ماں،
 گود سہنجی لئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نال ترا، تارنہار سوامی تیری اوٹ تکائیا۔ سَتجُگ
 ساچے ساچی اوٹ صاحب سَتگر دین دیاں، دیاندھ اک اکھوائیا۔ سچکھنڈ وکھائے سچے دھرمسال، بنک دوارا ایکنکارا اکو سوبھا
 پائیا۔ جتھے دیپک جوت جگے بے مثال، جس دی مسل جگت نہ کھئے سمجھائیا۔ جن بھگت سہیلے اپنے ویکھے لال، لال گلالا اکو
 رنگ چڑھائیا۔ اوتھے پوہ نہ سکے کال، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ چتر گپت لیکھ نہ سکے وکھال، لاڑی موٹ نہ کھئے پرنائیا۔ جن بھگتاں
 لیکھے لائے جنم جنم دی کیتی گھال، دھرم مشقت جھولی پائیا۔ زندگی دا بندگی دا آگے رہے نہ کھئے سوال، اند اپنے وچ ملائیا۔ دیناں
 بندھپ ہو کِریاں، کِریاں اپنی گود اٹھائیا۔ ترے گن مایا میٹ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ ویکھنہارا مُریداں حال، مُرشد
 ہو کے پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں آتم پرما تم ہو کے وسے سدا نال، نالش من دی دئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سَتجُگ ساچی اوٹ دئے اکو پُرکھ اکال، اکل کل دھاری جو آد جُگاد جُگ
 چوکرئی رہیا درڑائیا۔

* ۲۵ ساون شہنشاہی سمت ۲ نرین سنگھ دے گرہ پنڈ گمان پُرا ضلع امرتسر * *

دھرم رشیو تہاڈی نمسکار، ڈنڈاوت بندنا دو جہان نظری آئیا۔ کیرپا کرے آپ نرنکار، مہروان محبوب ہووے سہائیا۔ پورب جنم دا لہنا دینا دیونہار وچ سنسار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھ وکھائیا۔ بھگت سہیلا نرگن دھار میلے میلنہار، سرگن دے مان وڈیائیا۔ کلجگ انت سری بھگوت ست سروپی کر پیار، شاہو بھوپی مہر نظر اٹھائیا۔ لہنا دینا چکاوے وارو وار، آگے رہے نہ کھئے ادھار، لیکھا لیکھے نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دھرم رشیو تہاڈا رشتہ نال گویند، گہر گمبھیر دیوے وڈیائیا۔ شبد انادی بنا کے بند، بندنا اکو دے سمجھائیا۔ جنم کرم دی میٹ کے چند، ساچے چند کیتے رُشنائیا۔ دیوے وڈیائی گہر گمبھیر گئی گہند، پاربرہم پت پرمیشور ہووے آپ سہائیا۔ امرت دھار ویاگے اگتی ساگر سندھ، جگت ساگر دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، پورب لیکھا دے وکھائیا۔ پورب لیکھا دیونہارا آپ، پرہ اپنی دیا کھائیا۔ جگ چوکڑی نیہاونہارا ساتھ، سگلا سنگ نیہائیا۔ جس باون بل مل کے دسی گاتھ، بن اکھراں اکھڑ سمجھائیا۔ سو ویکھنہارا کھیل تماش، دھر دا مالک نظری آئیا۔ پرگٹ ہو کے ساکھیات، نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ جس دا لیکھا لیکھا نہ جاوے قلم دوات، کاغذات نہ کھئے وڈیائیا۔ راگ گایا نہ جائے کیسے نال رباب، دھنن وچ نہ کھئے شنوائیا۔ سمجھیا جائے نہ مٹر احباب، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ ساچا لیکھا ویکھنہار ایکا ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ ستجگ وچھڑے کلجگ اتم دتی ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی لایا۔ دھرم دوارے کر کے بڈھ بیک، بخشنہار سچی سرنائیا۔ اندر وڑ کے پاربرہم کھولے اپنا بھید، پڑا آگے رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیا۔ ساچا کھیل دسے نرنکار، نرگن اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جاتا ہو کے لوک مات اجیار، پڑا اوبلا دے چکائیا۔ ریشیاں لہنا دینا چکائے ادھار، پورب لہنا جھولی پائیا۔ ساچا مارگ دس کے سچکھنڈ دوار، کوڑا نانا توڑ سنسار، سگلا سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر کرے گہر گمبھیر، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جس دی نظر نہ آئے کیسے تصویر، نور نورانہ اپنا حکم ورتائیا۔ جس دے چرن کولان جھکدا کیر، کعبیاں دا سجدہ اکو اک سمجھائیا۔ سو ست ستوادی

سَتْجُک ساچی کر تعمیر، لوک مات دئے وڈیائیا۔ کلجُک لہنا دینا مُکا آخیر، آخر اپنا حُکم سمجھائیا۔ ست دھرم دی سچ بنا تدبیر، تقدیر سب دی دئے بدلائیا۔ شرع توڑ جگت زنجیر، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ نام کھنڈا ہتھ شمشیر، دو جہاناں دئے چمکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر درگاہیا۔ دُھر درگاہی اِکو نانک، پاربرہم آپ اکھوائیندا۔ کلجُک اتم بن کے ثالث، سَتْجُک وچھڑے میل ملائیندا۔ رہے نہ کھئے دلیری دالد، سوئی سرتی آپ اُٹھائیندا۔ منوآ من نہ رکھے کالکھ، دُرمت میل دھوائیندا۔ صدق صبوری دے کے ثابت، صحیح سلامت اپنے وچ ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لیکھا آپ چُکائیندا۔ ساچا لیکھا چُکے رکھی، مَن مُنیشر ملے وڈیائیا۔ جنہاں توں اُچے دھرم دی سکھی، سکھ سترگر وچ سہائیا۔ سَتْجُک دھار چلے اِگی، ایکنکار ویکھ وکھائیا۔ جس دی لیکھنی گوبند لیکھی، بن قلم شاہی دتی وڈیائیا۔ اوس دی پوری ہو گئی متی، مِت پیرا ویکھے چائیں چائیا۔ بل والی کھول کے چٹھی، باون سندا چائیں چائیا۔ جس دی دھار اگلی انڈھی، جگ نیتر نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب دا لیکھا دئے مُکائیا۔ لیکھا کہے میں کدے نہ آیا وچ لیکھت، قلم بند نہ کھئے کرائیا۔ میرا شبدي وبار بھوکھت، بنا اکھراں توں کراں پڑھائیا۔ سب نوں دساں پُرکھ اکال سانجھا اِشٹ، رام وششٹ نہ کھئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں کھول کے درشٹ، گرہ مندر پڑدا دیاں اُٹھائیا۔ جھگڑا مُکا کے سورگ بہشت، سچ دوارا دیاں جنائیا۔

آتم پرما تم اُچا کے ساچا عشق، تن وجود دا لیکھا دیاں گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در گھر اِکو دئے وکھائیا۔ در گھر کہے میں ہویا سہنجنا، سوبھاوت دتی وڈیائیا۔ چرن دھوڑ کرا کے دُھر دا مجنا، مجلس بھگتاں دتی وکھائیا۔ گھر سد کے ساچے سجننا، گرمکھ میلا لیا ملائیا۔ جنہاں گرہ درشن کر کے رجنا، نیتر نین ترپت ترشنا رہے نہ رائیا۔ جھگڑا رہے نہ اعلیٰ ادنی، عدل انصاف اِکو اک وکھائیا۔ بل باون چُکاؤنا بدلہ، پُورب لہنا رہیا ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیا۔ ساچا کھیل دسے بھگوان، ابناشی کرتا دیا کھائیا۔ باون ویکھنا نال دھیان، بن اگھاں اگھ گھلائییا۔ بل کرنا پروان، پروانہ دُھر دا ہتھ پھڑائییا۔ ریشیاں دا دتا دان، داتار ہو کے جھولی رہیا بھرائیا۔ کلجُک وقت پہنچیا آن، ویلا پچھلا گیا وہائییا۔ پُرکھ ابناشی ہو مہروان، دین دیاں دیونہار سچی سرنائیا۔ پُورب لیکھا چُکا کے کان، مہما مہان رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پڑدا اوہلا رہیا اُٹھائیا۔ پڑدا اوہلا کہے میں رہن نہیں دینی اداسی، چنتا غم نہ کھئے رکھائیا۔ مینوں یاد
 رشی مئی تیراں سو ستاسی، بل دوارے سوہا پائیا۔ جنہاں دے گل وچ جم نہ پائے پھاسی، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ جُگ جُگ
 پوری ہووے آسی، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ سب توں اتم پنجاں دی ساتھی، سگلا سنگ سنگ بنائیا۔ جنہاں دا لہنا دینا نال بالی
 نڈھی کاکئی، اوستھا تیراں سال جنائیا۔ سُنہپڑا شبد والی پاتی، پترکا اکھراں والی نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، کرے کھیل پُرکھ ابناشی، پاربرہم پرہ اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ باؤن کہے میرا پور بلا ادھار، لہنا رشیان دیاں وکھائیا۔ کلجُگ
 انت ہو تیار، کل کلکی ویس وٹائیا۔ نرگن سرگن کر ووبار، ووباری ہو کے دیاں جنائیا۔ پچھلا قرضہ لاہواں ادھار، آگے لیکھا اپنے
 ہتھ رکھائیا۔ جس نوں جانے نہ کھئے سنسار، سرشٹی بُدھی وچ نہ آئیا۔ لیکھا لکھے نہ کھئے لیکھار، قلم شاہی نہ ونڈ وندائیا۔ اوس دا
 کراں اظہار، جس دی عبارت نہ کھئے لکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ باؤن کہے کھیل میرا
 اسچرج، اتم کل سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جس گرہ میرا بھوجن درج، بل نگری سوہا پائیا۔ چھوٹی کنیا کیتی عرض، نیوں کے سیس
 نوائیا۔ پریم دا ونڈیا درد، دُکھیاں ہویا سہائیا۔ منظور کر کے عرض، مہر نظر اُٹھائیا۔ نرین سنگھ اوس کنیا دا پچھلا پتا تے منس
 جامہ مرد، مُدّت توں ناتا جُڑیا چلیا آئیا۔ پنجاں دی جس دے نال فرد، بینتی سُن کے خوشی منائیا۔ سانجھی سب دی پوری کر کے
 غرض، آسا منسا اپنے وچ سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں
 بھگوان، اپنا کھیل کرے اسچرج، اچرج بھيو کھئے نہ پائیا۔

* ۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ گمان پُرا ضلع امرتسر *

ستجگ تیری ساچی ہووے بندگی، بندی خانہ بندھن دئے کٹائیا۔ مہا ہووے شبدی سُت نند دی، نرگن سرگن وجے ودھائیا۔ کرنی پئے نہ کیسے دی مُچھندگی، مُشکل نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ کورّی کیریا مٹے گندگی، گوار بُدھی لیکھا دئے گوائیا۔ لو ہووے گرمکھ ساچے چند دی، مات لوک وجے ودھائیا۔ وست ملے سوہنگ دُھر دے چھند دی، شہنشاہ دیوے مان وڈیائیا۔ منزل مکے اگلے پچھلے پندھ دی، رستیاں وچ نہ کھئے بھوئیا۔ رنگن چڑھے اگّی رنگ دی، ہر کرتا آپ رنگائیا۔ امرت دھار وہے دُھر دی گنگ دی، امرت رس جام پئیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دھار درّڑا کے ہنگ برہم دی، پاربرہم اپنے وچ سہائیا۔ ستجگ ساچے دُھر دا شبد کرے تیرا جوڑ، جوڑی نرگن سرگن سوہیا پائیا۔ دو جہاناں ویکھے دوڑ، بن قدماں پندھ مُکائیا۔ گرمکھاں اُتے کرے غور، لکھ چوراسی وچوں کھوج کھوجائیا۔ سزا دیوے ٹھگ چور، کوڑ گڑیار بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ دو جہان وکھائے شبدی زور، جوڑو زر نہ کھئے وڈیائیا۔ منوآ من نہ پاوے شور، شوہر اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ستجگ ساچے تیرا ہووے ساچا منگل، گیت ہر گوہند گائیا۔ لبھنا پئے کیسے نہ جنگل، ٹلیاں اُتے نہ کھئے بھوئیا۔ شرع رہے کھئے نہ سنگل، مذہب دین نہ کھئے لڑائیا۔ پُرکھ اکال رکھے اپنے انگن، گودی اکو اک سہائیا۔ دوّجے در جانا پئے نہ منگن، بھکھاری ہو کے جھولی کھئے نہ ڈابیا۔ سچ دواویوں ملے دُھر دا عدل، ادلا بدلی کلجگ کوڑے دئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا کھیل آپ ورتائیا۔ ستجگ ساچے تیرا سہنجنا ہووے رنگ، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ سہنجنی ہووے سیج پلنگ، پاوا چول بادھی بنت نہ کھئے بنائیا۔ سہاؤنا وجدا رہے مردنگ، بن تند ستار کرے شنوئیا۔ ملن دا انوکھا بنیا رہے ڈھنگ، جگت و دیا سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ لہنا دینا بنیا رہے وچ و رہنڈ، برہمنڈ نانا سہج سُبھائیا۔ تون میرا میں تیرا سوہنگ ستوادی تیرا چھند، سنت ساجن میل ملائیا۔ بہم رہے نہ دویتی کندھ، کرماں دا لیکھا دئے مُکائیا۔ بھگت سہیلے دے کے سنگ، دُھر دا ساتھ بنائیا۔ آسا منسا پوری کر اُمنگ، سنسا روگ چُکائیا۔ سچ پریم دا دے کے اند، نجانند خوشی پرگٹائیا۔ نام بھنڈارا اگّی ونڈ، وست امولک جھولی پائیا۔ کیریا کر سورا سرہنگ، ستگر ہووے آپ سہائیا۔ کوڑی کیریا میٹ بھیکھ پکھنڈ،

ست سچ دئے اُچھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ساچا دے کے پرمانند، سُکھ ساگر اکو دئے وکھائیا۔

* ۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ کاؤنکے ضلع امرتسر *

ستجگ ساچا مارگ ملے سُکھالا، سُکھ ساگر نظری آئیا۔ کلجگ کریا کوڑ مٹے جنجالا، جاگرت جوت ہووے رُشنائیا۔ کریا کرے دین دیا، بھگت وچھل بے پرواہیا۔ چار ورنان وکھا کے اکو دھرم سالا، دھرم دوار دئے وڈیائیا۔ رنگ رنگا کے شاہ کنگالا، پریت دُھر دی آپ بندھائیا۔ پچھلا دینا پئے نہ کھئے احوالا، بھيو اگلا دئے کھلائی۔ پھل لگا کے کایا ڈالا، پت ٹہنی آپ مہکائی۔ جگت سماج دی بدل دیوے چالا، چار ورن اکو در وکھائیا۔ مارگ اکو لگائے اللہ تعالیٰ، تعلق اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستگر حل کرے سوا، ثالث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ستجگ، تیرے انتر نام ہووے سوکھا، آتم پرما تم وجے ودھائیا۔ منزل چڑھنا رہے نہ اوکھا، پندھ اندروں دئے مُکائی۔ مانس جنم دا ساچا موقع، پرہ ملن دا سہجے دئے سمجھائیا۔ بھگتاں نال ہووے کدے نہ دھوکھا، دھواں دھار وچوں باہر کڈھائیا۔ پڑھنا پئے نہ اکھری پوتھا، نام اکو اک سمجھائیا۔ سب دا پاپ جائے دھوتا، دُرمت مَیل دُور کرائیا۔ جنم کرم دا رہے کوئی نہ روسا، رستہ دُھر دا دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، دس کے سچ سلوکا، صلح نال سہجے میل ملائی۔

* ۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ اوتار سنگھ دے گرہ پنڈ کاؤنکے ضلع امرسر *

ستجگ تیرا دھرم دوار ہیوئے سہنجنا، بھگت دوار ملے وڈیائیا۔ ست پرکاش کرے آد نرنجنا، آدی بُنیادی امدادی بے پرواہیا۔ آتم پرما تم ناتا جوڑے بن کے دُھر دا سبنا، سگلا سنگی بھرنگی اپنی کھیل وکھائیا۔ سچ سروور اکو کرائے اگتی مجنا، جنم کرم دا روگ رہے نہ رائیا۔ ہر سرنائی ساچا سجدہ دسے اپنی بندنا، بندگی وچ مُچھندگی دئے مُکائی۔ نج گھر نجانند وچوں پرگٹائے پرماندنا، جگت

ترشنا آگ رہے نہ رائیا۔ پار کرائے جگت دوار کوڑ گڑیار حدنا، حدود محدود اپنی دئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارا دکھا کے سچ پرگنا، ٹھانڈے در سوبھا پائیا۔ ستجگ تیرا سہیلا ہونے وقت، واقف کار ملے بے پرواہیا۔ مان وڈیائی دیوے وچ جگت، جگدی جوت جگ جگ کر رُشنائیا۔ ساچے نام دی دے کے آگئی شکت، شخصیت اصلیت سب دی دئے بدلائیا۔ منوا کرے نہ کھئے حسد، ہستی مستی نام خُماری دئے چڑھائیا۔ لیکھا جان کے اُپر عرش، شرع فرش دئے رکھائیا۔ مہروان ہو کے اُپر بھکت، بھاگ بھگوان اپنا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہو کے سدا دیوے درس، جگدیشر ایشر اپنا رُپ بدلائیا۔ ستجگ تیرا ساچے دھرم نال ملاپ، مل مل وجے ودھائیا۔ آتما دا پرما تمال جاپ، صفتاں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ سچ دوار دا کھلا رہے تاک، کھڑکی بند نہ کھئے کرائیا۔ پورا کرے بھوکھتاں والا واک، واقعہ کلجگ ویکھے چائیں چائیا۔ جگت درشتی وچوں کڈھ نفاق، اتفاق جھولی دئے بھرائیا۔ بھکت سہیلے بنا کے جوتی شبدی ساک، ساکھیات ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دے کے نام دات، دعویدار آگلا دئے بنائیا۔ ستجگ تیرا سچا ہووے میلا، مل مل پرہہ خوشی منائیا۔ رنگ چڑھیا رہے گرو گڑ چیلا، چیلا گڑ اکو رنگ سمائیا۔ پرہہ ملدا رہے سجن سہیلا، صاحب سوامی نظری آئیا۔ کلجگ کوڑی جوہ رہے نہ بیلا، جنگل وچ اپنا نام منگل دئے دکھائیا۔ اچرج کھیل پارہسم پت پرمیشور اپنا کھیلا، جگت سرشتی بھيو کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی لیکھا جانے اک آکیلا، دو جاسنگ نہ کھئے رکھائیا۔

* ۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ بھاگ سنگھ دے گرہ پنڈ مہاوا ضلع امرتسر *

ستجگ ساچے سرشت سبائی ہووے ایکا اشٹ، آتم پرما تمل کے وجے ودھائیا۔ پُرکھ آکال دین دیال کھول سرب درشت، دین دُنی دیال ہو کے اپنے مارگ لائیا۔ من واسنا کوڑی کرپا کلجگ ممتا نہ رہے بھرشت، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستجگ ساچی دھارا دئے پرگنائیا۔ ستجگ ساچے سرشت سبائی مئے پُرکھ آکال، چار کُنٹ دہ دشا دو جاس نظر

کھئے نہ آئیا۔ سچکھنڈ دوارا ساچی دے دهرمسال، کھتری براہمن شوڈر ویش جتھے مل کے سوہیا پائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوئی شاہ کنگال، اوچ نیچ راؤ رنک ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ صاحب سوامی انترجامی پاربرہم ہووے آپ کریپال، برہم ویتا بھیو ابھیدا دئے کھلائیا۔ ستگر شبد ایتھے اوتھے دو جہاناں بن دلال، دھر وچولا پڑدا اوہلا دئے اٹھائیا۔ اندر باہر گیت ظاہر سدا وسے نال، نرگن سرگن سرگن نرگن وچھڑ کدے نہ جائیا۔ مہروان محبوب ہو کے توڑنہارا جگت جنجال، جاگرت جوت پن ورن گوت کرے رُشنائیا۔ سنت سہیلے جن بھگت جو گھالن رہے گھال، تنہاں لہنا دینا نام بھنڈارا امولک جھولی پائیا۔ جنم مرن دا حل کرے سوال، لکھ چوڑاسی جم کی پھاسی دئے تڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریپا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ تیری ساچی دھار بندھائیا۔ ستجگ تیرا دو جہاناں چلے ساچا راہ، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال اکو دھیان لگائیا۔ ابناشی کرتا پروردگار بنے سچ ملاح، کھیوٹ کھیٹا بن کے دھر دا نیتا حکمران اکو حکم چلائیا۔ سرتی شبدی دیوے سچ صلاح، اکھراں توں باہر نراکھڑ کرے پڑھائیا۔ بھگت بھگونت سادھ سنت آتم پرماتم میلانے ملا، پڑدا اوہلا اندروں دئے چکائیا۔ مہروان ہو کے محبوب ساچے گرمکھاں بخشے کوٹ جنم گناہ، پتت پاپی پُنت دئے بنائیا۔ آدن اتنا سیری بھگوتتا ہو کے پکڑے بانہ، لکھ چوڑاسی وچوں پار کرائیا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارا دیوے تھان، جتھے بنا ہر کریپا چرن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ تیرا ساچا مارگ ست ست دئے اُچائیا۔ ستجگ سچ تیرا اگتی ہووے نام، ناؤں نرنکارا نرگن دھار آپ جنائیا۔ امرت رس بن کے ساقی دیوے دھر دا جام، ست خُماری اکو اک رکھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی نگر گرام، دیا باقی کھلاپاتی کرے رُشنائیا۔ آتم دھن اُچائے سچی دُھنکان، انحد نادی آپ کرے شنوائیا۔ سچ دوارا ایکنکارا جن بھگتاں دیوے مان، ایہمان اگیان رہن کھئے نہ پائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ ست دیپ ورن برن ایکا دتے سچ نشان، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریپا کر، کرے کھیل سیری بھگوان، ستجگ تیری بھاونا بھاو وچ پور کرائیا۔ ستجگ ساچے تیرا اکو ہووے کاپن، جو لکھ چوڑاسی گوپی رہیا پرنائیا۔ جس دا تتاں والا نہیں کوئی نشان، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ سد وسے سچکھنڈ دھر مکان، مقامے حق ڈیرہ لائیا۔ نام ندھانا دیندا رہے فرمان، فُرنیاں وچوں باہر کرے پڑھائیا۔ جس نوں بڈھی والا سمجھے نہ کھئے انسان، انہو اپنا کھیل وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر

منگدے گئے دان، بھکھک ہو کے جھولی آگے ڈاہیا۔ وشن برہما شو سیوا کرن مہان، جگ چوکرئی بھجن واہو داہیا۔ سو کرنی دا کرتا پاربرہم ہو کے مہروان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ستجگ تیری ست نیتی بن اکھراں کرے پروان، پرم پُرکھ پروانہ نام ندھانا اپنا رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو ہگوان، ستجگ ساچے تیرے سچ دھرم دا بنائے اک ودھان، چار ورن اٹھاراں برن اکو حکم حکمے اندر آپ منائیا۔

* ۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ سماں سنگھ دے گرہ پنڈ مودے ضلع امرتسر *

ستجگ ساچے تیرے ساتھی سچے گرسکھ، جنہاں سکھیا پرہہ جنائیا۔ جنم مرن توں باہر جنہاں دا بھوش، بھوکھت نال مل کے وجے ودھائیا۔ منسا پوری ہوئی اچھ، ایشور جگدیشور مہر نظر اٹھائیا۔ نام ندھان پائے بھچھ، بھکھاری جھولی آپ بھرائیا۔ مائس جنم جگ جاوون جت، جیوندیاں جگ ملے سچے سرنائیا۔ سدا پرم پُرکھ دا رہے بت، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ جنہاں کارن آیا نوٹ، نرگن ہو کے ویس وٹائیا۔ اوہناں ننکی ہون نہ دیوے پٹھ، پُشت پناہ اپنا ہتھ رکھائیا۔ سچ دوارے بن کے پت، گود سہنجی اک سہائیا۔ سد وسنہارا جت، من چنتا دئے گوائیا۔ کِریا کیتی اُپر جس، درگاہ ساچی دئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے گرمکھ گرسکھ، سکھیا توں باہر کر پڑھائیا۔ ستجگ ساچے تیرا سچا سنگی گرمکھ، مُکھیا چوراسی وچوں نظری آئیا۔ جس دا جنم مرن دا رہے کوئی نہ دکھ، مات گریہ نہ ملے سزائیا۔ پُرکھ اکال رکھ اوٹ، اوڑک اپنے وچ سہائیا۔ نرمل نور ملے جوت، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ جھگڑا رہے نہ لوک پرلوک، سچکھنڈ دوارا اک وکھائیا۔ جتھے آتم پرما تم دا سانجھا سلوک، اکھراں والا لیکھ نہ کھئے بنائیا۔ من بدھی دی رہے کوئی نہ سوچ، جگت ودیا پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گرمکھاں مُکا کے ہرکھ سوگ، جوگ ست دھرم دئے درڑائیا۔ ستجگ تیرا ساتھی سچا سنت، صاحب ستگر جس دیوے وڈیائیا۔ جنہاں دے آتم انتر نام اکو سنایا منت، لگ ماتر دی لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ سرتی شبیدی میلا ملیا رہے نار کنت، سیج سہنجی اکو نظری آئیا۔ نانا توڑ کے وچوں جیو جنت، جگہ بجگہ ہووے آپ سہائیا۔ ست دوارے بنائے ساچی بنت، گھڑن

بہنہار سمرتھ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ستجگ ساچے سنتان مہا گنے اگت، جنہاں آپا میل بن باقی تیل کایا مندر اندر کرے رُشنائیا۔

* ۲۶ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ بیبی چھندو دے گرہ پنڈ دھنوی ضلع امرتسر *

ستجگ ساچے تیرا ساچا ہووے دھرم، سو پُرکھ نرنجن دیوے مان وڈیائیا۔ سرشٹی درشٹی دا ساچا ہووے کرم، ہر پُرکھ نرنجن بیہو ابھیدا دئے کھلایا۔ دین دنی جھگڑا رہے نہ ورن برن، ایکنکار اک اکلا مہر نظر اٹھایا۔ دو جہاناں ملے ساچی سرن، آد نرنجن جوتی جاتا اکو نور کرے رُشنایا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال اکو ڈھولا پڑھن، ابناشی کرتا شبد انادی ناد کرے شنوایا۔ ساچی منزل بن پوڑے ڈنڈے سنت سُپیلے چڑھن، سِری بھگوان سچ نشان سچکھنڈ دوارے اک وکھایا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن بیہو کھلے آتم برہم، پاربرہم پت پریشور پڑدا اوہلا دئے اٹھایا۔ کرے کھیل کرنی دا کرتا قدرت دا مالک اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول لہنا دینا جھولی پائیا۔ پورا کرے گر اوتار پیغمبران بھوکھتان والا قول، اقرار بے اقرار شاہ سلطاناں ہو سہایا۔ ہر گھٹ نواسی جوت پرکاشی لکھ چوراسی جیو جنت انتر رہیا موئل، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ ساچا رنگ رنگایا۔ ستجگ ساچے ساچے نام دا وجے اکو ڈنکا، وشن برہما شو کروڑ تیتیسا سُرپت اند بیٹھن سیس نوایا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ چار کُنٹ دہ دشا سہائے دھر دا بنکا، بنک دوارا ایکنکار اکو اک وکھایا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے کوئی راؤ رنکا، راج راجان شاہ سلطان جیو جہان آتم برہم دئے سمجھایا۔ بیہو کھلے بودھ اکادھا بن اگتی پنڈتا، کھتری براہمن شوڈر ویش نام ندھانا اکو اک درسایا۔ کلجگ کوڑی کِریا مایا متا گڑھ توڑے ہوئے ہنگتا، ہر پردے اندر وس کے زین اندھیری مسیا دئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ تیرا ست دوارا لوک مات آپ پرگٹایا۔ ستجگ ساچے تیرا سچا سچ ہووے اُپدیش، پرم پُرکھ پرماتم آتم اکو اک بوجھ بوجھایا۔ کرے کھیل سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی نر نریش، تخت نواسی دھر درگاہی اکو حکم سنایا۔ جس دے در کوٹن کوٹ جھکدے وشن برہما مہیش، شنکر نیوں نیوں لاگن پائیا۔ گر اوتار پیغمبر سجدیاں

وچ کرن آدیس، نمو نمو کہہ کے چرن دھوڑی مستک ٹگا خاک رمائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا نرگن زرویر نرکار ایکا دھار اگم دیس،
 جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا لگھ چوراسی جیو جنت پھول پھولائیا۔ ست ستوادى برہم برہمادی شبد انادی سچ دوارے کرنہارا ہیت، نت
 نو ت نر نرائن اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ ساچے تیرا لہنا دینا تیری
 جھولی پائیا۔ ستجگ کہے میرے پرم پُرکھ کرپال، دین دیا ل تیری سرنائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت سریشٹ سبائی ہونا بے حال،
 چار گنٹ دہ دشا سانک ست نہ کھئے ورتائیا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارا ملے نہ کھئے دلال، گر اوتار پیغمبر پلُو سارے گئے چھڈائیا۔
 سب دے سرتے کوکے کال، کال نگارہ ڈورُو ڈنکا ایکا رسیا وجائیا۔ سرت سوانی شبد بانی مل کے کرے نہ کھئے پہچان، آتم پر ماتم میلا
 میل نہ کھئے ملائیا۔ من واسنا دین دنی ہوئی کنگال، بڈھ بیک روپ نہ کھئے وٹائیا۔ مایا کارن شاہ سلطاناں وجے تال، دُھن انادی ناد
 آتمک راگ نہ کھئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لوک مات ویکھ اپنا گھر، نرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ ستجگ
 کہے پرہ کلجگ کوڑ گریارا تگ، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ کوئی نہ جانے حقیقت حق، حکومت سچ نہ کھئے کھائیا۔ من واسنا سریشٹی
 دریشٹی رہی نٹھ، ایشٹی تیرا روپ نظر کیسے نہ آئیا۔ ست ستواد کھیڑا ہویا بھٹھ، مایا ممتا موہ کرے ہلکائیا۔ ست پرکاش تیرا نور برہم
 جوت جگے نہ لٹ لٹ، نو دوارے پندھ نہ کھئے چکائیا۔ ساچا لاہا صاحب سوامی سچ دواریوں سکے کوئی نہ کھٹ، نام ندھان سِری
 بھگوان ہتھ کیسے نہ آئیا۔ دین مذہب ذات پات ورن گوت پئی وٹ، اگلی واٹ پندھ نہ کھئے مکائیا۔ کلجگ سوانگی سوانگ کرے
 کھیل نٹوآ نٹ، منڈل راسی سرتی شبدی گوپی کاہن راس نہ کھئے وکھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیا ل ست دھرم لوک مات کھول اپنا ہٹ،
 سنت سہیلے گرو گرو چیلے گرمکھ گرسکھ بھگت ونجارے لے بنائیا۔ صدی چودھویں لہنا دینا مکا پُرکھ سمرتھ، عیسیٰ موسیٰ محمد نیر
 رو رو دین دُبائیا۔ گوبند یارڑے دا ستھر گیا گھت، جگت سؤلاں سیج بندھائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور نرگن دھار زرویر ہو کے
 لوک مات آ وٹ، بے وطنان نوں وطن دے وکھائیا۔ ساچا دھرم سنتوکھ دھیج دے جت، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ مانو ذاتی سب
 دی سانجھی ہووے مت، برہم پاربرہم پڑدا دے چکائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا رسنا جہوا بئی دند گاوے تیرا جس، صفتاں وچ تیرا ڈھولا
 گائیا۔ نج نیر گیان لوچن کھول اکھ، پرتکھ روپ ہووے گوسائیا۔ تیری آتم پر ماتم تیرے نالوں رہے نہ وگھ، کر کرپا اپنا میل

ملائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا دینا دُھر دا ور، سَتجُگ ساچا جھولی ڈاہیا۔ سَتجُگ کہے پرہہ کلجُگ ویکھ کوڑ گُریار، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیآ۔ ساچا دے نہ کھئے مِتر مُرار، وبھجاری ہوئی لوکائیآ۔ بھوکھتاں وچ پیغمبران کیتا تیرا اظہار، لیکھا لکھ کے قلم شاہیا۔ گر اوتار کردے گئے پُکار، بوکا شبدی نام سُنائیآ۔ کل کلکی اک اوتار، جس دا بھو کھئے نہ پائیآ۔ جس نوں جنمے کوئی نہ مائی وچ سنسار، ناتا ت نہ کھئے بنائیآ۔ انتریامی گھٹ بھیتر دیونہار ہووے جیو ادھار، اندج جیرج اُتہج سیتج ویکھے تهاؤں تھائیآ۔ نرگن نُور جوت کرے اُجیار، شبدی ڈنک وجائے اپار، دو جہاناں اک ترانہ دئے سُنائیآ۔ وشن برہما شو کرن نمسکار، برہمنڈ کھنڈ رو سس زمیں آسمان پھرن چرن دوار، حُکمے اندر بھجَن واہو داہیا۔ کلجُگ کوڑی کِریا لوک مات وچوں کڈھ باہر، دھرنی دھرت دھول اُپر رہن کھئے نہ پائیآ۔ پرم پُرکھ پرماتم تیرے نام دا ہووے اک جیکار، اِکو تیرا اِشٹ دین دُئی سرب منائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ نواسی تیری سچ سچئی سرکار، جس دا تختہ آد انت جُگا جُگت نہ کھئے اُلٹائیآ۔ سِری بھگوان کہے سُن سَتجُگ مِیتا، دُھر سندیشہ دیاں درڑائیآ۔ کلجُگ کوڑی کِریا بدل کے انتر ریتا، مندر مسیت لہنا دیاں مُکائیآ۔ اک نام جناواں دو جہان انڈیٹھا، جس نوں شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی کہن کھئے نہ پائیآ۔ ست دھرم دی ست چلاواں ریتا، آتم پرماتم بن اکھراں کران پڑھائیآ۔ ساچا کلمہ اِکو دساں حدیثا، حضرت پیغمبر جس نوں پڑھ کے خوشی منائیآ۔ چار ورن اٹھاراں برن اِکو ہووے نصیحتا، نسل اصل برہم پاربرہم دیاں درڑائیآ۔ ملے مان وڈیائی ہست کیٹا، اُچاں نیچاں راؤ رنگاں اِکو در وکھائیآ۔ سچ دوار وچ سنسار دے ٹھانڈا سیتا، دُئی دویت شرع شریعت اگنی ت نہ کھئے تپائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَتجُگ تیرا کھولے در، در دروازہ غریب نواجا اِکو اک وکھائیآ۔ سَتجُگ سچ گر اوتار پیغمبر کردے گئے اُدیک، بن اکھاں اکھ اُٹھائیآ۔ نراکھہر اکھہر دھار بن کے کردے گئے تعریف، صفتاں وچ دُھر دے ڈھولے گائیآ۔ جوتی شبہ کردے گئے پِریت، پِریتم پرم پُرکھ اِکو اک منائیآ۔ جو آد جُگاد جُگ چوکڑی سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ اپنی بدلدا آیا توارنچ، اپنی تاریخ نہ کیسے درڑائیآ۔ سو کلجُگ انت سِری بھگونت لیکھا مُکاوے اُچ نیچ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سمرتھ سوامی انترجامی گھٹ بھیتر گرہ مندر کایا ماٹی کھوج کھوجائیآ۔ سَتجُگ ساچے تیرا پُرکھ اکال دیوے ساتھ،

سگلا سنگ بنائیا۔ نام اگما دس کے پاٹھ، پاٹھشالا اکو دئے وکھائیا۔ جتھے جھگڑا رہے نہ ذات پات، دین دنی نہ کھئے وڈیائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم نرگن نرگن بنے ساک، سرگن وجے تن ودھائیا۔ ترے گن مایا پوہ نہ سکے اگنی آنچ، پنج وکار نہ کھئے ہلکائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا مٹے اندھیری رات، ستجگ تیری رتڑی ست ستوادی آپ سہائیا۔ پورا کرے گر اوتاراں پیغمبراں بھوکھت واک، واقعہ ویکھے تھاؤں تھائیا۔ سرشٹی درشٹی اندروں کڈھ نفاق، اتفاقیا اتفاق دھر دا دئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرب گناں گنتاس، گنوتنا گہر گمبھیر بے نظیر لاشریک پروردگار سانجھا یار اکو نظری آئیا۔

* ۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۲ منگل سنگھ دے گرہ پنڈ سارنگڑا ضلع امرتسر *

ستجگ ساچے سو پُرکھ نرنجن دیوے ساچی ٹیک، آد جگادی مہروان محبوب دیا کھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت انتر آتم بدھی کرے بیک، من واسنا کوڑی کیریا ہوئے ہنگتا رہن کھئے نہ پائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے سچ دوارے کھولے اپنا بہیت، اچھل اچھیدا اپنا پڑدا دئے اٹھائیا۔ سچکھنڈ دوارا ایکنکارا نرگن نرور دسے اپنا دیس، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی ساچا میلا آپ ملایا۔ جس گرہ روپ رنگ نہ کھئے ریکھ، انہو پرکاش اکو اک درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ ساچے دین دیال دیناں بندھپ دیاندھ ٹھاکر سوامی، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ستجگ ساچے سچ سندیشہ دیوے اک اکللا، آدن اتنا سری بھگوتنا حکم ورتائیا۔ دو جہان بنائے سچ محلا، چار کنت اکو حکم دئے ورتائیا۔ پاوے سار سمنڈ ساگر ڈونگی غار جلا تھلا، پربت ٹلے چوٹی پہاڑ ویکھے چائیں چائیا۔ دئی دوتی چار ورن اٹھاراں برن میٹے سلا، صلح گل امل اپنا نام ورتائیا۔ ساچا مندر گرہ وکھائے اچ اٹلا، چھپر چھن نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ستجگ ساچے دیوے ور، دیاوان اپنی دیا کھائیا۔ ستجگ ساچے تیرا سچ دوارا ہووے اچ عروج، عرش فرش ملے مان وڈیائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور دیا کرے آپ حق محبوب، پروردگار سانجھا یار واحد اپنا حکم ورتائیا۔ جن بھگتاں دے کے اکو منزل مقصود، سچ دوارے

حق مقامے دئے پُچائیا۔ جتھے پڑھنا پئے نہ کھئے ہزارا درود، اکھراں والا لیکھ نہ کھئے وکھائیا۔ دشا رہے نہ کوئی کوٹ، سورج چند نہ کھئے
 رُشنائیا۔ ونڈ رہے نہ حد حدود، بے انت بے پرواہ اکو نظری آئیا۔ سچ دوارے ہو موجود، مجلس دُھر دی دئے وکھائیا۔ کلجگ انت
 سری بھگونت کوڑی کیریا کر کے نیست و نابود، ست دھرم تیرا بوٹا دئے لگائیا۔ لوک مات دھرنی دھرت دھول اُپر بن تتاں تیرا پرگٹ
 کرے وجود، واحد اپنا حُکم ورتائیا۔ سچ سندیشہ نر نریشا دیوے پنج تت کایا کلبوت، دُھر فرمانا اک درڑائیا۔ جس دا گر اوتار
 پیغمبر چار جگ ستجگ تریتا دواپر کلجگ دے کے گئے ثبوت، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی شہادت اپنی بھگتائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، ست دھرم تیرا سچ دوارا اکو اک کھلائییا۔ ستجگ ساچے پُرکھ اکال
 ایک ناؤں کرے پرسدھ، وشن برہما شو دیوت سُر سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جھگڑا رہے نہ کھئے نو ندھ اٹھاراں سدھ، رِدھی سدھی کم
 کیسے نہ آئیا۔ آتم پر ماتم ساچی دسے اپنی بدھ، بدھنا دا لیکھا دئے مٹائیا۔ سرب آتما دا پر ماتم نظر آئے اک، ایکنکار بے پرواہیا۔ جن
 بھگتاں رس دیوے نجھ، نجھ جھرنا آپ جھرائیا۔ اگلا لیکھا دیوے لکھ، پورب لہنا جھولی پائیا۔ بھيو کھلا کے پرم پُرکھ اپنے بھوکھ،
 پڑدیاں وچوں پڑدا دئے اُٹھائیا۔ دیوے وڈیائی گُرمکھ ساچے سکھ، جو ستگر شبد مل کے اکو اِشٹ منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کیریا کر، آد جگاد جگ چوکرئی کھیل کرے نت نوت، زرگن سرگن اپنا حُکم جنائیا۔ ستجگ ساچے تیرا نظری آوے دھرم
 دوار، دُھر درگابی آپ سہائیا۔ جتھے اکو ایک ہووے جیکار، نعرہ حق حق سُنائیا۔ دوسر دسے نہ میت مُرار، دُھر دا مالک
 سوبھا پائیا۔ جس نوں لہدے گئے جگ چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اکھ اُٹھائیا۔ سو کھیل کرے ایکنکار، اک اکلا اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔
 وٹائیا۔ جس نوں ماتا جنے نہ کھئے وچ سنسار، سیر نیر مُکھ نہ کھئے لگائیا۔ سو کھیل کرے ایکنکار، اک اکلا اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔
 کلجگ کوڑی کیریا دئے نوار، نورتی پرکرتی دئے بدلائیا۔ ست دھرم دا کر سچ پرچار، پرچہ سب دے آگے پائیا۔ لکھ چوراسی کر کے
 خبردار، بے خبراں خبر سُنائیا۔ سوئی سرتی دئے اُٹھال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ نام اگئی وجائے تال، جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ تیرا ست دھرم، سرن اپنی وچ رکھائیا۔ ستجگ تیرا دھرم ہووے انوکھا، پُرکھ
 اکال دین دبال دیونہار وڈیائیا۔ چوتھے جگ پچھوں آیا موقع، مُکمل حُکم دئے سُنائیا۔ جن بھگتاں نال کرے نہ کدے دھوکھا، ممتا موہ نہ

کھئے ودھائیا۔ ساچا مارگ دس سوکھا، منزل اپنی دینا چڑھائیا۔ بینڈا مُکا کے چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق کھڑا دینا چھڈائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم گا کے سچ سلوکا، سو سوامی انترجامی مل کے در گھر ساچے سوہیا پائیا۔ جس دا بھانا سدا سدا سد وچ جہان کیسے نہ روکا، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ سو صاحب سلطان ہو مہروان ستجگ تیری پوری کرے لوچا، جن بھگتاں لوچن نین نیج نیتز اکھ کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چار ورن اٹھاراں برن سرشٹی درشٹی اندر ساچا ایشٹ دسے اکو اوٹا، اوڑک پُرکھ اکال دین دیاں دیندھ ساگر گہر گمبھیر بے نظیر لاتصویر، دین دنی بدل ضمیر شرع زنجیر دئے کٹائیا۔

* ۲۷ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ پورن سینگھ دے گرہ پنڈ لیلیاں ضلع امرتسر *

ستجگ کہے پرہہ میں تیرا سیوک بڑا چاک، چاکری چار کُنٹ کھائیا۔ دھرم دوارے دا کھول کے تاک، طاقتور تیرے نال دیاں ملائییا۔ نرگن نرگن میلا کراواں سجن ساک، سرگن ملے مان وڈیائییا۔ جگت واسنا وچ کدے نہ ہوواں گستاخ، جوٹھ جھوٹھ نہ نال رلائییا۔ سچ پریم دی سانوں دس جاچ، یاچک ہو کے سیو کھائیا۔ تامس اگنی رہے نہ کھئے آچ، سانتک ست تیرا نام درسائییا۔ اکو اکھ سرشٹ سبائی لے واچ، سوہنگ ڈھولا ڈھر درگاہیا۔ سنیہڑا دیواں پاتی پات، پترکا تیری دیاں وکھائییا۔ سہائتا کران اناٹھان ناتھ، دوس زین بھجیاں واہو داہیا۔ ساچے بھگتاں دے کے ساتھ، تیرا سنگ بنائییا۔ شبدی حکم اندر جو دیویں آکھ، آخر من کے اوسے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، سیوک ہو کے تیری ساچی سیو کھائیا۔ ستجگ کہے پرہہ تیرا ہوواں داس، داستاں تیری دیاں جنائییا۔ بن ساچے نام خالی رہے نہ کھئے سواس، ساہ ساہ نال سب تیرا ڈھولا گائییا۔ سچ دوارے ہووے سچ پرکاش، جوتی نور تیرا نظری آئییا۔ اندھ اندھیری رہے کھئے نہ رات، ساچی زٹری تیرے رنگ رنگائییا۔ جن بھگتاں وس کے سدا پاس، پاسا اندروں دیاں بدلائییا۔ اکو پُرکھ اکال اُتے ہووے دھرواس، دھرم دوارا اکو نظری آئییا۔ تیرا کھیل ویکھ پُرکھ ابناش، ساچے گھر وجے ودھائییا۔ ڈھروں دینی اپنی دات، داتے دانی دیا کھائییا۔ بن تیرے نام وڈی نہیں کوئی کرامات، جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں مانس جنم کر راس، رسیا ہو کے اپنا رس چوائیا۔

* ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ بیبی جاگیر کور دے گرہ پنڈ لیلیاں ضلع امرتسر *

ستجگ کہے پرہ میں ہوواں خدمتگار، خادم ہو کے سیو کھائیا۔ تیری خلقت کراں پیار، خلعت تیرا نام وکھائیا۔ صحیح سلامت ویکھاں سرب سنسار، دکھیا نظر کھئے نہ آئیا۔ سانجھا دس کے اک پیار، محبت تیرے نال جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سگلا سنگ دینا بنائیا۔ ستجگ کہے پرہ تیرا ہوواں خادم، خدمت کراں جگت لوکائیا۔ پاواں سار بنی نوح آدم، عادت کلجگ دیاں بدلائیا۔ کوڑی کیریا رہن نہ دیواں ماتم، مٹر پیارا اکو دیاں وکھائیا۔ ساچا میلا میل پر ماتم، نور نور وچ سہائیا۔ تیرا درس کراں ظاہر باطن، گھر وچ گھر کراں رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ بینتی اکو آیا اکھن، آخر میرا مان دینا رکھائیا۔

* ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ سنت سنگھ دے گرہ پنڈ لیلیاں ضلع امرتسر *

ستجگ ساچا کہے پرہ بناں تیرا مزدور، مزدوری دھر دی جھولی پائیا۔ سدا درس منگاں حاضر حضور، نیرن نیرا ہو کے ہونا سہائیا۔ سچ بھنڈارا نام کرنا بھرپور، جگت اتنا رہے کھئے نہ رائیا۔ مدھ خُماری نام دینا سرور، رنگ اکو دینا رنگائیا۔ سہائتا سچ کرنی ضرور، ضرورت اپنی ربیا پرگٹائیا۔ کیرپا کر کے بخشنا نور، کرنی گھر گھر رُشنائیا۔ ساچے بھگتاں بخشنے پورب قصور،

اگلا لیکھا اپنے ہتھ وکھائیا۔ پینڈا رہے نہ کھئے دُور، واٹ دُراڈی نیڑے نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر،
نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، میری آسا منسا پُور، آسا اپنے نال رکھائیا۔

* ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ لوپوکے ضلع امرتسر *

ستجگ ساچا کہے پرہ میں ہوواں تیرا مسکین، نرمانتا غریبی جھولی دینی پائیا۔ لگھ چوراسی جیو جنت جنت پُرکھ اکال تیرا
کراواں یقین، بھروسے وچ بٹھاں سرب لوکائیا۔ سچکھنڈ دوارا محل اٹل دساں اُچ عظیم، عالیشان شان تیری دیاں جنائیا۔ دین مذہب
ذات پات اوچ نیچ رہے نہ کھئے تقسیم، آتم برہم پاربرہم پڑدا دیاں اُٹھائیا۔ سب نوں دساں پرہ پُرکھ مالک قدیم، قُدرت دا قادر اک
اکھوائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا بھگت بھگوان دی دے تعلیم، طُلبے طالب علم سارے دیاں بنائیا۔ تیرا مارگ ساچا دس مہین، نیچ نیتر دیاں
وکھائیا۔ سانجھا پیار ہووے نر مدین، پُرکھ نار اکو رنگ رنگائیا۔ ستگر شبد دے ہون سرب ادھین، دیوت سُر پوجن کھئے نہ جائیا۔
حق فیصلہ تیرا منن کورٹ سپریم، سچ عدالت دیاں وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ رکھائیا۔
ستجگ کہے پرہ سدا تیرا بنیا رہاں بردا، غلام ہو کے تُویت دین دُنی اندروں دیاں کڈھائیا۔ بھيو گھلاواں کایا ماٹی تن وجود گھر گھر
دا، گرہ گرہ پڑدا دیاں اُٹھائیا۔ اشنان دساں آتم سرور سچے سر دا، اٹھسٹھ نہاؤن دا لیکھا دیاں مُکائیا۔ دُھر فرمان سنديشہ دیواں
نرائن نر دا، نر نرنکار تیری کراں سچ پڑھائیا۔ لہنا دینا مُول مُکاواں چوٹی جڑ دا، چیتن سُرقي سُنّیاں دیاں اُٹھائیا۔ جیو جنت تیرے
ناؤں دا ڈھولا ہووے پڑھدا، پاٹھشالا دین دایلا اکو دیاں وکھائیا۔ سچ دوارا تیرا ہووے وسدا، جتھے وصل اصل ملے جلوہ گر نُور
خُدائیا۔ سچ اشارہ ہووے اگئی اکھ دا، جگت نیتر نین نہ کھئے ملائیا۔ نام جیکارا سُنے حقیقت حق دا، ست سچ وجے ودھائیا۔
جن بھگتاں ہوواں لہدا، چار کُنٹ دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ بھگت دوارے اندر ہوواں پھدا، چرن کول نو نو سیس نوائیا۔ ناتا تڑاواں
کلجگ کوزی کرپا اگ دا، اگلا پڑدا دیاں اُٹھائیا۔ درد ونڈاں دین دُکھی سرشٹی جگ دا، جگہ جگہ ویکھ وکھائیا۔ جو سنت سہیلا
گرُمکھ تیرے وچھوڑے اندر ہووے تپدا، سانتک ست دیاں کرائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا ہووے چپدا، جگ جیون

داتے تیرے وچ دیاں ملائیا۔ سیوا کردا میں کدے نہ تھکدا، تھکاوٹ وچ کدے نہ آئیا۔ تریتا دواپر کلجگ راہ رہیا تکدا، بن آگھاں
 آگھ اٹھائیا۔ کون ویلا آئے پُرکھ سمرتھ دا، جو سماں دئے بدلائیا۔ تُوں آد جگاد جگ چوڑی گر اوتاراں پیغمبراں بھگتاں پیج آیا رکھدا،
 رکھیک ہو کے رکھیا کریں تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو
 بھگوان، تیرا آسرا ناسرا ہو کے اک تکدا، سہارا کنارہ سچ دوارا اپنا دینا دکھائیا۔

* ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ سوندر سنگھ دے گرہ پنڈ بھلر ضلع امرتسر *

ستجگ کہے پرہہ میں تیرا سچا بناں مُرید، دُھر دے مُرشد تیری سیو کھائیا۔ تیرے بھگتاں کراواں تیری دید، داعریاں وچوں
 باہر کڈھائیا۔ تیرے نوری چند دی پیڑ، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ سانجھی دساں پریت، آتم پرما تم میل ملائیا۔ سہاونا ہووے گیت،
 ڈھولا شہنشاہیا۔ گرمکھ بناواں تیرے عزیز، پیارے مُحبّت وچ رکھائیا۔ تیری پہچان دی دس تمیز، طمع اندروں دیاں کڈھائیا۔ سچ
 دوارے بہن دی ساچی دساں ریجھ، دوارا اکو اکو اک دکھائیا۔ جتھے سوہن امیر غریب، غیبت ویکھ نہ کھئے منائیا۔ تیرا کھیل تگن
 عجیب، عجب نرالے دینا دکھائیا۔ دُور دُراڈا نیڑے آئے قریب، کرمان دا گپڑا دئے چکائیا۔ سنسارے نہ کوئی قسمت نصیب، نشانہ اکو
 دیاں لگائیا۔ میری آشا منشا پوری کر اُمید، مہروان تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک
 نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تیرے حُکمے اندر سرشٹ سبائی دیواں سچ ترتیب، طریقے نال تاریخ دیاں بدلائیا۔

* ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ انو پ کور دے گرہ پنڈ بھلر ضلع امرتسر *

ستجگ کہے پرہہ تیرے در ہوواں درویش، بھکھاری ہو کے جھولی ڈاھیا۔ تُوں آد جگاد دیندا رہیں ہمیش، جگ چوڑی
 جھولیاں نام بھرائیا۔ کلجگ کوڑی بدل دے لوک مات ریکھ، بھیکھ رہن کھئے نہ پائیا۔ تیرے نام دا سچا سناواں اک سندیش،

سندھیا امرت اِکو ڈھولا گائیا۔ جس دا بھيو پا نہ سکے سہنسر مُکھ شیش، وشن برہما شو کہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا دینا اک ور، ستجگ ساچا سچ دوارے سچ ساچی منگ منگائیا۔

* ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ دلیپ سنگھ دے گرہ پنڈ مانا والا ضلع امرتسر *

ستجگ ساچا کہے پرہ تیرے در دا ہوواں بردا، نیکن نیکا نظری آئیا۔ سیوک بناں جن بھگت سہیلے گھر گھر دا، گرہ گرہ کایا مندر اندر ویکھ وکھائیا۔ بھيو کھلاواں پاربرہم برہم نرائن نر دا، ناری نر دیاں سمجھائیا۔ اِکو تیرا ڈھولا رہواں پڑھدا، دو جہاناں وجے حق ودھائیا۔ سچ دوارے نیوں نیوں چرن کولان سپس رہاں دھردا، دھرنی دھرت دھول اُپر سوہا پائیا۔ بندگی وچ بندنا رہاں کردا، ڈنڈاوت وچ ڈر بھے بھو بھلائیا۔ اِشنان ویکھاں سرور ساچے سر دا، تیرتھ تٹ کنارہ اِکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا دینا اک ور، صاحب ستگر تیری سرنائیا۔ ستجگ کہے پرہ تیرے در دا ہوواں بھکھاری، بھکھیا منگ کے خوشی منائیا۔ تیرے حُکم دی ویکھاں سکداری، دو جہاناں سپس نوائیا۔ نرگن نور جوت ویکھاں اُجیاری، برہمنڈ کھنڈ ہووے رُشنائیا۔ نام شبد دُھن سنا شبد دُھنکاری، اگم اگمڑا بھيو دینا کھلائیا۔ آتم پرماٹم لگدی ویکھاں یاری، پنچم ناتا کوڑ رہن نہ پائیا۔ گھر ٹھانڈے درشن کراں درباری، درگاہ ساچی دھیان لگائیا۔ جس گھر وسیا نر نرائن نرکاری، نرگن اپنا نور ڈگمگائیا۔ سو ویکھاں محل اٹل اُچ مناری، سچکھنڈ دوارا سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ستجگ ساچے ساچی کر داری، دردی ہو کے دردیاں درد وندائیا۔

* ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ گردت سنگھ دے گرہ پنڈ مانا والا ضلع امرتسر *

ستجگ ساچا کہے پرہ تیرے در دا ہوواں منگتا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ نام ندھانا دے دے بودھ آگادھا پنڈتا، جگت وِدیا توں باہر اپنی بوجھ دینی بوجھائیا۔ آتم پرماٹم میلا ملے دُھر درگاہی ساچے کنتا، کنت کنتوبل تیری اک سرنائیا۔ کلجگ کوڑی

کریا گڑھ توڑ ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم دے جنائیا۔ در تیرے نانا ہو کے کراں مِتتا، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ پھرے دروہی تیرے نام دی چارے سمتا، اتر پورب پچھم دکھن پچیا کھتے رہن نہ پائیا۔ ساچی سکھیا دے دے پرہہ کوڑ کڑیا ریاں نندکان، پرتی اندر تیرا ڈھولا سارے گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا سگلا سنگ بنائیا۔ ستجگ ساچا کہے پرہہ میری منظور کر عرضی، آرزو خواہش تیرے آگے رکھائیا۔ تیری دھار آد جگاد نرائن نر دی، نرنکار تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ تُوں سار پاوین لگھ چوراسی جیو جنت گھر گھر دی، گرہ گرہ کایا ماٹی پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو پوجا ہووے پُرکھ اکال ساچے ہر دی، ہردے اندر ہر جو ہر ہر نظری آئیا۔ ستجگ ساچا کہے پرہہ میری منّ عرضوئی ارداس، داس ہو کے رہیا سُنائیا۔ ماتو ذاتی جنم کر راس، کرم گکرم دے بدلایا۔ خالی جائے نہ کھتے سواس، ساہ ساہ سد تیرا نام دھیائیا۔ نرمل نور جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا اندروں دے کڈھائیا۔ پریتم ہو کے پاربرہم برہم وس پاس، نج گھر بہہ کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، برہمنڈ کھنڈ تیرے حکم دی پیندی ویکھاں راس، منڈل منڈپ خوشیاں وچ تیرا ڈھولا گائیا۔

* ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ تارا سنگھ دے گرہ پنڈ مانا والا ضلع امرتسر *

ستجگ ساچا کہے پرہہ وست دے نام اٹل، اٹلڑی دؤلت جھولی پائیا۔ سچے ترازو اُتے جائے تُل، جگت وٹیاں ونڈ نہ کھتے ونڈائیا۔ بھاگ لگاؤنا بھگون بھگتاں کُل، گلو تے کُل مالک تیری آس رکھائیا۔ گرمکھ گرسکھ کوئی نہ جائے بھل، ابھل اپنے رستے لینا چلائی۔ کوڑی مایا وچ نہ جائے رُل، سنسار ساگر وچوں باہر کڈھائیا۔ مانس جنم ساچا بوٹا کدے نہ جائے بُل، پت تہنی پھل آپ مہکائیا۔ ساچی چرن پرتی جان گھل، اپنا آپ گھول گھٹایا۔ گرسکھ دیپک کدے نہ ہووے گل، سچ چراغ کرنی رُشنائی۔ دھر دے چرناں دی دے کے دھول، دھوڑ مستک خاک دینی رمائیا۔ پورب لیکھا چکا کے مؤل، ملے دا کنچن دینا کرائیا۔ جن بھگتاں اُدھارنا تیرا اصؤل، اصل توں اصل دینا پرگٹایا۔ بھگتی اندر لاؤنا نہ کھتے محصؤل، قیمت جگت نہ کھتے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا لہنا دینا تیرے در تون ہووے وِصُول،
دوُجے در منگن کھتے نہ جائیا۔

* ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ لاہہ سنگھ دے گرہ پنڈ مانا والا ضلع امرتسر *

ستجگ ساچا کہے پرہہ سچا بخش چرن سہارا، سر قدمان اُپر ٹکائیا۔ تیرے نام دا سنان اکو نعرہ، دوُجی آواز کھتے نہ آئیا۔
تیرا نُور ہووے اُجیارا، چمک چمک وچوں پرگٹائیا۔ تیرا گرہ وسے گھر بارا، بھگت دوارا سوہا پائیا۔ ملے وڈیائی پُرکھ نارا، نر نرائن
ہونا سہائیا۔ تُوں نرگن نروریر نرکار نرکار چوویاں اوتارا، اوترا تیری کار کمائیا۔ تیرا نکھٹ نہ جائے بھنڈارا، گر اوتار پیغمبر منگ
منگ جھولیاں سرب بھرائیا۔ تیرا ہووے اک ورتارا، شبد گرو وڈی وڈیائیا۔ جس دا روپ رنگ نظر نہ آوے وچ سنسارا، ریکھ
بھیکھ سمجھ کھتے نہ پائیا۔ جو بھگتاں بنیا میت مُرارا، متر ہو کے دیا کمائیا۔ سگلا سنگ بنیا رہے نر نرکارا، نرگن وچھڑ کدے نہ
جائیا۔ تُوں پُرکھ اکال دین دیاں آد جگادی دیونہارا، داتا دُھر دا شہنشاہیا۔ در درویش منگھ پھرے بھکارا، ستجگ نیوں نیوں
سیس نوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا انت نہ پاراوارا،
بے انت بے انت تیرا لیکھا سارے گئے سُنائیا۔

* ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ بھگوان کور دے گرہ پنڈ مانا والا ضلع امرتسر *

ستجگ ساچا کہے میں تیری سچی کران سیوا، پریم تیرے بھگتاں نال رکھائیا۔ تیرے نام دا امرت رس دیواں میوہ، بن رسنا
دیاں چکھائیا۔ تُوں صاحب سوامی انترجامی سدا نہکیوا، نہچل تیرا دھام دیاں درڑائیا۔ تُوں آد جگادی الکھ اگوچر اکم اتہا اہیوا،
بن تیری کرپا بھیت کھتے نہ پائیا۔ تیری صفت گا نہ سکے کوئی جہوا، بُدھی وچ نہ کھتے وڈیائیا۔ جن بھگتاں مالک ہو کے مل وڈ دیوی
دیوا، دیو آتما اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان،
تیرے نام دا لگے مستک ساچا تھیوا، نرگن نُور جوت للاٹی ہووے رُسنائیا۔

* ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ چرن سنگھ دے گرہ پنڈ مانا والا ضلع امرتسر *

ستجگ ساچا کہے پرہ بخش چرن دھوڑ، سو پُرکھ نرنجن در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا ناتا تے کوڑ، ست دھرم ملے وڈیائیا۔ چتر سگھڑ بنا مورکھ موڑھ، نام ندھانا اکو اک سمجھائیا۔ آتم اچے تیرا نور، اندھیرا اندھ رہے نہ رائیا۔ صفتاں وچ ہووے تیرا، ظہور، راگاں وچ تیرا نام دھيائیا۔ بھگتاں سنتاں مل ضرور، نرگن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ہر گھٹ اتتر جلوہ دے سچا کوہ طور، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیا۔ تیرے در دے سنت سہیلے سچ مزدور، دوس رین سیو کھائیا۔ پرگٹ ہو حاضر حضور، ہر پردے کر رُسنائیا۔ گرمکھاں ہونا نہ پئے مجبور، مُشکل اگلی دے چکائیا۔ تیرے ناد دی اچے نور، تریا توں پرے شروع ہووے تیری پڑھائیا۔ سچ بینتی کر منظور، سچکھنڈ نیواسی پُرکھ ابناشی در تیرے دتی سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ستجگ ساچا کہے جگ چوگرے بدلنا تیرا دستور، ستجگ تریتا دواپر کلجگ حکمے اندر گیڑا رہیا بھوئیا۔

* ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۲ ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ چھینا ضلع امرتسر *

ایک ایک ٹیک اچے کوٹی کوٹ، کوٹن کوٹ کوٹ بے انت بنت بنائیا۔ ایک انیک پرگٹ کر نرگن جوت، کوٹی کوٹ دیا باقی کر رُسنائیا۔ ایک بھیکھ دھرے کوٹی کوٹ کوٹ، شبدي ناد دُھن کرے شنوئیا۔ ایک ٹیک بخشے کوٹی کوٹ، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال لگھ چوراسی جیو جنت بھیو ابھید آپ درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جگاد مدھ روپ انوپ شاہو بھوپ ویکھ وکھائیا۔ کوٹن کوٹ ہوون روم، ساڈھ تین کروڑ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کوٹی کوٹ کوٹ ہوون اوم، جس اوم وچوں وشن برہما شو نکل کے ڈھولے گائیا۔ کوٹن کوٹی کوٹ نرگن سرگن سرگن نرگن کرے قوم، قیام بیام بے پناہ اپنے وچ چھپائیا۔ کوٹن کوٹی کوٹ ہوون لوم، لوئن لوچن آگھ نیتر دیوان، سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ست ست اپنی کار کھائیا۔ کوٹی کوٹ گندیاں نہ ہووے گنت، انکاں والا روپ نہ کھئے بدلائیا۔ جس دی

سمجھے کوئی نہ بنی بنت، انت کہہ نہ کھئے درڑائیا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبر کہن بے انت، بے پرواہ نورِ الہیاء۔ مستی وچ ڈھولے گاؤندے سنت، بھگت بھگوان کہہ کے سیس جھکائیا۔ سرگن کوئن کوئی کوٹ کوٹ پرگٹ کیتے جیو جنت، گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا لیکھا اپنے وچ چُھپائیا۔ جس دا کوئی نہ جانے پڑدا اوہلا بھید، وارتا وچ نہ کھئے لکھائیا۔ نِراکھَر دی دھاروں جس نے اکھراں والے کڈھے وید، وِدیا توں باہر گپت ظاہر سمجھ کِیسے نہ آئیا۔ جس دا بن قلم شاہی بن اکھراں ہووے لیکھ، جُگ چوکڑی کوئن کوٹ برہمنڈ کھنڈ لوک مات دے دے دات اپنی رچن رچائیا۔ سو ویکھنہارا کھیل تماش، جس دا اپنے وچ آپ پرکاش، آد انت نہ ہووے وناس، ابناشی ہو کے اپنی کار کھائیا۔ کوئن کوٹ نیتز نین کر راس، کوئن کوٹ چلا پون سواس، کوئن کوٹ جہوا صفتاں وچ صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سو صاحب سوامی انترجامی نرگن نروریر نراکار نرنکار بن گوپی کاہن پاوے اپنی راس، رستہ مارگ اپنے ہتھ رکھائیا۔ ستجگ ساچے تیرا سچ بھنڈارا، نام اکتا ہر ورتائیا۔ خوشی منان گر اوتارا، پیغمبر کلمیاں وچ صفت صلاحیا۔ چار کُنٹ دہ دشا وجے اک نگارہ، نوبت نام کرے شنوائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیا مٹے وکارا، مایا ممتا موہ رہن کھئے نہ پائیا۔ ساچا دسے سرب نواسی اک دوارا، دئی دویتی ڈیرہ اندروں دیوے ڈھائیا۔ ترے گن آگنی لگے نہ تئی ہاڑا، امرت میگھ دئے برسائیا۔ جن بھگتاں سنتاں گرمکھاں لگا رہے آکھاڑا، گرسکھ مل کے اکو سوہلا گائیا۔ ناڑ بہتر تن رباب وجدا رہے تاڑا، جگت سارنگے دی لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ کِریا کرے بھگت وچھل آپ گردھارا، نروریر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو بخش کے چرن دوارا، سچ چرنودک بن رسنا جام پیائیا۔ حُکمی کرے کھیل خلق دا خالق پروردگارا، پاربرہم پرہہ اپنا حُکم منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر درگاہی دیاوان دیناں اتاھان ہوئے آپ سہائیا۔ ستجگ ساچے تیرا اُچے کھیڑا، نگر دوارا اکو سوہا پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں سمرتھ سوامی بٹھے بیڑا، کھیوٹ کھیٹا ہو کے اپنے کندھ اٹھائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیا جگت واسنا ڈوہے بیڑا، نیا نوکا پار نہ کھئے لنگھائیا۔ دُھر دا نام ساچا منتر اندر وڑ کے دسے نیرن نیرا، آتم پرما تم پڑدا دئے چُکائیا۔ ساچا ڈھولا گیت سُنائے تُوں میرا میں تیرا، سو پُرکھ نرنجن بنگ برہم بھيو چُکائیا۔ کوڑی کِریا جگت واسنا رہے نہ کھئے اندھیرا، نرگن نوری جوت کرے رُشنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ہووے

حق نبیڑا، حقیقت دا مالک مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ ستجگ ساچے تھوڑا سماں رکھ اپنا جیرا، جیرج اندج اُتہج سیج چارے کھانی دئے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال دیونہارا اپنا گیڑا، گیڑے وچ اُلٹی لٹھ بھوئیا۔ ست دھرم لوک مات دھرنی دھرت دھول اُتے کرے وسیرا، سچ دوارا اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبہ سرُپی اکئی پائے گھیرا، گھرنا میٹے کوڑ لوکائیا۔

* ۲۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ بویارائے ضلع امرتسر *

ستجگ کہے پرہ میرے انتر بڑا چا، چاؤ گھنیرا نظری آئیا۔ دو جہاناں اُچے تیرا ساچا ناں، ناؤں زرنکار سارے ڈھولا گائیا۔ غریب نائیاں تیرے چرن ملے سچا تھار، سچ دوارے بہ کے خوشی منائیا۔ جن بھگت پھڑاواں تیری بانہ، بن ہتھان ہتھ ملائیا۔ کوڑی بڈھی رہے کوئی نہ کان، ہنس گرمکھ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لیکھا دینا بنائیا۔ ستجگ ساچا کہے پرہ میرے انتر آوندی خوشی، خوشی وچ جنائیا۔ سرب جیو آتما دی تیرے نال لگ جائے رُچی، آتم پرما تم ملے وڈیائیا۔ تن ماٹی خاکی ہووے سچی، سنجم اکو دینا سمجھائیا۔ من واسنا رہے نہ ترشنا بھکھی، ممتا موہ دینا چکائیا۔ بھگت سہیلا دے کوئی نہ دکھی، دلدریاں دلدر دینا گوائیا۔ بھاگ لگاؤنا جنی ککھی، گرمکھ ساچے لینے اُچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچے نام دی دس کے اکو ٹکی، ترت اپنا جوڑ جڑائیا۔ ستجگ کہے پرہ میرے اندر وڈی خواہش، خصوصیت تیرے ہتھ پھڑائیا۔ سد وساں تیرے پاس، چرن کول ملے سرنائیا۔ حکمے اندر تیرے بھگتاں کران تلاش، لکھ چوراسی وچوں کھوج کھوجائیا۔ آتم پرما تم دے کے ہاس بلاس، دین دنی درد دکھ مٹائیا۔ جگت وکارا پار کر کے گھاٹ، ہارٹا تیرا دیاں جنائیا۔ جس گرہ ملے پُرکھ سمراتھ، سمرتھ سوامی سوہبا پائیا۔ سچ بینتی تیرے آگے رکھناتھ، رکھت تیری اوٹ تکائیا۔ سوامی ہو کے دینا ساتھ، ستگر ہو کے شہنشاہیا۔ پرم پُرکھ پارپرہم پت پرمیشور میری منظور کرنی ارداس، ستجگ ساچا ست ستوادی تیرے آگے بھکھک ہو کے منگ منگائیا۔

* ۲۸ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ جگموہن سنگھ دے گرہ پنڈ بوپارائے ضلع امرتسر *

ستجگ ساچا کہے پرہہ میں بھگتاں کراں سفارش، ست سچ ست نال ملائیا۔ جنہاں دے اندر تیرے نام دی اک عبادت، اکو نور تک خوشی منائیا۔ تیرے پریم دی سچی عبارت، بن اکھراں سوہیا پائیا۔ تن وجود وسیع عمارت، مکتب پاٹھشالا نظری آئیا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئی عارف، بدھیوان نہ کھئے چٹرائیا۔ اوتھے تیرا ہووے تُعارف، توحفہ نام دیوے دُھردرگاہیا۔ سدا سدا تیری ہندی رہے سچ زیارت، سوچھہ سروپی نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سیوا دتی لگائیا۔ ستجگ ساچا کہے پرہہ تیرے بھگتاں دی کراں صفت، شبدي ڈھولے نال صلاحیا۔ جنہاں دے اندر حقیقی لگا عشق، جگت عاشق معشوقاں دی منزل کئے تجائیا۔ سمجھ کے دُھردرگاہی اشٹ، عیش و عشرت کوڑ گئے مکائیا۔ ناتا چھڈ کے سورگ بہشت، چرن کول دھیان لگائیا۔ آتم پرما تم سمجھ کے دُھر دا گرہست، سیج شہنجنی سوہیا پائیا۔ کوٹاں وریاں وچوں تھوڑیاں دی فہرست، نرگن زرویر نظری آئیا۔ ساچی مان وڈیائی دے نام خلعت، مخاطب ہو کے رہیا سُنائیا۔ خواری رہے کوئی نہ ذلت، ساچے در ملے سرنائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال درویش دی من ممت، نیوں نیوں رہیا سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے بھگتاں وچ ویکھی اگمی ہمت، حوصلے نال دین دنی جگت رہے تجائیا۔

* ۲۸ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ بھاگ سنگھ دے گرہ پنڈ ماہل ضلع امرتسر *

ستجگ ساچا کہے پرہہ تیرا در ملے اگم، پاربرہم پت پریشور سچکھنڈ دوارا نظری آئیا۔ جتھے نہ کوئی سوریہ ہووے چن، نرگن نور جوت رُسنائیا۔ مایا ممتا موہ نہ ہووے ترشنا تم، کوڑ کڑیاں جگت وکار نہ کھئے ہلکائیا۔ ہرکھ سوگ چنتا رہے نہ کھئے غم، منوآ من نہ کھئے بھرمائیا۔ اگمی ناد سنا بنا کن، شبدي ڈھولا بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال بھاگ لگا وجود ماٹی تن، بندے خاکی ساقی جام اک پیائیا۔ بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا کھول بنگ، برہم پاربرہم پڑدا اوہلا رہے نہ رائیا۔ نام بھنڈارا وست امولک دین دنی دے اپنا

دھن، جگت مایا وچوں باہر کڈھائیا۔ تُوں میرا مین تیرا آتم پر ماتم جیو جنت گاون تیرا چھند، سو بلا اِکو اِک الاِیا۔ سادھان سنتان جن بھگتاں خوشی کر بند بند، دُھر دی بندگی اِک سمجھائیا۔ نِج گھر نِج گرہ نِج آتم دے اند، رسنا رس دا لیکھا دے مُکائیا۔ تھاکر ہو کے بخش پرمانند، پرم پُرکھ پرہہ اپنی مہر نظر اُٹھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا جوٹھ جوٹھ سرِشٹی وچوں کڈھ، گندی ترشنا رہن کھئے نہ پائیا۔ ورنان برنان دس، کون ساچی سرنا اِک سمجھائیا۔ رسنا جہوا بتی دند مانو ذاتی تیرے کرے دھن دھن، دُوجا اِشٹ نہ کھئے منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، ستنجگ ساچا غریب نِواجا در تیرے جھولی ڈاہیا۔ ستنجگ کہے پرہہ تیرے نام دا ہووے اِک پیار، دُوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ دیا باقی کھلا پاتی ہُندا رہے جوت اُجیار، چار کُنٹ دہ دِشا کرے رُشنائیا۔ ساچا نام شبد دُھن آتمک دے دُھنکار، انراگی ہو کے اپنا راگ سُنائیا۔ امرت رس نِجہر جہرنا جہرے اگم اپار، بوند سواتی کھلا پاتی اپنی آپ ٹپکائیا۔ پڑدا اوہلا کھلے بند کِواڑ، دُئی دِویتی مایا ممتا رہن کھئے نہ پائیا۔ اگنی تت نہ سکے ساڑ، سانتک ست جنائیا۔ اِکو تیرا جلوہ تُوں ہووے دِیدار، سوچھ سرُوپی نظری آئیا۔ بودھ اگادھ شبد اناد دینا اپر اپار، اپرمپر سوامی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا لوک مات وچوں کڈھ باہر، دھرنی اپر رہن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگت سہیلے گرو گرو چیلے کھچ اپنے دوار، سچکھنڈ دوارا اِکنکارا اِکو دے وسائیا۔ جس گرہ نہ کوئی پُرکھ نہ کوئی نار، نہ کوئی کوڑ کِریا کرے وِہچار، جے جیکار تیرا نام کرے شنوئیا۔ پُرکھ اکال سوامی تُوں آد جگاد سدا سدا (داتار)، گر اوتار پیغمبر تیرے حُکمے اندر لوک مات سیو کھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت دو جہاناں پا سار، نرگن ہو کے اپنا وِیس وٹائیا۔ ستنجگ ساچا ست دوارے بینتی وچ کرے نِمسکار، ڈنڈاوت وچ اپنا آپ بھیٹ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نِہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ بھگوان، نرگن سرگن بن سِکدار، دُھر فرمانا دو جہاناں اِکو اِک جنائیا۔

* ۲۸ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ ہرینس سنگھ دے گرہ پنڈ ماہل ضلع امرتسر * *

وِشِشٹ سِکھیا سدا رہنا وِچ رضا، بھانے وِچ گر اوتار پیغمبر سیس نواٹیا۔ پرم پُرکھ دی دھار دا لینا مزہ، مذاق ویکھنا جگت لوکائیا۔ جنم جنم دا لہنا دینا کرم دی نہیں سزا، دُکھاں وِچ دُکھ نہ کھئے رکھائیا۔ جس توں سچا جیون ملنا نواں، ناتا تئاں والا ٹڑائیا۔ لیکھے لگنا دم دماں، ساہ ساہ پرہہ اپنے وِچ سمائیا۔ جن بھگت کدے نہ ہووے نکما، بے ارتھ جنم نہ کھئے گوائیا۔ بھاگ لگے جس کایا ماٹی چمّا، چمّ درِشٹی دئے بدلایا۔ چنتا سوگ ہرکھ نہ کرنا غما، کرے کھیل بے پرواہیا۔ زندگی مانس دیہی نہیں کوئی طمع، لالچ وِچ برس نہ کھئے لنگھائیا۔ جس دے حُکے اندر بدلدا رہندا سماں، سماپت ہندی رہے لوکائیا۔ اُس دا حُکم بُندا رہے رواں، دو جہاناں نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ وِشِشٹ مئی بتا کے پینٹھ سال، تیری ملت وِچ خوشی منائیا۔ کھیل ویکھدا رہیا پُرکھ اکال، اوٹ اکو اک تکائیا۔ بن دا رہیا وِچے وِچ دلال، وچولا اوہلا ہو کے ڈیرہ لائیا۔ اتم بولیا بول کمال، جس توں لکھے لیکھ نہ قلم شاہیا۔ جس دا وِچے سوال جواب، جگت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ شرارت وِچ تیرا جدا رہیا تال، ہتھیلی ہتھ نال ملائیا۔ تیرا ماتا پتا کنگال، نردھن نظری آئیا۔ جنہاں دا پورب دا رُسیا بال، بالی اوٹ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ پینٹھ سال دا وقت بہہ تھوڑا، تھوڑیوں تھوڑا نظری آئیا۔ جتھے رام وِشِشٹ دا ہووے جوڑا، دو جہاناں وِچے ودھائیا۔ وِشِشٹ کول سی کاغذ کورا، اکھڑ روپ نہ کھئے وکھائیا۔ رام نے گایا دُھر دا دوہرا، توں میرا میں تیرا وِچے سچ ودھائیا۔ توں مار کے دُوروں روڑا، چوٹ وِشِشٹ دے بازو دتی لگائیا۔ مُسکراہٹ وِچ ہس کے تھوڑا، اکھیاں لئیاں بدلایا۔ رام نے کہا ائے - - دیا چورا، کیوں چوٹاں رہیا لگائیا۔ وِشِشٹ نے کہا ایس دیاں اوس دے ہتھ ڈوراں، جو سب دا پتا مائیا۔ توں نیڑے آیا دوڑا، نیوں کے سیس دتا جھکائیا۔ اُس بابوں پھڑ کے کہا آہ ویکھ اگئی پوڑا، تینوں دیاں چڑھائیا۔ تریتا دواپر کلجگ راہ سوڑا، حُکم دیوے دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پورب لہنا دئے وکھائیا۔ پورب لہنا کر یاد، یادداشت پچھلی نظری آئیا۔ وِشِشٹ مار کے اک آواز، حُکم دتا سنائیا۔ رام نے کہا اس دے اندر کوئی راز، پڑدا دے اٹھائیا۔ اگئی آواز آئی وِجیا شبد ناد، دُھنی راگ لائیا۔ ایس دا تت ہونا برباد، ماٹی تن رہن نہ پائیا۔ کلجگ کھپڑا

پھیر ہووے آباد، ساڈھے تِن ہتھ ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ وششٹ کہا اے میرے پُرکھ اگم، اگم تیری وڈیائیا۔ اس دا لیکھا چکے پون سواس دم، دامن پکڑ نہ کھئے چھڈائیا۔ تیری دھاروں کوئن نکلے رام، رام وچ اپنا آپ ملائیا۔ پُرکھ اکال کہا جس ویلے کلجگ ہووے اندھیری شام، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ ساچا نظر نہ آوے نام، ملے میل نہ پے پرواہیا۔ ستگر شبد نہ آوے پہچان، سرتی سوئی نہ کھئے اٹھائیا۔ ملے میل سری بھگوان، نرگن نور کر رُشنائیا۔ بھگت سہیلے کر پردھان، لوک مات وچ وڈیائیا۔ بن اکھراں دیوے گیان، بن اکھاں اکھ کھلائیا۔ نرگن جوت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کار اک بھگتائیا۔ رام کہا وششٹ ایہ بڈھا ویکھ بردھ، شرع دا شرارتی نظری آئیا۔ وششٹ کہا ایہ آوے پھیر پرت، لوک مات ویس وٹائیا۔ ایس دی کھلے سرت نرت، نر نرائن دئے وڈیائیا۔ جنم جنم دی میٹے حرص، ہوس لئے مٹائیا۔ پُرکھ اکال کرے ترس، رحمت وچ ترائیا۔ رام کہا بندھڑک، بینتی گردیو دتی سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا رہیا دکھائیا۔ رام کہا وششٹ سوامی، تیرے آگے میری عرضوئیا۔ اس وڈی کیتی کھنامی، پتھر تیری بانہ لگائیا۔ ایہدی کی رہے نشانی، سچ دینا سمجھائیا۔ اوس بولیا نال آسانی، مکھ واک دتا درڑائیا۔ کلجگ انت جس ویلے اس دی دیہہ بینتھ سال دی ہوئی پُرانی، چولا چولے نالوں بدلایا۔ اس نوں مالک ملے اُپر اسمانی، آسانی اپنا راہ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لہنا ویکھ دکھائیا۔ پورب لہنا آد جگاد، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ وششٹ دتی دات، شہادت اپنی آپ بھگتائیا۔ اُس دا لہنا دینا دینا پیا تتاں والا ساتھ، سکلا سنگ بنائیا۔ رام وششٹ دی کوئی غصے والی نہیں بات، جگ چوکڑی پرہ دی کھیل چلی آئیا۔ ایہ تریتے دی سوغات، کلجگ بدھاناں، پُرکھ اکال پچھے بات، وارث ہو کے دیا کھائیا۔ آگے جنم مرن لکھ چوراسی آون جاون وچوں ملے نجات، جم کی پھاسی رہے نہ رائیا۔ چتر گیت کھولے کوئی نہ تاک، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ سچکھنڈ دوارے تیرا سہجے ہووے نواس، نواس استھان اکو نظری آئیا۔ جتھے وششٹ رام دوویں مل کے چرن کول پرہ کرن ہاس بلاس، بن رسنا جہوا بئی دند خوشی منائیا۔ انت وسنا اہناں پاس، واسطہ دھر دا دتا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا لکھا کے شبدي نال قلم دوات، حالات اگلا دئے بدلایا۔

* ۲۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ بلونت سنگھ دے گرہ پنڈ ماہل ضلع امرتسر *

ست کہے پرہہ جن بھگتاں کوٹ جنم دے میٹ پاپ، پتت پاپی پار لنگھائیا۔ سنسا روگ رہے نہ کوئی سنتاپ، جگت کلپنا
 وچوں پار لنگھائیا۔ رُوح بُت دوویں کر دے پاک، پتت پُئیت پاربرہم تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پرما تم ہو کے آتم دے ساتھ، نرگن میلا
 میل سہج سُبھائیا۔ تُوں میرا مین تیرا سچ سوامی دس اپنی گاتھ، ڈھولا انتر انتر اِکو اِک سمجھائیا۔ کوڑی کِریا مٹے اندھیری رات،
 ساچا نُوں تیرا رُشنائیا۔ بودھ اکادھا سوچھہ سروپ شاہو بھوپ درشن دے ساکھیات، نرگن نرویر نرنکار اپنا پھیرا پائیا۔ ساچا کھیڑا
 کایا ماٹی ساڈھ تِن ہتھ بھگت وچھل کر آباد، نام ندھان اپنا وچ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ڈھر
 دا ور، ست ستواد تیرے در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ ست کہے پرہہ جن بھگت میٹ ڈکھ، ترشنا کوڑ رہے نہ رائیا۔ اپنے پریم دی
 انتر آتم اُچا بھکھ، دوس رین تیرا نام منگن چائیں چائیا۔ اُجل کرن اپنا سرگن مکھ، تتوت دے وڈیائیا۔ پڑدا اوہلا بھیو ابھید دے
 چُک، چار کُنٹ دہ دشا اپنا آپ دے سمجھائیا۔ لکھ چوڑاسی جوُن اجوُنی سڑنا پئے نہ ککھ، گرہواس جم پھاس دینا کٹائیا۔ سنت
 سہیلے اپرادھی دُشت ڈراچار بنا اپنے سْت، ڈلارے نرنکار اپنے گھر لے اُچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی
 بخش اِک سرنائیا۔ ست کہے پرہہ جن بھگتاں ایکا رنگ وکھا خوشی غمی، انتر انتر اپنی بوجھ بُجھائیا۔ انتر دھار ایکنکار دس اپنی
 نویں، آتم پرما تم مل کے وجے ودھائیا۔ سچ بھنڈار امولک وست شبد اگمی دیویں، جگت ونجاریاں کولوں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ کایا مندر
 اندر ساچے گھر بہویں، نو دوارے اُپر دینا ڈیرہ لائیا۔ سچ سنگھاسن آتم سیج سہنجنی سَویں، سوہاؤنت اپنا ڈیرہ لائیا۔ ڈھر فرمانا
 سِری بھگوانا دُھن آتمک راگ کہویں، باہروں ودیا پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن
 بھگتاں ہونا سہائیا۔ ست کہے پرہہ جن بھگتاں وست اگمی پاویں بھکھ، بھکھاری ڈھر دے لین آئیا۔ بن قلم شاہی لیکھ دے لیکھ،
 نراکھ وچوں وست امولک دے ورتائیا۔ تیرے حُکم دی ساچی سکھیا لین سکھ، چوڈاں ودیا ڈیرہ ڈھائیا۔ تُوں آد جگادی کرتا پُرکھ
 اِک، آتم پرما تم مِتر پیارا یارڑا ڈھر دا نظری آئیا۔ تیرا کھیل سدا سدا جگ چار نِت نوت، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا حُکم ورتائیا۔
 کلجگ انت سِری بھگونت کروٹ لے بدل پٹھ، دین دُنی پاسا دے اُٹائیا۔ ساچے بھگتاں ڈھر دے سنتاں کر بت، بتکاری ہو کے

نیتن نیت اپنا درس دے کرائیا۔ محبوبُ مُحَبَّت وچ ساچی پا کھچ، سُرتی شبدی ڈوری تند بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سَت ستوادى دُھر دی آس رکھائیا۔ سَت کہے پرہوُ اپنے بھگتاں پا دے اپنے نام دی بھچھیا، دُو جے در منگن کھئے نہ جائیا۔ گر اوتار پیغمبراں پوری کر دے اچھیا، سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ تیرا دھیان گئے لگائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی اندر تیرا بھوکھت بھیکھیا، پڑدا اوبلا بن وچولا اندر باہر گپت ظاہر دے اٹھائیا۔ تیرا نور ظہور نیتر نر نرائن کیسے نہ ویکھیا، جگت نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال آد جُگاد جُگ چوکرئی سرب کلا سمرتھیا، سمرتھ پُرکھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلو کال کلجُگ اتم دے متھیا، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ ابناشی کرتے پروردگار سانجھے یار، چار ورن اٹھاراں برن جیو جنت سادھ سنت اوچ نیچ راؤ رنگ راج راجان شاہ سلطان من واسنا وچ کھئے نہ جاوے بھٹیا، اتم برہم پاربرہم سرشٹی درشٹی ایشی اندر سب نوں دے سمجھائیا۔

* ۲۸ ساون شہنشاہی سمت ۲ بیلا سنگھ دے گرہ پنڈ ماہل ضلع امرتسر *

سَت کہے پرہ جن بھگتاں دس اپنا دھرم، سَت سچ سچ گھر گھر نظری آئیا۔ ذات پات دین مذہب اوچ نیچ راؤ رنگ رہے نہ کھئے بہرم، شاہ سلطان مہروان اکو گھر دے وکھائیا۔ کوڑی کِریا جگت واسنا من ہووے کوئی نہ کرم، سَت ستواد شبدا اناد اکو دینا سُنائیا۔ ونڈی رہے نہ کایا ماٹی چرم، چم درشٹی کایا اندروں ساچے مندروں دینی کڈھائیا۔ سُپھل کرنا لکھ چوراسی وچوں مانس جنم، آون جاون پتت پاون جم کی پھاسی دے کٹائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال اپنی بخشنی دُھر دی سرن، سچکھنڈ دوارا ایکنکارا اکو دینا وکھائیا۔ جتھے مل کے جھگڑا رہے نہ جنم مرن، جوتی جوت وچ سائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا دینا اک ور، تیرے نام دی وچدی رہے ودھائیا۔ سَت کہے پرہوُ جن بھگتاں دے دے اکو جام، جگت نشیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بن اکھاں نیچ نیتر نظری آئے اکٹا رام، بن تتاں والے رام توں اگلی منزل دے چڑھائیا۔ نام حقیقی واحد اپنا دے جام، آب حیات حیاتی دے بدلایا۔ جگت منزل صاحب سوامی کر آسان، بن پوڑی ڈنڈے چڑھ کے تیرا درشن پائیا۔ من واسنا کوڑی کِریا جن بھگت کرے

نہ کھئے حرام، ایشی درشتی تیرا نور ظہور نظری آئی۔ گرمکھ گرسکھ شبدي دھار تیرا ہووے غلام، بردا بن کے دھر دی سیو کھائی۔ سرت سوانی نام ہانی مل کے پاوے گھر بسرام، کایا مندر اندر تیری وجے سچ ودھائی۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی دھر دا اگمی دے پیغام، کلمیاں توں باہر اپنی صفتاں والی کر پڑھائی۔ تت وکار وچ سنسار دین دنی دا بدل نظام، نوبت اپنا نام وجائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھکت سہیلے دے اُٹھائی۔ ست کہے پرہ لکھ چوراسی انڈج جیرج اُتہج سیبج سارے کھوج، چار ورن اٹھاراں برن چار گنٹ دھیان لگائی۔ ستجگ ساچا دھر دا دس اپنا جوگ، جگیشتر تپیشتر مَنیشتر رکھیشتر جسدا دھیان لگائی۔ تیرا وچھوڑا رہے نہ کھئے وجوگ، چوراسی وچ نہ کھئے بھوئی۔ آتم پرما تم نرگن نرگن کر دھر سنجوگ، سچکھنڈ دوار ایکنکار تیرے نال مل کے وجے ودھائی۔ جھگڑا رہے نہ چوڈاں لوک، چوڈاں طبق پینڈا دینا مُکائی۔ ٹوں میرا میں تیرا آد جگادی ساچا ہووے سلوک، آتم برہم بھلیکھا بہم دینا چُکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، بھکت سہیلے بھگون ہو کے اپنے رنگ رنگائی۔ ست کہے پرہ جن بھکتاں دے اپنا دیدار، بن دید عید چند کر رُشنائی۔ ٹوں آد جگادی پروردگار، خالق خلق نور ظہور کر رُشنائی۔ واحد لاشریک سانجھے یار، مقالے حق ڈیرہ لائی۔ سو پُرکھ نرنجن تیری بے پرواہی ہر پُرکھ نرنجن اپنی کِرپا دھار، آد نرنجن نور جوت کر رُشنائی۔ ابناشی کرتے تیرا کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر کہن کھئے نہ پائی۔ سری بھگوان اپنا جھلا دھرم نشان، دو جہان مَن آن، برہما شو سر سکے نہ کھئے اُٹھائی۔ جن بھکتاں ساچے سنتاں کلجگ انت سری بھگونت دھر دا نام اگما ملے وڈیائی وچ جیو جہان، جاگرت جوت بن ورن گوت کایا مندر ساچے گرہ نور نور کر رُشنائی۔

* ۲۹ ساون شہنشاہی سمت ۲ ٹھاکر سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر *

ست دھرم کہے جو پرہ تیتھوں وچھڑے سادھو، سادھ جگت والے اکھوئی۔ دھرم رائے دے حوالے کر دے وادھو، بچیا کھئے رہن نہ پائی۔ حُکھے اندر ہوون قابو، سر سکے نہ کھئے اُٹھائی۔ یاد کر لے لیکھا گوبند نال دادو، دوہرے گا کے گیا سُنائی۔ پُرکھ اکال جن بھکتاں اکو رہے آگو، دو جہان نظر کھئے نہ آئی۔ مہروان ہو کے پکڑے بازو، بازی گر ڈنک نہ کھئے وجائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ست کہے پرہو تیتھوں وچھڑیاں رہے کوئی نہ سادھ، سب نوں سزا دے سُنائیا۔ تیریاں بھگتاں کرے نہ کھئے برباد، بربادی اُہناں دے کرائیا۔ سریر وچ دے نہ سکن آواز، اپنی منگ نہ کھئے منگائیا۔ حکمے اندر دینے کاڈھ، کوڑ گڑیاں دینے بھجائیا۔ اپنے نام دا دینا رس سواد، سُکھ ساگر وچ سائیا۔ گرمکھان سوارنا کاج، کرم دا لہنا دینا دے چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ناتا تڑا کوڑے سادھ اپنے ہتھ پکڑ کے واگ، سہارا کنارہ دوارا اپنا دینا دکھائیا۔

* ۳۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ سنت کرپال سنگھ دے ڈیرے روحانی ستسنگ ساون آشرم ضلع امرتسر *

ستگر کرپا من ہووے وس، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ جگت واسنا رہے نہ رس، نو در ڈیرہ دیوے ڈھائیا۔ شبدی ناد سُنائے اگئی الکھ، دُهن آتمک راگ درڑائیا۔ کوڑی کرپا نالوں کر کے وکھ، ساچا ناتا لے ملائیا۔ بھیو ابھید اپنا کھلا کے سچ، پڑدا اوہلا دے چُکائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی کچ، ساڈھے تن ہتھ ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی ڈوری بنھ دکھائیا۔ ستگر پورا شبدی بنھ ڈور، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ اٹھ اٹھ نہ بھجے دہ دشا چور، ٹھگی اندر نہ کھئے کھائیا۔ لیکھا رہے نہ اندھیرے گھور، پڑدا اوہلا دے اٹھائیا۔ حکمے اندر دیوے تور، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستگر ساچا دیونہار سرنائیا۔ ستگر ساچا کرے وس من، منسا موہ رہن نہ پائیا۔ بھیو کھلا کے اندر وڑ کے تن، جگت دوارے پار کرائیا۔ کر پرکاش بن سورج چن، نورو نور کرے رُشنائیا۔ بھانڈا بھرم بھو دیوے بھن، گرہ ہنکاری آپ تڑائیا۔ پڑدا لاه کے ہنگ برہم، پاربرہم دے سمجھائیا۔ نو رس نو دوار رہے نہ ترشنا تم، سانتک ست دے ورتائیا۔ کر پرکاش اندھیرے اٹھ، نج نیتز لوچن دے کھلائیا۔ راگ سنا اپنا کن، انادی دُهن کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی کایا مندر اندر من ممتا رہن نہ دیوے رائیا۔ ستگر پورا سدا سمرتھ، شبدی شبد شبد اکو اک اکھوائیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت منوا کرنہارا وس، دُهر فرمانا دُهر دا رانا اک جنائیندا۔ گھٹ بھیتر کھولنہارا اکھ، گرہ مندر اندر ویکھ

وکھائیندا۔ بھيو کھلا کے ساچو سچ، کوڑ کڑيارا ناتا مات ٹرائیندا۔ وست امولک کایا گولک سچ دوارے دے کے نام وتھ، خالی بھنڈارا آپ ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نجہر جھرنا دے کے رس، ین رسنا آپ چکھائیندا۔ ستگر پورا سد مہروان، محبوب محبت وچ سائیا۔ جنہاں گرمکھاں دیوے پریم پریتی دان، وست امولک جھولی پائیا۔ گھر سہجے ملے آن، گھر وچ گھر میلانے ملائیا۔ ساچی سرتی میلے دھر دا کاہن، ساچا رام نظری آئیا۔ جس دا روپ اگم اتھاہ بے پرواہ شبدي اک مہان، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں پار کرائیا۔ جتھے من دی واسنا کرے نہ کھئے دھیان، بڈھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ تخت نواسی شاہو بھوپ پُرکھ ابناشی اک سلطان، دھر دا حکم اک ورتائیا۔ ساچے سنت سہیلے کایا مندر اندر سچ دوارے ویکھے آن، باہروں کھوجن دی لوڑ رہے رائیا۔ جو ستگر ساچے چرن کول دھرے دھیان، ین اکھاں اکھ کھلائیا۔ سو صاحب ستگر پُرکھ بدھاتا در گھر ساچے کرے پروان، پروانہ اپنا نام ین ہتھاں ہتھ پھڑائیا۔ اوتھے شرع چلے نہ کھئے من شیطان، نو نو چار نہ کھئے بھوائیا۔ ین اکھاں توں دے کے گیان، نراکھر دئے درسائیا۔ سچ بھومکا دس استھان، ین پوڑھی ڈنڈے دئے چڑھائیا۔ جتھے ین دیپک جوتی جوت جگے مہان، دیئے باقی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگادی ایکا ستگر، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ ستگر ساچا شبد، آد جگادی اک اکھوائیندا۔ جس دا لہنا دینا دین مذہب، ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ جن بھگتاں ساچے سنناں گرمکھاں گرسکھاں صوفیاں در ٹھانڈے کرے ادب، منوآ من نہ کھئے بھرمائیندا۔ ستگر اپنی دھار وچ من من کرے جذب، نرگن سرگن سرگن رنگ دسائیندا۔ جو سچ سرنائی ستگر پورے لگے قدم، قدیم دے وچھڑے میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، برہمنڈ کھنڈ پُری لوآں آکاش پاتال کایا ماٹی وکھائے ساچے بدن، اندرے اندر ساچے مندر بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا باہر چار ویدان آپ کھلائیندا۔ ستگر پورا جس دیوے نام دات، داتا ہو کے آپ ورتائیا۔ اُس نوں نیوں نیوں منوآ ٹیکے ماتھ، ٹیکا دھوڑی خاک رمائیا۔ جنہاں دے اندر اکو نام اگمی گاتھ، اکھراں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ ساچے مندر صاحب ستگر جوتی نورا ظاہر ظہورا ین اکھاں تکن ساکھیات، سوچھہ سروپی نظری آئیا۔ جس دا لہنا دینا لکھیا نہ جاوے نال قلم دوات، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی کہن کچھ نہ پائیا۔ تِس دے آگے منوآ کدے نہ سکے جھاک، اپنی واسنا نہ کھئے پرگٹائیا۔ دھن وڈیائی جنہاں صاحب ستگر

پورے دا مل جائے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں پت لئے راکھ، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچا ستگر سدا کٹنہارا جم پھاس، فیصلہ حق سنائیا۔ ستگر کیرپا من ہووے دین، دین دنی تجائیا۔ نانا توڑ کے ترے گن تین، ترے ترے لیکھا دئے مکائیا۔ سچ دوار ہو ادھین، نیوں نیوں لا کے پائیا۔ جنہاں آتم پر ماتم رس لیا چین، چنتا اندروں رہے گوائیا۔ جنہاں ستگر پورا مل گیا سو گرمکھ کیوں ہووے غمگین، غماں دا ڈیرہ صاحب آپے دیوے ڈھائیا۔ بے شک مارگ منزل والا مہین، اندر وڑ کے مندر چڑھ کے گھر سوامی انترجامی نیج نیتر درشن کھئے نہ پائیا۔ ----- بئی دند پڑھن کلامی جگت کہانی، شبدی سرت ملے نہ سچ سوانی، ہانی بن کے سیج نہ کھئے ہنڈھائیا۔ جھگڑا پیا چارے کہانی، اندج جیرج اُتہج سیج سرب گرلانی، کایا گرہ دھر دا کعبہ مقامے حق حق محبوب سچ نہ کھئے ملائیا۔ ستگر کیرپا نال من وس ہووے آسانی، اصل اندروں نظری آئیا۔ گرمکھو ستگر چرن پریم دی دینی پئے قربانی، دو جی قیمت نہ کھئے رکھائیا۔ ایہہ کھیل ست سنگت دا نو دواریاں توں باہر سدا رُوحانی، من بے ایمانی نہ کھئے کھائیا۔ جنہاں دا لیکھا ستگر آپ چُکائے وچوں پیشانی، پُشت پناہ ہتھ ٹکائیا۔ لکھ چوراسی جگ جگ دا جھگڑا سب نوں پیا دیوانی، فیصلہ حق نہ کھئے درڑائیا۔ جنہاں اُپر ستگر شبد کرے مہروانی، محبوب ہو کے اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، من دی منسا دئے مٹائیا۔ ستگر پورا میٹے من دی منسا، مایا موہ وکار پنج تت انتر رہن نہ پائیا۔ کاگ بنائے پھڑ پھڑ بنسا، نام مانک موتی چوک چُکائیا۔ پھڑ سنگھارے من ہنکاری جوں کاہنا کنسا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ کوٹن کوٹاں وچوں گرمکھ ساچا ستگر ساچے دی بنے انسا، در گھر ساچے ملے وڈیائیا۔ مانس جنم بنے بنتا، گھڑن بھننہار سمرتھ ویکھ وکھائیا۔ ساچی سرتی ملے گھر وچ کنتا، کنت کنتوئل اکو نظری آئیا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ بسنتا، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ شبدی حکم ستگر پورا گرھ توڑے ہوئے ہنگتا، نون س دھار اک جنائیا۔ گرمکھاں من دی کرنی پئے نہ کدے مٹتا، جنہاں ستگر ساچے اوٹ تکائیا۔ ستگر پورا جھگڑا مکا کے بہشت جنتا، سورگاں لیکھا دئے مکائیا۔ جوتی میلا آتم اتنا، پر ماتم اپنے وچ سمائیا۔ سد دئے وڈیائی ساچے سنتا، ست ستوادی بھيو کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ من واسنا ہوئی سرشٹ، چار ورن ہلکائیا۔ جنہاں گرمکھاں ستگر دا ملیا اکو اشٹ، دیو آتما رہے منائیا۔ اہناں نوں

کتھا کہانی یاد راما وششٹ، وشیاں والے گرو دا لیکھا جان مکائیا۔ آتم پر ماتم مل کے ساچی سچی بھوگن گریہست، جگ نیتر نظر
 کیسے نہ آئیا۔ صاحب ستگر پریم پریتی والا دس کے اگتی عشق، محبت محبوب اپنے نال رکھائیا۔ منوا اوتھے کدے نہ ٹھہرے آپے
 جاوے خسک، بھجے واہو دابیا۔ ستگر اُپر بھروسہ جنہاں ہویا صدق، صدقے واری گھول گھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، سد بھگتاں دئے وڈیائیا۔ ستگر کرپا من ہونے ڈھیری، بلہین نظری آئیا۔ بڈھ نہ بنے من دی چیری، ستگر دیوے مان
 وڈیائیا۔ اندریاں وس نہ کرن جنہاں توں مل گئی چرن دھوڑی، ٹکے خاک گئے رمائیا۔ اہناں دا مالک خالق اکو صاحب شہنجا نوری،
 جس دا اسم جسم قسم نہ کھئے بدلائیا۔ گرمکھاں من کدے نہ کرے مجبوری، جنہاں دا مالک شہنشاہیا۔ جگت واسنا چکے کوڑی،
 کوڑ کپٹ نہ کھئے ستائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، من دے بندھن دئے ٹڑائیا۔ ستگر ساچے ساچے دی لگے سرن،
 چرن کول دھیان لگائیا۔ نیتر کھولے ہرن پھرن، نیج لوچن نین ہووے رُشنائیا۔ سرتی من بڈھی توں پرے ستگر شبد وچ مل کے
 اپنی منزل چڑھن، چڑھ چڑھ پندھ مکائیا۔ جتھے آتم پر ماتم ایکا دھار توں میرا میں تیرا بن اکھراں ڈھولا پڑھن، رسنا جہوا بتی دند نہ
 کھئے بلائیا۔ جھگڑا رہے نہ جنم من، لکھ چوراسی نہ کھئے بھوائیا۔ اکو اک ایک دی سرن، سرنگت اکو نظری آئیا۔ من واسنا وچ
 گرمکھ ساچے کدے نہ سڑن، جنہاں دے سرتے ستگر پورا اپنا ہتھ رکھائیا۔ بن ستگر پورے سنسار ساگر جیو جنت مول نہ ترن،
 پار کنارہ نہ کھئے وکھائیا۔ ستگر پورا دین دیال دیاندھ ٹھاکر سرب سوامی انترجامی ڈھر دا ورن، دیاوان مہروان پروردگار سانجھا یار
 لاشریک حق محبوب وسے عرش فرش اچ عروج، دوج وچ کدے نہ آئیا۔ جنہاں گرمکھاں ستگر سرن لے کے اپنی آپ پائی سوجھ،
 اہناں دا من اہناں اندر آپے گیا جھوج، پنچم مل کے پنچ پر پنچ کرے نہ کھئے لڑائیا۔ گرمکھو گریسکھو جن بھگتو ساچے سنتو ستگر
 منزل پریم حدود، جگت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔

* ۳۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ مسّا سنگھ دے گرہ پنڈ بل ضلع گرداس پُر * *

ستجگ کہے پرہ میں تیرا سُت دھرمی، سدا سد ساچی سیو کھائیا۔ دے وڈیائی مان اُپر دھرنی، دھرت دھول بہہ کے تیری سیو کھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن آون تیری سرنی، ایشٹ دریشٹ اکو اک سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کر اپنی کرنی، پاربرہم پت پرمیشور تیری اوٹ تکھائیا۔ آتم پرما تم ساچی ٹک سب نوں دس پڑھنی، ٹوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ حق دوار اپنی منزل دس چڑھنی، پنچ وکار ادھ وچکار نہ کھئے اٹکھائیا۔ مہروان محبوب ساچی دس ترنی، تارنہار اکو اک ٹوں ہی نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ستجگ ساچے دینا اپنا ور، واسطہ تیرے آگے پائیا۔ ستجگ کہے پرہ ساچے نام دا دے بھنڈار، لوک مات دیاں ورتائیا۔ کلجگ جیو بللائن وچ سنسار، چار کُنٹ دہ دشا دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ جو لیکھا لکھ کے گئے پیغمبر گر اوتار، عبارت اکھراں والی بنائیا۔ تس دا لہنا دینا زرگن سرگن آپ وچار، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی دھیان لگائیا۔ جس دی کوئی نہ پاوے سار، پڑدا اوہلا بھیمو ابھیدا نہ کھئے کھلائیا۔ ستجگ تریتا دواپر گئے بار، کلجگ ویلا انت دئے دُہائیا۔ من واسنا سریشٹی دریشٹی اندر ہویا ہنکار، وبھچار وچ لوکھائیا۔ آتم پرما تم کرے نہ کھئے پیار، پاربرہم برہم میلا میل نہ کھئے ملائیا۔ سب دے اندروں زرگن دھار و سریا کرتار، نرویر مل کے خوشی نہ کھئے وکھائیا۔ کیرپا کر ایکنکار، اک اکلے تیری آس رکھائیا۔ کلجگ کوڑی کیرپا دھرنی وچوں کڈھ باہر، دھرم دوارا اکو دے وکھائیا۔ راؤ زنکاں راج راجاناں شاہ سلطاناں چار ورن اٹھاراں برناں براہمن کھتری شوڈر ویش تیرا اکو آئے نظری دربار، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دے ساچا ور، ستجگ ساچی آس رکھائیا۔ ستجگ کہے پرہ تیرا اکو نام آوے چت، چیتن سرتی دے کرائیا۔ تیرا کھیل آد جگادی نت نوت، نر نرائن تیری وڈیائیا۔ پریم پریتی پیار اندر کر پت، محبوب مُحبّت حق دے سمجھائیا۔ جس دا لیکھا کوئی نہ سکیا لکھ، گر اوتار پیغمبر بے انت کہہ کے خوشی منائیا۔ ٹوں انت کنت بھگونت ساچی بھچھیا پا بھکھ، بھکھک ہو کے تیرے آگے جھولی ڈاھیا۔ آسا منسا پوری کر اچھ، ترشنا تیری لئی رکھائیا۔ ٹوں صاحب سلطان والی دو جہان دُھر دا پت، پت پتونتا نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ستجگ کہے پرہ ست دھرم دی لا دے جڑ، کوڑی کیرپا جڑ اُکھڑائیا۔ تیرا نام

ندھانا اِکو اکھڑ دین دُنی جائے پڑھ، دین مذہب جھگڑا رہے نہ رائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار اپنا وکھا اکھا گھر، بن دیا باقی اِکو نُور جوت کرے رُشنائیا۔ کوئن کوٹ وار سرِشٹی کیتی لے، وشن برہما شو حُکمے اندر بھوائیا۔ اک اِکلا ایکنکار نرگن دھار تُوں ہی رہیں، سرگن لیکھا دئیں مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھاڈے سیس نوئیا۔ ستجگ کہے پرہہ ویکھ دھرنی دھرت ہوئی بے حال، کوک کوک جنائیا۔ ساچی دے نہ کوئی دھرمسال، مندر مسجد شو دوالے مٹھ رہے کُراٹیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ سہاوے نہ کوئی تال، گنگا گوداوری جمنا بن اکھاں نیر وپائیا۔ ساچا نظر نہ آئے کیسے دُھر دا کاہن، گوپی روپ نہ کھئے بنائیا۔ سینتا سرتی ملے نہ شبدی رام، کایا بنباس وچوں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ منزل ملے نہ حق امام، حضرت حضور نظر کیسے نہ آئیا۔ ساچا منتر جانے نہ کوئی سننام، ڈنکا فتح نہ کھئے وجائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ہوئی ویران، ویری گھر گھر نظری آئیا۔ کام کرو دھ لوہہ موہ ہنکار جوٹھ جھوٹھ چڑھیا طوفان، سانتک ست ست نہ کھئے کرائیا۔ من واسنا شاہ سلطان ہوئے غلام، جگت سنت پلو نہ کھئے چھڈائیا۔ جگت دواریاں دے حرام، ہری اوم ہر پردے نہ کھئے وسائیا۔ تیری سیجا چڑھ کے آتم پر ماتم کرے نہ کوئی بسرام، بسمل ہو کے اپنا آپ نہ کھئے مٹائیا۔ بھٹھ کھیڑا ساڈھے تین ہتھ نگر ہو یا گرام، منزل چڑھ کے دوارے کھڑ کے تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ سمرتھ سوامی انترجامی لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت اپنے نام دا دے سچ پیغام، پیغمبران توں پرے کر پڑھائیا۔ واحد لاشریک حقیقی سچ سلطان دس مقام، پڑدا او بلا آپ اٹھائیا۔ سچکھنڈ دوارا ایکنکارا جتھ دیپک جوت جگے مہان، دیا باقی کلا پاتی نظر کیسے نہ آئیا۔ کِریا کر سِری بھگوان، ستجگ ساچے دے دان، در بھکھاری ڈگا آن، چوٹھے جگ اتم اپنی جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سمرتھ تیری مہا اکھ، جگ جگ چلاوین رتھ، بن رتھواہی سیو کھائیا۔ ستجگ کہے پرہہ دھرنی دھرت دھول اُپر ویکھ حالت، حال بے حال ہوئی لوکائیا۔ من واسنا گھر گھر دے جہالت، کوڑی کِریا باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ ساچی دے نہ کھئے عدالت، عدل انصاف نہ کھئے کھائیا۔ مایا کارن پئی بغاوت، بغلگیر نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرے نام دی ساچی دیوے نہ کھئے ضمانت، ضمی حق نہ کھئے پڑھائیا۔ کلجگ میٹ رین اندھیری شامت، شمع اپنا نُور کر رُشنائیا۔ تُوں آد جگادی صاحب سلطان سچکھنڈ نواسی صحیح سلامت، حُکمے حق ڈیرہ لائیا۔ وست اموک نام ندھانا دین دُنی

دے نیامت، توحفہ اِکو وار ورتائیا۔ کلجگ کوڑ کُریارا میٹ حُکمے والی قیامت، قلم شاہی سار نہ کھئے پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کِریا کر، ست دوار ستجگ ساچا ڈھیہہ پیا سرنائیا۔

* ۳۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ امراؤ سنگھ دے گرہ پنڈ بل ضلع گرداس پُر * *

ستجگ ساچا کہے مہروان ہو کے کر ترس، بے نظیر نظر اٹھائیا۔ سرشٹ سبائی رہی تڑپہ، آب ِحیات امرت جام نہ کھئے
پيائیا۔ من واسنا مٹے کیسے نہ حرص، مایا ہوس نہ کھئے گوائیا۔ نوری جلوہ ملے کیسے نہ درس، آتم جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ امرت آتم بوند
سواتی نجھر دھار برس، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ زرگن دھار سرگن دھار آپرت، پت پریشور تیرے ہتھ وڈیائیا۔ شرع
چھری قتل کرے کوئی نہ کرد، قتل گاہ نہ کھئے دکھائیا۔ دیناں اناتھاں غریب نیناں دیناں ناتھ ونڈ درد، دکھیاں دکھ دے گوائیا۔ تیرا
کھیل سدا اسچرچ، اچرچ لیل تیری بے پرواہیا۔ صاحب سلطان جودھ سورپیر مردانے مرد، مدد تیری منگ منگائیا۔ کوٹن کوٹاں
وچوں کلجگ انت تیرے بھگت تھوڑے عدد، بہ گنتی بیٹھی مکھ بھوائیا۔ جوٹھ جھوٹھ جگت اپرادھ کرے تشدد، سچ سچ نہ کھئے
وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، زرگن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ستجگ ساچا کہے پرہ دھرنی نیتر ویاے نیر، بن
بنجھواں دھار وہائیا۔ نظری آئے نہ کوئی پیر، پیغمبر بیٹھے مکھ چھپائیا۔ ناتا بنھے نہ کھئے دستگیر، دست نہ کھئے ملائیا۔ جھگڑا
پیا شاہ حقیر، شہنشاہ سارے رہے کُرائیا۔ نام دا رہیا نہ کھئے امیر، جگت مایا کیتا ہلکائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا بدل تقدیر، تدبیر
اپنی اک سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں ویکھ اخیر، آخر مسلہ حق دے درڑائیا۔ دروہی دروہی کرن جگت غریب، سائتک ست نہ کھئے
ورتائیا۔ تیرا کھیل سدا عجیب، حُکمے اندر حُکم بھوائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ دیندا آئیوں ترتیب، کلجگ اتم لیکھا دے
چُکائیا۔ میری آسا منسا پوری کر اُمید، ستجگ ساچا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ
رکھائیا۔ ستجگ کہے پرہ ویکھ اکھیں دین دُنی، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ کوئی دے نہ رکھی مٹی، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ٹلے پریت خالی
دین دُبائیا۔ سچ پُکار کیسے نہ جاوے سنی، انسنت ہوئی لوکائیا۔ ودیا والے بہتے بن گئے گئی، انہو پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ سُر تال نال تیرا

نام سارے رہے سنی، دُھن آتمک ناد نہ کھئے وجائیا۔ رسنا جہوا سب دی بدل گئی کوئی، کوک کوک دیوے نہ کھئے دُہائیا۔ تیرے نام توں سرِشٹی دی درِشٹی ہوئی اونی، سچ بھنڈارا نہ کھئے بھرائیا۔ کی وڈیائی جے دواپر ختم کیتی اٹھاراں کھوئی، اٹھائی لکھ ونڈ ونڈائیا۔ کلجگ انت اوس توں گنتی ہو گئی بہ دُونی، چوگنی سمجھے کھئے نہ رائیا۔ بُدھی پڑھ پڑھ تھکی مضمونی، شاستر سمرت وید پُراں گیتا گیان انجیل قرآن ڈھولے گائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کلجگ اگنی بلدی دسے دھوئی، دھونیاں والے سادھو کروٹ سکے نہ کھئے بدلائیا۔ سب دے اندر وِدیا ہوئی بیرونی، تیرا سندیشہ نام سُنن کھئے نہ پائیا۔ قلم شاہی نال بے قانونی، قانون کلمہ حق نہ کھئے جنائیا۔ کلجگ کوڑ گُریار انت ویکھ بے اِصوئی، اصل وصل سچ نہ کھئے جنائیا۔ جگت بدلنا پرم پُرکھ پرماتما تیرے واسطے کھیل معمولی، گر اوتار پیغمبر سارے بیٹھے سیس نوائیا۔ قؤل اقرار دُھر دے کرتار قُدرت دے مالک نہ بھولیں، جو زِگن سرگن رُقعے بھوکھتاں وچ گیا دِرڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، نہکلنک نرائن نر، ٹوں آد جُگادی لکھ چوڑاسی جیو جنت سب دا کنت کنتوہلی، مالک خالق پرتپالک دو جہاناں سری بھگوانا نظری آئیا۔

* ۳۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ اجیت سینگھ دے گرہ پنڈ بل ضلع گرداس پُ * *

کریا کرے پُرکھ اکال، ستجگ ساچے دیوے مان وڈیائیا۔ دیاوان دین دیاں، دیاںدھ ہونے سہائیا۔ پرم پُرکھ بن کریال، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سچ دوار پرگٹا کے اکو دھرمسال، ورن برن بہ کے خوشی منائیا۔ سنت سہیلے سوہن لال، گرمکھ گر گر رنگ رنگائیا۔ شبد انادی وجے تال، من چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جھگڑا رہے نہ شاہ کنگال، اوچ نیچ اکو در سوہیا پائیا۔ دُھر دا نام ہووے دلال، وچولا اکو اک رکھائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ آپے پُچھے مُریداں حال، مُرشد ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ستجگ ساچے دیونہارا ندھ، نام امولک جھولی پائیا۔ ست دھرم دی دس کے بدھ، ساچا مارگ دئے سمجھائیا۔ اکو رنگ رنگا کے مُن رکھ، جیو آتما پڑدا دئے اٹھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو سکھیا لین سکھ، دین مذہب نہ کھئے لڑائیا۔ آتم پرماتم کرے ساچا ہت، زِگن سرگن میلا سہج سُبھائیا۔ سچ سوامی جن بھگتاں آئے دس،

نور نورانہ ڈگمگائیا۔ تیرا اگلا لیکھا دیوے لکھ، جس نوں سکے نہ کھئے مٹائیا۔ پورا کرے بھوکھ، لیکھا پورب دئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ ستجگ ساچے، تیرا مالک آوے مات، متا اپنے نال پکائیا۔ وست امولک دیوے دات، نام اگما جھولی پائیا۔ شبدي شبد وڈ کرامات، کرم کانڈ دا لیکھا دئے مکائیا۔ کلجگ کوڑی اندھیری مٹے رات، بہڑی زین کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں دے کے سچ سوغات، امرت جام مکھ چوائیا۔ جنم جنم دا پورا کر کے گھاٹ، لاہا اکو دئے سمجھائیا۔ لکھ چوراسی تھے پھاس، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ گھر جوت ہووے پرکاش، اندھ اندھیر رہے نہ رائیا۔ آتم پرما تم دیوے ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ تون میرا میں تیرا سوہنگ ساچا ہووے پاٹھ، پاربرہم برہم میلا سچ سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا ساچا ہووے ساتھ، سگلا سنگی بہرنگی اکو نظری آئیا۔

* ۳۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ بخشیش سنگھ دے گرہ پنڈ قادراباد ضلع امرتسر *

ستجگ ساچے، سچ نام دا ہووے جیکارا، وست امولک دھر دی جھولی پائیا۔ دین دنی لاوے ساچا نعرہ، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دا ڈھولا گائیا۔ جیواں جنتاں کرے ادھارا، ساچے سنتاں پرہ دے نال ملائیا۔ گھر مندر وکھائے ٹھانڈا دربارا، اچ اٹل سوہیا پائیا۔ بیو ابھید کھلائے اگم اپارا، الکھ اگوچر دھر دا شہنشاہیا۔ گرسکھاں دے کے حق ہلارا، اصلیت اپنی دئے جنائیا۔ کایا کعبہ کھول کواڑا، ہر مندر اکو اک دئے پرگٹائیا۔ جتھے وسے اگتی لاڑا، پُرکھ اکالا ڈیرہ لائیا۔ اگنی آگ نہ تپے ہاڑا، متا موہ نہ کھئے بلکائیا۔ ایکا ناد سنے دھنکارا، انحد اگتی آپ وجائیا۔ جگت جہان کرے پار کنارہ، نئیا نوکا منجھدھار نہ کھئے زڑھائیا۔ ساچا سئیا بن کے ایکنکارا، اکل کل دھاری اپنی کل وکھائیا۔ حکمے اندر حکم ورتارا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ساچے بھگتاں ملے بھنڈارا، اتوٹ اتٹ آپ ورتائیا۔ سچ دوار سوہے گھر بارا، ہرجن بہہ کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ تیری منسا پور کرائیا۔ ستجگ ساچے ساچے نام دا ہووے بول، دو جہاناں ڈھولا گائیا۔ سچ دوار

دیوے کھول، چار ورن ملے سرنائیا۔ ساچے کنڈے دیوے تول، ترازو اپنا آپ پرگنائیا۔ دیوے وڈیائی اُپر دھوئل، دھرنی دھرت
 لیکھا دئے چُکائیا۔ پُورب پُورا کرے قؤل، گُر اوتار پیغمبر متا سب دے نال پکائیا۔ امرت آتم رس نجهر دیوے پائل، جھرنا اپنا آپ
 جھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سَتجُگ تیری ساچی دھار دئے بدلائیا۔ سَتجُگ ساچے اِکو نام دا ہووے زور،
 جورو زر سپس نہ کھئے اُٹھائیا۔ پُرکھ اکال بن نظر نہ آئے کوئی ہور، ہوکا اِکو اِک جنائیا۔ سمرتھ سوامی سب نوں تگے نال غور، گہر
 گمبھیر لکھ چوڑاسی کھوج کھوجائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں جائے بھڑ، دُور دُراڈا نیرن نیرا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ رس رہن نہ دیوے
 مٹھا کوڑ، اِکو رس دئے بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل اور کی اور، عرش فرش اپنا حُکم منائیا۔
 سَتجُگ ساچے ساچے نام دا ہووے بولا، انبولت آپ جنائیا۔ کرے کھیل کایا چولا، چولی اپنے رنگ رنگائیا۔ رہن دیوے نہ پڑدا
 اوہلا، بھیو ابھید دئے کھلائییا۔ ٹوں میرا میں تیرا دس کے دُھر دا ڈھولا، ڈھوا دُھر دا جھولی پائیا۔ جن بھگتاں بناؤنا پئے نہ کھئے وچولا،
 تتاں دی کھوج کرن کھئے نہ جائیا۔ گہر ٹھاگر سوامی ملے مؤلا، مالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ منوآ من نہ پائے رؤلا، گُر شبد وجے
 ودھائیا۔ سب دا بہار کر کے ہوؤلا، جن بھگتاں کرماں گھڑی آپ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سَتجُگ ساچی تیری دھار بندھائیا۔ سَتجُگ ساچے اِکو بولا ہووے نام الکھ، الکھ الکھنا سارے گائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال
 کرے کھیل ہو پرتکھ، پاربرہم پت پرمیشور اپنا رُپ وکھائیا۔ آتم پرما تم اِک دُو جے دا سانجھا ہووے جس، وید پُراناں دی لوڑ رہے
 نہ رائیا۔ جن بھگتاں کھلی رہے انتر اکھ، باہروں کھوج کے جنگل جوہ پھیرا کھئے نہ پائیا۔ من وکارا کر کے ست، ستھر یارڑا دئے
 جنائیا۔ بھیو ابھیدا کھول کے سچ، کوڑی کِرپا باہر کڈھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی کچ، کنچن گڑھ دئے سہائیا۔ ساچے سنتاں
 گُرمکھاں لوں لوں اندر جاوے رچ، رچنا اپنی دئے وکھائیا۔ دُھر دا مالک بن کے پرمیشور پت، پترکا دُھر دی دئے جنائیا۔ نو سؤ
 چُرانوے چوڑی جُگ دا پُورب لیکھا سب دی جھولی گھت، اگلا اپنا حُکم سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت
 دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، سرب کلا سمرتھ، اِکو ساچا نام کرائے جس، جس اسم قسم اِکو اِک
 درڑائیا۔

* ۳۱ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ بیبی پورن کور دے گرہ پنڈ قادراباد ضلع امرتسر *

ستجگ ساچے، پنج تت کیرپا کراں جسم جسمانی، جشن اپنا اک دکھائیا۔ مستی نام خُماری دے کے روحانی، رُوح بُت اپنا رنگ رنگائیا۔ مالک درسواں اُپر اسمانی، زمینے زماں نظری آئیا۔ ساچے پریم دی دینی پئے قُربانی، کربلا والی نہ کھئے لڑائیا۔ رحمت کرے رحیم رحمانی، راہ زنی اندروں دئے کڈھائیا۔ ساچے نام دی دیوے نشانی، نشانہ اِکو دئے دکھائیا۔ جتھے بھگتاں بھگوان دیوے مہانی، وست اموک پن رسنا جہوا مُکھ لگائیا۔ اوتھے من کرے نہ کوئی بے ایمانی، شرع وچ نہ کھئے لڑائیا۔ تت وجود نہ آوے ہانی، محبوب ملے بے پرواہیا۔ جس نوں سمجھے نہ کھئے ودوانی، علم عالم الوُم نہ کھئے چٹرائیا۔ جن بھگتاں ہوئے نہ پریشانی، حیرانی حیران نہ کھئے کرائیا۔ ساچے مِتر پریم دی مار اگمی کانی، کائنات کنبہ دئے اُلٹائیا۔ گرمکھاں جھلنی نہ پئے بدنامی، بدن وچ بد رُوح کھئے نہ آئیا۔ جوہ رہے نہ کھئے بیگانی، گرہ مندر اِکو اک سہائیا۔ سب دا لیکھا لیکھ جانے پن قلم شاہی کانی، آد جگادی وڈ وڈیائیا۔ دیونہارا پد نربانی، نزویر نراکار نرنکار ہوئے سہائیا۔ جُگ چوکری جھگڑا رہن نہ دیوے دیوانی، فیصلہ حق حق سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ ساچے دئے وڈیائیا۔ ستجگ ساچے نام دا اک نمونہ، جس دا نقش نقشیان وچ کدے نہ آئیا۔ سمجھ سکے نہ کھئے مضمونہ، تعریفان وچ نہ کھئے لکھائیا۔ جس دا کھیل اگم اتہا اجونا، ظاہر ظہور بے پرواہیا۔ مقامے حق کھیل کسے لُونہ، قواعدِ قانون نہ کسے جنائیا۔ حُکمے اندر چائے مُونہ، منزل منزل اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بھیو ابھید آپ گھلائییا۔ ستجگ ساچے، ساچا حُکمے ہوئے نہزولے، زویول زلاہ وڈی وڈیائیا۔ دُھر فرمانا اِک معقولے، میوزل مُزہ مژر موش وند نہ کھئے وندائیا۔ سمجھ سکے نہ کوئی عرض طولے، تعالے اُلزباہ ذرا زبیر نہ کھئے شنوائیا۔ قُدرتے قادر کنیزے کولے، کیوول اُلباہ لیبریز لبوب لوشک وِشال وِشینے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، بیزینے زینہ زداہ زوائیول عزیزانے زاوے زور نورے خُدائیا۔

* ۳۱ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ کرنیل سنگھ دے گرہ پنڈ قادراباد ضلع امرتسر * *

ستجگ ساچے، ساچا نام کوئی نہ کرے غبن، اوہلے والے پڑدے دیاں اٹھائیا۔ پورب ناماں اُتے پا کے کفن، چرن دوارے اپنے دیاں دفنائیا۔ صفتی ناواں وچ مَوْل نہ کہین، بہتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو نام میرا چین، جاپ دھر دا دیاں سُنائیا۔ مایا ممتا وچ مَوْل نہ تپن، تپدے پردے شانت کرائیا۔ نو سؤ چرانوے چوکرئی جگ پچھوں ساچا نام وروں کے مکھن، جن بھگتاں دیاں چکھائیا۔ ڈنکا وجے اتر پورب پچھم دکھن، چار ورن ڈھولا گائیا۔ خوشیاں نال سنت سہیلے وسن، وشا وکار نہ کھئے ودھائیا۔ پُرکھ اکال دا اکو دسے پتن، جس دوارے بہہ کے سہنجنی رُت سہائیا۔ ابناشی کرتا سب دی پت آیا رکھن، رکھیا کرے تهاؤں تھائیا۔ سچ دوارا دس کے دھر دا وطن، بے وطنان گھر پُچائیا۔ جتھے ایکا ہووے جشن، دو جی خوشی نہ کھئے بنائیا۔ دیناں مذہباں والا نہیں کوئی مشن، مشوریاں وچ صلاح نہ کھئے سُنائیا۔ سر جھکاؤندے شو برہما وشن، رام کیشن لاگن پائیا۔ گر اوتار پیغمبر سجدیاں وچ دسن، سر سکے نہ اٹھائیا۔ سب دا لیکھا کلجگ اتم آیا لیکھن، لیکھ بھیکھ ریکھ دیس اپنے دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتائیا۔ ستجگ ساچے ساچا نام دیوے اک گنی، گنوت دیا کھائیا۔ سب دی پکار جائے سنی، انسنت رہن کھئے نہ پائیا۔ بنا سزاں تون دے کے دھنی، ناد انادی دئے شنوائیا۔ لکھ چوراسی جائے چھانی پئی، لیکھا مکاوے تهاؤں تھائیا۔ جن بھگتاں انتر آشا رہے نہ اوئی، پورب گھاٹا پور کرائیا۔ سب دی رسنا جہوا بدل دیوے کوئی، کوک اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لکھے دھر دے سچ مضمونی، مُشکل اگلی حل کرائیا۔ ستجگ ساچے، سچ ہووے اگنی نعرہ، نر نرائن اک سُنائیا۔ بھگت بھگوان دا ہونے مظاہرا، ڈھولا سنے جگت لوکائیا۔ سچ دھرم دا لگے اکھاڑا، گوپی کاہن مل کے وجے ودھائیا۔ مالک بنے سب دا دھر دا لاڑا، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ ہونے سہائی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، ٹلے پریت کھوج کھوجائیا۔ اپنے ناں دی جنائے اگنی وارا، وارتا پچھلی دئے لکھائیا۔ تون میرا میں تیرا سانجھا ہووے پیارا، پریمی پریم پریتی اکو اک سمجھائیا۔ ساچا بخش کے چرن دوارا، دھرم دوارا دئے کھلائییا۔ جتھے ملے نر نرائن اوتارا، پُرکھ ابناشی سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت

دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی سدا سدا سد سچ سکدارا، حکم اپنا اپنے حکم نال چلائیا۔

* ۳۱ ساون شہنشاہی سمت ۲ سورن سنگھ مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ قادراباد ضلع امرتسر *

ستجگ ساچے میرا آد انادی کھیل قدیم، قدرت دا مالک بن کے حکم ورتائیا۔ محل اٹل سہا کے عظیم، عالیشان اعلیٰ توں اعلیٰ آپ اکھوائیا۔ جگ چوکڑی کھیل کراں دھار وچ مہین، جگت وچ جگت نہ کیسے سمجھائیا۔ اپنے ہتھ رکھ کے تقسیم، حصے دھر دے دتے بنائیا۔ ساچے نام دی دے تعمیل، طلبیاں کراں پڑھائیا۔ پریم دا دے یقین، بھروسہ چرن کول وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر گھل کے مات منیم، حساب کتاب تھوڑا تھوڑا ہتھ پھڑائیا۔ حکمے اندر کر ترمیم، ادلا بدلی وچ دیاں بھوائیا۔ اشارے والا دس کے سین، سنیہڑا کلمیاں وچ سنائیا۔ جوتی نور نظر جنا حسین، جلوہ جلو کر رُسنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ ساچا راہ وکھائیا۔ ستجگ ساچے ساچا ہووے اک مقام، قیامگاہ اکو اک وکھائیا۔ دھر دا ملے نام، سری بھگوان کرے پڑھائیا۔ دھرم دا ہونے نشان، ست سچ جھلائییا۔ سارے دسن غلام، در بردے سیو کھائیا۔ حکمے اندر دھر دا کام، شہنشاہ کروائیا۔ نرگن سرگن دے پیغام، کرے حق پڑھائیا۔ کلجگ انت آ کے وچ میدان، مدعا اپنا دے سمجھائیا۔ من بڈھی دا کم نہ آئے کتے دیوان، صفتاں والا تیر گھائل نہ کھئے کرائیا۔ ستگر شبد ہویا بلوان، بل اپنا آپ رکھائیا۔ لیکھا جان جیو جہان، کرہ قرآن کھوج کھوجائیا۔ حکم سن حکمران، حکمے اندر سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ستجگ ساچے تیرا کھیل کرے مہان، مہا اپنی اکتھ پُرکھ سمرتھ آپ درڑائیا۔

* ۳۱ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ قادراباد ضلع امرتسر *

ستجگ ساچے ستگر کھیل ہووے گہرا، گہر گمبھیر دیا کھائیا۔ پریم پیار دا ساچے بھگتاں ملے لہرا، لہلہاندی کائنات نظری آئیا۔ سنت سہیلا کوئی نہ رہے بہرہ، دُھر دا ڈنکا اک وجائیا۔ ساچے گہر کرائے اپنی سیرا، سیرگاہ کایا پرہاس آپ بنائیا۔ گرمکھاں اُپر کر کے مہرا، مہر میگھ اک برسائیا۔ دین مذہب دا توڑ کے دائرہ، دامن اپنا دئے پکڑائیا۔ درس وکھائے سمرتھ ظاہرا، ظاہر ظہور نظری آئیا۔ جگت ایشٹاں چُکے کھڑا، خالص پُرکھ اکال اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ کوڑی کیریا میٹے قہرا، حُکم دُھر دا اک ورتائیا۔

* ۳۱ ساؤن شہنشاہی سمت ۲ سورن گور دے گرہ پنڈ قادراباد ضلع امرتسر *

ستجگ ساچے تیرا لیکھا ہتھ سم، سلل صلح کل اکھوائیا۔ بھيو ابھید کھلائے مم، مُجبتے محبوب شیر نژاں دیا کھائیا۔ قاعدہ ئے قدرتے تمم، داستاں زایلی زاہ زوانیزار نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صدی اُل سیاد نبیول نیاد، اِماے پسداد، پسرے پتر پولیلل ززاہ، زاویہ زیر زیر نہ کھئے بنائیا۔

* پہلی بہادروں شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال *

ستجگ ساچے، ساچے نام دا ہووے اعلان، اللہ رام واپگرُو کرشن اوم مل کے خوشی منائیا۔ وشن برہما شو دا ہووے اک دھیان، گر اوتار پیغمبر ڈھولا گائیا۔ جس نال دو جہاناں ہووے کلیان، کلمیاں دا کلمہ دئے پرگٹائیا۔ جودھا سورپیر شبدي ست بلوان، بلدھاری اک وکھائیا۔ جس نون جھکن دو جہان، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ لکھ چوراسی چارے کھانی چارے بانی دیوے مان، ابھان میٹے تھاون تھائیا۔ بڈھی تون پرے کرے گیان، اکھراں والی نہ کھئے پڑھائیا۔ آتم پرما تم میلے آن، انا فنا بھيو چکائیا۔ سرب ویاپی

پرگٹ کرے بھگوان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جھگڑا رہے نہ جیو جہان، دین مذہب نہ کھئے لڑائیا۔ شرع دا رہے نہ کھئے غلام، زنجیر بندھن نہ کھئے نہ پوائیا۔ کرنا پئے نہ کھئے اشنان، تیرتھ تٹ نہ کھئے وڈیائیا۔ راگاں وچ گاؤنا پئے نہ کوئی گان، تال تلوڑا نہ کھئے وجائیا۔ کرے کھیل آپ مہروان، محبوب محو اپنی مُحبت دئے سمجھائیا۔ جس دا فُرنیاں توں باہر فرمان، فرمانبردار سارے لئے بنائیا۔ جوتی جوتی سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا مارگ آپ وکھائیا۔ سَتجگ ساچے، ساچا ہووے فرمان، فرمانبردار سارے لئے بنائیا۔ دوسر رہے نہ کھئے جہان، جعلی گرو نہ کھئے اکھوائیا۔ پچھلا دیوے کوئی نہ نام، اگلا حُکم دئے ورتائیا۔ جس نوں مَن گویا کہن، سینتا رام دین دُبائیا۔ پیغمبر سُنن پیغام، کلمہ بے پرواہیا۔ گرو دھار کرے پروان، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ ڈنکا وچے زمیں آسمان، لوک پرلوک ہووے شنوائیا۔ جس دا لیکھا لیکھا نہیں وچ بیان، بیوہ کرے سرب لوکائیا۔ اکو مالک پت پرمیشور خاوند مَننا پئے سری بھگوان، آمد وچ وچے حق ودھائیا۔ جس دی بولن والی نہیں زبان، دیونہارا سرب گیان، پڑدا پڑدیاں وچوں چُکائیا۔ انت سیس جگدیش اکو اک جھکان، دوجا دسے نہ کھئے نشان، نشانے پورب دئے مٹائیا۔ سچ دھرم دا سچ دوارے لا کے نام دیان، سیکھیا دیوے جیو جہان، آتم پرما تم بوجھ بُجھائیا۔ جس دا لیکھا سمجھے نہ کھئے انسان، سو کھیل کرے مرد مردان، مُدے سارے اپنے وچ چُھپائیا۔ جوتی جوتی سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ دو جہان جان ہل، سمبھل سکے نہ کھئے رائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹے کل، کلمے والے دین دُبائیا۔ اکو حُکم اکو تُخم دسے جل تھل، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال نرگن دھار بھگتاں ولّ، ولولے سارے دئے گوائیا۔ دھام وکھا کے نہچل اک اٹل، دُھر گھرانے دئے بنائیا۔ جوتی جوتی سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ست ستوادی حُکم ورتائیا۔ سَتجگ ساچے دُھر دا حُکم ہووے ایک، اک اکلا آپ سُنائیا۔ سب نوں رکھنی پئے ٹیک، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ کوڑ گڑیا را رہے کوئی نہ بھیکھ، اکو ڈنکا راؤ زنکاں دئے سُنائیا۔ سب نوں دس کے سچکھنڈ دوارا دُھر دا دیش، مکان اکو دئے سمجھائیا۔ کوڑی کِریا میٹ کے ریکھ، لیکھا اپنا دئے سمجھائیا۔ مالک بن کے دُھر نریش، ناری نر دئے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال ایکا تگو جو رہے ہمیش، جنم مرن وچ نہ آئیا۔ جس دا دُولھا شبدی گر دسمیش، دُھر دا لاڑا سوہبا پائیا۔ آپ آپا کر کے بھیت، سیج سُنجنی ستھر لیٹ، لٹاکا چھڈ کے جگت لوکائیا۔ آتم بن کے کھیوٹ کھیٹ، سچ دوارے دا دسے بھیت،

بھیو اگلا رہیا کھلایا۔ جوتی شبدی دھار کے ویس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ تیری ست صلاح ساچی سیکھیا نال ملائی۔ ستجگ ساچے دھر دا نام چلے اولّا، اولّی کار کھائی۔ جس کارن گر اوتار پیغمبر گھلا، گھریاں وچ ٹکائی۔ سب نوں پھڑا کے اپنا پلا، جوتی شبدی جوڑ جڑائی۔ سرگن زرگن ہو کے رلا، رل مل اپنا جھٹ لنگھایا۔ اشاریاں نال دس کے نہچل دھام اٹلا، اُپر اپنا ڈیرہ لائی۔ جگ چوڑی کردا رہیا ول چھلا، اپنا بھیو نہ کیسے سمجھائی۔ کلجگ انت سیری بھگونت سچ دوار ایکنکار زرگن دھار اپنا ملا، محلہ ونڈ نہ کھئے ونڈائی۔ ستجگ ساچے تیری کرے کرائے کرنی دا کرتا قدرت دا مالک آپ تسلا، تسلی ترتیب نال جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جوت پرکاش ہو کے اپنے نور بلا، بلدھاری چار جگ دے اپنے وچ ملائی۔

* ۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ گرچن سنگھ دے گرہ نیا شالا ضلع گرداس پُر *

ستجگ ساچے سن، جو ہوون پرہ دے گرمکھ، مکھیے دو جہان اکھوائیا۔ جنہاں جنم مرن دا رہے کوئی نہ دکھ، آن جاون گیڑ نہ کھئے بھوائیا۔ لیکھے لگے مانس جامہ منکھ، تن وجود ملے وڈیائی۔ پھر مات گرہ اُلٹا ہونا نہ پئے رخ، اگنی تت نہ کھئے تپائی۔ آتم پر ماتم مل کے ہووے ساچا سکھ، چنتا غم نہ کھئے ستائی۔ پُرکھ اکال دین دیال جگت وارث ہو کے لئے پُچھ، پڑدا اوبلا بن وچولا آپ چکائی۔ ٹوں میرا میں تیرا دھر دی دس اگتی ٹک، نام اکو اک جنائی۔ جنہاں سچکھنڈ نیواسی پُرکھ ابناشی ناتا بنا کے پتا پت، گودی دھر دی لئے ٹکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرمکھ اپنے رنگ رنگائی۔ ستجگ ساچے میرا گرمکھ ہووے ساچے رنگ، کسمبھڑا روپ نہ کھئے وٹائی۔ آتم پر ماتم مانے اند، پرمانند وچ سمائی۔ ساچا گا کے دھر دا چھند، سنسے روگ دئے مٹائی۔ پُرکھ اکال دین دیال ننگی ہون نہ دیوے کنڈ، مہروان محبوب سیر اپنا ہتھ ٹکائی۔ سرت سوانی رہے مات نہ رنڈ، کنت کنتوبل اکو نظری آئی۔ ناتا توڑ کے بندی خانہ بند، بندنا اپنی دئے سمجھائی۔ پڑدا اوبلا رہے نہ بنگ، برہم پاربرہم میلا لئے ملائی۔

کوڑی کِریا میٹ کے ترشنا تم، اگنی تت بُجھائیا۔ ہرکھ سوگ رہے نہ غم، چنتا چکھا نہ کھئے جلائیآ۔ دُھر دا راگ سُنَا کے پن کَن، کرماں دا لیکھا دئے مُکائیآ۔ جگت جہان سِری بھگوان بیڑا دیوے بتھ، پار کنارے دئے کرائیا۔ جتھے نہ کوئی سُوْرَج نہ کوئی چن، نِرگن جوت ہووے رُشنائیا۔ گرْمکھ گر سَتگر مل کے کہن دھن دھن، دھن تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، گرْمکھاں نال پرکاش کر اپنا اگنی چن، لوک پرلوک کرے رُشنائیا۔

* ۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ کرم سنگھ دے گرہ نیا شالا ضلع گرداس پُر * *

ستجگ ساچے، ساچے نام دا ڈنکا وجے چارے کوٹ، کُتیا برہمنڈ کھنڈ دئے بلائیآ۔ نام سندیشہ لکھ چوراسی پُجے کایا پنج بھوت، بھوکھ اگلا دئے سمجھائیا۔ نام ندھانا ملے سچ سوچ، ست اکو اک سمجھائیا۔ جوٹھ جھوٹھ کلجگ کِریا کرے کوچ، کوچا گلی ہووے صفائیآ۔ جن بھگت سہیلے ویکھے اپنے پوت، سپوت اپنے نال ملائیآ۔ سچ سوامی گھر ساجن دیوے سوکھ، در ٹھانڈا اک پرکٹائیآ۔ جگت ترشنا مایا ممتا رہے نہ بھوکھ، اگنی اگ دئے بُجھائیا۔ من واسنا کوڑی کِریا چکے چوک، چار کُنٹ اکو رنگ رنگائیآ۔ سرِشٹی درِشٹی اندر سٹی نہ رہے گھوک، آس نندرا دئے کھلائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ شہنجنی کرے رُت، رُڑی اپنے وچ مہکائیآ۔ ستجگ ساچے ساچے نام دا لگے چکر، چکرورتی رہن کھئے نہ پائیآ۔ چار کُنٹ دہ دشا ساچا کلمہ بنے فقر، فقرہ اکو دئے درڑائیآ۔ دو جہاناں بلدھاری لا کے ٹکر، ٹکیاں والے گرو دئے مٹائیآ۔ کوڑی کِریا کرے ستھر، ستھر یارڑا اک وکھائیآ۔ جس دا پڑھنا پئے اکو اکھر، بھودیا دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ چوٹی منزل چڑھاوے سِخر، دین دنی پندھ مُکائیآ۔ جن بھگتاں جنم کرم دا لیکھا آوے لکھن، لکھت بھوکھت اپنے بتھ رکھائیآ۔ سنت سہیلے دُھر دے گرْمکھ دسن، دہ دشا کرے رُشنائیا۔ مانس جنم کرم کانڈ دا لیکھا آوے نجٹھن، نج گھر بہہ کے اپنا حُکم سُنائیآ۔ من واسنا سب دی آوے جتن، جورو زر چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ ویکھنہارا جگت ملما پتل، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا حُکم آپ سمجھائیآ۔ ستجگ ساچے، ساچا نام ہووے رنگیلا، رنگ رٹڑا آپ رنگائیآ۔ چار ورنان بنے وسیلہ، وصل یار

دئے کرائیا۔ چار ورن بنا کے قبیلہ، ورن برن ڈیرہ ڈھائیا۔ ساچی اک پرگٹائے دلایا، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ بن ستگر شبد دوجا کرے نہ کھئے وکیلا، جگت وکالت کم کیسے نہ آئیا۔ صاحب سلطان سیری بھگوان دھر دا مالک بنے چھیل چھیلایا، جو بنونتا ہر ہر کنتا نر نرائن اکو نظری آئیا۔ سب نوں کہنا پئے یامینا، آمین کہہ کے سارے سیس نوئیا۔ جس نے دین مذہب ذات پات جگت کیتی تقسیم، اتم ترمیم کر کے سب دی کرے صفائیا۔ حق دوار منزل وکھائے عالیشان عظیمیا، بے نظیر نظر دئے بدلایا۔ سب دے انتر خوشیاں والا رمضان رکھے مہینہ، مہان گرمکھ ویکھ وکھائیا۔ جھکڑا چکا کے نر مدینا، مدعا اکو دئے سمجھائیا۔ ستجگ ساچے جن بھگتاں لیکھے لا کے مرنا جینا، چرن کول دئے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سدا کھیل کرے جگ چوکڑی نو نوینا، روپ رنگ ریکھ سمجھ کھئے نہ پائیا۔

* ۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ نیا شالا ضلع گرداس پور * *

ستجگ ساچے، پرہہ دا نو چار جگ دا لیکھا اپنے وچ کرے دمن، دمامہ اپنا نام وجائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال کمن، نیتر نین اکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر چرن دھوڑ کرن مجن، دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ سرب دا مالک اکو سوامی نظری آئے سجن، سکلا سنگ بنائیا۔ کوڑ وکارے بھانڈے بھجن، بھرمیاں بھرم گرہ تڑائیا۔ جگ ترشنا میٹے اگن، امرت میگھ اک برسائیا۔ بھگت بھگوان دا آتم پر ماتم پوے سکن، رشتہ فرشتیاں توں باہر لئے بنائیا۔ سچ پریتی وچ کر کے مگن، مگرلا لیکھا دئے سمجھائیا۔ سنت شہیلا رہن نہ دیوے کوئی نگن، اوڈھن سیس جگدیش اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک ورتائیا۔ ستجگ ساچے، ساچے نام دا وجے دمامہ، دائرہ جگت رہن نہ پائیا۔ کرے کھیل سیری بھگوانا، بھگون اپنا حکم ورتائیا۔ سندیشہ دیوے دھر دا رام، رام ٹھاکر سارے سیس نوئیا۔ کرے کھیل اگنی کاہنا، کاہن بنسریاں والے نیوں نیوں لاگن پائیا۔ سندیشہ دیوے وڈ امامہ، پیر پیغمبر حضرت رسول صفتاں وچ صلاحیا۔ کرے کھیل کلکی بلوانا، گرو گر ویکھ ویکھ خوشی منائیا۔ حکمے اندر حکم کر پردھانا، دو جہاناں دئے جنائیا۔ ست دھرم دا ست نشانہ، ست پُرکھ نرنجن ست دیپ دئے جھلائییا۔

سَت سچ دا دے پیغام، سَت سَت کرے پڑھائیا۔ سَتجُگ ساچے تیرا مارگ لگے وچ زمیں اسماناں، سَمے دی سہاپتی کلجُگ کوڑی کِریا دئے مٹائیا۔ دُھر دے نام دا اُچے اک ترانہ، تُریا توں باہر کرے شنوائیا۔ دُوچا رہے نہ کھئے بیگانہ، ویری شترُو میت نظری آئیا۔ پُرکھ اکال حُکم رہن نہ دیوے کوئی وچ درمیانا، فرماں بردار سارے لئے بنائیا۔ سِر سکے نہ اُٹھا کوئی نادانا، چار جُگ غلامی اندر اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وشنُوں بھگوان، ساچے نام دا دے کے دانا، داتا داتار در جھولی دے بھرائیا۔

* ۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ لایہ سِنگھ دے گرہ چگ فتح سِنگھ ضلع بٹھنڈا *

سَتجُگ ساچے، تیرا ساچا سوہوے اکو حُجرہ، حضرت پیر بے نظیر نظری آئیا۔ طوائفاں دا رہے کھئے نہ مُجرا، طبلہ ہتھ نہ کھئے وجائیا۔ صوفیاں پُورب لیکھ اگھڑا، سچ توفیق دئے خُدائیا۔ اُجل ہووے مات مُکھڑا، دُرمت میل دھوائیا۔ وچھوڑے دا میٹے دُکھڑا، دردیاں درد ونڈائیا۔ سَت دھرم کرے شُکرا، شُکریئے وچ خوشی منائیا۔ ملے مان وڈیائی سَتجُگ ساچے پُترا، پت پرمیشور ہوئے سہائیا۔ کیتا قول اقرار مُول نہ مُکرا، وعدہ پُور رہیا کرائیا۔ نرگن نرُویر نرکارا اگتی دھار وچوں اُترا، اُتر پُورب پچھم دکھن بھو کسے نہ آئیا۔ جگت جیو جہان غفلت نیند اندر رہیا سترّا، نِج نیتر لوچن اگھ نہ کسے کھلائییا۔ ناتا تئے نہ کسے گربھواس اُلٹے رُکھڑا، چوراسی پھاسی نہ کھئے کٹائیا۔ چارے کھانی سہنا پئے دُکھڑا، دردیاں درد نہ کھئے ونڈائیا۔ جیو جہان جگت رُٹھڑا، اگے ہو نہ کھئے منائیا۔ سَتجُگ ساچے، تیری سَت دھرم دی مُولے رُٹرا، رُٹری اپنے رنگ رنگائیا۔ کلجُگ کوڑا رہے نہ مات وچ سترّا، دُنڈے کوڑ نہ کھئے کھڑکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وشنُوں بھگوان، جن بھگتاں اُجل کرے مُکھڑا، مُکھیاں دے مُکھیئے گُرمکھ ساچے لئے بنائیا۔

* ۱۰ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ جوگندر سنگھ دے گرہ پنڈ فتح گڑھ ضلع بٹھنڈا * *

ستجگ ساچے، تیرا ساچا ہووے روپ، پاربرہم پت پریشور دیونہار وڈیائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال دو جہاناں دسے اکو
 بھوپ، راجن راج شاہ سلطان نرگن نرویر نظری آئیا۔ ست دھرم ڈنکا وجے دہ دشا چارے کوٹ، چار ورن اٹھاراں برن اکو ایک ملے
 سرنائیا۔ لوک مات ناتا رہے نہ جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ آتم پرماٹم پاربرہم برہم دیوے آپ جنائیا۔ دھرنی دھرت دھول اُپر سہنجنی
 ہووے رُت، کرے کھیل ابناشی اچت، ست ستوادی برہم برہمادی اپنا رنگ رنگائیا۔ من ہنکاری جگت وکاری کرے کوئی نہ لُٹ،
 بُدھ بیک ایک ایک ایکنکار دے کرائیا۔ کر پرکاش اندھ اندھیر مٹائے نرمل جوت، بن ورن گوت سریشی دریشی اندر ایک رنگ دے
 رنگائیا۔ من بُدھ لیکھا مکے سمجھ سوچ، ستگر شبد انہو پڑدا دے کھلائییا۔ کھتری براہمن شودر ویش چار کُنٹ دہ دشا مل کے
 مانن موج، بھگت سہیلا اک آکیلا مجلس سچی اپنی آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 ستجگ ساچی دھار بندھائیا۔ ستجگ ساچے، تیرا وقت ہوئے سہنجنا، رُت رُتڑی پُرکھ اکال آپ مہکائیا۔ ناتھ اناتھاں دیا کرے دین
 درد دُکھ بھنجنا، جگت ساگر کوڑی کِریا وچوں باہر کڈھائیا۔ ست سچ سروور کرائے اکو مجنا، دُرمت میل اندر باہر گیت ظاہر
 باہر کڈھائیا۔ نام ندھان نیج نیتر پائے دُھر دا انجنا، اکو لوچن نین اگھ ہووے رُشنائیا۔ ابناشی کرتا ٹھاکر سوامی آتم پرماٹم بنے ساچا
 سجننا، میت مُرار ایکنکار پروردگار سانجھا یار نظری آئیا۔ سچ دوار بن منزل پوڑے جن بھگتاں لنگھنا، گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی مل
 کے خوشی منائیا۔ نرگن نور جوت پرکاش کرے اگتی چندنا، سورج چند دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سچ دوارے دسے
 اکو بندنا، بندگی نال بندھن سارے دے تڑائیا۔ نیج گھر سوامی دیوے اپنا پرماندنا، پر پُرکھ پاربرہم برہم پڑدا آپ اٹھائیا۔ نام خُماری
 سچ پریتی تن ماٹی ت وجود چاڑھ رنگنا، کایا کلبوت وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 ستجگ ساچے ست دھرم اک پرگٹائیا۔ ستجگ ساچے پُرکھ اکال دین دیال ساچے نام دا دیوے رس، رستہ رہبر ہو کے اکو دے
 جنائیا۔ دو جہان برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال پنڈھ مُکاوے نس نس، نرگن سرگن لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت ویکھ
 وکھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرماٹم بودھ آگادھ اپنا نام دس، چار کُنٹ دہ دشا اکو کرے پڑھائیا۔ جگ چوکرئی سب دا دیونہارا حق،

حق حقیقت لاشریک پھولے تھائوں تھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا لوک مات وچوں جائے تھے، دھرنی دھرت دھول اُپر رہن کھئے نہ پائیا۔ ست دھرم سچ دوار کھلے دُھر دا ہٹ، بن ہٹوانا سیری بھگوانا اِکو نام دئے ورتائیا۔ ین رسنا جہوا بئی دند سنت سہیلے گُرمکھ جن بھگت ہر کا نام لین رٹ، ہر پردے اندر ہرجو اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ سچے تیرا سچ دوارا اِکو اِک وکھائیا۔ ستجگ ساچے تیرا دوار اُچے ست، ست ستوادی آپ کھلائیآ۔ سرشٹی درشٹی اِشٹی اندر دیوے برہم مت، برہم وِدیا پاربرہم اِکو دئے درسائیآ۔ ناڑ بہتر اُبلے نہ کیسے رت، منمت چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ ساچا دیوے سنتوکھ دھیرج جت، یتھارتھ پرمارتھ اپنا دئے سمجھائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں پوری کرے آس، آسا وچ نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ نرگن نور جوتی جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا سنجھ سویرا دئے چکائیآ۔ سچ دوار اگم اتھاہ بے پرواہ دس کے اپنا گھاٹ، جگت واٹ لہنا دینا دیوے پنڈھ مکائیآ۔ کلجگ کوڑی کریا لیکھا رہے نہ تھوآ ناٹ، پنچ وکارا من ہنکارا دیوے گڑھ ٹڑائیآ۔ ست سچ سچ ورتے کایا ماٹی کاج، کنچن گڑھ بنک دوارا دُھر دا دئے سہائیآ۔ ہر کا شبد گُر کی دھار سارے لین واچ، واچک وِدیا دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستجگ ساچے ست دھرم تیرا ہووے داس، داسن داسی ہو کے سیو کھائیآ۔ ستجگ ساچے تیرا انتر پورا ہووے قول، گر اوتار پیر پیغمبر چار جگ دے دین گواہیا۔ سچ سچ پرگٹ ہووے پرسدھ اُپر دھرنی دھرت دھول، دھرم دوار ایکنکار اِکو دئے وکھائیآ۔ نرگن دھار آتم پرماتم گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی لکھ چوراسی جائے مول، مؤلا ہو کے اپنی کار کھائیآ۔ رہن نہ دیوے اندر باہر گپت ظاہر کوئی پڑدا اوبل، سچ دوارا اِکو اِک دئے سہائیآ۔ جس دا لیکھا سمجھ نہ سکے کوئی مُلا شیخ مسائک پنڈت رؤل، تھتاں واراں وچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ سو سوامی انترجامی سچ نام وجائے اگم اِک ڈھول، ساچا ڈنکا راؤ رنکاں دین دُنی جگت دئے سنائیآ۔ جن بھگت سہیلے کر کر میلے پرماتم ہو کے آتم وسے کول، انتر انتر بجر کپائی پڑدا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، جن بھگت دیوے وڈیائی اُپر دھول، تن ماٹی خاکی لیکھا انت رہن کھئے نہ پائیا۔

* ۱۰ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ حضورا سنگھ دے گرہ پنڈ گورایا ضلع جالندھر * *

ستجگ ساچے، تیرا دوارا ہوئے رمنیک، رام رمیا ہر گھٹ نظری آئیا۔ گرمکھ گرمکھ گرمکھ گرمکھ بنے نہ کھئے شریک، بھگت سنت شرکت وچ کدے نہ آئیا۔ ساچے نام دی پرگٹ ہووے اک توفیق، توحفہ گن ندھان دیوے تھاروں تھائیا۔ ست دھرم دی پوری ہووے آس امید، ترشنا جگ جنم دی پور کرائیا۔ ساچی سکھیا چار ورن اٹھاراں برن دیوے اک نصیحت، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ آتم پرما تم پڑدا لاه کے دسے حق اصلیت، پاربرہم برہم میلا دئے ملائیا۔ نام خجاری اندر خوشی رکھے سدا طبیعت، من چنچل چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ سچ چرن کول دی دسے اک اہمیت، حاضر حضور بے نظیر اپنا درس وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست ستوادی ستجگ تیرا ست دھرم دئے پرگٹائیا۔ ستجگ ساچے، ساچے نام دی ہووے اک تعریف، ایشی درشتی کائنات اکو ڈھولا گائیا۔ دیناں مذہباں ذاتاں پاتاں اوچاں نیچاں راؤ رنگاں دیوے حق ترتیب، طرح طرح دین دنی لئے سمجھائیا۔ دور دراڈا شاہ سلطانا سری بھگوانا دسے نزدیک، نیرن نیرا ہو کے اپنا پڑدا دئے چکائیا۔ ساچے حکم دی کرے اک تمہید، طمع ترشنا کوڑی کرپا دئے گوائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی کر کے گئے تاکید، راگان ناداں ویدان ڈھولیاں وچ گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ ساچے تیرا مارگ دئے اُپجائیا۔ ستجگ ساچے، ساچا نام اُپجے اک نرنکار، نرویر ہو کے سب نوں دئے جنائیا۔ آتم پرما تم ہووے سچ پیار، پریم پریتی کایا مندر اندر دئے وکھائیا۔ جگت واسنا میٹ کوڑ کڑیار، سچ سچ ناتا دئے جڑائیا۔ گھر ٹھاکر سوامی کرتا ملے آن، قدرت دا مالک بے پرواہیا۔ توں میرا میں تیرا سچکھنڈ نواسی سنائے اک فرمان، فرییاں توں باہر اپنا منتر دئے جنائیا۔ جس نال چار ورن اٹھاراں برن ہووے کلیان، کلمہ کائنات اکو اک سکھائیا۔ آتم برہم پاربرہم کرے آپ پہچان، بے پہچان رہن کھئے نہ پائیا۔ ساچی کرنی دھر دی دھوڑ دے اشنان، آشا منشا اپنے نال پرنائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دا دے کے گئے بیان، وصیت وچ لیکھا لوک مات لکھائیا۔ سو کرنی دا کرتا کھیل کرے سری بھگوان، جن بھگت سہیلے آپ اٹھائیا۔ دیاوان داتار ہو کے دیوے دان، وست امولک اگتی گھر گھر جھولی پائیا۔ ستجگ ساچے، ست ستوادی ست پرکھ نرنجن ہووے آپ مہروان، محبت دا مالک محبوب اپنی دیا کھائیا۔ ساچے مارگ چلنا

ہووے آسان، اصل دا اصول دئے سمجھائیا۔ منوآ جھگڑا نہ رہے شیطان، شرع وچ نہ کھئے لڑائیا۔ موركھ بُدھی نہ رہے آنجان، سگھڑ سچے دئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا دے کے ڈھر دا دان، دین دُنی اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ تیرا رستہ دئے سمجھائیا۔ ستجگ ساچے، ساچا نام ہووے پرگٹ، پرکرتی سب دی ویکھ وکھائیا۔ ڈنکا و جاوے لگھ چوراسی جیو جنت ہر گھٹ، سوئی سُرتی رہن کھئے نہ پائیا۔ دُئی دویتی شرع شریعتی جگت واسنا میٹے پھٹ، پائتا چیتھڑ تن کپڑ دئے بدلائیا۔ نام ندھان سیری بھگوان شبد اگتی مارے سٹ، جگت سٹے دا لیکھا دئے مکائیا۔ کر پرکاش تت اٹھ، اندھ اندھیر سنجھ سویر اکو رنگ رنگائیا۔ کیرپا کر پُرکھ سمرتھ، سے وچوں سما دئے بدلائیا۔ جن بھگتاں دے اپنی اکھ، اکھراں توں پرے اپنا ستھر دئے وکھائیا۔ جس گرہ سوامی سجن میت مُرارا رہیا وس، سُہیلا صاحب سوہیا پائیا۔ سو گرہ مندر دیوے دس، دہ دشا وچے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ستجگ ساچے تیرا مارگ لوک مات لاوے وت، وطن تیرا دھرنی دھرت دھول دئے وکھائیا۔

* ۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۲ لال سنگھ دے گرہ پنڈ ڈلیوال ضلع جالندھر * *

ستجگ ساچے، پُرکھ اکال دیوے دلاسا، دین دیال دیاندھ ٹھاکر اپنی دیا کھائیا۔ ابناشی کرتا پُرکھ اکال ویکھنہارا آد جگاد تماشا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال کھوج کھوجائیا۔ نرگن سرگن لگھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت سُرتی شبدی پاوے راسا، گوپی کابن سیری بھگوان اپنی کار کھائیا۔ ساچا نام گن ندھان لوک مات کھولے خلاصہ، خالق خلق مخلوق واحد کلمہ اکو دئے جنائیا۔ نرگن نور جوت ہووے پرکاشا، چار گنٹ دہ دشا نو ست اکو اک کرے رُشنائیا۔ کلجگ کورٹی کیریا ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی میٹے اندھیری راتا، ستجگ ساچا سچ چند کرے رُشنائیا۔ نام ندھان سیری بھگوان گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی وچائے اپنا نادا، دھن اگم سن سادھ وچوں پار لنگھائیا۔ دین دُنی جگت جاگرت جوت بن ورن گوت بدل دیوے سماجا، مارگ راہ پنڈھ سورا

سربنگ اِکو اِک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سدا سدا سد سر رکھے دے کر ہاتھا، سمترتھ سوامی انترجامی مہروان محبوب مہر نظر اُٹھائیا۔ ستجگ ساچے، ساچے نام دا چلے اِک رواج، روادار رہن کھئے نہ پائیا۔ ین رسنا جہوا بئی دند ہر گھٹ سُنائے اگئی آواز، جس نون شاستر سمترت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی کہن کھئے نہ پائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے کایا کعبے کھولے آپ راز، رازق رِزق رحیم بے علم عالم دئے بنائیا۔ سچ دوارے ساچا کلمہ حق حقیقی دسے اِک نماز، نوازش وچ ویکھے جگت لوکائیا۔ ست ستوادى شبد انادی نام ندھانا دیوے دُھر دی داد، دولت مال خزینہ اِکو اِک وکھائیا۔ جن بھگتاں نیج نیتر ساچے لوچن کھولے جاگ، آس نندرا کوڑی کِریا رہن کھئے نہ پائیا۔ ہنس بنائے مؤرکھ مُگدھ اَنجانے کاگ، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ اِکو نام چُکائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا من واسنا کر برباد، دھرت دھول دھول وچوں باہر کڈھائیا۔ ستجگ تیرا ساچا کھپڑا کر آباد، سنت شہیلے گرو گُر چیلے گرمکھ گُر گُر اپنے رنگ رنگائیا۔ رُوح بُت تن ماٹی خاکی وجود پوت کر پاک، پتت پُنیت دئے کرائیا۔ دو جہان سری بھگوان سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی کرے انصاف، وشن برہما شو کروڑ تیتیس دیوت سر گُر اوتار پیغمبر سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ ساچے سنتاں سرن سرنائی جنم کرم دا لہنا دینا کرے مُعاف، مُشکل وچوں مُشکل حل دئے کرائیا۔ ست دھرم دا ہووے مات پرتاپ، پرتیندھ پرماٹما اِکو سب نون نظری آئیا۔ نون میرا میں تیرا آتم پرماٹم دین دنی دا سانجھا ہووے جاپ، جگ جیون داتا دیوے مان وڈیائیا۔ کوڑ گُریار زین اندھ اندھیر رہے نہ رات، زُٹری رُت ابناشی اچت اپنے نال مہکائیا۔ ستجگ ساچی شہنجنی ہوئے پرہات، پرہو مل کے سارے خوشی لین منائیا۔ جھگڑا رہے نہ بہرم بہرانت، گڑھ ہنکاری دئے ٹُڑائیا۔ جن بھگتاں پڑھنی پئے نہ کھئے کِتاب، کُتب خانیاں دا لیکھا دئے مُکائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے کایا ماٹی ساچی ہاٹی وجائے رباب، سر تال باہروں سمجھ کھئے نہ پائیا۔ میت مُرارا سجن شہیلا پُرکھ اکالا دین دیا لا بنے آپ احباب، احمق رہن کھئے نہ پائیا۔ ساچا سجدہ کرنا دسے آداب، نمستے نمو نمو اِکو اِک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ستجگ تیرا ساچے نام دا دے سواد، انرس پھکے سارے دئے بنائیا۔ ستجگ ساچے، ساچے نام دا ہووے میلا، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ اِکو رنگ رنگیا جائے گرو چیلا، چیلا گرو سمجھ کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا آتم پرماٹم بن کے سجن شہیلا، دُھر دا سنگی اپنا سنگ نبھائیا۔ دھام انڈیٹھڑا دس نوپلا، سچکھنڈ دوار ایکنکار اِکو

دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سَتجُگ ساچے سَت سَت اِک دِرڑائیا۔ سَتجُگ ساچے، ساچے نام دا ہووے اِک اُپدیش، اُپا اِبناشی کرتے نظری آئیا۔ حُکم دیوے نر نریش، نراں دا نرائن دیا کھائیا۔ دو جہاناں سُنے اِک سندیس، سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ وِشن برہما شو کرن آدیس، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ گر اوتار پیغمبر چلے کھئے نہ پیش، پیشوا اکھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ اتم لہنا دینا ہووے نال دسمیش، گوہند میلا سہج سُبھائیا۔ جس نے پُرکھ اکال دی دسی ساچی ٹیک، ٹیکا مستک دھوڑی اِکو خاک رمائیا۔ بھوکھتاں وِچ لکھ کے سچ سندیس، سُنہیڑا جگت گیا سُنائیا۔ کلجُگ انت سِری بھگوت نرگن نرور دھارے بھیس، بھیکھادھاری اپنا ویس وٹائیا۔ جس دا لہنا دینا دو جہان ہووے دیس پردیس، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال بھجے واہو داہیا۔ نام سُنہیڑا دے کے اِک، اِیکنکار پڑدا دئے اُٹھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت دُھر درگاہی دس کے ٹیک، ٹکیاں والے گرواں توں کھڑا دئے چھڈائیا۔ نظری آئے نیتن نیت، نِج نیتر لوچن نین اکھ کرے رُشنائیا۔ وڈیائی چلے نہ کھئے سہنسر مُکھ شیش، ساہ ساہ سیس جگدیش جھکائیا۔ ساچے بھگتاں دُھر دیاں سنتاں کلجُگ انت سِری بھگوت انتر کھول کے اپنا بہیت، بھيو ابھیدا دئے کھلائییا۔ دو جہاناں سِری بھگوانا نرگن سرگن بن کے کھیوٹ کھیٹ، سچ ملاح بے پرواہ اِکو اِک نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سَتجُگ ساچے تیرا مالک ہووے اِک نریش، نر نرنکار نظری آئیا۔ سَتجُگ ساچے ساچا نام ہووے بُلد، جس دی بُلدی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال آتم پرما تم دس کے اپنا چھند، سنسے سارے دئے چُکائیا۔ کلجُگ کوڑی کِریا بھرماں ڈھاہ کے کندھ، کلمہ کائنات نال اِتفاق دین دُنی دئے سمجھائیا۔ لیکھا جان کے سوریہ چند، چوڈاں طبق چوڈاں لوک سچ سلوک اِکو نام پڑھائیا۔ جگت نیتر بین رہے کھئے نہ اندھ، گیان نیتر اِکو نور ڈگمگائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں منزل مُکا کے پچھلا پنڈھ، سچ دوارے آپ بہائیا۔ جتھے من واسنا بُدھی جھگڑا رہے کوئی نہ جگ، کھنڈا کھڑگ تلوار ہتھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ نِجانند وچوں بخش کے پرمانند، سچ پِرتی پر م پُرکھ آتم پرما تم اِک سمجھائیا۔ خوشی کرا کے بندگی والا بند بند، بندھن سارے دئے تڑائیا۔ بھيو کھلا کے ہنگ برہم، پاربرہم میلا سہج سُبھائیا۔ جن بھگت سہیلا سَتگر ساچے گھر پئے جم، جننی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کوڑی ترشنا رہے نہ تم، ممتا موہ نہ کھئے ہلکائیا۔ ہرکھ سوگ نہ کوئی غم، چنتا روگ نہ کھئے ستائیا۔ جھگڑا رہے نہ پون سواسی دم، ساہ ساہ نہ کھئے

وڈیائیا۔ جنہاں پُرکھ اکال دین دِیالِ ملیا سِری بھگون، بھاگاں دا لیکھا دئے مُکائیا۔ سَتجُگ ساچے ساچا نام بھنڈارا اگئی ابناشی کرتا دیوے دهن، دھناڈھ تینوں دئے بنائیا۔ کر وسیرا یں چھپر چھن، لوک مات شبدی شبد جنم دوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جان جیو جن، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ سَتجُگ ساچے تیرے نام دی ہووے صفت صلاح، صفحہ کوڑ ملیچھ اُٹھائیا۔ سب نوں متنا پئے رام واپگرُو اک خُدا، گاڈ کہہ کے سارے شکر منائیا۔ ورن برن نہ رہے کوئی جُدا، جُز ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سرِشٹی دا مارگ کر کے سِدھا، صدق صبوری سب دی جھولی پائیا۔ اپنے ملن دی دس کے اگئی بدھا، رستہ اکو اک دئے وکھائیا۔ سَتجُگ ساچے پُرکھ اکال دین دِیال بن کے پتا، پتپر میشر دیوے مان وڈیائیا۔ ساچے بھگتاں کرنا پتا، پتکاری ہو کے آپ سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبراں جو بھوکھت لیکھا لیکھا، لہنا دینا سب دا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ انت سِری بھگونت کروٹ لے بدل اپنی پٹھا، سَتجُگ ساچے ستمکھ ہو کے سہ نال سما دئے بدلائیا۔

* ۱۱ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ گردیو سنگھ دے گرہ نواں پنڈ ضلع جالندھر * *

سَتجُگ ساچے تیری دھار لوک مات آوے اتر، اتر پورب پچھم دکھن وچے نام ودھائیا۔ سرِشٹ سبائی دین دُنی کرے شکر، خوشیاں وچ گہر گمبھیر ڈھولے گائیا۔ جن بھگت سہیلے پرہ دے پرگٹ ہوون ساچے پتر، پت پر میشر دیوے آپ مان وڈیائیا۔ سنت سہیلا لُکیا رہے نہ کوئی کیسے نُکر، چار کُنٹ دہ دشا پھول پھولائیا۔ جیو جنت بھکھا رہے نہ کوئی نُکر، آسا ترشنا منسا سب دی پور کرائیا۔ جگت واسنا وچ قول اقرار کوئی نہ جائے مُکر، ہر پردے پرہ اپنا نام رکھائیا۔ بھاؤ رہے نہ کوئی دُتیا دتر، ایکا رنگ رنگے سرِشٹ سبائیا۔ گر مُکھاں گرسکھاں صاحب سوامی چکے اپنے اگے کچھڑ، دھر دی گودی آپ ٹکائیا۔ ذات پات دین مذہب کوئی نہ رہے بھڑ، آتم برہم پاربرہم پڑدا دئے اُٹھائیا۔ پرہ وچھڑ جگت دُباگن نار رہے کوئی نہ چھڑ، کنت ملاوا گھر سوامی ہووے

سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سَتجُگ ساچے لوک مات دے وڈیائیا۔ سَتجُگ ساچے تیرا پرکاش ہووے نُوَر الہی (رَبّی)، الہی کلمہ ملے اک وڈیائیا۔ تُوں میرا مین تیرا ڈھولا گاون سبھی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ حُکم اک منائیا۔ جگت واسنا کوڑی کِریا دُھر دے نام نال جائے دبی، پنج وکارا من ہنکارا سر نہ کھئے اٹھائیا۔ سرِشٹی درِشٹی ساچے نام اندر جائے بدھی، بندنا ڈنڈوَت سجدہ اِکو دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال سَت دھرم دی چلاوے اِکو گدی، دین مذہب ذات پات لیکھا دے مُکائیا۔ مانو ذاتی کوئی نہ کھاوے ہڈی، رس اتم پر ماتم دے چکھائیا۔ ساچی دھار حق پریتی پرہ دے نال جائے لگی، جگت بغاوت میٹے تھاوں تھائیا۔ ترے گُن مایا اگنی تت مَول رہے نہ لگی، سانت سَت دے کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سَتجُگ تیرا سَت سَت اُچھائیا۔ سَتجُگ ساچے تیرا سچ دھرم ہووے پرکاش، پرم پُرکھ پر ماتم دے مان وڈیائیا۔ کلجُگ کوڑی کِریا اندھ اندھیر ہو جائے وناس، چار ورن اٹھاراں برن ہوئے رُشنائیا۔ کِریا کرے گہر گمبھیر سرب گنتاس، پرم پُرکھ اپنی دِیا کھائیا۔ پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں سچ دھرم دی پوے راس، نرگن سرگن گوپی کابن نظری آئیا۔ ہر پردے اندر پرم پُرکھ دا اِکو ہووے جاپ، جگ جیون داتا ساچی سیکھیا کرے پڑھائیا۔ پتا پوت کرے کوئی نہ گھات، مات پت نہ کھئے لڑائیا۔ جھگڑا رہے نہ ذات پات، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کلجُگ کوڑی کِریا میٹے اندھیری رات، سَتجُگ ساچا سَت دھرم اِکو چند نظری آئیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش دسن اک جماعت، اِکو نام پئی پڑھ کے پرہ دا شکر منائیا۔ سب دا سانجھا اِشٹ لیکھیا جائے نال قلم دوات، کائنات حُکم اِکو اک دے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سَتجُگ ساچے، دیوے سچّی دات، نام پدارتھ وست اِکو اک ورتائیا۔ سَتجُگ ساچے، ساچا ملے نام اتمل، کرتا قیمت کھئے نہ لائیا۔ بھاگ لگے دھرنی دھرت دھول ساچی گل، گل مالک خالق پرتپالک دیوے مان وڈیائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال جگت واسنا جائے کوئی نہ بھل، اُبھل اپنا مارگ اِکو دے وکھائیا۔ کوڑی کِریا مانو ذاتی مَول نہ جائے رُل، بُدھ بیک سَتجُگ ٹیک رنگ ایک دے رنگائیا۔ سچ سُنجنی رُت مَولے خوشی ہووے پت پُھل، پُھلواڑی ساچی سچ دے لہرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سَتجُگ ساچے سَت ستواد بخشے ساچے گن، گنوتا مہر نظر اک اٹھائیا۔ سَتجُگ ساچے، ساچا نام پرہ دیوے لوک مات اتم جگ، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ سرِشٹ سبائی رسنا جہوا گائے

سب، صفحہ کوڑ دئے اٹھائیا۔ پن کعبیوں کایا مندر اندر کرائے حج، حضرت ہو کے حضور ملے چائیں چائیا۔ درس دکھائے اُپر شاہ رگ، کوڑ دوارے پینڈا دئے مکائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا حکمے اندر کرے پر بندھ، لکھ چوڑاسی جیو جنت سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ بھکت سہیلا نیتر لوچن نین رہے کوئی نہ اندھ، اگیان اندھیرا اندروں دئے کڈھائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا میٹ کے پندھ، ستجگ ساچے مان دوائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا سب نے گاؤنا چھند، سنسا روگ رہے نہ رائیا۔ دین دیال ٹھاکر ہو بخشنند، بخشش رحمت اپنی آپ کھائیا۔ ساچے نام دا دے اند، پرمانند وچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ستجگ ساچے، کلجگ کوڑی کیریا دئی دوتی ڈھاہ کے کندھ، تیرا مارگ لوک مات دئے لگائیا۔ آونجارن سچ دوار، سچکھنڈ دوارا اکو نظری آئیا۔ جس گرہ وسیا آپ یراکار یرنکار، یرویر یرادھار سوہیا پائیا۔ جاگرت جوت جگے اگم اپار، یرگن نور جوت ہووے رُشنائیا۔ مقالے حق بیٹھا پروردگار، لاشریک درگاہ ساچی ڈیرہ لائیا۔ جس دوارے منگدے گرو اوتار، پیغمبر سیس نوائیا۔ وشن برہما شو بھکھار، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ سو داتا دانی دیونہار، آد جگاد ویکھ وکھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ کھیل کردا رہیا اپار، اپرمپر سوامی اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جگت ونجارن ویکھے وچ سنسار، لکھ چوڑاسی سرشٹی درشٹی اندر پھول پھولائیا۔ جنہاں سکھیاں شوہ ملن دی اندر وچے ستار، سوئی سرتی آپ اٹھائیا۔ انحد شبد دئے سچی ڈھنکار، ڈھن آتمک راگ سُنائیا۔ بے خبراں کر کے خبردار، آلس یندرا وچوں باہر کڈھائیا۔ وست امولک کایا گولک ساچی جھولی دیوے ڈار، کرتا قیمت نہ کھئے لگائیا۔ جو ونجارن بن کے کرے ہر کا نام وپار، ایتھے اوتھے گھاٹا رہے نہ رائیا۔ لیکھا چکاوے جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ، ٹلے پربت دا کھڑا دئے چھڈائیا۔ وڑنا پئے نہ ڈونگھی غار، جل میں دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ در در منگنا نہ پئے بن کے دکھیار، دردیاں دا درد لئے ونڈائیا۔ جس سکھیا وچ اچھیا پوری کرے کرتار، فُدرت دا مالک اپنی دیا کھائیا۔ سو نانک یرگن سرگن کر کے گیا وبار، بوہاری ہو کے اپنی کھیل کھلائی۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں گرمکھاں گرسکھاں دے کے اک ہلار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ ونجارن لوک مات ویکھ وکھائیا۔ اٹھ ونجارن بن منگتی، ستگر شبد دئے سمجھائیا۔ گڑھ توڑ بوئے ہنگتی، ہنگ برہم ملے وڈیائیا۔ جیہڑی ٹک نانک یرگن سرگن ہو کے پڑھی پنگتی، پاندھیاں دی لوڑ رہی نہ رائیا۔

ویکھ کھیل اوس پرہ دے اند دی، جس اند وچوں چند ستارے گرمکھ لئے پرگٹائیا۔ ایہہ وست امولک جن بھگتاں دے پسند دی، دوجے ہتھ کدے نہ آئیا۔ جنہاں دا تن من کایا چولی اندر باہر رنگدی، بن للاری اپنا رنگ دئے چڑھائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں کنت سہاگن ہو کے کنت کنتویل نال ہنڈھدی، جگت رنڈیپے دا لیکھا دئے مکائیا۔ ایہہ دھار اوس سورے سرہنگ دی، جس دا شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی صفتاں وچ لیکھا رہے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوانی ساچا میتا اک سمجھائیا۔ بن ونجارے آگے رام، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جو شبد آگئی مارے بان، انیالا تیر چلائی۔ سوئی سرتی نہ رہے انجان، نام ہلارے وچ اُٹھائیا۔ امرت آتم دے کے پین کھان، جگت ترشنا دئے بُجھائیا۔ آتم سیجا کرے پروان، جتھے پاوے چول دی لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ تیرے گھر تیرے گرہ تیرا دِپیک جوت جگے مہان، ستگر پورا نرگن نور کرے رُشنائیا۔ سو سوانی دُھر دی رانی ہر کنت ہووے پروان، جو حُکمے اندر چل کے حُکمے اندر سپس نوئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جگت ونجارن نام ادھارن پیج سوارن ایکا ایک آپ اکھوائیا۔ ونجارن بن گرمکھ سکھی، سخاوت ستگر ہتھ نظری آئیا۔ اپنا کھلاپتی ویکھ اوس آگھی، جس نوں نج نیتر کہہ کے سارے رہے گائیا۔ جس دی یاری آد جگاد جگ چوکڑی پگی، یارانہ ایتھے اوتھے دو جہان نہ کدے تڑائیا۔ جس دا سر تے ہتھ آیاں وا نہ لگے تئی، آگئی پوہ نہ سکے رائیا۔ اوتھے چلدی نہیں کوئی من متی، جگت واسنا نہ کھئے ہلکائیا۔ صاحب سوامی انترجامی سچ ونجارن تیری آپے پت رہیا رکھی، رکھک ہو کے رچھیا کرے تھاوں تھائیا۔ ساچی دھار نرگن زرویر زراکار زرنکار نانک دسی، جو جیو جنت سب نوں کر کے گیا پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا ونج اکو اک کرائیا۔ سچ ونجارن کچھ لے منگ، مانگت اکو دوارا ویکھ وکھائیا۔ ملے صاحب سورہا سرہنگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دا نام ندھان وجے مردنگ، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال دو جہان رہیا اُٹھائیا۔ سدا سہیلا اک اکیلا دیونہارا دُھر دا سنگ، وچھوڑے والا جوڑا اپنے نال نہ کدے رلائی۔ مہروان محبوب ہو کے مُحبت وچ آسا منسا پوری کرے اُمنگ، ساچی ترشنا اپنے لیکھے لائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا اک اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ ونجارن کہے میں وجدا ویکھیا واجا، آواز دُھر دی رہیا سُنائیا۔ سب دا مالک غریب نوجا، گہر گمبہر

بے پرواہیا۔ جس دوارے سب نوں ہونا پئے مُحتاجا، لوڑوند جگت لوکائیا۔ سو ونجار نے تیرا پورا کرے کاجا، قُدرت دا مالک بے پرواہیا۔ جس دا آد جُگاد جُگ چوکری رواجا، جن بھگت سہیلے سنت گُرمکھ پار کرائیا۔ اندروں کوڑ کُڑیاں کڈھ کے واد ووادا، نام رنگن دئے رنگائیا۔ بسمل دھار اپنے وچ کر وسادا، پڑدا اوہلا دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ ونجارن ویکھ وکھائیا۔ سچ ونجار نے اُٹھ بن اکھاں کر دھیان، صاحب سوامی انترجامی نرگن نرور کھیل کرائیا۔ بودھ آگادھا شبد انا دا دیوے اک گیان، نام ندھان سری بھگوان جھولی دئے بھرائیا۔ لیکھا چُکا کے آون جان، لکھ چوراسی پینڈا مٹے جہان، ناری ہر جو کنت لئے پہچان، لکھ چوراسی وچوں کھوج کھوجائیا۔ شبد اگمی چڑھائے بان، لے کے جائے اوس مکان، جتھے سورج چند کرے نہ کھئے رُشنائیا۔ اک سوامی پُرکھ اکالا دین دیا لا دھر دا کنت ملے آن، دو جے یارڑے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گھر ٹھاکر سوامی صاحب سہیلا کرے پروان، پروانگی اپنا نام دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ ونجارن سچ دوارے ویکھے چائیں چائیا۔ پریم ونجارن جے پریم کرن دا چا، چاؤ گھنیرا دیاں جنائیا۔ اکو کنت لینا بندھا، ساچی سیجا سوہیا پائیا۔ جو بن سدیاں مہروان ہو کے جاوے آ، محبوب مالک نور خُدائیا۔ جس نوں نانک گو بند لیا پرنا، پریم پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ اوس نال ناتا لو جُڑا، جس دا جُڑیا جوڑ نہ کھئے تڑائیا۔ بھویں کلمیاں والا کہو خُدا، بھویں اللہ رام واپگرُ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ ونجارن تیرا پلو دئے بھڑائیا۔ سچ ونجارن اُٹھ کے ناتا جوڑ، سویاں زین نہ انت وپائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا جائے بھڑ، بھڑی بھڑی کر نہ کھئے کُرائیا۔ تیرا کرے اندھیرا دُور گھور، سچ نور اک رُشنائیا۔ جھکڑا مُکا کے پنج چور، دو تار کولوں لئے چھڈائیا۔ شبدي ستگر لیکھا مُکا کے تور مور، ایکا رنگ دئے رنگائیا۔ تُوں سہنجنی بانکی جو بن وتی نظری آویں چھوہر، جس دا شوہر خاوند کنت بے انت بے پرواہیا۔ اوس پرہو توں بنا دوجا نہیں کوئی ہور، اور سنگ نہ کھئے نیہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ ونجارن تیرا ناتا پُرکھ بدھاتا شبدي دھار لوے جوڑ، جگت واسنا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔

* ۱۱ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ لچھمن سنگھ دے گرہ پنڈ دھنوری ضلع انبالہ * *

ستجگ ساچے، کرپا کرے سِری بھگوانا، پت پرمیشور بے پرواہ اپنی دیا کھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال چار کُنٹ
 دہ دشا دیوے اک گیانا، آتم پر ماتم بودھ اکادھ کرے پڑھائیا۔ سرِشٹی درِشٹی اِشٹی دے اِکو حق نشانہ، ایک دوآ دوآ ایک اِکو رنگ
 سائیا۔ آتم پر ماتم جیو جنت سادھ سنت نظری آئے دُھر دا کاہنا، گھنیا نیا اِکو دئے وکھائیا۔ پُرکھ اِناشی گھٹ نواسی کھیل کرے دُھر
 دا راما، رمیا ہو کے سئیا ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ جوت سرُپی جاگرت جوت پھرے اپنا بانا، کھانی بانی چوٹھے جگ ویکھے چائیں
 چائیا۔ گھٹ نواسی شابو بھوپ پرگٹ ہو کے دُھر دا رانا، رام رحیم کریم قُدرت دا مالک خلق دا خالق پروردگار جلوہ نُور کرے
 رُشنائیا۔ چار جگ دا جھگڑا میٹے جو دین مذہب ہویا تقسیم، ترمیم کر کے عظیم اپنا گھر وکھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں ستجگ
 ساچے تیرے وچ رکھے نہ کھئے مُنیم، دُھر فرمانا اِکو اک اپنا حُکم نرگن سرگن دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 جگ بدلنا اپنا کھیل دے قدیم، کرنی دا کرتا اپنا حُکم ورتائیا۔ ستجگ ساچے، ساچا حُکم ہووے فرمان، دو جہاناں نہ کوئی میٹے
 میٹ مٹائیا۔ وشن برہما شو نین شرمنا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال سر نہ کھئے اُٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سجدیاں وچ کرن
 پرنام، نمو کہہ کے سیس جھکائیا۔ ست ستوادی شبد انادی گرو ہووے بلوان، جودھا سورپیر اِکو اک نظری آئیا۔ چار کُنٹ دہ
 دشا دھرم جھلئے حق نشان، حقیقت دا مالک اپنا پڑدا دئے اُٹھائیا۔ ست سچ کرے پروان، کوڑ گڑیار لیکھا دئے کھپائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ ساچے تیرا مارگ اک وکھائیا۔ ستجگ ساچے ساچا نام ہووے ایکنکار،
 اک اِکلا دیا کھائیا۔ ڈھولا گیت کلمہ گائے سرب سنسار، سرِشٹی درِشٹی اندر وجے ودھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ہووے سچ
 پیار، پاربرہم پت پرمیشور اپنا رنگ دئے رنگائیا۔ جس دا لیکھا چار جگ قلم شابی لیکھ نہ لیکھنہار، کاتب ملے نہ کھئے ودھائیا۔ سو
 کھیلے کھیل اگم اپار، اگم اتھاہ اپنا حُکم ورتائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا پاونہارا دُھر دی سار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت
 دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انترجامی ستجگ ساچے سر تیرے ہتھ ٹکائیا۔ ستجگ ساچے تیرا ہووے لوک مات مان،
 ابھان کوڑ رہن نہ پائیا۔ دُھر دا کلمہ دس اک کلام، کوجھے کلمے لئے ترائیا۔ صدی چوڈھویں دا پرگٹ ہو کے اک امام، عالماں دا عالم

لیکھا جانے تهاؤں تھائیا۔ جن بھگتاں مُشکل کر آسان، مسلہ حق دئے سمجھائیا۔ کلجُگ کوڑی کریا میٹے نشان، مایا ممتا موہ وکار رہن نہ پائیا۔ ساچے بھگتاں دے کے اپنا آپ گیان، دھیان اِکو اک وکھائیا۔ گھر سوامی ٹھاکر ملے آن، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سنت سہیلا گُرمکھ گُرسکھ چرن کول کر پروان، پرم پُرکھ پرہہ دیوے مان وڈیائیا۔ ستجُگ ساچے صاحب ستگر ست وست دیوے دان، داتا ہو کے داتار آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، نہکرمی ہو کے کرے کھیل مہان، مہبان بیدوبی کھیر یا اللہ جلوہ گر نور الایہیا۔

* ۱۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ گرام سنگھ دے گرہ پنڈ ہرنس پُرا * *

ست دھرم کہے پرہہ کلجُگ کوڑی کریا کر غرق، پارہسم پت پرمیشور بے پرواہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ نرگن نرویر نراکار نرنکار جوت سرُپ چار کُنٹ دہ دشا ویکھ اپنی دھرت، نو ست پڑدا اوہلا آپ اُٹھائیا۔ انترجامی دُھر سوامی ستگر شبد آ پرت، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر حضرتاں پوری کر شرط، شرع وچوں شریعت دے بدلائیا۔ دین دُنی اپنا کھیل ویکھ فرش عرش، والی دو جہان سری بھگوان نرگن ہو کے سرگن کھوج کھوجائیا۔ جودھا سورہیر مردانہ بن مرد، نام ڈنکا راؤ رنگا چار ورن اٹھاراں برن دے سنائیا۔ دیناں اناتھاں دین دیاں ونڈ درد، غریب نہانے کوجھے کلمے اپنے گل لگائیا۔ دین مذہب دی چھری حلال کیسے نہ کرے کرد، کلجُگ قتل گاہ وچوں جیو جنت باہر کڈھائیا۔ انت اخیر در درویش ست دھرم تیرے آگے کرے عرض، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی در تیرے منگ منگائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ کلجُگ ویکھ انت اخیر، آخر دھیان لگائیا۔ منزل حق چوٹی چڑھے نہ کھئے اخیر، مُرید مُرشد مل کے خوشی نہ کھئے منائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کوڑی کریا جگت واسنا من وکاری گھتی جائے وہیر، آتم پرما تم رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ شاستر سمرت وید پُراں کھانی بانی جو دس کے گئی تدبیر، مارگ پنٹھ چلن کھئے نہ پائیا۔ کوڑی کریا کلجُگ انتر دین دُنی دی بدل دتی ضمیر، انتر ضامن ہو کے دُھر دا رام میل نہ کھئے ملائیا۔ جن بھگت ادھارنا تیرا لہنا دینا آد جُگادی قدیم، قُدرت دے مالک

خلق دے خالق تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ساچے حُکم دی دُھر فرمانے کر تنظیم، تعلیم اِکو دے پڑھائیا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راؤ رنگ راج راجان شاہ سلطان رہے نہ کھئے تقسیم، آتم برہم پاربرہم ایکا نؤر سب نؤں دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارے گِرور گِر دھارے گہر گمبہر بے نظیر اِکو آس رکھائیا۔ ست دھرم کہے میرے پرہہ مادھو رنگ رنگیلے، رنگ اپنا نام دے چڑھائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت تیرے ملن دے فیل ہوئے سارے وسیلے، پھڑ بابوں تیرا میل نہ کھئے ملائیا۔ دین مذہب وگھ وگھ ہنکاری بن گئے قبیلے، کایا کعبے حق محبوب مل کے تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ جھگڑا پیا فرشے خاکی زمینے، ضامن ہو کے ضمیر اندروں نہ کھئے بدلائیا۔ حُکمے اندر شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنی کر ترمیمے، ترمیم اندر کلجگ کوڑی کیریا دے مٹائیا۔ جن بھگتاں سانتک ست ٹھنڈ ورتا سینے، سینہ بسینہ نراکھر دھار اپنی دُھر دی کر پڑھائیا۔ من واسنا جگت جیو بُدھی رہن نہ کینے، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار کوڑی کیریا اندروں باہر کڈھائیا۔ جھگڑا مکے پنچ تت مایا ترے گن تینے، اٹھ نؤ دس اِکو تیرے نام وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارے ست ست اِکو آس رکھائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ لوک مات نرگن دھار تک، بن اکھاں اکھ کھلائیا۔ مانو ذاتی کوئی نہ جانے حقیقت حق، اصلیت وچوں اصل نہ کھئے درڑائیا۔ من منؤا سب نؤں پا کے شک، جھگڑا گہر گہر رہیا کرائیا۔ تیرے ملن دی نیج گھلی کیسے نہ اکھ، گیان نیتر پڑدا نہ کھئے اٹھائیا۔ تیری آتم تیتھوں ہو کے وگھ، مایا ممتا موہ وکار اندر بیٹھی مکھ چھپائیا۔ کیسے دواویوں ملے نہ تیرا نام سچ، ونجارا دُھر دا نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال دین دیال کلجگ انت سِری بھگونت ساچے پریم دی وست دے وتھ، امولک امل اٹل اپنے گہر تون جھولی پائیا۔ تون دین دیال پُرکھ سمرتھ، دیاندھ ٹھا کر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا اتم کھیڑا کر بھٹھ، مایا ممتا موہ اگنی وچ جلائیا۔ ستجگ ساچا راہ چار گنٹ دہ دشا اِکو دس، آتم پرما تم مل کے وجے حق ودھائیا۔ نیجہر جھرنا امرت اگنی دے رس، جس نؤں رسنا رس نہ چکھے رائیا۔ تون میرا میں تیرا پاربرہم کر اپنے وس، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت نرگن سرگن لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت چلائے رتھ، گر اوتار پیغمبر وشن برہما شو دیوت سُر ایش جیو جگدیش جگدیش اپنی دیا کھائیا۔

* ۱۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ گردیو سنگھ دے گرہ پنڈ گھڑوآں ضلع انبالہ * *

ستجگ کہے پرہو بہکت جگا میرے چراغ، چار کُنٹ چراگاہاں وچ ہوئے رُشنائیا۔ ساچے نام دا اُچا اک راگ، راگ راگنی جس نوں سیس نوائیا۔ شبدا اگتی مار آواز، سوئے سْتے لوک مات اُٹھائیا۔ پریم حقیقی بخش ویراگ، ویری مِت شترو اکو نظری آئیا۔ تیری مُحبّت وچ ہون وِسما، وِشیاں والا وِشا دینا تجائیا۔ جگت ترشنا بُجھا آگ، سانتک سْت دے وڈیائیا۔ دُرمت میل دھو داغ، سنت سُہیلے پت پُت لے بنائیا۔ کوڑ بُدھی رہے نہ کوئی کاگ، ہنس گرمکھ نظری آئیا۔ گرسکھ تیرا ہووے اتم سادھ، صدق صبورِی دے سمجھائیا۔ من واسنا رہے نہ کھتے وواد، وکھ امرت دے بنائیا۔ تیرا کھیل سدا جُگاد آد، مدھ اپنی کل ورتائیا۔ جگت واسنا کر برباد، آباد اپنا نام جنائیا۔ جھگڑا رہے نہ دُئی فساد، ایکا رنگ دے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بہکت سُہیلے لے ور، درانت وار ایکا منگ منگائیا۔ سْت دھرم کہے پرہہ بہکتاں دی ویکھ بہکتی، بہگون تیری اوٹ تکائیا۔ تینوں مالک منّ کے عرشی، پریم اکو رہے منائیا۔ صاحب سوامی سہائتا کر اُپر دھرتی، دھول اُپر دینی مان وڈیائیا۔ سار پا جن بہکتاں گھر دی، گرہ مندر ویکھ وکھائیا۔ جس مندر تیری جوت ہووے بلدی، نورو نور نور کر رُشنائیا۔ کلا چلے نہ کھتے کلجگ کل دی، اکل کل دھاری اپنی کل دے وکھائیا۔ بہاؤنا رہے نہ دویتی سلّ دی، سلل ہو کے صاحب اپنا رنگ رنگائیا۔ دھار ویکھ جل تھل دی، مہیئل اپنا پڑدا اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، جن بہکتاں مل کے خوشی منائیا۔ سْت دھرم کہے پرہہ جن بہکتاں توڑ پابندی، جگت شرع نہ کھتے وڈیائیا۔ ساچے نام دی دے سُگندھی، مہک اکو دے مہکائیا۔ کلجگ کوڑی واسنا اندر رہے نہ گندی، کِریا کرم توں لینا پچائیا۔ ساچے نام دا ڈھولا دس چھندی، شہنشاہ ہو کے آپ سمجھائیا۔ وست امولک دے امنگی، اُسْتے ابناشی اچت آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بہکتاں نیتر اگھ رہن نہ دینی اندھی، اگیان اندھیرا اندروں دینا کڈھائیا۔ سْت دھرم کہے پرہہ جن بہکتاں بخش چرن پیار، پیار وچوں پریم نظری آئیا۔ جُگ جنم دے وچھڑیاں پیج سوار، سوارتھ پرماتھ اپنا نام دے درڑائیا۔ سْت سچ دس جیکار، نعرہ نرنکارا اکو اک گائیا۔ دُھر دربار دی دس بہار، سُنجنی رُت مؤلے بے پرواہیا۔ گرمکھ تیری کھلے گلزار، گلشن سوہنا نظری آئیا۔ کِریا کر وچ سنسار،

جگت ساگر وچوں پار کرائیا۔ پنج تت کایا ماٹی کر اُجیار، کاجی گگریا ہوئے رُشنائیا۔ ساچا مندر تیرا در دسے دربار، در دروازہ غریب نوجا دے کھلائیا۔ نو سؤ چرانوے چوگری جُگ پیتے تیرا کیسے نہ پایا انت پاراوار، بے انت کہہ کے سارے سیس نوائیا۔ کلجگ انت کیرپا کر آپ نرنکار، سچّی سرکار دیا کھائیا۔ بھگت سہیلے شبدي دھار لے تار، پار کینار اپنے لے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس جن تیرے چرن کول کری نمسکار، تس نمکھ نمکھ نہ کھئے کھائیا۔

* ۱۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ سرجیت سنگھ دے گرہ پنڈ گھڑوآں ضلع انبالہ *

ست دھرم کہے پرہہ جن بھگتاں اندر کر لو، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں پینڈا دے مُکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں سچ سوامی اپنی دس سو، سوئی سرت اکال مورت آپ جگائیا۔ ہنگ برہم نرگن دھار آپے ہو، ہوکا دے کے آلس نندرا دے گوائیا۔ امرت رس نچہر دھارا چو، بوند سواتی کھلاپاتی اک ٹپکائیا۔ من وکارا کوڑ کُریارا لے کھوہ، جگت ترشنا جھگڑا دے چُکائیا۔ پنج وکارا پوہ نہ سکے گروہ، گہر گمبھیر بے نظیر اپنا رنگ رنگائیا۔ گرُمکھ مانک موتی نام دھاگے لے پرو، پاربرہم برہم لڑی اپنے نال بندھائیا۔ ساچے سنتاں نال ہووے نہ کھئے دھروہ، دھرو پربلا د رو کے دین دُہائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت لے جوہ، کایا ماٹی ہاٹی پھول پھولائیا۔ گرُمکھاں اندر نام اکٹا بیج بو، بوہتھا ہو کے ستگر دے وڈیائیا۔ تیرا لیکھا جانے نہ کو، کوٹن کوٹ گر اوتار پیغمبر دھیان لگائیا۔ آتم پرما تم ہو کے جا چھوہ، شاہ پاتشاہ اپنا میلا لینا ملائیا۔ مایا ممتا نالوں کر نرموہ، پریم پریتی چرن کول جُرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے دوارے کوئی نہ جاوے رو، ہسدیاں ہستی اپنے وچ ملائیا۔

* ۱۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ بیبی سُکھچندر کور دے گرہ پنڈ گھڑوآں ضلع انبالہ *

ست دھرم کہے پرہہ ساچے بھگتاں اندر لا نام چوٹ، چوٹی چڑھ کے سُرتی سوادھان کرائیا۔ من واسنا کوڑی کریا اندروں کڈھ کھوٹ، نہکرمی ہو کے اپنا کرم کھائیا۔ ہوئے ہنگتا دئی دوتی کٹ روگ، ہنگ برہم پاربرہم دے سمجھائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتے کر رُشنائیا۔ من بُدھی دی لیکھے لا سوچ، سمجھ وچ اپنی رمز دے رلائیا۔ چرن کول پریتی دُھر درگاہ دی دے اگئی مؤج، مجلس اپنے نال رکھائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے ساچی دس کھوج، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ پھرن دی لوڑ رہے نہ پائیا۔ چنتا غم رہے نہ ہرکھ سوگ، سنسا کوڑ دینا مٹائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم اپنے نام دی دے ساچی چوگ، چُغلی نندیا وچوں باہر کڈھائیا۔ سدا سُہیلا اک اکیلا دے درس اموگھ، امیوں رس امرت اپنا نام چوائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو دس ساچا جوگ، جُگتی دُھر دی آپ دِرڑائیا۔ تیرا نام انولا سدا سدا اکادھ بودھ، بُدھی توں پرے کر پڑھائیا۔ جن بھگتاں کایا مندر اندر تیرا درشن ہووے روز، روزہ نماز دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کرم کانڈ دا رہے کوئی نہ بوجھ، سیس جگدیس اپنا بتھ دینا ٹکائیا۔ بھیو ابھیدا دسنا گوجھ، پڑدا اوہلا آپ چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے شبدی شبد نرالے چوج، چار گنٹ دہ دشا ایکا رنگ دے وکھائیا۔

* ۱۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ گردیو سنگھ دے گرہ پنڈ مانک پُر کُر *

ستجگ ساچا کہے کریا کر پرہو مہروان، ست دھرم دوار ایکنکار اکو دے وکھائیا۔ شبد سندیشہ دے دو جہان، نرگن سرگن لکھ چوڑاسی جیو جنت سمجھائیا۔ تیرا حُکم گرہ گرہ ہووے پروان، پرم پُرکھ پرما تم آتم پڑدا دے اٹھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کڈھ وچوں جگت جہان، لوک مات رہن نہ پائیا۔ گُرم ت ساچی دے اگئی دان، چار ورن اٹھاراں برن اکو ملے سرنائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش تیرا نام اکو گان، کلمہ کائنات حق حقیقات دے پڑھائیا۔ ست دھرم چار گنٹ دہ دشا تیرا جھلے اک نشان، راج راجان شاہ سُلطان سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ سنت سُہیلے گُرمکھ گُرسکھ ہر بھگت در دوارے کر پروان، پاربرہم پت پریشور اپنا رنگ رنگائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا دینا دُھر دا ور، سَتجُگ ساچا آس رکھائیا۔ سَتجُگ ساچا کہے پرہ میرے پر
 پُرکھ دینا بندھن، گن نِدهان تیری وڈ وڈیائیا۔ سچ سوامی انترجامی گھٹ بھیتر گرہ دے اندن، پرمانند وچ گرمکھ گرسکھ لے
 ملائیا۔ سچ دوار ایکنکار نرگن دس بندگی بندن، بندی خانہ لکھ چوراسی جم کی پھاسی دے ٹرائیا۔ تُوں میرا مین تیرا آتم پرما تم ساچا
 ڈھولا گیت دس چھندن، کلمہ کائنات حق محبوب اک پڑھائیا۔ تن ماٹی خاکی وجود پنج تہ چارھ اپنی رنگن، دُرمت میل اندروں
 باہروں دے دھوائیا۔ سنت سُھیلا کوئی نہ ہووے بھاگاں مندن، نرگن نُوں جوت چند کر رُشنائیا۔ جُگ چوکرئی نت نوت سَتجُگ
 تریتا دواپر کلجُگ اپنا نام آویں ونڈن، داتار ہو کے وست امولک کایا گولک جھولی پائیا۔ کلجُگ انت سِری بھگونت دین دُنی ویکھ
 وچ وربھنڈن، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ دھیرج دھیر نہ کھنڈ دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا ساچا ور،
 سَتجُگ ساچا تیرے در دوار بھکھاری ہو کے جھولی ڈاپیا۔ سَتجُگ کہے پرہ پُرکھ پرما تم آتم پور کر وعدہ، قول اقرار اپنا توڑ نبھائیا۔
 گر اوتار پیغمبر چار جُگ تیرا بھوکھت لکھ کے گئے باقاعدہ، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی دیوے جگت گواپیا۔ کوڑی
 کِرپا کلجُگ مات لوک وچوں کر علدہ، سَتجُگ سچ دھرنی دھرت دھول دھول دے ٹکائیا۔ شبدي دھار جوت نرکار سچ دوار
 ہویا مُعابدہ، مہروان محبوب پورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لکھ چوراسی آتم انتر وڑ کے تن
 ماٹی لے جائزا، نام خُماری جگت سچ نظر کھنڈ نہ آئیا۔ سَتجُگ ساچا کہے سِری بھگوان میرا پورا کر دے ارادہ، عبادت اکو دے
 درڑائیا۔ سرشٹ سبائی دین دُنی شبدي گوہند دس پتا پُرکھ اکال واحد دعویدار اکو گھر گھر دے جنائیا۔ ترے گن مایا پنج تہ
 وکار بُجھا اگا، امرت میگھ بوند سواتی نچھر دھار آپ چوائیا۔ دھرتی کہے پتہ پاپیاں دھو داغا، پُنیت پوت دے کرائیا۔ شبد اگمی
 دُھن آتمک بن رسنا جہوا بتی دند سُنا اترگا، انحد نادی برہم برہمادی شبد انادی ناد وچائیا۔ تیرا کھیل نت نوت پُری لوء آکاش پاتال
 برہم برہمادا، جیو پنڈ تیری بے پرواہیا۔ کلجُگ کوڑی کِرپا من واسنا جگت بدل دے سماجا، ساچا مارگ ایکنکار اکو اک دے
 سمجھائیا۔ شاہو بھوپ وڈ سلطان دو جہان راجن راجا، حق مقامے پروردگار سانجھا یار اکو نظری آئیا۔ اکو سیس جگدیس تیرے
 سیس سوہے تاجا، تخت نواسی پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی سرشٹی درشٹی اندر اپنا حُکم ورتائیا۔ کلجُگ جیو جنت ہنس بنا پھڑ پھڑ

کاگا، سوہنگ مانک موتی چوک اِکو نام چُگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سَتجگ ساچا ساچی اوٹ رکھائیا۔ سَتجگ ساچا کہے پرہہ انت میٹ کوڑ کڑیار، کلجگ دھرنی دھول رہن نہ پائیا۔ سَتجگ ساچے ست دھرم دے اختیار، اختلاف پچھلے دئے گوائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا سُناوے اک جیکار، پاربرہم پت پرمیشور تیرا ڈھولا گائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش کرے پیار، اوچ نیچ راؤ رنگ دین مذہب ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سچکھنڈ دوارا سب دا دسے سانجھا گھر بار، جتھے آتم پرما تم مل کے وجے ودھائیا۔ نرگن نور جوت کر اُجیار، سچ اُجالا ہر گوپالا دے دکھائیا۔ تیری مہا آد جگاد اگم اپار، کتھنی کتھ سکے کھئے نہ رائیا۔ سَتجگ کہے پرہو میں ڈھیہہ پیا تیرے دوار، در ٹھانڈے سپس نوائیا۔ ست دھرم دی ساچی لا بہار، گرمکھ گرسکھ بوٹے تیرے نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگ چوکڑی سَتجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتار پیغمبر تیرا نرگن سرگن کھیل اپار، نت نوت کر کر پت، بھگت سہیلے بنا کے مت، گرمکھ گر گر ہر سجن اپنی گود اٹھائیا۔

* ۱۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ سنت سینگھ دے گرہ پنڈ مانک پُر کلر *

سَتجگ کہے پرہہ نرگن جوت بخش نور، نو ست اِکو رنگ رنگائیا۔ سمرتھ سوامی آد جگاد سدا بھرپور، بے پرواہ تیری وڈ وڈیائیا۔ گر اوتاراں پیغمبراں بینتی کر منظور، سَتجگ تریتا دواپر کلجگ جو تیرے آگے گئے سُنائیا۔ شبداگتی دو جہاناں اُجا اپنی نور، توت چار کُنٹ دہ دشا اِکو حکم ورتائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا ممتا لوک مات وچوں کر دُور، نیرن نیرا ہو کے ویکھ دکھائیا۔ ست دھرم دا پرگٹ کر اک اصول، نیم قاعدہ قانون دُھر دا دے جنائیا۔ تیرے نام دا اِکو ہووے مضمون، بھودیا دا لیکھا دے مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارے سَتجگ ساچا آسا اک رکھائیا۔ سَتجگ ساچا کہے پرہہ لوک مات ویکھ اگتی دھار، دھرنی دھرت دھول کھوج کھوجائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر مایا ممتا کرے ہاکار، لوہہ وکار دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ من واسنا مانو ذاتی ہوئی خوار، خالص تیرا روپ نظر کیسے نہ آئیا۔ رسنا جہوا بتی دند ڈھولے گاؤندے وارو وار، تیرے نام

دی وارتا وارث ہو کے نہ کھئے سمجھائیا۔ دین دُئی رووے زارو زار، جگت نیتر نیناں نیر وہائیا۔ امرت رس نجہر جہرنا کیسے ملے نہ ٹھنڈی ٹھار، بوند سوانتی کھلاپاتی ناہی کول نہ کھئے چوائیا۔ دیا باقی کھلاپاتی کایا مندر اندر ہوئے نہ کھئے اُجیار، کوڑ اندھیرا ساڈھے تین بتھ نہ کھئے مٹائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی گئے ہار، قلم شاہی کاغذ چلے نہ کھئے چترائیا۔ بن پُرکھ اکال دین دیال دو جہان سری بھگوان پاوے کھئے نہ سار، مہاسارنھی نظر کھئے نہ آئیا۔ نرگن نرویر نراکار نرنکار اپنی کرپا دھار، پروردگار سانجھے یار واحد تیری آسا اک رکھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ورن برن دین مذہب ذات پات اوچ نیچ دے اک ادھار، شرع شریعت جھگڑا رہے نہ رائیا۔ فُدرت دے قادر کرنی دے کرتے پرم پُرکھ کرتار، نہکرمی ہو کے اپنا کرم کھائیا۔ وست امولک ساچا نام بخشش کر اپر اپار، اپر پیر تیری بے پروا ہیا۔ جگ چوڑی تیرا کردے گئے اظہار، ڈھولے صفتاں وچ صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ کوڑی کرپا لوک مات وچوں کدھ باہر، ستجگ سچا سچ دھرم دھرنی دھول اپر نرویر ہو کے دینا ٹکائیا۔

* ۱۲ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ ویر سنگھ دے گرہ پنڈ بٹھلانا *

ستجگ ساچی کھیل ویکھ اکل کل دی، پاربرہم پت پرمیشور اپنی کھیل کھلائییا۔ چار کُنٹ دہ دشا مایا ممتا موہ وکار اگنی بلدی، تتوت رہی جلائییا۔ کوڑی کرپا کھیل اچھل اچھل دی، جگت بڈھی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ کیسے سار نہ آئی گھڑی پل دی، بیہو ابھیدا پڑدا اوبلا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ دھاڑ ویکھ پنج وکارے دل دی، دلدری دے جگت لوکائیا۔ انت جوانی جائے ڈھلدی، بڈھیا آخیری نظری آئییا۔ دھار چلے پُرکھ اکال پرل دی، پاربرہم پت پرمیشور اپنا حُکم ورتائیا۔ پاوے سار جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ جل تھل دی، ٹلے پربت سمنڈ ساگر کھوچے تھاون تھائیا۔ حُکمے والی تدپیر تقدیر کولوں کدے نہ ٹلدی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا حُکم اک اُچائیا۔ ستجگ ساچے بن اکھان ویکھ کلجگ کوڑی کرپا کاتی، قتل گاہ بنی لوکائیا۔ سچ پرکاش دے نہ وچ اندھیری راتی، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ آتم پر ماتم بنے کھئے نہ ساتھی، پاربرہم برہم سنگ نہ کھئے

نبھائیا۔ جگت واسنا منزل دُور دِسے گھاٹی، ہر کے پوڑے چڑھ کے پرہہ دا درس کھئے نہ پائیا۔ اکھراں والی سندیشیاں والی صفتاں
 والی پڑھدے پاتی، پتت پاون مل کے اپنا آپ نہ کھئے بدلائیا۔ صاحب سوامی انترجامی دین دیا لا اپنا کھیل کرے بہہ بھاتی، بھاوئا اشٹی
 درشٹی سرشٹی ویکھے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ ساچے تیرا سچ دوارا،
 سدا سہاوئا اکو اک وکھائیا۔ ستجگ ساچے کلجگ کوڑا ویکھ جگت اندھیرا، انت آخیری دیاں جنائیا۔ کیسے نہ دِسے سنجھ سویرا،
 سچ پرہاتی رُپ نہ کھئے بدلائیا۔ من واسنا دین دُنی پیا جھیڑا، جھگڑے وچوں پلؤ نہ کھئے چھڈائیا۔ دھرنی دھرت دھول اجڑن والا
 کھیڑا، بیڑا بٹھ پار نہ کھئے لنگھائیا۔ گر اوتار پیغمبر حکمے اندر مار کے گئے پھیرا، نام سندیشہ نر نریشا اک جنائیا۔ کلجگ انت سری
 بھگونت پُرکھ اکال اگئی دھار کرے اپنی مہرا، محبوب محو پروردگار سانجھا یار جلوہ گر نور خدائیا۔ لیکھا جانے چار کُنٹ گرو چیلا،
 وقت سہیلا ڈھیلا سب دا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ست ستوادی برہم
 برہمادی پاربرہم پت پریشور اکل کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ ستجگ ساچے کلجگ کوڑ گڑیاری ویکھ اگئی، آگیا وچ دِسے نہ کھئے
 لوکائیا۔ من واسنا ہلکائی ہوئی بدنی، ضمیر تعمیر نہ کھئے کرائیا۔ جگت خواہش ہوئی پگلی، چار کُنٹ دہ دشا بھجے واہو داہیا۔ کیسے
 سار نہ آئی اگلی، پڑھ پڑھ تھکی بڈھی دئے ڈہائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں کرنی دا کرتا لیکھا جانے سرشٹی سگلی، کائنات کلمیاں والی
 ویکھ وکھائیا۔ ڈھر درگاہی بن کے سچکھنڈ نواسی عدلی، انصاف اکو اک کھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت ستجگ تیرے نال
 کرے بدلی، بدی دا بدلا نیکی وچ چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
 وشنوں بھگوان، اپنی کھیل کرے بہہ رنگلی، رنگ رنگیلا موہن مادھو اپنی کار کھائیا۔

* ۱۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ جیٹھا سنگھ دے گرہ پنڈ بٹھلانا *

ستجگ ساچے تیرا ہووے وقت سہاوئا، سوہاوئا سری بھگوان دئے وڈیائیا۔ سرشٹ سبائی ایکا ایکا نام دھیوئا، اکھراں
 والی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سوہلا ڈھولا سچا ڈھر دا گونا، صفتاں نال صفت صلاحیا۔ کنت سہاگی پت پریشور اکو راونا، دوْجا

انگ نہ لاگے رائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال اِشٹ سب نے اک مناوَنّا، چار کُنٹ دہ دِشا ہرِ جگدیش سیس جھکائیا۔ سچ سرور دُھر دے نرگن سرگن نہاوَنّا، دُرمت مِل رہے نہ رائیا۔ تخت نِواسی پُرکھ ابناشی آتم سیجا سچ بہاوَنّا، دُوسر دھام نہ کھئے وڈیائیا۔ کایا ماٹی اندر گرہ بہیتر دِپیک اک جگاوَنّا، نرگن نُوَر جوت ہویئے رُشنائیا۔ شبدی سَتگر آتم پکڑے دامنا، سُرَت سوانی اپنی گنڈھ پوئیا۔ کوڑی کِریا جگت واسنا مایا ممتا موہ چُکاوَنّا، چارے کھانی بختے اک سرنائیا۔ سَت دھرم سچّا مارگ سَت سَتوادی سَت پُرکھ آپ چلاوَنّا، چوٹھے جُگ دا لیکھا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سَت سَت ساچی کار کماوَنّا۔ سَتجگ ساچے پرہہ ساچی کار کماویگا۔ سو پُرکھ نرنجن مہروان محبوب اپنا رنگ رنگاویگا۔ ہرِ پُرکھ نرنجن جگت کوڑی کِریا کٹ حدوُد، در ساچا اک سہاویگا۔ ایکنکار اپنا عرش توں اُپر دس عروُج، فرش اُپر اپنا حُکم مناویگا۔ آد نرنجن منزل حق دس مقصوُد، مُفلس اپنے گھر بہاویگا۔ ابناشی کرتا ہر گھٹ ہو موجود، سرِشٹی درِشٹی آپ بدلاویگا۔ سِری بھگوان جھگڑا مُکا کے چارے کوٹ، دہ دِشا حُکم ورتاویگا۔ پارہم اپنی سہائے رُت، رُڑی اپنے رنگ رنگاویگا۔ برہم بنا کے اپنا سَت، کوڑا اِرادہ ڈیرہ ڈھاہویگا۔ جن بھگت سہیلے لوک مات وچوں چُک، دھرم دی گودی اک ٹکاویگا۔ اُجل کرے مُکھ، دُرمت مِل دھواویگا۔ گھر ٹھانڈا دے کے سُکھ، سُکھ ساگر وچ سماویگا۔ جگت ترشنا میٹ کے دُکھ، جنم جنم دا روگ مٹاویگا۔ مات گریہ ہون نہ دیوے اُلٹا رُخ، لکھ چوڑاسی جم دی پھاسی آپ کٹاویگا۔ نرگن دھاروں نرُویر نرنکار آپے اُٹھ، دو جہاناں ویکھ وکھاویگا۔ گُرمکھاں اُپر ٹٹھ، مہر نظر اک اُٹھاویگا۔ نام بہنڈار دے اٹھ، امرت میگھ برسواویگا۔ جام اگئی پیا کے گھٹ، نام خُماری اک چڑھاویگا۔ دُئی دویتی اندروں کڈھے پُٹھ، سچ پِرتی اک سمجھاویگا۔ لیکھا جان مانس مانکھ، مانو اپنے رنگ رنگاویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، سَتجگ تیرا ساچا راہ چلاویگا۔ سَتجگ ساچے تیرا ساچا راہ چلیگا۔ پُرکھ ابناشی شبد سُنہیڑا اکو گھلیگا۔ سچ سِنگھاسن آتم پرماتم سہنجی سیجا اکو ملیگا۔ کرے کھیل پرتھی آکشن، گگن گگنتر زمیں اسماناں نرگن دھار جوتی رلیگا۔ لکھ چوڑاسی اندر کر کے واسن، کھیل اگئی اپنی آپے کریگا۔ نرگن نُوَر جوت کر پرکاشن، جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہرِ، سَتجگ ساچے سچ دوار اکو ملیگا۔ سچ دوارا دھرم سہاویگا۔ پُرکھ ابناشی دیا کماویگا۔ گھٹ نِواسی

ویکھ وکھاویگا۔ جوت پرکاشی نؤر چمکاوایگا۔ شبد انادی ناد و جاویگا۔ برہم برہمادی ویکھ وکھاویگا۔ وسادی کھیل کراویگا۔ ڈھر دا راگی اپنا راگ الاویگا۔ جن بھگت سہیلے کر وڈبھاگی، بھاگ حصہ اوہناں جھولی پاویگا۔ سریشٹی سوئی جائے جاگی، جاگرت جوت اک چمکاوایگا۔ ڈرمت میل رہے نہ داغی، دغیاں دے وچوں باہر کڈھاویگا۔ جھگڑا رہے نہ کیسے سماجی، سماج دھرم دا اک بناویگا۔ آرباں دی رہے نہ کھئے آبادی، بھگت سہیلے گُرمکھ سنت بہ تھوڑے سنگ رکھاویگا۔ جس دا کھیل آد جگادی، کلجگ جگ انت اُلٹاویگا۔ دین دُنی دی کر بربادی، کوڑی کریا جگت گواویگا۔ جن بھگتاں آتم پرما تم کر کے سچی شادی، شادیا نے گھر گھر آپ و جاویگا۔ کرے کھیل وڈ بہ سوانگی، سوانگ اپنا آپ رچاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ستجگ ساچے تیرا سچا راہ چلاویگا۔

* ۱۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ تنہا سنگھ دے گرہ پنڈ بڈبیڑی ضلع انبالہ *

ستجگ ساچا کہے پرہہ اکو ساچا نام دس اگتی بندگی، بندیخانے والے بندھن جگت ٹڑائی۔ سنتاں بھگتاں گُرمکھاں گُرسکھاں کیسے دی رہے نہ مۇل مچھندگی، بن جگدیش سیس نہ کیسے جھکائی۔ دھار بخش اپنے اند دی، اند اند وچوں پرگٹائی۔ اکو اوٹ رہے سؤرے سرینگ دی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکو نظری آئی۔ کلجگ کوڑی کریا رہے مات نہ گندگی، پنت پُنت جیو جنت دے بنائی۔ اؤدھ مکا دے صدی چوڈھویں پنڈھ دی، تھکی ماندی دے لوکائی۔ دھار پرگٹا دے ہنگ برہم دی، پاربرہم پڑدا اوہلا دے چکائی۔ سینتل دھار پرکاش کر نوری چند دی، چار ورن اٹھاراں برن اگتی تے دے گوائیا۔ اوٹ بخش پُرکھ اکال دین دیال اپنی سرن دی، سرناگت اکو اک سمجھائی۔ جن بھگتاں بدھی دس نہکرمی ہو کے ترن دی، جگت ساگر وچوں پار کرائیا۔ ساچی کھیل دس ہر دوارے مرن دی، مر کے جیوت روپ وٹائی۔ منزل اگتی دس چڑھن دی، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ راہ وچ نہ کھئے اٹکائی۔ سرتی شبدی ڈور دس پھرن دی، جگت وچولا نظر کھئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا دینا اک ور، ستجگ ساچا ڈھیہہ پیا سرنائی۔ ستجگ کہے پرہہ بخش دے اپنی دات، داتار دانی دیاوان اکھوائیا۔ تیرے نام دی دو جہاناں اکو دے

کرامات، کرماں دا ڈیرہ نہکرمی ہو کے دینا ڈھاپیا۔ تیری صفت دی لبہنی پئے نہ کھئے لغات، اکھراں توں باہر اپنا بھيو دینا کھلایا۔
 شبدا گمئی دُهن انادی دے آواز، رسنا جہوا بئی دند نہ کھئے شنوایا۔ گھر وچ گھر پڑدا اوبلا کھول راز، رازق رزق رحیم تیرے آگے
 منگ منگایا۔ گرمکھ ویکھ پُورب جنم دے سادھ، سجن برجن لے بنایا۔ جو انتر انتشکرن تیرا نام رہے ارادھ، من دی ممتا نہ کھئے
 رکھایا۔ بھيو ابھیدا کھول بودھ آگادھ، بُدھی توں پرے کر پڑھایا۔ جھگڑا رہے نہ سوال جواب، اکو حکم دے سمجھایا۔ ستجگ
 ساچا کھپڑا کر آباد، دھرنی دھرت دھول وچے ودھایا۔ سرشٹی درشٹی اندر اکو پُرکھ اکال کرے یاد، دوچا ایشٹ نہ کھئے منایا۔ بن
 رسنا جہوا امرت رس دے سواد، پھیکے رس لوڑ رہے نہ راثیا۔ نجھر جھرنا امرت دے حیاتے آب، آپ اپنی مہر نظر اٹھایا۔
 ستجگ کہے پرہ تیرے پیار وچ دوسری پڑھنی نہ پئے کھئے کتاب، کتب خانیاں دا جھگڑا دینا مکایا۔ گھر ٹھاکر سوامی سجن مل
 احباب، مٹر پیارے اپنا پھیرا پائیا۔ تُوں آد جگادی پرم پُرکھ پرماتم ابناشی کرتا واحد، لاشریک جلوہ گر اکھوایا۔ سنت سہیلے تینوں
 نرگن رہے لادھ، سرگن ہو کے بوجھ دینی بُجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ
 نواسی ستجگ ساچا جھولی ڈاپیا۔ ستجگ کہے پرہ دُنیا دا کوڑا ویکھ دھندا، دھرم دیانظر کھئے نہ آیا۔ تیری بندگی وچ دسے کھئے نہ
 بندھ، بندی خانے سارے رہے گُرائیا۔ من واسنا جگت وکاری ہویا گندھ، پُنیت پوت نظر کھئے نہ آیا۔ ساچی منزل پوڑے چڑھ
 کوئی نہ ڈنڈا، ادھواٹی بیٹھی جگت لوکایا۔ بن ہر شبدا جگت جگیاسو پھرے ننگا، اوڈھن سپس جگدیش نہ کھئے کُکایا۔ کیرپا کر
 پُرکھ اکال ساچا بخش اپنا سنگا، سکلا سکلا سنگ اپنے نال رکھایا۔ کلجگ کوڑا رہن نہ پاوے دنگا، دغیبازی دا لیکھا دینا
 مکایا۔ تیرے نام دا وچے اک مردنگا، ڈنکا راؤ رنگاں کرے شنوایا۔ ستجگ کہے سری بھگوان اکو در دوارا تیرا منگا، درویش ہو
 کے جھولی ڈاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آسا منسا
 پوری کر اُننگا، ترشنا اگلی دینی مٹایا۔

* ۱۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ بتا سنگھ دے گرہ کرتار پُر ضلع جالندھر * *

ستجگ ساچے، جن بھگتاں دساں اگئی بول، انبولت اپنا نام درڑائیا۔ ست سچ و جاواں دُھر دا ڈھول، ناد انادی اِکو دیاں سمجھائیا۔ سوامی ٹھا کر ہو کے وساں کول، دُور درادا پندھ مُکائیا۔ نیج نیتر لوچن نین اگھ دیواں کھول، بھیو ابھیدا اپنا آپ سمجھائیا۔ امرت آتم ساچی دُھر دی دیواں پاہل، رس اِکو اک وکھائیا۔ ملے وڈیائی اُپر دھرنی دھرت دھول، دھرم دوارے بہہ کے سوہا پائیا۔ پُورب لہنا دینا پُورا کران قول، اقرار ناما پچھلا توڑ نبھائیا۔ جس لیکھے نوں سمجھ نہ سکے کوئی پنڈت پاندھا رول، انکڑیاں وچ حساب نہ کھئے لگائیا۔ سچ وست جن بھگتاں دیواں نام انمول، ائمٹری جھولی پائیا۔ لگھ چوراسی وچوں سنت سہیلے و رول، کوٹاں وچوں تھوڑے بھتے باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن اپنے لئے اُچھائیا۔ ستجگ ساچے، جن بھگتاں دیواں نام وست اگئی، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ لہنا مُکا کے پون سواس دمی، دماں دے اندر دمن دیاں کرائیا۔ گرمکھ سرتی رہے نہ کدے نکھی، نہکرمی ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ بھاگ لگے کایا ماٹی چمی، چم درشتی دیاں بدلائیا۔ نیتر اگھ رہے نہ اٹھی، لوچن نیتر نیج کھلائی۔ سچ پدارتھ دا کر کے دھنی، دھناڈھ دُھر دا دیاں بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے دئے وڈیائیا۔ ستجگ ساچے جن بھگتاں دیواں نام وکھر، چار جگ دا لیکھ نہ کھئے بنائیا۔ زرگن زرگن میلا میلے دو اکھر، سرگن زرگن زرگن سرگن انگ بنائیا۔ منزل چوٹی چاڑھاں آخر، آخر بے نظیر اپنا نور چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ ساچے ساچا نام اِکو ہووے بھاشن، بھاشا سب دی دئے بدلائیا۔ ستجگ ساچے، جن بھگتاں شبد انوکھی پاواں بھکھ، بھکھیا اپنے در ورتائیا۔ جنم کرم دا لیکھا دیواں لیکھ، لیکھیا لیکھ نہ کھئے بدلائیا۔ دُھر دی کرپا اندر آواں دکھ، جگ نیتر چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ کرم کرم دی پوری کران اچھ، جنم جنم دا گیڑ مٹائیا۔ وڈیائی دے کے گرمکھ ساچے سکھ، ساکھیاں اپنا رنگ وکھائیا۔ آتم پرما تم کر کے ساچا بت، بتکاری بن کے لیکھا دیاں مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ستجگ ساچے تیرا مارگ لاوے ات، جس دا بھیو شاستر سمرت وید پُراں سمجھ کھئے نہ پائیا۔

* ۱۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ امر چندے گرہ پنڈ پنج کوبا ضلع انبالہ *

سدا بھاگ لگے بھگتاں جھگی، جگ چوگری دیونہار وڈیائیا۔ جس دا نام نشانہ رہے چوہ جگیں، چار کُنٹ دہ دشا صفتی ڈھولے گائیا۔ گرمکھاں نرمل کر کے بدھی، بیکی اپنی دھار جنائیا۔ منزل چاڑھ کے اچی، سیج دوار دئے وکھائیا۔ جس گرہ آتم ہووے سُچی، پریم مل کے خوشی منائیا۔ ساچے نام دی دے کے رُچی، ناتا دُھر دا لئے جُڑائیا۔ حق پریت کدے نہ رہے گجھی، چار کُنٹ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہرجن ساچے پار کرائیا۔ سدا لگے بھاگ جن بھکت گھر، دوارا دُھر دا نظری آئیا۔ جتھے مانس جنم ملے ور، ورن برن ڈیرہ ڈھاپیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال کیرپا جائے کر، کرنی دا کرتا ہوئے آپ سہائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے لائے لڑ، سُرتی شبدی اپنا جوڑ جُڑائیا۔ زربھو چُکائے بھ۔ ڈر، لگھ چوڑاسی نہ کھئے بھوائیا۔ جگت وکار وہن نہ جائے ہڑ، باہوں پھڑ پھڑ پار کرائیا۔ جو آتم پرماتم سوہنگ ڈھولا گئے پڑھ، پرماتم آتم مل کے وجے ودھائیا۔ ساچی منزل بن پوڑی دُنڈے گئے چڑھ، سیج دوارے بہ کے خوشی منائیا۔ کیرپا کرے نرائن نر، ہر کرتا بخشنہار چرن سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چرن دھوڑ نُبائے سروور ساچے سر، تیرتھ منج اکو اک کرائیا۔

* ۱۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ رُونق سِنگھ، سیوا سِنگھ دے گرہ پنڈ رُڑکی *

ستجگ ساچے، تیری آسا منسا ہووے پوری، پارپریم پت پریشور پُرکھ اکال دین دِیال دیا کھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال چار کُنٹ دہ دشا ایک جوت کرے نوری، شاہ سُلطانا سِری بھگوانا بے پرواہ اپنی کھیل کھلائییا۔ من واسنا دین دُنی اندروں کیرپا کڈھے کوڑی، کوڑ کُٹب کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار دئے کھپائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں صاحب سوامی انترجامی نام شبد دی پوری کرے مزدوری، ویکھ وکھانے تھاوں تھائیا۔ نام رنگن تن ماٹی خاکی وجود اپنی چاڑھے گوڑھی، گہر گمبھیر بے نظیر لاشریک اپنا بھو کھلائییا۔ دو جہان سِری بھگوان جھگڑا مُکا کے دُور دُوری، نیرن نیرا ہو کے نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سَتجُگ تیرا سچا راہ، شبِدی سَتگر بن ملاح، ایکنکار اک اِکلا نو ست دئے وکھائیا۔ سَتجُگ ساچے، کِریا کرے سِری بھگونت، پاربرہم پرہہ اپنی دیا کھائیا۔ کوڑی کِریا گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم سرِشٹی درِشٹی اندر دئے سمجھائیا۔ بودھ اکادھا بن کے دو جہاناں پنڈت، نرگن نرویر نراکھر نراکار ساکار دئے سمجھائیا۔ لیکھا جانے کوڑی کِریا کلجُگ اتم، انتشکرن دین دُئی ویکھے تھاوں تھائیا۔ صاحب سہیلا اک اکیلا نام ندھانا اپنا چلائے دُھر دا منتر، منتو سب دے حل کرائیا۔ ترے گن مایا گھٹ بھیتِر بُجھائے لگی بسنتر، امرت میگھ اِکو اک برسائیا۔ پڑدا لاپے بھيو گھلائے برہم نرتر، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سَتجُگ تیرا سچا راہ، ست ستوادی بن ملاح، دھرنی دھرت دھول دئے وکھائیا۔ سَتجُگ ساچے، کِریا کرے صاحب سَتگر سوامی، ساجن میت اپنا کھیل کھلائییا۔ چار ورن اٹھاراں برن آتم پرما تم دس کے دُھر دی بانی، بان نرالا انیالا تیر لگائیا۔ جھگڑا چُکا کے چارے کھانی، انڈج جیرج اُتہج سینج دئے سمجھائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں اِکو دس کے پد نربانی، سچ دوارا ہر نرکارا اِکو دئے وکھائیا۔ نرگن نُور جوت جگے سچ دوار مہانی، دیا باقی کھلا پاتی پت پریشور اور نہ کھئے رکھائیا۔ آتم پرما تم پاربرہم برہم بھشے سچ نشانی، جگت نشانہ کوڑ کُریا جگ نیتِر نین نظر کھئے نہ آئییا۔ سچ دوارے سوہے شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہ سُلطانی، پاتشاہ پروردگار اِکو نظری آئییا۔ جس دا لیکھا آد جُگاد جُگ چوکُری نِت نوت دو جہانی، لوک پرلوک نام سلوک سوہلا ڈھولا اِکو اک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سَتجُگ ور، ست ستوادی برہم برہمادی پاربرہم اک اِکلا ایکنکار اپنا حُکم ورتائیا۔ سَتجُگ ساچے، ساچا پرہہ بھشے دُھر دی دھار اگمی دھرم، دھرم آتما پرما تم دئے جنائیا۔ نہکرمی ہو کے کرے اپنا کرم، کوڑی کِریا کرم کانڈ دا لیکھا دئے مُکائیا۔ ایکا رنگ رنگائے چار ورن، چار گنٹ دہ دِشا ایکا حُکم دئے سمجھائیا۔ سو پُرکھ نرنجن دس کے دُھر دی اِکو سرن، سرنگت در دوارے ساچے دئے درڑائیا۔ نیتِر کھول کے ہرن پھرن، نیج لوچن کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں بھے چُکا کے من ڈرن، لکھ چوڑاسی پیٹدا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جُگ چوکُری نرگن سرگن کھیل آئے کرن، کرنی دا کرتا قُدرت دا مالک اپنی کار کھائیا۔ سَتجُگ ساچے ساچا پرہہ ہوئے دِیال، دیناں انا تھان دئے وڈیائیا۔ کِریا بندھ ہو کِریال، کِریا ویکھے تھاوں تھائیا۔ کوڑی کِریا ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔

سچکھنڈ نواسی سچ دوار اک وکھائے دُھر دی دهرمسال، جتھے کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ایکا رنگ رنگے شاہ کنگال، اوچ نیچ جھگڑا دئے مکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم وجے شبد اگئی تال، جگت تلواڑیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں مارگ دس آپ سُکھال، جگت دوارے پار دئے کرائیا۔ نرگن جوتی دیا باقی کملاپاتی آپے بال، گرہ مندر کایا بھیتر ساچے گھر کرے رُشنائیا۔ ستجگ ساچے، تیرا حل ہووے سوال، کلجگ کوڑی کیریا چکے وچ جہان، بے ایمان شیطان رہن کھئے نہ پائیا۔ پرگٹ ہووے دُھر دا نام، امرت ملے سب نوں جام، بھاگ لگے کایا ماٹی کھیڑا تن گرام، محل اٹل سوہنا اک سُہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، شبدی شبد دیوے حق پیغام، پیر پیغمبر جس نوں کرن سلام، سجدیاں وچ بیٹھے سیس نوائیا۔

* ۱۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ مہر سنگھ دے گرہ پنڈ شیخ پُرا *

ستجگ ساچا کہے پرہہ تیرا نام اچے ایک، ایکنکار دے وڈیائیا۔ شبد سوامی بخش ساچی ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی دُھر دی خاک رمائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر کر بُدھ بیک، ادویتی اپنی دھار سمجھائیا۔ سچ سنیہڑا دے اگئی دیس، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء وجے اک ودھائیا۔ نیوں نیوں سیس جھکاؤن وشن برہما شو مہیش، پیغمبر سجدیاں وچ سر نہ کھئے اٹھائیا۔ سچ دوارے سارے کرن اک آدیس، نمو نستے وچ شکر منائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا میٹ بھیکھ، پکھنڈی کوڑے دے گوائیا۔ سچ دھرم دی لا ریکھ، رکھی مئی دے سمجھائیا۔ لوک مات جگت پردیس، دیسی گرمکھ لے اٹھائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے دس بھیت، بھانڈا بہرم بھوؤ بھنائیا۔ نظری آویں پُرکھ اکال نیتن نیت، نج لوچن نین کر رُشنائیا۔ سنت سُہیلے تیرا درشن لین پیکھ، سوچھ سرُوپی شابو بھوپی گھر گھر سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، نرگن ہو کے نرگن کر ہیٹ، بتکاری ہو کے اپنا میل ملائیا۔ ستجگ ساچا کہے پرہہ تیرا نام ہووے نرنکار، لوک پرلوک وجے ودھائیا۔ گرمکھ سکھیاں ہووے منگالاچار، در گھر ساچے سوہیا پائیا۔ شبد ناد ہووے دُھنکار، انحد نادی ناد کر شنوائیا۔ نرمل دیا باقی جوت ہووے اُجیار، کملاپاتی سوہیا پائیا۔ بھگت سُہیلے کر

پیار، گر چیلے میل ملائیا۔ گرمکھ رہے نہ کوئی دکھیار، دکھیاں درد دے گوائیا۔ قدرت دے قادر تیرے توں بلہار، ستجگ کہے
 نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ در بھکھک بناں بھکھار، در درویش ہو کے الکھ سنائیا۔ کِریا کر سرجنہار، سجدیاں وچ منگ منگائیا۔ دین
 دُنی توں کڈھ باہر، گپت ظاہر اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا بخش اک بھنڈار، وست اموک
 جھولی دینی ٹکائیا۔ ستجگ کہے پرہہ سُن اگئی ارداس، آرزو عرض وچوں پرگٹائیا۔ کھیل ویکھیا تیرا پرتھی آکاش، گگن گگنتر
 کھوج کھوجائیا۔ لکھ چوراسی پیندی ویکھی راس، منوآ اپنا سانگ ورتائیا۔ سچ سوامی کیسے نہ دسیا پاس، پاسا اٹیا جگت لوکائیا۔
 ین ہر نامے خالی دسے سواس، ساه ساه تیرا نام نہ کھئے دھیائیا۔ من ہنکاری سب دا کرے گھات، گھاؤ ڈونگھا اپنا لائیا۔ سچ پرتی
 شبدي سُرتی جُڑیا کھئے نہ نات، ناتا بدھاتا نہ کھئے جُڑائیا۔ چار کُنٹ دسے اندھیری رات، اندھ اگیان دُور نہ کھئے کرائیا۔ کِریا کر پُرکھ
 اناش، پارہم تیری اکو اوٹ رکھائیا۔ ٹوں سوامی صاحب سرب گنتاس، گونتا شہنشاہیا۔ جن بھگتاں پوری کر آس، آسا میرے
 نال ملائیا۔ میں سیوک تیرا بناں داسی داس، چار کُنٹ دے دشا بھجان واپو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، ستجگ کہے میری پوری کرنی آس، آساوند تیرے در تے نظری آئیا۔ ستجگ کہے میں نیوں نیوں کراں نمسکار،
 ۱۲۱۱
 نمرتا وچ جنائیا۔ کِریا کر آپ کرتار، بے انت بے پرواہ مہر نظر اٹھائیا۔ ساچا مارگ دے سنسار، جگ جنم دے وچھڑے میل
 ملائیا۔ بھگت سہیلے لے اٹھال، شب دُلارا اک لگائیا۔ اگلا کھول کے دس احوال، حالت پچھلی دے بدلائیا۔ سرشٹ سبائی سرتے
 کو کے کال، مہاکال دے دُبائیا۔ سنت سہیلے گرمکھ ویکھ اپنے لال، لال گلالا رنگ دینا چڑھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت
 ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کر رُسنائیا۔ جھگڑا مُکا شاہ کنگال، اک وکھا سچّی دھرمسال، دھرم دوارا تیرا سچکھنڈ
 سچّا سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دینا بندھپ
 دین دیاں، دیاوان دیاںدھ ساگر ساچا مارگ اپنا اک پرگٹائیا۔

* ۱۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ ہر بھجن سنگھ دے گرہ پنڈ شیخ پُرا ضلع روپڑ * *

ستجگ کہے پرہ تیرے رُوپ نظری آون دُھر دے بچے، بچپن انہاں دا لیکھے لائیا۔ تیرے پریم پیار اندر ویکھے رتے، رتن امولک ہیرے دے بنائیا۔ خوشیاں وچ پھرن ہسے، پاندھی بن کے بھجن وابو داہیا۔ تیری مُحبت وچ سچے، ناتے سارے کئے تڑائیا۔ لکھ چوڑاسی نالوں اچھے، جو تیرا ڈھولا گائیا۔ کایا ماٹی بھانڈے رہن نہ دیویں کچے، کنچن گڑھ دینا سہائیا۔ لوں لوں اندر تیرا نور رچے، رچنا اپنی دینی دکھائیا۔ درس دکھا کے اگئی اگھے، آخر پڑدا دینا اٹھائیا۔ سجن سہیلے بنا کے سکھے، سکلا سنگ دینا نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہرجن ساچے پار لنگھائیا۔ ستجگ کہے پرہ بھگت سہیلے تیرے پوت، پتا پت اکو نظری آئیا۔ بھاگ لگاؤنا کایا پنج تت بھوت، بھوکھ اپنا دینا سمجھائیا۔ حکم سندیشہ دینا نال شبدی دوت، نرگن سرگن ہو کے حکم ورتائیا۔ میل ملاؤنا چارے کوٹ، دشا اندر بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جھگڑا مکا کے جوٹھ جھوٹھ، کوڑ گڑیاں لیکھا دینا مکائیا۔ پر ماتم ہو کے جانا تھ، رٹھیاں لینا منائیا۔ امرت جام پیالہ دے کے گھٹ، رس اپنا دینا چکھائیا۔ آون جاون سب دا پینڈا جائے مک، جونی وچ نہ کھئے بھوائیا۔ سچ دوارے کرنی پچھ، مہروان ہو کے ویکھ دکھائیا۔ بھگت ادھار نے تیرے آگے اچھ، مہر نظر نال پار لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ سہاونی کرنی رت، نام رٹری اک مہکائیا۔ ستجگ کہے پرہ جن بھگت تیرے دُلا رے، دُولھے دُھر دے نظری آئیا۔ اکو نام بنا ونجارے، ونج ساچا دینا دکھائیا۔ تیرے پریم دے لگن جیکارے، جے جیکار کر کے خوشی منائیا۔ نظر آؤنا نرگن رُوپ جوت زرنکارے، نرگن اپنا کھیل ورتائیا۔ سنت سہیلے تیرے سہارے، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ کلجگ نیا لاؤنی پار کنارے، وپندی دھار نہ کھئے رڑھائیا۔ تھہ بن پیج نہ کھئے سوارے، سمرتھ سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ شبدی مہا اپر اپارے، الکھ اگوچر تیری بے پرواہیا۔ تیرے بھگت نہ ہون خوارے، جگت خواری دینی گوائیا۔ منوا کرے نہ کھئے ہنکارے، نون س اکھ دینا پڑھائیا۔ سدا وسن تیرے دوارے، چرن کول ملے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ محل اٹل سہا اپنے دوارے، جس گرہ دیا باقی کھلا پاتی ایکا جوت کرے رُشنائیا۔

* ۱۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ گوسلاں ضلع روپڑ * *

ستجگ ساچے سچ دوار ہووے سوہاؤنت، ست ستوادی دین دیا اپنی دیا کھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال دُھر دا دسے اگتی نت، نام ندھانا نوجوانا مرد مردانہ اکو اک سمجھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت نظری آوے اکو کنت، پت پرمیشور بے پرواہ اپنا کھیل کھلائیا۔ پاوے سار دین دُنی جیو جنت، چار ورن اٹھاراں برن کھوج کھوجائیا۔ بودھ اگادھا شبد انادا دُھر دا بن کے پنڈت، نرگن سرگن سرگن نرگن کرے حق پڑھائیا۔ کوڑی کریا مایا ممتا گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم پاربرہم اپنا بیو دئے کھلائیا۔ لہنا دینا مکا کے بہشت جنت، سچکھنڈ دوار ایکنکار اکو دئے وکھائیا۔ مان رکھائے گرمکھ گرسکھ ساچے سنت، ست ستوادی درگاہ ساچی دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ ساچے، ساچا در اکو اک کھلائیا۔ ستجگ ساچے، اباشی کرتا ہووے مہروان، محبوب اپنی دیا کھائیا۔ نام سندیشہ دے کے دُھر پیغام، دین دُنی کرے حق پڑھائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دا دے کے گئے بیان، سو لہنا دینا جگ چوکڑی اتم پور کرائیا۔ جس دا لیکھا لکھ نہ سکے کئے وچ جہان، کاتب چلے نہ کئے چٹرائیا۔ سو کرنی دا کرتا ہو کے نرگن زرویر آپ پردھان، شبد سندیشہ حکم منائیا۔ وشن برہما شو سیس جھکان، چار گنٹ دہ دشا وجے حق ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی گھٹ بہتر لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت کھوج کھوجائیا۔ ستجگ ساچے، کریا کرے بے پرواہ، الکھ اگوچر دیونہار سچی سرنائیا۔ ست ستوادی دُھر دا مارگ دین دیا دیوے لا، دھرنی دھرت دھول دھول خوشیاں وچ ڈھولا گائیا۔ ست ستوادی صاحب سوامی بن کے دو جہانان جگت ملاح، کھیوٹ کھیٹا ہو کے بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ سنت شہیلے گرمکھ سجن سنسار ساگر وچوں لئے ترا، تارنہار ایکنکار اپنی سیو کھائیا۔ ساچی منزل پوڑے لئے چڑھا، سچ دوارا اکو اک سہائیا۔ کرے کھیل مالک پرتیالک خالق دُھر دا شہنشاہ، حکمے اندر حکم بدلایا۔ لیکھا جانے دو جہان، جہاں تہاں ویکھے تہاؤں تھائیا۔ نرگن داتا پُرکھ بدھاتا نرگن نور جوت کرے رُشنا، گہر گمبھیر بے نظیر اپنی کھیل وکھائیا۔ ستجگ ساچے، ست ستوادی صاحب سوامی ہو مہروان ست دوارے تیری پکڑے بانہ، چرن کول دیوے اگتی تہاں، در دوارا اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت

دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوگری نت نوت سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی عدل انصاف وچ کرے سچ نیاں، نام نیامت صحیح سلامت تیری جھولی دیوے پائیا۔

* ۱۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ راجو ماجرہ ضلع روپڑ *

ستجگ ساچے، پچھلا لیکھا رہے نہ ماضی، جگت جھگڑا دئے مُکائیا۔ شرع دین لڑے کھئے نہ قاضی، قیامت سب نوں دئے وکھائیا۔ ہنکاریاں رہے نہ کھئے منوآ غازی، گہر گمبھیر اپنا حُکم ورتائیا۔ مَورکھ مُگدھ دسے کھئے نہ پاجی، مُرید مُرشد لئے اُٹھائیا۔ تن ماٹی خاکی وجود حقوق والی رہن نہ دیوے اراضی، ملکیت سب دی دئے گوائیا۔ دین دُنی اسم کرے لاجوابی، واجب اپنا حُکم سُنائیا۔ جگت سرِشٹی کر انتخابی، مُخاطب ہو کے ویکھے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پچھلا لیکھا دئے مُکائیا۔ ستجگ ساچے، جگت رہے نہ کوئی کِسے ورتا، وارث نظر کھئے نہ آئیا۔ کوڑی کِریا مٹے جگت حِرسا، ہوس اگلی دئے گوائیا۔ جن بھگتاں جنم جان نہ دیواں پرتھا، پچھرت ہو کے آپ ملائیا۔ بھيو گھلا کے گھر تہر دا، گرہ مندر اک سہائیا۔ کر پرکاش نرگن نرور جوت نر دا، نردھن سردھن کھوج کھوجائیا۔ جو سنت سہیلا وچھڑیا جگ چوگری چر دا، پھڑ باہوں لئے ملائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال آد جگاد جگ چوگری نرگن دھار سدا پھردا، جگت لوچن نظر کِسے نہ آئیا۔ سدا پیار کرے گرمکھاں روپ دھار اگئی پر دا، پیا پریم ہو کے جوڑ جڑائیا۔ جھگڑا مُکا کے دھڑ سر دا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، حُکم کرے اپنی مہر دا، مہروان مہر نظر اُٹھائیا۔ ستجگ ساچے پُرکھ اکال دین دِیال لیکھا جانے پچھلا کیتا، کلجگ کرم بھل کھئے نہ جائیا۔ پشچاتاپ سب نوں رہے پیتا، پیتی کہانی پھر نہ کھئے سُنائیا۔ ابناشی کرتا بدل دیوے تیری ریتا، کوڑی کِریا دئے کھپائیا۔ در وکھاوے اکو ٹھانڈا سینا، اگنی تت نہ لا کے رائیا۔ دین دُنی بدل دیوے ریتا، نیتیان اکو اک اکھوائیا۔ ایک رنگ رنگا کے ہست کیتا، کوڑ کپٹ دئے مُکائیا۔ جن بھگتاں بنا کے سچا میتا، سچن ہو کے جوڑ جڑائیا۔ جس دیاں کردے رہے

سدا اڈیکان، سو پُرکھ نرنجن اپنی کھیل کھلایا۔ گر اوتار پیغمبران کولوں کروا کے تصدیق، بھوکھتاں دا لکھت لیکھ بھوش وچ پورا دئے کرائیا۔ تیریاں آسا منسا پوریاں کرے امیدان، آپ اپنا رنگ رنگائیا۔ آگے راز رہن نہ دیوے پوشیدہ، پڑدا اوہلا دئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چار جگ دیاں پچھلیاں ویکھے لکھتی شبد رسیدان، دھر دی فائیل اگتی وچوں باہر کڈھایا۔

* ۱۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ سرچیم سنگھ دے گرہ پنڈ راجو ماجرہ ضلع روپڑ *

ستجگ ساچے، پُرکھ اکال چڑھ اگتے راکی، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ لہنا دینا ویکھ پنچ تت بندہ خاکی، چار کنت دہ دشا پھول پھولایا۔ منوآ رہن نہ دیوے کھتے عاقی، حکم اپنا اک جنائیا۔ کلجگ لہنا دینا چکاوے باقی، لیکھا آگے رہے نہ رائیا۔ سچ دوارا کھولے دھر دی تاکی، دھرم دوارا اک پرکھائیا۔ نام سندیشہ دے کے ساچی پاتی، دین دنی دئے پڑھائیا۔ گر اوتاراں پیغمبران پوری کرے آگھی، آخر اپنا کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کوڑی کرپا میٹ اندھیری راتی، ستجگ ساچا نور کرے رُشنائیا۔ ستجگ ساچے پرہ سب دا لیکھا کرے پور، پورب پچھم اتر دکھن لیکھا دئے مکائیا۔ پنہہ مکا کے نیڑا دور، جھگڑا کوڑا دئے چکائیا۔ لوک مات رہن نہ دیوے غربت غرور، گہر گمبھیر باہر کڈھایا۔ نام بھنڈارا کر بھرپور، بھگت سہیلے لئے اٹھایا۔ شبدی ناد سنا نور، ثرت اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جلوہ دے نور، اگیان اندھیرا دئے کھپائیا۔ سچ خُماری دے سرور، جام حقیقی دئے پیایا۔ آتم پرما تم میلا کر ضرور، آسا ترشنا دئے بچھائیا۔ نظری آوے حاضر حضور، سچ سوامی انترجامی سوہبا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ستجگ ساچے تیری بینتی کرے منظور، منظوری وچ ادھوری رہن کھتے نہ پائیا۔

* ۱۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ جنریل کور دے گرہ پنڈ راجو ماجرہ *

ستجگ ساچے، ساچا ملے امرت آب، زندگی حیاتِ وچوں بدلائیا۔ ستگر شبد بن احباب، مِتر پیارا ویکھ وکھائیا۔ نام ندھان وجائے رباب، تند ستار اگم بلائیا۔ ساچی پڑھنی دسے اپنی کتاب، کتب خانیاں دا لیکھا دئے مکائیا۔ جس دا تون میرا میں تیرا پہلا باب، سوہنا حصہ ونڈ وندائیا۔ لیکھا مک جائے پُن صواب، در گھر ساچا نظری آئیا۔ مانس جنم دا ہووے لایہ، صوفی سنت فقیر دیواں ترائیا۔ سچ محل دس محراب، محبوب اکو نظری آئیا۔ میلا میل ایکا واحد، واپوا ڈھولا ڈھر درگاہیا۔ تیرے نال کر کے عہد، اقرار اپنا توڑ نہائیا۔ کلجگ اپنا کھیل کر نہ سکے شائید، حکم ورتے بے پرواہیا۔ ستگر شبد دا ہونا پئے تینوں نائب، حکم اندر حکم کمائیا۔ ویکھنا کھیل عجیب عجائب، عجب یرالا دیاں وکھائیا۔ ایکا فرمان ہووے راج، راج راجان شاہ سلطان سیس نوائیا۔ بھگت سہیلے ویکھاں لایق، گرمکھ گر گر آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنا پورا کرے فرائض، فرض تیرا تینوں دئے سمجھائیا۔

* ۱۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ رنگیل پُر ضلع روپڑ *

ستجگ کہے پرہہ آتم پرما تم رکھ واسطہ، واستک اپنا کھیل کھلائیا۔ گر اوتار پیغمبر دا رہے نہ کھئے براستہ، ڈھر دا میلا میل سہج سُبھائیا۔ جگ چوکڑی تیرا کھیل ہندا ربیا آہستہ آہستہ، ترینا دواپر کلجگ بیٹھا پنڈھ مکائیا۔ کیسے بھیو نہ پایا اگتی دھار پرتھی آکاش دا، اکل کل دھاری اپنی کل دے ورتائیا۔ تیرا روپ پُرکھ انباش دا، انباشی کرتے ویکھ وکھائیا۔ کارج پورا کر سیوک داس دا، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ جھگڑا مکا اندھ وشواس دا، دھیرج دھرم اک اُچائیا۔ لیکھا مکا تتان والی راس دا، سرتی شبدی میلا لے ملائیا۔ وچولا بن درد دکھ وناس دا، تن ماٹی رہن کھئے نہ پائیا۔ سدا میلا ہووے ڈھر دے ساتھ دا، سگلا سنگ بنائیا۔ نام پرگٹ کر دے اپنی گاتھ دا، ساچا کلمہ اک جنائیا۔ لیکھا رہے نہ کوڑ اندھیری رات دا، ست تور دے چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا حکم آپ ورتائیا۔ ستجگ کہے پرہہ حکمے اندر دے زور، زبر رہن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ

میٹاں اندھیرا گھور، گھر گھر کراں آپ رُسنائیا۔ جھگڑا مُکا کے پنج چور، جگت بھے دیاں کھپائیا۔ آتم پر ماتم بٹھ کے شبدی ڈور، تند
ایکو دیاں وکھائیا۔ سب نوں دسّان تیری لوڑ، تڈھ پن دوّجا نظر کھئے نہ آئیا۔ سنت سہیلے شبد انادی چاڑھ گھوڑ، جگت کِریا
وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، من منسا مٹا شور، چھوہرا بانکا شبد اکو اک نظری آئیا۔
ستجگ کہے پرہہ کِریا کر روپ اسمانی، دھرنی دھرت دھول دھیان لگائیا۔ لوک مات جوہ نہ سمجھ بیگانی، نرگن ہو کے سرگن میل
ملائیا۔ تیری منزل اکو نظر آوے رُوحانی، رُوح بُت مل کے وجے ودھائیا۔ جھگڑا رہے نہ ونڈ جسمانی، ضمیر اندروں دے بدلائیا۔
تیرے بھگتاں دینی پئے نہ کھئے فُربانی، قتل گاہ سپس نہ کھئے کٹائیا۔ اپنے نام دی سنا اگئی بانی، بان نیرالا تیر چلائیا۔ منزل دسّ پد
نربانی، سچ دوار اک وکھائیا۔ جتھے میلا ہووے جوت نورانی، نور نور وچ سمائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیری دسّن نشانی، سچ دوارے
سوبھا پائیا۔ کِریا کر شاہ پاتشاہ سچے سلطانی، سْت اپنے ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں دواویوں کھا ڈھر دی مہانی، چار جگ جیہڑی
بتھہ کیسے نہ آئیا۔ جس نوں سمجھ نہ کھئے ودوانی، بُدھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا
ساچا ور، ستجگ ڈھیہہ پیا سرنائیا۔ ستجگ ساچا کہے پرہہ کر دے اپنی مہر، مہروان محبوب دیا کھائیا۔ شبد سْت تیرا اگئی
کیہر، بھے وچ رکھے جگت لوکائیا۔ نرگن نرویر انت نہ لا دیر، نرگن ہو کے ہو سہائیا۔ کوڑی کِریا کر ڈھیر، گڑھ ہنکار دے ٹڑائیا۔
جن بھگتاں کایا مندر اندر تیرا وسے سوہنا شہر، لہر اپنا نام وبائیا۔ جس نوں جانے کوئی نہ غیر، پڑدا اوہلا نہ کھئے چُکائیا۔ اپنے نام
دا اگما راگ سنا بحر، طرز تال دا لیکھا دے مکائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا لگھ چوراسی دسے زہر، ظاہرا ہو کے دے کھپائیا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ستجگ سچا ساچی آسا رہیا وکھائیا۔ ستجگ کہے پرہہ میں غریب نانا
ناچیز، بمت وچ بمت نہ کھئے بنائیا۔ ڈردا ڈردا آیا تیرے دہلیز، دوارے بہ کے سپس جھکائیا۔ آسا منسا رکھ کے آیا اُمید، آمد وچ
خوشامد دینی بنائیا۔ لوک مات ست دھرم دی اپنے کولوں دسّ ترتیب، میری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ میں تاراں جا کے نانا کوجھے کملے
غریب، شدید تیرا حکم منائیا۔ کھیل دسّان اک عجیب، جگت نیرالا راہ چلائیا۔ تیرا گھر درسواں نزدیک، دُور ڈراڈا پندھ مکائیا۔
شرع دا رہے نہ کھئے فریق، رفیق سارے دیاں وکھائیا۔ جیواں جنتاں بدل کے اندروں نیت، نیتوان گرمکھ لوان پرگٹائیا۔ ساچے چرن

کول دس کے اک پریت، پریم دھر دا دیاں ملائیا۔ کایا ماٹی کر کے ٹھانڈی سیت، اگنی تت دیاں بُجھائیا۔ جھگڑا مُکا کے اوچ نیچ، نیچوں اوچ تیرا گھر وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ستجگ ساچا آسا وچوں آسا رہیا ودھائیا۔ ستجگ ساچا کہے پرہ تیرے نام دا ہووے اکو نغمہ، دین دُئی خوشی نال گائیا۔ دُئی دَویت رہے کوئی نہ صدمہ، دُکھاں والا روگ نہ کھئے ستائیا۔ سب دا سر سر جھکے تیرے قدماں، قُدرت دے مالک اکو نُور تیرا نظری آئیا۔ ساچا مارگ اکو لگنا، لگ ماتر پچھلی دینی مٹائیا۔ نام نگارہ اکو وِجنا، چار کُنٹ ہووے شنوائیا۔ تیرا دِپیک اکو جگنا، چار ورن ہووے رُشنائیا۔ جن بھگتاں بخش اپنی مزلا، منزل چڑھ کے تیرا درشن پائیا۔ اُہناں چھوہ نہ سکے اجلا، قیامت رُپ نہ کھئے بدلائیا۔ تیرے پریم دی گاون غزلا، ڈھولا سوہلا راگ الائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کڈھ لا، جنم جنم نہ کھئے بھوائیا۔ سچ دوارے سد لا، سرتی شبدی میل ملائیا۔ نام رنگن اندر رنگ لا، موہن مادھو تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، تیرے نام دی ساچی اکو ہووے بندنا، بندگی وچ مُچھندگی اور رہن کھئے نہ پائیا۔

* ۱۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ پین سینگھ دے گرہ پنڈ دھیان پُر * *

ستجگ جن بھگتاں نام دے کے گہر گمبھیر، سوہنگ سو آتم پر ماتم پر ماتم آتم دتا سمجھائیا۔ پنج تت کایا ماٹی دے کے دھر دی دھیر، دھرم دوارا ایکنکارا اکو دتا وکھائیا۔ امرت آتم بخش کے ٹھانڈا نیر، اگنی تت جگت وکار دتا مٹائیا۔ ہوئے ہنگتا کوڑی کِرپا کڈھ کے پیڑ، پاربرہم برہم میلا رہیا ملائیا۔ ذات پات دین مذہب شرع نہ رہی زنجیر، شریعت وچوں اصلیت دتی سمجھائیا۔ مانس جنم لکھ چوڑاسی وچوں بدل تقدیر، تدبیر اپنی دتی درڑائیا۔ باہوں پھڑ منزل چوٹی چاڑھ اخیر، سچ دوارا اکو دتا سہائیا۔ ساچا بھگت سنت ہوئے نہ کھئے دلگیر، رائے دھرم دئے نہ کھئے سزائیا۔ سچکھنڈ دوارے گھٹی جائے وہیر، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ پاربرہم پت پریشور ملے وڈ پیرن پیر، اباشی کرتا اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچی دھیر، مہر نظر

اک اُٹھائیا۔ سَتجُگ ساچے جن بھگتاں کھول آتم درشٹی، دشا پُرکھ اکال اِکو دتی وکھائیا۔ ناتا توڑ کے مایا متا موہ جگت سرشٹی، سریشٹ اپنا نام دتا سمجھائیا۔ دُھر دا رام کرنی دا کرتا نظری آوے اِکو اِشٹی، اِشٹ آتما پرماتما ویکھ خوشی منائیا۔ جس دی منزل اگم اتھاء اِکو دِسدی، سچکھنڈ دوارا سوہیا پائیا۔ ایہ کھیل آد جگادی اگئی پت دی، پتا پُوت اپنی گود اُٹھائیا۔ آون جاون جن بھگتاں کھیل مُکا کے نت دی، لکھ چوڑاسی وچوں باہر کڈھائیا۔ ریتی دس دتی پُرکھ اکال پت دی، پاربرہم برہم میلا لیا ملائیا۔ جیہڑی منزل نہیں کیسے مَن رکھ دی، گرسکھ ساچے ساچی درگاہ دتی مان وڈیائیا۔ جس دی مہا قلم شاہی نہیں کوئی لکھدی، سو مہر نظر نال پار کرائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت دھار کرے کھیل اِک دی، ایکنکار اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بخشنہار سچّی سرنائیا۔ سَتجُگ ساچے جن بھگتاں دتا دُھر دا حق، حقیقت وچوں حقیقت دتی سمجھائیا۔ منوآ رہے نہ وچ شُک، شکوے پچھلے دتے گوائیا۔ پریم پیار دی کھول کے آکھ، اپنا پڑدا دتا اُٹھائیا۔ دین دُنی نالوں کر کے وکھ، مارگ دُھر دے دتا لگائیا۔ سوہنگ سو جو نام رہے جپ، لکھ چوڑاسی وچ جگت واسنا نہ کھئے بھوائیا۔ مائس جنم گئے جت، ہر ہردے اندر وسائیا۔ آگے پرہہ دا درشن ہووے نت، سچ دوارے مل کے وجے ودھائیا۔ اِبناشی کرتا وسیا چت، من ٹھگوری رہے نہ رائیا۔ چار گنٹ دہ دشا اِکو آوے دس، دشاں دا مالک بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے اپنے وچ ملائیا۔ سَتجُگ جن بھگتاں دتا اگما جاپ، جگ جیون داتا ہو دتی وڈیائیا۔ جنم کرم دا میٹ سنتاپ، کرم کرم دے دُکھڑے دتے گوائیا۔ ترے گن مایا میٹ کے تاپ، اگنی اگ دتی بُجھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرماتم دس کے ساک، ناتا دُھر دا لیا جُڑائیا۔ بجر کپاٹی کھول کے تاک، اندروں پڑدا دتا اُٹھائیا۔ لیکھا مُکا کے ذات پات، پت پُنت دتا بنائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، سَتجُگ ساچا نور کر رُشنائیا۔ چار جگ تون وکھری دس کے گاتھ، دُھر دا منتر دتا سمجھائیا۔ میلا کر پُرکھ اِبناش، جگت وِناش دا کھہڑا دتا چُھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں ہو کے داسی داس، سیوا ساچی سچ کھائیا۔ سَتجُگ ساچے جن بھگتاں نام دتا اندِٹھ، جگ نیتز نظر کیسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی مہا گئے لکھ، سو ودیا تون باہر کرے پڑھائیا۔ جس دا سب تون اُتم سریشٹ نرالا بھوکھ، بھوش اپنا دئے جنائیا۔ مان وڈیائی اُتے دھرنی دیوے تِس، جس پُورب جنم

لیکھا باقی رہیا دکھائیا۔ سرب دا سوامی انترجامی مالک ہو کے ویکھے اک، ایکنکار اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے اپنے رنگ رنگائیا۔ سَتجُگ ساچے جن بھگتاں نام دتا اگم اتھاہ، الکھ اگوچر دیونہار سچّی سرنائیا۔ سَتجُگ سچّا دس کے راہ، مارگ اکو دتا دکھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں تھوڑے باہر کڈھا، کوٹاں وچوں نام چوٹ لگائیا۔ دُھر دا منتر اک درڑا، درڑھ وشواس دتا بندھائیا۔ پون سواس ساہ لیکھے لا، مہروان مہر نظر نال پار کرائیا۔ ہر گھٹ وسیا نظری آئے خُدا، خود مالک اپنا کھیل کھلایا۔ جن بھگت سہیلے تت وجود رہن نہ دیوے جُدا، آتم پر ماتم ناتا جوڑے تھائوں تھائیا۔ کلجُگ کوڑی کِریا ممتا موہ مٹا کے وبا، پریم پریتی ساچی نیتی اکو اک سمجھائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ ورنان برناں وچوں آپ اُٹھا، بالے نڈھے پردھ جوان اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سَتجُگ ساچے تیرا مارگ لا کے نواں، نو نو چار دا لیکھا رہیا مکھائیا۔ سَتجُگ ساچے، جن بھگت نام اگتی کہن، کہہ کہہ شکر منائیا۔ صاحب سَتگر درس کرن اپنے نین، جگت نیتر ناتا کوڑ تڑائیا۔ سچ دوار اکھے بہن، بھومکا اکو سوہا پائیا۔ پُکھ اکال دیوے لین دین، مقروض ہو کے پچھلا قرض چُکائیا۔ لیکھا جانے بن کے ساک سجن سین، سیاتیا نوکا نام اپنا دئے دکھائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ کوڑے وین کدے نہ وین، واہوا کردیاں اپنے گھر وسائیا۔ پُکھ اکال دین دیال سمرتھ سوامی انترجامی کلجُگ انت سِری بھگونت، نرگن نرویر ہو کے آیا کہن، سرگن انتر آتم پر ماتم ہو کے اپنا جوڑ جڑائیا۔

* ۱۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ جسونت سنگھ دے گرہ پنڈ مرنڈا ضلع انبالہ *

سَتجُگ ساچے، ہر کا نام ہووے ایکا انغولا، وست امولک تیری جھولی پائیا۔ دو جہاناں برہمنڈاں کھنڈاں بنے ساچا تولا، سچ ترازو اگتی آپ اُٹھائیا۔ آتم پر ماتم دُھر دا بولا، پاربرہم برہم میلا میلے سہج سُبھائیا۔ توں میرا میں تیرا چار ورن اٹھاراں برن ہووے اکو ڈھولا، گیت گوبند گہر گمبہر بے نظیر دئے سمجھائیا۔ سَتگر شبد جیو جنت نرگن سرگن بنے وچولا، چار کُنٹ دہ دشا ویکھ دکھائیا۔ بھاگ لگائے ساڈھے تِن ہتھ کایا ماٹی چولا، چوچی پریم اپنا رنگ دئے رنگائیا۔ بھیو ابھیدا کھولے پڑدا اوبلا، گہر

وچوں گھر گرہ مندر دئے وکھائیا۔ منوآ جگت واسنا پائے نہ روؤلا، وکار ہنکار رہن کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں چار کُنٹ دہ دشا
اکو گاوے سوہلا، کلمہ کائنات آپ سمجھائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا دھرنی دھرت دھول بہار کرے ہوؤلا، ستجگ ساچے ست دھرم دئے
وڈیائیا۔ جگ چوکرئی پورا کرے کیتا اقرار قولا، گر اوتار پیغمبراں بھوش اپنے لیکھے لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا
کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ست ساچی کار کھائیا۔ ستجگ ساچے، ہر کا نام ایکا ملے جیو جنت، لکھ چوراسی ونڈ نہ کھئے
ونڈائیا۔ ایکو سمرن کرے سادھ سنت، پوجا پاٹھ اکو دئے سمجھائیا۔ سرشٹ سبائی نار اکو ملے ڈھر دا کنت، پُرکھ ابناشی گھٹ
نواسی نظری آئیا۔ گرھ توڑے مایا ممتا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم چار ورن دئے سمجھائیا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، ساچی سکھیا
دئے درڑائیا۔ مہا دس کے اپنی اگت، بیو ابھیدا اگلا دئے کھلائییا۔ من واسنا کوڑی رہے نہ چنت، اگنی آگ نہ کھئے تپائیا۔ جن
بھگتاں اپنے ملن دی دے کے ہمت، مارگ ساچے دئے چڑھائیا۔ جتھے دسے کھئے نہ نندک، رسنا جہوا بتی دند نہ کھئے بلائییا۔ سچکھنڈ
دوار ایکنکار اک وکھائے اپنی سمت، چار کُنٹ دہ دشا پنڈھ مکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور،
ساچا نام ایکا رام کایا نگر کھیڑا گرام، وجود اندر محبوب دئے وکھائیا۔ ستجگ ساچے، ساچا نام ایکنکار ایکا کرے پرچلت، سرشٹ
سبائی ساچی سکھیا دئے سمجھائیا۔ جو ہوئے سہائی ہلت پلت، پاربرہم برہم میل لے ملاییا۔ منوآ کوڑ کرے کوئی نہ علت، شرع
شرارت وچ نہ کھئے ہلکائییا۔ جن بھگتاں بخشے ساچی ہمت، حوصلہ اپنے نام وڈیائیا۔ ساچے پریم دی دے کے خلعت، خاتب اکو اک
دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو
بھگوان، جن بھگتاں دو جے در کرن نہ دیوے منت، نام بھنڈارا ایکنکارا بن ورتارا، شبدی دھار کر پیار ایکا وار جھولی دئے بھرائیا۔

* ۱۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ دربارا سنگھ دے گرہ پنڈ باٹھ خرد *

ستجگ ساچے، ساچے نام دا ڈنکا وجے وچ برہمنڈ، پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر اکو کرے شنوایا۔ کلجگ کوڑی کیریا
میٹے بھیکھ پکھنڈ، دھرنی دھرت دھول اُپر رہن کھئے نہ پائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر پُرکھ اکال تُوں میرا میں تیرا گاوے چھند، چار ورن

اٹھاراں برن اِکو نام دِھیائیا۔ کِریا کرے دین دِیال صاحب بخشنند، پاربرہم پت پرمیشور پڑدا اوہلا دئے اُٹھائیا۔ کایا ماٹی تن وجود ساڈھے تِن ہتھ چاڑھے رنگ، نام ائملا اِکو اک سمجھائیا۔ دُئی دویتی ہوئے ہنگنا ڈھاہے اندروں کندھ، سچ سچ ایکا ایک دئے سمجھائیا۔ گھر وچوں گھر گرہ مندر دیوے اک اند، نو دوارے نو رس لیکھا دئے مکائیا۔ سرتی شبدی ڈوری ہتھ اپنے تند، دھر درگاہی بے پرواہی اپنا حکم ورتائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں خوشی کرے بند بند، نام بھنڈارا ایکنکارا اِکو جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ستجگ ساچے، ساچے نام دا وجے اِکو ڈنکا، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ وجے ودھائیا۔ سری بھگوان دا سوہے اِکو بنکا، پُرکھ اکال سرشٹی درشٹی اندر نام دِھیائیا۔ اِکو مندر دسے راؤ رنگا، چار ورنان اٹھاراں برنن اِکو گھر دئے سمجھائیا۔ اِکو ستگر شبد ہووے بودھ اگادھا پنڈتا، آتم برہم پاربرہم برہم وِدیا اک سمجھائیا۔ جگت واسنا کوڑی کِریا گڑھ رہے نہ ہوئے ہنگنا، نرگن نرویر نراکار نون س اکھ اِکو کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ ساچے، تیرا راہ پُرکھ اکال چلاوے بے پرواہ دھرنی دھرت دھول دیوے مان وڈیائیا۔ ستجگ ساچے، ساچے نام دا وجے اِکو نگارہ، نوبت دھر دی آپ وجائیا۔ گر اوتار پیغمبر خوشیاں وچ لاون دھر دا نعرہ، واہوا پرہ تیری بے پرواہیا۔ بھگت سہیلے گاون ساچی وارا، وارتا وچ صفتی ڈھولے جگت سنائیا۔ کرنی دے کرتے تیرا انت نہ پاراوارا، بے انت تیرے ہتھ وڈیائیا۔ نرگن نرویر کلجگ انت سری بھگونت کل کلکی اک اوتارا، جس دا روپ رنگ ریکھ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس نوں ماتا جنے نہ کھئے وچ سنسارا، ہڈ ماس ناڑی ناتا جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ جس دا لیکھا کاغذ قلم شاہی نہ لیکھنہارا، وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی حکمے اندر صفت صلاحیا۔ سو سوامی انترجامی سچکھنڈ نواسی پروردگارا، جلوہ گر نور الہیہا۔ ستجگ ساچے ساچا سچ کھولے اک دوارا، چار کُنٹ دہ دشا اِکو گھر وکھائیا۔ جس مندر گرہ توں میرا میں تیرا سناوے اک جیکارا، دو جا راگ نہ کھئے الایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ستجگ ساچے تیری وکھائے اِکو دھرم سالا، جس دوار کھتری براہمن شوڈر ویش اِکو ایشٹ منائیا۔ ستجگ ساچے، ساچے نام دا اِکو ہووے ہوکا، حکم دھر دا آپ جنائیا۔ مننا پئے چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق سپس نہ کھئے اُٹھائیا۔ پرہ دا بھانا کیسے نہ روکا، گر اوتار پیغمبر بھانے وچ سیو کھائیا۔ جن بھگتاں دھرم دا مارگ دسے

سوکھا، کلجگ کوڑ گڑیارا ڈیرہ ڈھائیا۔ سِری بھگوان ہو مہروان اپنے ملن دا دیوے مؤقع، نرگن ہو کے سرگن جوڑ جڑائیا۔ ساچے سنتاں نال کدے کرے نہ دھوکھا، گرمکھ گر گر گود اٹھائیا۔ ساچی منزل چڑھاوے چوٹا، انت اخیر اکو گھر وکھائیا۔ جس گرہ نرمل پرکاش ہووے نوری جوتا، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ سچکھنڈ دوارا بن چھپر چھن کوٹھا، سورج چند نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ ساچے تیری آسا منسا پوری کرے سوچا، سمجھ رمز اپنی وچ ملائیا۔ ستجگ ساچے، ہر کا نام پرگٹ ہووے جگت، چار ورنان اٹھاراں برناں کرے اک پڑھائیا۔ آتم پر ماتم میل ملا کے بنائے دھر دے بھگت، بھگون ہو کے اپنا سنگ نبھائیا۔ گھر سوامی انترجامی اُپر شاہ رگ دیوے درس، نو دوارا کوڑ وکارا ڈیرہ ڈھائیا۔ جنم جنم دی کرم دی میٹے حرص، پچھلی ہوس رہے نہ رائیا۔ مہروان محبوب پر ماتم کرے ترس، ابناشی کرتا ہونے سہائیا۔ سنت سہیلا ساچی منزل چڑھدیاں کوئی نہ جاوے اٹک، دسم دواری جوت نرنکاری نرگن درشن پائیا۔ جھگڑا رہے نہ ہونڈ رکت، آتم شکت ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کلجگ کوڑ گڑیاری میٹے بھٹک، بھاونا ستجگ تیری ویکھ وکھائیا۔ ستجگ ساچے، ساچے نام دا چلے پرواہ، پاربرہم ہر ہردے دئے وسائیا۔ گر گوبند شبد بنے گواہ، جن بھگتاں شہادت دئے بھگتائیا۔ جو لیکھا جانے ساہ ساہ، سواس سواس اپنی جھولی پائیا۔ انتر آتم پر ماتم نراکار نام درڑا، اکھراں توں باہر کرے پڑھائیا۔ واحد نور نظری آوے اک خدا، خود مالک اپنا پڑدا دئے اٹھائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی ساچی منزل پوڑی دئے چڑھا، در دوارا ایکنکارا اکو اک وکھائیا۔ جس گرہ نرمل جوت ہووے رشنا، دیا باقی کملاپاتی نورو نور کرے رشنائیا۔ سنت سہیلے گرمکھ گرسکھ ہرجن بھگت کر کِرپا لئے بہا، مہروان محبوب مُحبت وچ اٹھائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت ابناشی کرتا کوڑی کِرپا جگت ناتا دئے تڑا، ستجگ ساچا ست دھرم بن گوت ورن ایکا ایک دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرسنگھ وشنوں بھگوان، گرمکھاں نیتر کھولے ہرن پھرن جھگڑا چکاوے مرن ڈرن، مارگ دسائے ترنی ترن، تارنہارا ایکنکارا اک اکلّا اپنے چرن کول بخشے حق سرنائیا۔

* ۱۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ مُختار سِنگھ دے گرہ پنڈ مُنڈیاں خُرد ضلع لُدھیانہ *

ستجگ ساچے، ساچے نام دا ہووے بل، بلدھاری کلجگ کوڑے دئے کھپائیا۔ پاوے سار سمنڈ ساگر جل تھل، ٹلے پربت ڈیرہ ڈھاپیا۔ دئی دویتی من واسنا میٹے سل، صاحب سوامی انترجامی اکو بوجھ دئے بُجھائیا۔ جوٹھ جھوٹھ ممتا موہ رہے نہ کل، کلکاتی جھگڑا اگلا دئے چُکائیا۔ ساچا دھام نہچل وکھائے اٹل، جن بھگتاں ساچے سنتاں دئے مان وڈیائیا۔ جس گرہ اکو دپیک رہیا بل، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ ساچے ساچا نام اک سمجھائیا۔ ستجگ ساچے، ساچے نام دا ہووے ساچا میل، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں ملے سجن سہیل، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی دُھر دا ناتا جوڑ جڑائیا۔ کرے پرکاش ساچے گرہ بن باقی تیل، نرگن نور جوت ڈگمگائیا۔ اچرج دسے اگم اتھاہ اپنا کھیل، خالق خلق دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ، ستجگ ساچے، تیرا دھرم دوارا اک پرگٹائیا۔ ستجگ ساچے، کِریا کرے آپ کِریال، کِریا پاندھ دیا کھائیا۔ ایکا نام شبد ہوئے وشال، وشیاں والا وشا دئے گوائیا۔ آ کے ویکھے مُریدان مُرشد حال، دو جہان کائنات دین دئی ویکھ وکھائیا۔ مایا ممتا کوڑی کِریا توڑ جگت جنجال، نج آتم پرما تم میلا میلے سہج سُبھائیا۔ سچ دوارا اک وکھائے دُھر دی دھرمسال، جس گھر ایکنکارا اکو سوہا پائیا۔ جتھے گر اوتاراں پیغمبراں پورا کرے سوال، وشن برہما شو جھولیاں رہیا بھرائیا۔ سو کلجگ انت سری بھگونت شبدی کھیل کرے کمال، جگت سرشٹی درشٹی سمجھ کھئے نہ آئیا۔ بھگت سہیلے سجن گرمکھ آپ اٹھال، نام ندھان سری بھگوان رہیا درڑائیا۔ دھرم دوار بنا اپنے لال، گر گر گود اک سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وشنوں بھگوان، سنت سہیلے کر پروان، مہروان مہر نظر اک تکائیا۔

* ۱۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ سرون سِنگھ دے گرہ پنڈ رام پُر سردارا ضلع لُدھیانہ *

ستجگ ساچے، دُھر دا نام سب نوں کرنا پئے منظور، چار ورن اٹھاراں برن مانو ذاتی اکو ڈھولا گائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں

حاضر حضور، حضرت شاہ سلطان مہروان مہر نظر اُٹھائیا۔ کلجگ مایا ممتا کوڑی کریا کرے دُور، لوک مات چار کُنٹ دہ دشا رہن نہ پائیا۔ نام خُماری آتم پر ماتم دیوے سچ سرور، شبد انادی دُھر دا راگ سُنائیا۔ نرگن نُوَر جوتی جوت پرکاش کرے ظاہر ظہور، گہر گمبہر اپنا کھیل ورتائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ ساچے، تیرا ساچا راہ، پُرکھ اکال چلاوے شبدی بن ملاح، دُو جا سنگ نہ کھئے رلائیا۔ ستجگ ساچے، سچ سچ دا ہووے اک پیار، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال زمیں اسمان اکو دھیان لگائیا۔ صفتاں وچ گاوے رسنا جہوا بئی دند زباں، ناؤں نرنکارا ایکنکارا اکو اک دھیائیا۔ پروردگار سانجھا یار مُحبّت وچ ہووے مہروان، محبوب مالک خالق پرتیالک بے پرواہیا۔ سرشٹی درشٹی اندر دسے ساچا راہ، رہبر ہو کے رستہ اک دکھائیا۔ کایا ماٹی مندر پڑدا دئے اُٹھا، نج لوچن نین اکھ کر رُشنائیا۔ ساچے نام دی دُھن اگئی دئے سُنا، ناد انادی اکو اک وجائیا۔ جگت دوارے پینڈا دئے مُکا، من واسنا کوڑی دئے کھپائیا۔ سُرَت سوانی لئے اُٹھا، شبد ہلونا اک لگائیا۔ ساچی منزل پوڑے لئے چڑھا، گہر وچ گہر میلا میلے سہج سُبھائیا۔ تُوں میرا مین تیرا آتم پر ماتم پاربرہم برہم دئے سمجھا، بھيو ابھیدا اپنا آپ کھلائی۔ سیج سُنہنجی سچ دوار سچ سنگھاسن سوہیا پا، ست ستوادی شبد انادی برہم برہمادی اپنا راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کریا کر، ستجگ ساچا، تیرا بنے ملاح، کھیوٹ کھیٹا ہو کے بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیا۔ ستجگ ساچے، سچ نام دی سب تُوں ہووے خواہش، خالص خالص وچوں باہر کڈھائیا۔ بھگت سہیلے سنت گرمکھ گرسکھ کر تلاش، صوفی اپنے رنگ رنگائیا۔ نرگن نُوَر جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ بن گوپی کاہن دکھا کے راس، سُرَتی شبدی اپنا راگ الاٹیا۔ تُوں میرا مین تیرا آتم پر ماتم وسے ساتھ، سدا سہیلا اک اکیلا ایکنکار اپنا سنگ نبھائیا۔ جگت واسنا مایا ممتا موہ کر کے ناس، شبد ناد دُھن کرے شنوائیا۔ ساچی سکھیا دے سرب گنتاس، دین دُنی دئے سمجھائیا۔ لیکھا جان پرتھی آکاش، گگن گگگنتر کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کریا کر، ستجگ ساچے دیوے ور، دھرم دوارا ایکنکار دھرنی دھرت دھول اُپر اک پرگنائیا۔ ستجگ ساچے، ساچے نام دا اک ہووے ہلارا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال پار کرائیا۔ وشن برہما شیو کرن نمسکارا، کروڑ تینتیس سیر نہ کھئے اُٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر بولن حق جیکارا، بن رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ تُوں میرا مین تیرا پاربرہم پت پریشور جلوہ گر تیرا نُوَر الابی

کوڑی کِریا کر پار کنارہ، سچ سہارا اِکو اِک سمجھائیا۔ چار کُنٹ دہ دِشا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچے نام دا
 وجا اِک نگارہ، نُوبت حق حق سُنائیا۔ سَتجُگ ساچے، سچ نام دا ہووے پرکاش، پرکاشت ہووے سرب لوکائیا۔ گر اوتار
 یِغمبراں پوری کرے آس، ابناشی کرتا دین دُنی ویکھ وکھائیا۔ سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ جو لیکھا لکھ کے گئے بھوکھت واک، قلم
 شاہی ناتا کاغذ نال جُڑائیا۔ تس دا لہنا دینا پُرکھ اِکال چُکاوے آپ، نِرگن نِرُویر اپنا حُکم آپ ورتائیا۔ لوک مات دھرنی دھرت دھول
 اُپر جوتی جاتا کرے وڈ پرتاپ، بے پرواہ آپ اپنا کھیل وکھائیا۔ رسنا جہوا بئی دند مائو ذاتی کرے اِکو جاپ، اِکا نام سرِشٹی
 درِشٹی اندر دئے دسائیا۔ جن بھگتاں کوٹ جنم دے میٹ کے پاپ، پت پت پُنیت گرُمکھ گرُسکھ لئے بنائیا۔ رُوچ بُت دووین کر کے
 پاک، مائی خاک دیوے مان وڈیائیا۔ سُرُتی شبدي کر اِتفاق، گھر میلا میلے سہج سُبھائیا۔ کایا مندر اندر رہے نہ اندھیری رات،
 نِرگن ساچی جوت جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَتجُگ تیرا ساچا
 راہ، سَت سَت دوارا اِک وکھائیا۔ سَتجُگ ساچے، ساچا نام دئے اِکنکارا دُھر دا بھوپ، بھوپت بھوپ کرے پڑھائیا۔ سندیشہ
 دیوے چارے کوٹ، اُتر پورب پچھم دکھن بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ سنت سُهیلے اُٹھا کے اپنے سَت، سَت دوارے لئے جگائیا۔ سچ
 سُهنجنی مائلے رُت، پت تھنی آپ مہکائیا۔ کرے کھیل ابناشی اچت، چار جُگ دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ سَتجُگ ساچے، تیرے
 اندر کوئی نہ پوجا ہووے کیسے بُت، بُتخانہ رہن کوئے نہ پائیا۔ ہر کا نام مندر مسجد شِودوالے مٹھ کدے جاوے نہ لک، بھگتاں اندر
 پرگٹ ہو کے ڈھولا سوہلا آپ جنائیا۔ پُرکھ اِکال دین دِیال سَتجُگ ساچے نام دی دسے اِکو ٹک، بہ وِدیا دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ آتم
 پرماتم پرماتم آتم مل کے ہووے سُکھ، من مت بُدھ چلے نہ کوئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن
 نر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنو بھگوان، سنت سُهیلے گرُمکھ گرُسکھ ہرجن ہر بھگت بنا کے اپنے سَت، سَت دھرم اِکو مارگ دئے
 درڑائیا۔

* ۱۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ ہرنیک سنگھ دے گرہ پنڈ از نوڈ ضلع لدھیانہ *

ستجگ ساچے ساچا نام ہووے سوہنگ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان جیکارا، جے جے جیکار اکو اک کرائیا۔ جن بھگتاں گھلا ملے سچ بھنڈارا، بھنڈاری ہو کے آپ ورتائیا۔ نظری آوے سچکھنڈ دوارا، دھر دربارا اک وکھائیا۔ خوشیاں ہووے منگلاچارا، سوہلا ڈھولا بے پرواہیا۔ ساچا نور ہووے اجیارا، اُجل اپنا گرہ وکھائیا۔ بھگتاں ہووے پیارا، بھگون دیا کھائیا۔ سانجھا ہووے گھر بارا، دوسر وند نہ کھئے وندائیا۔ بخشے چرن پیارا، چرن چرنودک مکھ چوائیا۔ کرپا کرے پروردگارا، پاربرہم اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچا دس ایکا ٹھانڈا دربارا، امرت میکھ نام برسائیا۔

* ۱۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ ہرچرن سنگھ دے گرہ لدھیانہ *

ستجگ ساچے، ساچے نام دی ہووے اک عبادت، کلمہ کائنات پاربرہم پت پریشور آپ پڑھائیا۔ سچ بھنڈارا نام ندھان آتم پرما تم جیو جنت دیوے نیامت، وست امولک کایا گولک آپ ٹکائیا۔ چرن کول سچ دوارے پریم پریتی محبت وچ دیوے دعوت، ابناشی کرتا دین دنی دا مالک سنت سہیلے آپ ملائیا۔ سچ بھنڈارا نام ندھان سری بھگوان دیوے حق پدارتھ، چار کُنٹ زمیں اسماناں آپ ورتائیا۔ ستجگ ساچے تیرا حقیقی ہووے پرمارتھ، نجانند اکو رنگ رنگائیا۔ جگت خواہش پورا کرے سرب سوارتھ، بڈھ بییک بخش ٹیک، وویکی اپنی کارے لائیا۔ کایا مندر ساڈھے تین ہتھ سہائے سچ عمارت، سچ دوارا ایکنکارا اکو اک وکھائیا۔ صفتاں وچ دھر دے نام دی لکھے اگتی عبارت، کاغذ قلم شاہی دیوے مان وڈیائیا۔ ساچے سنتاں ستگر شبداگتی کرے سفارش، دین دنی وچوں لیکھا دئے مکائیا۔ سرشٹی دی درشٹی وچ بدل دیوے عادت، عدل انصاف اپنے ہتھ رکھائیا۔ منوآ من وکاری کرے نہ کوئی بغاوت، بغلگیر چار ورن دئے وکھائیا۔ سچ محبوب حقیقی کرے سخاوت، سخن گر اوتار پیغمبراں پور کرائیا۔ کوڑی کرپا رہے نہ کھئے علامت، علم دے عالم علما گرمکھ دئے بنائیا۔ سچ دوارے اوچاں نیچاں راؤ زکناں ہووے نہ کھئے ممانت، بنک دوارا اکو اک دئے

پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ تیرا سچ دوارا دھرنی دھرت دھول دئے اُسار، اول اپنی سیو کھائیا۔ سَتجگ ساچے تیرا دھرم دا ہووے راج، رعیت ویکھے شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ آتم پرما تم بناوے سچ سماج، سمگری جوت اِکگری اِکو اِک ورتائیا۔ سَتگر شبد دُرمت مَیل دھووے سب دا داغ، پتت پاپی پُنیت دئے کرائیا۔ من واسنا کورُی کِریا اندروں کڈھے واد وواد، جگت وکار وِشیاں لیکھا دئے مُکائیا۔ گرُمکھ سنت سُهیلے لکھ چوڑاسی وچوں لبھے سادھ، سادھنا ساچے نام دی دئے جنائیا۔ کایا کھیڑا جیو جنت کر آباد، نام نِدهانا سِری بھگوانا گرہ بھیت دئے کُکائیا۔ گھٹ گھٹ انتر تُوں میرا مَیں تیرا کرکے پرگٹ آواز، ناد دُھن در بِن تند ستار دئے وجائیا۔ سَت ستوادِی شبد انادی دس کے اپنا راگ، چھتی راگاں دا لیکھا دئے مُکائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاگ، مانک موتی سوہنگ ساچی چوگ چُکائیا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا اپنا ویس وٹائیا۔ سَتجگ تیری ساچی لوک مات پاوے راس، گوپی کاہن اپنا نُور وکھائیا۔ دوچارے کوئی نہ پاس، پاسا دین دُنی دئے اُلٹائیا۔ سب دی پوری کرے آس، آسا منسا کھوجے تهاؤں تھائیا۔ گر اوتار پیغمبر سچکھنڈ دوارے ویکھن مار جھاک، لوک مات دھیان لگائیا۔ سب دا لہنا دینا کرے بےباق، باقی نظر کھئے نہ آئیا۔ سَتجگ ساچے تیرا کارج کرے راس، رستہ اپنا دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ہون نہ دیوے اداس، پرہاس وچوں پرہاتی دئے پرگٹائیا۔ سَتجگ ساچے، تیرا مارگ دوارا ہووے رمنیک، سوہاؤنت آپ سہائیا۔ کُچھ لیکھا لکھ کے گیا رشی بالمیک، رام وِشٹ دین گواہیا۔ جس دی وید ویاس کیتی تصدیق، کِشن لیکھا سُدائے نال رکھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ حضرت محمد کر اڈیک، صدی چوڈھویں رنگ چڑھائیا۔ نانک گوہند دس کے گئے تاریخ، بیس اکیسا وجے حق ودھائیا۔ پروردگار سانجھا یار پرگٹ کرے اپنی اِک توفیق، توحفہ دیوے تهاؤں تھائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن کھیلے کھیل لاشریک، واحد اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سَتجگ ساچے، سچ دوارے بخشے تیری دید، دیدا دانستہ اِکو نُور نظری آئیا۔ سَتجگ ساچے، ساچا نام دیوے پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتا اپنی دیا کھائیا۔ جس دی سمجھ کھئے نہ باراں راسی، انکڑیاں وچ بِندسیاں وچ اکھراں وچ پڑا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ سو صاحب سمرتھ آد جگاد جگ چوکرُی سچکھنڈ نواسی، سَت دوارا ایکنکارا اِکو دئے پرگٹائیا۔ ساچی منزل پوڑی چڑھن دسے اگتی گھاٹی، رہبر ہو کے رستہ اپنا دئے وکھائیا۔ آتم پرما تم نرگن بنے

ساتھی، دُھر دا سنگی بھرنگی اپنی کار کھائیا۔ سنت سہیلے گرمکھ ہرجن بنا کے اک جماعتی، اکھڑ وکھڑ اپنا نام دئے سمجھائیا۔ کلجگ کوڑی رہن نہ دیوے اندھیری راتی، ستجگ ساچا نور دئے چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرے کھیل دُھر دا واسی، واسطہ واستک اپنے نال جڑائیا۔

* ۱۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ ہرہجن سنگھ دے گرہ بستی گجراں لدھیانہ *

ستجگ ساچے، ساچی کریا کرے سورا سرگا، سورپیر جودھا ایکا اپنا نام پرگٹائیا۔ کلجگ کوڑی کریا لوک مات رہن نہ دیوے دغا، جھوٹھ فریب نہ کھئے وڈیائیا۔ سرشٹ سبائی نام سندیشہ اکو دیوے سدا، حکمے اندر حکم آپ سمجھائیا۔ مانو ذاتی دھرم دوارا اکو وسے جگہ، سچ دوارا ایکنکارا آپ سہائیا۔ نام خُماری دُھر دا جام پیائے اگمی مدھا، مدُھر دُھن اپنی اک جنائیا۔ حکمے اندر دو جہان ہووے بدھا، بندگی وچ سارے سپس جھکائیا۔ پرہ ملن دا ساچا ہووے دھندا، کرم کانڈ اکو اک وکھائیا۔ من واسنا رہے کھئے نہ گندہ، کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ امرت سروور وکھائے ساچی گنگا، جھرنا دُھر دا آپ جھرائیا۔ کرے کھیل آپ بھرنگا، بھيو ابھیدا دئے کھلائی۔ نام نشانہ جھلے اکو ست رنگا، چار کُنٹ دہ دشا نظری آئی۔ کلجگ انت آخیری دسے کنڈھا، پار کنارہ آپے دئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں ساچا دیوے نام اندا، اند ہر پردے دئے پرگٹائیا۔ ستجگ ساچے، ساچا نام ہووے پرسدھ، سدھ سادھک دھیان لگائیا۔ آتم پرما تم ساچی دسے ملن دی بدھ، ناتا بدھاتا لئے جڑائیا۔ جھگڑا مکا کے نو اٹھاراں ردھ سدھ، ساچا رستہ دئے وکھائیا۔ امرت جھرنا جھرا نچھ، گھر وچ گھر دیوے وڈیائیا۔ جنم مرن دا کارج کرے سدھ، صدیاں دے وچھڑے لئے ملائی۔ پُرکھ اکال دین دیال بن کے دُھر دا پت، پت پریشور اپنی گود اٹھائیا۔ سدا سہیلا اک آکیلا درشن دیوے نت، نچ نیتر لوچن نین کر رُشنائیا۔ گھڑی سہنجنی کرے تھت، وار اپنے رنگ رنگائیا۔ پریم پیار دی گرمکھاں اندر لا کے کھچ، سُرتی شبدی جوڑ جڑائیا۔ نرگن ہو کے بے کایا مندر وچ، سچ دوارے سوہیا پائیا۔ جس دا بند کدے نہ ہویا بہت، بہیتر اپنا کھیل کھلائی۔ جگ چوکری ساچا مارگ لا کے لہنا دینا دیوے لکھ، لیکھ لکھت اپنا حکم ورتائیا۔ لیکھے لا کے گرمکھ سکھ، سنت

سُہیلے اپنے گھر وسائیا۔ سَتَجُگ ساچے سب دا مالک پرتپالک پرماٹما ہووے اک، ایکنکارا اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وشنوؤں بھگوان، جن بھگتاں کدے نہ دیوے پٹھ، کروٹ بدل سَنگھ ہو کے نظری آئیا۔

* ۱۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ مہندر سِنگھ دے گرہ لُدیہانہ *

سَتَجُگ ساچے، ایکا نام ہووے مائیزیل، میزو مزائل نظری آئیا۔ بریمنڈ کھنڈ حُکم چلے تیوازوئیل، لیلین زُرا کھیل کھلائییا۔ شبدی ناد وجے زائیزیل، چوستے زو ضیا جدا کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، حُکمے تعمیل خُدائے ازیل، آمین النزا زیوے زو با نظری آئیا۔ سَتَجُگ ساچے، ساچا نام ہووے او زوؤزرا، بزاتے خود دئے وڈیائییا۔ نُوڑے نزا ہووے غزا، میزانے مَظو سمجھ کھئے نہ پائییا۔ زویلے ازاہ زمونے نزا، زیوکلزوا ظاہرے ظہور بے پرواہییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، زیاوئیل اوں، سحرائے ہوا، آب نُوڑے خُدا، نظرے نظیر ویکھ وکھائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وشنوؤں بھگوان، بزاتے خُدا، ابادے رواں، شہزادے سیاں، نادے آواز، باغے بےزباں، ظاہر ظہور وڈی وڈیائییا۔

* ۱۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ ہرینس کور دے گرہ لُدیہانہ *

سَتَجُگ ساچے، ساچے نام دا لاواں ٹِگا، ایشٹ آتما پرماٹما اکو دیاں درڑائییا۔ ساچے مارگ لا کے وڈا نِگا، نرگن سرگن دیاں سمجھائییا۔ پُرکھ اکال دین دیال ہو کے بناں دُھر دا پتا، پت پریشور بے پرواہ اپنا ناؤں اُپجائییا۔ سچ پیار دا دساں ساچا حتا، مُحبت وچ مہر نظر اُٹھائییا۔ چار گنٹ دہ دشا اکو نُوڑ دسا، دوسر وند نہ کھئے وندائییا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں کدے نہ دیواں پچھا، مہروان ہو کے سر اپنا ہتھ ٹِکائییا۔ گُرْمکھاں جُگ چوکرئی کران رچھا، رچھک ہو کے ویکھاں تھاوں تھائییا۔ ساچے نام دی پاواں اگئی بھچھا،

بُھکیاں جھولی دیاں بھرائیا۔ لہنا دینا ویکھ وکھاواں جو کلجگ کرم کیتا، چار کُنٹ دہ دشا پھول پھولائیا۔ پڑدا اوہلا چُکواں ٹھگ چور سبج مینا، مٹر پیارے اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سَتجگ تیری ست دھرم چلائے ریتا، ریتوان رُت اپنے نال مہکائیا۔ سَتجگ ساچے، ساچے نام دی دساں اگتی بولی، سوہنگ ڈھولا شبد بے پرواہیا۔ ساچے کُنڈھے سرِشٹی جاواں تولی، لکھ چوڑاسی جیو جنت پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ بھگت بھنڈارا جاواں کھولی، بھگن ہو کے اپنا نام ورتائیا۔ سنت سہیلے بناؤندا جاواں ساچے گھر دی گولی، گرمکھ سیوک اپنے رنگ رنگائیا۔ نرگن جوت آتم پرما تم بناؤندا جاواں وچولی، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ساچے پریم رنگ دی کھیلاں ہولی، لال گللا اپنا نام وکھائیا۔ ست دھرم دی جگت چڑھاواں ساچی ڈولی، بن کپار بھار اپنے کندھ اٹھائیا۔ دیواں وست اک اغولی، کرتا قیمت نہ کھئے لگائیا۔ سُرتی رہے نہ کیسے بھولی، بھاؤ اپنا دیاں سمجھائیا۔ واسنا رہے نہ من دی گولی، کایا گولک اندر ساچی وست دیاں ٹکائیا۔ مُحبت وچ اندر باہر رنگاں چولی، پنج تت دیاں وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سَتجگ ساچا ست سچ سروپ سمجھائیا۔ سَتجگ ساچے، میرے نام دا اگتی نقطہ، اکھراں والی نہ بہہ وڈیائیا۔ جس دا پینڈا منزل گیاں کدے نہ مُکدا، جگت پاندھی بھجن واہو داہیا۔ اوہ بھيو کھلاوے پڑدے اوپلے لک دا، سوچھ سروپ ہو کے نظری آئیا۔ جن بھگتاں ناتا جوڑ کے پتا پُت دا، گرمکھ اپنی گود اٹھائیا۔ جس دا بھانا کدے نہ رُکدا، گر اوتار پیغمبر بیٹھے سیس نوائیا۔ اوس دا شبد نشانہ کدے نہ اُکدا، دو جہاناں انیالا تیر چلائیا۔ جھگڑا مُکاوے کلجگ کوڑ کُریارے دکھ دا، سُکھ آتم دئے اُچائیا۔ لیکھے لا کے جنم گرسکھ مانس منکھ دا، موہن مادھو بخشے اک سرنائیا۔ سَتجگ تیرا وقت سہنجنا لوک مات دسے ڈھکدا، گھڑی پل لے انگرائیا۔ سنت سہیلا بھگون اکو جھکدا، دوسر سیس نہ کھئے نوائیا۔ جنہاں نام گایا تیری اگتی ٹک دا، ٹخم تاثیر گئے بدلایا۔ اوبناں ادھ وچکار رائے دھرم مول نہ پُچھنا، چتر گیت نہ لیکھ وکھائیا۔ اکو گھر ملے سچ سچ دا، سچکھنڈ دوار ساچا سوبھا پائیا۔ جس منزل تے اگلا پینڈا مُکدا، باقی اور نہ کھئے رکھائیا۔ سو سوامی انترجامی بن کے گرمکھاں گودی چُکدا، میل ملائے سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں خاطر جگ چوڑی نت نوت اپنی دھاروں اٹھدا، جنی ککھ وچ کدے نہ آئیا۔

* ۱۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ مدن لال دے گرہ لُدھیانہ *

ستجگ ساچے، ساچے نام دا اُچے سچ ترانہ، دھار دُھر دی دئے سمجھائیا۔ ساچا مارگ دسے اک نشانہ، نچھاور ہونا دئے سمجھائیا۔ چرن کول سمجھائے اک دھیانا، نیتز نین آگھ بدلائیا۔ ساچا پریم کرنا سمجھائے سری بھگوانا، پاربرہم برہم اپنے رنگ رنگائیا۔ مست خُماری اندر کرے دیوانہ، در گھر دیوے مان وڈیائیا۔ کوڑی کریا رہن نہ دیوے اندر کریانا، کرم دے کرم روگ باہر کڈھائیا۔ منوا من لائے نہ کھئے بہانہ، دغا فریب نہ کھئے کمائیا۔ سچن رہے نہ کھئے بیگانہ، میت نظری سارے آئیا۔ کھیلے کھیل والی دو جہاناں، جہالت کوڑی دئے گوائیا۔ جن بھگتاں دے کے نام ندھانا، ردھاں سدھاں ڈیرہ دیوے ڈھاپیا۔ چتر سگھڑ بنا کے بال آنجانا، بیک بڈھ دئے کرائیا۔ شبدي شبد ساچے چاڑھ بانا، سچ دوارے لئے پہنچائیا۔ جتھے ملے ایکو پرم پُرکھ سلطانا، ست ستوادی ڈیرہ لائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں ٹھانڈے در دیوے مانا، ابھان سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن ہر بھگت ساچے گرہ کر پروانہ، پروانگی اپنا نام سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ستجگ ساچے، سرب جیاں دا بن کے دُھر دا کاہنا، مالک ہو کے میلانے ملائیا۔

* ۱۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ گردیو سینگھ دے گرہ لُدھیانہ *

گر اوتار پیغمبر کہن اخیر، سچکھنڈ دوارے مقارے حق پرہہ آگے سپس نوائیا۔ پروردگار سانجھے یار پاربرہم پت پریشور شرع کٹ زنجیر، دین مذہب ذات پات اوچ نیچ لیکھا دے مکائیا۔ کوڑی کریا لوک مات کلجگ چار ورن اٹھاراں برن میٹ لکیر، صاحب سوامی انترجامی پورن برہم گیان درڑائیا۔ سرشٹی درشٹی اندروں بدل دے ضمیر، ضامن ہو کے دُھر دے رام ایکا نام دے سمجھائیا۔ جھگڑا رہے نہ غریب امیر، مانو ذاتی مل کے مانو وجے ودھائیا۔ من واسنا رہے نہ کھئے دلگیر، جگت ترشنا ممتا موہ نہ کھئے ستائیا۔ کریا کر شاہ پاتشاہ بے نظیر، اباشی کرتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرے نام دی دس کے آئے تدبیر، طریقہ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی سمجھائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ کر کے آئے تعمیر، اٹھسٹھ تیرتھ تٹ جگت

وڈیائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت صاف پوتر پاک رہیا نہ کھئے نیر، ساچا سیر امرت جام مُکھ نہ کھئے چوائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا
 نیترووے شاہ حقیر، ساننک ست دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ جوٹھ جھوٹھ دہ دشا گھٹی جائے وپیر، سچ سچ میل نہ کھئے ملائیا۔
 جیواں جنتاں بدلے نہ کھئے تقدیر، طریقہ حق نہ کھئے سمجھائیا۔ جگ بدلنا پاربرہم پت پریشور تیرا کھیل قدیم، فُدرت دے مالک تیری
 کار چلی آئیا۔ سچ محل اٹل اُچ مینار وکھا عظیم، عالیشان بے مقام اپنا پڑدا دے اُٹھائیا۔ آگے رہے نہ تیرے نام دی کھئے تقسیم، ساچا
 نام اِکو دے دِرڑائیا۔ اپنا مارگ دس مہین، مات زمین اُتے آپ پرگنائیا۔ حُکمے اندر کر ترمیم، طرح طرح دے سمجھائیا۔ گر اوتار
 پیغمبر کہن پرہ تیرے اُتے ساٹوں یقین، یکے بعد دیگرے سارے سیس نوائیا۔ چار جگ تیرے سیوک بن کے رہے ادھین، لوک
 مات بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ کوڑی کِریا دے ہر، ستجگ ساچا اک اُچائیا۔ گر
 اوتار پیغمبر کہن پرہو ساڈی چرن کول نمستے، سجدہ کر کے سیس جھکائیا۔ کھیل ویکھیئے پُرکھ سمرتھ دے، جگ چوکڑی ساڈی آسا
 چلی آئیا۔ ساچا مارگ صاحب سوامی اِکو دس دے، وشن برہما شو دیوت سر برہمنڈ کھنڈ اِکو اِشٹ منائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن
 خوشیاں وچ ویکھیئے ہس دے، کھتری براہمن شودر ویش دیرگھ روگ نہ کھئے ستائیا۔ پڑدے لاه اپنی اکئی آگھ دے، نج نیترووے
 نین کر رُشنائیا۔ سنت سہیلے بھگت جن تینوں لوک مات لبھدے، چار کُنٹ دہ دشا ویکھن تھاوں تھائیا۔ بنا تیری کِریا پُرکھ اکال دین
 دیال تیرے در مول نہ سجدے، ساچا گھر نظر کیسے نہ آئیا۔ مہروان محبوب ہو کے کلجگ کوڑی کِریا مات وچوں کڈھدے، دھرنی
 دھرت دھول اُپر رہن نہ کھئے نہ پائیا۔ لیکھے مُکا کے رہنے اڈ دے، آتم پر ماتم میلا لے کرائیا۔ جگت وکار مُکا دے جگ دے، جاگرت
 جوت کر رُشنائیا۔ جھگڑے رہن نہ ترے گن مایا ترشنا آگ دے، ترکھا کوڑی دے بُجھائیا۔ نام پیالے پیا اکئی مدھ دے، سچ
 خُماری اک چڑھائیا۔ درس کرا کایا کچے والے حج دے، حضرت پیغمبر رسول معقول اِکو نظری آئیا۔ راگ سنا اپنے اکئی ند دے، رسنا
 جہوا بتی دند بولن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ دھرم نشانے چار کُنٹ دہ دشا گڈ دے، واحد خُدا گاڈ رام اللہ واپگر توں ہی نظری آئیا۔
 لیکھے رہن نہ دیناں مذہباں والی حد دے، حدود محدود اِکو اک وکھائیا۔ جتھے آتم پر ماتم پریم پریتی پرتی ناتے بجھدے، بھجن بندگی
 اِکو دے سمجھائیا۔ نام نگارے ہوون وجدے، تریا پد توں آگے کر پڑھائیا۔ جتھے سنت سہیلے نرگن جوت وچ مل کے سجدے، ناتا

تتاں والا ٹڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گر اوتار پیغمبر در ٹھانڈے بیٹھے سیس نوئیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہہ ویکھ دین دنی دا رستہ، کلجگ بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ ساچا کھیڑا تن مندر دے کسے نہ وسدا، وصل یار حق محبوب سچ نہ کھئے کھائیا۔ من واسنا جگت جہان پھرے نسدا، بدھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ مایا ممتا موہ وکار وچ تپدا، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ مانس جنم ہویا ککھ دا، انت قیمت نہ کھئے چکائیا۔ ابناشی کرتے اکو مارگ دس سچ دا، سچ ساجن ہو کے دے سمجھائیا۔ لیکھا مُکا دے ابلن والی رت دا، اگنی تت نہ کھئے جلائییا۔ جھگڑا رہے نہ مایا ڈسنی سپ دا، ست سرُپ اپنا دے وکھائیا۔ حصہ رہے نہ تیرے جپ دا، نام ڈھولا گیت کلمہ اکو اک سرشٹ سبائی دینا درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل کر حقیقت حق دا، حاکم ہو کے دھر فرمانا اک سنائیا۔ گرو اوتار پیغمبر کہن پرہہ سادھی اتم ہوئی بس، شاستر سمرت وید پُران کھانی بانی گیتا گیان انجیل قرآن بستیاں وچ بتھ بیٹھے مکھ چھپائیا۔ اکھراں والے نام دا چلے کوئی نہ وس، اللہ رام واپگرُو کرشن کہہ کے سارے پاپ رہے کھائیا۔ کایا مندر اندر دے کوئی نہ سچ، جوٹھ جھوٹھ بھرم بھلی جگت لوکائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت کرپا کر پُرکھ سمرتھ، پروردگار سانجھے یار ٹھانڈے دربار تیرے آگے عرض سنائیا۔ ست ستواد شبد اناد برہم برہماد مارگ دس ہر پردے اندر وس، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ سنت سہیلے گرمکھ ہرجن ہر بھگت سنت پیارے کر اکھ، صوفی فقیر اپنے انگ لگائیا۔ تُوں میرا میں تیرا اتم پرما تم پارہم ناتا جوڑ سچ، ساچا مارگ دین دنی اکو دے وکھائیا۔ بھاگ لگا ساڈھے تِن ہتھ کایا ماٹی کچ، کنچن گڑھ دے سہائیا۔ لوں لوں اندر جا رچ، ساڈھے تِن کروڑ تیرا ڈھولا گائیا۔ نام بھنڈارا وست امولک دے وتھ، واسطہ پا کے تیرے آگے منگ منگائیا۔ جس نُوں چار ورن اٹھاراں برن اکو رس وچ کہن جپ، اکھ وند نہ کھئے وندائیا۔ کوٹ جنم دے اتارے پپ، پنت پاپی پُنیت دے کرائیا۔ سنت سہیلے لوک مات لے رکھ، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک پُرکھ سمرتھ، وڈ وڈا نظری آئیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہہ جو جن تیری سرنی جائے ڈھٹھ، مستک ٹکا دھوڑی خاک رمائیا۔ اوہ سیدھا سچکھنڈ دوارے تیرے چرن کولاں جائے وس، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ نرگن نور کرنا جوت پرکاش، اندھ اندھیرا اندروں باہر کڈھائیا۔ پرما تم ہو کے اتم دینا ساتھ، سگلا سنگ وکھائیا۔ سو گرمکھ سجن میت پیارا ابناشی کرتے وسے تیرے پاس،

جگت وچھوڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ ٹوں داتا دانی سرب گنتاس، گنوتتا آدن انتا جگتا جگنتا نظری آئیا۔ ساچے منڈل نرگن نرگن پاربرہم ویکھے بن گوپی کاہن تیری راس، سچ دوارے بہہ کے خوشی منائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہہ ہوں سیوک تیرے داس، داسی داس روپ وٹائیا۔ صدی چوڈھویں انت آخیری ساڈی بینتی آرزو عرض من ارداس، عاجز ہو کے سیس جھکائیا۔ جن بھگتاں کر بند خلاص، بندی خانہ جنم مرن دینا مٹائیا۔ جو جن گرمکھ بن کے آگئے تیرے پاس، تنہاں دی پشت پناہ اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سچکھنڈ دوار کھڑنے خاص، درگاہ ساچی مقامے حق ڈیرہ دینا لائیا۔ کیوں پرہہو اہناں تیرے اُتے رکھیا وشواس، وشیاں والا گرو نہ کھئے منائیا۔ اہناں پوری کرنی آس، آسا منسا اپنے وچ سمائیا۔ مانس جنم کرنا رہ راس، چارے کھانی اندج جیرج اُتبیج سیتج لہنا دینا مکائیا۔ سچ دوارا بخشنا جتھے میل کبیر روداس، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہہو ساچا جوڑنا اکو نات، جن بھگتاں دینا دھر دا ساتھ، پنڈھ مکاؤنا پرتھی آکاش، نیج دوارے کرنا واس، جتھے نرمل جوت ہووے پرکاش، سورہ چند نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۱۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ سکھوت کور دے گرہ لدھیانہ *

پُرکھ اکال کہے سُنو پیغمبر گرو اوتار، نرگن نرور نراکار دئے درڑائیا۔ کھیلاں کھیل اگم اپار، جوتی شبدی دھار اپنا حُکم ورتائیا۔ لہنا دینا جانا جگ چوکڑی چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھاں تھاون تھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال دیواں ہلار، چوڈاں لوک چوڈاں طبق سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا دھرنی دھرت دھول پاواں سار، اُتر پورب پچھم دکھن پڑدا چُکاں چائیں چائیا۔ جو بھوکھتاں وچ لیکھتاں وچ ایشٹاں وچ کر کے آئے اظہار، ظاہر ظہور کراں رُشنائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی ہو اُجیار، جوتی ذات پُرکھ بدھاتا اپنی کل پرگٹائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ پاواں سار، مہاسارٹھی ہو کے اپنا رتھ چلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتار پیغمبر دھیج دھیج دھیر دلاسا ربیا دوائیا۔ گر اوتار پیغمبر، ساچی کرنی کار کماوانگا۔ سو پُرکھ نرنجن ہو کے اپنی کھیل رچاوانگا۔ ہر پُرکھ نرنجن ہو کے اپنی دھار پرگٹاوانگا۔ ایکنکار کھیل کر کرتار، قُدرت دا مالک ہو کے ویس وٹاوانگا۔ آد نرنجن ہو اُجیار، جوت نرنجن ڈگمگاوانگا۔ ابناشی کرتا ہو کے کھولان کواڑ، بھيو ابھیدا آپ

چُکاوانگا۔ سِری بھگوان ہو کے لیکھا جاناں جُگ چوکڑی چار، سِرِشٹی درِشٹی اپنا رنگ رنگاوانگا۔ پاربرہم برہم میلا میلے وچ سنسار، دُنیا کائنات اپنا گھر وساوانگا۔ وشن برہما شو دے ہُلا، آس نندرا سب دا بن اکھاں اکھ کھلاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کار کماوانگا۔ ساچی کرنی کار کماویگا۔ پُرکھ ابناشی کھیل کھلاویگا۔ نرگن سرگن ویس وٹاویگا۔ جوتی جامہ نظر کیسے نہ آویگا۔ شبدا ناد و جاویگا۔ برہم برہماد آپ سناویگا۔ چار جُگ دا پچھلا لیکھا کر کے یاد، پڑدا اوبلا آپ اٹھاویگا۔ کلجُگ کوڑی کِریا کر برباد، سَتجُگ ساچا راہ چلاویگا۔ تُوں میرا مین تیرا وجے اکو ناد، دھن آتمک رام الاویگا۔ صاحب ہو کے بھئے وِسباد، رُوپ انُوپ آپ پرگٹاویگا۔ سَتجُگ ساچے کھولے راز، رازق رحیم اپنی کار کماویگا۔ لکھ چوڑاسی وچوں پرکھ سادھ، سنت گُرمکھ گُرسکھ آپ اٹھاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل وچ برہمانڈ، پاربرہم برہم اپنا میلا آپ ملاویگا۔ ہر میلا میل ملاویگا۔ دین دیال دیا کماویگا۔ ورنان برنن ڈیرہ ڈھاویگا۔ ساچی سرنا اک رکھاویگا۔ جگت ترنا اک درساویگا۔ برنن پھرنن آپ کھلاویگا۔ ساچی پوڑھی چڑھنا آپ سکھاویگا۔ بن اکھاں درشن کرنا، سچکھنڈ دوارے پڑدا لاہویگا۔ تُوں میرا مین تیرا آتم پرما تم ساچا ڈھولا سب نے پڑھنا، دین دنی آپ سمجھاویگا۔ سَتجُگ ساچے تیرا گھاڑن ساچا گھڑنا، رُوپ انُوپ آپ درساویگا۔ جھکڑا مُکا کے ورنان برنن، اکو اپنا رنگ رنگاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا مارگ اک وکھاویگا۔ ساچا مارگ اکو لگیگا۔ نرگن دیپک جوت جگیگا۔ کلجُگ اندھ اندھیر بھجیگا۔ بھگت بھگوان ایکا در سجیگا۔ شبدا گتی ناد وجیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنت شہیلے لکھ چوڑاسی وچوں مہروان ہو محبوب باہر کڈھیگا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ شبدا دھار کران حق سوّمبر، جیو جنت من بُدھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ سرب کلا سمرتھ سوامی ہو پرتبہر، پاربرہم پت پرمیشور نظری آئیا۔ کر پرکاش اُپر امبر، زمیں خاکی خاکے سارے ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں دے کے دُھر دا اک انندن، اند آتما دیاں جڑائیا۔ آون جاون لکھ چوڑاسی جم کی پھاسی توڑ کے بندھن، بندگی اکو دیاں سمجھائیا۔ سچ دوار ایکنکار جیو جنت سادھ سنت سارے منگن، ایشٹ دیو پاربرہم سوامی پت پرمیشور ویکھ وکھائیا۔ جنم کرم دی تٹی پرتی ناتا گنڈھن، گہر گمبھیر بے نظیر دُھر دا میلا لئے

ملائیا۔ تُوں میرا مین تیرا آتم پر ماتم پار برہم برہم سُنائے ساچا چھندن، اکھڑ وکھڑ اک پڑھائیا۔ دین دِیال ٹھا کر سوامی سرب جیاں ہو
 بخشندن، بخشش رحمت رحیم سرگن نرگن اپنی مہر نظر اٹھائیا۔ ستجگ ساچا نام گن ندھان نرویر ہو کے آئے ونڈن، گھٹ گرہ بھیتر
 مندر اندر انتر سب دے دئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیر سنگھ وشنو بھگوان، چرن دھوڑی ساچا ٹکا لائے دُھر دا چندن، کلجگ کوڑی وکھ رہن کھئے نہ پائیا۔

* ۱۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ لال سنگھ دے گرہ لدھیانہ *

پُرکھ اکال کہے مین اپنا حُکم ورتاوانگا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء، دھرنی دھرت دھول سمجھاوانگا۔ جوت سرُپی آپے ہو، لکھ
 چوراسی پھول پھولاوانگا۔ کلجگ کوڑی کِریا نالوں کر نرموہ، مُحبّت اپنے نال جڑاوانگا۔ منوا کر نہ سکے دھروہ، گرُمکھ گُرسکھ آپ
 جگاوانگا۔ آتم پر ماتم نرگن نرگن جئے چھوہ، شالا اپنا رنگ رنگاوانگا۔ جس کھیل توں جانے نہ کو، سو کرنی دا کرتا ہو کے آپ
 کراوانگا۔ سچ پرکاش کر کے لو، لوک پرلوک پڑدا لاہوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا
 حُکم اک اُجواوانگا۔ ساچا حُکم اک پرگٹاویگا۔ پر پُرکھ پر ماتم کھیل کھلاویگا۔ بھیو ابھیدا ظاہر باطن آپ چکاویگا۔ کلجگ میٹ
 اندھیری راتن، دُھر دا ساچا چند چمکاوےگا۔ جن بھگتاں نیج گھر کر کے واسن، گرہ مندر سوہیا پاوےگا۔ ساچا نور کر پرکاشن، جوتی
 جوت ڈگمگاوےگا۔ چار ورن اکو دس پرہاتن، پرہاتی اپنا کھیل کھلاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں بن
 کے ساچا ساجن، سجن شہیلے پار کراویگا۔ سجن شہیلا پار لائیکا۔ دیناں بندھپ کھوج کھوجائیکا۔ جنم جنم اتار کے بوجھ، سمجھ
 سوجھ سوچ اپنی اک سمجھائےگا۔ بالک آنجانے چک کے گود، دُھر دی گودی آپ اٹھائیکا۔ من واسنا پردا سودھ، سُدھاسر وچ
 اشنان اک کرائیکا۔ نام ندھانا دے کے بودھ، بُدھی دا پڑدا آپ چکائیکا۔ تُوں میرا مین تیرا دس کے ساچا جوگ، جُگتی اپنے ہتھ
 رکھائیکا۔ جنم کرم دا رہن نہ دیوے روگ، چنتا سوگ غم مٹائیکا۔ جن بھگتاں میلا کر کے دُھر سنجوگ، جوڑا دُھر دا آپ

جڑائیکا۔ جتھے کوئی نہ سکے پہنچ، گرسکھ سہیلے آپ بہائیکا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چرن کول دس کے ساچی موج، مجلس محبوب ہو کے مرشد مرید اپنی اک وکھائیکا۔

* ۱۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ بھجن سنگھ دے گرہ اچا پنڈ سنیت *

ستجگ ساچے، ساچا نام ہوئے پرویش، کایا مندر اندر ڈیرہ لائیا۔ جن بھگتاں کولوں چھڈائے لوک مات پردیس، دیش ڈھر دا دئے وکھائیا۔ جس گھر سنت سہیلے رہندے ہمیش، سچ دوارے سوہا پائیا۔ تیس گرہ دسے کرنی حق آدیس، سپس جگدیش کو جھکائیا۔ آگے رہے کھئے نہ لیکھ، پچھلا لیکھا دئے بدلایا۔ نام ندھانا دیندا رہے سندیش، بن اکھراں اکھر سمجھائیا۔ نرگن ہو کے کدا رہے بیت، پریم پریت نرگن آپ ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سنائیا۔ ستجگ ساچے، جن بھگتاں نام بھنڈارا دیوے انگنت، لیکھا گنت نہ کھئے گنائیا۔ دوسر آگے کرنی پئے نہ منت، بھکھاری ہو کے منگن کھئے نہ جائیا۔ جھگڑا کرے کوئی نہ نندک، دوت ڈشٹ نہ کھئے ستائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چرن کول بخشے اک سرنائیا۔ ستجگ ساچے، ساچے نام ہووے بہ گن، انگنت دئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں اندر لگائے رن جھن، بن تند ستار پلائییا۔ سچ پکار کایا مندر اندر لے سن، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست ساچا راہ پرگٹایا۔ ساچا راہ دسے ہر سوامی، سمرتھ ہتھ وڈیائیا۔ چار ورنان بخش اک نشانی، نشانہ دھرم دئے وکھائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن سنائے اپنی بانی، سو پُرکھ نرنجن ڈھولا گائیا۔ ساچے سنتاں دے کے پد نربانی، دھرم دوار دئے وکھائیا۔ امرت آتم بخش کے ٹھنڈا پانی، جگت ترشنا بھکھ مٹایا۔ آون جاون مکا کے چارے کھانی، خالص رنگ دئے رنگایا۔ منزل چاڑھ کے حق روحانی، آتم پرما تم میلا میلے سہج سُبھائیا۔ جن بھگتاں چرن پریتی لیکھے لاوے سچی قُربانی، قدام دی دھوڑ، قدیم دے وچھڑے پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے زمیں اسمانی، آسان مُشکل مُشکل آسان اپنے حکم وچ رکھائیا۔

* ۱۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ نرنجن سنگھ دے گرہ اُچی آبادی لدھیانہ * ❁

ستجگ کہے پرہہ ساچا نام ہووے کی، کرنی دے کرتے قدرت دے مالک دے سمجھائیا۔ کس بدھ لہنا دینا لیکھا جانیں لکھ
 چوراسی جی، جیو جنت سادھ سنت انتر کھوج کھوجائیا۔ کس بدھ لوک مات ست دھرم دی رکھاویں نیہہ، بیہو ابھیدا اچھل
 اچھیدا دئیں جنائیا۔ کلجگ لہنا دینا مکاویں ساڈھے تین ہتھہ سین، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ ستنام دا بیجیں اگئی بی، کس بدھ
 امرت برکھیں مینہہ، میکھلا تیرا نام نظری آئیا۔ سنت سہیلے بنا کے پتر دھی، نانا آتم پرمام جوڑ جڑائیا۔ چار گنٹ دہ دشا سچ دوارا
 کریں وسیع، ورن برن ونڈ نہ کھئے نہ ونڈائیا۔ لکھ چوراسی وچوں سنت سہیلے کر بری، بندی خانہ دئیں تڑائیا۔ سچے گھر بار سہنجنی
 کریں گھڑی، سچ گھڑیال اکو اک وجائیا۔ تیرے پریم دی اگئی لگے جھڑی، بوند سواتی گھر گھر دئیں چوائیا۔ من واسنا کوڑی کریا
 جائے پھڑی، کون طریقے نیکن نیکنے اپنی کار کھائیا۔ کوڑی کریا جگت مایا ممتا جاوے سڑی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، بیہو اگلا دیں درسائیا۔ ستجگ کہے پرہہ تیرے نام دا سہنجنا ہووے کس بدھ وقت، چار جگ دا لیکھا
 کوہیں مکائیا۔ کس بدھ مارگ لاویں دین دنی وچ جگت، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ سنت سہیلے اٹھاویں کس بدھ بھگت، بھگون
 ہو کے دے سمجھائیا۔ کون دھار توری جوت ہووے تیری شکت، ستجگ وچوں اصلیت دئیں وکھائیا۔ مانو ذاتی وچ رہن نہ دیویں
 فرق، فریق رفیق اکوں رنگ رنگائیا۔ تیرا حکم سندیشہ سنے چاروں طرف، گنٹ دشا خالی رہن کھئے نہ پائیا۔ تیرے نام دی مہما
 صفت کرے اکو حرف، بہت حرؤف ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت کس بدھ لکھ چوراسی کریں پرکھ، گھٹ نواسی
 گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیا۔ غریب نہانیاں کوجھیاں کھلیاں اُپر کریں اپنا ترس، رحمت وچ اپنا رحم کھائیا۔ جوتی جامہ دھار لوک مات آویں
 پرت، پت پریشور اپنا پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیغمبران پوری کریں شرط، شرع دا شریعت والا لیکھا دئیں مکائیا۔ ساچا کھیل دو
 جہاناں کریں ندھڑک، چوڈاں لوک چوڈاں طبق چوڈاں ودیا سیس جگدیش اک جھکائیا۔ بیہو ابھیدا کس بدھ کھلاویں عرش فرش،
 زمیں اسماناں کس بدھ پڑدا آپ اٹھائیا۔ کس بدھ لہنا دینا پورب جاناں سب دا پورا کریں قرض، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ستجگ ساچا در ساچے منگ منگائیا۔ ستجگ ساچا کہے پرہہ کس بدھ مات ہوئیوں پرگٹ، مینوں

سچ دے درڑائیا۔ تیرا نام ویکھاں ہر گھٹ، گھٹ گھٹ تیرا نور ہووے رُشنائیا۔ سہج سُبھاؤ سمرتھ سوامی اپنا بھیو دس، پڑدا اوہلا دے اٹھائیا۔ تیری آتم کِس بدھ ہووے تیرے وس، واسطہ تیرے نال جڑائیا۔ نیج نیتر سب دی کھلی رہے اکھ، لوچن نیں پلک نہ کھئے بدلائیا۔ نرگن نرویر نراکار کِس دھاروں آویں وت، بے وطن ہو کے وطن لوک مات دئیں سہائیا۔ بھیو ابھیدا دس سِری بھگوان دُھر دے کھلاپت، پت پرمیشور دیا کھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا کِس دوارے آتم پرماتم مل کے اک دُوچے دا کرن جس، صفتاں وچ صفتی ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سرب کلا سمرتھ سب کچھ تیرے ہتھ، دا تے دانی داتار ہو کے دینا جنائیا۔ ستجگ ساچا کہے پرہہ کِس بدھ میرے نام دا وجے ڈنکا، نال تیری ہووے شنوائیا۔ پڑدا کھلے اندروں جیواں جنتا، جاگرت جوت ہووے رُشنائیا۔ گرھ تئے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ کِس بدھ نرگن سرگن بودھ اگادھا بنیں پنڈتا، ودیا توں باہر کریں پڑھائیا۔ چار گنٹ ہووے تیری منتا، منتاں وچ ویکھاں سرب لوکائیا۔ پھرے دروبی ساچی سمتا، سمرن اکو تُوں بی تُوں نظری آئیا۔ سچ دوارے ایکنکارے کِس بدھ ساچی پرگٹ ہووے ہمتا، جورو زر لیکھا دئیں مکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ ستجگ ساچا کہے پرہہ کِس بدھ لکھ چوراسی ہردے وسیں، ہر ہردا پھول پھولائیا۔ کِس بدھ نام ندھانا دسین، دہ دشا کریں پڑھائیا۔ کِس بدھ آتم پرماتم ہو کے وسیں، ہستی وچوں ہستی دئیں بدلائیا۔ کِس بدھ ساچا درس کرائیں نیج اکھیں، آخر اپنا میل ملائیا۔ کِس بدھ جن بھگتاں لوک مات پت رکھیں، پت پرمیشور ہو کے ہوویں سہائیا۔ کِس بدھ گر اوتاراں پیغمبران پورے کریں چار جگ دے پئے، آگے لیکھا نہ کھئے بنائیا۔ کِس بدھ ساچا نام وکاویں اکو ہئے، جن بھگت ونجارے چاروں گنٹ لئیں اٹھائیا۔ کِس بدھ کلجگ کوڑی کِریا میٹیں رتے، جھگڑا رہے نہ سریشٹ سبائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کِس بدھ سچکھنڈ دوارے بھگت ویکھیں سچے، ست سچ اپنے نال ملائیا۔

* ۲۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ مل سنگھ دے گرہ پنڈ رجیوالا ضلع فروزپور * *

ست کہے کھیل ویکھی سچکھنڈ نہچل دھام اٹل دی، نرگن نرویر نراکار سوہیا پائیا۔ دپیک جوت اگمی بلدی، پرم پُرکھ پرماتم
 ابناشی کرتا ڈگمگائیا۔ جس دی آد جگادی کھیل اچھل اچھل دی، جگ چوکڑی اپنا حُکم ورتائیا۔ نرگن سرگن نام سندیشہ شبہ
 گھلادی، گر اوتار پیغمبر جیو جنت سرب پڑھائیا۔ آتم دھار ہو کے لکھ چوڑاسی اندر رلدی، گھٹ گھٹ اندر اپنا آسن لائیا۔ دھار
 چلا کے جل تھل دی، ٹلے پربت سمنڈ ساگر اپنا حُکم ورتائیا۔ کھیل جانے کلجگ اتم کل دی، کل کاتی پھولے چائیں چائیا۔ دھر
 دے حُکم اندر بھانے والی بھاوی کدے نہ ٹلدی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، دھر دا حُکم اک سمجھائیا۔ ست کہے میں ویکھیا سچ دوارے ست سنتوکھ، در ٹھانڈا اکو نظری آئیا۔ جتھے گر اوتار
 پیغمبر منگے کوئی نہ موکھ، مایا ممتا موہ نہ کھئے ہلکائیا۔ ہوئے ہنگنا چنتا غم ہرکھ کھئے نہ روگ، آلس بندرا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جگت
 واسنا بھوگے کوئی نہ بھوگ، ت ت وجود سوہیا کھئے نہ پائیا۔ کھیڑا دسے نہ کوئی چوڑاں لوک، چوڑاں طبق ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکھراں
 والا تتاں والا صفتاں والا پڑھے نہ کھئے سلوک، رسنا جہوا بتی دند جگت ویدیا نہ کھئے شنوائیا۔ جگت دوارے چھپر چھن نظر آئے نہ
 کوئی کوٹ، قلعہ گڑھ بنک دوار نہ کھئے وڈیائیا۔ اک اکلا ایکنکار کرے پرکاش نرمل جوت، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی
 ڈیرہ لائیا۔ جس دی ایتھے اوتھے دو جہاناں نہ کوئی ورن گوت، دین مذہب ذات پات شرع شریعت نہ کھئے جنائیا۔ جس نوں بُدھی
 والی سمجھ نہ سکے سوچ، مانس منوآ بھو کھئے نہ آئیا۔ سو سوامی انترجامی اپنا دیونہارا آد جگادی جگ چوکڑی حق سلوک، نام
 نریشا اکو اک سنائیا۔ آتم پرماتم دھار ہو کے ہووے موہت، مُحبّت وچ محبوب اپنا میل ملائیا۔ نام خُماری اندر کرے مدہوش،
 دھر دا جام حقیقی آب حیات اک وکھائیا۔ جگ چوکڑی نرگن ہو کے ست دوارے جو رہیا خاموش، سرگن لوک مات حُکم
 سندیشہ جگت سنائیا۔ ستجگ ترینا دواپر کلجگ گر اوتار پیغمبر جس دی رکھ کے گئے اوٹ، بن اکھاں اکھ کھلائیا۔ سو پُرکھ
 اکالا دین دیا لا کلجگ انت سیری بھگونت گیا پہنچ، دُور دُراڈا نیرن نیرا اپنا پنڈھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ نر نریشا اگمی شبہ جنائیا۔ ست کہے میں سچکھنڈ تکیا ایکنکار اوہ، جس دی اُستت شاستر

سمرت وید پُراں رہے سد گائیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر دیندے گئے سو، سو سوامی سدا نہکامی انترجامی اپنی کھیل کھلائی۔ جو آد جگاد جگ چوکرئی نرگن سرگن ہو، نام ہوکا سچ سلوکا راگان ناداں شبدان وچ سنائیا۔ جس نوں اندر باہر گیت ظاہر کوئی نہ سکے جوہ، بے انت کہہ کے سارے گئے گائیا۔ جس دا نور اُجالا برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآں زمیں اسماناں کرے لو، جوت پرکاشی گھٹ نواسی پاربرہم برہم اپنا کھیل وکھائیا۔ سو دین دیا لا ہو کرپالا کلجگ انت سِری بھگونت جن بھگتاں دیون آیا دھر دا ڈھوآ ڈھو، نام اکما مات پت کیسے نہ جما، وست اموک آپ ورتائیا۔ حُکے اندر شبدی دھار دین دُنی نالوں کر نرموہ، مُحبّت وچ محبوب سچ ثبوت اپنا اک جنائیا۔ کوڑی کیریا مایا ممتا من واسنا اندر رہن نہ دیوے گروہ، گرو گُردیو گر ستگر اپنا حُکم سمجھائیا۔ نرگن ہو کے نرگن آتم نال جائے چھوہ، شاہ شہانہ سِری بھگوانا اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھکت سہیلے اپنے رنگ رنگائیا۔ ست کہے میں سچکھنڈ دوارے تکیا گہر گمبھیر، گور بن اور نظر کھئے نہ آئیا۔ جو نظراں توں پرے بے نظیر، جس دا نظام دو جہان حُکم منائیا۔ جگت نیتراں وچ رکھی نہ جائے کیسے تصویر، تصور کر نہ کھئے درڑائیا۔ جو منزل چوٹی چڑھ کے بیٹھا اخیر، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جو شرع دی توڑنہارا زنجیر، لاشریک جلوہ گر نور خُدائیا۔ جس دے انتر حق توفیق، طوبی طوبی کرے لوکائیا۔ جو گر اوتار پیغمبراں اپنے نام دی دیوے رسید، سندیشے حُکمی سچ سنائیا۔ جگ چوکرئی سب دی آسا منسا پوری کرے اُمید، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ جس دی چار جگ دے شاستر کرن تمہید، اکھراں والے علم صفتاں وچ صلاحیا۔ جس دا جلوہ بن اکھاں توں نظری آئے دید، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جس دا حُکم سب نوں منٹا پئے شدید، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ست کہے میں سچکھنڈ دوارے تکیا اوہ بھگوان، جس نوں بھگون کہہ کے سارے گائیا۔ جس دا ست ست نشان، ست ستوادی اپنا کھیل کھلائی۔ جگ چوکرئی سب نوں دیونہارا دان، وشن برہما شو بیٹھے سیس نوئیا۔ گر اوتار پیغمبر چرن کول کرن دھیان، دھوڑی مستک ٹکا لا کے خوشی منائیا۔ نام سندیشے شبدی دیندا رہے پیغام، کلمہ کائنات پڑھائیا۔ نت نوت بدلدا رہے ودھان، ویدا دا بل رہے نہ رائیا۔ دسدا رہے اپنا پرنام، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ پرگٹاؤندا رہے دھرم ایمان، شرع بندسیاں والی ونڈ ونڈائیا۔ انت کنت بھگونت کرے کھیل مہان، جس نوں

سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ جس دا اشاریاں وچ دے کے گئے نشان، بھوکھتاں وچ ڈھولے گائیا۔ سو پُرکھ اکال ہو کے مہروان، دُھر سندیشہ اک جنائیا۔ کلجگ کورّی کِریا میٹے وچ جہان، چار کُنٹ دہ دِشا اِکو حُکم دئے سُنائیا۔ سَتجگ ساچا ہووے پردھان، پردھانگی اِکو ہتھ وکھائیا۔ سب نوں مَننا پئے اِکو رام، اِکو کابن دُھر دا نظری آئیا۔ اِکو کرنی پئے پرنام، بندنا اِکو اک سمجھائیا۔ اِکو نغمہ دسے کلام، کائنات اِکو کرے پڑھائیا۔ اِکو مذہب دین اسلام، اِکو اسم دئے جنائیا۔ اتم پر ماتم پر ماتم اتم سب نوں دئے گیان، اگیان اندھیرا دئے چُکائیا۔ جھگڑا رہے نہ انجیل قرآن، لیکھا مکے وید پُران، کھانی بانی ہر کا نام ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ مانو ذاتی اندر اِکو دسے سرب زبان، نعرہ اِکو حق سُنائیا۔ اِکو روپ جگت انسان، پنج تت مل کے سوہیا پائیا۔ اِکو اِشٹ دیو سِری بھگوان، سچکھنڈ نواسی نظری آئیا۔ اِکو مندر مسجد حق مقام، گرو دوارا کایا کعبہ سوہیا پائیا۔ جتھے دِپیک جوت جگے مہان، دوس رین ہووے رُشنائیا۔ شبد اگئی وجے دُھنکان، دُھن اتمک راگ الاہیا۔ ساچا جھلے دھرم نشان، کورّ کُریارا نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اِبناشی ہو مہروان، گھر وچ گھر دئے وڈیائیا۔ پر ماتم اتم میلا ہووے وچ جہان، جہالت کورّی دئے مُکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا پاربرہم برہم ڈھولا مل کے گان، سچ دوار اِیکنکار اِکو نعرہ دئے سُنائیا۔ جھگڑا مکے زمیں اسمان، سچکھنڈ دوارے ملے بھگت بھگوان، دوجا در نظر کھئے نہ آئیا۔ سو کلجگ انت دیون آیا دان، داتا دانی ہو کے دیا کھائیا۔ ست دوارے گرمکھ ساچے سنت کر پروان، پر م پُرکھ پر ماتم اتم اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، بھگت سہیلے ویکھے آن، جگ چوکڑی وچھڑے وچ جہان، بکھڑے بکھڑے اپنے نال ملائیا۔

* ۲۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ کپور سنگھ براڑ دے گرہ موگا ضلع فروزپور * ❀

شبدی شبد جو لوڑے درس، بن اگھاں دھیان لگائیا۔ مہروان محبوب کرے ترس، پاربرہم پت پریشور اپنی دیا کھائیا۔ نام ندھانا میگھ دیوے برس، بوند سوانتی کھلاپاتی مکھ چوائیا۔ جنم جنم دی میٹے حرص، کرم کرم دا لیکھ مُکائیا۔ من منسا رہے کوئی نہ بھٹک، ترشنا ترکھا دئے گوائیا۔ نظری آوے نرگن دھار پرت، پت پریشور بے پرواہیا۔ جس دی یاد وچ بتالی پیتے برس، چار دو

انک جوڑ (جڑائیا)۔ سو سوامی انترجامی چار جگ لہنا دیوے قرض، مقرؤض ویکھ وکھائیا۔ بنا ہتھاں سمرتھ مئے ڈھر دی عرض، خواہش بینتی ڈھر دی اپنی جھولی پائیا۔ پریم پیار ساچی دھار ویکھے درد، دین دُنی ناتا نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا درس، نؤر نؤرانہ نؤر کر رُشنائیا۔ ساچے درس دی جو رکھے لوڑ، لوڑیندا ساچن نظری آئیا۔ جگ جنم دے وچھڑے لئے جوڑ، جوڑی آتم پرما تم لئے بنائیا۔ کر پرکاش اندھیرے گھور، کایا مندر اندر نرگن نؤر کرے رُشنائیا۔ جھگڑا رہے نہ پنج چور، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ کھئے ہلکائیا۔ سُرتی شبد بھے ڈور، سچ سوامی انترجامی پڑدا دئے اُٹھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا لیکھا رہے نہ تور مور، ادویت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نرگن نرگن سرگن دھار سدا رہے کول، گھر وچ گھر گرہ وچ گرہ مندر اندر بیٹھا سوبھا پائیا۔ منؤآ نہ پاوے شور، چار کُنٹ دہ دشا نہ اُٹھ اُٹھ دھائیا۔ ساچا درس عکس بنا نہیں کوئی ہور، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا درس، داستان پچھلی ویکھ وکھائیا۔ ساچا درس جو جن منگے، انتر انتر دھیان لگائیا۔ ستگر شبد اگتی چولا رنگے، انڈٹھڑا رنگ چڑھائیا۔ جنم جنم دا لیکھا گنڈھے، ٹئی جوڑ توڑ نیہائیا۔ نام بھنڈارا کایا مندر اندر چڑھ کے سچ دوارے ونڈے، جگت واشنا نیڑ نہ کھئے رکھائیا۔ نرگن دھار نرؤیر نراکار نرناکار دیوے آتم پرما تم پرمانندے، نجانند رس اپنا اک درسائیا۔ سچ پدارتھ سو مالک خالق پرتپالک ہو کے ونڈے، پروردگار سانجھا یار اپنی دیا کھائیا۔ درس اندر کر دیوانے بندے، گھر پرکاش اگتی نوری چندے، جلوہ نؤر دئے چمکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، درس وچ درس دیدار منگے، بنا درس حرص جگت نہ کھئے مکائیا۔ سچ درس دی جس رکھی تانگھ، من واسنا نال نہ کھئے رکھائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی سوانگی اپنا بدل کے سوانگ، تئوآ اپنا کھیل کرائیا۔ کایا مندر اندر ساچے کعبوڑ کے دیوے اگتی بانگ، بن رسنا جہوا بئی دند دئے سُنائیا۔ پورب جنم دی آسا منسا پوری کر کے تانگھ، ترشنا ترکھا جگت دئے بُجھائیا۔ مایا ممتا پوہ نہ سکے اگنی آگ، ترے گن لیکھا دئے چُکائیا۔ درس اندر ستگر گرسکھ سارے جاون جاگ، سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا اکو جہا ویراگ، ویری وچ نہ کھئے ٹکائیا۔ ساچا سماں سہاونا سمبل وچ صیاد، شبد اگتی وجے ناد، دُھن تریا پد توں آگے دئے سُنائیا۔ سنت سجن مل کے بن درس درس اگتا کھولن راز، جس وچ جگ نیتر کم کسے نہ آئیا۔ منزل بمنزل مقصودے حق مقارے تعریف اُس واحد، خُدا

نخاستا حق نے میلا دتا ملائیا۔ سنت سجن صوفی سدا آزاد، شرع دا بندھن نہ کوئی رکھائیا۔ بنا حق توں حقیقی سُنے کھئے نہ آواز، بنا رمز توں جانن نہ کھئے راز، سدا ادا نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، درس وچ درس دیوے سواد، جس درس دا رسنا چپ نہ سکے جاپ، اجپا جاپ توں پرے جس دا پرتاپ، تپاں بناں وچ ہتھ کدے نہ آئیا۔ ساچے درس دی سدا پیاس، سنت ساجن اکو اک آس رکھائیا۔ ملے میل سرب گنتاس، مالک خالق بے پرواہیا۔ ساچے منڈل وکھاوے راس، بن گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ تن جوت کرے پرکاش، اندھ اندھیر گوائیا۔ شبد اگمی سُنائے راگ، سوہنا سُہاونا سماں مل گیا آج، میکھلا اپنی خوشی رہیا وکھائیا۔ درشن اندر درس دا سواد، سواد اندر سرب دا جواب، جواب اندر سوال سوال اندر حال حال اندر دیال احوال سب دا ویکھ وکھائیا۔ جیوندیاں مریاں سب دا ویکھ پڑدا، پڑدے اوپلے رہن کھئے نہ پائیا۔ جو ستگر شبد اندر دھار ہو کے چڑھا، محل اٹل پھولے تھائوں تھائیا۔ سچ دوارے حقیقی آپ کھڑدا، نرگن سرگن اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ لہنا دینا جانے گھر وچ گھر دا، گھر وچ بیٹھا بے پرواہیا۔ جس دے بنا کاج نہیں کسے دا سردا، سادھ سنت جیو جنت بیٹھے دھیان لگائیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت نام شبد سندیشے گھلدا، گر اوتار پیغمبران کر پڑھائیا۔ اوہ لیکھا جانے گھڑی گھڑی پل پل دا، پاربرہم پت پرمیشور اپنی کھیل کھلائییا۔ دھن بھاگ دہاڑا آج دا، جس گرہ ایک ایک نال سجدا، نگارہ نام والا وچدا، تال جگت نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے سچ دا، سچ دوارے سوہا پائیا۔

* ۲۳ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ پنڈ ناتھیوال ضلع فروزپور مالوا سنگت *

ستجگ ساچے، اٹھ کے ویکھ، پُرکھ اکالا دین دیالا بھیو ابھید دئے کھلائییا۔ جس دا جگ چوکڑی آد جگادی کھیل انیک، بہہ بہاتی دوس راتی اپنا حکم ورتائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی بخشنہارا ساچی ٹیک، دُھر دا مالک سریشٹی دا خالق اپنی دیا کھائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی نام ندھانا دھرے ایک، ایکنکارا ہر نرنکارا دیوے مان وڈیائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت

بھگت بھگونت لئے پیکھ، پاربرہم پت پریشور پڑدا اوہلا آپ چکائیا۔ نام ندھانا سِری بھگوانا دو جہاناں دیوے اگما سندیش، ست ستوادى دُھر دا ڈھولا سوبلا اک سمجھائیا۔ نرگن نرور نرکار ہو کے لکھ تیرا لیکھ، جگت کاتب کائنات سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ چرن کول دوارے در ٹھانڈے لئے ویکھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ صاحب سوامی سچ اپنا رنگ رنگائیا۔ ستجگ ساچے، اٹھ ویکھ تک، تقدیر تیری دیاں بدلائیا۔ مقامے حق کھیل کراں حقو حق، حقیقت اگلی دیاں سمجھائیا۔ وست امولک دے کے نام سچ، ست ستوادى ہو کے کراں اک پڑھائیا۔ بھاگ لگاؤنا کایا ماٹی کیچ، کنچن گڑھ ساڈھے تن ہتھ دیاں بنائیا۔ پریم پریتی اندر لوں اندر لوں اندر جانا رچ، رچنا تیری دینی وکھائیا۔ پرگٹ ہو ہر گھٹ انتر اچے اکو برہم مت، برہم ودیا دینی سمجھائیا۔ نار نار نہ ابلے رت، رتن امولک ہیرے گرمکھ لینے بنائیا۔ تیری لجا رکھ پت، پت پریشور اپنا حکم آپ سُنائیا۔ سنت سہیلا گرو گرو چیلا کوئی رہن نہیں دینا وکھ، وکھرا گھر نہ کھئے وسائیا۔ ساچے بھگتاں نج کھول کے اگھ، پرتکھ میرا روپ دینا درسائیا۔ نرگن نور جوت ہووے پرکاش، اندھ اندھیرا دینا مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تیری پوری کرے منسا آس، آشا اپنے وچ سمائیا۔ ستجگ ساچے اٹھ کے ویکھ نظارہ، نیا نوکا اکو رہیا درسائیا۔ جس دا انت نہ پاراوارا، بے انت دُھر دا شبہ رہیا سُنائیا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبر کرن نمسکارا، سجدیاں وچ بیٹھے سیس جھکائیا۔ جس دے وشن برہما شو کھڑے بھکھارا، در درویش اکو الکھ جگائیا۔ سو کھیل کرے وچ سنسارا، مہاسارتھی ہو کے اپنا پھیرا پائیا۔ جس دا لیکھا لکھ نہ کھئے لکھارا، کاتب ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ سو ونج کرائے بن ونجارا، ساچا ہت رہیا چلائییا۔ تون میرا میں تیرا آتم پرما تم دس کے سچ جیکارا، جے جے کار برہمنڈ کھنڈ رہیا سُنائیا۔ کرنی دا کرتا قدرت دا مالک اپنا حکم ورتے سدا جگ چارا، جگ چوکری نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ ساچے، تیرا ساچا بن سہارا، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ستجگ ساچے، اٹھ ویکھ کھول اگھ، آخر دیاں جنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال ہو پرتکھ، پاربرہم اپنا پھیرا پائیا۔ ست دوارا کھول کے سچ، اکو نام رہیا سمجھائیا۔ مہروان محبوب ہو کے رکھے پت، پت پریشور دیوے مان وڈیائیا۔ آتم پرما تم مل کے گاؤنا سانجھا جس، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ سرشٹی درشٹی نالوں کر کے وکھ، ایشٹ گردیو سوامی اکو نظری آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، سے دا مالک ساچی کرنی کار کھائیا۔ سَتجُگ ساچے، اُٹھ ویکھ کر خیال، بن دلیلوں
 دلیل بنائیا۔ پرگٹ ہو کے پُرکھ اکال، اکل کل دھاری اپنی رچن آپے ویکھ وکھائیا۔ بھگت سہیلے گُرمکھ اُٹھا کے لال، لال گُلالا رنگ
 رہیا چڑھائیا۔ کوڑی کِرپا جگت توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں بھال، بھرم بھلیکھا رہیا مُکائیا۔
 جھگڑا مُکا کے شاہ کنگال، اِکو گھر رہیا دسائیا۔ سَتجُگ تیری سچ دھرم دی سوہے سچّی دھرمسال، دھرم دوارا اِکو نظری آئیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، تیرا حل کرے سوال، خالی در نہ کھئے دُرکائیا۔ سَتجُگ ساچے، اُٹھ ویکھ اگّی ہستی،
 ہر ہر اِکو نظری آئیا۔ جس دی کھیل اگّے جس دی، صفتاں وچ صفت وڈیائیا۔ کہانی بانی اوسے دا نام جیدی، راگان ناداں وچ
 کرے شنوائیا۔ گر اوتار پیغمبر دھار اوسے دی آسا تکدی، تقویٰ اِکو اُتے رکھائیا۔ اوہ کھیل جانے اپنی سچ دی، ست سچ رہیا
 پرگٹائیا۔ سار پا کے گُرمکھاں دی اگھ دی، آخر اپنا میل ملائیا۔ جو آتم پرما تم نال پریم پریتی اندر وسدی، واسطہ اِکو نال جڑائیا۔
 اوہ انت اخیر سچکھنڈ دوارے جا کے ہسدی، ہستی اپنی لئے بدلائیا۔ سَتجُگ ساچے، ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ دی، سمیے وچوں
 سماں رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو
 بھگوان، آواز لگا کے اِکو الکھ دی، الکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ پڑدا رہیا اُٹھائیا۔

* ۲۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ بیبی ہرنس کور دے گرہ پنڈ سالب *

سَتجُگ ساچے، سُن اگّی ریت، چار جگ توں اگلی دیاں سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبران جیہڑا دسیا نہیں گیت، سو سوامی
 انترجامی ہو کے دیاں درڑائیا۔ زرگن زرگن بنا کے دھر دا ساچا میت، سرگن سرگن لیکھا دیاں چُکائیا۔ ایکا نام ندھانا شبدا اگّی دس
 سنگیت، کایا ماٹی ہر پردے اندر کراں صفائیا۔ جن بھگت سہیلے کر اتیت، ترے گن لیکھا دیاں مُکائیا۔ جھگڑا ہووے نہ مندر
 مسیت، کایا کعبہ اِکو دیاں وکھائیا۔ جس گھر بیٹھا رباں انڈیٹھ، جگ چوکڑی نظر کیسے نہ آئیا۔ جگ چوکڑی کوٹن گئے بیت،
 کھوجت کھوجت تھکی سرب لوکائیا۔ سَتجُگ تریتا دواپر کلجگ کردے گئے امید، آسا اپنی نال رکھائیا۔ صوفی سنت فقیر رکھدے گئے

اُدیک، ویلا وقت دئے گواہیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی لکھدی رہی تواریخ، تاریخ سب دی دیاں بدلائیا۔ اِکو نام ایکا کلمہ کراں بخشیش، بخشش دُھر دی رحمت آپ کھائیا۔ سرِشٹ سبائی من واسنا لوں جیت، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ بھيو کھلا کے ہست کیٹ، اُوچ نیچ اِکو رنگ رنگائیا۔ سَتجُگ ساچی دے ترتیب، چار ورن اٹھاراں برن طرح طرح سمجھائیا۔ پرہہ دا کھیل آد جُگاد سدا عجیب، عجب نرالا سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جھگڑا مُکا کے امیر غریب، غُربت کوڑی باہر کڈھائیا۔ درِشٹی اندر بدل دیواں سرب نصیب، لکھ چوڑاسی نسبت اپنے ہتھ رکھائیا۔ جن بھگتاں وسار ہو قریب، دُور دُراڈا پندھ نہ کھئے بنائیا۔ شبدي شبد کراں تاکيد، دُھر فرمانا اِک سمجھائیا۔ من واسنا رہے نہ کھئے غلیظ، پتت پُنیت دیاں بنائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا دساں حق تمیز، جگت متا کوڑ گوائیا۔ سچ دوارے دا بنا کے عزیز، گرُمکھ گرُسکھ گود اٹھائیا۔ سنت ادھارنا سدا ریجھ، جُگ چوڑی دُھر دی کار چلی آئیا۔ دھرم ست دا بیجنا بیج، پت ڈالی پھل پھلواری آپ مہکائیا۔ غفلت والی رہن نہیں دینی نیند، آس نندرا وچوں دین دُنی باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اِک سمجھائیا۔ سَتجُگ ساچے، گرُمکھ سنت سُہیلے بناواں بال سکھائی سِتر، جگت وڈیائیاں لوڑ رہے نہ رائیا۔ نرگن دھار نرنکار ہو کے کایا مندر اندر جاواں اُتر، اسمانی رُوحانی جسمانی کھیل اپنا حُکم ورتائیا۔ قول اقرار کیتا پورب کدے نہ جاواں مُکر، گر اوتار پیغمبران لہنا دینا جھولی پائیا۔ سنت سُہیلے سجن چُکاں کچھڑ، پھڑ بابوں گود اٹھائیا۔ لیکھا رہن نہ دیواں چار کُنٹ دہ دشا کیسے نُکر، نو ست پڑدا دیاں اٹھائیا۔ شیر شبدي ہو کے آیا بُکن، نام بھبک اِک لگائیا۔ سب دا لہنا دینا لیکھا آیا پُچھن، حساب کتاب سب دا پھول پھولائیا۔ جگت وکار کوڑ کُریار چندال آیا کُٹن، کلنکی نار رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے رنگ رنگائیا۔ سَتجُگ ساچے ایکا نام رنگ رنگیلا، رنگت اپنی دئے وکھائیا۔ چار ورن بنے سچ وسیلہ، اُجڑے کھیرے دئے وسائیا۔ بھگت بھگوان دا بنے اِک قبیلہ، کامل مُرشد ہو کے دیوے مان وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبران سچکھنڈ دوارا سنے سچ اپیلا، حُکمران ہو کے حُکمے اندر کرے شنوائیا۔ من واسنا بُدھی وچار، سادھ سنت دئے نہ کھئے دلایلا، جگت وديا نال نہ کھئے سمجھائیا۔ اکل کل دھاری جوت نرنکاری بن کے چھیل چھیلایلا، مالک خالق پرتیالک ہو کے پھیرا پائیا۔ سَتجُگ کلجُگ کلجُگ سَتجُگ دوہاں کرے تبدیلا، تبادلہ عادل اپنے

ہتھ رکھائیا۔ جس دا چار جُگ لکھیا نہیں کیسے ضمیمہ، صفتاں وچ صفت نہ کھوے وڈیائیا۔ سو حُکمے اندر حُکم کرے ترمییا، عالیشان
 عظیمیا اپنی کار کھائیا۔ لیکھا جان کے نر مدینا، پڑدا اوہلا دئے چُکائیا۔ پرگٹ ہو اُپر دھرتی خاک زمینا، ضامن رامن اپنی کار کھائیا۔
 ساچا نام سچکھنڈ دا سچ نمونہ، نویں جُگ دا نواں روپ بدلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن
 بھگت رہن نہ دیوے کوئی نام وہونہا، وہم سہم نال دُور کرائیا۔ ستجُگ ساچے سچے نام دی رکھنی تانگھ، جگت سیانپ کم کیسے نہ
 آئییا۔ مہروان ہو کے چاڑھے اگئی کانگ، کلجُگ کوڑی کِریا دئے رُڑھائیا۔ نرگن ہو کے سوانگی اپنا کرے سوانگ، اچھل اچھل اپنی
 کار کھائیا۔ جن بھگتاں بُجھا کے اگئی آگ، اگلا لیکھا دئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر،
 مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سُنوَنہارا اپنا راگ، ناد انادی آپ سُنائیا۔

* ۲۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ ناتھ وال ضلع فروزپور *

ستجُگ ساچے، چار ورن اٹھاراں برن ایکا بخشاں ٹیک، پُرکھ اکال دین دِیال ایشٹ دیو سوامی سب دا نظری آئییا۔ کلجُگ
 کوڑی کِریا من واسنا بدل کے بھیکھ، ست سچ دھرتی دھرت لوک مات دیاں پرگٹائیا۔ ایکا نام ندھانا سِری بھگوانا دس ویشیش،
 کوڑ وکار جگت ویشیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ مانو ذاتی کر کے بڈھ بیک، پاربرہم برہم پڑدا دیاں اٹھائیا۔ جگت واسنا ترے گن مایا لا
 نہ سکے سیک، کلجُگ اگئی آگ نہ کھوے جلائییا۔ کایا مندر اندر دُھر دے کعبے دے کے حق سنندیش، ناؤں نرنکارا اگم اپارا، اکو دیاں
 درڑائیا۔ جن بھگت سنت سُوپیلے کھڑ کے اپنے دیس، سچکھنڈ دوارے سہجے دیاں ٹکائیا۔ جتھے آتم پرما تم نرگن نرگن رہے کوئی نہ
 بہیت، بھید بھو اپنا اک درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا حُکم اک سُنائیا۔ ستجُگ
 ساچے ساچی دیوان اگئی وتھ، وست امولک جھولی پائییا۔ نام ندھان چلا کے رتھ، چار ورن اٹھاراں برن دین دُنی جگت سماج اکو راہ
 چلائییا۔ بودھ آگادھ شبد کہانی دس اکتھ، بڈھی توں پرے کران پڑھائیا۔ حقیقت وچوں سمجھا کے حق، حقوق سب دا جھولی

پائیا۔ جن بھگتاں نیج نیتر کھول کے اکھ، لوچن اپنے نال ملائیا۔ آتما پرماتما سانجھا کر کے جس، تون میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا دیاں
 درڑائیا۔ سچ جیکارا بول کے اک اکھ، اکھ اکھ اگوچر ہو کے پڑدا دیاں اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 ستجگ ساچے ساچی دیوے مت، برہم ودیا اک پڑھائیا۔ ستجگ ساچے، ساچے نام دی چڑھ رنگن، چار کنت دہ دشا اگو روپ
 نظری آئیا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن سنت سہیلا، بھگت دوچے در جائے نہ منگن، ٹھانڈا دربارا ایکنکارا اپنا اک وکھائیا۔ جس گرہ گر
 اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو کردے ڈنڈاوت بدن، سجدیاں وچ بیٹھے سیس نوائیا۔ پرکاش دے نہ کھئے سورہ چندن، نرگن جوت
 ہووے رُشنائیا۔ لکھ چوراسی جم کی پھاسی رہے کوئی نہ بندھن، بندی خانہ دیاں تڑائیا۔ ساچا رس دے کے پرمانندن، پرما تم ہو کے
 آتم اپنے وچ ملائیا۔ جگ چوکری دین دیال ٹھا کر سوامی پروردگار سانجھا یار ہو کے آوے تئی گنڈھن، جگ جنم دے وچھڑے
 گرمکھ اپنے نال ملائیا۔ نرگن نرویر نراکار جوت سرپ ساجن میت مرارا ہو کے آوے نال ہنڈھن، جگت آیو آرزو لہنا دینا دئے
 مکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل سورا سرنگن، ست ستوادی اپنی کار کھائیا۔ ستجگ ساچے، میرا
 منتر نام شبد چلے رُوحانی، در گھر ساچے وجے ودھائیا۔ لیکھا جانے پنج تت ماٹی خاکی جسمانی، جسم وجود پڑدا دئے اٹھائیا۔
 مہروان محبوب محبت وچ کرے مہروانی، محو اپنا کلمہ دُھر دا نغمہ دئے سنائیا۔ سچ پرکاش دُھر دا جلوہ دیوے اُپر اسمانی، برہمنڈ
 کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال پچھلا اگلا پندھ مکائیا۔ نو سو چرانوے چوکری جگ دا جھگڑا میٹے دیوانی، گر اوتار پیر پیغمبر شہادت
 حقیقی دینی بھگتائیا۔ جن بھگت ساچے سنت دینی پئے نہ کیسے قربانی، قائم مقام ہو کے اپنا حکم دئے ورتائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال اپنا
 سندیشہ جگ چوکری گر اوتار پیغمبران دیوے نہ کدے زبانی، قلم شاہی لیکھا کاغذ نال ونڈ ونڈائیا۔ سو پُرکھ سمرتھ اپنی مہما دے
 اکتھ کلجگ انت ہو پرگٹ، لیکھا جانے لکھ چوراسی جیو جنت گھٹ گھٹ، سادھ سنت بھگت بھگوت گرمکھ گرسکھ گر گر گر
 ستگر شبدی لہنا دینا سب دا دئے چکائیا۔

* ۲۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ مہر سنگھ دے گرہ پنڈ جگراؤں ضلع لدھیانہ * *

ستجگ ساچے، ساچے نام دا بخشے زور، سو پُرکھ نرنجن اپنی دیا کھائیا۔ ہر بن اور نہ دسے کوئی ہور، دو جہان برہمنڈ کھنڈ بیٹھن سیس نوائیا۔ کرے پرکاش اندھیرے گھور، چار کُنٹ دہ دشا نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ من واسنا کلجگ کوڑ۔ کیریا میٹے چور، تن ماٹی خاکی وجود رہن کھئے نہ پائیا۔ ہنکار وکار پاوے کھئے نہ شور، شرع دین مذہب ذات پات اوچ نیچ نہ کھئے لڑائیا۔ نرگن نرویر نراکار آتم پر ماتم پکڑے ڈور، لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت ویکھ وکھائیا۔ ست ستواد دی سب توں دسے سچی لوڑ، لوڑیندا سجن گھر گھر مل کے خوشی وکھائیا۔ جگ جنم دیاں وچھڑیاں سرتی شبدی ہووے جوڑ، جگت وچھوڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال جن بھگتاں بھگوان ہو کے جائے بہڑ، بہڑی دروہی کرے نہ کھئے لوکائیا۔ امرت میگھ سنج بھجائے اوڑ، ترشنا ترکھا مایا ممتا موہ چکائیا۔ سنت سہیلے گر چیلے ویکھے کر کے غور، گھر گمبھیر بے نظیر ماٹو ذاتی وچوں باہر کڈھائیا۔ مُحبت وچ محبُوب بدل دیوے تقدیر، تدبیر بے نظیر اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ تیرا ڈھر دا راہ، رہبر ہو کے دئے وکھا، لوک مات دھرنی دھرت دھول اُپر دئے وڈھائیا۔ ستجگ ساچے ساچا نام اِکو ہووے جبر، جابر ظلم دئے گوائیا۔ دو جہاناں بھبک لگا کے اگئی بے، سنگھ شیر وچے ودھائیا۔ کایا مندر اندر سب دی ویکھے مڑھی گور قبر، ماٹی خاکی پھولے تھائوں تھائیا۔ جن بھگتاں آسا منسا پوری کرے سدھر، جگت نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت ست ستوادی ہو کے کرے عدل، انصاف اپنا دئے سمجھائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیار وچ سنسار لوک مات جائے بدل، بدلا چکاوے بے پرواہیا۔ کوڑی کیریا جگت شرع ہووے قتل، نام کھنڈا وچ برہمنڈاں اِکو اک وکھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن سچ دوارا اِکو دسے پتن، پت پریشور بے پرواہ اپنا گرہ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ ساچے تیرا ست دوارا چرن کول دئے رکھائیا۔ ستجگ ساچے، ساچے نام دی اگئی ٹک، میرا تیرا بھو رہے نہ رائیا۔ پڑھن نال اُجل ہووے مکھ، رسنا جہوا ملے وڈھائیا۔ جنم مرن لکھ چوراسی آون جاون رہے کوئی نہ دکھ، جونی وچ نہ کھئے بھوائیا۔ آتم پر ماتم مل کے اُچے ساچا سُکھ، سُکھ ساگر گھر گمبھیر لیکھا دئے وکھائیا۔ بھگت سہیلے گرگمکھ گرسکھ بنا کے اپنے ست، اپرا دھی دُشت ڈراچاری ہنکاری

وکاری پار لنگھائیا۔ لیکھے لا کے مانس جنم منکھ، در گھر ساچے دیوے مان وڈیائیا۔ بھگون ہو کے جن بھگتاں گودی لئے چُک، چار کُنٹ دہ دشا ویکھے تهاؤں تھائیا۔ پڑدا اوہلا رہن نہ دیوے کوئی لک، سنمکھ ہو کے اپنی کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ ساچے تیرا مالک اک، خُدا خُدی نُون خادم دئے بنائیا۔ ستجگ ساچے، ساچے نام دا ہووے ہوکا حق، حقیقت اکو اک جنائیا۔ ورن برن ذات پات رہن دیوے کوئی نہ شک، مذہباں وچوں باہر کڈھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا سیوا کرے انتھک، دوس رین بھجے واہو داہیا۔ نُون میرا مین تیرا آتم پر ماتم سب نُون دس کے مت، برہم ودیا دئے سمجھائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے رہے تپ، کلجگ مایا اگنی رہے جلائییا۔ تنہاں میلا ہووے پُرکھ سمرتھ، ہر سوامی انترجامی ویکھے چائیں چائیا۔ نیج نیتر لوچن نین کھول کے آگھ، آخر اپنا جوڑ جُڑائیا۔ سرشٹی درشٹی دین دنی نالوں کر کے وگھ، در ٹھانڈا دئے جنائیا۔ جس گرہ مندر اندر پاربرہم پت پریشور رہیا وس، دُھر دا مالک خالق پرتپالک اپنا ڈیرہ لائیا۔ سُرتی شبدی سانجھا ہووے جس، شاستر سمرت وید پُران انجیل فُران کھانی بانی لیکھا اور نہ کھئے رکھائیا۔ جن بھگتاں انتر آتم امرت دے کے آگئی رس، رہبر ہو کے رستہ دئے وکھائیا۔ سچ دوارا ایکنکارا نام بھنڈارا کھول کے ہٹ، بن ونجارا وچ سنسارا ایکنکارا بھگتاں جھولی پائیا۔ ستجگ ساچے تیرا ساچا دھرم چلائے رتھ، رتھ رتھواہی بے پرواہی نور الہی اپنی سیوا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نر، مہاراج شیر سنگھ وشنون بھگوان، ہر پردے اندر وس، کوڑی کیریا کرے بھکھ، گرمکھ وگھ رہن کھئے نہ پائیا۔

* ۲۴ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ گڑھ ضلع لدھیانہ *

ستجگ ساچے، ساچے نام دا چلے اک پرواہ، پاربرہم پت پریشور اپنی دیا کھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گر اوتار ییغمبر کرن واہ واہ، واہوا ستگر تیری بے پرواہیا۔ زرگن سرگن سرگن زرگن ڈھولے سارے لین گا، ناد شبد دُھن آگئی وجے ودھائیا۔ ست سوامی انترجامی پُرکھ بدھاتا بنے ملاح، اک اکلا آد جگادی برہم برہمادی اپنا کھیل کھلائییا۔ درشٹی اندر دس کے سچا راہ، رحمت وچ سہمت کر کے اپنے نال لئے ملائییا۔ کائنات دس کے جلوہ نوری خُدا، اسم اعظم اکو دئے سمجھائیا۔ لاشریک واپگرُو کدے نہ ہووے جُدا، رام رمیا ہر گھٹ سوہیا پائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا جگت واسنا مانو ذاتی اندرون دئے گوا، گواہ شہادت ہر کا نام دئے

بُھگتائیا۔ امرت میگھ نجھر جھرنا دُھر دی دھاروں دئے چوا، بوند سواتی کھلا پاتی اِکو اِک ٹپکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہ، شاہ پاتشاہ حُکمے اندر اپنا حُکم ورتائیا۔ سَتجگ ساچے، ساچے نام دی چلے ایکا دھار، دھرنی دھرت دھول ملے وڈیائیا۔ جس دی نو نو چار کیسے نہ پائی سار، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی صفتاں وچ نہ کھئے صلاحیا۔ سو لیکھا جانے کرنی دا کرتا اگم اپار، الکھ اگوچر اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جس دا راہ تگدے گئے سَتجگ تریتا دواپر کلجگ جگ چار، بن آگھاں اگھ نین اٹھائیا۔ سو اِک اِکلا دس سچ محلا کھیل کرے آپ نرنکار، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ مایا ممتا کوڑ وکار سٹے ڈونگی غار، گہر گمبھیر بے نظیر لاتصویر اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَتجگ ساچے تیرا لہنا دینا پورب تیری جھولی پائیا۔ سَتجگ ساچے، ساچے نام دی وجے اِک رباب، تند ستار نظر کھئے نہ آئیا۔ آتم پر ماتم میلا ملے حق احباب، مُحبت وچ محبوب اپنی خوشی منائیا۔ بنا سجدے سر ہووے آداب، بنا چرن کول دھوڑ مستک خاکی خاک رمائیا۔ درگاہ ساچی سچ منارا دسے اِک محراب، چھپر چھن اور نہ کھئے چھپائیا۔ سَتجگ تیرا لہنا دینا لیکھا لکھیا وچ اوس کتاب، جس دا حرف حرُوف الفیے وچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پروردگار سانجھا یار پارہم پت پریشور کرے آپ انصاف، عدل اِکو اِک درڑائیا۔ کلجگ کوڑا رہن نہ دیوے مات گستاخ، ست سچ ست ستوادی آپ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دین دنی کر اتفاق، پچھلا لہنا دینا کرے بے باق، اگلا حساب اپنے ہتھ رکھائیا۔ سَتجگ ساچے، ساچے نام دا ہووے نعرہ، نر نرائن تیری وڈیائیا۔ دین مذہب ذات پات کوئی نہ رہے دائرہ، دعوے نال خارج دعوے سارے سب دے دئے کرائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال پرہہ دا حُکم چلے ظاہرا، ظاہر باطن حاضر نام ڈنکا راؤ رنگا اِکو کرے شنوائیا۔ جس دا لیکھا لکھ نہ سکے کوئی شاعرا، مُشاعریاں وچ صفت نہ کھئے صلاحیا۔ سو کرنی دا کرتا کرے کرائے حق نیڑا، کلجگ کوڑا جھپڑا دئے چکائیا۔ سَتجگ تیرا ست دھرم وسائے اِکو کھپڑا، بند کواڑی کایاں کھڑکی اندرون دئے گھلائییا۔ ساچی سکھیا سچ بھرواسا دیوے تیرا میرا، آتم پر ماتم مل کے وجے حق ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سَتجگ ساچے تیرا ساچا سچ دھرم دا لائے ڈیرہ، کلجگ گپڑا اتم دئے گوائیا۔

* ۲۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ داکھ ضلع لدھیانہ *

ست دھرم بھگتن ذات، سچ ملے نام وڈیائیا۔ کلجگ مٹے اندھیری رات، ستگر پریم ہووے رُشنائیا۔ ست ستوادی ملے اگتی گاتھ، آتم پرما تم حق پڑھائیا۔ سہاک ہو کے پُرکھ ابناشی ناک، کرتا شہنشاہیا۔ سچ دوار کرائے وناس، بھومکا اکو اک وڈیائیا۔ جوتی نؤر کر پرکاش، پرکرتی لہنا دئے مکائیا۔ جنم کرم کر راس، رستہ اپنا اک درسائیا۔ جس گرہ کدے نہ ہووے وناس، سو مندر دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشہار سچی سرنائیا۔ ست دھرم جن بھگتاں مول، امولک وست آپ ورتائیا۔ ہر پریت لوک مات نہ جاون بھول، ائبھل دئے سمجھائیا۔ ساچے نام دا دس اصول، اصل مالک دئے پرگٹائیا۔ میلا میل کے کنت کنتوبل، نر نرائن اپنے رنگ رنگائیا۔ پورب جنم دا لہنا کر وصول، لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں بخش کے چرن دھول، دھوڑی ٹیکا دئے لگائیا۔ ست دھرم جن بھگتاں چاڑھے رنگ، رنگت بھگتاں نظری آئیا۔ دوہاں وچولا سورا سرہنگ، سمرتھ سچا شہنشاہیا۔ سرتی شبدی دے اند، منگل اپنا نام سُنائیا۔ خوشی کر کے بند بند، بندی خانہ دئے تڑائیا۔ کوڑی کرپا کر کھنڈ کھنڈ، کھنڈا نام شستر اک وکھائیا۔ جگ جنم دی ٹٹی گنڈھ، ڈوری اپنی تند بندھائیا۔ مہروان ہو بخشند، سر اپنا ہتھ ٹیکائیا۔ سوہنگ ڈھولا دس کے چھند، سپنسی پورب دئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آون جاون لکھ چوراسی میٹ کے پنڈھ، جن بھگتاں بھگت دوارے لئے ٹیکائیا۔

* ۲۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ نابہر سنگھ دے گرہ پنڈ رقبہ ضلع لدھیانہ *

جن بھگتاں پرہ دیوے ست دھرم، نام سچ ملے وڈیائیا۔ آتم سریشٹ کر کے مانس ذاتی کرم، نہکرمی پرہ اپنی دیا کھائیا۔ سچ دوارا بخش کے اپنی سرن، مہروان ہو سر اپنا ہتھ ٹیکائیا۔ لکھ چوراسی بھے چکائے جمن مرن، جم کی پھاسی دئے کٹائیا۔ ساچی ترنی سنسار ساگر دسے ترن، تارنہار سمرتھ سوامی اپنا بھيو کھلائییا۔ جھگڑا مکا کے ذات پات ورن برن، آتم برہم پاربرہم پڑدا دئے اٹھائیا۔ نیج نیتر

کھول کے ہرن پھرن، نیج آتم نجانند پرمانند ایکا رنگ رنگائیا۔ ساچی منزل دسے چڑھن، کایا مندر اندر نو دوارے پار کرائیا۔ ساچا نام کلمہ دسے پڑھن، ٹوں میرا میں تیرا سوہلا اکو راگ الاٹیا۔ سچکھنڈ دوارے دسے وژن، جگت واسنا مایا ممتا موہ وچوں باہر کڈھائیا۔ کرے کھیل کرنی دا کرتا اپنی کرنی کرن، دوجا سنگ نہ کھئے ملاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگتاں دئے اک ور، ست سچ جھولی دئے ٹکائیا۔ جن بھگتاں دیوے ست سچ پُرکھ ابناشا، دین دیال دیاندھ ٹھاگر اپنی دیا کھائیا۔ چرن پریتی ساچی نیتی ایکا ڈھر بھرواسا، پاربرسم پت پریشور اپنی بوجھ بھجھائیا۔ سچ دوارے وکھائے اگئی کھیل تماشا، جس ٹوں جگت نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ نرگن نور جوت کرے پرکاشا، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ شبد سنائے اگئی نادا، دھن آتمک راگ الاٹیا۔ منتر دس کے بودھ آگادھا، ستگر شبد کرے پڑھائیا۔ میل ملائے شاہو بھوپ وڈ راجن راجا، شہنشاہ اکو نظری آٹیا۔ جگت جگدیش دو جہان سوارے کاجا، کرنی دا کرتا قدرت دا مالک خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ شاہو بھوپ درگاہ ساچی بن نوبا، ڈھر فرمانا ایکنکارا اکو اک پرگٹائیا۔ لیکھا جانے چار ورن اٹھاراں برن سنتن سادھا، بھگت سہیلے گرو گرو چیلے لئے ملاٹیا۔ کیتا قول اقرار گرو اتار پیغمبر پورا کرے وحدہ، کلجگ انت سری بھگونت نرگن دھار اپنا ویس وٹائیا۔ حکمے اندر کلجگ کوڑی کیریا میٹے باقاعدہ، ستجگ قاعدہ قانون اپنا دئے سمجھائیا۔ جن بھگت سہیلے گرمکھ گرمکھ ہرجن صوفی سنت فقیر کر علیحدہ، ڈھر دا علم عالم علوم آپ پڑھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال نرگن دھار مات گرہ کدے نہ ہووے پیدا، جوتی جوت جوت نال ملاٹیا۔ ستجگ ساچے نام بھنڈار بخشش کرے عنایتا، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگتاں دیوے اک ور، ست دھرم ڈھر دی دھار آپ سمجھائیا۔ جن بھگتاں ست دھرم دا کرے آپ ملاپ، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ آتم پرماٹم ٹوں میرا میں تیرا دس کے جاپ، رسنا جہوا بتی دند دسے صفت صلاحیا۔ کوٹ جنم دے پورب میٹ دیوے پاپ، پت پت پت گرمکھ دئے بنائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا میٹ اندھیری رات، ست ستوادی ساچا چند کرے رُشنائیا۔ جو گرو اتار پیغمبر بھوکھتاں وچ گئے آکھ، سو صاحب سمرتھ مہا اکتھ بودھ آگادھ دئے جنائیا۔ پورا کرے شبدی بھوکھتی واک، واقفکار ہو کے کھوجے تھاون تھائیا۔ ستجگ ساچے چار ورن اٹھاراں برن کر اتفاق، ناتا دھرم ست اپنے نال جڑائیا۔ دین مذہب دا جھگڑا کرے کوئی نہ چاک، چاکری کوڑ نہ کھئے وکھائیا۔

سب نوں ایکا ایکنکارا پُرکھ اکالا گاؤنی پئے گاتھ، چار کُنٹ دہ دشا اِکو وجے نام ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوؤں بھگوان، سرِشٹی درِشٹی اندر ویکھے مار جھاک، پڑدا اوہلا کایا ماٹی رہن کھئے نہ پائیا۔

* ۲۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ ناظر سِنگھ دے گرہ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ *

ست دھرم کہے میں بھگتاں سیوادار، سیوا وچوں چاکری سچ کھائیا۔ پریم پیار مُحبّت وچ برخوردار، برخلافی اندروں دیاں کڈھائیا۔ ریتی نیتی وچ کراں سچ پیار، پریتی وچ مُحبّت دیاں جنائیا۔ بھيو ابھیدا کھولاں نال وستھار، ستگر شبدی ناتا جوڑاں سہج سُبھائیا۔ من وکارا میٹ کوڑ وکار، ناؤں نرنکارا اک جنائیا۔ گرمکھاں پا کے ساچی سار، مُمکھاں کولوں پلّو دیاں چھڈائیا۔ دُکھاں وچ دس کے چرن پیار، سُکھاں دا ساگر پُرکھ اکال دیاں درڑائیا۔ مُمکھاں وچ کر اُجیار، گرمکھ گرسکھ نام دھرائیا۔ سچ کرا کے ونج وپار، ونجارے دُھر دے دیاں بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ ست دھرم کہے میں بھگتاں چاکر، چکرورتی سمجھ کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اِناشی گھر وچ میلان ٹھاکر، ٹھگیاں چوراں کولوں کھڑا دیاں چھڈائیا۔ امرت نام بھنڈارا دساں ڈونگھا ساگر، کایا ماٹی اندر سوہیا پائیا۔ بھاگ لگا کے ساڈھے تِن ہتھ کنچن گڑھ گاگر، گہر گمبھیر بے نظیر دیاں وکھائیا۔ در گھر ٹھانڈے بخشاں ایکا آدر، ادرش اِکو اک سمجھائیا۔ قُدرت دا مالک میلان قادر، قدیم دا وچھڑیا جوڑ جڑائیا۔ ستگر شبد جاناں بہادر، سُرپیر وڈ وڈیائیا۔ جس دی بھگت اُدھارنا عادت، جُگ چوگڑی ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبران دسے عبادت، سیکھیا دُھر دی کرے پڑھائیا۔ بُدھی دی بُدھی وچوں کڈھ لیاقت، بے سمجھاں آپ سمجھائیا۔ آتم پرما تم دس شناخت، شرع دا لیکھا دئے چُکائیا۔ دین دِیال ہو کے کرے سخاوت، بخشش رحمت جھولی پائیا۔ منسا من نہ رہے بغاوت، گڑھ ہنکاری ڈیرہ ڈھائیا۔ جوٹھ جھوٹھ میٹ علامت، علم اپنا دئے جنائیا۔ نرگن ہو کے دیوے ضمانت، صحیح سلامت ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ست دھرم بخشے اک نیامت، وست اگئی جھولی پائیا۔ ست دھرم کہے میں بھگتاں سنگی، آد

جُگاد سیو کھائیا۔ وست دواواں مؤنہوں منگی، جو انتر انتر اُپجائیا۔ سدا بھجّا پھراں پیریں ننگی، پِن قدماں پندھ مُکائیا۔ اپنے در اُون نہ دیواں کوئی پکھنڈی، کوڑ کُڑیاں ڈیرہ ڈھائیا۔ ساچے مارگ دی دسّ کے ڈنڈی، راہ اِکو دیاں وکھائیا۔ جتھے واسنا رہے مؤل نہ گندی، سگندھی نام دیاں بھرائیا۔ نیترا کھ رہے نہ اندھی، لوچن اِکو دیاں کھلائیآ۔ ملے مالک سورا سرینگی، شاہ پاتشاہ سچّا شہنشاہیا۔ جس دی نام کٹار انوکھی چنڈی، چنڈالاں کرے صفائیا۔ رہن دیوے نہ کھئے گھمنڈی، گھاؤ لائے بے پرواہیا۔ جن بھگتاں سنا کے دُھر دا چھندی، سنسا پچھلا دئے چُکائیا۔ دُھر دے نام دی لا پابندی، نانا آتم پرما تم جوڑ جُڑائیا۔ لکھ چوڑاسی آون جاون رہن نہ دیوے تنگی، در در چار کُنٹ نہ کھئے بھوائیا۔ ساچی منزل گُرمکھ جان لنگھی، ستگر کِریا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں اپنے نام جائے رنگی، رنگت اپنے نام وکھائیا۔

❖ ۲۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ منگل سنگھ دے گرہ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ ❖

ست دھرم کہے پرہہ اِکو تیری ہووے پوجا، اِشٹ سب دا نظری آئیآ۔ ماٹو ذاتی بھاؤ رہے نہ دوُجا، دویت وچ نہ کھئے لوکائیا۔ انتر بھيو کھول گوجھا، گہر گمبھیر اپنا پڑدا آپ اُٹھائیا۔ ناہی کول کر اودھا، بوند سوانتی امرت جھرنا دے جھرائیا۔ نو سؤ چرانوے چوکڑی جُگ بن کے بیٹھا رہوں گونگا، اپنی آواز نہ کھئے الائیآ۔ گر اوتار پیغمبران اپنے نام دا دیندا رہوں جھونگا، جُگ چوکڑی وست امولک تھوڑی تھوڑی ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سرِشٹ سبائی دے سمجھائیا۔ ست دھرم کہے پرہہ اِکو دے تیرا دوار، سچکھنڈ دوارا نظری آئیآ۔ جتھے جھکدے گرو اوتار، پیغمبر بیٹھے سیس نوائیا۔ وشن برہما شو بھکھار، دیوت سر جھولیاں ڈاہیا۔ رو سس سیوادار، منڈل منڈپ چاکر نظری آئیآ۔ چار جُگ پنہار، در ٹھانڈے سیو کھائیا۔ شبد ناد دھنکار، اگتی راگ الائیآ۔ لگی رہے بہار، امرت برکھے بے پرواہیا۔ دیا باقی کھلاپاتی جگے اپار، اپرمپر سوامی تیرا نور ہووے رُشنائیا۔ سو مارگ دے سنسار، جو اپنے وچ رہیا چھپائیا۔ نو نو چار دا پورا کر ادھار، جُگ چوکڑی بیٹھے پندھ مُکائیا۔ کلجگ اتم پا سار،

مہاسارتھی ویکھ وکھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ہوئے لاچار، دُکھیاں درد نہ کھئے ونڈائیا۔ دہ دشا ہاباکار، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ پڑھ پڑھ تھکے وید چار، شاستر سمرت وید پُران ڈھولے گائیا۔ گیتا گیان کر اظہار، انجیل قرآن نعرہ حق سُنائیا۔ سانجھا ملے نہ کھئے یار، کہانی بانی دئے نہ کھئے دُبائیا۔ گر اوتار پیغمبر گئے بار، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ جگ مایا وسریا کرتار، فُدرت دے مالک تیری قدر کھئے نہ پائیا۔ ابناشی کرتے بل دھار، بل باؤن دئے گواہیا۔ سارے تیری کردے انتظار، لوک مات بیٹھے راہ تکائیا۔ شاہ پاتشاہ سچی سرکار، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر اکو تیرا ہووے جیکار، دوجا نام نہ کھئے دھیائیا۔ جدھر ویکھن نظری آئے اکو ایکنکار، اکل کل دھاری اپنا کھیل کھلائیا۔ تیرا نام ڈنکا وجے اپار، پاربرہم برہم دینا آپ سمجھائیا۔ کوئی نہ رہے مَورکھ مُگدھ گوار، کوڑ کڑیار ڈیرہ دینا ڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست دھرم کہے تیرا ہووے پیار، پرتھی آکاش پرکاش اکو نظری آئی۔

* ۲۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ پاکھر سنگھ دے گرہ پنڈ موبی ضلع لدھیانہ *

ست دھرم کہے پرہم میٹ کوڑا کرم، کلجگ کیریا چار کُنٹ دہ دشا رہن کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں ساچی دس اپنی سرن، پروردگار سانجھا یار جلوہ گر اکو نظری آئی۔ جھکڑا رہے نہ دین دنی ذات پت ورن برن، آتم پرما تم بودھ آگادھ شبد ناد دے سُنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا جیو جنت سادھ سنت سارے اکو ڈھولا پڑھن، ایکا دوجا بھو رہے نہ رائیا۔ ساچی منزل حق حقیقت والی تیری چڑھن، منجھدھار وچ سنسار انت نہ کھئے رُڑھائیا۔ نرگن نروریر نراکار نرنکار تیرا جوتی درشن کرن، ست ستوادی برہم برہمادی اپنا نور دینا چمکائیا۔ پُرکھ ابناشی کرنی دا کرتا مالک خالق پرتپالک اکو ورن، دوجا کنت سہاگ نہ کھئے ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ستجگ ساچا تیری اوٹ تکائیا۔ ست دھرم کہے پُرکھ اکال دین دیاں تیرے نام دی ہووے جھلک، چار کُنٹ دہ دشا اکو نور نظری آئی۔ سچ پرتی مالک محبوب دے خلق، خالق تیری بے پرواہیا۔ بیج نیتر

لوچن نین کھول اگئی پلک، نور نورانہ شاہ سلطانا اکو نظری آئیا۔ کوڑی کریا من واسنا رہے کوئی نہ چلت، ہوئے ہنگتا گڑھ دینا
 ٹڑائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش چار ورن اٹھاراں برن بنا دُھر دی سنگت، سگلا سنگ سورے سرینگ اپنا آپ جنائیا۔ بودھ
 آگادھ دین دیال بن انادی پنڈت، ساچا کلمہ کائنات عالماں دے سمجھائیا۔ تیرا نام ندھان سری بھگوان کدے نہ ہووے کھنڈت، کھنڈ
 برہمنڈ پُری لوء آکاش پاتال تیرا ڈھولا گائیا۔ کلجگ کوڑی کریا لیکھا میٹ انت، انتشکرن سب دا ویکھ وکھائیا۔ ستجگ ساچی
 رت مؤلے بسنت، چار کُنٹ دہ دشا پرپھلت دے کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر تینوں کہہ کے گئے بے انت، بے پرواہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔
 بھوکھتاں وچ تیری لیکھ کے گئے سند، سنت سہیلے گرو گریلے بیٹھے راہ تکائیا۔ ست دوار ایکنکار کراں مت، ڈنڈاوت بندنا کہہ کے
 سیس نوائیا۔ ساچے دھرم دی بخش اپنی ہمت، حوصلہ نام دینا ودھائیا۔ منوا من کرے کوئی نہ علت، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔
 کلجگ کوڑ خواری میٹ ذلت، ظاہر ظہور دیا کمائیا۔ سمرتھ سوامی انترجامی تیرا دے کوئی نہ نندک، ہر گھٹ انتر اپنا نام دینا
 پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا سچا ور، ستجگ سچا ڈھیہہ پیا سرنائیا۔ ست دھرم کہے میرے
 زرنکار، زرویر تیری سیو کمائیا۔ در ٹھانڈے بن بھکار، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ شبد اگئی بھر بھنڈار، جگت نیتر نظر کیسے نہ
 آئیا۔ کلجگ انت ویکھنا لکھ چوراسی سنسار، جیو جنت رہے کولائیا۔ نو ست ہاہاکار، نو نو پنڈھ نہ کھئے مکائیا۔ کاغذ قلم لیکھ
 لکھ گئے ہار، شاہی رو رو رہی کولائیا۔ ہردے اندر وسیا نظر نہ آوے کرتار، قدرت دا مالک بیٹھا مکھ چھپائیا۔ پُرکھ سمرتھ ہو
 اجیار، زرگن نور جوت کر رُشنائیا۔ تون صاحب سوامی سرجنہار، اک اکیلا وڈ وڈیائیا۔ ساچا مارگ سرشٹی درشٹی اندر دس
 سنسار، کوڑ کُٹم اندروں دینا کڈھائیا۔ اپنے حکم اندر من واسنا کر گرفتار، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ منزل رہے نہ کھئے دُشوار، دوٹی
 دُشٹ دینے مکائیا۔ ست دھرم کہے تیرے چرناں گھولی اکو ہووے نمسکار، دوجا دیو نہ کھئے منائیا۔ ساچا ڈنکا وجے دو جہان، راؤ
 رنکا اکو کر شنوائیا۔ دوار بنکا سوہے سری بھگوان، بھگت سہیلے نال ملائیا۔ بار انکا نمستے کر پرنام، ڈنڈاوت سجدہ کر کے سیس
 جھکائیا۔ دین دُنی بدل دے ودھان، دُھر فرمانا اک سمجھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ منگدے، گئے دان، در درویش ہو کے
 الکھ جگائیا۔ وشن برہما شو کرن دھیان، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت ہو مہروان، محبوبُ محبت اپنی دے

سمجھائیا۔ ساچا مندر دُھر دا دس مکان، کایا کعبہ اک سہائیا۔ امرت آتم بخش پین کھان، جگت ترشنا بھکھ مٹائیا۔ دپیک جوتی جگے مہان، کھلاپاتی کرے رُشنائیا۔ شبد اگمی دے دُھنکان، جگت راگ نہ کھئے الاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستجگ ساچا منگے ور، چرن کول اکو دھیان لگائیا۔ ست دھرم کہے پرہو کر بخشیش، بخشش رحمت تیری نظری آٹیا۔ ٹوں آد جگادی نت نوت مالک جگدیش، جگدیش تیری اوٹ تکائیا۔ لگھ چوراسی جیو جنت انتر بدل دے نیت، من کا منکا دے بھوٹیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پرما تم پاربرہم برہم گائے ساچا گیت، دوجا ناؤں نہ کھئے وڈیائیا۔ کایا ماٹی تن وجود پنج تت کر ہیت، ترے گن اگنی آگ نہ کھئے جلاٹیا۔ نو سو چرانوے چوکری جگ گئے پیت، کلجگ ویلا اتم انت دے گواہیا۔ جھگڑا مکا بست کیٹ، اوج نیچ اکو گھر وسائیا۔ گھر گمبھیر بے نظیر اپنی دس حق تمیز، پرم پُرکھ پرما تم آمیلا لینا ملاٹیا۔ گر اوتار پیغمبر کر کے گئے وصیت، لیکھا تیرے ہتھ پھڑائیا۔ چار کنت دہ دشا اکو کر نصیحت، نسبت اپنے ہتھ رکھائیا۔ تیرے نام دی ہووے وڈ اہمیت، مورکھ موڑھ مگدھ چتر سگھڑ سجان دے بنائیا۔ پاربرہم برہم بھو کھلا اپنا اصل اصلیت، پڑدا اوہلا رہن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں گرمکھاں گرسکھاں شبدی گوبند جنا دُھر دی ولدیت، والدہ والد اور نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ستجگ ساچے سچکھنڈ دوارا ایکنکارا در ٹھانڈے جھولی ڈاہیا۔ ست دھرم کہے پرہے اکو تیرے چرن ہووے نمسکار، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ ساچے نام ہووے پرچار، پرچہ کوڑ نہ کھئے وکھائیا۔ ہر گھٹ تیرا نور نظری آئے ہو اُجیار، بے نظیر اپنی نظر بدلاٹیا۔ گھٹ گھٹ انتر زرتہ ہو کے پا سار، بسنتر اگنی دینی بھجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر منتر دے کے گئے وارو وار، وارتا تیری بودھ آگادھ لیکھائیا۔ وارث بن آپ کرتار، قدرت دے مالک ویکھ وکھائیا۔ تیرا کھیل آگم اپار، الکھ اگوچر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی تیری پا نہ سکے سار، بے انت بے پرواہ کہے کے تیرا شکر منائیا۔ سچکھنڈ نواسی جوت پرکاشی سرشٹ سبائی دے آدھار، نج گھر اپنا ڈیرہ لائیا۔ پریتی ریتی نیتی اندر کر پیار، پاربرہم اپنی دیا کھائیا۔ کھیل انڈیٹھی تیری اپر اپار، جگت نیت دس کیسے نہ آٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیکھیا دے سرجنہار، ساکھیات کائنات آب حیات امرت آتم مکھ چوائیا۔ ست دھرم کہے پرہے دین دنی بدل دے ریت، پاربرہم پت پریشور تیری اوٹ رکھائیا۔ آتم پرما تم ڈھولا

دُھر دا دس گیت، گہر گمبھیر اکو نام دینا پڑھائیا۔ جھگڑا رہے نہ مندر مسیت، کایا کعبہ دینا دکھائیا۔ جس گہر بیٹھا رہیں اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ لکھ چوڑاسی لینی جیت، ہر بردا پھول پھولائیا۔ نام بھنڈارا دے انڈیٹھ، کایا جھولی دینی بھرائیا۔ کروٹ لے بدل پٹھ، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اپنی دیا کھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نرگن سرگن تیری کرن اڈیک، بھگت سہیلے جن بیٹھے راہ تکائیا۔ کوڑی کیریا کلجگ بدل تاریک، تواریخ اپنی دے سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں اتم رہی بیت، محمد بیٹھا سیس نوایا۔ عیسیٰ موسیٰ تگن لا کے نیجھ، بن اکھاں اکھ گھلائی۔ نانک گوبند ویکھن حق طیب، مریض دا مالک بے پرواہیا۔ جو ہر گھٹ وسے قریب، دُور نیڑا پندھ مکائیا۔ جگت بدلنا تیرا کھیل عجیب، جگت ودیا سمجھ کھئے نہ آئیا۔ کلجگ اندر ستجگ دے ترتیب، طرح طریقہ اپنا دے درڑائیا۔ دین دُنی بدل دے نصیب، حُکمے اندر حُکم بھوائیا۔ لیکھا مُکا امیر غریب، غُربت کوڑی باہر کڈھائیا۔ سچ دوارا کایا مندر اندر لنگھ دہلیز، نو دوارے پینڈا دے مکائیا۔ جن بھگت سہیلا ویکھ اپنا عزیز، پریمی پیارا مِتر بن کے ہو سہائیا۔ ساچے نام دی دس تمیز، طمع اندروں دینی کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ستجگ ساچا سچ دوارے جھولی ڈاہیا۔ ست دھرم کہے پرہہ کیریا کر مہروان، مہر نظر نال پار کرائیا۔ سمرتھ پُرکھ آد جگادی دیاوان، جگ چوڑی تیری کھیل نظری آئیا۔ ستجگ تیرتا دواپر کلجگ بیتیا وچ جہان، اتم لہنا دینا دے چُکائیا۔ گر اوتار پیغمبر بولن بنا زبان، سچکھنڈ دوار ایکنکار رہے سُنائیا۔ کوڑی کیریا جہالت رہے نہ وچ جہان، جیواں جنتاں سادھاں سنتاں اندروں کر صفائیا۔ ساچے در دکھا اک نشان، دھرم نشانہ دو جہاناں نظری آئیا۔ ایکو نام سرب کرن پروان، پروانے گہر گہر دے پھڑائیا۔ منوآ رہے نہ کھئے شیطان، شرع دین نہ کھئے لڑائیا۔ صدق صبوری ساچا دس اک ایمان، عبادت اکو دے جنائیا۔ اتم پرماٹم پرماٹم اتھ نوری ہووے سرب گیان، اگیان اندھیرا دینا مٹائیا۔ پُرکھ اکال پت پریشور پروردگار سانجھا یار سارے گان، گاوت گاوت اپنی خوشی منائیا۔ بُدھی رہے نہ کھئے انجان، سُرقتی شبد نال ملائی۔ گہر نظری آئے گوپی کابن، رمییا رام پڑدا دینا اٹھائیا۔ حضرتاں والا دینا پیغام، عیسیٰ موسیٰ محمد لہنا دینا چُکائیا۔ نانک گوبند کر پروان، پرہ پُرکھ اپنا پڑدا دینا اٹھائیا۔ ستجگ ساچا مارگ دس آسان، احسان سر نہ کھئے اٹھائیا۔ تُوں دیونہارا سِری بھگوان، جگ چوڑی جھولی رہیا بھرائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت بن کے دُھر دا کنت

غریب نہانیاں دے مان، مایا ممتا موہ اپنا نام وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر
سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل سدا مہان، مہا اکتھ کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔

* ۲۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ گرانام سنگھ دے گرہ پنڈ بڈھیل ضلع لدھیانہ *

ست دھرم کہے میرے محبوب، مالک خالق تیری بے پرواہیا۔ گرہ مندر دس حق منزلے مقصود، جوہ اکو دے وکھائیا۔ جتھے
لوڑ رہے نہ ہزارا درود، اسم اعظم تیرا نور نظری آئی۔ جوتی جاتے ہو کے مل محبوب، محبت تیری بھائی۔ لیکھا رہے نہ تن وجود،
وجہ اپنی دے سمجھائیا۔ جھگڑا مکا تن کلبوت، کلمہ اکو دے پڑھائیا۔ نظری آویں چارے کوٹ، دہ دشا ہووے رُشنائیا۔ لیکھا شرع
نہ رہے جوٹھ جھوٹھ، ست سچ دینا درڑائیا۔ پیار محبت وچ جانا تھے، بے نظیر اکھ کھلائی۔ امرت جام دینا گھٹ، آب
حیات حیاتی دے بدلائیا۔ صوفی سنت فقیر اپنی گودی لے چک، چار کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ دین مذہب اوچ نیچ راؤ رنگ رہے کوئی
نہ دکھ، دکھیاں درد دینے مٹائیا۔ تیرے ملن دی رُوح بُت لگی رہے بھکھ، پیاس اپنا کلمہ دینا سمجھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں ویکھ
مانس مانو مانکھ، بھیو ابھیدا اپنا دے کھلائی۔ سپھل کرا جنی ککھ، لوک مات دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
کریا کر، ایکا ہووے تیری اوٹ، دوسر سپس نہ کیسے جھکائیا۔ ست دھرم کہے پرہ تیرے نام دا ہووے جیکارا، جے جے کار کرے
لوکائیا۔ اکو ایشٹ ہووے سنسارا، درشتی اندر تیرا ڈھولا گائیا۔ تیرا نام لگے پیارا، پریم پریم پیار دینا ودھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال
سچ چلے تیری دھارا، دھرنی دھرت دھول تیری خوشی منائیا۔ گر اوتار پیغمبر جان بلہارا، بلہاری ستگر ساچے ڈھولا گائیا۔ واحد
تیرا نور ہووے اجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ سچکھنڈ اکو دس سرب دوارا، تھر گھر گرُمکھ لینے ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ستجگ ساچا در در درویش ہو کے الکھ جگائیا۔ ست دھرم کہے پرہ تیرے نام دا دو جہان
وچے نگارہ، نگاہ سب دی دے بدلائیا۔ انتر آتم دے ہلارا، کلجگ جیو آلس نندرا وچوں باہر کڈھائیا۔ کوڑی کریا گڑھ توڑ
بنکارا، حکم حاکم اپنا لینا منائیا۔ سب دا بن میت مُرارا، متر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا میٹ اندھیارا، ساچا چند

ایکنکارا اکو دینا چمکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سوامی انترجامی بھکھک ہو کے منگ منگائیا۔ ست دھرم کہے پرہ تیرے نام دا اکو ہووے ڈھولا، گیت گوبند اکو نظری آئیا۔ تیرا شبد ستگر ہوئے وچولا، پنج تت دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تُوں ہر گھٹ و سیا مؤلا، بسمل ہو کے اپنی کھیل کھلائی۔ گر اوتار پیغمبران پورا کر قولا، اقرار اپنا دینا نبھائی۔ لیکھا مکا دھرنی دھولا، دھرم دوارا اک پرگٹائی۔ دین دُنی بدل دے چولا، چوچی پریم اپنا کھیل وکھائی۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرما تم پاربرہم برہم گائے سب سوہلا، راگ ناد مل کے وجے ودھائی۔ چار ورن اٹھاراں برن مانس ذاتی اکو ہووے بولا، انبولت اپنا نام دینا سمجھائی۔ جیو جنت سادھ سنت تیرے در دا ہووے گولا، دوجی چاکری نہ کھئے کھائی۔ دین مذہب ذات پات پاسکے کوئی نہ رولا، آتم برہم سرب دینا سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دو جہان برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال زرگن سرگن بن تولا، نام کھنڈا وچ برہمنڈاں انڈٹھا اپنا آپ اٹھائی۔

* ۲۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ سادھو سنگھ دے گرہ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ * *

ست دھرم کہے پرہ تیرے نام دی ساچی ہووے سکھیا، چوڈاں و دیا جگت پڑھائی۔ بودھ آگادھ پا بھچھیا، بھکھک دین دُنی لے بنائیا۔ اپنا بھوکھت ویکھ لکھیا، جو گر اوتار پیغمبر گئے لکھائی۔ تیرا حکم کیسے نہ میٹیا، بھانے اندر وشن برہما شو بیٹھے سیس نوائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں سچکھنڈ سچ سنگھاسن سچ سوامی لیٹیا، بن پاوا چول چھپر چھن سوہا پائیا۔ کلجگ انت پاربرہم پت پریشور بن کھیوٹ کھیٹیا، جگت ملاح ہو کے سیو کھائی۔ چار گنٹ دہ دشا اکو نظری آوے نیتیا، شاہو بھوپ شہنشاہ تیرا روپ الاہیا۔ اندر وڑ مندر چڑھ جیو جنت سادھ سنت کھول اپنا بیٹیا، بھانڈا بہرم بھو دینا بھنئی۔ تیرا پرکاش پُرکھ ابناش جگ نتر کیسے نہ ویکھیا، دوئے نیناں نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست دوارے تیری منگ منگائیا۔ ست دھرم کہے پرہ ہو کرپال، کرپاندھ اپنا پڑدا دے اٹھائی۔ دیاندھ دین دیاں، دیناں ناتھا تیری اوٹ تکائی۔ سچ دوارا وچ سنسارا وکھا اکو دھرمسال، دھرم دی دھار دے سمجھائی۔ جس گرہ وسن شاہ کنگال، اوچ نیچ نظر کھئے نہ آئیا۔ دیناں

مذہبان وچوں کر بحال، شرع زنجیر دینا کٹائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم میل اپنے نال، من دی نالش دینی چکائیا۔ کلجگ کوڑی کریا اپنے لیکھے پاگھال، جس گھائل کیتی جگت لوکائیا۔ ستجگ ساچا لوک مات بھیج اپنا لال، پوت سپوتا ہو کے سیو کھائیا۔ ست دھرم بنا دلال، وچولا اپنا نام پرگٹائیا۔ سچ بینتی من سوال، عرض آرزو تیرے آگے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ستجگ ساچا سچ دوارے خوشی وکھائیا۔ ست دھرم کہے پرہ تیرے نام دی اکو لگے چوٹ، چوٹی چڑھ کے سب نوں دے جنائیا۔ کلجگ کوڑی کریا من واسنا رہے کوئی نہ کھوٹ، مایا ممتا موہ دینا مٹائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتے اکو تیرا نور ہووے رُشنائیا۔ پاربرہم ساچی تیری گوت، دو جا ورن کم کیسے نہ آئیا۔ جھگڑا ویکھ چوڈاں لوک، چوڈاں طبق رہے گر لائیا۔ چوڈاں و دیا تیرا سمجھ نہ سکے سلوک، سوبلا حق نہ کھئے درڑائیا۔ ملا شیخ مسائک تیرے نام دی لیندے موکھ، مُفت تیرا نام نہ کھئے ورتائیا۔ من واسنا جگت کریا بھرے کیسے نہ پوٹ، سائتک ست نہ کھئے کرائیا۔ تیری منزل دُھر دے مالک سچکھنڈ دوارے سکے کوئی نہ پہنچ، جگت دوارے بیٹھے روون مارن دھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں نیر لوچن آگھ کھول، جو تیرا درشن رہے لوچ، منسا وچوں منسا دے پرگٹائیا۔ ست دھرم کہے اپنے نام دا دے دے سدا، ہوکا حق جنائیا۔ دو جہان تیرے حکمے اندر بدھا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ اپنے پریم دا دے دے مزہ، منزل اپنی دے پرگٹائیا۔ کلجگ کوڑ گڑیار دے سزا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ ستجگ ساچا چلا اپنی نال رضا، رازق رحیم پڑدا دینا اٹھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال مہروان کریں کدے نہ دغا، فریب کلجگ دینا مٹائیا۔ تُوں سرب کلا سمرتھ دین دُنی دا ابا، پتا پُرکھ اکال کہہ کے سارے سیس نوائیا۔ سچکھنڈ دوار تیری اگمی جگ، نرگن نور جوت ہووے رُشنائیا۔ بن بھگتاں تیرا ودھے کوئی نہ آگا، آگمن وچ خوشی نہ کھئے منائیا۔ ستجگ ساچے لوک مات حکم دے دے سبا، دُھر فرمانا اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ستجگ ساچا در دوارے آس رکھائیا۔ ست دھرم کہے پرہ ستجگ ساچا بخش دے راہ، رہبر اکو اک نظری آئیا۔ نرگن سرگن بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر لیکھا گئے لکھا، بھوکھتاں وچ جنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی گواہ، شہادت اکو وار دے بھگٹائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کرن صلاح، صلح کل تیرے آگے سیس نوائیا۔ جھگڑا رہے نہ کیسے

شیخ مُلا، مسائک مسلہ نہ کھئے درڑائیا۔ پنڈت پاندھا رہے کوئی نہ بھلا، اکو نام دینا جنائیا۔ بھاگ لگاؤنا سب دے کایا ماٹی کُلا، مندر اندر اکو دینا دکھائیا۔ جس مارگ وچوں جگت جہان جیو بھلا، سو رستہ دینا دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ستجگ منگے بھنڈار انملا، کرتا قیمت نہ کھئے لگائیا۔

✽ ۲۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ ہرجیت سنگھ دے گرہ پنڈ لیل ضلع اُدھیانہ ✽

ست دھرم کہے پرہ تیرے نام دی بخشش ہووے دات، داتا دانی اکو نظری آئیا۔ ستجگ ساچی مؤلے پرہات، پرہو مل کے سب دے وجے ودھائیا۔ آتم پرما تم وسیں ساتھ، سکلا سنگ بنائیا۔ سوہنگ شبد نانک گوہند والی گاتھ، پورب لیکھا دینا چکائیا۔ جس دا ڈھولا گایا تریلوکی ناتھ، رام رام وچ مل کے خوشی منائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ہو کے داس، داستان سُن کے رہے جنائیا۔ دو جہاناں تیرا پرکاش، پرکاشت ہووے جگت لوکائیا۔ ستجگ ساچا ہووے دھرواس، (دھرم) دھرتی اُپر ٹکائیا۔ خوشی ہووے پرتمی آکاش، گگن منڈل وجے ودھائیا۔ تیرا نام اُچے سرشٹی سواس، ساہ ساہ اکو پُرکھ اکال دھیائیا۔ من دی ممتا ہووے ناس، حُکے اندر ڈیرہ دینا ڈھائیا۔ ستجگ ساچا دھرم لاؤنا خاص، خواہش سب دی ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے در ہووے نہ کھئے نراس، نراسا آشا وچ بدلائیا۔ ست دھرم کہے پرہ تیرے نام اکو ہووے جپ، جگ جیون داتے تیرے در وجے ودھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ پپ، پتت پُنیت بنائیا۔ سنت سہیلے سجن رکھ، رکھک ہو کے ویکھ دکھائیا۔ زرگن نور جوت نظر آ پرتکھ، پاربرہم اپنا پڑدا لاییا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا سانجھا ہووے جس، وید پُران دا جھگڑا دینا چکائیا۔ تیرے ملن دی نج نیتر کھلی رہے اکھ، نج گھر واسی پُرکھ ابناشی تیرا درشن پائیا۔ امرت دھار نجہر دینا رس، بوند سوانتی کملاپاتی مُکھ چوائیا۔ چار گنٹ دہ دشا نو کھنڈ ست دیپ کرنے اپنے وس، شاہو بھوپ دوُجا نظر کھئے نہ

آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پُرکھ اکال دین دِیال پروردگار سانجھے یار صاحب سوامی انترجامی سب کچھ تیرے ہتھ، ناتھ اناتھان دینی مان وڈیائیا۔

* ۲۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ بھاگ سنگھ دے گرہ پنڈ بسراواں ضلع لدھیانہ *

ست دھرم کہے پرہ تیرے نام دا ہووے نظارہ، نظر سب دی دے بدلائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا پار کنارہ، نئیئا نوکا اپنا نام چڑھائیا۔ مارگ رہے نہ کھے دُشوارا، دُشمن دوتی اندروں دینے بھجائیا۔ ساچے در دا کھول کوڑا، بجر کپائی کُنڈا دینا لاپیا۔ شبدا اناد دُھن آتمک سُنے سچّی دھنکارا، ناد انادی ناد سُنائیا۔ نرمل دیا باقی کملپاتی کر اُجیارا، اندھ اگیان دینا مٹائیا۔ امرت آتم بخش ٹھنڈی ٹھارا، بوند سوانتی اک چوائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا تیرا روپ نظر آئے سنسارا، اندج جیرج اُنہج سینج ونڈ نہ کھے ونڈائیا۔ تیرا محل اٹل اُچ منارا، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی ایکنکار سوہیا پائیا۔ جتھے بھگتاں سنتاں گر اوتار پیغمبراں منگلاچارا، گیت گوہند گئی گہند گہر گمبیر تیرا ڈھولا گائیا۔ دوجی کوئی نہ وارتا وارا، تُوں میرا میں تیرا راگ الایا۔ پاربرہم پت پرمیشور ابناشی کرتے تیرا کھیل اگم اپارا، در گھر ٹھانڈا سوہنا نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ستجگ ساچا آس رکھائیا۔ ست دھرم کہے تیرے نام دا ملے اکو سُکھ، سُکھ ساگر وچ سہائیا۔ جگت واسنا رہے کوئی نہ دُکھ، دُکھیاں درد لینا ونڈائیا۔ لیکھے لاؤنا جنم مانس منکھ، مانو اپنے گھر وسائیا۔ سنت سہیلے لینے چُک، گرُمکھ اپنی گود اٹھائیا۔ کوڑ وکار اندروں کڈھناکٹ، نام کھنڈا اک چمکائیا۔ پوتر پُنت پاک کرنا کایا ماٹی بُت، جگت وکار رہے نہ رائیا۔ پڑدا اوہلا رہے نہ لک، اپنا درس دینا کرائیا۔ بھگت سہیلا بنا کے سٹ، نادی دھار لینا ملائی۔ اُلٹا گرہ نہ ہووے رُکھ، اگنی اگ نہ کھے جلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ستجگ ساچا سجدے وچ سیس جھکائیا۔ ست دھرم کہے پرہ تیرا نظری آوے اکو اسم، نور نور رُشنائیا۔ دوجی دسے کسے نہ قسم، قاصد کلمہ لینا بنائیا۔ سندیشہ دینا ہر گھٹ جسم، جسمانی اسمانی رُوحانی کرنی پڑھائیا۔ تیرا نور ظہور ہووے دسن، دہ دشا دگمگائیا۔ صوفی سنت فقیراں بناؤنا اگنی مشن، مصرع اپنا اک پڑھائیا۔ تیرا نام ندھان سری

بھگوان سارے لکھن، ڈھولا ڈھر دا اکو گائیا۔ سچ دوارے اُتے وکن، قیمت کرتے تیرے ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سریشٹ سبائی سب نوں دس کے متھن، متھیا وچوں سیکھیا ساچا نام دینا سمجھائیا۔ ست دھرم کہے پرہ ساچے نام دی وجے اک رباب، بن تند ستار سرتی شبدی سب دی دے اٹھائیا۔ پروردگار نظری آئے اک احباب، محبوب مُحبت وچ سمائیا۔ پڑھنی نہ پئے کوئی اکھراں والی کتاب، الفیے ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ مالک نظری آئے اک نواب، نوبت حق اپنا نام وجائیا۔ جو لیکھا لیکھ کے آیا نانک نرگن سرگن وچ بغداد، بغلگیر سب نوں لئے بنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال بن تیری امداد، دوجا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ ساچی خدمت وچ دسنی خدمات، خادم ہو کے سیو کھائیا۔ تیرا نور الہی واحد، وابگرؤ اللہ تیرا ڈھولا گائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیارت کر لاجواب، جوٹھ جھوٹھ پڑدا دینا اٹھائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ دو جہاناں مہاراج، پاتشاہ تیری بے پرواہیا۔ ست دھرم کلجگ بدل دے رواج، رواداری پچھلی دے چکائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بنا اک سماج، سمگری اپنا نام ورتائیا۔ اکو جگدیش تیرے سپس دسے تاج، تاجاں والے دینے کھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ستجگ ساچی ساچن لئے سماج، کریا کوڑ دئے کھپائیا۔

* ۲۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ سرون سنگھ دے گرہ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ *

ست دھرم کہے پرہ اپنے نام دا مار نیزہ، نگاہ وچوں نگاہ دے بدلائیا۔ آتم پرما تم صاف کردے سیجا، شہنجا اپنا نور چمکائیا۔ حُکمے اندر جو سندیشہ اگتی بھیجا، بھجن بندگی اکو روپ سب نوں دے سمجھائیا۔ جن بھگتاں آسا منسا پوری کر نسچا، نہچل اپنا دھام اک وکھائیا۔ اچھل چھل دین دُنی مار پیچا، گنڈھ اکو دینی پوائیا۔ کلجگ کوڑی کریا بدل ریکھا، رکھی مئی سب تیرا دھیان لگائیا۔ کلجگ اتم پورا کر لیکھا، لکھت بھوکھت نال ملائیا۔ سچ وکھا دوار اپنا دیسا، دہ دشا پڑدا لاپیا۔ تیرا ناؤں نرنکار سدا رہے ہمیشہ، گر اوتار پیغمبر اپنا جگ جگ روپ لین بدلائیا۔ غریب ادھارنے تیرا پیشہ، پیشین گوئی تیری دئے گواہیا۔ نوں مالک دھر نریشا، نر نرائن اکھوائیا۔ تیرا حُکم گوہند دھاری کیسا، ثابت صورت سارے 'رَب دی لئے بنائیا۔ جھگڑا رہے نہ رکھی کیشا،

گوردھن ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نام ندھانا مستک لا میخا، سوئی سرتی لے جگائیا۔ دین مذہب دا رہے کوئی نہ ٹھیکا، ٹھاگر ہوکے سب نوں نظری آئیا۔ دو جہان تیری سایہ ہیٹھا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جن بھگتاں اندر وڑ کے دے بہیتا، پڑدا اوہلا آپ چکائیا۔ تیرے حکم اندر سر پوا کے گئے تتی ریتا، کلجگ اگنی آگ تپائیا۔ دین دُنی دا کڈھ بھلیکھا، بہرماں وچوں بہرم گوائیا۔ اکو سب دا نظری آویں نیتا، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوون بھگوان، نو نو چار وِسر نہ جائے چیتا، چیتن سب نوں دئے کرائیا۔

* ۲۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ *

ست دھرم کہے پرہ تیرے نام دی اکو ہووے نوکا، نئیا سئیا ہو کے دینی چلائی۔ بہرم مٹے دئی دویتی گھاؤ کا، گھائل اپنے نام کرائیا۔ لیکھا رہے نہ جوٹھ جھوٹھ داؤ کا، دغا فریب دینا گوائیا۔ پیار ودھے پر پُرکھ تیرے چاؤ کا، چاؤ گھنیرا دینا سمجھائیا۔ وچار رہے نہ کلجگ کوڑ کڑیاریاؤں کا، ہنس گرمکھ لینے پرگٹائیا۔ ڈھولا دسنا واہو واہو کا، واہو گر تیری وڈیائیا۔ آتم پرماتم ناتا جوڑنا پتا ماؤں کا، پت پریشور اپنی گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رستہ دینا دکھائیا۔ ست دھرم کہے پرہ تیرے نام دا اُچے رس، رسیا جگ لینا بنائیا۔ شبدي دھار اندر کرنا وس، وشیاں توں لینا چھڈائیا۔ نام انیالا تیر مارنا کس، کوڑ کٹمب وچوں باہر دینا کرائیا۔ آتم پرماتم میل ملاؤنا ہس ہس، ہستی وچوں ہستی دینی بدلائی۔ سانجھا دس کے دُھر دا جس، ڈھولا دُھر دا نام دینا سمجھائیا۔ دھیرج سنتوکھ دے کے ہٹھ، کوڑ کڑیاریا دینا مٹائیا۔ بھاگ لگا کے تت اٹھ، نو دوارے پینڈا دینا چکائیا۔ کر پرکاش گھر دس، دسم گر میلا ملاؤنا سہج سُبھائیا۔ شبد گوبند سکھ اک دوارے جان وس، سوہنا مل کے جھٹ لنگھائیا۔ پریم پیار دا مزہ لین چکھ، رسنا جہوا سواد نہ کھئے بنائیا۔ سرشٹی درشٹی دے بھکھ، نام ند اک سُنائیا۔ ویکھن والی گھلی

رہے آگھ، آخر میلا سہج سُبھائیا۔ مہروان ہو کے لینا رکھ، رکھک ہو کے دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب کچھ تیرے ہتھ، لہنا دینا ہتھو ہتھ دینا مُکائیا۔

* ۲۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ *

ست دھرم کہے پرہ تیرے نام دا اکو ہووے گاؤنا، راگان ناداں دُھناں وچ وچے ودھائیا۔ ملے سندیشہ پون پونان، پاربرہم
برہم اپنا حُکم سُنائیا۔ من ہنکاری رہے کوئی نہ راؤنا، رام راما ہو کے ہونا سہائیا۔ کلجگ کوڑی نیند ملے کیسے نہ سؤنا، جاگرت
جوت کر رُشنائیا۔ دین دُنی دا دُرمت میل پاپ دھونا، پتت پُنت دینے بنائیا۔ کوڑی کرپا جگت وکار ہر گھٹ اندر کھوہنا، بھ وچ
حُکم دینا سُنائیا۔ جن بھگتاں تیرے وچھوڑے وچ پئے نہ رونا، آتم پرما تم ناتا لینا جُڑائیا۔ جگت ابھیاں تن پئے نہ کوہنا، سہج سُبھاؤ
پڑدا دینا اُٹھائیا۔ ایک دھاگے سرشٹ سبائی پرونا، پروہتاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ نام ندھان بیچ ہر گھٹ اندر بونا، بودھ آگادھ دینا
سمجھائیا۔ کرنا پرکاش ساچے لوٹنا، لوں لوں اندر تیرے نام دی وچے ودھائیا۔ امرت رس نجر دھار چونا، بوند سواتی اک ٹپکائیا۔
آتم پرما تم میل ملاؤنا، میلا ملے سہج سُبھائیا۔ دوجا در نہ کھئے وکھاؤنا، پُرکھ اکال دین دیال اکو نظری آئیا۔ ساچا مندر سچکھنڈ
دوار سہاؤنا، دیا باقی کھلاپاتی کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ستجگ ساچا راہ
تکائیا۔ ست دھرم کہے پرہ تیرے نام دا اگئی ہووے سواد، رسنا چکھ نہ کھئے جنائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا کرنی برباد، مایا ممتا موہ
ناتا دینا ٹُڑائیا۔ ستجگ ساچا کرنا لوک مات آباد، دھرم دوار ایکنکار اکو دینا وکھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن آتم پرما تم اکو تیری
رکھن یاد، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نام ندھان سری بھگوان شبد آگما دسنا بودھ آگادھ، بڈھی توں پرے کر پڑھائیا۔ کایا مندر اندر
تیری شبدی سُنے آواز، رسنا جہوا بتی دند دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے بھیو ابھیدا کھولنا راز، رحمت اپنی نال
پار کرائیا۔ منوا من نہ رہے کوئی گستاخ، جھگڑا من دینا مٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو بھوکھتاں وچ گئے آگھ، آخر سب دا لہنا
دینا دینا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ستجگ ساچا سچ دوارے منگ منگائیا۔

ست دھرم کہے تیرے نام دی رہے کوئی نہ حد، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا تیرے نام دا اکو ہووے چھد، چھند
 سوہنا راگ الاہیا۔ آتم پرما تم ہو کے دینا اند، رس اکٹا دینا چکھائیا۔ خوشی کر کے بند بند، بندگی اکو دینی درڑائیا۔ آون جاون
 لکھ چوراسی توڑ کے پندھ، منزل اکو اک ایکنکار دینی چڑھائیا۔ دین دیال صاحب سوامی ہو بخشند، نام بھنڈارا دینا ورتائیا۔
 تینوں گاگا تھکے بتی دند، رسنا جہوا صفتان نال صلاحیا۔ سچ پرکاش نوری چڑھیا کھئے نہ چند، کایا مندر اندر اندھیرا نہ کھئے مٹائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ستجگ ساچا ڈھیہہ پیا سرنائیا۔ ست دھرم کہے پرہے تون سدا
 سہائی ناتھ اناتھان، دیناں دکھیاں درد ونڈائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت غریب نائیاں من آکھا، نرگن ہو کے ویکھ وکھائیا۔
 ستجگ ساچا در تیرے داسی داسا، سیوک اپنا روپ رہیا بدلایا۔ نیترووے دھرنی دھرت دھول ماتا، دکھاں حال جندیاں رہی
 سُنائیا۔ گر پیغمبر جو لکھ کے گئے بھوکھت واکا، واقف کار ہو کے ویکھ وکھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا تیرا مئے کوئی نہ آکھا، بھرے بھلی
 سرب لوکائیا۔ ساچے مندر کایا کھولے کوئی نہ تاکا، نرگن تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ جھگڑا پیا دینا مذہبان ذاتا پاتا، اوچاں نیچاں راؤ رنگا
 جھگڑا نہ کھئے مٹائیا۔ ساچا نام ساچے منڈل پاوے کوئی نہ راسا، کلجگ گوپی کاپن نچائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال انت اخیر صدی
 چوڈھویں ویکھ تاشا، نرویر ہو کے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ستجگ ساچا بینتی
 رہیا سُنائیا۔ ست دھرم کہے پرہے تیرے نام دا جگت ہووے سہارا، سہائک اکو نظری آئیا۔ دو جا دے نہ کھئے دوارا، در در الکھ نہ
 کھئے جگائیا۔ ساچا ملے نام بھنڈارا، بھگون بھگتاں بھگتی دینی سمجھائیا۔ تیرا دھرم دا ہووے جیکارا، جے جے کار کرے لوکائیا۔ ایکا
 ہووے ویکھنہارا، ایکنکار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست دوارے دھر دی آس
 رکھائیا۔ ست دھرم کہے پرہے تیرے نام دا لگے ٹکا، مستک نور ہووے رُشنائیا۔ پار اترے وڈا نکا، جو جن تیرا نام دھیائیا۔ تون
 پُرکھ اکال سب دا پتا، پت پریشور نظری آئیا۔ کلجگ اتم کرنا پتا، بھگت سہیلے جوڑ جڑائیا۔ کروٹ لے بدل دے پٹھا، سمنکھ
 ہو کے سوہیا پائیا۔ بن آکھاں ویکھ گوبند والا چٹھا، بن لکھیاں سطران گیا لکھائیا۔ جس دا روپ سدا چٹا، ریکھ سکے نہ کھئے وٹائیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکَنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوُن بھگوان، سَتجُگ ساچے سَت دھرم دا دے دے حصّہ، حصّیدار دُھر دا نظری آئیّا۔

* ۲۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ بھگوان کور دے گرہ پنڈ پکھووال ضلع لُدیانہ *

سَت دھرم کہے پرہ نام ندھانا اگئی ونڈ، در در گرہ گرہ گھر گھر آپ ورتائیّا۔ گھٹ نواسی جیو آتما پا ٹھنڈ، جگت واسنا نہ کھئے ہلکائیّا۔ جگ جنم دی ٹئی گنڈھ، گنڈھنہار گویال سوامی تیرے ہتھ وڈیائیّا۔ بہانڈا بہرم بھو ڈھاہ کندھ، دئی دویت دے مٹائیّا۔ ساچا نام سنا چھند، بند بند وجے ودھائیّا۔ تیرے پریم دا آوے اک انند، سکھ ساگر دے وکھائیّا۔ ساچا نور چمکے جوت چند، سوریہ چند بیٹھن مکھ چھپائیّا۔ جنم جنم دا آون جاون گیڑا مکھ پنڈھ، چوراسی پھاسی گل نہ کھئے لٹکائیّا۔ حکمے اندر سارے ہوون پابند، سر سکے نہ کھئے اٹھائیّا۔ تیرے نام دی ہووے سکندھ، دوجا یارڑا نہ کھئے بندھائیّا۔ جگت منزل سہجے جاون لنگھ، بھگت سہیلے قدم اٹھائیّا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیّا۔ سَت دھرم کہے پرہ تیرے نام دا آوے بھے، بھو وچ دے لوکائیّا۔ اک آد جگادی پُرکھ اکال رہے، دوجا رہن کھئے نہ پائیّا۔ کلجگ کوریا دین دئی اندروں کر لے، لایق نا لایق دے بنائیّا۔ سنت سہیلا بھگت جن تیرا بھانا سہے، سیس جگدیش اکو تیرے چرن جھکائیّا۔ جھگڑا رہے نہ تون میں، بنگ برہم دینا سمجھائیّا۔ تیرے نام دی دھارا اکو وہے، واہوا ستگر وجے سچ ودھائیّا۔ لیکھا مکھ شو شکتی شوئے، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکو نظری آئیّا۔ چنتا ہرکھ سوگ دکھ رہے نہ دوے، دانشمند سارے دینے بنائیّا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سَتجُگ ساچا خوشیاں نال منگ منگائیّا۔ سَت دھرم کہے پرہ تیرے نام دی ملے بوند سوانتی، سانتک دے کرائیّا۔ کلجگ مٹے اندھیری راتی، زٹری رت دے بدلائیّا۔ جن بھگتاں بھگت بنا ساتھی، کوڑ کڑیاں ڈیرہ ڈھائیّا۔ جو گر اوتار پیغمبران مندے نہیں اگھی، تنہاں دوزخ دے سزائیّا۔ جو تیرے نام دی گاؤندے ساکھی، ساکھیات ہو کے درشن دینا تھائوں تھائیّا۔ لہنا دینا سب دا چکاؤنا باقی، حساب کتاب پچھلا ویکھ وکھائیّا۔ تیرا نام سنیہڑا سب نوں ملے پاتی، پترکا دُھر دی دینی سنائیّا۔ بنا ستگر

شبد کیسے کولوں نہ جاوے واچی، واچک گیانی کوئی پڑھ نہ سکے رائیا۔ اپنا کھیل دسنا اپنی بدھ بھانتی، بھاونا بھیو اپنے وچوں کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، کھیل کرنی دُھر دی ساچی، ساچے سچن دُھر دے دیا کھائیا۔ ست دھرم کہے پرہ تیرے نام دی وجے اکو کوک، کوکا پنڈت رہن کھئے نہ پائیا۔ جگت وکار دینا پھوک، مایا ممتا اگنی تت جلائیآ۔ ذات پات رہن نہ دینا کوئی سوت، سوتک اکو اپنا نام دینا سمجھائیا۔ مانس مائکھ رہے نہ کھئے کپوت، پتر سپتر لینے بنائیآ۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی پنج بھوت، بھوکھ اپنا دینا سمجھائیا۔ تیرا ڈنکا وجے چارے کوٹ، کایا گُٹیا دینا سُنائیآ۔ نام ندھان سری بھگوان شبد اگمی بھیج دوت، دو جہاناں ناؤں نرنکارا اک درڑائیآ۔ جن بھگت سہیلے تیرے پریم مُحبت اندر جاون جھوج، جگت ترشنا بھکھ رہے نہ رائیا۔ سچ محل اٹل وکھاؤنا عرش عروج، پڑدا حقیقت والا کھلائیآ۔ ٹھاکر سوامی ہو کے بن محبوب، مہروان مہر نظر اٹھائیآ۔ ساچے سنتاں بھاگ لگا کے تن وجود، وصل اصل اپنا دینا کرائیا۔ من واسنا جگت دیوار رہے نہ کھئے حدود، من پابندیاں دینیاں مٹائیآ۔ جدھر ویکھن نظری آویں موجود، گھٹ گھٹ اندر سو بھا رائیا۔ آتم پر ماتم پریم پیار وچ کرنا سلوک، صلح کل تیری اک سرنائیآ۔ جھگڑا رہے نہ مانو ذاتی چھوت، شرع زنجیر دینی کٹائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرا نام تیرا دیوے ثبوت، بھیو ابھیدا دے کھلائیآ۔ ست دھرم کہے پرہ اکو تیرے نام دی ہووے گونج، چار گنٹ دہ دشا گنجائش رہن کھئے نہ پائیا۔ ایکا دوا رہے کھئے نہ دوج، گھر گھر اندر نظری آوے سب دا ماہیا۔ سرشٹی درشٹی اندر دے بوجھ، مانو ذاتی بیک بڈھی آپ بنائیآ۔ تیرے وچھوڑے اندر آتما کُراوے کونج، دور بکھڑے لینے ملائیآ۔ منزل دسنی حق مقصود، پینڈا پچھلا دینا چکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے بیٹھا سیس جھکائیآ۔ ست دھرم کہے پرہ تیرے نام دی ہووے اک خوشی، خوشحالی وچ دے سرب لوکائیآ۔ سب دی کایا ماٹی کر دے سُچی، سچ سنجم اک درڑائیآ۔ آتم پر ماتم پریم پریتی اندر دس رچی، رچنا اپنی دے وکھائیآ۔ تیری مُحبت در رہے کھئے نہ رُٹھی، در گھر میلا ہووے چائیں چائیا۔ جگت واسنا اندر وڑ کے کٹھیں، کوڑی کړیا باہر کڈھائیآ۔ مہروان ہو کے پُرکھ اکال دین دیاں تٹھیں، سمرتھ پُرکھ تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ کلجگ لوک مات وچوں کر چھٹی، چھٹکارا ہووے سرشٹ سبائیآ۔ ستجگ ساچی پوہ جاوے پھٹی، گھر گھر انتر ہووے رُسنائیآ۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جیو جنت سادھ سنت چار کھانی چار بانی
چار ورن اٹھاراں برن چوٹھے جگ سب دی بات پُچھیں، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔

* ۲۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ دھٹا سنگھ دے گرہ پنڈ ڈھیہہ پئی ضلع لدھیانہ *

ست دھرم کہے پرہ تیرے نام دا ملے اگتی سیر، شیرخوار بچے گرمکھ خوشی منائیا۔ من واسنا جگت بُدھی ملے دھیر، دھرم
دوارا ایکنکارا اکو دینا وکھائیا۔ شرع رہے نہ شریعت والی کھئے زنجیر، شاہ پاتشاہ شہنشاہ کوڑ گُریارا لیکھا دینا مُکائیا۔ ستجگ ساچی
اپنے نام دی دس تدبیر، طریقہ نیکن نیکا ہو کے دینا درڑائیا۔ جس منزل تے چڑھیا جُلاہا کبیر، گرمکھ سنت سُہیلے او سے در دتے
بہائیا۔ تیرا جلوہ تکن بے نظیر، بن آگھاں آگھ اُٹھائیا۔ لیکھا رہے نہ غریب امیر، امرپد اکو دینا وکھائیا۔ جھگڑا چکے شاہ حقیر، حُکم
اپنا لینا منائیا۔ دُور دُراڈے نظر آؤنا قریب، پاندھی ہو کے اپنا پنڈھ مُکائیا۔ تیرا نُور نُورانہ جلوہ تکیئے عجیب، ظاہر ظہور ہووے
رُشنائیا۔ کلجگ کوڑ گُریارے دے تعطیل، ستجگ ساچا راہ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا
ور، ستجگ ساچا راہ وکھائیا۔ ست دھرم کہے پرہ تیرے امرت دا ملے اگتی آب، حیاتی زندگی دے بدلایا۔ جنم کرم دا لہنا دینا
مُکا دے حساب، پُورب لیکھا رہے نہ رائیا۔ سچ دوارے کرنی دس اک آداب، نمستے ڈنڈاوت بندنا اکو دے جنائیا۔ تیرے حُکم دی
اگتی آوے آواز، دُهن ناد کرے شنوائیا۔ اکھراں والی پڑھنی پئے نہ کھئے کِتاب، ڈھولا سوہلا دُھر دا راگ دینا سُنائیا۔ جوتی جوت
سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ کوڑی کِریا دُرمت میل دھونا داغ، پت پُنیت دین دُنی دینا بنائیا۔ ست دھرم کہے پرہ اکو
چرن کول سرشٹی جھکے سیس، دُو جے در منگن کھئے نہ جائیا۔ آتم پرماتم ڈھولا ہووے گیت، شبدي گوبند مل کے وجے ودھائیا۔
دھام انڈٹھڑے ہووے پریت، پریت پرماتم جوڑ لینا جُڑائیا۔ ٹھانڈا در دوار ایک ایکنکار دسے اتیت، ترے گن لیکھا پنج
تت دینا چُکائیا۔ مقامے حق ساچا حُجرہ دسنا حق مسیت، صدا بانگ آواز اکو تیرا نام نغمہ نظری آئیا۔ بودھ اکادھ بن کے کھولنا
راز، پنڈت ہو کے جیرج انڈج لیکھا دینا مُکائیا۔ ستجگ ساچی ساچن لینی ساچ، غریب نواز اپنی دیا کھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا

سُنئی ڈُونگھے کھات، باہوں پھڑ پھیر نہ کھئے اُٹھائیا۔ چار ورنان اٹھاراں برنان اکو دس رواج، سماج دھرم دا دینا بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سَتجگ ساچے اکو دینا ور، وارتا اگلی دینی جنائیا۔ سَت دھرم کہے پرہہ میرے ٹھاکر، تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ کلجگ کوزی کِریا روڑھ ڈُونگھا ساگر، بیڑا پار نہ کھئے کرائیا۔ سَتجگ ساچے دھرنی دھرت دھول اُپر دے آدر، مہروان ہو کے سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نام ندھان شبد سَتگر نال رلا جودھا سُرپر بہادر، بلدھاری اپنا ویس وٹائیا۔ کھیل کر کرنی دے کرتے قدرت دے قادر، گہر گمبھیر بے نظیر اپنا حُکم ورتائیا۔ من واسنا کیسے رہن نہ پائے جابر، زبردست اپنا نام دے درڑائیا۔ سنت سہیلے گرمکھ سجن ویکھ قابل، اصلیت وچ نصیحت دے درڑائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی ایکنکار بن دُھر دا عادل، انصاف وچ گستاخ دے مٹائیا۔ سَتجگ کلجگ کلجگ سَتجگ دھرم دوارے کر تبادل، ویلا وقت دوہاں ویکھ وکھائیا۔ پتا پوت رہے کھئے نہ قاتل، مقتول جھگڑا دے مکائیا۔ پڑدا کھول اتر باطن، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سَتجگ ساچا سچ دوارے اپنی آشا آیا رکھن، آسا منسا تیرے آگے دتی ٹکائیا۔

* ۲۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ بلونت سنگھ دے گرہ پنڈ گجروال ضلع لدھیانہ *

سَت دھرم کہے پرہہ نام اگتا دے دان، دیاوان دین دیاں تیری آس رکھائیا۔ دُھر سندیشہ تخت نواسی شبد سُنپڑا دے حُکمران، شاہو بھوپ فرمانا اکو اک اُچائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر ویکھ مار دھیان، چار کُنٹ دہ دشا پڑدا آپ چُکائیا۔ آتم پرما تم نر نرائن دے گیان، ساچی سکھیا بھکھیا اتر دُھر دا لیکھیا جھولی پائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ورن برن تیرا ڈھولا گان، رسنا جہوا بئی دند صفتی صفت صلاحیا۔ گر اوتار پیغمبر خوشی منان، بھگت سہیلے گرو گُر چیلے اپنے رنگ رنگائیا۔ سَت ستوادی برہم برہمادی شبد انادی بول ودھان، ویلا وقت لوک مات جگت دے گواہیا۔ کِریا کر جودھے سُرپر بلی بلوان، پروردگار سانجھے یار تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ دین دُنی دردیاں درد کر پروان، دُکھ بھجن ساچے سجن مہر نظر اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کوزی کِریا میٹ شرع شیطان، شبوروز اپنا نور کر رُسنائیا۔ سَت دھرم کہے پرہہ تیرے نام دا اکو ہووے ویراگ، ویراگن ہو کے سیس

نوائیا۔ تُوں گھر گھر نظری آئیں پُرکھ ابناشی کنت سہاگ، کنت کنتوہل دُھر دا ماہیا۔ سوئی سُرقي کایا مندر اندر سب دی جائے جاگ، جگت سوامی آلس نندرا وچ رہن کھئے نہ پائیا۔ گرہ مندر دِپیک جوت جگے چراغ، گھٹ بھیتر تیرا نُور ہووے رُشنائیا۔ پریم پریتی اندر ہر پردے اندر اُچے ویراگ، ویری دُوٹی دُشمن اندروں دینے کڈھائیا۔ مائس بُدھی کلجگ جیو ہنس بناؤنے کاگ، مانک موتی سوہنگ ہنسا اِکو جاپ چائیا۔ تُوں میرا مین تیرا آتم اُچے حق ویراگ، محبوب مُحبّت وچ پڑدا اوہلا دینا اُٹھائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت چارے کھانی ہوون وڈ وڈبھاگ، اندج جیرج اُتبھج سینج اپنا ایکا رنگ دینا رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ بھنڈارا نام امولک دینی داد، داسن داس ہو کے ستجگ سچ دوارے منگ منگائیا۔ ست دھرم کہے پرہ تیرے نام دی چار کُنٹ ہووے چرچا، خوشیاں وچ جیو جنت سوہلا گائیا۔ پریم پیار مُحبّت وچ سب دا حل کرے پرچہ، پرچون والی ونڈ تیرا نام رہے نہ رائیا۔ سرب جیاں دا سانجھا ہووے خرچہ، ست دھرم دوار اِکو دینا وکھائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت جیو جنت سادھ سنت جاوے پرکھا، بن پارکھو نام کسوٹی لینی لگائیا۔ تیری مہر اندر نہ کوئی سوگ رہے نہ ہرکھا، چنتا غم دینا چُکائیا۔ بھيو پاؤنا گھر گھر دا، گرہ مندر کایا ماٹی کھوج کھوجائیا۔ جگ چوکڑی آد جگاد نت نوت پُرکھ اکال دین دیال کھیل اگئی کردا، قُدرت دا مالک اپنی کار کھائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت ستجگ سچ دوارے تیرا ہووے بردا، درویش نر نریش اِکو الکھ جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ جیو جگت جہان ویکھ سڑدا، کوڑی کِریا اگنی موہ جگت وکار وبھچار سرشٹی درشٹی اندروں باہر دینا کڈھائیا۔

* ۲۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ ہری سنگھ دے گرہ پنڈ مہا سنگھ والا ضلع لدھیانہ *

ست دھرم تیرا جن بھگت ہوئے ملاپ، ابناشی کرتا میلا دئے ملائیا۔ دوہاں وچولا بنے نرگن آپ، جوت سروپی جوتی جاتا دیا کھائیا۔ پریم پیار مُحبّت وچ دس اگما جاپ، ستجگ سچا راہ بن ملاح آپ دئے وکھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا مٹے جگت سنتاپ،

روگ سوگ چنتا دکھ رہن کھئے نہ پائیا۔ بھوکھتاں والا پورا کرے واک، گر اوتار پیغمبر جو گئے ڈھولے گائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال کھیل کرے ساکھیات، ست سوامی انترجامی لکھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں نام بھنڈارا دیوے ڈھر دا آب ِحیات، ست سروور چرن دھوڑ اشنان کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا اک سمجھائیا۔ ست دھرم جن بھگتاں ویکھے نیتن نیت، بن اکھاں اکھ کھلائییا۔ جنہاں دا پرم پُرکھ نال ہیت، اکو دین دِیال سیس جھکائیا۔ تنہاں دی آتم سیجا رہیا لیٹ، پاربرہم برہم پت پرمیشور ڈیرہ لائیا۔ دو جہاناں بن کے کھیوٹ کھیٹ، کلجگ تیرا اتم پار کرائیا۔ سچ دوارا اپنا وکھا کے اگتی دیس، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی پڑدا دئے اٹھائیا۔ دو جہاناں مالک بن کے نر نریش، نر نرائن اپنا حکم رہیا ورتائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا مایا ممتا ہوئے ہنگتا کرے کھیت، جگت بھومی وچ رہن کھئے نہ پائیا۔ صاحب ستگر جن بھگتاں کرے سچا ہیت، در در گھر گھر میلے سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست دھرم تیرا ناتا دئے بندھائیا۔ ست دھرم تیرا جن بھگتاں نال ہووے رشتہ، ناتا ڈھر دا آپ جڑائیا۔ پریم پریتی اندر پکا کر نسچا، نہچل دھام دئے وکھائیا۔ لہنا دینا چکائے جس جس دا، ویکھنہارا تھاؤں تھائیا۔ جگت نیتر ابناشی کرتا کیسے نہ دسدا، گرمکھاں نج لوچن نین اکھ کھلائییا۔ کرے پیار لیکھا دیوے ساچے پت دا، پت پرمیشور اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مارگ دس ساچے سکھ دا، سیکھیا اندر بھچھیا نام دئے ورتائیا۔ ست دھرم ساچے سنتاں دھرم دوارے ہووے اک اکٹھ، دوجا دوار نظر کھئے نہ آئیا۔ بن قدماں آون نٹھ نٹھ، پریم پریتی اندر بن پاندھی رہیا۔ جلوہ تگن نور جوت پرکاش لٹ لٹ، اندھ اندھیر دین مٹائیا۔ ساچا لاہا ہر دوارے لین گھٹ، کھٹکا اور رہے نہ رائیا۔ نام پدارتھ وست امولک دیوے جھٹ، اگم اتھاہ دیوے آپ ورتائیا۔ لکھ چوراسی وچوں لئے رکھ، رکھک ہو کے سر اپنا بتھ ٹکائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت نرگن دھار ہو پرتکھ، بھگت بھگوان اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دوباں دوارا دسے اکو سچ، سچکھنڈ ساچا ستجگ ساچے نظری آئیا۔

* ۲۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ جگیر سنگھ دے گرہ پنڈ گھگرا نا ضلع لدھیانہ *

ستجگ کہے پرہ ساچے نام دی بخش اکو چوگ، چار کُنٹ دہ دشا اپنا رس دے چکھائیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگنا کوڑی کریا کڈھ روگ، جوٹھ جھوٹھ اندروں ڈیرہ دینا ڈھائیا۔ چرن کول پریتی ڈھر دی ریتی دس اکما جوگ، ناؤں زینکارا ایکنکارا اپنا آپ درڑائیا۔ من واسنا رہے نہ کوئی چنتا سوگ، دئی دویت لیکھا دینا مکائیا۔ نج آتم پرما تم دینا درس اموگھ، نین لوچن اپنی اکھ کھلائی۔ اصل وصل یار اگئی بھوگنا بھوگ، انگیکار ہو کے اپنا میل لینا ملائی۔ ست پرکاش کرنا نرمل جوت، اندھ اندھیرا سنجھ سویرا اکو گھر دینا وکھائیا۔ نام ندھان سری بھگوان لگاؤنی چوٹ، مندر وڑ چوٹی چڑھ پڑدا او بلا دینا اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، ستجگ ساچا کوک کوک سنائیا۔ ستجگ ساچا کہے پرہ تیرے نام دی اکو ہووے خُماری، غمخوار دین دئی لینی بنائیا۔ ساچا مندر محل اٹل وسنا اچ اٹاری، سچکھنڈ نیواسی پُرکھ ابناشی پروردگار اپنا پڑدا دینا اٹھائیا۔ نرمل نور جوت ہووے اُجیاری، گرہ مندر اندر کلاپاتی بن تیل باقی تیرا ظہور بے پروا بیسا۔ لہنا دینا جگ چوکرئی چکاؤنا وچ سنساری، کلجگ انت سری بھگونت نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ راہ تگن پیغمبر گر اوتاری، اکاون باون اپنی اکھ کھلائی۔ جگ چوکرئی نت نوت تیرا لیکھا سدا جگت و دیا باہری، جگت بدھی سمجھ کئے نہ پائیا۔ شبدی حکم تیری سچی سیکداری، دو جہان نگاہ بان ویکھ وکھائیا۔ کلجگ ہوس میٹ کوڑ گڑیاری، ست دھرم ناتا دینا جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، ستجگ ساچا سچ دوارے ڈھیہہ پیا سرنائیا۔ ستجگ کہے پرہ تیرے نام دی اکو ہووے ربراس، رحمت سب دے اُتے دے کھائیا۔ کریا کر غریب نواج، نوازش وچ ویکھ سرب لوکائیا۔ کوڑ گڑیاری کیسے سیس دسے نہ تاج، تختاں والے دینے خاک ملائی۔ اکو تیرے حکم دا ہووے راج، رعیت چار ورن اٹھاراں برن لینی بنائیا۔ ست دھرم دا پورا کرنا کاج، کرنی دے کرتے قدرت دے مالک مہروان ہو کے اکھ اٹھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا گر اوتار پیغمبر دے گئے سرب جواب، تسبیح مالا پیر پیغمبران کم کیسے نہ آئی۔ ساچے مالک خالق پرتپالک ڈھر دا دسنا اک آداب، ادب نال سرشٹی درشٹی دینی بدلایا۔ نرگن نرویر نراکار زینکار پڑدا کھول نقاب، سوچھ سروپ شاہو بھوپ اپنا نور کر رُسنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستجگ دینا ساچا ور، چرن

کول اُپر دھول بخش مان وڈیائیا۔ ستجگ کہے پرہہ ایکا بخش دے دُھر فرمان، فُرنا من رہے نہ رائیا۔ حُکمے اندر کر کلیان، کائنات دے سمجھائیا۔ نام ندھانا تیرا ہووے گیان، اگیان اندھیرا دینا چُکائیا۔ سرب جیاں دا مالک گھر گھر نظری آئے سِری بھگوان، گرہ گرہ پڑدا دینا اُٹھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا لکھ چوراسی جیو جنت ڈھولا گان، گاوت گاوت خوشی منائیا۔ جُگ چوکڑی نت نوت منگدے کئے دان، داتے دانی گھر گمبھیر بے نظیر وست امولک دینی ورتائیا۔ حق بینتی سچ دوار ایکنکار کرنی پروان، عرض آرزو خواہش تیرے آکے دتی ٹُکائیا۔ من واسنا جگت شرع رہے نہ شیطان، شریعت وچوں اصلیت اصل اپنا آپ دینا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد جُگ چوکڑی ست دھرم تیرے در قربان، نو نو تیرے چرن لاکے پائیا۔

* ۲۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ بھجن سنگھ دے گرہ پنڈ جیرکھ ضلع لدھیانہ *

ستجگ کہے پرہہ کِریا کریں لوک مات آواں اُپر دھرنی، دھرت دھول لہنا دینا لیکھا دیاں چُکائیا۔ سرشٹ سبائی اکو پوچ کراواں تیرے چرنی، بن جگدیشر سیس نہ کھئے جھکائیا۔ چار گنٹ دہ دشا چار ورن اٹھاراں برن اکو ٹک دساں پڑھنی، آتم پرما تم ڈھولا گا کے سارے خوشی وکھائیا۔ تیرے سچکھنڈ دوار دی منزل دساں چڑھنی، نو دوارے جگت واسنا من نہ کھئے ہلکائیا۔ جھگڑا رہے نہ ذات پات ورنی برنی، پاربرہم برہم میلا دیاں ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پُرکھ اکال دینا دُھر دا ور، دردی ہو کے درد لے وندائیا۔ ستجگ کہے پرہہ تیرے نام دا دساں اکو راہ، رحیم رحمت وچ ملائیا۔ مشوریاں وچ کرنی پئے نہ کھئے صلاح، سدھا مارگ دین دُنی دیاں سمجھائیا۔ گر گوہند شبدی بنے اک ملاح، شہادت پیغمبران نال بھگتائیا۔ سب دا سانجھا نظری آئے اک خُدا، واپگرُو رام روپ وٹائیا۔ سمرتھ سوامی انترجامی مانو مانس تیتھوں ہووے نہ کھئے جُدا، گرُمکھ گرُسکھ سنت سہیلے ناتا دیاں جُڑائیا۔ سچ محل اٹل اچ مینار اگم اتہاہ تیرا دیاں وکھا، سچکھنڈ دوارا ایکنکارا اکو نظری آئیا۔ کلجگ انت سب دا لہنا دینا لیکھا دینا چُکا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا دُھر دا ور، ستجگ ساچا خوشیاں وچ جھولی

ڈاہیا۔ سَتَجُگ کہے پرہہ ساچا مارگ ست چلے رواج، راؤ رنگ اکو رنگ رنگائیا۔ برہمنڈ کھنڈ شبدی سَتگر ہووے راج، رعیت دو جہان لئے بنائیا۔ سرشٹی دا درشٹی اندر آتم پرما تم کرنا کاج، کرنی دے کرتے اپنا حُکم لینا منائیا۔ ست دھرم دی توہیں ساچنا لینی ساچ، کلجگ کوڑی کیریا باہر دینی کڈھائیا۔ تیرے نام دا وجے اکو آگمی ناد، سُن سادھی اندر سُن سُن خوشی سرب منائیا۔ تیرے حقیقی کلمے دا ہووے سچا واعظ، واعظ کر کے سب نوں دے درڑائیا۔ دھرنی دھرت کھیڑا کر آباد، سنت سہیلے گرمکھ گرسکھ بھگت جن فقیر صوفی مات پرگنائیا۔ بن تیری کیریا ساچا دے کوئی نہ سادھ، سادھنا وچ لگی سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کلجگ کوڑی کیریا کر برباد، لوک مات دین دنی اندر رہن مول نہ پائیا۔ سَتجگ کہے پرہہ تیرے نام دی چلے اکو لہر، در در گھر گھر وجے سچ ودھائیا۔ کلجگ ککرم رہے کوئی نہ قہر، کوڑ کڑیا دینا مٹائیا۔ سچ دوار سچکھنڈ ساچے سنناں کراؤنی سیر، آرام گاہ چرن کول دوار دینا دکھائیا۔ جتھے بنا بھگتی پُجے کوئی نہ غیر، بنا نام دھام ہتھ کیسے نہ آئیا۔ نرویر ہو کے دین دنی مٹاؤنا ویر، دین مذہب ذات پات کرے نہ کھئے لڑائیا۔ ایکو رنگ رنگاؤنا گرمکھاں اٹھے پھر، گھڑی پل تھت وار ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سَتجگ ساچے دینا اکو ور، وارث ہو کے مارگ دینا لگائیا۔ سَتجگ کہے میرے مالک خالق پرتپالک، سہائتا وچ تیری آس رکھائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت دو جہاناں بن ثالث، شاہ پاتشاہ شہنشاہ ہو کے اپنا حُکم ورتائیا۔ گرمکھ سنت سہیلے پرگٹ کر خالص، خالص خالص اپنے رنگ رنگائیا۔ سنت سہیلا ویکھ بالا نڈھا بالک، جو بالی بڈھی تیرا دھیان لگائیا۔ کیریا کر صاحب سلطان سچے سنچالک، ست ستوادی اپنا پڑدا دے اٹھائیا۔ تیرا نرگن نور جوت پرکاش ہووے اچانک، جگت بڈھی بھو کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں نام بھنڈارا دے پورب امانت، سَتجگ تیرتا دواپر کلجگ جو تیرے پاس رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا نور آد جگاد سدا صحیح سلامت، جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔

* ۲۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ سری رام دے گرہ پنڈ مقصودڑا ضلع لدھیانہ *

ستجگ ساچے، کریا کرے سری بھگونت، پاربرہم پت پریشور دین دیال پروردگار دیا کھائیا۔ مہروان محبوب نظری آئے اک دھر دا کنت، سچ سوامی انتر پڑدا اوہلا دئے اٹھائیا۔ نام ندھان نوجوان مرد مردان دو جہان دیوے اکو منت، منتر انتر نرنتر بسنتر جگت دئے بھجھائیا۔ لیکھا جانے لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت، آتم پرما تم بھیو ابھیدا اچھل اچھیدا پڑدا دئے چکھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا مایا ممتا گڑھ توڑ ہوئے ہنکت، ہنگ برہم سرشٹی درشٹی اندر دئے جنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دھرنی دھرت دھول اُپر بنائے ساچی سنکت، سکلا سنگ سورا سرہنگ پُرکھ اکال اپنا آپ رکھائیا۔ ستجگ ساچے، سچ دھرم دے دے اگئی ہمت، مہروان گن ندھان سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ منوآ من کر سکے کھئے نہ علت، جگت واسنا نہ کھئے ہلکائیا۔ ایکا ڈنکا چار کُنٹ وجائے ساچی سمیت، سے دا مالک خالق پرتیالک اپنا حکم ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبران پوری کرے لکھت، بھوکھت دا لہنا دینا دئے چکھائیا۔ سرشٹ سبائی سانجھا کرے ایشٹ، ایشٹ دیو آتم پرما تم اپنا نور دئے چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ ساچا دھرم دوارا کھولنہارا ایکنکارا، اک اکلا اپنا رنگ رنگائیا۔ ستجگ ساچے، تیری ساچی ہووے یاد، یادگار بھگتاں دئے بنائیا۔ ست دھرم دا کھیڑا ہووے آباد، کلجگ کوڑی کریا لوک مات وچوں باہر کڈھائیا۔ دین دنی سدا سننہارا فریاد، پُرکھ اکالا دین دیالا گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی ویکھے تھاوں تھائیا۔ ست ست سنائے اگما راگ، ناؤں نرنکار ایکو ایک دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبد اگئی گھر گھر دیوے داد، دوئلتمند گرمکھ گرسکھ سنت سہیلے لے بنائیا۔

* ۲۶ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ نچھتر سنگھ دے گرہ دوراہا منڈی ضلع لدھیانہ *

ستجگ ساچے، جن بھگتاں امرت دیواں نام رس پیالہ، خُماری دھر دی دیاں چڑھائیا۔ ملے میل ایکنکار پُرکھ اکالا، کائنات دا مالک نظری آئیا۔ پوجا کرنی پئے نہ کیسے جوالا، ایشٹبھج نہ کھئے منائیا۔ وشن برہما شو پھیرنی پئے نہ کیسے دی مالا، تن بھوتی خاک

نہ کھئے رمائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن بھرنا پئے نہ کیسے ہالہ، جگت و صوولی نہ کھئے رکھائیا۔ اٹاں پتھراں والی لبھنی پئے نہ کوئی
 دھرم سالا، کایا مندر ڈھر دا کعبہ اک وکھائیا۔ مایا ممتا موہ توڑ جنجالا، جاگرت جوت کران رُشنائیا۔ کیسے وید پُران دا لینا نہ پئے
 احوالا، اکو ڈھولا ڈھر دا سو بلا دیاں درڑائیا۔ جو ایتھے اوتھے دو جہان ہووے رکھوالا، سہاٹک ہو کے سیوا سچ کھائیا۔ ساچا
 مارگ دتے اک سُکھالا، جگت کرنی وچوں باہر کڈھائیا۔ سچ پریم دی پائے اگئی مالا، من کا منکا پن تسبیح دئے بھوئیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے پار کرائیا۔ ستجگ ساچے، جن بھگتاں بخش کے اکو نام، نمرتا اپنی دیاں
 سمجھائیا۔ دامنگیر ہو کے پکڑاں آتم دام، دماں دا لیکھا اپنے نال رکھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی چام، چم درشتی اندر اپنا ایشٹ دیاں
 وکھائیا۔ بردا رہن نہ دیواں کیسے دا غلام، بندیخانے وچوں باہر کڈھائیا۔ سچ سندیشہ سُنہڑا دے کے ڈھر پیغام، کلمہ اکو اک
 جنائیا۔ شبدی حکم اندر کران الہام، راتی سُنٹیاں لوں جگائیا۔ گھر گھر دوارے جا بناں مہان، پریم پریتی اندر پھیرا پائیا۔ بل باؤن دا
 لیکھے لاواں پکوان، پورب لہنا دینا سرب مُکائیا۔ پریم رس دا بھوجن سارے کھان، لہج پھج بھکھ بھوج اکو رنگ وکھائیا۔ جس نال
 بھگتاں ہووے کلیان، سو کرنی کر کے پار لنگھائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کھئے بُدھی آنجان، ودیا چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ کریا کر سری
 بھگوان، بھاگ بھگتاں رہیا بنائیا۔ مہر اندر دیندا جائے دان، دعوے نال درگاہ دے مالک دئے بنائیا۔ ہر ہر لیکھا نہیں عام تمام، خاکے
 شام اندھیری دئے گوائیا۔ سچ دوارے بخش کے اک آرام، دُکھاں دا ڈیرہ دیوے ڈھائیا۔ چوراسی پھاسی کئے وچ جہان، بندی خانہ
 نظر کھئے نہ آئیا۔ سچکھنڈ نواسی ہو مہروان، جگت اداسی دئے گوائیا۔ جن بھگت بنا دھرم ودھان، ودیا توں پرے کرے پڑھائیا۔
 ست دھرم جھلا نشان، ساچے رستے آپ لگائیا۔ منزل چاڑھے نوجوان، پاندھی ہو کے پندھ مُکائیا۔ سچ دوار وکھا کے اگم مکان،
 چھپر چھن نہ کھئے چھپائیا۔ جس گرہ دیا باقی بلے مہان، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ بھگت سہیلے ویکھ خوشی منان، دُکھیاں درداں ڈیرہ
 ڈھائیا۔ گھر سوامی ٹھا کر ملے آن، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کریا کرے ہو مہروان، مہر نظر پار کرائیا۔ گرمکھ ساچے چٹر
 سُگھڑ سُبجان، سُچھے اپنے گھر بنائیا۔ ستجگ ساچے سچ دوارے کر پروان، پروانے ڈھر دے دئے وکھائیا۔ ساچا ڈھولا مل کے گان،
 رسنا جہوا وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے رنگ رنگائیا۔ ستجگ

ساچے میرا بھگت کدے نہ ہووے منگتا، دوجے در کدے نہ جائیا۔ گھٹ گھٹ انتر نرنتر ہو کے چولے رنگدا، رنگ انڈیٹھا اک وکھائیا۔ منزل اپنی حقیقی لنگھدا، جگت دوارا نہ کھئے اٹکائیا۔ رس دیواں دُھر انددا، اندد آتما وچوں پرگٹائیا۔ بھاؤ دساں اگمی چھند دا، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگ جنم دے وچھڑے پار کرائیا۔ جو جگ چوکرئی گُر اوتار پیغمبر دان رسیا منگدا، سو بھگتاں رسیا ورتائیا۔ نام ڈنکا و جا اپنے مردنگ دا، مُردے مُرید رسیا ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں خوشی وکھائیا۔ سَتجگ ساچے ساچا بھگت تیرا سہارا، دُھر دے حُکم نال جنائیا۔ جن بھگتاں تیرا سوہے نہ کھئے دوارا، سَت دھرم نہ کھئے وڈیائیا۔ پُرکھ ابناشی دیونہارا آپ داتارا، وست امولک اک ورتائیا۔ جن بھگتاں نال مل کے ٹوں لاؤنا سچ جیکارا، جو گُرمکھاں دتا سکھائیا۔ دوہاں دا سانجھا ہووے پیارا، پِرتی وچ وچھوڑا کدے نہ آئیا۔ کِریا کرے آپ نرنکارا، نرگن ہو کے بیٹے سہائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا میٹے اندھیارا، اندھ وِشواش دئے گوائیا۔ سَتجگ ساچا نُور کرے چمتکارا، چمک اپنی اک وکھائیا۔ جن بھگتاں ملے میل دُھر کرتارا، کرنی دا کرتا کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگتاں خاطر نرگن رُپ پرگٹ ہووے چوویواں اوتارا، جگت جہان لیکھا دئے چُکائیا۔

* ۲۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ بیبی بسنت کور دے گرہ پنڈ دورا با ضلع لدھیانہ * *

سَتجگ ساچے، ساچا نام ہووے میرا دُھر دیوا، دیو آتما دئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں برتھی جان نہ دیوے سیوا، سوامی ہو کے بیٹے سہائیا۔ سچ پریم دا دیوے میوہ، امرت اپنا رس چکھائیا۔ دھام وکھائے نہچل نہکیوا، محل اٹل سمجھائیا۔ کھیلے کھیل الکھ ابھیوا، اگم اگوچر اپنی کار کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ سَتجگ ساچے، ساچے نام دی ہووے اکو طاقت، طاقتور رہن کھئے نہ پائیا۔ برہم گیان دی دیوے لیاقت، دُھر دا منتر اک سمجھائیا۔ امرت رس دیوے نیامت، اموگھ اپنی چوگ چُکائیا۔ بیٹے سہائی انت قیامت، مہر نظر پار کرائیا۔ سچ دوارے لے کے جائے صحیح سلامت، آدھ وچکار نہ کھئے

اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی وست آپ ورتائیا۔ ستجگ ساچے، ساچے نام دی ہووے اگئی برکھا، بوند سوانتی گھر گھر آپ چوائیا۔ نیج آتم پرما تم کر کے درسا، درس دید دیدار اندر یار دُھر دا نظری آئیآ۔ جنم کرم دی پُورب میٹے حرصا، ترکھا کوڑی دئے گوائیا۔ اندر وڑ کے کھولے پڑدا، نقاب رہن کھئے نہ پائیا۔ بھيو کھلا کایا ماٹی گھر دا، گھر گھر وچ جوڑ جُڑائیا۔ اشنان کرا اگئی سر دا، دُرمت میل دئے دھوائیا۔ بھيو چُکا نرائن نر دا، نر ہرِ میلا سہج سُبھائیا۔ سچ دوار اتم کھڑدا، اگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔ جس گرہ پُرکھ اکال وسدا، تِس دوارے ملے وڈیائیا۔ اوتھے پرکاش نہیں رو سس دا، نرگن نُوَر جوت رُشنائیا۔ اشارہ نہیں کیسے اگھ دا، شبد اگئی ناد شنوائیا۔ ڈھولا اکو جس دا، تُوں میرا میں تیرا دُوجا راگ نہ کھئے الائیآ۔ بھٹھ رہنا دسے اڈ دا، در اکو ڈیرہ لائیآ۔ ستجگ ساچے، ساچا نام جن بھگتاں پچھے کدے نہ چھڈدا، جگ جگ میرے نال ملائیآ۔ سنت سہیلا حصیدار آدھ دا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ ستجگ ساچے ساچے نام دی سدا تعریف، تحفیاں وچ گر اوتار پیغمبر گئے ورتائیا۔ دھرم دوار دی دسے اک پریت، پیج سوار دئے وڈیائیا۔ نام خُاری جنائے گیت، جوت اُجیاری نال ملائیآ۔ اگنی ت ت کرے سیت، میگھ اگما آپ برسائیا۔ دین دُنی بدلے ریت، نیتی ویکھے جگت لوکائیا۔ پڑدا لاہوے ہست کیٹ، شاہ سُلطان سرن سمجھائیا۔ چھتر وکھا کے اکو سیس، تخت تاج جگت مٹائیآ۔ دھام دس اگم انڈیٹھ، جن بھگتاں اندر اگھ کھلائیآ۔ کروٹ لے بدل کے پٹھ، پُشت پناہ بھئے سہائیا۔ سچکھنڈ دوارے دے کرے وسنیک، واسطہ اپنے نال جُڑائیا۔ دُوجا رہے نہ کھئے شریک، شرکت وچ نہ خلق خُدائیا۔ ساچے نام دی وڈ توفیق، تُعارف بھگتاں دئے جنائیا۔ اکو نام جگت وست نالوں مُفید، جو مُفلساں دئے ورتائیا۔ جو اشارہ کیتا فرید، نیتر نیناں اگھ اُٹھائیآ۔ سو منسا پوری ہووے اُمید، ترشنا دئے بُجھائیآ۔ بھيو ابھیدا دس عجیب، عجب نرالی کار کھائیآ۔ اپنا حُکم ورتے جدید، شدید وچ ویکھے جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچا نام کرے حُکم تاکید، قاعدہ باقاعدہ اپنا دئے سمجھائیآ۔

* ۲۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ گرنام کور دے گرہ پنڈ دوراہا منڈی ضلع لدھیانہ *

ستجگ ساچے، سوہنگ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی جے سچ جیکارا، برہمنڈ کھنڈ نام دھیائیا۔ گر اوتار
 یغمبرا بنے سہارا، بھگت سہیلا ہو کے سنگ رکھائیا۔ وشن برہما شو دیوے ادھارا، کروڑ تینتیس سُن سُن خوشی منائیا۔ دو
 جہاناں دیوے ہلارا، ہر گھٹ اپنا رنگ رنگائیا۔ ترے پنج ویکھے آگھاڑا، پچیس پڑدا دئے اٹھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران پاوے سارا،
 انجیل قرآناں پھول پھولائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ سب دا لہنا دیوے وچ سنسارا، پورب سب دا جھولی پائیا۔ لکھ چوراسی
 نظری آوے ایکا ایکنکارا، مانو ذاتی من ہنکار دئے مٹائیا۔ دُھر دا مندر وکھاوے اک دربارا، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ شبدا آگادھ
 وجائے نگارہ، نوبت اکو اک سنائیا۔ کاغذ قلم کرے نمسکارا، شاہی بندنا وچ خوشی منائیا۔ رسنا جہوا بتی دند ملے پیارا، پریتم اپنا
 پڑدا دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ ساچا نام تیری جھولی پائیا۔ ستجگ
 ساچے، جے جیکار کرن لوک پرلوک، پُری لوء اکو راگ الاٹیا۔ جگ چوکری وکھرا دس سلوک، سوئے گرمکھ لئے اٹھائیا۔ بھاگ لگا
 کے کایا ماٹی کوٹ، کنچن گڑھ دئے بنائیا۔ نام ندھان لگا کے چوٹ، چوٹی چڑھ کے لئے جگائیا۔ جھگڑا مُکا کے ورن گوت، آتم برہم
 دئے سمجھائیا۔ من بدھی دی رہے نہ کوئی سوچ، ستگر مل کے وجے ودھائیا۔ تڑپن رہے نہ کوئی لوچ، لوچن لوچا پور کرائیا۔ گھر
 سوامی بخشے مؤج، مہروانی وچ دے ودھائیا۔ چرن پریتی دے کے دُھر دا جوگ، گرمکھ جگیشر دئے بنائیا۔ سوہنگ دے کے
 ساچی چوگ، چار جگ دا کھڑا دئے چھڈائیا۔ اپنا دے کے درس اموگھ، امرپد اک وکھائیا۔ مُحبت وچ کر کے موہت، ناتا جگت
 نالوں تڑائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، گھر مندر کرے رُسنائیا۔ کوٹاں وچوں تھوڑیاں دے کے ہوش، ہوشیاری نال دین دُنی وچوں
 باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لہنا دینا بنا
 کے لوک مات، حصیدار گرمکھ نال رکھائیا۔

* ۲۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ گجن سنگھ دے گرہ پنڈ دوراہا منڈی ضلع لدھیانہ * *

ستجگ ساچے، جن بھگتاں نظری آئے حضور، حضوری وچ منظوری، در گھر ساچے دئے جنائیا۔ پندھ رہے نہ نیڑا دور،
 دُور دُراڈا نیرن نیرا پھیرا پائیا۔ دُکھ وچ رہن نہ دیوے کیسے مجبور، مجبوری ضروری دئے کٹائیا۔ ساچی بخش کے چرن دھوڑ، جنم کرم
 دے لیکھے اپنے لیکھے پائیا۔ رنگ چاڑھ اکم گوڑھ، دمام ہویئے سہائیا۔ ترشنا تپے نہ وانگ تندور، ساتک ست دئے کرائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہرجن ساچے دئے وڈیائیا۔ ستجگ ساچے ساچا کھیل ہووے عجیب، نرالی اپنی کار کھائیا۔ جن
 بھگتاں بدل دیوے نصیب، کرم قسمت نہ کھئے لڑائیا۔ دُکھ بھکھ دا رہن نہ دیوے کھئے غریب، غیراں دی مچھندگی دئے مٹائیا۔ مہروان
 ہو کے دیوے ترتیب، طرف دو طرف ویکھ وکھائیا۔ سجن بن کے سچ رفیق، مٹر ہو کے جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، آسا منسا پوری کر امید، امن وچ چمن دے وکھائیا۔ ستجگ ساچے، جن بھگتاں رہے نہ اتتر غم، غمگین نظر کھئے نہ
 آئیا۔ بھگت وچھل ہو سوارے کم، کارج سب دے پور کرائیا۔ بھنڈارا دے دُھر دا دھن، دھرم دی کارے دئے لگائیا۔ سنت سہیلے بنا
 کے ساچے جن، جانہار دئے وڈیائیا۔ سب دی پکار سنے بنا کن، اٹھے پھر ویکھ وکھائیا۔ بینتی کر پروان لئے من، متہار بے پرواہیا۔
 دُکھڑا روگ نہ رہے تن، تنوت کرے صفائیا۔ لیکھے لائے پون سواس دم، دامن دامنگیر دئے پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، ہرجن ساچے ہویئے سہائیا۔ ستجگ ساچے، جن بھگتاں اندر رہن نہ دیوے غمی، چنتا چکھا نہ کھئے جلائییا۔ وست
 امولک دے کے نویں، جیون نواں دئے بدلائیا۔ سڑنا پئے نہ ممتا توی، طاقت اپنی نال اٹھائیا۔ لہنا دینا چکاوے اوتار چووی، چوہ
 جُگاں دا لیکھا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ستجگ
 ساچے، بھگتاں اندر ویکھے ڈونگھا ساگر، غوطہ اپنا نام لگائیا۔ پڑدا لاه کے کایا گاکر، گہر گمبھیر دئے وڈیائیا۔ نرمل کرم کر اُجاگر،
 اُجلے مکھ وکھائیا۔ ساچے گھر بنا سوڈاگر، سوڈا اپنے ہٹ وکھائیا۔ دیونہارا کرتا قادر، قدیم توں رسیا ورتائیا۔ کچھ لہنا دینا نانک
 دسیا بابر، بابل کہہ کے پرہہ دا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دُھر دی کھیل آپ
 کھلائییا۔ ستجگ ساچے، جن بھگت پریتی جاون جڑ، جوڑی دُھر بنائیا۔ جس کارن نرگن ہو کے آیا مٹر، نرویر ہو کے ویس وٹائیا۔

گرمکھاں رہن نہ دیواں کوئی تھڑ، بھنڈارا اپنا دینا ورتائیا۔ کچھ لہنا دینا لیکھا اندپر، پورب پچھلا نظری آئیا۔ اُس لینا نال زور، باقی اپنی کڈھ وکھائیا۔ جن بھگتاں اُپر کر غور، پت پرمیشور اکھ کھلائیا۔ جگت جنم دی پچھلی ویکھ دوڑ، بھجے آئے واہو داہیا۔ پُرکھ اکال اتم آپے بھڑ، بھڑی بھڑی کر کے رہے کُرائیا۔ ساچے نام دا چلا دُور، دعوے کوڑے دے مٹائیا۔ بدھ کر اور کی اور، اپنا لیکھا نال ملائیا۔ غریب نائیاں کوجھیاں کملیاں کارج جاون سؤر، سوہرے پیئے اکو تیرے نام وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں ہونا سہائیا۔ ستجگ ساچے، جن بھگتاں لہنا دینا باقی، بکتا ہو کے رہیا جنائیا۔ کچھ تھوڑی جہی رُوداس والی ساکھی، صفت نال صلاحیا۔ کچھ لیکھا اوس دی نیکی جہی کاکھی، اوستھا بال رہی وکھائیا۔ جس نے سانہ کے رکھی پاتی، پترکا اپنے وچ چھپائیا۔ اوس دا ناتا نال کھلا پاتی، پت پرمیشور ویکھ وکھائیا۔ اوس دی متی ساچی اکھی، داسی ہو کے رہی دِرڑائیا۔ پُرکھ اکال سچکھنڈ نواسی، واسطہ اکو وار پائیا۔ جن بھگتاں جیون جگتی کر راسی، دکھیاں درد دے مٹائیا۔ جنہاں دینی نہیں جم کی پھاسی، تنہاں ضامن ہو کے ہونا آپ سہائیا۔ کیسے رہے تاپ سراپ نہ کھانسی، خالص اپنا رنگ چڑھائیا۔ تیری منزل سب توں اوکھی گھاٹی، پن تیرے گھاٹا نہ پور کرائیا۔ جگت اڈیکدیاں مٹی واٹی، پچھلا پنڈھ رہیا نہ رائیا۔ کِرپا کر پُرکھ ابناشی، در تیرے آس رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں میٹ کُریاری کاتی، کامل ہو کے ہو سہائیا۔

* ۲۷ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ بگا سنگھ دے گرہ پنڈنٹ ضلع لدھیانہ *

ستجگ ساچے، شبداگتی متنا کہنا، حکم اندر حکم آپ سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبران چکے لہنا، نرگن سرگن رہن کھئے نہ پائیا۔ دو جہاناں بھانا بنے سہنا، سرشٹی درشٹی اندر نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ نام ندھان سری بھگوان نراکھر اکو کہنا، اکھراں والی ودیا نہ کھئے جنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال سمرتھ سوامی ہووے ساک سجن سینا، متر پیارا دُھر درگاہیا۔ اکو نظری آئے نرگن نروریر نراکار نرنکار درس دکھائے تیجے نیناں، لوچن اکھ پرتکھ گوسائیا دئے کھلائیا۔ مایا متا موہ وکار کلجگ انت لہنا دینا، پروردگار سانجھا یار

دھکا دئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی ساچا نام دئے اک رسینا، رسیا اکو اک آتم پر ماتم دئے وکھائیا۔ سَتجُگ ساچے، ساچا ہووے کھیل اگم، الکھ اگوچر دینا جنائیا۔ سَت دھرم تیرا بیڑا دیوے بٹھ، نئیا نوکا اپنے کندھ اٹھائیا۔ دُھر بھنڈارا دیوے نام دھن، سچ خزینہ تیری جھولی پائیا۔ نرگن جوت نوری چاڑھ چن، کلجگ کوڑ اندھیرا دئے مٹائیا۔ واسنا بٹھے چار ورن اٹھاراں برن، منوآ من، ممتا موہ نہ کھئے چکائیا۔ دیوے وڈیائی کایا ماٹی خاکی تن، تنو ت اپنا دئے سمجھائیا۔ سچ وسیرا دسے بن چھپری چھن، سچکھنڈ دوارا ایکنکارا اپنا گھر دئے بنائیا۔

جسدا لیکھا بودھ اکادھ جگ چوکرے آد جگاد نہ لیکھنہارا، گر اوتار پیغمبر نیوں نیوں بیٹھے سیس نوائیا۔ وشن برہما شو در بنے بھکھارا، بھکھک ہو کے در جھولی رہے ڈاہیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی نرگن زرویر قُدرت دا مالک کرنی دا کرتا اپنی کرے کارا، گہر گمبھیر بے نظیر اپنی کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت سہیلا اک اکیلا سَت ستوادے برہم برہمادی شبد انادی اپنا ڈھولا دئے سُنائیا۔ سَتجُگ ساچے اٹھ ویکھ کھول جاگ، بن اکھاں اکھ کھلائییا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی جن بھگتاں کایا مندر لائے بھاگ، نرگن سرگن میلا میلے سہج سُبھائیا۔ دیپک جوت جگائے چراغ، دیا باقی کھلاپاتی نال نہ کھئے رکھائیا۔ کوڑی کرپا من واسنا بھجائے آگ، امرت میگھ اک برسائیا۔ دُرمت میل گھر گھر دھووے داغ، لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت پڑدا اوبلا دئے اٹھائیا۔ سادھ سنت سری بھگونت اپنے بٹھ پکڑے واگ، چار کُنٹ دہ دشا ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ سَت دھرم تیرا کھیڑا کر آباد، آبادی بھگتاں نال رکھائیا۔ سب دے انتر نرنتر تیری اکو ہووے آواز، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا سرشٹی درشٹی اندر دئے سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مندر محل اٹل اچ منار وکھائے اگمی محراب، جتھے محبوب ہو کے اپنا کھیل کھلائییا۔ سَتجُگ ساچے، ساچے نام دا اکو ہووے پرچار، چار کُنٹ دہ دشا اکو ڈنکا دیاں وجائیا۔ خوشیاں مناوَن پیغمبر گرو اوتار، سچکھنڈ دوارے اکو تیرے نام وجے ودھائیا۔ بھگت سہیلے نیوں نیوں کرن نمسکار، صوفی فقیر سجدیاں وچ سیس نوائیا۔ قُدرت دے قادر تیرے چرن کول بلہار، خادم ہو کے سیو کھائیا۔ ہر جگدیس نو نو چار تیری دھار، دھرم دوارا اک کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی دین

دُنی ویکھے تهاؤں تھائیا۔ سَتَجُگ ساچے، ساچے نام دا ویکھنا رنگ، رنگ انڈٹھڑا دئے جنائیا۔ گھر گھر وجائے اگما مردنگ، بن تند ستار پلائییا۔ آتم پر ماتم دے اند، پرمانند وچ سہائییا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے چھند، سنسا اندروں دئے کڈھائییا۔ بھيو کھلا کے برہم بنگ، پاربرہم اپنے گھر وسائییا۔ چلے چٹرائی نہ منوآ من، من کا منکا دئے بھوئییا۔ جگت وکار بنکار شبد سَتگر دیوے دُن، دُنکا اکو اک وجائییا۔ سرِشٹ سبائی دین دُنی کائنات نام بھنڈارا دیوے اگمی دهن، دهرم دوار ایکنکار پروردگار سانجھے یار لوک مات مار جہات، اک اکلّا سچ محلا بھگت دوارا دئے وکھائییا۔

* ۲۹ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ پریم سنگھ دے گرہ گوہند پُرا ضلع جالندھر *

کرپا کرے پُرکھ اکال، دین دیاں دیا کھائییا۔ لیکھا جانے دو جہان، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہییا۔ حُکم سندیشہ دیوے دُھر فرمان، شبدی شبد کرے شنوئییا۔ سَتَجُگ اُٹھ دُلا رے لال، لالن اپنا رنگ رنگائییا۔ مہروان محبوب سچ دوار وکھائے سچئی دهرمسال، چھپر چھن نہ کھئے چھہائییا۔ دیا باقی کھلا پاتی جوت جگائے بے مثال، جس دی مسل نہ کھئے بنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سوامی انترجامی بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا اپنا آپ کھلائییا۔ سَتَجُگ ساچے اُٹھ بلدھار، پُرکھ اکال دئے وڈیائییا۔ دھرنی دھرت ویکھ غریباں حال، مہروان مہر نظر اُٹھائییا۔ کلجگ کوڑا چار کُنٹ وچے تال، ست دهرم دوار مُحبت نہ کھئے دسائییا۔ سچ مُریداں پُچھے کھئے نہ حال، مُرشد دُھر دا نظر کھئے نہ آئییا۔ ترے گن مایا توڑے نہ کھئے جنجال، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائییا۔ کلجگ کوڑی کرپا سر تے کوکے کال، آگے ہو نہ کھئے بچائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیشہ نر نریشا نر نرائن اکو اک درڑائییا۔ سَتَجُگ ساچے اُٹھ ویکھ، ہر کرتا آپ وکھائییا۔ کرے کھیل نر نریش، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہییا۔ جوتی جاتا دھر ویس، دیس پردیسا کھوج کھوجائییا۔ جس دا بودھ اگادھا شبد انادا اگمی لیکھ، شاستر سمرت وید پُراں انجیل قرآن کھانی بانی بھيو کھئے نہ پائییا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے سچ محبوب مُحبت وچ دسے بھید، بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا اپنا دئے وکھائییا۔ کلجگ کوڑی کرپا دہ دشا چار کُنٹ میٹنہارا ریکھ، مایا ممتا موہ وکار بنکار دئے مٹائییا۔

سب دی سرتی کر کے چیتن چیت، چار ورن اٹھاراں برن آلس نندرا دئے مٹائیا۔ ہر گھٹ نظری آئے نیتن نیت، دُور دُراڈا اپنا پندھ
مُکائیا۔ سہاؤنہارا آتم ساچی سیج، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَتجگ تیری ساچی رُت،
آپ سہائے ابناشی اچت، پاربرہم دیونہارا وڈیائیا۔ سَتجگ ساچے اٹھ بال نادان، نڈھے بالے چائیں چائیا۔ شبدا اگمی اک گیان،
نِراکھَر کران پڑھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کر پردھان، وشن برہما شو مل کے ڈھولا گائیا۔ دیوت سرُ سیس جھکان، رِکھ مَن خوشی منائیا۔
بھگت جن جان درگاہ قُربان، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ لکھ چوڑاسی پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی دیوے دان، داتا دانی ہوئے آپ سہائیا۔
سرِشٹی درِشٹی اندر کرنا پئے پروان، پرم پُرکھ پرماتم آتم میل لائے ملائیا۔ جودھا سورپیر بلی بلوان، شاہ سلطان اپنا حُکم دئے سُنائیا۔
جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَتجگ ساچا تیرا دُھر دا راہ، آپ چلائے اگم اتھاہ، بے پرواہ اپنا
حُکم منائیا۔ سَتجگ ساچے اٹھ تک، یں اکھاں اگھ گھلائییا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، پت پرمیشور اپنا ویس وٹائیا۔ لکھ چوڑاسی
جیو جنت سادھ سنت آتم پرماتم شبدا ڈور پائے تھ، من واسنا کوڑی کِریا کپٹ در رہن کھئے نہ پائیا۔ بھگت سہیلا اک اگیلا نیج نیتر
کھولے اگھ، پرتکھ نظری آئے سرب گوسائیا۔ تُوں میرا مین تیرا بھیو ابھیدا کھولے سچ، پاربرہم برہم پڑدا دئے اٹھائیا۔ بھاگ لگائے کایا
ماٹی کچ، کنچن گڑھ دئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی مہا دس اکتھ، رسنا جہوا بئی دند لہنا دئے
مُکائیا۔ سَتجگ ساچے، اٹھ ویکھ اگم اتھاہ نظارہ، بے نظیر دئے وکھائیا۔ جس دا حُکم چلے جگ چارا، سَتجگ تریتا دوپر کلجگ نہ
کھئے میٹ میٹ مٹائیا۔ سو کل کلکی لئے اوتارا، نہکلنک راؤ رنک اکو ڈنک دئے سُنائیا۔ جس دا شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن
کہانی بانی کرے اظہارا، صفتان اندر صفتی ڈھولے گائیا۔ جس دی آسا رکھ کے گئے گرو اوتارا، پیغمبر ہو کے سجدہ سیس نوایا۔
سو لیکھا جانے دُھر دربارا، نرگن سرگن کھیلے کھیل اپرا، اپرپر سوامی اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا
کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَتجگ ساچا سچ صلاح، دیونہارا بے پرواہ، شبدا سَتگر اک ملاح، بیڑا چار کُنٹ دہ دشا اپنے کندھ
اٹھائیا۔ سَتجگ ساچے اٹھ نیتر اپنا کھول، خالق خلق رہیا سمجھائیا۔ شبدا اگمی کنڈے تول، جگت ترازو نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں میرا
میں تیرا دس کے بول، آتم پرماتم میلا رہیا کرائیا۔ شبدا اگمی وجا کے ڈھول، دُھن آتمک راگ سُنائیا۔ بجر کپاٹی پڑدا کھول، نیج لوچن

کرے رُشنائیا۔ ست سرُوپی ہو کے جائے مۆل، مۆلا اپنی کار کھائیا۔ کرے پرکاش اُپر دھرنی دھرت دھۆل، دھۆل دھرم دوارا اِک سُهائیا۔ گر گوبند لیکھا پُورا کرے کیتا قۆل، قۆل اپنا توڑ نہائیا۔ جس نۆں سمجھے کوئی نہ پاندھا رۆل، بُدھیوان نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستجُگ تیرا لیکھا دئے سمجھائیا۔ ستجُگ ساچے، تیرا لیکھا دسے آپ، پرہہ اپنی دیا کھائیا۔ اتم پر ماتم سرِشٹی درِشٹی دینا جاپ، اِشٹی اِکو نۆر رُشنائیا۔ رۆح بُت دوویں کرنے پاک، پت پُنیت آپ بنائیا۔ بند کواڑی کھول کے تاک، پڑدا اندروں دینا اُٹھائیا۔ شبد اگتی سنا کے ناد، دُھن اگم کرے شنوئیا۔ زرگن جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دینا گوائیا۔ جن بھگتاں دے دھرواس، بہرم بھلیکھا دینا مٹائیا۔ ساچے مندر وکھا اپنی راس، سرتی شبدی گوپی کابن نچائیا۔ امرت دھار بُجھا کے پیاس، نجھر جھرنا دینا جھرائیا۔ اندر میٹ اندھری رات، زرگن جوت کر پرکاش، درس وکھا کے اِک اِکانت، اِک محلا دینا وسائیا۔ جتھے رسنا جھوا کوئی نہ کرے بات، اُچی کوک نہ کھئے لائیا۔ رس مانے کوئی نہ راگ، راگنی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ دین دُنی دا ہووے تیاگ، واسنا وچ نہ کھئے پھسائیا۔ اِکو اتم ہووے ویراگ، پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ ست دوارے لگے بھاگ، بھگون ملے بے پرواہیا۔ دپیک جوت جگے چراغ، چراگاہاں دا لیکھا دئے مکائیا۔ جوتی جوت ہو وسما، بسمل اپنا آپ کرائیا۔ سچکھنڈ دوارے ہو آباد، ناتا اِکو نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجُگ تیرا پڑدا اوہلا، پُرکھ اِکال چُکائے بن وچولا، سوہلا ڈھولا ڈھر دا آپ سنائیا۔ ستجُگ ساچے، تیرے نام دا ہووے اِک جیکارا، برہمند کھنڈ صفت صلاحیا۔ دو جہان وسے اِک دوارا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اِکال سب دا ہووے میت مُرارا، مِتْر ڈھر دا نۆر خُدائیا۔ جس دا محل اٹل اُچ منارا، مقامے حق ڈیرہ لائیا۔ جس دے وشن برہما شیو خدمتگارا، گر اوتار پیغمبر جُگ جُگ سیو کھائیا۔ جس دا نام سدا چلے جُگ چارا، جُگ چوکڑی اپنے حُکم بھوائیا۔ سو کلجُگ اتم کرے پار کنارہ، کوڑی کرپا دئے زُڑھائیا۔ ستجُگ ساچے، تیرے نام دا ہووے جگت پَسارا، پسر پَساری ویکھ وکھائیا۔ ڈھر دے نام دا ڈنکا وجے اپارا، راؤ رنکا آپ اُٹھائیا۔ سچ لگا اِک دربارا، ڈھر درباری دیا کھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بن سہارا، سہائتا اپنی دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچا بخشے اِکو نام ادھارا، اعلیٰ ادنیٰ اِکو رنگ رنگائیا۔

* ۳۰ بہادروں شہنشاہی سمت ۲ محل سنگھ دے گرہ پنڈ سنگت پُرا ضلع جالندھر * *

ستجگ ساچے، کوڑی کیریا رہے کوئی نہ سیا، سوامی انترجامی دیا کھائیا۔ اکو روپ درسائے لوک تینا، ترے گن لیکھا ترے بھون دے مکائیا۔ کایا چولی اگتی چاڑھے رنگ بھینا، بھڑی زین مل کے وجے ودھائیا۔ جن بھگتاں ٹھانڈا کرے سینہ، سینہ بسینہ اپنا نام چپائیا۔ وچھوڑا رہے نہ جل مینا، ملنی جگدیش آتم پرما تم دے کرائیا۔ دھر دا نام گر اوتار چینا، چوتھے جگ دے مان وڈیائیا۔ لیکھا جانے آکاش پاتال اُتے زمینا، ضامن ہو کے ضمیر دے بدلایا۔ گرمکھاں ہونا پئے نہ کیسے آدھینا، عدل انصاف اپنے ہتھ رکھایا۔ گرمکھ رہے نہ کھئے کینہ، بدھ بیک اپنے نام کرائیا۔ سب دا لیکھے لائے اپنا جینا، جیون جگت دیوے مان وڈیائیا۔ شرع اندر ہونا پئے نہ نیواں، شریعت اصلیت والی درڑائیا۔ سنت سہیلا بنا کے اگتی نگینہ، جس دی قیمت سرشٹ نہ کھئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا اپنا رنگ رنگائیا۔ ستجگ ساچے ساچی وست دیواں وشیش، وشو اپنی دھار چلائی۔ نام اگما دے سندیش، سنسیاں وچوں باہر کڈھایا۔ گر اوتار پیغمبر کرن آدیس، سجیدیاں وچ سپس نوائیا۔ ڈنڈاوت بندنا کرے وشن برہما شو مہیش، گنت اکو اوٹ تکائیا۔ مالک نظری آوے نہ نریش، نہ نرائن دھر درگاہیا۔ آد جگادی سب دا لیکھا جانے لیکھ، لکھت بھوکھت اپنے وچوں پرگٹایا۔ قول اقرار پورا کرے گر گر دسمیش، دہ دشا ویکھے تھاوں تھائیا۔ گرمکھ سنت سہیلے بال جوانی تکے آلھڑ وریس، نوجوانا مرد مردانہ کھوج کھوجایا۔ سچ دوار ایکنکار وکھاوے اپنا دیس، دہ دشا پڑدا اوہلا دے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار ایکنکار اکل کل دھاری ایکو ایک پرگٹایا۔ ستجگ ساچے، نمو کرے شو شکتی، شونے اپنا روپ بدلایا۔ کیریا کرے پُرکھ اکل اکو ویکتی، ویلا وقت دے گواہیا۔ نام ندھان دس کے دھر دی بھگتی، بھگون بھگت دے ترایا۔ ٹوں میرا میں تیرا دس کے پنکتی، پنجاں وچوں باہر کڈھایا۔ آتم برہم دے کے شکتی، شخصیت اپنی دے درڑایا۔ لکھ چوڑاسی وچوں وکھری ہستی، ہر کرتا اپنی دے سمجھایا۔ نام خُماری چاڑھے کے مستی، مست مستانا دے بنایا۔ کایا کعبہ وکھا کے دھر دی ہستی، ہر مندر اکو اک سمجھایا۔ دھار نکلے اندروں آتم پرما تم جس دی، دوجا راگ نہ کھئے الاہیا۔ گرمکھ سوانی ہر ستگر دوارے وسدی، واسطہ اکو نال جڑایا۔ جتھے لوڑ نہیں اشارے والی اکھ دی، بن اکھاں کرے پڑھایا۔ کھیل

وکھا کے نرگن نور جوت پرتکھ دی، پاربرہم بے پرواہیا۔ بھگت بھگوان دھار چلائے سچ دی، سچ سنجم اپنے وچوں پرگٹائیا۔ بھاگ لگاوے کایا ماٹی کچ دی، کنچن گرھ آپ وکھائیا۔ منوا دھار پھرے نہ نچدی، شبدی ڈوری تند بندھائیا۔ کھیل جان حقیقت حق دی، اصلیت اپنی دئے وکھائیا۔ دھار چوائے امرت نیچ رس دی، رستہ دھر دا اک سمجھائیا۔ ملنی بووے پُرکھ اکال سمرتھ دی، صاحب ستگر مل کے وجے ودھائیا۔ ستجگ ساچے جن بھگتاں آتم سدا پرما تم دوارے وسدی، دوجے در کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیل جنائے اپنی دھار پرگٹ دی، پرگٹ ہو کے اپنا حکم ورتائیا۔

* ۳۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۲ سادھو سنگھ دے گرہ پنڈ سنگت پُرا ضلع جالندھر * *

ستجگ ساچے، ساچا نام دیوے پرہ پورن، پورن پرمیشور ایکا ایک دئے وڈیائیا۔ آسا منسا رہے نہ کھئے ادھورن، سگل وسورے دئے گوائیا۔ کلجگ کریا میٹے کوڑ کوڑن، ممتا موہ وکار گوائیا۔ سچ پریتی بخشے چرن دھورن، ٹکے مستک آپ لگائیا۔ نظری آئے حاضر حضورن، حضرت اکو شہنشاہیا۔ بھگت بینتی کرے منظورن، سنت سہیلے انگ لگائیا۔ جو وسیا دُور دُورن، نیرن نیرا ہو کے پڑدا دئے اٹھائیا۔ سرب کلا بن بھرپورن، پرہ دیوے مان وڈیائیا۔ شبد ائراگ اُپجا ثورن، سچ خُاری دئے چڑھائیا۔ وچھوڑے وچ نہ رہے کھئے مجبورن، مزدوری سب دی جھولی پائیا۔ نرگن نور بخشے اگمی نورن، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ چتر سگھڑ بنا مورکھ مؤڑھن، دھندا اکو نام جنائیا۔ رنگ اگمی چاڑھے گوڑھن، دُرمت میل دھوائیا۔ سوہلا کرے مشہورن، مشوریاں نال صلاح نہ کھئے پکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا نام اک جنائیا۔ ستجگ ساچے، ساچے نام دا بخشاں ست، است رہن کھئے نہ پائیا۔ ست گیان دی بخشاں مت، ممت رہے نہ رائیا۔ نرگن دھار کر اُپتت، اندھ اندھیرا کوڑا دیاں کڈھائیا۔ جوت سروپی ہو کے ویکھاں وت، وطن کایا مندر کھوج کھوجائیا۔ مہروان ہو کے دیواں رس، رسیا ہو کے بوند اگم چوائیا۔ دھردرگاہی دساں جس، جسم ضمیر دیاں بدلائیا۔ منوا من کر کے وس، وشا اپنا دیاں سمجھائیا۔ جن بھگتاں کھول کے نیر اکھ،

اگھیاں توں پرے کران رُشنائیا۔ شبد انادی سُنا کے ند، انحد اپنا تال وجائیا۔ سرِشٹی کر کے وکھری جگ، جاگرت جوت دیاں ڈگمگائیا۔ ترے گُن مایا ساڑ نہ سکے آگ، اگلا لیکھا منگے کھئے نہ رائیا۔ بن مگے کعبیوں کرا کے حج، حضرت دُھر دا دیاں ملائیا۔ جو حقیقت وچ حق، اصلیت وچ اصل نظر نہ آئیا۔ سرب کلا سمرتھ، داتا دانی بے پرواہیا۔ شبد بھنڈارا دیوے وتھ، وست امولک آپ ورتائیا۔ تُوں میرا مین تیرا دس کے اپنی گتھ، گداگر گُرمکھ رہن کھئے نہ پائیا۔ انت سُهیلہ ہو کے لئے رکھ، رکھیا کرے تھاؤں تھائیا۔ نرگن ہو کے سرگن کرے پگھ، کیشنا سُکلا پگھ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سنت سُهیلے رہن نہ دیوے وگھ، وکھرا گھر نہ کھئے بنائیا۔ درگاہ ساچی دیوے رکھ، سچکھنڈ دوارے آپ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ تیرا لہنا تیرے ہتھ پھڑائیا۔ ستجگ ساچے، ساچے نام دی ہووے اک رسوئی، چار کُنٹ دشا بھنڈارا دئے ورتائیا۔ پروردگارا تیرے نام دی پھرے دروہی، طوبی طوبی کرے لوکائیا۔ پُرکھ اکال سرِشٹ اٹھائے سوئی، آس نندرا وچ رہن کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیغمبران منّ عرضوئی، عرض آرزو سب دی اپنے لیکھے پائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں سنت سُهیلہ گر چیلہ اٹھاوے کوئی کوئی، کوٹاں وچوں لئے ملائیا۔ جنہاں نام دی دیوے ڈھوئی، ڈھوآ آکو دئے وکھائیا۔ جس دی قیمت نہ جانے کوئی، جگت جوہری نہ کھئے چکائیا۔ انت کھیل اوسے دی ہوئی، جس دا ہوکا دیوے لوکائیا۔ جس دی دھار آد جگاد جگ چوڑی سدا نویں نوئی، جمن مرن وچ کدے نہ آئیا۔ جس دا کھیل ہونا نال کبیر لوئی، لوٹناں توں پرے دئے وکھائیا۔ سو امرت رس جن بھگتاں اندر ربیا چوئی، چوراں ٹھگاں یاراں توں لئے پچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی سرن اک سمجھائیا۔ ستجگ ساچے، ساچا نام کومل ہووے ملوک، ملک الموت نیڑ کھئے نہ آئیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں پھرے وڈ دوت، دُتیا بھاؤ دئے چکائیا۔ ڈنکا وجائے چارے کوٹ، دہ دشا کرے شنوائیا۔ بھاگ لگائے پنج بھوت، تتوت دئے درڑائیا۔ جھگڑا مکائے جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ ونڈ ونڈائیا۔ جن بھگتاں اُپر جائے تھ، مہر نظر اٹھائیا۔ جام نیرالا پیائے گھٹ، رس اگمی آپ چوائیا۔ سنت سُهیلے بنا کے ست، اپرادھی اندروں دئے کڈھائیا۔ اُجل کرائے مکھ، مکئیاں توں پرے ڈیرہ کرائیا۔ جتھے آتم پرمام دا سُکھ، جوتی جوت وچ سمائیا۔ جننی جنے پھیر نہ کوئی ککھ، کوڑاگن نہ کھئے تپائیا۔ ترشنا رہے نہ کوئی بھکھ، ممتا موہ دئے مٹائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں ہو کے گودی لئے چک، چار جگ دا لہنا دینا دئے مکائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سَتجُگ تیرا راہ چلائیآ۔ سَتجُگ ساچے، ساچے نام نہ ہووے اِکو موہ، مُحَبّت نِرگن نِرگن نال رکھائیآ۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت دیوے اپنی سو، سو صاحب سوامی انتر پڑدا دئے اُٹھائیآ۔ جس دا بھیو نہ جانے کو، کوٹاں وچوں گرُمکھ لئے ملائیآ۔ دو جہاناں رہیا جوہ، بدھاری اپنا بل پرگٹائیآ۔ سنت سہیلے اپنے دھاگے لئے پرو، پروبتاں دی لوڑ رہے نہ رائیآ۔ سب دا مالک آپے ہو، ہوکا دے کے لئے جگائیآ۔ آتم پرما تم ہو کے جاوے چھوہ، شہنشاہ اپنا رنگ چڑھائیآ۔ سچ پرکاش کرے اگمی لو، لوئن نیتر اکھ دئے بدلائیآ۔ جن بھگتاں جہا آپے ہو، ہر مندر کایا ڈیرہ لائیآ۔ بھگت بھگوان دھار کوئی نہ جانے دو، دوآ ایک دھار بدلائیآ۔ ہنگ برہم دھار بن سو، سو سوامی نوڑ کرے رُشنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وشنو بھگوان، پرگٹ ہویا وہ، جس نوں گر اوتار پیغمبر ڈھولیاں سوہلیاں راگان ناداں وچ گائیآ۔

* پہلی آسُو شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال *

آسُو کہے کھیل سِری بھگوان، جس دی بھگوتی بھگوتی دئے گواہیا۔ جھکدے ویکھے زمیں اسمان، بے زباں گر اوتار پیغمبر سپس جھکائیآ۔ سجدے نمستے ڈنڈاوت کرن پرنام، نیوں نیوں چرن کول دھیان لگائیآ۔ مالک پروردگار مَن دھر دا کابن، رام اِکو بے پرواہیا۔ جس دا آد جُگاد جُگ چوکرئی سچ نظام، نوبت اپنا نام وجائیآ۔ کھیلے کھیل دو جہان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال اپنا حُکم منائیآ۔ سو داتا دانی ہو کے مہروان، محبوب حُکمے اندر حُکم ورتائیآ۔ کلجُگ انت سِری بھگونت ویکھے مار دھیان، چار کُنٹ دہ دِشا کھوج کھوجائیآ۔ بھگت سہیلے اُٹھا کے چتر سُبجان، سگھڑ سیانے اپنے نال ملائیآ۔ انتر رہن نہ دیوے کوئی ابھان، مان نہانیاں دئے سمجھائیآ۔ سرشٹی درشٹی ویکھنہارا لیکھا جانے ہر گھٹ آن، اندج جیرج اُتبھج سیتج پھول پھولائیآ۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی کلجُگ جیواں دیونہارا اپنا گیان، پڑدیاں وچوں پڑدا آپ اُٹھائیآ۔ جگت گرُو ویکھے مار دھیان، بھارت کھنڈ پہلی ونڈ ونڈائیآ۔ جتھے نو سُو چرانوے جُگ دی میزان، چار ورنان وچ ٹکائیآ۔ انتر منوآ شرع شیطان، رسنا جہوا شبد پڑھائیآ۔ بتی دند کرن کلیان،

کلمیاں راگ سُنائیا۔ بنا منزلوں ملن بھگوان، بھاگ اکھراں والا رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ اَسُو کہے جگت گرو نُو سُو چرانوے، شہنشاہی سمت دے گواہیا۔ جنہاں نے اپنے کیتے پاؤنے، پلُو سکے نہ کھئے چھڈائیا۔ ڈھولے اپنے نام دے نام والے گاؤنے، دُھر دا نام سمجھ کھئے نہ پائیا۔ اتم کرم نہ کیسے بخشاؤنے، بخشش رحمت نہ کھئے کھائیا۔ پڑدے اولے نہ کیسے چکاؤنے، چاروں کُنٹ دے دُہائیا۔ باہوں پھڑ نہ کیسے اُٹھاؤنے، سُرقتی شبد نہ کھئے ملائیا۔ اتم سر نہ کیسے نہاؤنے، دُرمت مَیل نہ کھئے دھوائیا۔ لکھ چوراسی آن جاوے، خوشیاں والا کھیل بھوائیا۔ کیسے کم نہ اؤنے پڑھے اکھڑ باؤنے، باؤن اکھری پار نہ کھئے لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ اَسُو کہے نُو سُو چرانوے ویکھے گرو کلکاتی، کلمیاں توں باہر ڈیرہ لائیا۔ جنہاں دی جگت واسنا نال ہونی شادی، ساچا کنت نہ کھئے پرنائیا۔ راتی نیند نہ آوے پرہاتی، امرت میگھ امرت ویلے نہ کھئے برسائیا۔ اپنی دھار دھار نہ جاتی، دھرم دوار نہ کھئے دکھائیا۔ کایا چولی کپڑ پائی، اوڈھن سپس نہ کھئے ٹکائیا۔ ستگر شبد چڑھے کھئے نہ گھائی، رسنا والے ڈھولے سارے گائیا۔ جدھر ویکھو الفیے دی مُکی نہ کیسے واٹی، نیراکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ ملیا میل نہ کھلاپاتی، کھلے روون مارن دھائیا۔ اتم صدی چوڈھویں سب نے رہنا پھاڈی، منزل حق نہ کھئے دکھائیا۔ بنا پُرکھ اکال دے دوجا نظر نہ آوے گاڈی، گارڈین سارے دے مٹائیا۔ رسنا والا رہے کھئے نہ ڈھاڈی، انتر بودھ آگادھ ویکھ دکھائیا۔ مسلیاں والی رہن نہ دیوے وادی، واحد عبادت اکو دے جنائیا۔ جس نُوں سمجھے نہ عشق حقیقی مزاجی، مسل توں پرے مثال دے بنائیا۔ تند ستار گاوے نہ کھئے ربابی، نانک مردانے گیا سمجھائیا۔ بنا پُرکھ اکال دے کتے ہووے نہ سوال جوابی، مُخاطب ہو کے خطاب نہ کھئے دوئیا۔ لہنا دینا دس آپ بغدادی، بغلگیر اکو گیا سمجھائیا۔ جس دی بھگت ادھارنا وادی، وعدہ پچھلا پور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم اک سمجھائیا۔ اَسُو کہے مین نُو سُو چرانوے تگاں، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ خوشیاں وچ ہسّان، سوہریاں گھر جگت سنت گیا نہ کھئے جوائیا۔ من واسنا پریم پیار دیاں نٹھاں، سُہاگ کنت نہ کھئے ہنڈائیا۔ تِن اَسُو کہے مین اہنناں نال کدے نہ وساں، آگے چنگی ہووے جدائیا۔ جنہاں دے اندر دین مذہب دیاں وٹاں، وٹنا مل کے ملیا کوئی نہ دُھر دے ماہیا۔ جنہاں دا ایشٹ پتھر اٹاں، مندران سپس نوائیا۔ تنہاں دے کولوں جگ چوکرئی نٹھاں، گر اوتار پیغمبر گئے

سمجھائیا۔ اُہناں دے اندر وڑ کے مندر چڑھ کے بنا نیتر لوچن نین اگما نور تگان، جس دی طاقت نہ کھئے ازمائیا۔ جتھے ٹھگان چوران یاران دیاں رہن مؤل نہ ڈھکّاں، ڈھاہ ڈھیری خاک بنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ پہلی آسُو کہے میں نو نو چار دی ویکھاں اُستادی، جگت گرو مات اکھوائیا۔ جنہاں دا مالک اچھل چھل دا وادی، وعدے نال سرب بھلائیآ۔ بُدھی نال سب نوں کر کے باغی، اکھراں وچ دتا پھسائیا۔ اندر ملے نہ کھئے امدادی، منزل سچ نہ کھئے پُچائیا۔ نہاؤن دھوون دی باہر دی رہی حیاتی، اندر اندھیری راتی نہ کھئے مٹائیا۔ کیسے نہ ملیا پُرکھ اکال صفاتی، پروردگار نور نہ کھئے رُشنائیآ۔ جگت ودیا بنے فسادی، رسنا جہوا نال لڑائیآ۔ نہ اوہ پنڈت مُلا قاضی، نہ اوہ گرنٹھی گرنٹھ وچ جنائیا۔ سوئی سرت کیسے نہ جاگی، جاگدے سٹے نظری آئیآ۔ پردے اُچے نہ ہر ویراگی، ویری اندرون نہ کھئے کڈھائیا۔ کیسے نہ سمجھیا کی کھیل پرہو دا ماضی، جو سِدھا بھگتاں مل کے اپنا نام دئے سمجھائیا۔ اُہناں دے کایا کعبے دا بن کے حاجی، حُجرہ حق دئے سہائیا۔ پریم پیار دا بن کے نمازی، نمستے اکو دئے درڑائیا۔ لیکھے لا کے ساڈھے تین ہتھ دی اراضی، رضامند اپنے نال کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ڈھر دی کار آپ کھائیا۔ پہلی آسُو کہے پرہو نو سو گرو دی چرانویاں نال حالت، حالان کہ تینوں دسن دی لوڑ نہ رائیآ۔ انہاں دے اندر اپنے آپ ملن دی علامت، تیرا نام نہ کھئے سمجھائیا۔ بُدھی والی جگت دے ضمانت، بریخانہ رہے وکھائیا۔ ساچا نام ملے نہ کیسے نیامت، تیرا امرت میگھ نہ کیسے برسائیا۔ کلجگ اتم سب نوں ہوئی ممانت، درگاہ ساچی حق مقام چڑھن کھئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ڈھر دا حکم اک ورتائیآ۔ آسُو کہے پرہو توں جگ جگ تاریں پتھر، پاہن پار کرائیا۔ کچھ یاد کر گوبند ستھر، یارڑا ہو ہنڈھائیا۔ ویراگ وچ نہ کیریا اتھر، نیتر نین نہ کھئے شنوائیا۔ شبد سنڈیشے دتا پتر، پاتی تیرا نام بنائیا۔ جس ویلے نرگن دھار آویں اتر، نرگن نور جوت پرگٹائیآ۔ بنا گوبند تیرا دوجا رہے کوئی نہ مٹر، جگت کٹمب دینا گوائیا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں دا اکو سانجھا شکر، شکرانے وچ آبا بھیٹ کرائیا۔ سمرتھ سوامی انترجامی شبدی دھار نہ جائیں مُکر، اقرار قول اکو توڑ نہائیا۔ مڑ کے منگدا نہیں تینھوں کھان والا کوئی ٹکڑ، ٹکڑیاں والی نہ آس رکھائیا۔ تیری کِریا نال گرمکھ پرہی آواں چُکن، لوک مات اپنی گود اُٹھائیا۔ تیرے بھگت سہیلے تیرے در تے آواں سٹن، سچکھنڈ دوار ٹکائیآ۔ کلجگ کوڑی جر آواں پٹن، پٹنے پوٹے سمجھ کھئے نہ آئیآ۔

گرمکھ ساچیاں آواں پُچھن، پچھلا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ کوڑ کڑیاں کولوں آواں لکن، ستمکھ بیٹھا نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ آسو کہے میں دُھر دا آساوند، آس اگئی دیاں جنائیا۔ پرہ ملے اک خاوند، خاتون سرِشٹ لے ہنڈھائیا۔ حُکمے اندر کر پابند، پڑدا نقاب دے چُکائیا۔ پریم پیار دا دے اند، محبوب اپنا میل ملائیا۔ آتم پر ماتم دے کے چھند، سنسا روگ دے مٹائیا۔ دے وڈیائی وچ ورہنڈ، برہمنڈ پار کرائیا۔ دوجی رہے کوئی نہ ڈنڈ، ڈنڈاوت اِکو دے سمجھائیا۔ نو سؤ چرانوے گرو کرے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا اپنا نام اٹھائیا۔ جن بھگتاں ہو آپ بخشند، بخشش رحمت آپ ورتائیا۔ مانس جنم ہون نہ دیوے بھنگ، تے وجود اپنے لیکھے لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا کھیل اک وکھائیا۔ نو سؤ چرانوے چوکزی جگ کہن، اپنی کامنا نال لیائیا۔ نو سؤ چرانوے گرو پاون وین، نیتروون مارن دھائیا۔ تیرا نام کیسے نہ ملے رسیں، رستے بھلے سارے دین دُہائیا۔ نام سندیشہ سچکھنڈ دواویوں کوئی نہ آیا لین، لایق بن کے تیرا حُکم نہ کھئے ورتائیا۔ اکھراں نال تیرے نالوں بھئے طرفین، تفرقا طرف دوحرف نہ کھئے سمجھائیا۔ رسنا جہوا جگ الائن، نین درس کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا بھيو دے سمجھائیا۔ بھيو ابھیدا کھول دے، خالق خلق جہان۔ شبدا اگئی کھنڈے تول دے، تولنہار سری بھگوان۔ کھوٹے کھرے سرب وِرول دے، ویکھ زمیں اسمان۔ جھگڑے مُکا دے جگت وچول دے، وچولا شبدا گرو بن بلوان۔ لیکھے مُک جان کوڑ مخول دے، مُکھئے کر پنج پردھان۔ بہار بولے کر دے دھول دے، دھرم دی دس بان۔ وعدے پورے کر دے قول دے، گوبند مل کے نوجوان۔ امرت رس دے میگھ سون دے، اگنی اگ نہ کھئے تپان۔ جھگڑے مُکا دے من ہنکاری روں دے، رام رمٹیا ہو کے نگاہ بان۔ جھکولے دے دے اپنی پریم پیتی پون دے، سواس بھگتاں سُکھالے ہون۔ جھگڑے مُکا دے آون گون دے، گہر گمبھیر ہو پردھان۔ ڈھولے دس دے اپنے گاؤں دے، دوجے اکھراں رہے نہ کھئے پچھان۔ حُکم دے دے کلجگ اتم مٹاؤن دے، ستجگ ساچا کر بلوان۔ بل وکھا دے کوڑ کڑیارا ڈھاپن دے، مرد مردانے نوجوان۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سری بھگوان۔ بھگون، نو سؤ چرانوے ویکھ، چار گنٹ جگت نظری آئیا۔ جنہاں کلجگ کِریا کِریا بھیکھ، لیکھ تیرا نہ کھئے درڑائیا۔ سارے وس کے کال دے دیس، ڈنکا تیرے کال دا رہے وجائیا۔ آپا کر سکیا کوئی نہ بھیٹ، بھیٹا لے لے جگت

رہے ستائیا۔ تیرے نام دی قیمت رکھ کے ریٹ، رٹا گھر گھر رہے پائیا۔ اکھراں والا لکھ کے (لیکھ) دیندے اُتے سلیٹ، شاہی نال پکی گنڈھ پوائیا۔ اندروں اپنا صاف کرے نہ کوئی پیٹ، پڑانی روپ نظر کھئے نہ آئیا۔ کایا گلی چکر وچ رہے لیٹ، سیج سہنجی چڑھ کے تیرے انگ نال انگ نہ کھئے لگائیا۔ میں حیران ہویا ویکھ ویکھ، ویکھی جگت لوکائیا۔ چڑھ کے ویکھیا نہیں کیسے اکم تیرا دیس، ست پُرکھ مل کے خوشی نہ کھئے منائیا۔ سچکھنڈ دا ایویں مارن شیخ، شیخی وچ جگت چٹرائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں جس نوں توں دسایا اپنا دیس، اُس نوں اپنا نام سندیشہ دے کے جگت گھلائی۔ بنا ستگر شبد توں باقی گرو ٹھگاں والا بھیس، اگانہ والی آگ نہ کھئے بھجائیا۔ توں آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی اک نریش، نر نرائن اکو نظری آئیا۔ جس نے دین مذہب ذات پات راؤ رنگ جیو جہان کرنے کھیت، بلدھاری رہن کھئے نہ پائیا۔ اپنی کیرپا اندر جن بھگتاں کریں ہیت، بتکاری ہو کے میل ملائی۔ جس چاہیں اپنے در دا دیویں بھیت، دوجا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت بن تیری کیرپا تیرے چرن رہے نہ کیسے ٹیک، ٹکے والے ٹکیاں توں دین دُبائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دین دُنی کیرپا دے چھیک، چھیکڑ اپنا رنگ دینا رنگائیا۔ اُسو کہے میرا سب توں وکھرا نصیب، نسبت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ میرا لیکھا لیکھا وچ کچھ قرآن مجید، جس دا مجموعہ نہ کھئے سمجھائیا۔ نوان پُرانا کیتی تصدیق، وید ویاسا گیا جنائیا۔ گوہند بہڑویں ساکھی وچ رکھی اُمید، پڑا سکے نہ کھئے کھلائی۔ ارجن پنجویں محلے وچ راگ ماجھ وچ لائی نیجھ، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ گوہند انگد کیتی وصیت، بن اکھراں لیکھ بنائیا۔ گوہند سچی دس اصلیت، شبدی شبد آپ پڑھائیا۔ جس دی کوئی نہ جانے طبیعت، رمز سمجھ کھئے نہ پائیا۔ اُس دی لبھ سکے نہ کوئی ولایت، ولد والدہ نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دے وچ دو جہاناں ادھارناں اہمیت، عمل وچ ویکھے سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہروان حکم ورتائیا۔

حکم کہے میں رہن نہ دیوان جھگڑا، (جھنجٹ) نو تو چار مٹائیا۔ ستگر شبد ہون نہ دیوان لنگڑا، بہار اکو جہا وکھائیا۔ کیسے دا دوجے دوارے ہون نہ دیوان منگنا، وچولے گرو دیوان کھپائیا۔ اکو نام دی چڑھ رنگنا، رنگت اکو نظری آئیا۔ کچھ لہنا دینا

پنڈت رُوداس والے کنگنا، کرم کانڈ نال جنائیا۔ کرے کھیل وچ ورہنڈنا، بھنڈی کوڑی دینی گوائیا۔ چار کُنٹ جس نے دنڈنا،
 ڈنڈاوت اِکو دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اُٹھائیا۔ اَسو کہے میری آسا ترشنا، ترکھاؤنت دیاں
 دُبائیا۔ تیرے چرن کول جھکدے ویکھاں برہما وشنا، شنکر سیس نوائیا۔ نمستیاں وچ رام سینا نونا، ڈنڈاوت گوپی کاہن کر کے
 خوشی منائیا۔ جگت جہان جان کے متھنا، متھیا ویکھاں سرب لوکائیا۔ پیر پیغمبران سبق تیتھوں سکھنا، تیری سکھیا وڈ وڈیائیا۔
 گرواں تیرے نام دا صفتی سوہلا لیکھنا، لیکھ لیکھ مات وڈیائیا۔ تیرا نور ظہور بن تیری کِریا کیسے نہ دِسنا، دید جگت کم کیسے نہ آئیا۔
 کلجگ انت سِری بھگونت ایکا کھیل آپ نچھنا، دوْجا سنگ نہ کھئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ
 مارگ اک پرگٹائیا۔ سچ مارگ دُھر دا لاویں، اپنی دیا کمائیا۔ کوڑی کِریا جگت مُکاویں، مُکمل اپنا حُکم ورتائیا۔ پُرکھ ابناشی اِکو نام
 چپاویں، بھتی صفتاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اِکو سروور اِشنان کراویں، اٹھسٹھ ڈیرہ ڈھائیا۔ سچ دوار اک پرگٹاویں، شِودوالا مٹھ
 مندر مسیت دا لیکھا دئیں مُکائیا۔ اِکو نام اکمّا سُناویں، انسنت راگ الائیا۔ ساڈھ تِنّ ہتھ بھاگ لگاویں، بھاگ اپنا نال رلائیا۔
 انحد نادی شبد وجاویں، دُھن آتم بے پرواہیا۔ نرگن جوتی جوت جگاویں، گھر مندر کر رُشنائیا۔ پڑدا اولا آپ چُکاویں، لیکھا رہن
 کھئے نہ پائیا۔ آتم سیجا سچ سہاویں، سوامی ہو کے ڈیرہ لائیا۔ نار کنت بہتار ہو کے راویں، نرگن نرگن جوڑ جُڑائیا۔ محل اٹل آپ
 سہاویں، سوہنیک خوشی وکھائیا۔ اپنا راہ آپ کھلاویں، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ راہ وچ نہ کدے اٹکاویں، آگے ہو نہ کھئے اٹکائیا۔
 منزل دُھر دی آپ چڑھاویں، جتھے وسیں بے پرواہیا۔ گر اوتاراں نال ملاویں، پیغمبران جوڑ جُڑائیا۔ میری آتما پرماٹما اپنے نال رکھیں
 ساویں، اِکو کنڈے تول ٹلائیا۔ کنت کنتوہل دُھر دا مالک ہو کے آویں، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ ساچی کرنی آ کے کر، ہر کرتے وڈ وڈیائیا۔ نرہوؤ بھے چُکا ڈر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ کوڑی کِریا جائے
 جھڑ، لوک مات رہن نہ پائیا۔ کوڑا گرو دیوے کھئے نہ ور، شبدي گرو وجے ودھائیا۔ شرع وچ شرم نہ کر، کوڑی کِریا دے مٹائیا۔
 تُوں نرگن نرور اِکو ہر، ہر پردے جا سمائیا۔ سنت سہیلے سجن پھڑ، گرمکھ گرسکھ لے اُٹھائیا۔ کایا مندر اپنے چڑھ، سچ دوارے
 سوہا پائیا۔ محل اٹل اگے کھڑ، نرگن نور کر رُشنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پرماٹم ڈھولا پڑھ، چوڈاں ودیا ڈیرہ ڈھائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گھر ساچا دے سہائیا۔ گھر ساچا آپ سہا دے، سو بہاؤنت سلطان۔ پُرکھ ابناشی جوت جگا دے،
 اندھ اندھیرے ہوئے گیان۔ انحد نادى ناد و جا دے، دُھر دی شبد سُنے دُھنکان۔ گھر مندر اک رُشنا دے، جوتی جوت ہو پردھان۔
 امرت اگٹا جام پیا دے، تیرتھ مکے جگت جہان۔ اِکو اپنا نام دِرڑا دے، کرنی پئے نہ اکھراں والی کلیان۔ ججھان ہو کے مراسی ڈوٹنا
 اپنی خیر پا دے، گُرمکھ منگن جان نہ کیسے دکان۔ جُگ جنم دے وچھڑے اپنی گود بیٹھا دے، نِرگن نِرگن کر پروان پچھلے کرم کگرم
 مٹا دے، آد جُگادی بن مہروان۔ دُکھ بھنجن بہو ساگر پار کرا دے، قُدرت دے مالک ہو کے دیاوان۔ دُبدے پتھر پار لنگھا دے،
 کلجُگ ہو کے نگاہ بان۔ جگت شرع کوڑ زنجیر تڑا دے، تیرا کرم پوے نیسان۔ ماٹی چمڑے لیکھے لا دے، تیرے چرنی ڈگے آن۔
 لکھ چوڑاسی پھند کٹا دے، جھگڑا رہے نہ آون جان۔ سچکھنڈ دوار بہا دے، جس گھر وسن بھگت سُبجان۔ پوُرب وچھڑے میل
 ملا دے، سَنجُگ تریتا دواپر کلجُگ انت کر کلیان۔ نِرگن جوتی جوت ملا دے، پنج تت لیکھا رہے نہ وچ جہان۔ اپنے در
 سچکھنڈ دوار بہا دے، جتھ پُجے نہ کھئے انسان۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کلجُگ گرواں کولوں کھہڑا چھٹا دے،
 گُرمکھ اِکو وار کرن بیان۔ گُرمکھ کہن ساڈے بیان کر لے قلم بند، دوجی شہادت دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اِکو تیرے در دے آساوند،
 اسماناں توں پرے ڈیرہ لائیا۔ بھتے پڑھ پڑھ کے ساتھوں گھسائے نہیں جاندے دند، دودھی دندیں پار کرائیا۔ اِکو پُرکھ اکال تیرا دوارا لیا
 منگ، جس توں پرے نظر کھئے نہ آئیا۔ پار اُتارنا تیرا نِکا جہا دُھنگ، طریقہ اِکو دے سمجھائیا۔ تیری مہر نظر نگاہ نال چڑھ
 رنگ، رنگت اندروں دے بدلائیا۔ تیرے نام دا وجے مردنگ، مردن سارے دے کرائیا۔ جُگ چوکرئی جنم جنم دی پوُرب ایہ
 اُمنگ، ریتی پہلی چلی آئیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال دین لگا نہ ہوویں تنگ، تنگدستی دے مٹائیا۔ سرشٹ سبائی دئے دُہائی یائے لوکائی
 بھڑی خُدا لگے جگ، جنگلاں اندر مندران اندر گُرمکھ گُرسکھ اپنا حُکم ورتائیا۔ تیرا اسو گھوڑا شبد اگئی ترنگ، تریا توں پرے
 نِرگن ہرے، لکھ چوڑاسی ڈرے، گُرمکھاں ویکھیں گھرے، گھر گھر اپنا پھیرا پائیا۔ کچے گرواں نالوں گُرمکھ تیرے چنکے چھڑے،
 اکلے رہ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ چار جُگ کہندے گئے انت سِری بھگونت جن بھگتاں دے آؤنا وچ دھڑے، نانا اپنے نال رکھائیا۔ پُرکھ
 اکال دین دِیال کلجُگ انت سِری بھگونت دُھر دا کنت منیا منت کِرپا کرے، کرمان دا جھگڑا دئے مکائیا۔ ابناشی کرتا، دُکھ درد

ہرتا، سب کچھ دسدا، جن بھگتو بہتیاں نالوں تھوڑے بڑے، جنہاں دے انتر نام نرنتر ستگر منتر اکو اک نظری آئیہ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرنائیہ۔ آسؤ کہے پرہ کی تیری وڈ شکتی، سچ دے سمجھائیہ۔ کیوں نہ بھگتاں لیکھے لاویں چہن بھنگر پریم دی بھگتی، بھاگ اپنے نال بنائیہ۔ دھار کڈھ دے اندروں من دی، منسا اپنے نال ملائیہ۔ تیری کھیل کایا ماٹی پنج ت تن دی، تتو نال تتو رہیا ملائیہ۔ منزل رہے نہ سورج چنّ دی، باراں ونڈ نہ کھئے ونڈائیہ۔ لوڑ رہے نہ سروں کّ دی، دھن اگتی دے سنائیہ۔ پرکاش ہووے جوت تیرے گرمکھ چنّ دی، دھر دی چاندنی دئے چمکائیہ۔ لوڑ رہے نہ جھوٹھے دھن دی، دھن اپنا نام بھنڈارا اک ورتائیہ۔ نو سو چرانوے چوکری بدھی اک گلّ دی، جس گلّ دا بھوگر اوتار پیغمبر سکیا نہ کھئے کھلائیہ۔ اوہ گھڑی سہنجی اج کل دی، کلمیاں توں باہر نظری آئیہ۔ تینّ آسؤ تیری دھار سوہنی جل دی، جل ہوڑے دئیں سمجھائیہ۔ جتھے لہر دھار کھئے نہ ٹھلّی، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم اک ورتائیہ۔ آسؤ کہے میری اسپس، اصل دھیان لگائیہ۔ جن بھگتاں ہووے بخشیش، بخشش اپنا نام ورتائیہ۔ جگت گرو بن جگدیش، ستگر اکو نظری آئیہ۔ باقی منگتے منگدے بھیکھ، تھوڑا تھوڑا سب نوں دے ورتائیہ۔ جے کوئی کرے تیری ریس، لکھ چوڑاسی وچ دے بھوئیہ۔ نہ کوئی کلمہ یاد رہے حدیث، اپنا نام دینا بھلائیہ۔ جس ویلے چار جگ اگلے جان بیت، پھیر گوبند نال ملائیہ۔ چوڑاسی چوڑاسی چوڑاسی جانے جامے سب نوں دینے وچ کیٹ، پتنگیاں وچ پر نہ کھئے لگائیہ۔ صاف بڈھی رہے کوئی نہ اتیت، نیرپین دینے جنائیہ۔ دکھاں وچ ماردے رہن چیک، سانتک ست نہ کھئے کرائیہ۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرے شب گرو دی کردے رہن اڈیک، بن گوبند نظر کھئے نہ آئیہ۔ پُرکھ اکال دین دیاں اکو تیرے وچ توفیق، تعریف اپنی دینی سمجھائیہ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دھر دا حکم آپ جنائیہ۔ دھر دا حکم کہے حکم آسؤ تینّ، شب دی جنائیہ۔ جن بھگتاں رنگ بھنّ، کٹھی جائے جگت لوکائیہ۔ کوڑ گڑیاں اندروں بدلاں چنھ، باہروں جان مڑجھائیہ۔ خالی ہون واگ ٹن، ٹکیاں والی وست نہ کھئے رکھائیہ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیہ۔ آسؤ تینّ کہے جن بھگتاں ہووے بھرواسا، سریشٹی اندر دکھدائیہ۔ گرمکھاں خوشیاں ہاسا، نیترووے لوکائیہ۔ جگت گرواں پچھتاؤنا پئے کھادھا، اندرے اندر بھے وکھائیہ۔ حکم دیوے پُرکھ اکال گوبند دا پتا گرمکھاں دا دادا، جو دعویدار

اکھوائیا۔ جس دے بنا آد جگاد جگ چوکڑی کوئی نہ جاگا، اکھاں والے گرو اتہم اکھاں گئے بدلائیا۔ بنا ستگر شبد کوئی نہ ہووے
 راکھا، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جن بھگنو کلجگ انت تہاڈا رہ جائے سب توں وکھرا ساکہ، ساکھیاں چار جگ خوشیاں نال گائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ ہرجن تیرا جنم ضرور، مات پتا گرہ نظری آئیا۔ انت مالک اک
 حضور، جو حضرتان دا حضرت بے پرواہیا۔ جس نے بخشے کوٹ جنم دے قصور، کسر اعشاریئے نام نال اڈائیا۔ سچ بھنڈارا کر
 بھرپور، اندروں پرن دئے گوائیا۔ آتم پر ماتم بخش کے نور، کایا نور محل دئے وکھائیا۔ گرمکھو گرسکھو جن بھگنو ساچے سنتو تہاڈی
 کرنی سچ ہووے مشہور، مشورے گر اوتار پیغمبر گئے بنائیا۔ ست دھرم دا لا کے دستور، مارگ ایکنکارا اکو دینا وکھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرنی دا کرتا دکھ دردان دا ہرتا،
 تہاڈے پریم دا ہووے مشکور، مسخریاں دا لیکھا دئے گوائیا۔

* ۲ آسُو شہنشاہی سمت ۲ ہر بھگت دوار جیٹھووال *

ست کہے پرہم میلا ہووے گرمکھ سجن، ساجن تیرا روپ نظری آئیا۔ دھر دے پریم دا ملے اگتی مجن، دھوڑی دھرم سیس
 چھپائیا۔ من وکاری بھانڈے بھجن، گرہ ہنکاری رہن نہ پائیا۔ تیری دھار تیرا پیار لبھن، آتم پر ماتم راہ تکائیا۔ پرہوں ویراگ وچ
 سدن، انتر انتر کوک ڈہائیا۔ پریم رس دینا اندن، نجاند رس چکھائیا۔ ساچا ڈھوآ دھر دا چندن، اوڈھن سیس دینا رکھائیا۔ پُرکھ
 اکال دین دیال در دوارے تیرے بندن، جگت بندھن دینا تڑائیا۔ گرمکھ گرمکھ گر ستگر پار لنگھن، وچولا شبدی نظری آئیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچی چاڑھنی اکو رنگن، رنگت
 اپنا آپ وکھائیا۔

* ۳ آسُو شہنشاہی سمت ۲ رام دھام مندر امرتسر شہر *

بھارت سنت سرب سماج کرو پرن، انتر آتم دھیان لگائیا۔ اوٹ رکھ سِری بھگوان چرن، نمستے ڈنڈاوت بندنا کر کے سیس جھکائیا۔ جھگڑا مُکا کے دین مذہب ذات پات ورن برن، سنگٹھن اکو لینا جنائیا۔ گو ماتا نہیں دینی مرن، مرن ورت رکھ کے لینا پچائیا۔ جس دی سیوا وچ سُپھلا ہووے جنم، جنم کرم ملے وڈیائیا۔ دھین رکھیا کرنی سب دا دھرم، ست دھرم دئے سمجھائیا۔ پریم پیار اندر سنت سجن انتر انتر اک دوے دا سچا لڑ پھرن، ویلے وقت ہووے نہ کھئے جدائیا۔ منزل اوس اگئی چڑھن، جس مارگ دا داتا بے پرواہیا۔ جگت حکومتاں اوتھے کی کرن، سنت سُپھیلے جتھے پرہہ دا بیٹھے دھیان لگائیا۔ اپنی کرنی توں آپے ہرن، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جگتی بھگتی اندر پرہہ دا بھانا جرن، شکتی اندر اکو نظری آئیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت پاربرہم پت پریشور کرتا کرنی کرن، مالک داتا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سُپھیلے لئے اٹھائیا۔ گو ماتا رہی رو، نیتر نیناں نیر وبائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نیواسی چار گنٹ دہ دشا نو کھنڈ پرتھی ست دیپ مینوں رہے کوہ، شرع چھری جگت قصائی رہے اٹھائیا۔ بنا قصور توں میرے نال کرن دھروہ، دھرت دھول دھول تھلے رووے مارے دھائیا۔ بھگون تیرے نال میرا سچا موہ، مُحبت بنسری والے گھنٹیا تیرے نال رکھائیا۔ کلجگ دین دنی دیوے نہ کوئی ڈھوے، سہارا نظر کھئے نہ آئیا۔ درِشٹی سرِشٹی دی کیتی نرموہ، مُحبت حقیقت حق نہ کھئے درڑائیا۔ کرپا کر کے ساچے سنتاں اندر توں کیتی لو، گیان دھیان دتا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دے مکائیا۔ گو کہے مینوں مارن لگا جگ، ویری گھر گھر نظری آئیا۔ سمرتھ سوامی انترجامی جس ویلے چھری رکھدے میری اُپر شاہ رگ، شاہ پاتشاہ میں تیرا دھیان لگائیا۔ چار گنٹ دہ دشا اُتر پورب پچھم دکھن من واسنا لگی آگ، ہنکار کوڑ ڈنکا رہیا وجائیا۔ پیٹ کارن مینوں کردے بدھ، میری سیوا سنساری سمجھ کھئے نہ پائیا۔ صاحب ستگر میں تیری آد جگاد اوہ جد، جس دا چرواہا کرشن رکھوالا گوالا نظری آئیا۔ صدی چودھویں میرا ویکھ کی ہویا ہج، حاجت میری پوری نہ کھئے کرائیا۔ دھرم دواویوں مینوں ساریاں دتا کڈھ، مالک ہو کے پریم سچ نہ کھئے کمائیا۔ میں اندر اندر آتم دھار پر ماتم تینوں رہی دس، نرگن نرویر تیرا دھیان لگائیا۔ کوڑ جنجال جگت جہان وچوں مینوں کڈھ، بن تیری کرپا ہوئے نہ کھئے سہائیا۔ ابناشی کرتا کہے میں

ساچے سنتاں اندر شبد ناد ہو کے جاواں وچ، سوئی سرتی سب دی دیاں جگائیا۔ تِنّ آسُو یادداشت رہ جائے وچ دُنیا دے جگ، جے سنت سہیلے مل کے قدم لَین اُٹھائیا۔ اچ دا لیکھ پنج چیت پہلوں لیکھا کے دتا دس، قلم شاہی کاغذ نال ونڈ ونڈائیا۔ جس دا سپر امرت پیوو رس، ماں دی ماں گو نظری آئیا۔ ساچے سنت اُس دے اندر رون والی تگّو اکھ، جیہڑی باہر نیتراں توں پرے ڈیرہ لائیا۔ حقیقت وچوں حق پچھانو سچ، پڑدا اوہلا اک اُٹھائیا۔ پھر ایس سنگٹھن توں کوئی نہ رہنا وگھ، سارے مل کے چلن چائیں جائیا۔ سرب سادھواں نوں دینا دس، کیسے دا نہیں کوئی وس، ویلے وقت نال پُرکھ اکال دین دیاں پاربرہم پت پرمیشور دیناں ناتھا دینن ہوئے سہائیا۔ سب دی پت جگ چوکڑی نرگن سرگن دھار لے رکھ، سنت ستگر لوک مات لے پرگٹائیا۔ سدا دھرم دا رکھدا آیا پگھ، دھرو پرہلا دین گواہیا۔ ساچے سنتاں دھرم گنونتیاں جنہاں اپنے ہتھیاں نال کیتے دستخط، دست نال دست لَین ملائیا۔ قدم قدم نال چلن ہس ہس، ہستی وچوں مستی نظری آئیا۔ چار کُنٹ دہ دشا دھرم دا ہووے ساچا جس، ادھرم دا بیڑا دینا ڈُباہیا۔ کلجگ کوڑ گڑیار زین اندھیری رہن نہیں دینی مس، ساچا چند ست دھرم دا نام دینا چمکائیا۔ سب دے انتر خوشی ہووے بند بند، بندگی وچ گو ماتا دی مُچھندگی دینی کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنت سہیلے اپنے رنگ رہیا رنگائیا۔

* ۳ آسُو شہنشاہی سمت ۲ امرتسر ڈرگیاں مندر گو ہتیا دے نوٹ سمیلن سوامی گنگیشور *

ست دھرم کہے سب نرمل کر لو بُدھ، بییک اپنا آپ بنائیا۔ سچ وچار دی کرو سُدھ، سنت سجن مل کے خوشی منائیا۔ جس ماتا دا رسنا جہوا بتی دند سپر پیتا ددھ، رس امرت رہی چوائیا۔ اُس دا پڑدا اوہلا رہے نہ لک، بھارت واسی ویکھو نین اُٹھائیا۔ سب دے ساہمنے میری کایا رہی مُک، اچی کوک کوک سُنائیا۔ ذبح کرن والیاں آوے کوئی نہ دکھ، دردی ہو کے درد نہ کھئے ونڈائیا۔ جے سری بھگوان تریلوکی ناتھ اکو آ جائے ستمکھ، میرا دکھ درد دئے مٹائیا۔ غریب نانی کوچھی کملی گھر سوامی آ کے لے پُچھ، وانگ دروپت لجا لے رکھائیا۔ بے شک میں تھانوں ہور نہیں دیندی کچھ، ددھ دہی دے کے سب دی سیو کائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن

تیرے پیار اندر سارے اک وار بہو اُٹھ، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر پردے اندر کرے صفائیا۔ گو کہے میں تگان اکو گوبند، جو پرتپالک خالق نظری آئیا۔ جس دی دھار ساگر سندھ، گہر گمبھیر بے نظیر پڑا اوہلا اندروں دے اٹھائیا۔ سنت سہیلے سجن گرمکھ بنا اپنی بند، بندنا اکو دے جنائیا۔ بھارت واسیاو بھرم مٹاؤ کوڑی چند، بھانڈا بھرم بھنائیا۔ میرے جنم جنم دی کرم دی بن ساچے سنتاں لٹھے کوئی نہ چند، چنتا وچوں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ ٹھاڈے ورگی پنجاں تتاں والی میری چند، مائی خاکی سوہنی نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔

